

Hải Nguyệt Quan

cầm
chắc
kịch
bản
BE

đăng
la
vi
chi *ti mười*
duong duong

Mục lục

Chương 1: Thiếu Niên Ma Vương

Chương 2: Trường Phạt

Chương 3: Nhục Nhã

Chương 4: Chấp Niệm Của Hãn

Chương 5: Quá Khứ

Chương 6: Vu Oan

Chương 7: Kết Xuân Tầm

Chương 8: Bí Mật

Chương 9: Thứ Tỷ

Chương 10: Chối Mắt

Chương 11: Thoát Hiểm

Chương 12: Nghĩ Thoáng Chút

Chương 13: Trả Thù

Chương 14: Tà Cốt

Chương 15: Ác Mộng

Chương 16: Bạc Tình

Chương 17: Rách Nát

Chương 18: Phẫn Nộ Của Hãn

Chương 19: Đường Đậu

Chương 20: Chu Sa

Chương 21: Ở Chỗ Yêu Quái

Chương 22: Tô Tình

Chương 23: Tàn Nhẫn

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30: Cướp Đoạt

Chương 31: Trong Lòng

Chương 32: Thành Toàn

Chương 33: Trốn Thoát

Chương 34: Tơ Tình

Chương 35: Hành Thích Vua

Chương 36: Trở Về

Chương 37: Hiến Tế

Chương 38: Đối Nghịch

Chương 39: Bàn Nhược Kiếp Phù Du
Chương 40: Trai Công Chúa
Chương 41: Hận
Chương 42: Thần Tâm
Chương 43: Là Tiên
Chương 44: Chân Tướng
Chương 45: Cuối Cùng
Chương 46: Sơ Tâm
Chương 47: Tiểu Hồn Đàn
Chương 48: Bắt Được
Chương 49: Có Mưu Đồ
Chương 50: Lễ Cặp Quan
Chương 51: Trả Thù
Chương 52: Bệnh Trạng
Chương 53: Chiến Sự
Chương 54: Âm Sát
Chương 55: Hoàng Loạn
Chương 56: Mong Muốn
Chương 57: Hoà Thân
Chương 58: Nóng Lên
Chương 59: Tức Giận
Chương 60: Đam Mê
Chương 61: Tâm Ý
Chương 62: Đánh Ta
Chương 63: Phán Bội
Chương 64: Ở Cùng Người
Chương 65: Phong Vị
Chương 66: Thương Sinh Phù
Chương 67: Để Hậu
Chương 68: Thần Đình Ra
Chương 69: Khăn Voan
Chương 70: Ta Hận
Chương 71: Dao Động
Chương 72: Cho Ai
Chương 73: Thần Tùy
Chương 74: Vòng Tay Phù Sai
Chương 75: Vỡ Vụn
Chương 76: Tóc Trắng
Chương 77: Trăm Năm
Chương 78: Vô Tình Đạo
Chương 79: Ngượng Ngùng
Chương 80: Thiếu Niên Mộ Ngải

Chương 81: Gặp Lại
Chương 82: Chứa Từng Mơ
Chương 83: Hủy Hoại
Chương 84: Ác Quỷ
Chương 85: Ma Hàng
Chương 86: Đi Theo
Chương 87: Vồng
Chương 88: Thần Khí Trọng Vũ Cầm
Chương 89: Đau
Chương 90: Nhấn Tâm
Chương 91: Hùng Hổ Dọa Người
Chương 92: Cứu Mân
Chương 93: Cộng Sinh
Chương 94: Đồ Dỏm
Chương 95: Hi Sinh
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131: Đại Kết Cục

Chương 132: Phiên Ngoại 1 Tiêu Dao Tông

Chương 133: Phiên Ngoại 2 Tiêu Dao Tông

Chương 134: Phiên Ngoại 3 Tiêu Dao Tông

Chương 135: Phiên Ngoại 4 Tiêu Dao Tông

Chương 136: Phiên Ngoại 5 Sơ Hoàng X Đế Miện

Chương 137: Phiên Ngoại 6 Tiểu Tô Tô X Ma Thần Đạm Đài Tẫn

Chương 138: Phiên Ngoại 7 Lê Tô Tô X Đạm Đài Tẫn

Chương 139: Phiên Ngoại 8 Lê Tô Tô X Đạm Đài Tẫn

Chương 1: Thiếu Niên Ma Vương

“ Tam tiêu thụ, người cứ chạy trước đừng quay đầu lại.”

Lúc Lê Tô Tô có ý thức, bỗng nhiên bị người khác đẩy.

Nàng bị trượt chân, từ trên sườn núi lăn xuống.

Tháng mười hai, trên mặt đất đầy tuyết đọng, lạnh đến thấu xương, trên người cũng đau.

Đến lúc sắp đụng vào sườn núi, trên cổ tay của Lê Tô Tô, bỗng chốc xuất hiện một chiếc vòng tay ngọc trắng.

Vòng tay này lưu chuyển năm màu, nàng khó khăn lắm mới ổn định được thân mình.

Lê Tô Tô đầu váng mắt hoa, sau một lúc lâu mới hồi thần.

Lọt vào trong mắt là một mảnh trắng xoá, nàng từ trên mặt đất ngồi dậy, phát hiện mình thật là chật vật.

Áo khoác trên người bị bẩn, búi tóc thì rơi xuống dưới, trên chân giày thêu cũng bị rơi một chiếc.

Tô Tô chống lên thân cây, từ trên mặt đất ngồi dậy.

Trên tay nàng là vòng ngọc, truyền đến một giọng nói nhỏ, nó nghiêm trang : “ Chủ nhân, đây là nhân gian 500 năm về trước.”

Bầu trời vẫn còn tuyết rơi.

Tô Tô vươn tay, bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay nàng, chốc lát bị nhiệt độ cơ thể hoà tan, trong không khí tràn ngập linh khí.

Khuôn mặt nhỏ của nàng tái nhợt, lộ ra vài điểm kinh ngạc.

Thế giới 500 năm sau, là nơi tràn ngập sương đen, yêu ma quỷ quái hoành hành, linh khí thừa thớt, ít đến đáng thương.

“ Diệp Tịch Vụ đồng ý nhường thân thể cho ta?” Vòng ngọc dừng một chút, nói : “ Nàng nói, nàng hy vọng tương lai của người, có thể nắm được tà vật trong tay, giữ được phụ thân cùng tổ mẫu của nàng.”

Tô Tô nói : “ Người nói cho Diệp Tịch Vụ, ta đồng ý.”

“ Xuyên qua 500 năm, ta không có linh lực, ta muốn bắt đầu ngủ đông, nếu có nguy hiểm đến tính mạng, người gọi ta.”

“ Được.” Nàng nâng bàn tay mảnh khảnh, vượt vượt vòng ngọc.

Thượng quang của vòng tay âm đạm một chút, lâm vào yên lặng.

Tô Tô nhắm mắt lại, ký ức của nguyên chủ Diệp Tịch Vụ bắt đầu xuất hiện trong đầu Tô Tô. Suy cho cùng không phải thân thể của mình, ký ức đứt quãng, vô cùng mờ ảo.

Diệp Tịch Vụ là tam tiểu thư nhà Diệp tướng quân, cũng là đích nữ duy nhất của Diệp gia.

Khoảng thời gian trước rơi xuống nước, bệnh thật sự nghiêm trọng, rất lâu không khỏi. Tổ mẫu lo lắng cho nàng, dẫn nàng đến Thiên Hoa chùa dâng hương.

Không nghĩ đến, ở trong miếu, nàng và nha hoàn Ngân Kiều bị sơn tặc bắt đi.

Diệp Tịch Vụ cùng Ngân Kiều, thừa dịp sơn tặc không chú ý, chạy trốn xuống núi.

Chủ tớ chạy rất xa, nhưng đã bị sơn tặc phát hiện.

Lúc Tô Tô xuyên đến người Diệp Tịch Vụ cũng chính là lúc này, nha hoàn đẩy nguyên chủ để nguyên chủ chạy trốn.

Trên chân Tô Tô đau đớn, nàng cúi đầu nhìn, mắt cá chân sưng to.

Tô Tô bỏ qua sự đau đớn, bắt đầu tìm đường.

Nàng một chân đi trên tuyết, vừa đi vừa che dấu vết chân, nàng thở mạnh, bước chân không dừng lại.

Không biết sơn tặc khi nào sẽ trở về, nếu hiện tại phát hiện nàng, tình cảnh của nàng tuyệt đối sẽ không tốt .

Một nữ tử yếu đuối, rơi vào tay sơn tặc, nghĩ thôi cũng biết sẽ là kết cục gì.

Nàng đi không bao lâu, trên nền tuyết sột soạt vang lên bước chân.

Tô Tô vội vàng trốn phía sau tảng đá.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, mấy người cao lớn thô kệch đến gần.

“ Đồ phế vật, chỉ là một nữ nhân mà các người cũng để nàng ta chạy.” Người cầm đầu thở mạnh, đánh một chưởng trên đầu thủ hạ.

“ Đại ca” Thủ hạ ăn đánh , không dám phản kháng, bất an nói : Tình báo của chúng ta lầm, cô gái kia không phải cái gì mà phú thương nữ nhi mà là khuê nữ của Diệp đại tướng quân.”

Tên sơn tặc đầu sỏ vê mặt dữ tợn run run, rất khó coi.

Lẽ nào sơn tặc không sợ binh mã của triều đình?

Ánh mắt của hắn trở nên hung ác: “ Nếu đã như vậy, càng phải tìm được người, diệt trừ hậu hoạ về sau.”

“ Nhìn ta làm cái gì, còn không mau tách ra tìm.”

Tô Tô ở phía sau vách đá, tiếng bước chân cách nàng ngày càng gần. Nàng nhú mào, chuẩn bị tốt khi bị phát hiện.

Cũng may tiếng bước chân ở bên người nàng dừng một chút, lại đi phương hướng khác.

Tô Tô cẩn thận đợi một lát, không nhúc nhích. Đợi đến lúc bọn họ không có động tĩnh, nàng lúc này mới nhìn qua.

Trên nền tuyết trắng dấu chân đã hỗn độn, bọn sơn tặc đã không thấy.

Tô Tô tính toán rời đi, đột nhiên một sơn tặc quay đầu hô lớn : “ Đại ca, người mau tới, nữ nhân kia ở chỗ này.”

Tô Tô không chút do dự, quay đầu chạy.

Nhưng mà sơn tặc phía sau rất nhanh đã đuổi kịp.

Thân thể này tương đối suy yếu, trước mắt Tô Tô mờ lung, tuyết trắng xoá một mảnh, không nhìn rõ con đường phía trước, nàng đột nhiên đụng vào một người.

Mấy mũi tên bắn vèo vèo phía sau nàng, sơn tặc hét kên rồi ngã gục.

Tô Tô ngược mắt, thấy một gương mặt thanh tuyền.

Thiếu niên một thân áo bào trắng, mơ hồ giống với tuyết, gương mặt hắn thon gầy, mắt đen nhánh, nhìn có vài phần lạnh nhạt.

Làn da hắc rất trắng, môi đỏ tóc đen, xinh đẹp đến kinh người, nhưng bởi vì đôi mắt bình tĩnh đậm mạc nên không có vẻ nữ nhi.

Lúc Tô Tô đụng vào hắc, hắc vẫn không nhúc nhích. Nhưng đến khi chạm vào ánh mắt của hắc, hắc hơi kinh hoàng mà mở mắt.

Thiếu niên đỡ lấy nàng, thấp giọng nói : “ Thật xin lỗi, Tam tiểu thư, ta tới chậm.”

Tô Tô không rõ nguyên nhân, đành phải lắc đầu.

Nói mấy câu công phu, bọn sơn tặc kẻ chết người bị thương, kẻ còn sống thì chạy đi.

Binh lính phía sau thiếu niên ôm quyền : “ Tam tiểu thư, Thuộc hạ đến muộn.”

Tô Tô nhớ tới người đẩy mình, tiểu nha đầu để mình chạy trước, ngược mắt nói : “ Ngân Kiều còn ở trong tay bọn họ, mời người hỗ trợ tìm Ngân Kiều.”

Thiếu niên mắt đen nhìn nàng : “ Được, ta giúp người đi tìm.”

Bọn lính phân tán đi tìm Kiều Kiều.

Thiếu niên rũ mắt, dò hỏi : “ Người bị thương?”

Chưa đợi Tô Tô trả lời, hắc đã bế nàng lên.

Bỗng nhiên bị thiếu niên xa lạ bế lên, Tô Tô có vài phần kháng cự, nàng luống cuống, một chốc không dám giãy giụa, ngược mắt đánh giá hắc.

Có một vấn đề rất lớn.

Nàng tuy có một phần ký ức của Diệp Tịch Vụ, nhưng nàng không có cách nào biết hết tất cả mọi người.

Cho nên, người trước mắt này, rốt cuộc là ai?

Người trong ngực hẳn không ấm áp, ngược lại vô cùng lạnh.

Tô Tô ở trong lòng hẳn cũng chẳng dễ chịu gì, lạnh đến phát run, nàng nghĩ: “ Ta vừa rơi xuống núi, đụng vào đầu, ký ức có chút hỗn loạn. Thật xin lỗi, ta không nhận ra người...”

Tiếng nói vừa dứt, chi sắt trong mắt thiếu niên sinh ra vài phần kỳ quái.

Cảm xúc này không duy trì được lâu, hẳn thật nhanh khôi phục như cũ, nói : “ Ta là Đạm Đài Tần, ba tháng trước chúng ta đã thành thân.”

Lời này vừa nói ra, thân thể Tô Tô cứng đờ, không thể tưởng tượng được mà ngược mắt.

Bông tuyết rơi ở người hẳn, đến sắc mặt hẳn cũng lạnh.

Thiếu niên ôm nàng khẩn trương một chút, nhẹ giọng nói : “ Tam tiểu thư, nàng lạnh không?”

Hắn mắt đen tóc đen, nhìn qua gầy yếu mà vô hại.

Thấy Tô Tô đánh giá hẳn, hẳn an tĩnh rũ mắt, có vẻ cung kính hèn nhát bỉ ổi.

Thân thể Tô Tô cứng đờ.

Nàng nhấp môi, che dấu cảm xúc.

Tô Tô không hề nghĩ tới, trước mắt là thiếu niên gầy yếu thế nhưng lại là đối tượng của nàng.

Tương lai phía trước, đụng một chút giết người, bóp nát hồn phách Ma Vương.

Nàng dựa trước ngực hẳn, cảm giác được thân hình cao dài gầy trơ xương, xương cốt cộm người.

Nháy mắt trong đầu nàng xẹt qua trăm loại phương thức giết người.

Ý tưởng này vô cùng mãnh liệt, tay cơ hồ theo bản năng, lặng lẽ chuẩn bị một chiêu ám sát.

Tô Tô chợt nhớ tới, nàng bây giờ là người phạm.

Thân thể vừa lạnh vừa đau, đổi lại là nguyên chủ đã sớm không giữ được thanh tỉnh, Tô Tô miễn cưỡng chống lại giờ đã tới cực hạn.

Nàng ý đồ giãy giụa muốn rời đi sự ô mấp của tà vật này, nhưng nàng sớm đã không có sức lực, ngay sau đó Tô Tô hai mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Thiếu niên đang đi liền dừng lại.

Sau khi nàng ngất xỉu, hẳn lúc này mới rũ mắt, nhìn thiếu niên trong lòng.

Thiếu nữ sắc mặt tái nhợt, ngày thường ương ngạnh, khiến người ta chán ghét, thế nhưng ở băng thiên tuyết địa, hiện ra vài phần nhu hoà .

Hắn nhíu mày, ngay sau đó chuyển tầm mắt, hướng tới bên ngoài sơn tặc.

Không lâu sau binh lính của Diệp tướng quân mang nha hoàn Ngân Kiêu bên người Diệp Tịch Vụ về.

Nha đầu kia ngã trên mặt tuyết.

Đạm Đài Tần lẳng lẳng nhìn thi thể trên mặt đất.

Trên người Ngân Kiều có mấy chục vết thương, quần áo hỗn độn, bụng đầy máu, máu thịt trên mặt mơ hồ.

Trong không khí toả ra mùi máu.

Binh lính hỏi : “ Điện hạ xử lý như thế nào?”

Hắn chỉ nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng băng quơ nói : “ Chết rồi à, vậy thì thiêu đi.”

Ngũ khí giống như phiêu phiêu, tuyết năm nay rơi thật dày.

Xe ngựa lắc lư, Lê Tô Tô mơ một giấc mộng.

Nàng mơ thấy mình khi còn nhỏ.

Nàng sinh vào 500 năm sau, là đệ nhất tiên môn chương chi nữ.

Vốn là thân phận quý giá, nhưng mà Lê Tô Tô tương đối xui xẻo.

Việc này nói ra rất dài, thời đại của nàng, tà ma giữa đường.

Đơn giản mà nói, yêu ma thành chúa tể, người tu chân cùng phạm nhân, ngược lại không thể quang minh tồn tại.

Ai cũng không biết tà vậy kia, rốt cuộc ra đời khi nào. Nhưng từ khi hắn ra đời cho đến nay, thủ đoạn tàn nhẫn, đánh cho tiên môn liên tiếp thất bại.

Mới đây còn có thông tin tà tông môn có ý đồ bao vây diệt trừ hắn, sau này lại có người tu chân tàn nhẫn chôn ở “ Vạn tiên trùng”, hồn phi phách tán.

Vô số Tiên Tôn ngã xuống, còn lại tông môn thì sợ hãi, chỉ có thể trốn đi kéo dài hơi tàn.

Từ đây, nhắc tới hãn, chỉ cảm thấy sợ hãi.

Không gian u ám, ma khí che lại linh khí, vô pháp tu hành. Nhân gian ôn dịch tàn sát bừa bãi, thi hoành khắp nơi.

Lê Tô Tô ở thế giới như vậy mà lớn lên.

Hiện tại thân thể phàm nhân này rất mệt, Lê Tô Tô thể nhưng mơ thấy nàng khi còn nhỏ.

Kỳ thật nàng hồi lâu chưa từng nhớ tới cái này ác mộng.

Lúc đó nàng vừa mới hóa hình, vẫn là cái tiểu nữ hài, giữa trán một chút lửa đỏ chu sa.

Chưởng môn cha nói: “Tô Tô không thể ra tông môn, nếu không bị yêu ma bắt lấy, liền sẽ đem con ném cho Ma Vương.”

Áo xanh Tiên Tôn chỉ vào linh vị thứ nhất.

“Thấy không, đây là đại sư thúc của con là Ma Vương giết.”

Lại chỉ hướng linh vị thứ hai.

“Đây là ngũ sư thúc của con, Ma Vương giết, hồn đều tan.”

Tay chuyển qua linh vị thứ ba, tiểu loli Tô Tô khuôn mặt nhỏ, nghiêm túc gật đầu, nói tiếp: “Con biết, đây là nhị sư bá, cũng là Ma Vương giết, lúc chết tính cả hãn bản mạng pháp khí, đều cùng nhau bị bóp nát. Tô Tô tương lai lớn lên, nhất định vì sư thúc các sư bá báo thù.”

Chưởng môn nhìn phấn điêu ngọc trác, hạo nhiên chính khí nữ nhi, vui mừng gật gật đầu.

Nhưng mà Tô Tô rất cuộc còn nhỏ, không bao lâu, nàng thế nhưng bị đồng môn sư huynh trốn chạy, lừa ra tông môn.

Giây tiếp theo, nàng bị yêu ma bắt được.

Yêu ma nhóm vây quanh nàng, khen phản đồ sư huynh nói: “Người làm không tồi, tiểu nữ oa oa này linh hồn rất thuần túy, linh hồn thạch đều sáng, Ma Tôn nhất định thưởng mạnh!”

Phản đồ cúi đầu khom lưng, cực kì vui vẻ.

Bọn họ hiến Tô Tô cho Ma Vương.

Ma cung máu tươi ào ạt, tối tăm lại âm trầm Tô Tô lần đầu tiên trải qua sự tình này, chung quanh các yêu quái trêu chọc nàng, nàng đánh không lại, trốn cũng không thoát

Cuối cùng nữ hài gặp đến nỗi hóa thành nguyên hình, dùng cánh che lại gương mặt, khóc.

Đó là nàng lần đầu tiên nhìn thấy Ma Vương, là kẻ giết sư thúc sư bá của nàng.

Hắn rất cao, ngồi ở vương tọa thượng, quanh thân quanh quần sương đen.

Áo choàng màu đen bao vây lấy thân thể, chỉ lộ ra một đôi mắt không hề cảm tình.

Ma Vương màu da trắng bệch, hắc chống cằm, bề nghệ nhìn nàng.

Ma cung ngọn đèn dầu thiêu đến “Đùng” rung động.

Tiểu nữ oa bị lừa tới ma quật, lại hối hận lại thương tâm, khụt khịt đến nấc.

“Ta tới nhập vào Ma Tôn, đây là ta đưa cho Ma Tôn lễ vật.” Sư huynh chỉ vào Tô Tô, lấy lòng mà cười.

Nhưng mà ngay sau đó, hãn trừng lớn đôi mắt, trong cổ họng phát ra “Hiển hách” thanh âm, máu ừ hãn khóe miệng uốn lượn lưu lại.

Sư huynh cứ như vậy

Dễ dàng chết, Tô Tô lặng lẽ dời cánh, trừng lớn đôi mắt.

Ma Vương vươn ngón tay tái nhợt, xách tiểu nữ hài lên.

Đôi mắt to của Tô Tô quật cường nước mắt, chính là không chịu: “Ta không sợ người!”

Nàng cho rằng giây tiếp theo, liền đến phiên chính mình.

Ma Vương đánh giá nàng hồi lâu, giơ tay đem nàng ném trở về Hành Dương tông.

Ai cũng không biết, Ma Vương vì cái gì không có giết Tô Tô, ngay cả Tô Tô cũng không rõ.

Bao nhiêu năm sau, các trưởng lão bói toán, quyết định chọn lựa một người, đưa đến 500 năm trước, biết rõ ngọn nguồn của Ma Tôn, ngăn cản hãn thức tỉnh, cứu vớt thương sinh.

Quẻ tượng đổi tới đổi lui, cuối cùng chỉ vào Lê Tô Tô.

Tô Tô: “.....” Chợt có đại đạo sứ mệnh sắp lao tới.

Trong mộng, một loạt linh vị vây quanh Tô Tô, cổ lên cổ vũ nàng.

Tô Tô hướng về phía đó ôm ôm, tỉnh lại.

Nàng đã là không ở chỗ tuyết kia, dưới thân giường đệm ấm áp, trong phòng quanh quần ấm hương nhàn nhạt.

Than lửa đốt đến chính vượng, làm má nàng nhiễm nhợt nhạt ửng đỏ.

Trước mắt là một đại nha đầu tầm mười lăm mười sáu tuổi, thật cẩn thận hành lễ: “Tiểu thư, người tỉnh rồi.”

Nàng nâng Tô Tô dậy, giúp Tô Tô uống miếng nước.

Yết hầu Tô Tô rất đau, sặc ho khan vài tiếng. Tiểu nha đầu sắc mặt nháy mắt trắng bệch, quỳ trên mặt đất: “Tiểu thư tha mạng, Xuân Đào không phải cố ý.”

Dứt lời, liền ngẩng đầu lên, một tiếng một tiếng, đâm cho mặt đất bang bang rung động.

Hiển nhiên sợ Tô Tô đến muốn mệnh.

Nguyên chủ Diệp Tịch Vụ, tính cách bất thường, gần như hung tàn. Nhìn Tô Tô ho khan, đem nhân gia dọa thành cái dạng gì không biết.

Tô Tô lắc đầu, tận lực không dọa đến nàng, nói: “Người đứng lên đi, không trách người.”

Xuân Đào thấp thỏm đánh giá sắc mặt Tô Tô, đổi lại ngày trước, tiểu thư thân thể không khoẻ, định sẽ không tha nàng.

Nàng cẩn thận quan sát sắc mặt tiểu thư, thấy tam tiểu thư xác thật không tính toán trừng phạt chính mình, Xuân Đào nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đem chén trà đặt xuống .

“Đây là ở nơi nào?” Tô Tô hỏi.

Tiểu nha đầu nói: “Đã không ở trong chùa, về tới trong phủ. Tiểu thư, người ngủ hai ngày.”

Tô Tô hỏi: “Xuân Đào, Đạm Đài Tẫn đâu?”

Nàng theo Tu Chân giới mọi người gọi “Ma Vương”, “Tà vật”, hiện tại gọi tên thật Ma Vương có chút kì quái.

Xuân Đào quan sát sắc mặt nàng, nhỏ giọng mà nói: “điện hạ sau khi hồi phủ, ở mặt băng quỳ, Xuân Đào giúp ngài giám sát, điện hạ tuyệt đối không có đứng lên.”

Tô Tô kinh ngạc nhìn Xuân Đào, cái gì? Quỳ?

Trong đầu hiện lên một đoạn ngắn, Tô Tô cuối cùng nhớ tới, là chuyện như thế nào.

Đây là nguyên chủ trước khi bị sơn tặc phân phó.

Tô Tô hôn mê hai ngày, nói cách khác, Đạm Đài Tẫn ở băng thiên tuyết địa, đã quỳ hai ngày.

Tô Tô nghĩ nghĩ, hỏi Xuân Đào: “Người có thể cho ta một chiếc gương được không?”

Xuân Đào vội vàng lấy gương đồng, nàng lặng lẽ nhìn tam tiểu thư, tam tiểu thư lần đầu tiên dùng ôn hòa ngữ khí cùng chính mình nói chuyện!

Tô Tô đánh giá thân thể hiện tại của mình, trong gương, chiếu ra một gương mặt ngây ngô, ước chừng mười sáu bảy tuổi đại. Mắt hạnh thương kiều, môi anh đào, không thể xưng là tuyệt sắc, giống với kiểu tiểu cô nương nhà bên xinh đẹp

Tô Tô thử cười, nháy mắt mang đến hương vị vui sướng.

Kỳ thật, trọng điểm của Tô Tô, cũng không phải xem nguyên chủ trông như thế nào.

Nàng đánh giá gương mặt này hồi lâu.

Lâu đến Xuân Đào nơm nớp lo sợ, nhin không được hỏi: “Tiểu thư, người đang xem cái gì.”

Sẽ không lại oán trách chính mình sinh ra không bằng đại cô nương có phong tình đi?

Tô Tô nghĩ thầm: Sư bá từng dạy nàng xem tướng mạo, khẩu vị nhâm quý phương bắc trung, môi nếu đan chu thể muốn trường. Răng trắng tể nhiều tề càng mật, tự nhiên đất bằng làm công vương.

Hiện tại nàng xem này tướng mạo, nhất định sống không quá hai mươi, là mệnh chết yếu.

Tô Tô thực nghi hoặc, tuy nói tuổi thọ của phạm nhân chỉ giây lát, nhưng thân thể này tuổi còn nhỏ, thế nhưng chú định sẽ chết sớm?

Mặc dù thân thể người đổi thành Tô Tô, cũng không hề có dấu hiệu thay đổi.

Tương lai của nàng sẽ chết như thế nào?

Không biết vì cái gì, Tô Tô lập tức liên tưởng khởi Ma Vương đang quỳ bên ngoài.

Chính đạo thiếu nữ Lê Tô Tô, bỗng nhiên nâng tầm mắt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Trừng Phạt

Nguyên chủ suýt nữa chết đuối, sau khi trở về nỗi giận lôi đình, nàng không thể trút giận lên người Lục điện hạ và Trạng Nguyên được vì thế chỉ có thể trút giận lên Đạm Đài Tẫn.

Nàng bắt Đạm Đài Tẫn quỳ dưới mặt băng trên hồ, khi nào nàng tha thứ cho hắn thì mới được đứng lên.

Hình thức trừng phạt này còn chưa kịp thực thi thì nguyên chủ đã bị cảm lạnh, tổ mẫu dẫn nàng cùng Đạm Đài Tẫn đến chùa dâng hương cầu phúc. Ai ngờ trên đường nàng lại bị sơn tặc bắt cóc.

Hiện tại đã trở về thì đương nhiên sẽ chấp hành trừng phạt..

Tô Tô xoa ngực, nghĩ đến tình trạng thiếu niên Ma Vương kia bị phạt quỳ.

Đây nhất định là phúc lợi khi nàng xuyên vào 500 năm trước.

Nếu có tỳ ảnh châu ở đây, nàng sẽ thu lại hình ảnh này cho sư thúc sư bá xem, giới Tu Tiên bọn họ nhất định sẽ mở mày mở mặt.

Đạm Đài Tẫn quỳ gối trên mặt băng.

Hai ngày trước trở về, quản gia phủ tướng quân cười nói : " Hy vọng điện hạ nhớ rõ lời Tam tiểu thư nói."

Hắn không nói gì, rũ mắt, qua chỗ mặt băng hồ quỳ xuống.

Năm nay mùa đông so với trước lạnh hơn, mấy nha hoàn đi qua hồ, khe khẽ nói:" Tam tiểu thư lại trừng phạt điện hạ sao?"

“ Sao từ chùa trở về, tam tiểu thư lại phạt điện hạ, lần này là vì cái gì?”

“ Nhỏ giọng một chút, người không sợ Tam tiểu thư nghe thấy ư?”

Sau khi Tam tiểu thư cùng điện hạ thành thân, màn này mỗi tháng trình diễn mấy lần.

Ai cũng biết, Tam tiểu thư ái mộ Lục hoàng tử, nếu không phải vì gièm pha, nàng còn lâu mới thành thân với điện hạ.

Tam tiểu thư là nữ nhi của Diệp tướng quân thương yêu nhất, mà Đạm Đài Tần là người mà hoàng đế Chu quốc căm ghét nhất.

Đạm Đài Tần ở Hạ Quốc nhiều năm như vậy, đến nô bộc còn có thể khinh thường hẳn, huống chi là Tam tiểu thư kim chi ngọc diệp.

Không thích một người, theo tâm tình tùy ý tra tấn?

Ánh mắt bọn họ nhìn Đạm Đài Tần, có đồng tình cũng có vui sướng khi người khác gặp họa.

Rốt cuộc trong phủ chuyện xấu không ít, nhưng hầu như là chuyện dơ bẩn sau lưng. Đem thể diện nhà phu quân đặt ở bên ngoài giẫm đạp, chuyện này chỉ có Tam tiểu thư ương ngạnh mới làm ra được.

Diệp đại tướng quân cũng biết việc này, nhưng nhiều lắm chỉ giáo huấn nữ nhi của mình hai câu, cũng chẳng giải quyết được gì.

Dần dà, bọn hạ nhân nhìn nhiều cũng thành thói quen.

Có đôi khi điện hạ bị phạt quỳ, cũng có đôi khi sẽ bị quất roi.

Đạm Đài Tần nhìn tuyết rơi lớn ở nơi xa, trong lòng không bị gợn sóng.

Nhớ hai ngày trước, hãn cứu Tam tiểu thư từ sơn tặc trở về, Diệp gia lão phu nhân mặt đều lạnh.

“ Chuyện này không ai được phép nói ra, nếu ta biết được có kẻ nào dám truyền ra, nhất định ta sẽ không buông tha cho hãn.”

Lão phu nhân thần sắc sắc bén, trong mắt lộ ra ý uy hiếp.

Kẻ theo sau lão phu nhân trấn an nhìn hãn : “ Trong phủ đã được ma ma kiểm tra qua, quần áo trên người Tịch Vụ đều hoàn hảo, không có chuyện gì phát sinh, thật xin lỗi người.”

Hãn lúc đấy trả lời như thế nào?

“ Tổ mẫu không cần lo lắng, ta tin tưởng Tịch Vụ.”

Lão phu nhân liếc hãn một cái, hài lòng gật đầu.

Đạm Đài Tần liếc mắt lên mặt băng nhìn hình ảnh phản chiếu của mình, bóng người mơ hồ, thấy không rõ thần sắc.

Sự việc Diệp tiểu thư bị sơn tặc bắt đi, cứ như vậy bị giấu diếm một cách bí ẩn, lão phu nhân lại như cũ điều tra. Rốt cuộc đội bảo vệ của Diệp gia, bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ để chuyện ngoài ý muốn như vậy xảy ra.

Lão phu nhân vô cùng hoài nghi, sơn tặc tại sao lại theo dõi Tam tiểu thư nhà họ? Chuyện này nghĩ thế nào cũng không thích hợp.

Đám kia là một đám bình thường, hoàn toàn không có khả năng bắt Diệp Tịch Vụ một cách dễ dàng.

Mặc kệ lão phu nhân điều tra như thế nào, đều không có kết quả, chuyện này chỉ có thể quy ra là ngoài ý muốn.

Tô Tô đến bên hồ liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Thiếu niên đang quỳ thẳng tắp trên mặt băng.

Trên mặt hãn không có vẻ gì là bị làm nhục xấu hổ, quá mức bình tĩnh.

Sắc mặt hãn tái nhợt, môi hơi thâm đen.

Cảm nhận được có người đang nhìn mình, thiếu niên nâng mắt, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Tô Tô.

Hai người cách một mặt hồ xa xa, không khí đột nhiên an tĩnh lại.

Bên người Tô Tô là Xuân Đào, nhin không được nhỏ giọng nói : “ Tiểu Thư, yêu cầu điện hạ đứng lên không ạ ? “

Tô Tô phản ứng lại, nhấp môi lắc đầu, không vui nói : “ Ai nói muốn cho hãn đứng lên? Cho hãn quỳ thêm chút nữa, dạy dỗ thêm chút.”

Tô Tô trong lòng rối rắm, nàng bây giờ là Diệp Tịch Vụ, Diệp Tịch Vụ trời sinh tính tình tàn nhẫn, lấy thống khổ của người khác làm thú vui, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng tha thứ cho ai.

Thế giới này cùng quỷ thần tồn tại, nếu làm mất một sự việc như vậy tồn tại, tuy rằng nhân gian ít người biết nhưng không phải không ai biết.

Thân phận của Diệp Tịch Vụ, Tô Tô không thể làm người khác nhìn ra sự khác nhau, ít nhất trong một đêm tính cách không thể biến đổi lớn.

Nàng liếc mắt nhìn Đạm Đài Tẫn, cái gì cũng không nói, phất tay áo xoay người.

Đạm Đài Tẫn sớm biết như thế, lãnh đạm mà thu hồi tầm mắt.

....

Tô Tô đến sân của lão phu nhân.

Lão phu nhân mới ngủ trưa, bởi vì theo Phật nên trong phòng khói hương lượn lờ.

Lúc Tô Tô đi vào thấy một cô nương mặc áo xanh.

Cô nương áo xanh đang niết bả vai của Lão phu nhân, thấy Tô Tô đi vào liền ngừng tay.

Tô Tô không nhận ra người này cũng không có lên tiếng, cô nương kia chủ động gật đầu với nàng, nhẹ giọng nói : “ Tam muội muội.”

Thì ra là nhị tiểu thư con vợ lẽ của Diệp gia, Diệp Lam Âm

Tô Tô gật đầu, chào hỏi nói : “ Nhị tỷ.”

Diệp Lam Âm không nghĩ là Tô Tô sẽ đáp lại lời của mình, trong lòng nàng kinh ngạc, co quắp nhìn Tô Tô liếc mắt một cái, hành lễ với lão phu nhân : “Tổ mẫu, ngày mai Lam Âm lại đến cùng người lễ Phật.”

Lão phu nhân vỗ tay nàng, gật đầu nói.

Tô Tô nhìn hiếu, ở Diệp gia nguyên thân như một tiểu bá vương.

Nàng tới, Diệp Lam Âm phải thoái vị.

Chính mình gọi Diệp Lam Âm một tiếng Nhị tỷ, đều làm nhân gia kinh sợ, thấp thỏm bất an.

Cho nên nguyên chủ ngày thường có bao nhiêu khủng bố?

Diệp Lam Âm vừa đi, vẻ mặt của lão phu nhân có vẻ khoan dung không ít : “ Tam nha đầu, lại đây tổ mẫu nhìn xem, thân thể tốt chưa?”

Tô Tô đi qua, cười nói : “ Đa tạ Tổ mẫu quan tâm, thân thể của Tịch Vụ không sao, đã làm tổ mẫu lo lắng.”

Lão phu nhân điểm trán nàng : “ Tổ mẫu tuổi đã cao, không biết còn sống được mấy năm nữa, nha đầu này khiến cho tổ mẫu an tâm chút đi.”

Tô Tô ôm lão phu nhân, mềm mại làm nũng : : Tổ mẫu thân thể khỏe mạnh, nếu không biết còn tưởng là nương con, cả đời che chở Tịch Vụ.”

“ Nói hươu nói vượn cái gì?” Lão phu nhân quả mắng, nhưng ý cười trong mắt đều không lẫn lát được.

Vợ cả của Diệp tướng quân, vừa sinh nguyên chủ đã qua đời, Diệp tướng quân không có cưới vợ lẽ, cho nên lão phu nhân tự mình nuôi lớn nguyên chủ.

Là đứa trẻ mà chính mình nuôi lớn, thật là ngậm trong miệng còn sợ hỏng, thiên vị đến sợ.

Nguyên chủ ương ngạnh như vậy, tổ mẫu sủng ái đó chính là nhân tố lớn. Nguyên chủ cũng khôn khéo, ngày thường thì ác độc, nhưng lấy lòng trưởng bối rất cao tay.

Cũng may trước kia cũng được tiên môn sủng ái, ứng phó với lão phu nhân thuận buồm xuôi gió.

Hạ Quốc thi hành hiếu đạo, Diệp tướng quân nổi tiếng là người có hiếu, liên quan đến Diệp tướng quân cũng yêu thương đích nữ duy nhất này.

“ Chuyện ở chùa, tổ mẫu đã hạ lệnh bịt miệng hạ nhân, sẽ không có người nói. Cô nương gia lấy danh tiếng làm trọng...” DỪNG một chút, lão phu nhân lại nói : “ Con cũng nên hiếu một chút, thê tử phát sinh ra loại chuyện này, trong lòng mỗi nam nhân đều khó tránh khỏi khúc mắc.”

Tô Tô nhớ hai ngày trước, thiếu niên bình tĩnh dưới tuyết.

Đàm Đài Tẫn làm gì có bộ dáng nào là lo lắng?

Chỉ sợ lúc nàng chạy ra, mặt hân không đổi sắc mà mang nàng về.

Nhưng đối mặt với lão phu nhân, nàng không thể nói như vậy, chỉ không tình nguyện gật đầu : “ Tịch Vụ đã biết.”

Lão phu nhân gật đầu.

“ Tổ mẫu, tìm được Ngân Kiều rồi sao?”

Lão phu nhân cười nói : “ Nha đầu kia khi tìm về không bị thương, tổ mẫu đưa nàng đến thôn trang. Ngân Kiều đã sớm tới tuổi hôn phối, lần này nàng dũng cảm bảo vệ chủ, cũng không thể trì hoãn nàng ở trong phủ.”

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ rõ ý cười : “ Vậy là tốt rồi.”

“ Khoảng thời gian trước, sự việc ở cung yến, tổ mẫu chưa nói với con. Đại tỷ con đã xuất giá, con khó xử nàng làm gì? Còn cùng con rơi xuống nước.”

“ Tổ mẫu biết, con trước kia để ý Lục hoàng tử, hiện tại tỷ con là trắc phi của Lục hoàng tử, con cũng đã gả cho Đàm Đài Tẫn, nghe tổ mẫu nói, về sau cách xa Lục hoàng tử một chút”

Tô Tô khước miệng tròn xuống.

Trong lòng nàng vô cùng tuyệt vọng, nguyên thân không chỉ có vấn đề về tính cách mà còn thích nam nhân của tỷ tỷ mình. Đã thành hôn rồi còn chưa từ bỏ ý định, khó dễ hãm hại, giống như

Mà Đàm Đài Tẫn lại thích tỷ tỷ của nàng.

Quan hệ lợi hại như thế nào, bọn họ là phu thê, chia ly hai phu thê cầu mà không được.

Lão phu nhân thấy nàng không hé răng, cho rằng nàng chưa nghĩ thông, chỉ tiếc rèn sắt không thành chép mà chụp mu bàn tay nàng : “ Trả lời tổ mẫu.”

“ Tịch Vụ đã biết. Về sau nhất định sẽ cách xa Lục hoàng tử.”Nàng nghĩ đến gì đó, còn cười nói : “ Cùng điện hạ sinh hoạt tốt.”

Tô Tô trả lời quá mức thẳng thắn, lão phu nhân sinh ra ngờ vực. Tịch Vụ thích Lục hoàng tử, đến bước này vô cùng đau khổ, sao có thể dễ dàng buông tay?

“ Tiểu nha đầu này, đừng có mà lừa tổ mẫu.”

Tô Tô cười : “ Đương nhiên sẽ không.”

Lão phu nhân nói : “ Chứng minh cho phụ mẫu xem nào, đừng phạt Chí Tử nữa, tổ mẫu nghe nói, con phạt hấn quỳ dưới mặt băng, bên ngoài trời lạnh như vậy, đây là việc mà một tiểu cô nương làm ra ư? Làm tổn hại đến danh tiếng của con.’

“ Thân phận hấn không tốt, nhưng giờ đã thành phu quân của con. Sau này nhận ra rồi, an phận qua ngày, đó mới là chính sự.”

Tô Tô xem lão phu nhân kiên trì dạy bảo mình, không thể không gật đầu.

Nàng than thở một tiếng.

“ Vâng ạ.”

.....

Diệp Lam Âm đi ra từ phủ của Lão phu nhân.

Nha hoàn Xảo Nhi vội vàng ra chào đón : “ Nhị tiểu thư, hôm nay sao người về sớm thế?”

“ Tam muội muội tới.”

Xảo Nhi hiểu rõ, nói : : Lão phu nhân cũng thật bất công.”

Thấp Diệp Lam Âm không ngăn cản, xảo Nhi tiếp tục nói : “ Tam tiểu thư làm trò trước mặt Lục hoàng tử, đẩy đại tiểu thư xuống nước, lão phu nhân cũng đè ép chuyện này.”

“ Nếu không phải xảy ra việc gièm pha kia, không chừng Tam tiểu thư sẽ thành chính phi của Lục hoàng tử.”

Diệp Lam Âm ánh mắt giật giật.

Ba tháng trước, Diệp Tịch Vụ ở trên giường của Chí Tử điện hạ tỉnh lại. Nàng khóc lạt, nói mình bị hạ dục, hai người cái gì cũng chưa phát sinh.

Nhưng chuyện này thật nhanh chóng truyền ra ngoài, trong sạch của Diệp Tịch Vụ bị tổn hại, Diệp gia không thể không để Chí Tử điện hạ cưới Diệp Tịch Vụ.

Sau đó, Lục hoàng tử cầu hôn thứ trưởng nữ Diệp gia Diệp Băng Thường.

Đổi lại đích nữ tam tiểu thư trong phủ, phỏng chừng sẽ thành chính phu.

Nhưng khi đó Diệp Lam Âm từ xa thấy, trong mắt Lục hoàng tử đối với Đại tỷ đều là tình yêu.

Nghĩ đến chuyện này, nàng hung hăng nắm chặt khăn.

Đều là thứ nữ, dựa vào cái gì Diệp Băng Thường có thể được hoàng tử ngưỡng mộ, mà mình phải đi lấy lòng lão phu nhân, để hy vọng tương lai lão phu nhân cho thể gả mình cho một gia đình tốt.

Diệp Lam Âm ghen muốn chết, khi thấy theieus niên bị phạt quỳ, thần sắc của nàng mới hòa hoãn đi chút ít.

Trên mặt Xảo Nhi, đều lộ ra ý cười vui sướng khi người khác gặp họa.

Tam Tiểu thư là đích nữ duy nhất của Diệp tướng quân, gả cho một người đê tiện như vậy, nửa đời sau còn có cái gì là vinh quang?

Đều biết, Đạm Đài tần sáu tuổi đến Hạ Quốc, vẫn luôn bị vây trong cung.

Nghe nói, hần đã rửa chân cho thái giám, đồ ăn của chó cũng đã ăn qua.

Người ti tiện như vậy, có lẽ ngay cả chữ lớn còn không biết, có chỗ nào so được nửa phần với văn thao võ lược Lục hoàng tử.

Tháng thứ nhất gả cho hần, Tam muội muội khóc hồi lâu, khi giận lại chửi rủa.

Tháng thứ hai tốt hơn một chút, nhưng cũng không để người khác xem Đạm Đài Tần.

Cũng không phải vì Diệp Tịch Vụ một tiểu thư kim tôn ngọc quý mười sáu năm cuối cùng lại gả cho một người như vậy.

Diệp Lam Âm dùng khăn che môi, che lại ý cười trên miệng.

Đại Hạ quốc thi hành võ đạo, nghe nói Đạm Đài Tần từ khổ căn cốt đã bị hủy, hiện tại tay trái gà không chặt.

Một thiếu niên gầy yếu, đặt ở phía trước, không ai bì nổi Tam muội muội, sợ là một cái cũng không thềm xem.

Lúc Tổ mẫu qua đời, một người đến cung điện còn không có, đến lúc đó có cái gì cho Diệp Tịch Vụ.

Diệp Tịch Vụ đời này không phải mệnh tra tấn sao?

Xảo Nhi nói : “ Nghe nói Chí Tử điện hạ đã quỳ ở băng hai ngày, nô tì xem sắc mặt hần, chỉ sợ không kiên trì được. Nhị tiểu thư có cần cho hần một chiếc áo choàng không?”

Ngày thường, Diệp lam Âm rất thích bố thí cho hạ nhân, danh tiếng trong phủ rất tốt.

Thanh danh ôn nhu thiện lương, có thể so với Tam tiểu thư tốt hơn nhiều.....

Diệp Lam Âm ý động một chút, nàng nhìn về Đạm Đài Tẫn.

Nếu không bàn về thân phận thì gương mặt kia thật sự không tồi, so với nữ tử cũng rất tinh xảo.

Diệp lam Âm gật đầu, đồng ý cho Xảo Nhi làm chuyện này.

Nàng đứng phía trên hướng về điện hạ ôn nhu gật đầu.

Đạm Đài Tẫn cũng thấy nhị cô nương trong phủ.

Xảo Nhi cầm một chiếc áo choàng tuyết trắng, cẩn thận dầm lên mặt băng, mang đến chỗ hần.

Tô Tô trở về từ chỗ tổ mẫu liền thấy một màn này.

Nhị tỷ của nàng đang đối với thiếu niên Ma Vương vẻ nịnh bợ.

Tô Tô vốn cảm thấy quỳ dưới mặt băng không tốt, nhưng nhân thiết của nàng không cho phép nàng buông tha hẳn. Nghĩ làm ra vẻ không phát hiện, quay đầu coi như không có việc gì xảy ra.

Nhưng không nghĩ tới, Đạm Đài Tần đã thấy nàng, hơn nữa còn ngược mắt lên nhìn nàng.

Tô Tô cực kì đau đầu.

Nàng nghiên ngẫm nhân thiết của nguyên chủ một chút, lập tức hùng hổ qua.

“ Diệp Lam Âm, tỷ đang làm gì?”

Diệp Lam Âm bị dọa nhảy dựng, không nghĩ tới Tô Tô ra nhanh như vậy, vội vàng thanh minh.

Nàng vội vàng nói : “ Tam muội, muội đừng hiểu lầm, ta nghĩ thời tiết lạnh như vậy, điện hạ quỳ gối dưới băng vạn nhất ảnh hưởng đến mạng người, vì thế sai Xảo nhi đưa cho hẳn một chiếc áo choàng.”

“ Đạm Đài tần yêu cầu người quan tâm?”

Sắc mặt Diệp Lam Âm trắng nhợt, không dám nói tiếp

....

Tô Tô mếu máo, nàng nhìn Đạm Đài Tần đang quỳ trên băng, gọi : “ Diệp Lam Âm cho người áo choàng, người có muốn không?” Tô Tô cười lạnh.

Cũng may nàng đang mặc váy, không ai thấy khi nàng bộc lộ vẻ mặt hung ác, chân bên dưới đang lạng lẽ run.

Đạm Đài Tần trả lời Diệp Lam Âm :” Đa tạ Nhị tiểu thư, tại hạ không lạnh.”

Đây là từ chối.

Diệp Lam Âm có vài phần xấu hổ.

“ Nếu đã như thế, không quấy rầy Tam muội cùng điện hạ.” Nàng cũng không đi xuống, dẫn Xảo Nhi rời đi.

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra, nàng thật sự sợ Đạm Đài Tần.

Nàng liếc mắt nhìn Đạm Đài Tần một cái, vênh váo tự đắc nói :” Tính người thức thời, quý đến giờ Dậu, người đứng dậy cút trở về đi.”

Đạm Đài Tần nhìn chăm chăm nàng, khoong nói chuyện.

Tô Tô dẫn Xuân Đào rời đi, cả người đều phiêu.

Cha, các sư huynh, Tô Tô hiện tại không đến được, thế nhưng đối với Ma Vương nói “ Cút.”

Chuyện này về sau nàng có thể nói đến trăm năm.

Nếu nàng còn sống đến khi đó.

Buổi tối Diệp tướng quân không hồi phủ, lão phu nhân lớn tuổi, không có tinh thần, mọi người đều dùng cơm tối ở sân sau.

Sau khi Tô Tô tắm gội xong, Xuân Đào hầu hạ nàng ngủ.

Xuân Đào thấy nàng dưới ánh đèn mành mặt ngoan ngoãn đáng yêu, nhin không được khen nói : “ Tam tiểu thư, tóc của người thật mềm.”

Sau khi khen xong thì cả kinh, sợ Tam tiểu thư nổi giận nói nàng không quy củ. Không nghĩ tới Tam tiểu thư ánh mắt cười cong cong : “ Tóc người

cũng đẹp.”

Một tiểu nha đầu Hỉ Hỉ chạy vào, hướng đến Tô Tô, thanh như ruồi muỗi nói : “ Chí Tử điện hạ tới.”

Tô Tô giương mắt, quả nhiên thấy Đạm Đài Tần đi vào trong phòng. Khi tràng hăn ủ dột, cùng tất cả mọi người không giống nhau.

Giống như một người không được ưa thích, hoàn cảnh đang vui vẻ, hăn vừa tiến đến, mọi người đột nhiên không cười, không khí đột nhiên đông cứng lại.

Đạm Đài Tần là tồn tại như vậy.

Hăn mang theo gió tuyết lạnh bên ngoài, nhấp môi nhìn Tô Tô.

Hiện tại không sai biệt lắm đó chính là giờ Dậu, bởi vì trời lạnh, trời mau tối, bên ngoài đã đen nhánh một mảnh.

Đón lại ánh mắt của hăn, Tô Tô thân thể cứng đờ.

Xuân Đào cùng Hỉ Hỉ vội vàng nói : “ Tam tiểu thư, bọn nô tỳ cáo lui.”

Tay áo Xuân Đào bị nắm lấy.

Nàng cúi đầu, thấy Tam tiểu thư nhìn nàng nháy mắt điên cuồng.

Xuân Đào nghi hoặc nói : “ Tam tiểu thư?”

Không cần để một người gió lạnh bên cạnh ta.

Tô Tô vẻ mặt đau khổ, dùng hết ý nghĩ, thu hồi ngón tay : “ Không có việc gì, các người đi thôi.”

Xuân Đào và Hỉ Hỉ khép cửa.

Giọng nói Tô Tô thanh thanh, nhìn về phía Đạm Đài tần, nàng cố gắng điều chỉnh thần sắc thành cao quý vẻ mặt không thể xâm phạm.

Đạm Đài Tần tiếng nói khàn khàn, hỏi : “ Tam tiểu thư hết giận rồi sao?”

Tô Tô lấp bắp nói : “ Không có.”

Thiếu niên bình tĩnh gật đầu.

“ Ngày mai ta còn phải tiếp tục quý không?”

“ Không cần, không cần.” Nàng theo bản năng nói xong liền sợ hãi, hận không thể tát cho mình một cái.

KHầu khí cũng không chịu thua kém.

Lấy ra một chút tà ác và xảo quyệt của nguyên thân.

Đạm Đài Tần đứng phía trước tấm bình phong, đợi một lúc lâu sau, cũng không thấy bên kia có động tĩnh.

Hắn nhú mày, lấy chân dư thừa ở trong phòng, bắt đầu ngủ dưới đất.

Thiếu nữ rúc vào đầu giường, đôi mắt sáng ngời ấm ướt, sáng ngời có thần nhìn hắn.

Đạm Đài Tần rũ mắt, che khuất cảm xúc, chẳng lẽ Diệp Tịch Vụ khi bị sơn tặc bắt đã bị dọa đến mất trí nhớ?

.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Nhục Nhã

Tô Tô cảm thấy không thoải mái, giống như một ngày ăn ba bữa cơm, nàng ăn ít đi một bữa, cả người khó chịu.

Trong đầu nàng chợt lóe lên, Tô Tô hỏi : " Ta có phải quên làm cái gì rồi không? "

Nguyên chủ mỗi ngày trước khi ngủ còn làm cái gì nữa?

Cúi xuống thì Đạm Đài Tẫn đang trải giường chiếu, thân thể chợt dừng một chút.

Hắn buông đồ trong tay ra, ngược lại từ dưới giường của Tô Tô lấy ra một chiếc hộp.

Tô Tô tập trung nhìn, bên trong là huyết hồng roi.

Đạm Đài Tẫn đưa qua, theo bản năng Tô Tô tiếp được.

Thiếu niên bình tĩnh nhìn nàng.

Thân hình Tô Tô chấn động, lúc này mới nghĩ ra.

VI! Nguyên chủ đời này lúc có chuyện tức giận, lại gả cho Đạm Đài Tẫn, vẫn không được võ thì chẳng xong, thế nên mỗi ngày đều quất hăn vài roi cho hả giận.

Này đã thành thói quen, trách không được vừa rồi Đạm Đài Tẫn cứ đứng mép giường nàng như đang đợi điều gì.

Nguyên chủ biến thái kiểu gì đây!!!! Không quất hăn thì bản năng thân thể này lại không quen.

Sau một lúc lâu Tô Tô vẫn không động thủ, thiếu niên an an tĩnh tĩnh đánh giá nàng, Tô Tô sờn tóc gáy, chắc hẳn không nhìn ra được cái gì đi.

Tô Tô đành phải vẩy vẩy roi, roi xé rách tiếng gió, sát khí nghiêm nghị.

Nàng tự thôi miên mình là Diệp Tịch Vụ, nắm giữ lực quất về phía thiếu niên.

Roi quất ở ngực Đạm Đài Tẫn, hẳn kêu rên một tiếng nhỏ.

Đôi con ngươi của thiếu niên như nước sơn mực, lạnh lùng nhìn Tô Tô. Từ trong một hăn, Tô Tô cũng thấy được che giấu sự chán ghét.

Tô Tô nói theo lời của Diệp Tịch Vụ.

" Đều tại người tồn tại mà Lục điện hạ mới không muốn cưới bốn tiểu thư, sao người không chết đi. "

Nàng lại quất một roi lên tay thiếu niên.

Ánh mặt hăn như hố sâu, kêu rên một tiếng.

Thân thể cũng theo đấy mà nhẹ nhàng run rẩy

Ở mặt băng quỳ lâu như vậy, thân thể đã hơi đau. Giờ này chịu hai roi, lại quất lên trên cánh tay, sự đau đớn gấp lên nhiều lần, cả xương cốt đều runi rẩy vì đau.

Tay Tô Tô cầm roi cứng đờ.

Thấy Đạm Đài Tẫn rên phát run, nàng phát hiện, mình cũng có chút sững, có phải khoái cảm có thể báo thù cho giới Tu Chân.

Tô Tô kinh ngạc, vội vàng niệm Thanh Tâm chú.

Thứ nhất, nhiệm vụ của nàng không phải đi giết Ma Tôn hoặc làm nhục hắn. Thứ hai, tu chân đại đạo là bảo vệ cho bản thân tâm mới là căn bản, cảm xúc của Diệp Tịch Vụ còn tàn lưu trong cơ thể, nhưng nàng không phải Diệp Tịch Vụ, cũng không thể bị Diệp Tịch Vụ đồng hoá.

Huống hồ nàng có kí ức của nguyên chủ, tự nhiên sẽ rõ chuyện này sai ở ai.

Nguyên chủ đã sớm biết, Lục hoàng tử đối với thứ tử Diệp Băng Thường là thật lòng, nàng ghen ghét dữ dội, muốn huỷ hoại sự trong sạch của Diệp Tịch Vụ, vì thế đã có chủ ý.

Ở cung yến hạ dược thứ tử, muốn cho nàng xấu mặt.

Không nghĩ đến, dược không tác dụng ở Thượng thư công tử và Thứ tử, ngược lại tác dụng ở trên người mình cùng Đạm Đài Tần.

Diệp Tịch Vụ cảm thấy sỉ nhục nhất chính là thiếu niên xinh đẹp gầy yếu kia rõ ràng cũng trúng dược, nhưng Đạm Đài Tần trừ bỏ sắc mặt ửng hồng, không còn phản ứng.

Cuối cùng vẫn là Diệp Tịch Vụ không nhịn được, ra lệnh cho hắn giúp nàng.

Thiếu niên lạnh như băng nhìn nàng, trước sau không động đậy.

Hắn ngồi trong góc, dùng ánh mắt bình tĩnh, xem thân thể vị tiểu thư kia vụn vụn, than nhẹ tự lôi kéo xiêm y của mình.

Từ nay về sau ngại trong sạch, Diệp Tịch Vụ không tình nguyện cùng Đạm Đài Tần thành thân.

Mỗi khi hồi tưởng ánh mắt thiếu niên, Diệp Tịch Vụ cảm thấy một trận sỉ nhục.

Hắn sao lại có thể như vậy!

Dùng ánh mắt bình tĩnh không chút động nào nhìn nàng.

Giống như đang nhìn một con cá chết trên thớt.

Cho nên cuộc hôn nhân này, nói trắng ra là Diệp tam tiểu thư tự mình thiêu thân vào.

Không hại được Diệp Băng Thường ngược lại tự hại chính mình.

Nguyên chủ tức giận lại tóm được Đạm Đài Tần hả giận, ở trong lòng nàng, phu quân này so với hạ nhân còn không bằng.

Đạm Đài Tần là hoàng tử mà Chu quốc vứt bỏ, từ nhỏ cái gì cũng chưa học, hẳn lại đẹp như vậy, trời biết ở trong cung có bao nhiêu người đã làm bản qua.

Diệp Tịch Vụ ngại hẳn dơ, không cho hẳn nằm trên giường nàng. Trong lòng cũng có tia hy vọng cuối cùng là giữ sự trong sạch của chính mình, tương lai còn có khả năng với Lục điện hạ.

Tô Tô từ nhỏ chịu giáo dục không thể ỷ mạnh hiếp yếu. Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu (*). Người tu tiên, quyết không thể chủ động tạo nghiệp chướng.

(*). Câu nói của Lão tử muốn nói vạn vật trên thế giới này đều công bằng

Xem ra vị tiểu thư này không tạo nhiều thì ít nghiệp.

Thiếu niên Ma Tôn ngày ngày bị dùng cách xử phạt về thể xác, trách không được 500 năm sau sẽ biến thànhbộ dáng thích giết chóc bạo ngược.

Tô Tô nói :” Hôm nay ta mệt rồi, thấy mặt ngươi là phiền. Lần sau còn để ta biết ngươi cùng Diệp Băng Thường còn liên quan gì nữa ta sẽ không

để dàng tha cho người đầu.”

Nàng ném roi vào người Đạm Đài Tẫn, rồi trở mình đưa lưng về phía hăn. Làm ra bộ dạng không kiên nhẫn.

Rốt cuộc không phải đánh hăn, Tô Tô vội vàng niệm mười lần Thanh Tâm chú. Ổn định đạo tâm mới phát hiện, lương tâm đau quá trời.

Đạm Đài Tẫn tiếp được roi, sắc mặt hăn vốn suy yếu, ăn hai roi này, càng thêm tái nhợt.

Sự nghi ngờ trong lòng hăn tan đi không ít.

Diệp Tịch Vụ như quên đi một số việc nhưng nàng tàn nhẫn độc ác cũng không thay đổi.

Đạm Đài Tẫn thu roi, ở bên dưới đi vào giấc ngủ.

Vết thương trên cổ bị một đồ vật cộm đến đau xót, hăn lấy ra.

Là một bùa bình an đã phai màu, hằng năm che dấu dưới vạt áo hăn.

Nghĩ đến nữ tử cười với hăn kia, hăn nhấp môi, trong mắt sự lạnh lùng tan đi một ít.

Hăn thoả đáng cất bùa bình an, nhìn chăm chăm Diệp Tịch Vụ ở phía không xa kia đang đi vào giấc ngủ. Trong mắt thanh niên kia đen nhánh.

Cung yến ngày đó, hăn tận mắt nhìn thấy, Diệp Tịch Vụ đẩy Diệp Băng Thường xuống hồ.

Diệp gia lão phu nhân cùng Diệp đại tướng quân đều bao che nữ nhân này. Diệp đại tướng quân tay cầm trọng binh, hoàng đế đều phải kiêng kị vài phần, Lục hoàng tử tức giận chuyện này cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Nhưng thì đã sao.

Đã làm sai chuyện, dù sao cũng phải tiếp thu trừng phạt không phải sao?

Đạm Đài Tẫn trong mắt đen nhánh, nhớ tới hai ngày trước trên người nha hoàn kia trúng vô số đao chết không nhắm mắt, đôi mắt nàng ta mở to như vậy, cũng không biết có hay không hối hận đã lựa chọn để Diệp Tịch Vụ chạy trốn.

Nha hoàn biến thành một khối thi thể cứng đờ, máu nhuộm đỏ tuyết, một đường uốn lượn dưới chân hần.

Hần hờ hững nhắc chân, bước qua.

.....

Đồ ăn sáng trên bàn Diệp gia, Tô Tô cuối cùng cũng nhận người một nhà.

Đạm Đài Tẫn cũng không ở đây.

Tô Tô nhỏ giọng dò hỏi Xuân Đào.

Xuân Đào kinh ngạc mà nói: “Tiểu thư đã quên sao? Người không cho điện hạ cùng người ngồi cùng bàn, để điện hạ ngồi phòng dưới cùng hạ nhân ăn cơm.”

Tô Tô :.....

Được thôi, có thể, rất mạnh.

Lão phu nhân ngồi ở chủ vị, bên cạnh nam nhân oai hùng nghiêm túc là Diệp đại tướng quân Diệp Khiếu.

Diệp Khiếu năm nay ba tám, nhìn qua có vẻ đoan chính nghiêm túc.

Vợ cả chết lâu rồi, nhiều năm như vậy vẫn chưa cưới tục huyền.

Diệp Khiếu nói, người chinh chiến sa trường, đầu đều buộc trên lưng quần, không chừng ngày nào đó da ngựa bọc thân không cần thiết cưới vợ cả, làm nàng lo lắng hãi hùng.

Nói thì hay nhưng Diệp Khiếu có ba tiểu thiếp.

Ánh mắt Tô Tô xẹt qua ba di nương, ba người hoàn toàn không giống nhau, mỗi người một vẻ.

Trong phủ cũng có bốn vị công tử và ba vị thiên kim.

Trừ bỏ Tô Tô là con vợ cả duy nhất, các vị huynh đệ tỷ muội khác đều là con vợ lẽ.

Đại công tử cùng Tam công tử là của Liên di nương sinh, Liên di nương là thông phòng thời niên thiếu của Diệp Khiếu, so với Diệp Khiếu thì lớn hơn hai tuổi, tư sắc bình thường, nhưng là bởi vì sinh hạ trưởng tử, nàng ở trong phủ địa vị rất cao.

Ngày thường lão thái thái sẽ để nàng giúp đỡ chương quản trong phủ nội trợ.

Đỗ di nương mặt mày mang theo khí phong trần, nàng là mẫu thân của nhị tiểu thư Diệp Lam Âm, cũng ăn mặc diễm lệ.

Lão phu nhân không thích nàng.

Đến vị cuối cùng, Tô Tô nhìn qua, là Vân di nương. So với hai vị di nương kia, nàng xinh đẹp nho nhã ôn nhu, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm đơn giản, cả người giống như đoá hoa thuỷ sen, mang theo khí chất khó lòng giải thích.

Khí chất này, khác với hai vị di nương kia.

Nàng là mẫu thân của Diệp Băng Thường và Tứ công tử, cũng là người mà Diệp Tướng quân sủng ái nhất.

Tuy rằng Tô Tô chưa gặp Diệp Băng Thường, nhưng nhìn Vân di nương có thể đoán được, Diệp Băng Thường là một mỹ nhân.

Cả gia đình ngồi đầy một bàn.

Tô Tô có chút khinh thường Diệp đại tướng quân, bọn họ là giới Tu chân, nhưng không nạp thiệp chỉ duy nhất một đạo lữ.

Mẫu thân Tô Tô chết một trăm năm, cha như cũ mỗi ngày đều thối sáo cho mẫu thân nghe.

Có đôi khi còn thấy cha gạt lệ.

Đương nhiên, cũng có chút không khí không tốt, ví như tu luyện lô đỉnh. Loại sự tình này cũng chỉ dám sau lưng làm, nói ra là làm người khinh thường.

Nhân loại không mạnh như người tu chân, ngược lại có tật xấu là tam thể tứ thiệp.

“ Tam tiểu thư làm sao vậy, vẫn chưa hết bệnh sao, sắc mặt tái nhợt như vậy?” Vân di nương ôn hoà hỏi, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Tô.

Tô Tô cũng buông đũa.

Tối qua nàng không ngủ ngon, cảm giác chỉ sợ thiếu niên phía dưới đột nhiên bạo ra, bóp cổ nàng.

Trợn tròn mắt đến hừng đông, chịu đựng không nổi mới chớp mắt chốc lát.

Vân di nương nói chưa dứt lời, vừa nói việc này, Diệp Khiếu buông đũa, không vui liếc Tô Tô : “ Lần trước ở cung yến chuyện con với trắc phi Lục hoàng tử đã truyền đến tai Thái Hậu, Thái Hậu muốn con hôm nay vào cung.”

Tô Tô chỉ có thể vâng một tiếng.

Xấu số quá , chuyện này không phải nàng làm mà hiện tại phải công một đồng nôi.

Lão phu nhân không để tâm can nhi tử mình chịu uỷ khuất, lập tức nói : “ Khiếu nhi, Tịch Vụ còn nhỏ, lần trước nhà mình tử muội phát sinh xung đột nên có hiểu lầm. Nói nữa, đại a đầu cũng không đến mức cùng Tịch Vụ so đo, nói đúng không Vân di nương?”

Vân di nương cười cười : “ Vâng.”

Tô Tô tươi cười, nhìn ra vài phần miễn cưỡng. Cũng vì khuê nữ nhà mình chịu uỷ khuất, còn phải cười tha thứ hung thủ.

Vân di nương trong lòng khẳng định không dễ chịu.

“ Tam nha đầu đến lúc đó vào cung, con che chở cho nó nhiều chút.”
Lão phu nhân dặn dò Diệp tướng quân.

Diệp Khiếu thở dài, cũng không dám ngỗ nghịch với lão nương, gật đầu :” Thái Hậu khoan thứ, sẽ không cùng tiểu bối so đo, thái độ của Tịch Vụ tốt một chút là chuyện sẽ qua.”

Lão phu nhân vỗ vỗ tay Tô Tô, ý bảo nàng đừng sợ.

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra, có Diệp tướng quân ở đây, ít nhất Thái Hậu sẽ không quá mức trách cứ.

.....

Tô Tô tiến cung bằng xe ngựa, nhận mệnh đi lễ rửa tội mưa rền gió dữ.

Một nha đầu lại, hành lễ nói : “ Tướng quân nói, thỉnh cầu Tam tiểu thư từ từ.”

Chờ cái gì?

Thật mau Tô Tô sẽ biết.

Một lát sau, Đạm Đài Tẫn từ trong phủ đi ra.

Hắn đi ra cùng với Diệp gia đại đường tương phản.

Tô Tô nhớ tới Xuân Đào từng nói Đạm Đài Tẫn ăn cơm với hạ nhân.

Tô Tô nhìn khí sắc của hắn, suy đoán hắn đại khái phát sốt.

Ở mặt băng quỳ lâu như vậy, ai mà chịu nổi.

Đạm Đài Tẫn mới lên xe ngựa, Tô Tô nhú mày nói : “ Người đi xuống.”

Thiếu niên nhấp nhấp khoé miệng, lại xuống xe.

Hắn đã có thói quen với Diệp Tịch Vụ, nhìn hắn không vừa mắt nàng thủ đoạn ác độc không dứt, phỏng chừng lần này muốn nhìn hắn đi theo xe ngựa.

Xe ngựa động, Tô Tô cảm thấy không đúng, vén màn lên xe, phát hiện trán Đạm Đài Tẫn có một tầng mồ hôi mỏng đang chạy theo xe ngựa.

Tô Tô đành phải nói rõ một chút : “ Ý của ta là người không cần tiến cung.”

Thiếu niên đột nhiên ngược mắt.

Phía sau hắn có rất nhiều cửa hàng khai trương, lượn lờ ở nhân gian cũng làm hắn có nhiều thêm một chút nhân khí.

Tô Tô không thể không nhìn thẳng vào, người trước mắt này nhiều năm sau sẽ thành Ma Vương ai nghe cũng sợ vỡ mật, bây giờ hắn chỉ là một phàm nhân.

Nhìn xinh đẹp mà suy nhược, không có chút công kích.

Tiên môn sư đệ Phù Nhai còn mạnh hơn hắn.

Màu da hắn rất trắng, lộ vài tia bệnh khí.

Tô Tô nghĩ đến, nếu nhiệm vụ mình mà thành công, thiếu niên trước mắt vĩnh viễn không là Ma vương thức tỉnh chỉ là một người bình thường mà thôi.

Bế tắc đã được giải, tư duy chợt thông thấu. Tô Tô đột nhiên cũng không run, eo cũng thẳng.

Lại liên tưởng đến nhược khí Phù Nhai, hai ngày nay Tô Tô ngược đãi Đạm Đài Tẫn có chút áy náy.

Nàng đạo hạnh không thâm, tâm tình không đủ, đứng trước hắn nghĩ đến đồng bìa vị kia lúc đó còn cảm thấy hả giận.

“Thất thần làm gì, ta nói ngươi về đi.”

Đạm Đài Tẫn nhìn xe bay ra nhìn nhạt sương trắng, giọng nói khàn khàn : “Tướng quân nói, Thái Hậu truyền ta tiến cung.”

Tô Tô theo bản năng nói :” Cha ta lừa ngươi đó, ông ấy biết Thái Hậu có ý làm khó, để ngươi theo ta, như thế Thái Hậu sẽ trút giận lên ngươi.”

Đừng nhìn Diệp đại tướng quân như thế, kỳ thật tính tế không thua người, nếu không sẽ không có địa vị cao như thế ở Đại Hạ.

Vì làm cho Thái Hậu không động vào đích nữ của mình, lại có thể để mặt mũi cho Thái Hậu liên đẩy một người ra làm lá chắn.

Đạm Đài Tẫn là người thích hợp nhất, hẳn đi như vậy, Thái Hậu nghĩ đến Lục hoàng tử Đạm Đài Tẫn sợ là bị lộ ra.

Nàng gọn gàng dứt khoát chỉ ra lợi hại.

Đạm Đài Tẫn mắt nâng lên, không nói một lời nhìn Tô Tô.

Trước mặt thiếu nữ ngần người, giống như cũng ý thức được chính mình nói gì đó không được nói.

Trong mắt nàng có chút ảo não chợt lóe mà trở lên lãnh ngạnh.

“ Ý của bốn tiểu thư là người đã là một người từng bị thái giám cung nữ đều có thể làm nhục, vào cung chỉ làm ta mất mặt. Cút về trong phủ đi, đừng cản trở ta nhìn thấy Lục điện hạ.”

Hắn rũ mắt xuống đất, gằn từng chữ lạnh lùng nói :” Là thân phận ta bất kham, bồi nhọ tam tiểu thư.”

Trong lòng Tô Tô bắt đầu khóc đấm tường.

Làm Diệp Tịch Vụ mà khó khăn quá đi!

Nhưng trên mặt nàng chỉ có thể nâng cằm, chỉ bảo hắn cút về đi.

Đạm Đài Tẫn dừng chân, rốt cuộc không đi theo xe ngựa của Tô Tô nữa.

Xe ngựa chạy xa, Tô Tô nhìn không được, lặng lẽ thò đầu ra.

Nàng quay đầu lại nhìn, Đạm Đài Tần còn đứng tại chỗ, nhìn về phương hướng của nàng.

Cách quá xa, biểu tình của hãn Tô Tô nhìn không rõ.

Nàng đỡ trán, lại làm nhục hãn, tương lai nếu nhiệm vụ thất bại, Đạm Đài Tần mà thức tỉnh, chắc chắn sẽ giết nàng đầu tiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Chấp Niệm Của Hần

Tô Tô vừa đi vừa nhớ chuyện ở hoàng cung.

Nàng không phải Diệp Tịch Vụ, lần đầu tiên vào cung, vẫn là nhanh chóng quen thuộc nơi đây.

Hoàng cung ở nhân gian thật đẹp, tráng lệ huy hoàng, so với người Tu Chân hưởng thụ hơn nhiều.

Còn chưa tới tâm cung của Thái Hậu, Tô Tô đã bị ngăn cản.

Một thiếu nữ cầm trong tay một chiếc roi, giang hai tay che trước mặt Tô Tô.

“Diệp Tịch Vụ, mấy ngày trước ngươi đẩy hoàng tâu ta xuống nước, hôm nay còn dám tới hoàng cung?”

Thiếu nữ này mày liễu dựng ngược, sát khí nghiêm nghị nhìn Tô Tô.

Tô Tô mờ mịt.

Người này là ai? Nhìn không giống vị tỷ tỷ ôn nhu trong lời đồn.

Xuân Đào biết tiểu thư bị đập đầu, kí ức gần đây mơ hồ, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Đây là Cửu công chúa, là muội muội của Lục điện hạ.”

Xuân Đào nói như vậy, Tô Tô nháy mắt lĩnh ngộ.

Người chán ghét nguyên chủ đếm không hết, vị Cửu công chúa này cũng là số đó. Cửu công chúa cực kì được sủng ái, tính tình cũng không tốt, trời sinh Diệp Tịch Vụ không vừa mắt nhau.

Trước kia Diệp Tịch Vụ còn muốn gả cho ca ca của nàng ta, còn phải hạ thấp tư thái lấy lòng nàng.

Vị Cửu công chúa này ánh mắt khinh thường, lúc nào cũng cười nhạt, phảng phất có thể nhìn ra tâm tư của Diệp Tịch Vụ.

Nhưng Cửu công chúa đặc biệt thích Diệp Băng Thường.

Lúc trước Diệp Băng Thường gả cho Lục hoàng tử, Cửu công chúa còn chạy tới nhục mạ Diệp Tịch Vụ, làm cho Diệp Tịch Vụ khi ấy khóc một trận.

Lần này, Cửu công chúa cũng vì Diệp Tịch Vụ mà bất bình.

“Lục hoàng tử ta thân thể yếu đuối, người là nữ nhân tâm địa rắn rết lại đẩy tử ấy xuống nước. Nếu không phải hoàng huynh cứu kịp thời, tử ấy đã sớm hương tiêu ngọc vãn, Lục hoàng tử lương thiện ôn nhu, không cùng người so đo thì ta cũng không buông tha cho người.”

Cửu công chúa múa may mấy roi, roi quất xuống đất phát ra âm thanh sắc bén.

“Diệp Tịch Vụ, có dám tỉ thí với ta một trận không?”

Tô Tô tuy rằng nôi đội đầy đầu nhưng nàng không nhịn được nói :” Nếu Lục hoàng tử rơi xuống nước, tử ấy không nói gì, người tức giận cái gì?”

Này không phải bắt chó đi cày, xen vào việc người khác sao.

Tô Tô thật sự cảm thấy nghi hoặc, nhưng Cửu công chúa cảm thấy chính mình bị mạo phạm, sắc mặt càng khó coi.

“Ít nói lời vô nghĩa, có phải người sợ bản công chúa?”

Nàng tính tình nóng nảy lại tàn bạo, nói xong liền quất một roi.

Tô Tô ở giới Tu tiên luyện võ theo bản năng né tránh.

Phía dưới Tô Tô là tiểu thái giám ngăn cản Cửu công chúa :” Ai nha! Cửu công chúa, cái này không được, không đượcccc.....”

“ Cút ngay!”

Roi quất trên người tiểu thái giám, Tô Tô ngăn người.

Chương môn tử nhỏ đã dạy nàng, không thể ỷ mạnh hiếp yếu, không thể lấy thân phận áp người. Nhưng mà đến nhân gian phát hiện việc này quá đổi bình thường.

Tô Tô bình phục một chút hô hấp, nhìn Cửu công chúa lắc đầu :” Ta bất hoà với người, ở đây là hoàng cung, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu trách tội ta thì sao bây giờ?”

Lời kia vừa thốt ra, Cửu công chúa khinh thường mà cong cong môi.

Ai chả biết, Đại Hạ quốc tôn trọng võ đạo.

Khi hoàng đế khai quốc chính là dùng võ nhập đạo, từ nay về sau mặc kệ đại quan hay quý nhân, hay là con cháu bình dân đều dùng võ kỹ cường đại.

Cường giả vi tôn, ở Đại Hạ quốc chính là vẽ hình người chân thật nhất.

Diệp đại tướng quân chưa bao giờ bại trận, vì thế Đại hạ quốc địa vị cao như vậy.

Trưởng tử của Diệp đại tướng quân nghe nói thân thủ bất phàm. Nhưng tam tiểu thư thì tư chất bình thường, hoàn toàn không được miếng nào di truyền từ phụ thân, Cửu công chúa từ nhỏ tập võ mỗi khi đều có thể cao ngạo với Diệp tiểu thư đến nỗi tôn nghiêm quét rác.

Cửu công chúa cố tình không may đắc tội, Diệp Tịch Vụ muốn báo thù cũng bất lực.

Cũng là vì như vậy, Diệp tam tiểu thư đối với Cửu công chúa vừa tức vừa sợ.

Cửu công chúa nghe Tô Tô nói vậy nhận định là đối phương sợ mình.

Cửu công chúa nói :” Nếu bản công chúa tìm người tể thí thì phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu sẽ không nói gì, xảy ra chuyện gì bản công chúa chịu trách nhiệm. Đối lại là người thua đừng cáo trạng với Diệp tướng quân.”

Nàng nói lại một roi quất lại đây.

Tô Tô vội vàng thấp người tránh thoát, thuận tay đẩy tiểu thái giám ra. Tính nàng rõ ràng, Cửu công chúa biết nàng muốn vào cung, chờ ở nơi này thế nào cũng phải đánh với nàng một trận, vì báo thù cho Diệp Băng Thường.

Cửu công chúa thấy Tô Tô né tránh, nhếch môi đỏ :” Người tới đưa cho Diệp Tịch Vụ một cái roi.”

Tô Tô vốn dĩ không muốn gây chuyện, đến nhân gian nàng mới phát hiện nơi này cùng Tu Chân giới không giống nhau.

Trước mắt vết thương của Tu Chân giới, một điều nhịn bằng chín điều lành.

Nhưng nhân gian không để mình bị xoay vòng vòng, bọn họ thích niết mềm quả hồng.

Nếu tránh không được, Tô Tô dứt khoát chặt nhánh cây.

“ Không cần, ta dùng cái này.” Nành đem nhánh cây kên người làm tư thế phòng ngự.

Cửu công chúa cười :” Người đây là nhục nhã bản công chúa?”

Tô Tô....

Người này thật là.

“Người chốc lát đừng khóc.” Cửu công chúa giũ roi, ném về phía Tô Tô.

Tô Tô dùng cành cây ngăn cản, roi quất lên nhánh cây, nhánh cây bị gãy một đoạn.

Cửu công chúa khinh thường mà cười cười.

Tô Tô không nói chuyện, khinh thân đi lên.

Nàng lấy nhánh cây làm kiếm, uyển chuyển nhẹ nhàng mà đối phó với roi Cửu công chúa.

Kiểm pháp của nàng là Vô Cực Tông kiếm, hàn ảnh náo náo, một nhát nhưng đoạn sơn phách hải.

Tô Tô bởi vì mệnh nên từ nhỏ học hành rất nghiêm túc.

Nàng một trăm tuổi mới thành niên, tam sư huynh đánh cũng không lại nàng.

Nhưng trong thân thể Diệp Tịch Vụ không có linh khí, không có biện pháp vận hành, kiếm ý 1% cũng không thể dùng.

Tô Tô chưa từng cùng phạm nhân đánh nhau, nhìn bộ dáng hùng hổ của Cửu công chúa, Tô Tô cũng không xác định được có thể đánh thắng được Cửu công chúa hay không.

Trong lòng Tô Tô thực không dễ, tóm lại cứ thử trước xem, nếu không được thì lúc đó liền chạy.

Nhánh cây linh hoạt vòng qua roi sắc bén, bỗng nhiên tới gần trước người Cửu công chúa.

Roi vốn là vũ khí đánh từ xa, đột nhiên có người lại gần, Cửu công chúa hoảng hốt, cánh tay bị đánh một cái.

Đau làm cho roi rơi xuống, ngay sau đó nhánh cây trên cổ Cửu công chúa.

Thời gian bình tĩnh, Cửu công chúa cảm thấy trên cổ mình chính là một thanh kiếm sắc bén.

Nàng theo bản năng lừ về phía sau, dưới chân lão đảo, té ngã trên đất.

Cung tì vội vàng đỡ nàng :” Công chúa.”

Cửu công chúa.....

Nàng bị ba chiêu hạ.

Tô Tô càng khiếp sợ, thì ra đánh nhau với phàm nhân là như vậy, ta lợi hại vậy sao?

Vì cái gì mà phàm nhân yếu như vậy nhưng nhìn qua lại hung ác, lúc trước hù nàng đến thấp thỏm.

Tô Tô biểu tình phức tạp, trước kia ở Tu chân giới, cha nàng nói rằng Tô Tô, cái này con đánh không lại đâu, chạy đi. Cái kia, con cũng đánh không lại đâu.

Hiện tại nàng lợi hại đến hỏng rồi.

Cửu công chúa ngàn dặm tặng đầu, lễ khinh tình ý trọng.

Tô Tô thu hồi nhánh cây :” Người không còn gì để nói thì ta đến chỗ Thái Hậu đây.”

Sắc mặt Cửu công chúa đỏ lên, không có khả năng! Nàng sao lại bị một nhánh cây của Diệp Tịch Vụ đánh bại chứ.

Trước kia không phải Diệp Tịch Vụ không có khả năng đánh trả sao. Đây nhất định là ngoài ý muốn.

Cửu công chúa không tin, nhặt roi lên:” Đứng lại.”

Roi xảo quyệt mà quất về đây, hiển nhiên là hướng về người đang đi. Xuân Đào kinh sợ, vội vàng che trước mặt Tô Tô.

Nếu roi này mà dừng trên mặt Xuân Đào, Xuân Đào sẽ phải huỷ dung mất.

Tô Tô thấy Cửu công chúa độc ác như vậy, nàng kéo Xuân Đào ra, ném nhánh cây trong tay mình ra ngoài.

Nhánh cây bị roi đánh thành hai đoạn, một đoạn rơi xuống đất, một đoạn bay tới mặt công chúa.

Cửu công chúa mở to hai mắt.

Mắt thấy nhánh cây muốn đánh trúng mặt của Cửu công chúa, một bàn tay thon dài như ngọc chặn đứng nhánh cây lại.

“ Hoàng huynh.”

Tô Tô chăm chú nhìn lại, một nam tử mắt như hàn tinh ngọc quan đang cầm nhánh cây.

Hắn mặc thiên thanh trường bào, vai rộng ro thon, trên tay áo thêu vân văn, giờ phút này đang nhíu mày nhìn Tô Tô.

Tô Tô sững sốt, không thể tưởng tượng được lắm bẫm nói :” Đại sư huynh....”

Người trước mắt giống Đại sư huynh nàng y như đúc. Chẳng qua trên người Đại sư huynh nàng thêm vài phần nhân hậu của người Tu Chân, nam tử trước mắt thì càng thêm tuấn lãng.

“ Không biết tiểu Cửu nơi nào mạo phạm đến Diệp tam tiểu thư mà tam tiểu thư lại hạ độc thủ như vậy?” Tiêu Lâm lạnh lùng hỏi.

Tô Tô nghe thấy giọng nói của hắn, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, thậm chí còn có một chút cảm giác uỷ khuất, nước mắt không cản được rơi xuống.

Nhưng đây đều không phải là cảm xúc của Tô Tô, Đại sư huynh đối với mình khoan dung lại ôn nhu, nàng kính trọng hắn như kính trọng huynh trưởng,

Nàng không có khả năng xuất hiện loại cảm xúc thẹn này trong ngực.

Hiển nhiên là cảm xúc của Diệp Tịch Vụ quấy phá.

Nàng phản ứng lại một chút, người trước mắt là Lục hoàng tử mà Diệp Tịch Vụ yêu muốn sống muốn chết.

Mà Đại sư huynh của Tô Tô, rất lâu trước kia vì thiên hạp mà hy sinh, chết ở chiến trường tiên ma, nghe nói là Ma Tôn động tay.

Sau đó, người yêu hắn là Dao Quang tiên tử cũng tuấn tình mà đi theo.

Thấy Tô Tô ngơ ngác nhìn chăm chăm Tiêu Lâm, Cửu công chúa lập tức dậm chân:” Hoàng huynh, may huynh đến kịp thời nếu không mặt ngọc

này của muội bị nữ nhân này huỷ hoại rồi.”

Đây là ác nhân còn đi cáo trạng, được lắm.

Cửu công chúa này muốn cùng nguyên chủ liều mạng, Tô Tô cuối cùng cũng lãnh hội được, cảm giác người khác xem mình là cái gì?

Được, một lời khó nói hết.

Tiêu Lâm hỏi:” Diệp tam tiêu thư có gì để nói không?”

Ánh mắt hắt lạnh lùng, Tô Tô bị hắt nhìn đến khó chịu.

Thời gian lâu như thế, lại lần nữa nhìn cố nhân, nhưng trước kia là Đại sư huynh của nàng, giờ lại là huynh trưởng của người ta.

Hắn che chở nữ nhi khác, lạnh lùng cùng nàng giằng co.

Cửu công chúa ở phía sau Tiêu Lâm, mĩa mai đắc ý mà nhìn Tô Tô.

Tô Tô thần sắc phức tạp nhìn Tiêu Lâm.

“ Không phải ta động tay trước.”

Tiêu Lâm đánh giá nhánh cây trong tay.

“ Cung yến ngày ấy, chẳng lẽ là tam tiêu thư đẩy Băng Thường rơi xuống nước sao?”

Tô Tô không có gì để nói.

Thật là trốn không xong, chính xác lúc trước là Diệp Tịch Vụ đẩy thứ tử mình xuống nước.

Thấy Tô Tô không giải thích, Tiêu Lâm vung tay lên, nhánh cây khảm vào một thân cây cạnh đó.

Nhánh cây trực tiếp “ Nhập mộc thập phần” Tô Tô không nhìn được liếc mắt một cái.

Phàm nhân này nội lực cực kì tốt.

Nàng cân nhắc một chút, người này đại khái nàng đánh không lại.

Rốt cuộc thân thể Diệp Tích Vụ này ăn không khổ, trước kia học đều khoa chân múa tay, cùng trình độ của Cửu công chúa không phân cao thấp.

Tô Tô nháy mắt bảo trì im lặng, an tĩnh như gà.

Nội tâm cực kì xúc động, tàn lưu cảm xúc của Diệp Tích Vụ còn lưu luyến si mê nam tử trước mặt.

Tô Tô hung hăng đè xuống cảm xúc tim thành thạch nhảy loạn này, nàng hạ quyết tâm về sau ít chọc Lục hoàng tử này đi thì hơn.

Đừng nháo loạn!

Tiêu Lâm không phải Đại sư huynh của nàng, chọc tới hắn nói không chừng hắn giết nàng luôn.

Tiêu Lâm liếc mắt nhìn Tô Tô một cái.

Diệp tam tiểu thư ngày trước, luôn dùng một ánh mắt si mê nhìn mình, làm hắn cực kì ghê tởm.

Hôm nay thật ra rất quy củ, hàng mi dài rũ xuống nhìn ngoan ngoãn, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiêu Lâm lơ Tô Tô, nói với Cửu công chúa :” Lục hoàng tử và Hoàng tử mẫu ở chỗ đó, muội đi nói chuyện cùng họ đi.”

Cửu công chúa gật đầu.

Hai huynh muội không để ý Tô Tô đi về phía cung Thái hậu.

Xuân Đào cẩn thận nhìn tam tiểu thư nhà mình, sợ tam tiểu thư uỷ khuất đến nỗi điên.

Đối với tiểu thư mà nói, chuyện bị Lục hoàng tử ghét bỏ là căn nguyên của mọi thống khổ. Tam tiểu thư si mê điên hạ như vậy đã đến lúc điên cuồng nông nổi rồi.

Tam tiểu thư lại nhẹ nhàng thở ra, ấn ngực nhỏ nói :” Còn tốt, không đến tính toán với ta không thì ta đánh không lại mất.”

Nói xong còn lộ ra vẻ mặt tươi cười như trút được gánh nặng.

Xuân Đào :”?”

Đây là tức đến điên rồi sao?

.....

Tô Tô đến Từ Ninh cung chậm hơn Tiêu thị huynh muội một bước.

Lúc nàng đi vào, Cửu công chúa đang cùng Thái hậu nói chuyện.

Bên kia là một nữ tử mặc y phục màu hồng cánh sen.

Nữ tử rất xinh đẹp, khí chất ôn nhu, ánh mắt trong vắt, rũ mắt cười nhạt động lòng người, nếu nói Cửu công chúa là đoá hoa tường vi nhiệt liệt nở thì nữ tử này tựa như đoá hoa sen duyên dáng yêu kiều.

Bất luận là đáng người hay là dung mạo vẫn không thể bắt bẻ.

Tiêu Lâm nhìn ánh mắt của nữ tử với vừa rồi không giống nhau, so với Cửu công chúa càng ôn nhu vạn phần.

Nàng là Diệp Băng Thường.

Tô Tô nhìn thấy một người giống hệt Dao Quang tiên tử bây giờ đã có thể thích ứng được.

Nàng nhìn đến đã hiểu.

Đại sư huynh là Tiêu Lâm

Dao Quanh là Diệp Băng Thường

Ma Vương là Đạm Đài Tẫn

500 năm sau ai cũng không biết Ma Vương ngang trời xuất thế là từ đây đến, hấn trời sinh tà cốt, thiên sát cô tình chi mệnh, lệ khí nghiệp chướng đầy mình, máu của tam giới chảy thành sông.

Cảm giác hấn áp bách, làm Tu Chân giới không chịu đựng nổi, từ trong gương mơ hồ nhìn thấy cơ hội cuối cùng — 500 năm trước Ma Vương là một phàm nhân yếu đuối.

Các trưởng lão hiến tế tu vi ngàn năm để xoay chuyển càn khôn.

Đưa Tô Tô trở lại 500 năm trước, biết rõ chân tướng mà Ma Vương thức tỉnh, thay đổi tương lai.

Tô Tô nhìn thấy Diệp Băng Thường cảm thấy mình chạm đến chân tướng rồi.

Không ngoài hai điểm.

Đối với Đạm Đài Tẫn mà nói, vận mệnh thảm hại, không ngừng bị người ta ngược đãi khinh nhục, do đó tà cốt căn nguyên thống khổ thức tỉnh.

Mà đối với sinh mệnh bạch nguyệt quang, yêu mà không có được, chấp niệm tận xương kéo dài đến 500 năm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Quá Khứ

Cửu công chúa ở phía sau Tiêu Lâm, nhìn Tô Tô một cách mỉa mai, nàng thích nhất nhìn Diệp Tịch Vụ lúng túng và bối rối trước mặt Lục sư huynh.

Tô Tô rất buồn bực, lúc tỷ thí Cửu công chúa bảo chịu trách nhiệm mà chẳng thấy đâu.

Cửu công chúa là người lật lọng, nếu ở giới Tu chân, sẽ bị mấy người thực lực cường hãn giết chết.

Xuân Đào rất lo lắng.

Tam tiểu thư ngày thường rất để ý cái nhìn của

Lục hoàng tử, mỗi lần Lục hoàng tử nói lời lạnh nhạt Tam tiểu thư sẽ tức giận đến nổi điên.

Trong khoảng thời gian này, thật vất vả vẻ mặt của Tam tiểu thư mới trở lên ôn hoà, trở về không chừng sẽ nổi giận bùng bùng.

Xuân Đào lặng lẽ nâng mắt nhìn Tam tiểu thư, lại không thấy trên mặt Tam tiểu thư có vẻ gì là thống khổ.

Tô Tô rất nhanh đã điều chỉnh tốt tâm thái, 500 năm trước Đại sư huynh còn chưa quen biết mình, huynh ấy che chở muội muội của mình cũng có thể tha thứ được.

Vượt qua thời gian 500 năm, có thể nhìn thấy người đã ngã xuống, Tô Tô cảm thấy vui mừng mới đúng.

Đại sư huynh vì bảo vệ tông môn mà chết, huynh ấy là anh hùng.

Tô Tô nghĩ nói với Tiêu Lâm :” Mặc kệ điện hạ có tin không, ta không chủ động khiêu khích công chúa, nơi này là hoàng cung, Thái Hậu lại truyền kiệu ta không có khả năng đi khiêu chiến Cửu công chúa.”

Tiêu Lâm giật mình, nhin không được liếc mắt nhìn Tô Tô.

Diệp tiểu thư ngày trước luôn dùng ánh mắt si mê muốn nói lại thôi nhìn mình, làm chuyện sai lầm cũng không hối cải, làm việc tàn nhẫn độc ác.

Hắn trong trí nhớ Diệp Tịch Vụ luôn trong sắc mặt xấu xí vụn vẹo.

Tiêu Lâm tự nhiên biết, nàng yêu mình đến điên cuồng nồng nôi, nhưng hắn thấy nàng trong lòng không ngừng sinh ghét.

Hôm nay lại hoàn toàn không giống, trong mắt nàng thật sáng ngời.

Ánh mắt thân nhiên, trên người là áo trắng , giày trên mặt đất dẫm ra mấy dấu chân nhỏ.

Sát khí ngày xưa không thấy nữa, hắn thấy dung nhan của Diệp tam tiểu thư cũng không đáng ghét.

Trong mắt nàng ánh tuyết trắng, gương mặt mềm mại thế nhưng hiện ra vài phần thuần nhiên.

Nghe xong nàng nói, Tiêu Lâm nhìn về phía Cửu công chúa :” Chiêu Ngọc, muội chủ động tìm Diệp tiểu thư?”

Cửu công chúa trong mắt chột loé qua tia chột dạ, kéo lấy tay áo Tiêu Lâm nói :” Hoàng huynh....”

Tiêu Lâm còn cái gì không rõ, tính cách hắn lỗi lạc là quân tử chân chính, chuyện này là muội muội hắn gây sự, hắn tự nhiên sẽ không trách Tô Tô.

“ Bồn điện hạ lúc trước không biết, tam tiểu thư thứ lỗi.” Hãn nói với Tô Tô.

Tô Tô không nghĩ Tiêu Lâm sẽ xin lỗi, vội vàng lắc đầu.

Đại sư huynh tốt nhì thiên hạ chỉ sau cha, ai cũng không trách Đại sư huynh.

Tô Tô xem ra, tính cách nguyên chủ không tốt, nhưng ánh mắt không chê được. Đại sư huynh nàng trời quang trăng sáng, chính trực bằng phẳng, chỉ tiếc huynh ấy hi sinh quá sớm.

Lúc trước Tiêu Lâm chán ghét nguyên chủ như vậy, kì thật không phải không có đạo lý, thứ nhất nguyên chủ không làm việc mà người nên làm, thứ hai cái mỏ vịt chết của nguyên chủ vẫn còn cứng, dù làm chuyện xấu, cũng nghĩ hợp lý hợp tình.

Tiêu Lâm tuy nói vậy nhưng quan cảm đối với Tô Tô vẫn không tốt hơn.

Rốt cuộc ngày ấy thê tử Diệp Băng Thường bị rơi xuống nước, thật ra Diệp tam tiểu thư làm chuyện xấu, cho nên hãn chỉ nhàn nhạt gật đầu với Tô Tô, cũng không thèm nhìn tới Tô Tô, xoay người đi.

Cửu công chúa không nghĩ tới Diệp Tịch Vụ ngày xưa chỉ biết nổi điên, hôm nay lại không nháo còn cùng hoàng huynh giải thích.

Mắt thấy hoàng huynh không giúp mình trách cứ Tô Tô nàng dậm chân, xoay người chạy.

“ Hoàng huynh, đợi muội.”

Tiêu Thức huynh muội vừa đi, Tô Tô quay đầu lại thì thấy Xuân Đào ngây ngô cười.

Tô Tô nhin không được hỏi:” Người cười cái gì?”

Xuân Đào theo bản năng trả lời :” Đây là lần đầu tiên Lục điện hạ chịu thua trước người.”

Diệp tướng quân tay cầm trọng binh, hoàng đế cũng không dễ dàng đụng vào Tam tiểu thư.

Nhưng chỉ Lục điện hạ không che giấu sự chán ghét đối với Tam tiểu thư, ngày trước đều là khuôn mặt trầm mặc, lạnh lùng răn dạy tiểu thư.

Nghiêm trọng nhất đó là lần Đại tiểu thư còn chưa

lấy chồng, Tam tiểu thư muốn đánh bàn tay Đại tiểu thư, Lục tiểu thư trực tiếp đẩy Tam tiểu thư ra.

Một lần đó, Tam tiểu thư giận đến mức đập hết đồ vật trong phòng.

Nghe Xuân Đào nói vậy, Tô Tô có chút buồn cười.

Nha đầu ngọc Xuân Đào này tâm cũng cứng, phải biết rằng một roi của Cửu công chúa kia, Xuân Đào có thể bị huỷ dung.

Trong lòng tiểu nha đầu này vẫn suy nghĩ chuyện yêu hận tình thù giữa tiểu thư nhà mình và Lục điện hạ.

Hai người đều đã thành hôn, sớm đã không có khả năng.

Tiêu Lâm bình tĩnh nói câu thứ lỗi, Xuân Đào có thể vui vẻ như vậy.

Nguyên chủ trước kia bị chán ghét biến thành bộ dạng gì.

Nghĩ đến khi còn nhỏ Đại sư huynh bộ dáng ôn nhu vấn tóc cho nàng, lại nghĩ Đại sư huynh rất ít chán ghét người khác, mà bây giờ huynh ấy đối với thân thể này vô cùng không thích.

Tô Tô hiện giờ cảm thấy ấn tượng của mình trong lòng người khác cảm thấy tuyệt vọng.

....

Thái Hậu giữ Tô Tô ngồi một lát, liền để Tô Tô đi.

Như theo lời Diệp đại tướng quân, Thái hậu nhìn qua rất hiền từ khoan thứ.

Nhưng Tô Tô không nghĩ như vậy, chuyện Cửu công chúa tử thí với Tô Tô, Thái Hậu đã sớm biết nhưng Thái Hậu một chữ cũng không nhắc tới.

Tô Tô đoán, có lẽ Cửu công chúa lại đây là Thái Hậu cam chịu.

Giả sử Cửu công chúa tiến triển thuận lợi thì Tô Tô đã bị chèn ép đến chật vật. Lúc đó Thái Hậu an ủi vài câu lại biến thành người tốt.

Tô Tô âm thầm nói, xem ra Diệp gia cây to đón gió, hoàng thất đã bắt mẫn với Diệp gia.

Có đôi khi người khác khoan thứ với người đó không phải là yêu thích mà là kiêng kỵ.

Trước kia thường thường có người muốn đánh, hoàng tộc Tiêu gia yêu cầu “Chiến thần” Diệp đại tướng quân, nhưng gần mấy năm quốc thái dân an, hoàng đế ngồi ổn ở địa vị cao như vậy, không khỏi đối với thần tử có phần uy hiếp bất mẫn.

Tô Tô tuy rằng vào nhân gian nhưng quy tắc ở đây nàng vẫn còn ngây thơ, nhưng đạo lý như vậy, nàng cũng có thể lĩnh hội được.

Cũng không biết Diệp đại tướng quân nghĩ như thế nào.

Tô Tô trên đường hồi cung, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Nàng hỏi thái giám dẫn đường :” Người biết trước kia Đạm Đài Tấn ở nơi nào không?”

Tiểu thái giám cũng biết tính tình của Tam tiểu thư Diệp gia này, vì nàng mà toàn cúi đầu dẫn đường, giờ phút này bỗng nghe được tiếng Tô Tô hỏi chuyện, vội vàng đáp :” Điện hạ trước kia ở lãnh cung.”

“ Lãnh cung, người dẫn ta đến đó.”

Thần sắc của tiểu thái giám có chút khó xử.

Tô Tô nghĩ đến cha dạy, dưới nhân gian phải hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, vì thế rút cây trâm trên đầu đưa hẳn :” Làm phiền công công.”

Tiểu thái giám vội vàng nói :” Không được, không được.” Vị tiểu thư nhà tướng quân không táng hẳn thì tốt rồi.

Tô Tô nói :” Không sao, cứ nhận lấy đi.”

Tiểu thái giám giãy giụa một lát, thu hồi cây trâm dẫn đường cho Tô Tô.

Chỉ trong chốc lát, Tô Tô thấy một cung điện tàn tạ.

“ Đây là chỗ mà hồi trước điện hạ ở, Diệp tiểu thư nô tài phải đi làm việc rồi, lãnh cung hoang vắng, Diệp tiểu thư đừng nên ở lâu.” Hẳn thu hồi đồ vật của Tô Tô nên nhịn không được nhắc nhở Tô Tô một câu.

Tô Tô gật đầu:” Cảm ơn người.”

Tiểu thái giám đi rồi.

Xuân Đào cũng lần đầu tới lãnh cung, nàng nhìn cỏ dại mọc đầy sông, nghĩ đến lãnh cung thường có lời đồn quỷ quái, nhịn không được run run :” Tiểu thư...chúng ta tới lãnh cung làm gì.”

Tô Tô đi vào cũng cảm giác được một luồng âm khí.

Nhưng nàng hiện tại chỉ là phàm nhân, cái gì cũng không thấy.

“ Nếu người sợ hãi, người ở bên ngoài chờ ta, một lát ta sẽ tới.” Tô Tô nói với Xuân Đào.

Xuân Đào vội vàng lắc đầu :” Muội đi theo tiểu thư.L

Tam tiểu thư địa vị tôn quý, nếu nàng xảy ra chuyện gì bị thương, Xuân Đào cũng mất mạng.

Thấy Xuân Đào kiên trì, Tô Tô cũng không nói thêm cái gì, xách làn váy bước vào lãnh cung.

Nàng muốn biết quá khứ của Đạm Đài Tẫn.

Ngàn vạn năm qua, thế gian có hai người mang tà cốt trời sinh ma thần.

Khi đệ nhất ma thần xuất thế, vô số thượng cổ thần đã ngã xuống, hiến tế tu vi ngàn năm, thần khí cũng rách nát mới tiêu diệt được.

Rất nhiều năm sau, Ma Vương thứ hai là Đạm Đài Tẫn, ngang trời xuất thế.

Nhưng lúc này người tu chân sớm không có tiền nhân cường hãn, mấy vạn năm qua mà phi thăng thành Tiên Tôn ít đến đáng thương.

Hơn nữa Thần khí đã không có, bọn họ căn bản không có biện pháp đối phó với Đạm Đài Tẫn.

Người mang tà cốt, trời sinh là bán thần chi hồn, từ Hồng Hoang đến nay chúng thần vô cùng kiêng kị. Vị Ma Tôn trước Đạm Đài Tẫn kia căn bản là thượng cổ thần vật diệt.

Không đủ tham khảo giới Tu chân hoàn toàn không biết Ma Vương ra đời như thế nào, sao lại mạnh như thế, tử huyệt ở đâu.

Tu chân giới bị Ma quân đánh cho không chịu đựng được, rốt cuộc cũng có người đưa ra ý kiến, dùng Thần khí để tìm biện pháp.

Chúng tiên hao tổn hết sức của chín trầu hai hồ, mới nhặt về được một mặt thần khí, thật vất vả mới tu bổ tốt.

Gương đã tàn tạ, chỉ có thể mơ hồ nhìn được cơ hội cuối cùng, 500 năm trước nguyên thân của Ma Vương chính là Đạm Đài Tần, là một phạm nhân yếu ớt.

Tử huyệt của hắn, hắn nguyên nhân sao lại sa đọa thì chiếu không ra.

Hơn nữa tà cốt này, huỷ diệt thân thể hay linh hồn đều không có tác dụng, Đạm Đài Tần vừa chết, mười tám năm sau thân thể hắn lại hợp thể càng thêm mạnh bạo.

Đơn giản ra thì càng giết hắn hắn càng mạnh.

Chúng tiên tôn 😊 ??.....

Các trưởng lão sầu lắm rồi, mắt thấy Tu chân giới sắp không chịu nổi, bọn họ cắn răng, quyết định hiến tế tu vi, xoay chuyển càn khôn.

Dùng bói toán để tuyển người, bọn họ đưa Tô Tô về 500 năm trước, hy vọng nàng rút tà cốt của Đạm Đài Tần, sau đó phá huỷ hắn.

Không có tà cốt của Ma vương thì sức sống yếu ớt, không bao giờ có khả năng hấp thu oán khí và tà khí của thiên địa để sống lại.

Đây là biện pháp cuối cùng.

Nghĩ đến thật hoàn mỹ.

Lúc trước khi xuất phát, Tô Tô thỉnh giáo cha :” Tô Tô rút tà cốt và huỷ diệt nó như thế nào?”

Chưởng môn áo xanh ho khụ khụ :” Nữ nhi hãy tự nghĩ cách, hãn hiều biết quá khứ, tìm được đồ vật hãn sợ nhất, đến lúc đó mẫu thân giữ lại vòng ngọc hãn có thể giúp được con.”

Nói như chưa nói, cuối cùng là làm như thế nào?

Tiên môn không đáng tin cậy, Tô Tô tự sờ soạn chính mình.

Tô Tô không xác định mà nghĩ muốn tìm hiểu quá khứ một người, đi đến chỗ hãn từng ở, hãn có thể tìm được không ít tin tức.

Trong lãnh cung có một giếng.

Tô Tô đi qua, ngồi xổm xuống nòng liếc nhìn đáy giếng, có mấy cái đầu lâu.

Là một chiếc giếng cạn, không biết có bao nhiêu đầu thiếu niên.

Trước kia Đạm Đài Tẫn ở nơi mà thu thập thi hài.

Tô Tô vội vàng nói với Xuân Đào phía sau :” Người đừng tới đây.”

Xuân Đào không rõ nguyên nhân, gật đầu.

Tô Tô tìm thấy tảng đá, bên cạnh giếng có bày trận pháp, hy vọng có thể tan đi oán khí, sớm đầu thai kiếp khác.

Nàng không có linh lực, chỉ có thể làm như vậy.

Xuân Đào cảm thấy nơi này âm thanh trầm trầm, khó có thể tưởng tượng điện hạ sao lại lớn lên từ nơi như thế này.

Xuân Đào càng sợ hãi, nhịn không được nhìn khắp nơi.

“Tiểu thư, gian phòng kia hình như có giọng nói.” Xuân Đào run rẩy nói.

Tô Tô quay đầu lại, đi đến gian phòng kia.

“Tiểu thư...”

“Không có gì.”

Tô Tô đẩy cửa ra, tro bụi rớt xuống. Trong phòng giăng đầy mạng nhện, Tô Tô ho sặc vài tiếng.

Một lão phu nhân ngồi xõm ở góc tường, ánh mắt trống rỗng, tự ôm lấy thân mình

Tô Tô ngẩn người, không nghĩ đến nơi này còn có người ở.

Nàng đi qua, lão phụ nhân kia không hề hay biết.

Tô Tô ngửi thấy một mùi thiu trên người bà ấy truyền đến.

“Bà bà, sao bà lại ở chỗ này?”

Lão phu nhân không hề phản ứng như không nghe thấy gì.

Xuân Đào thấy là người sống, nhẹ nhàng thở ra, không xác định mà nói: “Tiểu thư, ta nghe nói lúc điện hạ bị Chu Quốc đưa tới mới sáu tuổi, có mang theo một bà vú.”

Nhưng bà vú của một tiểu hoàng tử nhiều lắm chỉ hơn hạ mười, hiện tại tầm bốn mươi sao biến thành một bộ dáng tiều tụy, giống một lão bà sáu mươi tuổi, lại còn phát điên nữa.

Tô Tô ngẩn người, đây là bà vú của Đạm Đài Tẫn.

Nàng ở 500 năm sau là lúc trời đất rung chuyển đã gặp qua người đáng thương như vậy. Nhưng thế giới này rõ ràng không có Ma Vương sao lại có người biến thành như vậy?

Cái này làm cho nàng mơ hồ cảm thấy, mình mà giải quyết chuyện không xong thì thế giới cũng loạn.

Tô Tô không nói chuyện, lấy tư nhận từ trên tóc lão phu nhân xuống.

Xuân Đào bất an mà nói :” Tiểu thư....”

“ Chúng ta ra ngoài đi.”

Theo lý, người hiểu biết Đạm Đài Tẫn nhất là lão phu nhân này nhưng hiện tại không còn thần trí.

Tô Tô ngồi trong kiệu, không vội vã trở về, nàng gọi một cung nữ tới :” Giúp ta tìm một chưởng quản lãnh cung lại đây.”

Một ma ma áo tím đập tuyết dày tới hành lễ với Tô Tô.

Tô Tô hỏi :” Bà vú Đạm Đài Tẫn vì sao điên?”

Nàng cho ma ma một kim châm,

Tà vật này, nhất định là bà vú cũng không buông tha.

Ma ma vui rạo rức nhận lấy kim châm, nàng ở lãnh cung chỉ có nước luộc, Tô Tô ra tay hào phóng, ma ma lúc nhất thời không giấu gì nữa, chuyện của Đạm Đài Tẫn không phải là bí mật gì:” Đa tạ Diệp tiểu thư ban thưởng, việc này lão nô thật đúng biết được vài điều. Điện hạ cùng Lưu thị kia mười bốn năm trước tới lãnh cung.”

“ Khi đó điện hạ da dẻ mềm mại. Lãnh cung là nơi dơ bẩn m trong cung không ít thị vệ cùng thái giám đều có loại đam mê.....”

Xuân Đào sắc mặt vừa đỏ vừa trắng.

“ Lưu thị bảo vệ điện hạ, chính mình gặp hoạ. Bọn họ ở hoàng cung không có địa vị gì, lão nô nghe nói, bọn họ không có ăn, mùa đông không có mặc, Lưu thị cũng sẽ...”

“ Được rồi.” Xuân Đào không nhin được nói, những lời này nàng nghe đều hãi hùng khiếp vía, sao để tiểu thư nghe thấy.

“ Bảo nàng nói Đạm Đài Tẫn đi.”

“ Ai nha Diệp tiểu thư, đối với điện hạ, lão nô biết không nhiều lắm. Các hoàng tử lúc nhỏ thích chơi đùa, thích đem điện hạ chơi cùng, lão nô ngẫu nhiên thấy trên người đại nhân không có chỗ nào lành lặn.”

Nàng nói mật mờ, kì thật rất nhiều lần, ma ma thấy qua bọn họ coi điện hạ như súc sinh mà khinh nhục.

Nói đến đây, ma ma đột nhiên im bật.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới vị trước mắt này là có quan hệ với vị ở lãnh cung trước kia.

Ma ma trong lòng ngượng ngùng, cũng không biết Diệp tiểu thư đối với điện hạ thái độ gì, nàng chọn nhẹ vài câu nói thật hản không ảnh hưởng gì đi.

Tô Tô nhấp môi, trong lòng nặng trĩu. Nàng không nghĩ tới, Lưu thị biến thành như vậy không phải Đạm Đài Tẫn làm hại.

Trước mắt nàng chợt hiện lên một thiếu niên tinh xảo xinh đẹp còn ánh mắt hản trầm lạnh tối tăm.

Trách không được bị phạt quỳ không hề hé răng, giống hệt người gỗ, với hản mà nói khả năng là chuyện này bình thường như ăn cơm.

“ Sau khi Đạm Đài Tẫn ra cung ai là người chăm sóc Lưu thị?”

Ma ma xem mặt đoán ý, chằm trước một chút thấy Diệp tiểu thư không có ác ý mới nói thật.

“ Nghe nói trước khi Đạm Đài Tẫn xuất cung, có cho Triệu ma ma giặt quần áo chút bạc để đưa cơm cho Lưu thị.”

Nhưng mà về chút tiền này, Triệu ma ma nhiều lắm đưa cho Lưu thị một chút màn thầu.

Tô Tô nói :” Xuân Đào.”

Nàng nhận túi tiền trong tay Xuân Đào, lấy mấy nén vàng, đưa cho ma ma :” Ma Ma rảnh rồi cũng chăm sóc Lưu thị, đổi xiêm y cho nàng. Làm thức ăn tốt một chút, lần sau ta vào cung thấy Lưu thị được chăm sóc không tồi thì ta sẽ đáp tạ ma ma tốt một chút. Chuyện này đừng cho người khác biết.”

Ma ma áo tím cười không thấy mắt, tiếp nhận vàng nặng trĩu:” Diệp tiểu thư phân phó, nô tỳ đã biết.”

Chờ ma ma đi xa, Xuân Đào nhỏ giọng nói :” Tiểu thư, người đồng tình điện hạ sao?”

Tô Tô :” Nói bậy, ta mà đồng tình Đạm Đài Tẫn sao, ta chẳng qua niệm tình Lưu thị đừng cảm báo vệ chủ không nên rơi vào kết cục như thế.”

Nàng chẳng sợ đồng tình một con kiến chứ Đạm Đài Tẫn không nên đồng tình.

Xuân Đào che môi cười.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Vu Oan

Mới vừa hồi phủ Xuân Đào nhìn thấy nha hoàn đứng trước phủ.

Nha đầu kia mặt trái xoan, lông mày tinh tế.

Thấy nàng, Xuân Đào sợ tới mức cúi đầu.

Nha hoàn kia cười nhạt một chút, đẩy Xuân Đào ra, đến đón tiếp :” Tiểu thư, Bích Liễu đã trở lại, để Bích Liễu đỡ người xuống xe.”

Tô Tô vén màn kiệu lên thấy một gương mặt xa lạ.

Nàng tự gọi là Bích Liễu, Tô Tô nháy mắt liền biết nàng là ai.

Nguyên chủ có bốn nha hoàn bên người, Ngân Kiều bị tổ mẫu đưa về thôn gả chồng, trong khoảng thời gian này đi theo nàng là Xuân Đào và Hỉ Hỉ.

Nhưng hai nha đầu này lá gan không lớn, nguyên chủ xem quá mức chất phác, ngu dốt nên không thích các nàng.

Nha hoàn mà Diệp Tịch Vụ thích nhất là nha đầu trước mặt Bích Liễu.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Bích Liễu thông minh lanh lợi, làm việc lưu loát, miệng cũng ngọt.

Tô Tô muốn xem Bích Liễu là dạng người gì?

Nàng tự hỏi đã bị Bích Liễu đỡ xuống xe.

Xuân Đào đứng một bên giống như chim cú nhỏ nhìn thấy lão hổ.

Xuân Đào sợ Bích Liễu?

Lại thấy Hỉ Hỉ cũng như thế, Tô Tô cũng hiểu ra.

Bích Liễu này xem ra địa vị bên cạnh nguyên chủ không bình thường. Lúc Tô Tô mới xuyên qua, Xuân Đào bất động sợ tới mức dập đầu, Bích Liễu trước mặt Tô Tô lại không câu nệ chút nào.

Chủ tớ đi vào trong phủ, Bích Liễu nói :” Tam tiểu thư, Bích Liễu có chuyện muốn nói với người.”

Bích Liễu quay đầu nói với Xuân Đào và Hỉ Hỉ:” Ta cùng tiểu thư trò chuyện, các người có việc gì thì đi làm đi.”

Tô Tô thanh sắc bất động, nàng muốn nhìn Bích Liễu muốn làm cái gì.

Bích Liễu dẫn Tô Tô đi đến một hòn núi giả, từ ống tay áo lấy ra một tờ giấy.

“Tam tiểu thư, người xem Bích Liễu tìm được thứ gì.”

Tô Tô mở giấy là một bức tranh vẽ mỹ nhân.

Mỹ nhân ngồi bên hồ sen, cúi đầu cười nhạt, không thẹn thùng.

Thần sắc Bích Liễu hưng phấn, trên mắt viết đầy câu cầu khen ngợi.

Tô Tô nhìn bức tranh này có chút ngốc, đây rốt cuộc là cái gì?

“Tiểu thư, người xem phía dưới.”

Bàng Nghi Chi

Thế nhưng lại là Trạng nguyên hiện giờ đang là Lễ Bộ Thị Lang Bàng Nghi Chi, lần trước vô cùng lo lắng mà nhảy xuống cứu Diệp Băng Thường.

Thế nhưng xem ra, trên bức tranh kia vẽ ai không nói cũng biết.

Nói thật, không hổ là tân Trạng nguyên, vẽ tranh cũng đẹp chỉ vài nét bút ít ỏi cũng vẽ ra Diệp Băng Thường phong tình vô hạn.

Bích Liễu :” Tiểu thư, người để nô tỳ đi điều tra đại cô nương dưỡng bệnh năm đó, bọn họ quả nhiên có gian tình, tiện kia—— trước khi cùng Lục điện hạ thành thân cũng đã âm thầm tư thông với Bàng đại nhân.

“Bàng đại nhân vẽ bức hoạ này để an ủi nỗi tương tư.”

“Trước khi Bàng đại nhân vào kinh đã sai gã sai vặt thiêu bức hoạ này nhưng gã đó cảm thấy đáng tiếc. Bích Liễu may mắn mua lại bức hoạ này.”

Bích Liễu nháy nhót :” Tam tiểu thư nếu điện hạ thấy bức hoạ này khẳng định sẽ tức giận rồi hừ tiện nhân kia. Đến lúc đó tiện nhân kia đã không còn, người trong mắt Lục điện hạ sẽ thành tiểu thư.”

Tô Tô.....

Người nghiêm túc sao?

Tô Tô xem như hiểu căn nguyên của hậu quả, lúc trước Diệp Băng Thường rơi xuống nước, Lục hoàng tử là phu quân của Diệp Băng Thường nhảy xuống cứu là hợp tình lý nhưng Bàng đại nhân nhảy xuống có ý vị sâu xa.

Trong lòng nguyên chủ nghi ngờ điểm này, liền phái nha hoàn “ đặc lực” Bích Liễu đi điều tra.

Hy vọng điều tra ta gian tình của Bàng đại nhân và thứ tử, làm cho Lục điện hạ hừ thứ tử.

“ Tiểu thư có cần Bích Liễu đi tìm người đưa bức hoạ này đến tay Lục hoàng tử không ạ?”

Tô Tô thu lại bức hoạ nói :” Tạm thời không cần.”

Nguyên chủ đã thành thân, Tô Tô không có ý trợn lẩn tình cảm với Tiêu Lâm.

Hơn nữa chỉ là một bức hoạ thôi, nhiều lắm giải thích là Bàn Nghi Chi hâm mộ Diệp Băng Thường, người bị vẽ là Diệp Băng Thường, tỷ ấy cũng chả sai cái gì.

Vẻ mặt Bích Liễu đáng tiếc, nhưng không dám làm trái ý Tô Tô, chỉ nghĩ tiêu thư có biện pháp nào hay.

Tô Tô thu bức hoạ, chuẩn bị tìm thời gian thiêu đi.

Nàng mới đi ra ngoài, Xuân Đào vẻ mặt bất an tới thông báo :” Tam tiêu thư, không hay rồi đã xảy ra chuyện.”

Bích Liễu quở mắng :” Nói chuyện hăn hoi vào, hoảng loạn còn ra cái thể thống gì nữa.”

Tô Tô nhú mày, liếc Bích Liễu một cái, nói hoà hoãn với Xuân Đào :” Người chậm rãi nói.”

Xuân Đào nuốt nước miếng, nói :” Buổi sáng Liên di nương phát hiện ở nhà kho mất rất nhiều đồ vật, Quan Ngọc Âm của lão phu nhân cũng không thấy. Điều tra ra đồ hồi mộ của Nhị tiêu thư trong phòng Đổ di dương cũng mất một nửa.”

“ Ngọc bội của Đại công tử, bạc của Tứ công tử đều không thấy. Hiện tại, Liên di nương, Đổ di nương còn có Nhị tiêu thư đang thẩm vấn ở thính đường....”

Tô Tô có dự cảm không tốt :” Các nàng nghi ngờ ai?”

“ Điện hạ.”

Tô Tô nhú mày :” Sao lại nghi ngờ hăn?”

Xuân Đào cẩn thận nhìn Tô Tô :” Có người lục soát được trong bùa bình an của điện hạ cơ khuyên tai....”

Bích Liễu vừa nghe cảm giận nói :” Tiểu thư, điện hạ làm như vậy quá thật làm người mất mặt, hổ thẹn.”

Xuân Đào muốn nói cái gì nhưng ngại Bích Liễu nên vẫn cúi đầu.

Tô Tô liếc nhìn Bích Liễu :” Sự việc còn chưa tra ra kết quả, không cần người nói loạn.”

Mau ngậm miệng đi không nàng không nhin được muốn oánh nha hoàn này.

Từ nhỏ được cha dạy lễ phép, chuyện này ra chuyện kia rõ ràng minh bạch. Bích Liễu này há mồm ra là tiện nhân với chủ gian tình, nói chuyện hăn hoi khó như vậy sao?

Tô Tô nghe được cả người không thoải mái, Bích Liễu còn ở trong tối ngoài sáng ức hiếp Hỉ Hỉ và Xuân Đào.

Tô Tô nghi ngờ khéo nha hoàn này xui nguyên chủ làm không ít chuyện.

Đi phá hoại cảm tình của người khác, đây là việc mà cô nương nên làm sao?

Nhưng Tô Tô bây giờ không có thời gian tìm hiểu, nàng nói với Xuân Đào :” Chúng ta đến thính đường xem sao.”

Xuân Đào vội vàng dẫn đường,

Bích Liễu bị Tô Tô cảnh cáo không được nói bậy, ngậy ngốc tại chỗ. Nàng hoàn toàn không nghĩ đến Tam tiểu thư sẽ trách mình.

Theo lý thuyết, tiểu thư nghe được điện hạ làm cho mất mặt đến ý nghĩ giết điện hạ cũng có.

Nhưng Tam tiểu thư chỉ nói mình im miệng.

Sắc mặt Bích Liễu nhăn nhó, nhìn bóng dáng Xuân Đào. Lúc mình không có ở đây hai nha đầu Xuân Đào và Hi Hi đã nói gì với tiểu thư rồi.

Ngày mai là mười năm, nghĩ đến gì đó, Bích Liễu bưng tỉnh, trách không được tiểu thư lại không hung hăng thoá mạ điện hạ, lúc này điện hạ không thể xảy ra chuyện.

Bích Liễu vội vàng đi theo.

.....

Tô Tô còn chưa đến thích đường, lập tức có người báo với Liên di nương :” Tam tiểu thư đã về.”

Lời vừa nói mọi người trên ghế đều nhìn về phía Đạm Đài Tẫn.

Cánh tay thiếu niên bị giam trụ, hăn nhấp môi, mắt đen nhánh nhìn xuống đất, mắt vừa đen lại trầm.

Tô Tô đi vào nhìn vào chính là cảnh tượng đó.

Ba vị di nương, Liên di nương ngồi chủ vị, hai vị di nương ngồi hai bên sườn, nhị tiểu thư Diệp Lam Âm sắc mặt khó coi mà ngồi gần Đỗ di nương.

Trừ bọn họ thì Tứ công tử cũng ở đây.

Tứ công tử năm nay mới sáu tuổi, bởi vì tuổi nhỏ nên được tướng quân sủng ái, người béo như quả bóng đang ngồi trong ngực Vân di nương ăn điểm tâm.

Trừ hạ nhân, tất cả mọi người đều ngồi chỉ có Đạm Đài Tẫn là đứng.

Nhưng thật ra Liên di nương đã nói trước :” Tam cô nương đã trở lại, vừa tới lúc trong phủ đã xảy ra chuyện lớn. Điện hạ là người của Tam tiểu thư, ta cũng khó xử, Tam tiểu thư xem chuyện này để con thăm?”

Nói xong nàng nhường chủ vị cho Tô Tô.

Liên di nương tuy rằng giúp đỡ việc nội trợ cho lão phu nhân, nhưng nàng chỉ là thiếp, Tô Tô là đích nữ duy nhất, nàng đến tự nhiên Liên di nương sẽ không dám ngồi chủ vị.

Diệp Lam Âm bị Đỗ di nương đụng phải một chút, sắc mặt khó coi nói :” Tam muội muội.”

Tô Tô thản nhiên ngồi xuống, gã sai vặt vội vàng rót trà cho Tô Tô.

Tô Tô uống ngụm nước trà, nhìn về phía Đạm Đài Tẫn.

Áo quần của hã bị người khác kéo loạn, bùa bình an phía trước bên trên đã có dấu chân, hiển nhiên bị người khác giẫm qua.

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn nhìn vào bùa bình an. Tô Tô tiến đến mà hã không phản ứng chút nào, một cái ngược mắt lên nhìn cũng chưa từng.

“ Liên di nương lúc trước cái người phỏng vấn hỏi vậy bây giờ cứ tiếp tục đi, ta nghe là được rồi.” Tô Tô không muốn nhúng tay nàng biết Đạm Đài Tẫn có ấn tượng không tốt với nàng, nàng dính vào khó tránh khỏi có sai lầm.

Lời vừa nói ngược lại Đạm Đài Tẫn có phản ứng, hã ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Tô Tô.

“ Tam tiểu thư đã phân phó thiếp liền theo.”

“Điện hạ, nhiều năm như vậy trong phủ chưa từng xảy ra vụ mất trộm nào.” Liên di nương nhìn thiếu niên áo trắng, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, mà Đạm Đài Tần vào phủ chưa được ba tháng mà có nhiều đồ vật bị trộm.

“Thứ hai, phòng kho chỉ có các chủ tử đến gần. Đám người trong phủ, đều có ngân lượng, nhưng điện hạ.....” Liên di nương dừng một chút, không nói rõ ràng

Đám người cũng hiểu được mặc dù Đạm Đài Tần trong phủ cũng coi là một nửa chủ tử nhưng phủ tướng quân cũng không cho hãn ngân lượng.

Một tù binh địch quốc bại trận, cho cơm ăn đã tối rồi, vẫn là xem quan hệ của hãn và tiểu thư.

Đạm Đài Tần giương mắt, nói :” Không phải ta, ta không làm việc này.”

Tô Tô nắm chặt tay, kì thật nàng cũng nhìn được lý do Liên di nương đưa ra quá miễn cưỡng.

Trong phủ địa vị của Đạm Đài Tần thấp, bởi vì nguyên chủ đối với hãn không tốt, địa vị như hạ nhân, đi vào phòng kho sẽ rất khó. Sao có thể suy đoán tội một người như thế?

Còn nữa, Tô Tô lại nhìn thiếu niên.

.....

Tóc ở trán che hết đôi mắt của hãn, cả người hãn như một sinh vật âm u, ám trầm không được yêu thích.

Tô Tô tin Đạm Đài Tần tương lai sẽ bạo ngược giết người, nhưng sự việc trộm cắp như này, nành cảm thấy không phải hãn.

Đỗ di nương ngữ điệu bén nhọn :” Không phải người chẳng lẽ công tử khác trong phủ? Điện hạ, tướng quân nhà chúng ta có lòng tốt tiếp nhận

người mà người báo đáp như vậy sao? Chẳng lẽ từ nhỏ không ai dạy dỗ nên bây giờ tay chân mới không sạch sẽ?”

Lời nói này cực kỳ khó nghe.

Tứ công tử trong ngực Vân di nương nhảy ra chạy đến trước mặt Đạm Đài Tần, đạp hẳn một cái :” Dám trộm đồ vật phủ tướng quân, ta muốn để cha đánh chết người.”

Vân di nương vội vàng ôm Tứ công tử trở về :” Trác nhi, không cho phép nói bậy.”

Đuôi mắt Đạm Đài Tần phát ra chút chi sắc.

Hắn lạnh lùng nói :” Ta đã nói rồi, không phải ta.”

Bởi vì Đỗ di nương và Tứ công tử ngay thẳng, buổi thăm vấn hoà bình bỗng chốc bị phá nát.

Tô Tô trong lòng không khỏi hoảng, nàng há miệng muốn nói gì đó nhưng trong lòng nghĩ đến gương mặt bi thương của cha.

Thanh sam tiên tôn nói :” Những năm này, ở tu tiên giới vô số người đã ngã xuống, bao gồm Đại sư huynh của con vì tông môn mà chết trong tay tà vật kia. Tô Tô con là người mà Tu Chân giới hy vọng cuối cùng, lần này trở về 500 trước chớ mềm lòng.”

Tô Tô bình phục hô hấp, lập đi lập lại lời nói với mình, Đạm Đài Tần không phải người tốt, lúc này mới nhịn xúc động xuống.

Liên di nương mở tat, lộ ra một khuyên tai Bạch Ngọc tinh xảo :” Đây điện hạ giải thích thế nào, trên cái này có khuyên tai?”

Đạm Đài Tần nhìn khuyên tai trong tay Liên di nương, chăm chú mím môi.

Tô Tô cũng nhìn về phía mặt dây chuyền kia.

Liên di nương :” Bích Liễu người xem khuyên tai này có phải của Tam tiểu thư không, nếu là của Tam tiểu thư là chúng ta thất lễ.”

Đương nhiên không thể, nguyên chủ chán ghét Đạm Đài Tần như thế làm sao có thể đưa đồ vật của nữ giới cho hắn.

Tô Tô rõ ràng mà người khác cũng thế.

Tô Tô nghĩ đến gì đó, nhìn về phía Đạm Đài Tần.

Nàng nghĩ nàng biết đây là đồ vật của ai.

Đạm Đài Tần cất giấu tâm tư lại đáng thương âm u, hoàn toàn không để lộ ra ngoài ánh sáng.

Bích Liễu tiến lên nhận lấy nói :” Liên di nương khuyên tai này không phải của Tam tiểu thư.”

“Điện hạ giải thích như thế nào?”

Đạm Đài Tần ánh mắt đáng sợ, không nói lời nào,

Nếu như lúc trước ánh mắt hắn mang theo chút phần nộ thì bây giờ chỉ còn vũng nước đọng.

Liên di nương nói với Tô Tô :” Tam tiểu thư nhìn đấy, điện hạ không muốn giải thích.”

Diệp Lam Âm ai oán nói :” Điện hạ, ngày thường Lam Âm không đắc tội người. Người có thể đem đồ vật mà di nương chuẩn bị cho Lam Âm trả lại không?”

Nàng nhẹ nhàng như vậy nhưng lại đem tội danh khuất nhục gắn lên người Đạm Đài Tần,

Tô Tô cảm thấy cũng quá hoang đường đi.

Đạm Đài Tần cũng hiểu, cười lạnh nói :” Không có gì nói, mặc cho các người xử lý.”

Lần đầu tiên Tô Tô hãnh cười lạnh, lưng hãnh thẳng tắp sau khi cười xong môi cũng thành một đường băng lạnh.

Liên di nương khó nói :” Nếu ăn trộm đồ quý trong phủ, đánh gãy hai tay đuổi ra ngoài.”

Vân di nương cau mày, nhin không được thì thầm lên tiếng xin xỏ:” Liên di nương, nếu nói về thân phận cũng không giống người bình thường, sao có thể áp đặt lên người hãnh.”

Liên di nương nói :” Vân di nương hiểu lầm, thiếp không phải ý tứ này, điện hạ không giống với hạ nhân. Nhưng đã phạm sai lầm bất luận là ai cũng bị trừng phạt. Tam tiểu thư xem để điện hạ trả lại đồ rồi trừng trị thì như thế nào?”

Như thế nào?

Không thế nào?

Những người này điên rồi sao? sao có thể qua loa như thế?

Tô Tô không nhin được, nàng đứng trên lập trường của Tu tiên giới, không nên thay Ma Vương nói chuyện.

Chỉ cần mạng hãnh vẫn còn, bất luận thành cái dạng gì, nàng mỉm cười xem kịch là được rồi.

Nhưng mặc kệ bao năm trôi qua, cho dù trưởng thành nàng mãi là Lê Tô Tô từ thế gian sạch sẽ nhất lạch trôi trong tiên tri quan sát chúng sinh, giữa lông mày có Hồng Vũ.

Nàng có thể quang minh chính đại cầm kiếm giết hắc, thậm trí tương lai có thể nghiền nát hồn hắc, nhưng nàng không thể giống người khác, lấy thú vui là làm nhục hắc.

Nàng không thể trốn tròn mắt, lại bịt kín hai mắt cái gì cũng không biết.

Tô Tô đứng lên nói giòn tan :” Ta không đồng ý, hắc là người của ta, chuyện này ta điều tra nhất định cho chư vị di nương và Nhị tiểu thư một công đạo.”

Liên di nương mười phần kinh ngạc, không phải thăm vấn xong rồi à?

Tô Tô nhìn về phía mọi người :” Thế nào? Có dị nghị ? Không yên lòng đối với ta?

Liên di nương cười nói :” Không dám, chúng ta tin tưởng Tam tiểu thư.”

Tô Tô nhạt bùa bình an lên, đi đến trước mặt Đạm Đài Tần, nhét vào trong tay hắc :” Đồ vật này cất đi, sao có thể để người ta chà đạp làm ta mất mặt. Người nói không phải người, tốt nhất không phải người. Nếu ta tra ra....”

Hắc nâng đôi mắt đen sì nhìn nàng.

“Ta tự đánh người tàn phế.” Nàng thở dốc, nhìn chăm chăm hắc, cố gắng để cho mình hung hăng đáng sợ.

Trong mắt nàng sáng rõ như băng tuyết tháng mười hai.

Đạm Đài Tần nhìn về thiếu nữ vừa tức vừa hung dữ, nắm chặt vết bản trên bùa bình an.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Kết Xuân Tầm

Kết quả cuối cùng của chuyện này là Đạm Đài Tần tạm thời bị nhốt lại.

Hắn bị nhốt ở Đông viện, ý tứ của Di nương và Nhị tiểu thư là phòng ngừa tiêu tan vật chứng.

Tam tiểu thư có thể tiếp tục điều tra, nếu hắn bị oan thì lúc đó thả ra.

Tô Tô đối với việc này có vẻ tùy ý.

Mất đồ vật, mấy cái khác không nói nhưng có Ngọc Quan Âm của lão phu nhân. Lão phu nhân tin Phật vì thế vô cùng quý trọng, nói nghiêm trọng chút đó chính là tín ngưỡng.

Cho nên Liên di nương mới gấp như vậy muốn tìm ra ai là người lấy trộm đồ.

Rốt cuộc Tô Tô chỉ là đích nữ, không phải chủ mẫu, nàng có thể đứng ra kiểm chứng thì cũng không dễ dàng.

Ngày thứ hai là ngày mười năm.

Bích Liễu ra ngoài một chuyến trở về vui rạo rức mà nói với Tô Tô:” Tam tiểu thư, nô tỳ nghe được là Lục hoàng tử được phong Tuyên vương, hôm nay thánh chỉ sắc phong ban xuống phủ đệ của Hoàng thượng, cách chỗ chúng ta cũng không xa.”

“ Tướng quân nhận được thiệp mời, nói mấy ngày sau sẽ dẫn tiểu thư đi phủ Tuyên Vương diện hạ để ăn mừng.”

Tô Tô phản ứng bình thường :” Ừm”

Bích Liễu nói :” Tiểu thư, người yên tâm lần này nô tỳ sẽ trang điểm cho người xinh đẹp làm cho tiện nhân Diệp Băng Thường kia không có chỗ dung thân.”

Tuy rằng trước mắt Tô Tô chưa tiếp xúc với thứ tử kia, không biết nàng là người như thế nào?

Nhưng đoạt phu quân của người khác hưng phấn như vậy, có bệnh không vậy?

Tô Tô thực sự không muốn thấy Bích Liễu, vì thế hỏi :” Người đi dò hỏi một chút, lần này trong phủ ai bị mất đồ.”

Bích Liễu không tình nguyện ra ngoài, đi ngang Xuân Đào nàng ta đẩy một cái :” Cút ngay, đừng chặn đường.”

Xuân Đào vội vàng tránh ra.

Xuân Đào thật không vui, đối với việc vật vãnh này nàng để ý tiểu thư có gả được cho Tuyên vương điện hạ không?

Trước kia khi nhắc đến Lục điện hạ, ánh mắt tiểu thư hàm xuân, chờ mong vô cùng. Nàng phát hiện sau khi mình trở về, nói đến sự việc của Tuyên vương, tiểu thư không để bụng.

Bích Liễu vừa đi, Tô Tô lấy ra một danh sách.

Đây là nàng tối qua phân phó Hỉ Hỉ sửa lại.

Tô Tô không tin nhiệm Bích Liễu.

Tô Tô xem qua, phát hiện người bị mất đồ có lão phu nhân, Đổ di nương, Tứ công tử, Vân di nương cũng bị mất mấy cái kim trâm.

Người này ăn trộm đồ không dám lấy của tướng quân và Tô Tô, Ngọc Quan Âm của lão phu nhân cùng của hồi môn của Nhị tiểu thư đáng giá nhất, bí quá hoá liều. Tính cách của đại công tử và Vân di nương khá khoan dung, đại khái sẽ không so đo, còn Tứ công tử cái gì cũng không hiểu.

Nàng nghĩ xong gọi Xuân Đào tới.

“ Xuân Đào người có biết Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia gần đây đang làm gì không?”

Xuân Đào lắc đầu :” Tiểu thư nô tỳ chỉ biết gần đây Đại công tử cùng lão gia đi quân doanh huấn luyện, Nhị công tử và Tam công tử thì nô tỳ không rõ ràng lắm. Tiểu thư muốn biết, hai ngày này nô tỳ và Hỉ Hỉ đi tìm hiểu một chút.”

Tô Tô cười gật đầu :” Xuân Đào vất vả rồi.”

Đạm Đài Tẫn bị nhốt ở Đông uyển.

Đông uyển là nơi đầu gió, là nơi lạnh nhất phủ tướng quân.

Bỏ hoang rất nhiều năm, ngày thường dùng để cất củi.

Cửa sổ bị phá, gió lạnh thổi vào làm cả người đều lạnh run.

Đạm Đài Tẫn dựa vào góc, liếm đôi môi khô khốc.

Mãi cho đến buổi tối, vẫn như cũ không ai đến đưa cơm cho hãn thần sắc Đạm Đài Tẫn bình tĩnh. Như trong dự kiến những ngày như thế hãn cũng thành thói quen.

Một hai ngày không ăn cơm cũng không đói chết được.

Vào bầu trời ban đêm, không có ánh trăng bên ngoài lại an tĩnh tuyệt bắt đầu rơi.

Hắn hứng một chút tuyết nuốt xuống.

Dạ dày khó chịu như cũ, Đạm Đài Tẫn trở lại ngồi, lấy trong tay áo bùa bình an.

Bùa bình an vốn đã nhiều năm, hôm qua lại bị xé rách đã bắt đầu phá sợi.

Ánh mắt hắn giống như hố sâu, vết rách càng tăng thêm, thiếu niên nhẹ nhàng thở một hơi, miễn cưỡng áp xuống cảm xúc mãnh liệt, lại để bùa bình an vào trong lồng ngực.

Chỉ tiếc khuyên tai của nàng đã mất.

Hắn nhắm mắt lại, dựa vào góc tường nghỉ ngơi.

Hít một hơi cũng không thể uất ức mà chết trong phòng chứa củi này. Hắn cũng không tin tưởng Diệp Tịch Vụ sẽ giúp mình, nếu có gì ngoài ý muốn, hắn sẽ tự mình đi ra ngoài.

Nửa đêm gió và tuyết đan xen, Đạm Đài Tẫn nghe thấy bước chân lão đảo ngoài cửa.

Hắn mở mắt ra.

Nghe tiếng bước chân là hai nữ tử.

Đêm tối phóng đại vô số giác quan, Đạm Đài Tẫn nghe được âm thanh thở dốc rất nhỏ. Ngay sau đó, một thiếu nữ mặc áo choàng màu trắng ngã vào bên trong Đông uyển.

Lúc nàng té ngã trên đất thần sắc còn có vài phần mờ mịt.

Cách ánh đèn mỏng manh, Đạm Đài Tẫn thấy được dáng vẻ chật vật của thiếu nữ.

Bích Liễu buông chăn và đèn lưu ly, vội vàng nâng Tô Tô bị té ngã dậy.

Nàng khinh thường nhìn Đạm Đài Tẫn, liếc: “Điện hạ biết chính mình nên làm gì đi.”

Dứt lời, Bích Liễu đóng cửa Đông uyển rời đi.

Chỉ để lại Tô Tô và Đạm Đài Tẫn ở cùng nhau.

Tô Tô run run, dựa vào góc tường bên kia.

Tay nàng nắm chặt áo choàng, gương mặt đỏ ửng, hô hấp dồn dập.

Đạm Đài Tẫn từ góc tường đứng lên, đi tới bên nàng.

“ Tam tiểu thư.”

“Người đừng tới đây.” Tô Tô thở phì phò nói xong câu đó, tuyết rơi bên ngoài, nàng lại nóng sắp chết.

Tối nay lúc ngủ, thân thể đột nhiên nóng, nàng mở to mắt cảm thấy thân thể mình không thích hợp.

Lúc này Bích Liễu đi vào, nhỏ giọng nói :” Hôm nay mười lăm, có phải được liệu lại phát tác, nô tỳ dẫn người đi tìm điện hạ.”

Tô Tô ôm chặt chăn, thở phì phò nói :” Có ý gì?”

Bích Liễu nói :” Tiểu thư người đã quên rồi sao? Độc kết xuân tằm ba tháng phát tác một lần, giải được là điện hạ ăn.”

Tô Tô lúc này mới ý thức được, sự kiện hạ được kia vẫn không dứt.

Dược kết xuân tằm này, bản chất càng giống độc dược. Lấy ý :” Con tằm đến thác tơ còn vướng”, ăn xong dược thì ba tháng phát tác một lần, cùng người ăn giải dược hợp thể.

Mà người ăn giải được thì xuân được chỉ có ngày đầy tiên có hiệu quả, sau đó bình thường.

Nghe nói loại được này là bí được mà Di Nguyệt tộc thất truyền, trước kia đại quan quý nhân chuyên môn dùng để cướp đoạt không chế nữ tử, để các nàng vĩnh viễn không rời bỏ mình.

Nguyên chủ hận Diệp Băng Thường cướp người trong lòng của mình, vì thế không dùng xuân được bình thường, ngược lại lệnh người đi tìm kết xuân tằm.

Dù là trinh tiết liệt nữ mà ăn xong cũng không chịu nổi.

Nguyên chủ muốn nhìn Diệp Băng Thường không rời được thượng thư công tử tai to mặt lớn kia.

Không nghĩ được này lại tự mình ăn.

Tô Tô nói vithân phận của nguyên chủ, vì thanh danh Diệp gia lại để nàng gả cho một người như vậy.

Nguyên do là không thể không gả.

Không gả sẽ chết.

Đương nhiên, kết xuân tằm có thể nhịn được nhưng càng lúc càng gian nan.

Lần trước nguyên chủ nhịn nửa canh giờ lần này Tô Tô nhịn đến hai canh giờ.

Nàng toàn thân ướt đẫm, thống khổ bất kham.

Bích Liễu nói :” Tam tiểu thư, nô tỳ đỡ người đi tìm điện hạ, hẳn ở bên cạnh người sẽ dễ chịu hơn.”

Tô Tô cắn răng :” không, không.”

Nàng kiến trì thêm chút nữa cuối cùng cả người sắp thăng thiên, Bích Liễu không khỏi phen trần đờ nàng đến Đông uyển.

Toàn thân Tô Tô không có sức lực, bị Bích Liễu đỡ đi, ý thức trở nên hỗn độn.

Trước mắt quang cảnh nàng lay động, miễn cưỡng có thể phân rõ được hình dáng người trước mặt.

Nhận ra hẳn là ma vật đầy tội ác kia.

Trên môi bị Tô Tô cắn ra máu, nàng ôm cánh tay, miễn cưỡng ngăn chặn cơn quẫn áo.

Đạm Đài Tần hiểu cái gì, ngày xưa thần sắc vô hại trong ánh mắt trở nên lương bạc.

Thì ra đây là lý do mà hôm qua nàng ngăn cản người khác đánh hẳn tàn phế, là cảm thấy đêm nay hẳn còn có tác dụng.

Thiếu niên trước mặt ngồi xõm xuống, nhẹ nhàng đẩy nàng đang mướt mồ hôi ra :” Tam tiểu thư, nhìn qua người đang khó chịu.”

Tô Tô gắt gao ngậm miệng, nàng sợ khi nàng mở miệng sẽ có âm thanh gì không nên phát ra.

Nàng cảm thấy mình sẽ bị thiêu chết, mà gần đó là một khối băng.

Tô Tô nói :” Cách xa ta ra.” Nàng cuối cùng hiểu, vì sao trong lòng Diệp Tịch Vụ thích Tiêu Lãm, đến cuối cùng tự tôn cũng không cần để Đạm Đài Tần giúp mình.

Dược này quá ma người.

Thiếu niên trước mắt nghiêng đầu.

Đền lưu li chiếu, thiếu niên nhìn qua có vẻ yếu ớt thần sắc vô tội.

Giọng nói hần lại không như vậy, âm sắc lạnh băng, thong thả ung dung:” Tam tiểu thư có thể nói cho ta biết người làm sao vậy?”

Ác ý trên người thiếu niên như có như không.

Diệp Tích Vụ từng có tâm thái gì thì hiện tại Đạm Đài Tẫn là như thế.

Hần muốn nhìn thấy người hôm qua sáng ngời hôm nay lại ở dưới chân hần, không hề tôn nghiêm mà trần trọc rên rỉ.

Kiều ngạo trong mắt nàng bị đập nát, giống như hần vậy như giò bọ, cầu một ánh mắt xem thường nhìn mình.

Nhưng hần sẽ không chạm vào nàng, dơ.

Đạm Đài Tẫn dựa vào mặt tường lạnh băng, thần sắc vô hại lười biếng, nhìn kỹ nàng.

Nhìn đi, đáng thương như thế, da thịt trắng nõn biến thành hồng nhạt, khoé môi cũng chảy máu tươi.

Đôi mắt phân biệt trắng đen của nàng trở nên mờ lung, dần dần mất đi tiêu cự.

Hần lạnh lùng mà cong môi cười.

Thiếu nữ run rẩy, máu tươi từ khoé miệng chảy xuống.

Đạm Đài Tẫn có lòng tốt vươn ngón tay lau máu ở khoé miệng giúp nàng.

“ Người nhìn thật đáng thương.” Hần lạnh lùng mà nhẹ giọng nói.

Chẳng biết xấu hổ mà cầu hãn, nàng lần này so với lần trước kiên trì đến đâu.

Nàng nâng cánh tay mảnh khảnh, lại không như Đạm Đài Tần nghĩ sẽ tới ôm hãn, ngược lại thiếu nữ che gương mặt mình.

Hàng mi dài của nàng nhắm lại, so với bông tuyết bên ngoài còn an tĩnh hơn.

Thiếu nữ dựa vào cửa sổ, bên ngoài tuyết rơi lớn, nàng lặng yên không có tiếng động, giống như đang hôn mê trong bầu trời đêm, biến thành một con bướm đôi cánh run rẩy.

Đèn lưu li chiếu sáng xung quanh nàng.

Bông tuyết rơi vào dừng ở nơi nàng.

Hãn thờ ơ lạnh nhạt, hoang đường một màn thánh khiết này.

Cảm giác này lại tới nữa.

Nành ở nơi có tuyết cùng ánh sáng, hãn như cũ ở nơi tăm tối này, hãn đột nhiên càng chán ghét người trước mặt.

Đạm Đài Tần dùng ngón tay lạnh băng che miệng, cảm giác chán ghét khác với ngày trước, là một loại thâm nhập cốt tuỷ, làm hãn ghét đến phát run.

Loại cảm giác này bắt đầu từ ngày nàng bị sơn tặc bắt đi?

Thiếu niên ngồi lại trong góc, ánh mắt giống như tơ nhện dính nhớp tối tăm nhìn Tô Tô một đêm.

Nàng cuộn tròn một góc, không hề phát giác.

Ánh sáng buổi sớm chiếu vào đông uyển, nàng cảm giác như mình sống lại.

Nàng rất mệt mỏi, giống như tên dưng kia, kén lột xác.

Dưới là cơ bắp thon gầy, nàng mở to mắt, phát hiện mình ngủ trên đùi Đạm Đài Tần.

Nàng cọ một chút ngời dậy, vội vàng rời xa hẳn.

Tô Tô gãi đầu.

Tối hôm qua nàng nhìn vất vả như vậy chính là muốn không cùng ma vật này giao hợp.

Chẳng lẽ đạo tâm của nàng không đủ, không chịu nổi dưng vật, cuối cùng vẫn phát tác trên người ma vật?

Tô Tô chán ghét trên tay vừa đụng vào chỗ hần như hoà thiêu. Nàng căm giận nhìn vật dưới chân của thiếu niên.

Thiếu niên lông mi run rẩy.

Lông mi của Đạm Đài Tần, so với lông mi của thân thể Tô Tô còn dài hơn.

Như hai mảnh lông quạ quý quý.

Hần môi đỏ tóc đen, lộ ra vẻ xinh đẹp suy nhược, khiến cho hần nhìn tái nhợt đáng thương.

Tô Tô không muốn hần mở mắt.

Nếu hần tỉnh lại Tô Tô không biết nên nói gì cho tốt. Chẳng lẽ giải thích cứ ba tháng phải giải xuân dưng.

Nàng căng chặt phát hiện hãn không tỉnh lại.

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới thấy thần sắc hãn tái nhợt, môi nứt nẻ, thấy kiểu gì cũng không bình thường.

“Đạm Đài Tẫn tỉnh đi.” Tà ma tâm tư đều thâm trầm, lẽ nào hãn giả bộ ngủ.

“Nếu không tỉnh ta giao người cho Liên di nương.”

Nàng đẩy hãn, thiếu niên như cũ không phản ứng.

Tô Tô ngồi xồm xuống tay áp lên trán hãn. Lần này cơ thể không có nhiệt độ, giống như một khối băng.

Tô Tô:....

Nếu ở nhân gian nuôi trẻ con cũng không yếu ớt phiền toái như hãn, đụng phát là yêu như sắp tử vong.

Nàng không tìm được nước bèn lấy chăn bông đắp lên người hãn.

Tô Tô ra ngoài, Bích Liễu chào đón :” Tiểu thư, người không sao chứ?”

Tô Tô liếc Bích Liễu, tối hôm qua tuy rằng không có sức lực cũng không thanh tỉnh. Nhưng Tô Tô biết nàng ở trong phòng có thể kiên trì được.

Bích Liễu không màng ý nguyện của nàng lại dẫn nàng đến bên cạnh Đạm Đài Tẫn.

Nàng bị cái “chân thành” của Bích Liễu làm cho tức giận đến muốn cười.

“ Ta nhớ rồi, kết xuân tằm là người cho ta? Bích Liễu sao người có đồ như vậy?” Nàng không tin nha hoàn này không có vấn đề gì.

Bích Liễu nói :” Tiểu thư, nô tỳ nói qua là có biểu ca bà con xa đã cùng Di Nguyệt tặc nữ thông hôn. Độc bí truyền của Di Nguyệt tặc là kết xuân tằm.”

“ Ngoại trừ Đạm Đài Tẫn là giải dược thì còn chế ra thuốc giải không?”

Bích Liễu lắc đầu, thần sắc có chút bất mãn:” Chỉ có thuốc dẫn duy nhất, tiểu thư người sẽ không trách tội Bích Liễu chứ?” Bích Liễu cũng chỉ làm việc theo người giao phó.”

Tô Tô nói :” Ta không trách người, nhưng từ hôm nay trở đi ta cũng không giữ người lại. Người đi tìm Liên di nương, để bà ấy tìm chỗ cho người đi.”

Thần sắc Bích Liễu khiếp sợ, sau một lúc mới phản ứng lại, Tô Tô lại đuổi mình đi, lúc này nàng mới luống cuống, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

“Tam tiểu thư, xin tiểu thư đừng đuổi nô tỳ đi.”

Lúc này mới biết xin tha?

Tô Tô không để ý nàng ta, đạp lên tuyết rời Đông uyển.

Lúc đầu muốn giữ lại quan sát một thời gian, nàng cảm thấy Bích Liễu không đơn giản.

Nhưng Bích Liễu bằng mặt không bằng lòng, tùy ý ra vào phòng chủ thê đi, còn thường xuyên khi dễ Xuân Đào và Hi Hi.

Dứt khoát đuổi đi, phái người đi theo nàng nói không chừng phát hiện ra gì đó.

Bích Liễu là nha hoàn bị nguyên chủ sủng hử, nếu rời nguyên chủ kiểu gì cũng có chuyện.

Tô Tô đi chẳng bao lâu lại gấp trở về, còn dẫn theo đại phu. Nóng thì nàng còn biết xử lý chứ rét run làm sao bây giờ?

Thiếu niên trong góc vẫn tư thế lúc nàng rời đi.

Lão đại phu tiến đến để chẩn trị cho Đạm Đài Tần.

Hắn sớm biết Tam tiểu thư phủ tướng quân thanh danh tàn bạo, không nghĩ sẽ xen vào việc người khác, nhưng rốt cuộc vẫn tâm thế cha mẹ, chấp tay thi lễ nói :” Vị lang quân này tuổi còn trẻ mà thân thể lại suy bại như vậy, lại có nhiều bệnh tổn thương rất nhiều. Tam tiểu thư nếu không muốn mạng hắn thì cứu tế cho hắn một chút thương hại đi.”

Tô Tô nhấp môi, kiên định lắc đầu:” Tiên sinh có điều không biết, hắn ta không phải người tốt gì, ngài kê thuốc cho hắn không chết là được.”

Điều trị thân thể gì đó, đại khái không cần, tà vật này càng ốm đau nhiều càng tốt.

Lão phu thở dài nói:” Tam tiểu thư nếu muốn hắn không chết thì không cần kê thuốc, hắn lâu rồi không được ăn, cũng không được uống mới như vậy, cho hắn ăn chút là được.”

Tô Tô vạ lần không nghĩ đến, Đạm Đài Tần bị nhốt ở đây sẽ không có cơm ăn, không có nước uống.

Nàng sững sốt, tại sao lại như vậy?

Liên di nương không phải đã nói chỉ nhốt hắn lại thôi sao?

Bọn họ cố ý, vẫn là.....

Bọn họ quên hẳn là người, vẫn cần ăn cơm, cần uống nước và cần hô hấp.

Một mặt vô tình vô nghĩa mà đùa nghịch hẳn, một mặt chê cười hẳn không đủ kiên cường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Bí Mật

Chờ Tô Tô và đại phu đi xa, Đạm Đài Tẫn mới mở to mắt.

Chẳng bao lâu, gã sai vặt mặc áo xám mới cầm thức ăn và nước uống lại đây, thấy Đạm Đài Tẫn tỉnh gã sai vặt hoảng sợ.

“Dùng bữa đi.” Gã sai vặt buông hộp đồ ăn trong tay.

Cánh tay Đạm Đài Tẫn chống đỡ chính mình, xem ăn cái gì.

Gã sai vặt canh giữ một đêm, nhàn nhạt nói :” Mấy ngày kế tiếp, nô tài sẽ đưa cơm cho điện hạ đúng giờ, còn mong điện hạ đừng rời đông uyển.”

Đạm Đài Tẫn nói :” Đa tạ người.”

Gã sai vặt thấy thái độ thiếu niên trước mặt khiêm tốn, thanh tuyến trong sáng, trong lúc nhất thời có chút áy náy.

Bọn hạ nhân đôi khi cố ý đối với Đạm Đài Tẫn như vậy, vì thân phận hãn đặc thù khi dễ hãn có cảm giác thoải mái.

Nhưng tưởng tượng, người này trước mắt có lẽ sống còn không tốt bằng bọn họ.

Gã sai vặt nhịn không được nói :” Điện hạ, cửa sổ của Đông uyển bị phá, buổi chiều nô tài sửa cho người.”

Đạm Đài Tẫn ngược ngừng mỉm cười nói :” Không cần phiền toái.”

Gã sai vặt thâm nghĩ, tâm địa của điện hạ không tồi. Bị đối xử khắt khe mà không oán giận bọn họ. Hãn không nói đến tam tiểu thư, tam tiểu thư không cho nhắc tới nàng, cũng may điện hạ không hỏi, bằng không gã sai vặt không biết nên trả lời thế nào.

Chờ gã sai vặt thu hồi hộp đồ ăn rồi rời đi, Đông uyển lại an tĩnh trở lại.

Trên nền tuyết có một con quạ đen bay đến, xoay quanh Đông uyển.

Phủ tướng quân bảo vệ nghiêm ngặt, đối với chim truyền tin rất miễn cảm. Nếu là bồ câu, chỉ cần nhìn thấy là bắn chết.

Nhưng là một con quạ đen đen đũi, cùng lắm chửi một câu.

Đạm Đài Tẫn đẩy cửa sổ.

Hắn vươn tay, quạ tay đậu vững vàng ở trên cánh tay hắn.

Thiếu niên mặt mày như cũ nhu hoà, ôn nhu mà xoa xoa linh vũ đen nhánh, quạ đen ở trên tay hắn kêu một tiếng. Đạm Đài Tẫn nâng ngón tay tái nhợt, bóp nát cổ quạ đen.

Đầu nó mềm mại rũ xuống.

Đạm Đài Tẫn thông thả ung dung xé bụng quạ đen, lấy ra một viên lapis hoàn. Sau khi bóp nát lapis hoàn hắn lấy ra một tờ giấy.

Đọc nhanh như gió, hắn ném thi thể quạ đen ra cửa sổ.

Mí mắt thiếu niên rũ xuống như một bóng ma, như đang suy tư cái gì.

Quạ đen nhánh bị ném trên nền tuyết, thật nhanh sau đó đã bị tuyết che đi.

....

Tô Tô trên đường trở về, gặp một nam tử mặc y phục màu nâu.

Nàng phản ứng trong chốc lát đây là ai :” Nhị ca, huynh từ từ.”

Diệp Trữ Phong kinh ngạc mà quay đầu lại, vội vàng nói:” Tam muội muội.”

“Nhị ca muốn ra phủ sao?”

Diệp Trữ Phong không tự nhiên mà nhìn giày mình nói :” Giấy và bút mực hết rồi, ta ra phủ mua một chút.”

Tô Tô đánh giá hẳn.

Nam tử trước mặt này dung mạo thanh nhàn, nhìn qua có cảm giác nho nhã yếu ớt.

Tướng quân trong phủ có bốn vị công tử, vị công tử này có cảm giác không tồn tại nhất. Năm hẳn ba tuổi, Diệp Tướng quân đón hẳn từ nông thôn trở về.

Diệp Khiếu lúc đó trực tiếp đem đứa trẻ ném cho quản gia.

“Về sau gọi là Diệp Trữ Phong.”

Trong phủ các hài tử đều có nương, trừ tam tiểu thư Diệp Tịch Vụ và nhị công tử Diệp Trữ Phong.

Mẫu thân Diệp Tịch Vụ chết sớm, mà Diệp Trữ Phong trong lúc Diệp Khiếu đánh giặc trên đường hành quân thì vào một thôn trang dưỡng thương, trong mấy ngày mây mưa, quả phụ trong thôn mang thai.

Người trong phủ tướng quân rõ ràng thân thể của nhị công tử vì thế rất coi thường hẳn.

Diệp Trữ Phong biết thân phận mình xấu hổ, ở trong phủ trước nay đều ẩn mình sinh hoạt giống người, Tứ công tử sáu tuổi nhút nhát khi dễ.

Tính cách Diệp Trữ Phong quái gở, chỉ có Diệp Băng Thường là có quan hệ tốt với hắn một chút.

Tô Tô trong lòng nói thầm, nhân duyên Diệp Băng Thường cũng tốt quá đi.

Tuyên vương và Bàng Nghi Chi cũng không nhắc lại, Diệp Trữ Phong trầm mặc ít nói, thế nhưng lại có quan hệ không tồi với Diệp Băng Thường.

Tô Tô đối với thứ tử này càng thêm tò mò.

Diệp Trữ Phong bị Tô Tô ngăn lại, trên mặt bất an.

Hắn gục đầu xuống :” Tam muội muội, có chuyện gì sao?”

Tô Tô gật đầu:” Lần trước Tịch Vụ không cẩn thận hại đại tỷ rơi xuống nước, trong lòng bất an. Nghe nói Tuyên vương mấy ngày nay muốn dọn ra khỏi cung, ra ngoài cung phủ đệ ở, ta muốn thưởng một phần lễ vật để đền tội với tỷ tỷ. Nhị ca, ta nghe nói trước kia huynh và tỷ quan hệ khá tốt, huynh biết tỷ ấy thích gì không?”

Diệp Trữ Phong vội vàng xoa tay:” Tam muội muội hiểu lầm rồi, ta cùng Băng Thường chỉ ngẫu nhiên trò chuyện, cũng không biết muội ấy thích gì?”

Tô Tô nhìn biểu tình hắn liền biết hắn chính là người mình cần tìm.

Toàn bộ phủ tướng quân đều biết, đại tiểu thư gả cho người trong lòng tam tiểu thư, mà tam tiểu thư là người ác độc mang thù.”

Tô Tô vô lực, nàng nói:” Nếu như vậy, ta cũng không chậm trễ nhị ca.”

Diệp Trữ Phong chấp tay với nàng, đang muốn lời đi Tô Tô giật giật mũi.

“Trên người huynh có mùi gì?”

Sắc mặt Diệp Trữ Phong sắc mặt khẽ biến, không được tự nhiên mà đẩy Tô Tô ra như một động vật nhỏ đang ngủ ngủ.”

“Tam muội muội....”

Thấy hăn xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, Tô Tô cũng không làm khó hăn, đành phải nói :” Xin lỗi, có thể ta ngủ sai.”

Tô Tô trong lòng nghi hoặc, hương vị này xác thật rất quen thuộc, rốt cuộc ngủ qua ở nơi nào.

Bóng người Diệp Trữ Phong đã không thấy.

Tô Tô nghĩ nên hỏi một chút khí linh trong vòng ngọc không, nhưng nó ngủ say như cũ nên đành thôi.

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Xuân Đào chạy tới :” Tiểu thư.”

Nàng cẩn thận hỏi:” Tiểu thư, nô tỳ nghe Hỉ Hỉ nói người không giữ Bích Liễu lại hầu hạ nữa?”

Tô Tô gật đầu.

Xuân Đào nhin không được cười rộ lên.

Tô Tô nghiêng đầu, Xuân Đào vội vàng xua tay nói: “Xuân Đào không phải, không phải muốn nói bậy Bích Liễu, cũng không phải ghen ghét Bích Liễu tý tý, mà là..... Mà là.....”

Xuân Đào mặt trướng đến đỏ bừng, sau một lúc lâu mới nói: “Bích Liễu tý tý trong khoảng thời gian này không ở bên người tiểu thư, Xuân Đào cùng Hỉ Hỉ đều cảm thấy tiểu thư thay đổi không ít, nô tỳ sợ hãi tiểu thư lại như cũ.”

Nói xong mới ý thức được mình nói sai, lại hoảng loạn giải thích: “Nô tỳ không phải nói tiểu thư trước kia không tốt.....Nô tỳ..... Nô tỳ.....”

Tô Tô nhìn nàng lấp bắp, gấp đến sắp khóc, nhịn không được nói: “Không có việc gì, ta không tức giận.”

Tuy mình thay đổi với Bích Liễu không có quan hệ gì, nhưng trước kia Bích Liễu xui khiến nguyên chủ không ít là sự thật.

Xuân Đào cùng Hỉ Hỉ lo lắng cũng không sai.

“Tin tức của Nhị công tử và Tam công tử sao rồi?”

Nói đến cái này, Xuân Đào vội vàng nói: “tiểu thư, nô tỳ hỏi quản gia, hẳn nói Nhị công tử cùng Tam công tử trong khoảng thời gian này thường xuyên ra ngoài, đặc biệt là nhị công tử, có đôi khi buổi sáng ra ngoài, tối mới về.”

Tô Tô kinh ngạc: “Đi ra ngoài cả ngày?”

Xuân Đào gật đầu: “Nhưng là nô tỳ không biết hai vị công tử đang làm cái gì.”

Tô Tô cảm thấy trực giác của mình không sai, Diệp Trữ Phong nhất định có vấn đề. Hôm nay đi mua bút vậy hôm trước? Không có khả năng ngày nào cũng thiếu bút.

Nghĩ nghĩ nàng tới chỗ quản gia phân cho mỗi người thỏi bạc.

“Các người phân biệt giúp ta Nhị công tử cùng Tam công tử bọn họ đi đâu làm cái gì, chỗ kì quái nào đều nói ta biết.” Nàng vung tay nhỏ lên, rất dũng cảm: “Làm tốt lại thưởng một thỏi vàng.”

Nhóm kia đôi mắt toả sáng, liên tục nói cảm ơn.

“Tam tiểu thư yên tâm, bất luận gió thổi cỏ lay tiểu nhân đều sẽ lưu ý.”

Tô Tô nghĩ thầm, các sư thúc nói được thật không sai, tam giới đều có thể dùng quỷ đẩy ma.

Nhìn tư thế dường như nói quỷ đẩy ma, ma đẩy quỷ đều làm được.

Quả nhiên, không quá hai ngày có cái tiểu khất chạy tới hội báo.

“Tam tiểu thư, tiểu nhân thấy nhị công tử hai ngày này, mỗi ngày đều sẽ đi một biệt viện, biệt viện bên ngoài trồng hoa mai, có nữ tử áo vàng xinh đẹp ở bên trong, nhị công tử buổi sáng đến buổi tối mới rời đi.”

Tô Tô như suy tư gì, cho nên nhị ca ẩn mình của nàng, thế nhưng lại chơi kim ốc tàng kiều?

Nàng đúng hẹn cho tiểu khất một thỏi bạc.

Chỉ chốc lát sau, một tiểu khất khác cũng tới lĩnh thưởng.

“Tam công tử hôm qua ra ngoài cùng Trần thượng thư gia công tử, đầu tiên đi tửu lầu ăn cơm sau đó cùng vào sòng bạc.”

Tô Tô chớp chớp mắt.

Sòng bạc à đúng như nàng nghĩ đi.

Xem ra Nhị ca Tam đệ, đều có bí mật.

*

Tô Tô còn không truy xong hai việc này, Diệp đại tướng quân báo cho nàng, ngày mai là sinh nhật Tuyên vương đến lúc đó sẽ dẫn Tô Tô cùng đi.

Tuyên vương sớm đã thành niên, lần này được phong hào lại dọn ra hoàng cung, thừa dịp sinh nhật chiêu đãi các đại thần.

Đương nhiên hẳn tổ chức không khoa trương, lo liệu không phung phí.

Hoàng đế đang lúc trung niên, mấy hoàng tử chỉ có thể không khoa trương, càng bình thường càng tốt.

Diệp Khiếu liếc mắt Tô Tô một cái: “Lần này thành thật với cha chút, còn dám nháo xảy ra chuyện gì, đến tổ mẫu không bảo vệ được con. Thấy đại tỷ tỷ, nhớ rõ nhận lỗi.”

Thật đúng là khắp thiên hạ đều cảm thấy Tô Tô sẽ hưởng về người Lục điện hạ.

Tô Tô bất đắc dĩ mà nói: “Cha yên tâm, nữ nhi biết.”

Tô Tô đảo không cảm thấy Diệp tướng quân bảo vệ Diệp Băng Thường.

Ngày xưa Diệp Băng Thường chưa lấy chồng, cùng Tam cô nương phát sinh chuyện gì, đều là Diệp gia đóng cửa giải quyết. Hiện giờ Diệp Băng Thường gả cho Tuyên vương, Diệp gia dù sao cũng phải tôn trọng.

Lần trước nguyên chủ đẩy người ta xuống nước, vô số đôi mắt nhìn thấy.

Tiêu Lãm tính tình tuy ôn hòa, nhưng thân là một hoàng tử, Diệp gia không thể không coi thể diện hoàng gia, Diệp tướng quân chỉ để Tô Tô nhận lỗi, đã là phương thức xử lý không mặn không nhạt.

Mặt ngoài bảo vệ Diệp Băng Thường, kỳ thật là bảo vệ Tô Tô.

Khó thấy được tiểu ma nữ trong nhà nghe lời, Diệp Khiếu kinh ngạc nhìn, hừ một tiếng, lúc này mới không tiếp tục quở trách nàng.

Trầm ngâm một lát, Diệp Khiếu nói: “Mang điện hạ lên.”

Hiện giờ hai người thành hôn, về tình về lý, Tô Tô đi Tuyên vương phủ đệ điện hạ đồng hành sẽ tốt hơn.

Tô Tô nhìn cha liếc mắt một cái, Diệp tướng quân cũng không hiểu được quan hệ của bọn họ mới bình tĩnh như vậy. Về sau biết, phỏng chừng giận đến dậm chân.

Tô Tô sắp nhìn thấy Diệp Băng Thường, vô cùng chờ mong.

Nàng chỉ từ trong miệng người khác nghe nói qua vị này dịu dàng xinh đẹp, còn có trong lúc vô ý thấy được bức họa thẹn thùng kia.

Ngắm lại Đạm Đài Tẫn giấu khuyên tai nữ tử kia, Tô Tô nâng má, có lẽ lần này nàng rút ra tà cốt, điểm máu chốt chính là ở trên người Diệp Băng Thường.

.....

Xuân Đào cùng Hỉ Hỉ sáng sớm đánh thức Tô Tô.

Tô Tô ngồi ở trước gương, hai cái nha hoàn như đánh địch.

Hỉ Hỉ lấy ra một bộ quần áo uyển chuyển nhẹ nhàng xinh đẹp màu tím, thấp thỏm hỏi: “Tiểu thư xem cái này như thế nào, đây là cẩm tú phường tử mĩ vì tiểu thư làm.”

“Xinh đẹp thì xinh đẹp, Hỉ Hỉ, đây là váy mùa thu, hiện tại là mùa đông.”

Hỉ Hỉ nghĩ thầm, tiểu thư trước kia ra ngoài thấy Lục điện hạ, đừng nói vào đông mặc thu sam, mặc hạ sam, tiểu thư cũng sẽ run run mặc đi ra ngoài.

Trường hợp có đại tiểu thư, tam tiểu thư tựa như một con tiểu khổng tước có ý chí chiến đấu sục sôi, sợ kém cỏi.

Trước kia đều là Bích Liễu giúp tiểu thư trang điểm, lần này đổi thành Xuân Đào cùng Hỉ Hỉ, hai nha đầu sợ mình chân tay vụng về, thắm mỹ

không có, làm mất mặt tam tiểu thư.

Thấy các nàng do dự, Tô Tô xua tay: “Bộ kia đi.”

Nàng chỉ vào một bộ áo váy đỏ nhạt.

Nhìn thấy ấm áp.

Xuân Đào cười tủm tỉm nói: “Như vậy cũng được, miễn không lạnh tiểu thư.”

Hỉ Hỉ khéo tay, búi tóc sau gáy, nói: “Tiểu thư, trong viện hồng mai nở thật sự xinh đẹp, nô tỳ vẽ cho người một bông hoa.”

Tô Tô chưa xem nhân gian vẽ, nàng rất tò mò: “Được nha.”

Vì thế Hỉ Hỉ cẩn thận vẽ giữa mành Tô Tô, vẽ hoa mai tinh xảo.

Tô Tô nhìn đóa hoa giữa trán hiểm lạ mà sờ sờ.

Bản thể của nàng, sinh ra giữa trán có một chu sa đỏ tươi.

Đẹp không gì sánh được.

Nửa hoa mai này, làm Tô Tô cảm thấy thân thiết.

Xuân Đào khen nói: “Tam tiểu thư thật xinh đẹp!”

Tô Tô nhìn mình trong gương, diện mạo Diệp tam tiểu thư mang theo vài phần thuần nhiên.

Không đủ vũ mị, nhưng rất có linh khí. Mặt tiểu cô nương nhà bên, có vẻ hoạt bát, xứng với một thân áo đỏ nhạt, giống như một nắm tuyết mềm.

Tô Tô xem thói quen, nhưng thật ra cảm thấy gương mặt này rất đáng yêu dễ coi.

Nàng đi ra ngoài, phát hiện bên ngoài tuyết lại rơi.

Hỉ Hỉ lẩm bẩm nói: “ Mùa đông năm nay sao tuyết rơi nhiều quá.”

Xuân Đào vội vàng phủ thêm áo choàng cho Tô Tô, tán đồng gật gật đầu.

Tô Tô đi ra cửa, thấy tướng quân trước phủ, đứng bên cạnh là bóng dáng cao dài mảnh khảnh.

Thiếu niên ăn mặc xiêm y đỏ tím, đứng phía tuyết rơi dày.

Xiêm y trên người hắn hình như là mùa thu, đơn bạc mà phác hoạ thân thể gầy trơ xương.

Bông tuyết dừng ở trên lông mi đen của hắn, cảm giác thuộc về thiếu niên làm cho Xuân Đào cùng Hỉ Hỉ đều nhin không được nhìn nhiều hai mắt.

Xuân Đào có vài phần đại ra, điện hạ cũng thật đẹp, muốn nàng nói, so với Tuyên vương điện hạ cũng không kém đâu.

Diệp đại tướng quân không ngồi xe ngựa, cưỡi ngựa ở phía trước.

Đạm Đài Tẫn lần đầu tiên nhìn Diệp tam tiểu thư vào đông ra cửa mặc áo mùa đông đứng đắn, có lẽ là bởi vì ấm áp, gương mặt thiếu nữ mang theo nhợt nhạt.

Nàng cùng Xuân Đào đi cùng một chỗ, mặt mày nhu hòa, mang theo cười, khó hiện ra vài phần tính trẻ con cùng tuổi.

Đạm Đài Tẫn vươn tay về phía Tô Tô.

Tô Tô nhìn bàn tay thon dài tái nhợt, ý cười phai nhạt vài phần, làm lơ hắn, tự mình lên xe ngựa.

Xuân Đào bay nhanh nhìn mắt điện hạ.

Thiếu niên thu hồi tay, rũ đôi mắt, giống ngày xưa nhẫn nhục chịu đựng, đi theo tam tiểu thư lên xe ngựa.

Đọc theo đường đi nhàm chán, Tô Tô trừng mắt Đạm Đài Tần.

Tà vật thật là thần kỳ, nói hăn cứng cỏi đi, hăn động bất động có một bộ dáng sắp chết, nhưng nói hăn ốm yếu đi, hăn lại giống đất hoang cỏ dại, thực mau liền khôi phục lại.

Nàng ôm lò sưởi, tay Đạm Đài Tần liền đặt ở đầu gối.

Tô Tô nhìn đốt ngón tay đỏ bừng của hăn.

Nàng trong lòng nhớ thương muốn hiểu biết tà vật, vì thế không tình nguyện hỏi: “Tay ngươi làm sao vậy?”

Đạm Đài Tần không ngờ, thiếu nữ thế nhưng chủ động cùng mình nói chuyện, hăn nhấp nhấp môi hơi bị nể, trả lời nói: “Nứt da.”

Sau đó hăn liền thấy, thiếu nữ trong mắt có điểm vui sướng khi người gặp họa.

Nàng thực mau ý thức đến như vậy không tốt, ảo não mà đem cảm xúc thu về.

Tô Tô khuôn mặt nhỏ: “Ngươi không sợ lạnh mà mặt thành cái dạng này, là vì thấy người trong lòng sao?”

Thấy Diệp Băng Thường nhưng thật ra dụng tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Thứ Tỷ

Đạm Đài Tần yên lặng nắm ngón tay bị tổn thương do giá rét.

“Ta không biết Tam tiểu thư có ý gì.” Hãn thấp giọng nói :” Ta chỉ có bộ quần áo này.”

Tô Tô nghĩ đến tình huống của hãn, hơi xấu hổ mà hừ một tiếng.

Diệp phủ chỉ cần hãn không làm mất mặt là được, cũng không quản hãn có lạnh hay không.

Thiếu niên an tĩnh ngồi ở góc xe ngựa, nhìn lư hương trên xe ngựa, trên mặt không có huyết sắc.

Tô Tô nghĩ thầm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính mình cũng sẽ không tin tưởng, ma vương tọa thượng tàn bạo 500 năm trước cùng thiếu niên tối tăm là cùng một người.

Nàng chính mắt nhìn Ma Vương giết người, dứt khoát nhanh nhẹn giống bóp chết một con kiến!Đạm Đài Tần trước mắt thoát nhìn, đừng nói giết người, liền giết con cá cũng có bộ dáng khó khăn.

Thân là tà vật, thế nhưng sẽ vô dụng đến mức làm nứt da.

Hãn sao lại thế này?

Tô Tô vốn dĩ là người ăn mềm không ăn cứng, lạnh lạnh đại đạo, người tu chân đã thức càn khôn, nay còn liên cỏ cây thanh.

Hãn nếu vẫn luôn dáng vẻ này, Tô Tô thật sợ chính mình về sau lấy tà cốt của hãn, đánh hãn hồn bay phách tán khi đó sợ sẽ mềm lòng.

Thoạt nhìn là việc nhỏ, nhưng đối với người tu chân nói, một khi mềm lòng đối với hấn, sau đó giết hấn sẽ ảnh hưởng đạo tâm, đi trên đường lớn sẽ bị dừng bước.

Mong ước của Tô Tô là muốn thành thần, trở thành thượng cổ chân thần.

Cho nên nàng cần thiết muốn thủ vững đạo tâm, thời thời khắc khắc nhớ kỹ bộ mặt thật của hấn.

Tô Tô hạ quyết tâm, nói: “Đạm Đài Tẫn, người ngẩng đầu dùng ánh mắt lạnh nhạt âm trầm nhìn ta, sau đó nắm lấy cằm của ta.”

“Tam tiểu thư?”

“Ta nói người làm người liền làm đi, không được hỏi tại sao?”

Thiếu niên giống như rất do dự, ngẩng đầu lên nhưng trước sau vô pháp tiến hành bước tiếp theo.

Tô Tô gấp đến độ quai hàm bạnh ra, thúc giục nói: “Người có phải hay không là nam nhân, khí phách lên.”

Vừa dứt lời, thiếu niên căn bản ánh mắt nhút nhát, nháy mắt trở nên vô cùng lạnh nhạt vô, tròng mắt màu đen của hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Đầu ngón tay tái nhợt, thuận thế bóp lấy cằm thiếu nữ.

Hấn tuy gầy yếu nhưng vốn là cao hơn nàng không ít, giờ phút này rũ mắt lạnh nhạt mà nhìn nàng. Trong mắt lạnh lùng, ẩn ẩn lộ ra chi sắc tàn nhẫn.

Cằm Tô Tô nắm lạnh lẽo trong lòng bàn tay hấn, nhất thời hoảng hốt, thiếu chút nữa sợ tới mức muốn rút kiếm chém hấn.

Kiểm của ta đâu, kiểm của ta đâu?

Đạm Đài Tần cứ chăm chú nhìn Tô Tô vài giây, lúc đôi mắt nàng trừng lớn, hốt hoảng thu tay, bất an nói: “Tam tiểu thư như thế này sao?”

Cảm giác thô bạo đáng sợ mất đi.

Tô Tô: “.....”

Đúng vậy, người làm tốt quá. Hiện tại đừng nói gì mà không có cơm ăn, không có quần áo mặc, nứt da, thiếu niên trước mắt cho dù chết trong xe ngựa, hoặc là từ trên xe ngựa nhảy xuống bị vó ngựa dẫm đến dập nát, Tô Tô sẽ không động lòng trắc ẩn.

Tà vật tóm lại vẫn là tà vật, hẳn có một ngày tương lai sẽ biến thành quái vật chỉ biết giết chóc.

Vừa một màn kia, quả thực là chính bản tính hẳn.

Nàng quyết định, sau này một khi có dấu hiệu đồng tình ma vật sẽ cho Đạm Đài Tần tới biểu diễn một mànMa Vương tàn bạo.

Như vậy đạo tâm quả thực sẽ trở nên kiên cố không phá vỡ nổi.

Chém đều chém đến bất động.

Đạm Đài Tần thấy thiếu nữ trước mắt thần sắc từ khân trương đến hòa hoãn, hẳn hạ tay áo chỗ tay bóp chặt cầm nàng giật giật, ngay sau đó hung hăng nghiền trụ ngón tay phiếm hồng của mình.

Chỗ thương do giá rét vừa đau vừa ngứa, hẳn sử dụng lực rất nhiều.

Đến lúc cảm nhận được trên tay bị nứt ra máu tươi sắp trào, hẳn mới dừng tay.

Hai người cứ như vậy một lúc, bất tri bất giác đã tới Tuyên vương phủ.

Tô Tô không chú ý tới khác thường của hãn, chính mình vừa bị hãn dọa, hiện tại trong lòng không muốn cùng hãn ở bên nhau, vội vàng nhảy xuống xe ngựa.

Xe ngựa bên cạnh chuẩn bị ép sát Tô Tô, Xuân Đào hoảng sợ: “Tiểu thư!”

“Ta không sao.”

“Thân thể Diệp tam tiểu thư nhanh như vậy đã khỏe rồi?”

Mang theo ý cười mỉa mai, Tô Tô ngược mắt nhìn lại, một nam tử ngọc quan, cười như không cười nhìn mình.

Hãn ngũ quan đoan chính, trên người mang theo trí thức phong độ, nhưng liếc mắt một cái có thể nhìn ra hãn cùng những người cổ hủ không giống nhau.

Trong mắt nam tử tràn đầy ý không kềm chế được, giống như nếu cho hãn một dây roi, hãn không ngại quất Tô Tô đến mức lăn lộn trên đất.

Tô Tô trong lòng bỗng nhiên hiện lên một cái tên: Bàn Nghi Chi.

Khí khái bất phàm, Lễ Bộ Thị Lang.

Tuy rằng hãn đối mình rất không tốt, nhưng Tô Tô nhớ tới bức họa chỉ ít ỏi vài nét bút có thể họa một cách sinh động.

Không thể không cảm khái, người này rất lợi hại.

Nàng khi còn nhỏ căn đầu ngón tay, cùng đồng môn ở một khối học viết chữ không ít lần bị phê bình.

Chưởng môn chỉ vào trán nàng bất lực mà nói: “Sinh cơ linh như vậy, sao học cái này chậm thế?”

Cho nên đối với Trạng Nguyên nhân gian này, Tô Tô rất tôn trọng.

Nàng gật gật đầu: “Cảm ơn Bàng đại nhân quan tâm, ta đã khoẻ.”

Bàng Nghi Chi cười nhạt: “Tam tiểu thư thân thể cường tráng như trâu nên tự nhiên sẽ nhanh khoẻ nhưng người bị hại, đến nay phong hàn chưa khỏi.”

Tô Tô:.....

Nàng vì tài tử tung ra cảnh ôliu, nhưng tài tử nắm lấy cảnh ôliu bắt đầu đi nàng.

Thế mà nói nàng cường tráng như trâu?

Nàng muốn thu hồi cảnh ôliu, Diệp Tích Vụ cũng là tiểu cô nương đáng yêu xinh đẹp được chứ! Bàng Nghi Chi châm chọc người khác, quả thực đều không để ý lương tâm.

Tô Tô thu lại nụ cười, liếc hẩn một cái: “Bàng đại nhân nói, đại tỷ tỷ phong hàn chưa khỏi?”

“Diệp tam tiểu thư biết rõ còn cố hỏi.” Bàng Nghi Chi không che dấu sự chán ghét của chính mình.

Tô Tô nghiêng đầu nói: “Đại tỷ tỷ là Tuyên vương trắc phi, ta cái làm muội muội nhưng không hiểu biết tình huống thân thể của nàng, Bàng đại nhân là người ngoài sao đối chuyện của nàng biết rõ ràng như vậy? Ta không biết còn nghĩ lầm Bàng đại nhân là một tay ăn chơi.”

Bàng Nghi Chi thu hồi trong mắt, lạnh lùng nói: “Miệng lưỡi sắc bén.”

Thiếu nữ chớp chớp mắt với hắn.

Để người khi dễ người sao? Nguyên chủ làm việc không đúng, Tô Tô sẽ nhất nhất đền bù xin lỗi, nhưng là nguyên chủ và mình, không làm thương tổn qua Bàn Nghi Chi.

Nàng không cần thiết nén giận với người ghét mình.

Ân oán của hai nữ tử hắn là một người không có quan hệ gì lại là một nam nhân thì xen vào làm gì?

Lúc này Diệp tướng quân cũng thấy nữ nhi mình cùng Bàn Nghi Chi nói chuyện.

Diệp Khiếu đi tới: “Bàn đại nhân cùng tiểu nữ là đang nói chuyện gì?”

Bàn Nghi Chi dời tầm mắt, nhẹ nhàng cười: “Diệp đại tướng quân, bản quan cùng tam tiểu thư không thân, chỉ là chào hỏi.”

Bàn Nghi Chi lại nhìn mắt của Đạm Đài Tẫn mới vừa xuống xe ngựa, không tí mỉ nói: “Nhưng thật ra điện hạ đã lâu không gặp nhìn đơn bạc đi không ít.”

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn bình tĩnh dừng ở trên mặt Bàn Nghi Chi, nói: “Bàn đại nhân nhìn lầm rồi.”

Bàn Nghi Chi cười cười, đối Diệp tướng quân giơ tay: “Diệp đại tướng quân mời.”

Diệp Khiếu vốn cầm quyền cao, cũng không chối từ nên dẫn đầu vào phủ, Bàn Nghi Chi theo sát sau đó.

Tô Tô nhìn Đạm Đài Tẫn: “Người quen Bàn Nghi Chi?”

Đạm Đài Tẫn lắc đầu, nói: “Không quen biết.”

Tô Tô nghĩ thầm định lừa ai . Không nói cái khác, quan hệ tình địch cũng biết đối phương có tồn tại đi. Lại nữa, ngày đó đại gia cùng nhau nhảy xuống nước, cũng thấy dưới nước có mặt hãn nha.

Hãn nếu không muốn nói, Tô Tô cũng sẽ không hỏi.

Tuyên vương phủ hôm nay rất là náo nhiệt.

Lục điện hạ Tiêu Lãm, vẫn luôn là nhân vật Đại Hạ quốc truyền kỳ.

Trước nói gia thế, mẹ đẻ hãn là Hoàng Hậu, mà Hoàng Hậu nương nương và Thái Hậu nương nương họ hàng phương ca

Sau khi Đế hậu đại hôn, Hoàng Hậu vẫn luôn chưa có con nối dõi.

Hoàng đế đợi mấy năm, thấy hậu cung đơn bạc, không thể không bỏ canh tránh thai. Nhóm Hậu phi liên tục mang thai.

Hoàng Hậu lo lắng, nhưng bụng không động tĩnh, cho đến năm hai mươi tám tuổi mới sinh hạ đích hoàng tử Tiêu Lãm.

Đích hoàng tử thân phận hiển hách, không nói thân quý, lúc ấy quốc sư đời trước, đương trường phê mệnh cảm thán: “Tiền đồ Lục điện hạ không có số lượng hạn định! Vận mệnh Đại Hạ quốc gia sẽ cùng Lục điện hạ tương liên.”

Loại lời nói này đã nói ra, đừng nói Hoàng Hậu coi đứa con trai này như mạng, Hoàng đế cùng Thái Hậu đều coi trọng đứa trẻ này.

Mà không cần nói thân phận, chỉ nói tính tình cùng năng lực, Tiêu Lãm văn võ toàn tài, quân tử đoan chính, dung nhan như tiên.

Khi hãn mười bảy tuổi, hoàng đế có tâm tổ chức thi, để hãn cùng Võ Trạng Nguyên năm ấy tỷ thí, kết quả Võ Trạng Nguyên không có đánh bại được hãn.

Có người suy đoán, Lục điện hạ hiện giờ cập quan, chỉ sợ thân thủ cùng Diệp đại tướng quân không phân cao thấp.

Đương nhiên, Diệp Khiếu khẳng định sẽ không đánh nhau với Tiêu Lãm, nhưng cũng không ảnh hưởng hình tượng thần tiên Lục điện hạ.

Nếu hỏi nữ tử chưa lập gia đình trong kinh thành, muốn gả cho ai nhất, 99% đều sẽ e lệ ngượng ngùng nói Lục điện hạ.

Cũng bởi vậy, lúc Diệp Băng Thường gả cho Tiêu Lãm, cơ hồ cô nương toàn kinh thành vỡ mộng trong đêm.

Trong đó vỡ mộng hoàn toàn đó là nguyên thân Diệp Tịch Vụ, thiếu chút nữa bị điên.

Hoàng đế chậm chạp không lập Thái Tử, lần này ngược lại sắc phong Tiêu Lãm làm Tuyên vương, trong lòng mọi người đều rõ ràng, này cũng không nói lên hoàng đế không coi trọng Lục điện hạ. Dù sao, từ xưa đến nay, sắc phong Thái Tử quá sớm, không mấy ai bước lên đế vị.

Không ngoài ý như vậy

Ai hung ác lang tranh đoạt, lợi hại nhất, mới có thể ngồi trên đế vị. Hoàng đế đây là không muốn Tiêu Lãm sớm trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thần tử đều là người thông minh, trong lòng có so đo, sinh nhật Tuyên vương điện hạ Tiêu Lãm, mọi người rất là nể tình.

Tô Tô đi vào, trong yến hội đã không ít người ngồi.

Là gia quyến của Diệp đại tướng quân, Tô Tô cùng Đạm Đài Tẫn ngồi phía sau Diệp đại tướng quân.

Trường hợp này, Diệp gia thứ nữ Diệp Lam Âm không được.

Tô Tô nhin không được nhìn nam tử chủ vị kia, Tiêu Lãm cùng một thần tử nói chuyện.

Tô Tô chống cằm.

Tuy Tuyên vương là phạm nhân cùng Đại sư huynh vẫn là có vài phần khác nhau, Đại sư huynh công dã tích vô, mặt mày càng thêm thoát tục, nói là kinh vi thiên nhân cũng không quá.

Đạm Đài Tẫn theo ánh mắt Tô Tô nhìn qua thì thấy Tuyên vương.

Hắn nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, nhìn thùng rượu chính mình trước mặt không biết suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, tiếng vang của đàn sáo phía trước, tỳ nữ Tuyên vương phủ đỡ một thiếu nữ đi ra.

Tiêu Lãm nguyên bản mát lạnh thần sắc, chợt trở nên nhu hòa: “Băng Thường đến đây.”

Tay nhỏ nữ tử hơi lạnh, đặt vào lòng bàn tay Tiêu Lãm

Hai người nhìn nhau cười.

Không cần bất luận kẻ nào nói, Tô Tô liền nhận ra cách nàng không xa kia là ai.

Người trong bức tranh mấy ngày trước tựa như trong nháy mắt sống lại.

Nàng khoác trên mình áo tuyết trắng lông chồn, da thịt trắng nõn, rũ mắt dịu dàng thẹn thùng.

Nữ tử đơn giản chỉ buộc dải lụa xanh lá, xinh đẹp đến nhu nhược.

Dung nhan của Diệp Băng Thường quá đẹp, nhiều một chút thì quá đẹp, thiếu một phân thì quá thuần khiết, vừa vặn như một bông hoa đang xū hổ.

Nàng vừa ra, Bàn Nghi Chi độc miệng không nói gì nữa, tròng mắt còn không xoay chỉ còn lại vài phần thần thờ.

Ở đây nữ quyết trong nhà các thần tử nhìn Diệp Băng Thường vô ý căn môi nắm khăn tay.

Vị thứ tử này lực sát thương cũng quá lớn đi, Tô Tô nghĩ thầm.

Xuân Đào cực kỳ khẩu trương, sợ tiểu thư lại tức giận. Đối với Đại tiểu thư phong tình, khuôn mặt Tam tiểu thư còn mang theo chút nét trẻ con, đáng yêu thì thừa nhưng phong tình chưa đủ.

Nhưng mà Xuân Đào vừa thấy tam tiểu thư nhà mình đang căn một viên châu tây, đôi mắt rõ ràng nhìn chăm chăm đại cô nương thuần túy chỉ có tò mò.

Xuân Đào:..... Tam tiểu thư lại bình thản như vậy?

Xuân Đào nào biết rằng ——

500 năm sau bên trong tam giới, có vị tiểu tiên tử xinh đẹp thần hay ma đều bị thất thần, tâm trí Hồ tộc đều hướng về.

Dung mạo tiên nữ đó trong nhân gian ngàn vạn năm, đều sẽ không xuất hiện tuyệt sắc như thế.

Chẳng sợ thế giới kia, đã động - loạn bất kham, nhưng bên trong Bát Hoang, Ma tộc mới sinh ra đều biết, sánh bằng sắc thần nữ từ Thượng cổ đều sẽ không so được với tiểu tiên nữ ở Hành Dương môn.

Tiểu tiên tử kia tên là Lê Tô Tô.

Bọn họ còn từng đặc biệt đáng khinh mà suy đoán qua

Nguyên nhân Ma Vương không giết Tô Tô không phải là nhìn ra tiềm lực tiểu loli tuổi nhỏ, chuẩn bị chờ nàng trưởng thành rồi chiếm đoạt.

Tô Tô đối với bản thể của mình mang hơi thở thánh khiết họa thủy trong một trăm năm, như thế nào cũng không có khả năng bị mặt của Diệp Băng Thường làm cho kinh diễm.

Tu Chân giới giá trị nhan sắc cao phổ biến đến kì lạ, nữ tu so Diệp Băng Thường đẹp hơn cũng không ít

Tô Tô nhìn Bàn Nghi Chi thất thần lại cô đơn, nhìn không được muốn cười. Nhớ tới gì nàng theo bản năng nhìn về phía Đạm Đài Tẫn.

Thiếu niên rũ mắt, cảm thấy có người nhìn chính mình, nghi hoặc mà đối diện ánh mắt Tô Tô.

Tô Tô không thú vị mà chuyển mắt.

Tốt thôi, vốn dĩ cho rằng bên cạnh là tà vật thiếu niên cũng sẽ nhìn chăm chăm Diệp Băng Thường đến không chớp mắt.

Kết quả hãn khắc chế như thế

Có phải sợ nàng đánh hãn không?

Diệp Băng Thường hiện giờ là hậu viện nữ nhân duy nhất của Tiêu Lãm, ngồi xuống phía sau Tiêu Lãm, nàng đối với Diệp đại tướng quân ôn nhu gật đầu: “Cha.”

Diệp Khiếu gật gật đầu, mắt hồ trừng về phía tiểu nữ nhi đang ăn dâu tây.

“Tịch Vụ!”

Trong miệng Tô Tô đang cắn nửa viên dâu tây, vội vàng nuốt xuống.

Biết biết! Nhận lỗi sao, nàng đã rất quen thuộc.

Tô Tô đứng lên, nhìn về phía Diệp Băng Thường hành lễ, ngượng ngùng mà nói: “Xin lỗi đại tỷ tỷ, khoảng thời gian trước trong cung yến, Tịch Vụ không nên đẩy tỷ. Tịch Vụ ở chỗ này cho người nhận tội, cầu tỷ tha thứ.”

Diệp Băng Thường ngăn người, ngay sau đó cười nói: “Không đáng ngại, chúng ta tỷ muội chỉ đùa giỡn, ta biết Tam muội muội không phải cố ý.”

Nàng ôn nhu đánh giá Tô Tô, vui mừng nói: “Tam muội muội trưởng thành rồi.”

Nàng khoan dung như vậy, nhưng thật ra ngoài dự kiến Tô Tô .

Có vẻ như nguyên chủ chán ghét đại tỷ tỷ, người này cũng không tệ lắm?

Nghĩ đến đây khả nghi trong lòng Tô Tô tan đi vài phần, áy náy nhưng thật ra càng rõ ràng. Diệp Băng Thường xác thật mang theo thần sắc có bệnh có thể nhìn ra thân thể nàng không khoẻ.

Quả nhiên, trong bữa tiệc, nàng ngẫu nhiên dùng khăn tay che miệng, thấp thấp ho khan.

Nha hoàn Tiểu Tuệ đỡ lấy Diệp Băng Thường nói: “Nương nương, người dễ dàng tha thứ Diệp tam tiểu thư như vậy ư, ngày ấy rõ ràng là cố ý.....”

Diệp Băng Thường nhíu mày thấp giọng nói: “Tiểu Tuệ, không nhiều lời.”

Tiểu Tuệ ngượng ngùng ngậm miệng.

Lúc chưa lấy chồng, tam cô nương liền thường xuyên khi dễ đại cô nương, hiện tại đại cô nương có chỗ dựa, nhưng vẫn là đối với tam cô nương từng bước nhường nhịn.

Diệp Băng Thường thở dài, nhìn thiếu nữ áo đỏ nhạt phía sau Diệp đại tướng quân cũng mong Tam muội muội là thật sự trưởng thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: Chối Mắt

Tính cách của Tiêu Lãm cũng không khoe khoang, cho nên tiệc sinh nhật của hắn cũng không có nhiều thú vui.

Sau khi đám người lên đài tấu nhạc khiêu vũ chỉ còn lại đám đại thần cùng nhau hàn huyên.

Đúng lúc này, một nam tử cười ha ha đến.

Nam tử ngọc quan mặc y phục trắng, trên lưng phôi một khối ngọc màu sắc.

"Sinh nhật Lục đệ bản vương tới chậm, mong rằng Lục đệ không tức giận."

Hắn dù cười nhưng trong mắt lại không như vậy.

Tiêu Lãm ngồi ở chủ vị, lúc đầu sắc mặt ôn hòa nhìn thấy hắn lạnh đi mấy phần.

Tiêu Lãm đứng lên: "Tứ ca."

Thì ra là Triệu Vương.

Tô Tô lặng lẽ quan sát Triệu Vương bước chân hắn hơi phù phiếm đáy mắt hiện màu xanh đen nhàn nhạt, ánh mắt sắc bén.

Xem xét chính là người không dễ sống chung.

Thân phận của Triệu Vương cũng không tầm thường, mẫu thân hắn là Quý phi mà Hoàng đế sủng ái nhất, mẫu tộc Quý phi thế lực cường đại, tương lai tranh hoàng vị hắn là đối thủ lớn nhất của Tiêu Lãm.

Triệu Vương Tiêu Thận ngồi xuống ở một chủ vị khác, hần hơi híp mắt, ánh mắt dừng trên người Diệp Băng Thường: "Thường trắc phi nhiều ngày không gặp sao lại càng thêm đậm đáng yêu, khuôn mặt nhỏ tái nhợt này, để cho người ta nhìn liền thấy thương tiếc. Chẳng lẽ Lục đệ đối với muội không tốt?"

Ngôn ngữ hần mang ý cười, ánh mắt lại không có ý tốt gì dừng ở cổ áo của Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường không được tự nhiên nên dời ánh mắt, giữa lòng mày nhiễm lên vẻ không vui nhàn nhạt, nàng hiểu biết lẽ nghĩa, đứng dậy thi lễ.

"Triệu Vương điện hạ không cần cùng thiếp thân nói đùa."

Triệu Vương câu môi, ánh mắt chim ưng vẫn đang nhìn chăm chăm Diệp Băng Thường.

Tiêu Lâm giận tái mặt, hần đặt mạnh chén rượu xuống.

Tứ ca, việc nhà của Bản vương cũng không cần đến Tứ ca phí tâm."

Triệu Vương chép miệng một cái gặp nhân vật Thần Tiên Tiêu Lâm tức giận cũng không dám tiếp tục.

Lục đệ tính tình khoan dung không gây còn tốt, nếu thật muốn chộc thì không có quả ngon để ăn. Hần dời ánh mắt nghĩ đến cái gì đó có chút hăng hái nhìn về phía Diệp gia.

"Diệp Tam cô nương cũng ở đây."

Triệu Vương gặp Tô Tô, trong mắt dấy lên mấy phần hứng thú.

Hần đối với Tam tiểu thư ấn tượng dừng lại ở hồi trước là một cô nương mạnh mẽ tùy hứng, lòng dạ rắn rết, nhưng Diệp Tam hôm nay, giữa lòng

mày có vẽ một chút hoa điền, lại có một loại phong tình khác.

Nếu như nói Diệp đại tiểu thư là hoa sen nở xinh đẹp, Tam tiểu thư thì như đoá hoa Thược Dược nở rộ.

Vừa là thiếu nữ thành thực vừa ngây ngô mê người.

Hai cô nương nhà Diệp gia ngược lại ngày càng xinh đẹp.

Tô Tô không nghĩ tới mình ăn dưa, cuối cùng Triệu Vương lại đem lực chú ý đặt ở trên người mình.

Ánh mắt của hãn dinh dính làm cho người ta rất không thoải mái.

Tô Tô bình tĩnh, nàng nói với Triệu Vương: "Thần nữ vấn an Triệu Vương điện hạ."

Lập tức nàng ác thú hướng về Đạm Đài Tẫn phía sau.

Người đi! ma đầu xấu xa, đối mặt Triệu Vương đi.

Đạm Đài Tẫn ngạc nhiên nhìn phía sau thiếu nữ.

Nàng chừng chạc đằng hoàng nhìn lại hãn.

Đạm Đài Tẫn mắt sắc không định , nhìn nàng một cái thay thế nàng đối mặt ánh mắt Triệu Vương.

Triệu Vương quý quyết cười một tiếng.

"Điện hạ, đã lâu không gặp, sinh hoạt tại phủ tướng quân tốt hay lãnh cung tốt?"

Tô Tô cảm thấy Triệu Vương tựa như con cua lớn đi ngang qua, không chỉ háo sắc, lệ khí còn nặng, bắt gặp ai cũng muốn oán vài câu.

Yến hội từ khi hãn xuất hiện, toàn bộ không khí cũng thay đổi.

Đạm Đài Tẫn nói: "Đa tạ Triệu Vương quan tâm, phủ tướng quân rất tốt."

"Vậy là tốt rồi, bản vương ngược lại là đang nhớ thương điện hạ ngày bé khi còn chơi với nhau." Triệu Vương vén áo bào lên, chân có chút tách ra, thần sắc hàm ẩn giễu cợt khinh miệt.

Đạm Đài Tẫn mặt không đổi sắc gật đầu, kính Triệu Vương một chén rượu.

Triệu Vương nhíu mày, rất ngoài ý muốn.

Đây là một tù binh ti tiện, lúc trước hãn dưới khổ chui lên, tay nắm chặt bùn, gân xanh trên mu bàn tay hiện lên tới.

Bây giờ hãn ám chỉ chuyện này để nhục nhã, Đạm Đài Tẫn phản ứng lại hết sức bình tĩnh.

Thú vị.

Tô Tô nghe thấy lời này, trong lòng chưa phát giác. Nàng nhớ lần trước ma ma trong cung, các hoàng tử hình như thường đùa bỡn Đạm Đài Tẫn để tìm niềm vui.

Triệu Vương đã làm cái gì Đạm Đài Tẫn?

Nàng nhin không được nhìn về phía Đạm Đài Tẫn, ý đồ muốn nhìn ra cái gì nhưng chỉ có thể nhìn thấy bên mặt của thiếu niên thon gầy, lông mi hãn thật dài liễm bình thản đến quá đáng.

Mắt thấy yến hội vui vẻ hòa thuận, bởi vì Triệu Vương trở nên đóng băng. Một thần mập mập cười nói: "Hạ quan một thời gian ngắn trước từ

biên cảnh Đại Hạ trở về, lấy được thứ rất thú vị, không biết hai vị Vương gia cùng chư vị đại nhân có hứng thú hay không cùng nhau thưởng ngoạn."

Thân thể Triệu Vương nghiêng về phía trước nói: "Ồ? Lý đại nhân cũng không nên dùng đồ vật bình thường lừa gạt bản vương lấy ra nhìn xem."

Lý đại nhân cười nói: "Hạ quan không dám." Hắn vỗ tay một cái, hạ nhân nâng một vật hình vuông cự đại tiến đến, nó bị vải tơ màu đen che lại, không thấy rõ bên trong là cái gì.

Lý đại nhân đi qua, nâng lên miếng vải đen.

Trong lồng lại là một con sư tử uy vũ đang nằm sấp.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Bàng Nghi Chi nói: "Lý đại nhân, sư tử dù không phổ biến nhưng cũng không phải đồ vật hiếm lạ. Lý đại nhân cái này là ý gì?"

Lý đại nhân cười đến khe hở con mắt đều không nhìn thấy.

"Chư vị đừng có gấp trò hay ở phía sau."

Hắn từ trên thân lấy ra một hộp ngọc cái chừng bàn tay.

Mở nắp hộp ngọc ra, ném hộp ngọc vào sắt trong lồng.

Tô Tô có loại dự cảm xấu, nàng chăm chú nhìn cái hộp kia.

Trong hộp bay ra một con ong to bằng móng tay.

"Đây là ong Xích Viêm, đừng nhìn nó nhỏ, chỉ riêng một con này đến sư tử cũng không phải là đối thủ của nó."

Vừa dứt lời sư tử cảnh giác đứng lên, con ong toàn thân tỏa hỏa hồng, dĩ nhiên vọt thẳng vào lỗ tai của sư tử.

Sư tử bắt đầu nóng nảy va chạm xung quanh chiếc lồng.

Lý Đại nhân mỉm cười, sau một khắc, sư tử run rẩy ngã trên mặt đất, đầu của nó bị nổ vỡ, tương dịch tung tóe đầy đất.

Mà lúc trước ông Xích Viêm to bằng ngón tay, bây giờ đã biến thành nam tử cường tráng có năm đấm lớn.

Đám người trừng to mắt.

Các nữ quyến sắc mặt khó coi, dùng khăn ngăn đôi mắt, trong dạ dày khó chịu.

Tô Tô đột nhiên để đũa xuống.

Cái gì mà đồ vật hiếm lạ, Xích Viêm ông này rõ ràng là yêu vật.

Yêu vật làm sao lại xuất hiện ở nhân gian?

Quả nhiên, sau một khắc nguyên bản Lý Đại nhân hòa ái chất phác, ánh mắt bắt đầu vặn vẹo: "Chư vị nhìn náo nhiệt, bây giờ an tâm xuống hoàng tuyền đi!"

Biến cố trong khoảnh khắc phát sinh, dưới lồng sắt sư tử, bỗng nhiên thoát ra mấy chục con ông Xích Viêm.

Xích Viêm ông bay đến đám người, tiếng thét chói tai vang lên không dứt.

Diệp Đại tướng quân cũng không khỏi đổi sắc mặt, rút bội kiếm, bắt đầu xua đuổi Xích Viêm ông bay tới hướng này.

Đều nhìn thấy uy lực của đồ chơi này, để nó tiến vào thân thể, nơi nào còn có đường sống.

Tiêu Lãm phản ứng càng nhanh, một kiếm trảm trên thân Xích Viêm ong , quay đầu ra lệnh: "Bảo hộ Trắc phi nương nương rời đi!"

Thủ hạ vội vàng che chở Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường nắm chặt tay Tiêu Lãm, run giọng nói: "Vương gia."

Tiêu Lãm nói: "Đi!"

Hắn giật áo khoác trên người mình xuống, bao lấy Diệp Băng Thường, đẩy nàng về hướng tỳ nữ .

Bọn thị vệ vội vàng che chở Diệp Băng Thường rời đi.

Tô Tô cũng biết, phiền phức lớn rồi. Vốn cho rằng nhân gian thái bình, kết quả tham gia một tiệc sinh nhật, dĩ nhiên trông thấy thứ không nên xuất hiện.

Diệp đại tướng quân cho dù võ công cao cường nhưng đến cùng là phàm nhân, nào đã thấy qua Xích Viêm ong kỳ quái hung tàn.

Xích Viêm ong linh hoạt, Diệp Khiếu cố hết sức.

Trên trận tiếng kêu thảm thiết liên tục không ngừng, Xích Viêm ong xông phá thân thể, trở nên càng lúc càng lớn.

Mắt thấy một con Xích Viêm ong muốn tiến vào đầu Diệp đại tướng quân, một thanh kiếm sáng như tuyết chém Xích Viêm ong thành hai nửa.

Diệp Khiếu quay đầu, trông thấy một đôi mắt xinh đẹp lẳng lẹ.

"Tịch Vụ?"

Tô Tô cũng không quản được cha nghĩ như thế nào, cổ tay nàng chuyển một cái, xăn cái kiếm hoa, đưa ngang trước người.

"Cha, chúng ta đi nhanh lên."

Các loại Xích Viêm ong càng lúc càng lớn càng khó đối phó.

Diệp Khiếu trong lòng trầm xuống, cũng cấp tốc phân rõ nặng nhẹ làm dịu, hướng ngoài cửa thối lui.

Cái đồ chơi này không phải người có thể đối phó

Gần mười con Xích Viêm ong mạnh mẽ đâm tới, Tô Tô thật vất vả đâm chết một con.

Vừa quay đầu lại trông thấy Diệp Tướng quân đã rút lui đến bên cửa, nàng còn chưa kịp thở phào, quay đầu phát hiện không thấy Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô: "...!"

Trong nội tâm nàng hoảng hốt, nếu là hãn đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng không cần sống, tam giới cũng sẽ nhanh nguội lạnh.

Quay đầu, một con Xích Viêm ong bay tới phía nàng.

Thủ đoạn đột nhiên bị người bắt được.

Tô Tô kinh ngạc hô: "Đại sư huynh!"

Tiêu Lãm nhíu mày, không rõ trước mắt Diệp Tịch Vụ vì sao gọi mình như vậy.

"Thất thần làm cái gì, đi mau!" Hãn dù không thích Diệp Tam tiểu thư, nhưng cũng sẽ không thấy chết không cứu.

Kiểm của Tiêu Lãm cùng bản thân hãn khiêm tốn tư thái hoàn toàn khác biệt, kiếm của hãn ẩn ẩn mang theo hàn mang, phân quang lực ảnh, nhanh chóng lại lạnh lùng.

Xích Viêm ong gặp hãn không dễ chọc, càng không dám bay tới phía hãn

Dồn dập qua đi.

Tô Tô vội vàng không kịp chuẩn bị được Tiêu Lãm cứu, trong nội tâm nàng cảm động, Đại sư huynh cho tới bây giờ chưa từng thay đổi.

Ám vệ Vương phủ ra sân, cục diện hòa hoãn không ít.

Nhưng vẫn như cũ có lực lượng Xích Viêm ong hấp thụ nhân thể, càng dài càng lớn.

Tô Tô cầm kiếm, cũng không đoái hoài tới mình, chạy vào trong đám người hỗn loạn.

Trong nội tâm nàng lo lắng, Đạm Đài Tần đâu? Đi nơi nào!

Không phải thật sự xảy ra vấn đề rồi?

Mắt thấy phía trước có một nam tử, bị một con Xích Viêm ong lớn bức ở nơi hẻo lánh, Tô Tô không chút suy nghĩ, xoay người đâm kiếm về phía đó.

Nhẹ hồng kiếm quyết được nàng vận dụng phát huy vô cùng tinh tế, con Xích Viêm ong bị chém xuống cánh và đầu.

Tô Tô cái này mới nhìn rõ nam tử suýt nữa bị hại là ai.

Nam tử kinh nghi bất định nhìn nàng.

Thì ra là Bàn Nghi Chi.

Bàn Nghi Chi vẫn nổi bật nhưng lại không giỏi trường võ.

Hắn lúng ta lúng túng nhìn Tô Tô, ngày xưa mồm miệng độc ác sắc bén, giờ phút này có chút không nghe theo sai khiến: "Người. . . Người. . ."

Cái trán xinh đẹp hoa điền của thiếu nữ đã chật vật đến mờ hết, nàng một đôi mắt sáng ngời phân minh, xinh đẹp đến kinh người.

Giống sắc thái sắp bốc cháy.

Tô Tô bẹp miệng: "Bàng đại nhân còn không mau đi đi!"

Nhìn nàng chăm chăm cái gì! Trên mặt nàng nở ra một đoá hoa sao?

Bàng Nghi Chi ánh mắt phức tạp, quay người muốn chạy.

Tô Tô đột nhiên giữ chặt hắn tay áo: "Chờ một chút, người trông thấy Đạm Đài Tẫn không?"

"Điện hạ——" hắn thấp mắt, trông thấy một khuôn mặt nhỏ lấm bần, tha thiết ngược mắt nhìn mình.

Thiếu nữ cầm kiếm, hai mắt sáng tỏ bướng bỉnh.

Bàng Nghi Chi trong lòng đột nhiên nhảy một cái, đẩy tay nàng mềm mại, dời ánh mắt: "Không nhìn thấy!"

*

Diệp Băng Thường được hộ vệ bảo vệ chạy vào trong vương phủ

Đám người bọn họ đi qua núi giả, nha hoàn đột nhiên hét lên một tiếng, Diệp Băng Thường quay đầu, đã nhìn thấy Xích Viêm ong từ nha hoàn trong thân thể lao ra, dữ tợn nhào tới.

Bọn thị vệ gấp: "Thường trặc phi!"

Hắn vội vàng đi cấn , nhưng đáng tiếc chưa từng gặp qua loại quái vật này, thân thủ hoàn toàn mất đi tác dụng.

Thị vệ trường lớn mắt, Xích Viêm ong đã chui trong thân thể của hắn.

Nhìn thấy Xích Viêm ong bay tới, bọn thị vệ từng người ngã xuống, ám vệ che chở Diệp Băng Thường cũng không biết tung tích, Diệp Băng Thường bị hạt sạn trượt chân, té ngã trên đất.

Trong lòng nàng hoảng sợ lại tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay thật chết vì những quái vật này.

Trước mắt con quái vật này, lại có nam tử trưởng thành. Nàng nhìn muốn dọa ngất.

Khuôn mặt Diệp Băng Thường trắng xanh sắc lui lại.

Sau một khắc, trước người nàng xuất hiện một vật áo tịch đỏ tím sắc.

Diệp Băng Thường kinh ngạc ngẩng đầu, còn chưa thấy rõ người nào tới, mắt nàng tối sầm lại, đã mất đi tri giác.

Thiếu niên đưa tay bắt lấy ong Xích Viêm không lồ.

Ong Xích Viêm mới tùy tiện giết người bị hắn nắm chặt xúc tu, lại bắt đầu hoảng sợ phát run.

Đạm Đài Tẫn ngoạo đầu nở nụ cười.

Hắn nói nhỏ: "Giết người không tốt đâu, người không nên động vào nàng."

Da tay phải hắn bị nê, nắm chặt xúc tu nó.

Máu tươi đọng phải ong Xích Viêm, âm thanh của nó chít chít kì quái, trong khoảnh khắc hóa thành một bãi chất lỏng hôi thối.

Đạm Đài Tần ý cười trên mặt biến mất, lạnh lùng nhìn chất lỏng màu đỏ trên mặt đất.

Hắn trở lại nhẹ nhàng ôm lấy nữ tử trong núi giả.

Diệp Băng Thường dựa vào thiếu niên đơn bạc của thiếu niên.

Đạm Đài Tần ôm Diệp Băng Thường đến bên hồ cây liễu bên cạnh, kéo nàng tay phải tinh tế của nàng xoa máu tươi của mình vào cổ tay nàng.

Hắn không nhanh không chậm làm xong hết thấy, lúc này mới yên lòng trở về.

Có lẽ hắn có thể đi về nhìn xem Triệu Vương còn ở đó hay không.

Triệu Vương không phải hoài niệm "Ấm áp" lúc nhỏ sao? Hắn không ngại trợ giúp vị điện hạ này ôn lại cùng ôn lại tâm tình.

Về phần Diệp Tịch Vụ hắn nhàn nhạt nghĩ tình huống này có lẽ chết.

Đạm Đài Tần đi ngang qua đám người vội vàng hấp tấp, ngày xưa hắn thuận mắt, bộ dáng nhát gan. Bây giờ cao cao tại thượng giữa đám người thần sắc bối rối, chạy trốn tứ phía.

Trông thấy một quan viên đẩy phu nhân của mình về phía ong Xích Viêm, hắn nhin không được xùy cười một tiếng.

Có tác dụng gì đâu?

Quả nhiên, ong Xích Viêm sau khi giết phu nhân hoảng sợ kia, sau mấy giây quan tướng viên cũng giết.

Đạm Đài Tẩn dựa vào lương trụ màu đỏ, nhìn một mảnh địa ngục nhân gian.

Trong không khí mùi máu tươi lan tràn ra , khiến cho hần vui vẻ híp híp mắt, mùi máu tanh nồng đậm chui vào phổi, hần sặc phải ho khan hai tiếng, độ cong nơi khoe miệng lại cao cao.

Đạm Đài Tẩn xuyên thấu qua bóng cây, nhìn thấy nam tử mặt mày như trích tiên thanh y, không biết mệt mỏi rút kiếm bảo hộ đám người rời Vương phủ.

Tuyên vương....

Trong lòng Đạm Đài Tẩn chuyển qua rất nhiều ý nghĩ.

Nhưng sau một khắc, hần khoe môi dừng cười, Đạm Đài Tẩn không nghĩ tới thiếu nữ coi như đã sớm bị giết chết kia, cách đó không xa xuất hiện.

Tóc nàng tán xuống, hoa điền trên trán choáng nở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thậm chí cũng dính vào vài sắc thái tia đỏ bùng.

Rất kỳ quái, nhìn qua cũng không lộ vẻ chật vật.

Dù là lại rộn rộn rành rành trong đám người liền có thể khiến người ta trông thấy sự tồn tại của nàng.

Thiếu nữ cầm theo một thanh kiếm, kiếm đón ánh nắng ánh sáng kia loá mắt ấm áp đến đốt người.

Nàng vừa đi, vừa cứu người.

Hần nghe thấy nàng lo lắng hỏi người được cứu: "Người trông thấy Đạm Đài Tẩn không?"

Đại thần lắc đầu liên tục.

Nàng liên tiếp cứu rất nhiều người, tất cả mọi người đều xoa tay

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn nàng.

Ngón tay hắn lúc đụng qua nàng, lần nữa dâng lên tư vị kỳ quái, vừa ngứa vừa đau.

Thiếu niên gấp rút thở dốc, nhắc chân dẫm một con ong Xích Viêm đang tại giết người.

"Đi giết nàng!" Đạm Đài Tẫn nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Thoát Hiểm

Ong Xích Viêm ở dưới chân hắc, không dám giãy dựa nó cảm thấy được trên người thiếu niên truyền đến một hương vị huyết nhục, ẩn chứa khiến cho người ta thèm nhỏ, nhưng có một cảm giác uy áp khiến nó chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất.

Đồng thời thật sợ hãi hắc.

Đạm Đài Tẫn buông chân ra, ong Xích Viêm bay về phía Tô Tô.

Dáng người Tô Tô nhẹ nhàng, nhưng khí lực không đủ lớn, kiếm chém trên thân ong Xích Viêm, bọ nó xác ngoài quá cứng rắn, va chạm “bang” một tiếng, nàng cần phải cố hết sức bổ xuống thêm mấy kiếm.

Tô Tô không rõ, vì sao ong Xích Viêm xung quang vốn dĩ công kích những người khác, đột nhiên toàn bộ quay đầu tập kích về hướng nàng.

Hiện tại ong Xích Viêm, sớm đã không phải là hình dáng mới thả ra.

Bọn chúng giết không ít người, thân hình to lớn đáng sợ, sắc bén giác hút , khiến cho người ta sợ hãi.

Một con nàng miễn cưỡng có thể ứng phó, thế nhưng là đột nhiên năm, sáu con vây kín nàng, Tô Tô bắt đầu chật vật né tránh.

Nếu nàng vẫn là Tiên thể, bóp một cái có thể giải quyết những quái vật này , nhưng đáng tiếc nàng hiện tại là thân thể phàm nhân, đảo mắt nguy hiểm liên tục xuất hiện.

Nàng lúc trước đã cứu người giờ nàng lâm vào đáng sợ khốn cảnh bị dọa đến chạy nhanh chân.

Đạm Đài Tẫn con mắt nhắm lại, khịt mũi coi thường.

Đây chính là Viêm Lương, không chịu nổi lòng người. Ý đồ hẳn tìm phần nộ trên mặt Tô Tô thế nhưng cái gì cũng không có.

Áo choàng phấn trắng của thiếu nữ đã rớt xuống đất, trên váy nàng cũng dính đầy bùn.

Nhưng mà ánh mắt của nàng vẫn như cũ sạch sẽ trong suốt, nàng thậm chí không đi nhìn những người kia chạy trốn, hết sức chuyên chú đối phó quái vật trước mắt.

Đạm Đài Tẫn trong mắt bị bịt kín một mảnh.

Vì cái gì nàng không tức giận, những người phản bội kia, không phải đáng chết sao? Một loại khó mà khống chế oán hận cảm giác tại trong lòng nổi lên.

Từ hẳn cứu Diệp Tịch Vụ ra khỏi ổ sơn tặc, sau khi nàng đụng vào đầu thay đổi. Diệp Tịch Vụ trước kia, tự đại tàn bạo, làm người ta chán ghét.

Hiện giờ lại hoàn toàn khác biệt.

Nàng giống nước chảy xuống khe núi, nhẹ nhàng trong vắt, lại chém không đứt, kích không nát, chỉ nhìn nàng thực chất bên trong âm u, liền bắt đầu gặm nuốt xương cốt của hẳn, để hẳn run rẩy.

Hiện tại, nàng đã không có giá trị lợi dụng.

Nữ nhân ngu xuẩn này, muốn hạ Kết Xuân tầm vào người Diệp Băng Thường.

Đạm Đài Tẫn lúc ấy vốn muốn cho Diệp Tịch Vụ cùng nam nhân bụng phê cùng nhau giao hợp, nghĩ đến thân phận của nàng, hẳn dứt khoát nuốt thuốc xuống.

Quả nhiên, hãn thuận lợi thoát khỏi lãnh cung ở hoàng cung.

Nếu hôm đó nàng không bị sơn tặc giết chết, vậy ngày hôm nay đi.

Nữ nhi Diệp Khiếu chết ở Vương phủ, không phải kết cục tốt đẹp sao?

Đạm Đài Tẫn mắt nhìn mu bàn tay của mình, gân xanh dữ tợn có thể thấy rõ ràng, huyết dịch lưu động, đến trái tim của hãn cũng bắt đầu phấn khởi.

Kiểm Tô Tô đã bị ong Xích Viêm đánh rơi xuống, nàng tránh công kích, buộc lòng phải bỏ chạy chỗ rừng sâu.

Ý đồ nàng mượn khe hở ở giữa rừng cây, đến ngăn trở thân thể ong Xích Viêm cao lớn.

Đáng tiếc bọn nó mạnh mẽ đâm đến hung hãn không sợ chết, đem cây cối quật ngã đuổi theo.

Đạm Đài Tẫn từ chỗ rẽ đi ra, hãn lạnh lùng nhìn thoáng qua phương hướng nàng biến mất, đi ra ngoài Vương phủ.

*

Tô Tô cảm đầu chạy như điên.

Nàng không cần nhìn cũng biết mình bây giờ bao nhiêu chật vật, mấy con ong khổng lồ đuổi theo sau lưng nàng. Nàng không dám dụ những quái vật này hướng về phía đám phàm nhân, đành phải chạy về phía rừng cây.

Lúc ong Xích Viêm to bằng móng tay, ngược lại là rất đáng yêu.

Nhưng bất kì vật gì khi nó trở nên to lớn thật dữ tợn đáng sợ.

Đôi mắt chúng nó giống đèn lồng, bên trong lưu chuyển ánh sáng màu đỏ, răng cửa còn dài.

Thân thể Diệp Tịch Vụ mảnh mai, Tô Tô nhiều lần kém chút bị tảng đá làm cho vấp ngã.

Nàng cắn chặt răng, cắn bản không dám dừng lại.

Nhưng là bọn nó vẫn như cũ rất nhanh đuổi theo chiếm hữu nàng.

Tô Tô đã không có kiếm, nàng mượn lực thân cây lăn lộn, né qua một bên.

Sau một khắc, một con ong Xích Viêm ý đồ xé nát thân thể của nàng.

Trong lòng Tô Tô xiết chặt.

Vòng tay trên cổ tay nàng chọt hiện.

"Tiểu chủ nhân!"

Ong Xích Viêm bị khống chế.

Tô Tô kích động đến muốn khóc: "Câu Ngọc!" Nó có thể tỉnh lúc then chốt, nếu đến muộn nàng chỉ còn cái xác.

Câu Ngọc cũng rất khiếp sợ: "Thế gian tại sao có loại này yêu vật này."

Mà lại một đám đuổi theo tiểu chủ nhân của nó.

Rất không bình thường.

Câu Ngọc ngữ tốc nói thật nhanh: "Ta tạm thời khống chế bọn nó, tiểu chủ nhân chạy mau."

Tô Tô cũng không nói nhảm, quay đầu chạy.

Câu Ngọc chỉ huy nói: "Phía trước có cái hố, tiểu chủ nhân nhảy vào đó, dùng tuyết đọng cùng lá rụng che mình, che khuất mùi. Ong Xích Viêm mắt không tốt, thường thường dựa vào mùi tìm người."

Quả nhiên, cách đó không xa có cái hố, Tô Tô không chút do dự nhảy vào bên trong.

Nàng cũng không để có bản có lạnh hay không, nhanh chóng dùng tuyết đọng cùng cành khô che mình.

Câu Ngọc áy náy nói: "Thật xin lỗi tiểu chủ nhân, ta không thể giúp người dùng linh lực giết bọn nó."

Linh lực của nó không dám lãng phí, nếu không tương lai liền không cách nào mang theo Tô Tô xuyên về năm trăm năm sau.

Tô Tô một bên nhanh chóng chôn mình, một bên lạc quan an ủi nó: "Cảm ơn Câu Ngọc, ta không sao."

Những ong Xích Viêm chậm rất nhiều đuổi theo, đã mất đi tung ảnh của nàng cùng mùi rất là mờ nhạt, loạn chuyển tầm vài vòng, bay xa.

Tô Tô tiếp thu giáo huấn lần trước, hồi lâu không dám động đến lúc Câu Ngọc nói: "Tiểu chủ nhân, bọn nó rời đi."

Tô Tô lúc này mới gỡ tuyết đọng, từ trong hố leo ra.

Tay chân nàng lạnh buốt cứng ngắc thờ phì phò.

Câu Ngọc chỉ đã thức tỉnh một lát, lần nữa tiến vào trạng thái ngủ đông.

Tuyết đọng lại trong cổ Tô Tô nàng lạnh đến run lấy bấy, gấp đoạn nhánh cây chống đỡ thân thể, cố hết sức đi ra ngoài.

Còn không tìm được Đạm Đài Tần.

Người ở tướng quân, trường hợp này cũng không liệu chết tìm hãn.

Hãn chết hay nàng chết, nhiệm vụ đều thất bại, không hề khác gì nhau.

Chỉ hi vọng thiếu niên Ma vương mệnh cứng rắn chút, đừng bị yêu vật lâu la giết chống đỡ đến khi nàng tìm tới hãn.

*

Trong khoảng thời gian ngắn, Tuyên Vương phủ liền trở thành địa ngục nhân gian.

Đạm Đài Tần đi ra Tuyên Vương phủ, không tìm được Diệp Khiếu, đột nhiên bị mấy Tử Y thị vệ đè lại.

Hãn trong mắt tối sầm lại, lại không tránh thoát.

Tử Y bọn thị vệ bắt người, dẫn đến một chỗ khác.

Bên trên hoa lệ cổ kiêu điêu khắc Cửu Đầu Điều Triệu vương sắc mặt khó coi đầu tóc rối bời ngồi ở bên trong.

Triệu Vương tức hốt hển nói một cái nam tử áo trắng: "Ngu Khanh, đã chủng chính là tù binh Đại Chu, người muốn hỏi điều gì, cứ hỏi đi!"

Nam tử áo trắng cầm quạt xếp, mỉm cười vừa chấp tay: "Đa tạ điện hạ."

Triệu Vương xoa tay, cảm giác hoảng sợ không có biến mất.

Nếu như không phải hãn môn khách của Ngu Khanh phản ứng kịp thời, dẫn người che chở hãn rút lui, hãn sẽ bị những quý đồ chơi xuyên thấu.

Hãn cũng không phải Tiêu Lãm, có xuất thần nhập hóa võ công. Tình huống kia động tác chậm một chút, tuyệt đối chạy không thoát.

Mặc dù như thế, đám Tử Vệ hi sinh hãn mới thoát ra.

Tổn thất này khiến Triệu Vương đau lòng không thôi

"Điện hạ, tại hạ Ngu Khanh, mạo muội mời điện hạ đi theo, muốn hỏi mấy vấn đề."

Đạm Đài Tẫn âm lãnh thần sắc, nhìn Ngu Khanh nói: "Người hỏi đi."

Ngu Khanh cười nhẹ nhàng nói: "Nếu như tại hạ không đoán sai, ong Xích Viêm là từ Chu quốc hoàng cung của các người thoát ra."

Đạm Đài Tẫn hoang mang mà nói: "Dung tiên sinh nói, ta hoàn toàn không biết."

Tròng mắt thiếu niên, thanh âm nhẹ nhàng: "Ta sáu tuổi đến Đại Hạ làm vật thể chấp, ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên trông thấy những quái vật này."

Ngu Khanh đánh giá thiếu niên đơn bạc.

"Như vậy tại hạ có thể hay không biết, điện hạ làm cách nào từ Tuyên Vương phủ bên trong chạy ra đây?"

"Ta một mực trốn tránh, về sau đi theo người nhà Tổng đại nhân trốn ra."

Ngu Khanh nhíu mày.

Thiếu niên ở trước mắt trên mặt còn mang theo vài phần vẻ sợ hãi, hẳn cũng không có sơ hở nào. Chẳng lẽ Chu quốc điện hạ này, thật sự là một tên phế tử vô dụng? Đối với Hoàng thất Chu quốc sự tình bản thủ kia, hoàn toàn không biết sao?

Triệu Vương đột nhiên đứng lên, một cước đá vào bờ vai Đạm Đài Tẫn.

Bả vai một trận đau nhức.

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, biết cái gì, lập tức nói cho bản vương. Đừng tưởng rằng bản vương không biết, Chu quốc các người, đã chuẩn bị khai chiến Đại Hạ."

"Phế vật nhà người, bản vương nghiền chết người, so nghiền chết một con giun để còn dễ dàng hơn."

Triệu Vương nhắc chân, bạo ngược dẫm ở ngón tay Đạm Đài Tẫn.

Triệu Vương võ công không có, thi hình cùng ngược đãi người, lại rất có năng khiếu. Dưới chân hấn vừa dùng lực, khớp xương thiếu niên vang động giống như bị hấn đập vỡ xương ngón tay.

Ngu Khanh nhú mày, ngược lại cũng không nói chuyện.

Lúc này, dù là Đạm Đài Tẫn vô tội, nhưng Triệu Vương tổn thất lớn như vậy, chật vật như thế, nhất định phải tìm người trút giận.

Mặt Đạm Đài Tẫn dán chặt trên đất tuyết.

Triệu Vương giẫm nát ngón tay hấn, hấn kêu lên một tiếng đau đớn, ánh mắt tăm tối.

Đạm Đài Tẫn thống hận thân thể nàybất lực như thế.

Hấn sinh ra huyết nhục kì lạ, tà vật sợ hấn, giọt máu của hấn có thể giết chết quái vật.

Nhưng mà hấn thuở nhỏ không thể tập võ, căn cốt cực kì kém, Triệu Vương này cặn bã cũng đánh không lại.

Nếu như còn đang bên trong Tuyên Vương phủ, hấn động ngón tay thì có thể làm cho ong Xích Viêm giết chết Triệu Vương. Để Triệu Vương ruột xuyên bụng nát, chết không yên lành.

Mà giờ khắc này, hãn nhỏ yếu đúng như sâu kiến trong miệng Triệu Vương.

Triệu Vương cần phát tiết, vừa nghĩ tới đồ vật đáng sợ âm u kia là từ Chu quốc mà ra, hãn âm trầm mà nhìn xem thiếu niên dưới đất, cười quái dị một tiếng.

Tiểu tạp chủng này, vẫn là Hoàng tử Chu quốc.

Nhưng mà chỉ phục dưới chân hãn.

"Bản vương nhìn điện hạ những năm này trải qua không tệ, hôm nay trên yến tiệc, khí độ bất phàm. Bản vương suýt nữa không nhận ra người, điện hạ là người đã quên tình cũ bản vương cũng không nhớ."

Triệu Vương tách hai chân, vén áo bào.

"Hạt nhân muốn đi, cũng đơn giản, bản vương giúp người nhớ một chút, khi còn bé điện hạ là bộ dáng gì."

"Quý bò đi, bản vương hôm nay liền thả người về phủ tướng quân."

"Nếu không. . ." Hãn quý quyết cười nói, " Người chết ở Lục đệ phủ, nhưng không liên quan bản vương."

Ngu Khanh thở dài, thương hại nhìn thiếu niên trên mặt đất.

Đạm Đài Tấn mặt không biểu tình.

Qua hồi lâu, hãn từ dưới đất bò dậy.

Triệu Vương cười nói: "Chính là dạng này điện hạ từ nhỏ đến lớn, đều là người thức thời, Người cần phải nhớ, trước kia không nghe lời nhũ mẫu của người hầu hạ nhóm người bản vương mất đi nửa cái mạng."

Đạm Đài Tần gục đầu xuống, đầu ngón tay trắng bệch, trong mắt tôi hai khối băng âm u.

Những ký ức buồn nôn, lại bắt đầu không chế hiển hiện trong đầu.

Giây dụa, kêu khóc, cầu khẩn. . .theo đó tiếng cười tùy ý.

Hắn giống trên mặt đất trên mặt đất, hai mắt đỏ ngầu xem bọn hắn làm chuyện ác.

Vô dụng phản kháng. . .

Đạm Đài Tần nhắm lại mắt, đang muốn động.

Một tuyết cầu, đột nhiên hung hăng nện ở Triệu Vương trên mặt.

Tất cả mọi người không có kịp phản ứng.

Triệu Vương bị nện đến lui lại một bước, trên mặt một bãi tuyết nát, sắc mặt hắn khó coi, âm trầm hướng một bên nhìn sang.

Đạm Đài Tần cũng ngâng đầu.

Một cô nương toàn thân chật vật, phần nộ đến sắp bốc cháy lên.

Nàng chống nhánh cây, giống cầm cây kiếm sắc nhất trên đời này, không chút nào che lấp đối đầu ánh mắt Triệu Vương, khí đến sắc mặt đỏ lên.

"Triệu! Vương!" Tô Tô cắn răng nói.

Tổ tông nhà ngươi

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: Nghĩ Thoáng Chút

Triệu Vương đã lớn như vậy chưa hề bị người khác đánh vào mặt.

"Diệp Tịch Vụ, người dám động thủ với bản vương!" Tiêu Thận rất nhanh nhận ra nàng là ai, sắc mặt bóp méo.

Triệu Vương tính tình bạo ngược mang thù, nếu như lúc trước còn đối với dung mạo Tô Tô cảm thấy hứng thú, giờ phút này hận không thể hành hạ chết nàng.

Nàng lại dám đánh hăn!

Hăn muốn để một đám người đùa chết nữ nhân không biết trời cao đất rộng này.

"Người tới..."

Ngu Khanh đứng bên cạnh cũng mười phần ngoài ý muốn. Hăn đi theo Triệu Vương nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng biết thân phận Tô Tô.

Ngu Khanh hứng thú nhìn Tô Tô, ngăn Triệu Vương lại.

Hăn trên mặt sầu lo khuyên nhủ nói: "Điện hạ bớt giận, nàng là đích nữ duy nhất của Diệp Khiếu."

Triệu Vương nghiễm nhiên sắp mất lý trí, hăn ánh mắt âm độc: "Bản vương hôm nay muốn nàng chết!"

Tô Tô sợ hăn mới là chuyện lạ.

Những năm gần đây phá sát, Tô Tô sợ qua rất nhiều chuyện, nàng sợ chính đạo ở nhân gian tang thương, sợ hãi lão nhân chịu đói, sợ đồng môn bị diệt.

Nhưng nàng duy chỉ có không sợ cận bã ở thế gian này !

Nàng nghe được rõ rõ ràng ràng, Triệu Vương đối với Đạm Đài Tần cùng nương của hắn làm cái gì. Nàng lần thứ nhất có thể hiểu được, vì sao người mang Tà Cốt này cuối cùng đều sẽ thành ma.

Như thân ở Địa Ngục, lương thiện cùng mềm yếu không thể bảo vệ mình, mình liền hóa thành lưỡi đao, có cái gì không được?

Đừng nói Đạm Đài Tần, nàng nghe thấy những lời kia, cũng muốn giết Triệu Vương.

Tô Tô mím chặt bờ môi, xoay người đỡ Đạm Đài Tần trên đất dẫy.

Ngoài ý định, nhiệt độ cơ thể của thiếu niên so với nàng còn lạnh hơn

Hắn thẳng tắp nhìn p nàng, giờ phút này phản chiếu lấy dáng dấp của nàng. Thiếu niên hai mắt tĩnh mịch, nhìn không ra cảm xúc.

Tô Tô nhìn thấy một màn kia, không biết làm sao an ủi hắn, dứt khoát nhẹ nhàng cho hắn phủi tuyết đọng trên thân thể hắn.

Nàng nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: "Yên tâm đi, Triệu Vương không dám giết chúng ta, cha ta cách đó không xa."

Đạm Đài Tần vẫn là bình tĩnh nhìn p nàng, nửa ngày rũ xuống con mắt.

"Ừm."

Thanh âm hắn vừa thấp vừa cảm, Tô Tô chỉ coi hắn bị nhục nhã nên cảm xúc không tốt.

Nàng cười lạnh nhìn Triệu Vương: "Tiêu Thận, ta xưng người một tiếng Vương gia, người lại còn coi mình có thể tùy ý chà đạp người Diệp gia. Đừng nói là người, coi như đối lại Tiêu Lãm, cũng phải cân nhắc một chút."

"Diệp gia ta trung quân ái quốc, trung cũng không phải người như người, cha ta chinh chiến sa trường hai mươi năm, cũng không phải là vì Diệp gia bị người làm nhục! Đạm Đài Tần là phu quân ta, người nhục hẳn, cùng nhục ta. Người vô cớ nhục ta, còn không cho ta phản kháng."

Triệu Vương sắc mặt đã đen như đáy nồi.

Ngu Khanh trong lòng có mấy phần cười trên nỗi đau của người khác, hẳn ho nhẹ một tiếng, còn thêm cây đuốc: "Nhìn Vương gia Tam Tư."

Chuyện hôm nay, vốn là Triệu Vương động thủ trước. Mà Diệp Tam tiểu thư bộ dáng chặt vật nếu không biết, còn tưởng rằng là bọn họ làm.

Đại Hạ binh quyền đều ở trong tay Diệp Khiếu, ai không biết, Đại Hạ hơn mười năm an ổn, toàn bộ nhờ Diệp Khiếu.

Nếu đích nữ duy nhất xảy ra chuyện, Diệp Khiếu tính tình nóng lên thật sự làm phản, Tiêu Thận muốn làm hoàng đế cũng không được.,

Hoàng đế còn kiêng kị Diệp gia, Tiêu Thận thông minh một chút, liền biết Diệp Tịch Vụ không thể động.

Không thấy Lục điện hạ Tiêu Lãm mặc dù cũng không thích Diệp Tịch Vụ, thế nhưng là cho tới bây giờ đều chỉ nhìn nàng xem như không thấy sao?

Ngu Khanh gặp Triệu Vương vẫn như cũ nuốt không trôi cục tức này, thấp giọng nói: "Vương gia, cho dù người muốn giáo huấn nàng, cũng không thể ngoài sáng như này, chúng ta tìm cơ hội khác."

Triệu Vương bị giữ chặt, lý trí cuối cùng kéo lại, hẳn gạt ra cười: "Hiểu lầm mà thôi." Trên mặt bị nện bị đau nhức.

Triệu Vương ánh mắt thâm trầm.

Tô Tô nói: "Tự nhiên là hiểu lắm."

Lần sau còn dám! Nàng sớm tối còn tìm cơ hội đánh tên Triệu Vương tinh trùng lên não này.

Nhìn Tô Tô cùng Đạm Đài Tẫn rời đi, Triệu Vương che mặt đỏ bừng, tức giận đến hung hăng đập một cước.

"Diệp Tịch Vụ! Bản vương sẽ không bỏ qua ngươi!"

*

Tô Tô trong lòng cũng không chắc chắn.

Nàng kỳ thật không xác định Diệp Khiếu đi hay không, Diệp đại tướng quân lâu dài chinh chiến bên ngoài, hiếm khi quan tâm nữ tử.

Trong trí nhớ nguyên chủ, Diệp Khiếu dụng binh như thần, múa đến hồ sinh phong.

Nhưng mà so với nữ nhi mảnh mai, hẳn càng nóng lòng huấn luyện tư chất trưởng tử bất phàm.

Tô Tô dẫn Đạm Đài Tẫn đi xa, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Diệp Khiếu.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, cũng may hồ dữ không ăn thịt con, Diệp đại tướng quân không có bỏ rơi nàng.

Diệp Khiếu cau mày: "Tịch Vụ, con đi đâu?"

"Cha, con bị bày ong bao vây, cùng các người đi rời ra, may mắn trốn thoát." Tô Tô nói.

Diệp Khiếu dò xét trên dưới, trong lòng còn kinh ngạc sự việc trên yến hội.

Tịch Vụ xác thực học qua kiểm thuật, có thể thấy biểu hiện hôm nay xem như trưởng tử cũng so kém nàng. Nếu như không nhờ tiểu nữ chỉ sợ hãn ngày hôm nay để thân Tuyên Vương phủ.

Nhưng mà nơi này không phải nơi tốt để hỏi, nghĩ đến những quái vật bên trong đó, Diệp Khiếu nói: "Về trước đi."

Trong lòng của hãn trĩu nặng, yêu vật hiện thế, chỉ sợ Đại Hạ hơn mười năm an ổn không còn.

Sắp thay người lãnh đạo rồi.

Xuân Đào gặp Tô Tô, mắt đỏ vành mắt nói: "Tiểu thư, nô tỳ cho là người xảy ra chuyện.....huhu....Hừ chết nô tỳ..."

Tô Tô buồn cười lại cảm động: "Yên tâm đi, tiểu thư nhà người phúc lớn mạng lớn, không sẽ dễ dàng chết như vậy."

Hỉ Hỉ nghẹn ngào, nâng lò sưởi cùng áo choàng vây Tô Tô cực kỳ chặt chẽ.

Tô Tô thực sự chặt vật tay trắng nõn tất cả đều là vết cắt nhìn thấy mà giật mình.

Vừa mới chỉ lo bảo toàn mạng sống không có cảm thấy đau giờ lạnh đến chết lặng. Hiện tại có chút ấm áp, mới phát giác được nhói nhói.

Quanh thân ấm áp, nàng dễ chịu không ít.

Đạm Đài Tẫn tại nơi hẻo lánh, trầm mặc không nói.

Từ sau khi rời khỏi Triệu Vương, hãn liền hết sức yên tĩnh.

Thiếu niên liền ngày xưa yếu đuối đáng thương cũng sẽ không tiếp tục nguy trang, bộ mặt đường cong băng lãnh, giống tháng mười hai Đông Tuyết.

Không biết trong lòng của hắn là khuất nhục càng nhiều hay là căm hận càng nhiều.

Tô Tô nhìn về phía tay Đạm Đài Tẫn.

Xương ngón tay bị Triệu Vương giẫm nát, vô lực buông thõng, máu thịt bầm đen phát tím.

Tương lai đại nhân vật kinh thiên động địa, một năm này, chỉ có thể ở nhân gian chịu mọi loại khổ sở.

Tô Tô căm hận hắn tương lai chuyện gì cũng làm, nhưng mà nghĩ đến người trong lãnh cung bị bức điên, tâm tình khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Nàng ở trong lòng niệm Thanh tâm chú.

Để cho mình không đồng tình hắn, đừng nghĩ đến quá khứ của hắn.

Âm thanh móng ngựa cộc cộc, Tô Tô đột nhiên ý thức được một vấn đề, Ma vương sao lại thức tỉnh?

Không nhìn thấy đầu đuôi câu chuyện của quá khứ, như vậy, Đạm Đài Tẫn là bị người giết chết hay là ngoài ý muốn tử vong? Luôn nghĩ quần mình chán sống rồi hả!

Cuối cùng một loại khả năng... Nhìn thiếu niên u ám, cả người Tô Tô đều không tốt.

Trên mặt Đạm Đài Tẫn không lộ ra chi sắc đau đớn chỉ lộ ra mười phần chết lặng.

Hắn lạnh lùng nghĩ, Diệp Tịch Vụ sở dĩ giúp hắn, nhất định là cảm thấy hắn làm mất mặt Diệp gia.

Nàng trúng Kết Xuân tằm, vô luận như thế nào đều phải bảo vệ mạng hắn.

Hắn chờ Diệp Tịch Vụ cùng hắn tính sổ.

Giống như trước, chế giễu hắn là phế vật vô dụng.

Như hắn dự tính, thiếu nữ quả nhiên nghiêng nhìn tới.

Nhưng nàng cũng không có mắng hắn, ngược lại do dự cười ngọc bên hông, ở trên người hắn, nói ra: "Cái này cho người, Triệu Vương nhìn nó kiểu gì cũng sẽ kiêng kị một chút."

Đây là năm đó Diệp Tam tiểu thư sinh ra, Hoàng đế ngự tử, lúc đó Diệp đại tướng quân còn đang ở sa trường, Diệp Tam tiểu thư mới sinh ra không có mẫu thân.

Hoàng đế thương nàng, cho nàng một khối ngọc.

Cũng là tượng trưng cho thân phận nàng.

Tô Tô nói: "Triệu Vương âm độc, mấy chục năm sau như cát vàng. Nói không chừng mệnh kém cõi, sống không đến lúc đó. Người bây giờ có lẽ không thể làm cái gì, nhưng nhất định phải sống lâu hơn hắn, lâu một chút nữa. Quá khứ chỉ là quá khứ, người sống, vĩnh viễn hướng về phía trước."

Nàng khô cạn an ủi, hi vọng Đạm Đài Tẫn vô luận như thế nào, đến nghĩ thoáng chút.

Hắn nghĩ quần, chúng sinh tam giới đều sẽ lâm vào Địa Ngục.

Đạm Đài Tẫn mím chặt môi, Tô Tô chớp mắt, thân thể của hắn vô ý thức kéo căng, nghĩ cách xa nàng một chút.

Hương thơm thiếu nữ tỏa khắp trong xe ngựa làm cho người ta không có chỗ có trốn.

Ngón tay của hắn vô ý đụng phải khối ngọc màu sắc ónh nhuận kia.

Không biết là ấm hay là lạnh.

Từ góc độ Đạm Đài Tẫn nhìn sang, trên mặt thiếu nữ bần thiêu như mực châu xuống, tuyết tan đi ướt nhẹp.

Nàng không để ý chút nào lau lau khuôn mặt, trên tay tất cả đều là vết thương, bởi vì mu bàn tay trắng nõn, vết máu lộ ra trông rất dữ tợn.

Vì sao nàng lại bị thương, Đạm Đài Tẫn rất rõ ràng.

Hắn nhìn chăm chăm tóc của nàng, trong lòng quanh quẩn trào phúng vô tận.

Ngu xuân.

Dạng người ngu xuân này, cũng khó trách vận khítốt như vậy, còn có thể sống được trở về.

Hắn nghĩ giống như trước kia, làm ra bộ dáng nhu thiện đáng thương, đối với nàng cảm ơn.

Hắn am hiểu nhất.

Thế nhưng hôm nay, môi hắn giật giật, trong mắt vẫn lạnh như cũ.

Đạm Đài Tẫn nhắm mắt lại, dứt khoát không nhìn nàng nữa

*

Tô Tô nghỉ ngơi hai ngày, tu dưỡng hồi nguyên khí.

Đạm Đài Tần vẫn như cũ bị giam tại Đông Uyển, ngày càng thêm lạnh, Tô Tô cho người mang cho hắn giường chăn mền đến. Chỉ chờ Nhị công tử cùng Tam công tử trong phủ đi ra ngoài lần nữa, chân tướng sẽ rõ ràng.

Nghĩ đến hai tay hắn, nàng hung ác quyết tâm, không để đại phu đi trị.

Lập trường khác biệt, không thể có tâm tư dư thừa.

Cái này với nuôi dưỡng nô lệ không khác nhau, mặc kệ tàn không tàn, miễn là còn sống là được. Ngẫu nhiên trong lòng Tô Tô cũng sẽ không quá tự tại, sau đó vừa nghĩ tới những linh vị kia liên tục không dứt tại Thi Sơn.

Tô Tô lo lắng hôm đó mình chém giết ong Xích Viêm, sẽ cho Diệp Khiếu sinh nghi, thế là sớm nghĩ sẵn trong đầu, chờ Diệp Khiếu tra hỏi lại quá khứ của nàng

Ai biết Diệp Khiếu không hỏi phủ, hai ngày này đều ở bên ngoài.

Trong phủ tình thế không khỏi khẩn trương một không khí sợ hãi, bao vây Đại Hạ Hoàng Thành, sáng sớm lúc ăn cơm, Đổ di nương nói: "Tướng quân hai ngày không có trở về phủ, quái vật kia có thật lợi hại như bên ngoài truyền ra không?"

Diệp Lam Âm nói: "Di nương hỏi Tam muội muội, Tam muội muội không phải đã gặp qua sao?" Nàng nhìn về phía Tô Tô, sắc mặt không tốt, còn đang vì đồ cưới của mình bị mất trộm mà oán hận.

Tô Tô gật đầu: "Xác thực lợi hại, cho nên khoảng thời gian này, mọi người ít đi ra ngoài."

Đổ di nương nói: "Ta nghe nói, vật kia là từ Chu quốc lưu truyền tới Chu quốc bồi dưỡng những quái vật kia có thể hay không lại muốn..."

Muốn khai chiến.

Hơn mười năm trước, Chu quốc thảm bại, đưa Hoàng tử Đạm Đài Tần làm vật thế chấp.

Bây giờ Chu quốc, lúc này không giống ngày xưa, nghỉ ngơi lấy lại sức, binh cường mã tráng thủy thảo phong mỹ, mà Đại Hạ băng tuyết bao trùm. Chu quốc vốn đối với Đại Hạ nhìn chăm chăm, Chu quốc đột nhiên tiến đánh biên cảnh không phải không khả năng.

Lời nói này của Đổ di nương, để tất cả mọi người có chút sầu lo.

Dù sao thật muốn đánh, nam nhân Diệp gia sẽ ra chiến trường đầu tiên.

Lão phu nhân không vui ngắt lời Đổ di nương: "Nhà trong (*) không nên bàn luận."

(*) nơi ở cho phụ nữ

Cũng không thể chưa khai chiến mà khiến cho lòng người bàng hoàng.

Bàn luận thế cục này ảnh hưởng trực tiếp nhất là Đạm Đài Tần bị người trong phủ nghị luận.

Buổi chiều Xuân Đào lo lắng nói: "Tam tiểu thư, những hạ nhân kia nói điện hạ là ai họa, còn nói nếu như Chu quốc cùng Đại Hạ khai chiến, tướng quân sẽ chém điện hạ đầu tiên, cái này là thật sao?"

Xuân Đào rất lo lắng tiểu nha đầu xem điện hạ là phu quân của tiểu thư, nàng sợ chuyện phát sinh như vậy

Tay Tô Tô đang viết chữ dừng một chút.

Nàng lần thứ nhất thể ngộ ra được, có người mong an ổn sống qua ngày khó như vậy.

Tô Tô không hiểu chiến tranh ở thế gian mọi người đều rõ ràng, hai nước khai chiến, Đạm Đài Tần nhất định sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Đối với Chu quốc mà nói, hãn là con rơi bị ném bỏ hơn 10 năm, đối với Đại Hạ nói, hãn là tù binh không có chút tôn nghiêm nào.

Nếu như nàng không nghĩ biện pháp cứu hãn, nhất định phải biết chuyện hãn xảy trước đó, nghĩ biện pháp rút ra Tà Cốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Trả Thù

Trước đó Tô Tô đối với việc Tà Cốt không có đầu mối, chuyện Xích Viêm ong ngược lại là cho nàng dẫn dắt.

Lần trước Tiên Ma đại chiến cách nay đã qua không biết bao nhiêu năm.

Tiên tôn hy sinh vô số, nhưng yêu ma bị đều trấn áp tại Hoang Uyên, phong ấn trong kết giới.

Từ đó nhân gian an ổn.

Tu chân lui thân, nguyên khí trọng thương. Hơn trăm năm, tiên sơn mới có thể thu đệ tử tư chất rất tốt.

Tô Tô trước khi đi, hỏi qua cha

"Con có thể đi tìm cha của năm trăm năm trước xin giúp đỡ không?"

Thanh Y tiên tôn thở dài: "Không thể, năm trăm năm trước ta đang bế quan, chỉ sợ mấy chục năm sau mới xuất quan."

"Vậy ta có thể đi tìm mẫu thân không?" Đối với lần này, Tô Tô rất chờ mong nàng chưa thấy qua mẫu thân.

Thanh Y tiên tôn trầm mặc: "Con tìm không được nàng."

Hắn nói như vậy.

Tô Tô lại hỏi nhưng cha không muốn nói nhiều, thần sắc mang lên một tia sâu bi.

Cha mẹ cũng không tìm được Tô Tô lại không thể gửi hi vọng ở đồng môn.

Thứ nhất lúc này tiên sơn quan lui mình, tu chân sẽ không tới thế gian chiêu mộ đệ tử, Tô Tô căn bản không đến được núi tiên. Thứ hai nàng cho dù nói thật, có người nguyện ý tin tưởng nàng, nhưng bọn hắc cũng không có biện pháp rút ra Tà Cốt.

Nếu có, năm trăm năm sau làm sao đến mức như thế?

Hi vọng duy nhất của Tô Tô là ở chỗ Thần Quy trấn áp Hoang Uyên.

Thần Quy sống vài vạn năm có thể chỉ có nó mới biết cách rút ra Tà Cốt.

Thần Quy ngủ say tại Hoang Uyên, nhưng bây giờ đã có yêu ma từ Hoang Uyên trốn ra Thần Quy nhất định thức tỉnh!

Nàng chỉ muốn đến Hoang Uyên có thể biết phương pháp.

Tô Tô kèm chế kích động trong lòng, dù sao Tà Ma chạy đến, cũng không phải là chuyện tốt, ý là phong ấn nơi lỏng nhóm Tà Ma đều cảm thấy được, Ma Thần sắp thức tỉnh.

Mặc dù bọn hắc hiện tại còn không tìm thấy Đạm Đài Tẫn.

Năm trăm năm sau tam giới rung chuyển, nói không chừng chính là từ giờ phút này bắt đầu.

Phong ấn nơi lỏng, Thần Quy tỉnh lại là hi vọng rút ra Tà Cốt, cũng mang ý nghĩa nguy hiểm bắt đầu.

Như thế, càng không thể để Đạm Đài Tẫn vào lúc này tử vong, hắc vừa chết, Tà Cốt thức tỉnh, đến lúc đó Tà Ma xông phá Hoang Uyên thì chuyện không hay rồi.

Tô Tô nghĩ gọi Quán gia: "Người giúp ta mua chút lá bùa cùng chu sa tới đây."

Quản gia rất kinh ngạc: "Tam tiểu thư, người muốn những vật này làm cái gì?"

"Yêu vật hiện thế, trong phủ dự sẵn đồ vật trừ tà là tốt." Tô Tô nói: "Nhớ kỹ, lá bùa phải từ Đào Mộc chế thành từ trăm năm trở lên, chu sa là máu của mãnh thú."

Tô Tô không có linh lực, nhưng cũng may học qua vẽ bùa.

Quản gia rất khó khăn lại gặp Tô Tô kiên trì, hẳn đành phải gật gật đầu: "Ta giúp tiểu thư đi tìm một chút."

Hắn vừa đi, tiểu ăn mày đến bậm báo: "Tiểu thư, Tam công tử lại đi sông bạc!"

Tô Tô cho hắn một thỏi bạc: "Cám ơn người."

Nàng đeo lên mạng che mặt dẫn theo Xuân Đào và tiểu ăn mày đến sông bạc trong miệng hắn.

Tô Tô ngồi trong trà lâu đối diện trong chốc lát, quả nhiên gặp Tam công tử Diệp Triết Vân cùng Thượng thư công tử kề vai sát cánh ra.

Nụ cười trên mặt hai người hết sức xán lạn.

Lão nô sông bạc đưa tiễn bọn họ, qua một hồi lâu, Tô Tô căn dặn Xuân Đào ngồi nguyên chỗ lúc này mới ra ngoài.

Nàng tới sông bạc nói với người chào bên ngoài, áy náy nói: "Thỉnh cầu tiểu ca vào nói một tiếng, ta đến trả thay Tam công tử tiền nợ đánh bạc, người xem một chút như này có đủ hay không."

Nàng lấy ra mấy thỏi vàng.

Tiểu ca kinh ngạc nói: "Cô nương, Tam công tử tiền nợ đánh bạc, mấy ngày trước không phải đã trả sạch sao?"

Tô Tô trong lòng nghĩ đến Liên di nương tính ra mất trộm vài tài vật giá trị, lại nói: "Ta nghĩ thời gian trước Tam công tử nợ sáu ngàn lượng bạc chắc không đủ cho quý phường nhỉ?"

Tiểu ca gái gái đầu không hiểu: "Tam công tử chỉ thiếu năm ngàn lượng bạc thời gian trước đã trả hết."

"Vậy à, là ta nhớ lầm, vậy ta không làm phiền nữa."

Tô Tô hỏi vốn là không xác định đồ vật là Nhị công tử hay Tam công tử lấy đi, hiện tại đã rõ ràng là Diệp Triết Vân.

Đồ vật trị giá sáu bảy ngàn lượng bạc, Tam ca cũng không biết đổi được bao nhiêu tiền.

Nhìn bộ dáng hẩn không chút nào chột dạ, không nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Có lẽ, hẩn biết hậu quả, nhưng là cảm thấy có Đạm Đài Tẫn giúp hẩn gánh.

Xuân Đào cũng hiểu được, tức giận nói: "Tam công tử quá đáng đến Ngọc Quan Âm của Liên lão phu nhân cũng lấy đi! Còn vu oan cho điện hạ. Cũng may tiểu thư tra rõ sự thật, bằng không thì điện hạ đến chịu không ít tội."

"Đánh gãy tay sao?" Tô Tô nhớ tới lần trước.

Xuân Đào lắc đầu: "Không nhất định như thế nhưng nếu như là điện hạ, Liên di nương nhất định sẽ không bỏ qua."

Liên di nương nhìn hiền lành, nhưng bọn hạ nhân đều biết nàng khẩu phật tâm xà.

Xuân Đào hỏi: "Tiểu thư, làm sao bây giờ?"

"Về phủ đi."

Tô Tô mới đến phủ tướng quân, Hi Hi vội vàng ra đón: "Tam tiểu thư, người mau trở về, lão phu nhân phát hiện Ngọc Quan Âm không thấy, tức giận đến đau tim, Liên di nương chịu huấn vì trấn an lão phu nhân, muốn bắt điện hạ!"

Tô Tô cũng biết chuyện này giấu không được bao lâu, vội vàng cùng Hi Hi về phòng.

Nhưng là lúc này nắm chắc sự thật, nàng nửa chút cũng không nóng nảy.

Lại là tròng điện lần trước, lần này là lão phu nhân cùng Tam công tử và Nhị công tử đều ở đây, Diệp Trữ Phong ngồi trên ghế, cố gắng giảm nhỏ cảm giác tồn tại, Diệp Triết Vân thì ăn nho có chút hả hê nhìn Đạm Đài Tẫn.

Lão phu nhân che tim nói với Đạm Đài Tẫn: "Nếu người không mang Ngọc Quan Âm trở về, phủ tướng quân không chứa được người!"

Tô Tô vội vàng nâng lão phu nhân: "Tổ mẫu, ngài bớt giận."

Nàng cũng biết Ngọc Quan Âm đối với lão phu nhân quan trọng, muốn nói đáng tiền cũng không, nhưng vật kia là thông tuệ Phương Trượng chưa viên tịch trước kia tự mình tặng cho lão phu nhân.

Ý nghĩa phi phạm.

Liên di nương nói: "Tam tiểu thư, người cũng nhìn thấy điện hạ làm sự việc bản thủ, luôn có người đến phụ trách."

Tô Tô giúp lão phu nhân thuận khí, có chút muốn cười: "VẬY theo Liên di nương nhìn người trộm Ngọc Quan Âm cùng Nhị tỷ tỷ đồ cưới nên trừng

phạt như thế nào?"

Liên di nương thở dài nói: "Điện hạ chỉ cần nói, Ngọc Quan Âm ở đâu vậy thì sẽ xử phạt nhẹ đánh ba mươi roi."

Ba mươi roi là nhân từ? Nếu thân thể yếu đuối sẽ đi nửa cái mạng.

Diệp Triết Vân cười đùa tí tưng nói: "Tam muội muội, di nương nhân từ muội vẫn không không nữa?"

Lời này vừa nói ra, Đạm Đài Tẫn nhìn về phía Tô Tô.

Tô Tô nói: "Tam ca nói cái gì đó, ta đương nhiên sẽ không nữa."

Đạm Đài Tẫn mấp má môi, ánh mắt bỗng nhiên chìm xuống.

Liên di nương nói: "Điện hạ, người mau mau nói ra Ngọc Quan Âm ở đâu đi."

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói: "Không biết."

Diệp Triết Vân căn nho, châm ngòi thổi gió nói: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, tổ mẫu, di nương, có phải là nên xử nặng.... ."

Đạm Đài Tẫn nhìn về phía Diệp Triết Vân, ánh mắt đen nhánh giống như sâu không thấy đáy. Diệp Triết Vân trong lòng xót xa, ngượng ngùng ngậm miệng, không có lại thêm mắm thêm muối.

Liên di nương nhìn mặt lão phu nhân âm trầm, vội vàng nói: Người tới, đem điện hạ. . ."

"Chờ một chút!" Tô Tô nói.

Liên di nương không vui nói: "Tam tiểu thư, lần trước thiếp nể tình Tam tiểu thư mới kéo dài lâu như vậy, lần này người còn muốn bao che cho điện

hạ đến bao giờ?”

Trong nội tâm nàng bất mãn hết sức, Diệp Tịch Vụ là trái tim lão phu nhân, lão phu nhân đương nhiên sẽ không trách cứ, lão phu nhân sẽ chỉ mình mắng.

"Ta đương nhiên sẽ không bao che ai." Tô Tô cười nói, "Di nương, người nói đúng, người phạm sai lầm nhất định phải hung hăng trừng phạt."

Tô Tô buồn rầu nói: "Ba mươi roi cũng không biết chịu hay không chịu được."

Liên di nương trong lòng bĩu môi.

Loại sao quả tạ này chết đi nói không chừng còn tốt, cũng tại Diệp Tịch Vụ không biết kiểm điểm, trêu chọc mang thứ này về.

"Tam tiểu thư nói đùa, nhà có gia pháp."

Tô Tô hiểu gậy đầu: "Liên di nương cảm thấy không có việc gì, vậy đem Tam ca kéo ra ngoài đi."

Lời vừa nói ra, mọi người phải sợ hãi.

Liên di nương cả kinh nói: "Người nói cái gì?" Diệp Triết Vân là con của nàng!

Tô Tô nói: "Lấy trộm đồ vật chính là Tam ca, hã mang toàn bộ đi cầm trả tiền nợ đánh bạc, Liên di nương nếu đổi lại là Tam ca, người muốn bao che?"

Diệp Triết Vân sắc mặt biến lớn, đứng lên: "Diệp Tịch Vụ, người không nên nói bậy nói bạ, đồ vật là con hoang kia cầm chẳng có quan hệ gì với ta."

"Cái này đơn giản Tịch Vụ cũng sợ oan uổng Tam ca, không bằng Tam ca ngồi đây tố mẩu phái người, đi sòng bạc Như Ý hỏi một chút. Tiền Tam Ca một tháng, chỉ mấy mươi lượng bạc chân tướng rất rõ ràng."

Sắc mặt lão nhân khó coi, xoa mi tâm đưa tay: "Triệu Phúc, phái người đi hỏi một chút."

Liên di nương nhìn sắc mặt Diệp Triết Vân trắng bệch, trong nháy mắt rõ ràng là có chuyện gì xảy ra.

Sự trấn định của nàng toàn bộ biến mất quỳ xuống một tiếng đến trước mặt lão phu nhân: "Lão phu nhân, Tam công tử trẻ tuổi nóng tính, chỉ là nhất thời hồ đồ, cầu ngài mở ra một con đường bỏ qua."

Diệp Triết Vân cũng quỳ xuống: "Tổ mẫu là Lý thượng thư gia công tử dẫn ta đi, ta cũng không dám nữa!"

Lão phu nhân chà chà quái trượng: "Liên di nương, người dạy dỗ con trai ngoan một chút."

Liên di nương nức nở nói: "Tam công tử sẽ tìm Ngọc Quan Âm trở về, thiếp cũng nguyện ý bổ sung đồ cưới cho Nhị tiểu thư."

Tô Tô nháy mắt nhắc nhở: "Nhà có gia pháp, đã phạm sai lầm là Tam ca, vậy liền từ nhẹ xử phạt đánh ba mươi roi cũng không sao."

Liên di nương mặt tái rồi, bắt đầu dập đầu: "Không được, Tam công tử từ nhỏ thân thể yếu, ba mươi roi, sẽ muốn mạng Tam công tử mất."

Nàng hiện đang hối hận không kịp, nhắc đến việc ba mươi roi.

Diệp Triết Vân chân cũng bắt đầu run rẩy: "Tổ mẫu, tổ mẫu, ta biết sai rồi."

Tô Tô về một quả nho: "Liên di nương, người không phải nói ba mươi roi không có chuyện gì sao? Làm sao Đạm Đài Tần nhận được, Tam ca lại chịu không nổi, đây là cái đạo lí gì?"

Liên di nương chảy nước mắt nghiêm nghị nói: "Tam tiểu thư, thiếp cùng người không oán không hận, người có gì đối với Tam công tử như thế."

"Thế nhưng Đạm Đài Tần có đi trêu ai ghẹo ai đâu?" Tô Tô không hề nhượng bộ chút nào.

Lão phu nhân nhìn chăm chăm Liên di nương, nói: "Đủ rồi!"

"Liên di nương ở trong viện kiểm điểm hai tháng, Triệu Phúc đi mang Ngọc Quan Âm chuộc về, còn Diệp Triết Vân bất hiếu hỗn trưởng, đi từ đường quỳ hai ngày, không cho phép bắt luận kẻ nào cho hăn ăn!"

Dạng trừng phạt này Liên di nương nhẹ nhàng thở ra. Mặc dù bây giờ thời tiết băng lãnh, quỳ hai ngày rất khó chịu, nhưng con trai cuối cùng không chịu khổ sở.

Tô Tô khiếp sợ nhìn về phía lão phu nhân, lão phu nhân thần sắc mỗi một, để cho người ta dìu nàng rời đi.

Vậy mà.....như này?

Đổi lại Đạm Đài Tần, ngày hôm nay sẽ ném nửa cái mạng.

Là Diệp Triết Vân, vậy mà liền chỉ quỳ hai ngày.

Nàng một mực tin tưởng, tựa hồ lung lay sắp đổ. Cha rõ ràng nói, thế gian dù có sự việc bất bình, thế nhưng là chỉ cần chúng ta nguyện ý bảo vệ, chắc chắn sẽ có kết quả tốt.

Tô Tô đến nhân gian mới phát hiện, thì ra giữa người và người, đồng nhân không đồng mệnh, sinh ra không có công bằng.

Nàng nắm tay nhìn về phía Đạm Đài Tẫn, không nghĩ tới thiếu niên hết sức bình tĩnh, hơi có vẻ giọng mỉa mai ngoắc ngoắc môi.

Giống như kết quả này, sớm tại trong dự liệu của hãn.

Thành thói quen.

Hãn biết, hãn sinh ra cùng người khác là khác biệt.

*

Nửa đêm, Diệp Triết Vân đợi tại từ đường.

Liên di nương vụng trộm để hạ nhân đưa chần vào bên trong, bây giờ hãn đang nằm trên đó, trần trọc khó mà chìm vào giấc ngủ.

Lạnh như thế! Hãn làm sao ngủ được!

Trước đó cầm Ngọc Quan Âm, Diệp Triết Vân nghĩ qua đổ tội cho Đạm Đài Tẫn là được. Đều do Diệp Tịch Vụ thò một chân vào, bằng không thì hãn làm sao lại bị tội này?

Trong lòng của hãn oán hận, lập tức lại chế giễu nghĩ, nhưng hãn cũng chả ảnh hưởng gì

Bỗng nhiên, gió tuyết ngừng, chớp mắt trở nên yên tĩnh.

Diệp Triết Vân lúc đầu không có chú ý, đến lúc cửa sổ bên trên quan tài bay vào một con quạ toàn thân đen nhánh.

Quạ đen dùng con người màu đỏ nhìn chăm chú hãn.

Diệp Triết Vân bị nó nhìn sợ nổi da gà, ném quả táo đánh nó: "Cút!"

Quạ đen bay mất.

Kỳ quái, giữa mùa đông, tại sao có thể có quạ đen mắt màu đỏ, làm cho người ta nổi da gà!

Lập tức, cửa sổ đột nhiên bị phá tan.

Một đám quạ đen mắt đỏ bay vào, mổ như điên trên người Diệp Triết Vân

Diệp Triết Vân kêu thảm một tiếng, bò ra ngoài cửa :”Cứu mạng! Cứu mạng! Cha. . .”

Hắn lão đảo, máu me be bét khắp người.

Chạy ra từ đường, ngã sấp xuống dưới hiên.

Trong tầm mắt, xuất hiện một đôi giày nam nhân, Diệp Triết Vân hoảng sợ hô: "Cứu mạng, nhanh đuổi đi những quái vật này. . ."

"Ha ha, thật đáng thương." Người tới thở dài, nhẹ giọng thương hại nói.

Tam công tử máu me be bét khắp người hôn mê bất tỉnh, thiếu niên nghịch Quang Ảnh, lộ ra môi tái nhợt.

Hắn đuôi mắt phiếm hồng, mang theo vẻ đồng tình.

Lập tức cong mở mắt, không thể ức chế cười lên, giống như trông thấy cảnh tượng vui vẻ nhất.

Quạ đen mắt đỏ còn đang tranh nhau chen lấn mổ Diệp Triết Vân.

Đạm Đài Tẫn cảm thấy không thích hợp, quay đầu, liền nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo choàng trắng.

Thiếu nữ mang theo một chiếc đèn, đứng trong gió tuyết, mím môi nhìn
hắn.

Hắn thu hồi nụ cười trên mặt, mắt đen trở nên lạnh băng.

Bầy quạ đen chạy tứ tán.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Tà Cốt

"Người đang làm cái gì?" Tô Tô nghe thấy giọng nói mình run rẩy.

Thiếu niên dưới hiên lạnh lùng cong môi: "Người không phải đều thấy được sao?" Hắn mặc dù đang cười, thế nhưng trong giọng nói không mang ý cười, ngược lại dùng ánh mắt băng lãnh đề phòng nhìn Tô Tô.

Giống như đang châm chước cho Tô Tô nhìn thấy bao nhiêu.

Tô Tô nhìn thấy đến mức tâm tình bây giờ hoảng sợ lại phức tạp.

Đèn lồng trên tay có chút run, vào ban ngày Diệp Triết Vân bị trừng phạt nhẹ nhàng, Tô Tô lúc ấy tuy khiếp sợ, nhưng không nói gì.

Dù sao lão phu nhân phù hộ Diệp Triết Vân, đồng thời, lão phu nhân cũng phù hộ qua nguyên chủ, đối với lão phu nhân tới nói, bọn họ là cháu trai cháu gái, Đạm Đài Tẫn chỉ là người ngoài, cho nên bất công không gì đáng trách.

Người không phải thánh nhân, Tô Tô tự vấn lòng, coi như trong lòng mình, cha cùng đồng môn cũng so những người khác trọng yếu.

Nàng không trách lão phu nhân, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua Diệp Triết Vân hỗn trưởng này.

Vừa nghĩ tới hẳn giờ phút này hẳn là dương dương đắc ý trốn qua một kiếp, mà Đạm Đài Tẫn bị giam tại Đông Uyển lâu như vậy, Tô Tô quyết định cho hẳn một bài học.

Nàng nửa đêm tỉnh lại, dự định đi từ đường, dọa Diệp Triết Vân một chút, để hẳn hiểu được làm việc trái với lương tâm, nửa đêm cần sợ quỷ gõ cửa.

Không nghĩ tới nhìn thấy một màn này, đến muộn nửa bước, Diệp Triết Vân sẽ bị mổ đến chỉ còn một bộ khung xương.

Quạ đen mắt đỏ bay bốn phía, Tô Tô kinh nghi bất định: Ma vương lúc này đã thức tỉnh?

Chẳng lẽ kính Quá Khứ biểu hiện sai? Rõ ràng nói hấn chỉ là phạm nhân.

Nàng trái tim cuồng loạn, hít một hơi thật sâu.

Thật vất vả hỗn loạn trong đầu tỉnh táo lại, Tô Tô mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, Diệp Triết Vân nằm rạp trên mặt đất, không rõ sống chết.

Đạm Đài Tẫn mặc áo quần đơn bạc, đứng trong gió đêm rét lạnh, giống như không muốn đi qua chỗ nàng.

Nàng nhìn kỹ, mới phát hiện Đạm Đài Tẫn trầm mặt, tâm tình rất tồi tệ.

Môi hấn tái nhợt, nếu như không vừa vận suýt nữa gặp hấn giết người, giờ phút này còn tưởng rằng hấn là người vô tội mê mang xông vào trong đường.

Không có huyết đồng, cũng không có Ma Văn, thấy thế nào cũng chỉ là một phạm nhân.

Vừa nghĩ tới những con quạ đen mắt đỏ kia, đều là cấp thấp yêu vật biến hóa, Tô Tô hiểu được.

Thì ra còn chưa thức tỉnh, vẫn như cũ là phạm nhân.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, thân thể căng cứng cũng theo đó buông lỏng.

Tô Tô đi qua.

Đạm Đài Tẩn mắt đen nhánh chăm chú nhìn Tô Tô. Hắn cũng không hối hận tối nay tới giết Diệp Triết Vân, hối hận duy nhất là không đủ cẩn thận, bị Tô Tô nhìn thấy lúc mình thúc đẩy yêu vật.

Đều bị nàng nhìn thấy.....

Hắn trong tay áo yên lặng trượt ra một cây chủy thủ.

Tô Tô phản ứng cấp tốc, mũi chân vẩy một cái, thanh chủy thủ kia tróc ra mở trong tay Đạm Đài Tẩn lúc này rơi vào bên trong đất tuyết.

Thiếu niên âm trầm nhìn mình.

Tô Tô: ". . ." Thì ra không chỉ có chưa thức tỉnh, còn là một tên tra nam

Tô Tô triệt để yên tâm, đi qua hai ba trói Đạm Đài Tẩn lại.

Tay của hắn bị hai tay Tô Tô bắt chéo sau lưng, âm thanh rất thấp, lại mang theo tràn đầy ác ý không cam lòng:” Hoặc là giết ta, hoặc là tương lai ta giết ngươi!”

Tô Tô hừ một tiếng, vỗ vỗ mặt của hắn: "Thành thật một chút đi."

Hắn quay đầu ra, dùng một đôi mắt lạnh lùng nhìn Tô Tô.

Tuyết lạnh, thiếu niên ánh mắt đen nhìn qua kì quái đáng sợ.

Nhưng vô luận nhìn như thế nào, vừa nghĩ tới hắn bị một chiêu quật ngã, Tô Tô muốn cười.

Nàng không có nhin, phốc phốc cười ra tiếng.

Đạm Đài Tẩn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

Nàng còn đang cười: "Không có ý gì.... ."

Gặp qua hãn hô phong hoán vũ, ngón tay đều không cần nâng có thể giết người, bây giờ Đạm Đài Tẫn bị áo choàng nàng trói lại, muốn chém nàng thành muôn mảnh, nhưng bộ dáng không có nanh vuốt, để cho người ta không khỏi vui vẻ.

Tô Tô không để ý đến hãn nữa, đi nhìn vết thương Diệp Triết Vân.

Nàng đỡ Diệp Triết Vân dậy thăm dò hơi thở may quá chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Trên thân Diệp Triết Vân có nhiều máu, nhìn rất đáng sợ, thực tế đều là bị thương ngoài da, thậm chí máu đã ngừng lại, hãn ngất đi, nguyên nhân chính là e rằng bị dọa.

Đạm Đài Tẫn muốn chậm rãi hành hạ hãn đến chết, nhưng chưa kịp.

Diệp Triết Vân dù hỗn trưởng, nhưng tội không đáng chết.

Tô Tô đem chăn mềm trong từ đường ôm ra, ném trên thân Diệp Triết Vân, không có bị Đạm Đài Tẫn giết chết mà bị chết rét.

Nàng không quan tâm Diệp Triết Vân, cứ như vậy, để Diệp Triết Vân bị giáo huấn.

Ít đi làm nhục người, nhớ đâu lại làm nhục đến một số người xấu.

Nàng bận rộn một lúc, nhẹ nhàng thở phì phò.

Ngoái nhìn liền trông thấy Đạm Đài Tẫn không biết lúc nào đã ngồi xếp tại dưới hiên dùng ánh mắt chế giễu nhìn nàng.

Rõ ràng là gương mặt trước đó, Tô Tô hiện tại từ trên người thiếu niên nhìn thấy mấy phần lạnh băng tàn ngược.

Nàng đột nhiên ý thức được, người này trước mắt, chẳng những không yếu ớt, còn nóng lòng muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn thủ đoạn.

Hắn trả thù cực mạnh, tính cách cũng cực đoan.

Diệp Triết Vân hăm hại hắn, hắn muốn mạng Diệp Triết Vân.

Tô Tô đã gặp hắn có cảm giác yếu đuối, ứng lực tốt đẹp, hỏi hắn: "Vẫn là ta kéo người về?"

Hắn tiếng nói băng lãnh khàn khàn: "Người không gọi người?"

"Ta gọi người làm cái gì? người sợ ta nói cho cha." Tô Tô ở trước mặt hắn ngồi xuống, trong nháy mắt hiểu được lo lắng của Đạm Đài Tẫn.

Sự việc hai ngày trước ở Tuyên Vương phủ, làm cho cả Đại Hạ quốc lo lắng.

Hoàng thượng bắt đầu triệu tập trừ yêu sư cùng đạo sĩ trên thế gian, trắng trợn lùng bắt Xích Viêm ong trốn đi cùng yêu vật ẩn nấp ở Đại Hạ.

Nếu như lúc này Đạm Đài Tẫn bị phát hiện biết sai khiến yêu vật, nhất định chạy không khỏi chết.

Đạm Đài Tẫn trầm mặc không nói, lạnh lùng nhìn Tô Tô.

Ánh mắt của hắn giống rắn độc phun lưỡi không có ý tốt.

Tô Tô không chút nghi ngờ, hắn hiện tại nhất định đang nghĩ như thế nào tại bị người phát hiện lặng yên không một tiếng động chơi chết chính mình.

Đáng tiếc, trên đời hết thảy âm mưu quỷ kế, trước thực lực tuyệt đối, cũng vô hiệu.

Giống như năm trăm năm về sau, Tu Chân giới vô luận như thế nào đều không giết được Ma vương, năm trăm năm trước, Đạm Đài Tẫn còn tỉnh, cũng không thể làm gì Tô Tô.

Tô Tô đương nhiên sẽ không mang việc Đạm Đài Tẫn nói ra, không chỉ như thế, nàng tạm thời còn phải bảo vệ tốt hãn, nhưng mà lý do không thể nói cho hãn biết.

Nàng vô ý thức lắc đầu nói: "Ta đương nhiên sẽ không nói ra, ta còn trúng Kết Xuân tằm, cho nên sẽ không để cho người chết."

Hãn môi mỏng mấp máy, lạnh lùng đọc nhấn rõ từng chữ: "Không biết xấu hổ."

Tô Tô cũng kịp phản ứng, thuốc kia cần nàng làm cái gì. Khuôn mặt nàng hơi đỏ lên, dù sao làm Tu Chân giới mới là cô nương thành niên, nói chuyện giao hợp đến tự nhiên, có chút xấu hổ.

Nhưng tóm lại, nàng sẽ không cùng ma vật giao hợp là được rồi.

Nàng hơi tức giận nhìn hãn chăm chăm nói: "Người có muốn đi hay không, không đi thì người cứ đợi ở chỗ này đi!"

Cùng Diệp Triết Vân đợi ở từ đường, trời vừa sáng, hãn có thể thông dong chết rồi.

Đạm Đài Tẫn quét mắt nhìn khuôn mặt nàng ửng đỏ, dời ánh mắt, đứng lên.

Nhìn thiếu niên đi ở phía trước, Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may mặc kệ trải qua cái gì, thiếu niên Ma vương vẫn như cũ sống sót.

Tô Tô bẹp miệng: Sống sót, làm hại chúng sinh.

*

Diệp Triết Vân sáng sớm bị phát hiện trên thân mang máu ở từ đường.

Xuân Đào nói: "Tiểu thư, khắp nơi đều tại truyền, Tam công tử nói mình nhìn thấy yêu nghiệt, Liên di nương sắp khóc ngất đi, nói muốn chờ tướng quân hồi phủ, để đạo sĩ đến xem."

Quả nhiên, buổi chiều Diệp Khiếu trở về, cũng nghe nói chuyện quý dị.

So với thiên tư thông minh trưởng tử, Diệp Khiếu rất là chướng mắt Diệp Triết Vân loại này ngu dốt, nhưng trong phủ xuất hiện yêu nghiệt, không thể nghi ngờ kích động thần kinh nhạy cảm của Diệp Khiếu.

Diệp Khiếu hỏi Diệp Triết Vân: "Người thật nhìn thấy?"

Diệp Triết Vân phát sốt, gật đầu nói: "Cha, ta thề, ta không có gạt người. Những quạ đen đó con mắt đều là Huyết Hồng, còn phát sáng! Ngài nhìn con xem, trên người con trai tất cả đều là tổn thương. . ."

Diệp Khiếu nhú mày, nói: "Ngậm miệng, để cho người đi tìm đạo sĩ, hoặc là trừ yêu sư giọng nói nhỏ chút."

Bên ngoài mưa gió, âm thanh quá lớn, đối với Diệp Khiếu cũng không tốt.

Diệp Triết Vân toàn thân đều đau nhức, nghĩ mà sợ nói: "Ta, ta còn nhìn thấy một người sai khiếm yêu vật."

Diệp Khiếu càng thêm nghiêm túc, có thể sai khiến yêu vật, hiển nhiên so yêu vật còn gai góc hơn.

Tô Tô nghe vậy, cũng để tâm đến, sẽ không phải bị Diệp Triết Vân nhìn thấy?

Nàng lặng lẽ nhìn Đạm Đài Tần, thiếu niên sắc mặt bình tĩnh, trấn định tự nhiên.

"Hắn. . . Rất đáng sợ. . . Tựa như là một bóng đen, so xà nhà cao hơn nữa, thanh âm âm trầm, miệng mọc ra huyết bồn !" Diệp Triết Vân run rẩy nói.

Đạm Đài Tần chầm chọc cong cong môi.

Tô Tô: ". . ."

Cái này cửa bom thổi mình không sai, quả nhiên là Diệp Triết Vân. Nàng muốn che miệng Diệp Triết Vân, bộ dáng này nói hươu nói vượn không biết xấu hổ sao?

Không bao lâu, trong phủ đến đạo sĩ râu bạc trắng tóc trắng.

Đạo sĩ nhìn qua tiên phong đạo cốt, trước cho tướng quân cùng lão phu nhân gặp lễ, lại hỏi: "Công tử là ở nơi nào trông thấy yêu vật?"

"Tại từ đường!" Lão phu nhân nói.

Đạo sĩ gật gù đầu: "Bần đạo đi xem một chút."

Lão phu nhân vội vàng nói: "Từ Hồng chân nhân, mời tới bên này."

Tô Tô thân thể phàm nhân, nhìn không ra đạo hạnh của đạo sĩ, nàng kỳ thật còn tò mò đạo sĩ phàm nhân bắt yêu nghiệt như thế nào?"

Từ Hồng đi vào từ đường, Diệp gia đều khẩn trương đi theo.

Ai cũng sợ phủ tướng quân thật có yêu nghiệt, nguy hại đến mạng của mình. Diệp Triết Vân nói khoa trương như vậy, hiện tại lòng người bàng hoàng.

Từ Hồng lấy ra một cái la bàn, quay chung quanh từ đường lượn quanh hai vòng, ngử khí trầm trọng nói: "Quý phủ hoàn toàn chính xác tồn tại yêu vật."

Trong lòng Tô Tô hoài nghi, lão đạo sĩ thực sẽ bắt yêu sao?

Từ Hồng nói: "Cho bản đạo chuẩn bị máu chó đen, chu sa, còn có quần áo Tam công tử bị nhiễm máu."

Vội vàng có người đi làm, không bao lâu, đạo sĩ bắt đầu hành pháp.

Đạm Đài Tẩn dựa vào tuyết nhánh, lạnh lùng nhìn Từ Hồng.

Giữa mùa đông, Diệp Triết Vân xuyên qua quần áo đột nhiên bốc cháy.

Tro tàn bay lên không trung.

"Xem ra yêu nghiệt này, đạo hạnh không hết, còn giấu trong phủ." Từ Hồng nói, "Hiện tại bản đạo muốn tìm ra người này. Phiền phức chư vị tiến lên đây."

Đầu tiên là lão phu nhân, trong lòng bàn tay vẽ lên một ký hiệu phức tạp.

Đạo trưởng lắc đầu.

Tiếp theo là Diệp Khiếu cùng mấy vị công tử, lại sau đó, đến phiên Diệp Lam Âm cùng Tô Tô.

Nhị tiểu thư Diệp Lam Âm khẩn trương đến nuốt nước miếng.

Tô Tô vươn tay, Lão Đạo tại trong lòng bàn tay nàng vẽ lên cái ký hiệu, lắc đầu.

Nói thật, Tô Tô chưa thấy qua nghi thức trang nghiêm như thế, đạo của tu chân rất đơn giản.

Đến phiên Đạm Đài Tẫn, Tô Tô nhìn sang.

Đạm Đài Tẫn vươn tay, tiếng nói thanh nhuận: "Làm phiên đạo trưởng xem kỹ một chút."

Từ Hồng theo nếp vẽ bùa.

Đạm Đài Tẫn nghiêng đầu, vô tội cười nói: "Đạo trưởng nhìn ra cái gì rồi?"

Từ Hồng vẫn như cũ dáng vẻ trang nghiêm, lắc đầu.

Đạm Đài Tẫn thu tay lại, trong mắt tràn đầy mỉa mai.

Từ Hồng loại bỏ, trên trán mồ hôi lạnh càng nhiều. Đến buổi tối, Hi Hi đột nhiên đến bậm báo nói: "Đạo trưởng tìm yêu nghiệt!"

"Ở đâu?" Xuân Đào liền vội hỏi.

"Phía sau núi, nghe nói là tướng quân trước kia sẵn trở về một con báo đốm làm chuyện ác!"

Xuân Đào nhẹ nhàng thở ra, lộ ra nụ cười: "Tìm được là tốt rồi."

Tô Tô ghé vào trên bàn, không phản bác được.

Nàng nhẹ nhàng mài răng, tưởng rằng đạo hữu, còn muốn nhờ Từ Hồng hỗ trợ đưa tin cho Thần Quy, không nghĩ tới Từ Hồng là thần côn.

Chân chính tà vật, giờ phút này chính tựa tại phía trước cửa sổ, nhìn hoa mai nở rộ ngoài cửa sổ.

Dưới đèn hắt mặt mày tuyết tú, môi đỏ lương bạc.

Tô Tô nghĩ thầm, đêm nay phải trói hãn lại!

Hai ngày này đều qua như thế này.

Nàng ngẫu nhiên nửa đêm tỉnh lại, cảm thấy ót lạnh lạnh, vừa mở mắt liền trông thấy một đôi mắt mang theo tia máu lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

Cái gì là trời sinh Tà Cốt? Vài vạn năm mới sẽ sinh ra một loại tồn tại này.

Đây mang ý nghĩa, bất luận như thế nào, hãn nhất định sẽ đi theo hướng đổ máu. Giết người cùng làm nhục, đã khắc vào bên trong.

Không cách nào bị cảm hóa, chỉ có thể bị loại bỏ, ai đều không thể thay đổi.

Qua hai ngày, Tuyên Vương phủ cũng xảy ra vấn đề rồi.

Đại Hạ triều đình trên dưới lòng người bàng hoàng.

Nghe nói, Trắc phi nương nương của Lục điện hạ nghiêng nước nghiêng thành kia, hai ngày trước, lâm vào hôn mê, gọi như thế nào cũng không tỉnh.

Tô Tô nghĩ đến thứ tử ôn nhu bệnh mỹ nhân, cũng có chút vì nàng lo lắng.

Nửa đêm, Tô Tô trong mộng bất an, đột nhiên bừng tỉnh.

Nàng đột nhiên nhìn về phía dưới giường, quả nhiên, thiếu niên không thấy tăm hơi, trên mặt đất chỉ có đồng dây thừng.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Ác Mộng

Trong phủ Tuyên vương, Tiêu Lãm ôm nữ tử áo tím váy lụa, hỏi sục:
“Thường Nhi thế nào rồi?”

Nam tử mặc bạch y cười tủm tỉm nói: “Tình huống tự nhiên không ổn, ta nói này sư huynh, Tuyên vương đủ xui xẻo, mới dời phủ, đầu tiên là ong Xích Viêm vây công, sau thì trắc phi bị yểm ma, vận số năm nay không may mắn.”

Tiêu Lãm không tức giận, ôn hoà nói: “Ngu Khanh, ta cùng người nói chính sự, như thế nào đem chuyện Thường Nhi bị bóng đè lôi ra?”

Ngu Khanh: “Sư huynh, người cũng quá đánh giá cao ta, phải biết rằng, năm đó ở chiếu sơn, người học kiếm đạo, ta học trừ yêu, kiếm đạo của người kế thừa tinh tuý của lão nhân, ta trừ yêu lại học không được. Lần này trong phủ Triệu Vương, chính languy hiểm đến tính mạng để giúp người.” Triệu Vương chỉ sợ không thể tưởng tượng được, tòa thượng tân môn khách mà hần tôn sùng là sư đệ của Tuyên vương Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm thở dài một tiếng: “Sư phụ đưa ngọc cho người.”

Ngu Khanh vội nói: “Thật?”

Tiêu Lãm cũng không nói lời vô nghĩa, bên hông gỡ xuống một khối ngọc thoát nhìn bình thường ném cho Ngu Khanh. Ngu Khanh luống cuống tay chân tiếp được, vui vẻ ra mặt nói: “Ai nha, thê tử sư huynh xảy ra chuyện, Ngu Khanh giúp đỡ là đạo nghĩa không thể chối từ.”

Dứt lời, Ngu Khanh cất ngọc, vui đùa nói: “Yểm ma không giống với tiểu yêu vật, ta hiện tại thậm chí không tìm thấy nó nấp ở đâu. Đạo hạnh của ta, vô pháp thu phục loại tà vật này, nhưng muốn đánh thức Trắc phi không phải không có cách.”

“Trắc phi sở dĩ vẫn chưa tỉnh lại, là bởi vì bị lạc ở trong mơ . Chỉ cần ở trong thời gian quy định, đánh thức nàng sẽ không sao.”

“Nhưng tiến vào cảnh trong mơ của yểm ma, đầu tiên khám phá cảnh trong mơ, mới có thể cứu vớt người khác. Nếu không đánh thức nàng, tiến vào cảnh trong mơ giả, cũng sẽ chết ở trong mộng. Như thế nào, sư huynh nguyện thử một lần không?”

Tiêu Lãm không chút do dự gật đầu: “Được.”

Ngu Khanh đánh giá Tiêu Lãm liếc mắt một cái: “Người thật thích vị trắc phi này? Thế nhưng đem chí bảo của lão nhân cho ta, còn nguyện ý mạo hiểm cứu nàng. Lại nói, người trời sinh chính nghĩa cùng trách nhiệm, hôm nay mặc kệ là ai thay đổi, người đều nguyện ý cứu.”

Tiêu Lãm nghiêm túc suy tư Ngu Khanh nói, nói: “Không phải có thời gian hạn sao? Ít nói lời vô nghĩa.”

Ngu Khanh cười ha ha: “Thì ra người cũng sẽ tức giận, nhan sắc Trắc phi xác thật không tồi, khó trách ôn hòa như Ngọc sư huynh sẽ động lòng trắc ẩn. Hơn nữa, người thật sự chán ghét Diệp gia tam tiểu thư? Ta nhìn cô nương rất thú vị, người không thấy được, nàng lần trước dám can đảm đánh Triệu Vương.”

Vui đùa thì vui đùa, Ngu Khanh được bảo vật, bắt đầu nhanh chóng bày trận.

“Trên cổ Trắc phi có tơ hồng, chờ tơ hồng chuyển sau tai, đến lúc đi cứu. Cho nên người muốn tơ hồng lan tràn phía trước, đánh thức nàng.” Ngu Khanh trầm giọng dặn dò nói, “Nhớ lấy, trong yểm ma bóng đèn, đều là từ nội tâm sợ hãi nhất khát vọng đồ vật mà tạo thành.”

“Bất luận phát sinh cái gì, sư huynh đều phải thủ vững bản tâm, đi ra cảnh trong mơ của chính mình, mới có thể tiến vào cảnh trong mơ của Trắc

phi rồi cứu nàng.”

Tiêu Lãm nắm kiếm, nghiêm nghị gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Ngu Khanh đôi tay bay nhanh kết ấn, nhắm mắt niệm quyết, trên trán chảy ra tầng mồ hôi mỏng.

Quạt xếp trên không mở

“Tiến!”

*

Cùng lúc đó, vùng ngoại ô cách Tuyên vương phủ mười dặm, một hắc y thiếu niên đi vào trong rừng cây.

Rừng cây sương đen vờn quanh, thiếu niên đạp lên tuyết đọng, vang răng rắc.

Hắn vươn tay, đầu ngón tay tái nhợt, đã bị sương đen bao vây. Hắn nắm lấy phiến sương đen, sương đen ở hắn trong tay giã giụa.

Đạm Đài Tẫn liếm liếm môi, một loại khát cảm, từ dạ dày dâng lên.

Sương đen tựa hồ cảm thấy được cái gì, phía sau từ đầu ngón tay hắn chạy đi. Sâu trong rừng cây, một đôi mắt so đèn lồng còn lớn hơn xuất hiện, trong không khí quanh quần thanh âm.

“Buồn cười!”

Kẻ hèn phàm nhân, thế nhưng mưu toan cắn nuốt nó ma khí.

Đạm Đài Tẫn đáng tiếc mà nhìn ma khí biến mất, hắn đối diện với cặp mắt đáng sợ kia, nhàn nhạt nói: “Thả nàng ra.”

Yểm ma lành lạnh nói: “Người cùng ta nói điều kiện? Người lấy cái gì đổi?”

Âm thanh nó hồn hậu, tuyên truyền giác ngộ. Đôi mắt màu đỏ sẫm, đánh giá thiếu niên trước mặt nhìn qua gầy yếu bất kham.

Trên người nam tử trước mắt, có một loại hơi thở mà nó thềm nhỏ dãi, bóng đèn từ khe hở Hoang Uyên chạy ra, vốn bụng đói đã kêu vang, nếu không phải bởi vì nó chỉ có thể ở cảnh trong mơ giết người, đã sớm nhào qua cắn nuốt Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn nghiêng đầu: “Điều kiện? Người cho rằng ta sẽ cùng người ra điều kiện?” Hắn chenửa bên mặt, nghe được tiếng chề cười, thấp giọng cười rộ lên.

Yểm ma thềm nhỏ dãi mà nói: “Dem linh hồn người cho ta, ta sẽ thả nữ nhân kia.”

Đạm Đài Tẫn cong môi, nhẹ giọng nói: “Được, tới lấy đi.”

Sương mù của Yểm ma đảo mắt bao bọc lấy hắn.

Tô Tô chạy tới, vừa vịn thấy một màn này, da đầu căng ra, nhào lên túm chặt hắn.

“Đạm Đài Tẫn!”

Đạm Đài Tẫn đứng ở trong sương đen quay đầu lại.

Hắn không kiên nhẫn nói: “Buông ra.”

Tô Tô bắt lấy hắn: “Người điên rồi? Tiến vào trong mộng quái vật, người làm sao ra được!”

Trong sách Tàng Thư Các có ghi lại, yểm ma từ dục vọng cùng chấp niệm mà sinh, khe rãnh dục vọng trong lòng càng sâu, càng khó ra cảnh trong mơ.

Chỉ có nội tâm thuần khiết không tì vết, tâm kiên định, mới có thể không bị yểm ma dụ hoặc.

Đạm Đài Tẫn là Ma Vương, Ma Vương sao có thể vô dục vô cầu? Hành vi này Đạm Đài Tẫn nói tốt chút thì là vì mỹ nhân khom lưng, nói khó nghe chính là tìm chết.

Chủ yếu là hấn chết thì chết, có bản lĩnh thì đừng sống lại, yểm ma căn bản không cần nuốt đờ cốt, thân thể Đạm Đài Tẫn, nếu thật sự táng thân ở cảnh trong mơ, tam giới chúng sinh sẽ xong mất.

Đạm Đài Tẫn nhìn đôi tay đang bắt lấy chính mình.

Tô Tô một mặt tránh sương mù, một mặt túm hấn rangoài.

Mặt nàng ghen đến mức đỏ bừng, thấy Đạm Đài Tẫn trong mắt đạm mạc, nhìn không được nổi giận mắng: “Người tinh trùng lên não sao? Diệp Băng Thường xinh đẹp thì cũng là thê tử của người khác. Người bị bệnh tâm thần à!”

Đạm Đài Tẫn lạnh giọng nói: “Nàng là của ta.”

“*mm” Tô Tô hận không thể một kiếm chọc chết hấn cho xong hết mọi chuyện.

Đạm Đài Tẫn rũ mắt nhìn Tô Tô, nàng trước sau không muốn buông tay, sương đen cọ qua thiếu nữ da thịt non mịn của thiếu nữ, sắc mặt nàng càng ngày càng trắng.

Hắn nhìn nàng cùng chính mình gắt gao tương nắm cái tay kia, mềm mại lại cứng cõi. Dừng ở trong mắt hắn, chướng mắt cực kỳ.

Thấy yểm ma quyết tâm muốn cắn tương lai chủ tử của nó, Tô Tô động hỏa khí.

“Trọng linh khai quang, tím ý huyền lôi, lên!” Trong tay áo bay ra một lá bùa.

Hoàng phù vụt ra một cái cánh tay thô màu tím lôi điện bổ về hướng yểm ma.

Yểm ma không thể cắn nuốt Đạm Đài Tẫn, thực bực bội, bị một phàm nhân phá rối.

Tím sét đánh tan sương mù, yểm ma hết sức tức giận, một lát sau, lại nhanh chóng đoàn tụ, khặc khặc cười nói: “Đều đi vào giấc mộng đi.”

Đạm Đài Tẫn nhìn Tô Tô, tay nhỏ ngọc bạch, như cũ nắm lấy ngón tay của chính mình.

Mắt nàng mở to, môi cơ hồ cắn ra máu, tròng mắt hắn, bộ dáng bị hắn làm cho tức tức chết.

Mảng chửi người đều có tinh thần phấn chấn.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên thực bực bội

Hắc khí ăn mòn Tô Tô trước, hắn lạnh giọng nói: “Cút.”

Hắn bẻ tay nàng ra.

Tô Tô bị sương đen đẩy ra, nàng ngã ngồi trên mặt đất, bị Đạm Đài Tẫn bẻ ra ngón tay đau muốn ch.ế.t . Đạm Đài Tẫn có thật là không để bụng có thể bẻ gãy tay nàng.

Đôi mắt Yểm ma bỗng nhiên tiến đến trước mặt nàng.

“Tối vừa lúc, tất cả không được đi.” Nó ngử ngử cổ Tô Tô, tham lam mà than thở.

Hắc khí che trời lấp đất , đảo mắt vây quanh Tô Tô.

*

Tô Tô tỉnh lại, một nam nhân mặc thanh y sắc mặt trầm trọng mà nhìn nàng.

Nàng kinh ngạc nói: “Cha?”

Thanh y Tiên Tôn gật đầu: “Tô Tô, Đạm Đài Tẫn chết ở trong bóng đè , nhiệm vụ con thất bại, Câu Ngọc đưa con về 500 năm sau, Ma thần đã là thức tỉnh.”

“Sao có thể.....” Tô Tô lẩm bẩm nói.

Tiên Tôn thở dài: “Có lẽ là thiên mệnh như thế đi.” Hắn trong mắt xẹt qua một tia bi thương, nâng Tô Tô dậy.

“Ma thần ra tay, đã vây quanh Hành Dương tiên sơn. Tô Tô, con theo Phù Nhai đi.”

“Cha, vậy còn cha?”

Tiên Tôn sờ sờ tóc nàng,nói: “Cha và Hành Dương cùng nhau tồn tại.”

Vừa dứt lời, một người đệ tử máu tươi xông tới, khóc đến bi thiết:
“Chường môn, Phù Nhai sư huynh..... Hãn..... Hãn.....”

Tô Tô nâng đôi mắt, tông môn ở ngoài, một thiếu niên áo bào trắng, tiên kiếm thật sâu cắm vào đại địa, hắn nhắm mắt lại, lấy tư thái bảo vệ ngồi xếp

bằng ở tông môn , thân thể bắt đầu tắc tắc tiêu tán.

Tô Tô nghiêng ngả lão đảo đến bên hẳn: “Phù Nhai!”

Thân thể Phù Nhai biến mất , dung nhập đại trận thủ sơn, gia cố kết giới Hành Dương tông.

Nàng nước mắt bất tri bất giác chảy đầy mặt.

Đồng môn bên cạnh nói: “Đều do Lê sư muội, duy nhất cơ hội cho nàng, nàng lại làm tông môn biến thành như vậy. Phù Nhai sư đệ vì giúp nàng tạ tội, thế nhưng lấy thân”

“Đáng chết chính là nàng.”

“Đúng vậy, nên là nàng! Không nên là Phù Nhai sư đệ!”

Tô Tô không thể ôm lấy thân thể tiêu tán kia.

Hoảng hốt , thiếu niên còn chưa hoàn toàn tiêu tán linh hồn tựa hồ mở mắt ra, tái nhợt hướng nàng mà cười cười.

“Sư tỷ, còn có thể thấy tỷ..... Thật tốt.....”

Không, không nên như này.

Đồng môn nói không sai, là nàng không thể nắm chắc cơ hội cuối cùng, người chết không nên là Phù Nhai, hẳn là mình.

Tam giới huỷ hoại, Phù Nhai đã chết, cha cũng sẽ vì Hành Dương tông tuần đạo.....

Tô Tô nhặt kiếm của Phù Nhai.

Kiếm khí như hồng, chiếu rọi ra mặt như hoa như ngọc của thiếu nữ, nàng đầy mặt nước mắt, chu sa sáng quắc.

Có người ở nàng bên tai thở dài nói: Được , cũng như Phù Nhai giống nhau, cùng nhau vì đạo mà hi sinh

Ít nhất có thể cho Hành Dương tồn tại lâu một lát.

Nàng nâng lên kiếm lạnh băng, hướng tới chính mình.....

Kiểm tránh thân thể Tô Tô, đâm vào sương đen phía sau, Tô Tô quát lên: “Ta có quý mới tin người!”

Sương đen hét lên ——

“Không có khả năng! Không có khả năng!”

Sương đen bị kiếm khí cắt qua, biến mất trong giây lát.

Tô Tô lau khô nước mắt trên gương mặt.

Linh hồn của nàng ta là một con linh điều đỏ lửa, kêu ngạo mà kêu một tiếng.

Ảo cảnh tan biến trong khoảnh khắc.

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

Đại đạo chí thuần, vô dục tắc cương, không sợ trong sáng.

Nhưng mà, hiện tại đi đâu tìm Đạm Đài Tẫn cùng Diệp Băng Thường đây?

Mới vừa nghĩ như vậy, thân thể bỗng nhiên bị đẩy một chút.

“Diêu y nữ, người còn đang ngăn người nghĩ gì! Nương nương mau sinh, bà mẹ bảo người chuẩn bị kéo cùng nước ấm ?” Một phi y nha hoàn, hung hăng trừng mắt Tô Tô.

Tô Tô nhìn về phía tay chính mình, tay thiếu nữ không thấy, thay thế là tay mang nếp uốn.

Nàng thế nhưng biến thành một phụ nhân trung niên, vẫn là một người y nữ!

Mắt thấy nha hoàn sắc mặt càng ngày càng kém, Tô Tô theo bản năng nói: “Chờ một lát, ta lập tức đưa qua.”

Nha hoàn nói: “Người tâm tư hoảng hốt như vậy, nếu Nhu phi nương nương hoặc là tiểu điện hạ xảy ra chuyện, Hoàng Thượng định sẽ không bỏ qua người!”

Tô Tô nói: “Vâng vâng”

Không biết khi nào, bên tay trái Tô Tô, xuất hiện một chậu nước ấm cùng kéo.

Nàng trong lòng tuy rằng nghi hoặc, lại nhanh nhẹn mà cầm đồ vật, đi theo nha hoàn .

Nha hoàn vỗ tay: “Ông trời phù hộ, nương nương nhất định phải thuận lợi sinh hạ một tiểu hoàng tử!”

Bầu trời tiếng sấm nổ vang, vòm trời chấn đến âm âm vang lên.

Tô Tô ngẩng đầu, thấy chân trời mây đen tụ tập, giống một đoàn huy chi không tiêu tan tà khí, nơi nơi quanh quần hơi thở mang điếm xấu.

Chim én dưới mái hiên bị dọa sợ mà bay tới bay lui.

Phía trên cung điện, vòm trời nhan sắc giống như đang sắp chuyển thành màu đen như mực

Một nam nhân mặc minh hoàng sắc long bào, sắc mặt nôn nóng mà chờ ở bên ngoài.

Tô Tô ôm nước ấm, hã hùhng khiếp vía.

Này rốt cuộc là tình huống gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: Bạc Tình

Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Tô Tô đi vào trong phòng, trông thấy mấy bà đỡ vây quanh một nữ tử mặc áo lót.

Nữ tử bộ dáng xinh đẹp, trên trán ướt đẫm mồ hôi, mắt sắc thống khổ.

"Nương nương! Người chịu đựng!"

Các bà mụ đầu cũng đầy mồ hôi, trong tay Tô Tô là nước nóng, không biết lúc nào bị người khác lấy mất.

Nàng bị gạt ra bên ngoài, chỉ có thể nhìn tình hình phát triển.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Một bà đỡ lo lắng nói, "Nhu phi nương nương buổi sáng động, bây giờ là chạng vạng tối, còn chưa sinh."

Trên giường Nhu phi sớm mất khí lực, trong miệng ngậm miếng nhân sâm, nàng kiên trì dùng lực, cuối cùng vẫn bị hôn mê.

Máu tươi uồn lượn chảy xuống đôi chân của nàng.

Cho dù Tô Tô chưa nhìn qua sinh con, cũng có thể đoán được, dưới tình huống này, ngắt đi đau như thế nào.

Quả nhiên, các bà mụ trắng bệch cả mặt.

Có người cấp tốc ra quyết định: "Đi bẩm báo Hoàng thượngtình huống bây giờ, giữ nương nương hay là giữ hoàng tử..."

Một lát sau, bên ngoài truyền đến âm thanh tức giận của Hoàng đế.

"Đồ hỗn trưởng, phế vật vô dụng, trảm giữ Nhu phi, nếu Nhu phi xảy ra chuyện gì, các người đều chôn cùng!"

Tô Tô nhìn về phía bụng to của Nhu phi.

Trong lòng biết đứa nhỏ này chỉ sợ giữ không được.

Nhưng mà ngoài ý định, đang lúc y nữ cùng các bà mục muốn động thủ, Nhu phi tỉnh lại, nằng hai mắt mở màng, trong miệng lẩm bẩm nói: "Hoàng nhi... Ta hoàng nhi..."

Nhu phi lã chã rơi lệ: "Cầu các người, giữ con của ta!"

Tất cả mọi người thần sắc cực kỳ bi ai, Tô Tô trong lòng cũng một trận khỗ sở.

Hoàng đế hạ lệnh, tự nhiên sẽ giữ Nhu phi.

Đột nhiên, bà đỡ kinh hỉ nói: "Nương nương, dùng sức! Ta nhìn thấy đầu của đứa bé!"

Nhu phi bờ môi run rẩy, cắn răng!

Bà đỡ vui vẻ nói: "Đứa bé ra..."

Sau một khắc, các bà mục đột nhiên rít lên một tiếng.

Tô Tô trong lòng có loại dự cảm xấu.

Tiếng động lớn như vậy, bên ngoài Hoàng đế đập cửa vào.

Hoàng đế định thần nhìn lại, chỉ thấy bị máu tươi choáng trên giường, một bé trai nằm trong vũng máu.

Đôi mắt đen hãn mở ra lúng liếng, trong tay cầm ruột Nhu phi.

Bé trai tựa hồ hiểu kì đồ vật trong tay, ấm áp, mềm dẻo, kéo không ngừng.

Hắn hé miệng, cắn cắn.

Bé trai lộ ra răng sữa lạnh lẽo.

Mà trên giường Nhu phi, mắt mở to, đã tắt thở.

Bà đỡ cùng y nữ run rẩy quỳ đầy đất.

"Hoàng thượng... Hoàng thượng... Đây là. . ."

Tiểu quái vật sinh ra chưa khóc nỉ non một tiếng, còn mọc răng! Móng tay xuyên phá qua bụng Nhu phi!

Tô Tô trong nháy mắt rõ ràng đây là ai —— đúng là Đạm Đài Tẫn!

Nàng vạn vạn không nghĩ tới, trời xui đất khiến, đến Đạm Đài Tẫn trong mộng cảnh, còn gặp được màn hãn sinh ra.

Ma vật cảm giác được mình bị từ bỏ, thế là quả quyết giết mẫu thân, muốn sinh ra.

Hoàng đế nhìn thi thể Nhu phi, đột nhiên cầm bé trai, quăng hãn hung hăng trên tường.

"Quái vật, ngươi quái vật này, chết đi!"

Bé trai trên đất bị quăng, không tắt thở, từng ngụm từng ngụm máu từ trong miệng hãn phun ra. Hãn thổi lên bọt máu trên miệng.

Bộ dáng tà vật ngây thơ lại vô tội, cực kỳ kinh người, bà đỡ hét lên một tiếng, dọa hôn mê bất tỉnh.

Đạm Đài Tẩn khước miệng dính lấy máu, mắt đen nhánh, đối đầu với con mắt của Tô Tô.

Tô Tô cùng bé trai bốn mắt nhìn nhau một khắc này, không gian thay đổi.

Đợi đến khi đứng vững, có người nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Cũng khổ người, nhỏ nghiệt chướng còn muốn người đi nhật xác, ném ở lãnh cung nhiều ngày như vậy, thi thể đều phân huỷ....."

Cung nữ đã rời đi, Tô Tô một mình đứng bên ngoài cửa cung.

Nàng do dự một chút, đẩy cửa ra, trông thấy cỏ khô bên cạnh, vứt bỏ lấy một bao rách rách rưới rưới, tã lót dính đầy vết máu.

Thì ra sau khi Nhu phi chết, Đạm Đài Tẩn bị người ném bên trong đây. Xem ra, đã mấy ngày.

Tô Tô đi qua.

Nàng biết, cái này hiển nhiên là cơ hội tốt nhất hiểu rõ quá khứ Ma Thần.

Trong tã lót, "Ma vật" chật vật.

Tã lót dính đầy bùn vụn cỏ, hắt lộ cánh tay ra bên ngoài, tất cả đều vết tích muối đốt.

Còn có trầy da, vết thương, khuôn mặt bẩn đến không rõ bộ dáng.

Không ai cho hắt đổi tã, trong tã lót tỏa ra mùi thối.

Đạm Đài Tẩn gặt gao ôm một con chuột nâu chết, con mắt đóng chặt lại.

Máu chuột chết một nửa dính trên miệng hắt.

Tô Tô cuối cùng biết hẳn một ngụm sữa mẹ cũng không uống, đến cùng là như thế nào sống sót.

Chuột muốn ăn hẳn, ngược lại bị hẳn bắt được, coi như đồ ăn.

Thân thể nho nhỏ của hẳn đang run rẩy, ôm chuột chết, giống như là ôm lấy hi vọng duy nhất của thế giới này.

Con chuột đã bốc mùi, Đạm Đài Tần vẫn như cũ không nỡ ném.

Bé trai giống như hiểu không có ai nuôi hẳn, không có ai sẽ chăm sóc hẳn.

Hẳn bị thương rất nặng, giờ phút này bờ môi tái nhợt.

Tô Tô tâm tình khó mà hình dung.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng chứng kiến hẳn tàn nhẫn, lại chứng kiến hẳn đáng thương cùng yếu ớt.

Loại mâu thuẫn này, nàng xuyên qua đến năm trăm năm trước vẫn tồn tại.

Nếu có lựa chọn, làm cho nàng đến tuổi thơ giết hẳn, Tô Tô biết, mình nhất định sẽ động thủ.

Nhưng mà Tà Cốt tồn tại, Ma Thần sẽ bất diệt.

Giết hay không không phải do nàng lựa chọn.

Nàng ngồi xồm xuống, đang muốn ném chuột trong tay hẳn, bên ngoài truyền đến bước chân nhỏ vun.

Tô Tô vội vàng trốn đi.

Chỉ thấy phi áo cung nữ hôm đó, mắt đỏ hồng đi tới, ôm lấy Đạm Đài Tần, khóc không thành tiếng: "Ta thương nương nương, tiểu điện hạ... Tiểu điện hạ..."

Cung nữ khóc lấy khóc để hồi lâu, cuối cùng căn môi ôm đứa bé.

Tô Tô như có điều suy nghĩ, đại khái là cung nữ trung thành nhất của Nhu phi, một mặt căm hận Đạm Đài Tần hại chết Nhu phi, một mặt nhớ tới đây là huyết mạch cuối cùng của Nhu phi, Nhu phi tình nguyện mình chết, cũng muốn bảo vệ đứa bé.

Lúc này mới nhật Đạm Đài Tần trở về.

Tô Tô vừa theo sau, sau một khắc đầu vầng mắt hoa.

Nàng nghĩ, lại đổi cảnh.

*

Tô Tô tỉnh lại, một đứa bé bốn năm tuổi, quỳ trên mặt đất.

Cung nữ nói: "Đến đây học một tiếng."

Nam nghiêng đầu, nhu thuận kêu lên: "Gâu!"

Các cung nữ che môi cười.

Có người ném ra một chuỗi đường hồ lô: "nhặt đi."

Nam đồng nhanh chóng chạy tới, nhặt mút quả lên, cúi đầu cắn ở trong miệng, cũng không quan tâm bòn phía trên.

Phi áo cung nữ nổi giận đùng đùng xuất hiện: "Các người đang làm cái gì!"

Các cung nữ xẹp miệng, tản ra bốn phía.

Phi áo cung nữ rưng rưng kéo nam đồng : "Điện hạ, người sao có thể như vậy? Chúng ta mặc dù thất thế, người là chủ tử, người học tiếng súc sinh, còn quỳ xuống bọn nô bộc!"

Đạm Đài Tần nâng khuôn mặt nhỏ, khéo léo nói: "Lan An cô cô, các nàng nói ta học chó sủa, sẽ cho ta ăn."

Hắn cắn nát kẹo đường, vỏ bọc đường cắn đến kẻo kẹt vang.

Lan an phản nộ nói: "Điện hạ, người có biết hay không, cái gì gọi là tự tôn!"

Đạm Đài Tần nghi ngờ nói: "Cái gì là tự tôn?"

Hắn con người đen nhánh, trên mặt không có nửa điểm vẻ khuất nhục. Lan An giật mình, đột nhiên rõ ràng, trước mắt nam đồng, trời sinh thiếu hụt lòng xấu hổ.

Lan an bờ môi mấp máy: "Chính là... Các nàng đang đùa người..."

"Thật sao?" Đạm Đài Tần nghiêng đầu, rút đi ngây thơ trong mắt, tình táo hỏi, "Không phải cho ta ăn?"

Lan An: "Không phải."

Đạm Đài Tần nuốt xuống kẹo đường, liếm liếm môi: Như này..."

Tô Tô giờ phút này làm một con mèo con, đứng trên núi giả, trầm mặc nhìn tất cả.

Qua hai ngày, trong hồ phát hiện một thi thể cung nữ.

Chính là cung nữ bắt học chó sủa.

Thi thể hiện lên, xấu xí đáng sợ.

Tô Tô dùng vuốt mèo ôm lấy đầu, đây rốt cuộc là ác mộng gặp quý.

Lan An dưới ánh nến, run rẩy môi: "Điện hạ, là, là người làm sao?"

Đạm Đài Tẫn nghiêng đầu: "Ta làm cái gì?"

"Điện... Điện hạ..."

"Vì cái gì Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, có người hầu hạ, có Thư Niệm, ta không có?" Nam đồng đánh gãy nàng, mở to con mắt hỏi.

Lan an khổ sở nói: "Bởi vì, chúng ta không quyền không thể, không được ý vào."

Đạm Đài Tẫn trầm tư một lát, lạnh lùng nói: "Bọn họ cũng không có ý vào, có phải là ta cùng bọn hãn giống nhau rồi?" Chỉ cần bọn họ cũng mất mẫu thân, mọi người liền đều ngang hàng.

Lan an che miệng, quá sợ hãi lui lại hai bước.

"Người!"

Đạm Đài Tẫn nói: "Người đang sợ ta?"

Lan an miễn cưỡng cười nói: "Điện hạ hiểu lầm."

Nam đồng cúi đầu xuống, trong mắt mờ mịt không hiểu.

Tô Tô không nghĩ tới, sau khi Lan An đi, nàng sẽ bị Đạm Đài Tẫn bắt được.

Tay nam hài gãy trơ cả xương, hãn xách gáy nàng, làm mèo con, Tô Tô kêu muốn nổ.

"Ta phát hiện người." Hãn nói.

Sau một khắc, Đạm Đài Tẫn buông tay ra, nhấn nàng xuống một cái cá khô nhỏ.

"Ăn." Hấn ra lệnh nói.

Tô Tô nghĩ thầm, ta khờ ta mới ăn.

Nhưng mà thân là mèo con, đã dựa vào bản năng, bị khống chế liếm lên cá khô nhỏ.

Tô Tô ở trong lòng một bên rơi lệ một bên tuyệt vọng.

Không bao lâu, nàng thân mèo co quắp.

Đạm Đài Tẫn bình tĩnh đem mèo con chôn.

Tô Tô thân thể bị ép rời đi, lần này, nàng không biết mình là cái gì, càng không có cách nào động đậy.

Đêm đông tố, cửa bị người đẩy ra.

Lan An đem thằng bé trai đẩy vào, sụp đổ khóc lớn nói: "Ta sai rồi, ta không nên cứu người, không nên cầu Hoàng thượng nhớ tình cũ, giữ người một mạng. Người không phải đứa bé của Nhu phi nương nương, người là quái vật!"

"Lan An cô cô?"

"Ngậm miệng!" Lan an cuống loạn, "Người dĩ nhiên ý đồ... giết Tam điện hạ!"

"Hấn không ăn." Đạm Đài Tẫn nghĩ nghĩ, lộ ra một cái nhu thuận nụ cười, "Hấn không phải không ăn sao? Cô cô đừng nóng giận."

"Đó là bởi vì ta ngăn cản hấn!" Lan An rung động nói, "Ta không dạy được người, từ nay về sau, người tự sinh tự diệt đi."

Đạm Đài Tần nụ cười biến mất, ngược mắt: "Người cũng muốn phản bội ta sao?"

Lan an không trả lời, đẩy hấn ra, biến mất bên trong Lô Vĩ.

Sét đánh mở trời, lộ ra mặt nam hài tinh táo tái nhợt, hấn giật giật bộ mặt, ý đồ lộ ra một bộ dáng ngây thơ vô tội đáng thương.

Sau một khắc, hấn lại khôi phục thành bộ dáng lạnh lùng.

Nhìn dáng vẻ hấn lạnh lùng, Tô Tô đột nhiên ý thức được, hấn cũng không quan tâm. Thậm chí khả năng đang nghĩ, Lan An phản bội hấn, cũng nên chết.

Thì ra cái gọi là trời sinh Tà Cốt, lại là như vậy. Sinh ra khát máu ngang ngược, vì sinh tồn không từ thủ đoạn.

Hấn thiếu hụt sự đồng tình, lòng thương hại, không rõ cái gì gọi là xấu hổ.

Có lẽ... Tô Tô xuất thần nghĩ, hấn cũng không biết yêu cùng tình cảm là cái gì, trời sinh lương bạc.

Đây mới là vì sao, cha nói người mang Tà Cốt, vĩnh viễn sẽ không bị cảm hóa.

Lan An đối với hấn tốt như vậy, nuôi dưỡng hấn, ánh mắt hấn nhìn về phía Lan An lãnh đạm lại không thêm để ý chút nào.

Lan An không muốn hấn, hấn không bỏ, chỉ có bị chọc giận không vui, mắt đen nhánh lộ ra mười phần ử dột.

Thiêm điện chiếu sáng, Đạm Đài Tẫn thành linh trông thấy trên đài cao, có một người giống Lưu Ly thần nữ

Lưu Ly sáng thông thấu, thần nữ tóc dài tới eo, váy áo tầng tầng lớp lớp, giữa lông mày một chút chu sa.

Nàng chấp nhất kiếm, lộ ra dũng cảm lại thánh khiết.

Hắn nháy mắt nhìn chăm chăm Lưu Ly thần nữ.

Tô Tô rùng mình.

Sau đó, hắn vậ mà bắt đầu leo lên trên đài cao, leo đến một nửa, hắn té xuống, bị mảnh gỗ vụn vạch ra dài ba tấc vết máu.

Hắn điềm nhiên như không có việc gì đứng lên, tiếp tục đến gần nàng.

Tô Tô đều nhanh hét lên: Người không được qua đây.

Lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng, nàng rốt cục bị Đạm Đài Tẫn nắm trong tay.

Hắn dùng tay dính đầy máu tươi, nhẹ nhàng sờ mặt gò má nàng

Trẻ con yếu tiếng thấp giọng nói: "Thật xinh đẹp."

Tóc dài chu sa.

Thần nữ cầm kiếm dũng cảm thánh khiết, hắc ám bị vạch về sau, kinh diễm đến không gì sánh được.

Hắn nhìn lòng bàn tay thần nữ Lưu Ly bị bàn tay dính đầy máu tươi cầm lấy, mê muội thoa khắp máu của mình trên thân nàng.

Tô Tô cảm nhận được hắn ngón tay lạnh như băng, cả người đều không tốt: "... Bệnh tâm thần.."

Cho nên thân thể hiện tại của nàng nàng, rốt cuộc là cái gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: Rách Nát

Từ ngày đó về sau, Lan An cũng không quay trở lại nữa.

Tô Tô được bày tại thiên điện trong Chu quốc, chạng vạng tối mỗi ngày, Đạm Đài Tẫn sẽ trở về ngủ.

Hắn ngủ trên mặt đất, có đôi khi nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, có đôi khi mở to mắt, nháy mắt nhìn nàng, nhưng không còn đụng vào nàng, ngược lại đếnàng rất xa.

Nếu như không phải hôm đó hắn nói xinh đẹp, Tô Tô thậm chí cảm thấy, hắn rất chán ghét mình.

Làm cho Tô Tô khó chịu chính là thẳng nhóc rách rưới tùy ý lấy máu của hắn dính đầy toàn thân nàng, hoàn toàn không có dự định lau đi chút nào.

Không biết là cố ý, vẫn là quên đi.

Cũng may Tô Tô hiện tại vô tri vô giác, chỉ mong nhanh lấy lại thân thể con người, đá Đạm Đài Tẫn ra khỏi mộng cảnh.

Mặc dù đợi ở trong mơ có thể giải càng nhiều sự việc liên quan tới Tà Cốt.

Nhưng ở trong hiện thực, nếu như trời đã sáng, Tô Tô còn chưa tỉnh lại thì Đạm Đài Tẫn cùng Diệp Băng Thường, mấy người bọn hắn đều phải chết ở trong mơ.

Bị vây ở trong Lưu Ly, Tô Tô rất lo lắng.

Nhưng mà nàng không phải chủ nhân mộng cảnh, linh hồn Đạm Đài Tần cũng không phải nàng có thể điều khiển, chỉ có thể giống một mảnh phù lá bay trong nước theo mộng cảnh phát triển.

Không biết thời gian qua bao lâu, âm thanh một đứa bé trai đầy ác ý ở ngoài cửa vang lên.

"Đúng, ném vào, chơi chết đứa nhỏ nghiệt chủng."

"A , chờ một chút, đó là cái gì?"

Cửa bị người đẩy ra, Tô Tô trông thấy một cầm y nam đồng ước chừng bảy tám tuổi vào.

Hắn cầm "Tô Tô" ở trên bàn lẩm bẫm nói: "Đây là cái gì, thật xinh đẹp..."

Tô Tô bây giờ đối với hai chữ "Xinh đẹp" không hề có chút thiện cảm, đứa trẻ này sẽ không cũng tới bồi máu nữa chứ? Vương thất Đạm Đài yên hết rồi sao?

Nam đồng căn thận từng li từng tí nâng...nàng, thúc giục nói: "Nhỏ toàn tử, mức nước tới."

Hắn lau máu của Đạm Đài Tần bôi trên người Tô Tô đi, trong mắt càng ngày càng sáng.

"Nhỏ toàn tử, người nhận ra nàng sao?" Trên đời thật có bộ dáng thiếu nữ như vậy sao? Pho tượng hình dáng Lưu Ly, cũng làm mắt người ta vui sướng.

So với mẫu phi hắn cũng đẹp rất nhiều lần.

Nhỏ toàn tử lắc đầu, bất an nói: "Tam điện hạ, chúng ta đi nhanh đi. Hắn... Hắn sắp trở về rồi."

Đạm Đài Minh Lăng rõ ràng lúc này mới nhớ tới chính sự, trên mặt hung ác lên.

"Hừ, ném đồ vật vào, chúng ta đi. Thứ này bản điện hạ mang đi, khẳng định là nghiệt chủng trộm chỗ khác."

"Vâng." Thái giám vội vàng ném trúc lâu cũ nát vào trong cung điện.

Tô Tô trông thấy, bên trong trúc lâu lít nha lít nhít rần độc bò ra.

Mà Đạm Đài Tần hoàn toàn chính xác trở về.

Tô Tô có chút sốt ruột, Đạm Đài Tần không thể chết ở trong giấc mộng. Nàng có lòng muốn trốn thoát, nhưng mà Đạm Đài Minh Lăng đã mang nàng đi xa.

Tô Tô lo sợ bất an.

Ma nhỏ vật sẽ không bị hại chết chứ?

Ác mộng chế tạo từ nỗi sợ hãi cùng chấp niệm.

Tô Tô sợ hãi tiên môn xuống dốc, sợ đồng môn chết. Mà Đạm Đài Tần... Sợ hãi chính là cái gì, chấp niệm là cái gì?

Nàng bị Đạm Đài Minh Lăng mang đi, đến một cung điện tráng lệ.

Tô Tô vừa nhìn liền biết, vị hoàng tử này được sủng ái.

Không biết so với Đạm Đài Tần tốt bao nhiêu lần.

Ánh trăng thức dậy, bên ngoài truyền đến một tiếng vang động.

Cửa cung điện bị đẩy ra, dưới hoàng hôn, một bóng dáng nho nhỏ gầy yếu xuất hiện ở cửa ra vào: "Đạm Đài Minh Lăng, đồ vật của ta, trả lại cho ta."

Đạm Đài rõ ràng phần nô nói: "Ai cho tên tiểu súc sinh này vào!"

Đạm Đài Tẫn không nói, trong tay cầm lấy một con rắn độc đi về hướng Đạm Đài Minh Lãng .

Đạm Đài Minh Lãng suy cho cùng là đứa trẻ, dọa đến lui về sau một bước, quát lớn người chung quanh: "Cầu nô tài! Đều chết hết sao? Còn không ngăn cản hănh!"

Bọn thái giám bắt được Đạm Đài Tẫn, rắn độc cũng bị cướp mang đi.

Tô Tô trông thấy, đứa trẻ bị đè xuống đất.

Đạm Đài Minh Lãng đi qua, tức giận nhắc chân dẫm lên mặt Đạm Đài Tẫn: "Người chỉ là con hoang, con hoang cái gì cũng không có! Người muốn cái này?"

Đạm Đài Minh Lãng cầm Lưu Ly.

Mắt đen Đạm Đài Tẫn yên lặng, rơi vào Lưu Ly trong tay huynh trưởng, chuyên chú giống như dễ dàng bị lực hấp dẫn chú ý là đứa trẻ đơn thuần.

"Tốt, vậy trả lại cho người." Đạm Đài Minh Lãng đột nhiên buông lỏng tay ra.

Ánh mắt Tô Tô liếc qua, nhìn thấy đứa trẻ bị bọn thái giám gắt gao đè lại, đuôi mắt hănh hiện đỏ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Ly.

Lưu Ly nát trước mắt Đạm Đài Tẫn.

Một cái chớp mắt trở nên dài đằng đẵng, Tô Tô thậm chí trông thấy con người Đạm Đài Tẫn co vào, không khí lập tức giống như yên tĩnh trở lại.

Thân tượng Tô Tô vỡ vụn, linh hồn của nàng rốt cục có thể ra.

Còn không kịp mừng rỡ, sau một khắc, không gian vặng vẹo, nàng đã mất đi tri giác.

Đạm Đài Tẫn trừng mắt nhìn.

Hắn biểu hiện coi như bình tĩnh, không có chút nào phần nộ.

Thái giám cùng Đạm Đài Minh Lăng cười nhạt, Đạm Đài Tẫn đột nhiên vươn tay, nhặt mảnh Lưu Ly vỡ nát ở trước mắt, mặt không cảm xúc nuốt xuống.

Mảnh vỡ sắc bén phá cổ họng của hắn, hắn duy trì tư thế nằm rạp trên mặt đất, cảm lấy tiếng nói thấp giọng cười.

Bên ngoài mộng cảnh, sương mù màu đen kinh hãi chạy trốn tứ phía.

Một chút không có biến mất, đều bị hút vào thân thể nam nhân tóc đen môi đỏ, thân thể Đạm Đài Tẫn run rẩy một lát, trong mắt đen nhánh.

Nhân vật bên trong Kính Tượng kêu thảm, bị lực lượng vô hình xé nát,

Đạm Đài Tẫn đứng lên, mộng cảnh sau lưng hắn, vỡ vụn thành từng mảnh.

*

Tô Tô phát hiện mình phía sau lưng để trần, nằm lỳ ở trên giường.

Trên lưng đau rát.

Nàng giật giật ngón tay, phát hiện có thể điều khiển thân thể. Trước đó là y nữ, cung nữ, mè con, trong thân thể Lưu Ly, nàng giống như chân tay bị trói, chỉ có thể trở mắt nhìn xem sự tình phát triển.

Cùng việc nói tiến vào mộng cảnh Đạm Đài Tần, không bằng quần chúng.

Mà giờ khắc này, nàng có cảm giác mình sống lại.

Một giọng nữ oán trách nói: "Hồng Đậu, người đừng tiếp cận Hoàng Thượng lại bị Hoàng hậu nương nương dạy dỗ. Tầm mười roi vết sẹo trên lưng người lưu lại làm sao bây giờ, về sau sao có thể lấy chồng?"

Tô Tô: Chỗ này là chỗ nào? Đạm Đài Tần đâu?

Nữ tử cũng không có dự định giải thích cho nàng: "Ta muốn đi Thừa Càn cung, một lúc có người bôi thuốc, người cẩn thận đừng nghĩ quẩn."

Tô Tô gật đầu.

Cung nữ vừa đi, Tô Tô vội vàng từ trên giường đứng lên, đi soi gương.

Mộng cảnh quái đản, lại biến hóa khó lường, nàng hiện tại ở nơi nào?

Trong gương, chiếu rọi ra thân thể hiện tại của Tô Tô, là thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi hình như tên Hồng Đậu.

Chỉ vết thương trên lưng, nhìn thật là dọa người.

Cửa bị người đẩy ra, Tô Tô còn không kịp mặc y phục, lưng trần trụi đối diện với người ngoài cửa.

Là nữ tử mặc y phục tím, nữ tử vội vàng không kịp chuẩn bị trông thấy nàng trần truồng, sững sờ chỉ chốc lát, lập tức trên mặt nhiễm lên vẻ xấu hổ đỏ ửng.

Tròng mắt của nữ tử dời đi, thấp giọng nói: "Thật có lỗi, tại hạ không cố ý."

Tô Tô không xác định gọi: "Tử Anh?"

Nữ tử gật đầu, vẫn như cũ không ngừng đầu, chuẩn bị đóng cửa lại.

Tô Tô nói: "Chờ một chút! Giúp ta bôi thuốc đi, ta không với tới."

Nữ tử trầm mặc một lát, lắc đầu: "Nếu như thế, ta giúp cô... Hồng Đâu tìm người đến bôi thuốc."

Tô Tô mơ hồ cảm giác được, người trước mắt cùng những người khác khác biệt.

Nữ tử trước mắt, thấy thế nào cũng không hài hòa, như quân tử khiêm tốn một loại cảm giác quen thuộc đập vào mặt.

Rõ ràng người đặc sắc như vậy, lại như nhân vật đóng vai.

Tô Tô lớn mật suy đoán ——

Tô Tô thăm dò: "Tuyên Vương điện hạ?"

Tiêu Lãm giương mắt nhìn nàng, chạm tới lưng của nàng, lễ phép dời ánh mắt: "Thật có lỗi, người là?"

Tô Tô vội vàng nhin xuống đau nhức kéo y phục lên, vui vẻ chạy tới: "Ta là Diệp Tịch Vụ!"

Rốt cục trông thấy một người có thêmang cho nàng cảm giác an toàn.

Tô Tô quả thực không nên quá cảm động.

Ở trong mộng cảnh, nàng cảm giác mình sắp bị chơi phế đi. Lo lắng hãi hùng vừa sợ sợ.

Tiêu Lãm hỏi: "Người tại sao lại ở chỗ này?"

"Nói rất dài dòng, tóm lại ta không phải tự nguyện vào. Vương gia, người biết đây là nơi nào sao?"

"Đây là mộng cảnh của Băng Thường, Hạ quốc sáu năm sau." Tiêu Lãm nhíu mày, phiền não vuốt vuốt mi tâm.

Tô Tô hết sức kinh ngạc.

Cái này chứng minh, Đạm Đài Tần cũng từ trong mộng chạy ra, cho nên nàng mới có thể đi vào một giấc mơ.

Không nghĩ tới sẽ là mộng của Diệp Băng Thường. Nàng ở đây, Đạm Đài Tần đâu?

"Vương gia, người muốn nàng tỉnh lại sao?"

Tiêu Lãm lắc đầu, hần cười khổ mà nói: "Băng Thường không muốn tỉnh lại."

Cái gì? Tiêu Lãm dĩ nhiên không cách nào khiến Diệp Băng Thường tỉnh lại?

*

Nhất định Tô Tô trải qua làmộng khó xử nhất.

Nàng nhìn ao sen trong đình, có chút muốn đỡ trán.

Bên cạnh Tiêu Lãm ngược lại là hết sức bình tĩnh.

"Chính là như này." Tiêu Lãm đã ở trong giấc mộng chờ đợi một thời gian, từ mới đầu kinh ngạc, thẹn thùng, đến bây giờ biến thành bình tĩnh lạnh nhạt.

Diệp Băng Thường trong mộng cảnh thời gian, là Đại Hạ quốc sáu năm sau.

Mộng của Tô Tô cùng Đạm Đài Tần, đều là ác mộng.

Nhưng mà mộng Diệp Băng Thường nói là mộng đẹp cũng không phải.

Ở đây, Tiêu Lãm đã đăng cơ, trở thành Hoàng đế, sắc phong Diệp Băng Thường là hoàng hậu. Hai người cầm sắt hòa minh, dân gian đối với hoàng hậu lương thiện dục dằng đặc biệt ủng hộ.

Cho đến đoạn thời gian trước, mộng đẹp xuất hiện biến cố ——

Trong mộng Tiêu Lãm, cung cho Diệp Tịch Vụ vào hậu cung.

Tô Tô: ...

Cái này mộng cảnh gì, Diệp Băng Thường sợ hãi lại là cái này? Sợ mình, hay là nguyên chủ Diệp Tịch Vụ, cướp đi phu quân của nàng?

Giờ phút này "Diệp Tịch Vụ" đang ngồi ở trên đùi "Tiêu Lãm", cười duyên cho hăn ăn Bồ Đào.

Tô Tô ho một tiếng, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, nói với bên người Tiêu Lãm : "Tuyên Vương điện hạ, không phải ta, người hiểu đúng không?"

Tiêu Lãm : "Ta biết, trong mộng đều là hư ảo."

Hai người có chung nhận thức, tạm thời không có lúng túng. Tốt xấu hiện tại là cùng trên một con thuyền, lại không nghĩ ra biện pháp đi ra mộng cảnh, trong hiện thực trời vừa sáng.

"Điện hạ, người thử qua biện pháp để nàng tỉnh lại chưa?"

"Lúc mới đến , ta từng nói với nàng, đây là một giấc mộng, nhưng Băng Thường cho rằng ta đang nói bừa."

Đối với Tô Tô, cái mộng cảnh này là hư giả, bọn họ mới bước vào, có thể là đối với Diệp Băng Thường nàng đã chân thật ở đây sinh sống năm năm, lại cùng "Tiêu Lãm" có một tiểu Hoàng Tử.

Không nguyện ý rời đi cũng có thể hiểu được.

Nhìn bộ dáng Tiêu Lãm đau đầu , Tô Tô nghĩ: "Điện hạ, ta có biện pháp, không biết được hay không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: Phần Nộ Của Hãn

Tô Tô nói: "Yêm ma bố trí trong mộng cảnh, không hơn hai loại, một loại vì ác mộng, cần vượt qua sự sợ hãi trong lòng, tiêu trừ chấp niệm cùng nỗi sợ. Nếu như hãm sâu trong mộng, sẽ tự sát."

"Một loại khác, là mộng đẹp. Để cho người ta sa vào trong mộng đẹp, không muốn thức tỉnh, càng lún càng sâu, Diệp Băng Thường hiện tại chính là loại này."

Tiêu Lãm gật đầu.

Tô Tô tiếp tục nói: "Muốn thức tỉnh một giấc mơ đẹp, cần để cho nàng cảm thấy, đây không còn là giấc mộng đẹp, mà là một ác mộng ác mộng. Nhưng biện pháp này tương đối tàn nhẫn, cho nên người suy nghĩ thật kỹ một chút."

Không trung xuất hiện một con bướm.

Hơn nửa người hồ điệp đều bị nhuộm thành màu đỏ, chỉ có cánh là màu trắng vốn có.

"Thời gian không nhiều lắm." Tiêu Lãm nhìn hồ điệp nói: "Các loại hồ điệp nếu biến thành màu đỏ hoàn toàn thì trời đã sáng rồi. Dựa theo người nói mà làm đi kết thúc cái mộng cảnh này."

Mắt Tô Tô nhìn con bướm hư ảo kia, hiển nhiên là đồ vật mà sư trừ yêu cho hãn dẫn đường, không nghĩ tới Tiêu Lãm còn quen biết sư trừ yêu.

Tâm hồn Tiêu Lãm lĩnh hội biện pháp của Tô Tô, không cần Tô Tô nghĩ kế, hãn nói: "Ban đêm ta ngụy trang thành thích khách, mang theo tìn vật đi ám sát Băng Thường. Ta ở đây một khoảng thời gian, thân phận bây giờ là tỳ nữ của Hoàng đế."

Nói đến "Tỳ nữ", Tiêu Lãm giống như có mấy phần bất đắc dĩ, nhưng hẳn tính tình ôn hòa, cảm xúc điều chỉnh cũng nhanh.

"Ta sẽ giả bộ thất thủ bại lộ thân phận làm cho nàng tưởng rằng Hoàng đế muốn giết nàng."

Tô Tô gật đầu, ý nàng cũng như vậy. Diệp Băng Thường không nguyện ý đi, khẳng định cho rằng Hoàng đế "Tiêu Lãm" trong mộng vẫn yêu nàng, sẽ trở lại bên cạnh nàng.

Muốn để Diệp Băng Thường rời khỏi mộng cảnh thì cần nàng khổ sở hết hi vọng.

Tô Tô nhin không được hiểu kì hỏi: "Điện hạ, người bây giờ thật là nữ nhân sao?"

Đừng trách nàng hoài nghi.

Tiêu Lãm nhìn qua quá "cao" rồi, mà hẳn giơ tay nhắc chân cùng với gương mặt Trương Minh Lệ không phù hợp. Tô Tô nghi ngờ là nam giả nữ.

Tiêu Lãm nhìn cặp mắt sáng của nàng, tò mò nhìn chính mình.

Bên trong cặp mắt kia, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ ái mộ ngày xưa, ngược lại có chút mỉm cười nghịch ngợm.

Tâm tình Tiêu Lãm đột nhiên có chút phức tạp, hẳn nói thật: "Ta hoàn toàn là nữ tử."

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, dù sao trong mộng người khác, không thể lựa chọn thân phận của mình. Nếu như có thể, Tiêu Lãm muốn là "Hoàng đế", trực tiếp nói cho Diệp Băng Thường để nàng tỉnh lại là tốt nhất.

Tô Tô gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

Nàng còn thân phận mèo con với y nữ còn loạn hơn cơ.

Khi trời tối, Tiêu Lãm thay y phục.

Thân thể này cao cao gầy gầy, rất giống kiếm khách "Cô nương" .

Tô Tô cũng lưu loát thay xong quần áo: "Ta cùng đi với người, xảy ra chuyện gì, ta còn có thể tiếp ứng."

"Thế nhưng người bị thương."

Tô Tô giật lưng, nghiêm túc nói: "Không đau! Dù sao là thân thể người khác, ta không cảm giác được nhiều đau đớn."

Nghe nàng nói như vậy, Tiêu Lãm gật đầu. Mộng cảnh biến ảo khó lường, lúc này có bạn sẽ tốt hơn.

Hắn quay người lại, Tô Tô đau đến nhe răng trợn mắt.

Nàng nhịn đau, vội vàng đi theo.

Lúc này cũng không thể cản trở.

Đến trước cung điện hoàng hậu, Tiêu Lãm đột nhiên quay người, Tô Tô nghi ngờ nói: "Sao đây?"

Tiêu Lãm nói: "Tam cô nương, người đau như vậy, cũng đừng có giả vờ mạnh mẽ."

Tô Tô lắc đầu: "Không sao, thật sự không đau, không tin ta cho người xem..."

Tiêu Lãm nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Nếu như thế, người ở bên ngoài cung điện, canh gác cho ta, nếu như xuất hiện ngoài ý muốn thì kịp thời cho ta biết. Được không?"

Hắn giọng điệu dù ôn hòa, nhưng cũng không cho phản bác lại. Tô Tô giống như lại nhìn thấy Đại sư huynh trăm năm trước, nếu sư huynh mà ở đây cũng không để tiểu sư muội liều mạng.

Về sau hẳn thật sự vì bảo vệ bọn họ mà mất mạng.

Tô Tô xoa xoa hốc mắt, nói: "Được."

Tiêu Lãm lặng yên không một tiếng động vào trong cung Diệp Băng Thường.

Tô Tô không hiểu, nàng lộ sơ hở ở đâu?

Cúi đầu xuống, nàng trông thấy dưới ánh trăng là bóng của mình, rõ ràng lỗ thủng ở đâu. Tiêu Lãm tâm tư tỉ mỉ, Tô Tô thực sự không nghĩ hẳn cái gì cũng chú ý tới.

May Tiêu Lãm là Quân Tử, không có vạch trần làm cho nàng xấu hổ.

Tô Tô nhận mệnh ngồi xổm ở đồng cỏ khô, tập trung tinh thần canh gác.

Nàng vốn cho rằng, mộng cảnh tràn ngập lỗ thủng, kế hoạch hẳn là rất dễ thành công mới đúng. Nhưng mà trông thấy một bóng người đi tới, còi báo động Tô Tô kêu to.

Người tới thân cao cao, gương mặt thon gầy, có chút lạnh.

Trên mặt hẳn đắp rất dày một tầng phấn, lộ ra môi đỏ, trên người lộ ra âm u.

Tô Tô đối với người này có ấn tượng!

Trong hiện thực, hẳn là Tây Hán Hán Công Gia Xuân! Diệp cha thường xuyên châm chọc, nói hẳn là cái thiện tặc gian thần!

Nhưng là một hán đốc, làm sao lại nửa đêm xuất hiện ở đây?

Nghĩ đến Tiêu Lãm còn ở bên trong, trong lòng Tô Tô một lộn bộn.
Muốn truyền lại tin tức cho Tiêu Lãm, nhìn lại.

Tô Tô võ công không tốt, nàng phản ứng nhanh chóng, nhẹ nhàng linh hoạt vừa trốn, vừa vận tránh đi một chường.

Cây ở đằng sau Tô Tô run rẩy, giống như sắp đổ.

Gia Xuân công phu cao cường, Tô Tô bị thương, trong lòng biết không phải là đối thủ của hã, nàng quyết định thật nhanh, cầm trong tay mấy hòn đá nhỏ đánh vào cửa sổ phía trước, thông báo cho Tiêu Lãm tình huống có biến.

Gia Xuân bắt lấy sơ hở, giữ lại bả vai Tô Tô.

Nàng đá chân, linh xảo giống chuồn chuồn, Phiên Nhiên từ dưới lòng bàn tay hã trượt tới.

Lúc đầu vì tưởng trốn không thoát, chưa từng nghĩ trước mắt hán đốc này kinh nghiệm đối địch hình như cũng không phong phú, vô thức tránh đi đòn đánh trả kia của nàng, nàng tránh thoát được.

Con mắt Hán đốc khẽ híp một cái, động sát ý.

Lần này hã không còn bắt người, dứt khoát một tụ tiễn bắn về hướng Tô Tô.

Tô Tô né tránh không kịp, trơ mắt nhìn tụ tiễn bắn về hướng bả vai của mình.

Sau một khắc, một bàn tay nắm chặt tụ tiễn.

Tô Tô nhìn sang, Tiêu Lãm áo đen, không biết lúc nào từ trong cung điện ra ngoài đang cầm tụ tiễn bảo vệ mình.

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

"Đi nhanh lên!"

"Muốn đi?" Âm thanh lại trầm lãnh vang lên, sau một khắc, thêm nụ cười ác ý vỗ tay một cái.

Rất nhiều cái bóng, lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở dưới ánh trăng.

Gia Xuân nhìn Tô Tô, nói: "Bắt lại."

*

Tô Tô bị trói chặt ném xuống đất.

Cũng may Tiêu Lãm trốn ra , hãn vốn muốn cứu Tô Tô, Tô Tô quả quyết đẩy hãn ra. Nếu như hãn bị bắt, hai người đều không ra được.

Tiêu Lãm ở bên ngoài nghĩ biện pháp bài trừ mộng cảnh, dù sao cũng so với ở trong tù tốt hơn.

Trước bàn, Gia Xuân đang uống trà.

Tiếng nói hãn mang theo hoạn quan độc hữu sắc nhọn, chỉ là lúc hãn thấp giọng nói chuyện, không quá rõ ràng: "Nói đi, các người dự định làm cái gì với hoàng hậu?"

Tô Tô giận nhìn hãn chăm chăm.

Hãn nắm chặt cổ Tô Tô, mặt không cảm xúc nói: "Các người muốn giết nàng?"

Không phải giết là được rồi chỉ hù dọa mà thôi.

Tô Tô không thở nổi, dứt khoát cắn hẳn một cái.

Gia Xuân không buông tay, mặc nàng cắn.

Ngay tại lúc nàng cảm thấy mình sắp nghẹn chết, Gia Xuân đột nhiên buông tay ra, Tô Tô trượt xuống một bên hẳn, kịch liệt ho khan.

Trong tầm mắt nàng, là một đôi giày thêu.

Tô Tô tức giận, không thể nhịn được nữa, trực tiếp làm rõ thân phận của hẳn: "Đạm Đài Tẫn! Nếu nàng không tỉnh lại, chúng ta đều không ra được."

Gia Xuân trước mắt giống như gặp được trò cười.

"Không, là các người không ra được."

Chỉ cần hẳn muốn thì hẳn có thể ra chỗ âm tà này.

Nghe hẳn nói như vậy, Tô Tô có thể tin, người trước mắt chính là Đạm Đài Tẫn không thể nghi ngờ, mà lại không biết lúc nào hẳn đã nhận ra mình và Tiêu Lãm.

Mà nghe hẳn nói là định để mình và Tiêu Lãm nhốt ở trong giấc mộng, hẳn mang theo Diệp Băng Thường ra ngoài.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Tô Tô với Tiêu Lãm thành đồng minh, Đạm Đài Tẫn dự định vây chết bọn họ.

Vết thương phía sau Tô Tô còn chưa tốt, bị dây thừng siết chặt. Nàng nhịn không được co người lên thống khổ.

Đạm Đài Tần không nhìn nàng, dùng đốt ngón tay gõ bàn một cái nói vài bóng người tiến đến.

"Đi tìm một thích khách khác, giết không tha."

Mệnh lệnh xong, những người kia nhanh chóng biến mất.

Lập tức đôi giày kia chậm chậm đi đến trước mặt nàng, hần ngừng hồi lâu. Tô Tô thậm chí đang nghĩ, động tác kế tiếp của hần có phải là tự mình động thủ giết nàng ?

Cầm của nàng bị người nâng lên.

Trước mắt xuất hiện một khuôn mặt trắng bệch.

"Hần bỏ rơi người, người không tức giận sao?" Đạm Đài Tần nói xoáy.

Tô Tô bị hần bóp quai hàm, cười lạnh nói: "Dù sao cũng so với tên biến thái như người còn tốt hơn."

Nói ra câu nói này, nàng rõ ràng cảm giác được xung quanh Đạm Đài Tần bầu không khí trở nên băng lãnh.

"Ta không bằng hần." Thanh âm hần thấp giống như nghe không rõ, một lát sau, lại giật giật môi : "Sẽ không."

Hần lạnh nhạt nói: "Người hãy chờ xem."

Tô Tô bị hần ôm, dây thừng siết khiến Tô Tô kêu lên một tiếng đau đớn. Người ôm nàng người bước chân dừng lại, sau một lát, hần cầm cây đao tới cắt dây thừng để lại một đoạn trói lại tay của nàng.

Lập tức là y phục Tô Tô. Hần dùng đao trực tiếp cắt rách quần áo phía sau Tô Tô.

"Đạm Đài Tần! Người làm gì?"

Đạm Đài Tần xem xét vết thương của nàng, máu đã dính chặt quần áo. Nàng giống như cảm thấy ở trước mặt hãn lộ ra da thịt là loại sỉ nhục, mặt đỏ lên vì tức.

Đạm Đài Tần nắm chặt cây đao kia, dò xét lưng đẫm máu của nàng.

Tô Tô thừa dịp hãn xuất thân, âm thầm đọc chú ngữ.

Một lá bùa vàng nhanh chóng xuất hiện trên không trung, nàng trách mắng: "Định!"

Bùa vàng dán lên trên mặt Đạm Đài Tần, Tô Tô xoay người.

Nàng dạng chân ở trên người hãn, hung hăng bóp lấy cổ của hãn: "Muốn giết ta? Người cho rằng thân phận Gia Xuân thì ngon sao?"

Hãn lạnh lùng nhìn nàng, bên trong mắt đen nhiễm lên một tia giận tái đi, bình thuốc trong tay, một nháy mắt để hãn cảm thấy cực kỳ sỉ nhục.

Tốt trong cái tư thế này nàng cũng nhìn không thấy đồ vật trong tay hãn.

Hãn muốn bóp nát lọ thuốc này, nhưng đáng tiếc không động được.

Thiếu nữ xích lại gần mắt nàng hết sức rục rờ, giống như đang chế giễu hãn vừa mới thất thân.

Mắt nàng màu hổ phách, sáng tỏ như sắp thiêu đốt. Bởi vì tập kích thành công nên đắc ý, làm cho hai con mắt nàng cong lên rất xinh đẹp.

Tô Tô ăn miếng trả miếng, cắn răng nghiêng lợi bóp Đạm Đài Tần.

Sắc mặt hãn biến đỏ, hô hấp dồn dập, nháy mắt cũng nhìn nàng.

Không có lên tiếng, cũng không cầu xin.

Lúc gần chết, lồng ngực hấn thở kịch liệt, con mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm nàng, không chịu dời một giây.

Tô Tô tiếp xúc ánh mắt của hấn, không khỏi nổi lên một lớp da gà, nghĩ đến tên điên này nói không sợ đau. Nàng cũng không bóp hấn, dứt khoát đoạt lấy dao găm của hấn, dùng để đối đầu với hấn.

Bùa vàng vốn khắc chế tà vật, may là đi theo Tô Tô vào trong mộng cảnh, bằng không thì lần này chỉ sợ dữ lành ít dữ nhiều.

Tô Tô chụp mặt của hấn, nói: "Lên tiếng, định dọa người mà thôi mà người không nói chuyện."

"Ta muốn giết người." Hấn lạnh giọng nói.

Nàng cười nói: "Tốt người tới đây."

Hấn không nói, mặt mày u ám.

Tô Tô nhạy cảm thấy được hấn rất tức giận, tên điên không phải luôn luôn tâm lý tổ chất đặc biệt tốt sao? Đạm Đài Minh Lăng giẫm lên mặt hấn, hấn cũng không tức giận, hiện tại đang giận cái gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: Đường Đâu

Tô Tô cũng lười tìm tòi nghiên cứu hẳn vì sao tức giận, có con tin trong tay, làm gì cũng dễ dàng

Nhưng vẫn không thể khống chế Đạm Đài Tẫn, hiệu quả của bùa chỉ có nửa canh giờ, nếu qua thời gian thì mình cùng Tiêu Lãm cũng xong đời.

Tô Tô từ trên người hẳn xuống , bắt đầu tìm kiếm đồ vật của “Gia Xuân”.

Đạm Đài Tẫn không động đậy luôn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

Quả nhiên thân phận “Gia Xuân” này, độc dược gì cũng có. Tô Tô cầm một lọ tuyệt mệnh tán với một lọ lâm thời tán, mở miệng Đạm Đài Tẫn đổ thuốc vào họng hẳn.

“Thuốc giải ta cầm, người cũng biết mình ăn cái gì, trong chốc lát ta mở bùa ra, người dẫn chúng ta ra cảnh trong mơ.” Nàng hừ nói :”Đừng ra về, không muốn chết thì ít đi làm chuyện hại người đi.”

Đạm Đài Tẫn không hé răng.

Tô Tô giải bùa, nàng trải qua cảnh trong mơ của Đạm Đài Tẫn, biết người này rất tiếc mạng. Khi còn nhỏ dựa vào con chuột chết để sống, nhất định sẽ không cam tâm chết trong một giấc mộng.

“Đi cùng ta tìm Tiêu Lãm.” Nàng chọc chọc hẳn.

Quả nhiên, Đạm Đài Tẫn động.

Hẳn chính xác không muốn chết, nhất thời thất thần tạo thành hậu quả bất lợi như hiện giờ, nếu kết cục đã định, hẳn bất động thanh sắc, bắt đầu ở

trong lòng tính toán biện pháp khác.

Lúc Tiêu Lãm thấy Tô Tô cùng Đạm Đài Tẫn thì ngoài ý muốn: “Tam tiểu thư? Người không sao chứ.”

Tô Tô lắc đầu: “Không có việc gì.”

“Hắn.....” Tiêu Lãm nhíu mày nhìn về phía “Gia Xuân”.

Tô Tô nói: “Hắn là Đạm Đài Tẫn, phía trước có chút hiểu lầm nên không nhận ra, hiện tại hiểu lầm đã hóa giải, Đạm Đài Tẫn quyết định cùng chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đi ra ngoài, đúng không?”

Nàng nói hươu nói vượn, lại uy hiếp mà chọc chọc Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy.”

Tiêu Lãm nói: “Thì ra là điện hạ.”

Tiêu Lãm thật ra không nghĩ đến Tô Tô và Đạm Đài Tẫn cùng ở trong mơ. Hắn đối Đạm Đài Tẫn không có ác ý, Tiêu Lãm không phải Tiêu Thận, Đạm Đài Tẫn từ nhỏ ở trong cung sinh hoạt không dễ dàng, Tiêu Lãm ngẫu nhiên thấy, còn sẽ giúp hắn một phen.

“Vương gia, tình huống hiện giờ như thế nào?” Tô Tô hỏi.

“Kỳ thật tối hôm qua, ta đã thành công. Lúc ám sát cố ý thất thủ để Băng Thường thấy tín vật của ‘hoàng đế’, nàng đã biết ta là người mà hoàng đế phái tới.”

Lời này Tiêu Lãm vừa nói ra, Tô Tô cảm thấy ngoài ý muốn.

Nếu thành công, vì sao Diệp Băng Thường không muốn đi? Chẳng lẽ bọn họ đã đoán sai, nàng chấp niệm nhất không phải là tình yêu của Tiêu Lãm sao?

Tiêu Lãm nói: “Xem ra biện pháp này không thể thực hiện được.”

Tô Tô nhớ tới gì, cười tủm tỉm nhìn về phía Đạm Đài Tẫn: “Biện pháp của người đâu?”

Đạm Đài Tẫn liếc nàng, khóe miệng cũng cười: “Đương nhiên so các người thì hữu dụng hơn rồi.”

Có lẽ là hấn dùng thân thể của “Gia Xuân”, Tô Tô cảm thấy hấn cười không có chút ý tốt nào.

Nhưng con bướm chỉ còn lại có một chút màu trắng, chứng minh thế giới thật đã sắp sáng, giờ nghĩ biện pháp khác không còn kịp rồi, bọn họ chỉ có thể tin tưởng Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn thông thả ung dung dạo bước đến Ngự Hoa Viên.

Cung nữ đuổi theo một tiểu nam hài kêu: “Thái Tử điện hạ, người chậm một chút, cẩn thật kéo ngã!”

Nam hài mặc áo gấm, nhìn qua tầm ba bốn tuổi, khoẻ mạnh kháu khỉnh, ngọc tuyết đáng yêu, đuổi theo con bướm trong hoa viên.

Tiêu Lãm thấy tiểu nam hài, có chút thất thần. Rốt cuộc đây là ở cảnh trong mơ, con của Diệp Băng Thường và “hấn”

Tiểu nam hài đuổi theo con bướm, đột nhiên đụng vào đùi Đạm Đài Tẫn.

Hấn té ngã trên đất, trong mắt ngậm nước mắt.

Đạm Đài Tẫn rũ mắt, bất động thanh sắc đánh giá.

Theo sau, trong ánh mắt có sự kinh hãi thấy hấn một tay xách đứa bé.

Cung nữ thấy động tác của Đạm Đài Tần, thành thịch một tiếng quỳ xuống: “Gia Xuân đại nhân, Thái Tử không phải cố ý, xin cho nô tỳ mang Thái Tử trở về.”

Tiểu nam hài ở không trung dẫy chân, cũng ý thức được người tới không có ý tốt, sợ tới mức khóc oa oa.

Tô Tô cuối cùng cũng biết Đạm Đài Tần muốn làm gì: “Người muốn giết đứa nhỏ này?”

Đạm Đài Tần lạnh lùng nói: “Không phải các người muốn đi sao? Dù sao đều là giả, giết chẳng có quan hệ gì.”

Nói xong hắn ném đứa bé về hướng Tiêu Lãm, Tiêu Lãm theo bản năng tiếp được, tiểu Thái Tử ở trong lòng Tiêu Lãm run rẩy, cũng không dám nhìn Đạm Đài Tần.

“Nếu người muốn ra thì tự mình động thủ đi.”

Tiêu Lãm cúi đầu nhìn tiểu Thái tử trong lòng ngực, tiểu Thái Tử sợ hãi mà ôm lấy hắn.

Tiêu Lãm theo bản năng nói: “Không thể.”

Tiểu Thái Tử không ngừng nức nở, nhìn qua rất đáng thương.

Tô Tô cũng cảm thấy đau đầu hỏi Đạm Đài Tần: “Không có biện pháp khác sao?”

Đạm Đài Tần dựa vào núi giả từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng: “Chỉ có biện pháp này, như thế nào? Không hạ thủ được?”

Thấy Tô Tô cùng Tiêu Lãm đều bất động, Đạm Đài Tần lạnh lùng nói: “Lòng dạ đàn bà!”

Đạm Đài Tẫn nhìn chuyện này cực kỳ buồn cười, trên đời sẽ có người bởi vì người khác mà từ bỏ sinh mệnh của mình sao?

Hắn đi qua bóp chặt cổ tiểu Thái Tử .

Đứa bé bị hấn nằm ở không trung, Đạm Đài Tẫn mặt không biểu tình, tay không ngừng buộc chặt.

Tiêu Lãm nhíu mày, nhưng biết Đạm Đài Tẫn nói không sai, đứa nhỏ này là giả, thậm chí là ma khí biến thành, nếu lại do dự, tất cả mọi người sẽ chết ở nơi này.

Đạm Đài Tẫn dùng lực tay đưa bé mặt xanh tím hóa thành khói đen, tiêu tán ở không trung.

Tô Tô nhìn Đạm Đài Tẫn, mặt hấn là Gia Xuân, có vẻ lạnh nhạt.

Giết tiểu Thái Tử ở cảnh trong mơ. vài người đi bầm báo Diệp Băng Thường cung điệndi.

Tiêu Lãm trầm mặc mà đi ở phía trước, hiển nhiên cảnh trong mơ tiểu Thái Tử biến mất, làm hấn tâm tình trầm trọng.

Tô Tô tới gần Đạm Đài Tẫn, vừa định nói chuyện, Đạm Đài Tẫn bắt đầu lãnh đạm mà mở miệng: “Như thế nào? Muốn trách ta tàn nhẫn vô tình vô nghĩa?”

Tô Tô kinh ngạc, nàng lắc đầu nhỏ giọng nói: “Không có, ta chỉ là muốn cảm ơn người.”

Nếu không phải Đạm Đài Tẫn, nàng và Tiêu Lãm không hạ quyết tâm phá cảnh trong mơ được.

Đạm Đài Tẫn liếc nhìn nàng một cái, nói: “Nếu như vậy thì giải được cho ta, ta sẽ không làm khác nhất định mang các người đi ra ngoài.”

Tô Tô nghĩ từ trong túi lấy ra một cái cái chai, đưa cho hần.

Đạm Đài Tẩn không nghĩ tới nàng sẽ đưa dễ dàng như vậy cho, hần nghĩ, ngu không ai bằng, chờ hần ăn giải dược, hần chắc chắn.....

Nhưng mà giải dược vào trong miệng, hần mới cảm thấy không đúng.

Màu đỏ đường đậu ở trong miệng tan ra.

Tô Tô cười ngẩng đầu lên, hỏi hần: “Ngọt hay không?”

“Người chơi ta?”

Môi hần bị đường đậu nhiễm hồng, mặt trắng bệch vụn vụn, Tô Tô buồn cười, lắc đầu: “Ta chưa nói cho người chính là giải dược, hơn nữa, sau khi đi ra ngoài cảnh trong mơ, độc trên người của người tự động giải. Nếu không đau không ngứa, người tạm thời nhịn đi.”

Thấy ánh mắt Đạm Đài Tẩn lãnh lạnh, hàm răng cắn đường đậu, giống như muốn giết người, Tô Tô ngăn chặn ý cười nói: “Đừng nhổ ra, nhổ ra ảnh hưởng hình tượng của người.”

Hần cúi giận giơ tay, ném đường đậu đi, Tô Tô nhẹ nhàng tiếp được cái chai.

Nàng chạy đến phía trước đi, vui sướng nói: “Vương gia, người muốn ăn đường không?”

Thứ tốt phải chia sẻ.

Tiêu Lâm bật cười, hần thính giác tốt, tự nhiên nghe thấy được Tô Tô cùng Đạm Đài Tẩn nói chuyện, tuy rằng không biết bọn họ đã xảy ra cái gì, nhưng Tam cô nương như vậy, cũng không khiến người ghét, ngược lại rất đáng yêu.

Áp lực liên quan đến tiểu Thái Tử bị bắt giết chết ở cảnh trong mơ cũng biến mất.

“Không cần, cảm ơn Tam cô nương.”

Tới trước cung điện của Diệp Băng Thường , Đạm Đài Tần nghĩ nghĩ rồi lấy ra một chiếu thư trống không ném cho Tiêu Lãm.

“Viết, chiếu thư phế hậu.”

Tiêu Lãm giương mắt nhìn thực sự có “Hoàng đế” tí ẩn.

Xem ra Đạm Đài Tần sớm có tính toán rồi đi , mặc dù không cùng bọn họ, hẳn cũng có thể tìm được Diệp Băng Thường, thoát ra cảnh trong mơ.

Tiêu Lãm trong lòng dâng lên cảnh giác, Đạm Đài Tần người này tâm trí cùng tài hoa không thấp, lại quả quyết. Nếu có ngày hẳn thuận lợi về tới Chu quốc, đó sẽ là kình địch của Hạ Quốc.

Tiêu Lãm đôi mắt rũ xuống, dùng chữ viết của chính mình viết một chiếu thư phế hậu.

*

Diệp Băng Thường đang khâu quần áo tiểu Thái Tử.

Nàng nhìn ngoài cửa sổ, có vài phần xuất thần.

Cung nữ bên cạnh cảm giận nói: “Nương nương, Hoàng Thượng đêm qua lại nghỉ ở cung tiện nhân kia, ngài mới là chính cung, Hoàng Thượng hiện giờ lại đối đãi voiws ngài càng thêm lãnh đạm, bọn nô tỳ nhìn trong lòng cũng khó chịu.”

Kim trên tay đâm thủng đầu ngón tay, Diệp Băng Thường rũ xuống ánh mắt.

“Nương nương!” Cung nữ hoàng loạn nói.

“Không ngại.” Diệp Băng Thường sắc mặt tái nhợt, miễn cưỡng cười nói, “Phải tránh, về sau không thể nói như vậy. Hoàng Thượng lôi đình mưa móc, đều vì quân ân.”

Trên ngón tay vết bầm kia máu đã chảy, cung nữ xử lý thương chi nàng, nói thầm: “Nương nương ngài chính là quá thiện lương, một chút tính tình đều không có.”

Diệp Băng Thường nhìn chăm chăm kia một bãi máu, không có nói.

Đêm qua bị ám sát, nàng không cho bất luận kẻ nào nói khối lệnh bài kia là của “Tiêu Lãm”, đến nay vẫn ở trong hộp trang điểm của nàng.

Khóe miệng nàng hàm chứa cười, tiếp tục làm xiêm y cho nhi tử.

Cung nữ cười nói: “Chờ Thái Tử lớn lên, ngài ấy nhất định có thể hiểu khổ tâm của nương nương hiếu thuận gặp bội nương nương.”

Vừa dứt lời, một cung nữ té ngã lộn nhào tiến vào.

“Hoàng, Hoàng Hậu nương nương..... Thái Tử điện hạ..... Bị người giết!”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Diệp Băng Thường thay đổi hẳn, nàng ném quần áo trong tay xuống, giật mình nói: “Người nói cái gì?” “Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, ở Ngự Hoa Viên”

Diệp Băng Thường xách váy chạy ra, thấy đám người Đạm Đài Tẫn, cung nữ run rẩy nói: “Chính là bọn họ.....”

Đạm Đài Tẫn nhìn Diệp Băng Thường, dứt khoát lưu loát nói: “Độc đi.”

Một tiêu thái giám mở thánh chỉ ra, đọc chiếu thư phế hậu.

Diệp Băng Thường chân cứng mềm nhũn, sắc mặt tái nhợt, chân Tiêu Lãm giật giật, rốt cuộc kiềm chế không an ủi nàng.

Bị phế hậu, phu quân thay lòng đổi dạ, nhi tử đã chết..... Đối với một nữ nhân mà nói, đây đều là ác mộng.

Diệp Băng Thường nhắm mắt, lông mi không ngừng rung động. Tô Tô vẫn luôn nhìn nàng, sợ Diệp Băng Thường luẩn quẩn trong lòng rồi đi tìm chết, nhưng Diệp Băng Thường so với tưởng tượng, kiên cường hơn nhiều.

Nàng tiếp chiếu thư, rưng rưng nhẹ giọng nói: “Thiếp..... Tuân chỉ.”

Trong lòng Tô Tô cảm thấy quái quái.

Chính mình thấy Phù Nhai thân tử mất tu vi, tông môn tràn ngập nguy cơ, suýt nữa sụp đổ, muốn hóa thành thủ sơn đại trận bảo hộ tông môn.

Nhưng Diệp Băng Thường bị đả kích lớn như vậy, thế nhưng còn có thể bình tĩnh tiếp chỉ.

Phảng phất có một nữ nhân, cho dù “Hoàng đế” làm cái gì với nàng, nàng đều có thể tiếp nhận.

Lúc trước Tô Tô không gặp qua nữ nhân nhu thuận như vậy, nàng nghĩ thầm, nếu hài tử của mình bị thương tổn, không nói cái khác, cho dù chết cũng muốn đánh người đó thành đầu chó.

Bướm màu đỏ bay đến trước mặt bọn họ , hiện giờ, chỉ có cánh không bị nhiễm hồng trời bên ngoài rất nhanh sẽ sáng.

Tiêu Lãm nâng Diệp Băng Thường dậy, ôn nhu nói: “Băng Thường, tình lại đây đều là mộng, tất cả đều là giả.”

Diệp Băng Thường đẩy hẳn ra, lắc đầu nói: “Không, không phải mộng, là sự thật.”

Tiêu Lãm nhú mày.

Tô Tô cảm thấy có chỗ không đúng vừa quay đầu lại: “Đạm Đài Tần đâu?”

Tiêu Lãm cũng nhìn, Đạm Đài Tần ở cách đó không xa không biết khi nào đã không thấy.

Tô Tô cũng quán không được Đạm Đài Tần, chạy đến trước mặt Diệp Băng Thường: “Người tỉnh tỉnh, nếu không muốn đi, mọi người đều đến chết ở chỗ này. Tình huống như vậy, người vì sao còn nguyện ý ở lại cảnh giả dối trong mơ? Chỉ cần rời đi, cái gì đều sẽ tốt lên, Lục điện hạ ở trong hiện thực chờ người!”

Diệp Băng Thường cắn môi không nói.

6 năm qua, nàng là Hoàng Hậu kính yêu của Đại Hạ quốc, sao có thể là một giấc mộng?

Phu quân yêu nàng, nàng còn có hoàng nhi đáng yêu. Tuy rằng tiểu Thái Tử đã xảy ra chuyện, nhưng nếu..... bệ hạ hồi tâm chuyển ý, bọn họ vẫn sẽ có con.

Diệp Băng Thường lắc đầu không ngừng, Tô Tô lo lắng.

Thấy trên mình con bướm một chút màu trắng cuối cùng cũng chuẩn bị nhiễm hồng, đừng nói Tô Tô, sắc mặt Tiêu Lãm cũng trầm.

Chẳng lẽ mọi người đều bị nhốt ở cảnh trong mơ sao?

Ngay sau đó, một đám sương đen cười to càn rỡ xuất hiện ở phía sau Diệp Băng Thường.

Đã đến giờ, yểm ma tới thu quả ngọt cuối cùng.

Sương mù vừa mới chạm vào Diệp Băng Thường, một nam tử màu da trắng bệch, xuất hiện ở phía sau yểm ma.

Tay Đạm Đài Tẫn xuyên phá tâm yểm ma nắm lấy một viên ma đan màu đen.

Tô Tô trơ mắt nhìn ma đan rời cơ thể yểm ma trên, Đạm Đài Tẫn phía sau tiếp lấy.

Hắn không né không tránh, toàn bộ ma đan bay đến người hắn.

Đạm Đài Tẫn đánh giá ma đan, cong cong môi.

Tô Tô:.....!

Thì ra hắn một hai phải tiến vào cảnh trong mơ, không chỉ vì người trong lòng, còn vì ma đan, trách không được phối hợp như vậy, là vì dẫn ra ma đan của yểm ma.

Yểm ma không phải ma vật bình thường, ma đan nó không yếu, Đạm Đài Tẫn muốn lách lực vô thượng. Hắn từ nhỏ không thể tập võ, bị người khi dễ, hắn hưởng thụ khoái cảm giết người cùng với khi dễ người, nhưng hắn biết thực lực của mình cũng không đủ.

Hắn vẫn là phạm nhân, đó là cách tu luyện của kẻ điên!

Nếu có người nói cho hắn, người vừa chết, phong ấn sẽ giải, hắn khúo không chút do dự đi tìm chết.

Tô Tô cả người đều không tốt lắm.

Nàng phản ứng thực nhanh, nhào qua: “Cho ta!”

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn nàng, lần này sớm có dự phòng, lui về phía sau vài bước, cảnh trong mơ vỡ vụn.

Dư quang cuối cùng của Tô Tô, đó là hăn không chút do dự nuốt viên ma đan kia.

Nàng quả thực tức giận muốn đấm tường, vẫn là bị hăn ăn mất!

Ta nhổ vào!

Bóng đèn vừa hết, sương đen tản ra, Tô Tô không gặp được hăn, bị bắn ra cảnh trong mơ.

Trong rừng cây, ánh mặt trời lên cao.

Nhánh cây đem qua bị Tô Tô đánh gãy, trong không khí tỏa mùi khét.

Tô Tô từ trên mặt đất bò dậy, thấy bên kia Đạm Đài Tẫn té xỉu.

Nàng sờ sờ rời đi thân thể kia vết thương không còn cũng không thấy đau.

Tô Tô bắt lấy quần áo Đạm Đài Tẫn , cắn răng nói: “Khốn nạn, tình lại cho ta!”

Thiếu niên nằm dưới đất sắc mặt tái nhợt, lúc nàng lay động, dần dần tỉnh.

Lông mi hăn vừa dài vừa đen, nhiễm sương sáng sớm, hiện ra vài phần yếu ớt vô tội, hoàn toàn không có khí chất chói diên như ở cảnh trong mơ kia.

Tô Tô dọa hăn: “Ma đan đâu người ăn thật rồi ? Mau nhổ ra người biến thái vừa thôi!”

Đạm Đài Tẫn bị nàng chạm vào da thịt, cảm giác rất kỳ quái, thiếu nữ dựa rất gần, mùi hương trên người quẩn quanh hăn, làm hăn không thoải mái.

Hắn nâng lên tay, muốn..... giết nàng, nên giết nàng. Hắn có dự cảm, nếu không giết nàng, tương lai nàng nhất định sẽ làm hỏng chuyện của mình.

Nghĩ đến hiện giờ có được sức mạnh của yểm ma, trong mắt hắn lạnh lùng, nâng tay lên sương đen xuất hiện ở đầu ngón tay.

Nhưng mà sương đen ở đầu ngón tay hắn ngưng tụ một chút, còn chưa thành hình, nháy mắt tiêu tán.

Tô Tô thấy một màn này.

Đạm Đài Tấn sắc mặt cứng đờ.

Tại sao lại như vậy, hắn rõ ràng đã nuốtma đan, như thế nào vẫn là phế vật vô dụng?

Tô Tô cũng ngốc, mặc kệ là tu tiên hay là tu ma, nếu có thể đoạt sức mạnh của người khác sẽ biến thành sức mạnh của chính mình.

Loại này phương pháp dù cho tiến bộ nhanh, nhưng lại là đường ngang ngõ tắt, hiếm khi có người sẽ lựa chọn, bởi vì khi độ kiếp sẽ bị trời phạt.

Nhân quả tuần hoàn, sinh sôi không ngừng. Chỉ có điên cuồng ma tu, sẽ không tiếc đại giới, không sợ nhân quả, bước lên con đường này.

Tô Tô cũng sợ hắn nuốt ma đan, trở nên giống trong mộng không kiêng nể gì, nhưng mà sương đen ở trong tay hắn, còn chưa ngưng tụ, liền biến mất.

Tô Tô nhìn đôi mắt tối tăm của thiếu niên, đột nhiên có chút muốn cười.

Này.....

Người mang tà cốt, dù cho trời sinh có sức mạnh vô địch, nhưng sức mạnh này bị phong ấn, chưa thức tỉnh ma thần, không thể tu luyện, không thể tập võ, không có linh căn, nhìn qua giống phế vật.

Đạm Đài Tẫn đi đường ngang ngõ tắt, nhưng là hãn không biết, chính mình trong thân thể sớm đã có tà cốt mạnh nhất trên đời.

Hãn vốn là người mạnh nhất tồn tại trong mấy vạn năm qua. Yêu khí của yểm ma nhập trong thân thể hãn giống như bọt nước đổ biển cho dù là gợn sóng cũng không có.

Chỉ cần tà cốt không thức tỉnh, hãn không có biện pháp biến thành Ma Vương, cướp nhiều ma đan cũng vô dùng.

Tô Tô lộ ra một nụ cười thanh thoát, nàng bóp chặt khuôn mặt hãn: “Hạt nhân điện hạ, muốn giết ta có phải hay không? Người động thủ đi.”

Hãn nắm lấy tay nàng cảm xúc tức giận, cách đám sương sáng sớm Tô Tô cũng có thể cảm giác được.

Nàng càng không buông tay, dùng bìn trên tay mình ở trên mặt hãn điên cuồng xoa.

Vừa xoa vừa oán giận: “Cho người nhất quyết đòi vào cảnh trong mơ! Cho người nhớ thương thể tử của người khác! Cho người mơ ước ma đan!”

Đạm Đài Tẫn ánh mắt muốn giết nàng.

Thiếu niên nói: “Diệp Tịch Vụ! Từ trên người ta cút xuống đi!”

Tô Tô tát một cái trên trán gằn: “Người nói ta phải nghe sao? Ta ngày hôm qua nói không vào cảnh trong mơ, sao người không nghe, người có biết hay không, chúng ta thiếu chút nữa bị yểm ma giết ở cảnh trong mơ!”

Hắn lạnh như băng nói: “Chính người muốn theo, ta chết thì liên quan gì đến người?”

Động tác xoa mặt hắn của Tô Tô dừng lại.

Nàng buông ra tay, trên mặt ý cười mất đi sau đó đứng lên. Cũng không nói chuyện nữa, đi ra ngoài bìa rừng.

Đạm Đài Tẫn nhìn bóng dáng nàng, nhấp môi.

Tô Tô không giận, chỉ là đột nhiên cảm thấy nàng cùng Đạm Đài Tẫn so đo thị phi đúng sai rất nhàm chán, không thể phân rõ tốt xấu, vốn là không thể trông cậy vào cái gì.

Sáng sớm quá lạnh, nàng ôm chặt cánh tay, tiếng bước chân phía sau nàng biết đó là Đạm Đài Tẫn.

Mất tích một đêm, nàng nhanh hồi phủ.

Diệp Băng Thường cùng Tiêu Lãm hiện tại cũng đã đã tỉnh. Lần này không phải không có thu hoạch, tốt xấu thấy Đạm Đài Tẫn hẳn không thể đoạt sức mạnh của người khác.

Đạm Đài Tẫn đi ở phía sau Tô Tô, tâm tình không tốt, thân thể này vô năng, làm hắn muốn hủy diệt tất cả.

Thiếu nữ phía trước mặc kim sắc áo váy, ánh sáng mặt trời chiếu vào chỉ vàng trên làn váy nàng, rực rỡ lung linh.

Nàng ôm lấy cánh tay, giống như có chút lạnh. Vòng eo tinh tế, trên còn chạt vật dính lá cây.

Hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, nàng chưa quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn giơ tay, sờ sờ mặt mình bị làm mặt, trông mắt đen nhánh.

Chờ hẩn tìm mấy viên ma đan, hoặc là tiên đan, hẩn nhất định phải làm nàng biến mất!

*

Trước khi hồi phủ, Tô Tô ở trên phố thấy một bóng người quen mắt.

Bạch y nam tử cúi đầu, bước chân vội vàng.

Diệp Trữ Phong?

Hẩn như thế nào ở bên ngoài.

Tô Tô bỗng nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước tiêu khất nói——

“Nhị công tử mỗi ngày sáng sớm ra cửa, ở một nhà, đợi cho hoàng hôn mới rời đi.....”

Còn có trên người hẩn có mùi hương quen thuộc, rốt cuộc là cái gì?

Tô Tô nghĩ, nên đi theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: Chu Sa

Tô Tô đi theo Diệp Trữ Phong, đến một viện an tĩnh.

Như người ăn mày nói trong sân nở đầy hồng mai xinh đẹp, cành cây nhô ra phủ kéo dài đến bên ngoài phủ, nhìn qua rất thanh nhã.

Diệp Trữ Phong trông thấy viện bước chân tăng tốc đóng cửa lại.

Tô Tô hít vào nàng giống lại ngửi thấy mùi hương như có như không kia.

Cửa bị đóng lại, nàng đảo mắt một vòng quanh viện, vén tay áo lên leo vào. Ngồi ở trên tường, nàng mới nhìn rõ Đạm Đài Tẫn đang nhìn mình.

Tô Tô lúc này mới nhớ tới hã: "Người đi theo ta làm cái gì?"

Đôi mắt đen của Đạm Đài Tẫn nhìn qua viện không nói gì.

Tô Tô lần theo ánh mắt của hã nhìn sang, chẳng lẽ ở viện này, có cái gì đó để tà vật như Đạm Đài Tẫn thèm nhỏ dãi?

Nàng liếc hã một cái: "Ta cảnh cáo ngươi, không cho phép đến đây!"

Chuyện yểm ma kia, mạng nhỏ của nàng kém chút đã rớt ở nơi đó, nếu Đạm Đài Tẫn còn muốn kiếm chuyện, đầu nàng sẽ càng to hơn mất thôi.

Nhưng mà cảnh cáo của nàng hoàn toàn vô hiệu, từ khi đêm đó trông thấy Đạm Đài Tẫn dùng quạ đen giết người, hã chẳng muốn cải trang nữa, bản tính chân thật bại lộ.

Đạm Đài Tẫn trèo lên tường, trực tiếp nhảy xuống.

Não Tô Tô đều đau, nàng vội vàng đuổi theo.

Trong viện nếu quả thật cất giấu thứ gì, Nhị ca yếu đuối của nàng, đoán chừng nguy hiểm.

Đáng tiếc hiện tại thân thể nàng bên trong không có linh lực, sau khi quản gia mua được chu sa cùng lá bùa, nàng vẽ xong hai tấm có thể dùng, một lá là Bôn Lô phù, một lá là Định thân phù, đều dùng ở chỗ yếm ma.

Càng đến gần phòng, mùi thơm kỳ quái càng nồng đậm.

Viện rất lớn, Diệp Trữ Phong đi thẳng vào nhà chính, Đạm Đài Tần đi hướng phải, đẩy cửa phòng bên phải.

Động tác bọn họ rất nhẹ, không có nô bộc, cũng không có người phát hiện bọn họ.

Sát vách truyền đến giọng nói của Nhị ca.

"Phiên nương, thật có lỗi, hôm nay ta tới chậm."

Một tiếng nói xinh xắn cười nói: "Không sao, là trong phủ xảy ra chuyện gì sao?"

Diệp Trữ Phong: "Lúc ra phủ gặp Đại ca, hẳn cùng ta nói chuyện một lúc."

"Đại ca chàng nói cái gì?" Nữ tử nũng nịu hỏi, "Để chàng chăm chỉ đọc sách, hay là đi theo hẳn tập võ? Chẳng lẽ dưới gầm trời này người làm đại sự, chỉ có võ tướng sao?"

"Tất nhiên không phải." Giọng nói Diệp Trữ Phong rất bất đắc dĩ, "Chỉ là thi khoa cử sắp bắt đầu, đại ca dặn dò vài câu."

Nữ tử mất hứng nói: "Chàng muốn đi thi cử có phải là không muốn đến thăm ta nữa?"

Diệp Trữ Phong vội vàng lắc đầu: "Đương nhiên không phải, nàng mới là quan trọng nhất. Nếu nàng không thích, ta sẽ không thi."

Tiếng cười nữ tử giòn vang: "Huynh thật ngốc."

Tô Tô suy nghĩ, Nhị ca ca văn chương nổi bật hoàn toàn có tài nghệ. Cũng bởi vậy, Diệp Trữ Phong thường xuyên bị Diệp Triết Vân văn không thành võ chẳng xong nhằm vào.

Diệp gia có bốn nam đình, lão Đại trọng võ nghệ, lão Nhị văn chương hướng nội, chỉ có lão Tam không nên thân, ăn uống cá cược chơi gái mọi thứ đều dính. Còn Tứ đệ nhỏ, có chút điêu ngoa, không biết cho sau khi lớn lên là tính tình gì.

Tô Tô không ngờ tới, Nhị ca nàng thích đọc sách vậy mà lại vì một nữ tử, không thi khoa cử. Nếu như để tổ mẫu biết, đánh gãy chân còn nhẹ, hẳn không có mẫu thân như Liên di nương xin tha cho.

Sát vách truyền đến một tiếng gọi to duyên dáng, tạo thành một âm thanh huyền ảo.

Vào đông trong viện hết sức quạnh quẽ, giống một thế giới nhỏ, âm thanh cũng nghe được rõ ràng.

Tô Tô nghe thấy tiếng thở gấp, giống như vui thích, giống như thống khổ.

Trong mắt Đạm Đài Tẫn hiện ra sự chán ghét.

Tô Tô trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt, nàng từ linh tuyền sinh ra, hiếm có người phổ cập cho nàng tri thức khoa học lưỡng tính.

Cũng không thể trông cậy vào Hoàn Dương chương môn một chính phái nam nhân giảng dạy cho khuê nữ nhỏ.

Nam nữ điều hòa, âm dương song tu, nàng ngược lại là trong Tàng Thư các nhìn qua.

Đáng tiếc lấy tu luyện làm chủ, nói chung đều là văn tự tối nghĩa đứng đắn, sách giáo khoa cấp bậc tu luyện cơ bản.

Tô Tô nhớ kỹ, khi còn bé có một lần Đại sư huynh mang mình đến hậu sơn bắt linh thú.

Lúc khe hở mùa xuân, hai con linh thú kia, một mái một trống, thân mật cùng nhau.

Tô Tô lần theo thanh âm, tò mò nhìn sang.

"Đại sư huynh! Nơi này có hai con!"

Công Dã Tịch Vô ngữ kiếm tới, thấy rõ cảnh giữa cây rừng, khuôn mặt bạch ngọc, trong nháy mắt đỏ lên.

Hắn che con mắt tiểu cô nương: "Phi lễ chớ nhìn!"

Lập tức mang theo Tô Tô, cuống quýt ngự kiếm mà chạy. Tô Tô còn là lần đầu tiên gặp Đại sư huynh chạy nhanh như vậy, lỗ tai đều đỏ thối.

Từ đó về sau, Đại sư huynh hiếm khi đến hậu sơn, sự việc bắt Linh thú, dần dần rơi vào trên người tiểu sư đệ Phù Nhai.

Tô Tô về sau mới hiểu được Linh thú đại khái là đang giao hợp.

Nhưng là biểu đạt yêu thương phương thức của nhân loại, cùng linh thú có thể không giống nhau, bởi vậy hương khí giữa trời càng lúc càng nồng nặc, Tô Tô hoàn toàn không có hướng phương diện này mà liên tưởng.

Ngược lại linh quang lóe lên, nàng rốt cuộc biết là lạ ở chỗ nào!

Mị hương!

Đó chính là đặc biệt mị hương của Hồ tộc! Nữ tử bên trong kia lại là Yêu Hồ!

Nhị ca!

Nghe nàng Nhị ca thở đến thống khổ, sẽ không bị Yêu Hồ sát hại chứ?

Tô Tô vừa muốn chạy ra bên ngoài, đi cứu nàng Nhị ca, cánh tay bị Đạm Đài Tẫn nắm chặt. Thần sắc hắn cổ quái: "Người làm cái gì?"

Tô Tô hạ giọng: "Người đừng lôi kéo ta, sát vách là một con Yêu Hồ, Nhị ca khẳng định xảy ra vấn đề rồi."

"Xảy ra chuyện?" Hắn nhẹ giọng nhai nuốt lấy ba chữ này.

Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên ác ý cười một tiếng: "Không hấn vậy, người bây giờ xông vào, Nhị ca người muốn tự tử thì có."

Tô Tô không hiểu nhìn hấn.

Đạm Đài Tẫn từ trong tay áo lấy ra một thanh Nga Mi Thứ, chỉ Nga Mi Thứ này bộ dáng rất kỳ quái, so với vũ khí bình thường không lớn lắm, đến mức hấn giấu ở trong tay áo, cũng không có người phát hiện.

Không biết Nga Mi Thứ kia làm cái gì, cũng không thấy hấn dùng lực như thế nào, cửa hình như là giấy, dễ như trở bàn tay bị đâm ra một lỗ.

Đạm Đài Tẫn quay đầu trông thấy một đôi mắt trong suốt, trong lòng tà ý tàn phá bừa bãi.

"Nhìn cho rõ."

Tô Tô úp sấp trước cửa, nhìn chăm chú nhìn sang.

Chỉ thấy trên bàn sách bút mực giấy rơi đầy đất, Diệp Trữ Phong ôm một nữ tử, ép nàng ở trên bàn sách.

Hai con mắt của nữ tử mơ màng, môi đỏ khép mở, cổ thon dài ngẩng cao.

Phía dưới áo vàng, hai chân tuyết trắng của nàng quần lấy Diệp Trữ Phong, giống như mảnh mai không nơi nương tựa.

Mà Nhị ca thái độ khác thường, như si như cuồng, giống như dã thú điên cuồng, chui trong ngực nữ tử.

"Phiên nương... Phiên nương, tâm ta chỉ có nàng...."

Đạm Đài Tẫn cười lạnh nhìn Tô Tô.

Chờ đợi nàng mặt đỏ tới mang tai, một giây sau quá sợ hãi quay đi.

Cặp mắt nàng vẫn sáng như lưu ly, trên đó mà nhiễm chi sắc ô uế, nhất định rất đặc sắc.

Thế nhưng thiếu nữ trước mặt ghé vào nhìn một lúc lâu, nửa ngày trấn định mà chặn cửa lại.

Nàng ngửa đầu, đối mặt con mắt ác ý lạnh lùng của Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô kỳ quái nói: "Người nhìn ta làm gì?"

Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm nàng nửa ngày, dâm từ sát vách vẫn tiếp tục, nhưng sắc mặt thiếu nữ vẫn không đổi, con mắt sáng ngời, giống như hoa nở rộ trong bóng tối thánh khiết.

Giống như ở trong mắt nàng, đây là lại chuyện bình thường.

Đạm Đài Tần lạnh lùng nói: "Không biết xấu hổ." Giống như nhục nhã nàng có thể khiến hẳn cảm thấy thống khoái.

Tô Tô xem thường chững chạc đàng hoàng phổ cập kiến thức cho hẳn: "Từ Thượng Cổ Hồng Hoang đến nay, bất luận yêu ma, Tiên Thần, phàm nhân, âm dương giao hợp, con cái kéo dài, đều là chuyện bình thường. Tam giới sinh linh, có thể Sinh Sinh Bất Tức."

Cho nên có cái gì xấu hổ?

Nàng sớm biết thế gian đối với nữ tử rất khắc nghiệt, người bình thường trông thấy một màn này đoán chừng xấu hổ giận dữ muốn chết.

Tô Tô một nháy mắt lĩnh ngộ Đạm Đài Tần ý nghĩ, ma vật này dĩ nhiên muốn thấy mình xấu hổ giận dữ?

Nàng nhìn hẳn chăm chăm, nếu thẹn thùng cũng là hướng về nam tử âu yếm thẹn thùng, đối với tà vật băng lãnh vô tình này, nàng điên mới che mặt thẹn thùng.

Rõ ràng là hẳn trời sinh thiếu hụt lòng xấu hổ.

Tô Tô vươn tay: "Đưa Nga Mi Thứ cho ta mượn dùng một chút."

"Người muốn làm cái gì?"

Tô Tô nói thật: "Ta đi đâm chết Yêu Hồ."

Nàng cũng không quan sát Diệp Trữ Phong cùng Yêu Hồ hoạt sắc sinh hương, mà là nhìn Yêu Hồ có hại người hay không.

Tô Tô biết, Yêu Tu luyện không dễ, cũng không sợ người, yêu này là yêu tốt. Nhưng có chút yêu vật sẽ hại người, mê hoặc tâm trí người ta, hút nhân khí.

Bên trong Yêu Hồ áo vàng, là người sau.

Diệp Trữ Phong tinh khí, thậm chí tuổi thọ, Yêu Hồ đều đang cướp đoạt. Nàng không phải một con yêu tốt.

Cứ theo tốc độ này, không đến ba tháng, Diệp gia có thể đến nhật xác Diệp Trữ Phong về rồi.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói: "Không cho mượn."

Không biết tự lượng sức mình.

Yêu Hồ bên trong kia, xem xét yêu lực không kém, cho dù nàng cầm Nga Mi Thứ cũng không là gì với nó. Mặc dù không biết Diệp Tịch Vụ khi nào biết mấy đồ vật như thế, nhưng chỉ bằng nàng tuyệt không phải là đối thủ của Yêu Hồ.

Tô Tô trong lòng cũng biết, chỉ sợ mình không làm gì được Yêu Hồ, tùy tiện kinh động nàng nhờ đâu nàng tổn thương Diệp Trữ Phong, đó mới là thiệt hại lớn nhất.

Nàng cũng vì không nhìn được Yêu Hồ hút tinh khí của Diệp Trữ Phong, mới muốn mượn Nga Mi Thứ cứu người trước.

Bây giờ xem ra, vẫn là bàn bạc kỹ thì tốt hơn.

Tô Tô nhỏ giọng đi ra cửa, phất tay với Đạm Đài Tẫn, làm khẩu hình: "Đi đây " thừa dịp Yêu Hồ trầm mê giao hợp, không cảm thấy có sự xuất hiện hai người bọn họ.

Đạm Đài Tẫn nhìn lên mặt tường, thần sắc khó lường.

Tô Tô biết, chỉ sợ hấn để ý nội đan của Yêu Hồ.

Nàng níu tay áo hấn lôi kéo đi ra ngoài.

Đã lấy Ma Đan, còn muốn Yêu đan, cũng không sợ sau này Thiên Đạo tám mươi mốt kiếp chém hẳn thành tro bụi.

Hai người cùng nhau đứng dưới ánh mặt trời, Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

Đi ngang qua Tuyên Vương phủ, Tô Tô nói: " Không biết Diệp Băng Thường tỉnh lại chưa ."

Đạm Đài Tẫn nhìn bảng hiệu đôi mắt vô cùng chuyên chú.

Tô Tô cảm thấy, hẳn đối với Diệp Băng Thường thật đúng là đặc biệt. Nếu để cho Diệp Băng Thường khi còn bé cảm hóa hẳn, nói không chừng hẳn về sau sẽ không biến thành Ma Thần.

Nhưng mà phạm nhân tuổi thọ ngắn ngủi hơn mười năm, hẳn thân thể già đi chết đi, Tà Cốt vẫn như cũ là xâm nhập linh hồn khác, hẳn sẽ lặp lại vận mệnh Thiên Sát Cô Tinh, ở đời sau, vẫn sẽ thức tỉnh.

Cho nên vẫn là rút Tà Cốt ra là tốt nhất.

Tô Tô đột nhiên hỏi: "Nàng biết người thích nàng không ?"

Đạm Đài Tẫn thấp mắt, đối với con mắt hiếu kì của Tô Tô hẳn mím môi: "Không biết."

Tô Tô hỏi: "Nhất định phải nàng sao?"

Hẳn không đáp, nhưng mà mắt đen u lãnh, Tô Tô có đáp án rõ ràng.

Trong lòng của hẳn không có quan niệm thế tục, đừng nói Diệp Băng Thường gả cho Tiêu Lãm, nếu như Diệp Băng Thường có con biết chạy ròi, Đạm Đài Tẫn trong lòng vẫn không có khái niệm đó.

Nếu là khi còn bé, hẳn nghi hoặc mà hỏi Lan An, xấu hổ là cái gì?

Càng lớn lên, hắn sẽ nguy trang, đi theo người khác học tập. Nhưng mà linh hồn, hắn vẫn như cũ là ích kỷ là thiếu niên Ma Thần lạnh lùng.

Cùng hắn giảng đạo lý vô dụng, tiềm thức của hắn thậm chí cho rằng, Diệp Băng Thường thuộc về hắn, cho dù ở Tuyên Vương phủ, cũng chỉ là "Gửi nuôi" .

Chờ hắn có năng lực, sẽ đoạ lại đồ vật của mình.

Tô Tô ngăn trở ánh mắt hắn nhìn về Tuyên Vương phủ, gằn từng chữ một: "Không thể!"

Nàng rõ ràng nói cho hắn biết: "Người cũng biết, người muốn ở cùng với nàng, chỉ có một điều kiện."

"Trừ phi ta cùng Tuyên vương đều chết."

"Đương nhiên, cho dù Tuyên vương chết rồi, người nàng yêu cũng không là người. Cho nên, người đẹp ý niệm này đi."

Đạm Đài Tần thu tâm mắt lại, nhìn Tô Tô.

Mắt hắn lạnh lẽo, đột nhiên cười một tiếng.

Giống như trào phúng, cũng giống như không thèm để ý chút nào.

Ngay cả Tô Tô cũng không biết, lúc đầu nghĩ hắn biết khó mà lui, trong tương lai sẽ một câu thành sấm.

Đạm Đài Tần muốn vật gì, nếu như đập trên người khác, cũng không quan tâm.

Càng đừng nhắc đến, Tiêu Lãm và nàng.

Nhưng mà đạo lý này, nàng hiểu quá chậm.

*

Không quá hai ngày, là bắt đầu tháng một.

Đại Hạ quốc tháng một, vẫn như cũ bao phủ trong làn áo bạc băng thiên tuyết địa.

Tô Tô bắt đầu lặng lẽ tìm trừ yêu sư và đạo sĩ.

Con hoàng y hồ ly có chút đạo hạnh, từ bên trong khe hở bên trong Hoang Uyên trốn ra, trừ yêu sư bình thường không đối phó được.

Bởi vì tiền thưởng rất cao, trong phủ lục tục ngo ngoe có trừ yêu sư và đạo sĩ đến.

Nhưng mà Tô Tô xem xét, vẫn thất vọng.

Những người này với đạo sĩ lúc trước đến không có gì khác biệt, trừ biết ăn nói, không có gì bản lĩnh thật sự.

Ngẫu nhiên có hai người không tệ nhưng lại kém rất xa Yêu Hồ.

Tô Tô rất lo lắng, cũng không biết Diệp Trữ Phong có thể chống đỡ bao lâu. Vừa hoàng hôn, gặp Diệp Trữ Phong màu môi hấn tái nhợt, gặp Tô Tô, hấn lễ tiết thi lễ một cái định rời đi.

Nam tử trước mắt khí chất nho nhã, nhìn qua trầm mặc ít nói, ở chung với Yêu Hồ như hai người.

Tô Tô không có trực tiếp khuyên hấn, ngược lại nói: "Nhị ca, gần nhất trong phủ không yên ổn, tổ mẫu dự định đi cầu bùa bình an. Đại ca theo cha ở quân doanh, Tam ca lại dưỡng thương, Tứ đệ tuổi tác còn nhỏ, cho nên, tổ mẫu dẫn huynh mang binh tùy hành."

Diệp Trữ Phong ngẩn người, trong lòng kinh ngạc.

Chỉ vì ở Diệp phủ, hẳn không có chút cảm giác tồn tại, bất luận chuyện tốt chuyện xấu, đều không dính dáng đến hẳn.

Lần này Diệp lão phu nhân sao lại nghĩ đến hẳn?

Nhĩ đến cô nương trong viện kia, Diệp Trữ Phong cảm thấy khó xử.

Cô nương nũng nịu, hẳn đi trễ chút, nàng sẽ phát cáu, nếu như cùng tổ mẫu đi Đạo quan, không biết cần bao nhiêu thời gian.

Tô Tô cũng không nói láo, Diệp lão phu nhân xác thực lo lắng yêu vật hiện thế, Diệp Khiếu sa trường dững mãi, nhưng là yêu ma, phạm nhân dững mãi như nào, cũng không có cách đối kháng, cho nên dự định đi Đạo quan cầu bùa.

Tô Tô chỉ khẩn cầu lão phu nhân đem người theo tùy hành để thêm Diệp Trữ Phong thôi.

Lão phu nhân hạ lệnh, Diệp Trữ Phong không đi không được.

Có thể kéo một ngày thì một ngày, Tô Tô nghĩ thầm, tốt xấu đợi nàng tìm yêu sư đáng tin cậy bằng không nếu không có đối sách, Diệp Trữ Phong sớm dầu hết đèn tắt thì xong rồi.

Lão phu nhân cùng Diệp Trữ Phong vừa đi, Tô Tô nhớ tới con hồ điệp dẫn đường trong mộng cảnh yểm ma.

Tiêu Lãm khẳng định quen yêu sư đáng tin cậy.

Mắt nàng sáng lên, viết cho Tiêu Lãm một phong thư.

"Xuân Đào, người đem phong thư này đưa đến Tuyên Vương phủ."

Xuân Đào khó xử: "Tiểu thư, người còn thích Tuyên Vương điện hạ
....."

"Nói cái gì đó, lần này là chuyện đứng đắn."

"Có thể là lúc Tuyên vương còn ở trong cung, người thường xuyên đưa khăn, bánh ngọt, thư, toàn bộ bị Tuyên Vương điện hạ cự tuyệt ở ngoài cửa. Điện hạ còn nói, nếu là đồ vật tiểu thư đưa tất cả đều thiêu hủy."

"..." Tô Tô cũng không nghĩ tới, lịch sử đen của mình lại nhiều như vậy.

"Nếu như vậy, người đem phong thư này đưa cho đại tỷ tỷ, nói là thư nhà."

Chỉ cần Diệp Băng Thường trông thấy, Tiêu Lãm hẳn phải biết. Hẳn là Đại Hạ Hoàng tử, chắc chắn coi trọng chuyện yêu vật việc ác.

Lúc này Xuân Đào nhận tin, trịnh trọng gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định đưa đến nơi."

Tô Tô buồn bực ngán ngẫm, dứt khoát vẽ bùa. Sau này gặp chuyện như này không ít, có thể chuẩn bị một chút thì tốt hơn. Lần trước ở trong mộng cảnh, nhờ có lá bùa kia, Tô Tô lần nữa lĩnh hội được có sức mạnh tự vệ quan trọng đến nhường nào.

Quản gia tìm chu sa và lá bùa cũng không nhiều, Tô Tô không dám lãng phí, bày dẫn linh trận pháp dùng bút lông dính chu sa, bắt đầu vẽ bùa.

Linh lực không đủ, nàng thất bại một lần lại một lần, chu sa rơi xuống lá bùa trong gió tự cháy.

Nàng cũng không nhụt chí, cũng không vì thất bại mà sa sút, động tác vẽ bùa lặp lại.

Chú ý tới có ánh mắt trên người mình, Tô Tô quay đầu nhìn thấy Đạm Đài Tẫn, sau lưng của hắn tuyết rơi lớn, thiếu niên lông mi thanh lãnh, không biết ở nơi đó nhìn mình bao lâu.

Hai ngày này Tô Tô hiếm khi trông thấy hãn, cũng không biết hãn lại làm chuyện xấu gì.

Nàng cũng có chuyện phải bận rộn sự thí dụ như Yêu Hồ, thí dụ như nghĩ biện pháp tiếp xúc Thần Quy tại Hoang Uyên.

Sau khi hãn xuất hiện, Tô Tô ngửi được trong không khí mùi máu tanh nhàn nhạt.

Trong nội tâm nàng không mấy vui vẻ, nhưng cũng biết rất khó ngăn cản.

Tô Tô nghĩ nghĩ, dứt khoát nói: "Người muốn học vẽ bùa sao?"

Nghe vậy, Đạm Đài Tẫn nhú mày.

Tô Tô ở trong lòng đếm xem, quả nhiên đếm tới năm hãn đi tới.

Lần trước trong mộng cảnh, Tô Tô hiểu hãn không ít. Hãn không có lòng thương hại và tình cảm, nhưng hãn thích sát hại người khác.

Hãn ngửa mặt lên, nghiêm túc hỏi Lan An nhiều vấn đề.

Khi đó ma vật nhỏ, thậm chí có thể gọi là khiêm tốn.

Về sau Lan An không quan tâm hãn, cũng không biết hãn là làm sao học được vẽ ngụy trang và yếu thế.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tô Tô nói: "Người nhìn kĩ!"

Nàng chấm chu sa, nhất bút nhất hoạ, cực kì trôi chảy, rơi ở trên lá bùa. Bởi vì là bùa đơn giản, lần này rất nhanh hoàn thành, chu sa có chút tỏa sáng, lá bùa cũng không cháy.

"Người muốn thử một chút không?"

Đạm Đài Tẫn tiếp nhận bút lông, hấn cực kì thông minh, chỉ nhìn một lần, đặt bút lại không kém chút nào.

Nhưng mà chu sa không tỏa sáng, ngược lại tỏa ra ánh sáng đen trạch.

Phù chú ở trước mặt hấn dấy lên, tro tàn tản mát trong không khí. Hấn để bút xuống, mấp máy khóe môi, trong mắt lạnh không ít.

Tô Tô ngẩn người, nghĩ đến tiên và ma, bản chất không giống nhau.

Hấn vốn bắt nguồn từ hắc ám, dùng tiên chú tự nhiên sẽ không làm được. Cho dù nàng dạy hấn, cũng không phải là bùa chú bảo vệ.

Khả năng này chính là hấn cố chấp muốn sức mạnh .

Tô Tô nghĩ, đưa bùa mình vừa mới vẽ xong đặt ở trong lòng bàn tay hấn.

"Lần thứ nhất vẽ bùa nên tương đối khó. Nhưng là phù chú, người cũng có thể sử dụng, muốn thử một chút không?"

Đạm Đài Tẫn nhìn xem phù chú trong lòng bàn tay lại nhìn thiếu nữ trước mắt mỉm cười

"Ừm ."

Nàng dạy cho hấn chú ngữ

Đạm Đài Tẫn ở trong lòng đọc lại một lần, mắt đen nhìn Tô Tô. Hấn gạt qua lá bùa uy lực của nàng. Bôn Lô phù nếu là đánh vào trên thân người, sẽ mất mạng.

Nàng chẳng lẽ không biết hấn cũng không phải là người tốt lành gì sao?

Vừa mới biết được tin trong lòng của hấn rét run, chán ghét tất cả đồ vật trên đời này. Hấn cõi lòng ác độc, sử dụng tấm bùa này.

Nhưng mà phù chú ở lòng bàn tay hẵn, lại cũng không hề biến thành Tử Lôì chú.

Noãn quang tản ra, phù chú biến thành một bức họa xinh đẹp, đỉnh núi tuyết, màu trắng như chim, thác nước cùng lá cây, ánh nắng cùng dây leo uốn lượn...

Con thỏ thẹn thùng vây quanh hẵn, chuột chũi tò mò thò đầu ra.

Suối nước từ trên tay hẵn trôi qua, tan đi mùi máu tươi.

Hẵn trông thấy lão nhân cùng đứa bé dưới tàng cây hóng mát, trời xanh mây trắng, nhân gian rộng lớn.

Hẵn ngơ ngẩn.

Bên ngoài huyễn cảnh, đôi mắt sáng của thiếu nữ mang ý cười nhìn hẵn.

Giữa lông mày nàng có một chút chu sa.

Đôi mắt hẵn đen nhánh nhìn chăm chăm nàng, ngón tay cuộn tròn. Bởi vì hẵn khẽ động, khoảnh khắc trong bức tranh vỡ vụn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Ở Chỗ Yêu Quái

Tô Tô hỏi: "Nhìn đẹp không?"

Đây là pháp thuật nhỏ khi còn bé của nàng để

hướng về thế giới bên ngoài, chường môn lấy ra dạy nàng, để nàng dễ như trở bàn tay có thể trông thấy vạn vật sinh trưởng mỹ lệ, miễn cho đừng tình nghịch chạy ra bên ngoài tông môn.

Thực ra cũng không cần lấy phù chú ra, nhưng hiện tại Tô Tô không có linh lực vì thế làm cái gì cũng phải dựa vào ngoại vật phụ trợ.

Đạm Đài Tẫn không lên tiếng.

Hắn nhíu chặt lông mày, lạnh lùng liếc nhìn nàng phù cũng không học được nên đứng dậy đi ra ngoài. Bóng lưng của hắn biến mất ở trong tuyết lớn, Tô Tô thấp giọng nói: "Không hiểu nổi."

Đạm Đài Tẫn không học thì không học đi, hắn đi rồi, nàng mới vẽ bùa công kích.

Vẽ mấy chục tấm phù, mới miễn cưỡng thành công hai ba tấm. Tô Tô cất kỹ phù chú, Xuân Đào cũng quay về rồi. Tiểu nha đầu mắt lóe sáng sáng: "Tiểu thư, nô tỳ đã giao tin cho đại tiểu thư."

Tô Tô gật đầu, vậy bây giờ chờ Tuyên Vương điện hạ hồi âm.

*

Diệp Băng Thường mở thư của Tô Tô.

Nha hoàn Tiểu Tuệ nói: "Nương nương, Tam tiểu thư lại còn tặng đồ vào phủ, thật sự là không biết liêm sỉ. Thân thể của ngài còn không có dưỡng

tốt, thứ này cho nô tỳ đi, nô tỳ đi đốt!"

Diệp Băng Thường lắc đầu: "Tam muội muội trong thư nói chính sự."

Tiểu Tuệ: "Chính sự? Tam tiểu thư nói phét hết lần này đến lần khác, theo nô tỳ thấy nàng khẳng định là muốn tìm lý do gặp Vương gia. Người nghìn vạn lần không thể tin tưởng nàng."

"Nhờ đâu... là sự thật?"

Tiểu Tuệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Tam tiểu thư như vậy làm sao lại đem ý nghĩ đặt ở chuyện chính sự. Vương gia không bị nàng lừa, nàng lúc này mới muốn lừa người."

Diệp Băng Thường sắc mặt tái nhợt, che lấy môi ho khan.

Từ lần trước rời mộng cảnh, thân thể của nàng vẫn không tốt lắm. Tiêu Lãm yêu thương nàng, còn đặc biệt từ trong cung xin thái y đến vì nàng trị liệu.

Ngón tay nàng thon dài che miệng, đại mi cau lại, ngược lại tăng thêm mấy phần ốm yếu mỹ lệ.

Diệp Băng Thường rủ lông mi: "Bất luận như thế nào, phong thư này đến tay Vương gia. Tiểu Tuệ, người đem thư của Tam cô nương đưa đến chỗ Vương gia đi."

Tiểu Tuệ không tình nguyện tiếp nhận thư, vừa muốn nói gì, mắt sáng rực lên.

Đúng đây là đồ của Tam cô nương chỉ cần giao cho Vương gia nói là Tam cô nương mang đến, phong thư này tự nhiên sẽ giống như quá khứ bị xử lý.

Wang gia không thể trông thấy.

Tiêu Tuệ phúc chí tâm linh, cũng không quấy rầy Trắc phi: "Nô tỳ cáo lui."

Nàng đi xa Diệp Băng Thường nhẹ nhàng chống đỡ cảm dưới, nhìn cảnh tuyết bên ngoài, lông mi rũ xuống bóng râm.

*

Tô Tô từ đầu đến cuối không có thể chờ đợi được tin tức của Tiêu Lãm.

Mà ngày mai chính là thời gian mà Diệp Trữ Phong cùng lão phu nhân trở về. Tô Tô nếu như muốn làm cái gì, tốt nhất làm trước khi Diệp Trữ Phong hồi phủ.

Tô Tô để cho người ta chế tạo gấp gáp ra một thanh kiếm gỗ đào, cắt ngón tay, ở phía trên tăng thêm mấy đạo tiên pháp.

Mặc dù nàng không có linh lực, nhưng có chút ít còn hơn không.

Yêu Hồ chạy ra Hoang Uyên, hẳn là bị trọng thương, lúc này mới dựa vào hút tinh khí của con người, mình cũng không phải là không có cơ hội.

Tô Tô biết việc này có chút nguy hiểm, cho nên nàng đặc biệt đề xuất vẽ xong bùa truyền tống, vạn nhất đánh không lại Yêu Hồ, nàng còn có thể chạy.

Nàng chuẩn bị sẵn sàng, Tô Tô hỏi Xuân Đào: "Đạm Đài Tẫn đâu?"

Xuân Đào nói: "Nô tỳ không nhìn thấy."

Hỉ Hỉ nói: "Sáng sớm điện hạ hình như ra ngoài, bây giờ còn chưa trở về."

Tô Tô rất kinh ngạc: "Các người biết hẳn đi nơi nào không?"

Nàng mấy ngày nay sa vào làm bùa chú nên không có chú ý động tĩnh của Đạm Đài Tẫn.

Hỉ Hỉ: "Nô tỳ cũng không rõ ràng, tiểu thư hỏi Quản gia xem?"

"Được rồi, ta có việc, ra ngoài trước. Nếu Đạm Đài Tẫn trở về, các người để thị vệ coi chừng hãn, đừng để hãn ra ngoài."

Ma Đan bị hãn nuốt coi như xong, nếu như Đạm Đài Tẫn còn có ý đồ với Yêu đan, thật làm cho người đau đầu.

Tô Tô một mình đi ra ngoài.

Nàng chọn giữa trưa tuy đông nhưng ánh nắng lại chính thịnh. Thời gian này, nhiều ít có thể khắc chế yêu vật.

Bởi vì chuẩn bị trang phục đầy đủ, nàng mặc y phục ngắn gọn, trên lưng dắt kiếm gỗ đào, trong tay áo một đồng lá bùa.

Cũng có chút hữu dụng.

Trên người nàng còn có một chiếc chuông pháp khí của đạo sĩ, ở bên hông, đình linh rung động.

Tiêu Lãm ngồi ở trên xe ngựa, lúc đi ngang qua bên người nàng, suýt nữa không nhận ra nàng.

Thiếu nữ buộc tóc cao lên, quanh thân treo đầy vật kỳ quái.

Ngược lại là một khuôn mặt đón ánh nắng, hết sức có chí hướng, bên trong tỏa ra hương vị xán lạn.

Trước kia Tiêu Lãm gặp nàng, Tam tiểu thư hận không thể tất cả mọi người nhìn mình xinh đẹp, bây giờ Tam tiểu thư ngược lại là biến đổi không ít.

Nàng không còn câu nệ bề ngoài, ngược lại mời phần hấp dẫn người khác.

Việc nàng mặc những thứ kỳ kỳ quái quái, thế nhưng một đôi ánh mắt linh động, cùng gương mặt xinh đẹp, ở trên đường không thiếu công tử ngừng chân nhìn qua.

Chính nàng không có chú ý, chuyên tâm đang suy nghĩ cái gì.

Tiêu Lãm nhớ tới việc hôm nay trên triều đình, Đạm Đài Tẫn chỉ sợ... Tiêu Lãm trong lòng thở dài.

"Tam cô nương." Hãn mở miệng nói.

Tô Tô quay đầu, đã nhìn thấy Tiêu Lãm trên xe ngựa, nàng hoàn toàn không nghĩ tới, lúc đối phó với Yêu Hồ gặp phải hãn.

Trong lòng nàng dấy lên hi vọng, rất là vui vẻ nói: "Vương gia."

Tiêu Lãm nói: "Tam cô nương tại sao lại ở chỗ này?"

Hãn hỏi một chút đã hỏi tới trọng điểm, Tô Tô vội vàng kể chuyện Yêu Hồ với hãn.

Tiêu Lãm vốn là muốn cùng nàng nói chuyện của Đạm Đài Tẫn.....

Bây giờ nghe được Yêu Hồ, thần sắc hãn càng thêm nghiêm trọng.

"Tam cô nương lúc trước sao không nói với ta?" Tiêu Lãm giọng điệu hơi trách cứ, một cô nương khuê các tự tiện đi hàng yêu, nàng đến cùng có biết hay không sẽ gặp nguy hiểm.

Tô Tô ngán người, nàng rõ ràng để Xuân Đào đưa tin vào Tuyên Vương phủ, thế nhưng Tuyên vương hoàn toàn không biết.

Trong lòng nàng lướt qua một suy đoán, nhưng đến cùng cũng không nói ra miệng. Dù sao Diệp Băng Thường không muốn mình và Tiêu Lãm tiếp xúc, có thể hiểu được.

Tô Tô nói: "Là ta không tốt, Vương gia bây giờ người biết rồi thế có quen biết trừ yêu sư không?"

Tiêu Lãm nói: "Người chờ chút."

Hắn gọi tới một người hầu, thấp giọng nói mấy câu. Người hầu gật đầu rời đi.

Sau đó Tiêu Lãm mang theo Tô Tô lên một trà lâu, không bao lâu, một nam tử áo trắng chạy tới.

"Tiêu Lãm, người coi Lão tử là người nào, thường thường thì chuyện gọi tới, nói với người, Lão tử là người của Triệu Vương! người của Triệu Vương!"

Tô Tô kinh ngạc nhìn Ngu Khanh.

Ngu Khanh nhìn qua nhã nhặn ôn nhu, không nghĩ tới mở miệng lại táo bạo như thế. Nàng lúc trước ở bên người Triệu Vương đã nhìn thấy Ngu Khanh, không nghĩ tới người này cùng Tuyên vương lại có qua lại.

Ngu Khanh chậm nửa nhịp chú ý tới Tô Tô, sắc mặt cứng đờ.

Tiêu Lãm rót cho hắn chén trà, giống như hoàn toàn không nghe thấy hắn vừa mới mắng mình, ôn hòa nói: "Sư đệ, mời ngồi. Để Tam cô nương kể cho người tình huống bây giờ."

Tô Tô khô khan lặp lại chuyện Yêu Hồ.

Ngu Khanh nhíu mày: "Yêu Hồ? Là cái loại mà hút tinh khí?"

Nói đến hãn mặc dù học trừ yêu, nhưng mà trước đó, yêu vật ở nhân gian toàn bộ bị phong ấn ở dưới vực sâu, cho nên Ngu Khanh tương đương thực hành với không khí.

Lần trước xâm lấn trong mộng cảnh của yểm ma, vẫn là lần thứ nhất Ngu Khanh cùng yêu ma chân chính giao thủ.

Tiêu Lãm: "Người có thể đối phó không?"

"Được hay không, đến thử một chút mới biết được. Chờ ta trở về chuẩn bị mấy ngày..."

Tô Tô vội vàng nói: "Không được."

Diệp Trữ Phong ngày mai trở về, vạn nhất Yêu Hồ động thủ trước, Nhị ca nàng sẽ không chịu được.

Tiêu Lãm nói với Ngu Khanh nói: "Ta cũng đồng ý hôm nay đi, Yêu Hồ hiện thể thêm một ngày, bách tính nhiều mấy phần an nguy."

Ngu Khanh nghiêng chân: "Lúc này thì có tốt gì?"

Tiêu Lãm ném cho hãn một thanh chủy thủ màu đen.

Ngu Khanh mắt sáng lên, thu hồi chủy thủ, vẫn như cũ thối mặt mũi khề nói: "Đi thôi, dẫn đường."

"Tam cô nương chỉ đường cho chúng ta là tốt rồi, đừng sợ Tam cô nương hồi phủ đi." Tiêu Lãm nói chuyện trừ yêu không nên mang theo nhiều người, nếu nhiều người đi theo cũng không có sự trợ giúp gì.

Tô Tô biết tâm tư của "Đại sư huynh" có trách nhiệm cùng tâm ý muốn bảo vệ người khác. .

Thế nhưng theo nàng thấy, trước mắt là trừ yêu sư Ngu Khanh, mặc dù có chút bản lĩnh, thế nhưng là kinh nghiệm đối địch cũng không phong phú, bọn họ cứ như thế mà xông ra ễ dàng chịu thiệt thòi.

Nàng kiên trì muốn đi theo.

"Hoặc là ta không nói cho các người biết địa điểm mình ta đi. Hoặc là các người mang ta đi theo."

Tiêu Lãm nhíu mày.

Ngu Khanh cười nói: "Ta đồng ý cho người đi cùng."

Mọi người cuối cùng cũng tới viện của Yêu Hồ.

Hồng mai vẫn như cũ sáng rực, mùi thơm nhạt không ít. Ba người đi cao cảnh giác, đi vào viện lạc, nhưng không có phát hiện bóng dáng của Yêu Hồ đâu.

Ngu Khanh đột nhiên nói: "Trong thành gần đây có không ít người mất tích."

Hắn giọng nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng mọi người lại rất nặng nề, nhất là Tô Tô. Nàng đoán những người kia, đại khái là bị bắt đi Yêu Hồ.

Không có Diệp Trữ Phong cung cấp tinh khí thì Yêu Hồ lại bắt những người khác.

"Bây giờ đi đâu tìm nàng?" Tiêu Lãm hỏi.

Ngu Khanh từ trong tay áo lấy ra một cái la bàn, kim đồng hồ trong la bàn xoay tròn điên cuồng

Ngu Khanh líu lười: "Ai da, thì ra là một đại yêu..."

La bàn cuối cùng cũng dừng lại.

Ngu Khanh nói: "Đi theo phương hướng của la bàn."

*

Cùng một thời gian, thiếu niên trước cửa sổ, nhìn chăm chú lên bọn họ rời đi.

Phía sau hắn là một người mặc áo đen do dự hỏi: "Điện hạ?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Ta biết rồi."

"Vậy ngài chuẩn bị lúc nào lên đường về Chu quốc, phu nhân ở bến đò đợi ngài, việc này không nên chậm trễ, thuộc hạ đề nghị ngài đêm nay đi luôn." Người mặc đồ đen giọng điệu kích động: "Chậm nữa chỉ sợ không kịp, ngài ở lại nơi này sẽ gặp nguy hiểm."

Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm bóng lưng của bọn người Tô Tô, trào phúng thì thầm nói: "Không biết tự lượng sức mình."

Người mặc đồ đen nghe không hiểu: "Điện hạ, ngài còn có việc gì mà không bỏ xuống được?"

"Không có." Đạm Đài Tẫn lạnh giọng nói, "Đêm nay sẽ đi."

Người mặc đồ đen rất vui vẻ: "Thuộc hạ năm gai nếm mật mười bốn năm, rốt cục đợi được điện hạ rồi."

Đạm Đài Tẫn cũng cong cong môi.

Ở Liệt Nhật Đương Không mùa đông khó có dịp thời tiết tốt như vậy. Chỉ tiếc là bách tính của Hạ quốc mấy ngày nay ngày sống cũng không dễ chịu gì.

Không biết máu của Chiến thần Diệp Khiếu, có phải là so với người bình thường nóng hơn không? Máu bắn tung tóe ở trên mặt là loại cảm giác như thế nào?

Ngón tay hằn chổng đỡ trầm thấp cười ra tiếng.

Trên mặt có vẻ khinh miệt lẫn với thù ghét.

*

Tô Tô cảm thấy, đi cùng người biết trừ yêu hoàn toàn chính xác. Nếu như mình một mình đi sẽ không tìm thấy Yêu Hồ.

Lúc này, ba người nín hơi ngồi xồm ở bên ngoài rừng trúc .

Bên trong phòng trúc, truyền đến một mùi hương khí.

Tô Tô thấp giọng nhắc nhở nói: "Là mị hương, đừng ngửi quá nhiều."

Nếu ngửi mị hương của Yêu Hồ tâm trí sẽ mê man.

Ngu Khanh đổ ra ba viên thuốc chia cho mọi người. Tô Tô ăn hết, phát hiện quả nhiên không ngửi thấy mị hương nồng đậm.

Ngu Khanh lấy ra Hồng Tuyền.

Đưa cho Tiêu Lãm, Tiêu Lãm hiểu ý, gật gật đầu.

Ngu Khanh bước chân nhẹ nhàng linh hoạt, bắt đầu bố trí Hồng Tuyền xung quanh phòng trúc.

Tô Tô hơi kinh ngạc, Ngu Khanh vậy mà bày trận tại đây, là Lạc Hồn Trận uy lực cũng không nhỏ.

Gọi là Lạc Hồn Trận, trận Thập Nhị, hình vuông, vân chủ bốn góc, làm địch không chịu nổi, thể khó lường, vận dụng vô tận, vô cùng độc lập.

Ngu Khanh tính toán, bố trí cực kì tinh chuẩn.

Tô Tô không nghĩ tới năm trăm năm trước, Ngu Khanh không có bài nhập tiên môn mà lại biết trận pháp này.

Chỉ tiếc, bọn họ không đủ người, tổng cộng ba người không cách nào đủ bốn góc.

Ngu Khanh vòng trở về, để Tô Tô nắm chặt một góc

Chính hắn đạp vào trong trận, trên tay bấm niệm pháp quyết, mấy chuỗi kiếm nhỏ màu bạc hiện ra sau lưng hắn.

"Diệt!"

Tiểu Kiếm nhanh chóng hướng về phía phòng trúc.

Sau một khắc, phòng trúc nổ tung, nữ nhân y phục màu vàng nhanh chóng chạy ra đây.

Áo nàng trần trụi, ý thức được nguy hiểm, híp mắt nhìn về phía đám người.

Bên cạnh nàng, mấy nam tử khóa thân, hai mắt si ngốc, trên mặt ửng hồng. Còn hai người hơi thở đã ngắt.

Còn có người chưa từ bỏ ý định sàm sỡ yêu hồ, đến hôn nàng: "Mỹ nhân, mỹ nhân..."

Yêu Hồ một cước đá văng hắn, nói với Ngu Khanh: "Thế nào, tiểu ca cũng muốn cùng nô gia điên loạn đảo phượng?"

Áo nàng cũng không mặc, Tiêu Lãm nhú mày quay đầu ra.

Ngược lại là Ngu Khanh, không nháy mắt nhìn chăm chăm nàng, chắc chắn có tiếng: "Quả nhiên là Yêu Hồ..."

Dáng người đẹp quá.

Yêu Hồ thanh tuyến Yêu Nhiêu, nhưng nhìn qua, lại hết sức thanh thuần.

Nàng dậm chân, nũng nịu nói với Ngu Khanh, phàn nàn nói: "Huynh vừa mới làm thương người ta."

Ngu Khanh cong môi: "VẬY TẠI HẠ PHẢI HẦU HẠ TỐT CÔ NƯƠNG RỒI...."

Hắn giang hai tay ra, đón lấy yêu hồ.

Ngón tay nâng lên, một cái chớp mắt, Tô Tô cùng Tiêu Lãm rõ ràng ý tứ của hắn đồng thời thu lưới.

Hồng Tuyến sáng lên, nhanh chóng ngưng tụ thành lưới, ập về phía Yêu Hồ.

Lạc Hồn Trận có tác dụng, làm cho nàng không cách nào động đậy, Hồng Tuyến nhốt nàng ở bên trong. Yêu Hồ cười biến mất, âm thanh lạnh lùng nói: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Tô Tô thầm nghĩ không tốt, hô với Ngu Khanh: "Mau tránh ra."

Ngu Khanh phản ứng nhanh nhạy, bổ nhào về phía trước.

Chỉ thấy sau lưng Yêu hồ sinh ra bảy cái đuôi màu vàng.

Hồng Tuyến không biết từ lúc nào đã đứt thành từng khúc.

Tô Tô kéo Ngu Khanh: " Hồng Tuyến này không phải để trói yêu sao?"

Ngu Khanh suýt nữa bị mùi hương của Yêu hồ thu hút, miệng đầy bùn: "Lão tử lấy ở đâu dây trói yêu, kia là đồ vật mà tiên sơn mới có."

Tô Tô ngừng nghẹn: "...". Nhìn thấy thất vĩ yêu hồ, nàng cũng rất tuyệt vọng, có thể đánh như thế nào?

Yêu hồ nhìn về phía Tô Tô, nói: "Thì ra còn có tiểu nha đầu. Dám ám ta, ta tức giận nha."

Đuôi của nàng tăng vọt, quật về về phía mấy người, Tô Tô mang theo Ngu Khanh lui lại, tránh công kích của yêu hồ.

Nàng rút ra kiếm gỗ đào.

Bùa trong tay áo bay về phía yêu hồ, ba tấm bùa vàng tản ra ánh sáng chói mắt. Yêu hồ xùy nói: "Nha đầu này ngược lại là có chút bản lĩnh..."

Đáng tiếc, không phải Tiên thể sao có thể đánh bại nàng?

Bôn Lôi phù bay về phía yêu hồ.

Yêu hồ dùng móng vuốt ngăn cản công kích này, thoáng qua da tróc thịt bong.

Hai lá bùa còn lại làm cháy đen đuôi của Yêu Hồ đem, trong không khí thoáng có mùi kết. Kiếm gỗ đào nhất nàng, làm cho nàng chỉ có thể không ngừng tránh né.

Tiên Lãm xuất ra một dây thừng màu vàng, bao lấy tay chân Yêu Hồ trói nàng trên thân cây.

Thừa dịp thời gian này, Ngu Khanh cũng bắt đầu móc ra đồ vật bên trong trữ vật ngọc ném về phía Yêu Hồ.

Yêu Hồ bị đổ ập xuống một trận, móng vuốt cùng bả vai bắt đầu chảy máu, mặt đỏ lên vì tức. Nàng hút tinh khí lâu như vậy cũng đều dùng ở đây!

Nàng giận dữ mắng mỏ một tiếng, mở ra dây thừng nhào đến phía Tô Tô.

Tiêu Lãm rút kiếm ra khỏi vỏ, đối mặt với Yêu hồ

Hắn kiếm thuật rất tuyệt mặc dù chỉ là phàm nhân nhưng có thể cùng yêu hồ đánh mấy hiệp.

Ngu Khanh lôi kéo Tô Tô: "Trời ơi, thất thần làm cái gì, còn không tranh thủ thời gian chạy đi."

" Còn Tiêu Lãm ..."

"Hắn tự mình biết chạy!" Ngu Khanh dứt lời, dẫn đầu chạy.

Tô Tô cũng biết, nếu như là bốn đuôi năm đuôi hồ, bọn họ hôm nay còn có phần thắng, thất vĩ chỉ có thể tạm thời trốn thôi.

Nàng chạy theo Ngu Khanh.

Không bao lâu, Tiêu Lãm cũng đuổi theo.

Yêu hồ bị chọc giận, không muốn bỏ qua bọn họ, phi thân đuổi theo.

Mà giờ khắc này, phía trước lại là một bãi đầm lầy, Ngu Khanh muốn chửi má nó: "Vận khí xui xẻo quá đi!"

Yêu hồ cười ha ha.

Yêu hồ vuốt vuốt tóc của mình: "Nếu như thế, người ta ngược lại là có thể cho các người một kiểu chết thú vị."

Cái đuôi nâng lên, ba người bị nàng đánh rớt xuống đầm lầy.

Yêu hồ nằm ngang tại trên bờ, bẫy cái đuôi lắc lư, nhìn bọn hợ chìm xuống.

Nàng nhìn về phía Tiêu Lãm: "Đáng tiếc, nam tử đẹp như vậy, lại không thể cùng người xuân phong nhất độ."

Tiêu Lãm mặt không đổi, ổn định thân thể, tận lực để không bị chìm xuống nhanh.

Ngu Khanh không quá trấn định, điên cuồng mắng Yêu Hồ.

"Loại nam nhân xấu như người, ta cũng không thích." Đôi mắt đẹp của Yêu Hồ nháy mắt, "Dù sao các người đều sắp chết, để ta nhìn một chút, các người thích gì, thiệp đến thỏa mãn các người."

Đuôi dài của nàng chạm vào trên người Ngu Khanh.

Tiếng chửi rủa của Ngu Khanh ngừng, nhìn Yêu Hồ, xuất hiện mê luyến chi sắc.

Yêu Hồ sờ sờ mặt mình, cười duyên nói: "Ha ha, thì ra thích nữ tử xinh xắn hoạt bát."

Nàng chuyển hướng sang Tiêu Lãm, Tiêu Lãm trầm mặt.

Cái đuôi Yêu Hồ đảo qua: "Nữ tử này ngược lại là đẹp vô cùng, nàng là thê tử của người? Có thể trong lòng của người, trách nhiệm cùng sự bảo vệ chiếm quá nhiều nhưng địa vị của nàng cũng không đủ."

Cái đuôi của nàng rơi vào gương mặt Tô Tô.

Một lát sau, Yêu Hồ cười lên: "Thú vị, thú vị, trong lòng người lại không có người mình thích. Đây là loại người thuần túy người, ta lâu rồi chưa từng thấy qua... Đáng tiếc, người hôm nay định mệnh là chết ở chỗ này."

Tô Tô cảm giác mình đang không ngừng chìm xuống.

Nàng cắn răng, ý đồ ngừng thần dùng tiên thuật ngự phong.

Nếu như thành công, ba người bọn hắn ngược lại có thể cứu.

Yêu Hồ buồn bực ngán ngẫm, biến thành Diệp Băng Thường đùa Tiêu Lãm. Tiêu Lãm thần sắc dần dần ôn nhu không ít, giọng nói Yêu hồ cũng biến thành ôn nhu, trở thành giọng của Diệp Băng Thường .

Yêu Hồ đặc ý nhìn Tô Tô, Tô Tô muốn đánh thức Tiêu Lãm , nhưng đáng tiếc vô dụng.

Dần dần, Tô Tô cảm thấy mình không thể hít thở. Sớm biết từ Hoang Uyên chạy đến lại là thất vĩ hồ, đánh chết nàng cũng không tới! Diệp Trữ Phong trên chọc đại yêu gì vậy này!

Tay nàng gian nan giật giật, ngự phong!

Nhanh!!!

Yêu Hồ chơi vui vẻ, đột nhiên "A" một tiếng.

Lúc đó, mặt trời xuống.

Trong rừng trúc, dần dần đi ra một thiếu niên mặc áo đen, hăn môi đỏ rực , chậm rãi đi tới.

Tô Tô trừng to mắt ——

Đạm Đài Tẫn!

Yêu Hồ nhìn hắn, nở nụ cười.

"Thật là đẹp. " Nàng che vết thương trên vai, liếm liếm môi: "Huynh tới giúp ta trò chuyện đi."

Đạm Đài Tẫn cong môi: "Được. "

Thiếu niên tiếng nói khàn khàn, câu Yêu Hồ ngo ngoe muốn động.

"Để cho ta nhìn xem, người trong tâm ngươi là ai?"

Nàng bộ pháp Yêu Nhiêu, từng bước một đi về phía phía Đạm Đài Tẫn.

Hồ Vĩ chạm đến gương mặt của Đạm Đài Tẫn, bị thiếu niên đưa tay níu lại.

Yêu Hồ cười duyên một tiếng, muốn nhìn tâm hẩn.

Một lát sau, Yêu Hồ không cười, ngược lại lộ ra vẻ nghi hoặc:
"Ngươi..."

Thiếu niên lạnh lùng nói: "Thế nào, nhìn thấy sao?"

Yêu Hồ giữ kín như bưng nhìn Đạm Đài Tẫn.

"Làm sao có thể..."

Trong tay áo thiếu niên có Nga Mi Thứ trượt ra, Yêu Hồ cười duyên nói:
"Ta không chơi với ngươi, ày, bọn họ sắp chết, ba người ngươi chỉ cứ kịp cứu một. Sau này còn gặp lại!"

Yêu Hồ trừng mắt, nghĩ đến Tử Lôi bổ mình đến da tróc thịt bong, trước khi rời đi, nàng cong môi cười một tiếng với Tô Tô , một giọt tinh huyết bắn vào mi tâm của Tô Tô ——

Thiếu niên kia khiến nàng hiếu kì để cô nương thuần trắng kia thử một chút hương vị.

Yêu Hồ biến thành một con Hồ ly màu vàng thoáng biến mất trong rừng.

Đạm Đài Tẫn đi về hướng đầm lầy.

Như Yêu Hồ nói, tình huống ba người đều hấp hối, Tiêu Lãm và Ngu Khanh đều bị Yêu Hồ mê hoặc.

Thiếu niên dựa vào đầm lầy ngồi xuống.

Tô Tô nín thở, một đôi mắt xinh đẹp nhìn hẳn.

Đạm Đài Tẫn hoàn toàn không có tính toán với bọn họ, Tô Tô đoán, hẳn vẫn như cũ muốn nội đan Yêu Hồ. Có lẽ, hẳn một mực đi theo chuẩn bị làm ở phía sau.

Đáng tiếc nhìn thấy là thất vĩ Yêu Hồ, hẳn tạm thời thu tay lại.

Tô Tô miệng hăm trong đầm lầy, không thể nói chuyện, đành phải nhìn hẳn chớp chớp mắt ——

Người làm người dù tốt hay xấu ít nhất nên kéo dài một người chứ.

Mắt đen của Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chú nàng, vẫn như cũ không nhúc nhích.

Tô Tô dứt khoát nhắm mắt lại, nàng sợ dĩ không quá hoảng thật ra là trong tay áo còn có một đòn sát thủ bùa truyền tống, nhưng mà bùa truyền tống cũng cần linh khí động.

Nàng vừa mới tích lũy được ít linh lực, có thể mang đồng bọn rời đi.

Đạm Đài Tẫn không cứu thì không cứu.

Bùa truyền tống bay vào không trung, Tiêu Lãm cùng Ngu Khanh trong đầm lầy chậm rãi biến mất, nhưng mà sau một lúc lâu, Tô Tô vẫn còn đang trong đầm lầy.

Tô Tô: ... !

Chuyện gì xảy ra, sao nàng không thể đi?

Đột nhiên, nàng nghĩ đến Yêu Hồ trước khi đi bắn vào mi tâm mình một chút tinh huyết!

Nàng hiện tại dính yêu khí, bùa truyền tống phù lại không truyền cho yêu vật!

Nghĩ tới đây, Tô Tô lần nữa nhìn về phía Đạm Đài Tần.

Thiếu niên trong mắt ngậm lấy giọng mỉa mai, đánh giá nàng.

Tô Tô nghĩ thầm, nàng đánh chết cũng không xin hãn, bởi vì nàng biết, xin cũng vô dụng, cùng lắm thì nàng để Câu Ngọc tỉnh lại

Cốt khí vẫn có, trừ phi Tô Tô muốn chết bằng không thì ai cũng không thể giết chết nàng!

Thiếu nữ không nói một lời, yên lặng, mặc cho đầm lầy nhấn chìm mình

Đạm Đài Tần trong mắt ý cười dần dần biến mất, nhiệm lên vẻ tức giận.

Mặt trời xuống núi, trời sắp tối rồi. Đây là thời hạn cuối cùng mà hãn rời Hạ quốc.

Đạm Đài Tần lạnh lùng nhìn đỉnh đầu Tô Tô, xoay người rời đi.

Thật đúng là làm người ta chán ghét, hi sinh chính mình đi cứu người khác, thà chết cũng không xin hãn.

Hãn đi mấy bước, đột nhiên phía sau lưng truyền đến tiếng động.

Thiếu nữ chặt vật bị lực lượng từ trong đầm lầy đẩy ra.

Nàng nằm rạp trên mặt đất, không ngừng ho khan. Tô Tô vô cùng vui vẻ, thời khắc thế này, ngự phong dĩ nhiên thành công !

Tiềm lực của con người quả nhiên vô tận.

Nhưng mà ngẩng đầu trông thấy Đạm Đài Tẫn, nàng kinh ngạc nói: "Người vẫn còn chưa đi?"

Nàng chìm lâu như vậy, nghĩ là hẳn sớm rời đi.

Đạm Đài Tẫn biến sắc, hắt cười lạnh, dùng Nga Mi Thứ chống đỡ lấy phần cổ của nàng, nói: "Người chưa chết, ta sao có thể đi."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Tỏ Tình

Tô Tô đã chứng kiến sự sắc bén của Nga Mi Thứ , nàng ngáng đầu, phòng ngừa da thịt bị rạch.

*Nga Mi Thứ: một vũ khí cầm tay

"Ta hiện tại rất mệt mỏi, không muốn đánh nhau với người." Tô Tô nói, "Yêu Hồ nói không chừng sẽ quay lại, người nhất định phải đợi ở chỗ này?"

Dứt lời, nàng muốn đẩy Nga Mi Thứ ra.

Đạm Đài Tẫn vừa muốn nói gì đó, đã thấy sắc mặt Tô Tô biến đổi, thần sắc có mấy phần ngốc.

Nàng trừng mắt nhìn, đôi mắt long lanh , giờ phút này trong con người lại nổi lên một chút yêu dị màu tím.

Đạm Đài Tẫn bỗng nhiên nhớ tới trước khi đi Yêu Hồ đã bắn vào mi tâm Tô Tô một chút tinh huyết.

Rốt cuộc là thứ gì?

Hắn đối với thứ không biết từ trước đến nay đề cảnh giác, vừa mới chuẩn bị khống chế nàng, phát hiện Nga Mi Thứ trong tay bị Tô Tô nắm chặt.

Sau một khắc, mu bàn tay lạnh buốt của hắn có một khuôn mặt nhỏ bần thiêu áp sát vào.

Tuyết trắng phản xạ lại ánh sáng, Đạm Đài Tẫn thấy rõ ánh mắt của nàng.

Trong mắt nàng trong suốt , giờ phút này phản chiếu lấy bộ dạng của hần.

Tô Tô chuyên chú nhìn hần, trong mắt ôn nhu vui vẻ mà thành kính.

Đạm Đài Tẫn cười lạnh nói: "Trúng yêu thuật, thật là buồn nôn."

Thất vĩ hồ ngàn năm, tinh huyết có thể là cái gì, nghĩ cũng biết.

Đạm Đài Tẫn không muốn tốn thời gian cùng Tô Tô, nàng đã tỉnh dậy, muốn giết nàng cũng không có khả năng.

Đã vào đêm, không lấy được yêu đan của Yêu Hồ, hần nên mau chóng rời đi, nếu chậm thì không còn kịp nữa.

Đối với Tô Tô, nàng sẽ như thế nào, hoàn toàn không trong phạm vi lo nghĩ của hần.

Hần mới muốn đứng dậy, Nga Mi Thứ trong tay bị thiếu nữ cướp đi, thoáng cái, Tô Tô làm hần ngã nhào xuống đất.

Thiếu nữ đẽ bả vai hần, đôi mắt màu tím nhạt lộ ra ý cười.

Nàng trở tay dùng Nga Mi Thứ chống đỡ hần, thấp giọng ghé vào lỗ tai hần nói: "Đạm Đài Tẫn, người yếu như vậy nha? Hay nói người đối với ta không có chút phòng bị nào?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Người muốn chết!"

Đôi mắt đen của hần tỉnh mịch, một con rắn cạp nia nhỏ xuất hiện ở sau lưng nàng, Đạm Đài Tẫn cười lạnh một tiếng.

Rắn nhỏ lặng yên không một tiếng động, nhào về phía Tô Tô.

Đạm Đài Tẫn nhìn lạnh lùng, đã không thanh tỉnh, vậy thì chết đi. Hãn khóe môi kéo ra ý cười, bất luận là ai, cơn hoảng sợ lúc sắp chết, đều sẽ ghé tởm không chịu nổi, nàng nhất định cũng không ngoại lệ.

Tô Tô giống như không có chú ý rắn độc sau lưng, nàng dè bả vai thiếu niên, bên trong đôi mắt , ý cười càng thêm nồng đậm.

Trong tầm mắt lãnh đạm của hãn, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị nâng gương mặt hãn, cúi đầu.

Trên mặt bị đô má mềm mại vừa chạm vào, Đạm Đài Tẫn còn đến không kịp thu liễm ác ý trong tầm mắt.

Rắn nhỏ phía sau Tô Tô lại đột nhiên cứng đờ, không ai khống chế nó, nó chật vật từ trên cành cây rơi xuống, không rõ vì sao mình đang ngủ đông lại xuất hiện ở đây, chạu vội về hang động.

Tô Tô ghé vào lồng ngực của Đạm Đài Tẫn, đột nhiên cười ra tiếng.

Nàng tiếng cười thanh thúy, trong đêm đông đến rừng trúc giống như cũng ấm áp.

Đạm Đài Tẫn sắc mặt cực kì khó coi.

Hãn trong mắt sát ý tàn phá bừa bãi, nàng đột nhiên ôm chặt lấy cổ của hãn, cả người co quắp trong ngực hãn.

"Người yếu cũng không sao về sau ta sẽ bảo vệ người."

"Cút!" Hãn trở tay bóp lấy gáy nàng, hận không thể như vậy bóp chết nàng.

Ánh mắt thiếu nữ khê chuyên, rõ ràng là yêu dị nhan sắc, nhưng trên mặt nàng lại không có tà ác, ngược lại nhiều hơn mấy phần tươi đẹp.

Cầm Tô Tô chống đỡ tại trên vai hấn.

Thanh âm vừa nhẹ vừa ôn nhu, trong đêm đông tĩnh mịch, nếu như cẩn thận nghe, còn có thể nghe ra mấy phần ngưng ngưng.

"Không cú, ta thích người."

"Ngậm miệng!" Đạm Đài Tẫn giống như muốn đem môi nhấp thành một đường thẳng, dưới tay hấn dùng lực, định đẩy nàng từ nàng từ trên thân xuống.

Trong lòng của hấn chưa từng mắng một người nhiều như vậy, không biết xấu hổ! Ti tiện! Hoang dâm dơ bẩn. . .

Nàng dơ bẩn giống hết con Yêu Hồ kia!

Chỉ lac một giọt tinh huyết, liền biến thành bộ dáng này.

Cổ Tô Tô sắp bị hấn chặt đứt, nàng miễn cưỡng ngẩng đầu lên, có chút bất đắc dĩ.

Nàng không nhịn được cười.

Hai người hiện tại cũng dính bùn trong đầm lầy bên, tay nàng chống trên lồng ngực Đạm Đài Tẫn, thở hơi hỗn hển, phàn nàn nói: "Nếu người bóp nữa, ta thật sự sắp chết rồi."

Lực trên cổ tay dừng một chút, nàng thấy khóe miệng Đạm Đài Tẫn nổi lên một tia cười lạnh.

Tay Tô Tô nhẹ nhẹ đặt ở trên mặt hấn ——

Nàng hôn qua.

"Đạm Đài Tần, người đừng thích Diệp Băng Thường, người thích ta đi."
Nàng cười lên, có chút không có ý tứ, nhưng mà tiểu cô nương lấy dũng khí, đỏ mặt nói, "Nàng không yêu người, đã là thê tử của người khác rồi. Ta sẽ yêu thương người, về sau không để người chịu khổ, cũng không để người ta khinh bạc người, sinh cho người rất nhiều đứa bé, người có chịu không?"

Ngay sau đó, nàng bị thiếu niên từ trên thân xúc lên.

Màu môi hấn tái nhợt, không biết là tức giận hay là hận.

"Người nằm mơ!"

Tô Tô xoa xoa khuỷu tay bị đụng đau. Đè lại tim, cảm thấy bất thành linh tình yêu thương quá mức lớn lao, nàng hoàn toàn không khắc chế được.

Nàng giống như chưa từng thích một người, như thiêu thân lao đầu vào lửa, muốn tới gần hẳn.

Nhưng mà nàng còn chưa lại gần, mấy cái mũi tên lạnh như băng rơi vào dưới chân nàng, bản năng đối với nguy hiểm vẫn còn, vội vàng lui lại mấy bước, ngã ngối trên mặt tuyết.

Chỉ thấy trong rừng trúc, lục tục ngo ngoe xuất hiện mấy bóng áo đen.

Bọn họ quỳ gối trước Đạm Đài Tần: "Điện hạ, thuộc hạ tới chậm."

Người cầm đầu liếc Tô Tô: "Người muốn giết sao?"

Đạm Đài Tần lãnh đạm mà nhìn Tô Tô.

Trên mặt thiếu nữ mờ mịt, mang theo vài phần ủy khuất nhìn hẳn.

Trong lòng của hẳn tức giận, dứt khoát nói: "Mang đi!"

Hắc y nhân kinh ngạc nói: "Điện hạ?" Bọn họ về Chu quốc, tại sao có thể dẫn theo một thiếu nữ lạ lẫm rời đi?

Đạm Đài Tần lạnh lùng cong môi, nói: "Nàng là đích nữ duy nhất của Diệp Khiếu. Mang theo , lúc quan trọng nhất giết nàng để uy hiếp Diệp Khiếu."

"Điện hạ anh minh."

Hắc y nhân võ công cao cường, Tô Tô nhanh bị trói lại.

Tinh huyết của Yêu Hồ tiêu tán, trong mắt màu tím nhạt đã nhạt đi một chút, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Một nhóm người biến mất trong rừng, Yêu Hồ đi tới.

Nó liếm láp móng vuốt mình, miệng nói tiếng người: "Thật thú vị."

Giọt tinh huyết kia sẽ cho người chân tình nghĩ rằng, người trước mắt là tình cảm chân thành, còn mang theo dâm tà. Nhưng mà nha đầu kia cũng chỉ là hôn hôn Đạm Đài Tần, còn vui vẻ tỏ tình, nói muốn bảo vệ hẳn.

Đơn giản nhưng lại yêu hừng hực, đối lại bất cứ người nào, dù cho là cảnh tượng ngăn ngủi, chỉ sợ tâm sẽ rung động.

Đáng tiếc, nàng đối với thiếu niên mặc áo đen kia.

*

Diệp Băng Thường trông thấy Tiêu Lãm nằm giữa sân, vội vàng chạy tới, nói: "Vương gia, huynh thế nào rồi ?"

Tiêu Lãm mở to mắt.

Không gian nhỏ bé có tiếng động, Tiêu Lãm đưa tay, bảo vệ Diệp Băng Thường sau lưng.

Ngay sau đó, Ngu Khanh từ không trung rơi xuống.

Ngu Khanh bị đập xuống đất cực mạnh, bị đau đến nhức tỉnh.

Hắn kêu một tiếng: "Eo ta!"

Diệp Băng Thường nhìn hắn rơi xuống từ trên không, giật nảy mình, nhẹ nhàng lôi kéo Tiêu Lãm, bất an nói: "Vương gia, đây là có chuyện gì?"

Tiêu Lãm áy náy nói: "Lúc ra thành ta có gặp một số chuyện hại nàng lo lắng rồi."

Diệp Băng Thường nhẹ nhàng cười một tiếng: "Thị vệ trưởng nói cho thiệp biết Vương gia bình an là tốt rồi."

Nàng nhìn về phía Ngu Khanh: "Vị này là?"

Tiêu Lãm cũng không gạt nàng: "Sư đệ của ta, Ngu Khanh."

Ngu Khanh thật vất vả mới ổn định được thân mình, thần thái nhe răng trợn mắt, gặp Diệp Băng Thường, quạt xếp vừa mở, lại khôi phục thành bộ dáng công tử văn nhã.

Hai người cùng nhau đáp lễ.

"Ngu Khanh, người đến đại sảnh chờ ta một chút." Tiêu Lãm nói.

Ngu Khanh biết, Tiêu Lãm có chuyện muốn nói. Sư huynh chiêu chuộng Trắc phi, chuyện yểm ma lần trước, đã dọa đến nàng, nghĩ đến Tiêu Lãm sợ hù nàng nên chuẩn bị tự mình thảo luận về chuyện thất vĩ Yêu Hồ.

Ngu Khanh vừa rời đi, Tiêu Lãm nói với Diệp Băng Thường: "Đến đây."
"

Hắn dắt tay của nàng, ngồi xuống trong đình.

Bầu trời biến thành màu xanh mực, trong phủ đèn lồng vẫn sáng.

Tiêu Lãm từ trong ngực lấy ra một hộp gấm, ôn nhu nói: "Mở ra xem."

Diệp Băng Thường mở ra, trong hộp gấm nhảy ra một con chim xinh xắn đáng yêu, nhưng con chim này liền đập cánh, bay lên.

Vừa bay vừa ca hát.

Diệp Băng Thường sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm tướng mạo tính tình cũng như trích tiên, thực sự khó có thể tưởng tượng, hẳn cũng sẽ có tâm tư như vậy, đi lấy lòng nàng.

Tiêu Lãm thấp khục một tiếng, nói: "Mấy ngày trước ở trong cung, trông thấy Cửu muội muội có những đồ chơi nhỏ tinh xảo như vậy, muội ấy nói nữ nhân đều thích. Cho nên ta cũng đi tìm mua một con, nàng thích không?"

Diệp Băng Thường cười gật đầu.

Tiêu Lãm nói: "Thật có lỗi, từ khi lấy nàng vẫn không thể ở bên cạnh nàng lâu được."

"Tâm ý của vương gia, thiếp thân hiểu." Diệp Băng Thường nhẹ giọng nói: "Thiếp thân không muốn gì nhiều, có thể cùng Vương gia là đủ rồi."

Nàng gả chính là phi quân văn thao vũ lược, dĩ nhiên không có chuyện cả ngày ở hậu viện.

Mà trong hậu viện của Tiêu Lãm, không có thông phòng, cũng không có thị thiếp, Hoàng Thành không biết bao nhiêu nữ tử ghen tị với Diệp Băng Thường.

"Thường nhi." do dự một chút, Tiêu Lãm căn dặn nói: "Gần đây ít đi ra ngoài, nếu như muốn đi ra ngoài, để ám vệ đi theo."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Hoàng đế Chu quốc băng hà, hiện tại đăng cơ là Tam hoàng tử Chu quốc."

Diệp Băng Thường trừng to mắt.

Tiêu Lãm nói: "Tân hoàng dã tâm bừng bừng, đóng quân ở biên cảnh. Không bao lâu, e là muốn đánh trận."

*

Ngu Khanh nhấp một ngụm trà, líu lười nói: "Rốt cục chịu đến với người cô đơn như ta đây, nếu huynh không đến, Lão tử muốn ngã ngòi đến mức dầu hết đèn tắt rồi."

"Để sư đệ đợi lâu."

"Được rồi được rồi, Trắc phi của huynh ngủ rồi?"

Tiêu Lãm gật đầu.

Ngu Khanh đánh giá Tiêu Lãm, cười xấu xa nói: "Huynh trên giường không phải trên cũng bộ dáng cứng nhắc này chứ?"

Tiêu Lãm nhìn cười, liếc hẩn một cái.

Ngu Khanh giơ tay lên: "Được rồi được rồi, ta nói bừa. Chúng ta không phải ở bên trong đầm lầy sao, làm sao có thể về đến nhà huynh? Ta suýt nữa nghĩ rằng ngày hôm nay phải chết ở nơi đó."

"Không phải người dẫn chúng ta trở về?" Tiêu Lãm hỏi.

"Ta nào có bản lĩnh đó!"

Đó là ai, không cần nói cũng biết. Ngu Khanh nói: "Diệp Tam tiểu thư sao không thấy nữa?"

Tiêu Lãm lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc.

Ngu Khanh: "Có lẽ là trốn rồi, nàng có bản lĩnh giúp chúng ta, thì khẳng định cũng có bản lĩnh tự rời đi."

Tiêu Lãm vẫn như cũ không yên lòng, để cho người ta lặng lẽ tìm hiểu, Diệp Tam tiểu thư phải chăng đã hồi phủ.

"Thất vĩ hồ thì làm sao bây giờ? Trước tiên nói, ta không đối phó được, ai thích đi thì người đó đi, ta cũng không tiếp tục đi!"

"Đương nhiên sẽ không để cho người đi." Tiêu Lãm nói, "Bây giờ có thể đối phó Yêu Hồ, chỉ có một người. Sư đệ, còn phải làm phiền người, đi tìm Quý sư thúc."

Ngu Khanh mài răng nói: "Quý lão đầu về ẩn rồi, ta tìm ở đâu?"

Tiêu Lãm nhấp một ngụm trà, ôn hòa cười một tiếng.

"Thế nhưng Dung sư muội không phải thích người sao? Nàng có thể dẫn người tìm cha nàng."

Ngu Khanh xì một tiếng khinh miệt: "Lão tử không thèm gặp quả ớt nhỏ kia."

Thật vất vả né tránh, chạy đến Hoàng Thành để làm khách, hẳn không muốn cùng dã nha đầu kia chạy khắp núi bắt gà rừng.

Tiêu Lãm nhú mày, không miễn cưỡng hẳn.

Sư đệ bị bệnh, Dung sư muội đánh hai bữa là khỏe. Hai bữa không được, đánh nhiều thêm mấy trận cũng có thể.

Ngu Khanh nói: "Thật sự phải đánh?"

Tiêu Lãm gật đầu.

"Tân hoàng của Chu quốc, ngược lại có can đảm. Thế nhưng không phải còn có Đạm Đài Tẫn đang làm vật thế chấp sao? Tân hoàng không sợ chúng ta giết đệ đệ hẳn?"

"Đế vương gia vốn vô tình." Tiêu Lãm nói.

"Cũng phải, nghe nói Hoàng tử Chu quốc và công chúa, đều bị tân hoàng giết sạch rồi."

"Hôm nau Phụ hoàng đã phái người đi bắt điện hạ Chu quốc. "

Ngu Khanh nghiêng chân, nhớ tới thiếu niên suýt nữa chui dưới háng Triệu Vương, nói: "Người này rất thảm, cũng không có năng lực gì. Triệu Vương chán ghét hẳn đến nỗi muốn mạng hẳn, đoán chừng tương lai nếu có việc chém xuống đầu, Triệu Vương hận không thể tự mình động thủ."

"Không, phụ hoàng không tìm được hẳn." Tiêu Lãm trịnh trọng nói, "Sư đệ, không thể khinh địch, Đạm Đài Tẫn là nhân vật hung ác."

"Người nói vậy, hẳn đã sớm chạy!" Ngu Khanh thần sắc cổ quái, giống như gặp quỷ. Tin tức của Chu quốc, rõ ràng hôm nay mới truyền đến, tin tức của Đạm Đài Tẫn còn nhanh hơn bọn họ.

Tiêu Lãm gật đầu, hôm nay muốn cùng Tô Tô nói, không nghĩ là không kịp. Nàng biết tin tức này, không biết có cảm giác gì.

"Hắn có thể rời Hạ quốc? Từ một người từ nhỏ ở lãnh cung, hắn lấy đâu ra thế lực?"

Tiêu Lãm nói: "Ta cũng không biết."

Cho nên, đây mới là chỗ đáng sợ.

*

Đêm đông, bên đò gió thổi to.

Tô Tô bị trói chặt, lúc tỉnh lại, trước mắt là một vùng tăm tối, người bên cạnh lập tức đẩy nàng : "Thành thật một chút."

Là giọng nói nữ tử.

Tô Tô nhớ lại tinh huyết của Yêu Hồ nhập thể rồi có chuyện phát sinh. Nàng cắn răng, ghê tởm thất vĩ hồ!

Nàng dĩ nhiên tỏ tình với Đạm Đài Tẫn, còn thơm hơn hẳn!

Bây giờ nghĩ đến lúc ấy cảm giác nhiệt liệt thích Đạm Đài Tẫn, quả thực rùng mình được không ?

Hậu quả nghiêm trọng là nàng bây giờ bị trói, mắt cũng bị che kín, tới nơi nào cũng không biết.

Tô Tô nghe được tiếng gió, cảm giác bọt biển hiện tại ở đầu gió, nữ tử đẩy nàng đi lên phía trước.

Đi không biết bao xa, một đoàn người ngừng lại.

Chung quanh rào rào quỳ xuống, kích động hô: "Điện hạ!"

Tô Tô không biết bị ai đá một cước, bị ép quỳ xuống. Nàng vững vàng, mặc dù không rõ lắm chuyện gì xảy ra, nhưng hiển nhiên, tình huống hiện tại thật không tốt.

Tô Tô cố gắng giảm xuống cảm giác tồn tại.

Tiếng bước chân quen thuộc bước trên tuyết, có người nói: "Điện hạ, phu nhân chờ người."

Không bao lâu, một giọng nữ nói: "Điện hạ!"

Nàng giống như đi ngược gió đi, thanh âm bị thổi làm cho vụn vụn vạt vạt.

"Nhiều năm như vậy, người đã chịu khổ."

Đạm Đài Tẫn nói: "Không có việc gì."

Nữ tử nhìn về phía Tô Tô bị bịt mắt: "Nàng là. . ."

Tô Tô nghe thấy giọng nói Đạm Đài Tẫn lạnh lùng: "Đích nữ của Diệp Khiếu."

Nữ tử lẩm bẫm nói: "Thì ra là nữ nhi của lão tặc, đây chính là một món lễ lớn."

Lập tức nhớ tới cái gì, nữ tử phức tạp nói: "Thiếp nghe nói, điện hạ hình như cùng Diệp Tam tiểu thư thành hôn."

Nếu như thật đem Tô Tô mang về Chu quốc, nàng nhất định không sống được, bất luận chết ở trong tay ai, đều không thể tránh.

"Chết có ý nghĩa là tốt rồi." Đạm Đài Tẫn nói.

Tô Tô không nhìn thấy nét mặt của hãn, chỉ cảm thấy giọng nói của hãn so đêm đông gió còn lạnh hơn. Nàng thở dài, cũng may cảm giác mà tinh huyết của Yêu Hồ mang lại, chỉ là nhất thời, nếu không nàng thật sự yêu hãn, không biết nên trải qua khó khăn này như thế nào.

Nàng coi như tỉnh táo, phân tích tình huống của mình.

Nhiều người như vậy cung kính Đạm Đài Tẫn điện hạ, khẳng định không phải người của Hạ quốc, chẳng lẽ. . . Là người Chu quốc.

Chu quốc muốn làm cái gì?

Rất nhanh, Tô Tô bị mang lên thuyền, trong lòng nàng chìm xuống, hiểu được.

Đạm Đài Tẫn chỉ sợ là muốn về Chu quốc, hãn muốn về, nàng là nữ nhi của địch quốc Đại tướng quân, cũng không thể đi!

Còn có giọng nữ trầm ôn kian là ai?

"Điện hạ, Diệp Tam tiểu thư nhất ở đâu?"

Đạm Đài Tẫn bước chân dừng lại, quay đầu nhìn Tô Tô.

Thiếu nữ gương mặt da thịt trắng, trên mắt một đầu màu đen băng gấm, ngược lại nổi bật làm nàng trầm tĩnh không ít.

Nàng màu môi hồng nhuận, nhìn qua cũng không phải bị dọa sợ, thật làm cho người ta ghét.

Hãn ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn nàng vài giây đồng hồ.

Thuộc hạ nhìn Đạm Đài Tẫn nửa ngày không nói, không thể không lặp lại hỏi một lần.

"Điện hạ, Tam tiểu thư. . ."

"Tùy tiện." Hãn phiến chán mở miệng, "Hỏi ta làm cái gì."

Tô Tô ý thức được thuyền nhanh mở, trước khi bị người kéo đi, mở miệng nói: "Đạm Đài Tẫn, lời ta lúc trước nói người đừng coi là thật, ta cũng không biết ta làm sao."

Hãn thần sắc lãnh đạm, không nói một lời.

Tô Tô không nghe thấy hãn nói chuyện, thầm nghĩ, là nàng suy nghĩ nhiều, đều biết Yêu Hồ có thuật mê tâm trí người ta, hãn hãn là cũng sẽ không để ý.

Lúc đi qua cửa .

Đạm Đài Tẫn đột nhiên lạnh giọng mở miệng: "Ném nàng vào nhà kho, bẩn nhất, lạnh nhất, thối nhất."

Tô Tô: . . .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Tàn Nhẫn

Tô Tô bị ném vào trong nhà kho, hai tấm bùa cuối cùng trong túi cùng định hồn đình, thậm chí Linh Đang bên hông đều bị tịch thu.

Chiếc thuyền này là Đạm Đài Tẫn về Chu quốc, chỗ bần cũng không bần chút nào.

Nhưng mà ở đây rất lạnh.

Đêm đông gió lạnh thổi đến, giông xuyên qua xương cốt, mang đến cảm giác nhói nhói.

Tô Tô không có cách nào tháo miếng vải đen trên mắt xuống, đành phải di chuyển, ngồi xồm đằng sau mấy thùng gỗ để ngăn trở gió lạnh.

Thuyền đã ra bến.

Nhà kho cách tầng trên rất xa, âm thanh sóng nước có thể nghe ra, gió đêm hôm nay thật lớn.

Tô Tô run rẩy, cảm thấy mình sắp đông cứng.

Đạm Đài Tẫn ném nàng tới đây, đương nhiên sẽ không quản nàng chết sống.

Xác nhận bốn phía không có ai, Tô Tô cười.

"Lửa, đốt!"

Cuối cùng một tấm bùa từ cổ áo nàng bay ra, còn tốt không ai lục soát nơi này.

Chung quanh được thấp sáng, trong nháy mắt ấm áp. Một đám lửa vây quanh Tô Tô, bay vài vòng quanh thân nàng, cuối cùng đốt đứt dây thừng trói chặt tay nàng.

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra, đây chính là khi đi ra ngoài chuẩn bị thêm một chút đồ tốt.

Dựa vào trời dựa vào địa, không bằng dựa vào chính mình.

Tay nàng đông cứng tới gần ánh lửa, người nhanh nhẹn trở nên linh hoạt mềm mại. Tô Tô a ra một hơi, đứng dậy vỗ vỗ bần trên thân.

Nàng không có khả năng theo Đạm Đài Tẫn đi Chu quốc, nhưng mà thừa dịp thời gian này, nàng đi hoang Uyên cũng không tệ.

Thân phận của Diệp Tam tiểu thư không thể ra xa nhà, hiện tại vẫn có thể xem là một cơ hội tốt.

Tô Tô dự định ra đi điều tra một phen, tìm cơ hội xuống thuyền.

Không nghĩ tới nàng mới đi tới cửa, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Tô Tô vội vàng trở lại nguyên địa, buộc miếng vải đen vào mắt, dùng dây thừng trói chặt mình, chỉ không thắt nút.

Tay nàng chỉ khẽ động, ánh lửa vây quanh nàng dập tắt.

Có người đẩy cửa đến.

Tiếng bước chân rất nhẹ, xen lẫn bên ngoài gió tuyết, cuối cùng ở bên người nàng ngừng lại.

Một tiếng trầm trầm thở dài vang lên.

"Đói bụng sao? Ăn một chút gì đi."

Tô Tô nghe được, là "Phu nhân" kia.

Nữ tử để hộp cơm xuống, đưa đồ ăn đến miệng Tô Tô. Tô Tô quay đầu ra: "Người là ai?"

Nữ tử nói: "Yên tâm, ta tạm thời sẽ không hại người. Người đối với điện hạ còn hữu dụng, trước khi đến Chu quốc ta sẽ không để cho người chết."

"Chu quốc có chuyện gì xảy ra?"

Nữ tử dừng một chút: "Cái này ta không thể nói cho người."

Gió lạnh thổi vào, nữ tử bó lấy áo lông chồn, Tô Tô cảm giác được nàng đang đánh giá chính mình.

"Ta nghe nói điện hạ ở Hạ quốc trong lòng có người thích, là cô nương lương thiện, giúp ngài ấy không ít. Người kia, không phải Diệp Tam tiểu thư?"

Tô Tô nghĩ thầm, xác thực không phải.

Nguyên chủ đối với Đạm Đài Tẫn, chưa từng có sắc mặt tốt. Người trước mắt, giống như rất quan tâm Đạm Đài Tẫn.

Gặp Tô Tô không nói lời nào, nữ tử đầu ra đẩy nói: "Người tuy là thê tử của điện hạ, nhưng người vũ nhục chà đạp điện hạ, cho dù người không phải Diệp Khiếu nữ nhi, cũng khó thoát khỏi cái chết."

"Người là đang vì hấn bất bình?" Tô Tô nói, "Ta ác độc như vậy, đương nhiên so ra kém người yêu điện hạ nhà người. Người muốn nhìn ta hối hận không kịp, đại khái là không thể nào. Thằng Nhược phu nhân không nguyện ý nói cho ta tình hình Đại Hạ cùng Chu quốc, phu nhân vẫn nên về đi."

Tô Tô cười cười: "Ta không có khẩu vị ăn cái gì, vị phu nhân này người cũng nhìn thấy, trên người ta bẩn như thế, nhà kho còn lạnh, người nếu là thương hại ta, sợ ta chết mất, không bằng tìm cho ta quần áo dày một chút."

Đối phương gặp nàng ngang bướng, không có chút nào hối cải, không vui nói: "Quả nhiên là nữ nhi Diệp Khiếu lão thất! điện hạ để người đợi ở chỗ này, người chuộc tội cho tốt đi."

Nàng đứng dậy rời đi.

Tô Tô đợi nàng vừa đi, ném dây thừng cùng miếng vải đen đi, hộp cơm trang một chút đồ ăn trên mặt đất xem ra cũng không tệ lắm.

Tô Tô mặc dù đói, nhưng là không dám ăn đồ của bọn họ.

Đáng tiếc, không có trông thấy "Phu nhân" là ai.

Tô Tô ôm bụng mếu máo.

Đối phương cũng không biết là tới làm cái gì, đến xem ở Đại Hạ Đạm Đài Tẫn bị ép lấy nữ nhân ác độc như thế nào sao? Còn đơn thuần chế nhạo mình, để cho mình sám hối trước kia đã ngược đãi Đạm Đài Tẫn?

Mặc kệ vì cái gì, Tô Tô đều không thêm chịu nể mặt mũi.

Nàng nhẹ nhàng ra nhà kho, cúi lưng xuống, quan sát tình huống.

Tô Tô hành động vô cùng cẩn thận, nàng nhìn ra, người của Đạm Đài Tẫn mặc dù không nhiều, thế nhưng võ nghệ cao cường, có thể lấy một đỉnh mười.

Tiểu tỳ nữ vẩy nước quét nhà, bộ pháp nhìn qua cũng rất nhẹ nhàng, hiển nhiên cũng biết võ công.

Tô Tô không dám đi tầng trên, đành phải ở trung tầng.

Nàng đói lả, đi theo một tỳ nữ tìm tới phòng bếp, lại tránh hồi lâu, người trên thuyền ngủ say, Tô Tô mới chọn lấy đồ ăn có thể.

Cây châm lửa ở phòng bếp Tô Tô cầm mấy cái, dùng bao vải dầu, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, nàng Thần Hỏa chú không có, nói không chừng về sau cây châm lửa có thể cần dùng đến.

Tô Tô muốn tìm vũ khí, nhưng mà người của Đạm Đài Tẫn, cũng sẽ không đem những vật này để lung tung. Nàng đành phải lui ra ngoài, đi đến đuôi thuyền nhìn xem.

Đường sông rộng lớn, tuyết lớn bao trùm hai bên bờ, thuyền đi đã cách bờ bên trên khoảng cách rất xa.

Tô Tô tính toán khoảng cách, phát hiện, mình bây giờ không thể ngự kiếm, căn bản không qua được. Nếu như bơi, nàng còn chưa lên bờ, sẽ bị đông cứng chết ở trong nước.

Nàng rất đau đầu, có thể chạy thế nào.

Đều do thất vĩ hồ.

Cũng không biết Nhị ca sau khi trở về, thất vĩ hồ có tìm hãn hay không. Lần này bắt yêu, quả thực ăn trộm gà còn mất năm gạo.

Không bay được, không thể bơi, Tô Tô chỉ có thể về nhà kho.

Trời đã nhanh sáng rồi, nếu như bị người phát hiện nàng chạy, việc lớn sẽ không ổn.

Nàng nhụt chí co lại trong góc, nghĩ thầm, chỉ có thể chờ đợi thuyền qua vịnh đạo, lúc cách bờ bên cạnh gần nhất, nàng thử nhảy cầu chạy trốn.

*

Nữ tử chậm rãi đi tới, người được trong không khí có mùi máu tanh, nàng cau chặt lông mày: "Chuyện gì xảy ra?"

"Phu nhân, nô tỳ buổi sáng đưa y phục cho điện hạ" thị nữ thần sắc hoảng sợ, "Thế nhưng trông thấy, điện hạ . . ."

Phía sau, nàng không dám nói ra.

"Phu nhân" nói: : "Người đi đi."

Thị nữ hành lễ, trong lòng sợ hãi, bước chân lảo đảo rời đi.

Phu nhân do dự một chút, đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Đạm Đài Tần.

Trước mặt hắn có một chiếc lồng to, trong lồng, đóng một con lang yêu hình thể khổng lồ. Lang yêu bị xích sắt khóa lại, không thể động đậy, đang kiềm chế gào thét.

Trời bên ngoài là màu xám xanh.

Thiếu niên tóc đen môi đỏ, đưa tay móc nội đan lang yêu, lang yêu run rẩy mấy lần, không còn thở.

Đạm Đài Tần nuốt nội đan, không có ngẩng đầu, dùng khăn xoa tay: "Người đã đến, tùy tiện ngồi."

Ngón tay của hắn băng lãnh thon dài, khớp xương rõ ràng, máu tươi bị lau đi, đầu ngón tay hiện ra trắng.

Ở trước người hắn, lồng sắt kiểu này có mấy cái.

Thậm chí có một bộ khung xương, xương trắng rét lạnh. Mà trước cũng nhìn qua cảnh tượng như vậy, trong lòng phu nhân vẫn như cũ cảm thấy buồn nôn.

Đạm Đài Tẩn mở tay, một chút hắc khí tại hãn lòng bàn tay tụ tập, trong mắt hãn hiện ra ánh sáng, nhưng mà trong một lát, đen khí tiêu tán.

Trong mắt của hãn ý cười biến mất không thấy gì nữa, trở nên băng lãnh.

"Còn chưa đủ."

Phu nhân nhìn thi thể lang yêu, nhin không được khuyên nhủ: "Điện hạ, phương pháp này không thể được, không bằng thay những biện pháp khác."

"Những biện pháp khác?" Đạm Đài Tẩn chậm chậm nhắm nuốt mấy chữ này, nói " không thể tập võ, căn cốt kém, sinh ra đả thương phế phủ, không biết có thể sống mấy năm. Lan An cô cô, người nói còn có biện pháp nào?"

Hãn nói che lại nửa bên mặt, cười lên.

"Nhìn người, sắc mặt khó coi như vậy làm cái gì? Lan An cô cô, người chẳng lẽ cũng sợ ta? Cảm thấy biện pháp này táng tận lương tâm."

Nữ tử dịu dàng mặt tái nhợt, thì ra là năm đó "Vứt bỏ" Đạm Đài Tẩn rời đi là Lan An.

Lan An vội vàng nói: "Điện hạ, Lan An đương nhiên sẽ không sợ người. Người làm cái gì, ta đều sẽ giúp người."

"Chỉ cần điện hạ cần, đừng nói mấy yêu nghiệt, nếu là đại yêu, Dạ Ảnh cũng sẽ tìm cho điện hạ."

Đạm Đài Tẩn thỏa mãn gật đầu, dùng khăn xoa ngón tay, ngón tay của hãn băng lãnh thon dài, khớp xương rõ ràng, máu tươi lau đi, nổi bật lên đầu ngón tay như ngọc càng thêm tái nhợt.

"Ta đương nhiên tin tưởng Lan An cô cô, người chứng minh mình trung thành. Ta đương nhiên sẽ không bạc đãi người. Người cũng không cần vì

bọn họ đáng tiếc." Hấn nói, "Thế gian vạn vật , tương tự ô trọc. Không có năng lực tự vệ, sớm tối là kết cục này. Ta chỉ đưa bọn hấn đi đoạn đường thôi."

"Điện hạ nói đúng."

Đạm Đài Tẫn nhìn tay mình: "Đương nhiên, ta cũng giống như bọn họ, thu nạp nhiều nội đan như vậy bản đến nỗi không có thuốc chữa."

Lan An trong lòng khổ sở vừa thương xót.

Nhiều năm như vậy, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ chắt vẩn lúc trước quyết định của mình, nhưng mà mũi tên đã bắn không thể quay lại. Nàng đã lựa chọn dưỡng dục ác ma, không khả năng trơ mắt nhìn hấn đi chết.

Mệnh của nàng là Nhu phi, nương nương muốn hấn sống sót, Lan An thì nhất định sẽ làm được.

Lúc đầu thái y nói, tiểu điện hạ sống không quá mười tuổi, nhưng mà hấn dựa vào yêu ma nội đan, bây giờ đã cập quan. Cho dù là con đường sai, cũng không thể không đi.

Lan An chỉ có thể ngóng trông Đạm Đài Tẫn cường đại, lớn mạnh một chút, lãnh huyết vô tình cũng tốt, vì tư lợi cũng được, vô luận như thế nào, đều muốn sống sót.

Lan An nhìn bên cạnh Đạm Đài Tẫn tuần mỹ, đột nhiên nói: "Thuyền đi hai ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba. Ta nghe nói, điện hạ ở Đại Hạ cùng Diệp Tam cô nương chung đụng cũng không tốt."

Đạm Đài Tẫn lau ngón tay động tác dừng một chút: "Người muốn nói cái gì?"

"Lan An muốn nói, những năm này Diệp Tam cô nương đối với điện hạ đủ để cho điện hạ ném nàng vào thiên lao. Nhưng mà, điện hạ nốt nàng hai ngày. Ném ở nhà kho, chẳng làm gì."

Không khí lâm vào quý quyết tĩnh mịch.

Đạm Đài Tẫn nói: "Buồn cười, Lan An, người sẽ không cho là ta đối với nàng sinh ra tình cảm đi."

Lan An không nói chuyện.

Mặc dù đó là suy đoán hoang đường, Lan An lại nhịn không được nghĩ tới phương diện này.

Nàng dường dực qua trước mắt người thiếu niên này, trên thế giới là người hiểu rõ hẳn nhất.

Hắn dùng một đôi đen nhánh không hiểu hỏi nàng: "Cái gì là sinh, cái gì là tử? Nếu như có Luân Hồi, chết chính là sinh."

"Ta đưa bọn nó sinh, Lan An cô cô, người vì sao lại khóc?"

Đạm Đài Tẫn sinh ra tàn nhẫn mà không biết.

Hắn khi còn bé bắt được hồ điệp, nắm chặt tay, nhìn cánh của nó vỡ nát.

Cuối cùng hồ điệp mất đi cánh, thoi thóp ngâm tại ô trong nước, không biết là một đêm bên trong cái nào canh giờ, chầm chập không có hơi thở.

Lan An đi vào, nam đồng căn đồ ăn bị bắn, ngây thơ khéo léo chỉ vào hồ điệp nói: "Người nhìn, ta học được khoan thứ."

Nhưng mà kia là khoan thứ sao?

Không, kia là càng thêm khinh miệt đùa cợt tàn nhẫn. Lan An không biết đã nói bao nhiêu lần không thể, không đúng, làm như vậy sẽ bị người xem như quái vật.

Hắn như có điều suy nghĩ, dần dần hiểu được, dùng phương thức càng thông minh đối trá, đạt tới mục đích mong muốn.

Lan An hai ngày trước tại nhìn thấy Tô Tô cho rằng nàng cuối cùng sẽ trở thành con bướm kia, tái nhợt trong ban đêm, lấy thống khổ tư thái, biến mất ở trong nhân thế.

Nhưng mà cô nương kia, vẫn như cũ sống thật tốt.

Lan An: . . .

Nàng sáng sớm đi nhà kho, trông thấy Diệp Tam cô nương co quắp tại nơi hẻo lánh, hai tay ôm lấy mình, khuôn mặt nhỏ vô cùng bẩn, ngủ say sưa.

Thuyền đi hai ngày, nhanh lái ra đến Đại Hạ quốc, Đạm Đài Tẫn không giết nàng, thậm chí không làm nhục.

Diệp Tịch Vụ xuất hiện, để sự tàn nhẫn của hắn tạm dừng. Nhưng mà đối với Lan An nói, đây không phải một tin tức tốt.

Từ Chu quốc Hoàng đế băng hà chờ đợi Đạm Đài Tẫn, sẽ là giết chóc vô tận, hắn không nên ngay tại lúc này có tình cảm.

Đạm Đài Tẫn nhíu mày nói: "Ta thật sự là chán ghét ý nghĩ này của người."

Hắn đè lại lồng ngực, trái tim dưới lòng bàn tay, không nhanh không chậm nháy lên, vỗ vỗ, lạnh lẽo cứng rắn lại vô tình.

Lan An vì sao lại có phỏng đoán buồn cười này, thật sự là ngu không ai bằng.

"Ngày mai, thuyền qua Gia Dự quan." Hãn cười dưới, "Ta để người nhìn một màn hay."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24

Đạm Đài Tẫn nói như vậy, Lan An khó tránh được suy nghĩ nhiều.

Nàng mang tâm sự nặng nề về đến phòng, cứ cho có chuẩn bị tâm lý nhưng thấy Đạm Đài Tẫn nuốt nội đan, nàng vẫn có cảm giác bất lực như cũ.

Tỳ nữ tới bóp huyết thái dương cho nàng nói :” Phu nhân người lại không thoải mái sao?”

Lan An khàn giọng nói :” Gần đây ta nhớ tới Nguyệt Không Nhi.”

Tỳ nữ ngẩn người, không dám hỏi tiếp.

Nàng là tâm phúc của Lan An, theo Lan An đã hơn mười năm. Chứng kiến Lan An từ một nữ quan cung đình biến thành tộc trưởng phu nhân của tộc Di Nguyệt.

Năm đó Đạm Đài Tẫn làm con tin khi Chu Quốc thua Đại Hạ. Lan An biết nếu như vậy điện hạ sẽ không sống nổi.

Mặt ngoài nàng cùng Đạm Đài Tẫn đoạn tuyệt quan hệ, không quan tâm hẳn, khẩn cầu Hoàng đế Chu quốc cho nàng xuất cung.

Một đường lang bạt, nàng tới địa bàn của Di Nguyệt tộc, Lan An lúc trẻ mỹ mạo, thanh danh tốt đẹp trong thiên hạ.

Nàng dạy tộc Di Nguyệt dệt, nuôi tằm, ướp gia vị đồ ăn, về sau thuận lợi gả cho tộc trưởng Nguyệt Không Nghi của Di Nguyệt tộc.

Nguyệt Không Nghi sủng ái Lan An vô cùng, sau khi cưới hai vợ chồng cầm sắt hoà minh.

Đáng tiếc.....

Tỳ nữ cúi đầu.

Lan An phu nhân tự tay hại phu quân của mình, tiếp quản thế lực của Di Nguyệt tộc.

Nhiều năm như vậy, tộc trưởng của Di Nguyệt tộc từ Nguyệt Không Nghi thành Lan An. Di Nguyệt tộc chuyên dùng cổ độc, tộc nhân lại dũng mãnh thiện chiến. Kinh Lan An âm thầm khai thông thương mại, luyện binh nuôi quân, huấn luyện được thần vệ Dạ Ảnh.

Hiếm có ai biết được, chấp niệm của Lan An chính là Nhu phi đã cứu nàng từ biển lửa.

Dạy nàng tất cả, phù hộ nàng lớn lên là mỹ nhân ôn nhu.

Nhu Phi chết rồi, chèo chống Lan An tiến về phía trước chính là đứa con của Nhu phi

Kinh Lan An coi Đạm Đài Tần như con đẻ, Đạm Đài Tần ở Hạ Quốc làm vật thế chấp mấy năm, huấn luyện được Huyết Nha, cùng với thông tin của Lan An.

Bọn họ âm thầm xúi giục triều thần Chu quốc, chỉ đợi Đạm Đài Tần lớn lên, đủ lông đủ cánh trở về Chu quốc.

Không nghĩ tới Hoàng đế Chu quốc chết bất đắc kỳ tử, Tam hoàng tử Đạm Đài Minh Lãng đăng cơ, Đạm Đài Tần bị ép quay trở về Chu quốc sớm hơn dự kiến.

Lan An phu nhân thỉnh thoảng sẽ nhớ về phu quân đã chết của mình, nhưng tỳ nữ biết cũng không cần mình trả lời.

Năm đó là một đứa trẻ sáu tuổi cùng với một nữ tử mười tám tuổi, bọn họ từng bước đi tới hôm nay cũng không phải dạng người thiện lương.

Không biết Lan An phu nhân có phải hối hận hay không, nhưng Nguyệt Không Nghi chết rồi dù nàng có hối đi chăng nữa cũng không kịp.

“ Người đi ra ngoài đi, ta đợi một mình.”

Tỳ nữ rời đi, Lan An lấy ra một cái khoá Bình An.

Trẻ con dùng khoá Bình An, ngây thơ đáng yêu.

Kim Lan An xoa lên mặt mình, đã không còn trẻ nữa. Thời gian vô tình trôi đi, nuôi một tiểu tà ma, cuối cùng chính mình cũng hư thối.

Nàng nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài.

Là báo ứng.

Trốn không thoát được báo ứng.

.....

Thuyền khởi hành ngày thứ ba, đã gần Gia Dụ Quan.

Kim Lan An đi ra ngoài, nhìn thấy Đạm Đài Tẫn ngồi ở mũi thuyền, hẳn mặc áo khoác màu đen, da rất trắng giống như bị bệnh.

Thiếu niên môi mỏng lại đỏ, cúi đầu, chuyên chú lau thanh nõ sắc bén. Mũi tên rất nhỏ, có thể bỏ túi.

Kim Lan An đi tới, Đạm Đài Tẫn cũng không để ý đến nàng, áo khoác hẳn bị gió lớn thổi lên, hẳn nhắm mũi tên ngay mặt nước, ngón tay buông ra trong chớp mắt, mũi tên bắn ra mặt nước liền nổi lên một mảng đỏ.

Máu ở trong nước choáng mở.

Kim Lan An nhìn dưới mặt nước hình dạng cổ quái, hỏi :” Điện hạ bản là cái gì vậy?”

Đạm Đài Tẫn mỉm cười :” Cô cô đoán xem.”

Kim Lan An nghĩ thầm, dù sao không phải là biển, chỉ là sông, không có khả năng là Kinh ngư, nhưng nhìn hình dáng lại không giống con cá bình thường.

Nàng suy tư, tỳ nữ sau lưng hét lên một tiếng :” LàTất Song.”

Kim Lan An tập trung nhìn, quả nhiên trên mặt nước nổi lên một người.

Có chút quen mắt, hẳn là tùy tùng đến Đại Hạ đón Đạm Đài Tẫn.

“ Xuyt, yên lặng.” Đạm Đài Tẫn nói.

Tỳ nữ nơm nớp lo sợ, bịch một tiếng quỳ xuống :” Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng.”

Đạm Đài Tẫn không để ý đến tỳ nữ, hẳn nhìn vũng máu loang nở dưới nước, dần dần thành đỏ nhạt.

“ Lan An cô cô, về sau thần vệ Dạ Ảnh, cứ cách một khoảng thời gian thì loại bỏ một lần.”

Đạm Đài Tẫn cười nói, lau đi khoé miệng dính máu.

Kim Lan An kinh hãi không thôi:” Điện hạ.”

Nàng kịp phản ứng :” Lang yêu bên kia có vấn đề?”

Tất Song đi bắt lang yêu, lang yêu toàn thân là độc, Đạm Đài Tẫn nuốt nội đan kịch độc, đem qua trong bụng bắt đầu đau đớn.

Lúc hùng đông, hấn cho người bắt Tất Song, ném trong nước, mình tựa ở mạn thuyền, tinh tế lau đi cung tiễn.

“ Điện Hạ, người thế nào rồi?”

Đạm Đài Tẫn lơ đễnh nói :” Vẫn ổn.”

Sống cũng không sống lâu mà chết cũng không chết ngay được. Dù sao từ nhỏ đều như vậy, quân Chu quốc quăng hấn cũng không chết, mạng của hấn, vốn ương ngạnh đến mức không bình thường.

Kinh Lan An vội vàng cho người giải độc Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô bị đẩy ra, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, Đạm Đài Tẫn khoé miệng dính máu, thương thức mũi tên.

Miếng vải đen trên mặt nàng bị lộ, cuối cùng nhìn thấy Kinh Lan An.

Tô Tô sững người, người này có chút quen mắt.

Nàng suy nghĩ một lúc, mình ở trong mộng của Đạm Đài Tẫn đã nhìn thấy người này, là cung nữ đã vứt bỏ Đạm Đài Tẫn, không, có lẽ là nữ quan.

Một người dạy Đạm Đài Tẫn làm người tốt, là nữ nhân thất bại.

Kinh Lan An không trẻ như trong mộng, nàng bây giờ chắc khoảng ba mươi, nhưng vì được bảo dưỡng tốt nên chỉ có một chút nếp nhăn ở đuôi mắt.

Kinh Lan An nhìn thấy Tô Tô, ánh mắt phức tạp.

Tô Tô vừa ra, nàng không nhìn được mà nhìn Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn được người khác đưa cho một chiếc khăn, hấn vừa lau máu trên khoé miệng vừa nhìn chăm chăm Tô Tô.

“ Diệp Tích Vụ ta cho người một cơ hội rời đi.”

Mặt Tô Tô bị dính một số vết bẩn, không cảm xúc nhìn hãn:” Cảm ơn, vậy bây giờ ta có thể đi rồi à.”

Hãn nói :” Người có thể thử.”

Hãn giơ nỏ lên, nhắm ngay Tô Tô.

Tô Tô:” Ta cảm thấy bây giờ không muốn thử nữa, để hôm khác thử.”

Đạm Đài Tẫn ném khăn dính máu đi :” Chỉ sợ Diệp Khiếu không nói cho người biết, Gia Dự quan đóng giữ quân lính, không lâu trước đây đã thành Diệp Thành Vũ. Đại ca người ngu xuẩn lại cứng nhắc nên giao quyết định vào tay người. Đương nhiên, cái này cũng không có nghĩa là người không ngốc.”

Lúc hãn nói từ ngu xuẩn trong mắt vẻ mỉa mai.

Trước mặt Tô Tô có người đưa giấy bút.

“Viết thư cho đại ca người, nếu hãn cho qua người có thể rời đi. Nếu không thả thì nghĩ đến cái chết đi.”

Tô Tô biến sắc, nàng không nghĩ đến đại ca lại đóng giữ Gia Dự quan. Diệp Thanh Vũ nếu cho Đạm Đài Tẫn qua, trở về chính là tội phản quốc.

Diệp Thanh Vũ tuyệt đối không sống được.

Nếu như không viết e rằng Đạm Đài Tẫn sẽ giết mình.

Đạm Đài Tẫn muốn nàng lựa chọn, nàng chết hay Diệp Thanh Vũ chết.

Hãn mặc dù đang cười, ánh mắt lại hết sức lạnh lùng, so với trước còn lạnh hơn nhiều. Giống như một con sư tử đang tức giận, vì bảo vệ lãnh địa

của mình nên muốn cắn chết nàng.

Tô Tô không rõ vì sao mấy ngày không gặp, thái độ hăn càng cực đoan.

Trong chớp mắt thần sắc Lan An phức tạp.

Lấy thể lực của bọn hăn, kỳ thật hao tổn sức lực cũng có thể vượt qua Gia Dự quan, dù sao chỉ là quan khẩu nhỏ bé không làm khó được binh sĩ Di Nguyệt tộc.

Nhưng mà điện hạ lại trêu đùa để Diệp tam cô nương quyết định.

Đây chính là sự lựa chọn tàn nhẫn, hoặc là mình chết, hoặc huynh ruột chết. Phần lớn con người đều không vĩ đại như vậy.

Như vậy.....

Điện hạ thật ra không có thuốc chữa, muốn nhìn Diệp tam cô nương vì tự vệ mà tử bỏ huynh trưởng của mình.

Hăn giống như hi vọng Diệp Tam cô nương ti tiện đến mức không chịu nổi.

Lan An sắc mặt cổ quái, nàng lại một lần nữa nhìn về Đạm Đài Tẫn.

Mắt thiếu niên đen nháy nhìn Tô Tô.

Giống như từ lúc Tô Tô bước ra, hăn vẫn luôn nhìn nàng, lạnh lùng nà đùa cợt, chán ghét tột độ, bài xích cô nương chật vật thảm hại kia.

Nhưng mà.....cho dù chán ghét một người, cũng không có khả năng chán ghét đến mức như vậy.

So với vũ khí lạnh, hay giết yêu vật lấy nội đan còn cuồng nhiệt hơn.

Ngược lại, Tô Tô tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều. Nàng từ đầu đã tương đối mờ mịt, lập tức chăm chú nhíu mày, dùng ánh mắt “ người điên rồi” để nhìn Đạm Đài Tẫn.

“Sau một chén trà, Diệp tiêu thư viết không tốt, nàng nắm chặt hai tay đưa cho Diệp Thanh Vũ.”

Tô Tô cảm nhận được sự uy hiếp, đồng thời một đao lạnh nằm ở cổ tay nàng.

Câu Ngọc thấy được sự nguy hiểm, ở tình huống này, khẽ chấn động giống như muốn mở ra.

Tô Tô dè vòng ngọc trên cổ tay lại, ở trong lòng trấn an Câu Ngọc.

“ Đừng sợ, vẫn chưa tới tình huống xấu nhất.”

Câu Ngọc biết, Tô Tô không muốn tổn thương đến mạng của huynh trưởng, nó sợ chủ nhân nhỏ của nó vì bảo vệ mạng một phạm nhân để rồi chính mạng mình cũng không cần.

Tô Tô nói :” Chúng ta đánh cược một lần.”

Gió trên sông thổi quần áo nàng đến nỗi chật vật. Nàng dừng một chút, cầm bút viết.

Cách đó không xa, ngón tay Đạm Đài Tẫn chống đỡ hàm dưới, thần sắc khinh miệt.

Tô Tô liếc hẩn một cái, nâng bút bắt đầu viết.

Chuôi đao dời đi một chút, một lát sau, Tô Tô viết xong. Binh sĩ cầm lấy trang giấy đưa cho Đạm Đài Tẫn.

Hẩn cầm lấy.

Nhưng khoé miệng cười chỉ duy trì trong chớp mắt, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

Kim Lan An nhìn thấy tay hãn nắm chặt trang giấy.

Tô Tô cười nhẹ nhàng, lúc đó là vào sáng sớm, mặt nước nổi lên một tầng sương mù.

Kim Lan An vô thức liếc nhìn tờ giấy trong tay Đạm Đài Tẫn, đúng là một bức tranh.

Trên bức tranh, một hình dáng nữ nhân dùng kiếm đâm xuyên qua nam nhân.

Phía dưới có một số chữ được viết to.

“Có phải rất đặc ý, một ngày nào đó, ta sẽ đâm chết người, người tin không.”

Kim Lan An giống như ngày đầu biết Tô Tô, kinh ngạc nhìn sang.

Hãn giơ nỏ lên, bắn xuyên qua phía Tô Tô.

Tô Tô nhanh chóng lui lại, hai tay dang ra, duy trì cân bằng.

Không biết từ lúc nào trong tay nàng nắm một ít thuốc bột, tới gần nàng bị nàng ném thuốc bột vào người.

Kim Lan An nhận ra, đó là thuốc bột của Di Nguyệt tộc, Diệp Tam cô nương trộm lúc nào?

Tô Tô cởi giày thêu, ném qua phía Đạm Đài Tẫn.

“Đừng làm ta buồn nôn, muốn ta hại huynh trưởng của ta, người nắm mớ cho nhanh.”

Ngón chân Tô Tô trắng nõn đáng yêu, nàng chạy nhanh, Đạm Đài Tần tiếp được giày thì nàng đã ngồi ở mạn thuyền.

Nàng cúi đầu xem xét, mùa đông nước có thể đông chết cồng người, cách bờ lại quá xa, giống như không thấy hy vọng.

Không để nàng do dự, sau lưng truyền đến tiếng mũi tên xé gió.

Lúc mũi tên của Đạm Đài Tần bắn tới, đồng thời Tô Tô không chút do dự đâm đầu xuống sông.

Nước lạnh khiến Tô Tô kêu lên một tiếng đau đớn.

Chung quanh liên tiếp vang lên tiếng mũi tên xé nát không khí, thêm tiếng kêu sắc bén muốn bắt nàng.

Nàng chịu đựng cái lạnh và sự sợ hãi, không dám nhìn Đạm Đài Tần có bao nhiêu phần nộ, linh hoạt né tránh mũi tên, không quan tâm hướng phía trước, cứ như vậy bơi.

Nàng như một chú cá con không sợ chết, cũng không quay đầu, càng ngày càng ca.

Mười mũi yên liên hoàn bắn vào bên trong nước.

Đạm Đài Tần mặt không cảm xúc, nhìn thấy nàng càng bơi càng xa, góc áo cũng sắp biến mất khỏi tầm mắt, hấn gắt gao cắn khoé môi, cắn đến bờ môi trắng bệch, cuối cùng cười một tiếng hung hăng.

Cung bị hấn ném vào trong nước.

Toé lên từng bọt nước.

Trên mặt đất rơi xuống chiếc giàu thêu tinh xảo.

Đạm Đài Tẫn giẫm lên chiếc giày, không nói không rằng đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Thần sắc u ám, làm cho tất cả mọi người nhượng bộ lui binh.

Tất cả sự việc phát sinh vội vàng không kịp chuẩn bị, ấn tượng trong mọi người là nụ cười cuối cùng của Tô Tô.

Mang theo sự khinh thường cùng thần sắc chán ghét nhìn về phía Đạm Đài Tẫn. Phía sau là nước mênh mông, nàng vẽ xong bức tranh, vẽ xong liền chạy.

Mũi tên cũng không thể uy hiếp nàng quay đầu.

Kim Lan An đứng lạnh trên thuyền hồi lâu, nhìn theo phương hướng mà Tô Tô biến mất.

Trời lạnh như vậy, Diệp tam cô nương chắc không sống nổi. Nàng chọn huynh của mình là Diệp Thanh Vũ, từ bỏ mạng mình còn làm nhục điện hạ.

Dù là Tô Tô là địch của Kim Lan An cũng không thể không thừa nhận, nàng cực kỳ loá mắt.

Giống như không ai có thể né ánh sáng đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25

Tô Tô cũng không biết mình bơi bao lâu.

Nước sông lạnh băng như những miếng băng vụn cắt vào da thịt nàng, tứ chi nàng cứng đờ chết lặng không cảm giác được đau đớn.

Nàng bơi về phía trước , tốc độ càng ngày càng chậm nhưng không dám dừng lại.

Đột nhiên do không kịp phòng ngừa nên bị sặc nước miếng, lúc hoảng loạn Tô Tô bắt lấy một miếng gỗ đang trôi, nửa người nàng dựa vào mặt trên, nửa người kia chìm ở trong nước, vô lực trôi nổi theo miếng gỗ.

Tuyết lại bắt đầu rơi, bông tuyết rơi ở trên má nàng.

Tô Tô khép mắt, ngón tay không động đậy, mệt mỏi ngủ.

Có người bế lên nàng, ngay sau đó, thân mình trở nên ấm áp.

Không biết bao lâu, khi Tô Tô lại có ý thức, nghe thấy được đầu đường đang rao hàng, có tiếng gõ la thanh, còn có tiếng cười bọn nhỏ hoan hô.

Có người đang nhỏ giọng bàn bạc việc gì đó.

Nàng mở to mắt, phát hiện mình đang nằm ở trên giường mềm mại.

Bên cạnh là một cửa sổ nhỏ, than lửa trong phòng vang lên tí tách.

Tô Tô từ trên giường ngồi dậy, liếc mắt một cái thấy hai nam nhân đang ngồi.

“Tuyên vương điện hạ, Ngu Khanh?”

Ngu Khanh nghe vậy, nhượng mào: “Người tỉnh rồi cảm giác thế nào?”

Tô Tô nói: “Sao các người lại ở chỗ này?”

Ngu Khanh xoè quạt, ý bảo Tô Tô nhìn Tiêu Lãm.

“Việc này hỏi sư huynh ta, hẳn không yên tâm người, sợ người bị hồ yêu giết, bắt ta truy tìm tung tích. Bọn ta ở sông tìm trên thuyền, kết quả thấy người ôm một khối gỗ hôn mê bất tỉnh. May người vận khí tốt trở chút, chỉ sợ đã đông chết.”

Tô Tô chân thành nói: “Cảm ơn các người.”

Tiêu Lãm nói: “Tam cô nương, người đừng nghe Ngu Khanh nói bậy, mạng chúng ta là người cứu, nên nói lời cảm tạ chính là ta cùng Ngu Khanh mới đúng. Về tình về lý, chúng ta cũng nên bảo đảm an toàn của người.”

Ngu Khanh hỏi: “Sao người lại ở dưới sông?”

Tô Tô trả lời hẳn: “Đạm Đài Tẫn bắt ta viết thư cho đại ca, thả bọn họ qua Gia Dục Quan, ta nhảy sông chạy trốn.”

Ngu Khanh tấm tắc bảo lạ: “Phu quân của người cũng thật lợi hại.” Đây không phải nghĩa xấu, Ngu Khanh thật tình cảm thấy, người nọ tâm tư thâm trầm, nhẫn nhục phụ trọng nhiều năm, rất lợi hại.

Lúc rước mình cùng Triệu Vương cũng không nhìn ra đây là một người tàn nhẫn.

Tô Tô vội vàng hỏi: “Đại ca ta thế nào, huynh ấy không xảy ra việc gì chứ?”

Tiêu Lãm rót cho Tô Tô một ly trà, nói: “Người ngủ hai ngày, thuyền của Đạm Đài Tẫn đã qua Gia Dục Quan. Độc của Diệp tiểu tướng đã đưa về hoàng thành trị liệu.”

Thấy Tô Tô sắc mặt tái nhợt, Tiêu Lãm an ủi nói: “Yên tâm, không phải độc được ảnh hưởng đến tính mạng, trở lại hoàng thành, rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra, vậy là tốt rồi, ít nhất không phải phản quốc, mạng Diệp Thanh Vũ phải bảo vệ.

Nàng uống trà xong, Tiêu Lãm lại chăm sóc lấy đồ ăn cho nàng.

Tô Tô đói sắp chết, bưng chén bắt đầu ăn.

Ngu Khanh rất có hứng thú mà nhìn nàng: “Trước kia nghe nói Diệp tam tiểu thư không coi ai ra gì, kiêu ngạo ương ngạnh, vì sao người cùng lời đồn khác nhau đến thế?”

Lúc bọn họ nhạt được Diệp tam, nàng sắp đông thành một người băng, một nữ hài tử thế nhưng có lá gan bơi trên sông rộng lớn như vậy, dũng khí này không kém nam nhân là bao.

Tô Tô cười nói: “Ta cũng nghe nói Triệu Vương môn khách Ngu tiên sinh tính tình ôn hòa, là quân tử nho nhã quân tử. Ngu tiên sinh, người cùng lời đồn chênh lệch cũng không nhỏ.”

Cho nên lời đồn không thể tin.

Ngu Khanh sắc mặt tối sầm, hừ một tiếng.

Tiêu Lãm nhìn Tô Tô, khóe miệng nhin không được hiện lên một ý cười.

Tô Tô nói: “Còn có một chuyện, thất vĩ hồ yêu sao rồi?”

Tiêu Lãm nói: “Ta đã nghĩ cách liên hệ sư thúc, ông ấy hẳn là có đối sách.”

Tô Tô tuy bất an, nhưng cũng biết, chỉ có thể như vậy. Nàng trước tiên đi Hoang Uyên tìm thần quy, còn về thất vĩ hồ, chỉ có thể gửi hy vọng trên người sư thúc của Tiêu Lãm.

Trình độ hiện tại của mình, ở lại cũng không có biện pháp đánh bại hồ yêu.

Chờ Tô Tô cơm nước xong, Tiêu Lãm nói: “Diệp tam cô nương, nơi này trong trấn, cách hoàng thành 5 ngày lộ trình, chờ người nghỉ ngơi xong, chúng ta trở về đi. Yên tâm, sự việc Đạm Đài Tẫn, phụ hoàng nhìn rõ mọi việc, đại tướng quân tngĩa gan, họa không kịp tới người nhà người.”

Tô Tô vội vàng nói: “Ta còn có việc, tạm thời không thể trở về. Tuyên vương điện hạ, người cùng Ngu tiên sinh có thể chuyển lời cho phụ thân cùng tổ mẫu ta, nói ta rất mạnh khỏe, sự việc xong xuôi sẽ về nhà.”

“Tam cô nương, người có chuyện gì, ta có thể giúp gì được hay không?”

Hắn mặc bạch y, biểu cảm nghiêm túc, thật sự muốn báo đáp Tô Tô lúc trước đã cứu mạng hắn.

Tô Tô trong lòng ấm áp, trước khi tới thế giới phụ thân liền nói qua, khả năng gặp cố nhân tương đối khó.

Đại sư huynh Tô Tô tên là Công Dã Tịch Vô, là nhân gian con em của một quý tộc.

Hắn mười hai tuổi bái nhập tiên môn, tu luyện đến Hóa Thần kỳ, mới 300 hơn tuổi, là hoàn toàn xứng đáng hai chữ thiên tài.

Nếu nàng không suy tính sai, Tiêu Lãm nhất định là kiếp trước của đại sư huynh.

Chính là hai chữ kiếp trước, lại không cho người vui sướng. Bởi vì một người chỉ có chết, linh hồn bất diệt, mới có thể chuyển thế.

Thấy Tô Tô ngỡ ngác nhìn chăm chăm Tiêu Lãm, Ngu Khanh nói: “Này, tiểu nha đầu, nhìn cái gì đấy, còn nhớ mãi không quên đại sư huynh ta?”

Tiêu Lãm thấp giọng trách cứ nói: “Ngu Khanh!”

Ngu Khanh nói: “Được được được, miệng ta ăn nói linh tinh, ta câm miệng.”

Tô Tô vội vàng xua tay: “Tuyên vương điện hạ, người đừng hiểu lầm, ta vừa mới nhớ một việc, có chút xuất thần. Trước kia là ta không hiểu chuyện, sau này sẽ không như vậy.”

Tiêu Lãm gật đầu, ý cười ôn nhu: “Ta biết, Tam cô nương..... Cùng trước kia không giống nhau. Ngu Khanh không lựa lời, Tam cô nương đừng cùng hấn so đo.”

Tô Tô ăn uống no nê, lúc này mới phát hiện quần áo trên người đã thay đổi.

Ngu Khanh nói: “Nữ nhi của nhà trọ thay cho người, yên tâm, chúng ta cũng không dám chiếm tiện nghi của người.”

Tô Tô cũng không cùng Tiêu Lãm quá mức khách khí, nàng hiện tại chính xác cần sự trợ giúp, nàng nói: “Ta muốn đi một chỗ rất xa, khả năng thật sự một khoảng thời gian dài mới trở về. Tuyên vương điện hạ có tiện hay không cho ta mượn một ít bạc, ta viết một bức thư, để Xuân Đào trả người.”

Tiêu Lãm từ trong lòng ngực lấy ra mấy tờ ngân phiếu, Tô Tô vừa thấy, q, đến có mấy ngàn lượng.

Tô Tô chỉ lấy một tờ: “Như vậy là đủ rồi, điện hạ, Ngu tiên sinh, bảo trọng.”

Nàng cũng hy vọng, trên đường xoay chuyển vận mệnh, có thể có người cùng nàng đồng hành, nhưng Tô Tô biết không khả năng.

Tiêu Lãm chưa trở thành Công Dã Tịch Vô, hẳn là Đại Hạ hoàng tử, hai nước sắp giao chiến, hẳn có sứ mệnh hoàng tử. Mà sứ mệnh của Tô Tô, đã định là con đường cô độc.

Nàng vẫy tay với bọn họ, đi xuống bậc thang

Ngu Khanh nhìn bóng dáng tiêu sái của nàng, trêu chọc nói: “Sư huynh, nha đầu này nhiều có sinh mệnh, còn đáng yêu, lúc trước nếu nàng có dáng vẻ này, người có cưới nàng không?”

Tiêu Lãm nhíu mày nói: “Nói cẩn thận.”

Sẽ không có nếu.

Trong tầm mắt của bọn họ, thiếu nữ mua một con ngựa đỏ thẫm, biến mất ở trong gió tuyết.

“Chúng ta bao lâu rồi không hồi cố hương?” Kinh Lan An duỗi tay hứng được bông tuyết, sắc mặt có chút hoảng hốt.

Sau khi qua Gia Dục Quan 5 ngày, bọn họ rốt cuộc tới rồi Chu quốc biên cảnh.

Lại hướng Chu quốc đi, khí hậu sẽ càng ngày càng ấm áp.

Bông tuyết trong lòng bàn tay Kinh Lan An hòa tan, đây là lần cuối cùng nhìn tuyết Đại Hạ.

Đạm Đài Tẫn hỏi: “Cô cô nhớ Chu quốc?”

“Chưa nói tới nhớ, nhưng là lá rụng về cội, mỗi người sinh ra đều có quê hương, trở về cố thổ, có chút cảm khái.” Kinh Lan An nói, “Lại nói tiếp, điện hạ lúc trước hỏi ta muốn một phần kết xuân tằm, nhưng giải được kết xuân tằm rất khó điều chế, trong tộc Thánh Nữ mấy ngày trước, còn sót lại tuyệt liên hoa cánh, điều chế ra một phần giải được, điện hạ có muốn không?”

Nàng lấy ra một bình sứ tinh xảo thanh ngọc, cũng không hỏi Đạm Đài Tần rốt cuộc dùng kết xuân tằm trên người ai

Đạm Đài Tần cầm lấy , bình sứ ấm áp, hần theo bản năng vuốt ve một lát, sau nói: “Không cần.”

Hần giơ tay, ném giải được vào sông.

“Điện hạ có hứng thú đánh một ván cờ?”

Đạm Đài Tần nói: “Có thể.”

Hần xốc vạt áo áo khoác, ngồi đối diện Kinh Lan An.

Kinh Lan An cầm cờ đen, hần cầm cờ trắng.

“Điện hạ, cô cô hiếm khi hỏi việc ở Đại Hạ sự, năm đó ta phái Lưu thị đến chăm sóc người, sau ta nghe nói, Lưu thị điên rồi.” Kinh Lan An đặt xuống một quân cờ: “Nàng có bảo vệ tốt người không?”

Quân cờ trắng hạ xuống, mang theo sát phạt chi khí, nhớ tới bà vú trong lãnh cung kia, Đạm Đài Tần thần sắc bất biến: “Người hoài nghi là ta bức điên nàng?”

Kinh Lan An trầm mặc sau một lúc lâu: “Đương nhiên không phải.”

Đạm Đài Tần thưởng thức một quân cờ, thành linh nói ra một tin tức: “Người hoài nghi không có sai. Nàng lúc đầu không điên, còn bảo vệ ta rất

tốt, mong ta một ngày có thể trở lại Chu quốc, tiếp tục làm hoàng tử, nàng có thể khổ tận cam lai.”

“Một ý nghĩ thật đáng thương, rõ ràng là trong ngục sâu, lại còn ngóng trông có một ngày có thể thoát ra ngoài. Ngày ở trong ngục quá lâu, nàng rốt cuộc ý thức được, ý tưởng này ngu xuẩn.”

“Đại Hạ Ngũ hoàng tử, đồng tính luyện ái.” Đạm Đài Tần bình tĩnh nói ra những lời này, Kinh Lan An sắc mặt biến đổi.

“Điện..... Điện hạ.”

Đạm Đài Tần đặt xuống quân cờ, thanh thúy một giọng nói vang lên, hần chống cằm nghĩ lại: “Lưu thị cho vào đồ ăn ta một chút đồ, đáng tiếc, quá phong phú, phong phú đến nỗi ta nhận không nổi, ta đem đồ ăn cho nàng ăn, cho nàng đi Chiết Quế Uyển.”

“Cô cô, người chỉ sợ không biết Chiết Quế Uyển là chỗ nào, chỗ dơ bẩn của lão thái giám trong cung, ở nơi đó sinh hoạt.” Đạm Đài Tần thương hại mà cong môi, nói, “Sau khi Lưu thị trở về thì điên rồi.”

Kinh Lan An nhắm mắt lại, bi ai mà nói: “Điện hạ, là ta không tốt.”

Đạm Đài Tần lắc đầu, hần hạ một quân cờ.

“Người thua.”

Kinh Lan An nhìn về phía bàn cờ, xem cờ như nhân sinh, nhìn cờ có thể nhìn ra tính cách một người. Trong tay Đạm Đài Tần quân cờ sát phạt quả quyết, hần hoàn toàn không thềm để ý quân tốt chết sống.

Quân cờ hần chết nhiều.

Nhưng hần là người thắng.

Đạm Đài Tẫn không có hứng thú chơi ván thứ hai, hần đứng dậy, trở về khoang thuyền.

Kinh Lan An nhặt từng quân cờ cho vào hộp, dù cho dưỡng dục quạ Đạm Đài Tẫn, nàng hoàn toàn không hiểu hần.

Tỷ như sự việc của Tô Tô, sau khi nàng nhảy sông, Kinh Lan An cho rằng Đạm Đài Tẫn sẽ phái người đuổi bắt, hoặc là cứu nàng, nhưng mà nhiều ngày qua đi, hần thờ ơ.

Sự lạnh nhạt này, làm cho đầu ngón tay Kinh Lan An nổi lên vài phần lạnh lẽo.

Sắc trời đem ám, trên mặt nước, ẩn ẩn xuất hiện một bóng dang con thuyền khác.

Kinh Lan An đứng ở đầu thuyền, nhìn về phía con thuyền, có người thấp giọng nói: “Phu nhân, là người tiếp ứng.”

Kinh Lan An nói: “Đã nhiều ngày mệt nhọc, để điện hạ nghỉ ngơi một lúc, phân phó xong, bảo đêm nay phòng bếp chuẩn bị phong phú chút. Mấy ngày trước ta mua danh linh đâu.”

Không bao lâu, một người xinh đẹp mỹ, nhu nhu phủ phục ở dưới chân Kinh Lan An .

Kinh Lan An nói: “Nghe nói người còn trong sạch, nhưng cái gì sẽ xảy ra thì sẽ xảy ra. Hầu hạ điện hạ cho tốt để hần vui vẻ.”

Tích Cầm ngượng ngừng lại chờ mong nói: “Vâng ạ.”

Nàng gặp qua điện hạ, đẹp như vậy, cảm thấy hổ thẹn. Nghĩ đến có thể làm với nam tử như vậy, tim của nàng đập nhanh hơn vài phần.

Tích Cầm thướt tha lả lướt đi rồi, nha hoàn xuất hiện ở bên người Kinh Lan An.

“Điện hạ sẽ làm sao?”

Kinh Lan An nói: “Không sao cả.”

Tay nàng chỉ điểm tâm: “Nơi này không có người, đều không sao cả.”

Nhưng nếu trong lòng có người.

Kinh Lan An nghĩ thầm, có lẽ, nàng có thể ngóng trông, mong không làm người tuyệt vọng.

Tích Cầm đẩy cửa phòng.

Hắn một thân đen tuyền, ngồi ở đó. Hắn nhắm hai mắt, lông mi màu đen tuyền.

Thấy có người tiến vào, hắn mở mắt ra.

Tích Cầm nhìn người vô số, nhưng lần đầu tiên bị một người có ánh mắt như vậy đến mức chân nhũn ra.

Nàng có chút sợ hãi, cũng cảm thấy, càng thêm khuynh mộ nam tử trước mắt này.

Tích Cầm quỳ xuống, đầu gối tới gần hắn.

Nàng môi đỏ run nhè nhẹ, thổ lộ ra lời nói làm người thương tiếc: “Phu nhân lệnh cho thần tới hầu hạ điện hạ đi ngủ.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Lan An bảo người tới?”

“Đúng vậy.” Tích Cầm tay, cởi bỏ đai lưng, nhịn xuống rung động trong lòng, cởi quần áo.

Da thịt nữ tử tiếp xúc với không khí lạnh băng.

Nàng đáng người rất tốt, làn da cũng rất trắng, là một thân thể làm bất kì nam nhân nào cũng ham muốn.

Tích Cầm cho rằng trong mắt Đạm Đài Tẫn sẽ tràn ngập tình dục, nhưng hẳn vô bi vô hi, nhìn nàng giống như một người chết.

Nàng cực lực dụ dỗ hẳn, nhin không được xem dưới rốn của hẳn có phản ứng không.

Nhưng mà thiếu niên bình tĩnh như vậy, hẳn môi mỏng nói: “Sao nào? kinh ngạc?”

Tích Cầm hoảng loạn, vội vàng quỳ xuống.

Nàng khó tránh khỏi hoài nghi, đối với nữ tử đáng đẹp như vậy mà không ham muốn, có phải hay không.....

Đạm Đài Tẫn nâng tay, máu tươi rơi xuống bả vai Tích Cầm, một con cổ trùng màu đen, từ nữ tử trên người bò ra.

Tích Cầm thấy sâu mấp máy, muốn thét chói tai, lại phát hiện yết hầu của mình không phát ra âm thanh.

“Một đêm ánh sáng mặt trời.” Đạm Đài Tẫn nắm cổ trùng, thở dài, “Thật khiến cho người ta thương tâm, Lan An muốn cho ta chết sung sướng một chút sao?”

Hẳn ngoài miệng nói thương tâm, trong mắt lại không có một chút khổ sở.

Một con Xích Viêm ong, từ đầu Tích Cầm bay qua, nàng trừng đôi mắt, ngã xuống.

Đến chết cũng không biết, đã xảy ra cái gì.

Đạm Đài Tần mặt vô cảm xúc, đi qua thi thể.

Lãnh cung mười bốn năm, hãn cái gì không gặp qua?

Đạm Đài Tần không cùng bất luận kẻ nào nói qua, tất cả trong thế gian, trong mắt hãn, chỉ là cỏ cây, là bộ xương khô.

Tương lai, cũng sẽ không vì bất luận người nào mà mất khống chế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26

Tối nay nếu là mùa hạ, biên giới của Chu quốc bên sông, theo lẽ nên có ánh trăng sáng.

Đáng tiếc, còn chưa đầu xuân, bên trong không khí như cũ tỏa khắp khí lạnh lẽo.

Bông tuyết rơi xuống trên mặt Đạm Đài Tẫn.

Hắn giơ tay gạt đi, đi vào ngôi ở lẻ loi phía trên.

Cung nổ bởi vì Tô Tô ném vào nước sông, hẳn bên người chỉ còn mấy Xích Viêm ong đỏ mắt, vận sức chờ phát động.

Chúng nó to bằng nửa người, đôi mắt màu đỏ tươi, âm thanh vỗ cánh chấn động làm màng tai người khác hết sức bị dày vò.

Mấy thuộc hạ quỳ gối bên chân Đạm Đài Tẫn, run bần bật.

Đạm Đài Tẫn tâm tình lại giống như khá tốt.

“Cầm sư đâu, tới đàn một khúc.”

Thực nhanh, một cầm sư mặc bạch y tiến vào, cầm đàn cổ ngồi xuống: “Điện hạ muốn nghe cái gì?”

Đạm Đài Tẫn nói: “Vui mừng chút.”

Cầm sư tái nhợt gật đầu, bắt đầu tấu nhạc.

Không bao lâu, Kinh Lan An xuất hiện ở trong điện. Nàng một thân màu trắng áo lông chồn, trong tay cầm vào một lò sưởi.

“Điện hạ triệu kiến, có chuyện quan trọng gì?”

Đạm Đài Tần đánh giá nàng, nói: “Kinh Lan An, người già rồi, cũng bắt đầu học những người khác hồ đồ.”

Kinh Lan An lộ ra sơ hở, ngẫu nhiên lộ ra mấy sợi tóc bạc, đuôi mắt tế văn, cũng kể ra sớm đã không phải mười bốn năm trước.

Nàng không hề trẻ tuổi, bắt đầu già nua.

Kinh Lan An nghe nói như vậy, còn bình tĩnh: “Điện hạ vì sao đột nhiên nói như vậy?”

Đạm Đài Tần nói: “Tất Song đưa lang yêu tới, nội đan hàm kịch độc, đáng tiếc, độc không giết được ta. Ta tạm thời coi người không biết nhìn người, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, khó tránh khỏi sai lầm. Dù sao cũng là người nói cho ta, một người bình thường, hẳn là học được chỗ nào có lợi ích, học được khoan thứ.”

Hắn cảm thấy buồn cười, liền cong khóe môi: “Người diễn đêm nay, trên người mang ‘ một đêm ánh sáng mặt trời ’, Kinh Lan An sẽ phạm hai sai lầm sao?”

Kinh Lan An trầm mặc không nói.

“Người muốn giết ta, vì cái gì?” Trong tiếng đàn, ngữ điệu lộ ra một tia hoang mang.

Đạm Đài Tần giống lúc nhỏ, lấy một loại thái độ ham học hỏi mà khiêm tốn hỏi: “Người vì hối hận năm đó giết Nguyệt Không Nghi, hay là lại nghĩ tới mẫu thân ta bị mổ bụng?”

Kinh Lan An lắc đầu: “Điện hạ, người cái gì cũng không hiểu.”

“Ta cũng không cần hiểu.” Đạm Đài Tần nói, “Người cùng Lưu thị không giống nhau, ta sẽ cho người sự thống khoái khác.”

Cầm sư đàn sai một âm.

Đạm Đài Tần cười, lười nhác dựa vào trên chỗ ngồi, mặt lộ vẻ tiếc nuối: “Lan An cô cô, vĩnh biệt.”

Xích Viêm ong bay tới phía Kinh Lan An.

Kinh Lan An không động, Xích Viêm ong lại đánh vào trên một lá chắn trong suốt, không cách nào đi trước một bước.

Một nam tử mặc áo gấm màu đỏ tía, cười ha ha, đi vào điện phủ tới.

“Tiểu nghiệt chủng, thế nhưng đến Kinh Lan An người cũng có thể giết. Kinh Lan An cũng là lòng dạ đàn bà, muốn theo mong ước của người, có một cách chết thoải mái.”

Lang ngọc bên hông rung động, bộ dáng oai hùng, mặt mày đầy lệ khí.

Đạm Đài Tần trên mặt ý cười biến mất, nói ra người tới tên: “Đạm Đài Minh Lăng.”

“Không nghĩ tới người còn nhớ rõ ta.” Đạm Đài Minh Lăng nói: “Cũng đúng, ở Đại Hạ sinh hoạt người đến heo chó cũng không bằng, khẳng định hận không thể trút giận. Nhưng mà sự thật chứng minh, quái vật chung quy là quái vật. Nhìn xem, cuối cùng đến Kinh Lan An cũng phản bội người.”

Kinh Lan An cúi đầu, nhìn không ra thái độ gì.

Đạm Đài Tần cười lạnh một tiếng, ngón tay chạm ghế dựa, máu quạ đen nhánh vọt tới.

Đạm Đài Minh Lăng không hoảng hốt nói: “Nghịch chủng, ta biết người cùng người bình thường không giống nhau, nghe mẫu phi ta nói, người giết Nhu phi, mới có thể sinh ra đời. Người cho rằng ta hôm nay tới, sẽ không có chuẩn bị sao? Kinh Lan An đã nói cho ta nhược điểm của người, người chờ chết đi.”

Hắn bên người đi theo mấy đạo sĩ .

Cầm đầu lão đạo nói: “Bày trận.”

Các đạo sĩ nhanh chóng phân ngồi trên bát giác, mỗi người trong tay cầm một quả đồng sắc lục lạc. Lão đạo sĩ tế ra phù chú, còn lại đạo sĩ điều vang lục lạc.

Lão đạo tay cầm một hộp vuông ngọc, phù chú quay chung quanh hộp ngọc bay múa, lão đạo miệng lầm bầm.

Xích Viêm ong cùng Huyết quạ bị lục lạc giữ lấy, bay vào trong hộp ngọc, hóa thành khói đen.

Lão đạo sĩ biết Đạm Đài Tẫn là phạm nhân, bọn họ đạo pháp vô dụng, cho nên cũng không đối phó Đạm Đài Tẫn, chỉ làm tiêu tán tà vật mà hắn có thể sử dụng.

Huyết quạ thê lương mà kêu, Đạm Đài Tẫn quanh thân xuất hiện vài hắc y tùy tùng.

“Điện hạ.”

Đạm Đài Tẫn không chút do dự: “Đi.”

Huyết quạ bay vào từng tầng lớn, giống xoáy nước màu đen, chúng nó có thể bám trụ thời gian, Đạm Đài Tẫn ý đồ muốn đi.

Đạm Đài Minh Lăng khặc khặc cười.

“Người tới.”

Không biết khi nào, vô số kiếm khách vây quanh khoang thuyền.

Đạm Đài Tẫn bên người vừa đánh vừa lui, hộ tống hãn tới boong tàu, đã chỉ còn hai ba người.

Đạm Đài Minh Lãng tự mình cầm kiếm, chém giết tàn binh.

Máu tươi của bọn lính bắn tung tóe trên người Đạm Đài Tẫn, sắc mặt của hãn tái nhợt. Đạm Đài Minh Lãng đá một chân hãn, Đạm Đài Tẫn té ngã trên đất.

“Nghịch chủng vô dụng.” Chân Đạm Đài Minh Lãng đạp lên vai hãn y thiếu niên :“Một phế vật không thể tập võ, không dựa vào người khác, người có thể làm chuyện gì?”

Đạm Đài Tẫn khoe miệng chảy xuống máu tươi, thấp thỏp ho khan hai tiếng.

Đạm Đài Minh Lãng dùng giày đá cầm hãn.

“Lúc ta giết hoàng huynh, hãn so với người có cốt khí hơn nhiều, xương bánh chè bị đánh nát, cũng không quỳ xuống.”

“Lão nhị đôi tay bị đập nát, miệng cũng bị rách, chết không nhắm mắt.”

“Ta nghe nói nương người Nhu phi năm đó là đệ nhất mỹ nhân danh chấn thiên hạ Hoài Châu. Nhìn người suy nhược phế vật, chi bằng làm công chúa, lấy sắc thờ người.”

Hãn mang đến người, cười ha ha lên.

Kinh Lan An đuổi theo, dựa ở cửa, thấy một màn này, nhắm mắt.

Ban đêm tuyết rơi rào rào, trên sông đèn p sáng lên.

Có người ân cần mà chuyển đến ghế dựa, Đạm Đài Minh Lăng cũng không vội, thông thả ung dung ngồi xuống.

“Người đâu đánh gãy chân phế vật này.”

Đạm Đài Tần kịch liệt giãy giụa, hăn bị người đè lại, Đạm Đài Tần ngẩng đầu, đôi mắt ửng đỏ nhìn về phía Kinh Lan An: “Cô cô, ta là người nuôi lớn, ta thề, sẽ không giết người, người cứu ta, được không?”

Hăn nhấp môi tái nhợt, da trắng tóc đen, yếu ớt đáng thương cực kỳ.

Kinh Lan An môi run lên.

Đạm Đài Tần nói: “Ta không có mẫu phi, là người dùng sữa nuôi ta lớn, ở lòng ta, người chính là mẫu thân.”

Kinh Lan An quay đầu đi.

Đạm Đài Minh Lăng cười ha ha, giống như Đạm Đài Tần muốn sống đang diễn trò hề lấy lòng hăn. Hăn nói: “Sửng sốt làm cái gì, động thủ.”

Một người kiếm khách nâng tay, đánh gãy chân Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần kêu lên một tiếng, rõ ràng hôm nay vô luận như thế nào, Kinh Lan An cũng sẽ không bị chính mình xúi giục, trên mặt hăn sự yếu ớt biến mất p, ngón tay hung hăng chế trụ sà nhà.

Rõ ràng không lừa được Kinh Lan An, hăn không hề giả bộ nửa phần nhu nhược, trên mặt chỉ còn thâm hàn âm ngoan.

“Gân tay.” Đạm Đài Minh Lăng mệnh lệnh nói.

Kiếm khách nhaacs kiếm, tinh chuẩn mà đánh gãy tay Đạm Đài Tần.

Trên mặt đất thiếu niên lần này lần này không rên một tiếng, dùng cánh tay chống đỡ, bò tới mép thuyền. Đuôi mắt hấn hồng hồng, giống như có cảm giác không đau đớn, chỉ muốn sống sót.

Đạm Đài Tẫn nhìn nước sông cuộn cuộn, đột nhiên nhớ tới ngày Tô Tô nhảy sông.

Đông tuyết dừng ở trên mắt hấn, hấn lại thấp thấp cười ra tiếng.

Cũng không biết nàng đã chết chưa.

Đạm Đài Minh Lăng nói với Kinh Lan An sắc mặt khó coi nói: “Nghe nói nghiệt chủng sinh ra chưa từng khóc. Mấy ngày trước đây, ta có được bảo vật là huyền băng châm. Đâm đôi mắt con người, người nọ chẳng những sẽ mù, còn luôn khóc thảm thiết, sau khi hàn khí nhập thể, thân thể sẽ giòn giống như băng.”

Hấn nói, có người đưa lên “Huyền băng châm”.

“Đè hấn, ta tự mình xẻo hấn mắt.” Hấn đứng dậy, dẫm ngực Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn ánh mắt lạnh, hấn lạnh lùng nhìn qua Kinh Lan An, cuối cùng dừng ở trên người Đạm Đài Minh Lăng. Hấn ho ra một ngụm máu, máu nhiễm hồng môi hấn, hấn hé miệng, tiếp được bông tuyết bên ngoài bay vào.

Tuyết tan ở trong miệng, Đạm Đài Tẫn bắt đầu cất tiếng cười to.

Hấn nói khàn khàn, các đạo sĩ đứng một bên, cả người phát lạnh.

Đạm Đài Minh Lăng có chút tức giận, buông lỏng tay, huyền băng châm bắn vào mắt trái Đạm Đài Tẫn, trên mặt đất thân thể thiếu niên run rẩy một chút, khước miệng như cũ duy trì tiếng cười to khoa trương.

Máu tươi ào ạt từ mắt trái Đạm Đài Tần trào ra.

Hắn theo bản năng muốn giơ tay, che lại mắt trái, nhưng mà tay bị đánh gãy, hắn không có cách nào nâng lên tới.

Bông tuyết dừng trên mặt thiếu niên, Đạm Đài Tần run rẩy, thấp giọng cười.

Các đạo sĩ không biết vì sao, lòng có bất an. Một người sinh ra sẽ không rơi lệ, bị đứt kinh mạch, biến thành phế nhân; huyền băng trện đâm vào đôi mắt, hắn chỉ đổ máu, cũng không rơi lệ.

Hoặc là tâm như bàn thạch, hoặc là người điên.

Hắc y thiếu niên như ác quỷ, toàn thân tắm máu, lại lạnh lùng mỉm cười.

Giống như không tiếng động châm chọc, lúc trước Đạm Đài Minh Lăng nói hắn không bằng thành công chúa.

Đạm Đài Minh Lăng thần sắc âm ngoan, cầm lấy huyền băng châm khác.

Hắn nâng tay, đang muốn phế đi hai mắt Đạm Đài Tần, ngay sau đó, thân mình đau nhức, ngã xuống trên mặt đất.

“Ngươi!” Đạm Đài Minh Lăng quay đầu lại, thấy Kinh Lan Anh nước mắt chảy đầy mặt.

Kinh Lan An nói: “Di Nguyệt Dạ Ảnh ở đâu!”

Một đám lạng yên không một tiếng động, không biết khi nào, uyển chuyển nhẹ nhàng dừng ở trên thuyền.

“Bảo hộ điện hạ rời đi!”

Dạ ảnh vệ bắt đầu sát Đạm Đài Minh Lãng, kiếm khách cuống quýt giờ kiếm nghênh chiến.

Đạm Đài Minh Lãng môi phiếm hắc, lạnh lạnh mà nhìn Kinh Lan An, lạnh giọng nói: “Dám can đảm phản bội ta, người không sợ nhi tử người sẽ chết sao?”

Kinh Lan An ánh mắt tuyệt vọng, không nói một lời, đi đỡ Đạm Đài Tẫn trên mặt đất: “Ta thực xin lỗi người, điện hạ.”

Thân tàu oanh động, lão đạo nhóm không biết dùng ra biện pháp gì, khiến Đạm Đài Minh Lãng trong giây lát tới một con trên thuyền khác. Đạm Đài Minh Lãng bị chọc giận điên rồi, sau khi thủ hạ bảo vệ, hăn nói: “Nổ chết bọn họ!”

Kinh Lan An từ trong tay áo lấy ra một cái bình an khóa, đặt ở trong lồng ngực Đạm Đài Tẫn.

Nàng không tiếng động rơi lệ: “Ta cả đời này, làm rất nhiều việc sai. Cái này là bình an khóa, là lệnh bài khống chế Dạ ảnh vệ, bảo hộ điện hạ rời đi, cũng là lệnh của Di Nguyệt tộc tộc trưởng.”

Đạm Đài Tẫn mắt trái chảy máu tươi, chảy đầy nửa khuôn mặt.

Kinh Lan An nói: “Kinh Lan An là tội nhân, ta thực xin lỗi nương nương, thực xin lỗi Nguyệt Không Nghi, cũng thực xin lỗi người. Xin lỗi nhất vẫn là nhi tử ta.....”

“Người có nhi tử?” Đạm Đài Tẫn nhẹ giọng hỏi, nội tâm tràn đầy trào phúng.

“Nguyệt Không Nghi sau khi chết hai tháng, ta phát hiện chính mình đã mang thai, ta vốn dĩ tưởng sảy mất, sau lại vẫn muốn sinh nó. Hăn sinh ra đã yếu, sống không quá mười tuổi, lúc hăn tám tuổi, ta cho nó ăn trường

sinh hoa, đóng băng nó, đưa tới Thiên Sơn.” Kinh Lan An chảy nước mắt: “Trong tay Đạm Đài Minh Lăng, có có thể khi nó tỉnh lại.”

Đạm Đài Tần mỉm cười mà nhìn Lan An: “Cho nên người phản bội ta.”

Kinh Lan An quỳ xuống, dập đầu.

“Kinh Lan An không xa cầu tha thứ, chỉ mong nếu một ngày kia, các người đều sống sót ở loạn thế, điện hạ có lòng trắc ẩn, niệm tình tại đây mấy năm lẫn nhau nâng đỡ, Di Nguyệt tộc nhân vì người mà chết trận, buông tha con ta.”

Đạm Đài Tần không nói, hẩn nhìn trên không trung, đây là tình mẫu thân trên đời này, buồn cười cỡ nào.

Một khắc cuối cùng thuyền nổ mạnh, Kinh Lan An nức nở nói —

“Hẩn tên Nguyệt Phù Nhai.”

Con thuyền trên sông bốc cháy, khóa phát ra nguyệt hoa quang, bạch quang nuốt sống Đạm Đài Tần.

Tuyết bay lả tả, chiến thuyền này cuối cùng không thể trở lại cố thổ.

Tô Tô dắt ngựa màu mận chín, cầm lấy túi nước muốn uống nước, phát hiện bên trong trống không.

Nàng thở dài.

Hoang Uyên ở cực bắc, nàng lên đường ba ngày, có đôi khi đi ngang qua thị trấn, có đôi khi không thể không trải qua hoang sơn dã lĩnh.

Nơi ở của phạm nhân, không thể ngự kiếm phi hành, cũng không thể ra roi linh thú, Tô Tô càng thêm lãnh hội đường đi gian nan đến Hoang Uyên.

Nàng đã ở trong núi rừng một ngày, đến ngựa cũng rất mỏi mệt.

Tô Tô sờ sờ đầu của nó, dừng lại ăn cỏ, nàng nhìn túi nước trống rỗng phát sầu.

Khát quá.

Không biết gần đây có dòng suối nào hay không, nàng đứng lên muốn đi nhìn xem.

Tuyết trong núi rừng vẫn đọng chưa hòa tan, Tô Tô không tìm được dòng suối, ngược lại nghe thấy được mấy giọng nói của trẻ con.

“Người kia còn ở nơi đó sao?”

“Đúng vậy, hãn toàn thân là huyết.”

“Ta cảm thấy hãn không giống tên ăn mày quần áo hãn rất đẹp.”

“Được rồi, đừng nói nữa, các người đã đồng ý, muốn thay A Hoàng báo thù, chẳng lẽ hiện tại muốn lùi bước sao?” Có một đứa cầm gậy nói: “A Hoàng liếm tuyết hãn, đã bị độc chết, ta mặc kệ, chúng ta phải đi đánh chết người này.”

“Nhưng hãn đại nhân.”

Nam đồng nói: “Ta đã sớm quan sát qua hãn không động đậy.”

Có đứa bé gái xoa tay lắc đầu: “Ta không đi, ta phải về nhà.”

Nói, nàng vội vàng chạy lúc đi ngang qua Tô Tô, tiêu nữ trừng đôi mắt, ngay sau đó cuống quít cúi đầu, chạy về một hướng.

Tô Tô thấy cách ăn mặc của nàng, biết đại khái là ở thôn trang gần đây.

Nàng thế nhưng gặp được một đám trẻ con muốn mưu hại người.

Nàng theo tiếng đi qua, quả nhiên thấy một đám ở sau thân cây, ước chừng ba bốn đứa, mỗi người trong tay cầm gậy gộc, tới gần bóng đèn kia.

Người nọ quỳ rạp trên mặt đất, vô thanh vô tức.

Tuyết đọng trên thân hắt tằm một phần tư, có người dùng cục đá ném hắt, hắt vẫn không nhúc nhích.

“Đánh hắt!”

Tất cả đứa bé đều xông lên, gậy gộc rơi xuống trước, Tô Tô giữ lại một đứa bé.

“Làm chuyện xấu, cha mẹ biết không?”

Đứa bé kêu to, mọi người hoảng sợ.

Tô Tô cười tùm tùm nhìn bọn họ: “Chó của các người muốn ăn người ta, kết quả bị độc chết, các người thế nhưng còn muốn đánh người.”

Đứa bé che lại lỗ tai: “Người, người là ai!”

Tô Tô một thân màu hồng cánh sen, vì lên đường, xiêm y rất ngắn gọn. Nhưng nàng mặt mày linh động, lẳng môi kiêu nộ, sơn thôn nam hài tử, nơi nào gặp qua nhan sắc như vậy.

Nàng đột nhiên xuất hiện không kịp phòng ngừa, mấy đứa trẻ trờng lớn đôi mắt nhìn nàng.

Sau một lúc lâu, có người lắp bắp nói: “Người, người là yêu tinh sao?”

Tô Tô cười kinh ngạc nói: “A nha, bị người đoán đúng rồi, mặt trời lặn ta sẽ ăn mắt các người, ta đang đói lắm.”

Nàng làm bộ muốn đuổi theo, mấy đứa bé ném đồ đi, oa a a kêu to chạy trốn.

Chờ bọn họ chạy xa, Tô Tô mới đi người mà không hề tiếng động kia.

Áo khoác màu đen che lại thân hăn, người nọ ăn mặc tán loạn, nhìn không ra bộ dáng. Xiêm y là màu đen, máu tươi nhiễm hồng cả tuyết.

Tô Tô vội vàng ngồi xổm xuống, lật hăn lại xem hăn còn thở không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27

Đạm Đài Tần tỉnh lại, khi con chó tiếp cận hần, hần không có hôn mê.

Sau khi con chó đó bị máu hần độc chết, một đám tiểu hài tử nhích lại gần.

Hần lặng yên không một tiếng động mà nằm bò, trong lòng lạnh lùng nghĩ, chờ bọn họ lại đây, chẳng sợ đồng quy vu tận, hần cũng muốn nghĩ cách giết chết bọn họ.

Trên người hần rất đau, huyền băng trận còn đâm vào mắt trái hần, máu tươi ngưng lại, hàn khí trong thân thể toả ra. Nửa mặt hần chôn ở địa, lại không muốn ngủ.

Nếu ngủ thì có khả năng không mở ra được đôi mắt.

Mặc dù muốn chết, hần cũng phải nhìn chính mình chết như thế nào.

Nhưng mà hần không nghĩ tới, nghe thấy được giọng nói quen thuộc.

Thiếu nữ từ trong rừng nhảy ra, xé rách tai tiểu hài tử đuổi bọn họ đi.

Hần bị phế bỏ thân thể, cứng đờ chớp mắt.

Nếu Đạm Đài Tần lựa chọn, hần giờ phút này không muốn nhìn thấy người nhất, chính là Tô Tô. Hần vốn tưởng rằng, mặc dù nàng tồn tại, chờ hai người khi gặp lại

, hần cũng cao cao tại thượng vương, có thể tùy ý lãng nhục tra tấn nàng, quyết định sự sống chết của nàng.

Lại không ngờ tới, sẽ là tình huống như này.

Hắn tứ chi gân mạch đứt đoạn, mắt trái bị chọc mù, thành một phế nhân.

Nàng bước chân nhẹ nhàng đi, Đạm Đài Tẫn trong lòng chớp mắt xẹt qua rất nhiều ý tưởng.

Trời biết hắn căm ghét cỡ nào loại tình huống này, lúc Tô Tô lật hẳn lại, Đạm Đài Tẫn thậm chí muốn quát nàng cút đi.

Đáng tiếc hắn cái gì cũng chưa có thể nói ra, an tĩnh mà tùy ý bị nàng lật lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Đạm Đài Tẫn thấy, thiếu nữ trên mặt lo lắng chậm rãi tan đi, biến thành một loại biểu tình sống không còn gì luyến tiếc.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng mà nói: “Người muốn cười liền cười đi.”

Tô Tô cũng không nghĩ tới, mấy ngày trước đây người không ai bì nổi, muốn đuổi giết chính mình, giờ phút này chật vật như vậy mà xuất hiện ở trước mặt mình.

Đạm Đài Tẫn nửa bên mặt tất cả đều là huyết, từ mắt trái hốc mắt giữa chảy máu ra, máu tươi đã khô cạn, con mắt kia trông mắt bịt kín một tầng hôi ế.

Lông mi hắn dính mấy bông tuyết, tứ chi vô lực mà rũ xuống, đôi mắt Tô Tô chuyển qua, thấy cổ tay hắn cùng cổ chân, đều có vết thương chói mắt.

Trách không được mấy đứa kia đều biết hắn bị phế, hoàn toàn không động đậy, dám đến khi dễ hắn.

Đạm Đài Tẫn nhìn nàng chẳng những không cười, ngược lại tinh tế đánh giá miệng vết thương của chính mình, một loại cùng loại cảm xúc khó chịu,

đột nhiên nói: “Cảm thấy thực ghê tởm, ngại mắt người? Hay là người chưa thấy qua phế nhân, muốn xem rõ ràng?”

Tô Tô thấy thần sắc hẩn vẩn vẹo, âm độc mà nhìn chính mình, sốt ruột cực kỳ, nàng tát chụp trên đầu hẩn: “Câm miệng, người nói nhiều quá.”

Nàng buông Đạm Đài Tẫn, xoay người đi, đi ra thật xa, còn cảm giác ánh mắt phía sau như bóng với hình, nhìn chăm chăm chính mình.

Tô Tô cũng lười quản hẩn là nghĩ như thế nào, không có quay đầu lại.

Nàng tìm được ngựa màu mận chín của mình, khi nó đi trở về, con mắt còn lại của Đạm Đài Tẫn đang nhìn không trung.

Sắc trời ám trầm, trời sắp tối.

Mặt hẩn u ám, quả thực so với trời còn khó coi hơn.

Tô Tô lúc này thật ra có chút muốn cười, tiếng bước chân một lần nữa trở về, Đạm Đài Tẫn lạnh giọng nói: “Không phải đi rồi sao, người trở về làm cái gì!”

Tô Tô lâu bầu nói: “Rõ ràng muốn người cứu người, không thể nói hai câu dễ nghe sao?”

Đạm Đài Tẫn không nói lời nào.

Tô Tô nhớ , trước kia ở trong phủ, đối mặt bọn hạ nhân, hẩn rất biết giả vờ. Nhưng không biết từ khi nào bắt đầu, đối mặt chính mình, trên miệng Đạm Đài Tẫn luôn cay độc.

Tô Tô ngồi xổm xuống, hít vào một hơi, dùng sức bế hẩn.

Nàng một đi một về, thở hồng hộc, trong lòng ngực lại ấm không thể tưởng tượng. Đạm Đài Tẫn thân thể dựa vào thiếu nữ người thấy được nàng

mùi hương trên người nàng.

Hắn quay đầu đi chỗ khác, cảm thấy hương vị giống nhột nhạt “Hợp hoan hoa”, hắn cười lạnh, trên người nữ nhân này mùi hương đậm loạn như vậy.

Tô Tô không biết ý nghĩ trong lòng hắn, nếu không sẽ ném hắn xuống, đào cái hố chôn trên nền tuyết.

Thiếu niên nặng đến mức bước chân nàng lão đảo, hao hết sức của chín trâu hai hổ, Tô Tô miễn cưỡng đặt hắn trên lưng ngựa.

Cảm thấy nàng sẽ cứu chính mình, Đạm Đài Tần ngoài dự đoán an tĩnh.

Tô Tô hừ một tiếng, nếu không phải đi qua cảnh trong mơ, nàng xác định sẽ bị hắn lừa gạt, cho rằng hắn thật không sợ chết.

Thiên địa sinh vạn vật, trên đời này có lẽ không có người có ý chí muốn sống hơn Đạm Đài Tần.

“Trên người của người sao bị thương thế này, người không phải cùng Lan An phu nhân về Chu quốc sao, ai làm người bị thương thành như vậy?”

Đạm Đài Tần lời ít mà ý nhiều mà nói: “Đạm Đài Minh Lăng.”

Hắn không có ngược mắt, tầm mắt dừng ở vó ngựa, ách ngữ điệu hỏi: “Người vì cái gì cứu ta?”

Tô Tô nắm con ngựa, cố ý nói hắn: “Ai biết được, có lẽ là giống người nói, ta chưa thấy qua phế nhân, muốn nhìn nào nhiệt.”

Hắn cười lạnh một tiếng: “Rớt xuống sông Hoài, người thế nhưng không chết.”

Tô Tô dùng một cây nhánh cây, gõ gõ bả vai hần, bất mãn mà nói: “Ta nếu đã chết, người hôm nay cũng chết.”

“Người cứu không được ta, trong mắt ta có huyền băng châm.”

Tô Tô bước chân dừng lại, nhẹ nhàng nhú mày.

Nàng tự nhiên biết huyền băng châm là cái thứ gì, tà vật này lạichậm rãi tra tấn người tà vật.

Nghe nói huyền băng châm bắn vào mắt, người sẽ khóc thảm thiết không ngừng, đau đớn muốn chết. Còn có người bởi vì chịu không nổi tra tấn, lựa chọn tự sát.

Chính là Đạm Đài Tẫn trong ánh mắt một giọt nước mắt cũng không có, thậm chí hần thần sắc cũng không đau, Tô Tô lúc trước cũng không nghĩ là huyền băng châm.

Hiện giờ đã biết, trong lòng Tô Tô trầm xuống.

Nàng còn chưa có đi Hoang Uyên, tự nhiên không thể để Đạm Đài Tẫn chết. Chính là bị huyền băng châm đâm vào đôi mắt, đã hoại tử, nếu muốn cứu hần, trước khi hàn khí nhập thể phải đổi cho hần một con mắt.

Vó ngựa dừng ở tuyết, răng rắc vang.

Tô Tô nói: “Trời sắp tối rồi, nếu thấy tiêu hài tử, gần đây khẳng định có thôn, trong chốc lát chúng ta tìm một nhà tìm nơi ngủ trọ. Vào đông rét lạnh, không thể ở trong rừng cây qua đêm. Cái dạng này của người, khả năng sẽ dọa đến người thường, ta đến lúc đó nói cho bọn họ, người là ca ca ta, chúng ta gặp thổ phi, rơi xuống núi rừng, nhất định sẽ có người hảo tâm giữ chúng ta.”

Đạm Đài Tẩn không hé răng, hắn còn đang suy nghĩ về đôi mắt của mình.

Quả nhiên như lời Tô Tô thực mau bọn họ tới một thôn xóm. Tô Tô tiến lên đi gõ cửa, một con mắt cảnh giác, từ kẹt cửa quan sát bọn họ.

“Các người đi đi, chúng ta nơi này không giữ người xa lạ.”

Tô Tô giải thích một lần, nhưng chủ nhân không dao động.

Tô Tô không có biện pháp, đành phải đi gõ tiếp nhà khác, không nghĩ tới liên tiếp mấy nhà, đều là tình huống này.

Đạm Đài Tẩn nói: “Trong thôn có gì đó không đúng.”

Tô Tô nói: “Người từ nơi nào nhìn ra?”

“Trong thôn không có một nhà đốt đèn, buổi tối, cũng không nghe thấy tiếng kêu của súc vật. Khi người đi gõ cửa, bọn họ rất sợ hãi, nhìn bên ngoài qua khe cửa. Gần thôn trang này, không phải có sơn phi, thì là có yêu quái.” Đạm Đài Tẩn bình tĩnh nói.

Tô Tô có chút bội phục hắn, giống như trong xương cốt đều đau đến run rẩy, còn không quên đề cao cảnh giác quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Nàng biết Đạm Đài Tẩn nói có đạo lý, vì thế khi gõ tiếp nhà khác, nàng dẫn đầu nói: “Chúng ta không phải người xấu, cũng không phải yêu quái. Ta là trừ yêu sư đi ngang qua thôn trang, người có thể cho chúng ta ở cả đêm không?”

Nghe thấy “Trừ yêu sư”, lần này chủ nhà cuối cùng bắt đầu do dự.

Sau một lúc lâu, giọng nói già nua như cũ cự tuyệt bọn họ: “Các người đi đi.”

Tô Tô thất vọng, đang muốn rời đi, một tiếng nói non nớt nữ hài: “Gia gia, cho bọn họ vào đi, ta thấy, tử tử này rất lợi hại.”

Cửa gỗ trước mặt từ từ mở ra.

Hai vị lão nhân, còn có một cô gái, trên mặt mang theo bất an cùng thấp thòm, nhìn Tô Tô cùng Đạm Đài Tần.

Cô nương trước mặt thế nhưng là cô nương mà gặp lúc hoàng hôn.

Lão thái bà vẫy tay với Tô Tô: “Mau vào đi.”

Sau khi đám người vào, nàng chạy nhanh qua cửa.

Cô nương tránh phía sau bà lão, lôi kéo góc áo gia gia, lộ ra một đôi mắt đánh giá Đạm Đài Tần.

Bởi vì Đạm Đài Tần bị trọng thương, hai lão nhân giúp đỡ Tô Tô, cho hẳn ở một gian phòng trống.

Trong thôn phòng ở đơn sơ, duy nhất có thể ngủ là giường đất.

Trong phòng trừ bỏ một bàn gỗ, cũng chỉ có hai ghế gỗ nhỏ.

Cũng may trong núi người cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu củi lửa, cô nương kia bưng chậu tham thiêu hồng đi vào, trong nhà nhanh chóng trở nên ấm dạt, đông giá lạnh bị đuổi tản ra.

Lão thái gia đốt nển.

Tô Tô an trí Đạm Đài Tần ở trên giường đất, nàng vội lấy ra một thỏi bạc, đưa cho lão thái bà.

“Ta cùng ca ca ở nơi này đã làm phiền.”

Lão thái bà thấy thỏi bạc lớn như vậy, liên tục xua tay.

“Không được không được, cô nương người cũng thấy, nơi này phòng ở đơn sơ, người cùng vị này lang quân không chê là được.”

Tô Tô kiên trì đem bạc cho bà: “Đối với chúng ta mà nói, có thể có nơi nương náu, chính là chuyện may mắn. Bên ngoài lạnh như vậy, chúng ta nếu không tìm thấy nơi ở, chỉ sợ ngày mai sẽ bị bệnh, huynh trưởng ta bị trọng thương, chỉ sợ còn phải phiền toái các người mấy ngày, bà bà nhận đi.”

Đùn đẩy vài lần, lão nhân cuối cùng vẫn nhận lấy bạc.

Lão thái bà bưng nước ấm, cầm khăn sạch sẽ lại, Tô Tô vội vàng nói lời cảm tạ.

Cô nương kia luôn đứng ở cửa nhìn, muốn nói lại thôi, bị lão thái bà lôi đi.

Tô Tô biết trong thôn có cỗ quái, nhưng cũng không vội vã hỏi bọn hắn, hiện tại đã đêm khuya, hỏi ra cũng không được cái gì.

Việc cấp bách là xử lý miệng vết thương ghê người cho Đạm Đài Tẫn.

Nàng tắm ướt khăn với nước nóng, lau đi vết máu trên mặt hắn, Đạm Đài Tẫn mắt đen sâu kín nhìn nàng, ngón tay thiếu nữ chạm qua gương mặt hắn, hắn theo bản năng muốn tránh, lại sinh sôi nhẹn xuống.

Lòng bàn tay nàng thật mềm.

Khác với cảm giác đau đớn trên người, nàng xúc qua da thịt, mang đến một loại cảm giác cỗ quái.

Nếu tay chân hắn hoàn hảo, giờ phút này nhất định lạnh lùng hất tay nàng.

Đáng tiếc hắn hiện giờ cái gì đều làm không được.

Tô Tô lại xử lý cổ tay của hãn nàng lau đi máu, dùng mảnh vải sạch sẽ băng bó vết thương của hãn.

Nàng học quá kiếm, nhìn ra được người xuống tay người góc độ xảo quyệt, không chỉ có phé đi tay Đạm Đài Tần còn cố ý làm hãn cực độ thống khổ.

Biết hãn chỉ sợ đau đến sống không bằng chết, nàng xuống tay cũng nhẹ một chút.

Đạm Đài Tần nhấp môi.

Ánh nển chiếu đến đôi mắt của thiếu nữ, bóng của mí mắt nàng như cây quạt nhỏ, nàng rất nghiêm túc nói: “Chúng ta không có thuốc, cho nên người tạm thời nhẫn nhịn, sau khi trời sáng, ta sẽ vào núi giúp người tìm thuốc.”

Đạm Đài Tần nói: “Người thật muốn giúp ta, thì bắt cô nương kia lại đây.”

Tô Tô nghi hoặc mà nói: “Bắt lại đây làm cái gì.”

Đạm Đài Tần cong môi nhìn nàng, tươi cười lộ ra một tia trào phúng: “Người nói đi?”

Tô Tô thấy hãn âm độc tươi cười liền hiểu, hãn thế nhưng muốn đôi mắt của đứa bé kia. Đạm Đài Tần chính mình cũng hiểu, hãn nên mau chóng đổi mắt.

Không thích mắt người già, cho nên hãn muốn đôi mắt tuổi trẻ có sức sống.

Tô Tô nói: “Người muốn cũng đừng nghĩ, người ta giữ chúng ta, người thế nhưng có chủ ý như vậy !”

Đạm Đài Tẫn nói: “Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

Tô Tô biết hẳn tính cách cực đoan, lười đến cùng hẳn giảng đạo lý, nàng bóp chặt mặt hẳn: “Dừng ngay ý tưởng ác độc đó đi, người nếu dám làm như vậy, ta sẽ cho người biết hối hận hai chữ viết như thế nào.”

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt giống như muốn xuyên thủng nàng.

Tô Tô buông ra tay: “Ta biết huyền băng châm là cái gì, nó tạm thời sẽ không đe dọa tính mạng người, chúng ta còn có thời gian.”

Hắn nhắm mắt lại, hiển nhiên không tin lời Tô Tô nói.

Nàng cũng không cần Đạm Đài Tẫn tin tưởng mình, dù sao trước mắt hẳn là cái dạng này, hại người rất khó khăn.

Trong phòng chỉ có một giường đất, cho Đạm Đài Tẫn, Tô Tô đành phải ngồi trên ghế, nàng đi mấy ngày đường, vô cùng mỏi mệt, dùng chăn bao lấy chính mình, ghé vào trên bàn ngủ.

Chờ tiếng hít thở đều đều vang lên, mắt Đạm Đài Tẫn mở to, nghiêng đầu nhìn nàng.

Ánh nến leo lắt, thiếu nữ ngủ thật sự không an ổn.

Tô Tô sáng sớm tỉnh lại, toàn thân đều đau, nằm bò ngủ một đêm, cổ nàng như chặt đứt.

Đạm Đài Tẫn tỉnh.

Con mắt còn lại kia của hẳn nhìn về phía ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Không trong chốc lát, lão nhân bưng hai chén cháo tiến vào.

Cháo thực nhạt cũng không có thêm thức ăn, Tô Tô cười nói tạ. Lão nhân gật gật đầu, co quắp mà đi ra ngoài.

Tô Tô cũng không ủy khuất chính mình, mấy ngụm uống xong, lúc này mới nhìn Đạm Đài Tẫn.

Cùng có thể sống sót móc nối sự việc, Đạm Đài Tẫn đều rất phối hợp, Tô Tô nhìn hẳn liền há mồm.

Rõ ràng hai người đều xuất thân cao quý, chính là giờ phút này ai cũng không chê chén cháo này nhìn không thấy gạo cơm. Tô Tô cầm chén đi rửa, khi trở về, phát hiện cô nương đứng ở cửa ngày hôm qua.

Đạm Đài Tẫn cũng tỉnh, nhìn cô nương đó.

Tô Tô nhớ tới lời hẳn hôm qua nói, vội vàng che tiểu nữ ở phía sau, hỏi nàng: “Người có chuyện gì sao?”

Tiểu nữ hài căn môi: “Người thật là trừ yêu sư sao?”

Tô Tô gật đầu.

Tuy rằng không hoàn toàn xem như vậy nhưng so với nhiều trừ yêu sư ở nhân gian cũng mạnh hơn.

Tiểu nữ hài nói: “Vậy người có thể giúp ta cứu tử tử ta không?”

Tô Tô nói: “Tử tử người xảy ra chuyện gì?”

“Trấn trên viên ngoại gia có công tử, đột nhiên có một ngày, hẳn thay đổi tính tình. Mỗi âu một thời gian, tới trong thôn cướp đi một nữ tử trẻ tuổi, tử tử của ta đã bị bắt đi.” Tiểu nữ hài nói nói, rơi xuống nước mắt: “Ta rất tử tử, người trong thôn đều nói, công tử biến thành yêu quái, đã giết tử tử.”

Tô Tô vội vàng lau nước mắt cho nàng: “Nếu các người cho ta chỗ ở, ta đồng ý người, nhất định giúp người dò tin tức của tử tử người”

“Thật vậy chẳng?”

“Ừ,..”

Lão thái bà đi ra, nàng lo lắng sốt ruột nói: “Cô nương, người thật sự có thể giúp chúng ta sao?”

Tô Tô nói: “Bà bà có thể nói cho ta nghe tình huống cụ thể.”

Lão nhân nói: “Cách nơi này không xa, là chiếu quang trấn, chiếu quang trấn người có tiền nhất là Vương viên ngoại. Trước kia công tử Vương viên ngoại thích làm việc thiện, một năm trước, lại đột nhiên thay đổi, nói muốn nạp thiếp, ngay từ đầu trong thôn cô nương rất vui, không ngờ tới, cách hai tháng, hẳn phải nạp thiếp một lần.”

“Nữ tử bị cưới, không trở về, người nhân cũng tìm không thấy bọn họ. Người trong thôn cảm thấy cổ quái, đi làm náo loạn, kết quả người làm náo loạn, ngày hôm sau bị phát hiện chết ở cửa thôn.”

“Không còn có người nguyện ý ‘ gả ’ cho Vương công tử, hẳn liền nói, nếu coi trọng nữ tử không muốn gả cho hẳn, ngày thứ hai người trong nhà sẽ tử vong. Có người không muốn làm theo, kết quả ngày thứ hai, quả nhiên đều đã chết.”

“Hai tháng trước, hẳn coi trọng cháu gái ta Tiểu Du, Tiểu Du vì chúng ta cùng Tiểu Linh đồng ý lên kiệu hoa.” Lão nhân hốc mắt hàm chứa nước mắt: “Nếu cô nương thật có thể tìm được Tiểu Du, lão thân quỳ xuống xin cô nương.”

Tô Tô vội vàng nâng dậy nàng: “Ta sẽ cố gắng.”

Người biến thành yêu? Trừ bỏ đoạt xá, Tô Tô không thể tưởng được nguyên nhân khác. Yêu có thể đoạt xá thân thể, khẳng định khó đối phó.

Lão nhân nói: “Người trong thôn nói, Vương công tử đã biến thành yêu quái. Hôm nay thời gian đã tới, hãn chỉ sợ lại sẽ đến trong thôn đoạt tân nương, cho nên đêm qua các người gõ cửa, người trong thôn đều không muốn giữ các người.”

Tô Tô quay đầu lại nhìn Đạm Đài Tẫn, lại thấy hãn cũng suy tư gì.

Đối với ánh mắt Tô Tô, hãn đột nhiên lộ ra một tia tươi cười, nói với lão nhân: “Yên tâm, muội muội ta khẳng định sẽ giúp các người, rốt cuộc Vương công tử, yêu cầu một tân nương, còn có ai so với nàng càng thích hợp thay thế người trong thôn xuất giá đâu?”

Tô Tô nghiêng răng nghiêng lợi mà cười: “Đúng vậy đúng vậy, mặc dù ta không được, ta ca cũng có thể, hãn trang điểm một chút, còn xinh đẹp hơn nữ nhân.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28

Sự việc cứ quyết định như vậy.

Chờ lão nhân vừa đi, Tô Tô đóng cửa lại, hỏi Đạm Đài tần: “Người lại muốn làm gì?”

“Không phải người muốn giúp người trong thôn sao, sao bây giờ lại thành người của ta.”

“Người đối Vương công tử rất tò mò?” Tô Tô suy đoán nói: “Người muốn đôi mắt của hãn sao?”

Đạm Đài tần cười liếc nhìn nàng: “Người nói đúng.”

Hãn nói như vậy Tô Tô cảm thấy mờ mịt. Nàng biết bị huyền băng châm mù mắt, hàn khí sẽ thâm thấu hốc mắt, đôi mắt khác được đôi thì cũng chỉ có thể duy trì được một tháng rồi sẽ hư thối.

Mắt phàm nhân không được nhưng mắt yêu quái đầy yêu khí càng không thể được.

Thấy Đạm Đài Tần tích cực như vậy, Tô Tô rất khó không nghi ngờ hãn đang có ý đồ xấu.

Đạm Đài Tần nói: “Người của Vương công tử buổi tối sẽ đến thôn trang đón tân nương. Đến lúc đó người giả thành tân nương, ngồi trên hỉ kiệu, chúng ta đi Vương viên ngoại nhìn xem.”

Tô Tô tức giận nói: “Theo ta thấy, ta đi vào trong phủ Vương viên ngoại dễ dàng, nhưng người hiện tại, tay chân gân mạch đều chặt đứt, không bằng giả thành tân nương, dù sao tân nương chỉ p ngồi, còn có người nâng.”

Tô Tô cho rằng hãn sẽ tức giận, không ngờ tới Đạm Đài Tần trầm tư một lát, nhàn nhạt nói: “Được, để ta.”

Tô Tô: “.....”

Nàng sống một trăm năm, trước nay chưa thấy qua người như Đạm Đài Tần, hãn giống như cỏ mọc trên vách đá, dùng hết toàn lực để sống sót, co được dãn được.

Tô Tô vốn dĩ cảm thấy, hãn cố ý đẩy chính mình tiến hổ lửa, không nghĩ tới hãn thật sự không thềm để ý những việc này.

Tôn nghiêm, ánh mắt người ngoài, đối với Đạm Đài Tần đều không đáng giá nhắc tới.

Hết thầy không thể giết chết đồ vật của hãn, khiến hãn cường đại.

Tô Tô càng thêm khẳng định hãn có âm mưu.

Nàng muốn ngăn cản hãn, nhưng mà thấy mắt trái hãn như vậy, thật sự đau đầu. Nếu nàng còn là tiên sẽ có biện pháp giúp hãn trị liệu, nhưng nàng hiện tại chỉ là phạm nhân, bó tay không biện pháp.

Đạm Đài Tần tuy rằng quỷ kế đa đoan, nhưng nàng không thể ngăn cản hãn liều mạng muốn sống.

Tô Tô nói: “Được, ta giúp ngươi. Ngươi giả thành tân nương, ta lặng lẽ đi theo kiệu hoa, nghĩ cách vào phủ. Chúng ta nói trước, chỉ trừ hại yêu quái, không thương tổn người thường.”

Đạm Đài Tần liếc nhìn nàng một cái, nói: “Ta đối người thường không có hứng thú.”

Tô Tô nghĩ thầm, tối hôm qua ngươi còn muốn đôi mắt của tiểu nữ hài đấy.

Biết bọn họ muốn đi trừ yêu, lão thái bà vội vàng nói: “Vương công tử chọn người, trước mấy ngày trong nhà sẽ xuất hiện hỉ phục. Đêm nay xuất giá, là Trần gia Nhạn Nhạn ở thôn đông, Nhạn Nhạn đã khóc vài ngày, cô nương cùng lang quân nếu thật có thể giúp chúng ta, toàn bộ thôn vô cùng cảm kích.”

Đạm Đài Tẫn nói với Tô Tô: “Đi đến nhà Trần Nhạn Nhạn.”

Tô Tô dắt ngựa màu mận chín, dìu hẳn lên ngựa.

Hẳn tuy bị thương nhưng có thể đoan chính ngời, sắc mặt tái nhợt, hẳn lại rất mau tỉnh lại.

Tô Tô không dứt được nhìn hẳn vài lần, huyền băng châm nhập thể, gân mạch đứt, sắc mặt hẳn lại không đổi, Tu chân giới cũng ít người có nghị lực như vậy.

Hẳn dù cho không tu ma, tu tiên chỉ sợ cũng sẽ có đại biến.

Hai người được lão thái bà dẫn dắt, đi vào nhà Trần Nhạn Nhạn.

Trần phụ nghe xong, vừa mừng vừa sợ, không thể tin được, quỳ xuống trước mặt Đạm Đài Tẫn và Tô Tô.

Vẻ mặt của Trần Nhạn Nhạn trong ánh mắt cũng bốc cháy lên hy vọng, hành lễ với Tô Tô: “Cô nương thật sự muốn thay thế ta xuất giá sao?”

Tô Tô nhin cười, chỉ chỉ Đạm Đài Tẫn: “Không phải ta, là hẳn.”

Trần Nhạn Nhạn ngẩng đầu, thấy trên lưng ngựa có một thiếu niên. Nàng chưa từng nhìn qua người đẹp như vậy, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm Đạm Đài tẫn.

Đến lúc ánh mắt lạnh lùng của ngấn liếc qua, Trần Nhạn Nhạn cuống quít cúi đầu, đỏ mặt.

“Tiểu nữ tử đa tạ lang quân.”

Đạm Đài tần không chút để ý: “Ừ, đưa áo cưới của người cho ta.”

Hắn quá đẹp vì thế chuyện giả gái giả như này, thế nhưng lại không ai phản đối.

Mọi người trong thôn ở trước mặt hắn, giống như cỏ dại mà chớp mắt nhìn hắn còn Đạm Đài Tần như sự tồn tại rực rỡ lấp lánh.

Các thôn dân thậm chí theo bản năng coi hắn như yêu sư, không ai dám nghi ngờ.

Trần Nhạn Nhạn nghe lời mà đưa áo cưới, còn có một bộ đồ trang sức.

“Kiệu hoa của Vương công tử giờ Tý sẽ tới đón.”

Tô Tô đoán, giờ Tý..... Người bình thường cưới vợ nạp thiếp, tuyệt đối không thể chọn canh giờ không may mắn như vậy. Đêm khuya âm khí nặng, trách không được các thôn dân đều hoài nghi Vương công tử đã biến thành yêu quái.

Trần Nhạn Nhạn lo lắng nói: “Vạn nhất sự tình bại lộ, các người sẽ xảy ra chuyện thì sao?”

Đạm Đài Tần cười như không cười mà nhìn Trần Nhạn Nhạn, Trần Nhạn Nhạn bị hắn nhìn đến mặt đỏ, cắn môi.

Tô Tô thấy ý cười của Đạm Đài Tần, ánh mắt lạnh lùng đánh giá Trần Nhạn Nhạn, nàng dứt khoát che lại mắt Đạm Đài Tần, nói với Trần Nhạn Nhạn: “Trần cô nương, người an tâm, tiên sinh bắt yêu rất lợi hại, nhất định sẽ không xảy ra chuyện.”

Trần Nhạn Nhạn thấy Tô Tô tim đập thình thịch trở nên có vài phần ảm đạm.

Tô Tô mặc váy lụa màu hồng cánh sen, nàng dung nhan mỹ lệ, hơn Trần Nhạn Nhạn rất nhiều.

Trần Nhạn Nhạn không khống chế được tự ti cùng xấu hổ buồn bực, vội vàng thu lại tâm tư, giống như trốn tránh rời cửa phòng.

Tô Tô buông tay: “Người đồng ý với ta, không thương tổn người thường.”

Đạm Đài Tẫn cười nhạt một tiếng: “Ta nói rồi, người cũng tin, ta cũng không phải là Tiêu Lãm trong lòng người, ta muốn đổi ý sẽ đổi ý.”

Hắn giương mắt nhìn nàng, cố ý kích nàng tức giận, phản bác lời mình nói.

Thiếu nữ nghĩ nghĩ, gật đầu: “Đúng vậy, còn may người nhắc nhở, ta thiếu chút nữa tin tưởng người, lúc sau ta sẽ duy trì cảnh giác.”

Mắt phải đen nhánh càng lạnh, cũng cảm thấy chính mình có chút không thể hiểu được, dứt khoát nhấp môi, chuyên chú chính sự: “Thay quần áo cho ta.”

Tô Tô nói: “Ta đi tìm Tiểu Linh gia gia mặc cho người.”

Đạm Đài Tẫn dựa vào mép giường, sâu kín cười lạnh một tiếng.

Tô Tô nhớ tới chớ bị hãm giết chết. Nàng giũ áo cưới: “Hay là vẫn là ta đi.”

Nàng cởi giúp hắn xiêm y và quần, chỉ để lại áo lót tuyết trắng.

Hắn nhìn mảnh khảnh, kỳ thật vai rộng eo thon.

Tô Tô không dám xem loạn, phủ thêm áo cưới cho hắn. Vương công tử thật là không có thành ý, đưa tới áo cưới mặc cho nữ tử bình thường có chút

lớn.

Mặc ở trên người Đạm Đài Tần lại hơi nhỏ.

Tô Tô buộc dây áo cho hắn có cảm giác căng thẳng.

Hắn rũ mắt nhìn nàng, thiếu nữ bị áo cưới này làm khó, giống như dựa cả đầu vào ngực hắn.

Đạm Đài Tần không kiên nhẫn mà thúc giục: “Nhanh tay lên.”

Tô Tô nói: “Sắp xong rồi.”

Đạm Đài Tần rất cao, này bộ áo cưới rõ ràng ngắn rất nhiều, cũng may hiện giờ hắn chỉ có thể ngồi, cũng không thể đứng lên, vấn đề này thật ra không ảnh hưởng toàn cục.

Tô Tô giúp hắn mặc xong, ngược mắt vừa thấy, nhin không được cười.

Quả thật xinh đẹp, Đạm Đài Tần mặt mày vốn là tinh xảo thanh tuyền, mặc xiêm y nữ tử không chút kỳ lạ. Chẳng qua bả vai hắn rộng lớn, trước ngực hơi phẳng.

Tô Tô nói: “Người như vậy nhìn hơi quái quái, nếu không ta tìm cho người hai cái bánh bao?”

Mắt Đạm Đài Tần đảo qua trước ngực nàng, trào phúng nói: “Ta xem như không cần, nhìn người như vậy, cũng chưa ai hoài nghi người là nam tử, ta đương nhiên cũng không dễ dàng bại lộ.”

Tô Tô nghe hắn nói vậy, khuôn mặt nhỏ tức giận đến đỏ bừng.

Da mặt nàng không dày như hắn, hơn nữa..... ngực Diệp Tịch Vụ , chính xác không lớn. Tinh tế nhỏ xinh, đáng yêu có thừa, gọi cảm không đủ.

Đây cũng là lý do duy nhất mà Diệp Tịch Vụ căm giận Diệp Băng Thường .

Giữa nữ nhân, so dung mạo so dáng người so phu quân, có thể so sánh đều so. Diệp Tịch Vụ phát hiện mọi thứ của mình không bằng Diệp Băng Thường, sắp có bóng ma tâm lý.

Tô Tô nói: “Ta như vậy thì làm sao, chả liên quan gì đến người, người xem, con mắt còn lại cũng đừng hòng.”

Hắn nhếch lên môi, nhếch môi châm chọc nàng.

Trong lòng Tô Tô tức giận.

Nàng vẫn là nữ tử, nữ tử thì đối dung mạo dáng người, tất nhiên là sẽ để ý.

500 năm sau, nàng là đệ nhất mỹ nhân của tam giới , tiên thể của nàng khác với Diệp Tịch Vụ nàng cao hơn Diệp Tịch Vụ cao, hai chân nhỏ dài, tiểu linh điều trăm tuổi thành niên, trước khi thành niên nàng là dáng mạo của tiểu nữ hài, ngà thành niên , nàng hóa thành hoàn mỹ tuyệt sắc mỹ nhân.

Thần ma một cõi, vạn năm không quên.

Trước kia không cảm thấy hiếm lạ, hiện tại biến thành một tiểu loli, mới biết được nhân gian này đó nam nhân thú, mỗi người đều thích nhan sắc đẹp, Tô Tô thực khinh thường.

Trong mắt thẩm mỹ của nữ tử Tô Tô, nàng như cũ cảm thấy thân thể này rất tốt, đôi mắt tròn tròn, làn da rất trắng, cực kỳ đáng yêu, không kém ai.

Là bọn họ mắt mù.

Nhớ tới trong bóng đèn, Đạm Đài Tần từng nói lưu li thần nữ xinh đẹp, Tô Tô nghĩ thầm, cũng không biết xinh đẹp trong mắt tên biến thái này, rốt cuộc như thế nào.

Tô Tô lắc đầu, dù sao cũng không liên quan gì đến nàng.

Tô Tô cầm hộp trang điểm, trang điểm cho Đạm Đài Tần.

Hắn làn da vốn trắng, không cần son phấn. Bởi vì buồn bực, Tô Tô đánh bờ môi tái nhợt của hắn thật đỏ. Nàng ý xấu mà nghĩ thầm, ma thần phải mồm to đầy máu mới phù hợp thân phận.

Thấy Tô Tô vô ý thức bĩu môi, dáng vẻ không vui, Đạm Đài Tần không tiếng động cong môi.

Tô Tô vừa xong phát hiện hắn đang cười.

Con mắt đen còn lại của hắn ý cười mờ mịt, hắn tranh điểm, ăn mặc xiêm y nữ tử thanh lãnh mặt mày, nhợt nhạt cười, thế nhưng cũng có phần khiến điên đảo chúng sinh.

Nàng là cô nương lòng dạ rộng lớn, thiết tình ca ngợi nói: “Người như vậy thật là đẹp.”

Trách không được ma thần đời sau không muốn lộ mặt, ngoại hình này chỉ sợ không đủ uy vũ cùng hung ác.

Đạm Đài Tần tươi cười chỉ trong cái chớp mắt, lại nhanh chóng lạnh như cũ.

Hắn dời mắt: “Buổi tối đừng kéo chân ta .”

Tô Tô khinh thường nói: “Ai kéo chân ai còn chưa biết đâu, ai kéo chân đó là đồ ngu!”

Tô Tô sẽ không búi tóc tân nương, tóc Đạm Đài Tẫn để mẫu thân Trần Nhạn Nhạn búi.

Trần mẫu khéo tay, lúc ra, nàng hốt hoảng, thì thầm trong miệng: “Một người nam nhân sao lại đẹp như vậy.....”

Tô Tô ở bên ngoài vẽ bùa, thôn dân mang cho nàng máu chó đen, máu chó đen rất tốt, có thể có hiệu quả bất ngờ.

Đáng giận Đạm Đài Tẫn ở trên thuyền lấy hết bảo bối của nàng, nếu không nàng đã nắm chắc thêm mấy phần.

Tô Tô dung mạo cũng không kém, Trần mẫu quấn tóc lên cho nàng, trên mặt bôi chút nhok khiến cho Tô Tô nhìn lôi thôi một chút

Tô Tô ngẩng khuôn mặt nhỏ, rất là phối hợp.

Nàng chuẩn bị xong đi xem Đạm Đài tẫn.

Hắn ngồi xếp bằng ở trên thuyền, nghe thấy thanh âm mở mắt ra.

Tô Tô nhìn hắn, đúng là mỹ nhân ngực phẳng, Vương công tử sờ chỉ sợ cũng sẽ phát hiện manh mối, cũng không biết người tứ chi đều không thể động đậy như Đạm Đài tẫn lấy từ đâu ra tự tin.

“Sắp đến giờ Tý rồi.”

Đạm Đài Tẫn “Ừ ” một tiếng.

“Người như vậy có thể động không, tân nương hoàn toàn không thể đi, đội đón dâu có thể khả nghi hay không?”

Đạm Đài Tẫn nhàn nhạt mà nói: “Trong thôn nữ nhân, đều không muốn gả cho Vương công tử. Trần gia cha mẹ sợ một nhà bị giết, hạ dục nữ nhi đưa lên kiệu hoa, hợp tình hợp lý.”

Thì ra Đạm Đài Tẩn đã nghĩ cách, làm bộ một tân nương bị hạ dục.

Tô Tô thấy hẳn có cách vì thế không hề lo lắng.

Hai người đợi ở trong phòng Trần Nhạn Nhạn , chân chính Trần Nhạn Nhạn bị hàng xóm

giấu đi, sắc trời tối đen, càng tới gần giờ Tý, không khí âm khí càng trọng.

Rốt cuộc, một trận kèn xô na thanh xa xa vang lên.

Bên ngoài giọng nói bất an của cha mẹ Trần gia vang lên: “Cô nương, lang quân, đội Vương công tử đón dâu tới.”

Đạm Đài Tẩn mệnh lệnh nói: “Vào đỡ ta.”

Trần gia cha mẹ đẩy cửa mà vào, nâng hẳn dậy.

Ba người cùng đi ra ngoài, chờ ở ngoài phòng, Tô Tô trốn đi, âm thầm quan sát.

Không bao lâu, đội đón dâu tới Trần gia.

Trần phụ Trần mẫu mồ hôi chảy đầy lòng bàn tay nâng Đạm Đài Tẩn đang giả vờ hôn mê vào kiệu hoa.

Tô Tô vốn dĩ cho rằngđội đón dâu sẽ kiểm tra, nhưng mà ngoài dự đoán, nhận được người, bọn họ trực tiếp nâng lên kiệu hoa liền rời đi, giống như sợ người trong thôn đổi ý

Cứ như vậy, trong lòng Tô Tô càng thêm cảnh giác.

Vương công tử tự tin như vậy, hoặc là hẳn ngu, hoặc là thực lực mạnh mẽ.

Tô Tô cảm thấy, dám làm việc ác bừa bãi như thế, người đằng sau chỉ sợ là yêu quái khó đối phó.

Kiệu hoa diễn tấu sáo và trống, đám phu khiêng kiệu nhìn phía trước, mặt vô biểu tình.

Trong bóng đêm, loại vui mừng này hết sức quý dị.

Tô Tô chờ bọn họ đi rồi, thu lại hơi thở, thả người lạng lẽ theo đuôi bọn họ.

Đám phu khiêng kiệu đi rất nhanh, không bao lâu, liền ra thôn, tới trấn trên.

Khiến Tô Tô kinh ngạc chính là, từng nhà, thế nhưng đều treo lên đèn lồng màu đỏ. Nàng nguyên tưởng rằng Vương công tử làm việc ác, chỉ nhằm vào trong thôn, hiện giờ xem ra, trấn trên cũng đều biết được, hơn nữa Vương công tử dâm uy, từng nhà thay đèn lồng màu đỏ.

Tuy đèn sáng, trên đường lại không có một bóng người, từng nhà cửa sổ nhắm chặt.

Đội đón dâu nâng kiệu hoa, tiến vào một chỗ.

Tô Tô vừa thấy tấm biển, biết đã tới nhà Vương viên ngoại .

Đạm Đài Tần biến mất theo kiệu hoa Tô Tô không có khả năng quang minh chính đại đi theo vào, nàng đành phải vây quanh tòa nhà đánh giá.

Nàng tìm được một chỗ yên lặng chỗ, chuẩn bị trèo tường.

Không ngờ tới mới đụng tới vách tường, Tô Tô bị một sức mạnh vô hình văng ra, ngã trên mặt đất.

Nàng ăn đau đứng lên, trong lòng có suy đoán.

Quả nhiên, tay nhẹ nhàng giơ lên, Tô Tô sờ thấy một tầng kết giới trong suốt.

Xong rồi xong rồi, Tô Tô nghĩ thầm.

Yêu vật bố trí kết giới khẳng định là đại yêu. Nàng có cách đánh vỡ kết giới, nhưng kết giới bị phá, chắc chắn kinh động yêu quái.

Nhưng nếu không đánh vỡ kết giới, Đạm Đài Tẫn một mình ở bên trong, sẽ không xảy ra chuyện gì đi?

Đạm Đài Tẫn ngồi ngay ngắn ở trên giường.

Bà mai đón dâu đưa hãnh đến nơi này, rồi đóng cửa lại.

Cửa sổ khép lại, chính là ban đêm, đến tiếng gió cũng không nghe thấy.

Đạm Đài Tẫn vén khăn voan, đánh giá phòng.

Niên thiếu hãnh cái gì cũng học trộm, đối cái gì cũng tò mò, trước mắt vừa thấy, phát hiện phòng này rất có huyền cơ.

Nến đỏ trên mặt đất, giường cũng không dựa vào tường. Sát khí tỏa khắp không trung, Đạm Đài Tẫn hơi hơi híp mắt, thế nhưng là một địa sát trận.

Hãnh sẽ không phá trận, nhưng cũng không hoảng loạn.

Hãnh muốn nhìn Vương công tử, là thần thánh phương nào.

Tiếng bước chân trầm trọng đi tới, đẩy cửa ra rồi khép lại.

Người xoay người, Đạm Đài Tẫn liền thấy Vương công tử mặc hỉ phục.

Đôi mắt hãnh cực kỳ trống rỗng, biểu tình lại cười, chẳng qua tươi cười cực kỳ cứng đờ, giống con rối không có suy nghĩ.

“Vì sao người không có khăn voan?” Vương công tử nói, hần giọng nói nghẹn ngào, làm người sờn tóc gáy.

Đạm Đài tần cong môi cười: “Lão tử không cần cái kia.”

Vương công tử cúi đầu, nói: “Cũng được, miễn phúc tạ lễ tiết.”

Hần chất phác mà cởi quần áo, đi về phía Đạm Đài Tần. Đạm Đài T miễn lại lần nữa có thể khẳng định, Vương công tử bị mất tư duy.

Giọng nói hần trầm thấp rõ ràng của nam nhân, nhưng mà Vương công tử không hề phản ứng. Chỉ lo giao hợp, hơn nữa Vương công tử mục đích muốn đoạt tử nữ m, hần chỉ sợ là muốn lấy nguyên âm nữ tử .

Chỉ có yêu vật, mới có phương thức tu luyện này, nhưng mà Đạm Đài Tần không cảm nhận được hơi thở của yêu vật ở trên người Vương công tử.

Vương công tử vừa đi gần, bình an trong ngực Đạm Đài Tần khẽ lay động .

Đạm Đài Tần quan sát chung quanh, phát hiện Tô Tô không đuổi kịp. Hần khóe miệng lộ ra tàn nhẫn tươi cười, thực tốt.

Đôi mắt hần đau muốn chết.

Chờ hần thay đổi đôi mắt củ Vương công tử cùng gân mạch, hần muốn giết ai liền giết ai, phạm nhân cùng yêu vật đôi mắt không được bao lâu, nhưng thì m sao? Trên đời nhiều người như vậy, luôn có đôi mắt.

Tô Tô vì kết giới đau đầu, Câu Ngọc tỉnh lại, nói: “Tiểu chủ nhân, chúng ta thử xem ngầm tiến vào.”

Câu Ngọc tồn tại mấy vạn năm, chẳng sợ linh lực không đủ, chính là lịch duyệt thập phần phong phú.

Tô Tô gạt đầu, từ trong tay áo tế ra một phù chú độn địa.

Phù chú sáng ngời, nàng cả người biến mất, chính ngay sau đó, lại bị bắn ra .

Câu Ngọc nói: “Kết giới yêu quái này, thế nhưng chạy dài dưới nền đất, xem ra độn địa cũng không thông.”

Tô Tô bắt đầu sốt ruột: “Đạm Đài tẫn còn ở bên trong, hãn sẽ không xảy ra chuyện đi?”

Câu Ngọc nói: “Hãn là hồn ma thần, yêu vật hãn là sẽ sợ hãn vài phần.”

Tô Tô nói: “Nhưng hãn là cọng bún không thể động đậy sức chiến đấu bằng 5, yêu vật sợ hãn, phạm nhân có thể dễ dàng một gậy gộc gõ chết hãn.”

Câu Ngọc ghen lời, nó thường xuyên ngủ đông, ngẫu nhiên tỉnh lại, cũng không biết giả thiết thần kỳ.

Bọn họ đang muốn thương lượng đối sách, không nghĩ tới trước mắt kết giới dao động, giây tiếp theo, thế nhưng hóa thành hư vô.

Câu Ngọc nói: “Kết giới phá!”

Trong lòng Tô Tô biết, Đạm Đài tẫn khẳng định làm cái gì đó, liên kết giới đều không duy trì, bắt đầu chuyên tâm đối phó Đạm Đài Tẫn.

Nghĩ vậy, nàng chạy nhanh tiến vào phủ Vương viên ngoại.

“Câu Ngọc, ta sẽ chính mình ứng đối, người ngủ đông đi.”

Wương viên ngoại có một hồ, Tô Tô đi qua hồ, người được trong không khí có hương vị kỳ quái, lại thấy lửa lớn chạy dài, hai chân thiếu niên trần trụi hai chân đi ra.

Hắn ăn mặc áo cưới, mặc phát tán ra, mắt trái trống không, máu tươi không ngừng trào ra.

Hắn che lại kia con mắt, thần sắc lạnh băng, một cái tay khác xách theo cái gì.

Hắn đối diện thế nhưng là một cây đào, rõ ràng chưa đến tháng hai cây đào lại nở đầy hoa

Đào hoa sáng quắc, ở trong bóng đêm cực kỳ tươi đẹp.

Càng vì chấn động chính là, trong gốc cây có một căn nhà nhỏ, Tô Tô vừa mới ở bên ngoài bị kết giới ngăn lại không nhìn thấy, giờ phút này tiến và, cây đào cao ngất trong mây, không gió tự động.

Đạm Đài Tẫn cùng cây đào giằng co, cầm đồ vật trong tay ném.

Lại là túi da của Vương công tử.

Chẳng qua, túi da sớm đã bị hủy hoại, bị thụ yêu hút khô linh tủy.

Đạm Đài Tẫn không ngờ tới, hắn vốn dĩ đánh chủ ý vào đôi mắt của Vương công tử, kết quả Vương công tử đã sớm là người chết.

Hắn muốn đôi mắt của yêu vật, kết quả yêu vật là một cái cây.

Một thân cây, lấy đâu ra mắt.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch, kinh mạch thụ yêu, thiên ti vạn lỗ, hắn tùy tiện lấy vài sợi, nhập vào kinh mạch hắn, thân thể hắn một lần nữa có thể hoạt động.

Chẳng qua hắn lấy một bên mắt của mình ra định đổi, mới phát hiện Vương công tử đã chết, hiện giờ hốc mắt trống vắng, vẫn luôn đổ máu.

Đạm Đài Tẫn xé một mảnh áo, che lại đôi mắt.

Thụ yêu càn bạo trưởng, bắt hấn lại đây.

Chạm vào máu hấn càn nhanh chóng khô héo, nhưng mà cây lớn như vậy, mặc dù khô héo không ít, chỗ khác tốt như cũ.

Thụ yêu kiêng kị hấn, lại muốn giết hấn.

Nó tức giận, càn như mưa rền gió dữ mà bắt Đạm Đài tẫn.

Đạm Đài Tẫn trong lòng trầm xuống, cũng biết dùng máu của người, chỉ sợ cũng không đủ chế ngự cây to như vậy, hấn chặt vật mà né tránh, bị nhánh cây quật trúng, rơi xuống trên mặt đất.

Một thân thể mềm mại ôm lấy hấn, giúp hấn né tránh.

“Người làm cái gì?” Tô Tô cảm thấy hấn toàn thân yêu khí bốn phía, không thể tưởng tượng nói, “Người thế nhưng dùng đồ của yêu quái?”

KTrên không trung đào hoa đồ rào rào, lại là muốn kết thành một bức màn, vây bọn họ

ở bên trong.

Tô Tô mô phát hiện không có chỗ trốn, Đạm Đài Tẫn ở phía sau, sợ nàng ném chính mình, giờ phút này ôm chặt nàng.

Tô Tô: “Buông ra!”

Đạm Đài Tẫn nói: “Nghĩ cách, bằng không cùng chết.”

Tô Tô bẻ cánh tay hấn: “Ta sẽ không bỏ người.”

Đạm Đài Tẫn buộc chặt cánh tay, mắt đen u lãnh, chắc chắn nói: “Người sẽ bỏ ta!” Cả chặng đường hấn sống đến bây giờ, tất cả mọi người đều vứt

bỏ hẳn, hẳn bức nàng cộng sinh cùng chính mình .

Đạm Đài Tần ôm eo nàng, máu trong mắt rơi xuống mặt nàng.

Tô Tô không kịp lau máu trên mặt, phù trong tay áo hoàng bay ra, bảo hộ bọn họ, không bị đào hoa ăn mòn.

Đạm Đài Tần rũ mắt nhìn nàng, thiếu nữ rất bình tĩnh, nàng cũng không vì hẳn ti tiện mà phẫn nộ, ngược lại thật sự ở tận lực bảo hộ hẳn.

Nàng bị cành cây đập trúng, đau đến kêu lên một tiếng.

Hẳn nghi hoặc mà nhú mày.

Thực mau, đào hoa tạo ra một cái kén, bắt bọn họ vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29

Hai người cùng bị nhốt ở trong kén hoa đào.

Tô Tô bất đắc dĩ nói: “Người nên buông ra đi.”

Người bên cạnh ý thức căng thẳng, sau đó chậm rãi buông ra, Tô Tô ngẩng đầu, đánh giá kén lớn này.

Nàng biết Lan An phản bội Đạm Đài Tẫn, Lan An lúc gian khổ nhất, vẫn chọn nuôi Đạm Đài Tẫn, còn nhẫn nhục phụ trọng nhiều năm, chỉ vì giúp đỡ Đạm Đài tẫn thượng vị.

Không ngờ tới người cuối cùng trên đời quan tâm hẳn, cũng vứt bỏ hẳn.

Bị Lan An phản bội , Đạm Đài tẫn vĩnh viễn sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Tô Tô cũng không cần hẳn tín nhiệm,có thời gian so đo phẩm cách với người trời sinh đã là tà vật, không bằng nghĩ cách thoát thân.

Cánh hoa đào có tính ăn mòn, Tô Tô dùng pphù hóa thành một tầng nước trong suốt, bao vây lấy hai người ở bên trong, tạm thời không tiếp xúc với cánh hoa.

Nhưng bức chắn có lúc sẽ tan vỡ, khi đó chính là ngày bọn họ chết.

Tô Tô nói: “Người so với ta biết rõ tình hình trong phủ Vương viên ngoại có biết cây đào yêu này như thế nào không?”

Đạm Đài tẫn nhìn bàn tay đỏ bừng ccủ nàng đỏ , nói: “Cây đào hút khô Vương công tử chỉ để lại một túi da, làm còn rồi tùy ý cho nó sai bảo. Nó dùng thân thể Vương công tử, cùng nữ tử giao hợp, cướp lấy nguyên âm.”

Tô Tô trong lòng trầm xuống, nếu như vậy, những nữ tử kia lành ít dữ nhiều.

Sau kho thần mà đại chiến, giống như tất cả yêu vật đều bị phong ấn. Sau tu luyện thành yêu quái, hoặc là pháp lực thấp kém, hoặc là làm yêu.

Cây đào yêu này không bình thường, không có khả năng là cây sinh trưởng từ trong thôn, nó có khả năng từ bên trong Hoang Uyên chạy ra .

Yêu vật ở nhân gian đang ngủ đông, đều yên lặng chờ đợi kế tiếp ma thần thức tỉnh, khi đó yêu ma giới sẽ cuồng hoan.

Còn may bọn họ cũng không biết ma thần là ai.

Tô Tô lạnh lùng nhìn Đạm Đài Tẫn, hắn vừa lúc ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Tô Tô , hắn rất bình tĩnh, không có chút ngượng ngùng nào khi ôm lấy nàng tiến vào kén của đào yêu.

Người này thật là.....

Nàng yên lặng cách hắn xa một chút.

Kén của đào yêu lớn như vậy, hai người ở bên nhau, hắn cao hơn nàng, khung xương cũng to hơn Tô Tô quá nhiều, giống như Tô Tô dựa vào trong lồng ngực hắn.

Nhiệt độ cơ thể của Đạm Đài Tẫn như cũ rất thấp.

Sơn môi trên môi hắn không biết lau đi từ khi nào, môi mỏng tái nhợt.

Sư thúc nói, môi như vậy môi rất vô tình.

Tô Tô thấy hắn ôm mắt đang không ngừng đổ máu: “Đôi mắt của người sao vậy?”

Đạm Đài tần che mắt, ngữ khí lạnh lạnh nói: “Vương công tử là người chết, đôi mắt của hắn không thể dùng.”

Tô Tô không biết nên tức giận hay là buồn cười, hắn động thủ đôi mắt của chính mình, cũng không chút nào do dự, quả quyết như vậy.

Tô Tô nói: “Thụ yêu cũng sẽ không có đôi mắt cho người, đôi mắt của nó là linh thể, chỉ là ảo ảnh với phàm nhân, thực tế không có mắt. Người bây giờ định thế nào?”

Con mọt còn lại đen nhánh không tiếng động nhìn Tô Tô.

Tô Tô trừng hắn : “Ta không cho người đôi mắt của ta.”

Đạm Đài Tần mặt vô cảm.

Tô Tô từ từ kể ra: “Trên đời có linh vật, có thể hóa thành đôi mắt của con người, chẳng qua không tốt như mắt thật, thí dụ như tức nhường, thiên tử linh phách.....”

Nàng dừng một chút, không nói tiếp, bởi vì đó là chí bảo, không thể nhập vào thân thể của ma .

Thủy màng bắt đầu nổi lên một tầng tầng sóng gợn, Đạm Đài Tần nói: “Trước tiên ra ngoài đã.”

Tô Tô nói: “Ngũ hành tương khắc, thụ yêu sợ hỏa, ta dùng chú trọng hỏa thử xem.”

Đạm Đài tần cười lạnh một tiếng.

Tô Tô nghi hoặc nhìn qua : “Làm sao vậy?”

“Ta từ phòng ra tới trước cây đào, nó lớn lên ở tận cùng bên trong viện, ta phá địa sát trận, bật lửa lên chính là muốn thiêu chết nó. Không ngờ hiện

giờ, thụ yêu chuyển qua bên hồ.”

Đạm Đài tần nói, “Rễ cây của nó sẽ chạy, nếu ta không đoán sai, dưới nền đất của thị trấn này, đều là rễ cây của nó , nó muốn chạy tới nơi nào, là có thể chạy tới nơi đó.”

Tô Tô nghĩ đến cảnh toàn bộ thị trấn đều là rễ cây của nó nháy mắt sờn tóc gáy.

Bảo sao vừa nãy nàng không thể tiến vào, nghĩ như vậy khả năng nhà của Trần Nhạn Nhạn dưới nền đất cũng có rễ cây rễ của thụ yêu, cho nên nó giết người càn rỡ như vậy.

Nếu không phải cây đào yêu không đủ tai thính mắt tinh, nàng cùng Đạm Đài tần sẽ bị phát hiện.

Lại nghĩ rộng hơn có khả năng toàn bộ nữ tử trẻ tuổi của thị trấn đều đều đã trở thành phân bón cho thụ yêu.

Nếu hôm nay không diệt trừ thụ yêu, gốc rễ kéo dài tới nơi nào, m sẽ không ngừng giết người.

Thủy màng chấn động, sắp bị phá.

Tấm ngăn cách bị tan vỡ cánh hoa bay tán loạn, mang theo vô tận sát ý, đánh úp về phía hai người.

Đạm Đài Tần nâng tay, máu tươi đầy tây chạm vào đào hoa, cánh hoa tầng tầng biến hắc, từng lớp mở ra.

Đạm Đài Tần nói với Tô Tô : “Thất thần làm cái gì, đi ra ngoài!”

Tô Tô xoay người bay ra, nàng phản ứng rất nhanh , cỡi xuống roi mềm bên hông được cất giấu, roi cuốn lấy eo Đạm Đài Tần, kéo hẳn cùng đi ra ngoài.

Hai người chạy thoát ra Tô Tô nhìn chăm chú cây đào, quả nhiên, như Đạm Đài Tẫn nói, lúc đầu cây đào ở gần hồ , giờ phút này đã tới đối diện hồ , nó kê sát trong phủ hồ, rời xa lửa lớn. Rễ cây có thể hút nước trong hồ để dập lửa.

Cây đào không thông minh bằng yêu quái khác, nhưng thân cây che trời , làm người nhìn thấy ghê người.

Tô Tô cảm thấy phía sau lưng chột lạnh, nàng quay đầu lại, phát hiện là túi da Vương công tử, không biết khi nào đã đứng lên.

Vương công tử ở phía sau, đứng ở Vương viên ngoại, còn có một đám tội tở , giờ phút này đều là con rối , trong tay cầm dụng cụ cắt gọt, chém về phía này.

Cây đào thế nhưng lại không chế người tới giết chết hai người.

Nhìn kỹ trên cổ mỗi người đều là rễ cây đào.

Đạm Đài Tẫn nhíu mắt lại, từng mảng máu quạ từ không trung bay tới, máu quạ ngăn con rối lại, Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

“Ta có cách.” Tô tô nói, “Cây đào sợ lửa, cho nên nó tới gần nước, sau khi bị người dọa, rễ cây cơ bản không tằm trong nước. Nhưng mà thủy lôi, ta bày trận dẫn sấm hủy cây đào. Nhưng mà.....”

Đạm Đài Tẫn hiểu ý nàng: “Người sợ cây đào rời mắt trận, chạy trốn đi ra ngoài?”

Tô Tô gật đầu.

Bày trận yêu cầu thời gian, Định Thân Phù chú đối phó yêu vật này, không có tác dụng.

Đạm Đài Tẫn nói: “Ta có thể bám trụ nó, người đi bày trận.”

Tô tô tỏ vẻ hoài nghi, nhưng mà nàng biết, tàn nhẫn nhất chính là Đạm Đài tẫn, hẳn còn dùng lửa lớn thiêu căn cơ của cây đào, chỉ cần Đạm Đài tẫn không ra thị trấn, cây đào nhất định sẽ giết hẳn.

Tô Tô đành phải nói: “Người cẩn thận.”

Dáng người nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, mũi chân dẫm lên nhánh cây bừa bãi, bắt đầu lấy cây đào với hồ nước là trung tâm bày trận.

Đạm Đài Tẫn chậm rãi đi về hướng thụ yêu.

Hắn dừng ở trước mặt thụ yêu, nhìn qua vô cùng nhỏ bé, hẳn tới gần, thụ yêu phấn nộ mà huy động cành khô, cành khô đánh ở trên người hắn, hắn kêu lên một tiếng.

Nguyên ra bị đánh trúng chính là mùi vị này, hẳn nghĩ thầm.

Tiếp theo cành khô tiếp tục đánh về phía hắn, Đạm Đài tẫn đột nhiên duỗi tay nắm lấy cành khô.

Lòng bàn tay hắn lòng đều là máu trong hốc mắt, Đạm Đài tẫn lạnh lùng cười, trực tiếp đâm cành khô vào lòng bàn tay của chính mình.

Cây đào chạm vào máu hắn, điên cuồng phát ra run, muốn lùi về sau.

Đạm Đài tẫn lại nắm chặt lấy nó, từng cành nhỏ của cây đào bắt đầu khô héo, không thể động đậy, thụ yêu thấy Đạm Đài tẫn không chịu buông tay, nó dứt khoát hút máu của Đạm Đài Tẫn.

Một phàm nhân, có thể có bao nhiêu huyết?

Đạm Đài Tẫn cười: “Đến đây đi.”

Hắn nhìn chăm chăm cây đào, chẳng những không lùi, ngược lại càng đến gần, không cho phép cây đào thu hồi cành khô.

Tô Tô đang bày trận thì thấy cành hoa bay khắp trời, nàng run lên, đẩy nhanh tốc độ.

Đạm Đài Tẫn đang làm cái gì?

Khoảnh khắc nàng bày xong trận kia, còn chưa tới kịp vui mừng, chạy tới tìm Đạm Đài tẫn, liền thấy từ bên trong cây đào vỡ ra một cái động lớn, cành khô bao lấy Đạm Đài Tẫn, nuốt cả người hẵn vào.

Tô Tô đuổi tay bắt lấy hẵn, nhưng không kịp.

Thân cây khép kín, cây đào run lên vài cái, thế nhưng chậm rãi mở một đôi biển ảo mắt, nhìn Tô Tô.

Tô Tô thâm nghĩ không ổn, máu của Đạm Đài Tẫn tuy là khắc tinh của yêu ma , nhưng cũng là chất dinh dưỡng của chúng nó, chẳng qua đa số yêu ma không nhận nổi.

Cây đào có thể tiêu hóa máu một chút giống như nửa cây đã khô héo, thế nhưng hấp thu không ít lực lượng.

Cây đào cũng vừa mừng vừa sợ, lúc này mặc dù dùng hỏa đuổi nó, nó cũng không chạy, ngược lại thềm nhỏ dãi mà nhìn Tô Tô : “Tắm thân xử nữ, bây giờ để ta dùng đi.”

Nhưng nó biết, tiểu cô nương thân thủ rất tốt, còn có phù chú, không dám khinh địch.

Tô Tô tránh né thân cây, nghĩ đến Đạm Đài tẫn bị nó nuốt, lúc này không dám dẫn sấm, chỉ có thể dùng lửa đốt cành khô.

Cây đào cười lớn, không chút nào để ý: “Hiện tại ta không sợ lửa.”

Quả nhiên, lửa mới bốc cháy, liền có một màn sương đen, làm tắt lửa.

Tô Tô rất tức giận: “Đạm Đài Tần, người là yêu quái năm vùng sao!”

Hiện tại này yêu vật hút máu của hắn, đến lửa cũng không sợ.

Nàng còn không dám dễ dàng dẫn sấm, sợ đánh chết Đạm Đài Tần đang bị nhốt trong đào yêu. Cánh khô bay đầy trời, cây đào thần trí bay lên, đột nhiên có kết cấu, Tô Tô không tránh được, bị cây đào rễ cây trói trụ hai chân.

Nàng gãy giữa, phát hiện gãy giữa cũng không thoát được.

Cây đào vốn định giết nàng, nhưng yêu vật có thể hóa hình, mượn Vương công tử làm việc ác, biết thân thể nữ tử mỹ diệu.

Tô Tô so với tất cả nữ tử Vương công tử xinh đẹp hơn, cây đào do dự, thế nhưng luyện tiếu giết Tô Tô.

Cây đào vui sướng mà nói: “Chờ ta có thân thể, liền cùng người hoan hảo.”

Đôi tay Tô Tô cũng bị trói trụ.

Nàng trong lòng giận dữ, sao tất cả đức hạnh của yêu vật đều là hoang dâm bất kham.

Lại nói tiếp, Đạm Đài Tần coi như là thủy tổ của yêu ma, giống như vừa có cảm giác thức tỉnh, nên như vậy.

Cây đào không rảnh để ý Tô Tô, vội vã hấp thu lực lượng của Đạm Đài Tần.

Tô Tô thấy cánh hoa càng thêm kiều diễm, sợ Đạm Đài Tần chịu đựng không nổi, trong giây lát, nàng muốn vận dụng dẫn lôi chú.

Câu Ngọc đột nhiên nói: “Dừng?”

Nó lần này không phải bị đánh thức, vệt vàng nói: “Tiểu chủ nhân, đừng vội. Cây đào có cái gì đó.”

Tô Tô nói: “Có cái gì? Là cái gì?”

Câu Ngọc phát ra nhu hòa ánh sáng, nói: “Bên trong có mảnh vỡ của Thần Khí.”

Tô Tô lúc này giật mình không thôi, lại cũng có vài phần hiểu rõ, năm đó chư thần vì trấn áp yêu ma, Thần Khí vỡ vụn, rơi rụng khắp nơi.

Tu Tiên giới chỉ tìm được một phần, nếu Thần Khí rơi, cũng có khả năng rơi ở Hoang Uyên.

Cây đào được cơ duyên, lấy được Thần Khí trốn đi Hoang Uyên, tới thị trấn, bắt đầu càn rỡ làm ác, lúc này mới có thời gian ngắn, mà đáng sợ như vậy, đến máu của Đạm Đài Tẫn cũng không dùng được.

Tô Tô nói: “Đạm Đài Tẫn ở thân cây, hẳn có thể hay không cũng cảm giác có thần khí, cố ý đi vào.”

Câu Ngọc nói: “Rất có khả năng.”

Tô Tô nhớ tới lần trước bị bóng đè: “Hẳn thật đúng là vì sức mạnh mà dùng bất cứ thủ đoạn nào.”

Câu Ngọc nói: “Nhưng Thần Khí cũng không thích hợp hẳn sử dụng.”

Tô Tô gật đầu.

Cho nên không thể nói một cái kẻ điên theo đuổi sức mạnh, nên khen hẳn lợi hại hay là than hẳn thâm. Hẳn ngây thơ truy tìm, cho rằng chính mình là phế vật, muốn trở lên cường đại.

Không ai nói cho hẳn, hẳn đến tột cùng là cái gì, nên tu luyện như thế nào, đìphương hướng nào.

Có lẽ Ma thần làm náo động tam giới, lúc mới đầu đều là nghiêng ngả đảo đảo, mê mang lại si cuồng, sau lại trở thành sự tồn tại làm mọi người sợ hãi.

Trong lúc Tô Tô cùng Câu Ngọc trò chuyện, cây đào quả nhiên cũng phát hiện manh mối.

Nó vô pháp “Tiêu hóa” tở thể cái nhỏ yếu này, nó hoảng loạn muốn ném Đạm Đài Tẫn ra, nhưng mà đã chậm, đào hoa nở rộ, bắt đầu điều tàn.

Câu Ngọc nói: “Đạm Đài Tẫn bắt được Thần Khí! Cây đào mất đi căn nguyên lực lượng, tiểu chủ nhân, Thần Khí kia là Khuynh Thế hoa.”

Tô tô nhớ tới, sách cổ ghi lại, Khuynh Thế hoa có chủ vận mệnh, cộng hoa tam cánh, đậu phộng tam sắc.

Xanh biếc mà sống, là vì thuần thiện; hồng vì lực lượng, là vô thượng đại đạo; màu tím chường chết, là đau khổ cùng tà ác.

Khuynh Thế hoa liền với vận mệnh đều có thể khống chế, có thể cứu thần, có thể sát thần.

Câu Ngọc bất an mà nói: “Cánh hoa màu xanh lục đã sớm bị người dùng quạ, chúng ta đi vào, mặc kệ Khuynh Thế hoa để lại cánh hoa nào, Đạm Đài Tẫn cũng không thể dùng.”

Màu đỏ khiến cho sức mạnh củahẳn thức tỉnh trong khoảnh khắc, màu tím làm sự việc trở nên cực kỳ đáng sợ, khó bề phân biệt. Thiếu niên ma thần nếu xácđịnh tử vong..... Tác dụng chính là gì ? Là cứu tam giới, hay là tân luyện địa ngục?

Tô Tônghe vậy, không hề do dự.

Lúc cây đào mở ra hốc cây muốn ném Đạm Đài Tẫn ra. Nàng phi thân chui vào.

Đập vào mắt là một mảnh đen nhánh, Tô Tô từ trong lòng ngực lấy một viên tiểu minh châu chiếu sáng, toàn bộ hốc cây bỗng nhiên có ánh sáng.

Tô Tô sờ soạng đi phía trước, trong thân cây có âm thanh nước rơi tí tách.

Ở cuối, một thiếu niên dựa vào thân cây, nhắm mắt lại.

Trong tay hắn, nắm một cánh hoa màu tím, ở trong thân cây sâu kín tán quang, dung nhan Đạm Đài Tẫn dưới ánh sáng đó, mang lên vài phần tà lệ.

Câu Ngọc hồng mặt mà nói: “Là cánh hoa chủ chết Hơn nữa cánh hoa dính máu Đạm Đài Tẫn, đã bắt đầu nhận chủ.”

Tô Tô hấp chặt môi, cũng hiểu tính nghiêm trọng của sự việc.

Nàng ở trước mặt hắn ngồi xổm xuống, buông minh châu ra, phiền não mà nói: “Rõ ràng khát vọng sống cao hơn so với ai khác, nhưng vì sức mạnh đến cái chết cũng không sợ hãi.”

Nếu nàng không ngăn cản, Đạm Đài Tẫn dung hợp Khuynh Thế hoa tím, có lẽ sẽ trở thành một người không có lý trí, tà ác đến mức giết người như kẻ điên.

Nàng bẻ tay hắn, cầm lấy cánh hoa đại diện cho sự tà ác kia.

Câu Ngọc nói: “Tiểu chủ nhân!”

Tô Tô cười trấn an nó: “Ta sớm xem tướng cho chính mình, kết cục là cái chết, chỉ là Khuynh Thế hoa làm con đường phía trước càng rõ ràng

thôi.”

Câu Ngọc muốn rời lệ: “Người muốn dùng Khuynh Thế hoa, nhưng người đời này là phàm nhân, vận mệnh sẽ thực bi thảm, có lẽ chết không toàn thây.....”

Tô Tô nói: “Ta hứa hẹn lần này sẽ cứu hãn.”

Gạt người thật không tốt, mặc dù là người xấu. Hãn dùng Khuynh Thế hoa màu tím, chú định vận kiếp bất phục.

Ít nhất nàng có thể khống chế Khuynh Thế hoa, khiến chính mình không làm việc ác.

Màu tím cánh hoa ở lòng bàn tay Tô Tô xoay tròn, giống như cảm giác linh hồn thuần khiết, nó tốc đök bay xoay tròn, hoàn toàn vào thân thể Tô Tô.

Còn có một bộ phận nhỏ sức mạnh Khuynh Thế hoa, sớm đã tiến vào Đạm Đài tấn thân thể, Tô Tô cần thiết thu hồi.

Câu Ngọc biết Tô Tô ắp sửa làm cái gì, chậm rãi giấu ánh nhìn, lâm vào yên lặng.

Tô Tok nâng mặt Đạm Đài Tấn, cúi đầu, đưa đầu môi lên môi lạnh giá của thiếu niên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Cướp Đoạt

Edit by Thanh Thanh

Beta by Mễ Mễ

~~~

Minh Châu chiếu sáng nơi hẻo lánh xung quanh của bọn họ.

Một khi Khuynh Thế Hoa tỉnh lại, không cách nào phá hủy, cũng vô pháp nghịch chuyển. Chỉ có thể ở trong lúc nghi thức chưa hoàn thành, cưỡng ép thay đổi chủ nhân.

Linh hồn của Tô Tô là Tiên thể, tự nhiên Thần khí càng thân cận nàng.

Khuynh Thế Hoa bây giờ nhận nàng làm chủ, Tô Tô nhắm mắt lại, lấy một số nhỏ lực lượng của Khuynh Thế Hoa trong cơ thể Đạm Đài Tẫn ra.

Tử khí từ thân thể Đạm Đài Tẫn, không có vào thân thể của Tô Tô.

Thế gian muôn màu, Khuynh Thế Hoa màu tím là đau khổ nhất, oán giận cùng khổ sở.

Hầu kết của Đạm Đài Tẫn đang hôn mê giật giật.

Thật sự là hấn cố ý để Thụ Yêu nuốt hấn vào, cây yêu này thật ngu xuẩn, một kích giận sẽ không quan tâm, Đạm Đài Tẫn thuận tiện đoạt Khuynh Thế Hoa của Thụ Yêu vào trong tay.

Đạm Đài Tẫn cũng không biết đây là cái gì, nhưng mà Khuynh Thế Hoa đung đến máu của hấn một cái, bắt đầu rung động kịch liệt, hấn muốn ném đi đã không kịp, thức hải đau xót, mất đi tri giác.

Hắc ám vô biên cùng sự sợ hãi, hắc lờ mờ về tới cung đình Đại Hạ lúc nhỏ.

Hắn ngồi dựa vào đặng sau núi giả, nhìn hoàng hậu địch quốc lau mồ hôi cho tiểu Hoàng Tử.

Nữ nhân kia vẻ mặt dịu dàng, trong mắt đều là ánh sáng hắc chưa từng gặp qua.

Đạm Đài Tẫn nghe thấy hoàng hậu hỏi: “Lẫm, hôm nay học cái gì?”

Phấn điêu ngọc trác Tiêu Lẫm ôm quyền nói: “Hồi mẫu hậu, hôm nay Thái Phó dạy bảo trị thủy chi đạo, Lưu tướng quân dạy nhi thần kỵ xạ.”

Hoàng hậu cười nói: “Con ta còn nhỏ tuổi, Thái Phó cùng tướng quân dạy bảo, Lẫm có thể hiểu không?”

Tiêu Lẫm gật đầu: “Trên giấy học tới Chung Giác cạm, Thái Phó nói, học được đạo lý sớm, có thể thực tiễn.”

Ma ma bên cạnh hoàng hậu nói: “Hoàng hậu nương nương sợ điện hạ vất vả, nấu canh ấm cho điện hạ, một mực chờ ở chỗ này.”

Cung nữ lấy hộp cơm ra.

Hương khí phiêu tán, thân ảnh Đạm Đài Tẫn nhỏ bé bụi bặm, ngồi ở sau núi giả, lạnh lùng nhìn bọn họ. Trong bụng hắn rất đói, không nhớ nổi bao lâu rồi không ăn.

Đạm Đài Tẫn nâng giày có lỗ rách lên, bên trong có con kiến chết trên mặt đất, nhìn chằm chằm hoàng hậu.

Hắn nguyên bản cũng có mẹ ruột.

Thế nhưng là mẹ ruột của hãn sống, hãn sẽ phải chết. Hãn lựa chọn sinh ra, thời điểm ngây thơ bèn giết mẫu thân.

Đạm Đài Tẫn nhìn Tiêu Lãm, tay không khỏi siết chặt cây cỏ, hãn thường thường nghe thấy cung nhân nghị luận ——

Lục điện hạ là lợi hại như thế nào, bảy tuổi có thể ngâm thơ, Tứ điện hạ mười hai tuổi đều không đánh lại y.

Lục điện hạ nhân tâm khoan hậu, lương thiện ôn hòa, cung nữ va chạm y, y ngược lại trấn an cung nữ.

Hoàng đế yêu thích Lục điện hạ nhất, còn tự thân dạy y viết chữ. Tương lai Lục điện hạ có khả năng kế thừa đại thống nhất, y sẽ là minh quân, cưới thê tử đẹp mắt nhất trên đời này, được vạn dân kính yêu...

Lục điện hạ, Tiêu Lãm.

Mẫu thân tốt nhất, thân phận cao quý nhất, thiên tài tập võ, văn thơ siêu nhiên, tương lai tốt nhất.

Đạm Đài Tẫn dựa vào núi giả, con mắt đen sì không có hào quang.

Hoàng hậu cùng Tiêu Lãm không biết đi được bao lâu, một nữ tử bố y tìm đến, Lưu thị nhìn Đạm Đài Tẫn đằng sau núi giả, sâu kín nói: “Người trông thấy đi, điện hạ, nguyên bản người cũng nên còn sống như dạng này. Y là Đại Hạ Lục hoàng tử, mà người là Lục hoàng tử Chu quốc. Nhưng y là mây trên trời, người là bùn dưới mặt đất.”

“Lúc đầu hết thảy đây đều là của người.”

Đạm Đài Tẫn nghi hoặc mà hỏi: “Phải là của ta?”

Lưu thị kích động nói: “Đúng! Cho nên, có một ngày người nhất định phải trở lại Chu quốc, cầm lại hết thảy thuộc về người. Quyền thế, lực

lượng, mỹ nhân, tất cả thuộc về Tiêu Lâm, toàn bộ sẽ thuộc về ngươi, ngay cả quốc thổ của y. Đợi ngươi quân lâm thiên hạ, bọn họ bất quá chỉ là sâu kiến dưới chân của ngươi.”

Đạm Đài Tẫn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười: “Đều sẽ là của ta.”

Nhưng mà sau đó mười bốn năm, Tiêu Lâm là Tiêu Lâm, hắn vẫn như cũ chỉ là mình, là Đạm Đài Tẫn trong lãnh cung kia mà người người có thể khi nhục.

Một con sâu kiến không thể lộ ra ngoài ánh sáng, Tiêu Lâm nếu như vui lòng, nhắc chân là có thể giẫm chết.

Đáng tiếc, làm một người lương thiện chính trực, Tiêu Lâm chẳng những không có giẫm chết hắn, ngược lại thường xuyên giúp hắn.

Đạm Đài Tẫn nghĩ, nếu đổi lại thân phận, hắn sẽ giúp Tiêu Lâm sao?

Không, sẽ không, hắn biết rõ, có cái thanh âm yếu ớt nói, ngươi sẽ hành hạ chết y, tràn ngập khoái ý giết y.

Thế giới thật kỳ lạ, hắn có chút thờ không nổi.

Lãnh cung hạ nóng đông lạnh, thiếu ăn thiếu mặc.

Lưu thị chua ngoa tiếng nói không ngừng nhắc nhở hắn, đi đoạt, đi đoạt, không thể vô dụng như vậy, là ngươi, tất cả đều là ngươi!

Lực lượng Khuynh Thế Hoa màu tím, trong thân thể của hắn tản ra.

Trong lòng bạo ngược sinh sôi, ngón tay Đạm Đài Tẫn dần dần nắm chặt.

Nhưng mà đúng vào lúc này, có người cạy mở môi của hắn, trên môi một mảnh ôn nhuận.

Ngón tay hắn giật giật, liên tục xuất hiện bạo ngược đình trệ, sinh ra mấy phần tư vị mờ mịt.

Hắn không biết xảy ra chuyện gì, tất cả cảm giác, đều tụ tập tại trên môi một chút.

Hắn đã quên Lưu thị, đã quên Tiêu Lãm cùng hoàng hậu, đã quên truy đuổi quyền lợi.

Giờ phút này, chỉ có một loại cảm giác rõ ràng.

Hầu kết Đạm Đài Tẫn khẽ nhúc nhích, ý thức còn không thanh tỉnh, nhưng hắn nghĩ bắt được loại tư vị này.

Rất ấm, còn mang theo hương vị thanh điềm, giống hắn từng cô đơn ngồi ở chỗ cung điện, xem nhân gian dưới một trận mưa lớn, hoa mảnh mai lại quật cường, một chút xiu nở rộ.

Thấy hắn nhìn không chuyển mắt, muốn đi qua vò nát nó, thế nhưng là cuối cùng, hắn ở phía trên cung điện, động cũng không động.

Kia ước chừng là tư vị sợ hãi hắn khó có được, khát cắt, lại cảm thấy sợ hãi.

Muốn tóm lấy, cuối cùng ngay cả tới gần cũng không dám.

Cảm giác trên môi càng thêm nhiệt liệt, thậm chí vượt trên ần ần sợ hãi, hắn cơ hồ dựa vào bản năng, nhiệt liệt đáp lại, trông mong nàng cho càng nhiều.

Nhưng mà còn chưa triệt để hái, trên trán điểm lên một ngón tay tinh tế, Đạm Đài Tẫn kêu lên một tiếng đau đớn, không có ý thức.

Tô Tô trực tiếp đâm hấn hôn mê, nàng sờ sờ môi mình hơi sưng, có chút tức giận, tà vật quả thật là tà vật.

Nàng đang mút Khuynh Thế Hoa, nhưng hấn đang làm cái gì?

Nàng đẩy ngón tay Đạm Đài Tẫn đang níu lại góc áo mình ra, ngồi cạnh người hấn.

Đạm Đài Tẫn cần một con mắt mới có thể sống, bây giờ Thần khí nhập thể, mắt của nàng, có thể sáng không mục nát.

Có thể để cho hấn không cần phát rồ cướp đoạt mắt của phàm nhân hoặc yêu quái.

Câu Ngọc không muốn tỉnh lại, có lẽ là sợ khóc, nó nhìn Tô Tô lớn lên, bảo hộ Tô Tô bình an một trăm năm, không nỡ Tô Tô chịu khổ.

Tô Tô ngược lại rất là bình tĩnh.

Cái gọi là đại đạo, không có khả năng của người giúp ta. Mắt của ai cũng là mắt, nàng muốn cứu người, vậy thì tự mình làm.

Nàng cởi vải che mắt của Đạm Đài Tẫn ra, máu thấm ướt vải.

Tô Tô thấp giọng nói: “Hôm nay cứu người, ngày sau trở về từ Hoang Uyên, ta cũng sẽ giết người.”

Thiếu niên từ từ nhắm hai mắt, vô thanh vô tức.

Ngón tay nhỏ bé của nàng, phất qua hốc mắt của hấn, Tô Tô che mắt trái của mình, đau đến muốn khóc.

Đầu này cô độc con đường, một tháng thương lạnh nhân gian, bất luận như thế nào nàng phải đi xuống.

***

Lúc Đạm Đài Tẩn tỉnh lại, phát hiện hãn còn đang ở bên trong thân cây cây đào yêu, trên đùi là một cái đầu nhỏ.

Tóc đen của Tô Tô tán loạn, màu môi tái nhợt, đổ vào trong ngực hãn.

Hãn đưa tay, chạm vào mắt phải, phát hiện con mắt dĩ nhiên tốt, mà đồ vật trong tay tràn ngập lực lượng kỳ quái kia, hư không tiêu thất.

Chẳng lẽ vật kia, hiện tại hóa thành mắt trái của hãn?

Hãn nhíu mày, nắm cái cảm lạnh lạnh của người trong ngực: “Tỉnh lại đi.”

Lông mi thật dài của Tô Tô run lên, suy yếu mở mắt ra.

Hai mắt nàng chậm chậm mới tập trung, mắt trái một vòng màu tím nhỏ không thể thấy tán đi, nàng nháy mắt mấy cái, cảm thấy hơi khô chát chát.

Khuynh Thế Hoa hóa thành mắt, vẫn như cũ xinh đẹp, để cho người ta nhìn không ra thật giả. Thế nhưng là cái mắt này khác nào lưu ly ngọc thạch, cũng không thể thấy gì.

Nếu như che khuất mắt phải, thế giới của nàng sẽ là một vùng tăm tối.

Bên trong thân cây có tiếng vang âm âm, còn kèm thêm tiếng nước tí tách, Thụ Yêu mất đi Thần khí, trở nên không chịu nổi một kích.

Đạm Đài Tẩn nói: “Đi ra ngoài trước.”

Tô Tô gật đầu, nàng vịn vách trong cây đào, cố gắng muốn đứng lên, nhưng mà thân thể phàm nhân, cưỡng ép chuyển hóa Thần khí, nàng hiện tại toàn thân không có khí lực.

Trước khi tuột xuống, Đạm Đài Tần không nói một lời tiếp được nàng.

Thiếu niên hồng y vẻ mặt băng lãnh, công nàng lên.

Tô Tô không nói, hắn cũng lười nói chuyện, công nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Vách trong cây đào dù rộng, lại cũng còn tốt, một đoạn đường không dài, cánh tay nhuyễn nhuyễn của Tô Tô khoác lên đầu vai của hắn.

Đạm Đài Tần bước ra cây đào, quay đầu lại nhìn, cây đào yêu chỉ còn lại thân cành, mất đi Khuynh Thế Hoa, cây đào không cách nào vào đông nở ra Đào Hoa, cũng vô pháp lại tự do di động, chính là hoảng sợ nhìn lấy bọn họ.

Đạm Đài Tần cười lạnh, ra hiệu thiếu nữ trên lưng: “Dẫn Lôi hủy hoại thứ này.”

Tô Tô giữ vững tinh thần, thôi động trận pháp, lấy cây đào làm trung tâm, Huyền Lôi đánh xuống. Từng đạo tử Lôi to bằng bắp đùi, bổ đến cây đào yêu kêu rên.

Nó không có Khuynh Thế Hoa thì không có năng lực tự di chuyển.

Đạm Đài Tần công Tô Tô, đứng ở chỗ rất xa, nhìn cây đào bị đánh nửa canh giờ, tiếng âm vang đổ xuống.

Đạm Đài Tần muốn đi, Tô Tô suy yếu mở miệng: “Chúng ta còn phải tìm Tiểu Du.”

Đạm Đài Tần nói: “Là người đáp ứng, không phải ta.”

Tô Tô vô lực tựa ở đầu vai hắn.

Đạm Đài Tẩn công Tô Tô, muốn đi nhanh ra phủ, lại đột nhiên đi về tới, lần nữa tới gần cây đào yêu, Thụ Yêu đã bị đánh tiêu.

“Nhìn, đừng hối hận.” Hãn lãnh đạm nói.

Tô Tô mở to mắt, bi thương mà nhìn thi hài nữ tử dưới cây đào.

Thân thể bọn họ bị nhánh đào xuyên qua, đã thành chất dinh dưỡng của cây đào.

Cây đào dài đến lớn như vậy, giết vô số người, thi hài các nữ tử tuổi trẻ, giống như Vương công tử, chỉ còn lại một bộ túi da đáng sợ.

Nhiều người như vậy, thậm chí không phân rõ ai là Tiểu Du.

Tô Tô nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đạm Đài Tẩn “Ừ” một tiếng, rời khỏi phủ đệ Vương viên ngoại.

Trời còn chưa sáng, trên đường vẫn như cũ treo đèn lồng đỏ phùng phùng, gió thổi đèn lồng, cái bóng chập chờn, có mấy phần sâm nhiên đáng sợ.

Kẻ cầm đầu tạo thành hết thảy, đã biến thành một đống cây khô.

Thiếu niên hồng y đi chân đất, trên lưng vác lấy thiếu nữ.

Vẻ mặt hãn lạnh lùng, đi ở đường đi âm trầm, trên mặt nửa điểm kinh hãi chi sắc đều không có.

Đạm Đài Tẩn nói: “Lúc người tiến vào, trông thấy đồ vật trong tay của ta không?”

Tô Tô ra vẻ không biết, hữu khí vô lực nói: “Thứ gì? Lúc ta bị Thụ Yêu nuốt tiến vào, trông thấy người hôn mê, ta vừa đi tới, cũng mất ý thức.”

Đạm Đài Tần không lên tiếng nữa, hẩn ngẩng đầu, nhìn toàn bộ thị trấn bị mây đen bao phủ, yêu khí nồng đậm nhìn thấy mà giật mình.

Hẩn cũng Tô Tô đi trong chốc lát, dưới đèn hai bóng dáng trùng điệp, Đạm Đài Tần có vài phần tâm phiền ý loạn, trong lòng dâng lên một chút thờ ơ lãnh khốc, hẩn lạnh giọng mở miệng: “Nếu tình người hôm nay giúp ta giết Thụ Yêu, ta đưa người về làng, người sau này tự giải quyết cho tốt.”

Trên thân cả buổi không có truyền đến trả lời, hẩn có chút quay đầu đi chỗ khác nhìn.

Thiếu nữ cúi thấp đầu, không biết lúc nào đã ghé vào trên vai hẩn ngủ thiếp đi.

***

Không bao lâu, trời đã sáng rồi.

Trần Nhạn Nhạn một đêm không ngủ, sợ chuyện giả thay bại lộ, không đợi được tới hừng đông, người một nhà của mình sẽ chết đi.

Gà trống gáy tiếng thứ nhất, trời sáng, Trần Nhạn Nhạn thấy mình mạnh khỏe, nặng nề thở phào một cái.

Trần Gia cha mẹ biết được cứu được, cũng cảm động đến rơi nước mắt.

Trần Nhạn Nhạn nhìn mình trong gương, nhẹn không được sờ sờ mặt.

À dù không đẹp, nhưng lại là thiếu nữ tuổi tác tốt nhất, giơ tay nhắc chân có lực hấp dẫn khác.

Trần Nhạn Nhạn đổi thân áo bông váy sạch sẽ, ghim hai cái bím, đi đến cửa thôn.

Trong không trung nổi lên sương mù trắng xóa, trong lòng Trần Nhạn Nhạn khẩn trương, nghĩ đến nam tử kinh nhập thiên nhân kia, ả một mặt tự ti mặc cảm, một mặt lại lòng mang ước mơ.

Ả ngơ ngác ngồi trên tảng đá lớn ở cửa thôn, thẳng đến khi truyền đến tiếng bước chân, Trần Nhạn Nhạn vội vàng nhảy xuống tảng đá, quả nhiên nhìn thấy thiếu niên hồng y kia.

Hắn hôm qua búi tóc giống nữ tử sớm đã hủy đi, một đầu tóc đen nhánh như mực giống như là màu mắt tản ra.

Hỉ phục bị vạch phá, hắn không thèm để ý chút nào, Trần Nhạn Nhạn tim đập thành thạch, lại từ bên trong lạnh lùng của hắn, nhìn ra mấy phần tư vị khiến người say mê.

Ả tiến ra đón, lúng ta lúng túng nói: “Ta... Người, các người không có sao chứ?”

Đạm Đài Tẫn công Tô Tô, nhìn cũng không nhìn ả, đi vào trong thôn.

Trần Nhạn Nhạn nhắm mắt theo đuôi sau lưng hắn: “Tiểu nữ tử tạ ơn ân công cứu mạng nhiều.”

Dù là Tô Tô ngủ đến trầm, lúc này cũng bị đánh thức.

Nàng xoa xoa con mắt, trông thấy Trần Nhạn Nhạn bên cạnh, Trần Nhạn Nhạn thấy nàng tỉnh lại, kinh hoảng mà cúi thấp đầu.

Tô Tô hỏi ả: “Trần cô nương, các người không có sao chứ?”

Trần Nhạn Nhạn lắc đầu, Tô Tô vỗ vỗ bả vai Đạm Đài Tẫn: “Ta tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn người, thả ta xuống đi.”

Đạm Đài Tẫn cũng không nhiều lời, để nàng xuống đi.

Trần Nhạn Nhạn nhìn Tô Tô, trong lòng có mấy phần ghen ghét.

Vương công tử ở trong lòng Trần Nhạn Nhạn cực kỳ đáng sợ, trước hôm qua, ả thậm chí manh động chết cũng không muốn lên kiệu hoa, nếu như không phải mẹ ả đau khổ cầu khẩn, Trần Nhạn Nhạn chỉ sợ sớm đã tìm cái chết.

Nhưng là... Đạm Đài Tẫn đã bình an trở về, Vương công tử khẳng định đã chết.

Hắn che chở ả.

Ngón tay Trần Nhạn Nhạn nắm chặt quần áo, cùng Tô Tô nói chuyện: “Diệp cô nương, Vương công tử kia, đã bị các người diệt trừ sao?”

Tô Tô gật đầu, nàng nói cho Trần Nhạn Nhạn đại khái sự tình Thụ Yêu.

Trần Nhạn Nhạn nói: “Lại là cây đào yêu, nó chết rồi, tử muội trong thôn không cần lại lo lắng hãi hùng...”

Đạm Đài Tẫn quay đầu, thản nhiên dò xét Trần Nhạn Nhạn một chút.

Trần Nhạn Nhạn trong nháy mắt cảm thấy được ánh mắt của hắn, gương mặt đỏ thắm.

Đạm Đài Tẫn mắt đen lạnh lùng, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Không khí ở giữa hai người bọn họ Tô Tô không có nhìn thấy, Khuynh Thế Hoa trong hốc mắt vẫn như cũ không thích ứng. Nàng lúc trước vội vã cứu người, lại đã quên một chuyện trọng yếu khác, nên hỏi Thụ Yêu biện pháp tiến vào Hoang Uyên.

Để tâm tình Tô Tô càng thêm nặng nề chính là Tiểu Du chết rồi, Tiểu Linh cùng gia gia bà bà khẳng định sẽ rất thương tâm.

Tô Tô nghĩ đến tâm sự, đi ở phía trước hai người, quần áo của nàng không sạch sẽ bằng Trần Nhạn Nhạn, tóc tốt đen nhánh xõa xuống, khuôn mặt nhỏ bần thiêu, trong sương mù sáng sớm khoanh tay sưởi ấm.

Trần Nhạn Nhạn đột nhiên có mấy phần lực lượng, ả ngược mắt đi nhìn Đạm Đài Tẫn, đã thấy mắt đen của hã rơi ở trên người Tô Tô ở phía trước, vẻ mặt không vui không buồn.

Trong lòng ghen ghét giống một đầu rắn độc chiếm cứ, Trần Nhạn Nhạn không nói lời gì nữa, đi về nhà.

Thôn trưởng biết được cây đào yêu bị giết, vừa là đau buồn phần nộ, vừa là vui mừng.

Nữ nhi của ông, cũng bị Thụ Yêu bắt đi.

Một ngày này, trong thôn mất đi khuê nữ đồn dập đi trên trấn trong phủ Vương viên ngoại tìm thi hài.

Tiểu Linh đỏ vành mắt, muốn dập đầu với Tô Tô.

Tô Tô giữ chặt tiểu cô nương, sờ sờ tóc của tiểu cô nương: “Tiểu Du vì bảo hộ các người mà chết, người trôi qua tốt, chính là tâm nguyện lớn nhất của Tiểu Du, Tiểu Linh phải cầm theo phần của tỷ tỷ, cùng nhau sống sót.”

Tiểu Linh nức nở, gật gật đầu.

Tiểu cô nương xích lại gần bên tai Tô Tô, ôm lấy cổ Tô Tô, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Diệp cô nương, người phải cẩn thận Trần Nhạn Nhạn.”

Hết chương 30!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: Trong Lòng

Edit by Thanh Thanh

Beta by Mễ Mễ

~~~

Tiểu Linh để lại cho Tô Tô thêm một cái tâm nhân.

Thế nhưng là mấy ngày kế tiếp, Tô Tô rất ít khi nhìn thấy Trần Nhạn Nhạn.

Ngẫu nhiên trông thấy Trần Nhạn Nhạn là lúc ả vác lấy một cái rổ lên núi đào thảo dược, hết thấy nhìn qua đều rất bình thường.

Các thôn dân đối với chuyện Thụ Yêu lòng còn sợ hãi, hi vọng Tô Tô ở lại thêm hai ngày. Tô Tô đáp ứng, tính toán đợi hai ngày thì cáo biệt.

Ban ngày Tô Tô sẽ đi trên trấn, tuần tra xem có bỏ sót tiểu yêu nào hay không.

Thật đúng là nàng bắt được mấy yêu vật chưa thức tỉnh thần trí, bọn nó tỉnh tỉnh mê mê, bị cây đào hấp dẫn mà đến, Tô Tô lần lượt bắt được kiểm tra, phát hiện trên người chúng nó không có nghiệp chướng, chưa hại qua người.

Nàng bèn dùng nước phù hóa, dứt cho chúng nó uống.

Bọn yêu vật “Thầm thì thầm thì” nuốt nước phù, trên thân toát ra một cỗ trọc khí.

Tô Tô xách bọn nó tới giữa rừng núi, dặn dò: “Hảo hảo tu luyện, không cho phép hại người, vạn vật bình đẳng, có một ngày yêu cũng có thể là

thành chính thần.”

Nhóm tiểu yêu tinh ngây thơ gật đầu, chạy xa.

Câu Ngọc không yên lòng Khuynh Thế Hoa trong cơ thể Tô Tô, thỉnh thoảng sẽ tỉnh lại xem một chút tình huống, nó gặp Tô Tô thả tiểu yêu chạy, nói: “Nếu như Thanh Trì chân nhân trông thấy, nhất định lại mắng người.”

Năm trăm năm sau, người Tu Chân giới quá cừu thị yêu ma, Thanh Trì là trưởng lão chấp pháp Hành Dương tông, nhất là thiết diện vô tư, cứng nhắc nghiêm khắc.

Thanh Trì nhận định tất cả yêu ma đều đáng chết.

Tô Tô ngồi dựa vào dưới cây nghỉ ngơi, nhẹ nói: “Ta cũng hi vọng Thanh Trì sư bá mắng ta, bây giờ nhớ tới, phảng phất là chuyện từ rất lâu rồi.”

Câu Ngọc không nói gì thêm.

Thanh Trì tích cực trừ yêu nhất, đại đồ đệ của ông táng thân tại bên trong “Vạn tiên trùng”, Thanh Trì trừ yêu là báo thù. Có thể về sau ông bị Ma Thần tả hộ pháp giết. Bi ai chính là, Thanh Trì ở trên tay tả hộ pháp, chỉ chống không đến mười chiêu.

Thanh Trì chết, thành một chuyện cười tại Yêu Ma giới.

Cũng gián tiếp phản ứng, năm trăm năm sau dưới sự dẫn dắt của Đạm Đài Tẫn, yêu ma có bao nhiêu hung hăng ngang ngược.

Một trưởng lão chính đạo, sau khi hồn đăng tắt rồi, ngay cả một sợi hồn phách đều không có lưu lại.

Câu Ngọc không cẩn thận nhắc lên quá khứ làm người khổ sở, vội vàng giả chết: “Ta ngủ đông.”

Nhìn nó nháo, Tô Tô nhin không được hồi tưởng nàng lúc bé bị bắt đi Ma Cung, nhìn thấy qua tả hộ pháp của Đạm Đài Tẫn.

Tả hộ pháp là nam tử, mang theo mặt nạ, trên tay một chi bạch cốt làm thành xương địch.

Hữu hộ pháp lại không ở đó.

Tô Tô chưa thấy qua hữu hộ pháp, nghe nói hữu hộ pháp của Ma Thần là nữ tử áo đỏ xinh đẹp, nàng ta tu vi cao thâm, thủ đoạn tàn nhẫn, lại trung thành với Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô may mắn bọn họ bây giờ không ở bên cạnh Đạm Đài Tẫn, bằng không thì nhiệm vụ của nàng chỉ sợ không có cách nào hoàn thành.

Trên trần chỉ còn lại tiểu yêu, lại đều không phải đại yêu Hoang Uyên trấn áp, Tô Tô không có cách nào từ bên trong miệng bọn nó biết được tin tức Hoang Uyên.

Nàng có mấy phần thất vọng, đành phải sau đó tìm tiếp, có thể lĩnh yêu ma đưa nàng đi Hoang Uyên hay không.

Sắc trời tối xuống, Tô Tô quay đầu nhìn yêu khí trên trần sắp tán đi một chút, đi về làng.

Tiểu Linh ngồi ở trong sân rửa rau, ngẩng đầu nhìn thấy Trần Nhạn Nhạn lắc lắc rồ trở về.

Tiểu Linh nhìn chăm chăm giày vải của Trần Nhạn Nhạn, phía trên dính không ít bùn. Lúc ả đi ngang qua nhà viện Tiểu Linh, hương trong sân nhìn, đối đầu ánh mắt dò xét của Tiểu Linh, Trần Nhạn Nhạn mất tự nhiên quay đầu, rời đi.

Trước kia Tiểu Linh sẽ vui vẻ hô một tiếng Nhạn Nhạn tử, nhưng gần đây, Tiểu Linh cảm thấy như nghẹn ở cổ họng.

Tiểu Linh nhìn tư thế đi đường của Trần Nhạn Nhạn, vòng eo của ả không biết mảnh đi không ít lúc nào, trước đây không lâu còn là một thiếu nữ cái gì cũng đều không hiểu trong thôn, bây giờ Trần Nhạn Nhạn đi trên đường lại rất có phong thái.

Eo nhẹ xoay, bước liên tục nhẹ nhàng.

Tiểu Linh nhìn chăm chăm mặt Trần Nhạn Nhạn, không biết là có phải là ảo giác của mình hay không, nàng ấy cảm thấy làn da Trần Nhạn Nhạn tinh tế lên cũng không ít, vết tích trước kia phơi gió phơi nắng, giống như trong khoảnh khắc giảm đi.

Không giống Trần Nhạn Nhạn lắm, Tiểu Linh nghĩ thầm.

Nữ hài ngồi trước cửa nhà, chờ Tô Tô trở về. Nàng ấy biết Diệp tử tử ban ngày phải đi trên trấn tìm yêu quái, chạng vạng tối mới có thể trở về.

Lúc trông thấy thân ảnh Tô Tô, Tiểu Linh dùng sức phất phất tay: “Diệp tử tử.”

Tô Tô cười nói: “Ta đã về rồi.”

Tiểu Linh cũng nở nụ cười.

“Đạm Đài Tẫn đâu?”

Tiểu Linh lắc đầu: “Hắn buổi sáng đi, một mực không có trở về.”

Tô Tô tìm một vòng, không tìm được người, cũng không có cách nào.

Yêu vật trên trấn đã thanh trừ, Tô Tô dự định ngày mai sẽ cáo biệt với thôn trưởng, nghe nói nàng muốn rời khỏi, Tiểu Linh rất không nỡ.

Đạm Đài Tần một đêm chưa về, lúc trời tờ mờ sáng, phòng bị người đẩy ra, vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ.

Tô Tô gồi lên kiểm gỗ đào, ngón tay khẽ động, không có mở mắt ra.

Người tới tựa hồ đang nhìn nàng, một lát sau, hướng Tô Tô vươn tay.

Tô Tô đột nhiên bắt được cái tay kia, nàng mở mắt ra, quay đầu lại hỏi: “Người làm cái gì?”

Người đến là Trần Nhạn Nhạn, bị Tô Tô bắt được tay, Trần Nhạn Nhạn cũng vô tâm hoảng, ả nói: “Ta nhìn Diệp cô nương chần mèn không có đắp kín, muốn giúp cô nương đắp chần.”

Tô Tô trước đó nghe qua Tiểu Linh, trong lòng đối với Trần Nhạn Nhạn rất cảnh giác: “Người vì sao lại đến trong nhà Tiểu Linh?”

Trần Nhạn Nhạn nói: “Tiểu Linh nói người muốn rời đi, thôn trưởng để cho ta tới mời người ăn cơm, các hương thân muốn cảm tạ người.”

Ả đáp đến giọt nước không lọt, biểu lộ lộ ra vài tia vẻ đau xót: “Diệp cô nương, người bóp đau tay ta.”

Tô Tô buông tay ra: “Ta đã biết, ta sẽ đi gặp thôn trưởng.”

Để Trần Nhạn Nhạn ra ngoài, Tô Tô mặc tốt y phục, Trần Nhạn Nhạn còn ở trong sân.

Trần Nhạn Nhạn nói: “Ta đi cùng với người đến nhà trưởng thôn.”

Tô Tô gật đầu, nàng ôm kiểm tiểu Mộc, cùng Trần Nhạn Nhạn sau lưng lặng lẽ dò xét nàng, cũng phát giác Trần Nhạn Nhạn thay đổi không ít. Nhưng là đến cùng nơi nào thay đổi, Tô Tô nói không ra.

Tỉ mỉ nghĩ lại, tựa hồ là khí chất.

Người vẫn là người kia, thế nhưng là lại hình như hoàn toàn khác biệt, Trần Nhạn Nhạn đẹp lên không ít.

Hai người một trước một sau, lúc đi đến lối rẽ trong thôn, trong bụi cỏ đột nhiên thoát ra một con rắn độc, cắn về phía Tô Tô.

Tô Tô phản ứng rất nhanh, kiếm gỗ đâm vào thân thể rắn nhỏ.

Trần Nhạn Nhạn hét lên một tiếng, đung vào trên người Tô Tô, Tô Tô phát hiện mình có một cái chớp mắt dĩ nhiên không động được, gương mặt tê rần, giống như là bị nhánh cây phá vỡ một đầu lỗ hồng nhỏ.

Nàng che mặt, đẩy Trần Nhạn Nhạn ra.

Trần Nhạn Nhạn mỉm cười nhìn về phía Tô Tô, trên mặt quý dị.

Tô Tô muốn nói chuyện, nhưng mà nàng dĩ nhiên không có cách nào mở miệng, bên trong ánh mắt của nàng mất đi hào quang, dần dần trở nên chất phác.

Trần Nhạn Nhạn nói: “Đi theo ta.”

Tô Tô ở sau lưng ả.

Bất quá lần này hai người không có đi nhà trưởng thôn, Trần Nhạn Nhạn mang theo Tô Tô lên núi.

Đi qua đường nhỏ quanh co, Trần Nhạn Nhạn đi vào một chỗ vách đá.

Ả đưa tay, đung vào vách đá, thần kỳ chính là cả người ả khoanh khắc xuyên qua vách đá, biến mất không thấy gì nữa.

Tô Tô ở sau lưng ả, cúi đầu, cũng xuyên qua vách đá.

Trong vách đá là thông đạo chật chội, rõ ràng là sáng sớm, bên trong lại không có nửa điểm ánh sáng. Trần Nhạn Nhạn cũng không cần bó đuốc, rất tự nhiên tiến lên.

Rốt cục, một cái cửa rộng lớn xuất hiện ở trước mắt, Tô Tô rốt cuộc hiểu rõ đây là nơi nào.

Lại là một mộ huyệt dưới mặt đất.

Trên cửa đá khắc lấy hoa văn phức tạp, Trần Nhạn Nhạn lấy giọt máu nhỏ bên trên hoa văn, mang theo Tô Tô đi vào.

Tim Tô Tô đập thành thịch, trên mặt còn là một bộ bị khống chế.

Nàng đoán, nơi này sẽ có đại yêu nàng muốn tìm đến.

Nếu như không phải là không thể làm động tác dư thừa, Tô Tô đều muốn sờ sờ hà bao thành thoi của mình.

Bên trong mộ thất, có một bộ quan tài gỗ lim, chỉ bất quá quan tài trống trơn, bên trong cái gì cũng không có.

Sau rèm châu ngọc, có một cái ghế đá, sau ghế đá bóng người mơ hồ thấy không rõ.

“Ta dẫn nàng đến.” Trần Nhạn Nhạn đối với người phía sau rèm vui vẻ nói, “Chuyện người đáp ứng ta, giữ lời không?”

“Đương nhiên.” Người sau rèm cười đứng lên, thanh âm kiêu mị dễ nghe, “Ta sẽ để người trở nên so với nàng xinh đẹp hơn, người chẳng lẽ không nhìn ra, gần đây vòng eo của người nhỏ đi, mặt cũng xinh đẹp không ít?”

Trần Nhạn Nhạn gật đầu, do dự nửa ngày, ả nói: “Thế nhưng là, hẳn thật sự sẽ thích ta sao?”

Nữ tử che miệng, khanh khách cười không ngừng: “Chuyện này có đáng gì, đợi nàng chết rồi, ta thay mặt của nàng cho người, người có thể cùng người trong lòng của người cùng một chỗ.”

Trần Nhạn Nhạn nói: “Thế nhưng là... Nàng đã cứu người làng chúng ta.”

Nữ tử tựa như nghe thấy được trò cười gì: “Không phải người gọi ta mà đến sao? Người ghen ghét nàng, nàng so với người xinh đẹp hơn, nàng có năng lực bảo vệ mình, thôn phu người trước kia thích, chướng mắt người, coi trọng nữ hài gọi là Tiểu Du kia. Lúc Tiểu Du bị ép gả cho Vương công tử, người cao hứng bao nhiêu nha, chỉ là không dám để người khác biết, còn nhịn xuống mừng thầm vì nàng ta rơi xuống hai giọt nước mắt.”

“Nhưng người không nghĩ tới, tân nương kế tiếp của Vương công tử, lại là người. Người cực sợ, cũng may người được cứu, người kia cứu người, khác nào trích tiên, nhưng hãn cũng chướng mắt người.”

“Hãn so với thôn phu kia lợi hại hơn nhiều, người đời này đều chưa thấy qua người như vậy, trong lòng người nha, hãn không thể rút gân lột da Diệp cô nương, đưa nàng nghiền nát đạp ở dưới chân mình, thay thế nàng.” Nữ tử cười khanh khách, “Người thật là không muốn dung nhan của nàng sao? Vậy người và nàng cùng một chỗ trở về là được.”

Trần Nhạn Nhạn bị ả ta nói trúng tâm sự, mặt âm trầm, lúc này cũng khỏi cần phải nói: “Xin giúp ta.”

Nữ tử sớm đoán được như thế: “Người tiến lên đây.”

Trần Nhạn Nhạn đi vào bên trong rèm.

Nữ tử nói: “Buông lỏng thân thể, ta làm cái gì với người, người đều không cần kháng cự, ta đây là đang giúp người.”

Trần Nhạn Nhạn nhìn nữ tử, trên mặt lộ ra nụ cười mê say.

Nữ tử giơ tay lên, che ở trên mặt Trần Nhạn Nhạn.

Cũng không lâu lắm, Trần Nhạn Nhạn đổ xuống.

Nữ tử nhìn Trần Nhạn Nhạn trên mặt đất biến thành một cỗ thây khô, cười khanh khách: “Phàm nhân a, ngu xuẩn như thế, ta nói cái gì người liền tin cái đó, thật sự là ghê tởm.”

Ả vung tay lên, rèm châu tự động mở sang hai bên.

Tô Tô rốt cục nhìn thấy tràng cảnh bên trong, phía trên ghế đá, một nam tử sắc mặt xanh lét hôi bại, không nhúc nhích ngồi ở bên trên ghế đá, trong ngực hắn ta có một nữ tử áo vàng xinh đẹp co ro.

Tô Tô sớm tại lúc ả lên tiếng, đã nhận ra ả.

Oan gia ngõ hẹp, lại là con thất vĩ hồ Phiên Nương kia.

Phiên Nương kiểm sắc hồng nhuận, từ bên trong nam tử đi ra, đi đến trước mặt Tô Tô: “Ta chờ đợi ngày này, đã quá lâu. Không uổng công ta ở trong cơ thể người lưu lại tâm đầu huyết.”

“Vốn cho rằng là người kỳ quái kia sẽ dung hợp Khuynh Thế Hoa, không nghĩ tới là người.” Phiên nương thì thào nói, “Một mảnh Khuynh Thế Hoa cuối cùng trên đời, là màu gì?”

Tô Tô kìm lòng không được hồi đáp: “Màu tím.”

Phiên Nương có mấy phần thất vọng: “Lại không phải màu xanh lá, nhưng cũng không quan hệ, chỉ cần là Thần khí, sẽ có thể giúp trợ hẳn tỉnh lại. Hẳn ngủ quá lâu, ta đợi không được.”

Tô Tô lạng lẽ nhìn người bên trên ghế đá một chút, hắn ta mặc một thân khô giáp, ần ần có tiềm chất hóa cương thi.

Tô Tô đột nhiên rõ ràng Phiên Nương muốn làm cái gì, thế gian có Long mạch, linh mạch, tới đối đầu, cũng có yêu mạch.

Người Phiên Nương yêu đã chết, ả đặt người yêu ở bên trong yêu mạch, hi vọng hắn ta dùng mượn từ thi khí khởi tử hoàn sinh.

Nhưng mà cương thi chia làm bạch cương, lục cương, mao cương, phi cương, du thi, thâm năm, không hóa cốt. Chỉ có trở thành cương thi không hóa cốt, mới có ý thức của mình, không khác người, có thể sánh vai cường đại cùng yêu ma.

Phiên Nương lấy Yêu Hồ chi thể, khắp nơi hút tinh khí của người, độ cho nam tử.

Nếu như thật sự kết hợp linh lực của Khuynh Thế Hoa, nam tử chẳng những có thể tỉnh lại, thậm chí có thể sẽ trở thành Hạng Bạt!

Hạng Bạt xuất thế, lại là kiếp nạn nhân gian.

Yêu Hồ đi tới, đồng dạng như trước đó đối phó Trần Nhạn Nhạn, muốn hút khô Tô Tô.

Yêu Hồ giơ tay lên, còn chưa phát công, sau lưng lạng yên không một tiếng động xuất hiện mười hai chuôi Đào Mộc Tiểu Kiếm, đâm vào thân thể của ả.

Lúc ả phản ứng đã không kịp, lăn khỏi chỗ, bị bốn chuôi Tiểu Kiếm đốt bị thương.

Yêu Hồ nằm rạp trên mặt đất, giận mà ngược mắt: “Người không trúng chiêu!”

Tô Tô lấy bùa vàng trong tay áo ra, chất phác chi sắc không gập, cười nhẹ nhàng nhìn ả: “Trên mặt ta chẳng lẽ viết ngọc sao?”

Yêu Hồ nói: “Ta giết Trần Nhạn Nhạn, người lại không cứu ả!”

Tô Tô buồn bực nói: “Người đang suy nghĩ gì vậy.”

Tu đạo tu tâm, tu chính là thiện, không thẹn với lương tâm, mà không phải tu ngu xuẩn, Trần Nhạn Nhạn muốn nàng chết, nàng đương nhiên sẽ không lại cứu Trần Nhạn Nhạn.

Lúc đầu người theo đuổi lực lượng, chính là vì để cho mình tùy tâm, có thể sống đến tùy ý, nếu không không phân nóng lạnh khổ tu, chẳng lẽ là vì để cho mình không vui sao?

Yêu Hồ sắp bị nàng tức giận đến phun ra một ngụm máu, ả phi thân lên, tay hóa thành móng vuốt, muốn lấy tính mệnh của Tô Tô.

Tô Tô trước kia sợ ả, bây giờ Thần khí trong cơ thể, mặc dù không phải cái thần khí tốt, lại có thể giúp nàng không ít. Nàng nghĩ thầm, lần này lại chuẩn bị xong truyền tống phù chú, cùng lắm thì đánh không lại thì lại chạy thôi!

Tô Tô đánh lén thành công, Yêu Hồ đã thương nguyên khí, hận nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, dốc hết toàn lực muốn giết Tô Tô.

Tô Tô dựa vào Đào Mộc Tiểu Kiếm cùng thần huyết, miễn cưỡng cùng Yêu Hồ đánh ngang tay.

Yêu Hồ bị nàng đánh lui, đột nhiên yêu diễm cười một tiếng.

Nam tử bên trên ghế đá không nhúc nhích, nâng lên con mắt màu bạc. Hắn ta cồng kênh cầm lấy thân kiếm bên cạnh, bổ tới chỗ Tô Tô.

Tô Tô xem xét ánh mắt hần ta là màu bạc, thì biết không tốt, nam tử này cũng không biết bị Yêu Hồ độ nhiều ít tinh khí, dĩ nhiên tu vi cao như vậy, còn cao hơn Yêu Hồ một bậc.

Cương thi một kiếm xuống dưới, vết rách trên mặt đất thật sâu.

Đây chính là tiết tấu phải biến đổi Hạng Bạt a!

Tô Tô né tránh đến phí sức, cương thi mấy ngàn năm, sớm đã đao thương bất nhập, Tô Tô mang theo thần huyết kiếm rơi xuống người nó, chỉ là bốc lên chút khói nhẹ.

Yêu Hồ phản nộ quát: “Khương Nhiêu, giết nàng!”

Trong mắt cương thi lóe lên ánh bạc, Tô Tô vội vàng lui lại, ai ngờ trên trời rơi xuống lồng sắt huyền thiết, nhốt Tô Tô một mực ở bên trong.

Yêu Hồ cười ha ha: “Người cho rằng ta không có chuẩn bị sao? Đồ vật này chuyên môn vì đạo sĩ thú vị chuẩn bị, bây giờ để người thử một chút.”

Yêu trận trên mặt đất mở rộng, tất yếu để Tô Tô ở trong lồng hóa thành một bãi máu sền sệt.

Yêu Hồ dạo bước tới, lợi trảo trên không trung cơ hồ hình thành hàn mang, muốn giết chết Tô Tô.

Âm thanh một cái tụ tiễn mang theo tên kêu, đâm rách bàn tay Yêu Hồ, Yêu Hồ kêu thảm, bị đánh ở bên trên ghế đá.

Tô Tô quay đầu nhìn lại, Đạm Đài Tẫn giơ tụ tiễn, vẻ mặt lạnh lùng.

Đạm Đài Tẫn cách chiếc lồng liếc nhìn nàng một cái, đột nhiên cong môi nói: “Người cũng có ngày hôm nay.”

Tô Tô bắt lấy chiếc lồng, ngẩng đầu nhìn hần.

Yêu Hồ bị tuần tự tính toán, đau đến hút không khí, ả muốn rút mũi tên ra, trên tên lại dính lấy máu Đạm Đài Tần, tiếng kêu của ả rốt cục biến thành tiếng hồ ly, bảy cái đuôi sau lưng tản ra.

Sau lưng Đạm Đài Tần, mấy chục Dạ Ảnh Vệ đi tới, bao vây Yêu Hồ.

Trong đó có một người, bưng lấy một hạt châu, quỳ gối trước người Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần cầm lấy hạt châu, mỉm cười: “Minh La châu a.”

Yêu Hồ sắc mặt đại biến, lúc trước ả bị thương đều không có vệt vẩy như vậy, giờ phút này lại đột nhiên hoảng hồn: “Không!!”

Ả lại cũng không đoán hoài gì nữa, rút mũi tên ra, hướng về phía Đạm Đài Tần bay nhào tới.

Đạm Đài Tần nói: “Không biết tự lượng sức mình.”

Trong tay áo Dạ Ảnh vệ, cùng nhau lấy tơ trói yêu, tơ trói yêu lần này, so sánh với hàng dờm của Ngu Khanh lợi hại hơn nhiều, trói Yêu Hồ cực kỳ chặt chẽ.

Yêu Hồ bị hãm làm cho hóa thành nguyên hình, dĩ nhiên không tiếc thôi động nội đan, cưỡng ép tránh phá tơ trói yêu, muốn mang cương thi Khương Nhiêu rời đi.

Tô Tô nhìn sang, trợn nhãn mộ huyết mất đi Minh La châu trấn áp, Khương Nhiêu trước đó đao thương bất nhập, đóng lại trông mắt màu bạc.

Tô Tô trước kia nghe qua, Minh La châu là chí bảo, có thể bảo lãnh thi thể người bất hủ. Đã mất đi Minh La châu, Khương Nhiêu còn chưa trở thành không hóa cốt, tất nhiên sẽ chậm rãi hư thối.

Đạm Đài Tẫn có chút hăng hái mà nhìn một màn trò hay này, môi mỏng khẽ mở: “Giết cương thi kia.”

Dạ Ảnh vệ lĩnh mệnh mà đi.

Yêu Hồ rên rỉ một tiếng, không quan tâm muốn bảo vệ Khương Nhiêu.

Ba cái đuôi của ả bị chém đứt, vẫn như cũ ngăn trước người Khương Nhiêu, nhưng mà Đạm Đài Tẫn có chuẩn bị mà đến, như thế nào để cho ả đào thoát.

Yêu Hồ bị chém đứt móng vuốt, khoe miệng ả chảy máu, vẫn như cũ không muốn rời đi.

Ả đúng là liều chết cũng phải che chở Khương Nhiêu không có ý thức.

Tô Tô ngơ ngác nhìn Yêu Hồ.

Đạm Đài Tẫn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Tô Tô rùng mình, nàng nhịn không được nói: “Đủ rồi, người hành hạ nàng đến chết có ý nghĩa gì sao?”

Đạm Đài Tẫn thấp mắt, lạnh lùng liếc nàng một cái.

Tô Tô nói: “Người rõ ràng có thể cho bọn họ chết thống khoái.”

“Thống khoái?” Hãn thấp giọng nói, “Tại sao ta phải cho bọn họ chết thống khoái?”

Hãn đi tới, nâng cằm Tô Tô lên: “Người cũng là tù nhân, một hồi có lúc người cầu ta, hiện tại thành thật im lặng.”

Tô Tô đẩy tay của hãn ra.

Đạm Đài Tẫn thu tay lại, nhìn mu bàn tay đỏ bừng của mình, hãn lạnh giọng nói: “Chặt cái đuôi còn lại của hồ ly kia.”

Dạ Ảnh vệ đang muốn động thủ, một người lộn nhào chạy vào, ngăn trước yêu hồ.

“Chất... Điện hạ.” Người đến sắc mặt trắng bệch nói, “Cầu người thả nàng một con đường sống.”

Tô Tô bất khả tư nghị mở miệng: “Nhị ca!”

Người tới khuôn mặt tiêu tụy, phong trần mệt mỏi. Nguyên bản gương mặt ôn hòa như ngọc, mang theo rã rời cùng bi ai, ngăn trước phía Yêu Hồ đẫm máu, không phải Diệp Trữ Phong là ai?

Diệp Trữ Phong hơi vén áo bào lên, thanh lệ rơi xuống, hướng Đạm Đài Tần dập đầu.

“Cầu người.”

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Ta lấy Hồng Hoang chi lực viết nhanh ra năm ngàn chữ, các người dĩ nhiên cho ta nói các người nhìn cái tịch mịch.

Có phải là các người muốn ăn Khuynh Thế Hoa không:))

【chống nạnh uy hiếp. jpg】

Hết chương 31!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Thành Toàn

Edit: Thanh Thanh

~~~

“Nhị ca, người biết mình đang làm cái gì không?” Tô Tô lo lắng nói.

Bây giờ, hai nước Chu Hạ giao chiến, Diệp Trữ Phong là chi tử tướng quân, thế mà quỳ lạy cầu khẩn với địch nhân, gã chẳng những bỏ khí khái những người đọc sách, gã đây là ngay cả Diệp gia cũng không để ý!

Diệp Trữ Phong không đứng dậy, nước mắt của gã ướt vạt áo.

Gã so với Tô Tô rõ ràng hơn hậu quả của việc làm như vậy, gã biết Yêu Hồ sau lưng hại rất nhiều người, gã một lần nghĩ, cứ như vậy đoạn mất phần nghiệp duyên này.

Thế nhưng là từng cái đuôi của Yêu Hồ bị chém đứt, mắt thấy sắp bị Đạm Đài Tẫn sinh sinh làm nhục chết, gã nhin không được nữa, lão đảo chạy ra.

Diệp Trữ Phong quần áo tả tơi, không quản ngàn dặm truy tìm một yêu tinh. Gã không dám nhìn tiểu muội trong lòng, gã so với ai khác đều thanh tỉnh, nhưng lại so với ai khác đều tuyệt vọng.

Yêu Hồ sau lưng thê lương, máu nhuộm thấu vạt áo của gã. Gã đã từng thích, quý trọng ả như vậy, ngay cả ả thút thít đều cảm thấy thương yêu. Lê Diệp Trữ Phong chảy xuống, lần nữa dờ dẫm dập đầu một cái: “Cầu điện hạ tha cho nàng ấy một mạng.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Diệp nhị công tử là người thông minh, có chỗ cầu, thì phải có chỗ nỗ lực, nàng ta có thể sống hay không, quyết định bởi người

có thể nỗ lực cái gì?”

Diệp Trữ Phong nói: “Tại hạ không còn gì nữa, đời này nguyện vì điện hạ xông pha khói lửa, muôn lần chết không chối từ.”

Diệp Trữ Phong tránh đi ánh mắt khiếp sợ của Tô Tô, nhắm mắt lại: “Chỉ khẩn cầu điện chuyện tiếp theo, chớ để... Thuộc hạ đối phó Diệp gia.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Đối phó Diệp gia còn chưa tới phiên ngươi.”

Hắn lấy một cái hộp ngọc ra, ra mệnh lệnh với Diệp Trữ Phong: “Vươn tay ra.”

Diệp Trữ Phong tiếp được hộp ngọc, một con côn trùng toàn thân bích sắc, từ trong hộp ngọc chui ra ngoài, tiến vào trong thân thể Diệp Trữ Phong.

Màu môi Diệp Trữ Phong trắng bệch, cơ thể hơi phát run, gã nhin được, không rên một tiếng.

Côn trùng biến mất không thấy nữa, Đạm Đài Tẫn lạnh giọng nói: “Nhớ kỹ lời thề của ngươi hôm nay, nếu có phản bội, vạn trùng thị tâm.”

Diệp Trữ Phong che tim, yên lặng ôm lấy Yêu Hồ đẫm máu trên mặt đất.

Yêu Hồ tên Phiên Nhiên, lúc này thành một con tiểu hồ ly màu vàng, ba đuôi sau lưng bị chém đứt, chảy máu ào ạt.

Đạm Đài Tẫn rút kiếm của Dạ Ảnh vệ ra.

Hàn mang của kiếm chiếu vào trên mặt hắn, hắn mỉm cười: “Diệp Trữ Phong, từng thấy máu chưa?”

Tô Tô mím chặt môi, nàng đương nhiên biết Đạm Đài Tẫn hỏi như vậy không chỉ đơn thuần hỏi Diệp Trữ Phong có thấy qua máu hay không, mà là

hỏi gã có từng giết người chưa.

Diệp Trữ Phong lắc đầu.

“Dạng này a.” Đạm Đài Tẫn nói, “Vậy chuyện thứ nhất, giết thi yêu này đi.”

Đạm Đài Tẫn ném thanh kiếm tới bên chân Diệp Trữ Phong, Diệp Trữ Phong không thể tin ngược mắt: “Điện hạ!”

Yêu Hồ ở trong ngực gã giãy dụa, sắc mặt Diệp Trữ Phong trắng bệch.

Hôm nay như nếu làm trò trước mặt Phiên Nhiên giết cương thi Khương Nhiêu, Phiên Nhiên sẽ hận chết gã.

Đạm Đài Tẫn không nói, cười như không cười nhìn Diệp Trữ Phong. Trong mắt hãn băng lãnh, cho dù ai cũng không cảm thấy hãn đang nói đùa.

Diệp Trữ Phong rũ mắt, thân thể cứng ngắc, nhặt thanh kiếm kia lên.

Phiên Nhiên vốn đang an tĩnh rít lên, cắn một cái trên cánh tay Diệp Trữ Phong.

Diệp Trữ Phong bất vi sở động, giơ tay chém xuống, chém về phía Khương Nhiêu.

Không có Minh La châu, Khương Nhiêu chỉ là một bộ thi thể bình thường không cách nào động đậy, đầu của hãn ta ùng ục ục lăn xuống, thậm chí một giọt máu đều không có.

Trong mắt Yêu Hồ chảy ra nước mắt căm hận, sinh sinh cắn xuống một miếng thịt của Diệp Trữ Phong.

Diệp Trữ Phong ôm chặt nó, trong mắt không có dao động gì.

Trong mắt Tô Tô nổi lên nước mắt, nàng không biết nên hận Diệp Trữ Phong, hay là nên thương hại gã. Gã vứt bỏ hết thảy lấy thân nuôi yêu, yêu vật lại thù hận gã vô cùng.

Diệp phủ có bốn công tử, vốn là Diệp Trữ Phong trôi qua khó nhất.

Tô Tô vốn đang trông mong, Diệp Trữ Phong rời khỏi Yêu Hồ, có thể đề tên bảng vàng, từ đó không bị người trong phủ đối xử lạnh nhạt nữa. Nhưng một khắc gã quỳ xuống trước Đạm Đài Tẫn này, đời này của gã chú định vạn kiếp bất phục.

Đạm Đài Tẫn phảng phất hoàn toàn không cảm giác được nỗi thống khổ của bọn họ, hãnh vuốt vuốt Minh La châu, nói: “Bên cạnh ta không cần phế vật, đi Thương Châu chứng minh bản lĩnh của người, có người sẽ nói cho người biết, ta cần người làm gì. Người làm tốt, nghiệt súc này sẽ sống tốt, nếu người vô dụng, trước ngày xuân, ta còn thiếu một kiện áo lông chồn.”

Dạ Ảnh vệ lấy Yêu Hồ thoi thóp trong tay Diệp Trữ Phong đi.

Diệp Trữ Phong toàn thân toàn là máu, không biết là của gã vẫn là của Yêu Hồ. Gã bi thương cười một tiếng, nhìn Yêu Hồ.

Yêu Hồ lại không nhìn gã, gắt gao nhìn chăm chăm đầu lâu của Khương Nhiêu, trong miệng thổ huyết từng ngụm từng ngụm.

Diệp Trữ Phong thu tầm mắt lại, nói: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Trước khi rời đi, gã cúi đầu thật sâu về phía Đạm Đài Tẫn: “Tam muội muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, trước kia có đắc tội chủ nhân, mong chủ nhân khoan thứ, bỏ qua nàng.”

Đạm Đài Tẫn ý vị không nói rõ: “Tự nhiên.”

Diệp Trữ Phong đi đến trước lồng, nói với Tô Tô: “Tiểu muội, Diệp Trữ Phong bất trung bất hiếu bất nghĩa, sau này trên đời không còn Diệp Trữ Phong.”

Gã cười ngọc bên hông xuống, đặt ở lòng bàn tay Tô Tô. Đây là phần ngọc bội đại biểu thân nam nhi Diệp gia, mỗi con cháu Diệp gia đều có.

Tô Tô cắn môi, ném ngọc về trên người gã, trong lòng thương tâm lại phức tạp: “Người cú đi, Nhị ca ta đã chết rồi!”

Ngọc nát trên mặt đất, Diệp Trữ Phong đỏ vành mắt, không quay đầu lại.

Tô Tô nhìn bóng lưng Diệp Trữ Phong, Diệp Trữ Phong đi lần này, ngày sau đoán chừng chính là địch nhân phía sau màn đối phó Đại Hạ cùng Diệp phủ. Tài hoa của gã không nhỏ, về sau nhất định là lưỡi dao hướng về Diệp gia.

Tất cả người đi rồi, Tô Tô che ngực, trầm thấp ho khan.

Bên trong miệng nàng tất cả đều là mùi máu tanh, đánh nhau cùng thất vĩ hồ còn có Khương Nhiêu, nàng cũng bị thương.

Dạ Ảnh vệ năm cổ Yêu Hồ, xin chỉ thị Đạm Đài Tẫn: “Điện hạ, xử lý yêu nghiệt này như thế nào?”

Đạm Đài Tẫn nhìn Tô Tô, hững hờ trả lời Dạ Ảnh vệ: “Tìm một chỗ giam lại, không chơi chết là được. Nếu như Diệp Trữ Phong vô dụng, trực tiếp giết, lột da nấu canh.”

Yêu Hồ bị mang đi.

Tay Đạm Đài Tẫn chạm vào lồng sắt huyền thiết, ngồi xuống nhìn Tô Tô.

Thiếu nữ cuộn mình trong lồng, hung hăng nguýt hẳn một cái.

Vẻ mặt hần lãnh đạm, nhìn nàng.

Tô Tô nói: “Người mấy ngày nay biến mất không thấy đâu, chính là vì liên hệ thủ hạ của người?”

Đạm Đài Tần nói: “Đúng.”

“Người đã sớm phát hiện thất vĩ hồ?”

“Đúng.”

“Người cũng biết Diệp Trữ Phong theo tới rồi?”

“Không sai.”

Tô Tô nói: “Người cố ý gạt ta cứu người?”

Đạm Đài Tần không nói chuyện.

Không, chỉ có cái này là ngoài ý liệu của hần. Khóa trường mệnh kết xuống trận pháp truyền tống, địa điểm cuối cùng chỉ có Kinh Lan An biết, Dạ Ảnh Vệ cũng mất mấy ngày mới tìm được hần.

Hần không nói lời nào, lại vươn tay, chạm đến vết máu ở khớp miệng Tô Tô.

Tô Tô khẽ giật mình, vội vàng lui lại mấy bước: “Người muốn làm cái gì?”

Đáng tiếc phía sau nàng cũng là lồng, cả người bị vây ở bên trong huyền thiết, không chỗ để trốn.

Đúng lúc này, Dạ Ảnh vệ lấy ra một cái chìa khóa: “Điện hạ, đây là tìm thấy từ trên người Thi Yêu, hần là chìa khoá mở lồng huyền thiết ra.”

Đạm Đài Tẩn nhận lấy, chìa khoá của lồng cũng là huyền thiết rèn đúc, nhìn ra được Yêu Hồ vì an toàn của Khương Nhiêu tổn không ít tâm tư.

Hắn thăm dò bỏ chìa khoá vào lỗ khoá, Tô Tô nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm khoá.

Cùm cụp một tiếng, chiếc lồng mở ra, nhưng mà sau một khắc, hắn trở tay vạy một cái, chiếc lồng một lần nữa khoá kín.

Đạm Đài Tẩn thậm chí vạy nhiều vài vòng, tựa hồ muốn khoá lồng sắt đến càng chặt. Hắn nhìn thiếu nữ trong lồng bất lực phản kháng, trong mắt mang theo ánh sáng kỳ dị.

Hắn đứng dậy, nói với Dạ Ảnh vệ: “Mang đi.”

Tô Tô mặt không biểu tình, còn may nàng không có chờ mong gì, giờ phút này đều không cần đi theo trình tự, trực tiếp ở trong lồng hung hăng chửi mắng hắn.

Nàng âm thầm thử phù chạy trốn một chút, phát hiện không có phản ứng, cái lồng này vì vây khốn đạo sĩ, công sức bỏ ra khá nhiều, nàng ở trong lồng căn bản không có cách nào chạy.

Trừ phi Đạm Đài Tẩn mở lồng ra.

Tô Tô được đưa tới một trạch viện.

Thân phận của Đạm Đài Tẩn bây giờ không phải thứ tốt gì, huynh trưởng của hắn là Hoàng đế Chu quốc, mà chính hắn là đào phạm Đại Hạ, mặc kệ là Chu quốc vẫn là Đại Hạ, đều sẽ không bỏ qua hắn.

Tô Tô nghe thấy một đám người ở sát vách đàm luận.

“Đạm Đài Minh Lãng... Yêu vật... Đánh lén... Thắng, Tuyên vương... quận Cam Nhuy... Xuất chinh... Hoàng đế Đại Hạ...”

Tô Tô nghe không rõ ràng, nàng căn cứ tin tức linh linh vụn vặt phỏng đoán.

Đại khái là Đạm Đài Minh Lãng nuôi dưỡng yêu vật, đánh lén biên cảnh Đại Hạ quốc, đồng thời bởi vì xuất kỳ bất ý (ý chỉ hành động bất ngờ ngoài ý liệu của người khác), đánh một trận thắng, mà Tiêu Lãm tự mình xuất chinh, tiến về quận Cam Nhuy nghênh chiến.

Nếu như Tiêu Lãm tiến về chiến trường, chứng minh trận chiến dịch này Diệp Khiếu đánh không lại, không thể không cầu cứu về phía triều đình.

Trong lòng Tô Tô có mấy phần nặng nề.

Tiếng thảo luận nhỏ lại.

Đạm Đài Tấn đẩy cửa tiến vào, hắn thay đổi quần áo nông gia trước đó, mặc một bộ áo bào màu đen vân vân, cả người nhìn cao quý không tả nổi.

Hắn ngồi ở trước bàn.

Bọn thị nữ ở bên cạnh hâm rượu cho hắn, Tô Tô nhìn sang, những thị nữ này vật trang sức cùng y phục đều mười phần đặc biệt, đại khái chính là nữ tử Di Nguyệt tộc.

Trong chốc lát, trong phòng truyền đến trận trận hương rượu ấm.

Lúc này còn chưa đầu xuân, hàn ý se lạnh.

Đạm Đài Tấn chống cằm, hứng hờ uống rượu, làm như không thấy Tô Tô bên trong lồng.

Tâm tình của hắn rất buông lỏng, Tô Tô đoán, cái trạch viện này là địa bàn Di Nguyệt tộc.

Hầu hạ một bên còn có nam nhân có ria mép rất dài, lăm la lăm lét, nịnh nọt nói: “Điện hạ, cần truyền ca múa không?”

Người này tên là Dương Ky, là lãnh sự biên cảnh ở Di Nguyệt tộc. Gã ta miệng lưỡi trơn tru, am hiểu nhất giao du cùng a dua lấy lòng, cũng am hiểu làm ăn.

Tập tục Đại Chu xa hoa lãng phí, vui sáo trúc, tốt nhạc luật. Dương Ky trước kia chưa tiếp xúc qua Đạm Đài Tẫn, đối với bối cảnh của hắn không rõ ràng lắm, bây giờ biết hắn là chủ tử mới, liền coi Đạm Đài Tẫn là hoàng tử tôn quý nhất Đại Chu mà đối đãi, bởi vậy sớm chuẩn bị kỹ càng trợ hứng ca múa.

Vẻ mặt Đạm Đài Tẫn cổ quái, nhưng cũng không có cự tuyệt: “Truyền.”

Tô Tô nghĩ thầm, giả bộ giống như vậy, không biết còn thật sự cho rằng hắn là Hoàng tử lớn lên ở Chu quốc.

Một lát sau, các nữ tử thướt tha nối đuôi nhau mà vào.

Rõ ràng là vào đông, vũ cơ mặc y phục lại cực kì đơn bạc. Sa y màu trắng mỏng như cánh ve, tà áo dài, vòng eo như ẩn như hiện, xinh đẹp cực kỳ.

Các nữ tử hành lễ với Đạm Đài Tẫn phía trước bàn, nhạc sư tấu nhạc, các nàng nhẹ nhàng nhảy múa.

Tô Tô ngồi xồm ở nơi hẻo lánh, nhìn trong chốc lát, nàng còn đang bị thương, tim ẩn ẩn đau. Trường hợp như vậy không thích hợp với trạng thái hiện tại của nàng, nàng bất lực dựa vào lồng, mơ màng sắp ngủ.

Dương Kỳ đánh nhịp theo nhạc khúc, nhìn nhóm vũ cơ, một bộ say mê.

Đạm Đài Tẫn chống cằm, mắt từ trên người vũ cơ dời đi. Xuyên qua váy áo màu trắng của nhóm vũ cơ, hẳn nhìn thiếu nữ bên trong lồng.

Sau lụa trắng, Tô Tô ôm lấy đầu gối, nhắm mắt lại.

Rõ ràng đến loại tình trạng này, trên mặt nàng vẫn không có vẻ khuất nhục, không cầu xin, cũng không sợ, thậm chí vẫn như cũ không để hẳn vào trong mắt.

Đạm Đài Tẫn uống rượu trong chén, có mấy phần phiến muộn.

Dương Kỳ cũng không cảm thấy Đạm Đài Tẫn dị dạng, ngẫu nhiên còn tràn đầy phấn khởi nói cho Đạm Đài Tẫn mấy điểm phong tục của Di Nguyệt tộc. Những thứ này Đạm Đài Tẫn nghe rất nhập tâm, dù sao ngày sau khả năng hữu dụng.

Ngày thứ hai, Tô Tô phát sốt.

Trước hết là một thị nữ Di Nguyệt tộc phát hiện, nàng ta như thường đi đưa thức ăn cho thiếu nữ trong lồng, lại phát hiện tình trạng cơ thể của nàng không tốt lắm.

Thị nữ vội vàng đi thông báo cho Đạm Đài Tẫn.

Lúc đó Đạm Đài Tẫn cùng Dương Kỳ đang ở trong sân dùng bữa.

Dương Kỳ nghe vậy, cười hắc hắc nói: “Điện hạ, tiểu nhân một mực không hỏi, cô nương kia là nữ tử nhà ai?”

Dương Kỳ nghĩ thầm, hẳn ta hoàn toàn đoán không được thân phận của Tô Tô.

Nhốt ở trong lồng, bản thủ, lại một bộ không có tinh thần, nhìn qua điện hạ mười phần chán ghét nàng.

Hắn cho nàng ăn cơm, lại không chữa thương cho nàng.

Nói chán ghét thì nào có đạo lý giam giữ người chán ghét ở bên người? Chẳng lẽ là nhìn nàng ngày ngày chịu khổ trong lòng mới thoải mái.

Đạm Đài Tẫn không để ý tới Dương Kỳ, hỏi thị nữ: “Bệnh?”

Thị nữ nói: “Vâng.”

Dương Kỳ nói: “Điện hạ, muốn mời vu y đến xem không?”

Đạm Đài Tẫn lãnh đạm nói: “Không cần, nàng cũng không phải khách quý gì.”

Đầu óc Dương Kỳ xoay chuyển nhanh, nói: “Nữ tử này là trước kia làm chuyện gì để điện hạ không vui, đả tội điện hạ?”

Đạm Đài Tẫn nói: “Không sai biệt lắm.”

Hôm nay vẫn như cũ gọi ca múa, khí hậu biên cảnh trở nên ấm áp, hoa trong viện lại nở rộ. Đạm Đài Tẫn không nói một lời uống rượu, ánh mắt rơi vào trên người vũ cơ, đột nhiên nói: “Đến hỏi nàng, có nguyện ý qua khiêu vũ trợ hứng cho ta hay không, nhảy tốt, trị bệnh cho nàng.”

Hắn mặc dù không nói “Nàng” này chỉ ai, nhưng trong lòng mọi người sáng tỏ.

Dương Kỳ đoán, đây là có ý gì?

Hắn ta vạn sự thông, nhất thời cũng đoán không được tâm tư của Đạm Đài điện hạ.

Trong chốc lát, thị nữ hồi bẩm nói: “Vị cô nương kia đồng ý, chỉ là...”

“Cái gì?”

“Vị cô nương kia cần đổi một thân y phục.”

Đạm Đài Tẫn cong cong môi, hắn ném chìa khóa cho tỳ nữ, nói: “Tìm người coi chừng nàng, không cho phép chạy, nếu nàng chạy, sẽ dùng các người đốt đèn trời.”

Lúc hắn nói ba chữ “Đốt đèn trời”, ngữ điệu mười phần ôn nhu, thân thể tỳ nữ run lên, linh mệnh rời đi.

Tô Tô tắm rửa thay quần áo xong, gương mặt ửng hồng, nàng nhìn về phía mình trong gương, một bộ bệnh cũng không nhẹ.

Nàng xoa xoa mặt, để cho trạng thái của mình thanh tỉnh một chút. Trong đầu hỗn hỗn độn độn, bản thể của nàng sẽ không mắc bệnh, thân thể Diệp Tịch Vụ cũng không tệ, đây là thời điểm nàng khó được sinh bệnh.

Nữ tử quý tộc Đại Hạ, thi từ ca phú, âm luật vũ đạo, mọi thứ đều có đọc lướt qua. Nhưng Diệp Tịch Vụ biết khiêu vũ, Tô Tô lại không, một chút ký ức kia, căn bản không được việc.

Nàng mặc y phục vũ cơ của Di Nguyệt tộc, trong lòng mơ hồ có thể đoán được mấy phần tâm tư Đạm Đài Tẫn.

Hắn muốn trả lại trước đó nguyên chủ cùng nàng làm nhục hắn. Vũ cơ thân phận đê tiện, Đạm Đài Tẫn muốn nàng khiêu vũ cho hắn, muốn nhìn nàng cúi đầu giống như Diệp Trữ Phong thần phục hắn.

Hắn muốn nhìn nàng làm hắn vui lòng.

Đạm Đài Tần lúc trước địa vị cực độ hèn mọn, mặc kệ là ở lãnh cung, vẫn là ở Diệp phủ, đều không ai cho hấn sắc mặt tốt. Một khi xoay người, hấn dùng loại phương thức này mới có thể thư giải buồn bực trong lòng.

Nhất định phải giải thích loại tâm tính này, Tô Tô cảm thấy, đại khái là vận vẹo đến biến thái.

Dù sao thực chất Đạm Đài Tần bên trong ngang ngược, bạo ngược, ngờ vực vô căn cứ cẩn thận. Lấy sự thống khổ của người khác để vui vẻ, người khác không thống khổ, hấn sẽ chế tạo mấy phần thống khổ.

Tô Tô buộc đai lưng, nhét bùa vàng truyền tống vào ngực, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Sẽ không có người kiểm tra nơi này.

Nàng cười mắt cong cong, trước khi đi, sẽ thành toàn thiếu niên đáng hận lại tự ti kia một chút đi.

Nhảy lung tung cho hấn nhìn một chút, lúc tâm tình của hấn tốt nhất, nàng muốn hấn trở mắt nhìn nàng chạy trốn, không biết hấn có thể bị tức giận đến thổ huyết hay không.

Hết chương 32!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Trốn Thoát

Trước khi ra cửa, Tô Tô nghĩ mãi vẫn cảm thấy trong lòng không ổn. Lấy bùa vàng ra, nàng nhìn chăm chăm bùa vàng trong chốc lát, tiểu biểu thái tính tình kỳ quái, còn đa nghi, nàng không thể khinh địch.

Truyền Tống phù là át chủ bài của nàng, nhất định phải bảo vệ tốt.

Tô Tô ở trong lễ mờ thật lâu, lúc đi ra ngoài bị một người ngăn lại.

Thị nữ lạnh như băng nói: "Cô nương đừng bước, mời để cho chúng ta kiểm tra trước đã."

Nàng ta cũng không có ý đợi Tô Tô đồng ý, Tô Tô đỡ lấy cổ tay của nàng ta: "Đạm Đài Tần bảo người kiểm tra?"

Sắc mặt thị nữ không chút thay đổi nói: "Điện hạ nói cô nương quý kế đa đoan, san bằng nanh vuốt rồi mới đưa qua."

Nàng ta kiểm tra rất cẩn thận, từ bên hông Tô Tô tìm thấy một bao thuốc bột.

Thị nữ hít hít, kinh ngạc nhìn Tô Tô một chút, nói ra: "Mê hương của tộc ta."

Tô Tô xấu hổ cười với nàng ta một tiếng.

Tay thị nữ xuống chút nữa, vụn vặt vơ vét ra một chút đồ chơi nhỏ, cuối cùng ngay cả mái tóc của Tô Tô cũng không buông tha, gỡ cây trâm trên đầu Tô Tô xuống, nói: "Đây đều là vũ khí sắc nhọn, cô nương khiêu vũ buộc dây lụa là đủ rồi."

Nói xong, nàng ta vẫy vẫy tay, một thị nữ khác buộc lại tóc cho Tô Tô bằng dây lụa màu trắng.

Lúc nhìn thấy Câu Ngọc trong tay Tô Tô hóa thành vòng tay, thị nữ muốn lấy vòng tay ra.

Câu Ngọc có thể biến hóa, vừa vặn dán chặt vào cổ tay Tô Tô.

Tô Tô nói: "Đây là khi còn bé đã đeo rồi, không tháo ra được, người cũng không thể chém đứt tay ta, không có tay nhảy múa thế nào."

Thị nữ thử trong chốc lát, phát hiện đúng như lời Tô Tô nói, thấy vòng tay bóng loáng, hẳn không có bất luận cơ quan nào, đành phải từ bỏ.

Tô Tô che lấy cổ tay bị đau của mình, nhịn không được nói: "Điện hạ của các người sợ chết như vậy, không nên thả ta ra đâu!"

Thị nữ không dao động, nói: "Người theo ta đến tiền viện."

Tô Tô xoắn tay áo màu trắng của mình, đuổi theo nàng ta.

Thừa dịp thị nữ không chú ý, Tô Tô giơ tay về phía eo thị nữ, một tấm bùa lặng yên không một tiếng động trượt vào trong tay áo Tô Tô.

Khóe môi Tô Tô khẽ cong, cất kỹ lá bùa.

Trước kia phụ thân ngao du thiên hạ, từng tiếp xúc với ảo thuật nhân gian.

Trong núi năm tháng nhàm chán, y bèn cầm những đồ vật mới lạ này dỗ Tô Tô.

Tô Tô thấy mùi ngon, phàm nhân thông minh, không có linh lực, nhưng có đầu óc sáng suốt.

Thị nữ bất luận như thế nào cũng sẽ không ngờ tới, lúc Tô Tô cố ý đón đỡ một chút kia, đã giấu đồ lên trên người nàng ta.

Lúc sắp đến sân vườn trước, thị nữ hỏi Tô Tô: "Người muốn nhạc khúc thế nào?"

Tô Tô không thèm để ý mà nói: "Tùy ý."

Thị nữ nhíu mày, thầm nghĩ người này thật cuồng vọng, chẳng lẽ bất luận điệu gì nàng cũng có thể theo nhịp sao?

Trước khi đi vào một đình viện, thị nữ nói: "Điện hạ, người mang đến rồi."

*

Dương Kỵ rót rượu cho Đạm Đài Tần.

Lão ta là người khéo đưa đẩy, nhìn thấy Đạm Đài Tần thích nghe hẳn lão nói về Di Nguyệt cổ độc, bèn chọn những thứ này nói cho Đạm Đài Tần nghe.

Dương Kỵ biết rõ, Đạm Đài Tần đã đợi ở biên cảnh không lâu, bố trí tốt thì sẽ khởi hành về Chu quốc.

Bên ngoài đã bắt đầu đánh trận, Đạm Đài Tần đã tâm bưng bưng, thế tất yếu tranh thiên hạ này.

Dương Kỵ làm hẳn vui lòng có chỗ tốt, nếu như Đạm Đài Tần thắng, lão ta sẽ thành người thân của Hoàng đế, còn nếu như bại, Di Nguyệt tộc cũng có thể ẩn đi, tìm đường lui khác.

Di Nguyệt tộc vốn quen ẩn tàng, bao nhiêu năm qua, triều đại thay đổi, sông núi biến ảo, chỉ có Di Nguyệt tộc ngoan cường mà duy trì.

Chờ Đạm Đài Tần mang theo đội quân rời đi, Dương Kỳ sẽ lắc mình biến hoá, trở thành một phú thương gian xảo bình thường.

Đạm Đài Tần cầm chén rượu lên, nghe thấy thị nữ thông báo, động tác của hắn khẽ dừng lại, nhìn về phía cửa.

Dương Kỳ cũng nhìn về phía cửa.

Vũ cơ Di Nguyệt phong thái dung mạo đều là thượng đẳng, điện hạ vì sao chấp nhất để một tù nhân đến hiến vũ?

Rất nhanh, Dương Kỳ nhìn thấy "tù nhân" kia.

Thiếu nữ mặc vũ y màu trắng của Di Nguyệt tộc, không biết ai tìm xiêm y cho nàng, rất rộng.

Đai lưng phác họa ra vòng eo tinh tế của nàng, cổ áo lỏng lẻo.

So với những vũ cơ thành thực vũ mị, tư thái câu hồn kia, đây chính là một tiểu cô nương ngây ngô.

Dây lụa màu trắng rủ xuống sau đầu nàng, điểm tuyết mấy viên trên châu đơn giản.

Dương Kỳ lần đầu tiên cảm thấy, thiếu nữ này rất thuần khiết, thuần khiết đến mức mang theo vài phần thanh lãnh.

Dương Kỳ không thấy Tô Tô đặc biệt cỡ nào, nếu nói đến mỹ nhân, dung mạo của Đạm Đài Tần là số một số hai, có thể nói là kinh diễm.

Thiếu nữ trước mắt dù khuôn mặt đáng đáp không tệ, làn da cũng trắng hơn so với những người khác, nhưng suy cho cùng dung mạo cũng không đến mức kinh diễm.

Dương Kỳ có thể nhận ra, nàng vừa tiến tới, thân thể Đạm Đài Tần thẳng chút, tròng mắt đen sì không chớp nhìn chăm chăm nàng.

Ngón tay điện hạ năm thành quyền, vô thức đặt bên môi, nhìn thiếu nữ kia.

Là một động tác biểu hiện cho sự chán ghét cùng đũa cọt, nhưng Dương Kỳ lại nhìn ra vài tia chờ mong.

Dương Kỳ đến chịu cảm xúc của hẳn, kì lòng không được trở nên mong đợi, thầm nghĩ, chẳng lẽ thiếu nữ này nhảy đặc biệt tốt?

1

Trừ bọn họ ra, mấy người hầu phụng dưỡng trong viện cũng lạng lẽ dò xét Tô Tô.

Tất cả mọi người đang mong đợi một trận "kinh thế khê múa" của thiếu nữ.

Tô Tô đi tới, may mắn không bị tay áo dài vướng ngã.

Bởi vì không biết khiêu vũ, nàng miễn cưỡng kéo căng mặt, làm ra biểu lộ cao quý lãnh diễm, ánh mắt đối diện với mu bàn tay đặt bên môi của Đạm Đài Tần.

Bốn mắt nhìn nhau, Đạm Đài Tần gắt gao nhìn chăm chăm nàng, chỉ vào vũ cơ một bên nói: "Không nhảy tốt như các nàng, vậy kéo ra ngoài chém."

"Không thương lượng sao?" Tô Tô hỏi.

Đạm Đài Tần nhếch môi lên: "Người sai không có tư cách sống."

Tô Tô cảm thấy hẳn còn kém chút là nhe răng cười ra mặt.

Tận lực so sánh nàng với vũ cơ, tâm hần đã rõ ràng rành. Rất tốt, vậy nàng cũng không khách khí.

Nhạc sư bắt đầu tấu nhạc, là một khúc nhạc nhẹ nhàng. Tô Tô ở trên Tiên sơn, thỉnh thoảng nghe người ta đánh đàn, vậy nên thông hiểu nhạc luật.

Nàng dựa vào ký ức của nguyên chủ, tung tay áo ra.

Đạm Đài Tẫn ngồi dựa trên ghế, dùng một loại ánh mắt giễu cợt nhìn nàng khiêu vũ.

Dáng người nàng linh xảo, lụa trắng trên thân tầng tầng lớp lớp tản ra, có loại mỹ lệ thánh khiết lóa mắt.

Trong thời gian ngắn, dĩ nhiên không có ai nhìn ra nàng không biết khiêu vũ.

Ria mép Dương Kỵ vừa động một chút, cảm thấy vũ đạo này hết sức mới lạ, trước kia chưa thấy qua.

Tô Tô suy nghĩ, đại khái khiêu vũ với múa kiếm không sai biệt lắm.

Mũi chân nàng nhẹ điểm, đi theo nhịp xoay tròn mềm mại.

Bất động thanh sắc tới gần phía Đạm Đài Tẫn.

Rất nhanh, trên mặt Dương Kỵ lộ ra một tia nghi hoặc, sao cảm giác cái này không giống như là vũ đạo, mà lại giống như náo loạn nhỉ?

2

Nhưng điện hạ không nói gì, lão ta cũng không dám lên tiếng.

Dương Kỳ nhìn Đạm Đài Tần một chút, điện hạ còn đang nhìn thiếu nữ kia.

Vũ y của Tô Tô xoáy thành một đóa hoa thịnh phóng, nàng phân tâm nghĩ, một hồi bèn dùng tay áo cuốn ấm rượu trên bàn, đập lên mặt b.iến thái này.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Lúc nàng muốn cuốn lấy bầu rượu kia, mới phát hiện không ổn.

Khiêu vũ so với tu luyện hoàn toàn không giống nhau.

Nàng xoay không biết bao nhiêu lần, lại phát sốt, sau khi dừng lại bắt đầu chóng mặt, không phân rõ được Đông Tây Nam Bắc.

1

Tay áo của nàng phất qua bầu rượu kia, không cuốn lại, người lại đứng không vững, ngã về phía sau.

Dương Kỳ thấy nàng nhào tới, cho là nàng muốn hành thích, vội vàng nói: "Điện hạ cẩn thận!"

Không riêng gì Dương Kỳ, ngay cả khóe miệng trào phúng của Đạm Đài Tần đều cứng đờ.

Hắn nhìn lụa trắng tung bay trước mắt, gương mặt thiếu nữ ửng hồng, lão đảo, như muốn yếu ớt đổ xuống.

Dưới ánh mắt bối rối của Dương Kỳ, con người Đạm Đài Tần hơi co lại, không hề nghe thấy Dương Kỳ đang nói cái gì.

Trong lòng của hắn chỉ còn lại một suy nghĩ, nàng sao vậy? Động tác cơ hồ còn nhanh hơn não, bắt lấy ống tay áo của nàng, tiếp nhận thiếu nữ, nàng

cuối cùng đổ vào trong ngực của hắn.

5

Hai người cuốn thành một đoàn, thiếu nữ hát dây lụa lên, quấn lên ngón tay của hắn. Mùi hương trên người nàng vội vàng không kịp chuẩn bị đã ăn mòn không khí chung quanh.

Tà váy màu trắng của nàng bao trùm áo khoác màu đen của hắn, thiếu nữ giống như một con bướm không phân rõ được phương hướng, đầu óc choáng váng lọt vào trong ngực hắn.

Dương Kỳ trợn tròn mắt, mấy chữ "bảo hộ điện hạ", cứ như vậy mắc ở trong cổ họng.

Đạm Đài Tẫn bị nàng làm ngã nhào xuống đất, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn nhìn mặt thiếu nữ xích lại gần, vẻ mặt trống trải.

Tô Tô cũng không ngờ lại có thể như vậy.

Nàng nằm sấp ở trên người hắn, thiếu niên dưới thân tóc đen môi đỏ, vẻ mặt hung ác nham hiểm tái nhợt, trong mắt lại lộ ra mấy phần mờ mịt.

Trước khi hắn kịp phản ứng, Tô Tô cười cười với hắn.

"Ngượng ngùng."

Người đã đưa thân tới cửa, ta bèn không khách khí.

Nàng dùng tay áo hung hăng ghì chặt cổ Đạm Đài Tẫn, quả nhiên, vẻ mờ mịt trên mặt hắn trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, trở nên nổi giận.

Tô Tô nắm chặt tay áo, nàng ra tay đủ chuẩn đủ hung ác, siết chặt, sắc mặt tái nhợt của hắn trong nháy mắt hiện ra sắc đỏ ửng của hoa đào.

Đuôi mắt Đạm Đài Tẫn mang theo màu đỏ tuyệt đẹp, trong mắt lại giống như mang theo vụn băng, vẻ mặt đã không thể dùng từ giận dữ để hình dung. Tô Tô cảm thấy, nếu như giờ phút này nàng buông ra, hẳn nhất định sẽ rút kiếm bên cạnh ra, đem nàng thiên đao vạn quả.

Tô Tô cười cười với hắn, cao giọng nói: "Bạch nhãn lang, cho người lợi dụng ta!"

1

Vẻ mặt Đạm Đài Tẫn âm tàn, không nói một lời, gắt gao nắm chặt cổ tay nàng, không để nàng thật sự siết chết hắn.

Cái biến cố này lại chẳng ai ngờ tới, Dương Kỳ vội vàng nói: "Yêu nữ, buông điện hạ ra."

Tô Tô mang theo Đạm Đài Tẫn cùng đứng lên, nàng biết tên điên này không quan tâm đến con tin, dứt khoát nắm chặt tay áo, tận lực không cho hắn nói chuyện.

Tô Tô nói với Dương Kỳ: "Người mới là yêu nghiệt, Thất vĩ Hồ bị các người nhốt ở đâu? Không nói, ta sẽ giết hắn."

Dương Kỳ nhìn sắc mặt Đạm Đài Tẫn một chút, thấy hắn bị ghìm đến một chữ cũng nói không nên lời, thì biết Tô Tô đang xuống tay độc ác.

1

Dương Kỳ vội vàng nói: "Mang Yêu Hồ tới."

Không bao lâu, có người mang theo một cái lồng sắt huyền thiết, bên trong một con hồ ly màu vàng đang co ro.

Tô Tô hỏi nó: "Hoang Uyên ở đâu?"

Nàng kỳ thật không có bao nhiêu hi vọng, Yêu Hồ dù sao cũng có thù với nàng, nhưng chỉ có đại Yêu mới biết được con đường đi đến Hoang Uyên, mỗi lần nhìn thấy đại Yêu, lời nói cũng không kịp nói đã lập tức đánh, Tô Tô không muốn lại đi tìm yêu quái khác.

Trên thân Yêu Hồ lộ ra tử khí nồng đậm.

Nghe thấy "Hoang Uyên" hai lần, tai nàng ta giật giật, ngẩng đầu lên. Trong tất cả Yêu vật, Yêu Hồ có trí thông minh tối cao, nàng ta nhìn Tô Tô, lại nhìn Đạm Đài Tẫn một chút, đột nhiên khàn khàn tiếng nói: "Người dẫn ta đi cùng, ta sẽ dẫn người đi Hoang Uyên."

Tô Tô chần chờ, nàng mặc dù muốn đi Hoang Uyên, thế nhưng Yêu Hồ giết nhiều người như vậy, nàng không thể bảo hồ lột da, thả Yêu Hồ đi.

Yêu Hồ giống như biết nàng đang suy nghĩ gì: "Ta không trốn, ta bây giờ chỉ muốn chết, người có thể dẫn ta đi, rồi giết ta."

Trong tay Đạm Đài Tẫn, nàng muốn chết cũng không làm được.

Tô Tô nói: "Được."

Nàng cưỡng ép Đạm Đài Tẫn, để cho người ta mở chiếc lồng ra.

Dương Kỳ cơ hồ không dám nhìn tới sắc mặt điện hạ, thật là đáng sợ. Nhưng là Đạm Đài Tẫn ở trong tay Tô Tô, chỉ có thể nàng nói cái gì bọn họ làm cái đó.

Yêu Hồ máu me bê bết khắp người, đi đến bên cạnh Tô Tô.

Tô Tô hỏi nàng: "Người có cách nào che giấu Yêu khí trên người mình không?"

Yêu Hồ nói: "Có thể."

Tô Tô gật đầu: "Người bám vào ta."

Yêu Hồ bắt lấy váy Tô Tô, nàng ta không biết bị Đạm Đài Tần đã đút cho cái gì, bây giờ ngay cả biến hóa cũng làm không được.

Tô Tô buông Đạm Đài Tần ra, đẩy hẳn về phía Dương Kỳ bên kia.

Trong khoảnh khắc, thiếu niên gắt gao níu lại xiêm y của nàng.

6

Tô Tô ngược mắt, trông thấy đuôi mắt đỏ thối của hẳn, còn có ánh mắt hận muốn giết nàng nữa. Cuống họng của hẳn bị nàng siết đến tổn thương, một chữ cũng nói không nên lời.

Tô Tô cong mắt, giật giật môi: "Gặp lại nha." Tiểu bi.ến thái, ai muốn chơi với người.

Truyền Tống phù khởi động, Tô Tô nhắc Yêu Hồ lên, biến mất ở giữa luồng ánh sáng trắng. Đạm Đài Tần chăm chú bắt lấy tay áo của nàng, sinh sinh kéo tiếp khối lụa mỏng, cuối cùng chỉ có thể thấy gương mặt cong cong của nàng biến mất ở trước mắt mình.

Hẳn bị bả.n ra bên ngoài trận pháp, tỳ nữ chung quanh nhìn sắc mặt đáng sợ của hẳn, sớm đã quỳ đầy đất.

Dương Kỳ nghiêm mặt đi qua, xấu hổ cười nói: "Hắc hắc, điện hạ không có chuyện gì là tốt rồi."

Đạm Đài Tần hung hăng đạp một cước lên người lão ta.

1

Ngu xuẩn! Tự nhiên lại để nàng chạy. Tại sao lại để nàng trốn!

Hắn rút kiếm ra, tại chỗ bổ về phía Dương Kỳ.

Bộ dáng điên dại này của hắn Dương Kỳ chưa từng gặp qua, lão ta quỳ xuống hô to: "Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng!"

Một Dạ Ảnh vệ y phục màu đen đi ra, ôm quyền quỳ gối trước mặt Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần ổn định hô hấp, tỉnh táo lại, ném bội kiếm đi.

Hắn kéo ra một nụ cười hiền lành áy náy, đỡ Dương Kỳ dậy.

4

Hai đùi Dương Kỳ run run, nhìn khuôn mặt tươi cười của Đạm Đài Tần vô hại áy náy, lần đầu tiên cảm thấy, lúc trước cho rằng Di Nguyệt tộc có thể toàn thân trở mình, là ngây thơ cỡ nào.

Đạm Đài Tần nhìn về hướng Tô Tô biến mất, ngón tay xoa lên vết dây hằn trên cổ mình.

Đời này, đừng để hắn gặp lại nàng, nếu không!

3

*

Lạnh đi nóng đến, không bao lâu, đất trời Trung Nguyên đã khai xuân.

Vùng cực Bắc vẫn mọc tòa núi băng như rừng như xưa.

Một thiếu nữ áo tím khoác kín áo choàng, trong ngực ôm hồ ly, từ không trung nhìn xuống.

Tuyết Học mở cánh ra, tuột xuống, lông chim nó run lên, đặt Tô Tô cùng Yêu Hồ xuống dưới.

Tô Tô sờ sờ đầu của nó: "Cám ơn người."

Tuyết Học từ tay của nàng thu nhỏ hình thể, bay về phía không trung.

Tô Tô nhìn nó bay xa, nàng cũng không ngờ rằng, ngày đó sau khi đào tẩu sẽ gặp được Tuyết Học này.

Nàng có ấn tượng với nó, một con hươu bào ngọc bị Thần khí cùng cây đào yêu hấp dẫn đến.

Lúc trước nàng thả nó đi, đút nước phù cho nó, Tuyết Học gặp lại nàng bèn đưa nàng một đoạn đường.

1

Phiên Nhiên trong ngực ngôn từ chua ngoa nói: "Người ngược lại là nhân duyên không tệ."

Tô Tô không để ý tới nàng ta: "Cửa vào Hoang Uyên ở đâu?"

"Không có cửa vào, nhưng mười năm trước, phong ấn đã xuất hiện lỗ hổng."

Những Yêu Ma bị phong ấn như bọn nó, chính là từ bên trong lỗ hổng chạy ra.

Phiên Nhiên nói: "Ta sẽ cho người biết làm sao từ lỗ hổng đi vào, người giết ta đi."

Tô Tô tâm tình phức tạp nhìn ả: "Người..."

Trong ánh mắt Phiên Nhiên mang theo tự giễu: "Khuông Nhiêu chết rồi, ta hút tinh khí của người thì có tác dụng gì nữa đâu. Lúc còn ở Thanh Khâu, bà ngoại cũng đã nói, phàm là đi vào con đường ma tu, hút tinh khí, sớm muộn cũng sẽ chết dưới lời kiếp."

1

"Người biết rõ là một con đường không có lối về, vẫn đi vào. Người có biết, cho dù Khương Nhiêu biến thành Hạng Bạt, người cũng không thể ở cùng với hắn ta không."

Phiên Nhiên không nói lời nào.

Nàng ta đương nhiên biết, thế nhưng khi yêu một người, dù là chỉ có sớm chiều, sớm sống chiều chết, cũng phải cố gắng vô điều kiện.

Tô Tô nhớ tới Diệp Trữ Phong: "Nhị ca ta còn đang chờ người."

Phiên Nhiên nói: "Hắn ta giết Khương Nhiêu, ta hận hắn." Nàng ta gục đầu xuống, Tô Tô cũng không có cách nào nhìn ra cảm xúc từ trên mặt một con hồ ly.

Tô Tô không biết Phiên Nhiên có yêu Nhị ca của nàng hay không, cũng không biết Diệp Trữ Phong biết được nếu Phiên Nhiên chết đi, sẽ có loại tâm tình như thế nào.

Phiên Nhiên nhìn qua núi tuyết: "Tiểu nha đầu, người sẽ dẫn nghiệp hỏa sao?"

1

Tô Tô do dự một lát, gật đầu.

Phiên Nhiên nói: "Sau khi người tiến vào Hoang Uyên, đưa ta một trận nghiệp hỏa đi. Nếu như người gặp lại Diệp Trữ Phong, nói với hắn ta giúp ta, ta chưa từng yêu hắn, hắn cũng không yêu ta, tất cả, chỉ là bởi vì hắn trúng mị thuật của ta."

Tô Tô ngẩn người.

Phiên Nhiên đang nói láo, dù cho là Cửu vĩ Hồ, cũng chỉ có thể mê hoặc tâm trí người ta, không thể khiến cho người sinh ra cảm giác "yêu".

Yêu và tình dục, vốn là hai thứ mà pháp thuật cũng không thể làm gì được. Nhị ca yêu Phiên Nhiên, vừa ngốc vừa ngu không quan tâm gì cả, thật sự rõ ràng là yêu Phiên Nhiên.

Tô Tô rõ ràng, sờ sờ đầu Phiên Nhiên: "Được."

Phiên Nhiên vừa khóc lại cười nói: "Nghịch hỏa đốt xong tất cả, ta có thể rõ rõ ràng ràng, đi tìm Khương Nhiêu, người đưa lỗi tai ra..."

Dựa theo biện pháp Phiên Nhiên nói, chân núi băng, một khe hở màu đen của không trung từ từ mở ra.

Tô Tô có mấy phần cảm khái, nàng cuối cùng tìm được Hoang Uyên.

Trước khi tiến vào Hoang Uyên, Tô Tô quay đầu nhìn hồ ly trong tuyết.

Hướng Phiên Nhiên cùng Tô Tô đi ngược nhau, nơi đó đốt một đám nghịch hỏa rất nhỏ, nhưng mà một đám là đủ rồi, đủ để Phiên Nhiên hồn phi phách tán.

Trên người nàng ta mang nghịch hỏa, một mực đi về phía trước, không quay đầu lại.

Trên băng, nước mắt hồ ly từng giọt rơi xuống.

6

-----HẾT CHƯƠNG 33-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: Tư Tình

Đợi đến khi không nhìn thấy hình bóng Phiên Nhiên nữa, Tô Tô bước vào trong khe hở.

Trời đất quay cuồng, nàng không kịp phản ứng, rơi xuống từ không trung.

Không biết qua bao lâu, Tô Tô đập xuống đất, kêu lên một tiếng đau đớn.

Nàng từ dưới đất bò dậy, đau đến dờ khóc dờ cười. Yêu Hồ thế mà cuối cùng còn chơi nàng một tay, có lẽ là tích oán lúc trước, cố ý để Tô Tô ném chút khổ sở, không nói cho nàng biết khi tiến vào Hoang Uyên sẽ bị rơi xuống.

Nơi này giống như một mộ địa, tro tàn bay đầy không trung, trên trời lại có một vòng ánh trăng màu lam.

Tô Tô kinh ngạc mà nhìn chăm chăm vào vầng trăng kia trong chốc lát, Câu Ngọc nói: "Kia là Yêu nguyệt, chỉ có Hoang Uyên mới có."

Tô Tô nói: "Sao người lại tỉnh lại?"

Câu Ngọc nói: "Người muốn đi tìm Thần Quy, ta không yên lòng. Hãy thật hạn chế chạm vào tro tàn ở không trung, đây đều là trọc khí hóa thành, thân thể của người bây giờ là phạm nhân, chạm nhiều sẽ chết sớm."

Nói xong mới nhớ tới Khuynh Thế Hoa màu tím trong cơ thể Tô Tô, lời này nói vô ích rồi. Chú định vận mệnh một đời này chỉ là không biết sẽ là kiểu chết nào.

Tô Tô nâng mắt nhìn, cửa vào Hoang Uyên đầy hoang vu.

Cỏ dại rậm rạp, trên đất bùn đầy hương vị tanh hôi hư thối. Rắn, côn trùng, chuột, kiến bò qua bò lại, còn có mấy con dơi tránh trên tàng cây dùng con mắt đỏ như máu nhìn Tô Tô.

Câu Ngọc nói: "Bọn chúng đều là Yêu vật cấp thấp, không cần để ý tới, chúng ta đi tìm tiền bối Thần Quy là được rồi."

Tô Tô gật đầu, đẩy cỏ dại ra đi vào trong.

"Tiền bối sẽ ở đâu?"

Câu Ngọc trầm ngâm một lát, nói ra: "Đại chiến Thần Ma lần trước đã qua vài vạn năm. Thần Quy có huyết thống Thượng Cổ Huyền Vũ, y trấn thủ Hoang Uyên cũng đã vạn năm, nói không chừng ý thức sớm đã dung nhập Hoang Uyên. Y là vị Thần cuối cùng trên đời."

Thần vốn đã khó sinh ra, Thượng Cổ huyết mạch càng lác đác không có mấy, phạm nhân tu chân vì theo đuổi vô thượng đại đạo để thành Thần.

Thế nhưng huyết thống những nhóm Thần tộc Thiên Thần đó sớm đã vì tam giới an ổn mà chết trận toàn bộ. Trả đại giới nặng, diệt hết Ma Thần cùng đại Yêu đời trước.

Người Tu Chân sau đó tuân theo phân phó của bọn họ, tiếp tục lục đục phong ấn những Yêu Ma khác ở Hoang Uyên. Bây giờ thiếu niên Ma Thần mới sắp thức tỉnh, Thiên Thần cùng phạm nhân đã không thể áp chế Ma Thần mới.

Trong lòng Câu Ngọc có mấy phần bi thương, nói: "Tô Tô, người nhất định phải thành công."

Tô Tô nói: "Ta biết."

Nàng lấy một cây châm lửa chiếu sáng ra: "Ta còn hi vọng đệ tử Hành Dương tông có một ngày có thể tự do xuống núi rèn luyện, nhân gian cũng không cần coi con là thức ăn."

Câu Ngọc nói: "Huyết mạch cuối cùng của Thần tộc độc thủ ở Hoang Uyên đã phải chịu nạn năm cô độc. Thức hải của y nói không chừng đã hóa thành một cái cây, một đám bụi cỏ của Hoang Uyên, người lưu ý thêm."

Tô Tô nói: "Những yêu quái như Thất vĩ Hồ chạy ra Hoang Uyên không biết tiền bối có biết hay không."

Câu Ngọc thở dài nói: "Y cho dù biết được cũng không có cách nào ra khỏi Hoang Uyên, bắt Yêu vật chạy đi."

Dù sao hàng ngàn hàng vạn Yêu Ma còn đang bị trấn áp ở Hoang Uyên.

Hai người vừa nói chuyện, Tô Tô vừa quan sát bốn phía.

Hoang Uyên giống một cái nghĩa địa cực lớn, âm trầm mở miệng ra.

Bốn phía không có cách nào phân rõ phương hướng, giống như nơi hoang dã vô cùng vô tận. Những nơi Tô Tô đi qua có thể thấy mấy bộ xương trắng.

Câu Ngọc nói: "Tiểu Yêu lúc trước bị ném vào phong ấn Hoang Uyên bây giờ khả năng đã trưởng thành thành đại Yêu, mà đại Yêu lúc trước nhất định cũng đã chết già ở trong Hoang Uyên rồi."

Nhưng Yêu vật hành vi phóng túng, nói không chừng sẽ ở trong Hoang Uyên sinh ra tiểu Yêu Ma. Có vài yêu quái sức sinh sản yếu, có vài loại năng lực sinh sản lại mạnh.

Câu Ngọc đối với những yêu quái phóng đãng kia im miệng không nói, sợ dạy hư tiểu hài tử Tô Tô nhà mình.

Nhưng may mắn chính là Ma Thần không để lại hậu tự, bằng không thì thế giới sẽ loạn mất. Câu Ngọc hèn mọn nghĩ, cũng có khả năng Ma Thần không được thì sao. Sử sách ghi chép Ma Thần tính tàn nhẫn, vui sát phạt, nhưng nghe nói không thích ngủ với nữ nhân, ngay cả Đạm Đài Tần cũng không ngoại lệ.

Cũng không biết hẳn cùng Hữu Hộ pháp xinh đẹp trong truyền thuyết kia có làm gì hay không.

Tô Tô đột nhiên nói: "Có tiếng động."

Không cần Câu Ngọc dặn dò, nàng lập tức tìm chỗ trốn đi.

Bên cạnh chính là mấy bộ khung xương, Tô Tô đẩy chúng ra ngoài. Nàng ngừng thở trốn ở đằng sau nham thạch màu đen.

Tiếng bước chân nhỏ vun truyền đến, Tô Tô lặng lẽ nhìn sang, trước mắt là mấy con rắn vây quanh một cái băng quan.

Nữ tử thân người đuôi rắn vây quanh băng quan, tức giận nói: "Bảo các người đi tìm khe hở, các người tìm tới thứ như vậy, một đám phế vật vô dụng!"

Rắn nhỏ tê tê phun lưỡi: "Tự Nữ bớt giận, chúng ta mới nhìn thấy khe hở thì vật này đã từ trên trời giáng xuống đập chúng ta tới hôn mê, đến khi chúng ta tỉnh lại thì khe hở đã không thấy tăm hơi."

Xà Yêu gọi là "Tự Nữ" nộ khí cuồn cuộn, đánh giá băng quan: "Cái này là nhân loại, các người lại bị một nam hài tử loài người đập đến hôn mê, ta vất vả lắm mới tạo ra được Vô Giới ngọc lại đặt vào tay mấy xuẩn vật như các người."

Nàng ta vạn phần nén giận, cuối cùng miễn cưỡng nhin cơn tức giận, liếc môi nói: "Được rồi, lâu rồi chưa ăn nhân loại, ăn nó đi."

Nói xong, tay của nàng ta chạm vào quan tài, thử xúc lên.

Song một châm kim quang bắn ra, Tự Nữ "tê" một tiếng thu tay lại, tay của nàng ta bị thiêu đốt đến toàn bộ đởng ngẫu.

Nàng ta kinh nghi bất định nhìn đứa trẻ, lúc này trong mắt có mấy phần hứng thú.

1

"Nhược thủy ngưng tụ thành băng quan."

Nghe thấy lời này, Câu Ngọc cũng rất kinh ngạc: "Thần Ma đại chiến, Nhược thủy từng một lần chảy vào thế gian, thế nhưng nhiều năm như vậy, theo lý thuyết đã ít tồn tại ở trần thế, dần dần biến mất, không biết là ai đã góp nhặt Nhược thủy, còn nghĩ cách làm thành băng quan."

Tô Tô: "Nhược thủy ngưng tụ thành băng quan có tác dụng gì?"

Câu Ngọc nói: "Cam đoan thân thể bất hủ, duy trì sinh mệnh. Khởi cần phải nói, quá trình ngưng tụ thành băng quan rất khó khăn, người trong băng quan nhất định rất đợc coi trọng."

1

Tô Tô suy một ra ba: "Tác dụng không khác với Minh La châu lắm."

Câu Ngọc: "Cũng không hẳn, Minh La châu chỉ có thể bảo toàn thi thể bất hủ, trong khi đó Nhược thủy băng quan có thể chữa trị thân thể, hữu dụng hơn Minh La châu nhiều."

1

Tô Tô cùng Câu Ngọc nói chuyện, trong tay Xà Yêu đầu kia phát ra ánh sáng màu nâu, thử hòa tan băng quan.

Câu Ngọc nhìn ra ý đồ của nàng ta, nói: "Người phải cứu đứa trẻ kia, tốt nhất hãy âm thầm đến đó, một lát khi Xà Yêu không có thể hòa tan Nhược thủy, đợi nàng ta rời đi, lúc rắn nhỏ trông coi người mang người đi."

Tô Tô: "Được."

Quả nhiên như Câu Ngọc nói, Xà Yêu giầy vò trong chốc lát, rời đi.

Chỉ còn lại rắn nhỏ trông coi băng quan.

Lít nha lít nhít rắn, nhìn qua rất buồn nôn.

Tô Tô vuốt vuốt da gà nổi trên cánh tay, kéo mép váy xuống, cắn nát ngón tay vẽ hai tấm phù.

Máu thịt sau khi dung hợp với Khuynh Thế Hoa, so với chu sa của mãnh thú thì dễ dùng hơn.

Tô Tô bấm một cái quyết: "Đi!"

Phù chú hóa thành một con chim ưng mắt Thần sắc bén, xông vào bên trong đồng rắn, chim ưng vốn là khắc tinh của rắn, bọn nó hốt hoảng chớp mắt mới phát hiện "chim ưng to" này không ăn bọn nó, móng vuốt bắt lấy băng quan, nhanh chóng bay đi.

Chim ưng bay đến trước mặt Tô Tô, nàng dán một lá phù khác lên băng quan, không kịp nhìn hình dạng đứa trẻ trong quan tài băng bèn nhanh chóng thu nhỏ người cùng quan tài lại.

Tô Tô nhét băng quan vào trong tay áo, co căng chạy mất.

Câu Ngọc nói: "Chạy mau, những con rắn kia đuổi theo kìa."

Tô Tô không dám quay đầu, lúc này rất nhớ đôi cánh của mình.

Nàng ở Hoang Uyên căng chân chạy, đằng sau một đám lít nha lít nhít rần đuổi theo.

Cũng may những Yêu vật cấp thấp kia không đủ trí thông minh, Tô Tô sử dụng vài Chương Nhân pháp bọn nó sẽ không đuổi kịp.

Tô Tô vừa muốn thở phào, đột nhiên bị một người đánh một chưởng vào vai.

1

Nàng không kịp phản ứng, bay ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu.

Tự Nữ uốn éo người, âm ngoan nhìn Tô Tô.

Câu Ngọc nói: "Xong xong, đánh kẻ nhỏ thì kẻ lớn tới."

Tô Tô lau vết máu ở khóe miệng, không thèm nói chuyện với Câu Ngọc, đứng lên muốn chạy.

Một chưởng như vậy khiến nàng cảm giác bả vai mình như nát ra, nếu như không phải có Khuynh Thế Hoa thì vừa rồi nàng đã đi đời nhà ma rồi.

Câu Ngọc cái khó ló cái khôn: "Tô Tô, nếu không hãy ném băng quan cho nàng ta, chúng ta chạy đi."

Tô Tô nói: "Ném cho nàng ta chúng ta cũng chạy không được." Xà Yêu sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nàng lúc này có chút nhớ đến Đạm Đài Tẫn, tên b.iến thái kia đối phó với yêu quái rất giỏi, lại đánh không lại mình, quả thực là lợi khí giết Yêu.

1

Thân thể Tụ Nữ tăng vọt, rất nhanh, một đầu rắn to màu xanh đen ngăn lại đường đi của Tô Tô.

Tụ Nữ nheo mắt: "Vì sao trên người người lại có mùi vị của tiện nhân kia?"

Nàng ta phun lưỡi cảm giác hương vị trong không khí.

Tô Tô bất động thanh sắc lui lại, nhớ tới giọt máu từng nhỏ vào mi tâm của mình: "Người nói Phiên Nhiên sao?"

Xà yêu nói: "Người biết tiện nhân kia?"

Tô Tô trầm nghĩ, hóa ra là kẻ thù của Phiên Nhiên. Cũng khó trách, đều ở Hoang Uyên, gắng đầu không gặp cúi đầu gặp.

Thế nhưng Xà Yêu rõ ràng lợi hại hơn nhiều so với Thất vĩ Hồ, Tô Tô ở trong tay Xà Yêu một chiêu đều tránh không được.

Con người Tô Tô đảo một vòng: "Đúng, quen biết, ta cùng con Thất vĩ Hồ kia là kẻ thù."

Xà Yêu quả nhiên không vội vàng giết nàng, vẻ mặt cổ quái: "Thất vĩ Hồ? Tiện nhân kia không phải Cửu vĩ Hồ sao?"

Sau một lúc lâu, Xà Yêu cười ha ha nói: "Hóa ra là như thế, tiện nhân Phiên Nhiên kia cưỡng ép xuyên qua khe hở, tự đoạn hai đuôi, hủy đi mấy ngàn năm đạo hạnh. Người còn sống, nàng ta chắc chắn đã chết."

Tô Tô ngăn người, Phiên Nhiên quả nhiên vốn là Cửu Vĩ Hồ sao?

Nhớ đến Xà Yêu vừa để rắn nhỏ đi dò đường, nàng hiểu được, Yêu Ma muốn xuyên qua khe hở cơ hồ phải bỏ ra một lượng lớn đại giới, mấy ngàn năm, thậm chí vạn năm đạo hạnh đều sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Xà Yêu trước kia hẳn không phải là đối thủ của Phiên Nhiên, thế nhưng khi Phiên Nhiên thoát ra thì hết sức yếu ớt, ngay cả phàm nhân còn đánh không lại.

Cũng khó trách Xà Yêu không tự mình thoát ra, chỉ dám quan sát.

Xà Yêu phun lưỡi: "Người là kẻ thù của nàng ta nhưng ta vẫn muốn ăn người."

Dứt lời, đuôi rắn của nàng ta vung tới, Tô Tô đã sớm chuẩn bị, hiểm hiểm tránh đi, co cẳng lập tức chạy.

Tô Tô hoảng hốt chạy bừa, không thềm đoái hoài nhìn phía trước là nơi nào, đỡ trái đỡ phải né tránh.

Xà Yêu không nhanh không chậm đùa bỡn nàng, tay nàng ta nhắc Tô Tô cứng đờ, nàng thống khổ ôm cổ mình.

Tự Nữ khặc khặc cười, ngón tay nắm chặt.

"Người phàm nhỏ bé lại dám mưu toan đấu đá với ta."

Băng quan trong tay áo Tô Tô rớt xuống đất, biến thành nguyên bản lớn nhỏ, máu trên người nàng nhỏ lên trên băng quan.

Tự Nữ hưởng thụ khoái cảm giết chóc, không chú ý tới nhược thủy băng quan run lên, đang có xu hướng tan ra.

Câu Ngọc thấy chuyện nghiêm trọng vốn định đập nôi dìm thuyền, không ngờ băng quan đột nhiên lượn vòng ra ngoài, đánh lui Tự Nữ.

Tự Nữ kêu thảm một tiếng, Nhược thủy hòa tan người nàng ta.

Nàng ta biến thành một con rắn to, ngồi trên mặt đất lăn lộn.

Tô Tô rơi xuống, một đứa trẻ sắc mặt tái nhợt mơ hồ nhìn nàng.

1

Tô Tô kìm nén đau nhức, thấy bộ dạng đứa trẻ tay chân rụng rời, ngồi xuống trước mặt nó: "Đến đây, tở tở công đệ chạy đi."

Đôi mắt ướt sũng của đứa trẻ nhìn nàng một lát, giang hai cánh tay ghé vào trên lưng nàng.

Tô Tô nhịn xuống mùi máu tươi trong cổ, công đứa trẻ lão đảo chạy.

Đứa trẻ yên lặng ghé trên lưng nàng, vẫn quay đầu nhìn Xà Yêu, nó mím môi nói: "Yêu quái lại đuổi theo."

Đứa trẻ thấy nàng chạy khổ cực như vậy, nói: "Người buông ta xuống, tự mình đi được."

Tô Tô nói: "Nếu đệ thật sự muốn giúp ta thì hãy chỉ cho ta biết nên đi hướng nào."

Đứa trẻ ngẩn người, cuối cùng do dự nói: "Bên trái hình như có một tông miếu."

Tô Tô lấy ngựa chết làm ngựa sống, dứt khoát chạy về bên trái.

Tự Nữ đuổi theo, nhìn tông miếu, sắc mặt đại biến, nàng ta không cam lòng nhìn Tô Tô cùng đứa trẻ, cắn răng rời đi.

Tô Tô chạy vào tông miếu, đứa trẻ quay đầu nhìn, nói: "Yêu quái không đuổi theo nữa."

Câu Ngọc ngạc nhiên nói: "Tô Tô, người nhìn bên kia."

Chỉ thấy một chỗ hoang vu trên gốc bồ đoàn có một nam tử tóc trắng đang nhắm mắt ngồi.

Trên người y không có Yêu khí, xung quanh hiện ra ánh sáng màu trắng nhu hòa, quanh thân mang theo khí tức thánh khiết linh hoạt kỳ ảo. Cảm thấy được kết giới của mình dao động, nam tử lại từ từ mở mắt.

Một đôi mắt cô độc thê lương, vừa như lạnh lùng, lại như thương xót.

Chớp mắt đã vạn năm, Tô Tô phảng phất từ trong mắt của y nhìn thấy năm tháng chậm rãi trôi qua.

Nghĩ đến y rõ ràng là Thần lại độc thủ Hoang Uyên, cùng cộng đồng mấy vạn Yêu Ma vĩnh viễn ở nơi không thấy được ánh sáng, mũi Tô Tô cay cay.

1

Tô Tô buông đứa trẻ xuống, quy củ dập đầu.

"Tiền bối, văn bối Lê Tô Tô, bất đắc dĩ xâm nhập vào nơi đây, đã quấy rầy ngài, xin ngài tha thứ."

Tròng mắt màu bạc của nam tử nhìn nàng, không có ý trách tội, ngược lại trong mắt mang theo vài tia vui mừng: "Người tốt cuộc đã đến."

2

Tô Tô kinh ngạc ngược mắt, đứa trẻ sau lưng cũng mười phần mờ mịt.

Nam tử không nói gì, nhưng sau một khắc đứa trẻ ngất đi.

Nam tử nói với Tô Tô: "Người tiến lên đây."

Tô Tô vội vàng đi qua, đến gần mới phát hiện, thân thể nam tử đã gần như trong suốt. Y giơ tay lên, ngón tay chỉ ở mi tâm của Tô Tô.

Chính là vị trí bản thể chu sa của Tô Tô.

"Ta tên Tắc Trạch." Y ôn nhu nói.

1

Nội thương trên người Tô Tô bị Xà Yêu gây ra chậm rãi khỏi hẳn. Nàng mở to đôi mắt hắc bạch phân minh, không chớp mắt nhìn Tắc Trạch.

Tròng mắt màu bạc của y mang theo ý cười, lại nhẹ nhàng sờ lên tóc nàng.

"Tiểu hữu rất là kiên cường."

Tô Tô được một vị Thần cuối cùng trên đời khen, khó để không lộ ra một mặt tính trẻ con, chân tay luống cuống, lộ ra một nụ cười ngượng ngùng.

Ngay cả Câu Ngọc đều kinh ngạc: "Tô Tô người vậy mà lại thẹn thùng nha!"

Tắc Trạch rũ mắt nói: "Cửu Thiên Câu Ngọc, khó trách."

Câu Ngọc lần này cũng ngượng ngùng, bao nhiêu năm rồi không có người biết nó cuối cùng là cái gì. Tắc Trạch gọi tên của nó, nó cảm thấy hoảng đến nổi mặt nóng lên.

Tắc Trạch không vạch trần suy nghĩ kia của Câu Ngọc, y ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp mà ôn hòa, nói với Tô Tô: "Ta canh giữ ở Hoang Uyên quá lâu, Thần lực dần dần biến mất, Hoang Uyên bắt đầu xuất hiện khe hở. Thế giới này, Yêu Ma sắp hoành hành."

Tô Tô nói: "Văn bối là vì thế mà đến, phụ thân và các trưởng lão hy vọng Tô Tô thay đổi năm trăm năm trước, rút ra Tà Cốt, ngăn cản Ma Thần thức tỉnh, xin tiền bối chỉ điểm phương pháp."

Tắc Trạch nói: "Rút Tà Cốt cũng không phải dễ dàng như vậy, bỏ ra bất cứ giá nào người cũng không quan tâm sao?"

Tô Tô trịnh trọng gật đầu.

Con người màu bạc của Tắc Trạch trong trẻo mà thuần khiết, y không cố vũ cũng không có tức giận, chỉ nói: "Nếu như thế, tiểu hữu thử một chút đi."

Y mở tay ra, bên trong là một hạt châu tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Hạt châu từ trong tay Tắc Trạch bay đến trong tay Tô Tô.

Câu Ngọc tinh tế phân biệt: "Đây là... Diệt Hồn châu lệ, ta nghe nói, Diệt Hồn châu lệ có thể hóa thành chín cái Thần đinh, đinh nhập trong cơ thể Tà Ma. Nhưng chưa từng có người nào thấy Diệt Hồn châu lệ."

"Trước khi Thần chết đi, mới có thể hóa ra Diệt Hồn châu lệ."

Tô Tô ngẩng đầu, lúng ta lúng túng nói ra: "Ngài... Ngài..."

Tắc Trạch mỉm cười nói: "Ta sắp chết rồi."

Giọng điệu y thong dong bình thản, Tô Tô cùng Câu Ngọc lại không biết nói cái gì cho phải.

Thật lâu, Câu Ngọc nhỏ giọng hỏi: "Diệt Hồn châu lệ, làm sao mới có thể biến thành Diệt Hồn đinh tiêu diệt Tà Cốt?"

Việc này chưa từng có ai làm, cũng chẳng có ai có kinh nghiệm.

Tắc Trạch nhìn Tô Tô.

"Phương pháp duy nhất trên đời để rút Tà Cốt đó là mở tâm của Ma Thần, để châu lệ hóa thành chín cái Thần đinh, từng cái từng cái đinh đâm trong lòng của hãn."

Tô Tô lắp bắp, không thể tưởng tượng nói: "Đâm, mở tâm hãn ra?"

Không thể nào, không phải là điều nàng mong chờ!

Tắc Trạch mỉm cười nói: "Tiểu hữu thông minh, nhất định có thể lĩnh ngộ ý của ta. Phong ấn Hoang Uyên trong vòng ba năm tất phá, tiểu hữu chỉ có thời gian ba năm để đâm Thần đinh vào trái tim của hãn."

"Nhưng..." Tắc Trạch nhìn nàng, nhẹ nói, "Thế gian ít có người biết, Ma Thần không có tư tình."

Tô Tô nắm chặt Thần đinh trong tay.

Lần này Câu Ngọc cũng sợ ngây người.

Tô Tô còn muốn nói gì đó, Tắc Trạch đã một lần nữa nhắm mắt lại, tóc trắng thần chỉ, thân thể dần dần trong suốt, biến mất ở không trung.

2

-----HẾT CHƯƠNG 34-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Hành Thích Vua

Tô Tô cầm Diệt Hồn châu lệ, Thần châu ở trong tay nàng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như chủ nhân sắp tiêu tán của nó.

Gió nhẹ phất qua Hoang Uyên, Tô Tô nhìn ra ngoài cửa, mặt trăng màu lam mang theo sắc thái yêu dị, Thần lực từng tầng từng tầng một bao trùm khắp Hoang Uyên.

Nơi nàng đi qua, xương trắng vương vãi, ánh sáng màu vàng phong ấn Hoang Uyên sáng lên từng tấc đất.

Các yêu quái kinh dị lộ đầu ra, tru tréo lên.

Câu Ngọc nói: "Tắc Trạch sắp biết mất, y đã sớm không chịu đựng nổi, vạn năm tiêu hao khiến y không thể bảo vệ Hoang Uyên được nữa, bất lực nhìn yêu quái trốn đi. Trước khi y ngã xuống, Thần hồn tiêu tán, đã vì Hoang Uyên gia cố phong ấn. Theo như lời y nói, phong ấn này cùng lắm chỉ được ba năm."

1

Ba năm sau, mất đi Thần trấn thủ, một khi Ma Thần thức tỉnh, các yêu quái sẽ chạy ra khỏi Hoang Uyên, thiên hạ sẽ đại loạn.

Điểm sáng màu trắng rơi vào tay Tô Tô, được nàng nhẹ nhàng nâng lên.

Câu Ngọc: "Tắc Trạch muốn đưa người cùng tiểu hài tử ra khỏi Hoang Uyên."

Quả nhiên, giống như lời Câu Ngọc nói, Tô Tô thấy cảnh tượng Hoang Uyên càng ngày càng xa, Yêu Nguyệt màu lam kia ngày càng mờ nhạt.

Ánh sáng màu vàng của phong ấn lập lòe, cảm nhận được sự sụp đổ của các vị Thần, vô số yêu quái ở Hoang Uyên cố gắng chạy trốn.

Bao gồm cả Tự Nữ, trên mặt nàng ta vui vẻ, cũng muốn lao ra khe hở Hoang Uyên.

Một Thần lực sắc vàng tỏa ra toàn bộ Hoang Uyên, khiến cho lũ yêu quái không thể động đậy.

Chỉ có Thần lực trên người Tô Tô là ôn hòa, cảnh tượng cuối cùng trước khi nàng hôn mê là Hoang Uyên cách nàng ngày càng xa, nàng rơi vào trong khe hở.

Thần lực của Tắc Trạch bao bọc lấy nàng, ngăn cản trận gió trong khe hở, đưa nàng ra khỏi Hoang Uyên.

Khe hở phát ra ánh sáng vàng, chậm rãi khép lại.

Bên ngoài Hoang Uyên là cực Bắc của Thiên sơn.

Băng tuyết bao trùm, đưa mắt nhìn sang, khắp nơi trắng xóa.

Trận gió trong khe hở quá mãnh liệt, Tô Tô vô tri vô giác nằm trên mặt băng.

Câu Ngọc nói: "Tiểu chủ nhân, mau tỉnh lại!"

Tô Tô lông mi run rẩy, mở mắt ra.

Nàng thấy cảnh sắc lọt vào tầm mắt, nhận ra nàng đã ra khỏi Hoang Uyên, còn có một thân thể nhỏ bé lạnh lẽo nằm cạnh bên.

Là đứa trẻ Tô Tô cứu được từ trong tay Xà Yêu.

Sắc mặt đứa trẻ tái nhợt, tay nắm chặt vạt áo nàng, còn chưa tỉnh lại.

Câu Ngọc: "Trận gió trong khe hở của Hoang Uyên quá dữ dội, thân thể đứa bé này không tốt, dù được Tắc Trạch che chở cũng sẽ thấy khó chịu."

Tô Tô đỡ đứa bé dậy, hiện tại mới có thời gian nhìn cậu.

Cậu lớn lên hồng hào đáng yêu, gương mặt vẫn mang nét trẻ con.

Tô Tô nhìn đứa trẻ, không nhịn được nói: "So với Đạm Đài Tẫn khi còn nhỏ thì đáng yêu hơn nhiều."

Câu Ngọc tán đồng phụ họa: "Cũng đúng."

Đạm Đài Tẫn lúc nhỏ đều cười âm trầm, nếu bỗng nhiên hẳn cười rộ lên chính là lúc giết người, thật khiến người ta đau đầu.

"Có đáng yêu thì cũng phiền toái, thân thể đứa nhỏ này vừa thấy là biết có bệnh nên mới phải dùng Nhược thủy băng quan để phong ấn, trời xui đất khiến lại rơi vào Hoang Uyên, không ngờ lại bị ép cho tỉnh lại."

Câu Ngọc nói, "Người bây giờ cần tìm Đạm Đài Tẫn, đứa trẻ này phải làm sao bây giờ?"

Tô Tô nói: "Dẫn đứa nhỏ này ra khỏi băng sơn trước, tìm xem nhà nào có thể nhận nuôi nó hay không."

Câu Ngọc nhìn đứa trẻ, nói: "Khó lắm, trừ phi có điều thần kỳ, bằng không với thể chất của đứa nhỏ này thì sẽ sống không nổi. Trời sinh thân thể yếu ớt, được thiên tài địa bảo treo mệnh, hiện giờ nó không còn gì để dựa vào, không biết có thể sống được bao lâu."

Tô Tô xoa xoa gương mặt nhỏ của đứa bé, nói: "Cuộc đời vốn đầy biến cố."

Nếu có thể trưởng thành trong gió bão, tương lai đứa bé này nhất định sẽ ngoan cường hơn nhiều so với tất cả mọi người.

Trong một thế giới như vậy, sống cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Câu Ngọc cảm thấy đứa trẻ này có vài phần quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi là quen ở chỗ nào.

Nghĩ không ra nguyên nhân nên dứt khoát không nghĩ thêm.

"Tiểu chủ nhân, ta phải ngủ đông." Lần này tỉnh lại quá lâu, nó cần tranh thủ thời gian ngăn ngừa hao tổn, tiêu hao một chút linh lực cũng có thể khiến Tô Tô không quay về được thời điểm chính xác trong tương lai.

Tô Tô: "Được."

Thiên sơn quá lạnh, Tô Tô vội vàng dùng máu vẽ bùa, biến ra một con chim đại bàng, nàng và đứa nhỏ cùng ngồi lên.

Đại bàng chở hai người bay ra khỏi Thiên sơn, máu của Tô Tô không thể tiếp tục duy trì, đành phải để chim đại bàng đáp xuống gần đó.

Nàng cũng đứa trẻ đang hôn mê, tiếp tục đi ra ngoài.

Dưới chân Thiên sơn là đường núi quanh co, nước suối từ trên núi chảy xuống, càng ra ngoài càng ấm áp.

Trong rừng chim sẻ ríu rít, tò mò nhảy ra nhìn bọn họ.

Tô Tô đi không lâu liền toát mồ hôi.

Rõ ràng Thiên sơn rất lạnh, tại sao bên ngoài lại nóng như vậy?

Vào lúc đứa trẻ tỉnh lại, sóc con ló đầu ra, trong miệng nhét đầy hạt thông, trốn ở trên cây nhìn bọn họ.

Đứa bé chớp chớp hàng lông mi dài, nhận ra có người đang cõng mình.

Thiếu nữ nhẹ nhàng thở ra, trên trán chảy chút mồ hôi, đôi môi hồng hồng tựa như cánh hoa.

Đứa nhỏ ngơ ngác nhìn gương mặt thiếu nữ.

Nàng dùng vải lụa buộc lên hai búi tóc hình nụ hoa, dải lụa rũ xuống lộ ra vẻ xinh xắn đáng yêu.

Thân thể thiếu nữ mềm mại, đứa nhỏ bỗng nhiên nhớ tới lời mẹ dặn nam nữ từ bốn tuổi không chung chăn chiếu, có vài phần thẹn thùng, lặng lẽ thu lại tay đang đặt ở trên vai nàng.

1

Tô Tô thấy động tĩnh trên lưng, cười nói: "Đệ tỉnh rồi?"

Đứa nhỏ nhìn nàng một chút rồi lặng lẽ nhìn nàng thêm chút nữa, nhỏ giọng nói: "À, đa tạ người đã cứu ta. Ta rất nặng, người làm vậy sẽ rất mệt, để ta xuống đi, ta có thể tự đi."

Tô Tô cảm thấy đứa nhỏ này rất ngoan, nàng nghe theo, buông đứa nhỏ xuống: "Ta tên Diệp Tịch Vụ, đệ tên gì?"

Đứa bé do dự một lát, thấp giọng nói: "Ta tên Tiểu Sơn."

Tên này vừa nghe đã biết không phải tên thật, nhìn bộ dạng rụt rè của Tiểu Sơn, Tô Tô cũng không vạch trần cậu.

Đứa trẻ có thể được dùng nước thủy băng quan, trên người lại mặc áo bào dệt từ ngọc tơ tằm, nhìn thế nào cũng không có khả năng được đặt cái tên "Tiểu Sơn".

Không biết đứa trẻ này là hòn ngọc quý nhà ai mà lưu lạc đến nơi này.

Theo lời Câu Ngọc nói, trong thời buổi loạn lạc, người quá mức kiêu quý căn bản sống không nổi.

Tô Tô nóng đến mức sau khi buông Tiểu Sơn liền vội vàng cởi áo choàng ném đi.

Mặt Tiểu Sơn càng hồng.

Tô Tô nói: "Tiểu Sơn, đệ cũng thấy, băng quan của đệ đã tan chảy, ta không có cách nào tìm Nhược thủy để đúc lại cho đệ, sau này đệ tính thế nào?"

Nàng vẫn quyết định hỏi Tiểu Sơn một chút.

Tiểu Sơn nhìn nàng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta có thể đi theo người không?"

Tô Tô có vài phần ngoài ý muốn, lắc đầu nói: "Ta có việc phải làm, rất nguy hiểm, không thể mang đệ theo."

Đầu ngón tay Tiểu Sơn trắng lên, nói: "Được rồi."

Cậu cũng biết mình là kẻ phiến phức.

Nếu cậu không buông tha, Tô Tô còn có thể tàn nhẫn, nhưng đứa nhỏ này lại ngoan ngoãn quá mức, trong lòng Tô Tô dâng lên cảm giác tội lỗi.

Cũng may nàng hiểu rõ hiện giờ không thể hành động theo cảm tính. Rơi vào tay Đạm Đài Tẫn, Phiên Nhiên còn muốn đi tìm cái chết, đừng nói tới một đứa trẻ yếu ớt như vậy.

Hai người đi được một lúc, trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó là giọng nói của một người đàn ông thô lỗ: "Bà nội nó, đây là cái thể đạo rách nát gì thế. Đám cướp Chu quốc sắp cướp thôn chúng ta rồi, nếu không phải lão tử biết săn thú thì đã sớm chết rồi."

Một giọng nói khác vang lên: "Nghe nói bọn chúng đã đánh tới Vũ Châu, không biết Đại Hạ còn có thể chống lại đám thuộc hạ mọi rợ của Chu quốc trong bao lâu."

Người đàn ông kia lại nói: "Chu quốc đổi Hoàng đế, người không biết sao?"

"Cái gì? Đổi Hoàng đế?"

"Hai ngày trước, nghe nói Hoàng đế tiền nhiệm của Chu quốc bị đệ đệ mình giết chết, hiện tại thi thể còn đang treo ở biên giới Mạc Hà." Một người đàn ông nói.

Người kia cao hứng: "Trước đây Hoàng đế Chu quốc Đạm Đài Minh Lăng nuôi dưỡng yêu quái khiến dân chúng lầm than, hiện tại đổi Hoàng đế, tân đế chắc sẽ không tàn bạo như Đạm Đài Minh Lăng."

Người còn lại cười nhạo nói: "Người nói xem tân đế là người nhân từ cỡ nào, nghe nói khi hắn ta bắt được ca ca mình, cũng không vội dâng cơ, mà là xẻo đi từng miếng thịt, móc mắt, toàn bộ đút cho chó hoang. Hai chân chỉ còn xương trắng, đám ruồi bọ và độc trùng đến bu đầy. Đạm Đài Minh Lăng bị trói trên cột cờ, chống cự được ba ngày, cuối cùng mới tắt thở. Có người nói, tân đế không vội dâng cơ là vì muốn đánh bại Đại Hạ mới dâng cơ."

Người kia không thể tin được, nói: "Nhưng... Đạm Đài Minh Lăng không phải nuôi yêu quái sao? Trận chiến ở Mạc Hà, yêu quái hắn nuôi cơ thể cao như một tòa núi nhỏ, ngay cả Diệp đại tướng quân cũng thua, sao có thể bị tân đế giết?"

Bá tánh chỉ mong có cuộc sống yên ổn, hiển nhiên tân đế Chu quốc tàn nhẫn, đáng sợ hơn so với vị trước, thật sự khiến người ta kinh hãi đến khó có thể chấp nhận được.

Người đàn ông lên tiếng: "Ai mà biết, yêu quái cũng là yêu quái, người tưởng là con chó con mèo sao?"

Hai người thợ săn đi về phía trước, đối diện với Tô Tô và Tiểu Sơn.

Nơi rừng núi hoang vắng này, tại sao lại có một thiếu nữ xinh đẹp và một đứa trẻ con? Chẳng lẽ...

Còn chưa đợi mặt bọn họ biến sắc, Tô Tô lên tiếng hỏi: "Xin hỏi hai vị đại ca, tân đế Chu quốc theo lời các vị, tên là Đạm Đài Tẫn sao?"

Thấy ngữ khí của nàng hiền lành, trên người cũng không có cảm giác yêu mị.

Người đàn ông đi trước lá gan lớn hơn chút, trả lời: "Chúng ta cũng không biết tân đế tên gì."

Tô Tô nghe bọn họ đàm luận, liền biết tình hình bây giờ không tốt lắm.

Hơn nữa thời tiết nóng đến kỳ lạ, căn bản không giống đầu tháng Ba khi nàng mới đi vào Hoang Uyên.

"Đại ca, bây giờ là tháng mấy?"

Thợ săn trả lời: "Tháng Bảy, cô nương, cô và đứa trẻ này, tại sao lại ở trong rừng núi?"

Tô Tô nói: "Vốn dĩ lên núi hái thuốc, không ngờ ở trong núi đợi một lúc lâu vẫn không tìm được thuốc."

Hán tử nói: "Nơi này của chúng ta cũng không yên bình, Chu quốc đánh tới, tất cả đều nhờ Tuyên vương Điện hạ trông coi cửa thành. Cô nương, đừng tìm thuốc nữa, mai về nhà, cùng người nhà nhanh chóng rời nhà đi."

Hai người này hóa ra là người tốt.

Tô Tô nói: "Ta biết rồi, bây giờ sẽ mang đệ đệ lập tức trở về. Vừa nãy nghe các vị nói... Diệp đại tướng quân binh bại ở Mạc Hà, có chuyện gì xảy ra sao?"

Thợ săn nặng nề thở dài, nói: "Hoàng đế tiền nhiệm của Chu quốc nuôi một con bạch hổ, yêu quái kia thân cao bằng nửa tòa núi nhỏ. Hai quân còn chưa giao thủ, quân đội của Diệp đại tướng quân đã bị bạch hổ cắn chết. Các binh sĩ chạy trốn, còn chưa kịp đánh thì đã thua.

"Mạc Hà thất thủ, bây giờ đã rơi vào tay Chu quốc."

Tô Tô vội vàng nói: "Diệp đại tướng quân có sao không?"

"Nghe nói bị trọng thương, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh. Tuyên vương Điện hạ của chúng ta đang thay Diệp đại tướng quân canh giữ ở Vũ Châu."

Tô Tô trong lòng mười phần nặng nề.

Nàng không ngờ mình đi vào Hoang Uyên chưa đến ba ngày, vậy mà bên ngoài đã qua ba tháng.

Xem ra dòng chảy thời gian trong Hoang Uyên khác nhau, vừa ra ngoài, đại cục đã thay đổi, cục diện trở nên hồng бет. Chỗ tốt duy nhất, khả năng chính là chỗ kỳ quái trong Hoang Uyên làm cho Kết Xuân tằm trên người nàng không phát tác.

Bây giờ Đạm Đài Tần đã giết Đạm Đài Minh Lăng, còn đang đối đầu với Tiêu Lãm.

Phụ thân bị thương, đại ca trúng độc ở Gia Dục quan, Nhị ca đầu quân cho Đạm Đài Tần, không có một tin tức tốt.

Trong nháy mắt, nhân gian đã là tháng Bảy.

Tô Tô cảm ơn hai người thợ săn, mang theo Tiểu Sơn đi về phía trước.

"Tới chân núi, chúng ta phải tách ra." Tô Tô nói với Tiểu Sơn, "Tỷ tỷ đến Vũ Châu, Vũ Châu đang có chiến sự, không thể mang đệ theo. Đến lúc đó ta sẽ tìm một gia đình tốt cho đệ."

Tiểu Sơn cảm thấy mất mát, nhìn xuống mặt đất.

Đều là như vậy, phụ thân không nói lời nào đã rời xa cậu, mẫu thân cũng rất ít khi tới gặp cậu, sau lại nói phải đến một nơi rất xa, bây giờ... thiếu nữ trước mắt, cũng muốn bỏ cậu đi.

Tiểu Sơn nói: "Tỷ tỷ thật trọng."

Cậu đã quen với ly biệt, cũng không biết thân thể này có thể sống đến năm nào, tỷ tỷ nhìn qua không phải người bình thường, nàng đi làm đại sự, nhất định không thể mang theo cậu.

2

Tô Tô dù trong lòng nhớ Vũ Châu, thấy bộ dạng đáng thương của cậu, cũng có vài phần không đành lòng.

Nàng hái một mảnh lá trúc, lấy máu nhỏ lên lá trúc, lá trúc biến thành một con chim nhỏ xanh biếc.

Nàng đặt chim bói cá vào tay Tiểu Sơn.

"Đừng buồn, cái này tặng cho đệ."

Chim bói ca ngoan ngoãn cọ cọ vào tay Tiểu Sơn, Tiểu Sơn nhấp khóe môi, trong ánh mắt toát ra vui vẻ cực độ.

"Cho ta thật sao?"

Tô Tô cười nói: "Đúng vậy."

Tiểu Sơn thận trọng nói: "Nó sẽ luôn ở bên cạnh ta sao?"

Tô Tô lắc đầu, linh lực tiêu hao cũng không nhiều, đây là sinh linh mà nàng mượn từ sức mạnh của Khuynh Thế Hoa mà biến thành.

Nếu nàng chết, con chim nhỏ này sẽ biến trở lại thành lá trúc.

Tiểu Sơn thấy nàng lắc đầu, ngăn người, thấp giọng kiên định nói: "Ta sẽ trân trọng nó."

Chú chim nhỏ pi pi kêu một tiếng, bay lên vai Tiểu Sơn.

1

*

Trong thành Mạc Hà, thiếu niên trong y phục màu đen đang ngồi trên ngai vàng.

Hắn miễn cưỡng ngồi, một con bạch hổ đang nằm sấp ở trước mặt. Hắn lạnh lùng liếc nhìn đại thần bị trói trong điện, đại thần bị ép quỳ xuống.

"Nghịch tặc, người hành thích vua, không xứng làm tân quân!"

"Hôm nay cho dù chúng ta có chết, cũng không thần phục người."

2

"Người làm nhục Chu đế, lòng lang dạ sói, nhất định sẽ chết không được tử tế."

Bọn họ rất đông, tốt xấu gì cũng là tâm phúc của Đạm Đài Minh Lăng ở Chu quốc, lại theo Đạm Đài Minh Lăng nhiều năm như vậy, giờ phút này bất kì ai cũng sẽ không chấp nhận Đạm Đài Tần dùng "tà môn ngoại đạo" thương vị.

Bên ngoài, Đạm Đài Minh Lăng vẫn bị đóng đinh trên cột cờ, tự cổ chí kim chưa từng thấy Hoàng đế nào thảm như vậy.

Tiểu súc sinh trước mắt này căn bản không phải là người.

Quan văn vốn nặng khí khái, nếu bọn họ thần phục nghịch tặc này, về sau sử sách sẽ viết lại thế nào?

Nghĩ đến điều này, bọn họ càng thêm hăng hái, giống như mắng Đạm Đài Tần nhiều thêm một câu thì trong lòng sẽ vui sướng thêm một chút.

Tiếng mắng chửi cứ hết đợt này lại đến đợt khác, trong điện đã thành một đám đông ồn ào.

Mấy tướng lĩnh của Di Nguyệt tộc nhìn Đạm Đài Tần, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

-----HẾT CHƯƠNG 35-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Trở Về

Bọn họ mắng hăng say, nhóm quan văn vốn thích nói, họ thay nhau mắng Đạm Đài Tẫn, mà mỗi lời mắng chửi lại không giống nhau.

Đạm Đài Tẫn ngồi trên ngai vàng, nghiêm túc, chăm chú lắng nghe.

Hắn vẫn chưa khuyên can đám quan văn, cũng không hạ lệnh cho người giết bọn họ. Nhóm quan văn thấy vậy lập tức thêm tự tin, Đạm Đài Tẫn còn chưa đăng cơ, không được mọi người chấp nhận, hắn cũng chỉ là tên loạn thần tặc tử.

1

Người muốn trở thành đế vương, ai lại không cần thanh danh, Đạm Đài Tẫn chắc chắn không dám làm gì đám lão thần bọn họ.

1

Sáu tuổi làm con tin, bây giờ lại làm bạn với đám dị tộc và Yêu vật, Đạm Đài Tẫn căn bản không xứng làm Hoàng đế Chu quốc!

Lúc Dương Kỵ đi vào, nhìn thấy cục diện như vậy.

Đạm Đài Tẫn ngồi dựa vào ngai vàng, quần thần phần nộ mắng chửi, đã mắng đến "đoạn tử tuyệt tôn, chết không được tử tế". Tiếng cãi cọ ồn ào, ai không biết đây là phủ của thành chủ thành Mạc Hà, còn tưởng rằng đây là cái chợ bán thức ăn nào đó.

Dương Kỵ nhìn Đạm Đài Tẫn một chút, ria mép giật giật vì hoảng sợ.

Lão ta nhỏ giọng hỏi Nhập Bạch Vũ ở bên cạnh: "Chuyện gì xảy ra vậy, đám lão thần này không muốn sống nữa à? Điện hạ còn chưa tức giận sao?"

Tình huống trước mắt, hai nước giao chiến, cũng không thể giết sạch văn võ cả triều, nhưng bọn họ mắng Đạm Đài Tẫn như vậy, điện hạ nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Nhập Bạch Vũ là thủ lĩnh Dạ Ảnh vệ của Di Nguyệt tộc, hiện giờ đã chuyển tới chỗ sáng, hắn ta thấp giọng nói: "Điện hạ đã nghe bọn họ mắng một canh giờ."

1

Một bên, Diệp Trữ Phong nhìn xuống mặt đất, không nói một lời.

Thời gian mắng lại thêm khoảng một chén trà nhỏ, có người bí từ, thanh âm trong điện dần nhỏ xuống.

Rốt cuộc, Đạm Đài Tẫn có động tĩnh.

Hắn ngáp một cái, hỏi các đại thần: "Mắng xong rồi?"

Giọng hắn bình tĩnh, không hề to hơn so với bất kỳ một người lòng đầy căm phẫn nào ở phía dưới, các đại thần lại càng thêm hăng hái: "Hôm nay chúng ta dù chết ở chỗ này, cũng sẽ không nhận cầu tặc như người làm tân quân."

Một thần tử khác có cốt khí phụ họa: "Đúng vậy, cầu tặc, muốn giết cứ giết, Quan mỗ ta tuyệt đối không cống hiến cho người."

Ai ngờ, nghe thấy lời này, người nọ trên ngai vàng lại đỡ trán, thấp giọng cười rộ lên.

"Các người cho rằng, ta gọi các người tới là muốn chiêu hàng?" Đạm Đài Tẫn cổ quái nói.

Chẳng lẽ không đúng sao?

Đạm Đài Tẫn vỗ vỗ tay: "Bưng lên."

Đám người hầu cầm một cái thùng gỗ đi vào, mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý của Đạm Đài Tẫn.

"Cầu tặc như ta, không thích chết chóc." Đạm Đài Tẫn nói, "Chư vị mắng lâu như vậy, chắc cũng đói bụng. Thấy các người trung thành với tiên đế như thế, ta rất cảm động, liền thành toàn cho các người, lấy di thể tiên đế bảo quản rồi đưa lại cho các người."

Dương Kỳ có loại dự cảm xấu, hẩn nhìn về phía Nhập Bạch Vũ, Nhập Bạch Vũ nghĩ đến cái gì, cúi đầu, không nói lời nào.

Đám người hầu lấy chén nhỏ, theo thứ tự từ trong thùng gỗ, lấy ra một chén canh thịt nhỏ.

2

Đạm Đài Tẫn khẽ cười nói: "Thay tên loạn thần tặc tử là ta, khoản đãi chư vị đại nhân cho tốt."

Đám người hầu nắm cầm thần tử, đang lúc muốn cho ăn canh thịt, có người thấy thịt trong chén, rớt cuộc phản ứng lại, kinh hãi kêu to: "Đây là thịt tiên đế!"

Đạm Đài Tẫn vậy mà lại nấu Đạm Đài Minh Lãng để các thần tử chia nhau ăn.

15

Mọi người sắc mặt tái mét, liều mạng giãy giụa, nhưng mà một đám quan văn làm sao chống lại được thích khách Di Nguyệt, rất nhanh, trong điện vang lên tiếng nô khan liên tiếp.

Đạm Đài Tẫn nghi hoặc nói: "Người các người ủng hộ, bây giờ đang ở trong thân thể các người, các người có thể vĩnh viễn nguyện trung thành vì hãn ta, tại sao không ai vui thế?"

Dương Kỳ nghe thấy giọng nói ôn nhu của Đạm Đài Tẫn, da gà đều nổi lên.

Đạm Đài Tẫn nghiêm túc nghĩ nghĩ, bưng tỉnh nói: "A, vậy đi, chứ vị không vui, có lẽ chắc vẫn chưa tận hưởng. Thêm một chén canh thịt cho những đại nhân không vui đi."

Lời này vừa nói ra, không ai ngồi đây dám hé răng.

Lại thấy có người trong mắt lộ ra hoảng sợ, nhưng vẫn nở một nụ cười tươi: "Vui chứ, lão thần vui chứ. Điện... Không, đa tạ bệ hạ ban ân."

Hãn ta té ngã lộn nhào, gượng cười: "Có bệ hạ thủ Đại Chu ta, Đại Chu ta nhất định lưu danh muôn đời, phúc trạch kéo dài."

Đạm Đài Tẫn cười ha ha.

Có một người mở đầu, đám thần tử mặt như màu đất, cười rộ lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, quân cười, thần cũng cười.

3

Lúc trước Quan đại nhân mắng Đạm Đài Tẫn lợi hại nhất, khó có thể tiếp thu sự thật bản thân ăn thịt tiên đế, đứng dậy, vọt tới cây cột.

Đạm Đài Tẫn rất có hứng thú nhìn xem, chờ Quan đại nhân vỡ đầu chảy máu ngã xuống.

Đạm Đài Tẫn thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên tối tăm.

Lúc này không một người dám mắng hấn, nơm nớp lo sợ quỳ xuống, Đạm Đài Tẫn nhìn Quan đại nhân hồi lâu, cuối cùng nhẹ giọng nói: "Đem di thể của lão ta đưa về cho người nhà lão đi."

Mọi người sắc mặt trắng bệch.

Ai cũng đều hiểu hấn có ý gì, đây tuyệt đối không phải ban ân. Quan đại nhân vừa chết, người nhà của lão cũng sẽ gặp tai họa.

Mấy thần tử có cốt khí, sống lưng dần dần còng xuống.

Đối với bọn họ, chém giết cũng tốt hơn nhiều so với tình huống trước mắt. Ăn thịt của Đạm tiên đế, thanh danh của họ đã sớm dơ bẩn. Mặc kệ có nguyện ý hay không, hôm nay ra khỏi đại điện, bọn họ và Đạm Đài Tẫn đã là cá mè một lứa.

Lại không có ai phản kháng, từng người cúi người đi xuống.

Chờ các đại thần hàng phục bị kéo ra ngoài, Dương Kỳ đối mặt với Đạm Đài Tẫn, chân trở nên mềm nhũn.

Bọn họ còn cho rằng mình có thể toàn thân lui ra, hiện tại xem ra, đi theo Đạm Đài Tẫn, coi như nát thành một bãi thịt thối, sinh giòi bọ, tâm cũng không dám sinh ra nửa phần phản bội.

Lão ta lấp bấp hội báo: "Tiểu nhân thống kê qua, lương thảo Mạc, Mạc Hà, đại quân có thể ăn trong ba tháng, không không, đủ để đại quân ăn trong ba tháng...Yêu quái Đạm Đài Minh Lăng để lại...Yêu quái..."

1

Đạm Đài Tẫn liếc mắt nhìn lão ta một cái.

Dương Kỳ chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống, Nhập Bạch Vũ mặt không cảm xúc đỡ lão ta dậy.

Đạm Đài Tẫn nghiêng đầu, nói: "Người sợ ta?"

Dương Kỳ nói: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám."

Đạm Đài Tẫn tươi cười thẹn thùng: "Dương Kỳ tiên sinh chớ sợ, thịt bọn họ ăn không phải là Đạm Đài Minh Lãng, chỉ là thịt heo biến chất thôi."

2

"Thịt heo?" Dương Kỳ theo bản năng nhìn về phía Nhập Bạch Vũ và Diệp Trữ Phong.

Diệp Trữ Phong không có phản ứng gì, Nhập Bạch Vũ lại gật đầu nhẹ đến không thể phát hiện, Dương Kỳ nhẹ nhàng thở ra, cảm giác gợn sóng trong lòng cuối cùng cũng phai nhạt đi một chút.

Đạm Đài Tẫn nhẹ giọng nói: "Người xem, không đánh mà thắng, cũng không cần giết người, đời này của bọn chúng đều không thể lấy tên tuổi Đạm Đài Minh Lãng quay lại đối phó ta."

Dương Kỳ tưởng tượng, vậy cũng đúng!

Dù là thịt heo cũng không thể khiến bóng ma tâm lý của Dương Kỳ với Đạm Đài Tẫn vơi đi nửa phần. Lão ta miễn cưỡng khôi phục cảm xúc, trôi chảy hội báo tình hình quân doanh.

Đạm Đài Tẫn hững hờ nghe, hần rử mắt nhìn ngón tay trắng nõn như ngọc của mình.

Nghĩ thầm, Kinh Lan An nói không sai, mặc dù trong lòng không cho là đúng, nhưng hần cần phải nguy trang giống mọi người.

Hần nghiên ngẫm từng chút một, học cử chỉ của người khác, ít nhất khi nhìn lại, hần học được không tồi.

*

Năm ngày sau khi tiên đế Chu quốc chết, văn võ cả triều đều sẵn sàng góp sức cho tân quân.

Tô Tô ngồi ở trong tửu lâu, lúc nghe thấy tin tức này, nhin không được lắm bầm nói: "Hắn đã làm gì?"

Không ai lại thuận lợi như vậy!

Thay đổi triều đại, mưu triều soán vị, sao có thể thuận buồm xuôi gió như thế.

Chuyện này chưa hề truyền ra ngoài, Tô Tô nghĩ trăm lần cũng không ra, một đôi phu thê trung niên ngồi đối diện nàng, nhắc nhở nàng: "Cô nương..."

Tô Tô ngẩng đầu, phản ứng lại, nói: "Đại thúc, đại nương, hy vọng hai người chăm sóc tốt cho Tiểu Sơn."

Đôi phu thê thành thật ở trước mặt vội vàng gật đầu, hiền từ nói: "Cô nương yên tâm, chúng ta không có con, sẽ đối xử với Tiểu Sơn như con trai ruột, sẽ không làm khổ nó." Nam nhân phụ họa: "Chúng ta sẽ mang Tiểu Sơn rời xa nơi này, Mạc Hà và Vũ Châu cũng không an toàn, mấy năm nay ta và phu nhân tiết kiệm được chút của cải, rời khỏi Vũ Châu cũng có thể sống tốt."

1

Tô Tô gật đầu: "Ta có thể nói với Tiểu Sơn mấy câu chứ?"

Hai vợ chồng hiền lành hiểu ý đi ra ngoài, người phụ nữ liên tục quay đầu lại nhìn Tiểu Sơn, có thể nhìn ra, bà rất thích Tiểu Sơn.

Tô Tô nói: "Đệ thích bọn họ không?"

Trông mắt Tiểu Sơn thanh triệt nhìn Tô Tô, gật đầu nói: "Thích."

Tô Tô thở dài, xoa đầu cậu: "Phải làm gì thì mới tốt cho đệ đây."

Ngoan như vậy, rõ ràng không muốn đi, nhưng cũng không biểu hiện ra nửa phần.

Tô Tô thật sự thương tiếc cậu, đã rất lâu rồi nàng không thương tiếc một người như thế. Nhưng nàng thật sự phải đi, đôi phu thê kia là người tốt, gia cảnh giàu có, Tiểu Sơn đi theo bọn họ thì tốt hơn nhiều so với đi theo nàng.

Tô Tô nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Sơn.

Mạch đập của cậu nhóc suy yếu, gần như không giống người sống. Đôi phu thê kia dù có tốt, cũng không thể giúp Tiểu Sơn kéo dài sự sống.

Nàng vạch một đường trên cổ tay mình, đưa tới bên môi Tiểu Sơn.

Tiểu Sơn liếc nhìn nàng một cái, giống hai ngày trước, nhẹ nhàng mút lấy máu nàng. Khuynh Thế hoa cải tạo thân thể thiếu nữ, máu cũng không có mùi tanh, ngược lại mang theo mùi hoa nhàn nhạt với Thần lực vô thượng, Tiểu Sơn biết, nàng muốn cậu có thể sống lâu hơn mấy năm.

Cậu không dám dùng sức, cánh môi như có như không chạm gần cổ tay nàng.

Da thịt thiếu nữ mềm mại, mùi hương nhàn nhạt dễ ngửi, làm cậu có mấy phần luống cuống tay chân.

Môi cậu vừa khô, nhịn không cho mặt đỏ tai hồng.

Vẫn không nhịn được lặng lẽ nhìn nàng.

Nàng nhẹ nhàng cười nhìn cậu: "Sao thế?"

Tiểu Sơn vội vàng buông nàng ra.

"Đa tạ."

Cậu không chịu gọi Tô Tô là tỷ tỷ, Tô Tô cũng không thèm để ý, đứa nhỏ này vừa ngoan ngoãn lại trưởng thành sớm, trong lòng có suy nghĩ của mình.

"Sau này hãy sống thoải mái, nếu có cơ duyên, nhất định phải nắm lấy. Tiểu Sơn, làm người phải kiên cường, hy vọng có một ngày chúng ta sẽ gặp lại."

Tiểu Sơn trầm trầm nói: "Được, ta hiểu rồi."

Ta đồng ý với người.

Tô Tô gật gật đầu, dự định rời đi, Tiểu Sơn nhấp môi, ngón tay nhẹ nhàng níu lấy tay áo Tô Tô.

Cậu bỏ một hộp ngọc lớn bằng ngón cái vào trong tay Tô Tô.

Tô Tô rũ mắt nhìn, một tiểu trùng màu trắng ngủ trong hộp ngọc.

1

Tiểu Sơn nói: "Ta, ta chỉ có cái này, tặng cho người, người không cần sợ nó, cũng không cần ghét bỏ nó. Người mang theo nó, sẽ không trúng độc."

2

Cậu sợ Tô Tô không cần, hốt hoảng lui về phía sau vài bước: "Ta đi tìm bọn họ đây."

Còn không đợi Tô Tô nói chuyện, cậu đã chạy ra bên ngoài, cầm tay đôi phu thê.

Nữ nhân mừng đến mặt mày hơn hở, Tô Tô tâm tình phức tạp cất kỹ hộp ngọc, nhìn bọn họ đưa Tiểu Sơn ngồi lên xe ngựa rời đi.

Trên xe ngựa.

Người phụ nữ nói: "Đừng nhìn nữa, tử tử con đã đi xa."

Tiểu Sơn thấp giọng nói: "Nàng không phải tử tử của ta."

Nữ nhân không nghe rõ cậu nói gì: "Con chim trên vai con, là gì thế?"

Nói xong, bà muốn bắt lấy.

Tiểu Sơn bảo vệ chim nhỏ vào lòng bàn tay, nhấp môi nói: "Xin, xin đừng chạm vào nó."

Người phụ nữ che miệng cười rồi nói: "Đứa nhỏ này, nương không giành với con."

Tiểu Sơn trầm mặc.

Cậu rất muốn nói, cậu không phải trẻ con, tuy rằng thân thể nhìn qua là sáu, bảy tuổi, nhưng cậu đã mười hai tuổi.

Cậu là một thiếu niên, cậu cũng nhớ rõ mẫu thân mình, mẫu thân tên Kinh Lan An.

4

Cậu là thiếu chủ Di Nguyệt tộc, Nguyệt Phù Nhai.

18

*

Tô Tô đeo kiếm nhỏ trên lưng, bốn ba mấy ngày, đi thuyền đến Mạc Hà.

Mạc Hà đã là giữa hè chói chang, Tô Tô thay váy nữ tử nhẹ nhàng, ở trong thành quan sát tình huống.

Trên thực tế, nàng cũng không biết cụ thể nên làm gì. Tắc Trạch nói Ma Thần không có tư tình, vậy chắc hẳn là kẻ lòng dạ lạnh lùng.

Sử sách ghi lại, không có tư tình, sau này có thể mọc ra, nhưng quá trình gian khổ, cần phải dạy một người biết yêu với hận, đau với ngọt.

Tình cảm con người là chuyện phức tạp nhất trên đời.

Theo hiểu biết của Tô Tô về tình hình trước mắt, Đạm Đài Tần chỉ có cảm giác với Diệp Băng Thường, nhớ mãi không quên, có lẽ nếu cần chọn người, Diệp Băng Thường là thích hợp nhất.

Nhưng Diệp Băng Thường đã gả cho Tiêu Lãm, phu thê người ta đang hòa hợp.

Tách ra nghiêm nhiên biến thành địa ngục khó khăn, khó trách Tắc Trạch chỉ cười bao dung, không cố vũ nàng, cũng không đả kích nàng. Đây chính là một việc không có hy vọng.

Nàng còn đang nghĩ biện pháp, đường đi bỗng loạn một trận, mọi người chạy vội lên.

Một cô gái bị đám người chen ngã, ngã xuống bên chân Tô Tô, Tô Tô vội vàng nâng nàng dậy: "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Cô gái kia vội vàng nói: "Chiến hổ mà tiên đế Chu quốc nuôi cứ cách vài ngày là đi chọn nữ tử phụng dưỡng, đây chính là yêu quái, không ai còn sống trở về! Cô nương, người mau chạy đi."

Quả nhiên, cách đó không xa, một hàng binh sĩ ánh mắt sắc bén nhìn về phía đám người.

Tô Tô lúc trước nghe thợ săn nói qua, Đạm Đài Minh Lăng có một con hồ Yêu cao như ngọn núi nhỏ, có thể giúp hắn ta đánh giặc.

Đạm Đài Tần giết Đạm Đài Minh Lăng, có lẽ hắn không nỡ giết con hồ Yêu này, vì vậy tiếp tục nuôi, để hồ Yêu đánh giặc cho hắn.

Dù sao người thường cũng không đánh thắng được yêu quái lợi hại, Tô Tô nghiêng rằng, cũng không thể trông cậy vào Đạm Đài Tần có cái nhìn khác.

Mắt thấy binh lính càng ngày càng gần, Tô Tô cũng không định trốn, hồ Yêu ăn nữ tử đúng không? Nhìn nàng đánh bạo đầu của nó đây!

1

Hồ Yêu vốn là uy hiếp của Diệp lão gia, nàng muốn đến chỗ Đạm Đài Tần, thuận tiện giải quyết hồ Yêu.

Theo Tô Tô thấy, dù Đạm Đài Tần muốn làm Hoàng đế, cục diện như trước mắt là tốt nhất, nếu hắn thật sự diệt Hạ quốc, nhất định là tên bạo quân vô pháp vô thiên.

Nàng vừa tự nhắc nhở mình cũng là lúc binh lính bắt được nàng, nàng làm bộ giãy giụa vài cái đã bị mang đi.

Sau khi Tô Tô bị bắt đi, cũng không trực tiếp bị đưa đến bên hồ Yêu, mà ma híp mắt đánh giá nàng một phen, cuối cùng Tô Tô bị nhốt ở một phòng.

Trong phòng, còn có năm cô gái nữa.

Các cô sắc mặt tái nhợt, còn có hai người rơi lệ. Thấy Tô Tô bị đẩy mạnh vào, các nàng nhìn thoáng qua, lại tuyệt vọng cúi đầu.

Một cô gái sắc mặt khó coi, nói: "Vân Nhi, không được, chúng ta không thể ngồi chờ chết, nếu không nghĩ ra cách chúng ta nhất định sẽ chết."

Triệu Vân Nhi khuôn mặt tiều tụy, nói: "Còn còn cách nào nữa, Đạm Đài Minh Lãng giữ chúng ta lại còn không phải vì đêm nay. Trước đây ta nghe cha nói, hẳn ta tìm được một con đại Yêu ngủ say, đang chờ đánh thức."

Yến Uyển nói: "Nhưng mà Đạm Đài Minh Lãng đã chết, Mạc Hà bây giờ do đệ đệ hẳn làm chủ, chúng ta... nói không chừng còn có cơ hội."

3

Yến Uyển nhìn khuôn mặt mỹ lệ kiều diễm của Triệu Vân Nhi: "Đúng! Vân Nhi, người xinh đẹp như vậy, đêm nay chúng ta còn một cơ hội, trước khi nghi thức bắt đầu, tân đế sẽ triệu kiến chúng ta, chỉ cần hẳn... hẳn coi trọng người, chúng ta sẽ không cần đi đánh thức đại Yêu."

Triệu Vân Nhi ngẩn ra, trong mắt toát ra vài phần mong đợi.

Tô Tô không ngờ rằng, ngoài hồ Yêu, Đạm Đài Minh Lãng còn muốn đánh thức đại Yêu khác.

So với Đạm Đài Minh Lãng, Đạm Đài Tần càng khát vọng xây dựng lực lượng, đã có cơ hội này, hẳn nhất định muốn đánh thức Yêu vật, mặc kệ là móc ra nội đan tự mình nuốt, hay là dùng Yêu vật để đánh giặc, đều là việc Đạm Đài Tần sẽ làm ra được.

Hoàng thất Đạm Đài đều là kẻ điên.

Nhưng mấy vị cô nương trước mắt, hiển nhiên không biết gì về tân đế. Bởi vậy nên nhóm cô nương này mới dũng cảm, quyết định đi cầu dẫn Đạm Đài Tần.

Tô Tô:...

-----HẾT CHƯƠNG 36-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Hiến Tế

Tô Tô là người mới đến, mặc quần áo giản dị, mấy cô nương địa vị cao quý hiển nhiên sẽ không để nàng câu dẫn tâm để với họ.

Yến Uyển mặc váy xanh lá nói: "Vân Nhi, lúc trước ta đã hỏi thăm qua, bên cạnh tân đế không có cơ thiệp, hẳn lại là thiếu niên khí thịnh, không có khả năng nhìn thấy mỹ nhân mà không hề phản ứng. Chỉ cần chúng ta nắm bắt cơ hội, sẽ không bị đưa đi hiến tế yêu quái nữa."

1

Không thể nghi ngờ, trong mấy người, Triệu Vân Nhi là đẹp nhất.

Nàng ta khoác lên chiếc váy hồng nhạt, nổi bật nhất trong đám người, cho dù mang khuôn mặt sầu bi, cũng không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của nàng ta.

Triệu Vân Nhi gật đầu, đồng ý với ý kiến của Yến Uyển.

1

Trong mắt Yến Uyển hiện lên một tia không cam lòng, hận không thể tự mình làm, nhưng nàng ta chỉ có dung mạo bình thường, không có gì nổi bật. Cửa sổ dần khép lại, nàng ta chỉ có thể tích cực bày mưu tính kế cho Triệu Vân Nhi.

"Vân Nhi, đến lúc đó người nhất định phải cứu chúng ta, nói chút lời hay giúp mọi người." Đừng để một mình được sủng mà quên mất mọi người.

Triệu Vân Nhi trịnh trọng nói: "Đương nhiên, ta sẽ không để các người xảy ra chuyện."

Mấy cô nương khác cảm động đến rơi nước mắt, thay nhau nói lời cảm ơn. Mặt Triệu Vân Nhi đỏ ửng, nàng ta là một cô nương chưa xuất giá, giờ phút này lại phải đi câu dẫn tân đế, rất là ngượng ngùng.

Khung cảnh bỗng chốc náo nhiệt lên, mọi người dường như đều tự tưởng tượng ra khung cảnh, tân đế mê luyến Triệu Vân Nhi, thả các nàng ra ngoài.

2

Từ đầu tới cuối, không ai để ý Tô Tô.

Bọn họ im lặng mà xa lánh Tô Tô.

Tô Tô không mặc váy mà mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng màu đỏ, cổ tay áo bó chặt, lộ ra bàn tay tinh tế trắng nõn, hết sức gọn gàng, hoạt bát.

Đại Hạ lấy võ làm chủ, Tô Tô mặc như vậy, giống như con nhà võ. Trời sinh Tô Tô môi hồng răng trắng, một đôi mắt ôn hòa hắc bạch phân minh, cũng không kém Triệu Vân Nhi.

Đương nhiên, cũng vì nguyên nhân lớn lên xinh đẹp, Tô Tô mới không bị ném cho Hồ Yêu, mà ngược lại đi vào "mỹ nhân trận doanh".

Từ lời nói của bọn họ, Tô Tô cũng đoán được, mấy người này trước đây đều là tiểu thư quan gia thành Mạc Hà.

Triệu Vân Nhi mặc xiêm y màu hồng, là con gái của Triệu Hưng, tướng lĩnh trước đây của Mạc Hà.

Nghiêm khắc mà nói, Triệu Hưng vẫn là thủ hạ của Diệp Khiếu, cha Triệu Vân Nhi trước đó không lâu chết trên chiến trường, Mạc Hà thất thủ, sau khi bị Đạm Đài Minh Lãng chiếm, con gái ông ta trở thành tù binh của Đạm Đài Minh Lãng.

Đạm Đài Minh Lãng là kẻ háo sắc, giữ lại vài người không giết là có hai dự định: thứ nhất là khi có hứng thú, có thể chơi đùa với mỹ nhân; thứ hai là mặc dù không có hứng thú, cũng có thể hiến tế các nàng, đánh thức đại Yêu trong Mạc Hà.

Đáng tiếc, Đạm Đài Minh Lãng còn chưa kịp thực hiện kế hoạch đã bị Đạm Đài Tần giết. Hắn ta vừa chết, Triệu Vân Nhi cùng vài vị tiểu thư nhà tướng lĩnh khác liền trở thành tù binh của Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần tính trong đêm nay sẽ tiếp tục thực hiện kế hoạch của Đạm Đài Minh Lãng, hiến tế đám người Triệu Vân Nhi.

Bọn họ thảo luận sôi nổi, đúng là muốn đi chịu chết, Tô Tô nhắc nhở: "Tính cách tân đế tàn bạo, sẽ không hiền hơn Đạm Đài Minh Lãng đâu, mỹ nhân kế không có tác dụng với hắn."

Nàng không nhắc nhở còn tốt, vừa nói ra lại như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Yến Uyển nói ngay: "Sao người biết là không có tác dụng? Người biết mình phải đi hiến tế, nhưng nửa phần cũng không hoảng loạn, không phải là nghĩ tự mình đi câu dẫn tân đế đấy chứ?"

Ngay cả sắc mặt của Triệu Vân Nhi cũng khó coi, rốt cuộc nhan sắc của Tô Tô đặt ở nơi đó, nếu muốn tranh, cũng không biết tân đế sẽ coi trọng ai.

Mấy nữ tử khác cũng nói: "Đúng vậy, người biết Triệu tiểu thư là ai không? Nếu người an phận một chút, khi nàng được sủng, nói không chừng sẽ cầu tình cho người."

1

Tô Tô nghiêm túc vài phần, nói với Triệu Vân Nhi: "Phụ thân người vì Mạc Hà mà chết trận, chẳng lẽ người thật sự cam nguyện sống ở bên cạnh Hoàng đế địch quốc?"

Triệu Vân Nhi cảnh giác nói: "Người không cần xúi giục ta, Yến Uyển nói không sai, mọi người đều muốn sống sót, người cũng không ngoại lệ, đây là cơ hội của ta, ta cũng chỉ muốn cứu tỷ muội."

1

Mọi người cảm động muốn khóc, đều coi Tô Tô như kẻ địch.

Tô Tô nói: "Được thôi, ta nhận thua."

Vậy các người cứ thử đi, nếu khuyên không được, cũng không cần thiết phải khuyên.

1

Lúc này các nàng bàn bạc kế hoạch sẽ tránh Tô Tô, sợ Tô Tô nghe được, Tô Tô cũng mặc kệ bọn họ, đi mài kiếm đào mà mình giấu được.

Con gái anh hùng, không phải ai cũng có cốt khí.

Sắc trời tối dần, ma ma đi vào trong viện.

Ma ma nét mặt vô cảm nói: "Mấy người các người, thay y phục, đi cùng ta."

Người hầu bê lên mấy bộ váy trắng.

Tô Tô nhìn qua, cũng khá lắm, trên váy dùng chỉ vàng thêu hoa văn hiển tế. Không ngờ người tế lại phải mặc váy, váy hiển tế màu trắng, nhìn qua vừa thuần khiết lại xinh đẹp, mấy cô nương liếc nhau, liên tục kinh ngạc vì có thể mặc váy tốt như vậy.

Tô Tô bị ma ma đẩy một cái: "Các nàng ta đều đã thay, người còn đứng đó làm gì?"

Tô Tô nghĩ thầm, khi kim tuyến trên chiếc váy xinh đẹp này sáng lên, cũng chính là lúc chết. Dưới ánh mắt bất mãn của ma ma, Tô Tô đành phải thay y phục màu trắng.

Nhìn các cô nương tù binh duyên dáng yêu kiều, ma ma vừa lòng gật gật đầu.

"Lập lại quy củ một lần nữa, lát nữa các người sẽ được đưa đến bờ sông Mạc Hà, người đi đầu cầm chấp ngọc kính, sau đó chia ra mỗi người cầm kim châm, nhành hoa, sương mai, đèn sáng, bùa đất. Ngọc kính dâng cho bệ hạ, không được có sai sót, nếu các người làm tốt, nói không chừng còn được đặc xá, nhưng nếu làm không tốt, hừ..."

Mấy người run rẩy.

Từng đồ vật được đưa lên, mọi người đều ngẫm đồng ý để Triệu Vân Nhi cầm ngọc kính.

Rốt cuộc chỉ có người cầm ngọc kính mới có cơ hội tiếp xúc với Đạm Đài Tẫn, những người còn lại đều chờ Triệu Vân Nhi lấy kính xong, sau đó mới đi lấy đồ vật mà mình muốn.

Yến Uyển vừa lòng khi lấy được kim châm.

Đến cuối cùng, Tô Tô chỉ có một nắm bùa đất.

Nàng cũng không tức giận, bê bùa đất lên.

Có chút thối.

Mấy người lên xe ngựa, mọi người tự phát ghét bỏ mà cách xa Tô Tô một chút.

Tô Tô ôm bần của mình, không để ý chút nào. Người không biết thì không sợ, bị coi như tế phẩm, đâu có chuyện lo đồ vật mình lấy có đẹp hay không.

Trừ ngọc kính, những vật còn lại theo thứ tự là kim mộc thủy hỏa thổ, chỉ có ngũ hành thì không thể đánh thức đại yêu, phải có máu tươi mới được.

Các nàng mặc trang phục hiến tế, còn trông cậy vào việc Đạm Đài Tần đại phát từ bi buông tha các nàng, tưởng mình là Diệp Băng Thường à?

Xe ngựa trên đường rung lắc, Triệu Vân Nhi nhìn vào ngọc kính, thỉnh thoảng nhìn xem búi tóc mình có tán loạn hay không.

Tô Tô nhắm mắt lại, dựa vào góc xe ngựa, tự hỏi lát nữa nên làm gì để ngăn cản yêu quái hiện thế.

Mấy cô nương nóng nảy tuy không nói chuyện với nàng, nhưng lúc này lại không nhìn được mà nhìn nàng.

Thiếu nữ khoác bạch y, trên đầu buộc hai dải lụa, rủ xuống vai. Lông mi nàng vừa cong vừa dày, ánh trắng chiếu vào, kim tuyến trên người lưu chuyển ánh sáng thánh khiết.

Mấy cô nương ngơ ngác nhìn nàng, thiếu nữ ngồi đoan đoan chính chính. Không thể không thừa nhận, trong sáu người, chỉ có nàng đem đến cảm giác thần thánh khi mặc y phục hiến tế.

1

Cho dù là Triệu Vân Nhi đang ôm ngọc kính cũng không có được một phần linh khí này.

Triệu Vân Nhi cũng ý thức được, nàng ta cần môi, nhịn không được mà thẳng sống lưng.

Tô Tô hồn nhiên không biết mọi chuyện, không biết xe ngựa lung lay bao lâu, có người nói: "Đến rồi."

Nữ tử lần lượt xuống xe ngựa.

Đi đầu là Triệu Vân Nhi, Tô Tô đi cuối cùng.

Nàng cầm bùa của mình, lặng lẽ nhìn xung quanh.

Đêm hè tháng bảy, ánh trăng trên bầu trời như nước chảy, nghiêng xuống dưới, làm cho Mạc Hà mênh mông lấp lánh ánh bạc.

Cách đó không xa là rừng cây, tiếng ve râm ran, tiếng ếch kêu không dứt bên tai.

Đám người hầu cầm đèn cung đình, đứng ở bờ sông.

Nơi ánh đèn dày đặc, gương mặt hung ác nham hiểm lạnh nhạt của thiếu niên trong bộ y phục màu đen hiện lên hết sức rõ ràng.

Tô Tô nghĩ thầm, lần trước chạy đi, thiếu chút nữa siết chết Đạm Đài Tần, nếu để hắn phát hiện ra nàng, đoán chừng nàng sẽ xong đời.

Nàng cúi đầu, đi ở sau cùng, may mắn là nàng cầm bùa.

Bùa tốt, bùa thật là đáng yêu.

6

Mấy người mang dáng vẻ đạo sĩ đứng ở bên người Đạm Đài Tần.

"Bệ hạ, khi đèn sáng lên, nước sông sẽ rẽ ra, chúng thần sẽ xuống nước với bệ hạ, nhất định có thể tìm được yêu quái ngủ say ngàn năm kia."

Đạm Đài Tẩn lại cười nói: "Cô tin tưởng chưa vị."

Ánh mắt hần sáng quắc, nhìn chăm chăm mặt nước.

Lần này ngay cả Tô Tô cũng tò mò, rốt cuộc Mạc Hà có yêu quái gì mà đến cả Đạm Đài Tẩn cũng phải gọi nó ra.

Nếu không phải đại Yêu chắc chắn sẽ chướng mắt hần, nhưng nếu là đại Yêu, khi ra ngoài chắc chắn sẽ giúp hần làm xăng làm bậy.

Mang đến sáu tế phẩm, hần muốn để yêu quái kia nhận hần làm chủ.

Triệu Vân Nhi cách Đạm Đài Tẩn gần nhất, giờ phút này lại ngơ ngẩn nhìn thiếu niên tuấn mỹ bất phàm, tim đập nhanh hơn.

Không ngờ tân đế lại trẻ đẹp như vậy.

Nàng ta ôm ngọc kính, nghĩ đến việc sắp phải làm, có vài phần e lệ, lại vơi đi vài phần sợ hãi và bài xích.

Thật ra Triệu Vân Nhi cũng đã từng do dự, dù sao phụ thân bị đám mọi rợ Chu quốc giết, chết, nàng ta cũng hận Đạm Đài Minh Lãng khiến mình thành tù binh.

Nhưng Yến Uyển nói đúng, các nàng là nữ tử yếu đuối, có thể làm được gì, chỉ có thể bo bo giữ mình mà thôi.

Đạm Đài Tẩn không phải Đạm Đài Minh Lãng, hần và nàng ta không có thù hận, nếu sống tiếp cũng không có gì đáng xấu hổ, ai bảo cho đến tận bây giờ Tiêu Lãm điện hạ cũng không có biện pháp nào cứu các nàng ra.

Đạm Đài Tần cảm thấy có người dò xét hẵn, hẵn quay đầu lại, cô nương dẫn đầu đối diện với ánh mắt của hẵn, đỏ mặt cúi đầu.

Hẵn cười lạnh trong lòng, nhìn lướt qua một đám người, sau đó dừng lại ở trên người thiếu nữ cuối cùng.

Nàng cúi đầu, không nhìn rõ mặt, bộ dáng yếu đuối sợ hãi.

Hẵn thu tầm mắt lại, dựa vào ghế ngồi, chờ ánh trăng chiếu đến giữa sông Mạc Hà.

Rốt cuộc, khi ánh trăng chiếu xuống Mạc Hà, giống như một khối gương sáng, đạo sĩ nói: "Bệ hạ, thời cơ đã đến."

Đạm Đài Tần gật đầu.

Người hầu nói: "Dâng ngọc kính."

Triệu Vân Nhi hít sâu một hơi, run rẩy đi qua, nửa quỳ, dâng ngọc kính lên cho huyền y để vương trên ghế ngồi.

Đầu ngón tay hẵn tái nhợt, muốn nhận ngọc kính, Triệu Vân Nhi cắn răng một cái, nghiêng nghiêng ngã xuống, khó khăn lắm mới nắm được áo bào đen của đế vương.

Đạm Đài Tần mặt không đổi sắc, nhận ngọc kính từ trong tay nàng ta.

Hẵn coi như không thấy nữ tử đang dựa vào chân mình, Triệu Vân Nhi tuy mất mát, nhưng lại thấy may mắn, hẵn không tức giận, đã là một mở đầu tốt.

"Tiểu nữ không cố ý, mong bệ hạ thứ tội."

Đạm Đài Tần vuốt vuốt ngọc kính, mắt đen nhìn nàng ta, đang lúc nàng ta thấp thỏm, hẵn cười dịu dàng: "Cô thứ người vô tội, người có nguyện mở

đường cho cô?"

Triệu Vân Nhi ngơ ngác nhìn hẳn.

Đạm Đài Tần thần sắc nhợt nhạt, dường như trái tim băng giá đang do dự vì Triệu Vân Nhi.

Thiếu niên ốm yếu dịu dàng, nhẹ nhàng nhấp môi một cái.

Triệu Vân Nhi vội vàng nói: "Tiểu nữ nguyện ý! Nguyện ý!"

Đạm Đài Tần nhỏ một giọt máu lên ngọc kính, nhàn nhạt nói: "Vậy đi thôi."

Triệu Vân Nhi nhận lại ngọc kính một lần nữa, có vài phần hối hận, nàng ta đến câu dẫn hẳn, nàng ta cũng sợ chết.

Đạm Đài Tần dịu dàng mơn trớn tóc nàng ta, giọng nói khàn khàn: "Đừng sợ, cô ở ngay phía sau người, che chở người."

Mặt Triệu Vân Nhi đỏ bừng, gật đầu đứng dậy, cầm ngọc kính đi đến mặt hồ.

1

Tô Tô: "..."

1

Chỉ sợ đồng đội heo, nàng nhìn về phía Yến Uyển, định trông cậy vào Yến Uyển ra chút sức lực gọi Triệu Vân Nhi đang choáng váng đầu óc trở về, nhưng Yến Uyển lại nắm chặt kim châm trong tay, trong mắt vừa hận vừa hâm mộ.

Tô Tô không còn gì để nói, nàng bó chặt ống tay áo, quyết định sẽ bất ngờ tấn công kẻ cầm đầu.

Ánh trăng phản chiếu từ trong gương, tìm được mặt hồ, mấy tên đạo sĩ đồng thời niệm chú, rung vang chuông đồng trong tay.

Một khung cảnh thần kỳ xuất hiện, nước trên mặt sông tách ra, một con đường dẫn xuống phía dưới xuất hiện.

Dương Ký đứng cạnh Đạm Đài Tẫn vui vẻ: "Điện... Bệ hạ, Đạm Đài Minh Lăng không tìm nhầm chỗ."

Đạm Đài Tẫn đứng lên từ chỗ ngồi, trong mắt đen nhiều thêm vài tia phấn khởi, hô hấp hẳn dồn dập, nhìn chăm chăm mặt sông.

Các đạo sĩ nuốt Tị Thủy châu, Đạm Đài Tẫn, Nhập Bạch Vũ, và cả Diệp Trữ Phong đều nuốt vào.

Mặc kệ mấy người Triệu Vân Nhi có nguyện ý hay không, đều phải nuốt một hạt châu.

Triệu Vân Nhi sợ hãi nhìn nước sông chia ra, nàng ta lập tức hối hận, muốn ném ngọc kính xuống lại sợ Đạm Đài Tẫn ở phía sau tức giận, nàng ta đang muốn lui lại vài bước, cách xa mặt sông, trong sông lại đột nhiên truyền đến một luồng xoáy, hút Triệu Vân Nhi vào.

Màu máu lan tràn trong nước, con đường mơ hồ hiện lên rõ ràng.

Sắc mặt những nữ tử sắp bị hiến tế thay đổi.

Nhưng đằng sau mỗi người xuất hiện một con ong Xích Viêm, buộc bọn họ đi về phía trước.

Lúc này không một ai nhớ đến chủ ý câu dẫn Đạm Đài Tẫn, một giây trước hẳn còn dịu dàng an ủi Triệu Vân Nhi, giây tiếp theo đã lừa nàng ta

cầm ngọc kính đi tìm chết.

2

Có người nhỏ giọng khóc nức nở.

Ngón tay Đạm Đài Tần đặt lên môi, cười nói: "Suýt, ồn ào sẽ giết."

2

Không ai dám phát ra âm thanh, từng người đi xuống cầu thang dưới nước, sau mỗi người là một tên đạo sĩ.

Tô Tô cúi đầu, đi sau đám người, sau nàng không có đạo sĩ, mùi đàn hương truyền đến, Tô Tô cảm thấy căng thẳng, biết rõ phía sau mình là Đạm Đài Tần.

Nàng quy củ đi tới, mặt không biến sắc.

Đạm Đài Tần đi được vài bước, ban đầu nhìn chăm chăm dưới hồ, nhưng lại có cảm giác kỳ quái khiến hấn dời ánh mắt, nhìn vào gáy của thiếu nữ hiển tế trước mắt.

Hấn nhìn chăm chăm hai giây, lại chỉ nhìn thấy vành tai nhỏ nhắn tinh tế của nàng.

Chiều cao của thiếu nữ chỉ đến bả vai hấn, hấn híp mắt, có ý muốn nhìn mặt nàng.

Nhưng mùi bùn đất hôi thối làm hấn nhíu mày ghét bỏ.

Nhập Bạch Vũ đứng bên cạnh nói nhỏ: "Bệ hạ, đã đến đáy sông."

Đáy sông cũng không sâu, các đạo sĩ lấy minh châu ra, trong chớp mắt đã chiếu sáng cả đáy nước.

Một con giao long tám vuốt đang ngủ say, nằm ở đáy sông.

Giao long có huyết mạch của Thượng cổ Thần long, mặc dù vì hiểu biết nông cạn mà chênh mảng, nhưng nếu tu chính đạo, chỉ cần tu luyện mấy vạn năm, có khả năng sẽ phi thăng.

Lẽ ra giao long chỉ có hai vuốt, nhưng giao long trước mắt lại sinh ra tám vuốt.

Toàn thân nó màu xám nâu, tuy không xinh đẹp, nhưng lại cuộn tròn ôm một cái vỏ trai, ngủ say ở đáy hồ.

Tô Tô vốn dĩ tính sẽ giết đại yêu này, bây giờ lại mở to mắt.

Trên người giao long không có Yêu khí, không ngờ giao long này lại tu Tiên!

1

Xung quanh giao long có một luồng khí yếu ớt, giống như oán khí, nhưng trạng thái oán khí đã thay đổi, quấn lấy giao long, sinh ra hình dạng!

Oán khí màu đỏ thành hình, muốn chiếm lĩnh thân thể đang ngủ say của giao long.

Tô Tô hiểu được, thứ vừa giết người không phải là giao long, mà là thứ oán khí tụ tập mấy năm này.

Bây giờ, thứ Đạm Đài Tẫn để ý là giết các nàng, hiến tế cho oán khí, để oán khí đủ mạnh, xâm nhập vào cơ thể giao long, biến thành Yêu giao, tùy hãn sử dụng.

Tô Tô bất động thanh sắc lui về phía sau một bước, đến gần Đạm Đài Tẫn.

Nàng nắm tay lại, tức giận.

Giết người nuôi oán khí, biến giao long tu Tiên của người ta thành Yêu giao, cũng chỉ có hãn nghĩ ra.

1

Đạo sĩ nói: "Ngũ hành trận pháp."

Các nữ tử bị đẩy đến các phương hướng khác nhau, lúc đạo sĩ đẩy đến Tô Tô, nàng đột nhiên quay đầu, ôm lấy Đạm Đài Tẫn ở phía sau, bồi bòn ở trong tay lên mặt Đạm Đài Tẫn, hung hăng ấn xuống.

1

Động tác của nàng nhanh nhẹn, đừng nói đạo sĩ chỉ am hiểu pháp thuật, ngay cả Nhập Bạch Vũ cũng không kịp phản ứng.

Thiếu nữ đổi giọng : "Hu hu hu bệ hạ, người ta sợ quá..."

1

Trên mặt Đạm Đài Tẫn dính phải bùn đất tanh tươi, ánh mắt hãn âm lãnh, giọng điệu lại nhẹ nhàng: "Nhập Bạch Vũ, giết kẻ này."

Nhập Bạch Vũ không nói hai lời, một đao chém tới.

Thiếu nữ trong lòng đột nhiên ngẩng đầu, thừa dịp hãn nói chuyện, nhét vào trong miệng hãn một viên thuốc. Đạm Đài Tẫn nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ đáng hận mang theo nụ cười.

"Ta quay lại rồi! Người có vui không?"

15

-----HẾT CHƯƠNG 37-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: Đối Nghịch

Đạm Đài Tẫn muốn nôn thuốc ra cũng không kịp, Tô Tô để ngón tay ở cổ họng hắt một lúc khiến hắt nuốt xuống.

1

Thấy rõ người trong ngực, sắc mặt vốn bình tĩnh của Đạm Đài Tẫn trong nháy mắt đã âm trầm đến đáng sợ.

Tô Tô làm xong việc liền bỏ chạy.

Một khắc trước, gương mặt tươi cười của thiếu nữ còn ở trước mắt, khắc sau đã cách hắt một đoạn rất xa.

1

Bùn đất trên mặt Đạm Đài Tẫn rơi xuống, hắt nhìn Tô Tô, lộ ra một nụ cười vắn vẹo: "Diệp, Tịch, Vụ."

Nhập Bạch Vũ đương nhiên cũng nhận ra Tô Tô, là cô nương lần trước hiến vũ cho bộ hạ, cũng suýt chút nữa siết chết bộ hạ.

Nhập Bạch Vũ lạnh lùng nói: "Yêu nữ, người cho bộ hạ ăn cái gì vậy?" Ánh mắt nhìn Tô Tô giống như đang nhìn một người sắp chết.

Đạm Đài Tẫn chống tay lên cục đá ở đáy sông, định phun thuốc ra nhưng không thành công.

Đây cũng là điều Đạm Đài Tẫn muốn hỏi, dạ dày hắt vô cùng khó chịu, hắt nhìn chăm chăm Tô Tô.

Tô Tô nói: "Đương nhiên là Xuyên Tràng độc, nếu không chữa sớm thì sẽ chết. Ta khuyên các người vẫn nên nhanh chóng đưa Đạm Đài Tẫn quay

về trị bệnh đi, nếu trễ thêm chút nữa, độc phát thân vong thì phải làm sao bây giờ?"

Vì sao mọi người lại thích gọi nàng là yêu nữ, so với nàng, rõ ràng bọn họ càng giống yêu nghiệt hơn mà.

1

Nghe nàng nói là độc dược, sắc mặt Đạm Đài Tần càng khó coi: "Cần đám phế vật các người có tác dụng gì, một nữ nhân cũng không phòng được!"

Nhập Bạch Vũ tự biết bảo vệ không thành, không nói hai lời quỳ xuống.

Đạm Đài Tần nhìn một đạo sĩ bên cạnh: "Bắt nàng ta!"

Lão đạo nghe vậy lấy cờ Chiêu Hồn ra, cờ Chiêu Hồn phát ra ánh sáng màu đen ở đáy nước, đạo sĩ lẩm bẩm trong miệng, cờ Chiêu Hồn bay về phía Tô Tô.

Lúc Tô Tô thấy cờ Chiêu Hồn, ánh mắt cũng trầm xuống: "Yêu đạo, không ngờ các người lại lấy người sống tế cờ!"

Lão đạo cười đắc ý.

Oán khí trùng điệp quanh cờ Chiêu Hồn, vừa mới tế ra, oán khí trên đỉnh cờ đã cảm nhận được đồng loại, không ngừng bốc lên, cực kỳ hưng phấn.

Cờ Chiêu Hồn vừa lại gần bỗng nhiên to lên, Tô Tô không tránh được đành rút bùa sinh mệnh ra đón một chưởng.

Lá bùa nát trong lòng bàn tay.

Cờ Chiêu Hồn không buông tha, xoay vài vòng trên không trung, muốn tấn công Tô Tô lần nữa.

Tô Tô khó khăn tránh đi, tất cả bùa của nàng đều bị rách, cuối cùng còn bị cờ Chiêu Hồn cờ đánh vào bả vai, ngã xuống mặt đất.

Thứ này vốn là Ma khí khó có được, không biết lão đạo sĩ đã giết bao nhiêu người mới khiến nó có oán khí nặng như vậy.

Cờ Chiêu Hồn xoay quanh Tô Tô, dưới lá cờ to lớn, sắc mặt thiếu nữ tái nhợt.

Lão đạo nhìn thấy lá bùa của Tô Tô, biết thiếu nữ này không đơn giản, chỉ sợ là khắc tinh của lão ta. Lão ta lấy lục lạc ra, quyết định nhổ cỏ tận gốc, giết Tô Tô.

Diệp Trữ Phong nhíu mày, vừa muốn lên tiếng xin Đạm Đài Tẫn tha cho Tô Tô.

Ngay sau đó, lục lạc của lão đạo đã bị một người cầm lấy.

Cánh tay cầm lục lạc kia thon dài tái nhợt.

Lão đạo ngẩng đầu: "Bệ hạ?"

Đạm Đài Tẫn mặt không cảm xúc lau sạch bùn đất trên mặt, tức giận nói với lão đạo sĩ: "Cô bảo người bắt nàng ta, không bảo người giết nàng!"

5

Lão đạo sĩ vâng vâng dạ dạ đáp ứng, vừa muốn thu hồi cờ Chiêu Hồn lại thấy thiếu nữ trên mặt đất nhân lúc lão ta và Đạm Đài Tẫn nói chuyện, to gan lớn mật vươn tay cầm lấy cờ Chiêu Hồn.

Cờ Chiêu Hồn bị người khác cầm lấy, khí đen nồng đậm Tô Tô cũng không chịu buông tay, lá cờ phát ra lực hút mạnh mẽ, muốn hút linh hồn Tô Tô vào.

Câu Ngọc kinh hãi tỉnh lại: "Tiểu chủ nhân, người đang làm gì vậy, mau buông tay ra."

Tô Tô mím môi, nhìn cờ Chiêu Hồn màu đen, ở trong lòng trả lời Câu Ngọc: "Cờ Chiêu Hồn đã nuốt vô số linh hồn phạm nhân, hôm nay nếu không giết lão đạo, sẽ thành họa lớn."

Câu Ngọc nhìn màu sắc cờ Chiêu Hồn, trong lòng cũng trầm xuống. Biết lập trường của Tô Tô kiên định, đành phải dận dò: "Người phải cẩn thận."

Lão đạo sĩ khó xử quay đầu nhìn Đạm Đài Tẫn: "Nàng ta không buông tay, sớm muộn gì cũng sẽ bị cờ Chiêu Hồn nuốt, bản đạo cũng không còn cách nào."

Đạm Đài Tẫn thần sắc hung ác nham hiểm: "Diệp Tịch Vụ, buông tay cho ta!"

4

Tô Tô không để ý tới hẳn, hai tay nắm chặt cờ Chiêu Hồn, dùng Thần huyết vẽ bùa trên không.

Trong lòng lão đạo sĩ có dự cảm xấu, vội vàng xin chỉ thị Đạm Đài Tẫn: "Bệ hạ! Không thể tiếp tục như vậy, nàng ta muốn huỷ cờ Chiêu Hồn, một khi cờ bị huỷ, sẽ không còn cách đánh thức Yêu giao. Chúng ta cần phải giết nàng ta."

Hai mắt Đạm Đài Tẫn đen nhánh, mím môi không nói, hẳn nắm chặt lục lạc trong tay đạo sĩ.

Bên kia Tô Tô đã vẽ bùa xong, nàng giương mắt nhìn về phía lão đạo sĩ: "Ta sẽ cho tên yêu đạo nhà ngươi nếm thử tư vị bị thu hồn."

Nàng buông tay ra, một cái ấn ký màu vàng xuất hiện ở trên cờ Chiêu Hồn.

Cờ Chiêu Hồn bay khỏi tay nàng, xoay tròn trên không trung, Tô Tô cong môi, cất cao giọng: "Thu!"

4

Đôi mắt thiếu nữ trong trẻo, cờ Chiêu Hồn bao phủ lão đạo sĩ, lão đạo sĩ nói: "Chuyện này không có khả năng, chuyện này không có khả năng!"

Lão ta đi theo Đạm Đài Minh Lăng ba năm, hiến tế nhiều linh hồn như vậy mới có thể điều khiển cờ Chiêu Hồn này, sao thiếu nữ này lại có thể điều khiển được nó!

Lão đạo sĩ muốn chạy trốn nhưng lão không có Thần huyết, cũng không có Khuynh Thế Hoa, làm sao thể trốn được.

Ngón tay Tô Tô bị thương vẫn điều khiển cờ Chiêu Hồn công kích lão đạo, lão đạo sĩ phát ra tiếng kêu thảm thiết. Đạm Đài Tẫn đứng gần đó cũng bị khí kinh của cờ Chiêu Hồn vạch một vết thương lên mặt.

Nhập Bạch Vũ nhanh tay nhanh mắt vội vàng kéo Đạm Đài Tẫn ra mới có thể tránh được sự công kích của cờ Chiêu Hồn.

Đạm Đài Tẫn ngược mắt nhìn về phía Tô Tô.

Thiếu nữ mặc váy hiến tế, kim tuyến trên người phát ra ánh sáng lấp lánh.

Không biết có phải do ở đáy sông hay không mà đồng tử nàng mang theo chút ánh tím mỹ lệ kiêu sa.

Giống như nữ thần thánh khiết vô tình, chấp nhất muốn giết Yêu đạo, một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn hấn.

1

Đạm Đài Tẫn che vết thương trên mặt lại, vừa rồi nếu không phải Nhập Bạch Vũ phản ứng nhanh thì hắn cũng sẽ bị trọng thương. Hắn rũ mắt, lẩm bẩm: "Người luôn luôn đối nghịch với ta..."

8

Lão đạo sĩ ngã vào trong vũng máu, cờ Chiêu Hồn mất đi chủ nhân hiện có, xoay tròn vài vòng rồi rơi xuống.

Đánh bại lão Yêu đạo, Tô Tô chớp chớp mắt, trong mắt xuất hiện ý cười sung sướng. Nàng ôm lấy ngực đang đau đớn. Bây giờ trong cơ thể nàng có Khuynh Thế Hoa, nếu không đến thời điểm nhất định, những người khác rất khó giết được nàng.

Lão đạo vừa chết, nghi thức rất khó tiến hành.

Giao long cũng khó biến thành Yêu giao.

Một khắc sau, Đạm Đài Tẫn cười thành tiếng, hắn hờ hững lau vết máu trên mặt, mặt không cảm xúc nói: "Giết hết."

Tô Tô ngẩn người nhìn về phía Đạm Đài Tẫn, hắn không nhìn nàng, chỉ nhìn chăm chăm oán khí phía trên giao long, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhập Bạch Vũ đến phía sau các đạo sĩ, giơ tay chém xuống, máu tươi phun ra tung toé. Nhóm tiểu đạo sĩ chưa kịp kêu lên thì đầu đã rơi xuống đất.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, tất cả đạo sĩ đều ngã xuống.

Máu tươi ở giữa sông không lan rộng ra, ngược lại đều bị oán khí hấp thu.

Nhập Bạch Vũ cùng vài tên Dạ Ảnh vệ khác cầm dao nhỏ, đi về phía đám người Yến Uyển.

Tô Tô ngăn hẳn lại, nói: "Dừng tay!"

Nàng có thể ngăn bọn họ giết một cô nương, nhưng lại không thể ngăn bọn họ giết những người khác.

Rất nhanh, mấy thiếu nữ còn lại trừng lớn mắt, không còn hơi thở.

Chờ khi mọi vật nhiễm máu của các nàng, oán khí bay vào trong đó càng lúc càng lớn.

Yến Uyển nhìn đế vương trẻ tuổi lạnh như băng, lúc này mới biết ai là cứu tinh, nàng ta nắm chặt vạt áo Tô Tô, nức nở nói: "Cô nương cứu ta!"

Tô Tô ngăn Nhập Bạch Vũ lại, nói với Yến Uyển: "Còn không mau chạy." Tất cả đạo sĩ đều đã chết, nếu Yến Uyển lại xảy ra chuyện, oán khí sẽ càng ngày càng lớn mạnh. Chờ tới lúc nó lớn mạnh đến mức nhất định, hoàn toàn có thể đoạt xá thân thể giao long.

Yến Uyển cắn răng, quay đầu chạy, muốn rời đi bằng con đường vừa tới, nhưng mấy tên Dạ Ảnh vệ lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt Yến Uyển.

Yến Uyển sợ tới mức lui về bên người Tô Tô.

Tô Tô cắn răng, túm chặt nàng ta, tránh đi lưỡi đao của Nhập Bạch Vũ.

Đao khí cắt đi một sợi tóc của Yến Uyển, nàng ta sợ tới mức không dám khóc thành tiếng.

Dạ Ảnh vệ bao vây hai người.

Đạm Đài Tẫn ném chủ thủ rồi đi vào, hần mím cười dịu dàng nói: "Chỉ thiếu oán khí của một người, trong hai người các người, chỉ cần một người chết là được."

Hần tuy đang cười, nhưng không một ai cảm thấy tâm tình hần tốt.

Tô Tô nhìn hần một cái, muốn tìm cơ hội mang theo Yến Uyển phá vây thoát ra. Đạm Đài Tẫn mà điên lên thì người một nhà hần cũng giết hết.

Nhưng Yến Uyển ở phía sau lại khẽ động, nhặt chủ thủ trên mặt đất, đâm thẳng vào Tô Tô.

3

Yến Uyển không biết võ, Tô Tô dễ dàng đánh rơi chủ thủ trong tay nàng ta.

"Tại sao?" Tô Tô hỏi nàng ta.

Yến Uyển oán hận nhìn nàng, không nói lời nào.

Yến Uyển muốn sống, nàng ta là người thông minh, nhìn ra Đạm Đài Tẫn quen biết Tô Tô. Tô Tô biết võ nhưng nàng ta thì không, mà loại lựa chọn trong hai người chỉ được một người sống này, hiển nhiên là vì thiên vị Tô Tô nên mới nói ra.

1

Nếu Tô Tô muốn giết nàng ta, ngay cả phản kháng nàng ta cũng không làm được, Yến Uyển đành phải đánh đòn phủ đầu.

Đạm Đài Tẫn cười nhạt một tiếng.

Không biết là đang trào phúng Yến Uyển hay là Tô Tô.

Tô Tô trầm mặc không nói, nói là thất vọng đau lòng thì không đến mức, Yến Uyển là người như thế nào, ở căn phòng kia nàng đã biết rõ.

Nàng ta ích kỷ, xảo trá.

Một sợi dây vàng lặng yên không một tiếng động xuất hiện, trói chặt Tô Tô và Yến Uyển, trong lúc Tô Tô còn chưa kịp phản ứng, sợi dây đã kéo các nàng lui về phía sau.

Tô Tô rơi vào một cái ôm nóng bỏng, người tới đột ngột đón được nàng, lại vì xấu hổ buồn bực mà vội đẩy nàng ra.

1

Tô Tô đứng vững, dò xét một lúc lâu mới phản ứng lại: "Bàng đại nhân?"

1

Không ngờ lại là Bàng Nghi Chi.

Bàng Nghi Chi nhìn nàng một cái, hừ một tiếng.

Phía sau Bàng Nghi Chi còn có một người mặc áo gấm màu xanh trời. Quả nhiên là Tiêu Lãm.

2

Ngu Khanh nhìn thấy Yến Uyển bay tới, một chân đá văng, Yến Uyển lăn vài vòng trên mặt đất, đau đến nhăn mặt.

7

Ngu Khanh cười nói: "Nha nha nha, ta không cố ý, chỉ là cô nương người lấy oán trả ơn, tại hạ sợ giúp người lại bị cô nương thọc một dao. Tại

hạ chỉ là một thư sinh văn nhược, không chịu nổi một đao của cô nương."

9

Yến Uyển nghe thấy lời này tức khắc mặt đỏ tai hồng, sắc mặt hết đỏ lại trắng, biết nhóm người này đã thấy việc mình vừa mới làm.

Tô Tô cười khúc khích.

Tiêu Lãm nói: "Diệp Tam cô nương, người không sao chứ?"

Tô Tô lắc đầu.

Đạm Đài Tẫn híp mắt nhìn về phía bọn họ: "Các người đến tìm chết."

Tiêu Lãm thong dong nói: "Hươu chết về tay ai còn chưa chắc chắn."

Một nữ tử sắc mặt dịu dàng đi ra từ phía sau Tiêu Lãm, Tô Tô kéo dây vàng trên người xuống, hóa ra là Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường vừa đi ra, ánh mắt bọn người đều dừng ở trên người nàng ta.

Nàng ta co quắp nhìn Đạm Đài Tẫn một cái, lại nhìn Tô Tô: "Tam muội muội."

Tô Tô gật gật đầu với nàng ta, coi như chào hỏi qua.

Đạm Đài Tẫn nhìn về phía Diệp Băng Thường, nhú mày khẽ đến mức khó có thể phát hiện.

3

Diệp Băng Thường nói với Đạm Đài Tẫn: "Con tin, giao long của Mạc Hà và người không thù không oán, tại sao phải cố chấp làm nó Yêu hóa, đánh thức nó?"

Đạm Đài Tần không nói gì. Đối mặt với chỉ trích của Diệp Băng Thường, cũng không thấy hấn tức giận, ngược lại tính tình hấn lại tốt ngoài dự đoán.

Vốn dĩ thiếu niên đã có tướng mạo tốt, bộ dáng hấn không nói lời nào chỉ mím môi nhìn qua vừa vô tội lại đáng thương.

Giống như mọi người đều là người xấu, muốn tấn công hấn.

Diệp Băng Thường khẽ thở dài một tiếng, nghĩ tới trong quá khứ con tin sống không dễ dàng, mấy câu trách cứ cũng nói không nên lời.

Nàng ta lấy một mảnh lân giáp màu trắng từ trong tay áo ra.

1

Vừa thấy lân giáp tản ra quang mang, Câu Ngọc giật mình hô thành tiếng: "Sao có thể!"

Tô Tô hỏi: "Làm sao vậy?"

Câu Ngọc sống lâu, từ trước đến giờ đều thận trọng, chưa từng thất thố như vậy, Tô Tô kì lòng không được nhìn chăm chăm mảnh lân giáp kia.

Lân giáp tản ra ánh sáng bắt mắt, vừa thấy là biết không phải vật phàm.

"Đó là cái gì?" Tô Tô tò mò hỏi.

Nàng đã xem qua rất nhiều sách ở Tàng Thư Các, bao gồm không ít hình dáng của Thần khí, nhưng chưa từng nhìn thấy lân giáp như vậy.

Nó lớn bằng hai bàn tay, ónh nhuận hơn so với ngọc sắc, ánh sáng loá mắt, kim sắc hoa văn ở trên như ẩn như hiện.

Câu Ngọc thấp giọng nói: "Không thể nào, không thể nào..."

Thấy Tô Tô không chớp mắt mà nhìn chăm chăm lân giáp, Câu Ngọc lấy lại tinh thần, hàm hồ nói: "Một loại Thần... Hộ Tâm Lân của Yêu thú."

Tô Tô: "Nhìn qua có vẻ rất lợi hại, nhất định là Hộ Tâm Lân của Yêu thú rất lợi hại."

1

Câu Ngọc: "Có thể coi là vậy."

Tô Tô nghe nói, loại đồ vật như Hộ Tâm Lân, phần lớn là do Yêu thú tình nguyện sau khi chết đi hóa Hộ Tâm Lân thành tro bụi cũng sẽ không dễ dàng giữ lại.

1

Cho nên khi nhắc đến Hộ Tâm Lân rất nhiều người đều không biết.

Nhưng mà Tô Tô thấy lạ, Diệp Băng Thường là một phạm nhân, tại sao lại có được loại bảo vật vạn năm khó có được này? Yểm ma lần trước có phải cũng vì mảnh Hộ Tâm Lân này nên mới quán lấy Diệp Băng Thường?

1

Hộ Tâm Lân lập lòe ở trong tay Diệp Băng Thường, nàng ta hơi hơi mỉm cười, nói với Tiêu Lãm: "Vương gia, cái này ở trong con trai nằm trong ngực giao long."

1

Tiêu Lãm gật đầu, cũng lộ ra ý cười.

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn u tối mơ hồ, mắt nhìn vô trai trong ngực giao long, so với thân thể khổng lồ của giao long, con trai thật sự không đáng là gì, nó nhỏ bé bình thường đến đáng thương.

Nhưng mà thứ có thể khiến Tiêu Lãm tìm tới, khẳng định không bình thường.

Tô Tô nhìn trái nhìn phải, hỏi Bàn Nghi Chi: "Lần này Tuyên vương tới tìm gì thế?"

Bàn Nghi Chi liếc nhìn nàng một cái, hờ hững mà hừ một tiếng.

Tô Tô biết vị đại nhân này yêu thầm Diệp Băng Thường không thích nàng, cũng không quấy rầy hấn ta.

Ngược lại là Bàn Nghi Chi thấy nàng muốn đi, không giữ được miệng liền nói: "Bên trong có xá lợi tử khắc chế Yêu vật."

Tô Tô kinh ngạc nhìn hấn ta.

Bàn Nghi Chi quay đầu đi: "Dù sao đồ vật kia có thể đối phó Hồ Yêu của Đạm Đài Tẫn."

Đạm Đài Tẫn và Tiêu Lãm, hai bên không mưu mà hợp đi vào trong Mạc Hà, một người muốn Yêu giao, một người muốn xá lợi.

Không khí lúc này vô cùng căng thẳng.

Thấy Tô Tô nhìn mình, khoe miệng Bàn Nghi Chi nhếch lên, đem việc Diệp Băng Thường tìm hấn ta, bảo hấn ta đưa nàng ta tới Mạc Hà tìm Tiêu Lãm, kể lại rành mạch.

Bàn Nghi Chi thấp giọng nói chuyện với nàng, sợ bị người Chu quốc nghe thấy nên dựa rất gần.

Tô Tô cảm thấy một ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm mình, nàng theo bản năng nhìn về phía Đạm Đài Tẫn, lại thấy hấn rõ ràng đang nhìn Diệp Băng Thường.

9

Cảm giác sai rồi chẳng? Tô Tô nghĩ thầm.

-----HẾT CHƯƠNG 38-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Bàn Nhược Kiếp Phù Du

Trừ những thị vệ bên người, Tiêu Lãm còn mang theo một lão nhân quần áo tả tơi.

Lão nhân cười hắc hắc nói với Đạm Đài Tẫn: "Tiểu tử, người làm đủ chuyện xấu, còn coi thường Tiên linh, biến ra Yêu giao, đúng là không sợ bị nghiệp chướng quán thân, chết oan chết uổng!"

Tô Tô thấy Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhếch miệng.

Nàng có cảm giác, nếu không phải bởi vì có Diệp Băng Thường ở đây, Đạm Đài Tẫn chắc chắn sẽ lên tiếng trào phúng. Nhưng Diệp Băng Thường nhu nhu nhược nhược đứng ở chỗ đó, Đạm Đài Tẫn thu lại tính tùy tiện, không phản bác lại.

Ngu Khanh nói: "Quý sư thúc, người nói nhiều với kẻ điên kia làm gì, mấy năm trước Chu quốc đã bắt đầu nuôi dưỡng Yêu vật, hẳn chịu bỏ qua Yêu giao mới là lạ. Những tên Yêu đạo kia đều bị hãm giết, bây giờ chúng ta đi tới, đánh cho hãn kêu cha gọi mẹ..."

1

Lão nhân gõ vào đầu Ngu Khanh: "Suốt ngày đánh đánh đánh, cũng không thêm động não, không hiểu sao người lại được mời làm môn khách cho người ta."

Đạo sĩ mà Đạm Đài Tẫn mang đến đã chết, nhưng Dạ Ảnh vệ và binh lính quanh bờ sông của hãn chẳng lẽ ngồi không sao?

Bây giờ Mạc Hà là địa bàn của Đạm Đài Tẫn, đám người bọn họ lén trốn ở đây vốn đã rơi vào thế hạ phong, giờ còn muốn đánh, không bị người ta giết c.hết đã là may rồi.

Tất nhiên Tiêu Lãm không phải Ngu Khanh, biết rõ tình hình trước mắt là gì.

Tiêu Lãm nói với Đạm Đài Tẫn: "Oán khí không đủ để hiển tể, người không có cách nào đánh thức Yêu giao. Nếu người không chịu dừng lại, chờ tới khi oán khí lớn mạnh không chịu sự khống chế, tất cả mọi người sẽ chết."

Oán khí vô hình, nhưng nếu có thần trí, nó sẽ không mơ ước thân thể giao long, mà sẽ chạy ra bên ngoài tùy ý giết người, đến lúc đó ai cũng không thể khống chế được.

Bàng Nghi Chi cũng nói: "Đạm Đài Tẫn, đã tâm không đồng nghĩa với giết chóc, nếu người đường đường chính chính dẫn binh đánh Đại Hạ, ta còn coi người là nam nhân, nhưng người lại dựa vào Yêu vật thì có bản lĩnh gì chứ!"

Đạm Đài Tẫn nhìn Tô Tô một cái, lại lạnh lùng nhìn về phía Bàng Nghi Chi: "Nói xong chưa? Nói xong rồi thì đi chết đi."

2

Hắn không đi tìm những người này thì thôi, ngược lại bọn họ lại tự chui đầu vô lưới.

Đạm Đài Tẫn giơ tay, mấy chục binh lính phía sau rút kiếm ra, tất cả đều tự vẫn.

1

Sắc mặt Quý sư thúc đại biến: "Không ổn. Hắn muốn cưỡng chế đánh thức Yêu giao."

Quả nhiên, oán khí hưng phấn đi qua cơ thể binh lính, nhan sắc biến thành màu máu tươi. Nó phát ra tiếng cười khặc khặc, muốn chui vào thân thể giao long.

Đạm Đài Tẫn lấy ra một chiếc gương giống hệt ngọc kính mà Triệu Vân Nhi đã cầm.

Gương chiếu lên người giao long, mắt thấy cả giao long và ngọc trai sắp bị hút vào.

Quý sư thúc hô lớn: "Thường nha đầu!"

Diệp Băng Thường do dự một chút, cắn môi ném Hộ Tâm Lân trong tay ra, Hộ Tâm Lân bảo vệ giao long, chống cự lại sức mạnh từ việc tế máu của gương.

Đạm Đài Tẫn không kiên nhẫn nhú mày, các Yêu thú khác không thể so với giao long, nếu đánh thức được, trong vòng ba ngày hẳn có thể cười giao long san bằng Đại Hạ.

Dưới ánh sáng mạnh mẽ, giao long đang ngủ say không ngờ lại chậm rãi mở mắt.

Không biết giao long tu luyện bao nhiêu năm, con ngươi của nó một đen một đỏ, trong tròng mắt màu đen dường như có Tiên văn xuất hiện.

Câu Ngọc khấn trương nói: "Tiểu chủ nhân, nó sắp tỉnh lại, có thể là Tiên giao, có thể là Ma giao. Nếu hai mắt nó biến thành màu đỏ, nó sẽ thành đồ vật của Đạm Đài Tẫn."

Thiên hạ đại loạn, tam giới sẽ rung chuyển.

Tô Tô hỏi: "Ta nên ngăn cản như thế nào?"

Câu Ngọc nói: "Giao long tự nguyện ngủ say ở đáy sông Mạc Hà lạnh băng, chắc hẳn quá khứ đã xảy ra chuyện gì đó làm nó không muốn thừa nhận. Đi vào trong ký ức của nó, nói cho nó biết không thể thành Ma, để nó tỉnh lại. Nhưng biện pháp này rất nguy hiểm..."

Câu Ngọc nhìn một con mắt khác mịt mờ màu máu của giao long: "Người đi vào sẽ không có ký ức của mình, có thể sẽ biến thành một cục đá, một con chim trong ký ức xa xôi của nó."

Một khi không có ký ức, sẽ không thể biết trước được mọi việc sắp xảy ra.

Tô Tô thở dài: "Cũng không còn cách nào tốt hơn."

Nàng tiến lên một bước, Bàn Nghi Chi giữ chặt nàng: "Diệp Tam, người định làm gì?"

Tô Tô nhướn miệng cười, cố ý nói: "Đi chịu chết."

Bàn Nghi Chi nhìn nàng nở nụ cười tươi tắn, lấp bắp nói: "Không được, không biết nói lý gì hết."

Tô Tô hỏi Câu Ngọc: "Tại sao hẳn lại đỏ mặt?"

6

Câu Ngọc: "... Không biết."

Tô Tô không nhìn ra suy nghĩ của Bàn đại nhân, dựa theo chỉ thị của Câu Ngọc, đi về phía ánh sáng của Hộ Tâm Lân của Diệp Băng Thường.

Nháy mắt, nàng đã biến mất trong luồng sáng trắng.

Hành động của Tô Tô quá nhanh, Quý sư thúc ghen họng trên trời, thối râu trừng mắt nói: "Nha đầu to gan lớn mật này!"

1

Nói tới nói lui, Đạm Đài Tẫn giết nhiều người để hiến tế như vậy, trước mắt cũng chỉ có biện pháp này ngăn cản giao long Yêu hóa.

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn trầm xuống, hiển nhiên cũng nghĩ đến gì đó: "Nhập Bạch Vũ."

Nhập Bạch Vũ tiếp nhận ngọc kính trong tay hắn, Đạm Đài Tẫn không nói hai lời, đi vào trong hồng quang của ngọc kính.

Mục đích của hắn trái ngược với Tô Tô, đó là để giao long thành Ma.

Diệp Băng Thường nhìn Hộ Tâm Lân bay vòng trên không trung, sắc mặt tái nhợt, theo bản năng muốn thu hồi Hộ Tâm Lân, nhưng lại nhận ra Hộ Tâm Lân không chịu sự khống chế của mình, hô hấp nàng ta cứng lại, nghĩ tới Diệp Tịch Vụ ở bên trong ...

Diệp Băng Thường cắn răng, cũng bước vào trong luồng sáng trắng.

7

Một bàn tay vôi vàng nắm lấy nàng: "Băng Thường..."

Diệp Băng Thường không biết giải thích thế nào, ngoài đầu, đau lòng nhìn Tiêu Lãm một cái: "Xin, xin lỗi, điện hạ."

Tiêu Lãm than nhẹ một tiếng, cũng không buông tay, luồng sáng trắng cũng nuốt cả bọn họ.

2

Quý sư thúc mặt không cảm xúc, hỏi Ngu Khanh: "Người có vào không?"

Ngu Khanh lắc đầu như trống bỏi: "Không vào!"

3

Quý sư thúc còn chưa nói xong, đã thấy bóng hình bên cạnh cũng chạy vào.

Quý sư thúc: "Bàng Nghi Chi này có bệnh hay gì, đi vào làm loạn à?"

13

Ngu Khanh nhướn mày: "Có lẽ là người trong lòng đi vào, sợ nàng có chuyện."

Quý sư thúc tức giận vuốt ria mép: "Một đám ngu ngốc không muốn sống!"

1

Quá khứ của giao long gọi là Bàn Nhược kiếp phù du! Bọn chúng nghĩ đi vào chỗ kia đó tốt lắm à, coi chừng lúc đi ra sẽ quên hết hiện tại, biến thành kẻ si ngốc!

Ngu Khanh tính toán: "Diệp Tam là người của chúng ta đúng không, chúng ta có bốn người đi vào, phía Đạm Đài Tẫn chỉ có một người, phần thắng của chúng ta lớn hơn!"

2

Hắn ta vừa nói như vậy, Nhập Bạch Vũ ở đối diện nhúu mày lại.

1

Ngu Khanh cười xấu xa một tiếng: "Quý lão nhân, mau mau mau, bố trí kết giới, không thể để người của Đạm Đài Tẫn đi vào!"

Quý sư thúc hiểu ý, vội vàng ném bảo bối trên người ra, bọc oán khí đối nghịch của ngọc kính cùng Hộ Tâm Lân lại.

Nhập Bạch Vũ tức giận trầm mặt xuống: "Bệ hạ... Các người!"

Ngu Khanh: "Ha ha ha."

11

Quý sư thúc: "Hi hi!"

1

Nhập Bạch Vũ chỉ hận bên mình không có đạo sĩ và trừ yêu sư, không có biện pháp đối phó với hai kẻ vô lại này.

1

Hai vật tranh chấp trên không trung, tất cả mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm chúng.

Ngay cả trong lòng Quý sư thúc cũng không chắc chắn, trong Bàn Nhược kiếp phù du, thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

*

"Nàng ta có biết xấu hổ không vậy?"

"Nếu nàng ta còn mặt mũi thì nên tự tìm đường lui. Cũng không nghĩ xem Thượng Thanh tiên cảnh của chúng ta đâu phải nơi mà một con Trai Yêu như nàng ta nên ở. Nghe nói nàng ta đến từ Mạc Hà dưới nhân gian, người biết Mạc Hà là nơi nào không, nước sông kia vừa hôi vừa bẩn, nhìn một chút cũng có thể buồn nôn mấy ngày không chùng."

"Lời này nói không đúng, người ta mặt dày mày đòi gả cho Minh Dạ chân quân, bây giờ chân quân là chủ nhân của Thượng Thanh, chúng ta nên gọi nàng ta một tiếng chủ tử."

Câu châm chọc này dẫn tới một trận cười nhạo.

"Ai cũng biết chân quân cực kỳ ghét nàng ta. Thành thân gần trăm năm, ngay cả sân của nàng ta cũng chưa từng đi qua, chân quân vì Thánh Nữ nên mới cưới nàng ta, trăm năm này chân quân đi tìm thiên tài địa bảo ở bên ngoài là để giúp Thánh Nữ tỉnh lại, ta nghe nói, qua mấy ngày nữa Thánh Nữ sẽ tỉnh, đến lúc đó đây đâu phải là nơi để Trai Yêu dừng chân."

1

Câu Ngọc biến thành vòng ngọc, theo Tô Tô đi vào Bàn Nhược kiếp phù du, nghe được chuyện này nó nặng nề thở dài.

Hóa ra yêu quái ở đáy sông Mạc Hà đến từ Thượng Thanh tiên cảnh ở vạn năm trước.

Giao long vạn năm trước chỉ cách hóa rồng một bước, Tiên giao thực lực mạnh mẽ, liên tiếp dẫn Tiên binh đối chiến Ma tộc. Sau lại thành chủ nhân Thượng Thanh tiên cảnh, hẩn tên Minh Dạ.

Khoảng trăm năm trước, Minh Dạ gặp phải ám toán, Thánh Nữ hẩn nuôi lớn chẵn cho hẩn một kiếp, hai người ngã xuống Mạc Hà ở nhân gian, được tiểu công chúa Tang Tửu của Trai tộc nhặt được.

3

Tang Tửu cứu bọn họ, Minh Dạ thì còn sống, nhưng mạng của Thánh Nữ lại ngàn cân treo sợi tóc. Trai tộc đưa ra yêu cầu: Minh Dạ cưới Tang Tửu, bọn họ sẽ dùng bảo vật cứu Thánh Nữ.

Minh Dạ đồng ý.

Tang Tửu gả đến Thượng Thanh trăm năm, Minh Dạ cũng không chịu nhìn nàng nhiều hơn một cái.

Không chỉ Minh Dạ, toàn bộ Thượng Thanh đều chán ghét Tang Tửu, ở trong mắt mọi người, Trai tộc Mạc Hà lòng tham không đáy, ức hiếp chân quân.

2

Trai tộc rõ ràng cũng tu Tiên, nhưng vì tu vị không cao, tính tình lười nhác nên ở Thượng Thanh, Tang Tửu bị gọi là "Trai Yêu".

Thời gian trăm năm, nàng sống cực kỳ hèn mọn, đạo lữ của mình thì đi tìm thiên tài địa bảo cứu Thánh Nữ, còn nàng lại trông coi một căn phòng trúc, bị người ta khể cười nhạo.

Hôm nay cũng thế, Tang Tửu cầm lấy giao sa đã giặt sạch, lại nghe thấy các nàng chế nhạo.

Tang Tửu một thân giao tiêu hồng nhạt, hai bàn chân mũm mĩm trần trụi, một cái lục lạc quấn quanh mắt cá chân.

1

Bộ dáng nàng hồn nhiên, nhưng trong mắt đám tiểu Tiên, kiểu trang điểm này lại cực kỳ tùy tiện.

Chúng tỷ nữ cố ý nói to, sỉ nhục Tang Tửu, Câu Ngọc lo lắng không thôi.

Nó cũng không ngờ rằng, trong Bàn Nhược kiếp phù du, thân phận của Tô Tô lại là Trai Yêu.

7

Thân phận này không tốt cũng không xấu, so với một con cá chép hay một cục đá thì tốt hơn nhiều, nhưng nếu nói tốt thì cũng không tốt.

Hoàn cảnh của Tang Tửu không tốt, so với mọi người ở Thượng Thanh tiên cảnh, tu vi của nàng thấp kém, hay bị bắt nạt.

Nàng yêu giao long Minh Dạ, Minh Dạ lại chán ghét nàng.

Tệ nhất là vị Thánh Nữ kia còn sắp tinh lại.

4

Nếu như vận khí của Tô Tô tốt một chút, thay thế được Thánh Nữ trong Bàn Nhược kiếp phù du, tuy khó đánh thức giao long nhưng độ khó cũng giảm xuống vài bậc.

Câu Ngọc nhìn bộ dáng Tang Tửu có tám phần giống Diệp Tịch Vụ, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Bàn Nhược kiếp phù du là như vậy, Tô Tô không nhớ rõ mình là Lê Tô Tô, hiện tại chỉ coi mình là Tang Tửu.

1

Dù Câu Ngọc theo vào cùng, cũng không có cách nào nói chuyện, không có cách nào nhắc nhở nàng, hiện tại nó cũng chỉ là vòng ngọc bình thường, có vội cũng vô dụng.

Tô Tô dừng chân, chúng tỳ nữ tưởng nàng giống trước đây, cô đơn rơi lệ, không nghĩ tới nàng đột nhiên quay đầu lại nói: "Nếu các người biết ta là chủ tử thì nên ngậm miệng lại. Cho dù Minh Dạ không yêu ta, ta cũng là nữ chủ nhân của Thượng Thanh."

Dứt lời, nàng hất bồn gỗ trong tay, giao sa ẩm ướt bay ra, dính vào trên người tiểu Tiên nhiều chuyện.

Các nàng hét lên, sau khi xé rách giao sa, không kiềm nổi cơn giận: "Người...Người!"

Tô Tô làm mặt quỷ: "Ta ta ta, tuy ta không đánh lại các người, nhưng Minh Dạ coi trọng quy củ, các người dám động thủ với ta, ngày mai sẽ bị trục xuất khỏi Thượng Thanh!"

Vài người tức giận đỏ cả mặt, Tô Tô mặc kệ các nàng, ôm bồn gỗ, cũng không cần giao sa, đi về phía phòng trúc.

Vào phòng, nụ cười trên mặt nàng dần phai nhạt, ngồi phát ngốc ở cạnh bàn, mãi cho đến lúc trăng lên mới ra ngoài.

Nàng thay một bộ váy màu vàng trang trọng, đi giày cẩn thận, xách đèn ngọc lưu ly ra khỏi cửa.

Sương khói ở Thượng Thanh tiên cảnh hằng năm không tan, nàng phất tay áo đẩy sương mù, đi tới cung điện vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Càng tới gần, cảm giác chua xót trong lòng càng mãnh liệt.

Đợi đến lúc nhìn thấy nơi đèn đuốc sáng trưng, nàng xoa xoa ngực, khẽ thở dài.

Các nàng nói... Thánh Nữ sắp tỉnh.

Nàng ta tỉnh lại, Minh Dạ sẽ càng chán ghét nàng.

Trong lòng Tô Tô rất khó chịu, bởi vì biết điều đó, tự tôn của nàng khiến nàng nghĩ tới việc quay đầu, nhưng nghĩ tới phụ vương và con dân ở Mạc

Hà, nàng không thể quay đầu trở lại.

Nàng xách đèn đi tới, tiểu Tiên thì thấy nàng, cúi người hành lễ. Động tác cung kính, nhưng thái độ lại trái ngược, ở Thượng Thanh tiên cảnh, dường như Tang Tửu là kẻ dơ bẩn nhất, nếu không phải Minh Dạ quản lí nghiêm ngặt lại coi trọng quy củ, chỉ sợ nàng sẽ không sống được đến hôm nay.

Cũng bởi vì điều này, trong lòng nàng vẫn còn chút mong đợi.

Tiên thì nói: "Chân quân nói, công chúa nếu tới thì trực tiếp đi vào."

1

Tô Tô gật đầu, không suy xét ngữ khí của Tiên thì, xách đèn đi vào.

Phía sau tấm bình phong bách điều màu đen, có thể mơ hồ thấy một bóng dáng đang ngồi khoanh chân.

Thấy hẳn, nhịp tim của Tô Tô không chịu khống chế mà tăng tốc, trong lòng sinh ra vài phần chờ mong và vui sướng.

Nhưng khi nghĩ tới mình đến làm gì, nàng nhụt chí rũ vai xuống, cung kính kính quỳ xuống: "Cầu xin chân quân, hãy cho Trai tộc mượn xá lợi tử để dùng một chút."

Cứ cách chục năm nước sông Mạc Hà sẽ dâng lên, đáy sông rung chuyển, vô số binh tôm tướng của thương vong.

6

Cũng chẳng trách những Tiên tử nhiều chuyện lại nói Mạc Hà vừa hôi lại vừa bẩn, bởi vì đây là thực trạng, thực trạng như thế, thế lương lại bị ai.

Dù hẳn có ghét nàng, nhưng cứ mỗi mười năm, Tô Tô vẫn sẽ mặt dày tới mượn xá lợi tử, giúp Mạc Hà bình ổn lũ lụt.

Nam nhân ở sau tấm bình phong từ từ mở mắt ra.

Ngữ điệu của hắn thanh lãnh, thậm chí mang theo vài phần lạnh nhạt: "Hôm nay không thể, chín ngày sau sẽ cho người mượn xá lợi tử."

4

Tô Tô có chút gấp gáp: "Nhưng mà ngày mai nước sông Mạc Hà sẽ dâng lên, không có xá lợi tử thì sẽ xảy ra chuyện."

Ngữ khí đối phương vẫn không gợn sóng: "Thiên Hoan sắp tỉnh, cần xá lợi tử thanh lọc trọc khí."

5

Nghe được tên Thiên Hoan, trong miệng Tô Tô kêu khổ, nếu là trước kia thì thôi vậy, nàng không tranh được với Thiên Hoan Thánh Nữ, cũng không dám tranh.

Nhưng hôm nay không được, nếu không lấy được xá lợi tử, nàng sẽ không rời đi.

Nàng nhấp môi, ngẩng đầu lên: "Minh Dạ, ta cầu xin chàng, cho ta mượn xá lợi tử, ta chỉ dùng một chút là xong, lập tức sẽ trả cho chàng."

Nam nhân lạnh như băng nhìn nàng: "Đã bao lâu rồi, người vẫn không có quy củ như vậy."

Hắn vừa dứt lời, Tô Tô đã bị huyền quang của trận pháp mà hắn bố trí đánh trúng bả vai, kêu lên một tiếng.

Nam nhân ở sau bình phong nhìn thấy thiếu nữ váy vàng ngẩng mặt lên, nàng cười lau đi vết máu ở khóe miệng, gần như ngang bướng nói: "Không được gọi Minh Dạ, vậy gọi phu quân, dù hôm nay chàng đánh chết ta, ta cũng phải lấy được xá lợi tử."

Mặc kệ Thiên Hoan Thánh Nữ của hắn, hôm nay không lấy được xá lợi, nàng và Thiên Hoan sẽ đồng quy vu tận.

Nàng từ mặt đất đứng lên, đi qua bình phong, cũng không thèm để ý đến quy củ, nhìn chăm chăm người nọ.

Vừa trông thấy bộ dáng nam tử, Câu Ngọc không thể tưởng tượng trường lớn mắt, ai đến nói cho nó, nam nhân trước mắt giống Đạm Đài Tẫn đến tám phần này là ai?!

7

Không thể nào, không phải là điều mà nó đang nghĩ đấy chứ.

Không ngờ ở trong Bàn Nhược kiếp phù du Đạm Đài Tẫn lại thay thế bản thể của tiên giao, nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma, rõ ràng là do hắn quyết định!

11

Câu Ngọc thật sự tuyệt vọng, nghịch thiên như vậy còn làm được gì!

3

Nó không nói được thành lời, trong tuyệt vọng lại đột nhiên nảy ra một ý tưởng, bây giờ Đạm Đài Tẫn thay thế Tiên giao, vậy có phải sẽ hiểu được tình cảm của Tiên giao không?

Đạm Đài Tẫn không có tư tình, nhưng Tiên giao có, phúc kia biết đâu chính là mầm tai họa, trong họa lại có phúc. Nói không chừng nhờ Bàn Nhược kiếp phù du, Tô Tô có thể thuận lợi rút Tà cốt ra.

Trong lòng Câu Ngọc vui vẻ, không còn tuyệt vọng, có được hay không thì phải dựa vào lúc này.

Bên kia, đồng tử đen nhánh của Minh Dạ phản chiếu bộ dạng giờ phút này của Tô Tô.

Tô Tô nói: "Ta biết chàng chán ghét ta, đưa xá lợi tử cho ta, ta lập tức đi."

Minh Dạ thờ ơ mà nhìn nàng: "Tang Tửu, đừng tưởng rằng bốn quân không dám giết ngươi."

3

Tô Tô nghĩ thầm, ngươi dám, ngươi cũng biết.

Hắn không yêu nàng, sao có thể thương tiếc nàng?

Tô Tô lấy một viên trân châu hồng nhạt ra từ trong ngực, hạt châu kia xinh đẹp cực kỳ, dường như chỉ lớn bằng bàn tay.

Phải làm chuyện xấu, Tô Tô khẩn trương li.ếm li.ếm khóe môi: "Ta biết, chàng đi tìm Linh tủy cho Thiên Hoan nên bị thương, ngày mai còn phải lãnh binh đi giết Yểm Ma. Ta sẽ không tổn thương chàng, ta chỉ muốn xá lợi tử."

Dứt lời, Tô Tô bóp nát viên trân châu.

Trân châu hóa thành bột mịn, xuyên qua trận pháp, tất cả dừng ở trên người nam tử.

Tuy tu vi của Tô Tô không tốt, nhưng trăm năm này, nàng đã tỉ mỉ nuôi được một viên trân châu, chân quân đang bị thương nhất thời nửa khắc vẫn có thể làm được.

Chỉ trách Minh Dạ nhiều lần liều mạng vì Thiên Hoan, mới có thể bị thương trở về. Mà người Thượng Thanh, đa số đều khinh thường Tô Tô,

xem nàng như con kiến, ngay cả Minh Dạ cũng sẽ không phòng bị nàng nên nàng mới có cơ hội.

Tô Tô leo lên giường Minh Dạ.

Mắt đen lạnh băng của hắn nhìn qua, tưởng rằng nàng sẽ sợ, rớt cuộc trăm năm qua, hắn vừa giận thì nàng sẽ lùi bước ngay lập tức.

Nhưng lần này nàng lại không, mặt nàng đỏ bừng, nói nhỏ: "Ta không phải cố ý, đắc tội."

Nàng cười xiêm y hắn, lộ ra lồng ngực rộng lớn rắn chắc của nam tử.

Ngón tay tinh tế của Tô Tô điểm lên ngực hắn, hô hấp hắn rõ ràng dồn dập vài phần, nhưng đó chỉ là tức giận.

"Nếu hôm nay người lấy đi xá lợi tử khiến Thiên Hoan xảy ra chuyện, thì vĩnh viễn đừng quay lại Thượng Thanh tiên cảnh, người Thượng Thanh gặp người tất diệt."

Lông mi nàng run lên, dùng đôi mắt ướt nhìn hắn.

Nước mắt muốn rơi xuống cũng không xong, ngoài miệng lại quật cường nói: "Không quay lại thì không quay lại, dù sao khi Thiên Hoan tỉnh, chàng chỉ hận không thể giết chết ta."

Trong mắt Minh Dạ nặng nề, không nói.

Tô Tô lấy xá lợi ra, xá lợi màu vàng vừa rơi xuống lòng bàn tay nàng đã được nàng dùng vỏ sò cẩn thận đập lại.

Nàng ngồi khoanh chân đối diện với hắn, dụi dụi mắt, nhẹ giọng nói: "Một trăm năm, đây là lần đầu tiên ta gần chàng như vậy."

"Bây giờ chàng hận không thể giết ta, vậy cũng tốt, dù sao về sau ta cũng không thích chàng."

"Ta ở Thượng Thanh, ai cũng đều coi ta như yêu quái." Nước mắt nàng rơi xuống, cúi đầu không để hắn thấy, "Nhưng ta ở Mạc Hà, cũng là một vị công chúa."

4

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực, vừa khiếp sợ lại lớn mật nhìn hắn.

"Chàng không cần ta, ta cũng không sợ."

Câu Ngọc nhìn nơi này, nội tâm chửi thề: "..."

1

Không phải chứ, tiểu chủ nhân muốn làm gì vậy!

-----HẾT CHƯƠNG 39-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Trai Công Chúa

Nói đến Bàn Nhược kiếp phù du, Câu Ngọc cũng không biết nhiều lắm.

Trong "Tiên Ma truyện" có ghi lại, Xà Yêu tu luyện mấy ngàn năm biến thành giao, giao tu luyện cực khổ vạn năm hóa thành rồng.

Minh Dạ là một ví dụ, từ một tiểu hắc xà, khổ tu thành giao, gặp được Tiên duyên, năng lực lại mạnh mẽ, đã trở thành chủ nhân Thượng Thanh tiên cảnh.

Lúc đầu, nếu thêm ngàn năm nữa, bản thể của hắc có thể thật sự hóa Thần.

Nhưng không biết vì sao, sau đại chiến Thần Ma, hắc tự phong ấn mình vào trong Bàn Nhược kiếp phù du.

Bàn Nhược kiếp phù du...

Đốt cháy tu vi và tinh huyết của bản thân, chỉ để dệt lên một giấc mộng, một lần lại một lần trải qua luân hồi, nhìn thấy cố nhân trong ký ức.

Minh Dạ hao hết tu vi, đắm chìm trong Bàn Nhược kiếp phù du gần vạn năm, đại năng suất thành Thần năm đó bây giờ lại biến thành một con giao long không đáng chú ý ở đáy sông Mạc Hà, thật khiến người ta thốn thức.

2

Bàn Nhược kiếp phù du là một đời chân thực nhất của Minh Dạ, tất cả đều là ký ức hắc đã từng trải qua. Mặc dù có người đi vào Bàn Nhược kiếp phù du, thay thế người trong đó, thì những việc lớn vẫn sẽ xảy ra như cũ, sẽ không vì vậy mà thay đổi.

Ví dụ như, Tô Tô thành Tang Tửu, tối nay sẽ đến gặp Đạm Đài Tần để đoạt xá lợi.

Chứng minh năm đó, Tang Tửu cũng đến gặp Minh Dạ đoạt xá lợi, hơn nữa còn thành công.

Tất cả mọi việc có lẽ sẽ có vài điểm khác nhau, nhưng chúng đều phát triển dựa theo ký ức của Minh Dạ, kết cục cuối cùng sẽ không thay đổi.

Tính cách Trai công chúa Tang Tửu mềm mại nhu hòa, thích múa hát, mặc giao sa, năm đó làm mọi chuyện để cướp xá lợi tử, thật ra trong lòng cực kỳ tuyệt vọng.

1

Còn về Tô Tô...

1

Câu Ngọc nghĩ thầm, chờ tiểu chủ nhân tỉnh lại, việc tối nay, chỉ sợ sẽ trở thành vết nhơ mà cả đời nàng không muốn nhớ lại.

1

Câu Ngọc nhìn "Minh Dạ" một cái, lặng lẽ phong bế ngũ giác của mình.

1

Nó là Cửu Thiên Câu Ngọc đã trưởng thành, hiểu rõ mọi thứ trong Bàn Nhược kiếp phù du, chỉ là ký ức của Tiên giao, là một giấc mộng dài.

Tình cảm và nỗi tuyệt vọng của Trai công chúa lây nhiễm sang Tô Tô, nhưng đây không phải hiện thực, tỉnh lại chắc sẽ tốt hơn.

Trăng sáng như nước, Tô Tô khẩn trương tới gần người trước mắt.

Ở ngoài kết giới, đêm ở Thượng Thanh đẹp như cảnh trong tranh, sương mù quanh năm không tiêu tan bên ngoài cửa sổ.

Quần áo thiếu nữ rơi xuống, ngọc châu trên cổ rục rĩ lấp lánh.

Tối nay nàng tới, không nghĩ đến sống sót.

Tô Tô xé lấy một miếng vải trên huyền bào của nam tử, che đi hai mắt của mình.

Không nhìn thấy thần sắc lạnh băng của hắn, thì sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không dừng lại.

Trước mắt chỉ còn một màu đen, nàng đánh bạo, vuốt mặt hắn.

Giống như trong mộng, da thịt hắn hơi lạnh, giống sương mù không dính khói lửa trần gian của Thượng Thanh. Tay nàng đi xuống phía dưới, dừng lại ở trên môi hắn.

Nàng sợ hãi nâng mặt hắn, gần như run rẩy hôn lên môi nam tử.

Hai môi chạm nhau, trong bóng tối mọi cảm nhận đều được khuếch đại, nàng không biết giờ phút này trong mắt hắn bản thân mình là bộ dạng gì. Có lẽ là rất bất kham, thân thể thiếu nữ mềm mại nhẹ nhàng rung động, ngón chân đều khẩn trương co tròn lại.

Da thịt nàng nổi lên màu phấn hồng, chắc chắn hắn sẽ cảm thấy nàng không biết xấu hổ.

Nhưng bắt đầu từ ngày tiểu công chúa Trai tộc cứu hắn, nàng đã sớm không còn gì cả.

Nam tử vẫn không nhúc nhích, hơi thở rối loạn vài phần.

Tô Tô nghĩ, người bình tĩnh như hắn, giờ phút này hơi thở bị rối loạn, chắc chắn rất tức giận. Tức giận đến nỗi sau tối nay sẽ giết nàng, chờ Thiên Hoan tỉnh lại, hắn sẽ không còn gánh nặng mà ở bên Thiên Hoan.

Thiên Hoan không phải nàng, sẽ không ngu xuẩn giống nàng, tu luyện chậm chạp; cũng sẽ không chật vật như nàng, nàng ta nhất định sẽ là nữ chủ nhân mà toàn bộ Thượng Thanh tôn sùng.

Nàng vừa tuyệt vọng vừa hoảng hốt nhẹ nhàng cắn hắn. Từ môi, cắn xuống yết hầu.

Môi Minh Dạ lạnh băng, giống như tim hắn vậy.

Nàng nhỏ giọng nói bên tai hắn: "Ta hận chàng, ta hận chàng chết đi được."

Nhưng lời nói giận hờn của thiếu nữ lại mang theo vài phần mong mỏi mà chính nàng cũng không biết. Một mặt nói hận hắn, nhưng một mặt lại vọng về hôn hắn.

Nụ hôn của nàng ngọt ngào, nhưng cũng cẩn thận vì sợ làm hắn bị thương.

Hắn là Thượng Thanh chân quân, cũng là người thủ hộ phía Đông Tiên vực, tất cả mọi người đều cảm thấy sức mạnh đó vô địch, chỉ có thiếu nữ khuynh mộ hắn mới coi hắn là bảo bối trân quý.

Hơi thở hai người đan chéo lên nhau ở trên giường.

Vải đen che đi hai mắt nàng, một lòng tìm kiếm hắn.

Khi đụng tới cơ thể nóng rực kia, Tô Tô hoảng sợ, cổ tay nàng bị người kia nắm lấy.

"Cút đi!" Giọng hắn khàn khàn.

Tức giận lan rộng, dẫn đến sương mù bên ngoài Thượng Thanh cũng quay cuồng.

Nàng nửa tỉnh nửa mê, vốn dĩ khóe mắt ướt đẫm nước mắt, giờ phút này phản ứng lại, bắt đầu không kìm được lòng mà mỉm cười.

2

"Minh Dạ, chàng cũng không chán ghét ta lắm đúng không?"

Minh Dạ lạnh nhạt nói: "Bột trần châu chưa đến nửa canh giờ nữa sẽ mất tác dụng, đến lúc đó ta sẽ tự mình giết ngươi."

Nàng không tức giận, ngược lại vui vẻ gồi cái đầu nhỏ lên vai hắn.

"Chết ở trên tay chàng cũng không tệ. Nhưng Minh Dạ, ta sợ đau, chàng đừng dùng Tam Xoa Kích giết ta. Cũng đừng dùng chân hỏa thiêu, dù rằng ta nghe nói ở nhân gian mùi vị trai nướng cũng không tệ lắm. Tốt nhất là đừng làm vỏ trai của ta vỡ vụn, vỏ trai của Trai tộc nát, đau hơn nhiều so với loài người bị gãy xương."

8

Người kia trầm mặc.

"Chàng không nói lời nào, ta coi như chàng đã đồng ý."

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng vang vụn vặt, Tiên tì nói: "Khởi bẩm chân quân, Dao Trì có động tĩnh."

Tô Tô vội vàng che môi Minh Dạ, Tiên tì không nhận được hồi âm, không dám tùy tiện đi vào, chỉ có thể rời đi.

Chờ nàng ta đi rồi, Tô Tô mới nhẹ nhàng thở ra.

Tai nàng dán lên ngực Minh Dạ, cảm nhận rõ ràng khi Tiên tì nói hai chữ "Dao Trì", tim hẳn đập nhanh hơn rất nhiều.

Tô Tô lẩm bẩm nói: "Thiên Hoan sắp tỉnh."

Nàng cởi bỏ tấm vải trên mắt, ngay khi Minh Dạ cho rằng nàng sẽ rời đi, nàng lại đột nhiên bám vào người hẳn, hôn lên môi hẳn.

Trên người Trai công chúa không chỗ nào không mềm, nàng không một mảnh vải che thân, ngón tay cởi bỏ búi tóc hẳn, ngón tay trắng nõn thon dài len lỏi vào trong tóc hẳn, liều chết hôn môi hẳn.

Cuối cùng ngón tay hẳn cử động được, gắt gao khống chế bả vai nàng, nháy mắt để lại một dấu vết xanh tím trên vai nàng.

"Không biết xấu hổ!"

Nàng cười khẽ, vùi khuôn mặt nhỏ vào sâu trong cổ hẳn.

Tay hẳn dùng sức một chút, nghe được tiếng xương gãy. Nàng kêu lên một tiếng, cắn cổ hẳn. Nhưng nàng không nỡ làm mạnh, nên chỉ nhẹ nhàng cắn.

Yêu quý hẳn, kính trọng hẳn, lại đáng thương mà tới gần hẳn.

Nước mắt nàng rơi xuống tóc hẳn, hẳn không nhìn thấy.

Vài canh giờ ở chung ngăn ngùn, nàng dùng hết bột trân châu được tỉ mỉ nuôi dưỡng trăm năm, nửa bên xương bả vai bị nát.

Tô Tô đứng lên từ trên giường, chân nàng trần trụi, bước qua người hẳn, quay đầu lại nhìn hẳn trong chớp mắt, giao sa màu trắng trong khoảnh khắc biến thành váy áo mặc lên người nàng.

Lục lục ở mắt cá chân rung động.

Nàng ôm lấy vỏ sò, ôn nhu mỉm cười dặn dò: "Minh Dạ, ta phải đi rồi, ngày mai lãnh binh xuất chiến, chàng phải cẩn thận."

Trước khi đi, nàng còn nhớ rõ hẳn trọng quy củ, nên cẩn thận đi giày vào.

Nàng đập lên mảnh vụn của bộ váy màu vàng: "Chàng đừng trách ta không mặc cái này, đây là kích cỡ của Thiên Hoan, ta mặc vào không vừa."

Ở Thượng Thanh không ai để ý nàng, vì vậy sẽ không có người chuyên may y phục cho nàng.

Tiểu Trai tinh càng đi càng xa, biến mất trong sương mù trắng.

Minh Dạ nhắm mắt lại, hồi lâu, hẳn mở đôi mắt đen, xoa mạnh lên môi.

Hắn ngồi dậy từ trên giường, mặc quần áo, muốn đi giáo huấn Trai công chúa không biết trời cao đất rộng. Nhưng ánh sáng ở Dao Trì ngày càng lớn, hẳn nhú mây, cuối cùng đi về phía Dao Trì.

Tô Tô ngồi ở bờ sông Mạc Hà.

Một nam tử đạp sóng đi tới, hẳn ta vươn tay, Tô Tô đặt xá lợi vào tay hẳn ta.

Mạc Hà gợn sóng dữ dội, ẩn ẩn có thể thấy tôm sông chết ở trong.

Tô Tô gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Ca ca, phụ vương sao rồi?"

Nam tử vốn muốn rời đi lại quay đầu lại, cười nói: "Người còn có mặt mũi nhắc đến phụ vương, không phải trong lòng người chỉ có tên tiên quân bạc tình bạc nghĩa kia sao?"

Tô Tô cúi đầu: "Thực xin lỗi."

Câu Ngọc chết lặng nhìn khuôn mặt Bàn Nghi Chi ở trước mắt, rốt cuộc là có bao nhiêu người vào Bàn Nhược kiếp phù du? Sắp tới còn có chuyện kinh động gì đang chờ nó?

12

Nam tử đi được vài bước, thấy thiếu nữ còn lẻ loi ngồi ở bờ sông, hẳn ta đạp nước quay lại, duỗi tay đặt lên đỉnh đầu nàng, bên trong nghi hoặc, mang theo vài phần tức giận không thể che giấu.

"Người gả cho Minh Dạ, ngay cả trọc khí ở thế gian hẳn cũng chưa từng giúp người thanh lọc sao? Một trăm năm qua, tu vi người vậy mà không hề tiến bộ, Tang Tửu, người ở Thượng Thanh đã trải qua cái gì vậy!"

Cứ qua mười năm, Tang Tửu sẽ cho người đưa tới xá lợi đến, đây là lần đầu tiên trong vòng trăm năm tới Tang Hữu mới gặp được nàng. Vốn dĩ nghĩ rằng tiêu muội đã sớm rút đi Yêu thai, nhưng hẳn ta không ngờ nàng vẫn giống hệt trăm năm trước!

Tô Tô nói: "Không ai bắt nạt muội."

1

Nhưng cũng không có ai quan tâm nàng, không có ai để ý nàng, không có ai nguyện ý nói chuyện với nàng.

Tang Hữu châm chọc: "Ở Mạc Hà vô pháp vô thiên, tới bên cạnh hẳn nửa cái nanh vuốt cũng không dám duỗi. Hẳn có biết người vì hẳn mà làm ra chuyện ngu xuẩn gì không?"

Tô Tô cao giọng: "Ca!"

Tang Hữu: "A, cũng đúng, người muốn tự mình gánh chịu. Nhìn Mạc Hà cuồn cuộn hắc thủy này xem, đều tại tên sao chổi như hẳn nên mới biến

thành bộ dạng như thế. Tang Tửu, người không trả được, cũng không cách nào trả thay hẳn!"

Tô Tô nhẹ giọng nói: "Ca ca, sau này, hẳn phải thành Thần."

Da mặt Tang Hữu giật giật, nhìn nàng cười như không cười, nhưng lần này lại không phản bác nữa.

Thần ở trên thế gian này phải mất bao nhiêu năm mới có được một người thành công đây?

Khi đại chiến Thần Ma đến, nếu Ma vật hung hăng ngang ngược, không chỉ có Mạc Hà, ngay cả nhân gian cũng không thể giữ được.

Tang Hữu chỉ có thể tức giận nói: "Người cút về Thượng Thanh đi, phụ vương không muốn nhìn thấy người."

Tô Tô miễn cưỡng cười, gật gật đầu: "Ta đi đây."

Tang Hữu cũng không biết nàng không có chỗ để đi, khi nàng quay đầu lại nhìn, sóng đen ngập trời dần ổn định dưới ánh sáng của xá lợi.

Tô Tô thả lỏng tâm trạng, nàng luân quân ở nhân gian hồi lâu, cuối cùng ở lại một rừng trúc nhỏ.

Rừng trúc nhỏ cách Thượng Thanh tiên cảnh rất xa, là nơi mà một tiểu Địa Tiên phù hộ.

Nàng thay tiểu Địa Tiên gột rửa nước suối, để nước suối trở nên thơm ngọt, đổi lại, tiểu Địa Tiên thu lưu nàng, cho nàng tu luyện ở trong rừng trúc.

Tô Tô biết, nàng cưỡng đoạt cướp đi xá lợi, Minh Dạ nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, nói không chừng sẽ còn đuổi tới bất cứ lúc nào.

Nhưng nàng trải qua mùa thu thứ nhất, mùa thu thứ hai, tới mùa hè thứ ba ở nhân gian, Minh Dạ vẫn không tìm tới.

Cũng chưa từng nghe nói một Tiên phi ở Thượng Thanh tiên cảnh biến mất.

Ba năm trước, hoa hòe thành tinh, cây nấm nhỏ có thể biến thành một bé trai chạy khắp nơi, ngay cả con bướm bay xuống nước suối cũng vậy cánh nói chuyện bát quái của Thượng Thanh.

Bọn họ nói...

"Thiên Hoan Thánh Nữ đã tỉnh, Minh Dạ chân quân tự mình hộ pháp cho Thánh Nữ, thanh lọc trọc khí trăm năm khi nàng ta ngủ say!"

Đêm đó Tô Tô ngơ ngác nhìn ánh trăng một đêm, lúc gột rửa nước suối đã thất thần, bị tiểu Địa Tiên mắng cho máu chó phun đầy đầu.

"Vào tiệc sinh nhật của Thiên Hoan Thánh Nữ, Minh Dạ chân quân tặng nàng ta pháp khí bản mạng, vấy gấm lụa lầy. Nghe nói pháp khí kia được dệt từ vân cẩm, lấy sương mù làm chỉ, xa hoa lụa lầy, dùng linh khí thiên địa để hộ thể, tà ma bất xâm."

Tô Tô dùng giao tiêu che lại mắt, nói với bản thân là không thể ghen ghét.

"Nghe nói sau khi đại chiến Thần Ma kết thúc, Minh Dạ chân quân sẽ nghênh thú Thiên Hoan Thánh Nữ."

"Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật, phụ thân Thiên Hoan có ân với Minh Dạ chân quân, mà Minh Dạ chân quân đã chăm sóc Thánh Nữ gần ngàn năm, hai

người bọn họ ở bên nhau không phải là lẽ thường sao?"

Không ai nhắc đến Tô Tô, Minh Dạ cũng không nói về nàng với bên ngoài, cho nên ngoại trừ Thượng Thanh, không ai biết Minh Dạ đã từng cưới một đạo lữ.

Đêm đó Tô Tô không phát giác, gần ba năm, nàng đã sớm học được cách làm lơ lời đồn về hai người bọn họ.

Nàng cần cù chăm chỉ rửa sạch nước suối, múc lên ném thử, phát hiện tư vị không tồi.

Không bao lâu, đại chiến Thần Ma bắt đầu.

Nhân gian rung chuyển, tiểu Địa Tiên đóng gói kỹ bảo bối của mình, nói với Tô Tô: "Ta khuyên ngươi mau đi đi, nơi này không yên ổn. Rất nhiều vị Thần đã ngã xuống, thấy kim quang hôm qua không, đó là ánh sáng Thần khí vỡ vụn. Chúng ta tìm được nơi nào trốn được thì trốn đi, đại chiến thế này, không phải chúng ta có thể tham dự."

Tô Tô hỏi: "Ngài nói... Thần ngã xuống? Vậy nhóm Tiên quân có xảy ra việc gì không?"

Tiểu Địa Tiên nói: "Tổ chim bị phá không quả trứng nào lành, đương nhiên Tiên quân cũng không tránh được. Chiến thần của Thượng Thanh tiên cảnh, Minh Dạ, ngươi đã nghe qua chưa, nghe nói hắn đã rơi xuống nhược thủy, sống chết không rõ. Ngay cả hắn còn không đánh lại Ma Thần, chúng ta vẫn nên nhanh chóng chạy thôi."

1

Tô Tô sửng sốt: "Ngài nói ai?"

Không đợi tiểu Địa Tiên trả lời, nàng đã chạy ra ngoài cửa.

-----HẾT CHƯƠNG 40-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: Hận

Trai sông ở nước ngọt, không có bất kỳ một con trai sông nào có thể sinh tồn ở dưới biển sâu, càng đừng nói đến vạ Yêu không sống được trong Nhược thủy.

Lúc Tô Tô nhảy xuống Nhược thủy thì vỏ sò bắt đầu hòa tan.

3

Nàng sinh ra yêu thai, vỏ sò mang theo màu hồng nhạt xinh đẹp, nhưng màu hồng tan bên trong Nhược thủy giống như từng giọt nước mắt thống khổ.

Đêm đó nàng có nói với Minh Dạ: Ta sợ đau, người đừng để vỏ sò của ta nát, có thể còn đau hơn người thường bị vỡ xương.

Lúc vỏ sò của nàng hòa tan một chút xíu, một giọt nước mắt nàng cũng không rơi, mở to hai mắt tìm bóng dáng màu đen kia.

Vỏ sò càng ngày càng mỏng, nàng không cần thận đụng phải Nhược thủy, đau đến run rẩy không thôi.

Nàng vẫn đi xuống, không quan tâm tới bên dưới.

Mấy vạn năm hẩn cường đại tuấn mỹ, có thể một mình tu luyện, kỳ thật hẩn cái gì cũng chưa từng có. Hẩn tính tình lạnh lùng, luôn luôn một mình, rơi xuống Nhược thủy cũng không ai lập tức đến tìm hẩn.

Cứ cho rằng tu Tiên đi nhưng Minh Dạ sinh ra cũng là Yêu, ở bên trong Nhược thủy ba ngày sao lại có chuyện không bị thương chứ?

Nàng không rõ mình có bao nhiêu cái xương, vỡ vụn thành ra thế nào rồi mới đau đến nói không ra lời như thế.

Lúc nàng mới ôm lấy bóng dáng màu đen kia, vỏ sò chỉ còn lại một tầng rất mỏng. Nàng mở vỏ sò ra ngậm lấy hãn, kéo hãn cùng nhau bơi lên trên.

5

Bên trong Nhược thủy cái gì cũng không có, không có tảo, không có cá, cũng không ai trông thấy Trai công chúa một mực khóc, vừa khóc còn vừa công hãn đi lên.

Kỳ thật Tô Tô cũng không thích khóc, như Tang Hữu nói, nàng khi còn bé là tiểu công chúa của Mạc Hà coi trời bằng vung.

Từ lúc quen biết Minh Dạ nàng mới liên tục không ngừng khóc.

Khi đó nàng còn chưa hiểu, thích một nam nhân không yêu mình sẽ trôi qua khổ cực như vậy, hốc mắt vĩnh viễn ngậm lấy nước mắt.

Tiểu Trai tinh ngòi phịch ở bên người Minh Dạ, quanh người nàng toàn bộ đều là máu.

Xác nàng đã gần như trong suốt, nếu là một phàm nhân nhẹ nhàng gõ xác nàng thì nàng sẽ vỡ vụn ngay.

Nàng vừa lòng thỏa ý ngậm lấy y phục Minh Dạ kéo hãn đi.

Hãn bảo vệ chúng sinh, chúng sinh lại quên mất chiến Thần. Nhưng nàng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ hãn, nàng nhớ kỹ bộ dạng lúc chiến đấu của hãn, suốt đời sẽ không ruồng bỏ hãn.

7

Nàng trở lại rừng trúc, tất cả tiểu Địa Tiên cùng Ma Cô đều đã chạy hết.

Cảnh rừng trúc hoang tàn, ở đằng sau Tô Tô máu chảy thành dòng, sau khi đặt Minh Dạ đặt lên giường, nàng đi tới vạc nước, ngâm thân thể ở bên trong.

Nàng không biết mình ngủ bao lâu.

Có thể là bảy ngày, cũng có thể là nửa tháng, Tô Tô cuối cùng cũng mở mắt ra.

Minh Dạ trên giường vẫn chưa tỉnh lại, hãn ngay cả hóa thành nguyên hình dưỡng thương cũng không làm được, vô tri vô giác nằm ở trên giường.

Một kích của Ma Thần ai cũng không chịu nổi, nàng vô cùng may mắn, Minh Dạ không lập tức chết ngay, tuy là rơi vào Nhược thủy nhưng cũng còn tốt.

Nàng đem linh khí mình có được mấy ngày nay ra độ cho hãn, nhưng linh hai người lực ngày đêm khác biệt, làm như vậy cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc.

Tô Tô không nhụt chí, nàng ôm hãn đi suối nước tu dưỡng.

Minh Dạ tu vi thâm hậu, ở nơi linh khí dư dả, hãn có thể tự mình chậm rãi khôi phục.

Hãn ở bên trong linh tuyến nhân gian ngủ say bảy năm, Tô Tô một mực chăm sóc hãn, rảnh rỗi liền đi tìm linh dược khôi phục thân thể, trở về có đôi khi ca hát cho hãn, có đôi khi buộc tóc cho hãn.

Mặc dù hãn không nói lời nào, không tỉnh lại, mắt màu đen đóng chặt lại, nhưng đối với Tô Tô mà nói đây là bảy năm vui vẻ nhất.

Thần Ma đại chiến còn đang kéo dài, bọn họ ở trốn một góc, không người đến quấy rầy, cho đến năm thứ bảy, hãn tỉnh lại.

Đó là một sáng sớm, nàng hái sương sớm tới dứt hãn uống, trông thấy nam tử mở to đôi mắt đen nhánh, không vui không buồn nhìn về phía rừng cây.

Tay Tô Tô run một cái, hạt sương bên trên lá sen suýt nữa rơi hết.

Nàng biết bởi vì chuyện Xá Lợi nên hãn chán ghét mình, nàng vội vàng bấm một cái quyết, hóa thành một thiếu niên thanh tú mười sáu mười bảy tuổi.

Tô Tô cười đi tới, cố gắng tự nhiên nói: "Người tốt cục đã tỉnh rồi."

Minh Dạ không phản ứng chút nào.

Tô Tô sửng sốt, nàng hóa thành tiểu thiếu niên thanh tú chạy đến bên cạnh hãn, hãn cũng không có nửa điểm phản ứng.

Tô Tô đưa tay, quơ quơ trước mắt hãn, ánh mắt hãn chưa từng nháy một chút.

Nàng bắt đầu lo lắng, trọng thương cùng Nhược thủy đã ảnh hưởng tới thân thể Minh Dạ, hãn hiện tại đã mất hết ngũ giác.

Đã mất đi thính giác, khứu giác, vị giác cùng thị giác, thậm chí cả cảm giác đau.

Tuy lo lắng nhưng đồng thời nàng cũng nhẹ nhàng thở ra, biến trở về chính mình.

Nàng đưa lá sen tới bên môi hãn, dịu dàng nói: "Uống đi."

Minh Dạ tỉnh lại, thế giới trống rỗng đến đáng sợ. Hắn cảnh giác nắm chặt cổ tay của người đến, phát hiện cổ tay đó tinh tế, mềm mại đến không tưởng nổi.

Hắn bóp dùng nhiều sức, nhưng nàng lại không tức giận, ngược lại nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay hắn, ra hiệu hắn đừng sợ.

Nàng kéo tay của hắn, ở bên trên lòng bàn tay hắn viết...

"Ta sẽ không tổn thương người, chỉ cho người uống nước."

Hắn không có ngũ giác, lại có thể mở ra linh thức, Yêu thân vốn không so được với người, bởi vậy hắn cảm nhận được lòng bàn tay phất qua ngứa ngáy.

Minh Dạ nhớ tới mấy năm ngủ say này, tựa hồ chắc chắn có người ở bên cạnh hắn, có đôi khi ngón tay của nàng luồn qua tóc hắn, tinh tế thanh tẩy cho hắn.

Hắn buông cái tay kia ra, uống đồ bên trong lá sen.

Minh Dạ đi ra linh tuyến, lại không thể phân rõ phương hướng, một cái tay nhỏ níu tay áo hắn lại, dắt hắn đi.

Hắn trầm mặc đi theo nàng.

Một chân quân không có ngũ giác không bằng một phàm nhân bình thường.

Hắn biết rõ mình còn cần dưỡng thương.

Và người bên cạnh này là ai?

Khung xương nhỏ như vậy, chắc là nữ tử.

Người đầu tiên hấn nghĩ tới là Thiên Hoan, thế nhưng Thiên Hoan đang ở Thượng Thanh, nơi này không giống tiên cảnh, hấn bất động thanh sắc, dùng mấy ngày thăm dò mới biết mình đang ở một khu rừng nhỏ thanh u.

3

Không phải Thiên Hoan, hấn phút chốc nhớ tới con Trai tinh kia.

Con Trai tinh kia linh lực thấp hèn, sinh ra ở Mạc Hà, nàng không giống người có thể vượt hấn từ bên trong Nhược thủy ra, nàng không có bản lĩnh đó.

Nhưng nàng... lại ngang bướng như vậy.

1

Minh Dạ không có chút hảo cảm đối với Trai tộc, hấn cũng chán ghét con tiểu Trai tinh lục căn không tịnh kia.

8

Đoán không được thân phận của nàng, hấn không biết nên dùng thái độ gì với nàng.

Có thể nàng đang rất vui vẻ, biết hấn đã có thể đơn giản cảm giác sự vật, đôi lúc sẽ dắt hấn ra ngoài để hấn chạm vào hoa trong rừng.

Ngón tay mềm mại của nàng điểm trong lòng bàn tay hấn...

"Rất thơm, chờ người khỏe liền có thể ngửi được."

Có đôi khi nàng sẽ đi trộm mật hoa ong vò vẽ của người ta, bị chích đến phát khóc.

1

Hắn dù nhìn không thấy, nghe không được, nhưng nàng không cho hắn cầm tay, hắn liền biết nàng bị đốt.

Sau đó mật hoa sẽ làm thành linh lộ, điềm nhiên như không có việc gì cho hắn ăn uống.

Trong lòng của hắn có cảm giác kỳ quái, miên miên mật mật, khiến cho lòng người buồn bực. Lần tiếp theo lúc nàng ra cửa, hắn nắm chặt tay của nàng: "Đừng đi."

Nàng dừng một chút, vô thức rút tay mình về.

Tại thời khắc Minh Dạ cho rằng nàng đã rời đi, mặt hắn lại bị nàng hôn nhẹ một cái.

Rất nhẹ rất mơ hồ, nhẹ đến mức khiến người ta cơ hồ không thể nhận ra cảm giác.

Nàng quả nhiên không ra ngoài, trong sân dệt vải.

Minh Dạ cong môi, ngoan như vậy...

Dưỡng thương đã lâu, hắn ngẫu nhiên sẽ nhớ tới Tiên Vụ tràn ngập Thượng Thanh, Thần Ma đại chiến còn chưa kết thúc. Cũng không biết Thượng Thanh như thế nào, không có hắn, Thiên Hoan có thể giữ vững Tiên Vực hay không?

Nhưng nhiều lúc là hắn nhớ tới nàng.

Hắn biết nàng sẽ ghé vào cửa sổ nhỏ, lớn mật nhìn hắn. Hắn ngồi xếp bằng, ngoài cửa sổ gió thổi tới mang theo mùi thơm của tóc nàng, nàng hoàn toàn không biết gì cả, còn cho là mình trốn rất giỏi.

Hắn giấu ý cười ở đáy mắt, cũng làm như không biết, chuyên tâm tu luyện.

Có đôi khi nàng sẽ cố ý đứng trước mặt hắn, bởi vì Minh Dạ không nhìn thấy, lúc ban đầu thường đụng vào người nàng. Hắn phản ứng nhanh nhẹn, luôn có thể sau khi đụng vào nàng liền kịp thời đỡ được nàng.

Thế nhưng nhiều lần như vậy, Minh Dạ có gì không hiểu chứ.

Hắn cảm thấy thói quen này quá xấu, dứt khoát tránh nàng.

Mấy ngày đó, nàng cảm thấy mất mát, đứng phía trước cửa sổ nhìn hắn một hồi rồi lập tức rời đi.

Minh Dạ dừng một chút.

Nàng không vui.

Trong lúc Tô Tô bản thân không biết bao nhiêu này, có một ngày Minh Dạ lần nữa đụng phải nàng.

Đôi môi trùng hợp chạm vào trán nàng.

1

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, nghe hắn nói: "Thật có lỗi."

Nàng che khuôn mặt: "Không, không sao cả."

Trai công chúa khuôn mặt đỏ bừng chạy ra rừng trúc, lăn lông lốc bên trong Thanh Tuyền vài vòng.

1

Minh Dạ ngồi xếp bằng xuống, nhẹ nhàng sờ sờ vào môi của mình.

*

Tô Tô hết lòng chăm sóc hẩn, không biết ngũ giác của Minh Dạ đang chậm rãi khôi phục. Minh Dạ dần dần có thể nghe được thanh âm, ngửi được mùi thơm ngát của cây trúc, trông thấy nàng một cách mơ hồ.

Cho nên nàng cũng không rõ, sau khi nàng lên núi đi tìm thuốc, Minh Dạ vào một sáng sớm nào đó, mở to mắt thì nhìn thấy Thiên Hoan.

58

Khi Tô Tô dùng gùi trúc công linh được trở về, khu rừng nhỏ đã không có một ai.

1

Nàng sừng sốt hồi lâu, bên trong gùi trúc có một chú sói con thò đầu ra.

Tô Tô trong trong ngoài ngoài chạy nhiều lần, linh tuyến cũng đi rồi, thế nhưng lại không có chút khí tức nào.

Sói con nhìn nàng chạy, trên đường trở về nó nghe cô nương này một mực nhắc tới chân quân nhà nàng, thế nhưng đến lúc đó chỉ nhìn thấy thiếu nữ mờ mịt, tìm chung quanh.

Về sau nàng tìm mệt rồi, ngồi dưới tàng cây, sói con vốn cho rằng nàng sẽ khóc, không ngờ rằng nàng lại hoàn toàn bình tĩnh, ôm nó ra: "Vốn dĩ biết người là linh thú, muốn cho Tiên Quân bồi bổ thân thể, xem như người vận khí tốt, chữa thương tốt cho người, người lập tức về nhà đi."

Nàng cười trối cho sói con, vỗ vỗ nó, để nó rời đi.

Sói con kêu lên một tiếng, do dự một chút, ở sau lưng nàng.

Nàng quay đầu hù dọa nó: "Đừng tưởng rằng con trai không ăn thịt, ta nói với người, ta siêu thích ăn thịt."

Nó kinh ngạc nhìn nàng.

Tô Tô đập một cước bên cạnh cây trúc, tức giận nói: "Đúng, ta quả thực không thích ăn thịt."

4

Nàng ở rừng trúc đợi ba ngày, Minh Dạ từ đầu đến cuối không trở về.

Nàng ôm sói con đứng lên: "Hắn sẽ không trở về, ta nên về Mạc Hà thôi."

Nàng đem toàn bộ linh thảo cho sói con, sờ sờ đầu của nó: "Sau đại chiến Thần Ma, khắp nơi đều không an toàn, ta nghe tiểu Địa Tiên nói đã tìm một sơn động trốn cho an toàn, người mang theo những vật này đi tìm lão, có cơ duyên nói không chừng còn có thể biến hóa."

Sói con liếc nhìn nàng một cái, quay đầu chạy.

Tô Tô một mình trở về Mạc Hà, lại một lần mười năm nữa, nàng đến để chắc rằng Mạc Hà vẫn an toàn.

Đại chiến Thần Ma bây giờ sắp kết thúc.

Nghe nói Ma Thần chết rồi, mà Yêu Ma còn lại cũng sắp bị phong ấn vào vực sâu, đối với tam giới mà nói là một tin tức tốt.

Cũng may Mạc Hà không thể so với tiên cảnh, Thần Ma hai bên ai cũng chướng mắt, lần này cũng may mắn thoát khỏi.

Hiện tại linh lực của nàng không thể so với trước kia, gắng sức đi đến Mạc Hà cũng mất nửa tháng.

Mạc Hà bị Tiên binh vây lại.

Bên trong Tiên binh có mấy gương mặt quen thuộc, Tô Tô nhận ra bọn họ, là Thượng Thanh Tiên binh.

Mạc Hà không dâng nước, trên sông lan tràn một trận tử khí.

Tô Tô sửng sốt hồi lâu, lão đảo xông vào.

Người bên ngoài không nhận ra Tô Tô, nhưng người Thượng Thanh đều biết nàng, do dự một chút nhưng không ai cản.

Tô Tô ngồi xuống nhặt lên một gốc san hô chết.

Đây là đồ chơi khi còn bé ở trong cung Mạc Hà Vương của nàng. Nàng lão đảo bước chân đi về phía trước, trông thấy vô số thi thể tôm cá.

1

Cho đến khi... nàng nhìn thấy một cái vỏ sò cực lớn.

2

Con trai kia nằm ngang ở bờ sông, năm tháng làm vỏ sò trở nên vàng nhạt, khắc xuống những đường vân nhàn nhạt, nó đã từng rắn chắc lại xinh đẹp, bây giờ chỉ còn lại một bộ xác không.

Tô Tô ôm lấy nó, lại phát hiện không ôm được nó.

Nàng như đứa trẻ làm sai chuyện, nước nở gọi phụ vương.

1

Nhóm Tiên binh hai mắt nhìn nhau.

Một nữ Tiên mặc chiến giáp đi tới, che môi cười nói: "Nhìn kìa, lão yêu quái chết rồi, tiểu yêu quái nhân gian khóc rất đau lòng."

1

Một nữ tiên Trang phục giống thế cũng cười nói: "Yêu cuối cùng vẫn là yêu, không có trái phải rõ ràng. Chỉ là Mạc Hà lại gan to bằng trời, tư tàng ma vật, chết không có gì đáng tiếc."

1

"Không có thực lực còn dám tự phong làm vương!" Nữ Tiên vu.ốt ve bạch lăng trong tay "Đến trăm chiêu từ Cẩm Vụ Lăng của Thiên Hoan Thánh Nữ còn không tiếp nổi, uống cho lão yêu quái tu luyện mấy ngàn năm."

1

Tô Tô buông vỏ sò xuống, nàng thần thờ mà nghe những thanh âm quen thuộc này, cũng không hỏi bọn họ vì sao, thả người nhảy vào trong Mạc Hà.

Nữ Tiên căm ghét nói: "Nước bẩn như thế nàng cũng dám nhảy, không hổ là loài ở địa phương này."

Một người khác nói: "Chúng ta cần bắt nàng ta không? Thánh Nữ không phải đã thông báo phải bắt nàng ta sao?"

"Bắt lấy đi, vất vả lắm Thánh Nữ mới tìm được chân quân, không thể để cho nàng ta quấy rối."

Các nàng nói xong, lại không muốn tự mình xuống dưới, để Tiên binh xuống Mạc Hà tìm người.

Tô Tô đi đến đáy sông Mạc Hà, sóng nước rẽ đường, nàng rõ ràng Mạc Hà gần đây không dâng nước, cũng không có liên can gì.

Hà Vương cung bị hủy, đồ vật ngã trái ngã phải, nàng nhìn cung điện đổ sập, minh châu phụ vương thích nhất vỡ thành mấy mảnh.

Nàng ho ra một ngụm máu, chờ dẫn hướng về phía trước, đào bới phế tích trong cung điện, đào ra một viên trân châu màu trắng xinh đẹp.

Tay nàng phất qua, trân châu đem cảnh tượng Hà Vương cung bị hủy, phụ vương bị giết trước đó đều hiện ra ở trước mắt.

Cảnh tượng như ánh sáng lấp lánh, xem xong, nàng nhắm mắt lại.

Sinh linh trong sông phần lớn sẽ không rơi lệ, không phân rõ đuôi mắt hiện ra lân quang, là nước mắt hay là nước sông.

Bên trong Thần Ma đại chiến, chúng Thần hi sinh, còn Tiên nhân bắt đầu bắt Yêu Ma.

Thượng Thanh tiên cảnh cũng lần này tham dự, bọn họ đi vào Mạc Hà, gặp hơi nước đục ngầu, yêu khí tỏa khắp, liền bắt đầu bắt yêu quái trong sông.

Trai vương giận dữ mà ngăn cản.

Nhóm Tiên binh mười phần do dự: "Mạc Hà suy cho cùng vẫn là nhà của Tang Tửu, hay là đi hỏi Thánh Nữ một chút, nên xử lý như thế nào."

Nhưng mà Thiên Hoan chỉ phái hai nữ Tiên cầm pháp khí tới.

Các nàng truyền đạt ý Thánh Nữ: "Thiên tử phạm pháp cũng như thứ dân, như Trai vương bao che yêu nghiệt, tuyệt không nhân nhượng."

Tô Tô nhặt trân châu lên, nàng nghĩ, lần đầu tiên nàng hận một người như thế.

Thiên Hoan đã được hỏi lại, hỏi lại cũng tốt.

Hỏi lại nên nàng mới biết, Mạc Hà dơ bẩn này Yêu khí trùng thiên, tất cả đều là do nàng ta cùng Minh Dạ ban tặng.

2

Ca ca nói không sai, trăm năm trước nàng không nên cứu hai người họ.

1

Nàng chưa từng hận Minh Dạ, hẳn thích Thiên Hoan, nàng không trách hẳn. Hẳn thiếu vắng nàng trăm năm, hẳn ba năm chưa từng nhớ lại nàng, rừng trúc không từ mà biệt, cho tới bây giờ đều không phải lý do nàng hận hẳn.

Nhưng ngày hôm nay, nàng hoảng hốt nhớ tới mùa hè mười năm trước, nàng nghe thấy nhóm tiểu Yêu hồ điệp hâm mộ nói...

"Minh Dạ Chân Quân dùng vân cấm cùng sương mù đẹp nhất trên đời vì Thánh nữ làm bản mệnh pháp khí, có thể phù hộ nàng Tà Ma bất xâm. Vân cấm còn thừa còn vì nàng làm thành Cẩm Vụ Lăng."

Hẳn làm Linh khí đẹp mắt nhất trên đời cho Thiên Hoan.

Linh khí kia, về sau đâm thấy thân thể người nàng quan tâm nhất

1

Nàng ở Mạc Hà nhật được hẳn, ở trong Mạc Hà yêu hẳn, thế nhưng chính hôm nay ở Mạc Hà bắt đầu hận Thiên Hoan, hận cả hẳn.

Mười năm bảo vệ giống như một câu chuyện cười.

Vô số trai sông chết đi, trên châu trong thân thể bọn họ tuôn ra, đáy sông khắp nơi đều nhuộm máu trên châu.

Tô Tô nhật từng hạt lên.

Nàng muốn đi giết Thiên Hoan.

3

-----HẾT CHƯƠNG 41-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Thần Tâm

Editor: Lục

BETA: Thạch Anh

~~~

Nhưng muốn giết được Thiên Hoan không phải chuyện dễ dàng gì. Bởi ngay sau khi nhảy xuống nước thủy, cơ thể của Tô Tô đã gầy yếu đến độ không còn chút sức lực.

Vương Cung Trai có thể tồn tại giữa dòng thời gian hết mấy ngàn năm thì tất nhiên thực lực trước kia của bọn họ cũng không yếu.

Tô Tô nhặt tất cả ngọc trai lên, đi về hướng cổng vương cung.

Nước sâu vốn có màu xanh dương đẹp đẽ vô ngần, ấy thế mà Vương Cung Trai trước mắt này lại bị bao trùm bởi một màn đen.

Nàng bơi xuống đáy sông, vừa dạt thủy thảo sang hai bên thì bia Vô Tự đã hiện ra trước mắt.

Ngay khi Tô Tô đẩy bia Vô Tự ngã xuống thì đáy sông đột nhiên dấy lên một làn sóng rung chuyển. Nàng bò dậy khỏi mặt đất, sau đó lại có hơi lưỡng lự nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi xuống khám phá.

Ấn Định Thủy yên lặng nằm dưới đáy hồ.

Tô Tô cầm Ấn Định Thủy lên.

Lần nàng nhìn thấy nó khi còn bé, nó vẫn còn tỏa ra ánh hào quang màu tím thần bí. Lúc ấy nước của Mạc Hà trong veo, có cá tôm bơi qua bơi lại và Trai Vương đã nói: “Tang Hữu, Tang Tửu, đây là Ấn Định Thủy, trai tộc

như chúng ta có thể sinh ra được yên thân đều là nhờ vào Thần Khí lợi hại này đây. Cũng bởi có nó mà Mạc Hà mới yên bình thịnh vượng, việc tu luyện của chúng ta cũng càng trôi chảy hơn.”

Có Ấn Định Thủy, Mạc Hà là tiên hà thanh khiết, nhưng nếu không có Ấn Định Thủy, Mạc Hà chỉ là yêu hà cuộn cuộn nước bẩn mà thôi.

Tô Tô xoay ngang Ấn Định Thủy lại nhìn mới thấy rằng, Ấn Định Thủy nguyên vẹn của ngày xưa nay lại lốm đi một phần ở giữa.

Thần Tâm của nó đã biến mất.

Nước mắt của Tô Tô rơi xuống trúng phải Ấn Định Thủy, thần ấn tỏa ra ánh sáng nhạt nhòa tựa như đang muốn an ủi nàng.

Thần khí nhận ra nàng bị lạnh nên nhanh chóng phát ra ánh sáng vàng nhạt ấm áp thấp sáng lên cả vùng nước tối tăm.

Cảnh tượng này đã đâm một nhát sâu vào lòng của Trai công chúa. Bởi vì Thần Khí không trách nàng, nhưng chính nàng lại không có cách nào tha thứ cho bản thân mình.

Trăm năm trước, khoảng không bên trên Mạc Hà bị ma khí quẩn lấy, nàng đã tận mắt chứng kiến Minh Dạ khoác lên chiếc áo bào trắng thêu đồ án hình mây bảo vệ nhân gian sau lưng như thế nào.

Mà khu vực được hãn bảo vệ lại có cả Mạc Hà.

Đứng ở vùng nước cạn, Trai công chúa đang lặng lẽ ngắm nhìn và nàng nhìn thấy vị tiên quân đứng giữa không trung ấy, dù vạt áo có tung bay cuồng loạn thế nào nhưng thân thể lại không lùi lại dù là nửa bước.

Khi đó trùng hợp là ma thần cũng tỉnh lại, vô số đại yêu làm xằng làm bậy, Trai công chúa sầu lo yêu ma sẽ đánh tới Mạc Hà. Nhưng mà từ đầu

đến cuối, bóng lưng màu trắng kia vẫn luôn bảo vệ Mạc Hà.

Nàng không quen biết hẳn nhưng mỗi cái ngẩng đầu của nàng đều là vì nhìn thấy hẳn.

Sau đó yêu ma và cả hẳn đều đi xa, nàng mở vỏ sò ra nằm giữa hồ nước phơi nắng.

Lại mấy ngày trôi qua, một nữ tử mặc thiên áo lam san lão đảo chạy đến Mạc Hà, Tô Tô không quen nàng ta nhưng nàng nhận ra người nam tử đang nhắm mắt bên cạnh.

Là tiên quân đã bảo vệ bọn họ.

Khóe miệng nữ tử đang đổ máu, nàng ta vừa cảm nhận được tiên khí dao động thì lập tức sáng mắt: “Phải chăng nơi này có vị tiên hữu? Thỉnh xin tiên hữu cứu lấy tính mạng của hai người bọn ta.”

Đó là lần đầu tiên Trai công chúa nhìn thấy Thiên Hoan.

Thiên Hoan khoác lên người một bộ váy màu xanh nhạt thướt tha, nhìn xinh đẹp cực kỳ.

Bởi vì nhận thấy được ma khí đang ngày càng dày đặc, Trai công chúa do dự một lát, nhưng cuối cùng vẫn mở vỏ sò ra, dẫn hai người đi vào bên trong Mạc Hà.

Trên người bọn họ đã bị dán lên ấn ký truy tìm, công chúa Trai giấu kỹ bọn họ xong thì lập tức chạy đi đánh lạc hướng ma quân.

Nàng biến thành hình người, nhờ đó tốc độ bơi trong Mạc Hà của nàng cũng tăng lên cực nhanh. Sau khi thành công khiến ma quân bị mất dấu nàng mới lập tức trở về. Nhưng nàng không ngờ rằng lúc này dưới đáy sông lại bị ánh sáng chói mắt chiếu rọi.

Trai công chúa kinh hoàng vội vàng bơi xuống, nhưng chỉ kịp nhìn thấy cảnh tượng Thần Tâm của Ấn Định Thủy đã hoàn toàn đi vào bên trong Minh Dạ đang ngủ say.

“Không được.” Nàng chạy đến bên cạnh Minh Dạ nhưng đã không còn kịp.

Trai công chúa lắc mạnh Minh Dạ: “Trả lại cho ta, tỉnh, mau tỉnh, trả Thần Tâm lại cho ta.”

Quanh người Minh Dạ ánh lên hào quang nhợt nhạt, cả người đã không còn tri giác. Cả Thiên Hoan đang nằm trên mặt đất kia cũng đã rơi vào hôn mê.

Trai Công chúa ngàn lần không ngờ tới rằng Thiên Hoan sẽ mang theo Minh Dạ đi ra khỏi nơi ẩn thân, đi đến bên cạnh bia Vô Tự. Mà Minh Dạ lại có thể chất đặc thù, dẫn đến trời xui đất khiến hấp thu Thần Tâm của Ấn Định Thủy.

Trai Công chúa không biết mình nên trách ai bây giờ. Minh Dạ không phải cố ý hấp thu Thần Tâm, người duy nhất biết chuyện là Thánh Nữ Thiên Hoan cũng đã hôn mê bất tỉnh.

Nàng dẫn bọn họ về nhà mình với hy vọng là bảo vệ được vị tiên quân đã vì nhân gian mà chiến đấu không ngủ không nghỉ này, nhưng không ngờ lại vì vậy mà làm hại đến Trai tộc.

Mất đi Thần Tâm, Mạc Hà bắt đầu rung chuyển, cả Vương Cung Trai cũng bị kinh động. Trai Vương tức giận đến nỗi muốn ra tay giết chết hai người Minh Dạ.

Nàng nhớ đến bóng lưng đứng giữa không chịu lùi lại nữa bước ấy, lần đầu tiên nàng quỳ xuống cầu xin phụ vương, Đó là sai lầm của mình nàng, nàng không nên mang Minh Dạ và Thiên Hoan về nhà.

Trai Công chúa từ khi sinh ra đã có thể tinh lọc nguồn nước, vì khiến Mạc Hà bình tĩnh lại đã chịu đựng nổi thống khổ tận xương tủy khi cạo đi lớp linh tủy của chính mình.

Trai Vương im lặng một lúc lâu, mãi đến khi cả Tang Hữu cũng cho rằng Trai Vương sẽ giết Minh Dạ thì ông mới thở dài một cách đầy nặng nề.

Thần Tâm đã hòa vào trong cơ thể Minh Dạ, có giết hẳn cũng không thay đổi được gì.

Tang Tửu vì giúp hẳn chuộc tội mà cạo đi linh tủy, cuộc đời này coi như chấm hết với đại đạo. Còn người có được Thần Tâm là Minh Dạ thì sau này con đường tu luyện sẽ trôi chảy, thậm chí là có khả năng thành thần.

Đương nhiên là Trai Vương cũng đã từng nhìn thấy cảnh tượng Minh Dạ vì Mạc Hà và những phạm nhân phía sau mà chiến đấu. Thế nên Trai tộc không thể giết chết Minh Dạ được, bọn họ không thể tàn sát một vị chiến sĩ.

Trai Vương nhìn nữ nhi đang đang yếu ớt nằm trong võ trai, đành dẫn lại xót xa trong lòng mà nói: “Con muốn cứu hẳn không phải là không được. Hẳn đến từ Thượng Thanh, sau này sẽ trở thành thần quân. Ta muốn hẳn dùng lực lượng của thần quân bảo vệ cho Mạc Hà ta vạn năm bình yên. Thượng Thanh có Tiên Khí xá lợi, nếu người có thể cứ cách mười năm mượn xá lợi về đây để nhánh sông được bình phục trở lại thì ta sẽ thả họ đi.”

Trai Công chúa gật đầu.

Trai Vương sờ tóc của nàng, nói: “Đến trước bia Vô Tự quỳ đi, quỳ đến khi hẳn tới đón con.”

Nàng quỳ trước bia Vô Tự thật lâu, còn tự mình chôn Ấn Định Thủy xuống dưới bia Vô Tự.

Cá tôm trong sông đến tìm Trai công chúa, sau khi thấy nàng quỳ trước bia Vô Tự thì sắc mặt xanh ngắt.

Vì cứu người mà nàng làm mất đi Ấn Định Thủy.

Vì khiến tiên quân Minh Dạ sống sót mà nàng không có linh tủy, từ nay vô duyên với đại đạo.

Phụ thân uy hiếp Minh Dạ cưới nàng cũng đã định trước, sau này phụ quân của nàng sẽ không yêu nàng.

Nàng không thể nói ra mọi chuyện cho Minh Dạ, không có cách nào nói cho hắn biết những ngày qua Mạc Hà đã chết đi bao nhiêu sinh linh.

Đại đạo gian nan, chỉ có người không mệt mỏi không vướng bận mới có bình tĩnh bước tiếp.

Minh Dạ cần phải thành thần mới có thể bảo vệ Mạc Hà vạn năm.

Mối tình này, từ lúc bắt đầu nàng đã đóng vai vật hi sinh rồi. Trai Vương biết, tự bản thân Tang Tửu cũng biết.

Trai Vương dẫn xuống đau lòng đẩy nữ nhi vào cuộc, chờ đợi có một ngày bên người Minh Dạ sẽ dành ra một vị trí cho nàng công chúa nhỏ.

Hắn thành thần rồi, dù là lâu lâu giúp đỡ tiểu công chúa không có linh tủy thanh lọc khí ô uế một lần cũng tốt.

Nhưng trai tộc tính sẵn đủ đường lại không tính tới Minh Dạ sẽ lạnh lẽo cô độc đến thế, qua trăm năm cũng không yêu Trai công chúa dù chỉ một chút.

Cuối cùng vị Thánh Nữ Thiên Hoan “đại công vô tư” dùng nguyên nhân bên trong Mạc Hà đều là yêu vật đã đem tiên binh đến tàn sát Mạc Hà.

Vì cứu ả ta và Minh Dạ mà Tang Tửu mất đi linh tủy, mất đi tôn nghiêm mà một vị công chúa của Trai tộc nên có.

Đến cuối cùng còn mất đi cả người nhà và Vương Cung Trai.

Khi nàng nép vào bên sông Mạc Hà nhìn ngăm hãn cũng là khi nàng vừa sợ sệt lại chân thành tha thiết thích hãn. Thế nhưng nàng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tiếp cận hãn.

Chính Thần Tâm của Ấn Định Thủy đã trói chặt vận mệnh của bọn họ vào nhau.

Nếu ngay từ đầu có người nói cho nàng biết rằng cứu Minh Dạ và Thiên Hoan sẽ phải rơi vào vạ kiếp bất phục thì lúc ấy nàng chắc chắn sẽ để bọn họ chết ở cạnh Mạc Hà rồi.

Nàng hận mình tận xương tủy và cũng hận bọn họ tận xương tủy.

Tô Tô bỏ từng viên từng viên ngọc trai bị dính đầy máu vào trong Thần Tâm của Ấn Định Thủy, nơi mà nay đã bị thiếu mất một khối.

Ấn Định Thủy nuốt sống tất cả bản mạng ngọc trai.

Hơn phân nửa ngọc trai của tộc trai ở cả Mạc Hà này đã được bỏ vào trong Ấn Định Thủy, vật vốn ảm đạm nay đột nhiên phát ra hào quang màu trắng chói mắt, dòng nước của con sông cũng dần trở nên trong trẻo dịu êm.

Tô Tô ôm Ấn Định Thủy vào trong lòng rồi đi ra bên ngoài Vương Cung Trai.

Lúc này bên ngoài Vương cung Trai, các tiên binh nghi hoặc không thôi. Bọn họ sớm biết là nước của Mạc Hà đục ngầu, phía dưới còn có dòng chảy dơ bẩn xuôi dòng. Nhưng trong giây phút mới đây thôi, nước sông đã trở nên vô cùng tinh khiết êm đềm.

Vừa ngẩn người trong chốc lát, bọn họ lại nhìn thấy Trai công chúa.

Tiên binh muốn ra tay bắt nàng thì đã nghe nàng nói một cách bình tĩnh: “Không cần, ta theo các người về lại Thượng Thanh. Việc Mạc Hà bao che yêu vật, ta sẽ tự mình thỉnh tội với Thánh Nữ Thiên Hoan.”

Hai tiên tử dùng biểu cảm khinh miệt nhìn nàng.

Sau khi trở lại Thượng Thanh, nàng nhìn về phía chủ điện.

Nơi đó được sương mù nhẹ nhàng kết lại bao phủ, cứ như là tiên cảnh.

Nữ tiên cười khẩy rồi nói: “Sao nào, người vẫn còn si tâm vọng tưởng đấy à, đã trăm năm trôi qua rồi mà người còn chưa thấy rõ hay sao? So với Thánh Nữ Thiên Hoan ấy, người chẳng là tha gì đâu.”

Tô Tô nhìn hai bàn tay của mình, nhỏ giọng nói: “Người nói đúng, ta chẳng là gì cả.”

Đáng tiếc là đạo lý này nàng dùng một trăm năm mới hiểu được.

Nàng đã từng hy vọng biết bao nhiêu rằng sẽ có một ngày Minh Dạ thử tìm hiểu về chính nàng như chính nàng đã thử tìm hiểu về hãn vật, sẽ đi thăm Mạc Hà, sẽ biết con dân nơi đó không có xấu. Nhưng hãn chán ghét trai tộc, chán ghét tộc người đã dùng cái cớ “Hiệp ân báo oán” để bắt hãn cưới tiểu trai tinh.

Nàng mong Minh Dạ sẽ yêu nàng, bởi như vậy thì dù hãn có phi thăng cũng sẽ nhớ phù hộ cho trai tộc. Nhưng Minh Dạ không yêu nàng, nàng chịu đựng sự cô độc cả trăm năm cũng chỉ vô ích mà thôi. Nàng thật cẩn thận, cẩn thận dùng hết tất cả những thứ nàng có được để bảo vệ hãn, bảo vệ đến linh túy không còn, vỏ sò sắp nát. Ấy mà đến cuối cùng, nàng ở bên dưới Mạc Hà ôm lấy thi thể phụ vương khóc, còn hãn vẫn cao quý không

thể với tới, bên cạnh bảo vệ cho Thiên Hoan. Nàng dành ra cho hẳn trái tim chân thành, nhưng kết quả thì nàng là cái thá gì.

Vương Cung Trai của nàng, phụ vương của nàng, cả đàn cá và san hô của nàng đều đã dập nát trong nước sông dơ bẩn.

Tô Tô sờ lên Ấn Định Thủy trong ngực. Nó đang ở rất gần trái tim của nàng. Nhưng Chân Quân trong lòng nàng từ hôm nay đã chết đi rồi, chết trong kí ức bị chôn vùi của nàng.

*

Sương mù quanh Ổ Cung cả năm đều không tan.

Nam tử trung niên khoác thanh y nhìn Minh Dạ mỉm cười.

Minh Dạ nói: “Chúc mừng sư phụ trở về. Minh Dạ đã bảo vệ Thượng Thanh ngàn năm, không làm nhục sứ mệnh, nay trả lại tất cả cho sư phụ.”

Thiên Hạo nói: “Minh Dạ, con đã làm rất tốt, không có con thì không có Thượng Thanh của ngày hôm nay. Nhớ đến năm đó khi ta gặp con, con vẫn là một con rắn đen nhỏ, thế mà bây giờ đã là chiến thần uy danh hiển hách rồi.”

Minh Dạ rũ mắt, vẫn không có chút dao động nào mà tiếp tục hành lễ.

Thiên Hạo: “Trước khi ta tiến vào Mãng Thương đã phó thác Thiên Hoan cho con. Thế nhưng ta lại nghe nói vào trăm năm trước, khi Thiên Hoan hôn mê con lại cưới một tiểu trai tinh. Chuyện này là thật sao?”

Minh Dạ hơi khựng lại một chút mới nói: “Đúng vậy.”

Thiên Hạo phất tay: “Chỉ là một con tiểu trai tinh không làm nên trò trống gì mà thôi, nếu các người chưa lập kế ước vậy tổng cổ về lại thế gian đi. Từ nhỏ Thiên Hoan đã có cảm tình với con, đừng làm nó bị tổn thương.”

Minh Dạ nhíu mày, chưa kịp nói chuyện thì đột nhiên Dao Trì lại tỏa ra hào quang trắng xóa.

Tuy là hào quang màu trắng kia do Thần Khí phát ra nhưng lại có lực công kích mang tính hủy diệt. Nước trong Dao Trì bắt đầu tràn ra, thoáng chốc đã lan đến trước điện.

Trong lòng Minh Dạ chùng xuống, trực tiếp nói với Thiên Hoan: “Đệ tử đi xem thử.”

Thoáng chốc, hình bóng của hắc trong điện đã biến mất.

Minh Dạ xuất hiện ở Dao Trì, một vị tiên nữ khóe miệng trào ra máu tươi, hoảng sợ nhìn hắc nói: “Chân Quân, Chân Quân cứu ta. Tang Tửu điên rồi, nàng muốn giết chúng ta, muốn giết cả Thánh Nữ Thiên Hoan.”

Minh Dạ mặt lạnh đá văng nàng ta, tiếp tục đi vào trong điện.

Toàn bộ Dao Trì đã bị ngập nước, một bên tiên ti bỏ chạy tán loạn, một bên Thiên Hoan đã bị rút tiên tủy, trước ngực bị thủng một lỗ lớn đang trôi dạt trên mặt nước.

Ấn Định Thủy trôi nổi giữa không trung, Minh Dạ giơ tay bắt lấy nó một cách dễ dàng rồi tức giận nói: “Tang Tửu, ngươi đang làm cái gì?”

Nàng mở to hai mắt.

Hai mắt vốn trong trẻo xinh đẹp nay đã nhuốm lên màu đỏ yêu dị. Dù cho không có Ấn Định Thủy thì nàng vẫn cố chấp muốn giết Thiên Hoan cho bằng được.

Minh Dạ phóng ra một tia huyền quang đánh thẳng vào bả vai của nàng khiến nàng hét lên một tiếng sau đó văng ngược ra ngoài.

Minh Dạ bế Thiên Hoan đang nằm trong Dao Trì lên, phát hiện ra người nằm trong lòng đã không còn hô hấp. Hắn lạnh lùng nhìn về Tô Tô: “Nhốt lại, chờ tự ta đến thăm vấn.”

Tô Tô bị những tiên binh vừa đuổi đến bắt lấy. Nàng bò dậy từ dưới mặt nước lăn tăn gợn sóng, cuối cùng chỉ kịp nhìn thấy hân nôn nóng ôm Thiên Hoan mất hút ở giữa Dao Trì.

Nàng thầm nghĩ, đến nhanh thật đấy. Đáng tiếc là Thiên Hoan đã chết, hẳn có đau lòng cũng vô dụng mà thôi.

Nàng vẫn nhìn đắm đắm vào Dao Trì.

Ấn Định Thủy bị cưỡng ép mở ra như thế thì chỉ dùng được một lần là phế đi, nhưng giết chết Thiên Hoan vậy vẫn đáng giá. Trước khi chết Thiên Hoan không cam lòng trừng to đôi mắt nhìn nàng.

Tô Tô nghĩ, thì ra Thánh Nữ cũng sẽ sợ hãi phải chết đi.

Vậy thì có gì khác với những tiểu yêu tinh của nhân gian như bọn họ đâu chứ, có ai là cao quý hơn ai đâu?

Tô Tô buông lơ để mình dần dần chìm xuống Dao Trì. Còn may, bây giờ nàng đã không sợ.

Nàng bị người vớt lên, nhốt vào trong địa lao của Thượng Thanh.

Tô Tô chưa từng nghĩ đến Thượng Thanh cũng có nơi như thế, giọt nước rơi tí tách không dứt bên tai, xung quanh lại yên ắng tối tăm một mảnh. Nơi này chẳng phân biệt ngày hay đêm, Tô Tô không biết mình đã bị nhốt vào đây bao lâu.

Có người đi vào địa lao.

Nàng co chân bó gối, yên lặng nhìn hắn.

Người đó mở miệng nói: “Thiên Hoan đã tỉnh, nhưng nàng ấy mất đi linh tủy.”

Nghe những chữ đầu tiên Tô Tô không mấy vui vẻ nhưng nghe đến cuối câu lại nhếch miệng cười.

Minh Dạ vừa tiến lên phía trước hai bước, Tô Tô nói với giọng khàn khàn: “Người đừng tới đây!”

Hắn dừng bước, giọng nói vẫn lạnh lẽo tựa tuyết rơi tháng mười hai: “Bây giờ ta sẽ thả ngươi ra ngoài, ngươi phải đến xin lỗi Thiên Hoan. Ta biết sau đại chiến Thần Ma, ngươi đã bị tà khí xâm lấn, ngươi không có cố ý giết nàng ấy.”

Tô Tô hơi mỉm cười.

Hắn yên lặng bước đến muốn ôm nàng.

Nhưng mà còn chưa đụng đến tiêu trai tinh thì một cái tát của nàng đã tát thẳng vào mặt hắn: “Minh Dạ, ngươi có tỉnh táo không vậy? Ta cố ý muốn giết ả. Đáng tiếc là ta không có năng lực mới chưa kịp phá hủy hồn phách của ả.”

Hắn nắm cổ tay của nàng, nói ra từng câu từng chữ vừa cố chấp vừa lạnh lùng: “Không, là tà ma nhập vào cơ thể ngươi, là ngươi bị khống chế mà thôi.”

Khi nàng ở trong vòng tay của hắn, hắn mới phát hiện ra rằng nàng đã nhẹ đến thế. Thân thể mềm mại của ngày xưa giờ phút này gần như chỉ còn lại xương cốt.

Tựa như ánh nắng chỉ cần chiếu vào nàng cũng có thể làm nàng tan biến mất vậy.

Minh Dạ kìm lòng không nổi ôm nàng chặt thêm.

Thì thầm bên tai nàng những câu từ lặp đi lặp lại: “Nhớ kỹ, người không cố ý giết Thiên Hoan, chỉ cần nói xin lỗi là sẽ không sao hết.”

Nàng bật cười, tiếng cười càng lúc càng lớn trong khi sắc mặt của hắn thì dần dần tái nhợt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Là Tiên

Editor: Lục

BETA: Thạch Anh

~~~

Minh Dạ đứng trong bóng tối ôm lấy Tang Tửu.

Đột nhiên hấn không dám ôm nàng đi đến nơi có ánh sáng mặt trời, bởi hấn không dám nhìn vào ánh mắt ngay lúc này của nàng.

Cuối cùng vẫn chỉ một mình Mục Dạ đi ra ngoài địa lao bởi hấn đã biết rõ Tang Tửu sẽ không bao giờ xin lỗi.

Tiên tì nhìn thấy sắc mặt hấn tái nhợt bèn lo sợ nhìn hấn rồi nói: “Chân quân. Thánh Nữ Thiên Hoan đang khóc.”

Minh Dạ nói: “Đã biết.”

Hấn rảo bước đi về hướng cung của Thiên Hạo.

Không ngoài dự đoán, còn chưa kịp tới gần, hấn đã nghe thấy tiếng khóc than thống khổ liên hồi truyền đến.

Thần có thần tùy, tiên có linh tùy, yêu ma có ma căn.

Việc hủy hoại linh căn đau không kém gì với việc xương cốt bị gãy đoạn. Tuy là Thiên Hoan có thể sống lại, còn được dùng dược giảm đau nhiều ngày nay nhưng vẫn không có cách nào giảm bớt được sự thống khổ lúc này của Thiên Hoan.

Từ lúc ả ta tỉnh lại đã luôn bị cơn đau dày vò đến nỗi liên tục khóc thút thít.

Minh Dạ vừa đi vào Thiên Hoan đã lập tức túm chặt lấy tay áo của hắn, sau đó khóc thút thít nói: “Minh Dạ, ta đau quá, ta đau quá.”

Thiên Hạo cũng nói với vẻ đầy phẫn nộ: “Con trai tinh kia dám thương tổn Thiên Hoan, làm hại Thiên Hoan phải thống khổ đến thế. Ta muốn nàng phải hồn phi phách tán bù đắp cho những đau khổ của nữ nhi ta phải chịu ngày hôm nay.”

Minh Dạ lạnh giọng nói: “Ta không đồng ý!”

Hắn nhắm mắt lại nói: “Sư phụ, con đã nói rồi. Tang Tửu do tà ma nhập thể nên mới bị khống chế làm bị thương Thiên Hoan. Bây giờ Thiên Hoan cũng đã tỉnh lại rồi, vậy không cần phải truy cứu chuyện này thêm nữa.”

Thiên Hạo nói: “Vậy mà con còn dám che chở cho con trai tinh kia! Chẳng lẽ con cũng cảm thấy Thiên Hoan đã làm sai hay sao? Nó chỉ phụng mệnh đi diệt trừ yêu ma mà thôi, có cái gì là không đúng chứ? Chính con cũng đã đi qua xem thử rồi, yêu khí nơi Mạc Hà tràn lan như thế, Thiên Hoan đâu có xử oan cho tộc trai.”

Minh Dạ nói: “Tộc trai ở Mạc Hà mấy ngàn năm nay chưa từng làm hại người.”

Thiên Hạo cười lạnh rồi nói: “Con thật sự muốn che chở cho con trai tinh kia rồi phải không? Thiên Hoan đã bị mất linh tủy, ta sẽ không bao giờ buông tha cho trai tinh! Trừ khi đem linh tủy của con trai tinh đó đổi qua cho Thiên Hoan.”

Minh Dạ vẫn bình tĩnh tiếp lời: “Không biết linh tủy của đệ tử có thể đổi cho linh tủy đã bị mất của Thiên Hoan được hay không?”

Thiên Hạo sửng sốt.

Linh tủy của Minh Dạ, đó là vật mà biết bao người mơ ước!

Minh Dạ lại nói tiếp: “Ta đưa linh tủy cho Thiên Hoan, chuyện này cũng xem như chưa từng diễn ra. Từ đây ta cũng xin trả Thượng Thanh lại cho sư phụ, cả ân tình ngày trước cũng trả lại cho sư phụ. Thiên Hạo tôn giả, lệnh tru sát tam giới chỉ có một cái, người đừng nên lãng phí dùng cho tiểu trai tinh.”

Linh tủy.

Thiên Hoan vừa nắm chặt tay áo của hắn không buông vừa không dám tin mà nhìn hắn: “Minh Dạ, huynh có biết mình đang làm cái gì không? Huynh vì con trai tinh kia mà dám...”

Minh Dạ nói: “Từ trăm năm trước nàng đã là tiên phi, là thê tử của ta.”

Thiên Hoan cười đầy sâu thẳm: “Chuyện tới nước này ta không thể không nói sự thật cho huynh nghe. Trăm năm trước tộc trai đã sớm cấu kết với yêu ma. Huynh nói Tang Tửu bị yêu ma khống chế, người khác có lẽ không tin chứ ta lại tin. Chẳng qua không phải là không chế mà là chính nàng cam tâm tình nguyện làm tất cả vì yêu ma.”

Minh Dạ lạnh lùng nhìn nàng ta.

Thiên Hoan nói: “Huynh nói thử xem vì sao nàng đã nhìn thấy thư huynh để lại lại không chịu ở trong rừng trúc chờ huynh? Bởi vì khi đó nàng đang bận ở bên một con lang yêu. Hắn ta là đại tướng dưới tay Ma Thần, ta nghĩ chính huynh cũng biết. Việc này chỉ cần huynh điều tra là sẽ biết ngay, những ngày đó Tang Tửu đều ở cùng Thiếu Sư.”

Hai mắt Thiên Hoan mờ mờ đăm đăm nhìn hắn: “Minh Dạ, huynh còn không hiểu sao? Tang Tửu không yêu huynh, nàng và Thiếu Sư ở bên nhau

lâu đến nỗi khiến toàn bộ Mạc Hà đều nhuộm đẫm yêu khí. Huynh hà tất vì nàng mà vứt bỏ Thượng Thanh cơ chứ!”

Minh Dạ siết chặt nắm tay, môi cũng mím chặt, cả ánh mắt vốn bình thản xưa nay cũng đột nhiên bị thay thế bởi một loại bén nhọn chưa từng có: “Im miệng!”

Thiên Hoan nức nở lắc đầu: “Chính huynh cũng biết yêu khí của Mạc Hà từ đâu mà có. Ma Thần mới chết đi, ngoại trừ Thiếu Sư thì còn ai có thể có yêu khí nồng đậm đến thế? Huynh không hiểu được trái tim của nữ tử, huynh đã để Tang Tửu cô đơn suốt trăm năm, dù là trước đó nàng có thật sự thích huynh đi nữa thì hiện giờ ngoại trừ hận ra thì còn sót lại cái gì?”

Đầu ngón tay của Minh Dạ đã bắt đầu tím tái.

Lúc ở rừng trúc hắc đã để lại thư nhắn Tang Tửu chờ hắc bảy ngày, nhưng ngày thứ bảy hắc trở về tìm nàng thì lại không thấy nàng đâu mà chỉ thấy yêu khí nồng nặc đã lan tỏa khắp rừng...

Lúc trước khi Tang Tửu nhìn thấy hắc thì lập tức vui mừng, vậy mà hôm nay đến việc hắc lại gần nàng cũng không muốn.

Minh Dạ lạnh lùng nói: “Ta không tin. Nếu Thánh Nữ Thiên Hoan đã không muốn nhận linh tủy của ta vậy ta sẽ tìm cách khác để bồi thường cho người. Nhưng nếu các người vẫn không chịu buông tha cho Tang Tửu thì ta cũng không cách nào ngăn chặn các người mãi, nhưng ta mong Thiên Hạo tôn giả phải nghĩ cho rõ Minh Dạ ta làm Chân Quân nghìn năm không phải là làm không.”

Hắc vừa nói dứt câu thì đã có tiên binh chạy từ bên ngoài vào báo.

—

“Chân Quân, trai tinh trong địa lao biến mất rồi!”

Lời vừa nói ra, ngay lập tức sắc mặt của Minh Dạ thay đổi.

Ánh mắt hần chợt trở nên lạnh như băng, sau đó trong chớp mắt hần đã xuất hiện ở địa lao.

Địa lao rộng tuếch.

Trong không khí tỏa ra một làn yêu khí thật mờ nhạt nhưng cũng rất quen thuộc, lúc này sự tức giận và khủng hoảng gần như làm hần mất đi lý trí. Trong chớp mắt, hần đã lần theo yêu khí đuổi theo đến nơi cách địa lao cả trăm dặm.

*

Tô Tô co người nằm trên tấm lưng thật lớn của một con lang yêu.

Thiếu Sư nói với giọng nhẹ nhàng: “Mệt rồi thì ngủ một giấc đi. Ta sẽ không để bọn họ giết người.”

Tô Tô nói nhỏ: “Ta không sợ bọn họ giết ta.”

Thiếu Sư nói: “Việc ta đi vào Thượng Thanh chắn chắn không thể gạt được Minh Dạ, không bao lâu nữa hần sẽ đuổi tới. Cũng không hần là ta không có phần thắng nào, người cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ mang người rời đi. Có điều là tình hình của yêu ma hiện nay không tốt lắm, nếu người đi theo e là phải chịu khổ.”

Tô Tô lại hỏi: “Vì sao người lại cứu ta?”

Thiếu Sư nói: “Vì người đã cứu ta.”

Tô Tô cười đầy thâm lương: “Ta cũng từng cứu người khác đấy. Nhưng họ lại hại chết phụ vương.”

Thiếu Sư thở dài một hơi: “Tang Tửu, thiện lương không phải là tội.”

Tô Tô mở to đôi mắt đỏ như máu nhìn lên giữa trời rồi lăm bẫm hỏi hần ta: “Bây giờ ta thành yêu rồi sao?”

Thiếu Sư vẫn cười ôn nhu nói: “Người là tiên.”

Nước mắt men theo khóe mắt chậm chậm lăn dài xuống lưng Thiếu Sư, nàng thấy vậy mới hoảng hốt lau đi: “Xin lỗi, ta không cố ý.”

Thiếu Sư nói: “Không sao.”

Hần ta công theo Tô Tô chạy băng qua đồng ruộng vàng ươm nàng mới phát hiện thì ra bây giờ đã là tháng mười, là mùa thu.

Như Thiếu Sư đã nói trước, bọn họ không đi được bao xa thì Tiên Quân tóc đen áo trắng, tay cầm theo Tiên Khí đã ở sẵn phía trước chờ bọn họ.

Thiếu Sư thả Tô Tô xuống.

Tô Tô nhìn người nam tử trước mặt, nàng nghĩ Minh Dạ sẽ rất giận dữ bởi rốt cuộc trong tam giới ai mà không biết việc chân quân Minh Dạ đặt nặng quy tắc, hơn nữa đạo tâm của hần cũng rất rắn chắc, không chấp nhận được yêu nghiệt. Nàng đã chuẩn bị trước tâm lí rằng hôm nay sẽ chết ở nơi này rồi.

Rõ ràng là Tô Tô biết Thiếu Sư không mang mình đi được bao xa nhưng nàng vẫn bò lên lưng hần ta.

Nàng nghĩ, có lẽ đây là lần nàng ích kỉ nhất.

Nàng đã thầm nghĩ rằng dù sao có thể chết ở nơi nhân gian mỹ lệ cũng tốt hơn chết ở nơi địa lao âm u. Nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đối mặt với lửa giận của Minh Dạ, thế nhưng vị Tiên Quân lạnh lùng trước mặt lại xem như Thiếu Sư không tồn tại mà chỉ cố gắng nở một nụ cười và vươn tay với nàng: “Lại đây.”

Minh Dạ nói: “Tang Tửu, ta biết là hãn ta uy hiếp người. Người theo ta về đi, ta sẽ không làm khó hãn ta.”

Trăm năm qua, Tô Tô chưa từng được nhìn thấy Minh Dạ cười bao giờ.

Hầu hết là hãn luôn làm mặt lạnh nhạt trách mắng nàng không biết phép tắc.

Nếu là trước đây thì dù là năm mơ nàng cũng mơ được nhìn thấy viễn cảnh này, viễn cảnh tiên quân bạch y vươn tay về phía nàng, muốn mang nàng cùng về Thượng Thanh.

Nhưng mà hôm nay đây, Tô Tô chỉ dùng đôi mắt màu đỏ đồng nhìn hãn và nói: “Tiên Quân Minh Dạ, không phải theo quy tắc mà người đã định ra thì ta chính là một con yêu tinh hay sao? Đã là yêu tinh thì không thể đến Thượng Thanh.”

Minh Dạ bình tĩnh nói: “Người không phải. Dù mắt người biến thành yêu đồng*nhưng không có nghĩa người đã biến thành yêu, trong trường hợp bị người khác khống chế thì yêu đồng cũng sẽ xuất hiện. Người đã không muốn đi Thượng Thanh vậy chúng ta sẽ không đi Thượng Thanh.”

*Yêu đồng: Mắt của yêu tinh

Tô Tô nói: “Ta đã giết người, giết cả Thiên Hoan lẫn mấy tên tiên tử không biết tên.”

Minh Dạ vẫn bình tĩnh như cũ, hãn nói một cách chắc chắn: “Bọn họ sẽ không chết.”

Chỉ cần hồn phách chưa tan thì hãn vẫn có thể cứu bọn họ sống lại và nàng cũng sẽ không có nghiệp chướng, nàng vẫn có thể trở lại tộc trai làm tiểu công chúa, tiếp tục tu tiên, chỉ cần nàng trở về với hãn mà thôi.

Tô Tô nỉ non nói: “Người điên thật rồi. Minh Dạ.”

Hắn vẫn cố chấp nhìn nàng.

Tô Tô tự đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, Minh Dạ sửng sốt, nhưng nét vui mừng mới xuất hiện nơi đáy mắt thì nàng lại nhẹ giọng nói tiếp: “Nếu ta trở về với người, người có thể giết Thiên Hoan không?”

Tô Tô cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy mình bỗng chốt cứng đờ.

Nàng vẫn chậm rãi nói: “Giết ả ta, nghiền nát hồn phách của ả, làm ả vĩnh viễn không thể siêu sinh. Cả mấy tên tiên tử kia nữa, ta nghe nói dùng thân thể đã hóa hóa thành bột mịn của tiên tử rải xuống sông có thể làm nước sông trong suốt trăm năm. Minh Dạ à, người có thể giết được mấy tên?”

Nhìn sắc mặt đang chậm rãi trở nên trắng bệch của hắn, nàng chỉ muốn rút tay về.

Thế nhưng Minh Dạ vẫn không chịu buông tay, hơn nữa còn bỗng nhiên nắm chặt tay lại. Ngay lập tức đã có một tia lãnh quang đánh thẳng vào tay hắn, nhưng hắn không những chỉ rên một tiếng mà còn siết chặt tay hơn cả lúc ban đầu.

Thiếu Sư từ một con cự lang hóa thành hình người lo lắng nhìn Tô Tô.

Tô Tô nói với Minh Dạ: “Thả ta đi đi, Minh Dạ. Một trăm năm qua cứ xem như là ta nợ người và Thiên Hoan đi. Một con trai yêu như ta không nên mơ tưởng đến chủ nhân của tiên cảnh. Là trai tộc chúng ta hiệp ân báo đáp*còn ngu xuẩn đi trèo cao, rõ ràng là không thể với nổi đến các người mà vẫn cố chạy theo đeo bám. Người thấy đó, giờ ta biết sai rồi, ta sẽ không bao giờ xuất hiện làm chướng mắt người nữa.”

*Hiệp ân báo đáp: Giúp người nhưng bắt họ phải trả lại cho mình một thứ tương xứng.

Nỗi đau trong lòng Minh Dạ nổi lên khó bề đè nén. Hắn rất muốn nói rằng không phải như thế, là chính hắn đã bỏ lỡ nàng suốt trăm năm.

Tô Tô lại nói tiếp: “Lúc đầu là ta đã sai, ta không nên gặp người, không nên mơ tưởng những thứ vốn không thuộc về mình. Bây giờ nước Mạc Hà dâng cao, tộc trai cũng đã diệt sạch, coi như là Tiên Quân giơ cao đánh khề, cũng niệm tình năm đó Tang Tửu của tộc trai tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện mà hãy chọn hoặc là tha cho ta hoặc là hãy giết ta đi.”

Sắc mặt Minh Dạ trở nên trắng bệch.

Tô Tô nhìn sang Thiếu Sư: “Chúng ta đi thôi.”

Thiếu Sư gật đầu. Chưa đợi bọn họ đi được bao xa thì Tô Tô lại nghe được tiếng nói khàn khàn vọng đến từ phía sau: “Vậy là người hối hận vì đã yêu ta sao?”

Hắn hỏi một cách thật gian nan, cứ như nếu trả lời của nàng là đúng thì lòng hắn còn đau đớn hơn cả bị một con dao khứa vào trong.

Tô Tô không quay đầu lại mà chỉ nhẹ giọng nói: “Minh Dạ, có yêu ai mà đau đớn hơn yêu người nữa không?”

Trên châu và nước mắt của nàng, tình yêu và sự ngây thơ của nàng, tất cả đều lụi tàn dần trong một trăm năm này. Nhưng sự lụi tàn này mang đến một cái giá phải trả quá lớn, chúng lớn đến nỗi mà nàng chỉ còn lại sự bi ai.

Tô Tô không quay đầu lại nên không thể nhìn thấy vẻ thất tha thất thểu khi đuổi theo của Minh Dạ, người vẫn cố níu giữ nàng lại. Hắn không bắt được tam xoa kích, cũng không chạm được vào vạt áo của nàng.

Vị Tiên Quân đến tà ma cũng không sợ nay lại sợ hãi nếu nàng quay đầu và cũng càng sợ hãi hơn nếu nàng không quay đầu.

Hắn không muốn thả nàng rời đi và cũng không có cách giết nàng.

Hắn chạy theo thật lâu, thật lâu, trơ mắt nhìn lang yêu dẫn nàng băng qua đồng ruộng mùa thu nơi nhân gian, băng qua thảm rờ rờ của vùng núi đầy hoa, băng qua thác nước trong veo và dòng suối nhỏ.

Bọn họ càng đi càng xa, đến cuối cùng thì biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc này hắn lại lẻ loi đứng yên tại chỗ, thứ ngăn bước chân của hắn không phải lang yêu cũng không phải câu nói “Có yêu ai mà đau đớn hơn yêu người không” từ nàng.

Là nụ cười tươi khi được đặt vào giữa dòng suối của nàng đã thật sự làm hắn phải ngừng bước.

Hắn không còn dám bước lên, bởi đây là lần đầu tiên hắn hiểu ra, Tang Tửu đã hết yêu hắn rồi.

*

Minh Dạ không quay về Thượng Thanh mà về rừng trúc hoang vu kia. Không biết là ngày nào, tiểu Địa Tiên đã dọn về lại. Hắn ta nơm nớp lo sợ nhìn Minh Dạ: “Chân, Chân Quân.”

Minh Dạ gật đầu.

Trước kia hắn không nhìn thấy gì, bây giờ dù nhắm mắt lại cũng cảm thấy nơi nơi đều là thân quen.

Hắn ở lại trong giây lát, đợi đến khi không ở thêm được nữa thì hắn mới rời đi.

Tiểu Địa Tiên sắp xếp xong năm và con bướm tinh, lẩm bẫm nói: “Đúng là người kỳ lạ.”

Với Minh Dạ mà nói thì một câu chuyện tình yêu không thể chiếm lấy hẳn cả đời được. Bởi từ lúc có được linh thức là mỗi con yêu tinh đều có chung một mộng tưởng đó là thành thần.

Bọn họ thoát khỏi quy luật của trời đất vô tình, dần dần có thể biến cát thành vàng, kết thủy thành băng, trừ khi rơi vào tình thế không còn cách nào khác thì không ai sẽ chọn bỏ dờ giữa chừng.

Cách mà Minh Dạ tu luyện cô đơn hơn bất kì ai.

Hắn là người mang công đức, cả Thiên Đạo cũng yêu mến hẳn tha thiết.

Lúc này đây hắn đã sắp trở thành thần. Một mình hắn tự lập nên động phủ, sau đó tu luyện không biết ngày đêm.

Từ giao hóa rộng, chỉ còn cách một bước mà thôi.

Số vị thần còn sót lại trên đời này vô cùng ít ỏi, nếu hắn có thể thành thần, thì rất nhiều việc chưa làm nay có hy vọng để hoàn thành rồi.

Khoảng không bên trên nơi động phủ của Minh Dạ thường xuyên truyền ra tiếng long ngâm trong truyền thuyết.

Thiên Hạo từng đi đến nơi này gặp Minh Dạ, ông ta nói: “Thiên Hoan không có linh tủy, việc tu luyện đại đạo sau này sẽ vô cùng gian nan. Ta đồng ý với ngươi sẽ không phát lệnh tru sát tam giới, nhưng nếu ngươi thật sự thành thần thì hãy bảo vệ Thiên Hoan.”

Minh Dạ không tỏ rõ thái độ mà chỉ gật đầu nhận lấy lệnh tru sát tam giới từ Thiên Hạo.

Thiên Hạo nhìn thần văn lúc ẩn lúc hiện giữa vầng trán của hắn với vẻ cực âm mộ, ông ta cũng không nhiều lời thêm nữa mà quay lưng rời đi.

Trong khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng Minh Dạ sắp thành thần thì chỉ có chính hắn mới biết thần văn giữa trán của mình đang ngày càng phai nhạt.

Giao vốn chỉ có hai vuốt, nhưng nguyên hình của hắn lại có ba vuốt.

Đạo của hắn đã bắt đầu rời khỏi hắn.

Buổi tối ngày hôm đó, lần đầu tiên hắn thử tìm kiếm tung tích của trai công chúa.

Hạc giấy mà hắn phái ra thấy cánh bay về và nói: “Nàng và lang yêu đang ở đỉnh Không Hóa tìm đá Tân Sinh.”

Minh Dạ bình tĩnh gật đầu.

“Đá Tân Sinh” thường được chuẩn bị vì tiểu yêu sắp ra đời. Hắn im lặng một lúc lâu, thần văn giữa trán lại phai nhạt thêm một chút.

Minh Dạ đã quên mất mình đã sống bao nhiêu năm, cũng không có ai nói cho hắn biết vì sao thân thể của hắn lại có những thay đổi như thế. Hắn lấy tân sinh thạch trong động phủ ra buộc vào trên người hạc giấy, nhưng ngay khi hạc giấy sắp bay đi thì hắn đã lạnh lùng bắt lấy nó.

Tại thời khắc đó, lần đầu tiên hắn nảy ý định muốn giết chết lang yêu.

Hạc giấy sợ hãi nhìn thần văn giữa trán của hắn đang dần biến thành màu đen. Hắn rũ mắt, giọng như tiếng ngọc sắp vỡ: “Xin lỗi.”

Thần văn lại biến về màu trắng thánh khiết một lần nữa.

Cuối cùng đá Tân Sinh vẫn không được hạc giấy mang đi.

Một ngày đầu xuân nọ, hãn chợt nhận ra rằng Tang Tửu đã bỏ hãn mà đi đến nay được ba năm rồi. Hạc giấy của hãn lại bay trở về, ríu rít nói: “Trai Công chúa sống tốt lắm.”

“Nàng không giống như tiên quân cứ mãi chờ đợi trong không vui.”

“Tiên Quân, Tiên Quân, người không có cách để đón nàng về đâu.”

“Bọn họ đã tìm được rất nhiều đá Tân Sinh.”

Hãn giơ tay phá hủy hạc giấy, trong chớp mắt không khí đã yên tĩnh trở lại.

Nhưng lòng hãn lại không yên nổi.

Mấy năm nay Thiên Hoan đã từng đến đây hai lần, hãn vẫn không gặp ả ta.

Vụn giấy nát tan giữa không trung, lát sau có một mảnh vụn về mang đến miếng mật ngọt nho nhỏ cho hãn. Cũng không biết là nó trộm ở đâu, cả người sắp bị chích thành cái sàng.

Hãn nâng nó trong lòng bàn tay nhìn hồi lâu mới thả nó đi.

Hạc giấy càng bay càng xa, đến cuối cùng đi khỏi hãn.

Minh Dạ biết, còn tiếp diễn như thế là không được. Hãn có công đức trong người, theo lý nên sớm độ kiếp phi thăng, nhưng khi thấy trên không vẫn yên tĩnh đến lạ, không hề có lôi kiếp đánh xuống thì hãn đã hiểu ra kiếp số của hãn không phải là nó.

Hãn cũng biết, có lẽ là hãn sẽ mãi mãi chẳng thể phi thăng.

Hãn bước ra động phủ, trong lòng có hơi hận trai công chúa, hận đến nỗi muốn đi tìm nàng hỏi xem vì sao nói hết yêu là hết yêu ngay được.

Sinh mệnh của tiên quá dài lâu khiến cho sự xuất hiện của Tang Tửu với hãn mà nói chỉ ngắn như một đóa hoa quỳnh vậy.

Cũng chỉ là tình yêu của một tiểu cô nương mà thôi, hãn nghĩ thầm như thế. Ngắn ngủi và rẻ mạt đến chừng nào, vì một con lang yêu mà rời bỏ hãn đến một cái quay đầu cũng thẳng thềm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: Chân Tướng

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Tiếng nước bên cạnh Tô Tô tí tách kêu, trong mỗi một cái lu nuôi rất nhiều trai sông nhỏ.

Nàng tỉ mỉ bồi dưỡng chúng nó, cần cù chăm chỉ đổi nước, khi thời tiết tốt, lại lau vỏ trai cho từng con một, mang chúng ra ngoài phơi nắng.

Trai sông há to miệng, vẫn chưa mở thần trí. Nàng góp nhặt tàn hồn ba năm, để tàn hồn năm đó còn chưa biến mất, tất cả đều có nơi ở.

Mất đi Ấn Định Thủy, lại không có thần phù hộ, trai tộc rất khó khôi phục như trước đây.

Mấy năm nay, nàng theo Thiếu Sư đi khắp sông núi, vẫn không tìm ra biện pháp làm phụ vương sống lại, linh hồn trai vương tan đi, không cách nào truy tìm. Thiếu chủ trai tộc Tang Hữu mất tích không có tin tức. Nhóm trai sông mới bồi dưỡng còn ngây thơ mờ mịt, vẫn là yêu tinh chưa khai hoá.

Tô Tô nhìn chúng nó, nhin không được nở một nụ cười.

Người có hy vọng, vẫn luôn là điều tốt.

Lúc rảnh rồi nàng sẽ đi ra ngoài tìm nơi non xanh nước biếc, tinh lọc dòng nước. Mất đi linh tủy, linh lực của nàng vĩnh viễn dừng lại ở trăm năm trước, không có cách nào tiến bộ nửa bước.

Thiên hạ hiếm có người biết, lúc sinh ra trai công chúa cũng là một thiên tài. Nàng sinh ra đã có năng lực tinh lọc dòng sông, nàng nỗ lực ba năm, cuối cùng tạm thời rửa sạch một con sông.

Nàng nhìn ánh nắng chiều ở chân trời, biết mình nên rời đi.

Hôm qua các yêu quái lại khuyên Thiếu Sư lấy vợ, khai chi tán diệt.

Nàng từ dưới Tây Hà vọt về, đúng lúc thấy một màn kia. Đại năng Yêu tộc hầu như đều bị nhốt ở Hoang Uyên, nếu không nhân lúc còn sớm sinh hậu đại, nói không chừng khi nào bị diệt tộc còn không biết.

So với con người, yêu tinh còn sợ cô độc hơn, bọn họ bảo tồn hậu thế trăm năm thậm chí ngàn năm, sợ nhất là không có bằng chứng chứng minh mình từng tồn tại ở thế gian.

Thiếu Sư cười ôn hòa, không đồng ý cũng không cự tuyệt.

Mọi người đều biết Thiếu Sư đang đợi cái gì, Tô Tô cũng biết. Cho nên nàng muốn rời đi, nàng dùng thời gian hơn một trăm năm, khẳng khẳng một mực yêu một người, đã sớm hai bàn tay trắng.

Tô Tô cất trai nhỏ vào trong túi Càn Khôn, tới tạm biệt Thiếu Sư.

Thiếu Sư đang luyện binh, nghe vậy dừng một chút: “Nàng phải rời đi?”

Tô Tô cười nói: “Đúng vậy, làm phiền người ngàn ấy năm, thật là ngại quá.”

Nàng lấy ra mấy viên phấn trân châu, đưa cho Thiếu Sư: “Đây là ta nuôi lúc rảnh rỗi, mài nhỏ có thể giảm bớt đau đớn.”

Đại chiến Thần Ma kết thúc, tình trạng của Thiếu Sư không tốt, hẳn là yêu, cần phải trốn trốn tránh tránh để sinh hoạt, thuộc hạ của hắn cũng thường xuyên bị thương.

Trước đây trai công chúa sợ đau, hiếm khi nuôi trân châu, lúc còn ở bên người Minh Dạ dùng trăm năm mới dưỡng ra một viên.

Sau khi nàng rời khỏi Minh Dạ, ngày đêm dưỡng châu, không hề sợ đau, trong ba năm đã dùng máu tươi dưỡng ra vài viên huyết trân châu.

Thiếu Sư nói: “Nếu nàng muốn tìm Thiên Hoan báo thù, không cần vội trong lúc này. Bọn họ có Thượng Thanh tiên cảnh làm hậu thuẫn, hiện tại chúng ta không phải là đối thủ của họ.”

Tô Tô cười lắc đầu: “Người hiểu lầm, Thiếu Sư. Ta đã sớm suy nghĩ cẩn thận, sẽ không đi tìm Thiên Hoan. Trai tộc trăm phế đãi hưng, ta chỉ nghĩ đến việc mang theo tộc nhân sống một cuộc sống khác, lúc ta và người du lịch phương Tây thấy nơi đó có một con sông, nước sông trong lành hơn so với Mạc Hà, tuy rằng linh khí không nhiều nhưng từ từ tu luyện, trai tộc có thể hóa thành hình người một lần nữa. Phụ vương nếu còn sống chắc cũng hy vọng ta dẫn dắt tộc nhân bắt đầu một lần nữa.”

Thiếu Sư giật giật môi, phát hiện mình không có lý do gì để ngăn nàng rời đi.

Hắn ta trầm mặc, một đường đưa nàng xuống đỉnh Không Hoá. Câu Ngọc lặng lẽ nhìn Thiếu Sư mang bộ dáng Tiêu Lãm một cái, nghĩ thầm, nếu trở về hiện thực, tình huống này không biết xấu hổ như nào.

Diệp Băng Thường trở thành Thiên Hoan, nhưng Thiên Hoan lại thích chủ nhân Thượng Thanh, Minh Dạ là người có thực lực cường hãn nhất.

Tiêu Lãm không có ký ức, thành lang yêu, chiếu cố Tô Tô ba năm.

Tuy tính hắn ta ôn hòa nhưng một lòng yêu thích Tô Tô, ngay cả nhóm tiểu yêu ở đỉnh Không Hoá cũng nhìn ra được.

Câu Ngọc đã nói, Bàn Nhược kiếp phù du không thể tùy tiện vào, đấng này thì tốt rồi, bỏ họ mà ra ngoài, đoạn ký ức này có lẽ sẽ trở thành sử đen của mọi người.

Thiếu Sư nhìn trai công chúa quay đầu lại, lộ ra một nụ cười xán lạn, nàng dùng sức vẫy tay với hắn ta: “Thiếu Sư, người trở về đi! Ta không hề đắm chìm trong quá khứ, về sau sẽ sống thật tốt.”

Thiếu Sư cười cười, nói được.

“Có lẽ có một ngày, trai sông nhỏ mà người thấy trong dòng suối nào đó, là tộc nhân của ta đấy.”

Thiếu Sư rũ mắt xuống, vẫn nói “Được.”

Tô Tô thở dài: “Thiếu Sư, ta muốn bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa, người cũng phải sống tốt.”

Vì thế, Thiếu Sư nhìn trai công chúa bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, nàng đón ánh nắng chiều, từng bước một rời khỏi đỉnh Không Hoá.

Trong mắt nàng tràn ngập sung sướng và hy vọng, nếu vậy tới Tây Hà mà nàng nói nhất định là một nơi tốt.

Ba năm trước đây, trai công chúa cuộn tròn trên lưng hắn, thấp giọng nói: “Ta không muốn chết, ta muốn sống, bọn họ đều còn sống, dựa vào cái gì mà ta phải đi tìm chết? Ta muốn trai tộc tồn tại vạn năm, ta muốn bọn họ phải trả giá đại giới, ta phải sống thật tốt.”

Thiếu Sư nhìn nàng đi xa.

Hắn ta không đuổi theo, cũng không nói nhiều lời từ biệt. Ngay cả chính hắn ta cũng không biết, có lẽ lúc nào đấy hắn ta sẽ bị bắt vào Hoang Uyên, không có tương lai.

Tang Tửu có thể buông xuống, mang tộc nhân rời đi là việc tốt.

Như hẳn ta nói, vài năm sau gặp lại có lẽ sẽ có một đồng trai sông nhỏ sinh cơ bưng bưng, tắm nắng, phun bong bóng ở trong nước.

Công chúa lớn lên, rời xa quá khứ đau xót, trở thành nữ vương.

Tô Tô đi vào Tây Hà, thả nhóm trai nhỏ xuống sông.

Dòng nước nhẹ nhàng, thanh triệt thấy đáy, đám trai sông thích ứng một chút, hoạt động rìu đủ chậm rãi bơi ra xa.

Tô Tô vừa lòng thỏa ý nhìn bọn họ, chờ bọn họ bơi ra xa, nàng cũng nhảy xuống, hóa thành một con trai có vỏ trắng hồng.

Nàng ở con sông tập trung tắm nắng, nhắm mắt tu luyện.

Nàng không còn là tiểu tiên tử giữa sông, đạo tâm tan tác rơi rớt, sớm đã nửa yêu hóa. Nhưng nội tâm nàng mấy năm qua chưa bao giờ bình tĩnh như vậy.

Nếu có thể, nàng tình nguyện trở thành một con trai sông không có linh trí, cứ sống như vậy. Nàng tình nguyện bản thân chưa từng yêu bất luận kẻ nào, lúc mặt trời mọc chạy ra tu luyện, giống như trước đây, ngắm nhìn bầu trời.

Chỉ là vĩnh viễn không cần phải nhìn thấy Tiên Quân chiến đấu vì bọn họ.

Mấy ngày này là những ngày bình an hiếm thấy.

Mỗi ngày nàng sẽ kiểm tra số trai nhỏ bơi ở sông một lần, nhẹ nhàng đưa bọn họ trở về, không chê phiền lụy tuần tra đời Tây Hà. Đời đời như vậy, nhiều thế hệ truyền thừa xuống.

Thẳng đến nửa tháng sau, Tô Tô nhận được một đồ vật ngoài ý muốn, nụ cười trên miệng nàng dần phai nhạt.

Đây là lần đầu tiên nàng nhận được đồ vật có quan hệ với Tang Hữu.

Là nửa cái vỏ trai.

Tay nàng lạnh buốt, ngơ ngác nhìn nửa cái vỏ trai kia, trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn.

Vỏ trai của Tang Hữu bị người ta chém xuống một nửa.

Tô Tô biết loại thống khổ này, lúc nàng nhảy xuống nước thấy vỏ trai đã từng trải qua thống khổ khi bị hao tổn, không khác gì xương cốt bị vỡ vụn.

Mà nay vỏ trai Tang Hữu xuất hiện ở chỗ này, nàng không dám tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra.

Vỏ trai chợt loé lên, xuất hiện một địa danh.

Tô Tô ngồi ở đáy sông, sóng nước gợn nhẹ nhàng, cá bơi khẽ hôn gương mặt nàng.

Ngày thứ hai, nàng dàn xếp tốt đàn trai nhỏ, nhờ Địa Tiên nơi này chăm sóc, tặng một viên phấn trần châu cho hẳn, còn mình thì đi đến bí cảnh Phạn Càn.

Bên trong bí cảnh Phạn Càn sớm đã hoang vu, duỗi tay ra cũng chỉ nhìn thấy một màu đen nhánh, đây là một nơi tuyệt vọng cô đơn, bị thế gian vứt bỏ.

Bí cảnh này không có truyền thừa của tiên nhân, chỉ biết chậm rãi ăn mòn tâm trí con người.

Muốn cứu một người từ bên trong ra, không ai biết sẽ phải trả giá như thế nào.

Mà bây giờ Tang Hữu ở bên trong.

Tô Tô không biết vì sao ca ca ở bí cảnh Phạn Càn, nhưng nàng nhất định phải cứu hẳn ta ra.

Hiện tại nàng không có Thần Khí là Ấn Định Thủy, chỉ có mấy viên phần trân châu bàng thân, Tô Tô biết còn thiếu rất nhiều, nhưng nhân số của trai tộc ít ỏi, bí cảnh Phạn Càn nguy hiểm, nàng chỉ có thể tự mình đến cứu Tang Hữu.

Một khắc sau khi nàng bước vào Phạn Càn bí cảnh, hai bóng người chậm rãi hiện ra.

Thiên Hạo cười nói: “Con gái, con nói không sai, chỉ cần nói cho trai tinh biết ca ca nàng ở bên trong, nàng nhất định sẽ đi vào.”

Thiên Hoan nhắm mắt: “Phụ thân, ă nói cẩn thận.”

Thiên Hạo gật đầu: “Có đôi khi đúng là cha không nghĩ chu đáo bằng con. Trai tinh vừa chết, nói không chừng ít ngày nữa Minh Dạ có thể phi thăng thành thần, đến lúc đó chỉ cần hẳn chịu giúp con, đừng nói là linh tủy, Thủy linh căn không đủ thuần túy của con cũng sẽ trở nên thuần khiết.”

Chuyện này là nỗi khổ riêng trong lòng Thiên Hoan, nàng ta dè giọng xuống, không vui nói: “Phụ thân đừng đề cập đến việc này!”

Thiên Hạo không cho là đúng, Thiên Hoan sinh ra là thủy hỏa song linh căn, tư chất như vậy không xấu, nhưng hai linh căn tương khắc, chú định không thể thành đại đạo.

Trên đời chỉ có hai loại đồ vật có thể giúp Thiên Hoan rèn luyện linh căn, là Hoả Dương đỉnh và Ẩn Định Thuỷ.

Hỏa Dương đỉnh ở Thần tộc, ẩn Định Thuỷ thì ngược lại, cơ duyên xảo hợp lại được trai tộc dưới nhân gian nhặt được, trở thành bảo vật trấn sông Mạc Hà.

Thiên Hoan linh hoạt thông minh, nhẫn tâm làm mình trọng thương, thật vất vả tìm thấy Ẩn Định Thuỷ ở trai tộc, lại không nghĩ tới Thần Khí ấy không biết tốt xấu, chui vào thân thể Minh Dạ.

Thiên Hạo bị nhốt ở bí cảnh Phạn Càn không thể thoát thân.

Ông ta tìm biện pháp trong ngàn năm, rốt cuộc biết cách rời khỏi bí cảnh Phạn Càn, đó là từ một người tu vi không yếu, thay mình bị nhốt ở Phạn Càn bí cảnh.

“Trai tộc cũng thật ngu xuẩn, trai yêu tên Tang Hữu thật sự tin chúng ta sẽ bỏ qua cho muội muội hấn, tự nguyện đi vào bí cảnh Phạn Càn thay ta.” Thiên Hạo lắc đầu nói “Chỉ tiếc yêu chính là yêu, tu vi của hấn ta còn chưa đủ, may mà con thông minh tìm Minh Dạ giúp đỡ cha mới có thể thoát thân.”

Thần sắc Thiên Hoan lạnh xuống: “Con đã nói, chuyện này vĩnh viễn đừng nhắc tới, không thể để Minh Dạ biết!”

Trong lòng nàng ta hơi tức giận với Thiên Hạo, đều do Thiên Hạo, nếu không nàng ta cũng không đến mức phải làm những việc này. Trai tộc hoà bìch có tội, ngày ấy thiếu chút nữa nàng ta phải quỳ xuống cầu xin Minh Dạ, nói phụ thân chỉ có cơ hội này ra khỏi bí cảnh, hấn mới bằng lòng rời khỏi rừng trúc.

Thiên Hoan để nữ tiên đi vòng vèo trở về, lặng lẽ lau sạch lời nói hấn để lại cho trai yêu.

Trong lòng Thiên Hoan dâng lên cảm giác vô lực, nàng ta cũng không muốn làm những việc này. Nhưng nàng ta sinh ra linh căn không đủ thuần túy, chú định vô pháp phi thăng, cũng vô pháp ở cạnh Minh Dạ lâu dài.

Nàng ta không muốn hại ai, là tiểu trai tinh đoạt vị trí của nàng ta, một hai phải gả cho Minh Dạ.

Mà rõ ràng Minh Dạ không hiểu tình yêu nam nữ... Thế nhưng lại động tâm với trai tinh.

Rõ ràng là đồ vật của mình mà nàng ta chỉ ngủ say trăm năm đã bị người khác đoạt đi. Sao Thiên Hoan có thể cam tâm?

Một bước sai, từng bước sai, bây giờ nàng ta nghe thấy Thiên Hạo nhắc tới những việc này, đã hãi hùng khiếp vía một trận, hận không thể để phụ thân ngậm miệng lại.

Nhưng Thiên Hoan cũng hiểu rõ, trai tộc xuống dốc, chỉ cần Tang Tửu chết, những việc này không ai có khả năng biết.

Thiên Hoan không nói ra, nhưng luôn cảm thấy lo sợ bất an trong lòng, thấy phụ thân còn muốn chờ ở nơi này, tùy thời lấy đi linh tủy của tiểu trai tinh nàng ta thấp giọng nói: “Đủ rồi! Nàng không ra ngoài, là tạo hóa của nàng, chúng ta đi thôi.”

Nàng ta cảm thấy bất an, trong lòng giống như đè ép một cục đá nặng trĩu.

Tô Tô kẻ sát vách tường bí cảnh, lạnh lùng nhìn bọn họ rời đi.

Nàng còn chưa hoàn toàn bước vào bí cảnh, không phải vĩnh viễn không có người biết, ít nhất bây giờ nàng nghe thấy.

Hóa ra tất cả mọi việc, ngay từ đầu đã là một hồi âm mưu được sinh ra từ vũng bùn.

Nghĩ đến Tang Hữu vì mình đi vào bí cảnh Phạn Càn, nàng gần như cắn môi đến chảy máu, trong mắt tràn ngập hận ý.

Thiên Hoan, Thiên Hạo!

Minh Dạ có phải là đồng lõa không?

Nàng đột nhiên mở mắt ra, đã là yêu đồng.

Trước mắt vô số yêu ma quỷ quái quay chung quanh.

Nhưng mà Tô Tô lại nhìn thấy, cảnh tượng trăm năm trước.

Nàng khi đó ghé vào đáy sông, ngưỡng mộ nhìn bạch y Tiên Quân chiến đấu vì bọn họ. Bồng chốc hình ảnh xoay chuyển, tới trăm năm sau.

Lão trai vương bị đánh đến hồn phi phách tán, chỉ để lại một cái vỏ trai trống rỗng.

Vô số trai yêu thê lương kêu to, nước sông quay cuồng, trăm họ lầm than.

Ca ca bị đánh trọng thương rồi bị bắt đi, từng bước một đi vào trong bí cảnh.

Nàng không cứu được bất kỳ một ai trong bọn họ, nước mắt từ trong mắt trai công chúa chảy xuống. Nàng run rẩy nhìn cảnh tượng trước mắt, nghiêng ngả lão đảo đi lên.

Nàng ôm lấy vỏ trai của phụ vương, yêu đồng rạn vỡ, nhất thời không phân biệt được hôm nay là hôm nào, khóc lớn nói: “Phụ vương, con sai rồi, là con sai rồi, con không nên thích hẳn.”

“Con sẽ không bao giờ yêu Minh Dạ!”

“Là con không tốt, người đáng chết là con, là con mắt mù, con hại toàn bộ trai tộc!”

Minh Dạ đi vào bí cảnh, nghe thấy này những câu nói này, trai công chúa đã là yêu đồng nói hối hận khi từng yêu hắn.

Thân thể hắn cứng đờ nhìn nàng, một cây chủy thủ hung hăng đâm tới.

Nước mắt nàng rơi đầy mặt, dường như muốn đem những đau khổ suốt trăm năm khóc rống ra ngoài.

Minh Dạ nâng tay lên, từ từ buông xuống.

Chủy thủ đâm vào bờ vai hắn, hắn trầm mặc cầm lấy chủy thủ kia, qua hồi lâu, cảm thấy chỗ kia truyền đến cảm giác đau đớn kéo dài.

Nhưng lại không biết là chỗ nào đau hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Cuối Cùng

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Khi đó, Minh Dạ không hiểu tại sao Tang Tửu lại hận.

Hắn bị chủ thủ đâm thủng bả vai, đạo tâm kiên cố cũng không đủ để chống đỡ nổi thống khổ vạn phần. Thân thể thần tiên phải cường đại cỡ nào thì hắn mới chỉ cần giơ tay, trong nháy mắt đã xóa đi dấu vết chủ thủ để lại.

Nhìn yêu đồng của trai công chúa, hắn trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

Hắn vươn ngón tay ra, điểm ở giữa mày nàng.

Hai mắt mờ lung của Trai công chúa dần dần sáng tỏ. Hắn vốn tưởng rằng cảm xúc của nàng sẽ bình ổn, nhưng trong chớp mắt khi nhìn rõ hắn, trong mắt nàng cuộn cuộn nổi hận khắc cốt.

Nàng đẩy tay hắn ra, giọng nói vừa nhẹ vừa lạnh: “Là người à.”

Minh Dạ tiên quân cao cao tại thượng có vài phần luống cuống, ngón tay hắn run rẩy, nói như lúc dạy dỗ tiểu bối Tiên giới trước đây: “Mặc dù xuất hiện yêu đồng nhưng không phải không thể cứu, chỉ cần đạo tâm kiên định, vẫn có thể đi theo chính đạo.”

Trai công chúa nghe vậy như nghe thấy chuyện cười, cười ha ha.

“Đạo tâm? Đạo tâm! Người còn nhắc đạo tâm với ta.” Nàng đẩy hẳn ra, tuy cười nhưng nước mắt lại trào ra: “Trăm năm trước đạo tâm của ta là người, nhưng người không yêu ta, chê ta ti tiện. Sau đó ta từ bỏ người, đạo tâm của ta là tương lai trai tộc, nhưng trai tộc không còn, phụ vương ta chết rồi.”

Nàng cười ha ha nói: “Ta bị tiên nhân Thượng Thanh gọi là yêu tinh hơn trăm năm, cuối cùng ta cũng thành ma, vậy mà người còn nói đến đạo tâm với ta.”

Sắc mặt Minh Dạ trắng bệch, cánh môi giật giật, một chữ cũng không nói nên lời.

Trai công chúa cười xong, lạnh lùng nhìn hẳn, trên trán hiện lên ma văn màu đỏ.

Tô Tô xoay người muốn đi vào trong bí cảnh, lại bị Minh Dạ giữ lại.

Giọng điệu Tiên quân quạnh quẽ: “Nàng muốn cứu ai?”

Tô Tô quay đầu lại cười nói: “Ca ca ta, Tang Hữu, Tiên quân, một trăm năm, chỉ sợ từ trước đến nay người cũng không biết ta còn có một người ca ca nhi?”

Minh Dạ không nói, nhưng thật ra hẳn biết.

Mấy năm ở chung với tiểu trai tinh, hẳn đã bắt đầu thử chậm rãi tìm hiểu nàng, tiểu trai tinh thích cười cũng thích khóc, to gan lớn mật, ở trước mặt hẳn lại rất cẩn thận, giống như một đứa trẻ.

Nàng thích ngọt, thích ngâm mình trong suối nước, nhân duyên rất tốt, bướm yêu và hoa yêu đều thích nàng.

Từng chút một về nàng, hẳn đều biết, mặc dù không thích trai tộc, nhưng lúc sau cũng muốn thử tìm hiểu về bọn họ.

Chỉ là tru ma ra lệnh, trai tộc không còn.

Minh Dạ rũ mắt nói: “Để ta vào.”

Vẻ mặt hẳn vô bi vô hỷ, đi lên trước Trai công chúa, đi vào bí cảnh trước nàng một bước.

Lúc Tô Tô muốn đi vào, phát hiện mình bị kết giới vây lại.

Không biết qua bao lâu, Minh Dạ mang theo một con trai sông chông chất vết thương ra ngoài.

“Ca ca!” Tô Tô cẩn thận đón nhận Tang Hữu đã hóa thành nguyên hình.

Tang Hữu bị thương quá nặng, tu vi toàn thân cơ hồ đều tan hết.

Nàng vội vàng mang Tang Hữu rời đi, không liếc mắt nhìn Minh Dạ ở phía sau một cái.

Khóe môi Minh Dạ chảy ra máu tươi, toàn bộ thần văn màu trắng giữa trán biến đen.

Hắn nhìn nàng mang Tang Hữu càng đi càng xa, đi được vài bước, lại ngã vào trong bí cảnh. Một nửa nguyên thần của Minh Dạ, vĩnh viễn ở lại bí cảnh.

Minh Dạ ngã vào cửa bí cảnh, nhớ tới rất lâu trước đây, trong mắt Tang Tửu chỉ có hắn.

Hắn bị thương trở về, không ai phát hiện, nhưng đến ngày thứ hai, bên cửa sổ sẽ xuất hiện linh dược an hồn.

Dĩ nhiên hẳn chướng mắt mấy thứ này, nên sẽ lạnh lùng phân phó tiên nga ném đi.

Mà lần này, Trai công chúa không còn quay đầu lại.

*

Tháng mười hai, Minh Dạ nghe nói nhân gian có một ma nữ.

Nàng giết người tu luyện, cũng giết yêu, còn giết vài Tiên nhân Thượng Thanh, sinh sôi nuốt sống linh hồn bọn họ.

Tu ma không cần linh tủy, tu vi ma nữ tăng lên nhanh chóng, chờ đến khi hồn phách nữ tiên Thượng Thanh bị nàng bóp nát, rốt cuộc thì Thiên Hoan cũng không ngồi yên nữa.

Nàng ta đi vào động phủ, khẩn cầu nói: “Minh Dạ, tất cả mọi người đều nhìn thấy ma tu kia là Tang Tửu. Chàng đã nói sẽ vĩnh viễn bảo hộ Thượng Thanh.”

Minh Dạ mở to mắt.

Hắn đi ra động phủ, đi tìm theo hơi thở.

Chính mắt Minh Dạ nhìn thấy Tang Tửu giết người, tóc đen của nàng bay múa, một đôi yêu đồng trần đầy khoái ý, thấy hắn tới, nàng biết không phải đối thủ của hắn, tức giận muốn rời đi.

Minh Dạ nhắm mắt, nói: “Nàng giết 234 người.”

Tô Tô trào phúng hỏi: “Lần này Tiên quân có thể rửa sạch nghiệp chướng thay ta, giúp ta quay lại chính đạo không?” Đại chiến Thần Ma kết thúc, hiện tại nàng lại thành yêu ma bị chết chóc chi phối.

Minh Dạ trầm mặc.

Tam Xoa Kịch xuất hiện trong tay hắc, khi trai công chúa bị hắc vây trong Tiên Khí, Minh Dạ nói: “Ta sẽ nhất nàng ở vong trần sơn.”

Dừng một chút, hắc nói: “Ta tự mình trông coi nàng.”

Mặc kệ trăm năm, ngàn năm, hay vạn năm.

Nàng nghe vậy, kịch liệt giãy giụa trong Tiên Khí, không tiếc chết ở trong Tiên Khí cũng muốn huỷ hoại Tiên Khí.

Tay Minh Dạ run lên, mở Tiên Khí ra theo bản năng.

Nàng chạy trốn không dấu vết.

Hắc đứng dưới ánh trăng hồi lâu, lần đầu tiên nhận ra, không thể quay đầu lại được rồi.

Nàng như thế, hắc cũng vậy.

Về sau, ma nữ càng thêm hung hăng ngang ngược, nàng tìm Thần Khí bị vỡ vụn, cuối cùng nghe nói Khuynh Thế hoa màu xanh lục bị nàng dùng hết.

Trừ cái này ra, nàng còn tìm được Hoả Dương Đỉnh.

Tất cả mọi người biết, sớm muộn gì ma nữ Tang Tửu cũng sẽ chết dưới thiên lôi, nhưng nàng không quan tâm, sớm đã trở nên điên cuồng.

Trừ bỏ Tắc Trạch trấn thủ Hoang Uyên, thế gian không còn thần nữa. Không ai trị được nàng, người gần với thần nhất là Minh Dạ.

Hắc lại bắt đầu bế quan, chẳng quan tâm.

Ngoại giới bắt đầu lan truyền, Tang Tửu từng là thê tử của Minh Dạ. Thanh danh lúc trước của Minh Dạ chân quân cũng dần trở nên hỗn độn.

Năm thứ năm mươi, lôi kiếp không đánh chết ma nữ.

Toàn thân nàng máu chảy đầm đìa, chạy đến Thượng Thanh, giết Thiên Hoan Thánh Nữ và Thiên Hạo tôn giả.

Trai công chúa dùng Hoả Dương Đỉnh, ở không trung Thượng Thanh thiêu Thiên Hoan bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Một ngày cuối cùng kia, tất cả mọi người nhìn thấy ban đầu Thiên Hoan tức giận mắng chửi, lên án mạnh mẽ, về sau lại khóc lóc xin tha, lại sau nữa, từng chút một bị thiêu thành tro bụi, Tang Tửu ôm Hoả Dương Đỉnh, đi qua Thượng Thanh, Thượng Thanh không còn một ngọn cỏ.

Tiên nhân chạy trốn, từ đây không còn Thượng Thanh tiên cảnh.

Lang yêu Thiếu Sư ở đỉnh núi thương hại nhìn nàng, bước chân nàng không dừng lại, trong mắt tràn đầy khoái ý giết chóc.

Nàng đi từng bước một, đi đến bên ngoài động phủ Minh Dạ tiên quân.

Thiếu Sư đuổi theo: “Tang Tửu, dừng lại đi, ngươi không phải là người như vậy. Nếu ngươi tiếp tục như vậy, sẽ bị thiên lôi đánh chết, vĩnh viễn không thể chuyển thế, không có kiếp sau.”

Tang Tửu đẩy hẳn ta ra, ma văn yêu dị, suýt chút nữa không khống chế được mà giết Thiếu Sư.

Trên không trung đột nhiên lôi kiếp cuồn cuộn.

Thiếu Sư cả kinh, theo bản năng tưởng thiên lôi muốn đánh Tang Tửu, không nghĩ tới thiên lôi quanh quẩn ở động phủ không đi, không ngờ là kiếp lôi thành thần của Minh Dạ!

Tam giới khiếp sợ, tất cả mọi người kinh hãi nhìn lôi kiếp.

Bọn họ đại hỉ, Minh Dạ thần quân sắp độ kiếp, độ kiếp thành công thì có thể giết ma nữ Tang Tửu.

Cửa động phủ mở ra, Tiên quân 50 năm chưa từng hiện thế, chậm rãi đi ra.

Bộ dáng của hắn từ trước tới giờ đều là lạnh lùng, ít khi nói cười, bây giờ mặc bạch y càng làm hắn thêm thánh khiết.

Hắn đi thẳng đến chỗ Trai công chúa.

Hai người một hồng y, một bạch y.

Nhìn thấy Minh Dạ, tất cả người tu tiên đều có tự tin.

“Tiên quân, không, Thần quân, giết ma nữ này!”

“Đúng vậy, nàng sẽ chết không được tử tế, giết nàng!”

Ở trong tiếng hô quát của mọi người, Minh Dạ lại vươn tay, nhẹ nhàng xoa mặt Trai công chúa.

Tô Tô sửng sốt.

Minh Dạ nói: “Mặc kệ nàng tin hay không, ta biết mọi chuyện trong bảy năm ở rừng trúc.”

Biết nàng đã từng cẩn thận từng li từng tí, lo sợ nhưng không màng tất cả yêu ta.

Nàng chắc chắn không tin, nụ hôn ở giữa trán nàng, không phải vô ý, mà là cố tình.

Trai công chúa cười lạnh nói: “Vậy thì sao.”

Lôi kiếp quay cuồng.

Minh Dạ nhìn nàng, nói: “Tang Tửu, nàng từng hỏi ta, có thể rửa sạch tội nghiệt của nàng, giúp nàng quay lại chính đạo hay không, ta hiện tại trả lời nàng, có thể.”

Minh Dạ đột nhiên cười, suốt 160 năm, lần đầu tiên hăn lộ ra nụ cười bất đắc dĩ như vậy.

“Lấy thần tủy của ta, đổi ma cốt của nàng.”

Từ nay về sau, nàng công đức thêm thân, còn ta nhận tất cả tội nghiệt. Nàng sạch sẽ, làm tiểu tiên tử cũng tốt, nguyện ý thành thần cũng được, đều không sao hết.

Khi lôi kiếp đánh xuống, tam giới u ám không ánh sáng, chỉ có một chỗ sáng lên.

Bọn họ thấy, Minh Dạ tiên quân gắt gao ôm ma nữ, muốn mượn lôi kiếp, thâm long chuyển phượng, đổi thần tủy cho nàng.

Một khi thành công, hăn sẽ chết ở dưới lôi kiếp.

Thần văn giữa trán Minh Dạ ảm đạm, hăn gắt gao ôm chặt người trong ngực, không cho nàng tránh thoát, hăn thấp giọng nói: “Có một chuyện ta vẫn luôn muốn nói với nàng, Tang Tửu, lần đầu tiên ta làm trượng phu người khác, không biết cách thương nàng, những năm gần đây, cũng không làm gì cho nàng, càng chưa từng đưa nàng một bó hoa, một viên đá quý.”

Trai công chúa trong ngực hăn, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

“Chờ ta bắt đầu hiểu, nàng cái gì cũng đều không cần nữa. Ta không bảo vệ tốt nàng, ta thực xin lỗi.” Hăn sờ sờ gương mặt người trong ngực, sờ đến một tay nước mắt, hăn dừng một chút, dịu dàng nói: “Tang Tửu, nàng không phải là yêu, mà là tiên.”

Là trượng phu nàng không tốt, để nàng thành yêu, dọa ma.

Từng đạo lôi kiếp đánh xuống.

Trai công chúa đè nén tiếng khóc, không ai có thể nghe thấy: “Nhưng ta không yêu ngươi, đã sớm không yêu ngươi.”

Thần văn của Minh Dạ hoàn toàn biến mất, hần bình tĩnh nói: “Ta biết.”

“Ngươi không biết.” Nàng thấp giọng nói.

Hỏa Dương Đỉnh trong tay rơi xuống, Trai công chúa nhổ ra từng ngụm máu tươi.

Minh Dạ muốn ôm nàng, lại phát hiện thân thể của nàng mềm như một vũng nước.

Trai công chúa nhìn Minh Dạ đại kinh thất sắc, nhẹ giọng nói: “Ngươi cái gì cũng không biết, Minh Dạ.”

Nàng nhìn lôi kiếp trên bầu trời, Minh Dạ mất đi một nửa nguyên thần, đã sớm không có khả năng thành thần. Hần mạnh mẽ độ kiếp, chỉ để đem một chút thần tủy cho nàng. Hần có bao nhiêu, cho nàng bấy nhiêu.

Nhưng mà rất lâu về trước, lúc mà nàng nhảy xuống nhược thủy, nàng đã không bảo hộ thể xác của mình, nàng sớm nên chết rồi.

Có lẽ sớm hơn, nàng gặp phải hần, chính là sai lầm.

Nàng giết nhiều người như vậy, Thiên Đạo đánh xuống lôi kiếp, nàng đã sớm tan thành mảnh nhỏ, phải dựa vào Khuynh Thế hoa màu xanh lục nàng mới chống đỡ được đến hiện tại.

Nhưng cũng chỉ đủ dùng đến lúc này thôi.

Thân thể trai công chúa, tiêu tán từng chút một.

Vẻ mặt nàng cũng không thống khổ, bàn tay giơ lên hư không, ngược lại nhẹ nhàng bật cười, chân thành, vui sướng nói: “Phụ vương, ngài đến đón con.”

Chỉ trong nháy mắt khi Minh Dạ đụng tới ngón tay nàng, Trai công chúa đã hóa thành tro bụi, biến mất trong thiên địa.

Một cái vỏ trai nhỏ xinh trắng hồng rơi xuống, dễ dàng vỡ thành mảnh nhỏ.

*

Câu Ngọc ngưng tụ trên cổ tay Tô Tô, mắt thấy Tô Tô muốn rời khỏi Bàn Nhược kiếp phù du, Câu Ngọc phản ứng lại, lớn tiếng nói: “Nhanh, tiểu chủ nhân, Bàn Nhược kiếp phù du sắp kết thúc!”

Tô Tô cần phải làm gì đó.

Điều này ảnh hưởng đến giao long nhiều năm sau dưới Mạc Hà, thành chính hay tà.

Tô Tô rốt cuộc không chịu sự khống chế của cảm xúc Tang Tửu, nàng hít sâu một hơi, nhanh tay lệ mắt túm lấy viên trân châu màu trắng trên cổ Tang Tửu đang tiêu tán, ném vào trong mảnh nhỏ.

Mảnh nhỏ lăn ra một viên trân châu màu trắng.

Câu Ngọc nhìn Bàn Nhược kiếp phù du long trời lở đất, vội vàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trước khi đi, Câu Ngọc quay đầu lại, nhìn thấy “Minh Dạ” lệ rơi đầy mặt đột nhiên vụn vụn thần sắc.

Là ý thức của Đạm Đài Tẫn thức tỉnh, ý thức Đạm Đài Tẫn vừa tỉnh, biểu tình thống khổ của Minh Dạ nháy mắt biến thành biểu tình không thể tin được.

Hắn dừng một chút, lạnh lùng mà nói: “Thứ phế vật, vì một nữ nhân lại vứt bỏ lực lượng vô thượng.”

Hắn cũng phản ứng lại, quyết định của Minh Dạ liên quan đến giao long ngàn năm sau tại Mạc Hà.

Trước khi Bàn Nhược kiếp phù du sụp xuống, Đạm Đài Tẫn không chút để ý lau đi nước mắt thuộc về Minh Dạ ở trên mặt, cười lạnh nói: “Thành ma có gì không thể, có sức mạnh vô thượng, còn sợ không tìm được một nữ nhân?”

Câu Ngọc nhìn hắn lầm bầm lâu bầu: “.....”

Cái này thật sự quá đáng.

Giây tiếp theo, Bàn Nhược kiếp phù du sụp xuống. Câu Ngọc đi theo Tô Tô một chuyến này, hiểu rõ Bàn Nhược kiếp phù du là chuyện như thế nào

Thì ra không phải bọn họ lựa chọn trở thành người trong trí nhớ, mà là người trong trí nhớ, lựa chọn trở thành bọn họ.

Tang Tửu hy vọng mình dũng cảm kiên định như Tô Tô, không vì tình yêu mà cản trở bước chân, bảo hộ tộc nhân, nàng lựa chọn để Tô Tô trở thành mình.

Minh Dạ ngay từ đầu không hiểu tình cảm, hắn cảm thấy Đạm Đài Tẫn đi vào Bàn Nhược kiếp phù du không có tình ti, chọn Đạm Đài Tẫn trở thành mình, muốn xem Đạm Đài Tẫn cũng không hiểu tình cảm giống mình

sẽ lựa chọn như thế nào, kết quả cuối cùng Đạm Đài Tần lại là kẻ điên, trong lòng chỉ có lực lượng.

Thiếu Sư trong lòng đại nghĩa dịu dàng, cho dù là vì Yêu tộc, cũng sẽ lựa chọn Tiêu Lãm đây tâm trách nhiệm trở thành mình.

Tang Hữu miệng độc nhưng tâm địa mềm, tất nhiên là Bàn Nghi Chi không thể hiểu được lại tiến vào.

Còn Thiên Hoan.....

Câu Ngọc nghĩ, cho đến hiện tại nó vẫn không hiểu, rốt cuộc Thiên Hoan nghĩ gì.

Đây là người duy nhất nó không nhìn thấu.

Mà Diệp Băng Thường đi vào, rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy?

Tuy rằng biết Thiên Hoan và Diệp Băng Thường không phải cùng một người, giống như Tô Tô vĩnh viễn sẽ không giống Tang Tửu, Câu Ngọc vẫn âm thầm cảnh giác với Diệp Băng Thường.

Bên ngoài Bàn Nhược kiếp phù du, Ngu Khanh, Quý sư thúc, Nhập Bạch Vũ và Diệp Trữ Phong, đều ngẩng đầu nhìn hai loại đồ vật đang tranh chấp trên không trung.

Vài người nối nhau đi ra Bàn Nhược kiếp phù du.

Câu Ngọc trêu chọc tiểu cô nương nhà mình: “Thế nào, tiểu chủ nhân, cảm giác như thế nào?”

Tô Tô nghĩ thầm, ở trong Bàn Nhược kiếp phù du, nước mắt của Trai công chúa quá nhiều, khóc đến sọ não nàng cũng đau, nàng xoa xoa đôi mắt chua xót, một tình yêu không tốt, thật đúng là làm người khổ sở.

Trong lòng dường như còn tàn lưu cảm tình tuyệt vọng của Tang Tửu.

Nàng trả lời Câu Ngọc: “Cảm giác không tốt lắm, dù sau này ta có yêu một người, nhất định cũng sẽ không hèn mọn giống Tang Tửu.”

Người ta nếu vô tình ta sẽ bỏ đi. Đầu tiên là làm Tô Tô, sau đó mới là làm Tô Tô yêu người khác.

Có người đáng được yêu, có người thật sự xứng đáng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Sơ Tâm

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Sau khi Tô Tô đi ra không lâu, Tiêu Lãm, Diệp Băng Thường và Bàn Nghi Chi cũng lần lượt ra ngoài.

Giống như Tô Tô, thời khắc Bàn Nhược kiếp phù du kết thúc, tất cả mọi người đều khôi phục ý thức của mình, vậy nên sắc mặt mọi người đều không tốt lắm.

Bàn Nghi Chi nhìn Tô Tô, miệng giật giật, không nói nên lời.

Trong trí nhớ của Tang Hữu, Tang Tửu cứu hãn, hãn đến Tây Hà thành tân Trai Vương, còn muội muội, một mình lưng đeo cừu hận của trai tộc, hồn phi phách tán.

Về sau hãn chạy đến động phủ của Minh Dạ, nhưng lại chậm một bước, không nói Tang Tửu, ngay cả Minh Dạ cũng không thấy.

Tiêu Lãm gắt gao mím môi, tình cảm bây giờ của y phức tạp nhất, là Thiếu Sư, ở trong trí nhớ y đã thích Trai công chúa.

Tình cảm của Thiếu Sư cũng không mãnh liệt, nhưng lại giống một vò rượu ủ lâu năm, thời gian kéo dài, cũng chưa từng biến mất. Trừ bỏ Tiêu Lãm, trên đời không có ai hiểu tâm sự của hãn ta.

Sắc mặt Diệp Băng Thường trắng bệch, nàng ta cũng không ngốc, tất nhiên hiểu rõ Thiên Hoan trong Bàn Nhược kiếp phù du, những chuyện

nàng ta làm đều không phải chuyện tốt.

Thân thể nàng ta lung lay, Tiêu Lãm đỡ nàng ta.

Nước mắt Diệp Băng Thường đọng ở khóe mi, nhẹ giọng nói: “Điện hạ.”

Tiêu Lãm thở dài, vỗ vỗ sống lưng nàng ta an ủi: “Không có việc gì.”

Diệp Băng Thường lắc đầu, nàng ta đi đến trước mặt Tô Tô, khiêm tốn hành lễ: “Tam muội muội, là ta không tốt, ở Bàn Nhược kiếp phù du ta không thể khống chế hành vi của Thiên Hoan. Tam muội muội có thể tha thứ cho ta được không?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn Tô Tô.

Gương mặt trước mặt và Thiên Hoan dần hòa vào nhau, thật khiến người ta tức giận. Bàn Nhược kiếp phù du quá mức chân thực, Tô Tô rất khó cho nàng ta sắc mặt tốt.

Tô Tô hoài nghi nhìn Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường nhìn qua vô cùng tự trách, nàng ta tự nhiên hào phóng xin lỗi, không chỉ có Tô Tô không nghĩ đến, ngay cả Câu Ngọc cũng không nghĩ đến.

Câu Ngọc lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ta đã đoán sai?”

Mặc kệ Thiên Hoan đã làm gì, Diệp Băng Thường cũng nói đúng, nàng ta thật sự không phải Thiên Hoan, Tô Tô không có lý do gì trách nàng ta.

Tất cả mọi người đều nhìn, Tô Tô bình tĩnh nói: “Đại tỷ nói đùa, ta đương nhiên sẽ không trách đại tỷ.”

Diệp Băng Thường liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng không giống Tang Tửu, làm trò trước mặt mọi người vừa điên vừa nháo, hận không thể lại đây bóp chết mình, ánh mắt cũng vì diệu vài phần.

Tam muội muội... Thật sự đang dần trưởng thành.

Tiêu Lãm khẽ thở dài, biết rõ mình không phải Thiếu Sư, Tô Tô cũng không phải Tang Tửu.

Hắn dời tầm mắt, nắm tay Diệp Băng Thường. Tay Diệp Băng Thường lạnh lẽo, Tiêu Lãm truyền cho nàng ta một chút nội lực.

Diệp Băng Thường ngẩng đầu nhìn y, thấy Tiêu Lãm chưa từng chú ý tới Tô Tô, Diệp Băng Thường nhẹ nhàng thở ra.

Hiện tại nàng ta cũng không dám mạnh mẽ thu hồi Hộ Tâm Lân, đành phải nhịn xuống lo lắng, yên lặng đứng ở bên cạnh Tiêu Lãm.

Nhập Bạch Vũ gắt gao nhíu mày: “Tại sao các người đã ra ngoài mà bệ hạ còn chưa ra?”

Hắn ta trung thành và tận tâm, nhìn thấy tình huống này cực kì lo lắng.

Quý sư thúc còn cố tình kích thích hắn ta, vui sướng khi người gặp họa: “Nói không chừng đã chết trong Bàn Nhược kiếp phù du, ác nhân cũng sẽ có ngày này.”

Nhập Bạch Vũ lạnh lùng liếc ông một cái, lập tức rút đao.

Diệp Trữ Phong tiến lên một bước, ngăn cản Nhập Bạch Vũ: “Ngọc kính và Hộ Tâm Lân còn trên không trung, bệ hạ sẽ không có việc gì.”

Quý sư thúc khoa trương tránh ở phía sau Tiêu Lãm, Nhập Bạch Vũ hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Ngọc kính trên không trung.

Câu Ngọc hỏi: “Tiểu chủ nhân, lúc người đi đã ném cái gì cho Minh Dạ vậy? Là tất cả những chuyện từ trước đến giờ Tang Tửu làm cho Minh Dạ hả?”

Tô Tô ngẩng đầu nhìn Hộ Tâm Lân lung linh rục rờ, lắc đầu.

Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Là sơ tâm của một kẻ ngốc.”

Có được hay không, phải xem viên trân châu kia.

*

Ký ức của Minh Dạ, cực kỳ dài lâu.

Sau khi Tang Tửu chết, không ai có thể tìm được hãn. Có người nói hãn đã vượt qua lôi kiếp, phi thăng rồi đi. Lại có người nói hãn đã chết ở trong lôi kiếp.

Yêu nữ Tang Tửu dần dần bị người lãng quên, nhưng cuối cùng, người nhớ rõ nàng lại là người đã từng ghét nàng nhất.

Minh Dạ không sụp đổ, ngược lại, bắt đầu từ ngày đó, hãn vô cùng bình tĩnh.

Hãn nhặt vỏ trai rách nát và trân châu màu trắng lên, mang chúng nó đi khắp nơi tìm kiếm, hỏi thăm cao nhân.

Tang Tửu có thể nuôi dưỡng ấu trai một lần nữa, nói không chừng hãn cũng có thể giúp Tang Tửu sống lại.

Đạm Đài Tẫn muốn ma giao, vậy nên cất bước đuổi theo hãn.

Nhưng mà thượng cổ đại năng đã biến mất, người lợi hại nhất trong thiên địa bây giờ chỉ còn Minh Dạ. Chính hãn còn không thể cứu Tang Tửu, sao có thể trông cậy vào người khác cứu Tang Tửu?

Hắn đi rất nhiều năm, thần văn giữa trán sớm đã không thấy, hắn dựa vào tu vi mấy vạn năm, mang võ trai nhỏ đi qua tam giới.

Sau khi tìm được những người có thể tìm, bọn họ đều lắc đầu với hắn.

Về sau có một ngày, Minh Dạ gặp được một tiên nhân đang dần già đi.

Tiên nhân ngồi dưới gốc cây, chờ tọa hóa.

Trời mưa rất lớn, Minh Dạ im lặng đi đến, biến ra một túp lều cỏ cho tiên nhân.

Tiên nhân mở to mắt, nhìn hắn, rồi nhìn võ trai rách nát trong ngực hắn.

“Ta có biện pháp giúp người sửa chữa nó.”

Minh Dạ tuyệt vọng đã lâu, vốn không ôm kỳ vọng, nghe vậy môi run rẩy: “Ta nên làm gì?”

Tiên nhân nói: “Vạn vật tương sinh tương khắc, đầu tiên người phải biết, vì sao võ trai nàng lại vỡ. Loại trai yêu này, lúc tu luyện, đầu tiên là rèn đúc thân xác bảo hộ chính mình. Nhưng trai yêu trong tay người, thân xác nàng bị nhược thủy hòa tan đã trở nên yếu ớt bất kham, cuối cùng mới bị tan thành mảnh nhỏ. Do nhược thủy gây ra, muốn khôi phục thì phải tìm được tức nhượng, loại bỏ ảnh hưởng mà nhược thủy mang đến.”

Tiên nhân lắc đầu nói: “Nhưng mà cho dù võ trai có khôi phục, thì nàng cũng sẽ không trở về, hồn phi phách tán, thật đáng thương.”

Ngón tay Minh Dạ run kịch liệt, nhược thủy?

Một trai yêu như Tang Tửu, tại sao lại nhảy vào nhược thủy? Không ai rõ hơn hắn.

Hắn vốn tưởng rằng nhờ vào cơ duyên xảo hợp nên mới ra khỏi nhược thủy, lại đúng lúc Tang Tửu nhặt được hắn. Nhưng chỉ là đã từng, là Tang Tửu nhảy vào trong nhược thủy, nơi vạn vật không sinh, vừa khóc vừa tìm hắn.

Khi võ trai bị hòa tan, nàng phải đau đớn cỡ nào?

Đạm Đài Tẫn ngồi xếp bằng trong mưa, thấy sắc mặt tên phế vật kia trắng bệch.

Hắn không kiên nhẫn nói: “Người còn muốn ở lại chỗ này bao lâu? Nếu đã không tìm thấy nàng, từ bỏ là được. Chỉ cần người nguyện ý, quyền lực, sức mạnh trong thiên hạ này, đủ để người thích làm gì thì làm.”

Minh Dạ cũng không để ý đến hắn, đứng dậy rời đi.

Cũng may Bàn Nhược kiếp phù du sắp sụp xuống, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đạm Đài Tẫn mắt lạnh nhìn Minh Dạ, mười năm đầu, người nọ tìm được tức nhược, đánh võ trai rách nát lại, lần đầu tiên hắn nhìn thấy tên Tiên quân thanh lãnh kia cười, mặt mày hắn nhu hòa, nhẹ nhàng sờ võ trai nhỏ, lúc không khí trong lành, còn mang nàng ra phơi nắng.

Giống như nàng chưa hề chết vậy.

Hắn tìm giao tiêu làm xiêm y cho nàng. Thu thập những viên ngọc đẹp, giống như muốn đền bù trăm năm trước.

Một người tự quyết định, nhìn qua thật buồn cười cũng thật thê lương.

Không bao lâu, hắn thấy giữa sông sinh ra ấu trai, mang theo võ trai nhỏ trống rỗng, hắn đến Tây Hà.

Tây Hà vui vẻ phồn vinh, Minh Dạ im lặng hồi lâu, thường xuyên đến đây vào những lúc Tang Hữu không phát hiện, thanh lọc nước sông, mở đường sông, giúp tiêu trai sông mở ra thần trí.

Hắn không chê phiền khi làm chuyện này, cũng không biết đã làm bao nhiêu năm.

Sau khi toàn bộ trai sông năm đó Tang Tửu nuôi mở ra thần trí, bắt đầu tu luyện, hắn lại không có chỗ để đi, hắn ôm vỏ trai nhỏ, muốn mang nàng về thăm nhà một chút.

Nước sông Mạc Hà vừa bẩn vừa lạnh.

Minh Dạ nhảy xuống Mạc Hà, nhìn cung Trai Vương một mảnh hoang vu. Mạch nước ngầm mãnh liệt chảy.

Bạch y Tiên quân ngày xưa không dính bụi trần, giờ phút này lại không chê nơi đây dơ bẩn. Hắn nâng cột đá đã sụp xuống lên, tìm được phòng Tang Tửu.

Minh Dạ nhặt được rất nhiều món đồ chơi lúc nhỏ của nàng, đủ loại san hô xinh đẹp. Thấy những thứ này, vẻ mặt của hắn dịu dàng hẳn.

Cho đến khi hắn tìm được di lưu trên châu ở cung điện Trai Vương, nhìn thấy cảnh tượng trăm năm trước.

Hắn thấy Trai công chúa cứu hắn, sau khi hắn nuốt thần tâm, nàng quỳ gối trước tấm bia đá, từng chút từng chút dập đầu với Trai Vương.

Hắn thấy nàng vui mừng xuất giá từ cung điện của Trai Vương, trong mắt mang theo nồng đậm thấp thỏm và chờ mong.

Nhưng mà lại chỉ có một tiểu tiên quân đến đón nàng.

Tiêu tiên quân sờ sờ cổ họng nói: “Chân quân nói, nếu Tang Tửu công chúa khẳng khẳng phải gả cho ngài ấy, vậy thì mời tiên phi tự mình đến Thượng Thanh.”

Hắn thấy sắc mặt nàng trở nên tái nhợt khó xử, nhưng nàng hành lễ, chưa từng có một chút khổ sở, tự mình đi đến Thượng Thanh.

Bóng dáng của nàng dần dần biến mất, trên châu trong tay cũng khôi phục yên lặng.

Những chuyện sau này, hắn đều biết.

Biết nàng cô đơn và bị khinh nhục rồi vượt qua trăm năm như thế nào.

Hốc mắt Minh Dạ đỏ bừng, bi thương rơi lệ.

Ánh mắt Đạm Đài Tần chợt lóe, sau khi Minh Dạ biết chân tướng, chỉ sợ chấp niệm đã sâu đến tận xương, nói: “Nếu Tiên giới không tìm được nàng, tại sao không nhập ma? Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, sao người biết nàng không chờ người ở yêu ma đạo?”

Mắt thấy Minh Dạ bởi vì câu nói của hắn mà tròn mắt đen nhánh từ từ biến hồng.

Đạm Đài Tần đi qua: “Đúng vậy, không sai. Những tên thần tiên đó khinh nhục nàng, mà lúc người còn làm Tiên quân vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với nàng, chắc chắn nàng đã ghét thành tiên, nên mới không trở về.”

Hắn vừa lòng nhìn môi Minh Dạ biến đen, đôi mắt dần trở nên lạnh băng.

Đạm Đài Tần cong môi: “Diệp Tịch Vụ, chờ cô đi ra ngoài sẽ thu thập người. Bàn Nhược kiếp phù du, người thắng cuối cùng vẫn là ta.”

Vừa dứt lời, trong tay áo Minh Dạ rơi xuống một viên trân châu nhỏ nhỏ.

Trân châu cũng không sáng, thậm chí có vài phần ảm đạm.

Minh Dạ theo bản năng đỡ lấy nó.

Nó là hạt châu trên cổ Tang Tửu.

Trai công chúa thích dùng trân châu lưu giữ ký ức, nếu vậy viên trân châu này sẽ có cái gì đây?

Đôi màu màu đỏ lạnh băng của Minh Dạ, ngơ ngẩn nhìn nó.

Trân châu ở lòng bàn tay hẵn nhẹ nhàng quay vòng, lẽ vật cuối cùng trai công chúa để lại cho hẵn, rõ ràng xuất hiện trên không trung ——

Đó là rất nhiều năm về trước, thiếu nữ với đôi mắt thanh triệt.

Nàng kinh ngạc cảm thán nhìn lên không trung.

Trong mắt nàng, phản chiếu ra trời xanh mây trắng, cuối cùng, dần dần dịu dàng mà rõ ràng, là bóng dáng một nam nhân mặc áo giáp trắng.

Nàng ghé vào bờ, nhìn hẵn không chớp mắt, đôi mắt sáng ngời, môi đỏ không nhịn được giờ lên.

Minh Dạ vươn tay, trong mắt lại lần nữa dần xuất hiện lệ ý, nhưng mà hẵn vừa đụng vào nàng, dường như Tang Tửu cũng cảm nhận được, quay đầu lại mỉm cười.

Minh Dạ sửng sốt hồi lâu, cũng dịu dàng cười với nàng. Màu đỏ trong mắt hẵn rút đi, trở nên sạch sẽ kiên nghị.

Trân châu hóa thành bột mịn.

Đạm Đài Tẫn nhíu mày, hẳn có loại dự cảm xấu.

Vừa muốn đi đến, Bàn Nhược kiếp phù du lại bắt đầu chấn động kịch liệt, lúc này thật sự phải sụp đổ.

Đồng tử Đạm Đài Tẫn co lại, lạnh lùng nhìn về phía Minh Dạ.

Nhưng mà Minh Dạ đã không cho phép hắn ở lại Bàn Nhược kiếp phù du, ngay sau đó, đẩy Đạm Đài Tẫn ra ngoài.

Nhập Bạch Vũ vội vàng tiến lên: “Bệ hạ, ngài không sao chứ?”

Đạm Đài Tẫn lau vết máu trên mặt, vết máu này là Tô Tô để lại trên mặt hắn lúc đối phó với đạo sĩ.

Ánh mắt hắn tối tăm, nhìn Tô Tô một cái, Tô Tô thấy hắn, khó tránh khỏi có chút xấu hổ, rốt cuộc bây giờ hai người trực tiếp chạm mặt, ai đều không nhìn được nhớ tới một màn sau dải lụa kia.

Nàng cũng không phải cố ý chạm vào nơi đó của hắn, không phải là không thành công sao, nàng cũng rất ảo não, nàng lặng lẽ chấp tay sau lưng, ô ế ô ế ô ế...

Nàng lặng lẽ dịch bước chân, nửa khuôn mặt nhỏ che ở phía sau Quý sư thúc.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng dời mắt đi, nhíu mày nhìn hai loại đồ vật đang tranh chấp trên không trung.

Lúc này, rốt cuộc thế lực của chúng không còn ngang nhau.

Ngọc kính trên không trung bỗng nhiên rách nát, đám người Tiêu Lãm vui vẻ, cuối cùng tiên giao cũng không lựa chọn nhập ma!

Hộ Tâm Lân phát ra từng đợt ánh sáng trắng, oán khí nấn ná ở trên người giao long không cam lòng tiêu tán. Hộ Tâm Lân bay trở về trong tay Diệp Băng Thường, hai tay Diệp Băng Thường gắt gao cầm lấy Hộ Tâm Lân, nhẹ nhàng thả ra.

Câu Ngọc vui vẻ nói: “Thật sự thành công.”

Tô Tô cũng rất vui vẻ.

Viên trân châu kia, là sơ tâm của Tang Tửu, bên trong có cảnh tượng ban đầu lúc nàng yêu Minh Dạ. Nàng thích đại anh hùng che chở thiên hạ, yêu Minh Dạ chiến đấu vì bọn họ, mà không phải là tà ma.

Minh Dạ không tìm thấy Tang Tửu, đã phong ấn bản thân ở đáy sông Mạc Hà, từng lần một nhìn nàng trong hồi ức, mỗi một lần, đều phải trải qua thống khổ tê tâm phế liệt, phải chia lìa với Tang Tửu, nhưng mà lần tiếp theo, vẫn sẽ tiếp tục trải qua như vậy.

Cho đến ngày Minh Dạ chết.

Tiên giao sẽ không bao giờ hóa ma, Minh Dạ cuối cùng đã giữ gìn tín ngưỡng của Trai công chúa, dùng cơ thể hãn và xá lợi, bình định Mạc Hà.

Tô Tô nhìn nước sông sạch sẽ và thân hình Minh Dạ tiêu tán, tư vị trong lòng khó tả.

Nhập Bạch Vũ nhìn thấy một màn này, nói: “Bệ hạ, hôm nay không nên ở lại đáy sông nữa, Tị Thủy Châu sắp mất tác dụng, chúng ta cần trở về.”

Trở về?

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn lạnh băng, hãn đã không dễ chịu, cũng sẽ không để những người này tốt hơn.

Hết chương 46!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Tiểu Hồn Đản

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Người đầu tiên cảm thấy không thích hợp là Quý sư thúc.

Nước chảy càng lúc càng nhanh, nước sông vốn sạch sẽ lại lan tỏa một cỗ tử khí như có như không.

Quý sư thúc vừa cúi đầu thì thấy ngón tay của một thi thể đạo sĩ giật giật.

Sắc mặt Quý sư thúc biến đổi: “Không tốt, đi mau! Người chết hấp thu oán khí biến thành thi yêu.”

Tô Tô ngăn người, cũng nhìn về phía thi thể các đạo sĩ.

Quả nhiên, vốn tưởng rằng oán khí sẽ tiêu tán, nhưng giờ phút này chúng lại xáo trộn, chui vào thi thể các đạo sĩ.

Cũng không biết những tên yêu đạo này tu luyện pháp thuật gì, thân thể bọn họ có thể chứa đựng oán khí, bị oán khí chi phối đứng lên.

Khi còn sống, bọn họ biết một ít pháp thuật, giờ phút này trên mặt từng người lộ ra nụ cười quỷ dị, nhào tới chỗ mọi người.

Quý sư thúc lấy phát trần đập vào đầu thi yêu, một tiếng “Ong” vang lên.

Ông chửi ầm lên: “Thân thể thứ đồ chơi này còn cứng hơn sắt!”

Quý sư thúc thông hiểu kỳ môn bát quái, trên con đường tu luyện cũng có chút môn đạo, nhưng ông giống Ngu Khanh, sức lực không lớn. Tốc độ thi yêu quý dị, dường như là bay lại đây, bắt được tay cầm phất trần của ông.

Quý sư thúc đột nhiên bị thi yêu đánh gục xuống đất, kêu lớn, muốn lấy lá bùa cũng đã không kịp.

Quý sư thúc muốn mắng người, mồm to như bồn máu của thi yêu đã ở ngay trước mắt, ông hô to: “Đạo hữu thủ hạ lưu tình! Đều là người một nhà, người một nhà!”

Đạo sĩ thi yêu nơi nào còn nhớ rõ ông là người một nhà, há mồm muốn ăn ông.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bàn tay trắng nõn túm chặt đầu tóc thi yêu, túm nó ra, sau đó một thanh kiếm gỗ đào đâm vào trái tim thi yêu, thi yêu ngã xuống.

Quý sư thúc thấy Tô Tô, mồ hôi đầy đầu, chân cũng mềm nhũn: “Cảm ơn nha đầu.”

Tô Tô nâng ông dậy, nôn nóng nói: “Tiên sinh, ngài biết cách giết bọn chúng không?”

“Biết biết, bản đạo vừa rồi chưa kịp phản ứng, mới mắc mưu của bọn họ.”

Tô Tô nói: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Quý sư thúc khó coi: “Có người dùng tà vật đưa oán khí vào trong thi thể, để bọn họ giết người.”

Con rết trăm chân chết cũng không ngã xuống, oán khí nấn ná ở đáy sông Mạc Hà mấy ngàn năm, uy lực không nhỏ.

Một nơi khác, tình huống của Ngu Khanh không tốt lắm, hẳn ta đỡ trái hở phải né tránh thi yêu chạy như bay ở dưới nước. Trong miệng mắng: “Đây toàn là cái thứ gì thế!”

Da dày thịt béo, đánh một chút cũng không có việc gì.

Lúc trước Tô Tô đánh chết lão đạo, huỷ hoại phệ hồn cờ, bây giờ cũng có chút gắng sức. Nếu không phải đang ở dưới nước thì giờ phút này đoán chừng cả người nàng đã sớm chảy đầy mồ hôi lạnh.

Thi yêu thành hình bất ngờ, không kịp phòng ngừa, trong lúc nhất thời mọi người đều bị thi yêu cuốn lấy. Càng đáng sợ hơn là người bị thi yêu giết chết, nháy mắt cũng bị oán khí đáy sông xâm lấn, bắt đầu đứng lên giết người.

Thi yêu lúc trước bị Tô Tô dùng kiếm gỗ đào giết chết, vậy mà cũng lung lay đứng lên!

Ngư Khanh: “CMN!”

Lần này tất cả mọi người đều xong đời, chưa được bao lâu, toàn bộ đáy sông đều là địch nhân!

Khóe mắt Quý sư thúc thoáng liếc qua, trông thấy tiểu vương Đạm Đài Tẫn và tám con dê được Nhập Bạch Vũ hộ tống, đi lên trên bờ.

Thiếu niên quay đầu lại lạnh lùng cười, trong nụ cười tràn ngập ác ý.

Thi yêu không công kích đám người Đạm Đài Tẫn, coi như không nhìn thấy bọn họ.

Ánh mắt Tiêu Lãm hơi trầm xuống, phản ứng rất nhanh: “Quý sư thúc, trên người Đạm Đài Tẫn có đồ vật trừ tà!”

Quý sư thúc nói: “Không thể để bọn họ đi được! Tiêu Lãm, ta yểm hộ con, con và Băng nha đầu giữ chân bọn họ. Tiểu vương tàn nhẫn độc ác kia và tám con dê khăng định có biện pháp phá giải.”

Nếu mấy thứ này lên bờ không biết sẽ giết bao nhiêu người!

Nếu Đạm Đài Tẫn đưa chúng nó đến Đại Hạ quốc, vậy thì đây chính là một đội quân đao thương bất nhập.

Tiêu Lãm cũng biết tính nghiêm trọng, không nói hai lời, ôm Diệp Băng Thường đuổi theo.

Sắc mặt Diệp Băng Thường trắng bệch dựa vào lồng ngực y, nghĩ nghĩ, đặt Hộ Tâm Lân vào tay Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm ngừng lại, sờ sờ tóc nàng ta.

Hộ Tâm Lân vừa vào tay Tiêu Lãm, lập tức phát ra ánh sáng trắng lóa mắt, giây lát đã mang bọn họ đuổi kịp Đạm Đài Tẫn.

Nhập Bạch Vũ nói: “Bệ hạ!”

Đạm Đài Tẫn quay đầu lại, thấy Hộ Tâm Lân trong tay Tiêu Lãm, có vài phần thèm nhỏ dãi. Hắn liếm liếm môi, ra lệnh: “Dạ ảnh vệ đâu, giết Tiêu Lãm.”

Mấy tên Dạ ảnh vệ lập tức xuất hiện quanh hắn, ngăn cản Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm nâng kiếm đón nhận, võ công của y mạnh hơn Dạ ảnh vệ không ít, giờ phút này còn có Hộ Tâm Lân, cũng không thấy tổn sức.

Nhập Bạch Vũ vừa thấy, lập tức gia nhập với Dạ ảnh vệ, tình huống của Tiêu Lãm lập tức trở nên không xong.

Tiêu Lãm mang Diệp Băng Thường tránh thoát mũi tên nhọn, đưa Hộ Tâm Lân cho nàng ta: “Trốn cho kĩ.”

Diệp Băng Thường mím môi, vội vàng đọc chú ngữ, cầm Hộ Tâm Lân công kích Dạ ảnh vệ.

Loại bảo vật cấp bậc này nàng ta không dùng quen, nhưng Tiêu Lãm là cao thủ, chỉ cần Dạ ảnh vệ có một chút sơ hở, ngay lập tức có thể phản sát.

Nhập Bạch Vũ rút lui đến trước mặt Đạm Đài Tẫn: “Bệ hạ, chúng ta nên giết nữ nhân kia trước.”

Đạm Đài Tẫn nhìn Diệp Băng Thường một cái, nhú mày.

Hắn theo bản năng nói: “Không được.”

Không bao lâu sau, Tô Tô và Quý sư thúc cũng đuổi tới, sau lưng là một đám thi yêu ồ ạt đuổi theo.

Quý sư thúc lớn tiếng kêu: “Tiêu Lãm, trên người bọn họ có trừ tà linh tinh, mau cướp lấy!”

Tiêu Lãm hiểu ý, vừa sờ bên hông Dạ ảnh vệ đang bị thương, quả nhiên lấy ra một khối ấm hoàng linh tinh, y giơ tay ném cho Quý sư thúc.

Quý sư thúc cười haha, bẻ linh tinh thành mảnh nhỏ, chia cho những người xung quanh.

Tô Tô cũng lấy được một khối, nàng nhẹ nhàng thở ra, thứ đồ chơi này đúng là có thể trừ tà. Ít nhất thi yêu sẽ không công kích bọn họ.

Thi yêu đuổi tới phụ cận, đột nhiên trở nên mê mang, tiếp tục lắc lư ở đáy sông.

Tô Tô nói: “Không thể để cho bọn chúng đi ra ngoài.”

“Đây là đương nhiên.” Quý sư thúc nói: “Nguồn gốc chắc chắn ở trên người Đạm Đài Tẫn.”

Diệp nhân đuổi theo, Nhập Bạch Vũ lập tức cảm thấy không ổn. Linh tinh bị bọn họ lấy được một miếng, thi yêu sẽ không còn là uy hiếp, hơn nữa trong tay Diệp Băng Thường có Hộ Tâm Lân, Đạm Đài Tẫn ngược lại trở nên yếu thế hơn.

“Bệ hạ, chúng ta cần phải rời đi.”

Đạm Đài Tẫn nhanh chóng quyết định: “Đi!”

Quý sư thúc reo lên: “Tiêu Lãm, đừng để chúng chạy.”

Trường kiếm của Tiêu Lãm vừa chém ra, dòng nước đột nhiên đóng đưa. Quý sư thúc tung ra một tấm bùa đuổi nước giúp y, tấm bùa ở trong nước mang theo ánh sáng màu lam yếu ớt, giây lát, dòng nước bắt đầu biến thành xoáy nước lớn, kéo Đạm Đài Tẫn và Nhập Bạch Vũ đang chuẩn bị bước lên cầu thang đi lên bờ vào xoáy nước.

Nhưng mà xoáy nước càng khuếch đại lại càng lớn, không chỉ có người của Đạm Đài Tẫn, ngay cả Tiêu Lãm ở giữa cũng bị cuốn vào trong đó.

Ngu Khanh: “.....”

Tô Tô: “.....”

Quý sư thúc xấu hổ: “Tiêu Lãm sư diệt, sư thúc không cố ý.”

Tiêu Lãm không hé răng, ở trong dòng nước long trời lở đất, tận lực ổn định thân mình.

Ngu Khanh nói: “Xoáy nước mở rộng! Tị Thủy Châu sắp mất tác dụng, chúng ta mau đi thôi.”

Lúc này mọi người đều không nói nhiều, thừa dịp xoáy nước không lan đến, vội vàng bơi lên bờ.

Quý sư thúc biết mình phạm sai lầm, khi đi ngang qua Diệp Băng Thường, thuận tay cứu nàng ta, định bảo vệ nữ nhân của Tiêu Lãm.

Trung tâm xoáy nước chỉ còn Tiêu Lãm và Đạm Đài Tẫn, Tiêu Lãm còn có thể tận lực ổn định cơ thể, Đạm Đài Tẫn không có võ công, sắc mặt hân trắng bệch, sợ hãi tử vong làm hãn có vài phần hoảng loạn.

Đạm Đài Tẫn ngẩng đầu, thấy những người ngoài xoáy nước đang dần lên bờ.

Ánh mắt hãn âm độc nhìn bọn họ.

Dạ ảnh vệ chết chết, tàn tàn, không có ai có thể giúp hãn trong lúc này. Cho đến khi hãn thấy một bóng dáng màu trắng, trên người thiếu nữ có hoa văn hiển tế xinh đẹp thần thánh, bên ngoài trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu xạ chiếu vào, kim văn trên người nàng lóe ra ánh sáng, bơi ra phía ngoài.

Đám người Ngu Khanh gắng sức kéo Tiêu Lãm đang ở trong, khả năng bơi của Tiêu Lãm không kém, sử dụng nội lực, không ngờ có thể sinh sôi phá vỡ dòng nước, từ trong xoáy nước chui ra ngoài.

Ngu Khanh đại hi: “Mau đi!”

Một đám người rời đi, Tô Tô đang bơi lên bờ, nhìn thấy Diệp Trữ Phong bị dòng nước đánh hôn mê, nàng mím môi, tiện tay vớt hãn ta lên.

Xoáy nước không ngừng mở rộng, hơn nữa ở đáy sông còn có một đám thi yêu, mọi người liều mạng chạy như bay.

Tô Tô vất vả bò lên trên bờ, ném Diệp Trữ Phong sang bên cạnh, không ngăn được ho khan.

May mắn là, nơi bọn họ lên bờ cách binh lính của Đạm Đài Tẫn rất xa, giờ phút này không cần đối mặt với địch nhân.

Quý sư thúc nằm liệt trên bờ: “Vô Lượng Thiên Tôn, hù chết bần đạo.”

Thấy Tiêu Lãm lên bờ, Quý sư thúc cười nói: “Haha, ta biết tiểu tử con có bản lĩnh lớn mà.”

Tiêu Lãm bất đắc dĩ cười.

Ngu Khanh đột nhiên hỏi: “Đạm Đài Tẫn đâu?”

“Xoáy nước.” Tiêu Lãm nói: “Kiếm khí của ta tách Nhập Bạch Vũ và hẳn ra, bây giờ Nhập Bạch Vũ không tìm thấy người.”

Ngu Khanh hỏi: “Vậy nên làm gì với đám thi yêu bây giờ?”

Tất cả mọi người đều lo lắng chuyện này, Tiêu Lãm im lặng trong chốc lát, xòe tay ra.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay y có một quả hoa lan trắng trẻo và linh tinh.

Linh tinh kia hoàn mỹ vô khuyết, vừa nhìn đã biết rất trân quý.

Tô Tô ngăn người: “Cái này ở trên người của Đạm Đài Tẫn à?”

Tiêu Lãm gật đầu.

Quý sư thúc vui vẻ ra mặt, vui sướng khi người gặp họa nói: “Tiểu tử kia muốn hại người, bây giờ không có trù tà linh tinh, hẳn chìm vào đáy

sông, không nói đến xoáy nước, những con thi yêu ở đó sẽ đi lên ăn sống hăn.”

Ngư Khanh tự hỏi: “Đồ vật hăn làm ra, nếu không muốn chết, thì phải tự mình nghĩ cách diệt thi yêu.”

Tiêu Lãm cũng có suy nghĩ này, nghe thấy nơi xa có tiếng bước chân sột soạt: “Chúng ta nên rời đi, người của Đạm Đài Tẫn ở bờ bên kia, nếu không đi, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Tô Tô nhìn khối trừ tà linh tinh trong tay Tiêu Lãm, có chút buồn cười, đây có tính là tự làm bậy không thể sống không?

Đạm Đài Tẫn tạo ra đồ vật giết người, bây giờ ngay cả hăn còn bị vây ở đáy sông.

Điểm chết người chính là, hiện tại mọi người đều hận hăn đến nghiến răng nghiến lợi, sẽ không đi cứu hăn.

Binh lính Đại Hạ ở cách đó không xa tiếp ứng, vài người lên ngựa, đi được vài bước, Tiêu Lãm dừng một chút, vẫn không nhịn được quay đầu lại.

Ánh nắng chiếu xuống, thiếu nữ mặc y phục hiển tế, gương mặt nhìn bọn họ.

Tay cầm dây cương của hăn căng thẳng: “Diệp tam tiêu thư, trở về cùng chúng ta đi.”

Bàng Nghi Chi nhìn thiếu nữ mặt mày sạch sẽ mỹ lệ, cũng vội vàng không thềm để ý nói: “Đúng vậy, phụ thân ngươi là Diệp đại tướng quân, ngươi theo chúng ta về Hạ Quốc, cũng là lẽ thường.”

Ngư Khanh gật đầu: “Diệp tam, mau đi thôi.”

Ngay cả Quý sư thúc cũng thối thối râu: “Tiểu nha đầu, người còn thất thần làm gì? Tiểu tử kia là tên sát nhân cuồng ma, chẳng lẽ người còn muốn đi theo hắn?”

Diệp Băng Thường nghe vậy, ánh mắt tối lại.

Nàng ta ngẩng đầu, dịu dàng cười nói: “Đúng vậy, Tam muội muội, mọi người sẽ không trách muội.”

Tô Tô liếc nàng ta một cái, cười với mọi người, lộ ra mấy chiếc răng, ít đi vài phần thanh lãnh bất cận nhân tình, thêm vài phần thuộc về gương mặt chất phác ngây thơ của Diệp Tịch Vụ.

“Cảm ơn mọi người, Tịch Vụ sẽ không quay lại Hạ Quốc với mọi người, ta còn có chuyện quan trọng cần phải hoàn thành. Trời cao đường xa, ngày sau gặp lại.”

Tiêu Lãm mím môi, thấp giọng nói: “Nếu đã vậy, bảo trọng.”

Tô Tô vẫy vẫy tay với bọn họ.

Bàng Nghi Chi oán hận nhìn nàng một cái, thấp giọng mắng: “Nữ nhân ngốc không biết tốt xấu!”

Quý sư thúc tấm tắc thở dài: “Tiểu nha đầu.”

Tuy rằng tất cả không tán đồng việc nàng ở lại, nhưng mọi người không có ác ý với Tô Tô. Nàng dũng cảm trượng nghĩa, nhiều lần cứu người, mọi người ở đây, cơ hồ đều từng được nàng giúp, không ai thật sự chán ghét nàng.

Diệp Băng Thường dựa vào xe ngựa, nhìn mặt trời bên ngoài đang dần lên cao, tay nắm chặt màn kiệu.

Sau một lúc lâu, nàng ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Từ lúc nào, Tam muội muội lại được mọi người tôn trọng như vậy? Diệp Tịch Vụ năm trước còn đẩy nàng ta xuống nước, vẻ mặt ác độc, dường như đã cách rất xa.

*

Đạm Đài Tần chìm vào đáy sông.

Nước sông Mạc Hà sâu thẳm, nước mấy ngàn năm trước liên tục dâng lên, rất nhiều lần đều nhấn chìm thành trì ở phụ cận.

Nước sông lạnh băng vây quanh hãn, ban đầu hãn còn bình tĩnh, nhưng khi thấy một con thi yêu chạy như bay đến chỗ hãn, hãn sờ bên hông, sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

khối trừ tà linh tinh trân quý nhất của Di Nguyệt tộc không thấy nữa!

Tốc độ thi yêu nhanh nhẹn, ở dưới dòng nước mãnh liệt cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Người sống dưới nước bất tri bất giác cũng chỉ còn mình hãn, bản năng muốn sống làm hãn vốn đang kiệt lực cũng bắt đầu bơi ngược hướng thi yêu.

Nhưng mà bên kia, không ngờ cũng có thi yêu.

Hãn mím môi tái nhợt, hiếm khi xuất hiện vài tia hoảng loạn. Hãn vội vàng tìm kiếm đồ vật trên người, nhưng trên người hãn trừ bỏ trừ tà linh tinh, đã sớm không có Linh Khí có thể đối phó với mấy thứ này.

Lúc hãn xuống nước, đã bố trí thế cục này với lão đạo.

Mặc dù không luyện ra được yêu giao, nhưng có thể tạo ra thi yêu cũng không tồi. Đây sẽ là đội quân không gì phá nổi, có thể giúp hãn đánh Đại

Hạ, nhưng không ngờ tới, người đầu tiên mà thứ yêu vật không có thần trí này đối phó, lại chính là hắn.

Mắt thấy cánh tay thi yêu sắp đụng vào hắn.

Thần sắc hắn lạnh băng, nhắm mắt, cũng không có gì hối hận, chỉ là cảm thấy không cam lòng, không kéo thêm được mấy cái đệm lưng.

Hắn cắn răng, nghĩ đến máu của mình có thể khắc chế yêu vật, cùng lắm thì chờ thi yêu làm hắn bị thương, hắn sẽ chơi chết mấy thứ này. Cho dù Đạm Đài Tẫn biết điều này không thực tế, Mạc Hà lớn như vậy, máu của hắn chỉ một lát đã tan ra, nơi nào giết được đám thi yêu đông đảo này.

Ngay sau đó, thi yêu bị người đá văng.

Góc áo hắn được một người nhẹ nhàng nắm chặt, hắn trợn mắt, chỉ thấy thiếu nữ bơi đến chỗ hắn.

Nàng phá nước, váy áo màu trắng tỏa ra ở dưới nước, xinh đẹp đến không tưởng nổi.

Thiếu nữ liếc hắn một cái, tay nhỏ gắt gao nắm quần áo hắn, bộ dáng không muốn nói chuyện với hắn, giật nhẹ hắn, ý bảo hắn rời đi với nàng.

Đạm Đài Tẫn trước nay không nghĩ tới, dưới tình huống này sẽ có người tới tìm hắn. Hắn im lặng nhìn nàng, nhấp môi nói: “Sao ngươi lại đến đây?”

Thiếu nữ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn.

“Đương nhiên là lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó! Tiểu hồn đàn.”

Hết chương 47!

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: Bắt Được

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Tuy Tô Tô giận hăn, nhưng cũng hiểu được tình huống bây giờ không được tốt lắm.

Nàng vội vàng đem một nửa trù tà linh tinh của mình cho hăn, rồi vòng qua thi yêu bơi lên trên bờ.

Chuyện liên quan đến sinh tử, Đạm Đài Tẫn cũng không nói nhảm nhiều với nàng, hiếm khi thấy hăn im lặng, đi theo nàng bơi lên.

Hai người khó khăn lắm mới lên được bờ, Tô Tô nằm thờ đốc ở trên bờ, mệt đến động cũng không muốn động.

Nàng đã rất lâu chưa được nghỉ ngơi, Đạm Đài Tẫn ở bên cạnh không hé răng, ngồi dậy vỗ nước ở trên quần áo mình.

Tị Thủy Châu mới vừa mất tác dụng, nếu Tô Tô không quay lại, hăn không bị thi yêu ăn, cũng sẽ chết đuối ở dưới nước.

Ánh mặt trời tháng 7 mãnh liệt, nhanh chóng hong khô quần áo bọn họ.

Tô Tô bò dậy từ trên mặt đất, nàng phỉ bụi ở tay, nhưng vừa động, tay đã bị người kia nắm chặt.

Tô Tô quay đầu lại, thấy một gương mặt âm u: “Người muốn đi đâu?”

Nàng nhìn chăm chăm tay Đạm Đài Tẫn, ngón tay hẵn cứng đờ một lát, nhưng lại cầm thật chặt.

“Người hạ độc ta, người cho rằng ta sẽ để người rời đi?”

Thật ra Tô Tô cũng không định rời đi, nàng vừa thấy bộ dáng như quý đòi nợ của hẵn, nhịn không được muốn đá hẵn.

Diệt hồn châu lệ trong lồng ngực hơi ấm áp, cho dù chỉ trong chớp mắt nhưng Tô Tô vẫn cảm nhận được.

Câu Ngọc nhịn không được nói: “Hả?”

Một người một ngọc đều không nhịn được mà nhìn Đạm Đài Tẫn, Đạm Đài Tẫn nhú mày, giọng điệu càng không tốt: “Người nhìn cô như vậy làm gì?”

Thôi được rồi, ngay sau đó diệt hồn châu lệ không còn ấm áp, lại trở nên lạnh như băng.

Trong lòng Tô Tô khó tránh khỏi vài phần vi diệu.

“Người đừng giữ ta, ta không hạ độc người, lúc trước chỉ lừa người thôi. Người xem đến bây giờ người còn tung tăng nhảy nhót đó, được rồi, buông ta ra.”

Tay Đạm Đài Tẫn giống như kìm sắt, liếc nàng một cái: “Miệng toàn nói dối! Ta vừa buông người ra, người sẽ chạy.”

“Ta không chạy.”

Gương mặt tuấn tú của thiếu niên mang theo vài phần tối tăm, mười phần làm người ta chán ghét.

Tô Tô nói dễ nghe như vậy, không nghĩ tới hẳn hoàn toàn không cảm kích. Nàng dứt khoát không nói lời vô nghĩa với hẳn, kéo hẳn quăng qua vai làm hẳn ngã sấp xuống, Đạm Đài Tần kêu lên một tiếng, oán hận nhìn nàng.

Nếu không phải một lát trước cứu hẳn, Tô Tô còn tưởng rằng mình mới là người có lỗi, là người phản bội hẳn.

“Có phải người muốn chạy trốn không?” Đồng tử hẳn lạnh băng, hỏi.

Tô Tô xoa xoa cổ tay đã có vết bầm: “Nói tiếng người với người mà người nghe không hiểu à? Ta không nợ người, ta đã nói ta không đi, mặc dù ta muốn đi, thì liên quan gì đến người!”

Nàng càng nghĩ càng giận, dứt khoát hung hăng véo lên eo hẳn một cái: “Lần sau làm tay ta có vết bầm, ta chơi chết người, chơi chết người, nghe thấy chưa cọng bún sức chiến đấu bằng 5!”

Nàng sợ hẳn không đau, nắm phần da thịt hơi mỏng kia, cơ hồ vặn một vòng 360 độ.

Sắc mặt Đạm Đài Tần xanh mét.

Câu Ngọc vẫn luôn im lặng, giờ phút này không nhịn được mở miệng: “Tiểu chủ nhân, ngài còn nhớ lời Tắc Trạch nói không, diệt hồn châu lệ cần hẳn hiểu tình cảm, mới có thể rút tà cốt.”

Ngài đối xử với hẳn như vậy, có phải là đi ngược lại hay không?

Tô Tô không thể tưởng tượng nói: “Người định bảo ta dạy hẳn à, ta còn muốn đánh chết hẳn đấy!”

Nói xong nàng cười khúc khích, tựa hồ bị cái gì chọc cười.

Câu Ngọc nhìn thoáng qua thiếu niên có biểu tình âm trầm trầm trên mặt đất, cũng có chút buồn cười.

Tô Tô không lưu tình chút nào, eo Đạm Đài Tần tím đen một mảng, nhưng hăn có thể nhìn, cứ thế không che đi chỗ mình bị thương, sắc mặt xanh mét lúc sau lại trắng bệch.

Nàng chống cằm, cười cười nhìn hăn nói: “Nhớ kỹ cái gì gọi là suy bụng ta ra bụng người, lần này chỉ là giáo huấn, nếu người còn dám làm ta bị thương, ta sẽ khiến người đau gấp mười lần.”

Hăn cười lạnh một tiếng.

Tô Tô nghe thấy tiếng bước chân rào rạt, nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên quân đội Chu quốc tới, dẫn đầu chính là tên chó săn xui xẻo Dương Ký.

Dương Ký từ xa đã bắt đầu kêu gào: “Ai nha bộ hạ của ta, ngài không có việc gì đấy chứ!”

Thân hình hơi béo của gã cố sức chạy trước binh lính, rất có cảm giác vui vẻ, nhìn thấy Đạm Đài Tần, chỉ thiếu chút nữa là khóc lên vì vui mừng.

Dương Ký ân cần đỡ Đạm Đài Tần: “Bộ hạ, thứ đồ vật nào không có mắt dám làm vậy với ngài, thuộc hạ...”

Đạm Đài Tần đá một chân vào hông gã, nghe thấy gã không nói cái hay, chỉ nói cái dở càng thêm tức giận: “Cút, ai cho người chạm vào cô!”

Dương Ký xấu hổ cười cười: “Không chạm vào, không chạm vào.”

Đạm Đài Tần nhìn Tô Tô đứng ở bên cạnh chế giễu, đen mặt ra lệnh: “Bắt nữ nhân kia lại cho cô!”

Dương Ký lập tức thu gương mặt tươi cười, lấy tư thế cáo mượn oai hùm: “Còn thất thần làm gì, tất cả điếc sao? Bộ hạ bảo các người bắt nữ nhân kia lại!”

Tô Tô nhìn hãn vong ân phụ nghĩa thế là đủ rồi, chẳng lẽ Lan An cô cô phản bội hãn, cái thứ tính cách muốn mệnh, sắc mặt cay nghiệt này, ai mà không muốn thọc hãn mấy đao chứ!

Dạ ảnh vệ đi tới chỗ Tô Tô, Tô Tô vừa thấy, Đạm Đài Tẫn cũng nhìn bên này, nàng nhìn thấy trong mắt hãn lo lắng vận sức chờ phát động.

Cơ bắp Đạm Đài Tẫn căng chặt, làm như nàng là quái vật mọc cánh, ngay sau đó sẽ bay qua Mạc Hà.

Nàng giơ tay lên, thành khẩn nói: “Ta tự đi, không cần nhọc chư vị động thủ.”

Dạ ảnh vệ không để ý đến nàng, dùng một dây thừng mềm dẻo trói chặt tay nàng.

Nói đến cũng kỳ quái, dây thừng kia nhìn thì mỏng manh, đung vào tay nàng, lại tự động thắt nút.

Đạm Đài Tẫn nhìn không chớp mắt, thấy Tô Tô lần này dường như thật sự không có át chủ bài để chạy trốn, cuối cùng lộ ra nụ cười âm độc vừa lòng.

Dương Ký nhìn nụ cười vắn vẹo của hãn, bầm báo: “Bệ hạ, đã tìm được Diệp đại nhân và Nhập đại nhân, Nhập đại nhân bị trọng thương, đưa về phủ Thành chủ Mạc Hà.”

Đạm Đài Tẫn nhíu mày, nói: “Đều là một đám vô dụng!”

Dương Ký không dám hé răng, đã gần nửa năm, gã cũng hiểu được tính tình của tiểu bạo quân, Đạm Đài Tẫn cầm hận tất cả phế vật, chỉ thích người có năng lực.

Đối đãi với người có năng lực, sẽ không tiếc rẻ châu báu ngọc thạch, hăn hào phóng làm người đỏ mắt. Đối đãi với “Phế vật” lại lạnh băng vô tình, thậm chí là tàn nhẫn, chưa bao giờ nhớ tới tình cũ.

Nhập Bạch Vũ trở về khẳng định phải chịu phạt nặng.

Dương Ký giống như nhân tinh, căn cứ vào nguyên tắc chết đạo hữu bất tử bần đạo, may mắn mình không đi theo xuống Mạc Hà. Cũng không dám cầu tình giúp Nhập Bạch Vũ, lần này Nhập Bạch Vũ xác thật không làm tốt.

Tô Tô quay đầu lại nhìn Mạc Hà một cái, nước sông Mạc Hà bây giờ thanh triệt, nếu không phải đủ sâu, cơ hồ liếc mắt một cái là có thể nhìn đến đáy.

Minh Dạ và trai công chúa đều tiêu tán ở giữa sông, theo lý sẽ bảo hộ Mạc Hà mấy vạn năm, đáng tiếc Đạm Đài Tẫn lại tạo ra một đám thi yêu.

Ban đầu chỉ có hai ba mươi đạo sĩ, lúc sau lại giết không ít người, đoán chừng thi yêu bây giờ phải có đến bốn năm chục con.

Thật là một con số làm da đầu người ta tê dại, thi yêu hấp thu oán khí ngàn năm, chú định bọn họ sẽ không dễ dàng bị giết chết.

Nếu mấy thứ này lên bờ, phạm nhân chắc chắn gặp tai ương. Vẫn nên nghĩ cách để Đạm Đài Tẫn tiêu diệt bầy yêu quái này. Hăn và lão đạo sĩ tạo ra, nhất định biết cách tiêu diệt thi yêu.

Cũng may thi yêu không có chỉ số thông minh, không có khả năng tự mình bò lên Mạc Hà, Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

Tô Tô cảm thấy có người nhìn mình, nằng quay đầu lại thì thấy Đạm Đài Tẫn, hăn nhìn thẳng mắt nằng, rồi lại chán ghét quay đầu đi chỗ khác, phảng phất nằng là thứ đồ dơ bẩn gì đó, làm hồng mắt hăn.

“Về phủ thành chủ Mạc Hà.” Đạm Đài Tần phân phó.

Lần này Tô Tô bị nhốt ở trong một căn phòng kín không kẽ hở, ngay cả cửa sổ cũng bị bịt kín.

Nàng dùng sức kéo, phát hiện cửa chính và cửa sổ không chút xô dịch, nheo mắt nhìn ra bên ngoài, thì thấy mấy bóng dáng canh giữ ở bên ngoài, chắc là Dạ ảnh vệ.

Nàng quơ quơ dây thừng trên cổ tay, đúng là đai ngộ của phạm nhân.

Dây thừng không phải huyền thiết, nhìn qua thì dễ đứt. Nàng ngồi xếp bằng trên giường, thử làm đứt, kết quả dây thừng phát ra hồng quang yếu ớt, bỗng chốc buộc chặt, bó chặt tay Tô Tô.

Tô Tô đau đến hít hà một hơi, nàng vội vàng thả lỏng, không có ý đồ cắt đứt dây, dây thừng quả nhiên khôi phục như lúc ban đầu, lỏng lẻo treo trên cổ tay nàng.

Đây là thứ gì?

Câu Ngọc nói: “Tiểu chủ nhân đừng giãy giụa, vật này được làm từ sợi tơ do con tằm uống nước thủy lớn lên nhả ra, nhìn qua cực kỳ mỏng manh, nhưng thực tế lại khó mà tránh thoát. Ngài càng giãy giụa, nó càng bó chặt.”

Nói xong Câu Ngọc cũng nghi hoặc, tại sao Đạm Đài Tần ở Di Nguyệt tộc cũng có nước thủy, lúc trước nhìn thấy quan tài nước thủy, bây giờ còn thấy thứ đồ chơi này. Loại đồ vật thượng cổ hiếm có như nước thủy, là đồ bán sỉ à?

Tô Tô nghe Câu Ngọc nói, không đùa nghịch tơ tằm trong tay nữa.

Trong lòng nàng có chút buồn bực, từ lúc nào mà Đạm Đài Tần bắt đầu dùng tơ tằm nhuộm thủy, chẳng lẽ là dùng chúng để bắt nàng vào hôm nay?

Nàng quơ quơ tay, quả nhiên cảm thấy mình không còn chút sức lực, muốn nhảy cũng không nhảy cao được.

Câu Ngọc đồng tình nhìn nàng, nói: “Tiểu chủ nhân, ta tỉnh lại đã lâu, cần phải ngủ đông, người ở bên cạnh Đạm Đài Tần phải cẩn thận một chút.”

Dừng một chút, nó ấp úng nói: “Người cũng thấy đấy, trông hẩn giống như không muốn giết người.”

Tô Tô trầm mặc một lát rồi nói: “Hình như là vậy.”

Câu Ngọc cũng nói: “Tất cả đều là tu hành, người rảnh thì thử xem, dạy hẩn một khóa tình cảm, dùng tình cảm để đả động, dùng lý lẽ để thuyết phục, biết đâu hẩn lại nghe vào.”

Tô Tô tiếp tục cười một tiếng: “Ha ha.”

Câu Ngọc xấu hổ rời đi, vòng ngọc rơi vào một mảnh an tĩnh.

Tô Tô sờ sờ khuôn mặt mình, mặt nàng có chút nóng. Trước kia nàng cũng không hiểu lắm, nhưng khi đi vào thân thể trai công chúa, cũng biết chút về tình yêu, ít nhiều sẽ làm khó người ta.

Đặc biệt là việc nàng làm ở sau tấm màn lụa, quả thực là lịch sử đen của cả đời.

Tưởng tượng đến việc trai công chúa đã từng làm với Minh Dạ, nàng chỉ cảm thấy sống không còn gì lý thú.

Nếu để nàng làm vậy với Đạm Đài Tần, nàng chỉ sợ không nhịn được mà ấn hẩn lên trên mặt đất, sau đó bầm hẩn, làm như vậy mới tương đối dễ

chịu.

Nàng sờ sờ diệt hồn châu lệ trong ngực, lẩm bẫm: “Nếu không ta vẫn nên đi tìm Diệp Băng Thường, hỏi nàng ta xem nàng ta có nguyện ý tạm thời vì thiên hạ thương sinh đi đở tiểu biến thái một chút hay không?”

Câu Ngọc không để ý tới nàng, nó đã sớm là Câu Ngọc trưởng thành, giả chết và trầm mặc đã đại biểu cho thái độ của nó.

Tô Tô nhụt chí nói: “Thôi được rồi, nếu hãn không chọc ta, ta sẽ không đánh hãn.”

*

“Nàng thật sự không chạy được?” Đạm Đài Tấn hỏi.

Dương Ký nhìn thiếu niên huyền y một cái, vỗ vỗ ngực bảo đảm nói: “Bệ hạ yên tâm, vạn vật vốn dĩ không sinh nhược thủy, nhưng Di Nguyệt tộc lại có được nhược thủy ngàn năm, tìm được hai biện pháp: Một là làm nhược thủy thành băng, hai là làm nhược thủy thành tở, nhược thủy thành băng, có thể ngưng đọng thời gian trong nước; nhược thủy hóa tở, có thể phong ấn nội lực, làm người khác không có chỗ trốn.”

Đạm Đài Tấn vuốt ve nhẫn ngọc trong tay: “Ta nhớ rõ, Di Nguyệt tộc không chỉ có chùng này nhược thủy.”

Dương Ký vội vàng nói: “Bệ hạ minh giám, thuộc hạ đến Di Nguyệt tộc, nhược thủy chỉ còn thừa một chút như vậy, thuộc hạ tuyệt đối không giấu giếm. Nghe nói Lan An phu nhân vẫn luôn một mực cho người chăm sóc nhược thủy, nhưng vào một ngày nào đó, nhược thủy cơ hồ đã dùng hết.”

Đạm Đài Tấn nói: “Ý người là Kinh Lan An dùng nhược thủy?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Nàng dùng nhược thủy làm gì?”

Dương Ký nơm nớp lo sợ nói: “Chuyện này thuộc hạ cũng không biết.”

Đạm Đài Tẫn không nói, từng ngón tay gõ xuống ghế dựa trong vách tường, gõ đến Dương Ký hoảng hốt. Bây giờ bọn họ ai cũng biết tiểu bạo quân tính tình quái dị, sợ hãi lấy mình khai đao.

Cho dù trong nửa năm này Dương Ký có được những thứ tốt khiến hãnh vui vẻ ra mặt, nhưng mà gần vua như gần cọp, đi theo Đạm Đài Tẫn quả thực là cầu phú quý trong nguy hiểm.

Khi mà Dương Ký còn đang thấp thỏm, Đạm Đài Tẫn đột nhiên nói: “A.”

Dương Ký nhẹ nhàng thở ra: “Thuộc hạ cáo lui.”

Đạm Đài Tẫn nhìn bóng dáng gã, nghĩ thầm, nhược thủy của Di Nguyệt tộc đúng là không có khả năng bị ai cất giấu.

Kinh Lan An không phải còn có một đứa con trai sao? Đại khái nhược thủy đã dùng ở trên người con trai bà ta.

Bà ta giấu đứa bé kia cũng kỹ thật, ngay cả loại thủ lĩnh trong tộc như Dương Ký cũng không biết còn có một thiếu chủ mười mấy tuổi.

Sao đây? Đây là sợ hãi làm hại con mình sao?

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, Kinh Lan An cũng tự mình hiểu, đứa trẻ kia xác thật sẽ uy hiếp địa vị của hắn ở Di Nguyệt tộc.

Nghĩ đến vừa mới để thái y tới xem trong thân thể mình có độc hay không, các thái y liên tục lắc đầu, mỗi người đều nói hắn không trúng độc.

Lần này Diệp Tịch Vụ không nói dối.

Hắn đứng lên, lộ ra một nụ cười âm độc.

Lần này bị hắn bắt được, nàng đừng nghĩ đến chạy, rốt cuộc nàng đã ở trong tay hắn!

Nên bắt đầu tra tấn nàng từ chỗ nào mới tốt đây?

Hết chương 48!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: Có Mưu Đồ

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Làm hoàng đế không dễ, Đạm Đài Tần còn chưa đăng cơ mà đã có không ít việc.

Hắn mang người xuống Mạc Hà đã mất gần một ngày, rửa mặt rồi ăn cơm qua loa, lại bắt đầu tiến hành bố trí.

Võ tướng trong thành đa số đã chết, toàn bộ văn thần cũng khuất phục sau “yến tiệc thịt người”.

Ngón tay Đạm Đài Tần chống đầu, xoa xoa huyệt Thái Dương, kiềm chế cảm xúc để thương lượng việc tấn công Hạ Quốc với mấy đại thần.

Vất vả lắm mới xong thì trời đã tối.

Hắn cũng không vội đi nghỉ ngơi, mà đi vào sân giam giữ Tô Tô. Đạm Đài Tần hỏi Dạ ảnh vệ: “Hôm nay nàng làm gì ở trong đó?”

Dạ ảnh vệ nói: “Lúc đầu Diệp cô nương đập cửa sổ, đập xong lại kéo cửa, phát hiện không ra được, thì không còn động tĩnh.”

Đạm Đài Tần vừa lòng cong môi.

“Nàng ăn cơm chưa?”

Dạ ảnh vệ cúi đầu, nhìn bóng dáng Đạm Đài Tần, trả lời: “Dạ chưa.”

Sắc mặt Đạm Đài Tần lập tức lạnh xuống, hần lạnh giọng nói: “Nàng vì muốn chạy nên mới tuyệt thực?”

Dạ ảnh vệ sững sốt, nói đúng sự thật: “Không được bệ hạ phân phó, không ai dám đưa cơm cho Diệp cô nương.”

Đạm Đài Tần im lặng một chút, phân phó thái giám: “Cho người làm chút đồ ăn đem đến đây.”

Thái giám nghe vậy, vâng vâng dạ dạ hỏi: “Bệ hạ, nên đối đãi với vị cô nương kia như thế nào ạ?”

Những tên thái giám này đều được Đạm Đài Tần mang đến từ hoàng cung Chu quốc, Đạm Đài Minh Lăng thích hưởng thụ xa xỉ, không chỉ luôn mang theo thái giám cung nữ hầu hạ bên người, mà còn mang theo cả cầm sư vũ nữ.

Bây giờ bọn họ đều thuộc về Đạm Đài Tần.

Thái giám mới ở cùng Đạm Đài Tần không lâu, không biết rõ thân phận vị bên trong. Làm chút đồ ăn cũng cần chia tốt xấu.

Đạm Đài Tần lạnh lùng liếc hần ta một cái, cho đến khi hai chân thái giám run run, muốn quỳ xuống ngay lập tức, Đạm Đài Tần mới chậm rãi mở miệng: “Nàng là một tù nhân, người nói xem?”

Thái giám vội vàng nói: “Nô tài đã biết.”

Đạm Đài Tần đẩy cửa ra, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, dường như nghĩ đến điều gì, hần lại cẩn thận phân phó Dạ ảnh vệ: “Nàng quý kẻ đa đoan, mọi người chuẩn bị tinh thần cho cô, nếu để nàng chạy...”

Giọng điệu hần lạnh nhạt, Dạ ảnh vệ lại đồng loạt cúi đầu.

Lúc trước ở trong sân của Dương Ký đại nhân, vị cô nương này mang hồ yêu chạy trốn, bệ hạ giận dữ, đã giết không ít người.

Đạm Đài Tẫn do dự một lúc lâu, mới cảnh giác đẩy cửa ra.

Ánh mắt hẩn như chim ưng, liếc mắt một cái đã thấy thiếu nữ trên giường.

Ánh nến trong phòng sáng lên, nàng nhắm hai mắt, ngồi xếp bằng trên giường.

Ngón tay thon dài của nàng đặt ở đầu gối, cả người cũng không giống như muốn chạy trốn trong miêu tả của Dạ ảnh vệ, ngược lại có vẻ mười phần yên tĩnh.

Búi tóc Tô Tô tung ra, tóc đen như nước chảy nghiêng xuống.

Một năm trôi qua, gương mặt non nớt của nàng đã nảy nở một chút, có vài phần thành thực của thiếu nữ, thanh lệ vô song.

Một mình nàng an tĩnh ngồi đó, không có chút hoảng loạn khi thành tù nhân. Đạm Đài Tẫn không biết đó là tư thế gì, tóm lại rất đặc biệt, rất xinh đẹp.

Ánh mắt hẩn âm u, dừng lại ở trên người nàng.

Tô Tô vừa nghe thấy tiếng đẩy cửa, lập tức mở mắt.

Đạm Đài Tẫn theo bản năng giữ chốt cửa, lạnh lùng nhìn nàng.

Tô Tô có vài phần buồn cười, nàng không phải tiên nhân biết pháp thuật, tình huống này căn bản không thể chạy thoát.

Nàng xuống giường, đi về phía hẩn, một bên còn nói: “Người xem thử có thể cho người mang cho ta một bộ quần áo để tắm rửa được không?”

Nàng nâng tay áo lên cho hẳn nhìn, y phục hiển tế bị hòn đá dưới sông cắt qua, còn dính một chút bùn.

“Đứng ở chỗ đó, không được tới gần cô!” Đạm Đài Tẫn nhanh chóng quát lớn.

Bước chân Tô Tô dừng lại, nghe lời hẳn đứng ở nơi cách hẳn một trượng: “Vậy quần áo...”

Đạm Đài Tẫn nhìn nàng mặc trang phục hiển tế có hơi chật vật, nói: “Tù nhân thì nên có tự giác của tù nhân, Diệp tam tiểu thư đừng quên thân phận của mình.”

Tô Tô ngơ ngác nhìn hẳn ——

Thân phận của ta là gì? Không phải thê tử trên danh nghĩa của người à?

Đạm Đài Tẫn dừng một chút, bổ sung: “Làm con gái Diệp Khiếu, người có thể sống được bao lâu, thì phải xem giá trị của người lớn chừng nào.”

Thì ra, cũng giống như Diệp Trữ Phong.

Nàng nghĩ đến việc như vậy lại tức giận: “Ta không phải nhị ca. Chỉ sợ để người thất vọng, làm con gái Diệp Khiếu, cái khác không có, chỉ có xương cốt cứng. Người muốn giết ta thì cứ thử xem, đừng trông cậy vào việc ta giúp người đối phó với cha ta và Hạ Quốc.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Người đang luyện tiểc cha người, hay là luyện tiểc Tuyên vương điện hạ âu yếm của người đây?”

Liên quan gì đến Tiêu Lãm? Nàng trừng mắt nhìn Đạm Đài Tẫn, hẳn cũng lạnh lùng nhìn nàng.

Tô Tô vừa mệt vừa đói, biết Đạm Đài Tẫn sẽ không để mình sống tốt, dứt khoát lười phản ứng hẳn, nàng quay lại ngồi lên giường, nhắm mắt

dưỡng thân.

Thân phàm không ăn một bữa đã bị đói hoảng, nàng đã không ăn gì một ngày một đêm, không có thời gian cãi nhau với một thiếu niên lòng dạ hẹp hòi.

Thấy nàng không nói, ngay cả nhìn hấn một cái cũng không muốn, Đạm Đài Tần duỗi tay sờ sờ miệng vết thương trên mặt mình.

Hấn hận không thể đối xử với nàng giống những người khác, hung hăng bóp chặt cổ nàng, nhìn nàng sợ hãi xin tha. Nhưng hấn biết Tô Tô sẽ không như vậy, không chỉ có như thế, thân thủ linh hoạt của nàng làm hấn rất kiêng kỵ, sợ mình đụng vào nàng, sẽ bị nàng bắt làm con tin.

Loại sai lầm này, hấn tuyệt đối sẽ không mắc đến lần thứ hai!

Tô Tô thấy hấn còn chưa đi, lặng lẽ mở một mắt, lại thấy Đạm Đài Tần lạnh lùng nhìn mình.

Dường như muốn tiến lên một bước bóp chết mình, để nàng tới lấy lòng hấn, nhưng lại càng muốn đạp cửa đi ra, để cách xa nàng.

Dưới hai luồng suy nghĩ mâu thuẫn, hấn vẫn không nhúc nhích, đứng im tại chỗ.

Cái gì cũng không cho, còn đứng ở chỗ này làm gì? Tô Tô đang định mở miệng bảo hấn về phòng của mình đi.

Cửa bị gõ vang, thái giám mang một thị nữ đi vào, trong tay thị nữ bưng một chén cháo trắng.

Nàng mở to mắt, nhìn chăm chăm chén cháo trắng trợ trợ kia.

Cũng không phải, bên cạnh còn đại phát từ bi để một chõng rau khô.

Đạm Đài Tẫn cũng nhìn chén cháo trắng kia, biểu tình cổ quái.

Thái giám lo sợ bất an nghĩ, tù nhân ăn cái này chắc là không sai nhỉ? Còn có thêm nửa miếng lương khô.

Đạm Đài Tẫn nhìn về phía Tô Tô, bố thí: “Nếu người muốn ăn những thứ khác thì cũng có thể, chỉ cần người...”

Tô Tô đánh gãy lời hăn nói, chạy tới bưng cháo lên: “Không cần, ta chỉ ăn cái này.”

Nàng trở lại bàn, mặc kệ bọn họ, dùng muỗng múc lên ăn.

Trên người Tô Tô mang theo cổ tròng màu trắng mà Tiểu Sơn cho, không sợ Đạm Đài Tẫn hạ độc, trạng thái hiện tại của nàng là bách độc bất xâm.

Cháo trắng hầm rất thơm mềm, chỉ tiếc ít cháo nhiều nước.

Tô Tô rất đói, chỉ có một chõng rau khô, nàng đã vừa lòng thỏa ý.

Thái giám và tỳ nữ đã lui ra, trong phòng chỉ còn lại nàng và Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn thấy nàng không chút oán giận, trong ánh mắt phản chiếu ánh nến, bộ dáng vô cùng điềm tĩnh, trong lòng hăn xuất hiện một tia nghi hoặc.

“Tại sao người không tức giận?”

Trong miệng Tô Tô ngậm một miếng cháo, ngơ ngác quay đầu lại nhìn hăn.

Thì nhìn thấy thần sắc tiểu biến thái khó hiểu nhìn nàng, giọng điệu hăn phức tạp: “Tại sao người không khổ sở? Ta làm vậy với Kinh Lan An, nàng

sẽ khổ sở.”

Con người trên đời, không phải ai cũng chán ghét kẻ vong ân phụ nghĩa ư?

Hai má Tô Tô hơi phồng, châu lệ trong lòng ngực hơi ẩm, trong nháy mắt ánh mắt nàng sáng lên, nuốt đồ ăn trong miệng xuống. Giọng nàng thanh thúy, giải thích: “Kinh Lan An khổ sở là bởi vì nàng trả giá nhiều tình cảm, chờ mong về người, cho nên khi người làm những chuyện khiến nàng thất vọng, nàng sẽ đau lòng.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Vậy nên người không chờ mong gì ở ta, cũng không có âm mưu, khi ta tùy tiện đối xử với người, người cũng sẽ thấy không sao.”

Tô Tô mỉm cười nói: “Sao lại không, ta có mưu đồ với người à.”

Hắn ngẩn người, khóe môi hơi giơ lên, giọng điệu thêm vài phần khinh miệt: “Người muốn cái gì?”

Tô Tô chống cằm, cười nhưng không nói gì nhìn hắn.

Có lẽ là do ánh nến dịu dàng, môi nàng trở nên trong suốt, thiếu đi phần thanh lãnh ngày xưa, thêm chút xinh đẹp không nói nên lời.

Hắn theo bản năng cắn môi, bị nàng nhìn thấy, cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Đạm Đài Tẫn nói: “Không thuận theo cô, người đừng mong có được bất kì ban thưởng gì từ cô!”

Tô Tô khẽ cong mắt, không tranh luận với hắn.

Hô hấp Đạm Đài Tẫn nhanh hơn một giây, ngay sau đó quay đầu đi, lúc này mới dùng một loại giọng điệu xuân phong đặc ý ác liệt nói: “Giờ Tý ba

ngày sau, cô sẽ cho người vớt thi yêu ở Mạc Hà lên, đến lúc đó người cũng đi.”

Trong lòng Tô Tô trầm xuống, lại muốn chơi chết hẳn: “Người không thể vớt thi yêu lên, thi yêu công kích con người không phân biệt đối tượng, mặc dù người có trừ tà linh tinh, cũng không có khả năng chia cho từng binh lính. Người dùng thi yêu đối phó Tiêu Lãm, giết địch một ngàn, tự tổn 800.”

Đạm Đài Tẫn không chút để ý nói: “Vậy thì sao?”

Đánh giặc thì phải có người chết, không phải là bình thường sao? Chết ở trong tay phàm nhân, hay chết ở trong tay yêu quái thì cũng là chết, có gì khác nhau đâu?

“Huống hồ, ai bảo người cô phải dùng quân đội đi vớt thi yêu?” Trong lời nói của hẳn mang theo trào phúng.

Sắc mặt Tô Tô thay đổi, nghĩ thông suốt tính toán của hẳn: “Người muốn cho bá tánh trong thành đi vớt thi yêu?”

Đạm Đài Tẫn liếc nhìn nàng một cái.

Không sai, trước kia bá tánh Mạc Hà là người Đại Hạ, để bọn họ đi vớt thi yêu, chết rồi thì thôi. Còn nữa, trước khi đại chiến mà chết một đồng người Đại Hạ, có thể làm giảm sĩ khí của Tiêu Lãm.

Binh bất yếm trá.

Đạm Đài Tẫn mang Tô Tô đi cũng có tâm tư, bản lĩnh của nàng không tồi, hiểu biết cũng nhiều. Tô Tô đi đến, có tác dụng rất lớn.

Hẳn biết tính cách của nàng, trong mắt nàng hẳn là tên bạo quân, những bá tánh đó là người vô tội, có lẽ trong lúc vô tình nàng có thể tìm được biện

pháp khắc chế thi yêu, giúp hẳn thuận lợi sử dụng thi yêu.

Tô Tô đột nhiên lộ ra một nụ cười tươi đẹp, dịu dàng nói: “Nếu người quyết tâm muốn làm như vậy, ta cũng không còn cách nào khác, nhưng ta có một chủ ý, có thể hy sinh ít người hơn một chút. Lại đây, ta nói cho người nghe.”

Hiếm khi nàng dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy nói chuyện với hẳn.

Đạm Đài Tẩn ngẩn người, nhìn chăm chăm nụ cười tươi đẹp của nàng, trang phục hiển tế màu trắng của thiếu nữ tản ra, hẳn lại nhớ tới một màn dưới nước kia, nàng rẽ nước mà đến, làn váy mang theo vầng sáng loá mắt.

Chờ hẳn hơi hoàn hồn thì hẳn đã đến gần nàng rồi.

Theo bản năng, Đạm Đài Tẩn muốn lộ ra biểu tình chán ghét, nàng chưa thay y phục, trông có vẻ dơ, nói không chừng còn thực sự bẩn.

Nhưng mà khi cách nàng rất gần, lông mi nàng giống hai cây quạt nhỏ, vô tội nhẹ nhàng chớp chớp.

Thiếu nữ thánh khiết kia, càng trở nên vô hại ôn hòa hơn.

Trên người nàng không có mùi khó chịu nào cả...Thậm chí còn mang theo hương thơm làm người khác khó có thể chấp nhận... Hương hoa hợp hoan.

Hắn mím môi, tận lực làm giọng điệu mình lạnh băng, nói chính sự với nàng: “Biện pháp gì, nói.”

“Biện pháp chính là...” Ngón tay Tô Tô cầm chặt chén, thấp giọng mở miệng bên tai hẳn.

Ngay sau đó, nàng lộ ra biểu tình phiền chán, trở tay cầm chén đập lên đầu hẳn: “Ta nghĩ cách cho này, người hư như vậy, độc ác như vậy, sao còn

chưa bị thiên lôi đánh!”

Ngoài dự đoán, tay nàng bị Đạm Đài Tần cầm lại.

Hắn cách thật sự gần, cầm cánh tay mảnh khảnh của nàng, để ngược ra sau đầu nàng. Hắn thấp giọng cười nói: “Người tưởng ta còn tin người à?”

Thiếu nữ bị hắn cầm tay, dây thừng nhuộm thủy không chỉ làm mất cơ hội sử dụng phù chú của nàng, mà còn làm nàng trở nên yếu đuối.

Trước kia nàng giống con hổ nhảy nhót giương nanh múa vuốt, bây giờ lại như một con thỏ con bất lực bị hắn nhéo.

Tô Tô nói: “Người buông ra!”

Đạm Đài Tần bóp chặt cầm nàng, cảnh cáo: “Nhẫn nại của cô có giới hạn, nếu người còn xằng bậy...”

Hắn vừa dứt lời, đầu gối Tô Tô giơ lên, đá trúng hạ bộ của hắn.

Nam nhân trên đời này dù có âm hiểm lợi hại, cũng đều sợ một chiêu này, Đạm Đài Tần cũng không ngoại lệ, gương mặt đẹp đẽ của hắn theo mắt thường có thể thấy được trắng lên, theo bản năng muốn buông tay che phần dưới.

Nhưng không biết hắn lấy nghị lực ở đâu, không buông Tô Tô ra.

Trước khi Tô Tô mất đi sức lực, thân thủ linh hoạt vẫn còn, thấy hắn còn không muốn buông tay, thậm chí chân dài bước lên, cách nàng hai bước chân.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng lạnh lùng trừng hắn, lao về phía trước, cả người đâm vào người hắn.

Đầu nàng đập vào ngực hắn.

Hai người đều kêu lên một tiếng.

Đạm Đài Tần cắn răng nói: “Người luyện thiết đầu công à?”

Kết quả hãn vừa cúi đầu, hai mắt thiếu nữ mê ly, bộ dáng bị đâm ngực, vô lực dựa vào ngực hãn.

Hãn chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, ngực đau, phía dưới đau, đau đến nỗi đôi mắt tinh xảo xinh đẹp, nhiễm một tia hồng nhạt yếu ớt.

Đạm Đài Tần dựa vào mặt tường lạnh băng, vẻ mặt tức giận.

Tại sao nàng luôn...luôn đối xử với hãn như vậy!

Hết chương 49!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: Lễ Cập Quan

Editor: KimH

~~~

Tô Tô dừng lại, ngẩng đầu nghiêng răng nói với hãn: “Đây là đáp án cho người.”

Nàng đưa một kích liền lập tức lui, biết sức lực bây giờ của mình chỉ sợ còn không bằng Đạm Đài Tẫn, vội vàng lùi lại cách xa hãn.

Đạm Đài Tẫn hơi cong lưng, sắc mặt thiếu niên trắng bệch, khước mắt đỏ bừng nhìn nàng, cố gắng cắn răng chịu đựng.

Tức giận của Tô Tô tiêu tán hơn phân nửa, ghen cười: “Hay là người đi gặp thái y đi.”

Đạm Đài Tẫn phát tay áo bỏ đi.

Tư thế đi đường của hãn rõ ràng không thích hợp lắm, Tô Tô làm mặt quỷ với hãn, có vài phần sung sướng khi người gặp họa, nếu đoạn tử tuyệt tôn thật thì đó là chuyện tốt, Ma Thần còn để lại được cái gì?

Thái giám khẩn trương muốn đỡ Đạm Đài Tẫn, lại bị hãn đẩy ra.

Mặt hãn âm trầm, tự mình đứng lên rồi đi.

Thái giám quay đầu lại nhìn một cái, thấy thiếu nữ mặc tể phục bạch y đứng dưới ánh nến, khuôn mặt mang vẻ khinh miệt nhìn bệ hạ bọn họ. Trong lòng đại thái giám không khỏi có loại cảm giác quái lạ, giống như... Đạm Đài Tẫn muốn lâm hạnh nữ nhân của mình, kết quả lại bị nữ nhân của mình đánh.

Nghĩ thì nghĩ, đại thái giám vội vàng đuổi theo.

Tô Tô nhìn cánh cửa đóng lại ở trước mắt, xoa xoa đầu tóc mình, trong lòng cũng rất bức bối.

Đạm Đài Tẫn phát rồ muốn đi vớt thi yêu, việc này rốt cuộc nên làm sao bây giờ?

Đế vương khác luyện binh công thành, hãn thì khen ngược, còn chưa thành ma thần, cả ngày nhớ tới việc lợi dụng sức mạnh của yêu quái điên đảo Đại Hạ.

Tất nhiên Tô Tô không hy vọng hãn thật sự diệt Đại Hạ.

Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, Đạm Đài Tẫn vĩnh viễn không có khả năng dừng lại. Sự thô bạo trong xương cốt hãn sẽ làm hãn cầm kiếm chỉ Đại Hạ, sau đó tra tấn những người đã từng khinh nhục hãn, giết chết từng kẻ một.

Hãn hận Hạ Quốc, đương nhiên, cũng hận Chu quốc.

Hãn không coi người Đại Hạ là người, cũng không quý trọng tính mạng binh lính Chu quốc, hãn tùy ý đùa nghịch bọn họ để thỏa mãn khoái cảm của mình.

Hãn là kẻ điên gì cũng không để ý.

Không, có lẽ tương đối để ý Diệp Băng Thường. Ít nhất ở trước mặt Diệp Băng Thường, hãn vẫn ngoan ngoãn thu liễm không ít.

Tô Tô nghĩ đến đau đầu, cũng không nghĩ ra ý kiến gì hay để tiêu diệt thi yêu.

Buổi tối thị nữ đi vào, mang cho nàng mấy thùng nước để nàng tắm rửa thay quần áo.

Tô Tô có vài phần kinh ngạc, nàng cười gật đầu: “Cảm ơn các người.”

Thị nữ vội vàng đi ra ngoài, không dám nhìn nàng nhiều hơn một cái, cũng không dám tới gần nàng, giống như Tô Tô là nhân vật nguy hiểm nào đó.

Tô Tô cởi xiêm y, cuối cùng cũng được thoải mái để chịu tắm rửa một cái.

Nàng cầm y phục vừa mang đến lên, ngăn người, bộ y phục này vậy mà lại giống hệt tể phục, váy áo màu trắng, mặt trên dùng chỉ vàng trang nghiêm thêu lên, làn váy có hoa văn cổ xưa, nhìn qua rất thần thánh.

Nàng nhìn tể phục bị mình cởi ra, tâm tình rất phức tạp.

Câu Ngọc vẫn luôn giả chết, nhân cơ hội lắm miệng nói một câu: “Hắn thích ngài mặc loại váy này.”

Tô Tô tức giận nói: “Người vẫn nên ngủ say đi.”

Câu Ngọc cười thầm, quả thực không nói chuyện nữa.

Bây giờ nó đã khôi phục sức lực kha khá lắm, cũng không cần gắng sức như lúc tỉnh lại sau khi đưa Tô Tô xuyên qua.

Một chủ một tớ trong lòng biết rõ, Đạm Đài Tẫn đối với Tô Tô có vài phần vi diệu. Chẳng qua cảm tình của thiếu niên ma thần, không biết là sông ấm, hay là băng lạnh.

Câu Ngọc nghĩ thầm, Tô Tô nhất định không thể có bất cứ tình cảm nào với Đạm Đài Tẫn, tay nàng cầm diệt hồn châu lệ, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với hắn, không có tình cảm gì, sau này mới không thương tâm.

*

Ở chỗ Tô Tô chịu khổ, mấy ngày liên tiếp Đạm Đài Tần cũng không tới.

Có một lần Câu Ngọc nói: “Hắn ở bên ngoài.”

Một lát sau, Câu Ngọc nói: “Hắn đi rồi.”

Không biết là chỉ đi ngang qua hay là có ý gì khác, Đạm Đài Tần vẫn luôn rất bận, Tô Tô bị giam lại, cũng không biết tình huống bên ngoài, nhưng lại chắc chắn Đạm Đài Tần đang làm xằng làm bậy.

Không lâu sau, đã đến thời gian Đạm Đài Tần cho người đi vớt thi yêu.

Cuối cùng Tô Tô cũng có thể ra cửa.

Thời tiết cũng không phải rất tốt, mưa dầm kéo dài, nàng ngẩng đầu thì thấy âm khí hôm nay rất nặng, thời tiết này mà vớt thi yêu ra, đối với phàm nhân không có chỗ tốt, còn thi yêu đại khái sẽ giết rất nhiều người.

Đối với thi yêu thì có chỗ lợi.

Đúng là ma thần trời sinh, hẳn bảo yêu khó giữ được người.

Một nữ nhân oai hùng nghiêm túc, ôm kiếm đánh giá Tô Tô.

Thị vệ hô: “Nhập đại nhân.”

Nhập Mộc Ngưng gật đầu: “Ta sẽ trông chừng nàng, không để nàng chạy trốn.”

Tô Tô vừa nghe họ Nhập, liền biết người này với Nhập Bạch Vũ thoát không được can hệ, hơn phân nửa là muội muội hoặc tỷ tỷ của Nhập Bạch Vũ.

Kiếm của Nhập Mộc Ngưng là kiếm gỗ đào, Tô Tô thầm nghĩ, nhìn qua là người biết võ, trách không được Đạm Đài Tần lại cho nàng ta tới trông

coi nàng.

Nàng đánh giá Nhập Mộc Ngưng, Nhập Mộc Ngưng cũng đang đánh giá nàng.

Nàng ta đã sớm nghe đệ đệ Bạch Vũ nói qua, có một nữ nhân năm lần bảy lượt lừa gạt bệ hạ.

Hiện tại gặp được người, rất khó để Nhập Mộc Ngưng cho sắc mặt tốt. Thiếu nữ trước mắt mặc váy màu trắng, đường chỉ xinh đẹp màu vàng được thêu một bên, cho dù trên trời đầy mây, cũng không ảnh hưởng đến sự thánh khiết mỹ lệ của nàng.

Thiếu nữ nâng hàng mi dài màu đen lên, trong mắt như có một dòng nước thanh triệt. Cảm giác Nhập Mộc Ngưng tới không có ý tốt, nàng cũng không cười, bộ dáng thanh lãnh, ngược lại càng hợp với một thân xiêm y kia.

Nhập Mộc Ngưng thô lỗ đẩy Tô Tô một chút: “Thành thật chút, đừng chơi hoa chiêu gì. Bệ hạ bảo người đi qua, người tốt nhất là nghĩ ra được biện pháp khống chế thi yêu, nếu không thì người sẽ biết tay.”

Tô Tô bị dây thừng nhược thủy trói ở cổ tay, bây giờ đúng là không đánh lại Nhập Mộc Ngưng, nhưng từ trước đến nay nàng không chịu thiệt thòi, nàng suýt nữa té ngã, quay đầu lại nhìn Nhập Mộc Ngưng: “Người thích Đạm Đài Tần?”

Nhập Mộc Ngưng trừng nàng liếc mắt một cái: “Người nói bậy!”

Tô Tô cười cười: “Đúng là như vậy rồi.”

Nhập Mộc Ngưng trầm mặt, lạnh lùng cười: “Đừng ở chỗ này khua môi múa mép với ta, nếu người không nghĩ ra biện pháp thì tự mình đi vớt thi yêu đi.”

Nhập Mộc Ngưng giống Nhập Bạch Vũ, đều là người Di Nguyệt tộc, từ nhỏ đã biết sứ mệnh của mình, phụ tá Đạm Đài Tẫn trở thành quân vương.

Nàng ta dụng tâm học đạo pháp và võ công, chỉ mới xuống núi, một thân bản lĩnh rất cuộc cũng có đất dụng võ.

Luận võ công thì nàng ta kém đệ đệ Nhập Bạch Vũ, nhưng một thân đạo pháp lại tinh tường.

Ít nhất ở trong phạm nhân, nàng ta cũng là người ưu tú.

Lúc Tô Tô đi cùng nàng ta vào Mạc Hà, đã có rất nhiều người đang vớt ở Mạc Hà.

Trên chân bọn họ mang xiềng xích, thần sắc kinh hoảng, tất cả đều là tù binh Đại Hạ bị Đạm Đài Tẫn bắt làm nô lệ.

Tô Tô hít một hơi thật sâu, nhìn về phía thiếu niên ngồi trên ghế ở đài cao.

Dưới bầu trời mưa nhỏ kéo dài, trên đầu hắt dùng mạc liêm màu đen che đậy, Đạm Đài Tẫn lười nhác tựa lưng vào ghế, nhìn nô lệ vớt thi yêu.

Con thi yêu đầu tiên được vớt lên, đã trực tiếp xé rách một nô lệ không có cách nào giãy giụa.

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười ấm áp, nhìn thân thể nô lệ kia bị thi yêu xé thành hai nửa gặm đi.

Tô Tô nhìn thấy, nội tâm lạnh băng, Nhập Mộc Ngưng lại không có phản ứng gì, đưa Tô Tô tới trước mặt Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn liếc nàng một cái, nụ cười ở khóe miệng phai nhạt.

Ngón tay thon dài của hắn xoa xoa vết nhăn trên long bào màu đen ——

Hắn chỉ yêu tha thiết màu sắc tàn nhẫn này, ngay cả long vắn ở mặt trên, cũng là dùng chỉ bạc thêu. Nói là đế vương, nhưng hắn lại lười đấng cơ, nói không có dã tâm, nhưng hắn lại ham thích tấn công thành trì và giết người.

“Người thấy không, bọn họ chết đáng thương biết bao, nói cho cô, làm sao để không chế thi yêu, hả?”

Tô Tô mặt vô biểu tình nhìn hắn: “Không có cách nào.”

Đạm Đài Tẫn cười nhẹ một tiếng, khoe miệng kéo thẳng, than thở nói: “VẬY ĐÁNG TIẾC.”

Dăm ba câu lại chết thêm vài nô lệ, Tô Tô gắt gao nhú mày, không thể không mở miệng: “Ta thật sự không có cách, thi yêu bình thường dùng gỗ đào và máu chó đen thì có thể đối phó được, nếu không được thì có thể dùng gạo nếp, nhưng chúng nó thì khác, chúng nó sinh ra do hút oán khí mấy ngàn năm ở đáy sông. Người có thể tìm cao nhân dùng Linh Khí giết chúng nó, nhưng không có biện pháp không chế!”

Đạm Đài Tẫn không mặn không nhạt nói: “Thật không?”

Ánh mắt hắn lướt qua Tô Tô, nhìn về phía Mạc Hà, không ngừng có người ngã xuống, cũng may đã nhiều ngày trôi qua, oán khí ở đáy sông cũng bị 40 con thi yêu hấp thu hết, người chết đi không bị biến thành thi yêu mới.

Thừa dịp bọn nó giết người, Dạ ảnh vệ và binh lính đã đuổi chúng nó tới lồng sắt huyền thiết.

Dần dần, trong lồng sắt lít nha lít nhít không ít thi yêu bị bắt.

Đạm Đài Tẫn nhìn qua rất vui, hỏi Tô Tô: “Người nói đội quân của Tiêu Lãm có thể đối phó được với mấy con?”

Tô Tô cũng không thèm nhìn hẳn.

Ngón tay nàng vừa động, đã bị Nhập Mộc Ngưng ở phía sau bắt được, Nhập Mộc Ngưng nói: “Đừng làm gì xấu!”

Tô Tô mím môi, có chút thất bại.

Có đôi lúc, có rất nhiều việc nàng không thể làm được, ví dụ như 500 năm sau nhìn tiên môn và phạm nhân chết dưới tay yêu ma, ví dụ như hiện tại nhìn phạm nhân chết ở trong tay thi yêu.

Cũng không biết mất bao lâu, thi yêu đều được vớt lên. Dương Ký từ trong mưa nhỏ chạy tới, báo cáo với Đạm Đài Tần: “Tổng cộng có 42 con, chạy một con.”

Đuôi lông mày Đạm Đài Tần khẽ nhúc nhích: “Chạy?”

Dương Ký nói: “Mạc Hà nổi với con sông khác, thi yêu không có thần trí, bị dòng nước cuốn đi, có lẽ đã chạy đến con sông khác.”

Đạm Đài Tần không nói, hẳn nhìn sắc trời âm trầm, chán ghét nói: “Chạy thì thôi.”

Tóm lại là nơi nơi giết người, cũng chỉ là chết vài người mà thôi.

Bỗng nhiên tim Tô Tô đập nhanh hơn, có thể là... Có khả năng là đám người Tiêu Lãm trộm bắt đi một con nghiên cứu thì sao?

Bọn họ biết Đạm Đài Tần sẽ dùng thi yêu đối phó Đại Hạ, nên trước tiên tìm một con mang qua, muốn tìm biện pháp giải quyết cũng có khả năng.

Đồng tử đen nhánh của Đạm Đài Tần nhìn về phía nàng, đột nhiên chống cằm cười: “Người cảm thấy Tiêu Lãm sẽ có biện pháp?”

Tô Tô giật mình, không ngờ hẳn lại đoán được nàng nghĩ gì.

Đạm Đài Tẫn ngáp một cái, không chút để ý nói: “Người có thể chờ xem.”

Đạm Đài Tẫn nhìn máu tươi nhiễm hồng mảnh đất, rất có hứng thú hỏi Tô Tô: “Nhìn những phạm nhân này chết, người có khổ sở không?”

Tô Tô lạnh lùng đọc rõ từng chữ: “Bệnh tâm thần.”

Hắn che mắt lại, cười ha hả.

Tô Tô cảm thấy, nhất định là hai ngày trước nàng đã không đủ tàn nhẫn, nếu không thì một nam nhân bị chặt đứt mệnh căn tử, dù có làm sao cũng không cười nổi.

Nàng hiểu rõ, Đạm Đài Tẫn phỏng chừng đã sớm biết nàng cũng không có biện pháp đối phó thi yêu, mấy ngày trước đây chỉ là cố ý nói ra kích thích nàng, còn cố ý cho nàng xem cảnh máu me này.

Nếu Tô Tô kích động, hoặc là vì tù binh Đại Hạ xin tha, đều sẽ làm hắn hưng phấn.

Bộ dáng lạnh mặt bây giờ của nàng, cũng làm hắn cảm thấy vui sướng.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, nhận ra mình làm gì cũng sẽ lấy lòng hắn, dứt khoát quay đầu đi chỗ khác, mắt không thấy tâm không phiền.

Đạm Đài Tẫn cũng không thêm để ý, đúng là hắn rất vui.

Đạt được mục đích, hắn mang theo một đám người quay lại thành Mạc Hà.

Hắn ngồi trong xe ngựa mạ vàng, nhìn Tô Tô đi trong mưa.

Hôm nay nàng không mang đến một chút tác dụng nào, đây là trừng phạt. Nhập Mộc Ngưng cũng đi ở trong mưa, đi sau Tô Tô.

Thiếu nữ ôm hai tay, mưa nhỏ dừng ở trên làn váy của nàng, váy nàng được dệt từ tơ tằm tốt nhất, sẽ không bị ướt nhẹp, giọt mưa trong suốt xẹt qua đường chỉ kim sắc, rục rĩ lấp lánh.

Nhập Mộc Ngưng quay đầu lại nhìn Đạm Đài Tẫn, thấy bệ hạ đang nhìn bóng dáng phía trước, trong lòng đột nhiên có chút hụt hẫng.

Nhập Bạch Vũ đã nói cho nàng ta, thiếu nữ kia tên là Diệp Tịch Vụ, là thê tử ở Đại Hạ của bệ hạ.

Trước kia nàng thường xuyên ngược đãi bệ hạ lúc còn là thiếu niên. Nhưng... Lấy tính cách tàn bạo của Đạm Đài Tẫn, lại không giết nàng.

Nhập Mộc Ngưng nắm lấy kiếm, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tô Tô. Đúng là có vài phần tư sắc, nhưng tâm nàng không ở trên người bệ hạ, sớm muộn gì bệ hạ cũng sẽ không nhìn được mà giết nàng.

*

Tô Tô bị bắt nhìn một màn máu chảy thành sông.

Câu Ngọc thấy cảm xúc nàng bình tĩnh, nhẹ nhàng thở ra. Tiểu chủ nhân có đạo tâm vững chắc, đạo của nàng là thẳng tiến không lùi, cũng sẽ không trách trời thương dân.

Nàng biết tu tiên rốt cuộc là tu gì, không vì hiện tại thế yếu mà hối hận, bắt đầu thông dong suy xét lúc sau nên làm gì.

Tới nhân gian một chuyến, nàng trưởng thành không ít.

Khó trách tuy nàng tuổi nhỏ nhưng tông môn lại kiên trì để nàng tới. Không nói cái khác, nếu người tới quá mức chính nghĩa, hôm nay dù nói vắng nước miếng, cũng phải liều mạng với Đạm Đài Tẫn, sau đó liều đến hai bàn tay trắng.

Tô Tô còn đang suy nghĩ việc của thi yêu, đáng tiếc không có manh mối.

Câu Ngọc nói: “Không sao cả, chúng ta nên thử tin tưởng Tiêu Lãm, bọn họ đều là người thông minh, thực lực cũng không yếu. Tiểu chủ nhân, đừng việc gì cũng tự mình gánh lấy.”

Tô Tô gật đầu: “Người nói đúng.”

Tam giới là mọi người trong tam giới, chỉ dựa vào một mình nàng chắc chắn là không được. Ngắm lại Tiêu Lãm thông minh, còn có Hộ Tâm Lân trong tay Diệp Băng Thường, chuyện này nhất định sẽ không xấu lắm.

Trời mưa mấy ngày liên tiếp, ban đêm thậm chí còn có sấm sét âm ầm. Thời tiết này thích hợp đánh lén, nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, Mạc Hà và Vũ Châu ở đối diện, hai bên đều án binh bất động.

Dường như có một bầu không khí kìm nén.

Một buổi tối nào đó, bên ngoài treo đèn lồng màu đỏ vui mừng, Tô Tô ghé vào cửa sổ, nhìn ra ngoài đánh giá, hỏi Nhập Mộc Ngưng bên ngoài canh giữ nàng: “Xảy ra chuyện gì?”

Nhập Mộc Ngưng không vui mở miệng: “Không việc gì đến người.”

Tô Tô nghiêng tai nghe, nghe thấy âm thanh đàn sáo, tối nay khó được lúc mưa tạnh, viện trước dường như rất náo nhiệt. Vừa nghe chính là hỉ sự, hỉ sự của Đạm Đài Tẫn, tương đương với việc nàng không ổn.

Hắn không vui mới có thể làm nàng vui, đoán như vậy, nàng cam chịu đêm nay không có chuyện tốt.

Nhập Mộc Ngưng trầm khuôn mặt, nhìn về phía tiền viện.

Tô Tô không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng nàng biết hôm nay là lễ cập quan của bộ hạ, Dương Ký cùng một vài thần tử, đang tổ chức sinh nhật cho

hắn.

Đạm Đài Tẫn cuồng vọng tàn bạo, không ai dám đả tặc tội hắn, sinh nhật lần này cũng là hết sức lấy lòng.

Dương Ký làm rất xa hoa, vượt được thi yêu, yến hội lần này giống như lễ mừng trước khi khai chiến, ủng hộ sĩ khí, chỉ sợ không bao lâu cũng phải đánh giặc.

Chu quốc vui vẻ đàn sáo, mỹ nhân múa hát, nghĩ cũng có thể nghĩ được viện trước náo nhiệt bao nhiêu.

Nếu không phải do thiếu nữ ở trong phòng, Nhập Mộc Ngưng cũng sẽ có cơ hội như Nhập Bạch Vũ thường xuyên làm bạn bên bệ hạ, điều này khiến nàng ta không vui, có chút oán trách Tô Tô.

Tô Tô bị nhốt lại ở bên trong cũng rất nhàm chán, Nhập Mộc Ngưng là một cô nương tốt trẻ tuổi, nhưng lời nói lại ít đến đáng thương, chỉ có lúc chằm chọc Đạm Đài Tẫn mới có thể làm nàng ta nói nhiều hơn hai câu, ngày thường bị cọc gỗ đi theo cũng rất nhàm chán.

Tô Tô không hỏi được tin tức, dứt khoát ngồi xếp bằng tu luyện.

Thân thể này không có linh căn, nhưng có Khuynh Thế hoa, cho dù không tu luyện ra linh khí, nhưng tu luyện tâm cảnh cũng tốt.

Đàn sáo bên ngoài dần dần không vào tai nàng.

Nhập Mộc Ngưng canh giữ cảm thấy không thú vị nhìn con kiến chuyển nhà dưới mái hiên, nàng ta vốn tưởng rằng tối nay bên này sẽ bình thường, ảm đạm.

Không nghĩ tới sau đêm dài, mấy trăm trản đèn cung đình sáng lên.

Kiếp Cửu Đầu Điều màu đen chậm rãi đi đến, bánh xe chạy qua bậc thang màu xanh lục.

Thiếu niên hơi say rượu chống trán, ngồi ở trên kiệu, trên mặt mang theo sắc hồng của hoa đào, biểu tình mang theo vài phần hưng phấn, nhìn về phía sân.

Nhập Mộc Ngưng ngần ra, nghĩ đến ai ở trong viện, nàng ta gắt gao mím chặt môi.

Nàng ta bỗng nhớ tới, hoàng tử Chu quốc cập quan, có một quy củ hoang đường.

Hết chương 50!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: Trả Thù

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Quy củ này theo Nhập Mộc Ngưng thấy thì là hoang đường, Di Nguyệt tộc vốn bảo thủ từ xưa đến nay.

Lông mày Nhập Mộc Ngưng không tự giác nhíu lại, nhìn về phía thiếu niên đang ngồi trên kiệu Cửu Đầu Điều.

Hắn phát tay áo, đi từ trên xe xuống.

Trong đình viện có không ít cây cổ thụ cành lá tươi tốt, đại thái giám ân cần chạy chậm đuổi theo hắn, vì hắn ngăn trở hạt mưa chưa khô ngẫu nhiên rơi từ trên cây xuống.

Nhập Mộc Ngưng hành lễ.

Thiếu niên khoác áo bào hoa lệ màu đen dung nhập vào bóng đêm, trên người hắn mang theo mùi rượu nhàn nhạt, màu da cực trắng, màu môi lại đỏ đến quá mức.

Hắn đứng im ở trước cửa, bước chân dừng lại, dường như đang do dự gì đó.

Đại thái giám vốn là người tinh tường, theo hắn mấy ngày đã bắt đầu học được cách phỏng đoán suy nghĩ của Đạm Đài Tẫn.

Đại thái giám ân cần nói: “Nếu bệ hạ lo lắng Diệp cô nương không biết làm gì, thì ở chỗ nô tài có bản chép tay của Lý đại nhân.”

Đạm Đài tần nói: “Lấy ra.”

Thái giám đưa bút ký trong tay áo cho Đạm Đài tần, Đạm Đài Tần cũng không mở ra xem, xoay người rời đi, ra lệnh: “Cho người đưa nàng đến Triều Dương Điện.”

Đại thái giám vội vàng nói vâng.

Lúc bọn họ đến, Tô Tô cũng cảm nhận được, nàng nhảy xuống giường, đang định nói chuyện thì thấy mấy nữ quan đi vào.

“Cô nương, xin đi theo chúng ta một chuyến.”

Trực giác Tô Tô cho thấy đây không phải chuyện gì tốt: “Ta không đi.”

Nữ quan cầm đầu ít khi nói cười, ngay cả nếp nhăn trên khuôn mặt cũng cứng nhắc: “Cô nương đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Nàng ta đưa mắt ra hiệu, vài ma ma cao lớn vạm vỡ lập tức vây quanh Tô Tô.

Thì ra là biết trước tính tình của Tô Tô, biết nàng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, nên sớm đã có chuẩn bị.

Tay Tô Tô bị dây thừng nhuộm thủy trói chặt, bây giờ chỉ là một thiếu nữ bình thường, không thể so với sức lực của bọn họ. Nàng cũng không thể bởi vì chút việc nhỏ này mà liều mạng với bọn họ, đành phải đi xem bọn họ muốn mình làm gì và âm thanh đàn sáo bên ngoài là sao?

Tô Tô bị các ma ma mang đi, thái giám nhỏ giọng nói với Nhập Mộc Ngưng có sắc mặt khó coi ở bên cạnh: “Nhập đại nhân, canh thâm lộ trọng, không cần đứng ở chỗ này, đi nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Nhập Mộc Ngưng ôm kiếm mộc, lạnh giọng nói: “Bệ hạ bảo ta đi theo Diệp cô nương, đây là chức trách của ta.”

“Nhưng tối nay không cần đến.”

Nhập Mộc Ngưng rớt cuộc nhin không được nói: “Nhờ Diệp Tịch Vụ làm hại bệ hạ thì phải làm sao bây giờ?”

Đại thái giám nói: “Cô nương không cần lo lắng, ít nhất trong tối nay nàng ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Nhập Mộc Ngưng còn muốn phản bác, đã bị Nhập Bạch Vũ xuất quỷ nhập thần giữ chặt.

“Bạch Vũ?”

“Nhập Mộc Ngưng, phục tùng mệnh lệnh!”

Nhập Mộc Ngưng hít vào một hơi, gật gật đầu, đi theo Nhập Bạch Vũ.

Nữ quan và các ma ma bốn cong tám vòng, vòng qua khúc kính thông u phủ trách, đi vào một cái sân, bọn thị nữ phía trước xách theo đèn lưu li, dừng lại ở một chỗ trong sân.

Tô Tô nghe thấy tiếng nước xôn xao.

Có người đẩy nàng một cái: “Đi vào.”

Tô Tô lao đảo vào phòng, trong phòng sương mù mờ mịt, nàng nhìn chăm chú, thấy ở giữa là một cái ao rất lớn.

Chỗ này không ngờ lại là suối nước nóng, hai cục đá điêu khắc hình cá chép trong miệng phun ra nước, rất thú vị.

Nữ quan nghiêm khắc đi tới, bắt đầu thâtịnh đế liên*vào trong ao.

*Tịnh Đế Liên: là đóa hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành và xưa kia dành tiến vua nên mới có tên “Tịnh Đế”. Vì rất hiếm gặp nên được coi là một điềm lành, chỉ sự thịnh vượng sung túc may mắn.

Rất nhanh, tịnh đế liên trắng hồng xinh đẹp không ngờ lại được thả ở trong ao.

Nữ quan xụ mặt đi tới, dùng ánh mắt bắt bẻ nhìn Tô Tô. Đôi mắt nàng ta đảo qua bộ ngực cũng không tính đầy đặn và vòng eo mảnh khảnh của Tô Tô, trên mặt hiện lên một tia bất mãn.

Tô Tô bị nàng ta nhìn đến sồn tóc gáy: “Các người muốn làm gì?”

Nữ quan nói: “Tối nay cô nương chỉ cần nghe lời là được, cô nương muốn tự mình cởi ra rồi đi vào, hay là để chúng ta giúp?”

Tô Tô lắc đầu: “Ta đều không chọn, trừ phi các người nói cho ta, muốn ta làm cái gì?”

Nữ quan mặt vô biểu tình nhìn nàng một cái: “Một nghi thức rất đơn giản mà thôi.”

“Nghi thức gì?”

“Lát nữa cô nương sẽ biết.”

Trong lúc các nàng nói chuyện, một tỳ nữ khác đổ vào nước vài giọt nước trong suốt, rất nhanh, trong nhà tỏa ra một mùi hương động lòng người.

Tô Tô càng cảm thấy không phải chuyện tốt, không phải muốn nàng tắm rửa sạch sẽ rồi cùng Đạm Đài Tẫn ngủ đây chứ?

Nữ quan thấy Tô Tô không phối hợp, nghĩ đến mệnh lệnh của bệ hạ, cũng không cưỡng ép cởi quần áo nàng. Dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ vì bệ hạ cầu phúc mà thôi, nàng có nguyện ý hay không, không phải do nàng quyết định.

Chỉ là thiếu nữ trước mắt rất không nghe lời.

Ma ma lắc đầu, lấy một người giấy xinh đẹp tinh xảo ra từ tay áo.

Nàng đưa cho Tô Tô: “Không muốn đi vào, thì cầm cái này.”

Tô Tô muốn ném ra, nhưng mà khi người giấy xinh đẹp kia vừa chạm vào tay nàng, không ngờ lại dung nhập vào thân thể nàng.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tô Tô chớp chớp, trở nên mê man.

Nàng rũ mắt, bỗng nhiên trở nên ngoan ngoãn.

Ma ma nói: “Cởi xiêm y, đi xuống, chờ bệ hạ vào.”

Bọn họ dường như không sợ Tô Tô không nghe lời, nói xong cũng không hề quản nàng, lần lượt rời đi.

Tô Tô cảm thấy mình lâm vào trạng thái rất thần kỳ, nàng rõ ràng có ý thức, nhưng thân thể lại bắt đầu không tự khống chế được.

Nàng cởi xiêm y, đi vào trong ao.

Suối nước nóng không qua bắp chân trắng tinh của nàng, Tô Tô ngược lại không sợ hãi, hỏi Câu Ngọc: “Ta bị sao vậy?”

Câu Ngọc trả lời: “Ngài trúng thuật con rối, trang giấy vừa rời có pháp lực của mị ma, sẽ làm ngài nghe lời một lúc, bảo ngài làm cái gì thì ngài làm cái đó.”

“Có thể giải trừ không?”

Câu Ngọc khó xử nói: “Có thể thì có thể, nhưng hiện tại ngài không có pháp lực.”

Vừa nói như vậy, Tô Tô cũng rất ủ rũ.

Bị Nhược thủy trói, bây giờ nàng đúng là không có biện pháp khác.

Câu Ngọc lóe lóe, ấp úng nói: “Thời gian này không lâu, nếu không ngài cứ từ từ, nhìn xem Đạm Đài Tẫn muốn ngài làm gì?”

Tô Tô không nghi ngờ nó, nói: “Được”.

*

Ánh nện lay động, thiếu niên khoác áo bào đen đi đến.

Bên ngoài trời mưa, dường như còn có thể nghe được âm thanh xào xạc do gió thổi lay động rừng trúc.

Đạm Đài Tẫn liếc mắt một cái đã nhìn thấy thiếu nữ trong ao, bả vai trần trụi của nàng lộ ra bên ngoài, tịnh để liên bên người nở rộ rực rỡ.

Thiếu nữ hơi khép mắt, nhìn qua vừa thánh khiết lại xinh đẹp.

Hắn cong môi, dự vọng hiện lên trong mắt hắn, nhưng lại bị hắn đè ép xuống.

Hắn chần chờ một lát, nghĩ đến cái chỗ tốt của nghi thức kia, ánh mắt hơi ngưng, cởi bỏ dây áo.

Tô Tô nhìn xiêm y của hắn từng tầng từng tầng rơi xuống, có chút luống cuống: “Này, Câu Ngọc!”

Câu Ngọc chạy trốn còn nhanh hơn những người khác, rơi vào ngủ say, ai gọi cũng không tỉnh.

Tiểu chủ nhân chán ghét Đạm Đài Tẫn, nhưng bọn họ cần Đạm Đài Tẫn hiểu tình tứ, đây là cơ hội tốt, nó chỉ có thể giả chết.

Rốt cuộc... Nó trầm mặc nghĩ, thiếu niên ma thần khó có thể bị khơi dậy đục vọng, Đạm Đài Tẫn cùng lắm là ngoài miệng trêu chọc tiểu chủ nhân, sẽ không thật sự làm ra chuyện gì.

Sử sách ghi lại, dường như ma thần không thích ngủ với nữ nhân, thậm chí có người còn lớn mật suy đoán hẳn không được.

Thiếu niên cởi hết xiêm y, bước từng bước một xuống ao.

Lông mi Tô Tô dính lên hơi nước, mặt đỏ bừng lên, bị chọc tức.

Ánh mắt nàng hoảng hốt, sợ mình thấy vật không nên thấy.

Thiếu niên bóp chặt cằm nàng, khuỷu tay chống ở thành ao, lạnh lùng nhìn nàng.

Đó là loại ánh mắt không có ý tốt, giống như rắn độc.

“Ồ? Vậy mà lại có ý thức sao?”

Đạm Đài Tẫn nhìn đôi mắt sáng ngời đến sắp thiêu đốt trước mắt, hẳn nhếch môi, dùng loại giọng điệu trào phúng nói ——

“Người cũng có lúc giống người khác sao? Cũng có lúc lỗa thể, không biết liêm sỉ.”

Tô Tô lạnh lùng trừng mắt nhìn hẳn.

Rốt cuộc là ai trời sinh không biết liêm sỉ?

Bị ánh mắt nàng chọc giận, ý cười trong mắt hắn cứng đờ một lát, rất nhanh lại hòa hoãn lại. Tịnh đế liền ở bên người bọn họ lan ra, hắn nói: “Nhắm mắt lại, ta không thích ánh mắt làm người ta chán ghét của người.”

Tuy Tô Tô không tình nguyện, nhưng vẫn nhắm hai mắt lại.

Thật kỳ diệu, thời gian phảng phất về tới Bàn Nhược kiếp phù du, khi đó nàng là Tang Tửu, bịt kín hai mắt, làm ra rất nhiều việc xấu hổ.

Sau khi trở về thật sự muốn quên đi đoạn lịch sử đen kia.

Tình cảnh bây giờ lại giống nhau như đúc, không nhìn thấy gì, thính giác sẽ càng thêm nhạy bén. Chẳng qua người chủ động thì ngược lại, biến thành Đạm Đài Tẫn.

Nàng thừa nhận giờ phút này mình có vài phần sợ hãi, tiếng hít thở của thiếu niên gần trong gang tấc, nàng không biết cuối cùng hắn sẽ làm cái gì.

Không có pháp thuật, không thể ngự kiếm, nàng cũng chỉ là một phạm nhân mà thôi.

Mọi người đều sẽ yếu ớt, sẽ cảm thấy sợ hãi với những thứ không biết.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng trong chốc lát, cũng nhớ tới mọi chuyện ở Bàn Nhược kiếp phù du ngày ấy. Hắn làm Minh Dạ, lần đầu tiên bị người khác khinh nhờn như vậy, tình dục là chuyện ở trong mắt hắn là cực kỳ dơ bẩn, làm người ta buồn nôn.

Lần đó thì lại khác, hắn mím môi, không muốn hồi tưởng cảm giác như vậy.

Giống như một loại tâm lý trả thù, hắn lãnh khốc nhìn nàng chăm chú, thường thức sự sợ hãi khó thấy được của nàng.

Mắt hắn không biểu tình, nhìn xuống.

Nước ao thanh triệt, cái gì cũng nhìn rõ.

Thân thể Thiếu nữ tinh tế thướt tha, da thịt trắng nõn mềm mại, tinh để liên vây xung quanh, nàng giống như vật trang trí mỹ lệ.

Ánh mắt hần đảo qua từng tấc.

Trời sinh thiếu hụt cảm giác xấu hổ, nhưng vào lúc này lại như xuất hiện, hiếm khi hần cảm thấy có một tia kỳ dị.

Đuôi mắt đỏ bừng của hần nâng lên, khàn giọng nói: “Mở to mắt, thề với ta, vĩnh viễn trung thành với ta.”

Nàng nói theo một lần, quả nhiên thấy trong mắt tiểu biến thái nhiệm ý cười nhợt nhạt.

Tay hần không chút do dự vuốt ve thân thể nàng.

Tô Tô nhìn hần, ý chí bắt đầu giãy giụa.

Lần đầu tiên nàng nhận ra rằng tâm lý trả thù của hần rất mạnh ——

Không ngờ hần đem những việc nàng đã từng làm với hần ở Bàn Nhược kiếp phù du, lặp lại một lần nữa.

Nàng gắt gao cắn môi, ánh mắt xinh đẹp như muốn giết hần.

Hần không dao động, ngón tay tái nhợt làm nàng kêu lên một tiếng.

“Người sợ không?” Hần cười nói, hơi thở không biết là bởi vì hưng phấn, hay là vì cái gì, tất cả đều rối loạn: “Người có thể cầu ta.”

Ý chí của Tô Tô bắt đầu giãy giụa.

Hần không có cảm giác xấu hổ, nhưng Tô Tô lại cảm thấy như vậy là cực kỳ biến thái.

Hơi nước mờ mịn, nước mà cá chép phun ra đường như cũng tỏa ra một loại hương thơm kỳ diệu, làm máu người tuần hoàn nhanh hơn, trái tim nháy lên kịch liệt.

Nàng cảm thấy có vài phần không thở nổi.

Khó chịu nhìn Đạm Đài Tần.

Hắn cũng không ra lệnh cho nàng, liếm liếm môi, mỉm cười nói: “Cầu ta.”

Thả người, hoặc là kết thúc tất cả chuyện này.

Nàng vẫn không nói lời nào, trên mặt thiếu niên tràn ra vài tia đỏ ửng, hô hấp hắn cũng dồn dập hơn.

Một quyển sách giấy vàng, đột nhiên xuất hiện trước mắt Tô Tô.

Có lẽ Đạm Đài Tần biết nàng sẽ không xin tha, nói: “Đọc.”

Đôi mắt Tô Tô nhìn về phía trang giấy, không ngờ lại là một đoạn văn cầu nguyện. Lần này hắn dùng giọng điệu ra lệnh.

Cuối cùng Tô Tô cũng hiểu bây giờ đang làm gì ——

Mỗi một hoàng tử Chu quốc cấp quan, đều có nghi thức này. Lễ tắm sen, cầu phúc cho hoàng tử.

Nhưng hắn đang cố ý.

Hắn cố ý để nàng dùng giọng điệu rách nát đọc văn cầu nguyện.

Nàng muốn nhìn bộ dáng giờ phút này của hắn, nhưng hắn lại lặp lại một lần, nhẹ nhàng thờ đốc, lãnh khốc nói: “Không được nhìn ta, đọc!”

Nàng dứt quãng đọc câu cầu nguyện, trong đầu mơ màng hồ đồ.

Cũng không nhìn thấy biểu tình của Đạm Đài Tần là gì.

Thân thể thiếu niên cách nàng một khoảng, có vẻ rất lãnh đạm, ngón tay của hắn từng chút thăm dò thân thể nàng.

Hai chân Tô Tô mềm nhũn, trong khoảnh khắc đó, nàng thật sự muốn bóp chết hắn.

Hết chương 51!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: Bệnh Trạng

Edit: Hạ Phong July Team

BETA: Thạch Anh

~~~

Nàng đọc xong câu cầu nguyện, tinh đêliên xung quanh càng thêm xinh đẹp.

Bông sen trắng tinh khiết uyển chuyển hàm súc sạch sẽ.

Ngón tay Đạm Đài Tẫn lòi ra ngoài từ giữa hai chân nàng.

Tô Tô ngây thơ, chưa từng trải qua việc này, nhưng nàng có thể cảm giác được là hấn cố ý, ngón tay thon dài của hấn không thâm nhập vào sau, lướt qua rồi dừng lại, sau khi rút ra bèn chạm vào mặt nàng.

Sắc mặt Tô Tô đều thay đổi.

Hấn sờ soạng nơi đó lại chạm vào mặt nàng, ngón tay hấn di chuyển xuống dưới, xoa môi nàng, Tô Tô sợ hấn giây tiếp theo bắt nàng hé miệng.

Hấn có cái gì là không làm được? Hấn cái gì cũng đều có thể làm ra.

Hơi thở thiếu niên hỗn loạn, giọng điệu cũng cao lên: “Cầu ta, hửm?”

Mang theo vài phần uy hiếp, còn có vài phần vui thích ngay cả chính hấn cũng không rõ ràng. Tô Tô hít sâu một hơi, từ bên trong quần áo nàng cởi bên cạnh, một con sâu màu trắng đi ra.

Nó rất đẹp, thân thể mang theo ánh sáng trắng nhè nhẹ.

Đạm Đài Tẩn không thấy nó, Tô Tô đột nhiên nhìn thấy nó. Ánh mắt nàng sáng lên, là cổ trùng Tiểu Sơn tặng nàng, nó có thể cởi bỏ thuật con rối không?

Sâu giống như nghe được suy nghĩ của nàng, bò lại đây.

Nó thoạt nhìn nho nhỏ, nhưng thực tế tốc độ rất nhanh, giây lát bò tới bên người Tô Tô, nàng chỉ cảm thấy trên người tê dần, tay nàng có thể động.

Rất nhanh, toàn thân cũng có cảm giác.

Sâu cũng không thể cởi bỏ thuật con rối. Câu Ngọc không lừa Tô Tô, thuật con rối duy trì không được bao lâu, làm cho nó kéo dài thời gian, là mùi hương ở bên trong, là mê hương của tộc Di Nguyệt, có thể hỗ trợ thuật con rối.

Sâu có thể giải hết mọi loại độc cùng mê hương.

Đạm Đài Tẩn không biết nó, cũng không thấy nó.

Hắn nói rất nhanh, nghe ra có vài phần tố chất thần kinh không bình thường: “Người dùng ánh mắt trước kia nhìn ta, giống như nhìn con kiến ti tiện trên mặt đất vậy. Nhưng mà nhìn thấy không, người hiện tại chỉ có thể là con kiến ở dưới thân ta, cầu xin tha thứ.”

“Ta nên giết ngươi.” Hắn thì thào lẩm bẫm, lại cúi đầu cười lộ lên: “Nhưng nếu ngươi nghe lời một chút, ta có thể tạm thời không giết ngươi. Ta là hoàng đế.....”

Hắn dừng một chút, nói: “Về sau ta cũng sẽ là hoàng đế Đại Hạ quốc, chỉ cần ngươi không đối nghịch với ta, giống như hôm nay, ta có thể.....”

“Như thế nào? Như này sao?”

Một đôi tay trắng như ngó sen hung hăng bóp cổ hắn.

Cũng may là...

Ở trong nước nên Tô Tô không cần dùng sức lực, chỉ cần dùng kĩ xảo khiến cho thiếu niên trước mắt đột nhiên chìm vào trong nước.

“Khụ khụ!”

Nàng xoay người lên bờ, nhặt quần áo của mình lên rồi nhanh chóng mặc xong. Tô Tô ngoắc ngoắc ngón tay, cầm áo choàng lụa lên.

Đạm Đài Tần uống vài ngụm nước, vừa ngoi đầu lên được đã bị nàng dùng áo choàng siết cổ, kéo lên trên bờ.

Đầu tóc đen ướt đẫm, không biết là bởi vì ho khan hay nguyên nhân gì, trên làn da tái nhợt như được bao phủ một lớp màu hồng như màu hoa đào.

Ba phần đáng thương, bảy phần bệnh trạng yếu ớt.

Nếu không phải hành vi lúc trước của người này, Tô Tô suýt chút nữa tưởng rằng mình bắt nạt hắn.

Nàng quỳ ghé vào trước ao, chống lại ánh mắt giống như hàn đàm của hắn.

Tô Tô nói: “Đổi lại là người, người có muốn cầu ta hay không?”

Hắn cười lạnh một tiếng, Tô Tô đã biết đáp án của hắn. Từ góc độ của nàng, có thể nhìn thẳng đến dưới nước. Đôi chân dài của thiếu niên hơi cuộn tròn, khó được phối hợp hơi tì vào cạnh ao, Tô Tô không phát hiện hắn có phản ứng hay không.

Nàng bĩu môi, may mắn không phát hiện ra đồ vật gì bẩn thỉu.

“Người biết không, con người ta ghét nhất là chạm mặt với người ta không thích, thừa dịp người của người còn chưa đến, không bằng.....” Tô Tô kê sát vào hăn, mặt mày trong trẻo nhưng lại lạnh lùng phần nổi: “Ta chém đứt ngón tay người?”

Thiếu niên mới vừa rồi còn thở dốc điên cuồng biến mất, hăn phản công túm lấy áo choàng, cả giận nói: “Diệp Tịnh Vụ, người thật to gan.”

Tô Tô nói: “Người nói thật nhiều lời vô nghĩa!”

Cái tay còn lại của nàng che phần áo quá thấp của mình.

“Không giết người cũng được, người huỷ thi yêu đi.”

“Năm mơ!”

Nàng nhìn chăm chăm gương mặt thanh tú của thiếu niên hồi lâu, đột nhiên ghé sát vào hăn. Đàm Đài Tẫn theo bản năng tránh né, thậm chí quên luôn còn đang bị Tô Tô siết cổ bằng áo choàng.

Thật đáng cười, lúc nàng không nhìn thấy, hăn tùy ý trêu đùa nàng, giọng điệu đều trở nên hưng phấn. Mà lúc nàng nhìn kỹ hăn, vừa tới gần hăn, hăn lại lui về phía sau.

Lệ châu trong lòng Tô Tô hơi nóng.

Tâm tình của nàng có chút phức tạp, nhìn thấy khoé mắt thiếu niên đỏ bừng, đột nhiên hỏi: “Không lẽ người thích ta sao?”

Không khí trở nên yên tĩnh quý dị, Đàm Đài Tẫn ngẩng đầu, khoé miệng mang theo đùa cợt, giống như đang nhìn một cái gì đó thật đáng cười.

Hăn rõ ràng là thích Diệp Băng Thường.

Nhiệt độ của lệ châu trong lòng lập tức hạ xuống.

A, Tô Tô đều cảm thấy là mình tự mình đa tình.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng chuyển ánh mắt, nhìn thấy cổ trùng màu trắng bên cạnh ao, vẻ mặt hẳn có chút đăm chiêu, giống như biết loại cổ trùng này.

Tô Tô vội vàng giấu cổ trùng mà Tiểu Sơn tặng mình đi, nàng cảm thấy tình huống trước mắt rất khó xử lí, nàng không thể giết hẳn, nhưng sự phần nộ của nàng cũng khó có thể biến mất.

Nàng ý thức được, hiện tại mình quá mức nhỏ yếu ớt, ở bên cạnh Đạm Đài Tẫn rất nguy hiểm.

Đạm Đài Tẫn mỗi ngày đều nghĩ muốn tấn công thành trì giết người, không bằng để hẳn rời khỏi Mạc Hà, giảm bớt thế cục căng thẳng.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy trước mắt chỉ có thể làm như vậy.

“Đứng lên, mặc quần áo đi với ta.”

Đạm Đài Tẫn chờ chốc lát mới từ ao đi lên, hẳn cũng không cảm thấy thân thể trần truồng của mình có thể dọa người, mỗi người đi vào trên đời này đều là tư thái như vậy.

Tô Tô không dám buông tay, như trước gắt gao túm “Con tin” ở trong tay.

Không thể tránh khỏi, nàng nhìn tới thân thể hẳn.

Thân thể thiếu niên quá mức tái nhợt, rõ ràng hằng năm đều không vận động, cũng không luyện võ, thân thể của hẳn lại không béo, nhưng đường cong thân thể quá đẹp, còn trắng hơn khối thân thể của nàng.

Hai chân hần thon dài, một đồng kia thấy cũng được. Kì thật theo một góc độ nào đó mà nói, bất kể thân thể của thần hay của ma, đều hoàn mỹ, đồ sộ.

Tô Tô cực lực khống chế biểu tình trên mặt, ở trong lòng lại thầm mắng hần không biết thẹn.

Đạm Đài Tẫn mặc xong quần áo, Tô Tô dắt hần đi ra ngoài.

Nàng bắt chước trước kia, muốn dùng cách lần trước mang hồ yêu đi để đưa Đạm Đài Tẫn đi, không cho hần nói chuyện, làm cho những người khác thả bọn họ rời đi.

Nàng đẩy cửa ra, mới đi tới cửa, một mũi tên trong suốt liền cắm vào bả vai nàng.

Nàng cảm giác rõ ràng, nhưng Nhược Thủy trói buộc làm nàng không có cách nào né tránh.

Đồng tử Tô Tô hơi co lại, thân thể mềm nhũn ngã xuống, không có ý thức.

Nàng buông kiếm chế đối với Đạm Đài Tẫn ra, Đạm Đài Tẫn sớm đoán trước được mà đỡ được nàng, không để ý nhìn vào chỗ tối rồi nói: “Đủ rồi, có phải muốn mạng của nàng không?”

Vô số mũi tên yên lặng không một tiếng động thu hồi.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn người trong ngực vài giây, hần chắc chắn sẽ không bao giờ ở cùng một chỗ sai hai lần. Hần chính là muốn thử một chút, nàng có phải thật sự không hạ thủ giết hần hay không.

Rất rõ ràng, hần đoán đúng rồi, tuy rằng cũng không biết vì nguyên nhân gì.

Áo gấm màu đen của thiếu niên để vương tản ra, hắt ôm nàng, ngồi ở cửa.

Bên ngoài còn lại vài hạt mưa tí tách rơi xuống, màn trời tối đen.

Đạm Đài Tẫn vẫn không nhúc nhích, không biết thiếu nữ trong ngực muốn được thứ gì từ hắn?

Hắn không cố ý ôm Tô Tô, nhưng cũng không đẩy nàng ra, tùy ý nàng dựa vào trong ngực mình, ánh mắt nâng lên nhìn thấy mưa bên ngoài kéo dài.

Trong mưa, một nữ quan cứng ngắc chạy tới, thần sắc sợ hãi.

“Bệ hạ, kết thúc buổi lễ sao?” Nàng ta ở trước mặt Đạm Đài Tẫn hoàn toàn không có chút kiêu ngạo, có vẻ kính cẩn nghe theo, mang theo lễ nghi của nữ quan dập đầu: “Thượng cổ thần linh, từ nay về sau sẽ ban cho ngài trường sinh, có ngài trị vì không suy.”

Hắn châm chọc cười cười: “Phải không?”

Đáng tiếc, buổi lễ không kết thúc. Hắn nghĩ thầm, cũng không có một thượng cổ thần linh nào sẽ chúc phúc hắn.

Nếu những người này biết cái giá để hắn sinh ra, nhất định sẽ thét chói tai rồi ngắt xiù đi.

Dương Ký thấy Đạm Đài Tẫn ôm người đến đây, vội vàng nói: “Bệ hạ, đều chuẩn bị tốt.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Ừ.”

Hắn bỏ Tô Tô bỏ vào Nhược Thủy, Nhược Thủy hiện giờ chỉ có một tầng, khó khăn lắm mới bao phủ một phần thân thể Tô Tô.

Vạt áo nàng không ướt, quần áo màu trắng giống như màu trắng bạc vụn rớt rời lộng lẫy, hai má mềm mại lộ ra bên ngoài.

Hắn nhìn nàng trong chốc lát, vẻ mặt lạnh nhạt.

Lão đạo mặc đạo bào màu đen, hành lễ với Đạm Đài Tần: “Bệ hạ yên tâm, sẽ không có gì ngoài ý muốn xảy ra chuyện gì.”

Lão đạo này chính là lão đạo bị Tô Tô giết ở đáy sông. Lão đạo lúc trẻ du ngoạn chẳng may được một linh khí, lúc bị buộc chặt vào cờ Chiêu Hồn, khó khăn lắm mới không bị xé nát.

Về sau Đạm Đài Tần cho người xuống Mạc Hà, cũng vớt cờ Chiêu Hồn lên.

Lão đạo tận mắt nhìn thấy thiếu niên thoát nhìn nhu nhược, thả ác quỷ ra, mắt không chút thay đổi nuốt bọn họ, lại nhìn về phía ông ta.

Ông ta nơm nớp lo sợ cầu xin tha thứ, nói về sau có thể trợ giúp bệ hạ.

Đạm Đài Tần để lại cho ông ta một mạng.

Ông ta cũng nghĩ ra một chủ ý nham hiểm, lão đạo liếc mắt nhìn thiếu nữ trong nước Nhược Thủy, trong lòng oán độc, nếu không phải tiểu nha đầu này, trăm năm đạo hạnh của ông ta cũng không bị hủy trong chốc lát, hiện tại chỉ có thể sống ở trong cờ Chiêu Hồn.

Câu Ngọc ngửi được mùi nguy hiểm, tỉnh lại.

Thật ra, từ lúc bắt đầu thuật con rối nó đã hối hận rồi. Linh cơ vừa động, thả ra vạn linh cố. Linh lực quý giá, dùng một lần thì Tô Tô sẽ ít đi một phần có thể quay lại thế giới kia. Nghiêm trọng hơn, bọn họ sẽ bị quay lại thời điểm Tô Tô còn chưa sinh ra, như vậy thì sẽ không thể có Tô Tô.

Nó sợ hãi tiểu chủ nhân biến mất, cũng sợ hãi tam giới hủy diệt bởi vậy hy vọng tiểu chủ nhân có thể làm cho Đạm Đài Tẫn hiểu được cảm tình. Nhưng tiểu chủ nhân sẽ không vui.

Giờ phút này nó sồn tóc gáy, vừa định mạnh mẽ gọi Tô Tô tỉnh, thì nhận ra nó đang ở trong nước nhược thủy.

Câu Ngọc: “.....”

Vạn vật không sống được trong nước Nhược Thủy, không có biện pháp sử dụng linh lực, ngay cả Trai Công chú cũng chỉ có thể nhịn đau mà đi tìm Minh Dạ.

Câu Ngọc hiện tại gì cũng không làm được, trừ phi nó muốn bị hòa vào nước nhược thủy, nhưng mà sẽ làm cho tiểu chủ nhân vĩnh viễn ở chỗ này. Nếu không phải nó là vòng ngọc, giờ phút này không nhìn thấy, không nghe thấy, sẽ phát sinh chuyện gì?

*

Trên bàn tay Đạm Đài Tẫn là một con sâu màu trắng.

Vẻ mặt Dương Ký kích động: “Là thánh vật vạn linh cổ tộc ta! Thuộc hạ tuyệt đối không nhìn nhầm, bệ hạ, sao nó lại có thể ở chỗ này?”

Đạm Đài Tẫn tỉ mỉ xem cổ trùng, không chút để ý trả lời: “Nhặt được.”

Dương Ký không hề hỏi, ngược lại hưng phấn giải thích: “Vạn linh cổ là mẫu cổ của tất cả các loại cổ trùng, truyền thuyết nói nó có thể giải bách độc, làm cho người ta bách độc không xâm.”

Đạm Đài Tẫn cong môi cười cười, Dương Ký nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười của hắn nổi lên một tia lãnh ý.

Đạm Đài Tẩn siết chặt ngón tay, quả nhiên thấy sắc mặt Dương Ký tái nhợt, bộ dáng đau lòng đến không được.

Thiếu niên không tốt thấp giọng cười rộ lên: “Chỉ đùa một chút.”

Đạm Đài Tẩn giang tay, mắt lạnh đánh giá con sâu trên bàn tay. Hẳn nghĩ là người nào đưa vật này cho Tô Tô. Nàng thế nhưng gặp người kia, người nọ cũng bỏ được đồ tốt mà đưa thứ này cho nàng, quan hệ của bọn họ là gì?

Trách không được kết xuân tằm trên người Diệp Tịch Vụ không phát tác, thì ra là vật nhỏ này.

Đáng tiếc, kết xuân tằm một khi gieo thì đến chết mới thôi, giải được duy nhất đã bị hấn hủy. Mặc dù là vạn linh cổ, cũng chỉ có thể cam đoan không phát tác, không có cách nào khác để giải kết xuân tằm.

“Nàng còn có thể trở về?” Thiếu niên lạnh giọng hỏi.

Lão đạo nói: “Vâng, bản đạo không dám lừa bệ hạ.”

Đạm Đài Tẩn bỏ vạn linh cổ trùng vào hộp ngọc, để vào trong ngực Tô Tô.

Dương Kị kinh ngạc nói: “Bệ hạ?”

Thiếu niên nói: “Đều đi ra ngoài.”

Dương Ký vội vàng đi ra ngoài, lão đạo tiến vào trong cờ Chiêu hồn, bay vào hộp gỗ phủ đầy bụi. Trong mật thất chỉ còn Đạm Đài Tẩn với Tô Tô.

Trời còn chưa sáng, bên ngoài mưa cả một đêm, mang theo hương vị bùn đất tươi mát.

Đạm Đài Tẫn ngồi dựa vào bên cạnh nước Nhược Thủy, trong mật thất âm đạm không ánh sáng.

Đạm Đài Tẫn theo nước Nhược Thủy đi vào cầm tay của Tô Tô.

Hai người đều không phải yêu, nước Nhược Thủy sẽ không tổn thương bọn họ, ngược lại giống như bạc vụn ở Cửu Thiên, theo đầu ngón tay nàng đi xuống.

Hắn chậm rãi đặt bàn tay của nàng trên cổ mình, hô hấp mang thêm một tia run rẩy.

Thiếu niên, không, giờ phút này hắn là thanh niên. Chẳng qua cơ thể hắn quá yếu ớt, ai cũng sẽ không đối đãi hắn như một chiến sĩ thành thực.

Hắn cực lực cắn khước môi, khống chế hơi thở dồn dập của mình, đặt lại ngón tay nhỏ bé yếu ớt của nàng xuống, bắt chước động tác nàng véo mình.

Mãi đến khi không thở nổi, hắn mới hơi buông lỏng tay ra.

Gan bàn tay trắng nõn của thiếu nữ bị hắn cắn đến đỏ bừng, hắn há to mồm thở hổn hển, trong cổ họng xuất hiện một tiếng than nhẹ rất nhỏ.

Hắn cúi đầu nhìn thiếu nữ không hề có cảm giác này, lấy ngón tay vuốt ve môi nàng.

“Không thích? Người cũng không có cách nào.”

Ngón tay thiếu niên thâm nhập vào môi của thiếu nữ, hồi lâu nở nụ cười thoải mái.

*

Quang ảnh trong mộng lần lượt thay đổi, một giọng nói một mực gọi Tô Tô.

Nàng thở hỗn hển, như là hít không thông, che ngực, theo bản năng gọi: “Câu Ngọc?”

Câu Ngọc vội vàng nói: “Tiểu chủ nhân, ta ở đây!”

Áy náy giống như thủy triều bao phủ Câu Ngọc: “Là Câu Ngọc không tốt, không luôn luôn giám sát tình huống, hiện tại chúng ta ở một trấn nhỏ ở biên cảnh của Thương Châu, một người nhặt được người, mang người về.”

Tô Tô sờ vòng ngọc, quả nhiên phát hiện mình ở một địa phương xa lạ, giường gỗ loang lổ. Thoạt nhìn nhà người này cũng không giàu có.

“Chúng ta không ở thành Mạc Hà?”

Câu Ngọc nói: “Từ lúc ta bắt đầu có ý thức, chúng ta đã ở nơi này rồi.”

Câu Ngọc nói tình huống đại khái với Tô Tô, nó thật sự khổ sở: “Về sau nếu tiểu chủ nhân không muốn ở chung với thiếu niên ma thần thì Câu Ngọc cho dù liều mạng cũng sẽ giúp đỡ tiểu chủ nhân!”

Tô Tô ngược lại lắc đầu: “Không trách người.”

Là nàng bướng bỉnh quá mức, phụ thân, Hành Dương tông, chúng sinh tam giới, bọn họ cũng không thể gặp chuyện không may. Câu Ngọc không làm sai, nó quả thật không thể sử dụng linh lực để tránh nàng ở chung với Đạm Đài Tẫn.

Rút tà cốt ra không phải chỉ có Câu Ngọc là nhân vật chính, cũng là nhiệm vụ hàng đầu của nàng. Nàng sờ sờ trên người, vạn linh cổ với Diệt Hồn châu đều còn.

Nàng nói: “Câu Ngọc, người không làm sai, tiếp tục nghỉ ngơi đi.”

Nàng sao có thể lúc nào cũng dựa vào nó, không suy nghĩ đi bên cạnh Đạm Đài Tẫn, kết quả bị dây Nhược Thủy trói lại, vốn là nàng suy nghĩ

không chu toàn.

Hiện tại không thấy dây Nhược Thủy, trí nhớ một mảnh trống không, nàng thế nhưng không biết lúc nào rời khỏi Mạc hà, rời khỏi Thương Châu.

Vũ Châu bên cạnh Thương Châu đều là quốc thổ Đại Hạ.

Trước khi nàng hôn mê, Tiêu Lãm đang đóng quân ở Vũ Châu.

Tô Tô đẩy cửa ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào. Một phụ nữ đầu đội khăn mang hoa văn đang ở trong sân cắt cỏ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, ánh mắt sáng lên.

“Cô nương, tỉnh rồi!”

Nàng ta xoa tay lên tạp dề, ánh mắt nhìn Tô Tô giống như đang nhìn một khối thịt béo.

Tô Tô liếc mắt một cái đã nhìn thấy dục vọng tham lam trên người nàng ta.

Nàng sờ sờ khuyên tai, quả nhiên không thấy đâu.

Tô Tô cũng không nói lời nào, cũng không có ý tứ muốn so đo với người này.

“Đại nương, hiện tại là tháng mấy, Vũ Châu với Mạc Hà tình huống như thế nào?”

Người phụ nữ nói: “Tháng tám rồi, Vũ Châu thất thủ, nghe nói bạo quân Chu Quốc đưa ra một đám quái vật giết người không chớp mắt, Tuyên Vương của chúng ta thủ thành một tháng, sau lại bất đắc dĩ phải lui về Thương Châu.”

Giọng nói của nàng ta căm giận, hùng hổ nói: “Nơi này của chúng ta cũng đánh nhau rồi, đáng thương con trai ta số khổ, ở Thương Châu tham gia quân ngũ, không biết khi nào thì bị đám yêu quái của tiểu bạo quân ăn rồi.”

Tô Tô không nghĩ tới từ sau khi bị mũi tên trong suốt kia bắn vào vai, thế nhưng chớp mắt đã qua một tháng.

Vẻ mặt nàng ngưng trọng, lần đầu tiên nhận thức được, tâm tư Đạm Đài Tẫn còn thâm trầm hơn so với tưởng tượng của nàng. Hắn sẽ lừa gạt người, thế nên hiện tại nàng hồi tưởng lại lúc hai người ở chung, thế nhưng không phân được cái nào là thật cái nào là giả.

Lúc giết yêu mắt hắn cũng không chớp, nhưng có đôi khi lại suy yếu quá mức.

Trên lưng nàng xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, sinh ra sợ hãi.

Nàng nghĩ, trước khi có đủ thực lực, nàng không thể lại đi đến bên người hắn.

Hết chương 52!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Chiến Sự

Edit: Hạ Phong July Team

BETA: Thạch Anh

~~~

Tô Tô cảm ơn người phụ nữ rồi chuẩn bị rời đi, về mặt người kia suy sụp, vội vàng ngăn nàng lại.

Giọng điệu bất mãn: “Ta cứu người, cực nhọc đưa người từ chỗ đất hoang về, người muốn đi là đi như vậy sao?”

Tô Tô nói: “Vậy đại nương muốn như thế nào?”

Người phụ nữ kia đánh giá đáng người nàng, nói: “Ta mặc kệ, ta cứu mạng người, người về sau phải nghe ta. Ta có con trai, vừa lúc không cưới vợ...”

Tô Tô hơi cong cong môi, buồn cười nói: “Người muốn ta gả cho con trai người?”

Theo Câu Ngọc nói, Tô Tô biết người này nói dối, nàng ngất ở dưới cây đại thụ cách trấn nhỏ không xa. Người này phát hiện nàng, lúc đầu là lấy khuyên tai của nàng, thấy vòng tay không gỡ ra được mới buông tha.

Khi rời đi, nhìn thấy Tô Tô xinh đẹp, trong đầu lại động ý nghĩ khác.

Không nghĩ tới ý nghĩ này là để Tô Tô thành con dâu nàng ta.

Mơ thật đẹp, lấy khuyên tai của nàng đã không tính toán, dù sao người này cho nàng nơi ở trong hai ngày. Cho dù ở khách điểm tốt nhất, khuyên

tai cũng đủ để ở nửa tháng, người phụ nữ này còn muốn nàng thì thực sự quá đáng.

Người phụ nữ thản nhiên nói: “Con ta nhân trung long phượng, ở Thương Châu cũng là nhân vật số một số hai. Hiện tại đang đi đánh giặc, nó có thể che chở người, ta khuyên người tốt nhất thành thật một chút, bằng không ta gọi hàng xóm đến xem rốt cuộc người vong ân phụ nghĩa như thế nào.”

Tô Tô thấy người kia vô liêm sỉ đủ rồi.

Nàng không có tâm tư đi đánh một phạm nhân, vì thế bình tĩnh nói: “Khuyên tai cho người, xem như báo đáp. Ta không có khả năng gả cho con trai người, ta đã lập gia đình.”

Phụ nhân trừng mắt nhìn nàng: “Khuyên tai gì, người đừng có nói hươu nói vượn, ta chưa nhìn thấy khuyên tai của người! Người thế nhưng đã lập gia đình rồi!”

Dứt lời nàng ta dùng loại ánh mắt nhìn người phụ nữ không trong sạch, dâm dăng nhìn Tô Tô, như là muốn xông lên lột một tầng da của Tô Tô.

Tô Tô nghĩ đến có lẽ nàng phải buông tha, bước đi, không nghĩ tới người đó túm tay áo nàng: “Vậy làm thiệp của con trai ta! Đúng, làm thiệp! Người đừng mơ tưởng chạy thoát.”

Tiểu nha đầu này xinh đẹp như vậy, đứa con trai bị ma quỷ ám ảnh của nàng ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt. Chỉ là một tiểu hồ mị, nàng ta để ý đến nàng là phúc khí của nàng.

Tô Tô quay đầu lại, rốt cuộc tức giận. Mặt mày lạnh lẽo nhìn người phụ nữ: “Người chắc chắn?”

Người kia bị ánh mắt của nàng làm sợ đến mức co rúm lại, chớp mắt một cái: “Có cái gì không chắc chắn!”

Mắt trái của Tô Tô lưu chuyển ra ánh sáng màu tím nhạt, lá cây trong viện hóa thành mũi tên nhọn, bay về phía người phụ nữ, người kia làm sao gặp qua hình ảnh quỷ dị như vậy, nàng ta ôm đầu thét chói tai——

“Yêu tinh, người là yêu tinh!”

Ngón tay Tô Tô vừa chuyển, lá cây bay theo người phụ nữ, nàng ta kêu một tiếng, té ngã trên mặt đất.

Lá cây cũng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Người phụ nữ còn chưa hồi hồn, trước mắt đã nhìn thấy gương mặt của thiếu nữ đến sát đây. Tô Tô cười nói: “Đại nương, ta nghĩ thông rồi, làm con dâu của người, người nói được không~”

Mắt người phụ nữ trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Tô Tô phui tay đứng dậy, định rời đi. Chỉ là mê thuật nhỏ, ngay cả pháp lực cũng không dùng đến, có thể thấy được tâm trí nàng ta cực kì thấp kém.

Nàng còn chưa đi ra khỏi viện, một bóng người lo lắng chạy tới, nâng người kia lên, phần nộ nhìn nàng: “Người đã làm gì mẫu thân ta?”

Diện mạo người đàn ông không tồi, nhưng là một đôi lông mày dày rậm nhìn qua rất hung ác, hẳn là người được gọi là “Con trai” kia.

Tô Tô không nói, nhíu mày nhìn tên đó.

Sát khí trên người tên đó rất nặng, vừa thấy là đã giết không ít người. Nàng quay đầu lại, tên đó đang lớn tiếng chỉ trích nàng thì ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới trong sân nhà mình sẽ xuất hiện thiếu nữ đẹp như vậy.

Nhớ tới lời nhắn mầu thân nhờ người mang đến, nói là cho gã một người vợ, ánh mắt gã nhìn Tô Tô trở nên phức tạp.

Tô Tô nói: “Người ở Thương Châu tham gia quân ngũ?”

Gã lớn tiếng nói: “Đúng vậy.” Gã tên Khang Đình, là tiểu thống lĩnh bảo vệ cửa thành.

Tô Tô hỏi: “Chiến sự Đại Hạ với Chu quốc như thế nào?”

Khang Đình giật mình, thiếu nữ trước mắt dung mạo đoan chính thanh nhã, trông rỗng sinh ra vài phần không thể khinh nhờn. Giọng nàng ôn hòa, nhưng ánh mắt nhìn về phía gã lại lạnh như băng.

Khang Đình tức giận nói: “Người đánh mầu thân ta! Hôm nay đừng mơ tưởng rời khỏi.”

Tô Tô lắc đầu: “Không thương tổn đến nàng, nếu nàng không nổi lên lòng xấu xa, sau khi lấy đồ của ta đi còn muốn bắt ta, ta cũng sẽ không dọa nàng.”

Khang Đình tự nhiên biết tính tình của mầu thân, hấn nheo ánh mắt nhìn Tô Tô: “Người ở lại bồi tội cho mầu thân ta đi!”

Tâm tư gã khẽ động, nghĩ thầm, lần này mầu thân từ nơi nào tìm được cô nương xinh đẹp này, tuy rằng...Không khuynh quốc khuynh thành bằng vị phi tử kia của Tuyên Vương, nhưng là thiếu nữ trước mắt cực kì thuần túy linh động, cũng hề không kém Tuyên Vương Phi.

Tô Tô nhìn thấy Khang Đình động thủ với nàng, ánh mắt nàng lạnh đi, xuống tay không chút lưu tình.

Một lát sau, nàng dẫm lên lưng Khang Đình, sắc mắt tên lưng hùm vai gấu trên mặt đất xanh tím.

“Ta nói cho người! Dã nha đầu, ta là thân vệ trực thuộc Tuyên Vương Phi, hôm nay người không thể ra khỏi Thương Châu này!”

“Tuyên Vương Phi?” Vẻ mặt Tô Tô phức tạp liếc mắt nhìn người trên mặt đất, người này là thân vệ của Diệp Băng Thường?

Khang Đình nghĩ rằng nàng hoảng sợ: “Người làm thương mẫu thân ta, Vương Phi nhất định không bỏ qua cho người!”

Tô Tô nói: “Ta thực sự sợ hãi, nhưng là chuyện đã xảy ra rồi, nếu không người dẫn ta đi gặp Vương, Vương Phi để nàng giúp mẫu thân người đòi lại công đạo?”

Khang Đình: “.....Người!”

Tô Tô đá gã một cước: “Đi thôi, đi gặp Vương Phi.”

Không chút uổng phí công phu là có thể đạt được, cũng không cần nghĩ biện pháp làm thế nào để đi vào trong phủ ở Thương Châu.

*

Trước khi Khang Đình bị Tô Tô bức đi tìm Diệp Băng Thường, trong lòng nghĩ tới rất nhiều loại suy đoán làm nàng có kết cục bi thảm, gã lộ ra nụ cười lạnh.

Dã nha đầu không biết trời cao đất rộng, ý vào mình có vài phần tài năng, còn tưởng rằng có thể ở Thương Châu muốn làm gì thì làm.

Hiện giờ Đại Hạ ai không biết tâm địa Vương Phi thiện lương, trong tay có linh khí, che chở thành Thương Châu. Ai cũng không tìm tòi nghiên cứu xem Diệp Băng Thường chỉ là Trắc Phi, hiện tại đều nhận định nàng ta là thê tử của Tiêu Lãm, ca tụng nàng ta với Tiêu Lãm là ông trời tác thành.

Tướng mạo nàng ta xinh đẹp, cực kì bao che khuyết điểm, đến lúc đó đã nha đầu này đi vào, gã nói chuyện thiếu nữ này vũ nhục mẫu thân, nói thiếu nữ này là gian tế Chu quốc, Vương Phi nhất định sẽ nghiêm trị nàng!

Ôm tâm tư như vậy, Khang Đình mang Tô Tô tới phủ Thương Châu.

Trên con đường nhỏ trong Phủ Thương Châu, nha hoàn đang quạt cho Diệp Băng Thường.

Nàng ta ngồi ở dưới tàng cây, mày liễu nhẹ nhàng nhắm lại, không biết vì chuyện gì mà lo lắng.

Có người đến bẩm báo: “Vương Phi, Khang thống lĩnh xảy ra chuyện! Có nữ nhân đánh hấn với mẫu thân hấn, còn rất kiêu ngạo sai hấn mang nàng đến Phủ Thương Châu.”

Diệp Băng Thường kinh ngạc nói: “Cái gì?”

“Nữ nhân kia ở ngay bên ngoài.”

Diệp Băng Thường vén làn váy, nhíu mày nghiêm túc nói: “Thế cục như thế này còn có người ở Thương Châu gây sự, làm thống lĩnh Thương Châu bị thương?”

Diệp Băng Thường liếc qua núi giả, nhìn một cái đã thấy Tô Tô.

Đã lâu không gặp, thiếu nữ mặc lưu tiên váy áo màu trắng thêu chỉ vàng, đang xem hồ ở Phủ Thương châu.

Quả nhiên theo lời người ta nói, nàng bị Khang Đình bắt lại, không có chút sợ hãi, khuôn mặt trắng nõn, lộ ra vẻ nhàn nhạt.

Đạm Đài Tẫn... Không tra tấn nàng.

Khang Đình thấy Diệp Băng Thường, trong ánh mắt lộ ra sùng kính, hoang mang, lập tức cung kính kêu: “Vương Phi!”

Gã đoán Diệp Băng Thường sẽ cho người bắt thiếu nữ phía sau lại, giúp gã đòi lại công đạo.

Không nghĩ tới Diệp Băng Thường ngăn người, nhẹ nhàng mím môi, nói với thiếu nữ đằng sau: “Tam muội muội.”

Trong có lẽ phép, còn mang vài phần cung kính.

Khang Đình tròn tròn mắt, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tam, Tam muội muội?

Đều biết rằng Diệp Băng Thường là Đại nữ nhi Diệp Đại tướng quân, nhưng là đích nữ trong nhà chỉ có Tam cô nương, thiếu nữ phía sau kia chẳng phải là...hòn ngọc quý trên tay Diệp Đại tướng quân!

Tô Tô đáp lại nàng ta: “Đại tỷ tỷ.”

Hai người liếc nhau, Diệp Băng Thường đột nhiên quát lớn về phía Khang Đình: “Người chắc chắn đã làm gì Tam muội muội, chọc giận nàng. Thân phận của Tam muội muội cũng là người có thể khinh nhục sao? Còn không giải thích!”

“Thuộc hạ, thuộc hạ bồi tội với Tam cô nương!” Khang Đình không cam lòng oán hận quỳ xuống.

Nhắc đến thân phận, ánh mắt người ở Phủ Thương Châu nhìn Tô Tô bèn trở nên kì quái.

Tô Tô hiểu rõ, thiên hạ đều biết, nàng không chỉ là con gái Diệp Khiếu, còn là thê tử của Hoàng Đế Chu quốc khi đang là con tin.

Nếu hiện tại hỏi con dân Đại Hạ, hận ai nhất, sợ ai nhất, không thể nghĩ ngờ là cùng một đáp án——Hoàng đế khủng bố tàn nhẫn của Chu quốc.

Không khí lập tức âm thầm trở nên căng thẳng.

Chu quốc với Hạ quốc còn đang đánh nhau, Đạm Đài Tẫn đích thân chỉ huy quân đội ngay ở bên ngoài tường thành, mà nữ nhân của hắn sao lại ở Thương Châu?

Tô Tô nhìn Diệp Băng Thường, kéo ra một nụ cười minh diễm xinh đẹp: “Đại tỷ tỷ thật khách khí, ta đương nhiên sẽ không so đo với người của người, gã trung thành và tận tâm, miệng một câu một câu Vương Phi, ta vui vẻ thay Đại tỷ tỷ còn không kịp đâu.”

Diệp Băng Thường mặt không đổi sắc: “Tam muội muội nói đùa, tướng sĩ trong phủ đều là người trung quân ái quốc, trung thành chắc chắn phải là diện hạ.”

Có đôi khi nữ nhân ác ý, nói hai ba câu cũng dấu diếm mũi nhọn.

Tô Tô không hứng thú vào thời điểm này tranh cao thấp với nàng ta, tùy ý gật đầu. Diệp Băng Thường bắt đầu sử dụng Hộ Tâm Lân khí chất trở nên thay đổi tinh tế, nàng ta giống với trước kia dịu dàng như nước, dịu dàng nhu nhược, nhưng mà có chút chỗ không giống trước kia.

Tô Tô nói không ra, bắt đầu phòng vệ vị tỷ tỷ vô hại này.

Lúc này Khang Đình nói: “Vương Phi tha tội, thuộc hạ cũng không cố ý đắc tội Tam tiểu thư, chẳng qua thuộc hạ về đến nhà thấy Tam tiểu thư đánh mẩu thân thuộc hạ. Mẩu thân tuổi tác đã cao, cơ thể yếu nhiều bệnh, cứu Tam tiểu thư lại không nghĩ bị Tam tiểu thư đối đãi như vậy, thuộc hạ nhất thời tức giận...”

Diệp Băng Thường thở dài, lắc đầu nhìn Tô Tô.

Giống như cam chịu ương ngạnh cùng không hiểu chuyện của nàng, nhưng nàng ta cũng không nói gì Tô Tô, còn nói với Khang Đình: “Ta sẽ phái người đi thăm khám và chữa bệnh cho mẫu thân ngươi, nếu thật sự có việc gì, Phủ Thương Châu sẽ gánh chịu một mình.”

Tô Tô: “.....”

Thật là một nỗi oan lớn, Diệp Băng Thường không trách nàng, ngược lại làm cho nàng có vẻ không hiểu chuyện.

“Đại tỷ tỷ là tỷ tỷ của ta, hay là tỷ tỷ của thống lĩnh này vậy?” Tô Tô nghi hoặc nhíu mày: “Sao không nghe ta nói mà đã tự tiện định tội của ta, nhận định là ta phạm phải sai lầm?”

Tô Tô nhìn thấy Diệp Băng Thường muốn mở miệng, lập tức cảm thấy không thú vị.

Nàng với với Diệp Băng Thường tranh cái gì trong này? Chiến sự căng thẳng, tà cốt của ma thần cũng không rút ra được.

Tô Tô mệt mỏi nói: “Đại tỷ tỷ muốn nghĩ như thế nào cũng được, lần rèn luyện này ta học được không ít đồ vật này nọ, cố gắng có thể giúp giết yêu binh. Ta là con dân Đại Hạ, chảy dòng máu của Tướng quân phụ thân, cũng muốn góp sức vì Đại Hạ.”

Diệp Băng Thường từ chối cho ý kiến, để cho Tô Tô đi nghỉ ngơi trước.

*

Diệp Tam tiểu thư trở về không phải bí mật gì ở phủ Thương Châu, rất nhanh đã lan truyền ra, cùng với việc Diệp Tam Tiểu thư khinh nhục Khang Đình mọi người cũng biết.

Tiêu Lãm từ thành lâu trở về, chợt nghe nói đến việc này.

Y lau tay sạch sẽ, không biết vì sao nhớ tới Tiểu Tang Tửu tử nhục trong Bàn Nhược kiếp Phù du. Y khe khẽ thở dài: “Cho người đi đến xung quanh nhà Khương Đình hỏi thăm xem, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.”

Người của y hiệu suất cao, lập tức trở về phục mệnh, nói rõ ràng mọi chuyện.

“Mẫu thân Khang Đình vô liêm sỉ, phạm vi mấy trăm mét đều biết. Nàng ta lấy đi trang sức của Tam cô nương, còn bắt Tam cô nương làm con dâu mình.”

Tiêu Lãm lạnh mặt: “Xử trí Khang Đình theo quân quy.”

Thuộc hạ vâng lời.

Rất nhanh tin tức Khang Đình bị phạt truyền ra, cũng truyền khắp Phủ Thương Châu. Nếu nói Diệp Băng Thường được dân chúng ở Thương Châu ủng hộ thì Tiêu Lãm tuyệt đối là thần thoại của Đại Hạ.

Quyết định của y không ai dám nghi ngờ, Khang Đình nhất định là có lỗi.

Lúc biết chuyện này, Diệp Băng Thường còn đang nằm ở trên giường, nằm chặt khăn trải giường.

Tiêu Lãm vô cùng bận rộn, theo lý y hẳn phải đến hỏi Tô Tô tình huống của Chu quốc, nhưng suy nghĩ hồi lâu y vẫn không đi.

Y thừa nhận Bàn Nhược Kiếp Phù du có ảnh hưởng với y, nước mắt Trai công chúa đã để lại trong lòng y một sự rung động. Cảm xúc y sinh ra cũng không chính trực, vì bảo vệ hiện thực, y chỉ có thể quên bàn nhược kiếp phù du, toàn tâm toàn ý đối đãi với Diệp Băng Thường.

Y là người ngay thẳng cho tới bây giờ không thay đổi.

Nếu Phiên Nhiên còn sống, nhìn nội tâm của y, sẽ biết y vẫn yêu Diệp Băng Thường như cũ.

Tô Tô cũng không đi tìm Tiêu Lãm, nói về đúng mực, nàng còn rõ ràng hơn Tiêu Lãm.

Dù sao người tu tiên không yêu một ai, không hiểu còn tốt, một khi đã hiểu nhân gian phức tạp, nàng sẽ tận lực làm tốt hơn người khác.

Nàng viết một phong thư, liệt kê biện pháp trước mắt đối phó yêu quái, để đưa cho tất cả các tướng lĩnh, tốt nhất là đến được tay Diệp Khiếu——

Vết thương của Diệp Khiếu tốt lên, gần đây đang trên đường đến biên cảnh.

Đạm Đài Tẫn có thể sử dụng yêu quái đều là tiểu yêu, đại yêu chân chính bị trấn áp toàn bộ ở dưới Hoang Uyên. Mà người tu chân đến nay còn chưa mở tiên môn.

Tô Tô biết vì sao.

Người tu chân phần lớn lạnh lùng, trước khi đại yêu xuất thế, trong mắt bọn họ triều đại thay đổi rất bình thường, thiên hạ có thể cho người cư trụ.

Có tiểu yêu gây loạn, ví dụ như Xích Viêm ong, huyết quạ, hổ yêu, nhưng nhân gian đều có trừ yêu sư với đạo sĩ cùng chống lại.

Ngoại trừ Tô Tô với Câu Ngọc, ai cũng không biết ma thần sắp thức tỉnh.

Người tu chân theo đuổi vô thượng cùng trường sinh, phồn hoa nhân gian đối với bọn họ mà nói chỉ là nhất thời. Không chờ đến khi Đạm Đài Tẫn thức tỉnh, bọn họ tuyệt đối không quản, ngay cả chính trường môn phụ thân của nàng, năm trăm năm trước cũng chỉ là một người tu tiên lạnh băng.

Nhưng mà khi ma thần thức tỉnh, bọn họ muốn quản, hối hận cũng không kịp.

Tô Tô vừa thả bồ câu đưa tin đi, chợt nghe tiếng trống trận xa xôi.

Trong đêm tối, không biết là ai đang nói: “Hổ yêu của bạo quân Chu quốc lại đây ăn thịt người!”

Lời này làm kích thích sự sợ hãi của mọi người.

Từ khi khai chiến đến nay, hổ yêu của Đạm Đài Tẫn cứ cách một đoạn thời gian lại có ý đồ tới giết người.

Lão hổ kia cũng tiện, trên lưng là đạo sĩ Đạm Đài Tẫn phái tới, có thể ăn bao nhiêu liền ăn, ăn xong liền chạy.

Ăn được tướng lĩnh là có lời, ăn không được ăn tiểu binh cũng không sao.

Sự tồn tại của nó, một chút một chút làm tan rã sĩ khí Thương Châu.

Tô Tô chạy đến, quả nhiên thấy bó đuốc trên thành lâu đốt cháy.

Một con hổ yêu còn cao hơn cổng thành Thương Châu, rít gào về phía bọn lính. Tiêu Lãm không biết khi nào đã mặc chiến bào, bình tĩnh bắn tên vào hổ yêu.

Hổ yêu biết sợ y, há miệng rộng, ngậm vài người rồi bỏ chạy.

Tiêu Lãm bắn kiếm xuyên qua, khuôn mặt trừ yêu sư lạnh thấu xương, cũng đánh về phía lão hổ. Đạo sĩ trên lưng lão hổ vội vàng phản kích.

Rất nhanh lão hổ kẹp chặt đuôi của mình chạy.

Lần này nó ngậm đi mười người.

Là tổn thất ít nhất, làm người ta phiền toái đó là trước mặt là một đám thi yêu mặc áo giáp, còn đang ở bên cạnh Đạm Đài Tần chờ phát động.

Tiêu Lãm vờn vàng: “Cho người đi kiểm tra, trong thành có chuyện không may hay không.”

Qua hồi lâu, tướng sĩ báo lại.

“Trong thành không có chuyện gì, chỉ có.....” Tướng sĩ ngừng một chút: “Khang Đình với mẫu thân hẳn đều chết.”

Đầu bị bóp nát, tử trạng đáng sợ, một đám huyết quạ đang mổ.

Hết chương 53!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Âm Sát

Edit: Hạ Phong July Team

BETA: Thạch Anh

~~~

Khang Đình vừa chết, Tiêu Lãm đã biết chuyện không ổn.

Y sắp xếp tốt thủ thành, trời vừa sáng bèn quay về phủ. Quả nhiên thấy một đám binh sĩ bao vây sân của Tô Tô.

“Yêu nữ, trong thành không ai chết, Khang Đình gần người nhất lại chết!”

“Đúng vậy! Người ngay cả mẫu thân Khang Đình cũng không buông tha, tâm tư đáng giết.”

“Khang thống lĩnh chết không toàn thân, người phải cho một công đạo!”

Những người này đều là thủ hạ của Khang Đình, chính là binh lính.

Giọng Tiêu Lãm lạnh lùng nói: “Đang làm gì!”

Mọi người vội vàng quỳ xuống: “Điện hạ!”

Tiêu Lãm vẫn còn chưa thay chiến bào, chiến giáp màu ngân bạch cực kì lạnh lẽo, tính cách y ôn hòa khoan dung, các tướng sĩ đều biết y yêu dân như con, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lãm tức giận.

“Đêm qua Chu quốc công thành, bên trong thành gặp chuyện không may, người thủ không được, là vô năng; trách tội ở trên người một nữ tử, là

yếu đuối; không tuân theo quân kỉ, gây hấn sinh sự, là phản loạn! Nên trừng phạt như thế nào?”

“Bấm điện hạ, bị phạt năm mươi quân côn!”

“Mang đi xuống!”

Nhóm binh sĩ gây sự quá sợ hãi, hối hận đã không kịp. Bọn họ bị mang đi, cánh cửa trong viện chậm rãi mở ra.

Tiêu Lãm liếc mắt một cái đã nhìn thấy thiếu nữ trong phòng.

Tô Tô mím môi: “Ta trở về, có phải gia tăng phiến toái cho các người hay không?”

Tay Tiêu Lãm để trên kiếm, chờ một lúc lâu sau, y nhẹ giọng nói: “Không có.”

Quý sư thúc đi theo phía sau Tiêu Lãm, vui tươi hơn hở trêu chọc nói: “Tiểu nha đầu, có thể từ trong tay kẻ điên kia chạy ra, bản lĩnh không nhỏ nha.”

Tô Tô buồn cười liếc ông một cái, áp lực trong lòng tản đi không ít.

Tô Tô nói: “Ta cũng không biết mình vì sao sẽ xuất hiện ở Thương Châu, các người chắc hẳn lo lắng, đây có phải âm mưu của Đạm Đài Tẫn hay không.”

Tiêu Lãm cũng nghiêm túc không ít, gật gật đầu.

Quý sư thúc lấy ra một tờ giấy viết thư, hỏi Tô Tô: “Đây là người viết phải không?”

“Phải.”

Quý sư thúc nói: “Biện pháp không tồi, sư phụ người là người nào?”

Bên trên có chút đồ vật mới nghe lần đầu, thấy cũng chưa từng thấy, biện pháp huyền diệu, làm cho Quý sư thúc say mê.

Tô Tô đành phải nói: “Một cao nhân thần bí, ta cũng không biết tên là gì.”

Quý sư thúc chỉ đành phải bóp cổ tay thở dài.

Tiêu Lãm nói: “Cảm ơn Tam cô nương tương trợ, Thương Châu gần đây hỗn loạn, đêm qua Khang Đình gặp chuyện không may, có thể thấy được trong thành cũng không an toàn, nếu Tam cô nương nguyện ý, bốn vương tức khắc đưa Tam cô nương hồi kinh.”

Tô Tô nghĩ nghĩ, nói được.

Quý sư thúc đáng tiếc lắc đầu, hiển nhiên là ngóng trông Tô Tô ở lại làm nữ trung hào kiệt, giúp bọn họ đối phó quân đội của Đạm Đài Tẫn.

Tiêu Lãm liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, vuốt cằm rời đi.

Quý sư thúc không vội vã đuổi theo, ông ghé sát vào bên cạnh Tô Tô cười nói: “Nha đầu người có chút thú vị, nhìn ra tâm tư Tiêu Lãm cháu ta có thể sẽ dao động vì người, vì thế muốn sớm rời đi một chút?”

Tô Tô tủm tỉm cười nói: “Quý tiên sinh đừng nói lung tung, Tịch Vụ là giới nữ lưu yếu đuối, ở lại cũng không giúp được gì, không bằng quay về kinh cầu nguyện vì Đại Hạ, trông ngóng cha ta, Tuyên Vương điện hạ với tiên sinh chiến thắng quay về.”

Quý sư thúc thần bí mở miệng: “Người cũng đừng trách Thường nha đầu, phạm nhân chú ý đích thứ tôn ti, lúc nàng chưa gả đi thì thấp hơn

người. Bản lĩnh nha đầu người lớn, lại là một tiểu gây họa, người trở về nàng tự nhiên sẽ bất an.”

Tô Tô tức giận nói: “Quý sư thúc thật ra cái gì cũng hiểu.”

Ông không cho là sỉ nhục, ngược lại nghĩ là quang vinh: “Đương nhiên, bản đạo lúc còn trẻ....”

Tô Tô làm mặt quỷ rồi đóng cửa lại.

Quý sư thúc hừ một tiếng: “Nha đầu thôi.” Tính tình còn rất lớn.

Tô Tô có chút suy nghĩ, Quý sư thúc nói giúp cho Diệp Băng Thường, chứng minh Diệp Băng Thường ngày thường tính cách không tồi.

Diệp Băng Thường nàng xem không thấu, có đôi khi làm nàng ần ần cảm thấy được không thoải mái, nhưng là nói không ra không đúng chỗ nào.

Tô Tô nhức đầu, phiền não mà nghĩ, trước mắt đi đến bên cạnh Đạm Đài Tẫn là không thể, chỗ Tiêu Lãm tốt nhất cũng không cần ở lại, nàng thực ra chỉ có thể quay về kinh thành.

Mới đưa ra quyết định này, Tiêu Lãm còn chưa đến tiền Tô Tô, buổi chiều Diệp Đại tướng quân Diệp Khiếu tới.

Cùng đến còn có mười vạn đại quân áp giải lương thảo với Triệu Vương.

Tô Tô biết tin tức này, vội vàng đến đại đường Phủ Thương Châu, quả nhiên thấy Diệp Khiếu một thân quân trang đang nói chuyện với Tiêu Lãm.

Chỗ ngồi phía dưới theo thứ tự là Triệu Vương với Quý sư thúc.

Diệp Băng Thường một thân áo xanh đứng ở sau Tiêu Lãm.

Tô Tô vừa vào thì ngừng nói chuyện. Diệp Băng Thường đau thương liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, cúi đầu.

Diệp Đại tướng quân quát: “Con” một cái rồi từ chỗ ngồi đứng lên.

“Diệp Tịch Vụ, người cho lão tử thêm bản lĩnh! Tự tiện chạy tới biên quan, có biết tổ mẫu người lo lắng vô cùng, xem lão tử hôm này có phạt người hay không.”

Diệp Khiếu lại đây bắt Tô Tô, Tô Tô nói: “Cha, người nghe con giải thích.”

“Giải thích cái gì! Người cho là cha người không dám đánh người phải không.”

“Cha đừng đuổi con.”

“Nghiệt nữ người còn dám trốn!”

Hai cha con chạy vòng quanh ghế, mắt to trừng mắt nhỏ. Tô Tô đối mặt với ông đúng là có vài phần chột dạ, nghĩ đến tổ mẫu, lại áy náy.

Nàng không né nữa, nghĩ thầm, Diệp Đại tướng quân tóm lại cũng đánh không chết nàng.

Nàng nhắm mắt lại, Diệp Đại tướng quân trừng đôi mắt to như chuông đồng, vừa hạ bàn tay xuống, Tiêu Lãm theo bản năng hô Diệp Tướng quân!

Diệp Khiếu nhìn ra tay có vẻ nặng, nhưng khi hạ xuống lại chỉ vỗ nhẹ ở trên đầu Tô Tô.

Tô Tô mở to mắt, ôm đầu cười với Diệp Khiếu.

Diệp Khiếu hừ một tiếng.

Diệp Băng Thường nhìn Tiêu Lãm một cái, Tiêu Lãm im lặng lại. Bàn Nhược Kiếp Phù du vẫn còn ảnh hưởng với y, y quen với tâm tính của Thiếu sư, không thể để Tô Tô chịu chút oan ức nào.

Diệp Khiếu nói với Diệp Băng Thường: “Buổi chiều người cùng Tam nha đầu cùng nhau đi, chuyện đánh giặc là của nam nhân, hai người các người xem nào nhiệt gì.”

Diệp Băng Thường chưa bao giờ ngỗ nghịch Diệp Khiếu, do dự nhìn về phía Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm nói: “Diệp Đại tướng quân nói đúng, Thường nhi trở về đi.”

Diệp Băng Thường gật đầu: “Ta nghe điện hạ.”

Vài ba câu nói, người quay về kinh đã nhiều hơn một người Diệp Băng Thường. Tô Tô không ý kiến, nàng không quá thích Diệp Băng Thường, nhưng cũng không muốn nàng ta gặp chuyện gì không may.

Buổi chiều Tiêu Lãm với Diệp Đại tướng quân đều rút thân vệ, hộ tống các nàng quay về kinh.

Tiêu Lãm cưỡi ngựa đưa họ đến cửa khẩu, Diệp Băng Thường vén màn xe, lo lắng nhìn về phía Tiêu Lãm.

Vẻ mặt Tiêu Lãm dịu dàng, nhẹ nhàng sờ tóc nàng ta: “Ta sẽ bình an trở về.”

Diệp Băng Thường muốn đưa Hộ tâm lân cho Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm nói: “Người giữ lại nó bảo vệ mình, bên người ta có Quý sư thúc, sẽ không xảy ra việc gì.”

Xe ngựa đi hai ngày, giữa Tô Tô và Diệp Băng Thường cũng an bình không xảy ra chuyện gì.

Ngẫu nhiên mọi người cũng dừng lại đi vệ sinh, đến ngày thứ ba, mọi người gặp được một dòng suối, Diệp Băng Thường muốn đi rửa mặt.

Trong chốc lát, tì nữ hoang mang rối loạn vội vàng chạy tới nói: “Vương phi không thấy! Nô, nô tì vừa cúi đầu một cái, ngẩng lên đã không thấy Trắc Vương phi.”

Chuyện quý dị như vậy, Tô Tô không ngồi trên xe ngựa được nữa, chạy tới bên dòng suối.

Còn chưa đến gần, nàng đã ngửi thấy một mùi tanh hôi.

Tô Tô nhú mày, nàng không giống thống lĩnh đội đang tìm ở nước suối, trực tiếp tìm ở bụi cỏ. Quả nhiên, một tảng mặt cỏ lớn đều có dấu vết bị đè ép.

Tô Tô ngửi được hương vị trong không khí, lại nhìn đến dấu vết kia, biến sắc.

“Là cự mãng!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt những người khác đều trắng.

“Hiện tại làm sao bây giờ?”

Khả năng không chỉ có cự mãng, mà là con mãng xà yêu, bằng không tốc độ không thể nhanh như vậy.

Tô Tô nói: “Ta đuổi theo, các người đi thông báo Tuyên Vương điện hạ, để y mang người tới cứu.”

Nói xong, nàng đuổi theo dấu vết kia.

Bọn lính muốn đuổi theo, lại phải hiện tốc độ của mình không bằng Tô Tô, đành phải nói: “Trở về bẩm báo điện hạ!”

Nơi này cách Thương Châu không xa, ra roi thúc ngựa nhất định tới kịp.

Tô Tô một đường đuổi theo đến một chỗ hang động, nàng do dự một lát, từ trong ngực lấy ra một viên dạ minh châu, rồi đi vào.

Trong động tí tách tiếng nước.

Nàng đi không phải rất xa thì thấy một màn kinh hải, một con cự mãng đốm hoa đang tê tê phun lười răn đối với Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường bị quần bởi đuôi của nó, sắc mặt trắng bệch.

Mắt thấy cự mãng sắp nuốt Diệp Băng Thường, Tô Tô không kịp do dự, ném lá bùa được giấu lúc trước đi ra, dán trên đầu cự mãng, làm đầu cự mãng cháy bốc lên khói đen, cự mãng bị đau đến ngã lộn thân mình, theo bản năng buông Diệp Băng Thường ra.

Tô Tô phi thân qua bắt được nàng ta: “Đi mau.”

Chân Diệp Băng Thường mềm nhũn, sợ hãi nói: “Ta, chân ta không có sức lực.”

Tô Tô nói: “Ta công ngươi!”

Nàng cũng không ham chiến, cướp được người liền bỏ chạy. Cự mãng bỏ qua đau đớn, đuổi theo sau lưng các nàng.

Bị mãng xà đuổi theo là một trải nghiệm đáng sợ, hình thể nó khổng lồ, tốc độ cũng nhanh, còn có thể leo cây, muốn trốn như thế nào cũng không được.

Chạy không được, chỉ có thể đánh.

Tô Tô buông Diệp Băng Thường ra, nói: “Trốn kĩ!”

Diệp Băng Thường mím môi, giấu đi sự sợ hãi.

Đến phía sau đại thụ, Tô Tô lấy lá bùa ra, tính toán trực tiếp xử lí con mãng xà này.

Nhưng là cự mãng khác biệt với yêu vật bình thường.

Nó có ý thức riêng, biết né tránh, da dày thịt béo, Tô Tô giăng co nửa ngày với nó, đánh được vài vết thương lên người nó, mấy lần thiếu chút nữa bị đuôi nó bắt được.

Nó cất giấu bảy tấc của mình, không cho Tô Tô đụng tới.

Tô Tô nhất thời không có cách làm tổn thương đến nó.

Đang giăng co, Diệp Băng Thường hét lớn một tiếng, Tô Tô quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Băng Thường chạy về phía mình.

Phía sau nàng ta, là mấy con rắn độc đầu tam giác.

Tô Tô nhú mày: “Người dùng Hộ Tâm Lân!”

Vừa mới phân tâm, nàng bị đuôi rắn bắt được, kêu lên một tiếng rơi xuống mặt đất.

Diệp Băng Thường luống cuống tay chân lấy ra Hộ Tâm Lân, nhóm tiểu xà như hổ rình mồi, rõ ràng là kiêng kị, không dám tới gần nàng ta.

Sắc mặt Diệp Băng Thường trắng bệch, nhìn Tô Tô không rên một tiếng đứng lên tiếp tục đánh nhau với xà yêu. Nàng ta nhìn vảy trong tay, do dự một lát, rất nhanh nắm chặt Hộ Tâm Lân không nói chuyện.

Tô Tô cũng không có ý tứ muốn lấy Hộ Tâm Lân của nàng ta, chỉ cần Diệp Băng Thường không quấy rối, tình hình cũng sẽ không đến nỗi nào.

Chẳng qua Tô Tô là người bình thường, người bình thường sẽ có lúc mệt, nhưng xà yêu thì không. Chờ nàng hao hết thể lực sẽ nguy hiểm, hy vọng Tiêu Lâm nhanh chóng đến đây.

Không biết giằng co bao lâu, một con nhện thật lớn xuất hiện ở phía trên các nàng.

Con nhện nhìn Hộ Tâm Lâm trong tay Diệp Băng Thường, trong mắt đồng thời hiện lên kiêng kỵ cùng thèm thuồng nhỏ dãi. Nó rất thông minh, lựa chọn công kích Tô Tô không có Hộ Tâm Lâm.

Diệp Băng Thường nhìn thấy con nhện, theo bản năng muốn nhắc nhở, nhớ tới cái gì, lại có vài phần do dự.

Trong chốc lát chậm lại, con nhện nhô ra tơ, quấn ở bên hông Tô Tô.

Tô Tô bị treo trên không, mồm máu của mãng xà gần ngay trước mắt.

Tô Tô bối rối một lát, bắt buộc mình bình tĩnh lại, mấy tiểu kiếm bên hông bắn ra, một ít đánh vào đầu rắn, ngăn cản nó một lát, một cái khác cắt đứt tơ nhện trên người mình.

Nàng từ trên không trung rơi xuống.

Kết quả, lơ đãng nhìn thấy, chung quanh yêu vật càng nhiều, mấy tiểu yêu đã có ý thức của mình đều như hổ rình mồi nhìn chăm chăm các nàng.

Tô Tô đột nhiên nghĩ đến cái gì —là Hộ Tâm Lâm!

Chúng nó đều muốn Hộ Tâm Lâm, nàng quay đầu lại hô với Diệp Băng Thường: “Dùng Hộ Tâm Lâm giết chúng nó.”

Diệp Băng Thường từ chối nói: “Ta không muốn giết người.”

Tô Tô nói: “Là giết yêu!”

Diệp Băng Thường mím môi: “Ta chưa từng làm chuyện như vậy.”

“Vậy để cho ta! Chúng ta rất nhanh bị chúng nó bao vây.” Diệp Băng Thường không phản ứng, Tô Tô khó trách có chút tức giận: “Vậy chắc là biết đuổi chúng nó đi!”

Lần này Diệp Băng Thường không do dự, bắt đầu thúc giục Hộ Tâm Lân. Nàng ta hoàn toàn là mày mò để sử dụng Hộ Tâm Lân, Hộ Tâm Lân sáng ngời, mấy con rắn nhỏ vây quanh nàng ta lui ra. Diệp Băng Thường vui vẻ.

Tô Tô nói: “Giúp ta!”

Diệp Băng Thường gật gật đầu.

Hộ Tâm Lân sáng ngời, Tô Tô nhìn thấy ánh mắt mẫn xà đằng trước biến thành màu đỏ. Không chỉ có mẫn xà, con nhện, yêu vật khác cũng biến thành màu hồng.

Tô Tô thấp giọng nguyên rủa một tiếng, nàng phản ứng cũng mau, không hề đánh nhau với mẫn xà, trở lại túm Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường kinh ngạc nói: “Tam muội muội!”

Tô Tô lạnh lùng nói: “Người không phải muốn chết cùng ta sao, ta thành toàn cho người.”

Diệp Băng Thường bối rối nói: “Ta không phải cố ý, ta không biết dùng Hộ Tâm Lân, ta chỉ muốn giúp người đánh chúng nó.”

Nàng ta nói là sự thật, nhưng lại làm người khác phẫn nộ.

Tô Tô nghĩ thầm, nàng không nên tới cứu Diệp Băng Thường! Nàng muốn nhìn xem đến bờ vực sinh tử, Diệp Băng Thường lúc ấy có biết sử dụng Hộ Tâm Lân hay không.

Nhóm yêu quái đồng tử đỏ ngàu, ở trạng thái ma hóa, thế nhưng dường như không muốn mạng, điên cuồng muốn nuốt các nàng.

Đúng lúc này, một bóng dáng áo trắng cầm kiếm lại đây, kiếm phong lạnh lẽo cắt qua không khí, đâm vào đầu mãng xà.

Thân mình mãng xà điên cuồng nện xuống mặt đất.

Nhìn thấy Tiêu Lãm đến rồi, Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

Bên người vang lên một tiếng thét kinh hãi, mắt cá chân Diệp Băng Thường bị tơ nhện cuốn lấy, tơ nhện màu đỏ dắt nàng ta, đi về phía trong miệng con nhện.

Tiêu Lãm bắt được tay nàng ta: “Băng Thường!”

“Điện hạ!”

Tiêu Lãm chặt đứt tơ nhện, tiếp được Diệp Băng Thường, Diệp Băng Thường kinh hồn không ngừng ôm chặt lấy y, nhỏ giọng nức nở.

Tiêu Lãm nói: “Đừng sợ, không có việc gì.”

Diệp Băng Thường gắt gao ôm y, bên người truyền đến một tiếng kêu rên, Tiêu Lãm quay đầu lại, nhìn thấy Tô Tô bị ma hóa cự mãng bắt lại, giây lát biến mất ở cây cối.

Sắc mặt y trắng nhợt, nhanh chóng quyết định, nói với Diệp Băng Thường: “Người cầm Hộ Tâm Lân, đi theo hướng Bắc, Quý sư thúc ở đó, hẳn sẽ bảo vệ người.”

Diệp Băng Thường nức nở nói: “Người muốn đi cứu Tam muội muội? Điện hạ đừng bỏ lại ta!”

Tiêu Lãm trầm giọng nói: “Băng Thường, nàng cứu người!”

Diệp Băng Thường nhắm mắt: “Được, điện hạ cẩn thận.”

Sắc mặt nàng ta trắng bệch, cầm Hộ Tâm Lân nói với Tiêu Lãm đường đi.

Người đi một hồi lâu, Diệp Băng Thường quay đầu lại, bóng dáng Tiêu Lãm đã không thấy đâu.

Nàng ta xoa xoa nước mắt, trong lòng không nói lên tư vị gì.

Diệp Băng Thường gắt gao nắm chặt Hộ Tâm Lân trong tay.

Yêu vật không dám tới gần nàng ta, nàng ta rũ mắt, chậm rãi đi ra rừng cây. Hộ Tâm Lân tản ra ánh sáng nhu hòa, không có một con yêu quái nào dám tới gần nàng ta.

*

Bên kia, trời đất quay cuồng, Tô Tô quay đầu lại, bị đuôi cự mãng quấn lấy.

Dưới tác dụng bị ma hóa, nó trốn rất nhanh.

Tô Tô căn bản không tránh được, nàng quay đầu nhìn lại, trong bóng đêm vắng vẻ, không nhìn thấy một người, chỉ có mùi hôi tanh tỏa ra từ trên thân xà.

Câu Ngọc đau lòng đến hóng ròi, tức giận nói: “Chúng ta không nên cứu nàng ta!”

Tô Tô không nói gì.

Lúc này tốt nhất là bảo tồn thể lực, không ai cứu nàng, thì nàng phải tự cứu lấy mình.

Lúc này măng xà không trở về sơn động, ngược lại chạy tới trên một con dốc.

Nó bị thương nghiêm trọng, hiện tại không có thần trí, xoay người lại muốn ăn Tô Tô dưỡng thương. Trong cơ thể Tô Tô có thần khí, đối với yêu quái mà nói, máu thịt là hương vị ngọt ngào.

“Tiểu chủ nhân, vẽ bùa đối phó với yêu quái này!”

Tô Tô tựa hồ không động đậy.

Câu Ngọc cảm thấy là lạ làm sao đấy, nhưng nó không thể nói rõ được.

Cũng may, một bóng dáng áo trắng cầm kiếm đâm vào hàm dưới của măng xà, Tiêu Lãm nhét một viên hạt châu vào miệng cự măng.

Câu Ngọc nhận ra được, mừng rỡ nói: “Tiểu chủ nhân, là linh tinh trừ tà.”

Quả nhiên, thân xà chỉ trong chốc lát liền vỡ toang ra.

Tiêu Lãm giang hai tay, đón được Tô Tô đang rơi xuống.

Trên quần áo Tô Tô đều là máu của yêu vật, không có sức lực, mềm nhũn nằm trong ngực Tiêu Lãm. Sắc mặt nàng tái nhợt, giống Tang Tửu trong Bàn Nhược kiếp Phù du.

Trong lòng Tiêu Lãm áy náy, một bộ phận kí ức của Thiếu Sư, làm y ần ần đau lòng.

“Còn có thể đi không!” Y hỏi Tô Tô.

Tô Tô nhẹ nhàng khép lại mắt, lắc đầu nói: “Không có sức lực.”

Tiêu Lãm im lặng, thấp giọng nói: “Đắc tội.”

Y cúi người, bế Tô Tô lên: “Ta mang người đi ra ngoài.”

Thiếu nữ phía sau ho khan hai tiếng, hiển nhiên mệt muốn chết rồi. Đầu vô lực tựa vào vai y.

Câu Ngọc: “Tiểu chủ nhân?”

Tô Tô như trước không trả lời.

Tiêu Lãm một tay che chở thiếu nữ trên lưng, một tay chém giết yêu vật đuổi theo.

Thiếu nữ phía sau đột nhiên sâu kín nói: “Cảm ơn điện hạ đến cứu ta.”

Sợ hãi với bất an đột nhiên quét qua Câu Ngọc.

Một thanh dao găm, đột nhiên xuyên thấu ngực Tiêu Lãm.

Tô Tô cầm dao găm, trong mắt đờ đẫn, khóe miệng cong lên.

Hết chương 54!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: Hoảng Loạn

Edit: Hạ Phong July Team

BETA: Thạch Anh

~~~

Tất cả phát sinh quá bất ngờ không kịp phản ứng, Câu Ngọc trở mắt nhìn thấy Tô Tô đâm dao găm vào ngực Tiêu Lãm.

Dao găm xuyên qua tim, Tiêu Lãm quỳ xuống.

Y còn cống Tô Tô, một con tiểu yêu ngây thơ lại đây, bị y vung tay giết chết.

Trong lòng Câu Ngọc phát run, có suy đoán đáng sợ.

“Tiểu chủ nhân, người tỉnh tỉnh! Mau tỉnh lại! Không cần tổn thương Tiêu Lãm.”

Nhưng mà Tô Tô không nghe thấy, trong mắt nàng không có sắc thái, đờ đẫn như một đầm nước lặng.

Máu tươi thấm đẫm bàn tay Tô Tô.

Nàng trừng mắt, trong nháy mắt, đầu đau như nứt ra. Giọng nói hoảng loạn của Câu Ngọc vang bên tai, trong tầm mắt Tô Tô, lại chỉ có một mảnh đen sẫm.

Trong lúc hoảng hốt, hình như nàng giết một con yêu quái muốn tổn thương mình, giây lát mùi máu tươi thoang thoang quanh mũi.

Nàng ngã xuống từ trên lưng một người.

Sương mù trong đầu đột nhiên tản ra, tầm mắt bị che khuất của nàng cuối cùng cũng nhìn thấy đồ vật này nọ. Trong không khí lan tỏa một cỗ huyết tinh đáng sợ, kia không phải là yêu quái, mà là.....

Tô Tô quay đầu, thấy khoe miệng người đàn ông tràn ra máu tươi.

Máu trên đầu ngón tay nàng nóng bỏng, giống như muốn tổn thương nàng.

Nàng.....giết Tiêu Lãm.....

Trong lòng run rẩy cảm giác sợ hãi xâm nhập Tô Tô, cả người nàng phát lạnh, rốt cục thoát ra được cỗ lực lượng muốn khống chế nàng, từ mặt đất đứng lên.

Nàng rốt cục làm cái gì?

Tô Tô run rẩy ôm Tiêu Lãm: “Thật xin lỗi, điện hạ, ta.....ta.....”

Nước mắt từ hốc mắt nàng chảy ra từng giọt từng giọt, Câu Ngọc gian nan mở miệng: “Tiểu chủ nhân, người trúng thuật con rồi.”

Đây không phải là thuật con rồi ở trong ao ngày ấy, mà là tà thuật con rồi.

Câu Ngọc rốt cục nghĩ thông suốt mình với Tô Tô vì sao lại tỉnh lại ở một tháng sau, bởi vì nó bị ngâm trong nước Nhược Thủy, nhìn không thấy, nghe không thấy, không biết Đạm Đài Tần làm gì Tô Tô.

Một tháng này, nhờ Nhược Thủy, người kia thành công khống chế Tô Tô, hạ thuật con rồi lên người nàng, để cho nàng giết Tiêu Lãm.

Người khác nhìn không ra Tô Tô bị khống chế, ngay cả chính nàng cũng không biết.

Một khắc lúc Tiêu Lãm bị dao găm xuyên qua tim, thuật con rối trên người Tô Tô cuối cùng có thể rời bỏ, nhưng mà chậm.

Trên mặt người đàn ông sắc mặt tái nhợt, bạch y của y bị máu tươi làm ướt.

Câu Ngọc lần đầu tiên thấy Tô Tô bối rối như vậy, nàng đến thế giới này, chưa từng khóc, giờ phút này lại khóc như một đứa nhỏ bất lực.

Một bàn tay cố hết sức nâng lên, chạm vào nước mắt nàng.

Tô Tô ghen ngào cúi đầu, thấy một đôi mắt dịu dàng mệ mại:”Ta biết.....Người không phải cố ý.”

“Điện hạ.....”

Tiêu Lãm ho ra ngụm máu.

Khi đó màn trời đã trở nên tối tăm, yêu vật bên trong rừng đã bị y giết gần hết, số còn lại đã sớm chạy trốn.

Ánh trăng xuất hiện, chiếu vào trên người Tiêu Lãm với Tô Tô, con suối cách đó không xa róc rách, ánh trăng làm nổi bật suối nước, một mảnh đất sáng ngời như được rửa.

Tiêu Lãm còn lại một hơi cuối cùng, y tái nhợt dựa vào một thân cây, lau khô từng chút một nước mắt trên mặt Tô Tô.

Y từ nhỏ thông minh, trong chớp nhoáng đã đoán được phát sinh chuyện gì.

Tô Tô bị khống chế.

Lúc trước, nàng đã nói, Đạm Đài Tẫn không biết vì sao lại thả nàng về, làm bọn họ đề phòng nhiều hơn.

Nhưng là y..... Không phòng nàng.

Y thầm nghĩ đưa nàng đi ra khỏi rừng cây này, hiện giờ xem ra, không làm được.

Khuôn mặt thiếu nữ mềm mại, lại lạnh như băng.

Nàng đang phát run, sợ hãi cùng áy náy đè lên nàng như núi. Y đột nhiên nhớ tới Tiểu Tang Tửu nằm trên lưng Thiếu Sư khóc thút thít.

Khi đó nàng hỏi y, nàng có phải thành yêu quái hay không. Nàng sợ hãi mình đời bại như vậy, Thiếu Sư trả lời như thế nào?

Không, người là tiên.

Tiêu Lãm dừng một chút, đột nhiên nở nụ cười: “Đừng, đừng sợ, ta tạm thời còn có thể không chết.”

Tô Tô nâng hai mắt đắm lệ lên nhìn y.

Tiêu Lãm nói: “Người có thể cứu ta, ta sẽ không chết. Trong áo ta có thuốc, người cho ta ăn đi, ta sẽ chậm rãi tốt hơn.”

Tô Tô vội vàng từ trong áo y lấy ra một cái chai.

Quả nhiên như lời Tiêu Lãm nói, có một viên thuốc màu đỏ.

Câu Ngọc khiếp sợ nhìn viên thuốc kia, đột nhiên hiểu được Tiêu Lãm muốn làm gì. Nó đột nhiên khó chịu, nhưng cũng không ngăn cản.

Trong đầu Tô Tô trống rỗng một mảnh, Tiêu Lãm tự mình lấy viên thuốc kia ăn.

Ăn viên thuốc, y tựa hồ tốt hơn không ít, trầm tĩnh nhìn nàng, từ mái tóc lộn xộn của nàng, chuyển qua chóp mũi hồng nhạt của nàng.

Ánh mắt Tiêu Lãm rất dịu dàng: “Ta không sao, đỡ ta đứng lên, chúng ta đi ra rừng cây. Được không?”

Tô Tô kích động lau khô nước mắt, gật đầu nâng y dậy, nàng chiến đấu một ngày, trên người chỗ nào cũng đau, cơ hồ không có một chút sức lực, lúc nâng Tiêu Lãm dậy, thiếu chút nữa ngã xuống cùng y.

Sắc mặt nàng trắng bệch, ổn định bước đi.

Máu tươi ở khóe miệng Tiêu Lãm không khô, nhẹ giọng nói: “Đúng, đi phía trước, con đường được ánh trăng chiếu sáng đó.”

Tô Tô không biết đi bao lâu, nàng dần dần, sợ độ ẩm thân thể người đỡ kia chợt biến mất.

Tuy rằng nhiệt độ cơ thể Tiêu Lãm rất thấp, nhưng là y cũng không mất đi hô hấp.

Càng tới gần chỗ Quý sư thúc đóng quân, triệu chứng của y ngày càng ổn định.

Mãi cho đến lúc sau, y thậm chí còn không cần để Tô Tô đỡ, cũng có thể đứng thẳng thân mình tự đi.

Có một khắc như vậy, Tô Tô ôm hi vọng, viên thuốc kia của y thật sự có tác dụng, có thể khôi phục miệng vết thương trí mạng của y, làm cho cho một lần nữa tốt lên.

Y đột nhiên dừng bước.

Dung nhan người đàn ông dưới ánh trăng như trích tiên, trên bạch y của y dính máu, nhưng không tổn thương chút tao nhã của y.

Tô Tô hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiêu Lãm nhìn nàng, mím môi nói: “Người đi về trước, trong chốc lát ta sẽ không trở về. Không thể để cho người ta biết người bị khống chế. Nhớ kỹ, ta là bị thương là do yêu quái, xà yêu kia quá lợi hại, ta nhất thời không địch lại, bị chút vết thương nhẹ.”

“Không, là, là ta.....”

Tiêu Lãm im lặng nhìn chăm chú vào nàng, giọng nói của Tô Tô như bị ngăn chặn, một chữ cũng không nói được.

Nàng chợt hiểu được gì đó, ánh mắt đỏ bừng.

Tiêu Lãm sẽ chết, y lừa nàng! Trên đời làm sao có dược vật gì có thể làm người ta khởi tử hồi sinh, Khuynh thế hoa màu xanh biếc đã bị Tang Tửu ăn, tất cả thần đều mất đi, không ai có thể cứu được Tiêu Lãm.

Y ăn thuốc kéo dài sinh mệnh, nhưng cũng chỉ có trong chốc lát.

Tiêu Lãm bình tình nói: “Từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, binh bất yếm trá, đối với Chu quốc mà nói, đây quả thật là phương thức đơn giản nhất. Diệp Tam tiểu thư, không có chút quan hệ gì với người.”

“Coi như là thành toàn ta.” Y thấp giọng nói: “Một tướng lĩnh, nên chết ở chiến trường.”

Y nhìn chăm chú vào nàng, Tô Tô im lặng gật đầu.

Y đột nhiên cười rộ lên, tươi cười mang theo vài phần thỏa mãn: “Như vậy đừng quay đầu lại, đi về phía trước đi.”

Tô Tô nhắm mắt, xoay người đi về phía đối diện.

Tiêu Lãm nhìn bóng lưng nàng, chờ đến khi không nhìn thấy nàng, trong mắt y mới mang vài phần sắc thái dật dàng.

Giờ khắc này y như trước biết mình là ai.

Y muốn làm không ít chuyện, nhưng y là Tiêu Lãm, vì thế y nói: “Diệp Tam tiểu thư, tại hạ cầu người, nếu có một ngày, Bạng Thường có xung đột với người, mong người bất luận thế nào, tha nàng một mạng.”

Thiếu nữ nghe được lời nói của y, dừng bước chân, không quay đầu lại.

Nàng nói: “Được.”

Tiêu Lãm không nói nữa, nàng đi bước một đi ra khỏi tầm mắt của y. Y thấp giọng nói: “Thật có lỗi.”

Kỳ thật lời muốn nói có nhiều, ví dụ như triều đại này rung chuyển bất an, Đạm Đài Tẫn ngay cả người cũng lợi dụng, người sau này có thể làm sao bây giờ?

Tiêu Lãm rút dao găm trong ngực ra, ngực y không có một giọt máu, sắc mặt lạnh lẽo tái nhợt, giống như mặt của một khối thi thể.

*

Đối với Tô Tô mà nói, đêm này thật sự quá hỗn loạn.

Nàng ôm đầu gối, Câu Ngọc cùng nhau yên lặng với nàng. Nó biết, đối với con dân Đại Hạ, Tiêu Lãm vốn là thần.

Nếu để người khác biết, Tô Tô giết Tiêu Lãm, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cả nhà Diệp gia đều bị tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà.

Không ai sẽ tin tưởng Tô Tô bị trúng thuật con rối, cái loại này chưa từng được nghe lần nào, cãi lại đều chỉ là vô ích.

Tô Tô sẽ bị thiên hạ khắp nơi khinh miệt, nàng sẽ không thể sống tốt. Nếu có nơi nào có thể thu lưu nàng, chỉ còn bên người Đạm Đài Tẫn.

Nhưng Câu Ngọc biết, Tô Tô chưa từng hận một người như vậy.

Viên tâm mềm mại của nàng, đã bị dao găm kia tối nay đâm qua. Tô Tô năm Diệt hồn châu, không nói được một lời.

Thiếu nữ sắc mặt tái nhợt ở trong bóng đêm, có vẻ thống khổ không chịu nổi.

Nàng nhìn bàn tay vấy máu của mình, nói: “Câu Ngọc, ta giết Tiêu Lãm.”

Câu Ngọc nói: “Tiểu chủ nhân, không trách người, người là bị khống chế.”

“Không, trách ta.” Tô Tô nói: “Trách ta tự đại, nghĩ đến đi đến bên người Đạm Đài Tẫn là có thể thay đổi thế cục, chính là thành cục diện như hiện giờ.”

Câu Ngọc cũng muốn khóc, nó so với ai đều rõ ràng hơn, đối với Tô Tô mà nói, bị thuật con rối khống chế giết Tiêu Lãm, so với làm nàng đi chết còn khó chịu hơn.

Nó ở trong lòng mảng Đạm Đài Tẫn một vụn lần, lại chỉ có thể tản ra vàng sáng ấm áp, sưởi ấm cho Tô Tô.

Giọng điệu mất tiếng của thiếu nữ hòa vào bóng đêm, Câu Ngọc nghe thấy nàng nhẹ giọng nói: “Ta hận hẳn.”

*

Thời khắc đuôi chỉ tơ hồng của Đạm Đài Tẫn biến mất, lão đạo vui vẻ nói: “Bệ hạ! Thành công, Tiêu Lãm chết rồi!”

Đạm Đài Tẫn không nói, vào lúc thuật con rối biến mất, chỉ có thể chứng minh một việc——thiếu nữ trúng thuật con rối hoàn thành sứ mệnh

của mình.

Thiếu niên thần sắc âm lệ, ở trong bóng đêm có vẻ hết sức trầm tĩnh.

Hắn ngồi dựa vào xe liền khắc Cửu Đầu Điều, quyết đoán hạ lệnh: “Tiến công Thương Châu!”

Quân đội vận sức chờ phát động chậm rãi bắt đầu công thành.

Dương Ký vuốt ve râu mình, biết Thương Châu không thủ được. Cho dù Diệp Khiếu đến đây thì thế nào! Tiêu Lãm đã chết, chiến hồn Đại Hạ từ nay về sau biến mất.

Luận thủ thành cùng vũ lực, thiên hạ không có người có thể thắng Tiêu Lãm.

Càng nói gì bệ hạ còn có hổ yêu cùng thi yêu.

Cây đuốc chiếu sáng lên bầu trời đêm, để vương một thân màu đen hé mắt nhìn về phía tường thành Thương Châu.

Vô số binh lính đặt thang lên, huyết tinh, kêu rên, vang vọng trong đêm tối. Không biết qua bao lâu, có người báo lại—

“Báo—Bệ hạ, Tiêu Lãm đã trở lại!”

Lời vừa nói ra Đạm Đài Tẫn giật mình, nâng ánh mắt lên.

Quả nhiên thấy phía trên tường thành, một bóng dáng mặc chiến giáp màu trắng.

Sắc mặt Tiêu Lãm tái nhợt, như tờ giấy trắng không có sinh mệnh, đồng tử y cũng không có sắc thái, nhưng là thân hình giống như một tòa núi lớn, đứng lặng ở phía trên tường thành.

Y cứng ngắc nâng lên tay, binh lính ngay ngăn có trật tự bản tên.

Lão đạo trong cờ Chiêu Hồn hừ lạnh: “Ăn Huyết đào đan thi yêu ngưng ra nhưng là nỗ mạnh hết đà, y rất nhanh hóa thành thi yêu, bệ hạ không cần lo lắng.”

Dương Ký vừa nhìn thì thấy vẻ mặt vốn thả lỏng của bệ hạ, chợt trở nên mờ mịt.

Đạm Đài Tần cầm cờ Chiêu Hồn, thiếu niên bối rối hỏi lão đạo: “Người không phải nói với cô, nàng sẽ trở về sao!”

Lão đạo sừng sốt hồi lâu, mới hiểu được Đạm Đài Tần nói có ý tứ gì—

Kế hoạch của bọn họ, một khi người Đại Hạ biết là Diệp Tịch Vụ giết Tiêu Lãm, như vậy người khắp thiên hạ sẽ khinh miệt nàng.

Nàng không có chỗ để đi, chỉ có thể trở lại bên cạnh bệ hạ.

Nhưng mà Tiêu Lãm cuối cùng thế nhưng lại lựa chọn bảo hộ Tô Tô, ăn huyết đào đan, giấu diếm tất cả thay nàng, ngăn trở thiên hạ nhục mạ.

Tiêu Lãm duy trì một hơi cuối cùng, chịu phản phệ một chút một chút thống khổ, đi vào chiến trường, chỉ huy binh tác chiến, nhất định—

Thiếu nữ y bảo hộ, từ nay về sau như trước thiên quang minh nguyệt như cũ, không nhiễm một hạt bụi.

Nếu không nàng sẽ trở lại.

Hết chương 55!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Mong Muốn

Edit:Ánh

BETA: Thạch Anh

~~~

Phía chân trời lộ ra màu trắng bạc, tiếng trống trận dần dần ngừng lại, không biết là ai phát ra tiếng rên rỉ đầu tiên.

“Tuyên vương chết rồi, thành Thương Châu sắp bị hạ——”

Thành Thương Châu bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, dân chúng còn chưa kịp thu dọn đồ đạc, hoảng sợ chạy ra khỏi nhà.

Các binh lính của quân Đại Chu lẫn vào cùng với quái vật, vị hoàng đế trẻ tuổi của họ vừa đáng sợ lại tàn nhẫn, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thành Thương Châu đã chìm trong hỗn loạn. Màn kiệu trên xe ngựa được vén lên, hiện ra một gương mặt lộ rõ vẻ khó tin.

Diệp Băng Thường nắm lấy cổ tay nha hoàn Tiểu Tuệ, sắc mặt trắng bệch: “Bọn họ nói cái gì? Nói cho ta, là ta nghe lầm rồi.”

Tiểu Tuệ khố sở mà nhìn nàng ta: “Trắc Vương phi.”

Tiểu Tuệ nhìn Diệp Băng Thường, đuôi mắt nàng ta đỏ lên, trong ánh mắt mang theo khó có thể tin, khiếp sợ lại bi thương, nàng ta như là bỗng nhiên mất đi hồn phách, túm chặt tay ngọc nhỏ dài của Tiểu Tuệ, bất tri bất giác dùng sức rất lớn.

Tiểu Tuệ nói: “Vương phi, tay của nô tỳ...”

Diệp Băng Thường thất hồn lạc phách mà buông ra: “Sao có thể, điện hạ...”

“Bẩm Trắc Vương phi, Thương Châu rối loạn, Diệp đại tướng quân bọn họ cầm cự không được bao lâu nữa, chỉ một lát nữa thôi là đại quân Chu quốc sẽ tấn công vào, thuộc hạ ngay lập tức hộ tống người rời đi!” Một người mặc áo giáp thống lĩnh, trên mặt dính máu tươi, vội vàng nói.

Thống lĩnh vừa chạy từ trên toà thành hỗn loạn xuống dưới, hiểu rõ tình thế hiện tại tồi tệ như thế nào.

Tuyên vương điện hạ vẫn luôn canh giữ thành đến tận khi những tia nắng mặt trời đầu tiên ló rạng.

Điện hạ mặc bộ chiến giáp màu trắng, sắc mặt đã xám xịt. Sự ra đời của Tiêu Lãm chính là hy vọng của Đại Hạ, người chiến đấu tới hơi thở cuối cùng, sau đó nắm lấy thanh kiếm bạc của mình rồi cùng chiến mã chết ở trên chiến trường.

Thống lĩnh từ xa nhìn thấy, ở một nơi khác dưới bầu trời bao la, vị đế vương trẻ tuổi ngồi trên cỗ xe liễn Cửu Đầu Điều, lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào khoảnh khắc Tiêu Lãm ngã xuống.

Phía sau lưng tiểu bạo quân, lá cờ trên xe bị thổi tung bay phấp phới, giống như hai cánh chim đang bay lượn.

Thi yêu bị binh lính Đại Hạ với trùy yêu sư chém thành từng mảnh, các binh lính Chu quốc sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức thì giống như mãnh hổ, leo lên thành lâu, thế như chẻ tre.

Theo sau đó là tiếng Hồ yêu rít gào lao về phía cửa thành.

Chính vào khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều hiểu rằng, Thương Châu không giữ được nữa rồi.

Tay chân Diệp Băng Thường lạnh buốt, nước mắt chảy dài trên mặt, Tiểu Tuệ đỡ nàng ta. Xa phu nhanh chóng vào chỗ, chuẩn bị sẵn sàng dẫn bọn họ chạy ra khỏi Thương Châu.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, ở lại một toà thành đã bị công phá nguy hiểm như thế nào.

Trước khi buông màn kiệu, Diệp Băng Thường nhìn thấy một thiếu nữ đi tới từ cuối con phố dài.

Đó là Tam muội muội của nàng ta——

Chiếc váy màu vàng kim của thiếu nữ tựa như được tô điểm bởi ánh mặt trời, ánh mắt nàng lạnh như băng, nhìn người dân trong thành hoảng loạn chạy trốn. Thiếu nữ mang một thanh kiếm trên lưng, nàng từ xa nhìn chăm chăm vào lá cờ xí đã rơi xuống, lặng lẽ nghe tiếng gào khóc bi thương trong không gian yên tĩnh, ánh mắt nàng như hồ sâu thẳm mười hai.

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Băng Thường, Tô Tô ngẩng đầu, xa xa liếc mắt nhìn Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường không nói được thành lời, nhưng mà vào lúc đó nàng ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Giống như một vị tu giả vô tình vô dục, dùng ánh mắt không có cảm xúc liếc nhìn mình. Thế nhưng ngay sau đó, thiếu nữ đi về phía nàng ta, cảm giác lạnh thấu xương ấy đột nhiên biến mất.

Tô Tô nói: “Thương Châu sắp phá, nơi này rất nguy hiểm, người trở về kinh thành đi.”

Diệp Băng Thường hỏi theo bản năng: “Còn muội thì sao?”

Tô Tô nhìn nàng ta.

Diệp Băng Thường mím môi, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ muội muốn ở lại đánh giặc, nhưng, nhưng muội là nữ nhân.....”

Tô Tô không nói gì, nàng từ trong ngực mình lấy ra một lá bùa che dấu hơi thở của mình, đặt vào lòng bàn tay Diệp Băng Thường: “Mang theo cái này, yêu quái sẽ không dễ dàng tìm được người, người với Trương thống lĩnh trở về kinh thành.”

Diệp Băng Thường còn muốn nói gì đó, Tô Tô mặc kệ nàng ta, quay người đi phía Thương Châu.

Vô số người chạy trốn ra bên ngoài, chỉ có nàng là người duy nhất đi vào trong.

Ngàn vạn người, nàng ngược dòng mà đi.

Tiểu Tuệ nhìn thấy tay Diệp Băng Thường nắm chặt lấy làn váy, bất an mà gọi một tiếng: “Vương phi.....”

Diệp Băng Thường buông tay ra, ngẩn ngơ nói: “Trở về kinh thành.”

Một thanh trường thương đột ngột bay đến, Diệp Khiếu đã chiến đấu một đêm, mắt thấy không thể né tránh được, sắp bị bắn trúng.

Thanh kiếm Bạc chiết xạ ánh nắng, va chạm vào trường thương, trường kiếm ngay lập tức gãy.

Diệp Khiếu được nâng dậy từ trên mặt đất, thấy người tới, gân xanh trên trán ông nháy lên: “Tam nha đầu!”

Trên mặt Tô Tô toàn là máu, nâng Diệp Khiếu dậy, đưa ông vào trong thành: “Cha, đã có lệnh rút binh rồi, sao người vẫn chưa đi?”

Diệp Khiếu nói: “Lão tử làm gì là việc của lão tử, nha đầu chết tiệt này, không phải ta đã để con trở về kinh thành rồi sao! Con muốn làm tổ mẫu tức

chết có đúng hay không!”

Ông dường như đã già đi rất nhiều: “Tuyên vương chết ở trên chiến trường, cha nếu vẫn còn tồn tại mà trở về, không có cách nào giải thích được.”

Tô Tô lau đi vết máu trên mặt, bình tĩnh nói: “Người không thể chết được, Đại Hạ đã mất đi một vị anh hùng, cha, người là chiến thần của Đại Hạ, chỉ cần người còn tồn tại, Đạm Đài Tẫn sẽ không thể xâm chiếm Đại Hạ nhanh như vậy.”

Câu Ngọc nghĩ rằng nàng sẽ rất khổ sở, nhưng không ngờ được rằng nàng tỉnh táo lại rất nhanh, nàng giống như là lớn lên ngay sau một đêm, cả người trở nên cứng cõi hơn.

Trước đây Hành Dương Tông bảo vệ nàng, sư huynh sư đệ yêu quý nàng, Câu Ngọc làm bạn với nàng, giảng giải tu chân đạo với nàng. Tô Tô thiên phú rất giỏi, không phải chịu quá nhiều mất mát. Nhưng bây giờ, dưới ảnh hưởng của thuật con rối của Đạm Đài Tẫn, nàng tự tay giết chết Tiêu Lãm.

Câu Ngọc không thể đo đếm được nỗi đau sâu trong nội tâm của nàng, nhưng biết chuyện này có bao nhiêu nghiêm trọng.

Lục hoàng tử Đại Hạ Tiêu Lãm ——

Ngay từ khi sinh ra, quốc sư đã từng bói mệnh cho y, Tiêu Lãm có liên quan với long mạch.

Tiêu Lãm chết đi, có nghĩa vận mệnh quốc gia Đại Hạ bắt đầu suy kiệt.

Nếu Tô Tô không liên quan đến chuyện này thì tốt biết bao, nhưng cố tình, chuyện này lại tàn nhẫn như thế.

Chính tay nàng đã đâm dao vào trái tim Tiêu Lãm, Tiêu Lãm đã nói cho nàng không cần quay đầu lại, hãy cứ đi tới phía trước. Cuối cùng dựa vào nghị lực lớn như thế nào mà y đã chết ở chiến trường, bảo vệ được Tô Tô và toàn bộ Diệp gia?

Trong lòng Câu Ngọc cũng nặng trĩu, nếu không phải vì lúc trước nó sơ sẩy, tiểu chủ nhân đã không trúng phải thuật con rối.

Lời Tô Tô nói đã đánh thức Diệp Khiếu, Diệp Khiếu cũng là một người sáng suốt, đành phải cùng đại quân tạm thời rút lui lại.

Tô Tô từ xa nhìn thấy quân đội Đại Chu đông nghìn nghịt tiến lại đây, có một xe liền Cửu Đầu Điều tôn quý vô song huyền sắc dừng lại ở đó, thiếu niên ngồi ngay ngắn trên xe, nàng đột nhiên hỏi: “Cha, có cung tiễn không?”

Diệp Khiếu nói: “Cái gì?”

Tô Tô cầm lấy cung tiễn của một binh sĩ, mũi tên sắc bén đâm thủng ngón trỏ nàng, vẻ mặt lãnh đạm, rút cung cài tên.

Tiếng mũi tên bay như xuyên thủng bầu không, đón ánh mặt trời, thẳng tắp bay về phía người thiếu niên mặc huyền y.

Câu Ngọc hô lớn: “Tô Tô! Không được!”

Nàng tập trung tiên lực, cung tiễn mang theo màu vàng kim nhàn nhạt, xuyên qua hai quân, cuối cùng bắn vào lá cờ xí nước Đại Chu ở phía sau Đạm Đài Tẫn.

Sau đó cờ xí ngã xuống.

Nhập Mộc Ngưng sừng sốt nói: “Bệ hạ cẩn thận.”

Nàng ta vội vàng phi thân bay lên, mang theo Đạm Đài Tẫn né tránh khỏi lá cờ xí đã đứt gãy.

Nàng ta ngẩng đầu thì thấy sắc mặt Đạm Đài Tẫn tái nhợt đến dọa người.

Thiếu niên chật vật mà ngẩng đầu, nhìn về phía hai quân đang giao chiến, nhỏ giọng lầm bầm: “Nàng muốn ta chết?”

Nhập Mộc Ngưng nâng hăn dậy, với nhãn lực bất phàm của nàng ta, tất nhiên rất nhanh biết được mũi tên này là từ đâu bắn tới.

Đạm Đài Tẫn bật cười một tiếng, ngón tay chống lại môi, nói rất nhanh, giống như đang thuyết phục mình: “Không sao cả, dù sao Tiêu Lãm chết rồi.”

Tiêu Lãm chết rồi, Đại Hạ cũng cầm cự không được bao lâu nữa.

Hoàng đế Đại Hạ mềm yếu, Triệu Vương là một kẻ vô dụng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, hơn mười năm ăn chơi hưởng lạc, làm Đại Hạ sinh ra một đồng sâu mọt.

Tiêu Lãm vừa chết, xương cốt Đại Hạ liền gãy.

Hăn nói những lời này với giọng điệu khinh thường trào phúng, Nhập Mộc Ngưng nhìn hăn mím chặt môi, biết tâm trạng bệ hạ đang rất không tốt.

Hăn công phá Thương Châu, cũng không hề vui vẻ như dự đoán.

Dù có thể chính hăn cũng không biết, loại cảm giác khó chịu này đến từ đâu.

Nhập Mộc Ngưng rút kiếm ra, nhìn về phía Đại Hạ, thiếu nữ kia đã không thấy đâu nữa.

Cuộc chiến tranh này, từ tháng bảy đánh tới tháng mười một.

Gió Thu xào xạc, sắp đến đầu mùa đông.

Thời điểm Tô Tô khoác áo choàng đỡ tổ mẫu ra cửa, bá tánh kinh thành đầy mặt u sầu.

Trong giọng nói lão phu nhân cũng có vài phần bất an, nắm lấy tay Tô Tô: “Tịch Vụ, con nói xem lần này Hà Thành lại có thể trụ được bao lâu? Cha với ca ca con có thể xảy ra chuyện hay không?”

Tô Tô im lặng một lát, cười an ủi lão phu nhân: “Không có việc gì đâu tổ mẫu, người phải tin tưởng cha, cha đã ngồi trên lưng ngựa chiến đấu hơn nửa đời người rồi, kinh nghiệm đánh giặc dù sao cũng nhiều hơn người khác. Người ngày ngày cầu nguyện với thượng thần, tiên nhân sẽ phù hộ cha với ca ca.”

Lão phu nhân không nói gì.

Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, bốn tháng nay, quân đội của Đạm Đài Tẫn không có người có thể kháng cự lại, từ sau khi nắm lấy Thương Châu, hấn liên tục công phá Viên Châu, thậm chí tháng trước thủ thành tướng lĩnh Xa Phái thành trực tiếp mở cửa thành đầu hàng.

Thật là đáng sợ.

Diệp Khiếu với đại ca của Tô Tô lui về Hà Thành, tiếp tục thủ thành.

Nếu Hà Thành lại bị Đạm Đài Tẫn công hãm, Đại Hạ bị diệt, chỉ là chuyện sớm muộn.

Tô Tô với lão phu nhân đi dâng hương.

Xe ngựa không nhanh không chậm mà chạy một mạch, đại quân Đạm Đài Tẫn ngày càng tiến gần, làm cho cả kinh thành nhiễm bầu không khí áp

lực.

Tô Tô dựa ngòi ở trên xe ngựa, chợt cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, nàng tới thế giới này đã sắp được một năm.

Năm ngoái cũng là sau khi dâng hương, nàng nhập vào thân thể Diệp Tịch Vụ. Ở trong tay sơn tặc, nguy hiểm chạy trốn mới gặp Đạm Đài Tẫn.

Có lẽ là bóng ma năm trước, lần này dâng hương lão phu nhân cũng thay đổi chùa miếu.

Tô Tô vừa mới xuống xe ngựa đã nghe thấy tiếng chuông chùa miếu vang ở bên tai, kéo dài không dứt.

Tiểu hòa thượng áo xám đang rung chuông.

Lão phu nhân đi vào dâng hương, Tô Tô ở dưới bậc thang chờ bà.

Một thiếu nữ mặc cung trang sắc mặt tái nhợt đi xuống bậc thang, lúc nhìn thấy Tô Tô, hai mắt nàng ta bỗng nhiên mở to, nổi giận ùng ùng chạy tới: “Diệp Tịch Vụ!”

Tô Tô kinh ngạc nhìn nàng ta, cảm thấy có chút quen mặt.

Xuân Đào ở phía sau nhắc nhở nói: “Cửu công chúa sao lại ở đây?”

Thì ra là Cửu công chúa.

Cửu công chúa thấy Tô Tô thì giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, túm chặt lấy cổ áo choàng của Tô Tô: “Diệp Tịch Vụ, người có thù oán với bản công chúa có phải hay không!”

Tô Tô hất tay nàng ta ra.

“Có chuyện gì từ từ nói, đừng động tay động chân, ta sẽ không khách khí với người nữa đâu.”

Vẻ mặt Cửu công chúa tiều tụy, vẻ mặt nghiêm khắc nói: “Đều tại người dẫn sói vào nhà, làm Đạm Đài Tẫn thuận lợi trở về Chu quốc lên ngôi hoàng đế. Người ngu xuẩn còn không quản được trái tim hăn, nếu không..... Nếu không thì bản công chúa cũng không đến mức.....”

Tô Tô hỏi: “Người không đến mức cái gì?”

Cửu công chúa dậm chân, giọng căm hận nói: “Phụ hoàng cũng sẽ không bắt bản công chúa hòa thân với Đạm Đài Tẫn!”

Lời này vừa nói ra, đừng nói là Tô Tô không ngờ đến, Xuân Đào đều trừng lớn mắt.

Từ xưa đến nay, đánh giặc đánh không thắng, cũng chỉ có thể cầu hòa. Từ sau khi Tiêu Lãm chết, Đại Hạ liên tiếp bại lui, Hoàng Thượng muốn giảng hòa, thế nhưng còn tính toán gả Cửu công chúa cho Đạm Đài Tẫn.

“Người cũng biết..... Bốn cung lúc trước đối xử với hăn như thế nào.” khuôn mặt nhỏ của Cửu công chúa tái nhợt: “Hăn nhất định sẽ tra tấn bốn cung đến chết.”

Không sai, trước kia coi Đạm Đài Tẫn như là con chó để trêu đùa, trừ Triệu Vương, chính là Cửu công chúa mắt cao hơn đình.

Nếu nàng ta thật sự rơi vào tay Đạm Đài Tẫn, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

“Bốn cung mặc kệ, người..... Người nhất định phải tìm cách giúp ta!”

“Đây là quyết định của phụ hoàng người, đâu có liên quan gì tới ta?” Tô Tô nói.

“Người, đồ không biết cố gắng này, người chính là thê tử của hãn đó!”

Tô Tô mặt vô biểu tình nói: “Người nói đúng, ta chính là không biết cố gắng.”

“Người!”

Tô Tô đi hai bước, thấy Cửu công chúa sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhớ tới nàng ta là muội muội mà Tiêu Lãm thương yêu nhất, nàng thở dài, nói: “Cửu công chúa yên tâm, hãn sẽ không đồng ý.”

Cửu công chúa kinh ngạc nhìn nàng: “Cái, cái gì?”

Tô Tô nghĩ thầm, bởi vì hãn muốn chính là Diệp Băng Thường.

Hết chương 56!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: Hoà Thân

Edit: Ánh

BETA: Thạch Anh

~~~

Xuân Đào lo lắng sốt ruột mà nhìn theo bóng dáng Cửu công chúa.

“Hoàng thượng sao có thể làm ra quyết định này, tiểu thư, người nói hạt nhân...Không, Đạm Đài bệ hạ sẽ đồng ý sao?”

Ở trong lòng Xuân Đào, Đạm Đài Tẫn vẫn luôn là phu quân của Tam tiểu thư. Phu quân Tam tiểu thư, sao có thể cưới Cửu công chúa được?

Xuân Đào lẩm bẩm nói: “Quá hoang đường.”

Tô Tô nói: “Còn có thể hoang đường hơn.”

Xuân Đào kinh ngạc nói: “Tiểu thư nói cái gì?”

Tô Tô sờ sờ đầu nàng ấy.

Xuân Đào bĩu môi: “Tiểu thư ra khỏi cửa một chuyến, trở về thay đổi thật nhiều.”

“Thay đổi chỗ nào.”

“Tiểu thư trước kia rất hay cười, giọng điệu nói chuyện cũng vui vẻ.”

Xuân Đào dùng ngón tay chỉ vào đôi mắt nàng: “Lần này sau khi tiểu thư trở về, trong ánh mắt đã không còn ý cười.”

Đặc biệt là khi nhắc tới Đạm Đài bệ hạ, đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng như phủ một lớp băng.

Tô Tô ngẩn người, ngay sau đó nhẹ nhàng cười: “Người nhìn nhầm rồi.”

Trong lòng nàng âm thầm cảnh giác, ngay cả Xuân Đào cũng có thể nhìn ra cảm xúc của nàng, đây cũng không phải là một chuyện tốt. Giết Tiêu Lãm làm cho nàng canh cánh trong lòng, ngay cả đạo tâm cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng mà nhiệm vụ của Tô Tô còn to lớn hơn, nàng vốn dĩ nên giữ tỉnh táo.

Tà cốt, tà cốt mới là quan trọng nhất.

Còn lại hai năm nữa, nếu trong vòng hai năm tà cốt không được rút ra, những con đại yêu dưới Hoang Uyên dốc hết toàn bộ lực lượng, thế giới này sẽ hỗn loạn.

Làm Đạm Đài Tẫn hiểu yêu hận.

Tô Tô trầm ngâm.

Lão phu nhân một lát sau đã đi ra, trên cổ tay bà mang một chuỗi Phật châu, vẻ ưu tư không hề biến mất. Tô Tô bước tới đỡ bà, vẻ mặt bà càng thêm buồn bã: “Tịch Vụ của bà tốt như vậy, sau này phải làm sao bây giờ?”

“Tổ mẫu đừng lo lắng, con không sao cả.”

Thân phận của Tô Tô ở kinh thành vô cùng xấu hổ, trước kia từng thành thân với Đạm Đài Tẫn, cũng đủ làm các phu nhân tiểu thư ở kinh thành nhìn nàng với ánh mắt khác.

Giống như Cửu công chúa đã nói, hiện tại bên ngoài đều đang đồn thổi, Đạm Đài Tẫn dùng Diệp tam làm ván cầu để rời khỏi hoàng cung, rồi trở về

Chu quốc.

Tô Tô bị cưỡng ép mang thêm tội danh. Hiện giờ Diệp Khiếu với Diệp Thanh Vũ còn đang đánh giặc, không ai dám động vào Tô Tô.

Tô Tô nghĩ thầm, nếu không có Tiêu Lãm, nàng sẽ bị người trong thiên hạ thóa mạ.

Rốt cuộc mọi người đều rõ ràng, Đại Hạ bị thua chỉ là chuyện sớm muộn.

Hơn mười năm quá khứ huy hoàng của Đại Hạ, kết thúc.

Quả nhiên không bao lâu sau, truyền đến tin tức hoàng đế Đại Hạ cầu hòa.

Hạ Quốc thỉnh cầu ngưng chiến, nguyện ý dâng lên châu báu ngọc khí, hàng năm thượng cống, lễ tạ thần đưa Cửu công chúa đi hòa thân.

Khi trận tuyết đầu đông đầu tiên rơi xuống, sứ giả vội vã lao tới chiến trường, nói ý định cho Đạm Đài Tẫn.

Không bao lâu sau, Chu quốc tặng một món quà đáp lễ.

Là đầu của vị sứ giả.

Đôi mắt sứ giả trừng lớn, biểu tình hoảng sợ.

Vừa nhìn thấy cái đầu kia, hoàng đế Đại Hạ suýt nữa thì tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Tô Tô ở phòng viết thư, thân phận nàng hiện tại không được ưa thích, nên hiếm khi ra cửa. Nàng không biết binh pháp, đành phải viết tất cả các phương pháp khắc chế yêu vật viết lên trên giấy, gửi cho cha và ca ca.

Có một câu mà Đạm Đài Tẫn nói rất đúng, Tiêu Lãm chết rồi, cột sống của Đại Hạ liền đứt.

Hiện tại vẫn thần cả triều hầu như đều muốn cầu hòa.

Diệp Khiếu sau khi biết tình huống trong triều, trong lòng lạnh một nửa.

Phái chủ chiến cuối cùng chỉ còn lại có Diệp gia.

Diệp Khiếu đã cố gắng kiên trì, tới tháng Giêng, khi tuyết rơi trĩu cành ở kinh thành, Đại quân Chu quốc tiến sát, đánh tới Gia Dục Quan.

Gia Dục Quan là nơi mà năm đó Tô Tô nhảy sông để bảo vệ Diệp Thanh Vũ.

Nhưng mà lần này, Diệp Thanh Vũ chết rồi.

“Trên người tiểu tướng quân trúng mấy chục mũi tên, hi sinh ở sông Gia Dục.”

Thời khắc tin tức truyền về, lão phu nhân hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. Hốc mắt Tô Tô nóng lên, trong lòng cũng có nỗi buồn không nói nên lời.

Không bao lâu sau di thể Diệp Thanh Vũ đã được đưa trở về.

Diệp Lam Âm cuối năm ngoái đã gả cho người ta, Diệp Triết Vân từ sau lần bị Huyết quạ kinh hách, nhiễm bệnh nặng. Diệp gia hiện giờ chỉ còn một vị tứ thiếu gia với Tô Tô.

Tô Tô nhìn đệ đệ, nhìn người tiểu binh khiêng linh cữu hồi kinh.

Cũng gặp được vị tướng quân trẻ tuổi nằm trong quan tài.

Những miệng vết thương trên người y bắt đầu hư thối, trên người đều là vết dâm, đệ đệ Diệp Tứ đứng bên cạnh Tô Tô hoảng sợ mà nhìn Diệp

Thanh Vũ nằm trong quan tài, nhất thời không dám nhận.

Tô Tô nói: “Qua đập đầu rồi mang đại ca về nhà.”

Tiểu mập mập bị nàng lôi kéo, khóc sướt mướt.

Bọn họ mang Diệp Thanh Vũ về nhà.

Xuân Đào kinh hoảng chạy vào: “Tiểu thư, hiện tại bên ngoài đều đang nói, Hoàng Thượng lại phái sứ giả đi cầu hòa!”

Tô Tô nghe vậy, trong lòng có loại dự cảm không tốt, quay đầu lại nhìn Xuân Đào.

“Lần này Đạm Đài bệ hạ đồng ý, chẳng qua...Chẳng qua Chu quốc muốn mời tòa thành trì trong Gia Dục Quan, yêu cầu Diệp gia lưu đày. Còn, còn có...”

Tô Tô thấy bộ dáng Xuân Đào khó có thể mở miệng, bình tĩnh nói: “Còn có cái gì nói thẳng đi, dù sao sẽ không càng tồi tệ hơn chuyện Diệp gia lưu đày.”

Sắc mặt Xuân Đào khó coi mà nói: “Đạm Đài bệ hạ muốn Hoàng Thượng đưa goá phụ của Tuyên vương qua. Cũng, cũng chính là đại cô nương.”

Tô Tô sớm biết rằng sẽ có ngày này, lau nước mắt trên mặt cho Xuân Đào, nói: “Đừng khóc, ta biết rồi.”

“Tiểu thư, hạt nhân hãn... Hãn khi nào đổi đại cô nương...” yêu cầu này của Đạm Đài Tần làm tất cả mọi người khiếp sợ, hãn không muốn Cử công chúa, ngược lại yêu cầu Hạ Quốc đưa Diệp Băng Thường qua đó.

Đối với Đại Hạ mà nói có thể nói là vô cùng nhục nhã. Goá phụ Tuyên vương nếu thật sự đưa cho hãn, chẳng khác nào ném thể diện của Hạ Quốc

đi rồi dẫm trên mặt đất.

Tô Tô mím môi, không trả lời Xuân Đào.

“Hoàng Thượng đồng ý sao?”

““Nô tỳ không biết.”

Tô Tô không nói cái gì nữa, Xuân Đào vốn nghĩ rằng tam tiểu thư sẽ rất phần nộ. Giống như trước kia, một khi dính líu đến đại cô nương, tâm trạng tam tiểu thư đều rất tồi tệ.

Nhưng mà tam tiểu thư lại vô cùng bình tĩnh, phảng phất đã sớm đoán trước được ngày này.

Tô Tô vào nhà, dìu tổ mẫu dậy.

Một năm trôi qua, Diệp lão phu nhân ngày xưa vốn ung dung phú quý đã trở nên già đi rất nhiều.

Tô Tô đích thân chải tóc cho lão phu nhân, phát hiện trên đầu lão phu nhân đã điểm những sợi tóc bạc. Nếp nhăn hằn lên trên khóe mắt bà, làm bà dường như suy sụp trong giây lát.

Lão phu nhân tin tức linh thông, việc hoàng đế Đại Hạ phái người cầu hòa, nhất định là bà đã sớm biết.

Hiện giờ trường tôn chết rồi, Diệp gia dần dần sụp đổ, thậm chí hoàng đế đã có ý định từ bỏ Diệp gia bọn họ để giữ lại Đại Hạ.

Tô Tô cầm lấy lược, còn chưa kịp chải vài cái đã bị lão phu nhân cầm tay.

“Hắn muốn đại a đầu, chính là nướng người ở trên lửa.” Lão phu nhân rưng rưng nói.

Tô Tô lắc đầu, không nói chuyện.

“Diệp gia trăm năm gia nghiệp, không ngờ tới sẽ thua trong nay mai. Ta hiểu biết hoàng đế, hẳn cuối cùng nhất định sẽ đồng ý. Tịch Vụ, cùng bà đi nhìn ca ca con, sau đó phân phát gia nô đi.”

Tô Tô nhẹ giọng nói: “Vâng.”

Nàng cùng lão phu nhân tế điện Diệp Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ hạ táng vôi vàng. Tô Tô rõ ràng, nếu không hạ táng, có lẽ ngay cả cái quan tài tử tế cũng không có.

Đại Hạ một khi trở thành tiểu quốc phụ thuộc, thì Diệp gia cũng không còn tồn tại nữa.

Diệp Khiếu từng giết vô số người Chu quốc.

Trong số những người này, có tướng quân, có Vương gia, Diệp Khiếu thời trẻ chính là ác mộng của con dân Chu quốc, cho nên Đại Hạ một khi đồng ý đầu hàng, giao Diệp gia ra chính là thành ý tốt nhất.

Hành vi như vậy tất nhiên làm người lạnh sống lưng, nhưng nếu không làm như vậy, Đại Hạ sớm muộn cũng sẽ diệt vong.

Tô Tô rũ mắt xuống, Diệp gia không còn nữa.

Đạm Đài Tấn thành công, trước đây thiếu niên vào đông tay bị đông lạnh đến bị loét, hiện giờ đã đứng trên vạn người.

Hắn cũng có được người mà hắn muốn nhất.

Khi Dương Ký vui rạo rức cầm công văn cầu hòa tiến vào, thiếu niên mặc huyền y nằm dựa ở trên giường chà lau một thanh cung.

“Bệ hạ, cái kẻ bất lực kia quả nhiên đồng ý!”

Khóe miệng Đạm Đài Tần cong cong lộ vẻ mỉa mai.

Dương Ký liếc nhìn Diệp Trữ Phong biểu tình nhàn nhạt đứng bên cạnh một cái, mở miệng nói: “Hoàng đế Đại Hạ đồng ý đưa Diệp gia đại cô nương tới, ít ngày nữa Diệp gia cũng sẽ bị lưu đày. Tin tức truyền đến, Diệp Khiếu đã bị triệu hồi kinh.”

Ngón tay trong tay áo Diệp Trữ Phong run rẩy.

Đạm Đài Tần buông cung tiễn, đôi mắt đen như mực nâng lên, nói: “Tin tức khác...”

“Ồ, bệ hạ yên tâm, Diệp đại cô nương ru rú trong nhà nửa năm qua, nghe được tin tức này, nàng không luẩn quẩn trong lòng.”

Đạm Đài Tần vẫn nhìn gã, vẻ mặt bất mãn.

Dương Ký không đoán ra được, thật cẩn trọng hỏi: “Chẳng lẽ...Bệ hạ còn muốn biết tin tức khác?”

Đạm Đài Tần ném cung ra ngoài: “Cút!”

Dương Ký thành linh bị cung ném trúng chân, đứng tại chỗ nháy hai cái: “Bệ hạ, thuộc hạ biết sai, thuộc hạ lập tức cút ngay.”

Dương Ký giống như chạy trốn chạy ra khỏi cung điện.

Nghĩ thầm, không đúng, gã làm sai chỗ nào? Không phải gã làm việc dựa theo bệ hạ yêu cầu sao.

Lúc đầu khi biết bệ hạ muốn nữ nhân của Tiêu Lãm, Dương Ký cũng cực kỳ khiếp sợ. Nhưng mà hoàng thất Đạm Đài có loại khẩu vị nặng nào chưa từng xuất hiện, ngẫm lại đây cũng không tính là gì nên Dương Ký yên tâm.

Hơn nữa Dương Ký gặp qua Diệp Băng Thường, diện mạo như hoa như ngọc, nói chuyện dịu dàng, bệ hạ sẽ thích nàng cũng không kỳ quái.

Cho nên vì sao gã lại bị đánh chứ?

Đầu xoay vài vòng, Dương Ký đột nhiên nhớ tới một người suýt chút nữa bị mình quên đi.

Người thiếu nữ vẫn cung cài tên, thiếu chút nữa một mũi tên bắn chết bệ hạ vào nửa năm trước.

Dương Ký run lập cập: “Không, không thể nào.”

Muốn Diệp Băng Thường không có gì vấn đề, nhưng là nếu nhớ mãi không quên một người thời thời khắc khắc muốn giết hãn, vậy mới đáng sợ!

Dương Ký nói thầm nói: “Cho nên rốt cuộc là thích ai?”

Huyết quạ bay vào trong đại điện, Chu quốc ấm áp như xuân, Huyết quạ run run đôi cánh màu đen kêu “Quác” một tiếng, đậu ở trên ống tay áo của Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn chăm chú nhìn nó, một lúc lâu sau, hãn nhéo con quạ đen một cái, lạnh lùng mở miệng: “Câm miệng, cô sẽ không thích một nữ nhân muốn giết cô, chỉ là còn chưa lạng nhục nàng đủ.”

Quạ đen: “Quác”.

Quạ đen nghiêng đầu liếc hãn một cái, vỗ cánh bay đi.

Đại trạch Diệp gia nháy mắt trống không, Xuân Đào với Hỉ Hỉ khóc lóc không chịu đi, Tô Tô lạng lẽ nhét trang sức trước kia của Diệp Tịch Vụ vào tay nải, dùng roi đuổi các nàng đi.

Mấy ngày trước quan binh đã đóng tại bên ngoài, hạ nhân có thể đi, người nhà họ Diệp lại một người đều đi không được.

Diệp Tứ tiểu mập mạp còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nằm ở trong lòng ngực Vân di nương, thích ý mà ăn đồ ăn.

Vân di nương ôm con trai, sắc mặt cũng không có một chút nôn nóng.

Mấy di nương còn lại đều lấy lòng mà nhìn Đỗ di nương, trên mặt Vân di nương mang theo ý cười như có như không, một chút đều không có vẻ hoảng loạn khi đại họa bùng nổ.

Nhìn thấy Tô Tô cùng lão phu nhân, vẻ thích ý trên mặt bà ta mới giảm xuống.

Tô Tô đỡ lão phu nhân, liếc mắt nhìn bà ta một cái, không hé răng.

Vân di nương là mẹ ruột của Diệp Băng Thường, hiện tại bên ngoài ai mà không biết tâm ý của hoàng đế Đại Hạ đối với Diệp Băng Thường. Đều nói hồng nhan họa thủy, nhưng là làm được họa thủy, liên quan người nhà cũng gà chó lên trời.

Vân di nương đã từng cẩn thận chặt chẽ, hiện tại từ trên người bà ta phát ra ngạo khí.

Nếu không phải biết Diệp gia sắp bị lưu đày, còn tưởng rằng Diệp gia thăng quan phát tài. Người ở bên ngoài nhìn ra, ngày Diệp Băng Thường trở thành Hoàng Hậu Đại Chu đều sắp đến, cũng khó trách Vân di nương một chút cũng không hoảng hốt.

Tô Tô chường mắt người như vậy, lại cũng lười tức giận với bà ta.

Nàng hiện tại càng lo lắng chính là phải thu xếp tổ mẫu như thế nào, lão phu nhân tuổi lớn, lại không có gia phó chiếu cố, người khác có thể chịu

được đi lưu đày đến nơi khổ hàn như Liễu Châu, lão phu nhân nhất định không chịu được.

Hơn nữa lưu đày cũng không phải là ngồi xe ngựa đi, là đi bộ đi đến.

Lão phu nhân liếc mắt nhìn Vân di nương một cái, bình tĩnh nói: “Vân di nương, lão thân muốn gặp đại a đầu.”

Hết chương 57!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: Nóng Lên

Editor: Ruby

BETA: Thạch Anh

—

Uy lực của lão phu nhân vẫn còn, Đồ di nương đành phải đáp một tiếng.

Bà ta thật sự có cách giải quyết, không bao lâu sau, Diệp Băng Thường đã xuất hiện trước cửa phủ nhà họ Diệp.

Quan binh Đại Hạ không dám thả người nhà họ Diệp ra ngoài, nhưng cũng không ai dám ngăn Diệp Băng Thường lại.

Diệp Băng Thường mặc một thân đồ trắng bước vào, quỳ gối hành lễ với Diệp lão phu nhân.

Nàng ta có một cái cằm xinh xắn, đem đến vài phần cảm giác người xinh đẹp nhưng mảnh khảnh, cảm giác này lại làm nàng ta thêm vài phần phong tình. Nếu muốn thể hiện hiếu thảo, đúng là đã làm được.

Lão phu nhân lạnh lùng nhìn nàng ta, trong mắt không có chút dịu dàng nào.

“Tất cả đi ra ngoài! Tịch Vụ và Băng Thường ở lại.”

Đồ di nương lo lắng nhìn con gái một cái, Diệp Băng Thường gật gật đầu, bà ta lúc này mới bề tở công tử đi ra ngoài.

Lão phu nhân nhắm mắt lại: “Đại a đầu, lão thân không biết người có dính líu với Đạm Đài bệ hạ từ bao giờ. Ngần ấy năm, lão thân để tay lên ngực tự hỏi, chưa từng đối xử tệ với người bao giờ. Người là người có bản

lĩnh, lão thân không trông mong người thắng chức nhanh để về sau chiếu cố đệ đệ, muội muội, chỉ cầu xin người một điều.”

Diệp Băng Thường mím môi, sống lưng thẳng tắp: “Tổ mẫu quá lời.”

“Đỗ di nương với tiểu Tứ, chắc người sẽ tự chăm sóc chiếu cố, không cần bà già như ta nhiều lời. Tam nha đầu còn trẻ, không hiểu chuyện, lại còn từng đắc tội với Đạm Đài bệ hạ. Liễu Châu là một nơi cực kỳ lạnh lẽo, Tam nha đầu còn chưa đến mười tám, nếu đi đến Liễu Châu thì đời này coi như bị hủy. Bà già này muối mặt xin người thỉnh cầu hoàng đế Chu quốc tha thứ, cầu xin ngài buông tha cho Tam nha đầu.” Lão phu nhân xót xa nói: “Cho dù là để nó lấy dân thường cũng được, ở lại kinh thành làm người thường cũng không thành vấn đề, chỉ cần đừng bắt nó đi Liễu Châu.”

Liễu Châu là nơi như thế nào, đâu đâu cũng là dân đói.

Ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, đáng sợ nhất chính là, một tiểu cô nương như hoa như ngọc, tới nơi như thế này gặp phải chuyện gì, phải chịu cảnh như thế nào, ai cũng không thể đoán trước được.

Tô Tô không ngờ cho tới lúc này Diệp lão phu nhân vẫn trông mong có thể che chở cho nàng.

Hốc mắt nàng chua xót, cầm tay cái tay kia, cứ như vỏ quýt hong khô.

Tổ mẫu đã già, nhưng người cũng từng là con gái tướng quân. Đời này người chưa từng cúi đầu cầu ai, vậy mà giờ người lại cúi đầu, cầu đến cháu gái thứ của mình.

Diệp Băng Thường liếc lão phu nhân một cái, sau đó lại nhìn Tô Tô, thản nhiên nói: “Băng Thường sẽ cố hết sức.”

Lão phu nhân gật gật đầu, thế nhưng lại muốn đứng lên hành lễ với nàng ta.

Tô Tô giữ chặt người.

“Tịch Vụ?”

Tô Tô nói: “Không cần, ta sẽ đi Liễu Châu với tổ mẫu. Đại tỷ tỷ, chúc tỷ tương lai như gấm, sớm ngày trở thành hoàng hậu.”

Ánh mắt Tô Tô sáng rõ, khẽ liếc Diệp Băng Thường một cái. Diệp Băng Thường đột nhiên cảm thấy bị xúc phạm và không vui khi bị nhìn thấu.

“Tam muội muội, tổ mẫu cũng là vì tốt cho người, người sao lại không hiểu chuyện như vậy...”

“Ta vẫn luôn không hiểu chuyện như vậy. Nếu người thật sự có lòng, cũng như lời nói thật sự có trọng lượng, hãy cầu hãn buông tha cho tổ mẫu đi. Tổ mẫu không thể cầm kiếm, không lay động được giang sơn của hãn.”

Diệp Băng Thường không nói gì.

Tô Tô không hề nhìn nàng ta, cười nói: “Đi thôi tổ mẫu, Tịch Vụ cam đoan với người, đời này đây là lần cuối cùng con tùy hứng.”

Khi hai người đã đi xa, Diệp Băng Thường gắt gao nắm chặt khăn.

*

Cuối tháng, Diệp Băng Thường được phong làm Chiêu Hoa quận chúa, đi đến Chu quốc hòa thân.

Mấy ngày sau, nhà họ Diệp bị lưu đày.

Nam với nữ bị tách ra rồi đưa đến Liễu Châu.

Ngày Tô Tô rời đi, rất nhiều người đã đến để tiễn đưa bọn họ. Chỉ cần là con dân của Đại Hạ thì đều biết nhà họ Diệp đã từng anh hùng như thế nào.

Nhưng mà họ cũng chỉ có thể dùng ánh mắt bi thương để nhìn bọn họ.

Sự sụp đổ của nhà họ Diệp để đổi lấy chiến tranh không lan đến kinh thành. Từ đó, Hạ quốc trở thành nước phụ thuộc của Chu quốc. Diệp tướng quân trong thần thoại không còn tồn tại nữa.

Mọi người trong nhà họ Diệp đều đeo trên tay gông cùm và xiềng xích.

Vẻ mặt Liên di nương tiều tụy, từ khi con trai của bà tử trận, người phụ nữ này cứ như bị rút hết sinh lực, trở thành một cái xác không hồn.

Tô Tô đưa mắt nhìn quanh, còn có mấy tiểu cô nương mà nàng chưa thấy bao giờ. Đứa nhỏ nhất mới năm sáu tuổi, ở trong lồng ngực của mẫu thân oà khóc.

Ngay cả các dòng bên cũng bị liên lụy.

Trong đám người này, không có Vân di nương, bà ta được Diệp Băng Thường mang theo rồi, đang cùng đi đến Chu quốc. Không biết Diệp Băng Thường là chưa từng thử hay là bị từ chối, cuối cùng Diệp lão phu nhân cũng không được ân xá.

Rời khỏi kinh thành, bọn quan binh thô lỗ xô đẩy nữ quyến: “Đi mau, lẽ mà lẽ mề cái gì!”

Có người quen thói tác oai tác quái, còn muốn lấy roi đánh người.

Quan binh bên cạnh khuyên nhủ: “Diệp đại tướng quân đã bảo vệ bao nhiêu người, hãy nghĩ tới đến mẹ của huynh!”

Người nọ ngăn người, nhưng cũng không thúc giục nữa.

Thân thể lão phu nhân không khỏe, không đi được lâu đã ngã xuống, Tô Tô đỡ được người, không nói lời nào công người trên lưng.

Nàng có mang theo một thanh kiếm trên người. Quan binh vốn dĩ muốn lấy nó, sau không biết là ai nói: “Quên đi, nàng là dòng chính duy nhất của nhà họ Diệp, cũng không biết có thể sống ở Liễu Châu được bao lâu.”

Tô Tô nhìn bầu trời u ám, bên tai nghe thấy tiếng xiềng xích, lần đầu tiên cảm nhận được nỗi thê lương của việc thay đổi triều đại.

Câu Ngọc lo lắng nhìn nàng, mọi chuyện phát triển xấu như thế này, thật sự sẽ có cơ hội xoay chuyển sao?

*

Văn bản đầu hàng với Diệp Băng Thường được đưa đến Chu quốc.

Ngày Diệp Băng Thường đến Chu quốc, ăn mặc quá lộng lẫy. Ma ma đi theo lấy lòng nói: “Cô nương mặc như thế này cực kỳ phú quý. Mọi người đều biết hậu cung của Chu quốc bệ hạ không có người, cô nương đi sang đây, chắc chắn sẽ vinh sủng vô hạn.”

Diệp Băng Thường nhẹ giọng nói: “Đừng nói như vậy.”

“Chẳng qua là, bộ quần áo mang vận rủi lúc trước của cô nương không thể mặc lại. Bệ hạ nhìn thấy mà tức giận sẽ không tốt.” Dù sao Diệp Băng Thường cũng đã từng gả chồng, chồng cũ của nàng ta còn là Tuyên vương nổi tiếng thiên hạ, mặc bộ quần áo đó là điềm xấu. Tính cách Đạm Đài bệ hạ vốn đã khó nắm bắt, Diệp Băng Thường tốt nhất vẫn nên che giấu quá khứ của mình.

Diệp Băng Thường gật đầu: “Ta biết rồi.”

Giữa hai hàng lông mày của nàng ta mang theo vài phần phiền muộn, khiến cho người ta thương tiếc. Ma ma nghĩ rằng, đúng là một con người đáng thương.

Diệp Băng Thường mang theo hàng trăm rương châu báu, đá quý đến Chu quốc. Nói là của hồi môn của Diệp Băng Thường, thật ra ai cũng biết đây là đồ cống nạp của bên đầu hàng đưa tới.

Ngày đến hoàng cung Chu quốc, Diệp Băng Thường vén rèm che, nhìn thấy người thanh niên mặc đồ màu đen lên xe.

Trên đầu hắn đội mũ ngọc màu vàng, mặc long bào màu đen, chỉ bạc thêu trang trí bên ngoài, thể hiện vài phần tùy tiện.

Đạm Đài Tẫn đánh giá nàng ta, Diệp Băng Thường theo mọi người hành lễ với hắn.

Trong lòng Diệp Băng Thường có chút căng thẳng. Thời niên thiếu đã gieo hạt giống thiện lương, bây giờ mọc rễ nảy mầm, đơm hoa kết trái. Đạm Đài Tẫn cũng không phải người đầu tiên nàng ta lựa chọn, nhưng cuối cùng hắn lại trở thành người chiến thắng, đứng ở vị trí cao nhất.

Cũng không biết vị hoàng đế thanh danh không tốt này, có thể giống Tiêu Lãm quý trọng, bảo vệ nàng ta hay không.

Đạm Đài Tẫn đi xuống khỏi xe, tự mình nâng nàng ta dậy.

Diệp Băng Thường được sủng mà lo ngược mắt lên thì nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mỹ đến tuyệt sắc. Nàng ta lúc đó mới nhận ra rằng, vị hoàng đế trẻ tuổi tàn bạo này sinh ra đã đẹp như vậy.

Cảm nhận được lòng bàn tay lạnh như băng của hắn, tim Diệp Băng Thường đập thình thịch: “Bệ hạ, thần thiếp cả gan cầu xin bệ hạ đặc xá cho mẫu thân.”

Đạm Đài Tẫn đỡ nàng ta dậy, cười nói: “Thường Nhi vui vẻ là được.”

Diệp Băng Thường không ngờ rằng hắn sẽ cởi mở và dễ nói chuyện như vậy, nhất thời có một chút bất ngờ.

Nàng ta đang muốn suy đoán thái độ của hắn, Đạm Đài Tần đã rút tay lại, giọng điệu ôn hòa: “Hoan nghênh quận chúa vào Ngọc Phù cung.”

Lời này vừa nói ra, Dương Ký bèn làm mặt quý với Nhập Bạch Vũ.

Nhập Bạch Vũ vẫn không thay đổi sắc mặt.

Trước khi Diệp Băng Thường đến, bọn họ đã đặt cược xem liệu bệ hạ có lâm hạnh vị “hòa thân quận chúa” này hay không. Dương Ký đặt cược có, Nhập Bạch Vũ nói sẽ không.

Ngọc Phù cung là nơi Quý phi trước đây ở, mang ý nghĩa vinh sủng vô hạn. Đạm Đài Tần đích thân đến đón người, hơn nữa sắp xếp người ở nơi đó, đủ để nhìn thấy hắn rất coi trọng Diệp Băng Thường.

Dương Ký vui tươi hơn hở nghĩ, sau tối nay, trong cung sẽ có thêm một vị phi tử.

*

Đêm đã khuya, thái giám bên ngoài đến xin ý kiến Đạm Đài Tần việc tối nay nghỉ ngơi ở đâu.

“Chiêu Hoa quận chúa” đến đây, vị hoàng đế trẻ tuổi mạnh khỏe đương nhiên có nơi để đến.

Ngay cả bản thân Đạm Đài Tần cũng nghĩ như vậy.

Hắn đã chờ đợi giây phút này trong lòng đã nhiều năm.

Năm đó, Diệp Băng Thường xuất giá hắn không đến kịp, tới bây giờ, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Khi còn niên thiếu, người con gái xinh đẹp động lòng người kia, mỉm cười nâng hân đứng dậy, bôi thuốc cho hân, lặng lẽ cầu bùa bình an thay hân còn sống trong ký ức.

Hân trời sinh đã khó có tình cảm, chưa từng có cảm giác đối với lòng tốt của người khác, nhưng đó là lần đầu tiên hân cảm nhận được cảm giác rung động. Đôi mắt ngơ ngác nhìn nàng ta, không thể rời mắt.

Bây giờ người cách không còn xa, hân chỉ cần vươn tay là chạm tới, đã vậy còn có thể làm bất cứ chuyện gì.

Hân đi được vài bước, trong lòng sinh ra một loại cảm giác bực bội đáng sợ.

Hân lấy cờ phệ hồn ra, thả đạo sĩ trong cờ phệ hồn ra.

Đạo sĩ hiện giờ sợ hân muốn chết, nơm nớp lo sợ hỏi: “Bệ hạ có chuyện gì sao?”

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói: “Người đã đưa cho Đạm Đài Minh Lăng một loại Truyền Tống Trận.”

Đạo sĩ: “Vâng, đúng vậy...”

“Chuẩn bị cho cô một cái.”

Đạo sĩ nói: “Có điều vẽ trận cần rất nhiều máu của bệ hạ, cơ thể bệ hạ cao quý...”

Còn chưa kịp nói xong, người trước mặt đã vươn tay: “Lấy máu.”

Đạo sĩ đành phải bắt đầu vẽ trận.

Ông ta còn chưa nói xong, không phải chỉ tiêu hao máu của Đạm Đài Tẫn, mà còn tiêu hao công lực của lão. Ông ta phải rất vất vả mới dưỡng ra

vài tia công lực, hiện tại lại dùng hết trên trận này, chỉ nghĩ thôi mà đau lòng không chịu được. Nhưng ông ta không dám cự tuyệt Đạm Đài Tẫn.

Trận pháp đã vẽ xong.

Đạo sĩ nói—

“Bệ hạ đứng ở giữa trận pháp, trong lòng suy nghĩ đến nơi muốn đến lúc này.”

Bởi vì mất quá nhiều máu, sắc mặt thanh niên mặc đồ đen tái nhợt. Đạm Đài Tẫn dừng một chút, ra lệnh: “Nhập Bạch Vũ, Nhập Mộc Ngưng.”

Tỷ đệ Nhập Bạch Vũ lặng yên không một tiếng động xuất hiện, còn mang theo mấy Dạ ảnh vệ.

Đạm Đài Tẫn thu cờ phệ hồn lại, mang theo tỷ đệ nhà họ Nhập bước vào trong trận, rất nhanh, thân hình của họ đã biết mất không thấy đâu nữa.

Đi đến Liễu Châu vào ban đêm, thời tiết lạnh kinh khủng.

Nữ quyến nhà họ Diệp hiện đang trở thành tù nhân, quần áo mỏng tang. Mặc dù là ban đêm, bọn họ vẫn phải lên đường như cũ.

Ban đầu Nhập Mộc Ngưng cũng không biết bệ hạ muốn đưa bọn họ đi đâu, cho đến khi nàng ta nhìn thấy thiếu nữ kia—

Thiếu nữ đang cõng bà trên lưng.

Môi Tô Tô khô nứt, đầu tóc và quần áo rối tung. Áo khoác của nàng đang khoác lên người bà, đôi giày thì dính đầy bùn đất.

Ngay cả khuôn mặt nhỏ cũng bị bẩn.

Nhưng ánh mắt của nàng sạch sẽ và sáng ngời đến chói mắt. Trong hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy, Nhập Mộc Ngưng thấy nàng còn cười nói chuyện với bà lão trên lưng.

Trên mặt bà lão không còn sáng rọi, mà nhiều hơn vài phần dịu dàng.

Không hiểu vì sao, Nhập Mộc Ngưng đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Cả nhà nhà họ Diệp trung liệt, hiện tại rơi vào kết cục như vậy, nàng ta theo bản năng lạng lẽ nhìn về phía bệ hạ.

Trong ánh mắt hắc không còn chút quang đờng như ban ngày đối mặt với Diệp Băng Thường, ngược lại còn mang theo vài phần u ám bệnh trạng, nhìn chằm chằm Tô Tô.

Đạm Đài Tẫn vô thức đặt ngón tay lên môi, cắn thật mạnh.

Nhập Mộc Ngưng hoảng hốt, cảm thấy ánh mắt bệ hạ giống như dính tơ nhện, dừng ở trên người Tô Tô, giống như muốn lại gần, nhưng lại đang sợ hãi cái gì đó.

Đạm Đài Tẫn nhìn một lúc, sau đó cất bước đi tới.

Nhóm quan binh áp giải nữ nhân nhà họ Diệp cũng không phát hiện ra hắc, chờ tới lúc phát hiện, trên cổ đã bị nhóm Dạ ảnh vệ để một thanh đao.

Tô Tô dừng bước, ngẩng đầu nhìn thanh niên áo đen chậm rãi đi tới.

Vẻ mặt hắc kiêu ngạo, dùng ánh mắt trào phúng nhìn nàng.

Nàng nâng tổ mẫu lên. Thị lực lão phu nhân ban đêm không tốt lắm, khàn giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Tô nhẹ giọng an ủi nói: “Không có chuyện gì đâu, có một người đáng ghét đến đây thôi.”

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn lập tức trầm xuống: “Diệp Tịch Vụ, người hiện tại chẳng qua chỉ là một tù nhân.”

Đúng, nàng chẳng qua chỉ là một tù nhân thấp kém! Làm sao dám, dám dùng loại ánh mắt chán ghét này để nhìn hần.

Tô Tô nói: “Bệ hạ có chuyện gì phải làm sao?”

“Cô sẽ cho người một cơ hội cuối cùng.” Hần liếc nhìn nàng một cái, nói: “Người cầu xin cô, là có thể không cần phải đến Liễu Châu.”

Tô Tô thấy hần ngay cả tới gần nàng cũng còn sợ nàng giết chết hần, lại một hai dùng loại giọng điệu cao cao tại thượng này để nói chuyện. Trong lòng nàng thấy thật phiền phức, nhưng Tô Tô hiểu được, dù cả một đường cẩn thận chăm sóc lão phu nhân, sức khỏe lão phu nhân vẫn ngày càng kém đi. Nếu không đến Liễu Châu kịp, lão phu nhân sẽ chết.

Nàng cẩn thận buông lão phu nhân ra. Lão phu nhân dùng sức nắm chặt tay nàng, lớn tiếng nói: “Tịch Vụ!”

“Tổ mẫu, không có chuyện gì đâu.”

Tô Tô bước về phía trước.

Bấy giờ Đạm Đài Tẫn mới nhìn thấy cổ tay và mắt cá chân của nàng đều bị xích sắt ma sát đến đỏ lên. Hần mím chặt khóe miệng, nghe nàng nói: “Đi chỗ khác nói chuyện.”

Lúc hần lấy lại tinh thần thì đã đi theo nàng đứng ở nơi cách xa chỗ người nhà của nhà họ Diệp.

Thiếu nữ trước mặt dùng mu bàn tay xoa xoa khuôn mặt, ngẩng đầu hỏi hần: “Người muốn ta cầu xin người như thế nào?”

Cái gì cơ, cầu xin như thế nào?

Hắn ngấn người, nghi ngờ bản thân mình nghe nhầm.

Thiếu nữ mặt không đổi sắc lắc đầu: “Người không nghe sai, ta thua rồi, chỉ cần người buông tha cho tổ mẫu của ta, đồng ý tìm cho người một nơi chữa bệnh với dưỡng lão. Muốn ta cầu xin người như thế nào cũng được, quỳ gối, dập đầu, van xin? Hay là bệ hạ thích phương thức khác?”

Hắn nhìn nàng chăm chăm, vô ý thức nói: “Muốn ta buông tha cho Diệp lão phu nhân, người coi trọng bản thân mình quá nhỉ.”

Thiếu nữ nhìn thấy ánh mắt hắn: “Ồ, vậy quên đi.”

Nàng quay lưng bỏ đi, cánh tay lại bị người nắm chặt. Hắn kéo nhanh như vậy, theo bản năng Tô Tô lại muốn đánh hắn.

Tô Tô quay đầu lại, thấy Đạm Đài Tẫn lạnh mặt, vẻ mặt căng thẳng, tốc độ nói rất nhanh: “Gấp cái gì, cô đang cân nhắc!”

Hắn nói nhanh đến nỗi làm Tô Tô tưởng rằng hắn sợ nàng cứ như vậy mà rời đi.

“Vậy người cân nhắc xong chưa?”

Vẻ mặt Đạm Đài Tẫn lạnh lẽo, đe dọa nói: “Nếu người không nghe lời, cô vẫn sẽ giết chết bà ấy.”

Tô Tô gật đầu.

Vẻ mặt hắn thoáng thả lỏng một chút, nhưng trong mắt lại thoáng hiện ý cười mỉa mai: “Đi Chu quốc với cô.”

Thấy Tô Tô yên lặng nhìn hắn, hắn nói thêm: “Làm nô tỳ!”

Trong lòng ngực Tô Tô, diệt hồn châu lệ bắt đầu nóng lên.

Đã không còn là nóng lên nữa, mà là bốc hơi.

Nàng nhìn hẩn chăm chăm, cho đến khi hẩn nhịn không được mà phải quay đầu đi chỗ khác.

Tô Tô đột nhiên gật đầu nói: “Được thôi.”

Hết chương 58!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: Tức Giận

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Tô Tô quay lại bên cạnh lão phu nhân, nói một lần mọi việc lại cho lão phu nhân.

Tô Tô sợ lão phu nhân sẽ cự tuyệt, dù sao đối với nữ nhân xuất thân nhà tướng mà nói, có đôi khi tôn nghiêm còn quan trọng hơn tính mạng.

Sau khi lão phu nhân nghe xong, im lặng lắc đầu: “Ta tình nguyện chết ở Liễu Châu, cũng không cho con đi theo hă.”

Tay lão phu nhân run rẩy xoa mặt Tô Tô: “Nha đầu ngọc, hai năm trước con không hiểu chuyện, hă là kẻ có thù tất báo, sao có thể bỏ qua cho con, nếu con đến Chu quốc thì còn có đường sống sao? Thủ đoạn làm nhục người khác tổ mẫu đã thấy nhiều, không phải thứ con có thể chịu nổi. Tổ mẫu già rồi, cũng sống đủ rồi, con đừng để ý đến tổ mẫu, trên đường đến Liễu Châu tìm cơ hội chạy đi.”

Tô Tô ngấn người, hốc mắt ê ẩm.

Nàng nắm lấy bàn tay tiều tụy kia, thấp giọng nói bên tai lão phu nhân: “Đừng lo lắng, con sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Tô Tô lộ ra một nụ cười giả hoạt: “Hă đang trao đổi điều kiện với con, chứ không phải là bắt con đi.”

Nghe vậy, lão phu nhân hơi giật mình, cũng ý thức được gì đó.

Ánh mắt bà đảo qua nhìn kỹ Đạm Đài Tần đứng dưới tàng cây, trong lòng có ý tưởng hoang đường.

Chỉ là..... Nếu đúng như bà nghĩ, vậy thì tại sao Đạm Đài Tần lại hỏi Hạ Đế muốn lấy Diệp Băng Thường cơ chứ?

Tô Tô thấy lão phu nhân bị mình thuyết phục, cúi người công bà lên.

Bên phía Đạm Đài Tần, lão đạo cũng đã vẽ xong trận pháp truyền tống.

Nhập Bạch Vũ nói: “Diệp cô nương, để ta công lão phu nhân cho.”

Tô Tô lắc đầu: “Không cần.”

Tâm trạng Nhập Mộc Ngưng có vài phần vi diệu, lúc trước nàng ta không thích Tô Tô, nhưng hiện tại có người đối lập, nàng ta càng không thích Diệp Băng Thường trong Ngọc Phù cung.

Cùng là cô nương Diệp gia, một người bảo vệ lão phu nhân, cam nguyện đến một nơi như Liễu Châu chịu khổ.

Một người khác phu quân chết còn chưa được nửa năm, đã nguyện ý thừa hoan ở dưới thân kẻ giết Tuyên vương. Nếu đã tới thì thôi, còn bày ra bộ mặt sầu bi đáng thương, phảng phất như bị ai cưỡng ép vậy.

Pháp trận vụn vẹo một lúc, Tô Tô mở mắt ra, người đã ở hoàng cung Chu quốc.

Pháp trận kia không hoàn thiện, cũng không phải là tiên thuật chính gốc, làm người ta đầu vưng mắt hoa. Lão phu nhân không chịu nổi, ngất đi.

Lá cờ màu đen trong tay Đạm Đài Tần xoay tròn trên không trung, Tô Tô ngược mắt nhìn cờ chiêu hồn, trong mắt lạnh băng.

Câu Ngọc nói: “Là cờ chiêu hồn kia! Hồn phách lão đạo không tan, lần trước ngài trúng thuật con rồi hơn phân nửa là do gã giở trò quỷ.”

Tô Tô cũng đoán được.

Lão đạo này tu luyện tà thuật, trước kia Đạm Đài Minh Lăng nuôi dưỡng gã, dùng không ít mạng người và nội đan yêu thú giúp gã xây dựng tu vi, sống lâu rồi, biết thuật con rồi cũng chẳng có gì lạ.

Nhập Mộc Ngưng nói: “Diệp tam cô nương, đưa Diệp lão phu nhân cho ta đi.”

Tô Tô định nói gì đó, dừng một chút, đưa tổ mẫu đang hôn mê cho nàng ta: “Làm phiền cô nương, cơ thể tổ mẫu ta không tốt, mong cô nương tìm một vị đại phu chân trị cho tổ mẫu.”

Nhập Mộc Ngưng mặt vô biểu tình gật đầu, mang Diệp lão phu nhân biến mất tại chỗ.

Tô Tô biết, bọn họ sẽ cứu tổ mẫu, khám bệnh cho tổ mẫu, nhưng cũng vì vậy, lão phu nhân nhất định sẽ là con tin mà Đạm Đài Tần dùng để uy hiếp Tô Tô.

Đợi Tô Tô thu hồi tầm mắt, thì mới nhận ra Đạm Đài Tần đã đi mất.

Một tỳ nữ nói: “Bệ hạ nói, cô nương thu thập sạch sẽ thì đến Thừa Càn điện.”

Sắc trời đã hoàn toàn đen, sau khi Tô Tô tắm gội xong, tỳ nữ lấy tới một bộ xiêm y cung nữ.

Câu Ngọc cắn giận hừ một tiếng.

Nếu không phải biết diệt hồn châu lệ có phản ứng, Đạm Đài Tần đã có cảm tình khác, nó sẽ thật sự cho rằng Đạm Đài Tần muốn coi Tô Tô là cung

nữ để sai sử, vừa lúc báo thù “Diệp Tịch Vụ” trước đây vũ nhục hẳn.

Tô Tô thay trang phục trắng hồng của cung nữ, tỳ nữ lại gần soát người.

Có vết xe đổ, lần này lục soát thật sự nghiêm túc, vũ khí sắc bén, lá bùa Tô Tô trên người đều bị thu hết.

Tô Tô cũng không chơi lòng dạ hẹp hòi, dù sao nàng cũng biết rõ mục đích trở về lần này——

Biến diệt hồn châu lệ thành diệt hồn đình, đâm vào trái tim Đạm Đài Tần.

Nàng cần hẳn động tình.

Mặc kệ là vui sướng, hay là phần nộ bi thương, chỉ cần một loại cảm xúc tới cực hạn, nàng sẽ có cơ hội.

Tô Tô phỏng đoán, một khắc khi tình cảm của hẳn nồng nhiệt nhất, diệt hồn châu lệ sẽ nóng bỏng đến hòa tan, cuối cùng biến thành chín cái đình, đến lúc đó thì có thể rút tà cốt ra.

Mọi người đối đãi với Tô Tô như lâm đại địch, Tô Tô vô tội nhìn các nàng, trong lòng có vài phần buồn cười.

Soát người xong, bảo đảm nàng vô hại, lúc này Tô Tô mới được dẫn vào Thừa Càn điện.

Hoàng cung Chu quốc thích xa xỉ, Tô Tô ngẩng đầu nhìn một cái đèn lưu li dưới bóng đêm, bước vào Thừa Càn điện.

Lão thái giám ra nghênh đón, dùng ánh mắt khắc nghiệt đánh giá Tô Tô một lần.

Tô Tô quy củ đứng, lão thái giám trong chốc lát không tìm được lỗi sai, vì thế lên tiếng nói: “Tới Chu quốc, người không phải tam tiểu thư Diệp gia, làm tốt bốn phận của mình, phụng dưỡng bệ hạ cho tốt.”

Tô Tô nói: “Vâng.”

Lão thái giám nghiền ngẫm ánh mắt bệ hạ bảo mình ra ngoài, lại nói: “Bệ hạ đã ngủ, bắt đầu từ hôm nay, người đi vào gác đêm.”

Tô Tô: “Vâng”

Lão thái giám bắt đầu nói một ít việc cần chú ý, trên mặt Tô Tô trầm tĩnh, kỳ thật là không nghe, nàng không tới lấy lòng Đạm Đài Tẫn, không cần thiết nghe những thứ này.

Thấy Tô Tô “Thuần phục”, lão thái giám vừa lòng gật đầu, để Tô Tô đi vào.

Tô Tô xách theo đèn lưu li, bước vào Thừa Càn điện.

Đạm Đài Tẫn thích màu đen, màn trướng long sàng là màu đen, loại nhan sắc này được sử dụng khéo léo, trông còn rực rỡ hơn so với minh hoàng.

Tô Tô không thấy rõ người sau màn, nàng liếc mắt một cái thấy bên chỗ đạp chân long sàng có cái đệm đơn sơ trải ra.

Tô Tô đoán được hẳn có tâm tư gì, một năm trước nàng ngủ ở trên giường, Đạm Đài Tẫn ngủ dưới giường, một năm sau chỉ ngược lại mà thôi.

Nàng buông đèn cung đình, thần sắc tự nhiên nằm xuống.

Có sao đâu, dù sao cũng tốt hơn so với lúc ở trên đường đến Liễu Châu. Mấy ngày trước, nếu muốn ngủ thì chỉ có thể ngồi xuống đất mà ngủ, bây giờ có chăn thơm đệm ấm, khá hơn nhiều so với lúc trước.

Nàng gổi lên cánh tay mảnh khảnh, không quan tâm người trên giường đã ngủ hay chưa, nhắm mắt lại.

Tiếng roi xé gió đột ngột truyền đến, thân thể Tô Tô phản ứng rất nhanh, theo bản năng lăn một vòng, tránh đi roi.

Màn trướng màu đen mở ra, thanh niên huyền y đi chân trần đi xuống dưới.

Nửa năm không gặp, khí chất ở đuôi lông mày và khóe mắt hấn càng thêm lãnh duệ, dù sao cũng là người đã ra chiến trường, tuy tinh xảo xinh đẹp giống lúc trước, nhưng lại thêm vào không ít sát khí.

“Diệp Tịch Vụ, người biết làm nô tỳ như thế nào không?”

Diệt hồn châu lệ trong lồng ngực nàng nóng lên.

Tô Tô quái dị liếc hấn một cái, đột nhiên hoài nghi, hấn tức giận là bởi vì nàng hoàn toàn bỏ qua hấn. Nếu lúc này đi vào nàng đá hấn mấy cái trước có lẽ có thể làm hấn vừa lòng chút nhỉ?

Nàng lưu loát bò dậy từ trên mặt đất: “Ta hầu hạ người thay quần áo?”

Đạm Đài Tẫn không nói gì, sau một lúc lâu, hấn giang hai tay ra, lạnh lùng liếc nàng.

Tô Tô hiểu ý hấn, đi qua cởi áo cho hấn. Tô Tô biết Đạm Đài Tẫn đang nhìn nàng, nàng không ngẩng mặt, thô lỗ cởi xiêm y hấn như vật lông cho gà.

Lúc cởi đến còn áo lót, móng tay nàng lướt qua ngực hấn, Đạm Đài Tẫn nhẹ nhàng run rẩy.

“Lỡ tay, xin lỗi. Cần ta giúp cởi quần không?”

“Người nên tự xưng nô tỳ.”

“Dạ, cần nô tỳ giúp cởi quần không?”

“Biến đi!”

Tô Tô lãnh đạm liếc hắt một cái, buông tay ra.

Nàng cầm đèn cung đình, như sắp đi ra ngoài.

Thanh niên nắm lấy tay nàng, lạnh lùng nói: “Người đang giận cô.”

Tô Tô dừng bước, Đạm Đài Tẫn tiếp tục nói: “Người đang vì việc của Tiêu Lãm mà canh cánh trong lòng, người vì hắt, muốn giết ta.”

Nói xong câu cuối cùng, hắt cao giọng, nắm chặt tay nàng.

Tô Tô quay đầu lại, Đạm Đài Tẫn mím môi không vui, không chớp mắt nhìn nàng, chờ đáp án của nàng.

Tô Tô nói: “Đúng vậy.”

Sắc mặt Hắt lập tức lạnh xuống, dường như muốn nhảy tới bóp chết nàng.

Tô Tô nói: “Tuyên vương là người tốt, mặc dù y phải chết, cũng nên chết ở trên chiến trường, chứ không phải như vậy.”

“Thắng làm vua thua làm giặc, binh bất yếm trá.” Đạm Đài Tẫn lạnh giọng mở miệng.

Tô Tô nhìn chằm chằm hắt, đột nhiên cười cười, giống như hoài niệm cái gì: “lúc ấy Điện hạ cũng nói như vậy, cho nên ta không canh cánh trong lòng. Buông tay, không phải bảo ta cút sao? Làm đế vương, lật lọng là không tốt.”

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn càng khó coi, sau một lúc lâu, buông lỏng tay nàng.

Hắn vuốt ve ngón tay mình, sắc mặt âm trầm nhìn thoáng qua bên ngoài.

Tô Tô mở cửa, một con hổ lớn dùng thân mình lấp kín cửa điện.

Là con hổ yêu kia.

Lão hổ này có thể biến lớn biến nhỏ, sau khi theo Đạm Đài Tẫn, thức ăn tất nhiên là đồ tốt, da lông óng ánh mượt mà, mở miệng lớn nhìn Tô Tô uy hiếp.

Ép nàng trở về.

Tô Tô kéo lông nó, mặt vô biểu tình rút một chiếc.

Lão hổ đau đến gào lên một tiếng, thiếu chút nữa cắn một ngụm, nó kiêng kỵ nhìn thoáng qua trong điện, cuối cùng chỉ dám dùng một móng vuốt đẩy Tô Tô về.

Tô Tô lại nhân cơ hội rút một chiếc râu của nó.

Lão hổ: "..."

Tô Tô quay trở về, người nọ trên giường lạnh như băng nói: "Không phải đi rồi sao, trở về làm gì. Cô không giống điện hạ của người, là người tốt. Người còn dám trêu chọc cô, cô không ngại để người ném thử..."

Tô Tô không để ý đến hắn đang âm dương quái khí, nàng xốc màn trướng huyền sắc lên, liếc mắt một cái thấy thiếu niên đang ngồi khoanh chân.

Có lẽ là không nghĩ tới nàng to gan như vậy, Đạm Đài Tẫn còn chưa kịp thu lại vẻ châm chọc trên mặt.

Khi Tô Tô bỗng nhiên để sát mặt vào hăn, biểu tình hăn cứng đờ, đồng tử đen nhánh ngưng trụ. Nàng cúi gần như vậy, phảng phất như chỉ cần tiến lên phía trước một chút, môi sẽ đụng tới mặt hăn.

“Người...” Đạm Đài Tần theo bản năng muốn lui về phía sau một bước.

Hăn vừa nói một chữ, hai tay đột nhiên bị Tô Tô trói lại.

Tô Tô dùng hai chiếc râu hổ rắn chắc trói hai tay hăn lên.

Tất cả việc này phát sinh trong chớp nhoáng, chờ lúc Đạm Đài Tần tức giận muốn gọi Dạ ảnh vệ đi vào, bỗng nhiên bị Tô Tô đè ở trên giường, một tay nàng che môi hăn lại, giữ cầm hăn.

“Suyt, đừng nói chuyện, nếu không ta đánh ngất người.” Nàng phìền chán nói: “Hoặc là ngủ, hoặc là ta đánh người một trận, rồi người đi ngủ.”

Đôi chân thon dài của thiếu nữ đè lên đùi hăn.

Tóc đen rơi xuống, xoa lên nửa ngực trần trụi của hăn.

Tô Tô nhìn hăn chăm chăm.

Không biết sợ chết hay là do cái gì khác, Đạm Đài Tần nhất thời không hé răng.

cổ hăn dần dần nhiễm màu đỏ, đôi mắt vẫn lạnh lùng nhìn Tô Tô.

Trong lòng Tô Tô rất tức giận, nhắc tới Tiêu Lãm nàng chỉ hận không thể đem hăn thiên đao vạn quả, chỉ là bây giờ không phải thời cơ. Nàng rất rõ ràng nên lấy cái gì làm trọng.

Nàng nghĩ thầm, không thể giết hăn, nhưng làm cái khác thì có thể.

Vì thế nàng dứt khoát vươn tay, hung hăng véo một cái ở trên eo hăn.

Đạm Đài Tẫn kêu lên một tiếng, trong ánh mắt nhiễm ra hơi nước.

Ngay cả đuôi mắt cũng hiện lên màu hoa đào nhợt nhạt, hấn giật giật tay, đáng tiếc lông hồ quá vững chắc, so dây thừng càng mềm dẻo hơn. Đạm Đài Tẫn hơi cuộn tròn thân thể, dường như rất khó chịu.

Thấy bộ dáng này của hấn, cơn tức trong lòng Tô Tô cuối cùng cũng vơi một chút.

Chỉ có Câu Ngọc cảm thấy không thích hợp, nó hồ nghi nhìn mắt Đạm Đài Tẫn.

Trên ngực thanh niên ngực có tầng mồ hôi, ngón tay nắm lại.

Không giống như rất đau...

Đối với người như Đạm Đài Tẫn mà nói, đã từng bị đánh là chuyện thường ngày, có cái đau nào mà chưa từng trải qua? Làm sao có thể bị Tô Tô hung hăng nhéo một chút đã biến thành như vậy.

Nhưng hấn rũ mắt nên Câu Ngọc cũng không biết cảm xúc hấn là gì.

Hết chương 59!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60: Đam Mê

Editor: KimH

BETA: Thạch Anh

~~~

Hai người giằng co một lúc, Tô Tô che miệng hẳn lâu nên thấy mệt mỏi, sợ Đạm Đài Tẫn gọi Dạ ảnh vệ vào, nàng dứt khoát kéo xuống một mảnh vải dệt trên tấm màn, thô lỗ nhét vào miệng hẳn.

Chân Tô Tô đè lên râu hổ, lão hổ kia đã thành tinh, ngay cả râu cũng mang theo yêu khí, vậy nên sắc bén hơn dây thừng bình thường, chỉ trong chốc lát, tay Đạm Đài Tẫn đã bị ma sát xước da.

Thân thể hẳn run rẩy, cắn chặt răng.

Tô Tô nhìn thoáng qua, hoàn toàn không có suy nghĩ đồng tình hẳn, còn cố ý dùng đầu gối ấn xuống ——

Nàng nổi lên suy nghĩ ác độc, thầm nghĩ, khảm vào trong thịt mới tốt.

Ngày mùa đông, trời cũng không nóng, nhưng trên người Đạm Đài Tẫn lại ra mồ hôi.

Có lẽ là do quá đau, thân mình hẳn vẫn luôn run rẩy.

Ban đầu Tô Tô còn có sức lực nhìn hẳn, nhưng trên đường đến Liễu Châu, nàng cống lão phu nhân lặn lội đường xa, lúc này lòng bàn chân mềm mại cũng nổi lên mụn nước, cả người mỏi mệt không chịu nổi, nàng mệt mỏi ngủ trên vai Đạm Đài Tẫn.

Thanh niên đột nhiên giương mắt.

Tô Tô ngủ, nhưng Câu Ngọc thì không.

Bởi vì lần trước trúng thuật con rối nên một khi Tô Tô và Đạm Đài Tẫn ở chung, Câu Ngọc vạn phần cảnh giác, vì thế nó ngơ ngác nhìn Đạm Đài Tẫn đỏ ửng hai mắt.

Trên trán hãn cũng có một tầng mồ hôi.

Môi Đạm Đài Tẫn hơi hơi khô khốc, hãn nhìn thiếu nữ trên vai, hô hấp dồn dập.

Miệng hãn bị lấp kín, Câu Ngọc khẩn trương nhìn hãn, sợ hãn làm hại Tô Tô. Nhưng ngoài dự đoán, hãn không làm gì cả, duy trì tư thế này, thờ đốc nhìn bức màn màu đen.

Câu Ngọc muốn nuốt một ngụm nước bọt —— nếu như nó có.

Nó vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng trước đây nó chưa từng gặp loại tình huống này. Đạm Đài Tẫn nhìn qua thì rất khó chịu, nhưng nhìn lại thì lại không giống khó chịu.

Nó nghi hoặc nhìn, đôi mắt đen nhánh của Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm bức màn, sau một lúc lâu, hô hấp dồn dập của Đạm Đài Tẫn mới ổn định một chút.

Ánh mắt hãn thay đổi liên tục, cuối cùng nhắm mắt lại.

Lúc này thật sự không thể tìm tòi nghiên cứu được gì, không còn cách nào khác, vì tiết kiệm linh lực, Câu Ngọc chỉ có thể lâm vào ngủ say thêm lần nữa.

Khi mặt trời chiếu xuống tia sáng đầu tiên, Đạm Đài Tẫn mở to mắt.

Hồ yêu thò đầu vào nhìn, thu nhỏ mình rồi đi vào.

Nó phun khí, râu hổ trên cổ tay Đạm Đài Tẫn lặng yên không một tiếng động buông ra. Đạm Đài Tẫn vô tình đẩy thiếu nữ trên người ra, đi xuống giường.

Tô Tô bị hấn đẩy tỉnh, vừa mở mắt đã thấy thái giám tiến vào mặc quần áo cho Đạm Đài Tẫn.

Thấy vết thương sâu đến nỗi có thể thấy được xương cốt trên cổ tay của Đạm Đài Tẫn, có người hít vào một hơi lạnh, tay run lên, kéo đứt một sợi tóc của Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô nghe thấy hấn ôn hòa mỉm cười nói: “Kéo ra ngoài.”

“Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng.”

Tô Tô ngẩn người, nửa nhịp sau mới kịp phản ứng lại, vì một sợi tóc, Đạm Đài Tẫn muốn giết người.

Nàng đang muốn nói chuyện, ngoài điện có thái giám thông báo.

“Chiêu Hoa quận chúa tới chào hỏi bệ hạ.”

Nghe thấy tiếng của Diệp Băng Thường, Tô Tô dựa vào trong bức màn màu đen, không phát ra tiếng.

Đạm Đài Tẫn dừng một chút: “Cho nàng vào.”

Diệp Băng Thường mặc một bộ xiêm y màu hồng cánh sen, làn váy thêu hoa mai tinh xảo nở rộ. Hôm nay nàng ta trang điểm cũng rất dụng tâm, giữa trán vẽ nửa đóa hồng mai kiêu diễm ướm át, làm cho dung mạo vốn khuyh thành càng thêm mỹ lệ.

Nếu không phải do Bàn Nhược kiếp phù du khiến Tô Tô không thích nàng ta, thì lúc này cũng sẽ cảm thấy nàng ta làm cảnh đẹp ý vui, nhu nhược đáng thương.

Trên người nữ nhân này có một loại mị lực, ngay cả Câu Ngọc cũng cảm nhận được.

Câu Ngọc lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, cũng không phải chưa gặp qua người đẹp mắt hơn nàng ta, chân thân của tiểu chủ nhân còn đẹp hơn nàng ta cả vạn lần, nhưng lại vẫn cảm thấy nàng ta rất hấp dẫn người khác.”

Tô Tô nói: “Chẳng lẽ là do khí chất?”

Câu Ngọc không nghĩ ra: “Chắc là vậy.”

Diệp Băng Thường tới chào hỏi là theo trình tự. Rốt cuộc làm “lễ vật” Hạ Quốc đưa cho Đạm Đài Tẫn, nàng ta cam chịu là nữ nhân của hắn, nên cần có một cái danh phận.

Theo lý thì vốn dĩ đêm qua Đạm Đài Tẫn nên nghỉ ở trong cung của nàng ta, ngày thứ hai sẽ cho danh phận, nhưng Đạm Đài Tẫn lại không đi.

Trên mặt Diệp Băng Thường không có thần sắc ai oán, nàng ta lễ phép hành lễ với Đạm Đài Tẫn, nhú mày nói: “Thiếp thấy tiểu thái giám bên ngoài đang chịu phạt, thật sự đáng thương. Không biết hắn phạm vào lỗi sai gì, bệ hạ có thể tha cho hắn không?”

Đạm Đài Tẫn nói: “Một chút việc nhỏ, nếu nàng cầu tình cho hắn, thì thôi bỏ đi.”

Hắn nhìn đại thái giám bên người, đại thái giám ngậm hiếu, đi ra ngoài làm việc.

Diệp Băng Thường lộ ra ý cười nhợt nhạt: “Bệ hạ rộng lượng.”

Đạm Đài Tẫn cũng cười.

Câu Ngọc bất bình nói: “Đối với Diệp Băng Thường thì muốn gì được nấy, còn đối với tiểu chủ nhân thì phải kì kèo trao đổi.”

Tô Tô sờ nó, cũng không tức giận chút nào.

Dường như Đạm Đài Tẫn đã quên sau màn còn có Tô Tô, cũng có thể là không nghĩ tới Diệp Băng Thường sẽ phát hiện ra sự tồn tại của Tô Tô, vì vậy hẳn cũng không liếc mắt nhìn qua sau màn.

Diệp Băng Thường vô cùng đúng mực, chào hỏi xong thông thả cáo lui.

Không bao lâu Đạm Đài Tẫn cũng ra khỏi cửa.

Mang thân phận quân chủ Chu quốc, bây giờ hẳn phải lên triều.

Tô Tô đi ra từ sau màn, ra ngoài cửa, nàng muốn đi xem lão phu nhân được an bài ở nơi nào. Ra cửa gặp phải lão hổ, lão hổ hoảng sợ liếc nhìn nàng một cái, dùng móng vuốt che râu đi.

Rất nhanh nó cảm thấy được làm như vậy quá mất thể diện, nó buông móng vuốt, xoay người biến lớn, lấy móng lấp kín cửa, không cho Tô Tô ra ngoài.

Tô Tô cắt nát ngón tay, vẽ một lá bùa trên không.

Trên không trung xuất hiện một vũ khí hình khối băng đang xoay tròn. Câu Ngọc đồng tình nhìn tiệt hồ không được thông minh cho lắm, ngay sau đó, khối băng đâm vào móng lão hổ.

Nó thống khổ kêu ra tiếng, kẹp chặt đuôi cũng không quay đầu lại, chạy đi.

Tô Tô đi ra ngoài.

Đột nhiên hiểu được vì sao Đạm Đài Tẫn tình nguyện bắt thi yêu đi đánh giặc, cũng không muốn dùng lão hổ. Gia hỏa này nhìn qua thì dọa người, nhưng thực tế là bao cở không có chỉ số thông minh.

Cũng chỉ có Đạm Đài Minh Lãng thích bề ngoài uy vũ của nó, dùng để cho oai. Còn Đạm Đài Tần thì không để ý con hổ yêu này cho lắm.

Tô Tô mặc trang phục cung nữ, ngược lại rất thuận lợi.

Đến bây giờ Đạm Đài Tần không cử hành đại điển đăng cơ, Chu quốc vẫn luôn trong thời kì chiến loạn, trong cung cũng có nhiều người hơn.

Nàng đi khắp nơi nhìn, thế nhưng không có ai cản nàng.

Đi đến một chỗ núi giả, Tô Tô thấy một bóng dáng lén lút. Là cung nữ...

Giật mình khi nhìn thấy sườn mặt nàng ta, Tô Tô cảm thấy cực kì quen mắt.

Cung nữ kia vừa quay đầu, cũng thấy Tô Tô, nàng ta trừng lớn mắt, vội vàng dùng tay áo che mặt, hoảng loạn rời đi.

Hiện tại không bị nhược thủy trói buộc, Tô Tô giữ một người lại thì cực kì đơn giản.

Nàng phi thân qua, vỗ vỗ bả vai “nàng ta”, thấp giọng nói: “Bàng đại nhân, ta nhận ra ngài.”

“Cung nữ” buông tay áo, lộ ra một gương mặt đỏ bừng.

Bàng Nghi Chi xấu hổ và giận dữ muốn chết, chỉ sợ hãn ta trăm triệu lần cũng không thể tưởng được đi vào hoàng cung Chu quốc, lại gặp được Tô Tô lại là vào lúc hãn ta mặc đồ nữ.

Bàng đại nhân độc miệng mặc trang phục nữ nhân trông cực kì không hài hòa.

Hắn ta không có dung nhan tinh xảo như Đạm Đài Tần, lòng tự trọng của văn nhân làm hắn ta cảm thấy có chút xấu hổ, tư thế đi đường rất mất tự nhiên.

Tô Tô nghĩ thầm, hắn ta như vậy mà không bị phát hiện thì thật đúng là kỳ tích.

“Bàng đại nhân, người tới Chu quốc làm gì?”

Nghe vậy, ánh mắt Bàng Nghi Chi lạnh vài phần, quần bách vừa rồi tan đi. Hắn ta nắm tay nói: “Đạm Đài cầu tặc cưỡng bách Tuyên vương phi, đối với nàng ấy mà nói, chuyện này đúng là nhục nhã! Ta tới mang nàng ấy chạy trốn.”

Tô Tô ngẩn người, nhớ tới vị đại nhân này từng vẽ một bức tranh về Diệp Băng Thường, chắc chắn cũng khuynh mộ Diệp Băng Thường.

Lúc trước ngoài Diệp gia ra thì Bàng đại nhân cũng là một phái chủ chiến khác, Tô Tô rất có thiện cảm với hắn ta.

Nàng lắc đầu, nhắc nhở: “Đạm Đài Tần có tâm tư thâm trầm, khác xa về đơn giản người nhìn thấy. Người có thể chạy vào hoàng cung đã không dễ dàng, đừng nói đến việc mang Diệp Băng Thường đi, hắn sẽ không cho phép người khác động người của hắn.”

Bàng Nghi Chi liếc nhìn nàng một cái, trong mắt toàn là áy náy.

“Diệp..... Diệp tam cô nương, xin lỗi, biết người bị lưu đày tới Liễu Châu, tại hạ không tới cứu người trước. Tại hạ đã hứa với Tuyên vương, bảo vệ Tuyên vương phi an toàn.” Hắn ta thấp giọng nói: “Tuyên vương để lại một nhóm ám vệ, tên tiềm long vệ, tiềm long vệ có thực lực đi cứu Tuyên vương phi.”

Tô Tô nghe vậy, cũng không bất ngờ. Rốt cuộc với thân phận địa vị của Tiêu Lãm, y là người thông minh sáng suốt, trong tay không có khả năng không có át chủ bài.

Nhóm ám vệ này nhất định rất lợi hại, thấy Bàn Nghi Chi xuất hiện ở chỗ này dễ như trở bàn tay sẽ biết.

Đáng tiếc, Tiêu Lãm để lại nó cho Diệp Băng Thường, lại không đoán trước được chưa đến nửa năm thân tử của mình đã đi theo Đạm Đài Tẫn.

Nghe lý do thoái thác của Bàn Nghi Chi, có lẽ Diệp Băng Thường cũng không biết Tiêu Lãm còn để lại đồ vật lợi hại như vậy.

Tô Tô nói: “Người có nghĩ tới việc Diệp Băng Thường tự nguyện ở lại hoàng cung Chu quốc không?”

Bàn Nghi Chi nói: “Chuyện này không có khả năng!”

Hắn ta liếc mắt khiển trách nhìn Tô Tô, Diệp đại cô nương là người như thế nào, bây giờ nội tâm thống khổ còn không kịp, chắc chắn vẫn luôn suy nghĩ biện pháp giữ được trinh tiết, sao có thể tình nguyện ở lại bên cạnh tên bạo quân kia!

Tô Tô biết hắn ta sẽ không tin, nàng không hề khuyên, gật gật đầu: “Vậy người tự mình cẩn thận.”

Bàn Nghi Chi thấy nàng phải đi, lên tiếng nói: “Người không đi cùng ta à?”

Tô Tô quay đầu lại, cười nói: “Ta còn có việc phải làm, cảm ơn ý tốt của Bàn đại nhân, núi cao đường xa, đại nhân bảo trọng.”

Bàn Nghi Chi đuổi theo hai bước, nhìn nàng đi xa.

Hắn ta nắm chặt tay, quay người đi tìm Diệp Băng Thường.

*

Tô Tô tất nhiên sẽ không thể gặp được lão phu nhân, Nhập Mộc Ngưng mang thư của lão phu nhân tới.

Thư chỉ có bốn chữ “Mạnh khỏe, đừng mong.”

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra.

Nhập Mộc Ngưng lạnh lùng nói: “Chỉ cần Diệp tam tiểu thư an phận, lão phu nhân sẽ không có việc gì.”

Dừng một chút, nàng ta nói thêm: “Đừng để Chiêu Hoa quận chúa thấy người, nàng ta sẽ không vui. Nàng ta không vui, bệ hạ cũng sẽ không vui.”

Tô Tô cười nhìn nàng ta một cái: “Được thôi.”

Nhập Mộc Ngưng không nói gì, người nào biết thì hiểu rằng Đạm Đài Tần cho Tô Tô làm cung nữ để xả giận, người không biết còn tưởng là kim ốc tàng kiều.

Tô Tô cũng không đến chỗ khác, dứt khoát ngồi xếp bằng tu luyện ở điện Thừa Càn.

Khi trời gần tối, Đạm Đài Tần trở lại.

Hắn liếc nhìn nàng một cái thật sâu, mở miệng hỏi: “Hôm nay đi đâu?”

Tô Tô nói: “Muốn gặp tổ mẫu, nên tùy ý đi dạo.”

“Ồ? Thấy cái gì?”

Tô Tô liếc hắn một cái: “Cung điện xây bằng vàng, nơi nơi toàn là tiền.”

Hắn mí mắt, nghi ngờ trong mắt tan không ít, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

“Cô đột nhiên nghĩ ra, muốn người làm cái này.”

Tô Tô ngẩn người: “Cái gì?”

“Lại đây.” Đạm Đài Tẫn liếc nhìn nàng một cái, ý bảo nàng đuổi kịp.

Tô Tô theo hẳn vào tiểu thư phòng bên cạnh điện Thừa Càn.

Tiểu thư phòng này trước đây là nơi hoàng đế Chu quốc dùng để phê duyệt tấu chương, bây giờ trên bàn không có tấu chương, chỉ có một chồng lá bùa chất liệu tốt nhất, còn có chu sa đã được nghiền nát.

“Dạy cô vẽ bùa.” Hãn mệnh lệnh nói.

Tô Tô không nói.

Đạm Đài Tẫn trầm mặt xuống: “Người không muốn?”

Tô Tô nói: “Người có lão đạo sĩ, già biết.”

Đạm Đài Tẫn mở miệng uy hiếp: “Diệt lão phu nhân.”

Tô Tô lễ mễ đi tới, nàng ngồi ở trước bàn, hỏi hẳn: “Muốn học cái gì?”

Nàng biết Đạm Đài Tẫn là người hiếu học, cũng không sợ hẳn học được những thứ này.

Dù sao nàng tu tiên, còn Đạm Đài Tẫn trời sinh tà cốt, hẳn chỉ có thể tu ma. Ma và tiên tu luyện không giống nhau, hẳn sẽ không dùng được tiên thuật.

Đạm Đài Tẫn nói: “Cái gì cũng được.”

Tô Tô nghĩ nghĩ, nhắc bút vẽ một phù chú, nàng cười đưa cho hẳn, hỏi: “Muốn thử một chút không?”

Đạm Đài Tẫn liếc nhìn nàng một cái, nói: “Người thử cho cô xem.”

Tô Tô lập tức nói: “Lá bùa này chưa vẽ tốt, để ta làm lá khác.”

Nàng đang muốn phá hỏng lá bùa, tay bị người kia nắm lấy, Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói: “Thử cho cô xem! Nếu không thì để Diệp lão phu nhân thử.”

Tô Tô trừng mắt hăn: “Thật sự chưa vẽ tốt.”

Mặt hăn lạnh đi, hiển nhiên cho rằng Tô Tô sẽ hại hăn.

Tô Tô nói: “Ta thử ta thử!”

Nàng do dự cầm lấy lá bùa, nhìn Đạm Đài Tẫn một cái, dưới ánh mắt cảnh giác của hăn, nàng cắn răng niệm.

Trong đôi mắt đen nhánh của Đạm Đài Tẫn, lá bùa biến mất, quần áo Tô Tô rơi đầy đất.

Nàng biến mất không thấy, dưới quần áo chui ra một con thỏ màu hồng phấn lớn bằng bàn tay.

Thỏ con uể oải ghé lên y phục cung nữ.

Đạm Đài Tẫn sững sốt hồi lâu, sau đó mặt hăn vô biểu tình xách lỗ tai con thỏ lên.

Con thỏ lớn bằng bàn tay tức giận nhìn hăn một cái.

Hăn nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên cong môi.

Trong mắt hăn mang theo ý cười nhợt nhạt, ngoài miệng lại nói: “Lấy một củ cà rốt vào.”

Thỏ con trừng mắt, giãy giụa dưới tay hăn.

Đạm Đài Tẩn ngồi xuống ghế, đặt thỏ con lên trên đùi.

Chỉ trong chốc lát, tiểu thái giám cầm củ cà rốt đi vào. Trong lúc vô tình hẳn ta thấy con thỏ trong tay bệ hạ, bị giữ đến tâm can rung động, lông con thỏ này xù xù, lại còn có màu hồng nhạt!

Tiểu thái giám cúi đầu, vội vàng lui ra ngoài.

Đạm Đài Tẩn cầm lấy cà rốt, để bên miệng Tô Tô: “Ăn.”

Thỏ con kháng cự quay đầu đi, lông trên người mềm xộp.

Hắn sờ vào bộ lông mềm như bông, thoải mái giống như sờ vào cục bông. Đạm Đài Tẩn nói: “Cô bảo người ăn.”

Ai muốn ăn cà rốt chứ!

Con thỏ hồng muốn chạy, nhưng lại chạy không thoát.

Nàng gấp đến nỗi cào hẳn, cuối cùng lại là hai chiếc móng vuốt nhỏ dừng ở lòng bàn tay hẳn, liễu mạng cào, một chút vết thương cũng không có.

Hắn nhéo nhéo móng vuốt phẫn nộ, nói không chút để ý: “Ăn cà rốt, cô hứa với người một điều kiện.”

Con thỏ hồng nâng đôi mắt tròn xoe lên nhìn hẳn.

Đạm Đài Tẩn liếc nhìn nàng một cái, bình tĩnh nói: “Thật.”

Con thỏ không nhúc nhích, dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần để nhìn hẳn, cắn một ngụm ở trên tay hẳn.

Đạm Đài Tẩn đang định nói gì, con thỏ biến mất, trên đùi nặng đi, hiện ra một thiếu nữ trần trụi.

Ánh mắt thiếu nữ lạnh lẽo, khác hoàn toàn hình tượng nhuỷễn manh vừa rồi. Cũng chính vì như vậy, lại càng có vẻ khó tiếp cận, kinh tâm động phách.

Dưới ngón tay có chút mềm mại, Đạm Đài Tẫn cúi đầu, phát hiện ngón tay thon dài của mình còn ở trong miệng nàng.

Đạm Đài Tẫn dừng một chút, cũng không rút ra tay khỏi miệng nàng.

Ngay sau đó, thiếu nữ cảm nhận được ngón tay giữa môi đang làm gì, phần nộ nhìn hẳn.

Hung hăng cho hẳn một cái tát.

Mặt hẳn quay đi, thiếu nữ trần trụi trên đùi không thấy, nàng nâng tay lên, nhặt quần áo trên mặt đất lên, chờ Đạm Đài Tẫn quay đầu lại, nàng đã mặc xong trang phục.

“Biến thái!” Nàng lạnh giọng nói.

Đạm Đài Tẫn mím môi, ngón tay hẳn vẫn ướm át, lần đầu tiên không cãi lại.

Đúng lúc này, bên ngoài có người vội vàng nói: “Bẩm bệ hạ, trong cung phát hiện thích khách.”

Tô Tô sửng sốt, nháy mắt nghĩ tới ban ngày gặp được Bàn Nghi Chi, trong lòng nàng có dự cảm xấu. không phải Bàn Nghi Chi bị phát hiện đấy chứ?

Đạm Đài Tẫn nâng cằm nàng lên, đánh giá nàng, giọng nhàn nhạt hỏi: “Người đang lo lắng?”

Hết chương 60!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61: Tâm Ý

Editor: Đen

BETA: Thạch Anh

~~~

Từ việc con rối kia thì Tô Tô đã biết được tâm tư hẳn thâm trầm, không xác định được có phải hẳn đang thăm dò hay là thuận miệng hỏi, Tô Tô nhanh chóng điều chỉnh biểu tình, ngược mắt nhìn hẳn.

“Là rất lo lắng, ta sợ ta lỡ tay giết người, liên lụy đến tổ mẫu.”

Đạm Đài Tẫn nhìn nàng trong chốc lát, cô nương có đôi mắt đen trắng rõ ràng đang nhìn thẳng vào hẳn, xác thật không để ý đến động tĩnh bên ngoài.

Hắn buông tay ra, hỏi Nhập Bạch Vũ đang canh giữ bên ngoài: “Đã bắt được người chưa?”

Nhập Bạch Vũ nói: “ Bẩm bệ hạ, đã bắt được.”

Đạm Đài Tẫn khẽ cong khóe miệng, ánh mắt lành lạnh.

Trong lòng Tô Tô lo sợ, trên mặt lại không dám thể hiện ra.

Đạm Đài Tẫn quay đầu nhìn nàng một cái, đi ra cửa, thăm vấn phạm nhân.

Câu Ngọc nói: “Tiểu chủ nhân đừng hoảng hốt, có thể người bọn họ bắt được không phải là Bàng đại nhân.”

Tô Tô gật đầu.

Nàng đi loanh quanh hai vòng ở trong điện, phát hiện đúng là không thể làm cái gì được.

Tổ mẫu đang ở trong tay Đạm Đài Tần, nàng không thể mạo hiểm. Nếu người bị bắt không phải Bàn Nghi Chi, nàng tùy tiện ra ngoài, ngược lại sẽ hại hẳn ta.

Cuối cùng Tô Tô vẫn trở về điện Thừa Càn, đắp chặn lại khe chợp mắt.

Khoảng một canh giờ sau, trong không khí truyền đến mùi máu tươi nồng nặc.

Nàng bỗng mở to đôi mắt, phát hiện có người đang đứng ở bên cạnh.

Đối diện với đôi mắt đen nhánh của Đàm Đại Tần, hẳn nhìn nàng chăm chú, trên tay đều là máu tươi.

Hắn nói: “Người ngủ có vẻ thật yên ổn, không có chút lo lắng nào?”

Tô Tô thấy được trong mắt hắn là hưng phấn, đến trên góc áo cũng dính máu.

Hắn muốn đưa tay chạm vào mặt nàng, mỉm cười nói: “Có muốn biết người kia đã nói những gì không?”

Tô Tô ngồi dậy, hất bay tay hắn: “Người không thể rửa sạch tay mới trở lại sao?”

Đạm Đài Tần ngăn người.

Tô Tô đứng dậy, không tiếp hắn, đi đến cửa đại điện, nói với thái giám: “Đi lấy một chậu nước đến đây.”

Thái giám không đoán được thân phận của nàng, thấy bệ hạ cũng không nói gì, đành phải vội đi làm.

Trong chốc lát, một chậu nước được bưng tới.

Tô Tô vắt khô khăn ướt, nói với Đạm Đài Tần: “Tay.”

Hắn mím môi nhìn nàng, Tô Tô thấy trong mắt hắn có vài phần nghi hoặc. Nàng cũng không muốn phí lời, mặc kệ máu tươi trên tay hắn, tinh tế lau thật sạch sẽ.

Mặt Đạm Đài Tần tràn ngập sát ý biến thành mờ mịt, nhìn một đầu tóc đen của nàng, hô hấp chậm lại.

Cô nương rất chăm chú, lau khô vết máu trên tay hắn, rồi lấy tay hắn đặt vào chậu nước.

Ngày đông ngâm tay trong nước ấm như thế này thật sự rất thoải mái.

Nàng rũ hai hàng mi dài, bất mãn nói: “Đừng có lấy cái tay dính đầy máu chạm vào người khác, thật không lịch sự, người ta sẽ không vui.”

Ngón tay Đạm Đài Tần hơi rụt lại.

Tô Tô cười lạnh trong lòng, hiện tại biết xấu hổ rồi?

Nhưng không biểu hiện lên trên mặt, Tô Tô dùng một cái khăn sạch lau khô tay hắn.

Nâng đôi mắt lên, hỏi hắn: “Vừa rồi ngươi muốn nói với ta cái gì?”

Đạm Đài Tần rút tay về: “Không có gì.”

“À, vậy ta đi ngủ.” Một lần nữa nàng lại đắp chăn lên, chỉ lộ mỗi gương mặt nhỏ ra bên ngoài.

Một lúc sau, nàng mở to mắt, hỏi: “Ngày mai ta có thể đi thăm tổ mẫu không?”

Đôi mắt to long lanh nước, làm Đạm Đài Tẫn nghĩ đến con thỏ trắng lúc chạng vạng kia.

Hai chữ “Có thể” đã ở giữa môi, trong lòng hấn căng thẳng, khi nghĩ đến tầng tầng lớp lớp thủ đoạn của nàng, hấn lại nói: “Khi nào nghe lời thì khi đó mới được đi.”

Nàng mếu máo, xoay lưng về phía hấn.

Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm cái ót của nàng, ngơ ngác liếc nhìn tay của mình.

Tô Tô hiếm khi mới có thái độ tốt với hấn, hấn theo bản năng muốn suy nghĩ về âm mưu mới, nhưng sau hồi lâu suy nghĩ, chỉ nhớ rõ cảm giác đầu ngón tay nhỏ mềm ấm.

Tâm điện lập tức yên tĩnh lại.

Tô Tô thở phào trong lòng, diễn xong một vở kịch, nàng không dám xem biểu tình của Đạm Đài Tẫn.

Nàng hỏi Câu Ngọc: “Máu trên người hấn không phải là của Bàn đại nhân chứ?”

Câu Ngọc nói: “Chủ nhân, ta cảm thấy hấn lừa ngươi.”

Tô Tô: “Ta cũng thấy vậy, may mà ta phản ứng nhanh, vừa nãy không bị lộ chứ?”

Câu Ngọc: “Không có, rất tự nhiên, không có một chút lo lắng tò mò nào.”

Tô Tô: “Vậy là tốt rồi.”

Câu Ngọc dừng một chút, chậm rì rì nói: “Ta có cảm giác, vừa rồi hẳn rất vui vẻ.”

Tô Tô không hé răng, khóe miệng hơi cong.

Nàng nắm chặt Diệt hồn châu lệ, độ ấm của châu lệ ngày càng nóng khiến cho nàng suýt chút nữa bị phỏng.

Sau nửa đêm Tô Tô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sáng hôm sau, nàng cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm mình, mở to mắt ra lại phát hiện trong điện trống rỗng, Đạm Đài Tẫn đã đi ra ngoài.

Cảm giác vừa rồi giống như chỉ là ảo giác.

Lão hổ không biết đã chạy đi đâu rồi, Tô Tô đi ra ngoài, vũ cơ áo vàng với vũ cơ áo xanh đột nhiên xuất hiện ở trong điện Thừa Càn.

Vũ cơ áo vàng sắc mặt tái nhợt, vũ cơ áo xanh đỡ “Nàng ta”.

Cảnh tượng quen thuộc làm cho tinh thần Tô Tô trở nên tỉnh táo, nàng ò ò thấp giọng nói: “Bàng đại nhân!”

Vũ cơ áo vàng ngẩng đầu, quả nhiên là Bàng Nghi Chi.

Váy của vũ cơ quyến rũ hơn cung nữ rất nhiều, Tô Tô cảm giác được Bàng Nghi Chi đang ảo não. Hẳn ta nhìn hai mắt của Tô Tô, quay đầu đi, lỗ tai đỏ rực.

Người đang ở bên cạnh đỡ lấy hẳn ta là “nữ tử áo xanh” nói: “Diệp tam tiểu thư, không dọa đến người chứ?”

Nàng ta phát ra tiếng nói trầm thấp, hiển nhiên là một người đàn ông.

Chẳng qua người này hóa trang thành công hơn Bàng đại nhân nhiều, thoát nhìn dáng người thật là lướt hấp dẫn.

Tô Tô nghĩ thầm, người này hẳn là tiềm long vệ trong miệng Bàn Nghi Chi.

Ám vệ như thế này rất khó bồi dưỡng, hầu hết trong người bọn họ sẽ bị nhiễm độc, tiềm long vệ trước mắt đại khái có thể dùng thuật dịch dung.

Bọn họ bí mật tiến vào đây, thực lực của tiềm long vệ quả nhiên không thể khinh thường.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tô Tô âm đạm. Nếu Tiêu Lãm còn sống, trong tay còn có tiềm long vệ, y nhất định có thể đánh bại Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô nói: “Sao các người lại ở chỗ này? Tôi hôm qua trong cung có thích khách, Đạm Đài Tẫn có phát hiện ra hai người không?”

Bàn Nghi Chi ý thức được đây không phải là thời điểm để xấu hổ, mở miệng nói: “Ta cũng không biết vì sao Đạm Đài Tẫn biết chúng ta ở trong cung. Chu quốc có rất nhiều vũ cơ, theo lý tiềm long vệ sẽ không bị phát hiện mới đúng. Cũng may lúc trước Quý đạo trưởng cho chúng ta một cái Linh Khí, có thể che dấu hơi thở.”

Hắn ta mở tay ra, trong tay là một cái vòng bạc xinh đẹp.

Khó trách, bọn họ có thể ẩn thân trong chốc lát, cũng là dựa vào cái này mới không bị phát hiện.

“Người bị thương sao?” Tô Tô hỏi Bàn Nghi Chi.

Bàn Nghi Chi lắc đầu, biểu tình có vài phần trầm thấp với nghiêm túc: “Tiềm long vệ khác bị phát hiện, hiện tại trong cung phòng thủ kiên cố, chúng ta không thể thoát ra được.”

Thì ra vết máu trên người Đạm Đài Tẫn vào tối hôm qua là của một tiềm long vệ khác.

Ám vệ rất trung thành, bọn họ sẽ không có khả năng bán đứng Bàng đại nhân. Có vòng bạc, Bàng đại nhân tạm thời sẽ không bị phát hiện, nhưng mà muốn rời đi là một vấn đề lớn.

Bàng Nghi Chi nói: “Trước khi vào đây chúng ta đã bàn tốt kế hoạch với những tiềm long vệ khác, nếu năm ngày sau không thể ra ngoài, bọn họ sẽ nghĩ cách cứu chúng ta, chỉ cần khi đó phòng thủ của Chu quốc nổi lỏng một chút, chúng ta có thể nghĩ cách thoát ra ngoài. Diệp tam tiểu thư, chúng ta muốn người trợ giúp.”

“Các người không sợ ta sẽ nói ra?”

Bàng Nghi Chi ngăn người, thấp giọng nói: “Ta biết người sẽ không làm vậy.”

Không chỉ có hãn ta biết, Quý sư thúc, Tuyên vương đã chết cũng biết, cho nên đến lúc đường cùng này bọn họ mới có thể tìm Tô Tô xin giúp đỡ.

Tô Tô kinh ngạc không ngờ bọn họ lại tín nhiệm mình như vậy, trong lòng có chút ấm áp.

Nàng hỏi: “Cách năm ngày đó là còn mấy ngày nữa?”

Bàng Nghi Chi nói: “Ba ngày.”

Tô Tô nghĩ nghĩ: “Được, vào giờ này ba ngày sau, ta sẽ nghĩ cách làm cho điện Thừa Càn hỗn loạn, đến lúc đó các Dạ ảnh vệ đang canh giữ cũng sẽ chạy tới, các người có thể tránh các cung nữ thị vệ bình thường đi.”

Nam tử áo xanh nói: “Không thành vấn đề, cảm ơn cô nương.”

Tô Tô nghĩ nghĩ, vẫn không nhận được mà hỏi Bàng Nghi Chi: “Diệp Bãng Thường đã đồng ý đi với các người rồi sao?”

Bàng Nghi Chi sửng sốt, gật gật đầu: “Nàng ấy đáp ứng rồi, nhưng tình huống lần này, mọi nơi trong cung đều đề phòng nghiêm ngặt, chúng ta không có cách nào mang nàng ấy đi.”

Tô Tô không nghĩ tới Diệp Băng Thường sẽ đồng ý, nàng nghĩ thầm, chẳng lẽ là mình nghĩ xấu cho người ta rồi sao?

“Khoảng thời gian này Bàng đại nhân ở trong cung nhớ cẩn thận.”

Tô Tô mở cửa sổ, vòng bạc chột lóe, nam tử áo xanh mang theo Bàng Nghi Chi rời đi.

Bàng Nghi Chi không nhịn được quay đầu lại nhìn, nam tử áo xanh: “Đại nhân?”

Bàng Nghi Chi lắc đầu: “Không có gì.”

Hắn ta vốn dĩ muốn hỏi rất nhiều thứ, ví dụ như vì sao Tô Tô lại ở lại điện Thừa Càn, Đạm Đài Tẫn có đối xử tốt với nàng không?

Nhưng thân phận của hắn ta không cho phép hắn ta làm như vậy.

Hắn ta gây ra chuyện này, thậm chí còn phải nhờ một cô nương yếu đuối giúp đỡ.

Trong lòng Bàng Nghi Chi dâng lên một cảm giác khổ sở không thể giải thích.

Nghĩ đến Diệp Băng Thường nhu nhược đáng thương, hắn ta khẽ cắn răng, không liên quan, có cơ hội bọn họ sẽ quay lại. Mặc kệ là đại tiểu thư hay là Tam tiểu thư Diệp gia, tất cả đều có thể rời khỏi.

Nhìn thấy Bàng Nghi Chi, Tô Tô đã hiểu ra, tối hôm qua quả nhiên Đạm Đài Tẫn đã lừa mình.

Theo lời Bàn Nghi Chi, đúng là hai ngày nay trong cung canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, đôi khi Tô Tô vẫn đi ra ngoài, Câu Ngọc luôn báo cho nàng biết những chỗ có người đang ẩn nấp.

“Sau mái hiên có một đám người cầm cung, tiểu chủ nhân cũng đã thấy cái cung tiễn này, là cái cung tiễn lần trước làm người hôn mê.”

Tô Tô nói: “Là Nhược Thủy?”

“Đúng vậy.”

Lần trước Tô Tô là bị Nhược Thủy bắn vào bả vai mới mất đi ý thức trúng thuật con rối.

Di Nguyệt tộc quả nhiên là am hiểm vũ khí và độc dược, Thượng Cổ Thần tộc đã sở hữu Nhược Thủy mấy vạn năm, trước nay đều không nghĩ sẽ dùng tới Nhược Thủy.

Nhưng mà khi Nhược Thủy theo thời gian tới những đời sau, phạm nhân chỉ dùng ngàn năm đã học được cách dùng Nhược Thủy để làm vũ khí, gánh chịu thuật con rối.

May mà trong tay Đạm Đài Tẫn cũng không có nhiều Nhược Thủy, bằng không hậu quả khó lường.

Tô Tô xoay vài vòng, phát hiện tình cảnh của bọn người Bàn Nghi Chi quả nhiên là không ổn.

Đạm Đài Tẫn là dạng người tóm được ai là sẽ giết ngay lập tức, bọn họ kinh động hẳn, Đạm Đài Tẫn không tìm được người sẽ không bỏ qua.

Bọn người Bàn Nghi Chi chỉ có thể vội vàng ẩn nấp, cũng vì có nguyên nhân.

Trong cung xảy ra một chuyện.

Nghe nói Bát hoàng tử của Chu quốc không chết.

Người dân bắt đầu ủng hộ Bát hoàng tử soán ngôi.

Ngôi vị của Đạm Đài Tần đang có nguy cơ bị lật đổ, ở Đại Hà trong mười bốn năm, ít có người phục hãn. Xuất hiện Bát hoàng tử đã khiến cho nhân gian xoay chuyển, chẳng qua bởi vì thủ đoạn độc ác của hãn, không có nhiều người dám xen vào.

Nhưng sự tồn tại của Bát Hoàng tử chính là một tai họa ngầm.

Những ngày này Đạm Đài Tần không chỉ muốn đi bắt bọn người Bàn Nghi Chi, còn lục soát tìm cho bằng được Bát hoàng tử để trừ khử.

Hãn thường khuya mới trở về, khi đó Tô Tô đã ngủ từ lâu rồi.

Nói là đến làm nô tì cho hãn, nhưng là Tô Tô một việc cũng chưa làm, hãn vẫn không nói gì.

Hai ngày nay Tô Tô vẫn luôn tự hỏi một vấn đề, ở buổi tối ngày thứ ba nên làm cái gì để dụ Dạ ảnh vệ lại đây.

Không cho nàng suy nghĩ quá lâu, đã đến ngày thứ ba.

Chân trời cũng chỉ còn sót lại vài tia sáng.

Tô Tô vén áo lên, đi về hướng Ngự Thiện Phòng.

Câu Ngọc nghi hoặc hỏi: “Tiểu chủ nhân muốn làm gì thế?”

Tô Tô cười cười, trả lời nó: “Đi nấu cơm cho Đạm Đài Tần.”

“Người sẽ nấu cơm?”

Tô Tô lắc đầu.

“VẬY NGƯỜI...”

“CHÍNH LÀ BỞI VÌ KHÔNG CHO NÊN MỚI PHẢI CHO HẮN ĂN.”

“LỠ NHƯ HẮN KHÔNG CHỊU ĂN THÌ SAO?”

Tô Tô lấy Diệt hồn châu lệ ra.

Châu lệ trở nên sáng vô cùng, bên trong như là có nước đang di chuyển, dường như có thêm một ít sức mạnh nó có thể biến thành chín cái đing.

Câu Ngọc khiếp sợ nhìn nó: “TỪ KHI NÀO MÀ NÓ LẠI BIẾN THÀNH THỂ NÀY?”

Tô Tô nói: “TỐI MẤY NGÀY TRƯỚC.”

Câu Ngọc nhớ lại đêm đó đã xảy ra chuyện gì, hình như tiểu chủ nhân lau máu trên tay Đạm Đài Tẫn. Nó chú ý, mấy ngày nay khi trở về, trên người Đạm Đài Tẫn không có vết máu.

Nhịp tim của nó mơ hồ tăng nhanh hơn.

Tô Tô cầm một quả ớt cay lên, nói: “CHO NÊN, HẮN SẼ ĂN.”

Đạm Đài Tẫn ở trong chiêu điện để cho lão đạo sĩ tìm hành tung của Bát hoàng tử, nhớ tới gì đó, nhàn nhạt hỏi lão thái giám.

“NÀNG, NGƯỜI ĐÂU?”

Đã nhiều ngày hắ sai người giám thị cô nương ở điện Thừa Càn kia, không quản thúc nàng, lại trước sau chờ đợi nàng phản bội rời đi, thường thường sẽ cho người báo cáo hành tung của nàng.

“CÔ NƯƠNG ĐI NGỰ THIỆN PHÒNG.” Lão thái giám trả lời.

“ĐI ĐẾN NƠI ĐÓ LÀM GÌ?”

Lão thái giám dừng một chút, không xác định nói: “Giống như... là đi làm bữa tối cho bộ hạ.”

Đạm Đài Tẫn cho rằng mình nghe lầm, bỗng nhiên quay đầu lại, nói: “Người nói cái gì?”

Lão thái giám nhìn không ra cảm xúc của bộ hạ, bất an mà lặp lại một lần nữa.

Hết chương 61!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62: Đánh Ta

Editor: Đen

BETA: Thạch Anh

~~~

Đạm Đài Tẫn bình tĩnh nói: “Đã biết, nói tiếp chuyện Bát hoàng tử đi.”

Các đại thần người một câu ta một câu tiếp tục nói, mở ra một cuộc tranh luận.

Lúc Đạm Đài Minh Lãng đang cơ, gần như đã giết sạch tất cả các hoàng tử, đến cả công chúa cũng không thể tránh được một kiếp, Bát hoàng tử chính là con cá lọt lưới duy nhất.

Năm nay hắn ta mười bảy tuổi, thông minh lanh lợi, vốn là Đạm Đài Minh Lãng khinh địch, con ve sâu sau khi trốn thoát lọt xác, khi đó Đạm Đài Tẫn cũng không phát hiện.

Mãi đến lúc gần đây Hoàng Thành xuất hiện một đội quân khởi nghĩa, bắt đầu trắng trợn tuyên truyền Đạm Đài Tẫn danh không chính ngôn không thuận, cùng với Đạm Đài Tẫn ở Mạc Hà giết người tàn bạo.

Đối với bá tánh mà nói, quân chủ có danh chính ngôn thuận không không quan trọng, nhưng nếu quân chủ tàn bạo, làm bạn với yêu ma sẽ khiến lòng dân phản nộ.

Còn chưa nói đến Bát hoàng tử đã tâm bưng bưng.

Cánh của hắn ta còn chưa lớn, không thể làm gì khác ngoài việc mang theo thuộc hạ trốn đông trốn tây. Ở trong mắt Đạm Đài Tẫn, Bát hoàng tử

chỉ là một con bọ chét vô dụng.

Nhưng vào một số thời điểm, không bắt được bọ chét vô dụng đó, làm người khác bực bội.

Có người đề nghị dùng phương pháp dụ dỗ, tạo ra hình tượng một minh quân, hứa với Bát hoàng tử nếu tự xuất hiện thì nhất định sẽ không giết hấn ta. Có người đề nghị đi lục soát từng nhà, loại bỏ hết thế lực của Bát hoàng tử, còn nhắc Đạm Đài Tẫn chú ý đến thanh danh của mình một chút.

Đạm Đài Tẫn không muốn nghe bọn họ tranh luận, cười khanh khách nói: “Diệp Trữ Phong, người đi tìm người, tìm thấy thì lập tức chặt ra cho chó ăn.”

Hấn ném cờ chiêu hồn ra, Diệp Trữ Phong vững vàng bắt được.

“Vâng, bệ hạ.”

Nếu lục soát không ra, Bát hoàng tử nhất định đã dùng phương pháp đặc biệt nào đó, vừa vụn lấy tà khắc tà.

Đạm Đài Tẫn nói: “Còn có chuyện gì không?”

Nhóm thần tử hai mặt nhìn nhau.

“Không có gì thì kết thúc đi.” Đạm Đài Tẫn nói, hấn vén áo bào đứng lên, đi về hướng điện Thừa Càn.

Cũng không ai dám cản hấn, chỉ nhìn cho đến lúc vị đế vương trẻ tuổi này đi xa.

Tô Tô chỉ đạo các cung nữ, miễn cưỡng làm được ba món ăn. Thừa dịp người khác không để ý, nàng đốt hai tấm bùa hòa tan vào.

Câu Ngọc hỏi: “Đây là cái gì?”

Tô Tô nói: “Mấy ngày trước Đạm Đài Tần kêu ta dạy hẳn vẽ bùa, ta lặng lẽ dấu được hai tấm bùa này.”

“Người hạ độc hẳn?”

“Cũng không hẳn.” Tô Tô nói: “Sẽ làm hẳn khó chịu một chút, làm cho Dạ ảnh vệ chú ý là được.”

Chỉ có an nguy của Đạm Đài Tần mới có thể làm cho Dạ ảnh vệ lại đây, đây không phải ý kiến hay, nhưng Tô Tô chỉ có một biện pháp này.

Các cung nữ giúp nàng mang đồ ăn tới.

Tiến vào đại điện, thấy đồ ăn đã được nàng chuẩn bị tốt, sắc mặt Tô Tô bình thản, nhìn thái giám dùng đũa bạc thử độc tất cả các món ăn.

Sắc mặt thái giám trở nên cổ quái, động tác nuốt xuống cứng đờ.

Đồ ăn này tuy không đến mức khó ăn, nhưng hương vị chính xác là rất kì lạ, vô cùng ngọt, không ngon một chút nào.

Tô Tô tủm tỉm nói: “Nếu không có độc, ta có để đi qua không?”

“Mời cô nương.”

Thái giám không cản nàng, Tô Tô chỉ nấu cho bệ hạ thêm vài món ăn, chỉ cần không có độc, thật ra cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Nhiều ngày qua bọn họ cũng đã nhìn ra, nếu bệ hạ thật sự chán ghét nàng, thì cũng không giữ nàng lại trong cung lâu như vậy.

Vì không biết tương lai nàng sẽ có thân phận gì, vẫn không nên đắc tội mới tốt.

Tô Tô thuận lợi đi vào mới phát hiện Đạm Đài Tẫn đã quay trở lại. Hắn ngồi trước bàn đọc sách, không ngẩng đầu lên.

Trong lòng nàng có chút ngoài ý muốn, rồi lại tự mình hiểu ra.

Nàng làm cái gì, Đạm Đài Tẫn không biết mới lạ.

Tô Tô sát gần lại mới thấy, Đạm Đài Tẫn thật đúng là đang xem sách.

Quyển sách kia có tên là [Khải Nghĩa], Tô Tô có ấn tượng, chính là viết về luân thường nhân gian.

Loại sách này giống như là dùng làm sách vỡ lòng của thiếu niên, tinh tế giảng về đạo lý luân thường, tình nghĩa, bằng hữu sinh tử chi giao, phu thê chi thân chi ái, đối trên xử dưới, kính già yêu trẻ.

Không phải là cái gì quá cao thâm, nhưng hẳn xem rất nghiêm túc.

Tô Tô đột nhiên nhớ tới, trời sinh ra hẳn đã không có cảm tình, luân thường đều là học từ người khác. Lúc này mới có thể phát sinh những thứ sau này, làm ra phản ứng tương tự.

Nghe thấy Tô Tô tiến vào, Đạm Đài Tẫn ngẩng đầu.

Hắn gấp sách lại, không có chút ngại ngùng nào, đi tới bàn ngồi xuống.

Đạm Đài Tẫn nhìn một cái là có thể phát hiện ra ba món ăn khác nhau, hẳn ngăn cản cung nhân chia thức ăn và thử độc lần cuối cho hắn, gấp một chút thức ăn lên, hỏi Tô Tô: “Người làm?”

Tô Tô gật gật đầu.

“Tại sao? Không phải rất chán ghét ta sao?”

Tô Tô nói: “Muốn gặp tổ mẫu.”

Đạm Đài Tẩn nhìn nàng một cái: “Lại đây ăn.”

Tô Tô đã sớm biết là sẽ như vậy, nàng thong dong đi qua, nhận lấy cái đĩa trên tay Đạm Đài Tẩn, bỏ đồ ăn vào miệng.

Đạm Đài Tẩn không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, Tô Tô nuốt xuống.

“Không có độc.” Nàng nói.

Đạm Đài Tẩn không tiếp tục nói nữa, một lần nữa cầm lấy đôi đũa, bắt đầu ăn cơm.

Tô Tô nghĩ, dứt khoát ngồi xuống ăn cùng hẳn.

Đạm Đài Tẩn cũng không quát nàng, bình tĩnh dùng bữa.

Tô Tô thấy động tác ăn cơm của hẳn thật quy củ, không có nhiều món ăn lắm, thế nhưng hẳn không chọn những món đó.

Ba món ăn mà Tô Tô làm, mỗi món hẳn đều sẽ ăn vài miếng, thậm chí còn không lộ ra vẻ mặt quái dị. Những vị đế vương khác đều sợ bị người ta bỏ độc vào món ăn yêu thích nào đó, Đạm Đài Tẩn lại không lo lắng về việc này, vốn dĩ hẳn đối với đồ ăn cũng không đặc biệt yêu thích.

Tô Tô chờ mong mà nói: “Ta có thể đi gặp tổ mẫu không?”

Hẳn giương mắt hỏi: “Người là đang lấy lòng ta?”

Tô Tô cắn răng nói: “Đúng rồi.”

Đạm Đài Tẩn lạnh nhạt: “Không có cảm giác gì hết.”

Tô Tô tiếp lời: “Vậy ta dạy người vẽ bùa.”

Đạm Đài Tẩn liếc nàng một cái: “Cô có đạo sĩ.”

Tô Tô nhìn chăm chăm hẳn, đứng dậy bỏ đi.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên nói: “Người chỉ có từng đấy kiên nhẫn?”

Thấy Tô Tô không quay đầu lại, quan hệ của hai người lại muốn đóng băng thêm lần nữa, Đạm Đài Tẫn trầm mặc: “Người giúp ta tìm được một người, ta sẽ cho người gặp Diệp lão phu nhân.”

Thiếu nữ lập tức vui mừng quay đầu lại: “Thật không?”

Đạm Đài Tẫn nhìn gương mặt tươi cười của nàng, nhẹ mím môi: “Ừm, lại đây.”

Tô Tô chạy lại: “Người muốn tìm ai.”

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn sâu sắc nhìn nàng, thấy trên mặt nàng không có vẻ khác thường, vì thế môi mỏng giật giật: “Bát hoàng tử.”

Tô Tô: “Độ đệ của người sao?”

“Đúng vậy.”

“Được, để ta thử xem, nhưng mà không nhất định là sẽ tìm được.”

Hai người trở lại điện Thừa Càn, Tô Tô nhìn sắc trời, trong lòng ngầm tính toán thời gian.

Nàng ngồi xếp bằng ở bàn, đôi mắt đen nhánh của Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm nàng.

Động tác của thiếu nữ hơi đổi, chuông bạc trên bàn không ngừng rung động, Tô Tô mang theo tâm tình thần thông, cố ý đem nghi thức trở nên phức tạp, nhìn qua ra dáng, thực ra là đang đùa giỡn với cái chuông, đừng nói là tìm người, đi tìm một con chó cũng không được.

Nàng trợn tròn mắt, lâu lâu sẽ nhìn cái chuông một phát, tình cờ liếc sang Đạm Đài Tẫn. Biết hẳn gì cũng không hiểu, Tô Tô bèn lớn mật mà lừa gạt hẳn.

Ánh mắt của thanh niên vẫn an tĩnh dừng ở trên mặt nàng.

Thời gian trôi qua, Tô Tô có vài phần chột dạ, nhưng nàng vẫn không biểu hiện ra ngoài, chờ cho Đạm Đài Tẫn bị ngấm bùa.

Một lúc lâu sau, hẳn nhẹ giọng hỏi: “Người đùa giỡn ta, chơi vui không?”

Giọng của thanh niên dịu dàng, Tô Tô nghe được cả da gà đều nổi lên. Nàng đối diện với ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt, nghĩ thầm thời gian rõ ràng là đến rồi, tại sao đến giờ Đạm Đài Tẫn vẫn không phát tác? Lẽ nào bùa của nàng mất hiệu lực, không được à?

Trước đây Chấp pháp trưởng lão đã dùng thứ tiên thuật này để trừng trị Tô Tô rồi, khi đó nàng đang mang tiên thể còn hữu dụng, sao lại không có tác dụng với một tên phàm nhân?

Một khắc sau, Đạm Đài Tẫn giật giật, sắc mặt khẽ biến.

Tô Tô thấy hẳn mím môi, nhấc mày lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng ra vẻ không hiểu, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Đạm Đài Tẫn: “Trong đồ ăn có gì?”

Tô Tô nhú mày, trên mặt tức giận: “Người nghi ngờ ta hạ dược? Ta cũng đã ăn qua, tại sao lại không có việc gì.”

Đạm Đài Tẫn không nói, trên trán hẳn thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, nhìn kỹ nàng.

Tô Tô nói: “Nếu người không thoải mái, ta đi gọi ngự y cho người.”

Tay bỗng nhiên bị bắt thóp.

“Không được đi.”

Nàng thấy trên ngón tay của hãn có vết trắng xám, làn da ửng đỏ.

Tô Tô nghĩ thầm, ngứa điên rồi chứ gì? Cảm giác ngứa này sẽ làm người cào tim cào phổi mà khó chịu, mỗi khi cào được một cái sẽ càng khó chịu hơn.

“Giải, bằng không ta sẽ không bao giờ buông tha cho người.”

Tô Tô ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Người muốn giết ta sao?”

Hãn nâng đôi mắt lên, đôi mắt đắm nước lại có vẻ vô cùng thuần túy, tiếng nói khàn khàn, gần như từ trong cổ họng phát ra một chữ: “Sẽ.”

Tô Tô nói: “Thật sự không phải ta, người rốt cuộc làm sao vậy?”

Trong lòng nàng âm thầm ngạc nhiên, lúc nhỏ nàng cũng bị trúng loại bùa này, ngứa đến dở khóc dở cười, xin tha với Chấp pháp sư thúc. Nhảy nhót lung tung cũng không thể giảm bớt được cảm giác khó chịu, thậm chí nàng hận không thể đi ra tìm mấy cái cây mà cọ cọ.

Nhưng biểu tình của Đạm Đài Tẫn quá bình tĩnh.

Nếu không phải cả người hãn đang toát mồ hôi, thậm chí Tô Tô sẽ cho rằng bùa chú không linh.

Nàng cố ý sờ trán hãn, móng tay khẽ xẹt qua trán: “Trán người rất nóng, chắc không phải là do cả ngày làm quá nhiều chuyện xấu nên sinh bệnh nhỉ? Cũng không nên giấu bệnh sợ thầy.”

Móng tay vẽ lên trên khuôn mặt xinh đẹp của thanh niên một vết đỏ.

Hô hấp của hắn dồn dập.

Tô Tô nghĩ thầm, đến nước này rồi mà người còn chưa chịu phát tác, nàng sẽ trở về tu luyện thêm một lần nữa.

Ngay sau đó, bên hông căng thẳng, nàng bị người gắt gao ôm lấy. Bàn tay bên hông trắng bệch, run rẩy nắm lấy vòng eo nàng, thanh niên nghiêng răng nghiêng lợi giọng nói run run: “Ta biết là người, cái này...”

Tô Tô biết bây giờ nhất định là hắn đang muốn mạng người, nhưng môi hắn run run cả nửa ngày, cái gì mà mạng chửi đến cả nói đều không nói được.

“Ta muốn giết người, nhất định sẽ giết người.” Môi hắn run run, hàm hồ nói.

Thế nhưng Tô Tô lại nghe được một tia tủi thân bên trong câu nói.

Trong ánh mắt nàng toát ra một tia ác ý, thử đẩy hắn ra: “Người khó chịu thì cũng đừng kéo ta vào nha, người buông ta ra, ta đi tìm ngự y cho người.”

Tay của thanh niên nắm càng chặt.

Hắn tựa hồ biến thành Tô Tô lúc còn nhỏ, chẳng qua Tô Tô nhảy nhót lung tung muốn dùng lưng cọ cọ thân cây, mà Đạm Đài Tẫn lại biến Tô Tô thành cái cây kia.

Lực đạo bên hông mạnh đến nỗi làm nàng phát đau.

Tô Tô nhú mày, cấu hắn một cái, muốn làm hắn buông tay ra. Đạm Đài Tẫn kêu lên một tiếng, giọng nói cũng thay đổi.

Tô Tô ý thức được việc không tốt, trúng phép một khi có kích thích, chỉ biết giậu đồ bìm leo.

Nàng muốn rời khỏi hẳn, trên môi đột nhiên tê rần, nàng bị người cắn một ngụm.

Một lực lớn kéo lấy Tô Tô, làm nàng ngã lên giường.

Thanh niên trên người giống như nổi điên, điên cuồng đặt môi lên môi nàng.

Bị cắn siết chặt như vậy, răng môi Tô Tô nóng bỏng, nàng ngơ ngác ngược mắt thì thấy được một đôi mắt thống khổ khó chịu, phảng phất mang theo ý cầu xin, có vài phần đáng thương.

Chớp mắt một cái, nàng suýt nữa bị đôi mắt này mê hoặc, nàng túm chặt cổ áo hẳn, ý muốn kéo hẳn ra.

Trên môi nóng bỏng.

Hẳn không muốn rời khỏi. Tô Tô tức giận, đây là bùa phép làm cho hẳn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, lại không phải khiến hẳn phát tình, sao lại thế này.

Nàng biến ra một cái bùa, mạnh mẽ kéo hẳn ra. Muốn đi tìm Dạ ảnh vệ, mắt cá chân lại bị tóm lấy. Hẳn nâng mắt, mang theo ba phần căm hận, bảy phần mơ hồ.

“Giúp ta... ta rất khó chịu...”

Tô Tô nói: “Ta giúp người gọi người.”

“Không, không cần bọn họ... người là được.....” Hẳn cắn chặt môi, trên môi bị hẳn cắn ra hai vết máu, giọng nói càng ngày càng mơ hồ không rõ.

Tô Tô: “Cái gì?”

Hắn hơi co rút, cuối cùng nói rõ ràng: “Người tới, bằng không ta sẽ giết Diệp lão phu nhân!”

Tô Tô suýt chút nữa bị hắn chọc tức đến cười.

Nàng không cảm xúc nhìn hắn hồi lâu, hỏi: “Người muốn ta làm gì?”

Thanh niên trên mặt đất gặt gao nắm chặt mắt cá chân của nàng, thống khổ kêu rên.

“Đánh ta.” Hắn run run: “Đánh ta.”

Tô Tô nói: “Người nói đấy.”

“Ừm... “ Tô Tô nhìn mặt hắn đang ửng hồng, trong lòng xoay một cái, phát hiện đây quả thật là thời cơ tốt. Nàng chớp chớp mắt, nhẹ giọng kề sát vào bên tai hắn: “Xong việc, người cũng sẽ không trách ta chứ.”

“Không, sẽ không...”

Nàng lắc đầu: “Ta không tin.”

Môi hắn cơ hồ đã bị cắn nát, trong mắt không cách nào duy trì tỉnh táo.

Tô Tô chạm vào con mắt của hắn, thở dài nói: “Xem ra người thật là đáng thương.”

Thân thể hắn run lên.

Tô Tô dùng chân hung hăng đá lên trên vai hắn, xoa xoa tay: “Cho nên ta thành toàn cho người đi.”

Ngắm lại Tiêu Lãm, nàng hận không thể đánh chết hắn!

Thanh niên cuộn tròn trên mặt đất, ngón tay run rẩy, hân liếm liếm môi, không lên tiếng.

Tô Tô năm trăm năm sau: Lúc đó là ta đã quá ngây thơ.

Hết chương 62!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63: Phản Bội

Editor: Đen

BETA: Thạch Anh

~~~

Tô Tô đánh người xong, chạy đến cửa hô to: “Người đâu, bệ hạ bị thương!”

Bóng đêm bị kinh động, đèn lồng ở phía trước sáng lên, vô số ám vệ đã bay vào cung điện.

Cầm đầu chính là Nhập Bạch Vũ và Nhập Mộc Ngưng, Tô Tô đứng qua một bên, từng nhóm từng nhóm Dạ ảnh vệ đều hiện thân.

Nhập Mộc Ngưng liếc mắt một cái có thể phát hiện ra người đang nằm trong vũng máu kia, suýt chút nữa là kinh hô ra tiếng.

Toàn thân bệ hạ đều là máu, y phục dính máu hơi hỗn độn, thậm chí trên mặt cũng có một vết thương, cơ thể hơi rung động.

Nhập Mộc Ngưng muốn đi đến đỡ hãn, tay bị người vung ra.

Sau đó nàng ta nhìn thấy hoàng đế chống tay ngồi dậy, Đạm Đài Tẫn híp mắt nhìn tới, làn da lộ ra vẻ tái nhợt không bình thường.

Tầm mắt của hãn đảo quanh một vòng, thật mau đã tìm thấy người khởi xướng.

Tô Tô một thân bạch y đứng ở cửa, thần sắc nhàn nhạt nhìn hãn, phảng phất gì cũng chưa xảy ra.

Hắn mím môi lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, máu từ thái dương chảy ròn ròn xuống.

Thái giám bị những vết xanh tím trên người hoảng để dọa sợ, vội vàng cho người đi gọi thái y.

Đạm Đài Tẫn định nói chuyện, nhưng lại phát hiện ra giọng nói giống như bị cái gì đó lấp kín, một chữ cũng không nên lời.

Bùa chú còn chưa hết tác dụng, hắn vẫn ngứa ngáy khó chịu như cũ, đừng nói là chạm vào bút viết chữ, ngay nói người khác đừng chạm vào hắn cũng khó chịu đến muốn mạng.

Đạm Đài Tẫn liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, không muốn mất dư vị vừa mới cảm thụ, hắn lạnh lùng nhắm mắt lại.

Thanh niên huyền y khép hàng mi đen dài lại, môi màu hồng nhạt, hắn lớn lên vốn dĩ đã xinh đẹp cấm dục, lạnh nhạt như phật tử rơi xuống phàm trần.

Nhập Mộc Ngưng hơi hoảng thần.

Tô Tô nhìn bóng đêm bên ngoài, hơn phân nửa Dạ ảnh vệ đều bị hấp dẫn lại đây, Đạm Đài Tẫn cũng không có ý nghĩ lệnh cho Dạ ảnh vệ đi bắt người, hy vọng bọn Bàng đại nhân thuận lợi thoát khỏi.

Một lúc sau khi thái y tới, pháp thuật cũng đã biến mất, lăn lộn nửa ngày, miệng vết thương của Đạm Đài Tẫn cuối cùng cũng ngừng chảy máu.

Hắn mệt mỏi không thể tả, nặng nề ngủ thiếp đi.

Câu Ngọc lo lắng hỏi: “Tiểu chủ nhân, người đối với hắn như vậy, chờ đến lúc hắn tỉnh lại, sẽ trách phạt người không?”

Tô Tô nói: “Không biết.”

Dạ ảnh vệ xem trọng an nguy của Đạm Đài Tần nhất, hiện tại cơ hồ toàn bộ đều đang canh giữ ở ngoài điện.

Tô Tô lo lắng chuyện này thu tay không kịp.

Nàng không sợ Đạm Đài Tần sẽ tức giận với mình, mà sợ Diệp lão phu nhân sẽ bị liên lụy.

Nhập Mộc Ngưng đi tới, lạnh lùng hỏi Tô Tô: “Là ai đã làm bệ hạ bị thương?”

Rõ ràng bọn họ đã canh giữ ở bên ngoài, trên người Đạm Đài Tần cũng có rất nhiều pháp bảo, hẳn vốn rất cảnh giác, Bát hoàng tử còn đang lăn trốn, không có khả năng bệ hạ sẽ dễ dàng trúng chiêu như vậy.

Nhập Mộc Ngưng nghĩ đến gì đó, ánh mắt trầm xuống, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Tô Tô: “Bệ hạ ghét nhất là bị phản bội.”

Tô Tô rất muốn nói, là hẳn xin ta làm như vậy.

Nhưng mà Nhập Mộc Ngưng căn bản là sẽ không nghe nàng nói cái gì, lạnh lùng quát: “Bắt lại!”

Nhập Bạch Vũ ngăn cản: “Mộc Ngưng!”

Nhập Mộc Ngưng tức giận: “Nhất định là bệ hạ đã bị yêu nữ này làm hại, nếu thật sự có kẻ xấu, vì sao bệ hạ lại bị thương, mà ả yêu nữ này lại không có việc gì!”

Nhập Bạch Vũ nói: “Chuyện gì cũng nên chờ bệ hạ tỉnh lại rồi nói tiếp.”

Nhập Mộc Ngưng lập tức tức giận: “Bắt lại, hậu quả một mình ta gánh vác!”

Nhập Bạch Vũ thấy không thể ngăn tý tý lại, nhúu mày nhìn Tô Tô một cái, cũng không nói nữa. Trên thực tế, hẳn cũng cảm thấy Diệp tam tiểu thư có vấn đề.

Tô Tô bị nhốt lại.

Từ lúc nàng tới nhân gian đến giờ, đây là lần đầu tiên bước vào đại lao.

Con chuột kêu chít chít, đại lao âm ướm âm u. Tô Tô ngồi xếp bằng, ngược lại cũng không cảm thấy có gì gian nan.

Đạm Đài Tẫn sẽ không tìm ra được chứng cứ, nhưng chuyện này đã xác định không thể không liên quan với Tô Tô được.

Câu Ngọc: “Câu Ngọc ở cùng tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân đừng sợ.”

Tô Tô cười nói: “Không sợ, quan hệ của ta với Đạm Đài Tẫn đã không thể phá vỡ, hẳn luôn cảnh giác với ta, như bây giờ không tính là chuyện xấu.”

Nếu như tình cảm của hẳn là chán ghét, chán ghét cực hạn sẽ biết thành hận, cũng vẫn có thể xem là một biện pháp khác.

Nếu như... là yêu.

Khi điểm máu chốt của nam nhân bắt đầu giảm xuống, thì trái tim hẳn sẽ bị mở ra.

“A, châu lệ dường như có hình dạng cái đinh!”

Tô Tô vừa thấy, quả nhiên nhìn thấy trong châu lệ mông lung xếp chín hàng đinh màu vàng, mơ hồ có hình dạng ban đầu.

Đại lao rất u ám, ánh mặt trời không thể chiếu vào, cũng may mà có châu lệ sưởi ấm, Câu Ngọc cũng sẽ tự động làm ấm cơ thể của nàng.

Không ai đưa cơm, cũng không ai thăm vấn Tô Tô. Nàng đoán, đại khái do Đạm Đài Tẫn chưa tỉnh lại.

Xung quanh thường xuyên có tiếng thở dài đầy thống khổ, Tô Tô tính thời gian, phỏng chừng bên ngoài trời đã sáng.

Đạm Đài Tẫn không tới, Nhập Mộc Ngưng tới.

“Nhập đại nhân?”

“Tối qua có phải là người làm?”

Tô Tô đáp: “Là ta làm, nhưng tình huống khi đó có chút đặc thù, ta cũng là bất đắc dĩ. Nhập đại nhân nếu không ngại thì có thể đi hỏi bộ hạ xem sao?”

Sắc mặt Nhập Mộc Ngưng không tốt lắm.

Tô Tô phỏng đoán hẳn là đã xảy ra chuyện gì: “Làm sao vậy?”

Nhập Mộc Ngưng ý vị không rõ liếc nhìn nàng một cái, nói: “Đêm qua Chiêu Hoa quận chúa tới chăm sóc bộ hạ, cực nhọc ngày đêm, không hề nghỉ ngơi mà chăm sóc tới tận bây giờ.”

Bên ngoài đã là buổi trưa.

Nhớ tới Diệp Băng Thường chính là Chiêu Hoa quận chúa, Tô Tô chậm rì rì à lên một tiếng.

Nhập Mộc Ngưng nói: “Bộ hạ dùng bữa trưa với nàng ta, hoàn toàn không nhắc tới người.”

Tô Tô cười cười: “Nhập đại nhân muốn nói gì?”

Nhập Mộc Ngưng mím môi: “Người thật sự sẽ không làm bệ hạ bị thương?”

Tô Tô ngần người: “Sẽ không.”

Nhập Mộc Ngưng mở cửa, lạnh như băng nói: “Ra ngoài.”

Tô Tô kinh ngạc nhìn nàng ta, Nhập Mộc Ngưng đi tới phía trước nàng, giọng điệu không thân thiện tí nào nói: “So với người thì ta càng ghét vị Chiêu Hoa quận chúa kia hơn.”

Tô Tô hỏi: “Chính là Nhập đại nhân muốn ta xuất hiện trước mặt Chiêu Hoa quận chúa để nàng ta cảm thấy đau lòng sao?”

Nhập Mộc Ngưng đáp lời: “Ta đã từng giao thủ với Tuyên vương, hẳn là anh hùng có một không hai. Người như hẳn còn không được quận chúa yêu, Chiêu Hoa quận chúa không thể thật tâm đối xử tốt với bệ hạ.”

Cho nên trong lòng Nhập Mộc Ngưng, Diệp Băng Thường có tính uy hiếp cao hơn Tô Tô.

Rốt cuộc thủ đoạn mềm dẻo so với dao cứng giết người còn khó lòng phòng bị hơn.

Tô Tô đi theo Nhập Mộc Ngưng đi ra, bên ngoài trời đang có mưa nhỏ, vào cuối tháng một lộ ra một đợt gió lạnh.

Buổi trưa đã qua, trở lại điện Thừa Càn, Tô Tô còn chưa bước vào đã nghe được tiếng đọc sách.

Tiếng Diệp Băng Thường mềm nhẹ, đọc một câu chuyện xưa.

Giọng nói mềm mại truyền đến, có vẻ là rất dịu dàng.

Nhập Mộc Ngưng đẩy Tô Tô một cái: “Đi vào.”

Tô Tô lão đảo, hoài nghi nàng ta cố ý, cô nương mặt lạnh muốn mình với Diệp Băng Thường chuyện bé xé ra to.

Tô Tô dừng một chút phỏng đoán tâm tình Nhập Mộc Ngưng, phát hiện trong mắt nàng ta chỉ có an nguy của Đạm Đài Tẫn, không thấy xuất hiện một phần ái mộ, thật đúng là biến thành thuộc hạ trung thành.

Bao gồm Diệp Trữ Phong, hiện tại cũng trung thành tuyệt đối với Đạm Đài Tẫn, nếu không phải không biết người nam nhân trước mặt không thể vận dụng yêu lực thì có lẽ Tô Tô sẽ cho là Đạm Đài Tẫn đã làm gì đó tẩy não bọn họ.

Nàng ngã vào đại điện, giọng của Diệp Băng Thường chợt tắt, kinh ngạc nhìn lại đây.

Nàng ta trợn to mắt, sau một hồi lâu mới không thể tin được mà lên tiếng: “Tam muội muội.”

Tô Tô đứng thẳng người, giả cười chào hỏi: “Đại tỷ tỷ.”

“Người, người sao lại...” Diệp Băng Thường còn chưa nói hết câu, một giọng nói lạnh như băng khác vang lên.

“Ai cho người vào đây, cút đi!”

Tô Tô nhìn Đạm Đài Tẫn một cái, hẩn che miệng, ho khan vài tiếng, ánh mắt tối sầm nhìn nàng. Tô Tô lập tức nhớ ra tối hôm qua, hẩn cuộn người nằm rạp dưới chân nàng để mặc cho nàng đánh.

Tương phản quá lớn, được rồi, phỏng chừng là hẩn đang hận không thể bóp chết nàng.

Kỳ thật Tô Tô không quan tâm hẩn có quan hệ gì với Diệp Băng Thường.

Nếu Diệp Băng thường có thể làm Đạm Đài Tần yêu nàng ta, có thể xem là một chuyện tốt.

Sau khi nghĩ kỹ, sắc mặt bình tĩnh, cũng không thèm nhìn bọn họ, nói: “Các người tiếp tục, ta đây sẽ rút đi ngay.”

Lúc nàng sắp bước ra khỏi cửa, giọng nói phía sau nhàn nhạt vang lên.

“Người đâu, đem Diệp lão phu nhân ra.”

Bước chân Tô Tô khựng lại, nàng bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt Đạm Đài Tần hững hờ nhìn nàng. Phảng phất nếu nàng dám bước ra cái cửa này nửa bước thì ngay lập tức sẽ giết chết Diệp lão phu nhân.

Tô Tô nghĩ thầm, không phải Đạm Đài Tần muốn nàng rút sao? Hiện tại nàng rút, hẳn lại dùng Tổ mẫu uy hiếp nàng!

Đạm Đài Tần nói: “Diệp tam tiểu thư không có gì muốn giải thích sao?”

Tô Tô đáp lời: “Ta làm sai cái gì, sao lại muốn ta giải thích chứ?”

Đạm Đài Tần cười lạnh một tiếng, nói từng chữ: “Diệp tam tiểu thư lá gan không nhỏ, bản lĩnh cũng lớn, không biết Bàn Nghi Chi có cảm kích người hay không. Rút về đại lao đợi, đến lúc ta tìm được người rồi thì mới được đi ra.”

Tô Tô nhìn sắc mặt hẳn. Người đàn ông huyền y sắc mặt lạnh lạnh, ẩn ẩn hàm chứa vài phần đáng sợ, thế nhưng hẳn thật sự biết Bàn Nghi Chi tồn tại!

Cũng xác định là nàng cố ý dẫn dụ Dạ ảnh vệ tới, cho bọn Bàn Nghi Chi bỏ trốn.

Hay là hướng ý kia, hẳn muốn tiềm long vệ của Tiêu Lãm, tỉ mỉ lên kế hoạch, cuối cùng là bị nàng phá hủy hết.

Ánh mắt Diệp Băng Thường dừng chỗ Tô Tô đang mặc đồ của cung nữ, không đành lòng mà mở miệng: “Bệ hạ... sao lại đối xử với tam muội như vậy, tam muội từ nhỏ đã từng không hiểu chuyện, chẳng lẽ bệ hạ còn ghi hận nàng. Nàng từ nhỏ được sống trong nhung lụa mà lớn lên, sao có thể hâu hạ người khác?”

Đạm Đài Tần nhìn về phía Diệp Băng Thường giọng điệu mềm mỏng đi không ít, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lẽo tối tăm như vừa rồi: “Nàng không giống người, tội của nàng không thể tha thứ, ta biết người lương thiện, không cần nói giúp nàng.”

Tô Tô không thèm nhìn tới bọn họ, bước ra khỏi điện Thừa Càn.

Nhập Mộc Nhưng nhìn về phía nàng, Tô Tô nói: “Bị đuổi ra ngoài, nhờ người lại tiếp tục nhốt ta lại.”

Nhập Mộc Ngưng nhíu mày: “Người không nhận sai?”

Nàng ta hy vọng Tô Tô nhận sai, không thể tưởng tượng được là không những Tô Tô không chịu thua còn đấu khẩu với bệ hạ.

Tô Tô trở về đại lao, lúc này Nhập Mộc Ngưng không dám thả nàng ra, nàng đói đến mơ mơ màng màng, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Rốt cuộc có một tiểu cung nữ đi vào đưa cơm cho nàng.

Tô Tô cầm lấy chiếc đĩa, dừng một chút, không ăn miếng nào, biểu tình uể oải quay lại nằm.

Câu Ngọc lo lắng mà nói: “Tiểu chủ nhân, người sao vậy?”

Thân thể phàm nhân, không ăn có một bữa đã đói muốn chết.

Tô Tô trấn an nó: “Đừng lo lắng, ta không có việc gì.”

Câu Ngọc sợ cực kỳ, diệt hồn châu lệ còn chưa biến thành đing, nó rất sợ Ma thần giết chết tiểu chủ nhân. Đói chết cũng là chết ấy!

Tô Tô nói: “Hắn sẽ không để ta chết.”

Bằng không cũng sẽ không để người đưa cơm đến cho nàng.

Nếu nàng chịu ăn, mới có hậu quả đáng sợ, Đạm Đài Tẫn tâm địa lạnh lùng, sợ nàng làm ra chuyện gì, mới luôn nhốt nàng như vậy.

Thả cho Bằng Nghi Chi chạy thoát, hắn không có cách nào khoan dung.

Nhưng nàng không thể vẫn luôn bị nhốt ở trong đại lao, bởi vì vào đây, diệt hồn châu lệ vẫn chưa hề nhúc nhích, cũng không nóng lên.

Nàng phải đi ra ngoài, mặc kệ là làm hắn yêu nàng, hay là hận chết nàng. Nàng đều phải đi ra ngoài.

Tô Tô lộ ra một nụ cười, không sai, nàng cố ý phản bội hắn.

Nàng muốn chính là Diệt hồn đing.

Cũng muốn hắn phần nộ, biết tức giận là chuyện tốt, nếu như đến hiện tại chút cảm tình cũng không có mới làm người ta tuyệt vọng.

Nàng chống cự được đến chạng vạng, Câu Ngọc nói: “Bên ngoài hết mưa rồi.”

Tiếng bước chân vang lên, có người mở cửa đại lao, nâng nàng dậy.

Huyền y nam nhân mang theo hơi lạnh mùa đông, Tô Tô vô ý thức cuộn tròn trong người hắn, run rẩy.

Hắn gắt gao ôm lấy nàng.

“Ta sớm muộn gì cũng giết chết ngươi!”

Nàng không hề phản ứng.

Đạm Đài Tẫn nắm chặt cằm nàng, tự mình uống một ngụm nước ấm, phủ lên môi nàng, để nàng vượt qua.

Thiếu nữ vô ý thức nuốt xuống, nước ấm chảy xuống theo chiếc cổ trắng nõn.

Hắn rời khỏi môi nàng, lộ ra ý giễu cợt nhàn nhạt.

Giễu cợt xong rồi, lại dùng cách cũ giúp nàng uống mấy ngụm nước.

Bờ môi khô ráo của thiếu nữ thoát nhìn tốt hơn một chút.

Sắc mặt xanh tím của Đạm Đài Tẫn còn chưa có biến mất, hắn vùi đầu vào cổ nàng, im lặng hồi lâu.

Một con chuột chít chít đi ngang liền bị Đạm Đài Tẫn một phát sút văng.

Hắn bế Tô Tô lên, không nói một lời đi ra khỏi đại lao.

Nam nhân quá gầy, bóng dáng của hắn giống như một cây trúc rảnh rỗi.

Câu Ngọc không nói chuyện.

Ngơ ngác nhìn, loại tình huống thế này nó cũng không hiểu, không dám hé răng, cũng không dám hỏi.

Một mặt nói muốn giết nàng, một mặt lại đi hôn nàng, nói để thấy thời gian hôn so với đút nước còn dài hơn, nếu tiểu chủ nhân tỉnh táo có lẽ sẽ tức giận đánh người.

Nó lần đầu tiên tin tưởng, vị Ma đầu này thật sự không muốn giết tiểu chủ nhân.

Hắn động tình.

Hết chương 63!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64: Ở Cùng Người

Edit: ChiiChoo

Beta: X

~~~

Chờ khi Tô Tô tỉnh lại, bên ngoài trời đã sáng.

Dưới thân là giường đệm mềm mại, dù không mở mắt cũng biết được đã ra khỏi đại lao.

Vừa nhìn, quả nhiên nàng đã trở lại Điện Thừa Càn.

Trên cổ tay có cảm giác bị trói, nàng nhìn sang, phát hiện trên cổ tay mảnh khảnh có một vòng dây thừng trong suốt, đang được thắt trên long sàng.

Tô Tô: “.....”

Câu Ngọc nói: “Đừng giãy giụa, là nhược thủy.”

Vì thế Tô Tô bình tĩnh nằm xuống, trên giường chỉ có một mình nàng, Đạm Đài Tẫn không biết đã đi nơi nào rồi.

Câu Ngọc: “Tối hôm qua hẳn ôm người trở về, sắc mặt không tốt nhìn chăm chăm người giống như bị bệnh tâm thần, cuối cùng dùng dây thừng nhược thủy trói người lại.”

Tô Tô cup mí mắt xuống, mím môi nói: “Ta rất chán ghét cái này.”

Lần trước chính là bởi vì dây nhược thủy nên nàng gì cũng làm không được, mới bị hạ thuật con rối hại chết Tiêu Lãm.

Câu Ngọc biết khúc mắc của nàng, cũng không tiện an ủi.

Bàng Nghi Chi chạy thoát, quả thực là động vào vảy ngược của Đạm Đài Tần, còn chưa kể Tô Tô vì muốn Bàng Nghi Chi rời đi còn đánh Đạm Đài Tần một trận.

Chủ tớ hai người không nói chuyện, qua một lát, một tiểu cung nữ bưng đĩa cơm đi vào: “Nô tỳ hầu hạ cô nương dùng bữa.”

Tô Tô nói: “Không ăn.”

Tiểu cung nữ nghiêm mặt: “Bệ hạ nói, khi nào cô nương ăn cơm thì khi đó Diệp lão phu nhân mới được ăn cơm.”

Tô Tô đành phải nói: “Mang lại đây đi.”

Cung nữ muốn dứt cho nàng ăn, bị nàng cự tuyệt. Tô Tô tự mình ngồi dậy, miệng nhỏ uống cháo, đã hai ngày nàng không ăn cơm, cháo nóng mềm ngọt.

Tiểu cung nữ lặng lẽ nhìn Tô Tô.

Vị này không có danh phận, thậm chí có lời đồn truyền bệ hạ chán ghét nàng, một ngày nào đó sẽ dùng hết thủ đoạn tra tấn nàng.

Nhưng tới lâu như vậy, vị này không xảy ra chút chuyện gì.

Thiếu nữ uống cháo sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nàng thanh lãnh, diện mạo bớt đi vài vẻ mềm mại, lại lộ ra tràn ngập sinh cơ.

Cung nữ nghĩ thầm, rất xinh đẹp.

Không đẹp như Chiêu Hoa quận chúa, thậm chí khi so sánh, còn không có vẻ nhu nhược tuyệt sắc phong tư.

Khí chất thiếu nữ trước mắt giống như một hồi mưa xuân, hoặc là nói giống như hoa mận nở rộ mấy ngày nay ở ngoài Hoa Âm cung. Nguyên nhân chính là vì ánh mắt mang theo vài phần đậm nhiên thanh lãnh, mới càng làm người ta muốn thấy nàng cười.

Cho đến khi Tô Tô ăn xong cháo, tiểu cung nữ mới phát hiện mình có chút thất thần.

Nàng ta vội vàng tiếp nhận đồ trong tay Tô Tô, rồi cáo lui.

Tô Tô bắt đầu nghĩ cách, Đạm Đài Tẫn nếu nghĩ thông suốt dùng Diệp lão phu nhân ra uy hiếp nàng, nên rõ ràng sẽ không thể không ăn cơm.

Lần trước Câu Ngọc đã phạm sai lầm, hiện tại quyết định sẽ không đối gạt Tô Tô, vì thế cáo trạng với Tô Tô: “Tiểu chủ nhân, lúc người hôn mê, Đạm Đài Tẫn đã hôn người.”

Nó dừng một chút, e lệ mà bổ sung: “Rất lâu.”

Còn rất sắc tình.

Tô Tô sờ sờ môi, nói: “Biết rồi.”

Câu Ngọc có chút kinh ngạc khi thấy nàng không tức giận. Tô Tô đã dần thay đổi, có lẽ sự thay đổi này bắt đầu sau khi Tiêu Lãm chết.

Lúc trước nàng sẽ cứu Đạm Đài Tẫn, sẽ đồng tình với cảnh ngộ của hắn, sẽ sợ hãi đạo tâm bản thân không đủ kiên định.

Nhưng mà hiện tại nàng đã có chủ ý của bản thân, ý định hoàn thành nhiệm vụ kiên định hơn không ít.

Câu Ngọc thở dài, trước kia nó sợ tiểu chủ nhân quật cường, không chịu thỏa hiệp vì nhiệm vụ. Hiện tại phát hiện nàng đã phải trải qua những điều

không tốt, hiểu được cách khéo léo thỏa hiệp, không hiểu sao điều này lại khiến nó thấy khó chịu.

Thiên hạ thương sinh đè nặng trên đôi vai non nớt, đó là một chuyện nặng nề cỡ nào.

Tô Tô cũng không giận dữ, ngược lại rất bình tĩnh nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nơi ở của các cung nhân ở rất xa, cũng không biết Dạ ảnh vệ có ở trong chỗ tối hay không.

Đã qua thời gian bình thường Đạm Đài Tần trở về, nhưng hăn vẫn không trở về. Tô Tô lại ngủ một giấc, mới nghe thấy có người tiến vào.

Cung nữ thấp thêm đèn trong cung, trong phòng sáng sủa hẳn lên.

Tô Tô nghỉ ngơi một ngày, nàng vốn dĩ chính là một người hoạt bát, nguyên khí cũng gần như khôi phục.

Nàng ngồi dậy, thấy thái giám đang thay quần áo cho vị hoàng đế thanh niên kia.

Đạm Đài Tần dang hai tay ra, tên thái giám lùn hơn hăn một cái đầu đang nơm nớp lo sợ cởi bỏ chiếc áo choàng hoa văn huyền sắc bên ngoài.

Dáng người hăn mảnh khảnh, có lẽ là thời niên thiếu trải qua cũng không quá tốt, vóc dáng càng cao, thân thể vẫn mang đến cho người ta cảm giác gầy trơ xương như cũ.

Hơn nữa đôi mắt hẹp dài tối tăm, liếc mắt một cái là phá hủy cảm giác thiếu niên nùng lệ.

Làm cho hăn giống như một con rắn đang tê tê phun lưỡi độc.

Đối mặt với ánh mắt của Tô Tô, sắc mặt hần trầm xuống rất nhanh, dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù giết cha nhìn nàng.

Nếu không phải tín nhiệm Câu Ngọc, Tô Tô sẽ cảm thấy câu kia ——

“Lúc người hôn mê, Đạm Đài Tẫn hôn người” là một trò đùa.

Không phải vui đùa, vẻ mặt kia của hần lúc này có chút buồn cười.

Dây thừng nhược thủy không tính là ngắn, ít nhất trong phạm vi ở long sàng, Tô Tô có thể di chuyển tự nhiên. Vẻ mặt nàng bình tĩnh, không có chút sợ hãi nào, tóc đen rũ xuống dưới, rũ xuống eo thon.

Tô Tô ngồi xếp bằng, tựa hồ muốn nói chuyện với hần.

Các cung nhân lui ra ngoài điện, Đạm Đài Tẫn đi tới. Hần lạnh mặt, hoàn toàn làm lơ nàng, mặc chính tề nằm ở bên ngoài.

Long sàng rất lớn, Tô Tô bị trói buộc ở bên trong, nàng dịch lại gần, cũng không nói lời nào, cặp mắt nhìn hần.

Lông mi dài đen như quạ của thanh niên hơi run rẩy.

Khóe môi Tô Tô cong cong.

Quả nhiên không lâu sau, hần không thể nhịn được nữa mở mắt ra: “Lăn xuống đi!”

Tô Tô nói: “Tay bị trói, không có cách nào lăn xuống. Người cởi cho ta, ta lập tức đi xuống.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Có phải người nghĩ cô sẽ không trừng phạt người hay không.”

Tô Tô nói: “Sao người lại nghĩ như vậy, người vẫn luôn cho rằng người sẽ trừng phạt ta. Nhưng người không có, vì sao người không có.”

Dưới ánh đèn lưu ly, thiếu nữ hoang mang nhìn hăn.

Thân thể hăn cứng đờ, lạnh lùng quay cổ, đưa lưng về phía nàng:
“Người còn hữu dụng.”

“Có ích lợi gì?” Tô Tô rất khó hiểu: “Không có Diệp gia, Hạ Quốc trở thành nước phụ thuộc của người, người cũng biết, ta sẽ không nghe lời người giống như nhị ca. Nếu người muốn người hiểu pháp thuật, lão đạo sĩ cũng có thể. Người hoài nghi ta làm hỏng chuyện của người, người hăn là giết ta.”

“Mà không phải như bây giờ.” Tô Tô nói: “Đạm Đài Tẫn, chương 3 phần 2 《khải nghĩa》 người đã xem qua, nó nói gì người còn nhớ rõ không?”

Hăn không nhúc nhích, đồng tử đen kịt như u lãnh ma trời.

Nói chính là tình.

Tiếng nói thiếu nữ phía sau như gió lùa, thì thầm vào tai hăn: “Người thích ta.....”

Ngón tay hăn bỗng nhiên nắm chặt khăn trải giường, tức giận ôm chặt cổ nàng, đẩy người nàng xuống giường.

Đạm Đài Tẫn sát khí tận trời nói: “Câm miệng!”

Thiếu nữ bị nhược thủy trí, không giãy giụa, ánh mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn hăn. Toàn thân hăn căng chặt, có cảm giác tức giận vì bị vạch trần.

Nàng giơ tay lên, giống như muốn cho hăn một cái tát. Hăn không trốn, không nghĩ tới tay nàng chỉ là nhẹ nhàng sờ sờ mặt hăn.

Toàn thân Đạm Đài Tần nổi da gà, nơi nàng vừa chạm vào nóng lên, hần siết chặt cổ tay nàng, lạnh lùng nói: “Đừng có ý đồ làm gì cả, bị nhục thủy trôi buộc, người chính là phế vật!”

Thiếu nữ dưới thân lại đột nhiên cười, giống như nàng phát hiện chuyện buồn cười.

“Người còn sợ ta?”

Hần mím chặt môi, không lên tiếng.

Trong lòng Tô Tô đại khái biết rõ, Diệt Hồn Châu lộ trong ngực cảm nhận được cảm xúc của Ma Thần, đã trả lời giúp hần.

Thiếu nữ nhẹ giọng nói: “Đạm Đài Tần, người cởi cái này cho ta đi, không thoải mái.”

Thái độ của nàng cực kì tốt, đôi mắt thanh niên hơi rũ xuống lành lạnh đánh giá nàng.

Như thế toàn bộ âm mưu quý kế của nàng sắp lộ ra, lại sẽ đánh hần đến cả người đều là máu tươi.

“Ta bảo đảm không chạy, cũng không làm hỏng chuyện của người, ta ở cùng người, người có chịu không.”

“Ở cùng ta?” Hần sửng sốt, theo bản năng thấp giọng lặp lại một lần.

Thiếu nữ bật cười, vẻ mặt thuần túy trẻ con nhạt đi không ít, đôi mắt mở sáng rực như hoa, nàng gật đầu: “Ừ, ở cùng người, ta vốn dĩ chính là phu nhân của người mà.”

“Không, sẽ không có người nào ở cùng ta.” Hần dường như tỉnh lại sau những cảm xúc khó tả, vẻ mặt ngẩn ngơ bỗng nhiên trở nên âm ngoan, hần cười dữ tợn nói: “Lần này người lại muốn giúp ai, giúp Bàn Nghi Chi

chạy, hử? Hay người cảm thấy Bát hoàng tử đáng thương, hẳn làm hoàng đế càng thích hợp hơn so với ta, người lại muốn giúp hẳn có phải hay không!”

“Đầu tiên là Tiêu Lãm, sau lại là Bàn Nghi Chi, người vĩnh viễn đều sẽ không giúp ta, trong người lòng rõ ràng chán ghét ta. Người là đồ dối trá chết tiệt!”

Tô Tô: “.....”

Câu Ngọc nói: “..... Đầu óc hẳn rất thanh tỉnh.”

Tuy rằng là không nữ giết tiểu chủ nhân, nhưng nhìn đôi mắt đen láy của thiếu niên đột nhiên trở nên điên cuồng là biết tiểu chủ nhân trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Tô Tô cho rằng tình cảm của phạm nhân sẽ mềm mại giống như nước. Khi một người thích nàng, nếu thái độ nàng mềm mại một chút thì Đạm Đài Tẫn sẽ ít nhiều nghe lời nàng nói, trong thoại bản nói như vậy cơ mà!

Nhưng mà giờ phút này, Tô Tô sống không còn gì luyến tiếc mà nhìn nam nhân giống như bệnh tâm thần trước mắt, phát hiện mình sai mười phần.

Lông mi đen của hẳn run lên, môi mỏng không có huyết sắc, lúc ban đầu xem nàng giống xem kẻ thù giết cha, còn bây giờ thì coi nàng thành kẻ thù diệt cừ tộc!

Biết rằng hẳn đang bố não rằng bản thân làm hại hẳn, Tô Tô cũng cười với hẳn, lạnh mặt nâng chân lên một cước đạp vào hẳn.

Hẳn chỉ lo biểu tình dữ tợn, không chú ý tới chân nàng, bị nàng đá một cước, Đạm Đài Tẫn kêu lên một tiếng.

Nhưng vẻ mặt khùng bố phẫn nộ trên mặt hấn nhạt dần, thanh niên hơi gầy rũ mắt xuống, bình tĩnh lại.

Hấn dùng một loại ánh mắt bề nghệ nhìn nàng.

“Cô là hoàng đế.” Hấn đột nhiên nói.

Tô Tô không hiểu hấn là có ý tứ gì.

Đạm Đài Tẩn nói: “Muốn làm gì cũng đều có thể, Diệp Tịch Vụ, người chẳng qua chỉ một đồ vật.”

À, thì ra qua lâu như vậy, hấn mới phản ứng lại đây muốn phản bác Tô Tô lúc trước nói hấn thích nàng.

Tô Tô lạnh lùng nhìn hấn, nghĩ thầm, đi con mẹ người chứ đồ vật!

Khi thiếu nữ không cười, cảm giác sơ lãnh thánh khiết lại trở về.

Hấn không chớp mắt nhìn nàng, hầu kết giật giật.

Tô Tô có loại dự cảm không tốt.

Thanh niên đột nhiên cúi người áp lên, môi hấn dừng ở cổ nàng, thanh âm mơ hồ lại ra vẻ lạnh băng, kiên định lặp lại nói: “Cô muốn gì đều có thể!”

Không biết những lời này là muốn tẩy não nàng, hay là thuyết phục chính hấn.

Tô Tô không nghĩ tới nói chút lời nói lại thành như vậy.

Nàng túm chặt tóc hấn: “Cút! Cút ngay!”

Tay hấn xoa nắn lấy thân thể nàng, hô hấp cũng nhanh hơn. Tô Tô bực mình kéo được mấy sợi tóc của hấn, lấy được một lượng đáng kể, hấn chỉ

kêu rên một tiếng, cũng không quan tâm mà tiến đến hôn lên môi nàng.

Nàng nghiêng đầu đi, tránh tới trốn đi, còn mệt hơn cả đánh nhau.

“Người là đồ thiếu năng trí tuệ, nếu không thích sao người còn chạm vào ta, người động dục thì ôm cái chần này đi, nó cũng là đồ vật!”

Da đầu Đạm Đài Tần bị nàng kéo tới mức đau nhức.

“Người giống người điên.” Hãn tức giận mà nói.

Tô Tô trả lời lại một cách mỉa mai, lạnh lùng nói: “Kẻ điên cũng không biết xấu hổ nói người khác kẻ điên!”

Mặc dù hãn gầy yếu, nhưng dù sao cũng là nam nhân, Tô Tô bị nhược thủy trói buộc không thể chạy xuống long sàng.

“Không được nhúc nhích, bằng không cô giết tổ mẫu của người!”

“Hừ, người thật không biết xấu hổ, sao không chết đi!”

Tô Tô cảm giác được vật cứng ngắc chạm vào mình, trên mặt hãn bị nàng cào bị thương, vẫn như cũ không chịu từ bỏ.

Đúng lúc này, ngoài điện có người nơm nớp lo sợ bẩm báo: “Bệ hạ, thân thể Chiêu Hoa quận chúa không khoẻ, bị hộc máu.”

Động tác của nam nhân bỗng nhiên dừng lại.

Trong mắt hãn tình dục mờ mịt, còn thở dốc.

Nhưng lời nói của cung nữ giống như một chậu nước lạnh, khiến hãn đột nhiên bình tĩnh lại.

Hãn nhìn thiếu nữ bị đè dưới thân, thiếu nữ lạnh lùng trừng mắt hãn một cái. Hãn không nói một lời nào từ trên người nàng đứng lên, mặc quần áo ra

cửa.

Hắn đi ra cửa điện, gió đêm lạnh buốt thổi vào mặt hắn, cuối cùng cũng tỉnh táo một chút.

Nhập Bạch Vũ kinh ngạc nhìn vết thương trên mặt Đạm Đài Tần: “Bệ hạ?”

Đạm Đài Tần lạnh lùng liếc hắn ta một cái.

Nhập Bạch Vũ cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Đạm Đài Tần lại trở thành bộ dáng lãnh đạm, vừa đi vừa hỏi cung tì thông báo: “Chiêu Hoa quận chúa làm sao vậy, gọi thái y chưa?”

Tiểu cung tì đỏ hồng mắt: “Bệ hạ cứu quận chúa đi, thái y đã chẩn trị qua, nói quận chúa ưu tư quá độ, uất ức sinh bệnh, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ sống không được ba năm.”

Đạm Đài Tần nhíu mày: “Tại sao lại như vậy?”

Tiểu cung tì sợ hãi mà run rẩy thân mình.

“Nói!”

“Đã thật lâu, trong cung nơi nơi đều truyền, nói về quá khứ Chiêu Hoa quận chúa, cũng nói..... Bệ hạ không thích nàng, đến bây giờ vẫn chưa cho quận chúa danh phận, muốn nàng tới đây, chỉ là..... Vì làm nhục Tuyên vương đã chết.”

~Hết chương 64~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 65: Phong Vị

Edit: ChiiChoo

Beta: X

~~~

Diệp Băng Thường suy yếu nằm ở trên giường.

Mùa đông ở Chu Quốc ấm hơn so với Hạ Quốc, nhưng trên mặt nàng ta lại không có chút huyết sắc nào.

Tiểu Tuệ tức giận nói: “Tiểu thư, người đừng nghe những tên lảm mồm kia nói bậy. Trong cung bệ hạ chỉ có một người là người thôi, nếu không thích người thì còn có thể thích ai nữa. Tiểu thư là vì quốc gia đại nghĩa mới đến Chu quốc, bọn họ gì cũng đều không hiểu, coi chừng về sau bệ hạ sẽ khiến cho bọn họ câm miệng lại.”

Diệp Băng Thường ho khan hai tiếng: “Tiểu Tuệ, ta không có việc gì. Người đi ngủ đi, đêm đã khuya, bệ hạ chắc hẳn sẽ không tới.”

Tiểu Tuệ vừa muốn nói chuyện, thì thấy đèn lưu ly trong điện theo thứ tự sáng lên.

“Tiểu thư, bệ hạ đến đây!” Tiểu Tuệ vui mừng nói.

Diệp Băng Thường ngẩn ra, ngược mắt nhìn lại, quả nhiên thấy thanh niên huyền y chậm rãi đi vào trong điện.

Tiểu Tuệ thấp giọng nói: “Bệ hạ là quan tâm đến tiểu thư.” Từ sau khi hai nước ngưng chiến, Đạm Đài Tẫn gì cũng chưa muốn, chỉ nói muốn Diệp Băng Thường với Chu quốc.

Bây giờ đã muộn như vậy, vừa nghe tin thân thể Diệp Băng Thường không tốt, hần lập tức chạy tới đây.

Cung nữ tiếp nhận áo choàng của Đạm Đài Tần, Diệp Băng Thường ngồi dậy muốn hành lễ.

Đạm Đài Tần nói: “Không cần, người nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Thái y theo sát ở phía sau hần chạy tới đây, nhắc lại lần nữa về bệnh tình của Diệp Băng Thường. Đạm Đài Tần mặt không biểu tình nghe, một lúc lâu sau, mới nhẹ nhàng nói: “Khua môi múa mép đều giết.”

Thân mình Tiểu Tuệ run lên, trăm triệu không nghĩ tới bệ hạ sẽ trực tiếp giết người.

Sắc mặt Diệp Băng Thường cũng trắng bạch, có lẽ là vì sợ hãi dọa đến nàng ta, con người đen láy của thanh niên lộ ra vẻ dịu dàng: “Đừng sợ, cô sẽ không thương tổn người.”

Diệp Băng Thường thấp giọng nói: “Thiếp tin bệ hạ.”

Nàng ta âm đạm nhìn hần, làm như rất khó nói, sau một lúc lâu mới quyết định hỏi: “Bệ hạ có phải..... Thật sự ghét bỏ thiếp thân?”

Đạm Đài Tần dịu dàng nói: “Sẽ không, cô biết quá khứ của người, cũng cảm kích thiện ý trong quá khứ. Cô nếu thật là để ý thì sẽ không cần người tới.”

Diệp Băng Thường nước mắt rưng rưng, bàn tay trong chăn nắm lấy lòng bàn tay của người thanh niên.

“Chỉ là họ nói đúng, thiếp lẽ ra nên treo cổ tự tử ngay lúc Tuyên vương chết. Thiếp làm Hạ quốc mất mặt, cũng hổ thẹn với bệ hạ, thiếp không còn mặt mũi nào để sống ở Chu quốc.”

Đạm Đài Tẫn cười cười: “Lời nói của người chết, sao có thể thành sự thật chứ?”

Diệp Băng Thường đỏ mắt nhìn hần.

Nàng ta vốn nhu nhược đáng thương, Đạm Đài Tẫn im lặng một lát, nhìn đôi mắt nàng ta, trong nội tâm sinh ra rung động nhẹ nhàng, giống như mấy năm trước, vẻ mặt hần không khỏi nhu hòa đi chút ít, nói: “Ngủ đi, đêm nay cô trông coi người.”

Diệp Băng Thường cắn cánh môi, không tiếng động nằm dịch vào bên trong.

Để lại cho Đạm Đài Tẫn một vị trí.

Đạm Đài Tẫn im lặng, mặc nguyên y phục lên nằm cùng.

Tất cả các tì nữ trong cung Diệp Băng Thường đều rất hiểu chuyện, thấy thế vội vàng lui ra.

Trên mặt Tiểu Tuệ không khỏi mang theo vui mừng, nàng ta đã nói mà, tiểu thư trời sinh đã xinh đẹp như vậy, bệ hạ làm sao có thể chưa từng động qua nàng ta. Qua tối nay, tiểu thư nhất định sẽ có danh phận, cũng sẽ không có cung nhân nào dám khinh nhục nàng ta.

Tiểu Tuệ cũng vội đi theo người lui ra.

Trong điện cung nhân chỉ để lại hai ngọn đèn mờ ảo, Đạm Đài trọn tròn mắt, đôi mắt đen nhánh nhìn Diệp Băng Thường.

Từ khi sinh ra hần đã khuyết thiếu cảm tình, đi theo Kinh Lan An học tập thường xuyên, nhưng mà bắt chước cũng chỉ là bắt chước, hầu như trong mọi thời điểm nội tâm của hần đều lạnh như nước hồ tháng mười.

Duy chỉ có đối với nữ tử trước mắt, trong lòng hẳn sẽ lộn kén kéo tơ sinh ra vài phần tình cảm phức tạp.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Diệp Băng Thường mang theo một mặt rặng mây đỏ, hai mắt nàng ta rũ xuống, khí chất vẫn nhàn nhạt như hoa cúc, ngón tay run nhè nhẹ cởi bỏ xiêm y của Đạm Đài Tần.

“Cảm ơn bệ hạ đã cho thiếp nơi an cư lạc nghiệp.”

Nàng ta mới cởi bỏ áo ngoài của thanh niên, lại bị đối phương nắm lấy tay, Diệp Băng Thường nâng đôi mắt lên, Đạm Đài Tần cười nói: “Thân thể người không khỏe, không cần làm như thế. Ngủ đi.”

Môi Diệp Băng Thường run rẩy, ngoan ngoãn gật gật đầu, rồi nằm xuống ngủ.

Đạm Đài Tần đưa lưng về phía nàng ta, nụ cười trên mặt biến mất, lại thêm vài phần âm u.

Vẻ mặt hãn lãnh đạm, dưới thân không hề có phản ứng.

Khi còn nhỏ Đạm Đài Tần đã từng hoài nghi bản thân có phải có vấn đề hay không, hẳn ở trong hậu cung dơ bẩn, 11-12 tuổi đã hiểu rõ chuyện tình thế gian.

Không chỉ có chuyện đó giữa nam nữ, ngay cả những chuyện dơ bẩn giữa nam nhân với nam nhân hẳn cũng đã từng gặp.

Bình thường nam nhân khi đến độ tuổi phù hợp thường sẽ hay bị mộng tinh, nhưng hẳn không có.

Đã từng có nữ quan thèm khát dung mạo hẳn, đến dụ dỗ hẳn, khi đó hẳn mới mười ba tuổi, là một hạt nhân thấp kém yếu ớt, cũng không biết bản thân có thể sử dụng tà vật.

Nữ quan dùng dũa vạt xong, như một con khi vôi vãi lao đến, vừa cời xiêm y của hần ra vừa thở hổn hển nói: “Hạt nhân, ta sẽ làm người vui sướng. Chỉ cần người thử qua một lần loại tư vị này, cả đời nhất định sẽ khó mà quên được. Người muốn sờ nơi nào đều có thể.....”

Thân thể đầy đã với hần mà nói giống như một khối thịt mỡ, khiến hần buồn nôn.

Tay nữ quan sờ soạng trên người hần, sau một lúc lâu, sắc mặt thiếu niên ửng hồng dưới thân ả không hề phản ứng, giống như bị đóng cọc gỗ.

Nữ quan nhấc váy hung hăng phun miệng, đá chân hần.

Nửa người hần trần trụi, không nói một lời ôm chặt bản thân, nghe ả nói những lời vũ nhục.

Cảm giác ghê tởm chậm chạp nổi lên. Thiếu niên bảo vệ đầu mình, dưới cánh tay hần, con người đen nhánh không chớp.

Ngón tay hơi hơi giật giật.

Nữ quan hoảng sợ mà trừng lớn mắt, muốn kêu lên nhưng lại không thể phát ra tiếng.

Ả nhìn thiếu niên từ trên mặt đất từ từ đứng dậy, nhạt xiêm y lên mặc vào, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào ả. Trong mắt ả, cổ mình bị một con rắn đen gắt gao siết chặt.

Rất nhanh, ả đã ngã trên mặt đất, không có tiếng động.

Thiếu niên nhìn tay mình, như suy nghĩ điều gì.

Đối với Đạm Đài Tẫn mà nói, những năm gần đây xảy ra rất nhiều chuyện. Ngoài cái chết ra, không có gì có thể khiến hần sợ hãi, sờ dĩ hần có

thể nhớ rõ như vậy, là bởi vì đó là lần đầu tiên hắn có thể gọi ra yêu vật giết người.

Mặc dù đó chỉ là một con rắn nhỏ ngây thơ.

Nữ quan chết rất khó coi.

Đến lúc đám người kia phát hiện, trên xác ả đã có ruồi bọ bay quanh.

Có thể gọi ra yêu vật, hẳn hẳn là sợ hãi, Đạm Đài Tần nghĩ thầm. Chỉ là hẳn cố làm ra bộ dáng giống sợ hãi, đáy mắt lại nhin không được hiện ra vài phần ý cười tà ác.

Giết người như vậy ..... Thật đơn giản.

Chỉ cần có lực lượng, hẳn có thể làm yêu, thậm chí làm ma. Hẳn làm gì cũng được.

Đối với bất kì một nam nhân nào, thời niên thiếu khi biết được mình không lên được, e rằng trong nội tâm sẽ rất không thoải mái. Nhưng Đạm Đài Tần thì không, hẳn rất nhanh tiếp nhận hiện thực này.

Giống như lúc Đạm Đài Minh Lãng muốn xéo mắt hẳn, sau khi hẳn bị mù cũng rất bình tĩnh.

Bất kể là đôi mắt, hạ thể, đối với hẳn mà nói đó cũng chỉ là một đồ vật để trang trí.

Thế nhưng là, đôi mắt đen sì của hẳn nhìn ánh nến nhảy lên, gối lên cánh tay mình. Người ngủ phía sau lưng rõ ràng là “Người trong lòng”, hẳn lại như trước không phản ứng.

Rõ ràng một lúc trước, hẳn ở Điện Thừa Càn.....

Đạm Đài Tẫn đưa tay lên, lạnh lùng chạm vào vết thương bị cào trên mặt.

Tô Tô đóng chặt chân, sắc mặt khó coi.

Câu Ngọc nói: “Tiểu chủ nhân, người làm sao vậy?”

Tô Tô nói: “Người có ba việc gấp.”

Vì thế Câu Ngọc cũng gấp theo nàng: “Đạm Đài Tẫn còn chưa có trở về, vậy phải làm sao bây giờ?”

Tô Tô cắn răng nói: “Ta thật là hận không thể giết chết hắn.”

“Hay là tiểu chủ nhân gọi người.”

Tô Tô tuy rằng có thể sử dụng biện pháp thổ nạp(*hô hấp) để trì hoãn phản ứng cơ thể, nhưng là thân thể phạm nhân, có rất nhiều điều bất tiện. Nàng mạnh mẽ chịu đựng trong chốc lát, rồi gọi cũng nữ tiến vào.

Cung nữ khó xử nói: “Nô tỳ không cởi được dây thừng trong tay cô nương.”

“Đạm Đài Tẫn đâu!”

Cung nữ nghe thấy cái tên này cực kì sợ hãi, thấy Tô Tô tức giận gọi thẳng tên bệ hạ, cung nữ sợ hãi nhìn nàng một cái: “Bệ hạ ở trong cung của Chiêu Hoa quận chúa.”

Tô Tô nói: “Vậy Nhập Mộc Ngưng! Xin người gọi Nhập Mộc Ngưng đến đây!”

Không lâu sau Nhập Mộc Ngưng liền tới.

Khuôn mặt giống với Nhập Mộc Vũ, nữ nhân lạnh lùng nhìn nàng một cái, nhú mày không kiên nhẫn nói: “Diệp tam cô nương lại có chuyện gì.”

“Cởi bỏ nhược thủy thẳng hoàn.”

“Không được.”

Trên giường thiếu nữ sống không còn gì luyến tiếc nói: “Nếu người muốn để ta đi tiểu lên trên giường của Đạm Đài Tần, người có thể tiếp tục nhìn.”

Nhập Mộc Ngưng ngẩn người, sau một lúc lâu nói: “Ngôn ngữ thô tục!”

Tô Tô: “.....”

Nói tới nói lui, Nhập Mộc Ngưng cũng nhận ra được Tô Tô giờ phút này xấu hổ. Nàng ta là người tu đạo pháp, cũng sẽ không phẫn bội Đạm Đài Tần, cho nên nàng ta biết nhược thủy thẳng hoàn giải như thế nào.

Nàng ta làm một động tác phức tạp, môi mấp máy, cởi bỏ dây thừng ở đầu giường, Tô Tô bật dậy.

Một lúc sau, Tô Tô trở về, nằm trên giường thở dài, làm người thật khó.

Nhập Mộc Ngưng lại dùng Nhược thủy thẳng hoàn trối nàng lại.

Tô Tô không phản đối, nhìn theo Nhập Mộc Ngưng lạnh mặt rời đi.

Nhập Mộc Ngưng vừa đi, khóe môi Tô Tô lộ ra một nụ cười.

Câu Ngọc nói: “Tiểu chủ nhân, mau giải.”

Chỉ thấy ngón tay mảnh khảnh của Tô Tô làm mấy cái quyết, vậy mà lại giống y đúc thủ pháp vừa rồi của Nhập Mộc Ngưng.

Miệng nàng lẩm bẫm, thử vài lần, một lúc sau, nhược thủy thẳng hoàn được cởi bỏ.

Tuy rằng ở Tiên giới thâm niên nhỏ, nhưng mà Tô Tô học cái gì cũng rất thông minh.

Thủ quyết nàng xem một lần là có thể nhớ rõ, còn về khẩu quyết, có thể căn cứ theo Nhập Mộc Ngưng ngẫu nhiên mấp máy môi đoán ra được.

Tô Tô cởi bỏ dây thừng, rồi lại nằm xuống.

Bên ngoài đã muộn như vậy, hiện tại nàng đi ra ngoài cũng không làm được gì, ngày mai xem tình hình lại nói.

Không có trời buộc, trong lòng Tô Tô an tâm hơn chút ít.

Câu Ngọc than một tiếng, hiểu rõ vì sao Đạm Đài Tẫn lại kiêng kị tiểu chủ nhân như vậy, quả thật so với bọn họ nàng là một tồn tại cường đại.

Sau bình minh, một đạo chỉ dụ truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

Thái giám bưng lấy chỉ dụ màu đen, cười khanh khách nịnh nọt nói với Diệp Băng Thường: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân.”

Diệp Băng Thường từ dưới đất đứng dậy, khói sóng như hàm chứa một hồ xuân thủy, dịu dàng nói cảm ơn.

Chế độ phong phi ở Chu Quốc khác với Đại Hạ.

Hậu phi cấp bậc từ cao đến thấp phân biệt là “Hoàng Hậu, phu nhân, chiêu nghi, tiệp dư, dung hoa, mỹ nhân”.

Trời chưa sáng Đạm Đài Tẫn đã đi rồi.

Sau đó thánh chỉ đến, Diệp Băng Thường vốn nghĩ rằng nhiều lắm mới được đến chiêu nghi, không nghĩ tới Đạm Đài Tần sẽ trực tiếp phong mình là “Chiêu Hoa phu nhân”, địa vị chỉ ở dưới Hoàng Hậu.

Nàng ta cầm thánh chỉ, trong lúc nhất thời tâm tình có chút phức tạp.

Trước kia không quá xem trọng thiếu niên, nay đã trở thành chỗ dựa sau này của nàng ta, loại thay đổi này khiến người ta cảm thấy không thể tả nổi.

Lúc này, nàng ta không thể tránh khỏi mà nghĩ tới Tiêu Lãm.

Nếu Tiêu Lãm đăng cơ, cho nàng ta chỉ sợ cũng là như thế.

Bên ngoài đều nói Đạm Đài Tần là một bạo quân, hăn tàn nhẫn lạnh nhạt, nhưng mà đối với Diệp Băng Thường, vẻ mặt hăn luôn ôn hòa, ngay cả giọng nói cũng mang theo hương vị của thiếu niên trong sáng.

Tiểu Tuệ vui vẻ nói: “Như thế thật tốt, sẽ không ai còn dám bắt nạt tiểu thư. Không, là phu nhân, nhìn miệng nô tỳ này, tiểu thư là phu nhân.”

Diệp Băng Thường giữa mày khép lại một tia sâu muộn, cười khổ, không nói gì.

Tất cả đều cho rằng Đạm Đài Tần đem qua lâm hạnh nàng ta, nhưng thực tế thanh niên ngay cả góc áo cũng đều là lạnh.

Nàng ta ngơ ngẩn nhìn nửa đêm, đột nhiên có chút nhớ đến Tiêu Lãm.

Trong lòng Diệp Băng Thường cảm thấy cô đơn bất an.

Những điều này diễn ra quá nhanh, khiến cho nàng ta cảm thấy những chuyện này diễn ra không chân thật. Nàng ta đương nhiên là thật lòng đối đãi với Tiêu Lãm, nhưng mà nàng ta thật sự không thể chết theo Tiêu Lãm.

Hiện giờ thanh niên đế vương so với Tiêu Lãm quyền nặng hơn, tâm tàn nhẫn hơn, nàng ta thương cảm rất nhiều, nhưng cũng biết người này tính tình cũng sẽ không tốt giống như Tiêu Lãm.

Mặc dù..... Diệp Băng Thường nhận thấy dường như Đạm Đài Tẫn bắt chước Tiêu Lãm đối đãi với mình.

Độ cong khóe miệng khi hãnh cười, rất giống với Tiêu Lãm.

Những điều này không những làm Diệp Băng Thường không thấy thoải mái mà còn khiến cho nội tâm nàng ta trùng xuống. Nàng ta nhớ tới trong cung còn có Tam muội muội từ nhỏ đã không thích nàng ta, lại càng không vui nổi.

Nàng ta nhìn hồ sen trong cung, siết chặt tay áo.

Đạm Đài Tẫn chống cằm, lười biếng nhìn người quỳ phía dưới.

“Diệp Trữ Phong, đã mấy ngày, người nói cho cô là không tìm được người?”

Diệp Trữ Phong im lặng không nói, sau một lúc lâu, cúi đầu: “Thuộc hạ vô năng.”

“Không, người không phải vô năng.” Đạm Đài Tẫn cười nhạt nói: “Người là bất trung, một con chó bất trung, thật sự làm cô phiền lòng.”

Bả vai Diệp Trữ Phong run rẩy.

“Người cho rằng cô thật sự tín nhiệm người, hử?”

Cờ chiêu hồn phía sau Diệp Trữ Phong, hồn phách lão đạo sĩ bay ra, sát khí trên người gã rất nặng, khắc khắc cười nói: “Bẩm bệ hạ, đã tìm được tung tích Bàn Nghi Chi. Không ngờ bọn họ trốn ở trong viện lão thái bà!”

“Lão thái bà” trong miệng lão đạo, là Diệp lão phu nhân, tổ mẫu Tô Tô.

“Người của chúng ta đã vây quanh sân, nhưng lão bà kia không chịu giao người ra.”

Đạm Đài Tẫn trào phúng nói: “Không hổ là nữ nhân xuất thân từ tướng môn.”

Sắc mặt Diệp Trữ Phong tái nhợt, dập đầu nói: “Cầu bệ hạ tha cho tổ..... Diệp lão phu nhân.”

Đạm Đài Tẫn đang muốn nói chuyện, Nhập Bạch Vũ đột nhiên nói: “Ai!”

Trường kiếm hắt ta bay ra, ngoài cửa sổ một bóng hình linh hoạt né tránh.

Diệp Trữ Phong nói: “Tam muội muội!”

~Hết chương 65~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66: Thương Sinh Phù

Edit: ChiiChoo

Beta: X

~~~

Tô Tô cũng không nghĩ tới khi đến đây sẽ nghe thấy cái này.

Không ngờ Tổ mẫu đã giấu Bàng Nghi Chi, trong lòng nàng trầm xuống. Lão thái thái là một người quật cường, bà khác với người mang nhiệm vụ trong mình, trong lòng lão thái thái có quốc gia vinh nhục.

Đối với Diệp lão phu nhân mà nói, Tiêu Lãm là anh hùng, Bàng Nghi Chi cũng là trọng thần Hạ Quốc, còn Đạm Đài Tẫn ngược lại là một phản tặc.

Lão thái thái tuyệt đối không để mình giao ra Bàng Nghi Chi.

Mà Đạm Đài Tẫn.....

Tô Tô nhìn lên Đạm Đài Tẫn bằng ánh mắt lạnh nhạt: “Người sẽ thương tổn tổ mẫu sao?”

Đạm Đài Tẫn nói: “Nếu giao kẻ cắp ra, bà có thể an hưởng lúc tuổi già, nếu còn ngoan cố chống lại, cô sẽ không bỏ qua bà.”

Tô Tô hiểu rõ hần đang động sát tâm, nàng nói: “Để ta đi khuyên tổ mẫu! Bà tuổi lớn, sẽ không đối nghịch với người!”

Đạm Đài Tẫn đứng dậy, nhàn nhạt mở miệng: “Cô không tín nhiệm người.”

Thả nàng đi, nàng có bản lĩnh đưa Diệp lão phu nhân chạy trốn, nói không chừng còn sẽ mang theo Bàn Nghi Chi chạy.

Tô Tô không đồng ý, không nói hai lời bèn chạy ra ngoài.

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn trầm xuống.

Trong cờ phệ hồn sương đen quay cuồng, pháp trận huyền sắc dưới chân Tô Tô sáng ngời, tay chân bị trói buộc.

Biểu tình nàng sắc bén, cắn đầu lưỡi.

“Lược trận, phá!”

Sương đen tan biến, dáng người thiếu nữ uyển chuyển nhẹ nhàng biến mất sau núi giả.

Đạm Đài Tẫn đứng lên, phần nộ đuổi theo.

“Bắt về cho cô!”

Không thể để nàng đi, nếu nàng mang Diệp lão phu nhân đi rồi, sẽ không bao giờ quay trở về. Nàng không tham luyện quyền thế của hãn, không thích hãn, không sợ hãi hãn uy hiếp, hãn không có gì có thể giữ lại nàng!

Đám người Nhập Bạch Vũ không ngờ rằng Diệp tam cô nương lại có thể phá vỡ trận pháp của lão đạo trong nháy mắt.

Bao gồm bản thân lão đạo cũng trợn mắt há hốc mồm.

Đạm Đài Tẫn đã đuổi theo.

Khinh công Nhập Bạch Vũ rất tốt, trong nháy mắt đuổi theo Tô Tô. Nàng biết sử dụng pháp thuật nhưng không biết võ công, muốn vẽ trận pháp

truyền tống sẽ không có thời gian.

Tô Tô né tránh một chưởng của Nhập Bạch Vũ, nàng không chạy thoát được Nhập Bạch Vũ, bị hấn ta cản đường lại.

Đạm Đài Tẫn khó khăn chạy đến, ánh mắt hấn giống như chim ưng nhìn nàng chăm chăm.

Hấn thở hỗn hển nói: “Người nếu còn dám chạy! Cô sẽ giết Diệp Trữ Phong trước!”

Tô Tô cũng rất tức giận: “Giết đi, dù sao hấn cũng không còn là người của Diệp gia.”

Diệp Trữ Phong gục đầu xuống, sắc mặt tái nhợt.

Mười hai thanh kiếm gỗ đào đột nhiên xuất hiện trên không trung, Tô Tô rủa thầm một tiếng, quay cuồng né tránh. Quả nhiên Nhập Mộc Ngưng cũng gia nhập cuộc chiến.

Tô Tô dùng một chút thuật pháp, Nhập Mộc Ngưng rất nhanh là có thể hóa giải.

Thân pháp của Tô Tô vốn không có tính công kích, nên rất khó để đánh lại Nhập Bạch Vũ.

Hai tỷ đệ kia tâm ý tương thông, rất nhanh Tô Tô liền rơi xuống thế hạ phong.

Thấy Tô Tô đánh không lại, bàn tay nắm chặt của Đạm Đài Tẫn mới hơi thả lỏng một chút.

Tô Tô vờn quanh một vòng, khóa chặt lại người yếu nhất kia.

Ánh mắt nàng sáng ngời, cố ý ăn một chương của Nhập Bạch Vũ, bay về phía Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần theo bản năng muốn tiếp được nàng, lão đạo vội vàng nhắc nhở: “Bệ hạ, tiểu yêu nữ đang lừa ngươi!”

Đạm Đài Tần nhớ tới chuyện lần trước, sắc mặt tối sầm lại: “Diệp Tích Vụ!”

Tô Tô bị hấn nhìn thấu, đành phải lộn người lại, nhẹ nhàng xoay người đáp xuống.

Nhập Mộc Ngưng vung tay: “Đi!”

Một chiếc vòng bay ra khỏi tay nàng ta, chỉ trong nháy mắt chiếc vòng đã biến thành vô số những vòng bạc xuất hiện trên không trung. Tô Tô vừa nhìn đã biết đó là Linh Khí, nàng không dám mạnh mẽ phản kháng, đá bay chiếc vòng đang bay về phía mình.

Lão đạo bày mưu tính kế nói: “Bệ hạ, chỉ cần dùng cờ phệ hồn, vậy yêu nữ kia.....”

Gã còn chưa nói xong, Đạm Đài Tần quay đầu lại, hung hăng nhìn chăm chăm gã: “Ngươi tìm chết!”

Lão đạo nhận hấn là chủ, nơm nớp lo sợ không dám nói lời nào.

Ai ngờ biến cố đột nhiên phát sinh, một cái vòng bạc trong đó bay ra, có người kêu lên: “Phu nhân!”

Tô Tô quay đầu nhìn lại thì thấy vòng bạc mà bản thân đá ra trúng vào nữ tử mặc choàng áo đỏ. Là Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường che ngực lại, sắc mặt tái nhợt ngã xuống. Tiểu Tuệ vội vàng đỡ lấy nàng ta.

Tô Tô ngẩn ra một lúc, biết rằng mình đã gây ra họa, lúc bị Nhập Bạch Vũ bắt cũng không giãy dụa.

Sắc mặt Đạm Đài Tẩn trở nên khó coi, hần bết Diệp Băng Thường đang thoi thóp lên, lạnh lùng nhìn Tô Tô: “Nếu nàng ấy xảy ra chuyện gì, cô sẽ từ từ tính sổ với người.”

Tô Tô không ngờ rằng mình suýt nữa đã giết người, sắc mặt nàng tái nhợt đứng bất động.

Cái chết của Tiêu Lãm là khúc mắc trong lòng nàng, nàng tu tiên đạo, cũng đã giết rất nhiều người mang tội nghiệt, huống chi Tiêu Lãm đã cầu xin nàng đừng làm tổn thương đến Diệp Băng Thường.

Nàng sợ rằng sẽ lại có ai đó chết vì mình.

Câu Ngọc ở trong đầu nàng khó hiểu nói: “Tiểu chủ nhân, Câu Ngọc vẫn luôn giúp người chú ý, vòng bạc người đá ra không thể đánh trúng người.”

Tại sao có thể trùng hợp như vậy, đánh trúng Diệp Băng Thường?

Tô Tô sửng sờ: “Cái gì?” Câu Ngọc không có khả năng lừa nàng, nếu vòng bạc Linh Khí mà nàng đá ra không thể trúng người, như vậy chỉ có thể chứng minh rằng có một thứ nào đó có thể khống chế vòng bạc.

Mà có thể khống chế vòng bạc..... Là Tiên Khí!

Tô Tô bỗng nhiên nhớ tới Hộ Tâm Lân trên người Diệp Băng Thường.

Sương mù trong đầu nàng đột nhiên như được vén lên, cuối cùng nàng cũng biết Diệp Băng Thường lại có gì không ổn trong thời gian qua.

Đại tỷ tỷ này của nguyên chủ quả nhiên không đơn giản, Diệp Băng Thường cố ý khống chế vòng bạc đánh trúng mình!

Tô Tô có thể nghĩ đến, Câu Ngọc đương nhiên cũng nghĩ đến.

Câu Ngọc tức giận nói: “Mệt cho chúng ta trước kia còn cảm thấy nàng ta là người tốt.”

Nếu không phải Câu Ngọc chú ý, đừng nói Đạm Đài Tẫn, e rằng Tô Tô cũng sẽ nghĩ rằng bản thân làm thương tổn Diệp Băng Thường, do đó áy náy không thôi.

Tô Tô thấp giọng nói: “Có lẽ, nàng ta đã từng là người tốt.”

Là khi nào thái độ bắt đầu thay đổi? Tô Tô nhớ tới yếm ma trong mộng cảnh đầu tiên, Diệp Băng Thường không muốn rời khỏi Tiêu Lãm trong mộng, khi đó Diệp Băng Thường ở trong mộng đã làm Hoàng Hậu nhiều năm, còn có đứa con trai.

Tô Tô bỗng nhiên giương mắt.

Trước kia có lẽ nàng ta là một người tốt, nhìn ánh mắt lo lắng của Tiểu Tuệ, Diệp Băng Thường nghĩ như vậy.

Hộ Tâm Lân bảo vệ tâm mạch nàng ta, sắc mặt nàng ta trắng bệch, nhưng tính mạng lại an toàn.

Các thái y vội vàng tới chẩn trị, ánh mắt Diệp Băng Thường dừng trên người huyền y đế vương ở bên ngoài, vẻ mặt Đạm Đài Tẫn lạnh lùng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Diệp Băng Thường nghĩ thầm, hẳn sẽ phạt Tam muội muội như thế nào?

Tam muội muội nhảy nhót lung tung luôn đối nghịch Đạm Đài Tẫn, hẳn nhất định sẽ không nhẹ tay với Tam muội muội.

Diệp Băng Thường yếu ớt che miệng ho khan, nàng ta cũng từng là người tốt. Nàng ta vì bá tánh khổ cực ở kinh thành mà đem tiền cứu giúp

cho họ, thay bọn nhỏ mở lớp dạy cho chúng, nàng ta luôn lịch sự và khiêm tốn trước hạ nhân, khắc khổ nỗ lực, hay cứu những động vật nhỏ. Không bao giờ xem thường Đạm Đài Tần khi hẳn còn là hạt nhân.

Chỉ là người tốt...cũng sẽ có lúc sợ hãi.

Lúc nàng ta ở trong mộng cảnh của yểm ma, là một vị Hoàng Hậu tốt. Cuối cùng trượng phu thay lòng đổi dạ, con trai chết, tâm nàng ta dần dần hóa thành tro tàn.

Từ nhỏ tổ mẫu đã thương Tam muội muội và đại ca, tất cả những gì nàng ta muốn đều là do nàng ta khổ tâm đạt được.

Nhưng cố tình Tam muội muội lại muốn đoạt của nàng ta!

Tam muội muội rõ ràng cái gì cũng có, thân thể hiển hách, mọi người yêu thương. Mà bản thân muốn cái gì cũng phải trải qua cố gắng phải trải giá rất nhiều.

Diệp Tịch Vụ giống như đám mây đen đè lên đầu nàng ta khiến cho nàng ta không thở nổi. Một ngày nào đó, sẽ giống Tang Tửu cướp đi tất cả của Thiên Hoan, cướp đi tất cả của nàng ta.

Diệp Băng Thường buông tay, nở một nụ cười an ủi: “Bệ hạ đừng lo lắng, thiệp không sao.”

Thái y nói: “Phu nhân không bị thương đến tâm mạch, nghỉ ngơi thật tốt là có thể hồi phục.”

Đạm Đài Tần gật đầu: “Người nghỉ ngơi thật tốt.”

Trong mắt thanh niên huyền y lãnh giận, phát tay áo rời đi.

Tiểu Tuệ hừ một tiếng, vui sướng khi người gặp họa nói: “Trước mặt nhiều người mà Tam tiểu thư lại dám làm phu nhân bị thương, bệ hạ nhất

định sẽ không tha cho nàng!”

Diệp Băng Thường đặt ngón tay lên môi: “Đừng nói như vậy, Tam muội muội không cố ý.”

“Phu nhân!”

Sắc mặt Diệp Băng Thường tái nhợt lắc đầu với nàng ta.

Điện Thừa Càn đốt hương, lúc Đạm Đài Tẫn bước vào, thiếu nữ áo hồng đang ôm đầu gối ngồi ở trên giường.

Nàng nghĩ đến ngăn ngõ, chén trà trước người hun lên làm ướt mi nàng.

Nghê thấy tiếng chân hần, Tô Tô cũng không quay đầu lại, nói: “Đừng hy vọng ta sẽ đến xin lỗi nàng ta, hiện tại Nhược Thủy thẳng hoàn không trối được ta, nếu người đến gần đây cẩn thận ta đánh cho người một trận.”

Đạm Đài Tẫn nói: “Người cho rằng cô sẽ để cho người xin lỗi?”

“Sẽ không sao?” Thiếu nữ ngẩng đầu.

Tô Tô vốn cho rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt tức giận, nhưng không ngờ Đạm Đài Tẫn lại rất bình tĩnh, nhìn nàng một cái rồi nói: “Cô biết nàng cố ý.”

Lời kia vừa thốt ra, không chỉ có Tô Tô, ngay cả Câu Ngọc cũng sợ ngây người.

Đạm Đài Tẫn nhíu mày: “Người nhìn cô như vậy làm gì?”

Tô Tô nói: “Nếu người biết vậy sao còn nói nàng xảy ra chuyện gì sẽ tìm ta?”

Đạm Đài Tẩn nói: “ Dù cho nàng có cố ý hay là không thì người cũng không thể tổn thương nàng.”

Tô Tô nhìn hẩn bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Thanh niên không hề nhận ra người bình thường sẽ không phản ứng giống như hẩn, uống một ngụm trà nóng, trong sương mù mờ hồ lộ ra đôi môi đỏ mọng, giống như một con nai nhỏ vô hại.

Không hiểu sao Tô Tô lại có cảm giác thấy lạnh lẽo.

Câu Ngọc rùng mình, nói ra tiếng lòng nàng: “Cái này là trời sinh tà cốt sao.....”

Không có tình yêu, không có tình cảm chân thật. Hẩn bắt chước tình cảm của người bình thường, nhưng trong lòng lại là lạnh nhạt, rõ ràng nhìn thấu tất cả, nhưng lại hành động theo cảm xúc mình đang sắm vai.

Ở trong lòng hẩn, Diệp Băng Thường là người thương, cho nên hẩn học giống như Tiêu Lãm bảo vệ nàng ta.

Đạm Đài Tẩn thậm chí cũng không cảm thấy bản thân mình có bệnh.

Đầu óc Tô Tô quay cuồng, vậy chẳng phải là Diệp Băng Thường nhận không lần này?

Tâm trạng nàng tốt lên không ít, đột nhiên nâng mặt hẩn lên giống như đối xử với trẻ con, thương lượng nói: “Này, bệ hạ, người tha cho tổ mẫu ta đi. Về sau ta mỗi ngày đều sẽ dạy người vẽ Thương sinh phù, chính là cái lúc trước mà người cũng có thể dùng, cũng sẽ không đánh người, còn giúp người tìm Bát hoàng tử, người nghĩ sao.”

Xương cốt hẩn thuần khiết, gương mặt nằm trong bàn tay mềm mại của thiếu nữ.

Đạm Đài Tần không quen bắt lấy tay nàng, nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: “Người sẽ chạy.”

“Sẽ không sẽ không! Thật sự sẽ không! Ta bảo đảm.”

“A.”

“Coi như ta cầu xin người, bà tuổi đã lớn sẽ không gây cản trở gì đến cho người.”

Ánh mắt nàng trở nên đau thương, sợ hãi nói: “Đại ca chết trận, cha bị lưu đày, ta chỉ còn mỗi tổ mẫu.”

Hắn nhìn nàng rất lâu, giống như đang phân biệt lời nào của nàng là thật lời nào là giả.

Sau một lúc lâu, Tô Tô nghe thấy hắn nói: “Cô sẽ cho người một cơ hội để người thấy Diệp lão phu nhân. Nhưng còn Bàn Nghi Chi cô tất nhiên sẽ tru sát.”

Tô Tô ngược mắt nhìn hắn.

Đạm Đài Tần nói: “Đây là hoàng quyền.”

Vì vậy, sau này không thể quay lại nữa. Trong tay Bàn Nghi Chi có tiềm long vệ, chỉ cần những người đó còn một ngày ở lại hắn sợ hãi bản thân một ngày nào đó tình dục đầu sẽ lăn trên mặt đất.

Bên giường mình, sao có thể cho người khác ngủ*.

*phép ẩn dụ không cho phép người khác xâm phạm phạm vi lợi ích của bản thân.

Tô Tô không còn cách nào khác đành phải gật đầu.

Thanh niên đứng lên: “Đi thôi.”

Tô Tô vội vàng đuổi theo hắn, trước khi đi ra ngoài, Đạm Đài Tần dừng chân, Tô Tô sợ hãi đổi ý: “Làm sao vậy?”

“Lời người vừa mới nói, nhớ kỹ.”

“Cái gì?” Tô Tô nhất thời không phản ứng kịp.

Ánh mắt hắn hơi lạnh, nhìn nàng một cái, nhắc nhở: “Thương sinh phù.”

Thiếu nữ nghiêm túc gật đầu: “Được được, chỉ cần người bảo vệ tốt tổ mẫu, dạy người vẽ thương sinh phù, không đánh người, ta không chạy còn giúp người tìm Bát hoàng tử.”

Khóe môi hắn giật giật, đi trước dẫn đầu.

Nhập Mộc Ngưng cảnh giác nhìn Tô Tô, sợ nàng ra tay giết Đạm Đài Tần.

Tô Tô đi theo Đạm Đài Tần, đến một tiểu viện u nhã tĩnh mịch.

Giờ phút này bên ngoài tiểu viện đang bị trọng binh vây quanh.

Không chỉ có như thế, Câu Ngọc nói: “Cách đây không xa còn có người đang cầm mũi tên Nhược Thủy, Bàng đại nhân chạy không thoát.”

Đạm Đài Tần là thật sự muốn vây sát Bàng Nghi Chi.

Trong lòng Tô Tô rất khó chịu, một năm qua nàng đã nhìn cố nhân từng người một chết đi, đại đạo không quá coi trọng sinh tử, chỉ là khi đến giây phút đó ai có thể nhẫn tâm.

Tô Tô nghĩ trăm lần cũng không ra, Bàng Nghi Chi đã có tiềm long vệ, tại sao phải chật vật trốn tránh ở đây?

Chuyện gì đã xảy ra vào đêm hăn ta trốn khỏi hoàng cung Chu quốc?

Không đợi Tô Tô suy nghĩ cẩn thận, nàng thấy một lão nhân tinh thần khỏe mạnh tay chống quải trượng.

“Tổ mẫu!”

“Tịch Vụ!”

Diệp lão phu nhân đứng ở cửa tiểu viện, tay chống quải trượng, ngăn không cho thủ hạ của Đạm Đài Tần đi vào.

Những binh lính này lúc trước bị Diệp Trữ Phong ngăn cản nên mới không xông vào sân, lúc này Đạm Đài Tần tới, trước khi hạ lệnh bọn họ tất nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Tô Tô đi đến, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu, tránh ra đi.” Dù người có võ thành bùn dưới chân hăn cũng vô ích.

Diệp lão phu nhân không nói một lời, dùng quải trượng đánh thật mạnh vào cánh tay nàng.

Tô Tô không trốn.

Đạm Đài Tần lạnh mắt nhìn.

Diệp lão phu nhân: “Nếu như người giống đại nha đầu một lòng hướng về tên tặc tử này, vậy thì cút đi đừng bao giờ gọi ta là tổ mẫu.”

Tô Tô đỏ mắt không nói lời nào.

Diệp lão phu nhân run rẩy xuống tay, trong lòng tràn đầy khổ sở.

Sao bà có thể không biết Tam nha đầu là người như thế nào, lúc trước Diệp gia lưu đầy, cả nhà chỉ còn một mình Tô Tô cầm kiếm bảo vệ gia đình

chỉ còn phụ nữ và trẻ em.

Tô Tô công bà, từ kinh thành đi đến Vạn Châu.

Trong nửa năm Chu quốc Hạ quốc đánh nhau, Diệp Khiếu nói qua, Tam nha đầu một mình chém giết cứu Diệp Khiếu trở về. Thay Tiêu Lãm bảo vệ thành trì trong thời gian dài.

Nếu không phải Diệp Khiếu mạnh mẽ đưa nàng trở về, có lẽ nàng vẫn sẽ còn ở trên chiến trường.

Tâm Tam nha đầu, chưa bao giờ đặt trên người nam nhân. Bên trong nàng là hồn Diệp gia, bất khuất, ngoan cường, chính trực.

Lão phu nhân làm sao không hiểu, chỉ cần có cách, Tịch Vụ nàng nhất định sẽ cứu Bàng Nghi Chi.

Chỉ là Tam nha đầu không muốn nhìn bà chết ở đây.

Thân mình lão phu nhân đột nhiên cúi xuống, Tô Tô đỡ lấy bà, cũng đã từng có khoảnh khắc nàng hy vọng bản thân mình chỉ đơn thuần là Diệp Tịch Vụ, cầm lấy kiếm thề sống chết cũng muốn mang theo Bàng Nghi Chi và tiềm long vệ rời đi.

Nhưng nàng là Lê Tô Tô.

Nếu nàng phạm phải sai lầm, không chỉ có là tổ mẫu, còn có tam giới vạn vật, đều sẽ vạn kiếp bất phục.

Lão phu nhân tiều tụy ôm lấy tay nàng, nhẹ nhàng sờ tóc nàng.

Hốc mắt Tô Tô chột ê ẩm.

Bàng Nghi Chi từ trong phòng đi ra.

Hắn TA đã thay nam trang, chấp tay nói: “Tam cô nương.”

Tô Tô gật đầu.

Sắc mặt hắn ta tái nhợt, thoạt nhìn bị thương, áy náy nói: “Là tại hạ liên lụy Tam cô nương và lão phu nhân.”

Bàng Nghi Chi biết bản thân không trốn được hôm nay, có lẽ vào một khắc hắn ta tới tìm Diệp Băng Thường, đã không còn ý định sống sót trở về.

Bàng Nghi Chi nhìn Tô Tô, giống như muốn nói gì đó: “Tại hạ.....
Người.....”

Hồi lâu, hắn ta thẳng sống lưng, thở dài cười cười: “Quên đi.”

Tô Tô không hiểu hắn ta muốn nói gì, một Trạng nguyên lang ngạo cốt tranh tranh*, nhìn nàng một cái thật sâu, rồi bị Nhập Bạch Vũ bắt.

*một thành ngữ của TQ, có nghĩa là tính cách kiêu ngạo và không chịu khuất phục. Một sự tương đồng về tính ngay thẳng và kiên định.

Gió ào ào gọi lên trong viện thúy trúc.

Mùa xuân Chu quốc sắp tới.

Tô Tô biết được tin Bàng Nghi Chi chết là vào đầu tháng 3.

Nghe nói Đạm Đài Tẫn không hề thăm vấn điều gì, Bàng đại nhân là thất cố tự vẫn, trong rằng hắn ta giấu độc, thi thể có thể bảo toàn, cái chết vô cùng yên bình.

Tô Tô đoán không sai, hắn ta đã sớm chuẩn bị tốt cho ngày này.

Hạ Quốc đại bại, núi xanh đã vùi dập xương cốt trung thành của hắn, làm chủ phái chiến, Bàng đại nhân là người có khí tiết.

Đạm Đài Tẫn cũng không bắt được tiềm long vệ, đội hộ vệ thần bí này như chột biến mất.

Đạm Đài Tẫn tức giận muốn tự mình đi tìm, vừa đi chính là một tháng, tổ mẫu cũng bị Đạm Đài Tẫn đổi chỗ ở, Tô Tô không biết bà ở nơi nào.

Chu quốc khai xuân, trong cung là một cảnh tượng tuyệt đẹp. Chiều tối, lão hổ yêu vĩnh vào kiêu ngạo đi vào, bắt được vài con □□ ném lên giường Tô Tô.

Tô Tô đuổi theo đánh cho nó tơi tả.

Thứ này nhớ ăn không nhớ đánh, lâu lâu lại muốn báo thù, có điều chỉ số thông minh không đạt tiêu chuẩn, luôn bị ăn đánh.

Nó đã từng ăn thịt người, trên người có yêu khí dày đặc, Tô Tô đánh không nường tay chút nào.

Một người một hổ đuổi nhau non nửa cái hoàng cung.

Lão hổ hoảng quá chạy bừa, trốn trở lại Điện Thừa Càn.

Lại không nghĩ đến người nó sợ nhất đã quay trở lại.

Đạm Đài Tẫn mới mặc áo choàng, Hồ yêu chạy bạt mạng lao vào, ngã vào ao hãn tắm gội, nước bắn lên tung tóe.

Đạm Đài Tẫn cười.

Lão hổ run run, từ trong ao bò dậy, sợ tới mức ôm lấy hai cái móng vuốt điên cuồng chấp tay thi lễ, núp sau thiếu nữ đang đuổi theo chậm nửa bước.

Khi Tô Tô thấy Đạm Đài Tẫn, cũng sững sờ.

Tiền hồ trước mắt thu nhỏ lại chỉ còn lớn bằng bàn tay, nước mắt lưng tròng rưng rưng. Nàng vô tình xách nó lên rồi đá bay không thương tiếc.

Hồ yêu nhỏ cảm kích mà nhìn nàng, thuận theo mà duỗi tay chân, bay ngược ra ngoài.

Một tháng không thấy, Đạm Đài Tần vốn gầy yếu lại thêm vài phần tái nhợt.

Trong khoảng thời gian này hắc hung thần ác sát nơi nơi tìm tiềm long vệ, kết quả ngay cả cái bóng cũng tìm không ra, tâm trạng xấu có thể thấy được một chút.

Tô Tô ở trong cung cũng nghe nói, hắc gậy chiến ở ngoài cung giết không ít người.

Đạm Đài Tần không tìm được tiềm long vệ, chứng minh trình độ Dạ ảnh vệ của hắc không bằng Tiềm long vệ của Tiêu Lãm.

Trong lòng Tô Tô thấy rất hả hê khi người gặp họa.

Kẻ ngốc nhảy ra khỏi cửa, Đạm Đài Tần không mẫn không nhạt nói: “Cho lão đạo sĩ ném hồ yêu vào lò viêm hỏa.”

Bây giờ thì hồ yêu không chết cũng phải lột da, Tô Tô biết tâm trạng hắc không tốt, không quá muốn tới đi.

Trong khoảng thời gian này nàng ở trong cung sống khá sung sướng, bởi vì không có thân phận cụ thể, cung nhân không dám bắt nàng làm việc cũng không dám khinh thường nàng.

Đạm Đài Tần quay về, không khí trong điện lạnh lẽo hơn không ít.

Giường đệm Tô Tô bị bẩn, nàng đành phải hỏi cung nữ một bộ khác sạch sẽ, dọn dẹp lại giường.

Tóc thanh niên để vương rơi xuống, ngồi trên long sàng nhìn nàng.

Đột nhiên mở miệng hỏi: “Tiềm long vệ ở trong tay người?”

Tô Tô dừng lại động tác, nàng ngẩng đầu: “Nếu như thật sự ở trong tay ta, ta nghĩ, chỉ sợ tối nay người sẽ xong đời.”

Hắn nhìn chăm chăm nàng một lúc, đột nhiên nói: “Người lại đây.”

Tô Tô khó hiểu bước tới: “Làm sao vậy?”

“Lần trước cô cho người gặp Diệp lão phu nhân.” Con người đen nhánh của thanh niên nhìn nàng không chớp mắt, nói.

Tô Tô gật đầu, vậy cho nên?

“Cho nên” hắn mím môi, không vui nói: “Người nên thực hiện lời hứa của bản thân.”

Tô Tô đương nhiên nhớ rõ đã nói gì: “Chuyện tìm Bát hoàng tử, ta đương nhiên sẽ không lừa người, nhưng người phải tìm một món đồ mà hắn mang theo bên mình. Hắn trước đây từng sống ở trong cung, người phái người đi tìm, tìm được đưa cho ta, ta suy nghĩ tiếp biện pháp.”

Tô Tô nói xong muốn trở về, cổ tay đột nhiên bị túm chặt.

Nàng còn ôm một cái gối đầu: “Còn chuyện gì nữa?”

Hắn mím môi, vẻ mặt không vui vẫn không thay đổi. Con người đen nhánh giống Hắc Diệu Thạch* xinh đẹp, lóe ánh sáng lạnh băng.

*Đá ngọc phi thúy (tên tiếng Anh: Obsidian) là một loại đá quý màu đen phổ biến, còn được gọi là “tinh thể rỗng” hoặc “đá tokachi”, là một loại silica có trong tự nhiên, thường có màu đen. Obsidian có thể được chế biến thành đồ thủ công. Ngoài ra, obsidian có đặc điểm của thủy tinh nên mặt cắt

của obsidian trở thành hình vỏ sò, rất sắc nét. Hầu hết đồ trang sức obsidian được sản xuất ở Trung Mỹ và Bắc Mỹ, và đá quốc gia của Mexico là đá obsidian.

Có phần không vui khi bị lừa.

Câu Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở Tô Tô: “Người còn nói, dạy hẳn vẽ thương sinh phù.”

À phải, hình như là có chuyện như vậy.

Nhưng mà Tô Tô thấy không quen người này, cố ý làm bộ khó hiểu nói: “Còn có chuyện khác sao?”

Đạm Đài Tần thấy nàng một chút cũng không nhớ, không thể không nói: “Thương sinh phù.”

Tô Tô cười trừ: “Ta thiếu chút nữa quên mất, hiện tại người muốn xem sao?”

Thanh niên đế vương nói: “Ừ.”

Nàng buộc chính hẳn phải mở miệng nhắc nhở, vẻ mặt của Đạm Đài Tần đã hận không thể bóp chết nàng.

“Ngụy Hỉ, lấy lá bùa chu sa tới đây.”

Một lúc sau, lá bùa chu sa xuất hiện trong tay Tô Tô.

Nàng không có hứng thú chơi với hẳn trong chuyện này, chỉ muốn vẽ xong nhanh rồi ngủ. Trước kia nàng đã dạy Đạm Đài Tần vẽ “Thương sinh phù”, chính là vẽ vẻ đẹp của thế giới trong một hình thức huyền hoặc hiện ra trước mắt hẳn.

Để cho hẳn nhìn thấy tất cả chúng sinh trên khắp thiên hạ.

Đây là phù chú tinh tâm.

Tô Tô vẽ xong đưa cho hắn, nói: “Còn nhớ rõ pháp quyết không?”

Đạm Đài Tẫn không nói chuyện, thời điểm lá bùa ở trong tay, không gió tự cháy. Ánh sáng màu xanh lam chiếu sáng khuôn mặt hắn, trước mắt Đạm Đài Tẫn, thiếu nữ buồn ngủ nhìn hắn.

“Được chưa? Tinh tâm đi ta phải đi ngủ rồi.”

Đạm Đài Tẫn bóp chặt nàng cằm: “Người chơi cô!”

Tô Tô không thể hiểu được, hất tay hắn ra: “Người lại phát điên cái gì!”

Đạm Đài Tẫn nói: “Cô gì cũng không nhìn thấy.”

Tô Tô sửng sò: “Chuyện này không có khả năng.”

Hắn thật sự đang nghi ngờ về trình độ học nghệ của mình, Tô Tô nhìn vẻ mặt hắn, cũng không giống như đang nói dối, nàng chấm chu sa, vẽ lại lần nữa.

Lần này Tô Tô tự mình thử cho hắn xem, nàng thấy núi sông hiện ra ở trước mắt, nhân gian yên bình, chim hót líu lo, những áng mây bay đầy trời.

“Người xem, rõ ràng có thể.” Nàng vươn tay lấy ra một đám mây mờ nhạt, thương sinh phù lập tức biến thành hư vô.

Đạm Đài Tẫn nhíu mày nhìn nàng.

Không nhìn thấy, hắn vẫn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Lần trước hắn cũng có thể nhìn thấy, nhưng mà lần này phù chú tan đi, trước mắt vẫn chỉ có thiếu nữ trên đầu cài trâm hoa đào màu hồng.

“Cô không nhìn thấy.”

Tô Tô tức giận, cảm thấy Đạm Đài Tần đang ăn vạ nàng. Người của hắn bị Tiềm Long vệ của Tiêu Lãm hành hạ, tâm tình không tốt hồi cung bèn tóm được nàng lừa gạt.

Nàng lập tức bỏ gánh không làm: “Tự bản thân người chơi đi!”

Nàng vừa bước đi, trong tiệm thức Đạm Đài Tần muốn kéo nàng lại. Tô Tô không quay đầu lại, ánh nến trong không trung vụt qua, khiến cho đầu ngón tay Đạm Đài Tần bỏng rát, hắn thu tay lại: “Người!”

Câu Ngọc đột nhiên nói: “Hắn không nói dối, tiểu chủ nhân, là do người học không tốt thương sinh phù.”

Câu Ngọc từ từ kể: “Trước kia lúc cha người dùng thương sinh phù để dỗ người chơi, chưa nói cho người rằng, loại phù chú này, chỉ có tác dụng với người lòng mang muôn dân trăm họ. Trước kia Đạm Đài Tần có thể nhìn thấy là vì trong lòng hắn chỉ có quyền lực và thiên hạ.”

Tô Tô không ngờ mọi chuyện lại như thế này.

“Mà hiện tại” Câu Ngọc trầm mặc một lát: “Thương sinh phù đốt cháy, người ở trước mắt hắn.”

Hắn không nhìn thấy muôn dân.

Tình cảm trong thiếu niên ma thần cũng không thuần túy.

Tô Tô quay đầu lại, thấy ngón tay thanh niên đỏ ửng. Đôi mắt hắn đen nhánh gắt gao nhìn chăm chăm nàng, tức giận và vài phần tình cảm mà hắn cũng không hiểu rõ.

Tô Tô biết, đây là một cơ hội tốt.

Nàng đi trở về: “Là ta học nghệ không tinh, rất xin lỗi.”

Hắn nắm chặt tay đang muốn nói lời châm chọc mỉa mai.

Thiếu nữ đột nhiên nâng mặt hắn lên, hôn bẹp lên trên mặt hắn một cái, nàng thân nhiên nói: “Bồi tội!”

Chuồn chuồn lướt mềm mại trên mặt làm cả người hắn cứng đờ.

Phản ứng lại, hắn cắn răng túm chặt cổ áo nàng: “Người.....”

“Không biết liêm sỉ?” Tô Tô nói tiếp.

Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức Đạm Đài Tẫn có thể nhìn thấy rõ lông mi thiếu nữ, hắn mím chặt môi không nói nên lời.

Tô Tô nói: “Vậy người vui vẻ không?”

Hắn vẫn không nói, từ kẽ răng nén ra một câu: “Cô muốn chính là thương sinh phù.”

Mặt mày Tô Tô mang theo một chút bất đắc dĩ: “Thương sinh phù có thể đã không còn, cho người hôn một chút, người quên việc này đi, người có làm hay không?”

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Giống như thế nàng là một trò đùa vô giá trị.

Tô Tô nói: “Được rồi, để ta nghĩ cách, làm cho người thương sinh phù.”

Nàng định kéo tay hắn ra.

Đạm Đài Tẫn không chịu buông tay, cố chấp lại cứng đờ mà túm chặt nàng. Hắn có thể nhìn thấy một chút giễu cợt trong mắt nàng, vẫn luôn không nhúc nhích.

Ngay khi Tô Tô cho rằng tình huống này cứ tiếp tục giằng co, thì Đạm Đài Tẩn đột nhiên giữ lấy đầu nàng, cúi đầu.

Hắn nhắm hai mắt, môi hơi lạnh, khẽ run.

Ý cười trong mắt Tô Tô chậm rãi lan ra.

~Hết chương 66~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67: Đế Hậu

Edit: ChiiChoo

Beta: X

~~~

Ánh nến nhảy lên, “Phích bang” một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, huyền y thanh niên mở mắt ra.

Đôi mắt trong trẻo của thiếu nữ nhắm lại, dưới ánh sáng hàng mi dài tạo ra một cái bóng. Rõ ràng chưa đến mùa hoa nở, nhưng trong không khí dường như tràn ngập hương thơm của hoa hợp hoan.

Đạm Đài Tẫn giống như bỗng nhiên chạm phải rượu độc, giống như từ trong mộng tỉnh lại.

Tô Tô bỗng nhiên bị hấn đẩy ra, nàng xoa xoa bả vai, ngược mắt nhìn sang.

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn thay đổi thất thường, hấn kịp phải ứng bây giờ mình làm cái gì, hiện giờ không có cơ hội minh oan, cũng không chấp nhận được hấn cãi lại. Tô Tô không nói chuyện, lặng lẽ nhìn đôi mắt hấn.

Lúc này nàng còn rất mong chờ xem Đạm Đài Tẫn giải thích như thế nào, hấn trời sinh thiếu hụt cảm tình, có lẽ chính hấn cũng không biết mới vừa rồi động tình ý nghĩa gì.

Quả nhiên, Tô Tô rất nhanh thấy trong mắt Đạm Đài Tẫn hiện lên một tầng hàn băng.

Hấn lạnh lùng nói: “Người câu dẫn cô.”

Tô Tô: “.....” Nàng chưa từng thấy qua người úp ngược lại cái nôi tự nhiên như vậy.

“Ta cho người lựa chọn.” Tô Tô nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Đạm Đài Tẫn người điên rồi sao?”

Đạm Đài Tẫn rũ mắt, sờ môi mình, có lẽ là cảm giác còn lại khiến hấn không thoải mái, hấn nhanh chóng đưa tay xuống che dấu.

Không biết là nói cho nàng hay là cho bản thân nghe: “Cô không có bất kì một cảm giác nào, chiêu trò của người căn bản sẽ không dùng được. Cô sẽ không cho người đi gặp tổ mẫu, cũng sẽ không thả người ra ngoài, người nên chết tâm đi.”

Tô Tô mặt không biểu tình nhìn hấn, nhắc chân định xuống giường, thích diễn kịch như vậy, một mình người chơi đi.

“Đứng lại!” Hấn lập tức nói: “Người muốn đi đâu?”

Tô Tô nói: “Nếu những chiêu trò đó không có tác dụng vậy ta sẽ không lãng phí thời gian nữa. Buông tay, ta muốn đi ngủ, người không ngủ được nhưng ta muốn ngủ.”

Tô Tô nằm trên giường nhỏ, nhắm mắt lại.

Một lúc sau, nàng nghe thấy tiếng sột soạt trên giường.

Câu Ngọc nói: “Đạm Đài Tẫn đến đây.”

Giường nhỏ của nàng vốn cách long sàng không xa, Đạm Đài Tẫn không biết phát bệnh gì, cho đến giờ vẫn không sắp xếp chỗ ở cho nàng. Người khác đương nhiên không dám quản chuyện của Đạm Đài Tẫn, đến giờ Tô Tô chỉ có thể ở lại cung điện của hấn.

Câu Ngọc tiếp tục báo cáo: “Hấn đang nhìn người.”

Tô Tô đương nhiên biết, hấn dựa gần như vậy, ánh mắt dính như tơ nhện, khiến cả người không thoải mái, nàng lại không phải thật có thể ngủ được, tự nhiên sẽ có cảm giác.

Hấn dựa lại gần, lại không nói lời nào.

Khung cảnh trong lúc nhất thời an tĩnh lại.

Đối với Tô Tô mà nói, loại ánh mắt này thật khiến người ta cảm thấy ngọt ngào, thật sự khiến người chịu không nổi. Nàng đang giả vờ ngủ đều sợ tới nổi da gà, Tô Tô mở mắt ra: “Người tốt cuộc muốn làm cái gì?”

Huyền y thanh niên ngồi dựa vào bên cạnh nàng, nàng mở mắt khiến cho hấn cảm thấy hơi không được tự nhiên, ánh mắt lập tức loạn choạng.

Sườn mặt của thanh niên rất đẹp, ở dưới ánh đèn lưu ly hết sức tinh xảo.

Làn da hấn rất trắng, môi mỏng, đỏ một cách kì lạ.

Một người nam nhân xinh đẹp thành dáng vẻ này cũng không dễ dàng.

Hấn nói với giọng điệu miễn cưỡng: “Cô thừa nhận, cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng, cô cũng không chán ghét người như vậy.”

Tô Tô gồi lên cánh tay mềm mại của mình, ngáp một cái nhìn hấn.

Trong mắt nàng hiện lên một tầng hơi nước mỏng, khóe mắt hấn liếc nhìn nàng một cái, do dự nói: “Người nói cho cô, người tốt cuộc muốn gì.”

Đạm Đài Tẫn giống như một thương nhân keo kiệt đần đờ, cảnh giác và khát vọng nhìn Tô Tô.

Dường như trong tay nàng có một thứ khiến hấn thèm muốn, nhưng thứ này có thể dễ dàng khiến hấn lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Hấn một mặt

sợ hãi Tô Tô mang đến hậu quả đáng sợ, một mặt lại không nhìn được muốn đến gần nàng.

Biểu tình hần căng thẳng chờ đáp án.

Tô Tô nghĩ thầm: Ta muốn mạng của người á.

Nhưng mà không có khả năng nói như vậy, nam nhân trước là người keo kiệt bủn xỉn chim sợ cành cong*, khi nàng vô hại, hần luôn bố não ra một trăm linh trăm các loại mục đích ác độc của nàng.

*“Chim sợ cành cong” là để mô tả người đã từng gặp những tình huống bị tổn thương và làm cho sợ hãi thì thường sẽ trở nên hoảng sợ hay nghi hoặc khi gặp phải một tình huống, hoàn cảnh tương tự (mà trước đó đã từng xảy ra).

Càng nói gì khi hần biết nàng tới lấy mạng chó của hần!

Đừng thấy nam nhân này háo hức nhìn chăm chăm nàng, lấy thói hư tật xấu tà cốt của hần, sau khi biết được chân tướng khả năng chính là hần bóp chết nàng.

Vì thế Tô Tô chớp chớp mắt, nói: “Ta muốn làm Hoàng Hậu.”

Nữ tử nhân gian, không phải là tất cả đều theo đuổi cái này sao, bao gồm cả Diệp Băng Thường, Đạm Đài Tẫn khẳng định sẽ tin lý do này.

Quả nhiên, khi nghe xong lý do này, vẻ mặt Đạm Đài Tẫn lập tức trở nên chăm chọc lên: “Người muốn làm Hoàng Hậu?”

Vẻ mặt hần khoa trương chăm chọc như thấy con mèo nhảy vào lửa để vớt cá.

Dù cho là vú nuôi nuôi lớn hần, hay là Kinh Lan An, đều nói cho hần biết vị trí kia rất là quan trọng.

Đối với vua của một nước mà nói, Hoàng Hậu thậm chí có thể quyết định một triều đại có an ổn hay không.

Củng cố chính quyền, ổn định dân tâm, thậm chí quan hệ giữa hai nước, Hoàng Hậu đều đóng một vai trò đặc biệt quan trọng.

Đạm Đài Tẫn tính tình lãnh khốc, cũng không cần dựa vào hậu phi để trấn áp triều thần.

Chính là nếu hãn muốn thu phục Cửu Châu, Hoàng Hậu nhất định sẽ không thể là người Hạ quốc. Hạ Quốc đã suy bại, mà đi về phía bắc, chính là quốc gia đồng cỏ tốt tươi, am hiểu vu thuật.

Thậm chí chờ thêm mấy năm nữa, tiên môn mở rộng ra, hãn còn có thể tìm một hoàng hậu có linh căn, lợi dụng năng ta để tiến vào tiên môn.

Rốt cuộc hãn đã từng gặp qua thế giới rộng lớn hơn.

Đối với những người khác mà nói, Bàn Nhược kiếp phù du có thể khiến cho người ta khó quên được cảm tình. Thế nhưng đối với Đạm Đài Tẫn, hãn đã thấy tiên giao Minh Dạ lực lượng cường đại.

Một kiếm phá núi, một tay hái trăng.

Định thủy ấn, phạt đà xá lợi..... Trên đời này có vô số bảo bối, tràn đầy lực lượng, hãn đều có cơ hội có được.

Minh Dạ ngốc, nhưng hãn không ngu, nếu hãn có được lực lượng như vậy, hãn sẽ không quan tâm cái gì Tang Tửu, Thiên Hoan.

Tình yêu chó má gì đó, làm sao có thể so được với lực lượng cường đại.

Mà giờ phút này, thiếu nữ không kiên nhẫn ngủ ở trên giường, vậy mà há miệng muốn đòi vị trí hoàng hậu với hãn?

Hắn là điên rồi mới chịu đáp ứng nàng.

Năm gai nếm mật mười bốn năm hắn mới có được tất cả như bây giờ, chẳng lẽ hắn thật sự rất ngốc, trực tiếp cho nữ nhân đã từng làm nhục hắn vị trí này?

Từ đó không cách nào chiếm lấy lãnh thổ phía Bắc, không chiếm được vũ thuật bất lão trong truyền thuyết, cũng không còn cách nào gia nhập tiên môn.

Mà là cùng thiếu nữ trước mắt..... Làm một đôi phu thê bình thường.

Bình thường già đi, chết đi?

Thậm chí hắn không nhìn thấu nàng, không bắt được thiếu nữ, còn có khả năng thọc hắn một đao bất cứ lúc nào.

Tô Tô không biết hắn suy nghĩ cái gì, trong chốc lát sắc mặt trở nên dữ tợn, trong chốc lát ngẩn ngơ, thật giống như nàng muốn không phải là ngôi vị Hoàng Hậu, mà là mạng hắn.

Thật lâu sau, hắn mím môi nói: “Không được, người không thể làm Hoàng Hậu, cô có thể cho người phong vị khác.”

Tô Tô tức giận nhấc chân, một chân đá vào vai hắn: “Cút đi, quý tài mới làm tiểu thiếp người.”

Đạm Đài Tẫn không phòng nàng, bị nàng đá trúng bả vai, tức giận quay đầu lại nói: “Diệp Tịch Vụ!”

Tô Tô nói: “Kêu cái gì mà kêu, ta nghe được. Nếu người thích làm tiểu thiếp, ngày mai dán hoàng bảng, thu đủ tam cung lục viện cũng không có vấn đề gì. Ồ thiếu chút nữa thì quên, người đã có một phong vị phu nhân.”

Thiếu nữ nhìn hấn giống như đang nhìn một thứ gì đó bản thiú: “Nói vậy đây là người yêu thích, cho mỗi người một ngôi vị phu nhân. Cút đi, không thể đồng ý cũng đừng quấy rầy ta ngủ.”

Sắc mặt hấn xanh mét, cắn răng nói: “Người chẳng qua chỉ là nữ nhi của triều thần xuống dốc.”

Nếu còn không chịu cút, Tô Tô nhắc chân, lúc này càng thêm không khách khí, đập lên trên mặt hấn, gần từng chữ một nói cho hấn: “Vậy cũng cao quý hơn người.”

Đạm Đài Tẩn nắm lấy chân ngọc của thiếu nữ: “Diệp Tịch Vụ, người đừng không biết tốt xấu.”

Nàng giơ tay kết ấn, trong tay áo bay ra Hồ yêu hoàng phù mà nàng đã vẽ mấy ngày nay.

Ngọn lửa bùng lên trong không trung, chớp mắt đốt trụi cổ áo Đạm Đài Tẩn.

Thiếu nữ xoay người, không thèm để ý tới hấn.

Sau mùa xuân, trong cung dần trở nên náo nhiệt hơn.

Đạm Đài Tẩn hạ triều về sớm, thấy rất nhiều tỳ nữ đang ngắt lấy hoa mai.

Các nàng lấy hoa mai cho vào giỏ màu đỏ, vừa thấy là biết có người phân phó làm như vậy.

Ngụy Hỉ tiến lên giải thích: “Bệ hạ, đầu xuân, qua một thời gian nữa chính là ngày Đại Chu cầu phúc. Cầu xin trời thần, phù hộ cho triều ta mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Chiêu Hoa phu nhân đã nhiều ngày ở đây chuẩn bị, chọn lấy hoa mai đẹp và sạch sẽ nhất, đưa đến chiêm tinh đài.”

Hoa mai rơi xuống tay Đạm Đài Tần, hần cười nhạt nói: “Cầu nguyện với thần?”

Ngụy Hỉ không nghe ra ý châm chọc trong lời nói, sau hoa mai trắng hiện ra một thân hình xinh đẹp thanh tú.

Thấy Đạm Đài Tần, trong mắt nàng ta hiện lên phần ý cười dịu dàng.

“Bệ hạ đã trở lại?”

Là Diệp Băng Thường.

Đạm Đài Tần gật gật đầu, hần thu lại ánh mắt châm chọc, nhẹ nhàng hỏi: “Băng Thường, thân thể nàng thế nào rồi?”

Diệp Băng Thường cúi chào, nhẹ giọng nói: “Thân thể thiếp đã tốt rồi, thứ thiếp cả gan, tự tiện chuẩn bị nghi thức cầu phúc. Thiếp biết bệ hạ sẽ không nhớ việc nhỏ như vậy, bệ hạ mới trở thành quân chủ Đại Chu, hướng đến dân tâm là không thể thiếu.”

Cảm giác như vậy đối với Đạm Đài Tần mà nói tựa như đã lâu.

Dù sao ngoại trừ Kinh Lan An, sẽ không có ai đứng về ích lợi của hần để sắp xếp những điều này. Đạm Đài Tần nói: “Cô làm sao có thể trách người.”

Diệp Băng Thường lộ ra một ý cười ba phần e lệ.

Nàng ta sinh ra đã đẹp, đứng giữa hoa mai nở rộ, nụ cười này càng thêm nhu nhược thanh lệ.

Ngay cả Ngụy Hỉ công công không có mệnh căn, trên mặt cũng lộ ra một chút ngưỡng mộ.

Diệp Băng Thường ngược mắt, cho rằng sẽ thấy được ánh mắt mê luyến chi sắc của huyền y đế vương, không nghĩ tới vẻ mặt hần vẫn ôn hòa mỉm cười như trước.

Không có chút nào lạnh lùng, nhưng cũng không hề say mê.

Sắc mặt nàng ta dù không hiện ra, nhưng trong lòng lại hiện lên một tia nghi hoặc.

Vì sao?

Vì sao lại vô dụng với Đạm Đài Tẫn?

Không, cũng không phải vô dụng, ít nhất tiểu bạo quân đối với nàng so đối những người khác tốt hơn. Chính vào năm đó khi nàng ta ở tại biệt uyển, Bàn Nghi Chi độc mồm ngạo mạn cũng trở nên thần hồn điên đảo, sắc mặt đỏ lên.

Đạm Đài Tẫn phản ứng quá mức bình đạm.

Diệp Băng Thường yên lặng nghĩ, từ trong miệng người khác nàng ta biết được, bệ hạ lạnh lùng hơn những người khác rất nhiều, có lẽ cảm xúc của hần rất nội liễm thì sao?

Tình cảm của Tiêu Lãm, không phải cũng ôn hòa như nước sao?

Nghĩ đến đây, nàng ta cũng không hề nóng nảy nữa, mang theo một đám cung tỳ hồng y rời đi.

Nàng ta vừa đi, ý cười trong mắt Đạm Đài Tẫn liền biến mất không thấy.

Hần bóp nát hoa mai trong tay, rồi giẫm chân lên đi.

Ngụy Hỉ chậm chậm chạy theo, lấy lòng hỏi Đạm Đài Tẫn hôm nay dùng bữa tối ở đâu.

Lời này hỏi đến có chút ý tứ, dù sao Chiêu Hoa phu nhân cũng là một mảnh tâm ý khó có được, bất luận tiểu bạo quân như thế nào cũng phải đến an ủi phu nhân.

Đạm Đài Tần vẫn chưa nói chuyện, mặt mày nháy mắt trở nên lạnh băng.

Ngụy Hỉ ngẩng đầu thì nhìn thấy thiếu nữ váy hồng đang ngồi xổm dưới đất, trên tay cầm một cái chén ngọc cùng cái muỗng, đang đút cho nam tử áo vàng uống nước.

Tô Tô đút, nam tử kia há mồm.

Hắn ta có một khuôn mặt anh tuấn, hơi vuông, trông có vẻ nam tử khí khái, còn mang theo một chút hàm hậu.

Đạm Đài Tần lạnh như băng nhìn, Tô Tô nhận ra hắn đến, ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Ánh mắt nam tử áo vàng trông mong nhìn Tô Tô, Tô Tô lại múc một muỗng nữa cho vào miệng hắn ta.

Hắn ta mừng đến mặt mày hớn hở.

Tô Tô còn muốn đút, cổ tay đột nhiên bị người nắm lấy.

Nàng ngược mắt thì thấy khuôn mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Tiểu bạo quân trước mắt nghiêng nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi nàng: “Người đang làm cái gì?”

Nếu là tức giận còn tốt, dáng vẻ này, rõ ràng chính là phát bệnh.

Tô Tô không hiểu nhìn hắn.

Đạm Đài Tần cười, lúc này hắn đang cảm thấy ghen ghét và tức giận: “Nhập Bạch Vũ.”

Nhập Bạch Vũ xuất hiện ở phía sau hắn, Đạm Đài Tần dịu dàng nói: “Nghỉ thức cầu phúc cần mấy cái thiên đăng, cô nghe nói, dùng da người làm thiên đăng là bền và đẹp nhất. Cô thấy túi da hắn cũng không tồi.”

Hắn lạnh lùng nhìn nam tử áo vàng đang ngồi xổm dưới đất.

Ngụy Hỉ nghe thấy tiểu bạo quân không có ý nói giỡn, hai đùi run rẩy.

Nhập Bạch Vũ thần sắc bình tĩnh: “Đúng vậy.”

Tô Tô đứng trước mặt nam tử áo vàng: “Khoan đã! Người muốn làm cái gì?”

Đạm Đài Tần mặt không biểu tình nhìn nàng.

Hai người giằng co trong chốc lát, Tô Tô nhìn Đạm Đài Tần, lại nhìn nam tử áo vàng trên mặt đất vẻ mặt ngốc ngốc đang rất sợ hãi.

Nàng nói: “Người thật sự muốn giết hắn?”

Hắn không nói, nhưng đôi mắt đen láy đang tràn ngập sát ý, không biết là nhắm vào ai.

Tô Tô cổ quái nói: “Vậy người giết đi, dù sao hắn cũng là hồ yêu của người.”

Lời vừa nói ra, lãnh giận trong mắt Đạm Đài Tần cứng đờ, hắn nhìn nam tử áo vàng trên đất.

Nam tử áo vàng kinh khiếp cười lấy lòng.

Nếu có đuôi, có lẽ đã sợ đến mức dựng đuôi lên.

—— Nó chính là lấy nước bùa uống để thanh trừ trọc khí, sao lại đáng sợ như vậy.

Thật vất vả hóa hình ở trong lò Viêm Hỏa, nó cũng muốn tu luyện thật tốt.

Tiêu bạo quân tại sao lại muốn giết nó, còn muốn lột da nó?

~Hết chương 67~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 68: Thần Đinh Ra

Edit:ChiiChoo

Beta: X

~~~

Lão hổ yêu hóa hình, nhưng vẫn giữ nguyên thú tính, vừa thấy tiểu bạo quân mặt lạnh, liền nhịn không được liên tục chấp tay cầu xin tha thứ.

Nhập Bạch Vũ nhìn thứ này không nói nên lời, biết là người một nhà, tất nhiên là sẽ không bị kéo ra ngoài lột da giết người.

Hổ yêu thấy mình không bị giết, tay chân vội vàng bỏ chạy.

Nó thật sự quá thảm mà, lúc còn theo Đạm Đài Minh Lãng nó chính là một hổ tướng quân uy phong lẫm liệt, nhưng từ lúc theo Đạm Đài Tẫn nó đã vứt hết mặt mũi chỉ biết chân chó đi nịnh nọt người khác.

Tô Tô ném cái chén với muống xuống, không thèm nhìn Đạm Đài Tẫn liền đi.

Kể từ khi nàng nói muốn ngôi vị hoàng hậu, cảm xúc trong mắt Đạm Đài Tẫn trong chốc lát liền thay đổi, khi thì khinh miệt trào phúng, khi thì lại giãy giụa lãnh khốc. Câu Ngọc nói: “Hắn chính là ma thần, ma thần trời sinh yêu thích quyền lợi địa vị. Người còn nhớ rõ trong sách thượng cổ có ghi lại một vị Ma thần khác không, hắn ta đến thế tử cũng không có, ngay cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Thần giới cũng bị hắn hành hạ cho đến chết. Cho nên Đạm Đài Tẫn sẽ không cho người ngôi vị Hoàng Hậu.”

Theo đuổi lực lượng, đó là thiên tính của ma thần.

Bản thân Đạm Đài Tẫn cũng hiểu rõ, nếu hắn thừa nhận bản thân thật sự thích Tô Tô, không thể nghi ngờ trì trệ không tiến.

—— hắn nếu cùng cái chà*(?) liên hôn, như vậy hắn sẽ đoạt được phương bắc ranh giới, học được vu thuật cổ xưa.

—— hắn mấy năm nay để cho lão đạo đi tìm người có linh căn, trước tiên cưới nàng, tương lai khi tiên môn mở rộng ra, hắn có lẽ có thể nhìn thấy tiên đạo.

Bởi vì hắn cũng không biết chính mình là ai, cho đến hiện tại, Đạm Đài Tẫn như trước cho rằng hắn vẫn là như trước kia không tập được võ, gầy yếu tuổi thọ có hạn.

Mà Tô Tô có thể đem lại cho hắn cái gì?

Giờ khắc này Câu Ngọc hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của Đạm Đài Tẫn, nếu như hắn thật sự muốn Tô Tô, thì đối với hắn mà nói đó không khác gì chặt gãy đi đôi cánh của hắn.

Tô Tô nói: “Ta biết hắn sẽ không cho.”

“Tiểu chủ nhân người biết?”

“Đúng vậy, dù sao ta cũng không muốn ngôi vị hoàng hậu gì đó.” Tô Tô nói, “Ta cố ý nói như vậy, có hai cái chỗ tốt, Đạm Đài Tẫn luôn cảm thấy tất cả mọi người trên thiên hạ đều muốn hại hắn. Ta nói muốn ngôi vị Hoàng Hậu, ngược lại khiến tâm tình hắn bình ổn. Chỉ cần cảm xúc hắn thay đổi, mục đích của chúng liền đạt được. Còn có, ta muốn xem xem Diệp Băng Thường đang muốn làm cái gì.”

Vị đại tỷ tỷ này của nguyên chủ quá thần bí, ngay cả thiếu niên ma thần cũng đối với nàng thương tiếc có thừa, nhất định trên người phải có bí mật gì đó.

Đạm Đài Tần đã nhiều ngày cảm xúc âm tình bất định, Tô Tô cũng không để ý đến hẳn.

Kể từ sau khi Hồ yêu hóa hình đều biến mất không thấy đâu, cho đến một ngày, Nhập Mộc Ngưng nhìn Tô Tô bằng ánh mắt kì quái, nói: “Hồ yêu đã bị bệ hạ ném vào phệ hồn phiên.”

Bệ hạ nói cho Hồ yêu cùng lão đạo học nghệ, hiện tại mỗi ngày lão hồ đều ở trong phệ hồn phiên gào khóc.

Tô Tô thấy vậy tỏ vẻ đồng tình.

Đầu tháng tư, là đến lễ hội hoa của nhân dân Đại Chu.

Trong cung cũng tổ chức thịnh yến, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, khắp Đại Chu đều tràn ngập sự yêu thích xa hoa lãng phí đàn sáo ca múa, vừa đến lễ hội không khí đều rất vui mừng náo nhiệt.

Dân phong của Chu quốc vốn rất thoáng, vào này các đôi nam nữ sẽ thường đính ước với nhau.

Nếu như quay trở về mấy ngàn năm trước, nam tử sẽ còn hát cho nữ tử nghe. Nếu như hai người hợp nhau, liền có thể hưởng vào trong bụi cỏ lăn một trận.

Câu Ngọc giống như một cỗ giả đánh giá: “Hành vi của Chu quốc thật là phóng dãng, đồi phong bại tục!”

Lúc hoàng hôn buông xuống, Tô Tô nghe thấy một số tiểu cung nữ ríu rít cười nói——

“Nghe nói phu nhân tự mình làm thủy ngọc, khối thủy ngọc kia vỡ ra, hai mảnh giống nhau như đúc vậy đó.”

“Nếu như bệ hạ nhận được, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Thủy ngọc là một loại ngọc thạch riêng của Chu quốc, được luyện hóa trong lò nung, sau khi luyện hóa cẩn thận xong sẽ cho vào nước, khi đó khối ngọc sẽ nứt ra thành hai mảnh.

Càng tinh xảo càng đối xứng, làm ra thủy ngọc tỉ lệ càng đẹp, càng thể hiện tâm ý.

Câu Ngọc nói cho Tô Tô một chủ ý: “Hay là người cũng làm cho Đạm Đài Tẫn một khối thủy ngọc đi?”

Thấy Diệp Băng Thường ôn nhu như nước, mười phần vẹn mười hiền thê lương mẫu, còn tiểu chủ nhân của nó thì tâm như nước lạnh, trầm tĩnh giống như đang tu luyện, trong lòng Câu Ngọc âm thầm sốt ruột.

Tắc Trạch đã chết, chỉ còn hơn một năm là phong ấn ly Hoang Uyên sẽ bị phá.

Sinh mệnh trong một năm đối với tiên nhân mà nói, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, mà châu lệ như cũ chỉ có cái đỉnh lúc ban đầu.

Thiếu niên ma thần tâm là lãnh, hãn cười, bức, phẫn nộ, rất nhiều lúc là học tập cảm xúc của người khác.

Câu Ngọc lo lắng nhiệm vụ sẽ thất bại.

Tô Tô lắc đầu nói: “Đối với hãn tốt quá cũng vô dụng, người nhìn Kinh Lan An đi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tô Tô cười nói: “Hay là chúng ta thử chạy trốn thử xem? Câu Ngọc đã lâu rồi chúng ta không có bay đi.”

Mới đầu Câu Ngọc cũng không hiểu ý của Tô Tô lắm, cho đến khi thấy nàng lấy ra một con điều rất to, nó mới biết được Tô Tô muốn làm cái gì.

Mùa xuân, trăng giống như một thanh đao trong suốt.

Tô Tô mang con điều leo lên chiêm tinh lâu, mang con điều bay ra bên ngoài phi.

Dưới chân nàng là rất nhiều pháo hoa của nhân gian, vô số ánh đèn sáng lên, Chu quốc phồn hoa, niềm vui tràn ngập khắp nơi.

Gió thổi bay làn váy nàng, nàng nhờ phong phù, bay ra ngoài cửa cung.

Đang bay xa, nàng thấy Nhập Mộc Ngưng khiếp sợ, bó tay không biện pháp đứng tại chỗ, nàng cũng không dám làm Tô Tô bị thương thật, sau đó liền vội vàng chạy về phía hoàng cung.

Tô Tô chống cằm, cùng Câu Ngọc ngắm nhìn nhân gian phồn hoa. Thế gian rộng mênh mông này thật sự ấm áp hơn nhiều so với Tiên Sơn.

Nàng hạ xuống con phố sầm uất nhất.

Tô Tô tùy tay mua cái mặt nạ, đeo lên mặt mình: “Người đoán xem khi nào hãn sẽ tức hộc máu đuôi được đến đây?”

Thiếu nữ chấp tay ra sau lưng, ẩn vào đám đông.

Cung yến vẫn chưa kết thúc, khi đó Diệp Băng Thường đã buộc một miếng thủy ngọc khác cho Đạm Đài Tẫn.

“Cầu mong cho hoàng thượng an khang thịnh vượng.” Nàng hơi thẹn thùng cười, so với hoa người còn kiều diễm hơn.

Đạm Đài Tẫn im lặng, khóe môi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Diệp Băng Thường nhìn hãn, từ trên nét mặt hãn mơ hồ nhìn ra được bóng dáng của Tiêu Lãm. Nàng có chút muốn nhíu mày.

Đàn sáo ca múa không ngừng, vũ cơ nhẹ nhàng xoay tròn, tà váy tung bay, giống như một giấc mơ hoa lệ.

Ngay sau đó, một mình Nhập Mộc Ngưng vội vàng chạy vào, thì thầm nói chuyện gì đó với Đạm Đài Tần.

Diệp Băng Thường trơ mắt nhìn chiếc mặt nạ ôn nhu trên mặt Đạm Đài Tần biến mất, trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Ánh mắt hẩn dần dần trở nên tối tăm, hơi thở dồn dập làm cho ngực hẩn phập phồng, hẩn nhìn mọi người ở đây bằng ánh mắt ác độc căm ghét.

Triều thần phía dưới ăn uống linh đình, không hề hay biết.

Huyền y đế vương đột nhiên đứng dậy, mọi người đều nhìn qua, khuôn mặt ủ dột treo lên vài phần tươi cười: “Cô có việc, đi trước một bước, chớ vị ái khanh nếu không còn việc gì thì tan đi.”

Mọi người đối hẩn sợ nhiều hơn kính, đặc biệt là lúc trước Đạm Đài Minh Lãng thịt thần tử, vội vàng hành lễ cáo lui.

Một cây cung màu đen được đưa vào tay đế vương, hẩn như là muốn đi bắt con mồi không nghe lời, bước chân vội vàng đi ra ngoài.

Diệp Băng Thường nhìn bóng dáng hẩn, hiểu rõ rằng cây cung kia sẽ không thực sự bắn ra mũi tên. Hẩn chỉ là muốn hù dọa thiếu nữ không nghe lời kia.

—— Diệp Băng Thường đến gần, nghe thấy được Nhập Mộc Ngưng nói chuyện.

Đạm Đài Tần đi được vài bước, mới đột nhiên quay đầu lại.

Diệp Băng Thường nước mắt lăn trên má, ngơ ngẩn nhìn hẩn khóc thút thít. Đạm Đài Tần trầm mặc hồi lâu, lộ ra một nụ cười cứng đờ: “Cô đã

quên đáp lễ lại cho người, Nhập Bạch Vũ, dẫn Phu Nhân đi trên bảo khố, vừa ý cái gì thì đưa cho Phu Nhân.”

Diệp Băng Thường nhìn hăn cầu xin.

Hăn xoay người, bước đi.

Tiểu Tuệ lo lắng mà nói: “Phu nhân.....”

Diệp Băng Thường lau khô trên mặt nước mắt, bình tĩnh thấp giọng lầm bầm nói: “Vẫn là không được sao.”

Nhập Mộc Ngưng cùng Dạ ảnh vệ đi theo huyên y đế vương, nữ tử trên đường phần lớn đều đeo mặt nạ.

Người đến người đi, tiếng cười nói râm ran khắp nơi, để tìm một thiếu nữ mà nói thì rất khó.

Nhập Mộc Ngưng nói: “Bệ hạ, Diệp tam tiểu thư không có khả năng rời đi, tổ mẫu nàng vẫn còn trong tay chúng ta.”

Đạm Đài Tẫn ngữ khí lạnh lạnh, cái gì cũng đều nghe không vào: “Cô phải biết, nàng nhất định sẽ chạy, cô nên đánh gãy chân nàng.”

Người đều là lương bạc, giống như mẫu thân hăn tồn tại, trở ngại hăn sinh ra, hăn sẽ không chút do dự lựa chọn giết nàng.

Tô Tô hoàn toàn có khả năng vứt bỏ tổ mẫu tuổi già vô dụng của nàng!

Nhập Mộc Ngưng nhìn bệ hạ thô lỗ mà bẻ gãy bả vai thiếu nữ áo tím, kéo mặt nạ nàng xuống, thấy không phải người muốn tìm, hăn trực tiếp đem người ném ra.

Hăn giống một người bị phản bội, cực kỳ thương tâm lại phẫn nộ, tức giận đến đỏ mắt.

“Nàng vi phạm lời hứa, đợi khi tìm được nàng, cô sẽ đem nàng cùng lão thái bà kia, cùng nhau ném vào hang rắn!”

Nhập Mộc Ngưng không dám nói lời nào, có lẽ là ảo giác, nàng có thể thấy được một chút ủy khuất cùng mờ mịt từ cơn tức giận của bộ hạ.

Diệp tam cô nương bản lĩnh lớn, nếu nàng thật sự chạy trốn, dưới bầu trời này hiểm có người có thể tìm được nàng.

Bọn họ đi được một lúc lâu, Dạ ảnh vệ sát khí làm người liên tục lui về sau.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên dừng bước chân lại.

Lúc đó hắn đứng dứt khoát trên cầu, dưới cầu tình lữ thành đôi. Hắn che kín đôi mắt âm u nhìn một đôi nam nữ trẻ tuổi, khóe miệng đột nhiên tràn ra nụ cười lạnh.

Nhập Mộc Ngưng trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Mũi tên của bộ hạ đã được cho lên cung, hắn nhắm ngay vào đám người, một mũi tên bắn trúng vào đầu gối nam tử dưới cầu.

Nữ tử đi cùng nam tử kia hét lên.

Bầu không khí vui mừng trở nên hỗn loạn, Nhập Mộc Ngưng hốt hoảng nói: “Bộ hạ, bọn họ là con dân của người.”

Xuân hàn se lạnh, gió đêm, thanh niên thấp giọng cười rộ lên: “Vậy sao, ai quan tâm đâu?”

Hắn đặt tên lên, bắt đầu giết người.

Nhập Mộc Ngưng sắc mặt trắng bệch, nàng khác với đệ đệ Nhập Bạch Vũ, đây là lần đầu tiên nàng thấy được Đạm Đài Tẫn lãnh khốc tàn bạo như

thế nào.

Trong mắt hần con dân dưới chân như heo dê, trong mắt mang theo huyết khí, thậm chí còn có linh tinh ý cười.

Đầu óc nàng trống rỗng, cuối cùng lấy ra một cái mặt nạ có răng nanh đen trắng đưa cho Đạm Đài Tẫn.

Không thể mất..... Dân tâm.

Tay chân nàng lạnh băng.

Trước khi ở đây hoàn toàn mất kiểm soát, một người mặc váy xanh đã đá bay cung tên trong tay Đạm Đài Tẫn.

Người tới tóc đen như thác nước, tiếp được cung tên rơi xuống, lạnh lùng nhắm vào Đạm Đài Tẫn.

Nhập Mộc Ngưng vội vàng ra tay, bảo hộ bệ hạ.

Đạm Đài Tẫn ném mặt nạ mình đi bình tĩnh nói: “Người đã trở lại.”

Hần vươn tay, cởi bỏ mặt nạ hình bạc điệp của nữ tử đối diện.

Hoa trong nhân gian nở rộ, dưới mặt nạ, ánh mắt thiếu nữ lạnh lùng, lạnh như dao trong đêm tức giận nhìn hần.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

Trong lòng Nhập Mộc Ngưng, khó tránh khỏi nhớ đến hình phạt trong hang rắn mà bệ hạ nói lúc trước.

Đám người hỗn loạn vẫn chưa kết thúc, giữa vô số tiếng hét chói tai, huyền y thanh niên đột nhiên ôm chặt lấy thiếu nữ.

Hần ôm chặt muốn chết, giống như muốn nghiền xương nàng thành tro.

Nếu như thật sự muốn nàng chết thì sẽ không bao giờ ôm nàng.

Đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn hoa đăng trên sông, nói vào tai Tô Tô một câu.

Tô Tô ngẩn người: “Cái gì?”

Tiếng thét chói tai át đi lời thì thầm của thanh niên, nàng chỉ cảm thấy lực bên hông như muốn xoa nát nàng.

Hắn nhấp môi, không hề lạng lách, lãnh trầm nhìn xuống dòng sông chảy bên dưới.

Câu Ngọc nhỏ giọng nói một tiếng: “Hắn nói, cho người làm Hoàng Hậu, nếu chạy nữa thật sự sẽ giết người.”

Tô Tô ngẩn người, mỉm cười.

Ba cái đinh kim sắc xoay tròn trong châu lệ, Câu Ngọc vui vẻ nói: “Ba cái diệt hồn đinh đã ra.”

Còn lại sáu cái.

Đạm Đài Tẫn vẫn luôn không cao hứng nổi, rũ mắt thương thức mặt nạ bạc điệp của Tô Tô, giống như thể nàng đã mưu sát cả nhà hắn.

Tô Tô hiếm khi thấy hắn vừa mắt.

Nàng cố ý nói: “Ta muốn phượng bào màu lam, thêu phượng hoàng màu đỏ.”

Hắn lạnh mặt, không hé răng.

Tô Tô vốn không muốn làm Hoàng Hậu, nhưng nhìn mặt hắn đen lại như bị quỷ đòi nợ, bộ dáng như trời sắp sập, Tô Tô lại cảm thấy vui vẻ.

Nàng cố gắng kiềm chế tốt lại biểu tình, bắt chước khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

“Người muốn cười thì cười.” Hắn trầm giọng mở miệng.

Những lời này trước kia hắn cũng nói qua, khi đó hắn mù một con mắt, Tô Tô nhạt được hắn.

Nhưng hôm nay Tô Tô không khách khí, ôm mặt bật cười.

Hắn mím môi, gắt gao túm chặt bạc điệp.

Sau một lúc lâu, thấy nàng còn đang cười. Đạm Đài Tẫn không thể nhịn được nữa, nắm cằm nàng: “Đủ rồi, có chừng mực cho cô.”

“Cô cho người Hoàng Hậu, không có nghĩa là cô sẽ nhịn người!”

Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt ngấn nước, cười nói: “Ồ.”

Hắn nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, cắn răng mở miệng: “Nếu như người lại lừa cô.....”

Trong mắt Đạm Đài Tẫn mang theo vài phần u lãnh, giống hai đám hắc hỏa, Tô Tô liền biết, lần này Đạm Đài Tẫn không định nói đùa nàng, lột da rút xương, hắn hoàn toàn có thể làm được.

Nếu như nàng thật sự phản bội hắn, hoặc lại chạy trốn, hắn nhất định sẽ hận nàng đến chết.

Tô Tô nhìn đôi mắt đen sì của thanh niên, một cảm giác ớn lạnh phát ra từ sống lưng.

Nàng lạng lẽ sờ ba cái thần đinh đã thành hình trong châu lệ, trong lòng chắc chắn.

Một trăm năm sau, người trước mắt chẳng qua chỉ là một nắm cát vàng.

~Hết chương 68~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 69: Khăn Voan

Edit: ChiiChoo

Beta: X

~~~

Ngay sau ngày lễ hội hoa kết thúc, tin tức về việc chuẩn bị cho lễ đăng cơ của bệ hạ được truyền khắp toàn bộ Chu quốc.

Một số bộ phận người trong Chu quốc không tán thành hẳn.

Năm đó Đạm Đài Minh Lăng đăng cơ, chính đáng lấy ra thánh chỉ nhường ngôi. Còn Đạm Đài Tần giết huynh đoạt vị không nói, mà ở trong dân gian cũng không có thanh danh của hiền quân.

Hắn hiếu chiến, thích giết chóc.

Khoảng thời gian trước vì muốn tìm ra Bát hoàng tử, đã cho binh lính đến từng nhà điều tra khiến cho bá tánh oán than dậy đất.

Nhưng cũng có không ít người ủng hộ hẳn.

Rốt cuộc bởi vì Đạm Đài Tần, Hạ Quốc mới thành nước phụ thuộc Chu quốc, toàn bộ Đại Chu đều quét sạch phiến muộn mà mở mày mở mặt.

Đạm Đài Tần vẫn luôn không tổ chức lễ đăng cơ, không nghĩ tới hẳn đột nhiên tổ chức vào lúc này.

Sau khi chính thức đăng cơ, quốc hiệu sẽ được sửa lại, rất nhiều chính sách cũng thay đổi. Điều này có nghĩa là trong vài năm tới, Đạm Đài Tần sẽ chọn làm vững chắc nội bộ và ngừng chinh chiến khắp nơi.

Bên ngoài không biết, trong cung lại mơ hồ truyền ra một cái lời đồn

---

Đến ngày đại lễ, bệ hạ sẽ phong hậu.

Cho đến khi rất nhiều gấm vóc được đưa vào trong Thừa Càn cung, mọi người mới phát hiện lời đồn không phải lời đồn —— nó là sự thật.

Tiểu bạo quân thật sự muốn phong hậu.

Tân hậu của bọn họ, thiếu nữ áo tím lúc này đang ở Phi Thúy cung thêu khăn voan.

Sau khi hồi cung, Tô Tô chuyển ra khỏi Thừa Càn Điện, Đạm Đài Tần vẫn để Nhập Mộc Ngưng trông coi nàng, nhưng không ép nàng ở lại Thừa Càn cung.

Các thợ thêu cung kính kiên nhẫn chỉ bảo: “Cô nương, hình dáng không phải như thế. Nếu ngài mặc như vậy vào, khăn voan nhìn sẽ không đẹp.”

Tô Tô thật sự không có thiên phú trong phương diện này, nàng nói: “Ta không biết làm cái này, các người không thể giúp ta thêu sao?”

Các thợ thêu che miệng cười rộ lên, thấy bộ dáng Tô Tô ngây thơ, có người nói nói: “Cô nương cứ nói đùa, quy củ Đại Chu là nữ nhi khi xuất giá phải tự tay thêu khăn voan. Khăn voan là tâm ý của tân nhân dung nhập như vậy mới có thể cầu chúc cho hai người đi đến thiên trường địa cửu.”

Một người khác nói tiếp: “ Hơn nữa, bệ hạ cũng đã nói qua cô nương nhất định phải tự tay thêu hết.”

Phượng bào không cần Tô Tô làm, cách đại lễ còn hai tháng nữa, tình huống bình thường thì sẽ thêu kịp khăn voan.

Tô Tô sống không còn gì luyện tiếc, cầm lấy ngân châm, tiếp tục học hỏi từ thợ thêu.

Câu Ngọc an ủi nói: “Nhịn một chút.”

Hắn chỉ muốn người thêu khăn voan mà thôi còn người muốn chính là mạng của hắn.

Vì vậy ban ngày Tô Tô đi theo thợ thêu học thêu thùa, đến hoàng hôn thì ra ngoài đi dạo.

Có lẽ là Đạm Đài Tẩn tâm tình không tồi, lão hồ yêu được thả ra.

Nhưng nó bị cấm ở trong cung hóa hình, Tô Tô thỉnh thoảng nhìn thấy nó, thấy thân hồ đang ở dưới bóng cây phơi nắng, Tô Tô còn chưa đi qua nó đã trốn rồi.

Tô Tô vốn nghĩ rằng tin tức phong hậu truyền ra, vị đại tỷ tỷ sâu không lường được kia sẽ có hành động.

Nhưng mà các nàng chỉ vô tình gặp ở trong cung một lần, Diệp Băng Thường mỉm cười với Tô Tô từ xa, nhìn qua trông rất ôn hòa và dịu dàng.

Ánh mắt Diệp Băng Thường có chút khó xử nhưng lại không biểu hiện rõ, ngược lại còn khiến người ta nhìn có chút thương cảm, đồng tình.

Tô Tô nhú mày nhìn bóng dáng nàng ta, Câu Ngọc vội vàng nói: “Tiểu chủ nhân, người không thể đồng tình với nàng ta, Câu Ngọc luôn cảm thấy Diệp Băng Thường này rất đáng sợ.”

“Ta biết.” Tô Tô nói: “Ta không đồng tình nàng ta.”

Chỉ là cảm thấy, chuyện Diệp Băng Thường có thể khống chế vòng ngọc công kích mình, liền tuyệt đối không có khả năng ngồi chờ chết.

Diệp Băng Thường cho đến nay cũng chưa làm ra chuyện gì thật khiến cho mọi người lưỡng lự.

Tô Tô quay về Phi Thúy Cung, phát hiện Đạm Đài Tẫn cũng đang ở đây.

Mấy ngày nay hăn không hề nhẹ nhàng giống như mình, sửa đổi thuế má, chuẩn bị cho lễ đăng cơ, đồng thời còn tìm Bát hoàng tử đang ở ẩn.

Có đôi khi đêm đã khuya Thừa Càn cung của hăn vẫn còn sáng đèn.

Trên tay hăn cầm lấy cái gì, Tô Tô đi tới, thì thấy là khăn voan mà mình thêu.

Trên khăn voan thêu phượng hoàng, Tô Tô chỉ là người mới tập đến cả đầu chỉ cũng thêu không rõ.

Sợi chỉ vàng trên khăn voan đỏ trông thắm đến mức không nở nhìn.

Đạm Đài Tẫn không vui nhìn về phía Tô Tô.

Dù hăn không nói nhưng Tô Tô vẫn có thể hiểu rõ vẻ mặt của hăn——
“Người chỉ thêu ra được một thứ đồ chơi như vậy?”

Tô Tô vô tội nhìn hăn, nói: “Ta không hề có năng khiếu về nghệ thuật, nhưng các thợ thêu lại nói rằng chỉ có tâm nhân tự tay thêu khăn voan mới có phúc. Nếu người thật sự không nhìn nổi, vậy bảo các thợ thêu thêu đi dù sao cũng không ai biết.”

Đạm Đài Tẫn giễu cợt nói: “Người giống như người, còn muốn làm Hoàng Hậu.”

Hăn quay đầu lại, thì thấy Tô Tô sớm đã không còn ở đây nữa.

Thiếu nữ gối lên hai tay, thoải mái nằm trên giường thêu hoa đỏ quyên bạc. Gần đến mùa hạ, vào mùa hạ Đại Chu rất nóng bức, nàng giơ tay lên,

ngón giữa kẹp lấy hoàng phù đang cháy, những bông tuyết xinh đẹp rơi lả tả xuống người nàng.

Ngón tay thon dài của nàng chạm vào bông tuyết, làn váy tím tản ra trên giường.

Tuyết rơi lên tóc, nàng nghiêng đầu thì thấy thiếu niên đang ngẩn người nhìn mình. Tô Tô nghiêng đầu nói: “Người vừa mới nói cái gì?”

Tuyết rơi xuống trán thiếu nữ biến thành bông tuyết màu lam, nàng nhìn tuyết đầu mùa rơi xuống, mặt mày mang theo vài phần không chút để ý, nàng chớp chớp mắt, cảm giác lạnh lẽo tan đi hiện ra vẻ đẹp ngây thơ của thiếu nữ.

Đạm Đài Tẫn lạnh mặt phất tay áo bỏ đi.

Câu Ngọc mách lẻo nói: “Lỡ tai hấn đỏ.”

Tô Tô ngồi dậy, cảm thấy có chỗ không đúng: “Cái bán thành phẩm khăn voan của ta đâu?”

Câu Ngọc nói: “Đạm Đài Tẫn cầm đi.”

Tô Tô nghĩ nghĩ, trong ánh mắt hiện lên ý cười.

Đèn lồng ở Thừa Càn Điện đã tắt ngay sau đó, tú nương cũng không quấy rầy Tô Tô nữa.

Trước đại điện nửa tháng, Tô Tô nhận được một mảnh khăn voan thêu rất đẹp.

Khăn voan được đặt ở đầu giường nàng, được viền bằng chỉ vàng hoa lệ, mỗi một nét thêu đều rất xinh đẹp tinh xảo. Tô Tô cầm lấy, sờ vào phảng phất như trông thấy hình ảnh Đạm Đài Tẫn mặt lạnh thêu phượng hoàng.

So với tay nghề nữ tử, phượng hoàng này đem đến cho người ta cảm giác ngạnh lãng.

Tô Tô kinh ngạc nhìn phượng hoàng hoa mỹ.

Ngay cả trong giọng Câu Ngọc cũng hiện lên một chút phức tạp, nói: “Trẻ con sống ở lãnh cung đều có đủ loại kỹ năng sinh hoạt.”

Một tà ma, vậy mà lại tin điều này mong Chư Thần hàng phúc cho hẳn.

Khá buồn cười, những nghĩ lại cũng khiến cho người tâm tình phức tạp.

Tô Tô cất kỹ khăn voan, mím nhẹ khóe môi.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng lừa gạt tình cảm người khác, có vẻ như còn thành công.

Tô Tô nhận được khăn voan ngày thứ hai, tin tức Đạm Đài Tẫn muốn lập Tô Tô làm hậu, không biết vì sao truyền tới triều đình.

Nếu Đạm Đài Tẫn muốn lập hậu chính là những người khác, các đại thần tuyệt đối không dám quản chuyện nhà hãn, nhưng cố tình là Tô Tô.

Lúc địch quốc đại tướng quân Diệp Khiếu tồn tại, đã ép Chu Quốc tới gần hai mươi năm không thở nổi. Vậy mà hiện tại bệ hạ lại muốn lấy nữ nhi của Diệp tặc!

Toàn bộ văn võ bá quan đã suy nghĩ rất lâu, ngộ nhờ về sau Diệp thị nữ có dã tâm, sinh hạ đích hoàng tử, như vậy Đại Chu sẽ gián tiếp nằm trong tay Diệp thị.

Các đại thần lập tức quyết định khuyên ngăn.

Không nói cái khác, Bát hoàng tử ở bên ngoài như hổ rình mồi! Bệ hạ cưới Diệp tặc nữ nhi, chẳng khác nào hoàn toàn đánh mất dân tâm.

Không chỉ có là bọn họ, ngay cả Dương Ký luôn luôn nghe theo lời Đạm Đài Tẫn cũng cảm thấy làm như vậy không tốt.

Dương Ký nói: “Nếu như bệ hạ thích Diệp tam cô nương, vậy có thể phong cái mỹ nhân, thật sự yêu thích phong làm phu nhân cũng được. Nhưng ngôi vị hoàng hậu một nước lại đem cho nữ nhi Diệp Khiếu, ở trong mắt bá tánh bệ hạ không khác gì một kẻ bán nước.”

Đạm Đài Tẫn nghe vậy, vô thức phản bác nói: “Ai cho người nói cô thích nàng!”

Dương Ký: “.....” Trọng điểm là cái này sao? Sai trọng điểm rồi a bệ hạ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Đạm Đài Tẫn thấp giọng nói: “Nàng chỉ cần Hoàng Hậu.”

A, muốn cái gì người cho cái đó, còn nói không thích nàng.

Dương Ký vô lực phun tào: “Tưởng đại nhân cùng mấy lão thần đang ở bên ngoài quỳ, bệ hạ, những người đó đều là những người ủng hộ bệ hạ đăng cơ, cũng không thể làm cho bọn họ lấy cái chết khuyên can.”

Đạm Đài Tẫn ánh mắt trào phúng.

Dương Ký thở dài, trong lòng phát khổ. Ở hăn xem ra, phong cho Tô Tô là một chuyện trăm hại không lợi. Người trong thiên hạ đều sẽ không đồng ý, Đạm Đài Tẫn một hai phải làm như vậy, sẽ chỉ làm nhóm thần tử thất vọng buồn lòng.

Chuyện này giằng co rất nhiều ngày, ngay cả Diệp Băng Thường luôn ở trong hậu cung cũng nghe nói.

Có một đại nhân họ Thái vì muốn làm Đạm Đài Tẫn hồi tâm chuyển ý, thậm chí còn đâm đầu vào trên xe đế vương.

Trong cung xì xào bàn tán, không biết là ai trước bắt đầu phỏng đoán, bệ hạ lúc này hẳn là sẽ không lập hậu.

Diệp Băng Thường hiện giờ người có phong vị duy nhất trong hậu cung, tự mình hăm canh đến gặp Đạm Đài Tẫn.

Nàng đi ngang qua triều hoa cung thấy hoa tươi nở rộ, còn chưa tới trước điện Đạm Đài Tẫn, thì đã thấy Ngụy Hi bước chân vội vàng.

Lão thái giám sắc mặt trắng bệch, thấy Diệp Băng Thường, sau một lúc lâu mới ổn định được sắc mặt, hướng Diệp Băng Thường hành lễ.

Diệp Băng Thường liếc mắt một cái liền thấy vết máu khô lại trên người Ngụy Hi.

“Tham kiến phu nhân, lão nô có việc gấp, nên đi trước.” Ngụy Hi chạy vài bước, quay đầu lại có ý tốt nhắc nhở, “Hôm nay bệ hạ nơi đó..... Không thích hợp phu nhân đi, phu nhân vẫn là hồi cung nghỉ tạm trước.”

Diệp Băng Thường nói: “Đa tạ Ngụy công công nhắc nhở.”

Hồn vía Ngụy Hi lên mây, đi tiếp.

Diệp Băng Thường chú ý thấy, nơi Ngụy Hi đi chính là Phi Thúy cung.

Bước chân nàng dừng lại, không có nghe lời khuyên trở về của Ngụy Hi mà tiếp tục đi về phía trước.

Trước cung điện nguy nga, máu tươi uốn lượn chảy ra, một cái đầu người nhanh như chớp lăn đến dưới váy Diệp Băng Thường.

Tiểu Tuệ phía sau hét lên tiếng thét chói tai.

Diệp Băng Thường sắc mặt cũng trắng bạch, Dạ ảnh vệ phía sau che miệng Tiểu Tuệ lại, lạnh giọng nói: “Phu nhân, đắc tội, bệ hạ hiện tại có việc, không tiện gặp phu nhân, xin mời phu nhân trở về trước.”

Diệp Băng Thường vội vàng gật đầu, Dạ ảnh vệ lúc này mới thả Tiểu Tuệ ra, chân Tiểu Tuệ run run đập vào nhau, gắt gao dựa vào Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường không dám nhiều xem, mang theo Tiểu Tuệ đang run đi trở về.

Lúc Tô Tô bị Ngụy hỉ gọi đến, Dạ ảnh vệ đang rửa sạch dấu vết trên đất.

Hoàng hôn như máu, huyền y đế vương ngồi trên bậc thềm cao, trong tay cầm một thanh kiếm, sững sờ nhìn mặt trời đỏ rực trên bầu trời.

Quanh thân hắt tràn ngập một cỗ lạnh lùng cùng thiên hạ là địch, ngón tay gắt gao cầm chặt chuôi kiếm.

Cung nhân xung quanh đã được giải tán.

Khắp nơi đã được rửa sạch sẽ, huyết tinh nồng đậm trong không khí đã phai nhạt đi không ít. Tô Tô mắt nhìn thanh kiếm trong tay Đạm Đài Tẫn, hắt ngược mắt, cũng thấy nàng.

Hai người đối diện một lát, Tô Tô ngồi xổm xuống trước mặt hắt, thấp giọng nói: “Người giết người?”

Hắt nhìn nàng trong chốc lát, giơ tay lên, sờ má nàng.

“Cô là vì người.” Hắt buông kiếm ra, lạnh lẽo trong mắt tan đi, không biết nhớ tới cái gì, trầm thấp cười, “Người muốn làm Hoàng Hậu, Thái lão nói trừ phi hắt chết, vậy ta liền giết hắt.”

Tô Tô đột nhiên cái gì đều nói không nên lời.

Họng nàng như bị chặn lại, một mặt cảm thấy ghê tởm, nhưng khi thấy đôi mắt bình tĩnh của hắn, nàng lại cảm thấy không rét mà run.

Đạm Đài Tẫn làm thủ thế “im lặng”, thong dong nói: “Yên tâm, sẽ không có người biết cô giết người, Thái lão đã đến tuổi về quê dưỡng lão, là chết dưới loạn đao của sơn tặc.”

Tô Tô sắc mặt khó coi nhìn hắn: “Người vì cái gì kêu Ngụy Hỉ công công gọi ta đến đây?”

Đạm Đài Tẫn mỉm cười nói: “Bọn họ đều không cho ta lập người làm hậu, ta muốn cho người nhìn xem, những gì ta đã làm.”

Thiếu niên hai mắt đẫm máu, sau khi ý cười tan đi, đôi tay hắn ôm lấy bả vai Tô Tô, ôm nàng vào lồng ngực.

Câu Ngọc tức giận mà nói: “Hắn sao lại thế này, phạm nhân thích một người, không phải liều mạng đối tốt với nàng, cái gì cũng suy nghĩ cho đối phương sao?”

Đạm Đài Tẫn như vậy, chỉ đơn giản là làm tăng áp lực cho tiểu chủ nhân của hắn.

Hắn giết người, còn muốn cho nàng biết, là vì nàng mà giết người.

Này mẹ nó đồ bệnh tâm thần!

Trong lòng ngực hắn có một mùi máu tươi lạnh tanh, Tô Tô quay người sang một bên, có một loại suy nghĩ xúc động muốn đem mặt hắn dẫm trên mặt đất.

Hắn nói: “Diệp Tịch Vụ.”

“Nói!” Tô Tô bực bội mở miệng.

“Lập người làm hậu một chút tác dụng cũng không có, còn khiến cho cô gặp một đống phiền toái.”

“Là ta ép người sao?”

“Cho nên, nếu về sau người đối ta không tốt.” Hãn tự quyết định, thấp giọng nói vào bên tai nàng, giọng điệu trầm thấp lạnh lùng, giống như một con rắn độc liềm mạng quấn lấy nàng, “Ta sẽ không bỏ qua người.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của thanh niên, che dấu rất tốt vài phần mờ mịt.

Có lẽ hãn cũng không biết một bước đi này có đúng hay không.

Từ bỏ chinh chiến, từ bỏ quyết tâm tìm kiếm lực lượng cho đến nay, hãn thấy trước mặt là một cái hố sâu, biết khả năng đi vào sẽ khiến hãn đầu rơi máu chảy, hai bàn tay trắng, hãn vẫn là đi.

Tô Tô buông tay mình, trầm thấp “ừm” một tiếng.

Lòng ngực bên tai đập thành thạch vô cùng bình tĩnh. Nếu không phải biết ma thần trời sinh không có cảm tình, nàng sẽ cảm thấy tất cả mọi chuyện hoang đường đến giống như một trò đùa.

~Hết chương 69~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 70: Ta Hận

Edit: Hữu Sinh

Beta: X

~~~

Quả nhiên, Thái đại nhân chết đã bị che giấu.

Dù nói với bên ngoài là do lúc trên đường về quê để dưỡng lão gặp phải sơn tặc, nhưng các đại thần ai cũng là những con cáo già, trong lòng tất nhiên đoán được chân tướng của sự thật.

Đối lại những người khác là hoàng đế, có lẽ sẽ khiến cho quần thần xúc động phần nộ. Nhưng hoàng đế là Đạm Đài Tẫn, hẳn nói giết người liền giết người, không chút nào hàm hồ, không cần thanh danh, cũng không biết xấu hổ.

Một hoàng đế như vậy, các đại thần có thể làm sao giờ!

Tóm lại dù không biết ai là người thoái nhượng đầu tiên, cũng không có ai đi tìm Đạm Đài Tẫn để rước đen đui về mình.

Mọi thứ diễn ra sôi nổi, chỉ trong nháy mắt đã đến tháng sáu.

Trước đại điển đăng cơ một ngày, Tô Tô mặc thử phượng bào, phượng bào màu đỏ lộng lẫy tầng tầng lớp lớp, những sợi chỉ vàng tỏa sáng lóng lánh dưới những tia nắng của mặt trời.

36 vị tú nương, làm khoảng hai tháng mới làm ra được bộ xiêm y này.

Ngay cả Nhập Mộc Ngưng đều không thể không thừa nhận, xiêm y này thật sự quá đẹp.

Tô Tô vừa mới thay y phục thì bỗng có người bấm báo là Diệp Băng Thường tới.

“Thời tiết hôm nay thật không tồi, Tam muội muội có muốn đi dạo cùng ta không?” Diệp Băng Thường nói.

Hốc mắt nàng ta ửng đỏ, ai nhìn cũng có thể biết được nhất định là nàng đã khóc. Các cung nữ nhìn Tô Tô, lại nhìn Diệp Băng Thường, ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình.

Sau khi Bệ hạ lập vị này thành phu nhân thì chưa từng ở lại qua đêm. Vị phu nhân này cũng thật là đáng thương.

Tô Tô cười cười ở trong lòng: “Được.”

Hai người đi dạo một vòng ở Ngự Hoa Viên, Nhập Bạch Vũ cũng đi theo họ không rời.

Diệp Băng Thường cười khổ nói: “Có lẽ Tam muội muội cảm thấy hôm nay ta tới đây là sẽ nói vài lời châm ngòi. Nhưng thật ra, sau khi Tuyên vương điện hạ chết, ta đã biết phúc của ta mỏng, không so được với Tam muội muội.”

Tô Tô nói: “Phúc hậu phúc mỏng, đều dựa vào bản thân mình tích duyên, nhờ vào người khác thì tính là gì chứ.”

Diệp Băng Thường hơi giật mình, gật đầu nói: “Nói như vậy cũng có lý, nhưng đều không quan trọng. Vào ngày mai, tam muội muội sẽ trở thành hoàng hậu của Đại Chu, ta muốn cầu tam muội muội giúp ta một việc. Có thể cầu ân điển với hoàng thượng cho ta ra cung được không? Cho dù là sống đại ở một thôn trang nào đó bên ngoài, hay là cho ta về Hạ quốc, với ta mà nói đều là ban ơn cả.”

Nàng ta cầu xin, nàng nắm chặt tay của Tô Tô.

Tô Tô rút tay ra: “Chiêu Hoa phu nhân muốn cầu ân điển thì có thể tự mình đi, chỉ sợ là ta không giúp gì được.”

Mỹ nhân rơi lệ đối với Tô Tô mà nói không có chút sát thương nào, nàng kéo tay của Diệp Băng Thường xuống: “Nếu không có việc gì thì ta về cung đây.”

Diệp Băng Thường nhìn bóng dáng của nàng, gương mặt không vui không buồn.

Câu Ngọc không thể hiểu được, nói: “Rốt cuộc nàng ta muốn làm cái gì? Sẽ không có khả năng muốn rời khỏi hoàng cung Chu quốc rồi.”

Tô Tô xòe hai tay ra.

Câu Ngọc kinh ngạc nói: “A, đây là cái gì thế? Diệp Băng Thường vừa mới đưa cho người à?”

Trong tay của Tô Tô có một viên đá quý màu xanh biếc.

Tô Tô nói: “Đây là đá quý của tổ mẫu.”

Lúc trước Diệp gia bị lưu đày, của cải đều bị tịch thu hết, Diệp lão phu nhân chỉ giấu viên đá quý này.

Viên đá quý này là món quà đầu tiên mà tổ phụ đưa cho tổ mẫu lúc còn trẻ. Lúc trước Tô Tô công Diệp lão phu nhân đi Liễu Châu, mỗi đến khi ban đêm rét lạnh, Diệp lão phu nhân sẽ kể một vài chuyện cũ cho nàng nghe.

Viên đá quý bảo bối của tổ mẫu sao lại ở trong tay của Diệp Băng Thường?

Trong lòng Tô Tô có một loại dự cảm không tốt.

Câu Ngọc nói: “Người đừng vội, Diệp lão phu nhân đang ở chỗ của Đạm Đài Tẫn, sẽ không có khả năng xảy ra chuyện gì đâu. Diệp Băng Thường cũng luôn ở trong cung giống như ngài, không có khả năng làm chuyện gì đó đối với Diệp lão phu nhân đâu. Hai hôm trước không phải ngài còn nhận được thư báo bình an của lão phu nhân sao?”

Nói tới thư từ, ngay khi một khắc thấy viên đá quý kia, trong lòng của Tô Tô bắt đầu hoài nghi.

Nàng nhanh chóng lấy ra những bức thư gần đây mà tổ mẫu đã viết cho mình và so sánh chúng một cách cẩn thận. Sau khi so sánh, Tô Tô phát hiện chữ của chúng giống nhau y như đúc.

Trong lòng Tô Tô trầm xuống.

Mặc dù chữ là cùng một người viết nhưng cũng không thể viết chữ giống nhau như đúc ở mỗi phong thư cả.

Nàng nắm chặt thư cùng đá quý.

Đột nhiên tin tưởng một tin tức –

Tổ mẫu đã xảy ra chuyện.

Tô Tô bước lẹ trở về, quả nhiên Diệp Băng Thường còn ở chỗ đó đợi nàng.

Diệp Băng Thường ở giữa bụi hoa, không chút kinh ngạc vì Tô Tô trở về, nàng ta dịu dàng nói: “Bây giờ Tam muội muội muốn nói chuyện nghiêm túc với ta?”

Tô Tô quay đầu nói với Nhập Mộc Ngưng: “Ngày mai phải dùng bích tử ở Thụy Minh cung, có thể đi Thừa Càn điện lấy giúp ta không?”

Nhập Mộc Ngưng nhăn mi lại.

Tô Tô nói: “Để người khác lấy cũng được.”

Đồ quan trọng như bích tỳ, Nhập Mộc Ngưng tuyệt đối không có khả năng để cho người khác, nàng ta nhỏ giọng dặn dò Dạ ảnh vệ là phải bảo vệ Tô Tô thật kĩ, sau đó đi về phía Thụy Minh cung.

Hai người đi đến chỗ núi giả, Tô Tô lấy đá quý trong tay ra, hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Diệp Băng Thường thay đổi tư thái yếu ớt, nhìn Tô Tô với biểu tình phức tạp.

“Người chớ trách ta tìm người vào lúc này, tổ mẫu xác thật xảy ra chuyện. Tuyên vương điện hạ lúc còn sống từng rèn luyện ra một nhóm tử sĩ, gọi là Tiềm Long vệ. Lúc trước Bàng đại nhân tránh nạn ở chỗ tổ mẫu, sau đó thì hãn chết, Tiềm Long vệ tung tích không rõ. Nhóm tử sĩ này, bệ hạ muốn, Bát hoàng tử lưu lạc nhân gian cũng muốn.”

Tô Tô nói: “Cho nên người muốn nói cho ta biết rằng Bát hoàng tử là do không dám đụng tới Đạm Đài Tẫn nên bắt tổ mẫu đi, muốn từ miệng bà ấy biết được tung tích của Tiềm Long vệ.”

“Không sai.” Diệp Băng Thường nói: “Người ngày thường không thể đi xem tổ mẫu, mẫu thân của ta lại có thể, Một đoạn thời gian trước bà ấy đi thăm tổ mẫu, không thấy người đâu, chỉ phát hiện viên đá quý này.”

Tô Tô nhìn kĩ nàng ta.

Câu Ngọc nhỏ giọng nói: “Diệp Băng Thường hẳn là nói thật.”

Diệp Băng Thường tiếp tục nói: “Mấy ngày trước bát hoàng tử còn tung ra một tin tức, muốn cứu tổ mẫu thì lấy Tiềm Long vệ ra đổi, nếu không.....”

Diệp Băng Thường trầm giọng nói: “Giờ Tý tối hôm nay cũng chính là lúc tổ mẫu mất mạng. Tin tức này cả kinh thành đều biết, người có nhớ là bệ hạ từng có một đoạn thời gian rời cung không, đó là lúc bệ hạ đi diệt trừ phản quân Bát hoàng tử. Bệ hạ gạt người nên cung nhân cũng không dám nói cho người biết. Ta vốn dĩ cũng không định mạo hiểm mà nói cho người biết, nhưng đó cũng là tổ mẫu của ta.”

“Tam muội muội.” Diệp Băng Thường đánh giá Tô Tô: “Tiềm Long vệ.....có phải ở trong tay của người không?”

Tô Tô cười lạnh một tiếng: “Không có.”

Tô Tô nói: “Người tính toán gì ta không quan tâm, nhưng nếu ta biết được người có dính líu tới việc tổ mẫu xảy ra chuyện thì ta dù thất tín bội nghĩa cũng phải làm người thống khổ cả đời.”

Diệp lão phu nhân là người duy nhất cho Tô Tô tình thương gia đình khi nàng ở nhân gian, mặc kệ thế nào Tô Tô cũng không hy vọng Diệp lão phu nhân xảy ra chuyện.

Bát hoàng tử đưa ra tin tức là giờ Tý, có nghĩa là Tô Tô phải tìm ra được Tiềm Long Vệ trước giờ Tý, hơn nữa phải dùng Tiềm Long vệ để đi cứu người, điều này căn bản là không có khả năng.

Diệp Băng Thường rủ mắt, nhẹ giọng nói: “Người cho rằng ta có ý xấu, có lẽ là có, nhưng không thể phủ nhận được là ta thiết tình hy vọng người có thể cứu tổ mẫu.”

Tô Tô nói: “Đưa Hộ Tâm Lân.”

“Cái gì?” Diệp Băng Thường kinh ngạc nhìn nàng.

Tô Tô nói: “Nếu người thiết tình hy vọng ta đi cứu người thì đưa lợi thế của người cho ta, ta sẽ đi cứu tổ mẫu về.”

Diệp Băng Thường lui về phía sau một bước.

Tô Tô cười nói: “Người xem đi, đừng nói những lời như người là vì muốn tốt cho tổ mẫu. Diệp Băng Thường, người chỉ yêu chính bản thân người mà thôi.”

Diệp Băng Thường cãi lại theo bản năng: “Không, ta làm sao biết được, sau khi cầm đồ đi thì người có cứu người hay không.....”

Tô Tô liếc nhìn nàng ta một cái, không muốn đi nói nhảm với nàng ta, xoay người rời đi.

Câu Ngọc nói: “Hiện tại làm sao bây giờ?”

“Cứu người.”

“Người không làm Hoàng Hậu nữa?”

Tô Tô tức giận nói: “Sinh mệnh quan trọng nhất, làm hoàng hậu gì chứ.”

Vốn dĩ mục đích của nàng cũng không phải đi làm hoàng hậu của Đạm Đài Tẫn. Nếu xong việc sớm, nàng có thể về kịp ở trước giờ Tý.

Đạm Đài Tẫn gạt Tô Tô, tất nhiên là hãn hy vọng nàng không đi cứu người.

Nếu nghĩ tàn nhẫn lên chút..... Đạm Đài Tẫn cũng muốn biết được tung tích của Tiềm Long vệ, vì thế mặc kệ Bát hoàng tử bắt tổ mẫu.

Nghĩ kỹ hơn nữa, Đạm Đài Tẫn cảm thấy Tiềm Long vệ đang ở trong tay của Tô Tô. Hãn sợ Tô Tô giao Tiềm Long Vệ cho bát hoàng tử, đến lúc đó danh tiếng của bát hoàng tử ở trong nhân gian tốt hơn hãn, trong tay nắm thế lực, nhiều đó đủ dao động địa vị của hãn. Mà nếu Bát hoàng tử giết Diệp lão phu nhân, mặc kệ thế nào thì Tô Tô cũng không đưa Tiềm Long vệ cho Bát hoàng tử.

Nhưng Tiềm Long vệ không ở trong tay nàng.

Tô Tô thừa nhận, Diệp Băng Thường rất thông minh, mặc dù biết đây là một cạm bẫy thì nàng cũng sẽ đi.

Tô Tô viết một lá thư, nói cho Đạm Đài Tẫn là ngày mai mình chắc chắn sẽ trở về.

Câu Ngọc nhắc nhở nàng: “Tiểu chủ nhân, đừng đặt ở nơi này, người còn nhớ rõ vết xe đổ của Minh Dạ và Tang Tửu trong Bàn Nhược Kiếp phù du không.”

Tô Tô lập tức nhớ đến chuyện Minh Dạ để lại lời nói cho Tang Tửu, kết quả là Thiên Hoan bị hủy diệt.

Nàng cất lá thư lại, đốt lá bùa.

Trước ngày mai nếu có người phát hiện nàng không ở trong tấm cung, chỉ cần bước vào nhà là sẽ thấy hơi nước ngưng tụ, tất nhiên sẽ đi bẩm báo cho Đạm Đài Tẫn.

Nàng đóng cửa lại, nói với các cung nữ bên ngoài là nàng muốn đi nghỉ ngơi, không cho quấy rầy.

Tô Tô thúc giục Khuynh Thế hoa, vẽ phù chú truyền tống.

Máu tươi từ đầu ngón tay của nàng ào ạt chảy ra ra, Tô Tô nhìn chiếc khăn voan màu đỏ được thêu bằng sợi chỉ vàng bên cạnh, nàng mím môi, nhắm mắt lại, ngay sau đó nàng biến mất tại chỗ.

Diệp Băng Thường cầm vòng bạc, xuất hiện ở phòng của Tô Tô.

Nhìn không khí đang tản ra những hơi nước không tan như muốn ngưng tụ, nàng ta nhỏ giọng nói: “Còn rất thông minh.”

Hộ Tâm Lân trong lòng ngực tỏa ra ánh sáng màu bạc, nàng ta lấy ra một đóa hoa, hơi nước tan đi, không còn dấu vết.

“Đáng tiếc, vẫn là Hộ Tâm Lân dùng tốt. Thực xin lỗi Tam muội muội, là do người không chừa cho ta một con đường sống.”

Đồng thời cờ chiêu hồn sương đen cuộn cuộn, lão đạo vội tới tới bậm báo.

“Bệ hạ, trong cung có pháp trận dao động.”

Đạm Đài Tẫn mở mắt ra, thu tay về, môi mỏng dính một vệt ửng hồng lộng lẫ.

Chuột yêu trước người run rẩy, khí đen ở trong lòng bàn tay của Đạm Đài Tẫn biến mất.

Hắn cup mắt xuống.

Đạm Đài Tẫn thất thần một lát, sau đó lại cười trào phúng. Có rất nhiều việc chỉ có một mình hắn nghĩ là đang thay đổi. Nhưng kỳ thật là không, ví dụ như hắn vẫn như cũ, là một con quái vật cần nội đan của yêu vật để duy trì sinh mệnh.

Vào một khắc trước hắn còn đang suy nghĩ, ngày sau nếu nàng phát hiện, nàng có dùng ánh mắt khác thường ghé tởm nhìn hắn hay không? Nhưng ngay sau đó hắn nghe được tin nàng lại một lần nữa rời khỏi hắn.

Lại một lần.

Đạm Đài Tẫn đứng lên, Nhập Bạch Vũ canh giữ ở ngoài cửa.

Quả nhiên, trong chốc lát, Nhập Mộc Ngưng sắc mặt tái nhợt mà xuất hiện: “Không thấy cô nương đâu.”

Đạm Đài Tần bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng ta, hẳn thậm chí còn có tâm tư cười cười: “*Bướm bạc đâu?”

Nhập Mộc Ngưng vội vàng lấy ra một cái hộp.

Cánh của bướm bạc tỏa ra một vầng sáng màu trắng trong màn đêm, bay về một hướng.

Đạm Đài Tần thấp giọng nói: “Hương Kiềm Nam, đây là địa phương mà Bát hoàng tử ẩn thân.”

Cho nên, Tiềm Long Vệ kia quả thật ở trên người nàng. Cũng có lẽ lần này nàng đưa nó cho Bát hoàng tử, sẽ không quay về nữa.

Rõ ràng là hẳn đang cười nhưng Nhập Bách Vũ có thể đoán được, là tâm trạng của bệ hạ lúc này rất kém.

Nhập Mộc Ngưng cũng cúi thấp đầu xuống.

*

Không thể dùng thuật pháp truy tung ở thế gian.

Câu Ngọc thấy mắt trái Tô Tô ần ần tơ máu, vội vàng nói: “Tiểu chủ nhân, đừng tiếp tục tiêu hao Khuynh Thế hoa nữa! Thân thể người là phạm nhân căn bản không chịu được hao tổn như thế.”

Tô Tô im lặng không đáp.

Thực chất, từ khi nàng tới chỗ này, nội tạng đã bắt đầu đau. Đúng như lời Câu Ngọc nói, mỗi lần sử dụng Khuynh Thế hoa thì thân thể này của nàng phải chịu thương tổn rất lớn.

Nàng nhìn sắc trời, trong lòng chỉ hy vọng, trước khi hừng đông có thể tìm được tổ mẫu về.

Sắp đến giờ Tý.

Rừng cây ngẫu nhiên xuất hiện đôi mắt màu xanh biếc của sói, nó dùng ánh mắt sâu kín để nhìn nàng, nhưng không dám đến gần.

Tô Tô cảm thấy có gì đó không thích hợp, xung quanh có một mùi hương vô cùng kỳ quái, không đợi nàng nghĩ sâu hơn thì ngực của mình nóng lên, là diệt hồn châu lệ lại biến ra ba cái đĩnh.

Đã sáu cái.....

Tiếng xé gió truyền đến, Tô Tô cơ hồ lập tức tránh mũi tên theo bản năng.

Tiếng vỗ tay truyền tới, một thiếu niên quần áo màu đỏ tía bước ra từ trong rừng. Hắn ta nhìn qua tuổi không lớn, mặt mày lại quanh quẩn một cỗ sát khí.

Thấy Tô Tô, hắn ta có loại hưng phấn thọt sẵn thấy con mồi.

“Người chính là Diệp tam tiểu thư sao? Chờ người lâu như vậy, cuối cùng người cũng đã tới.”

“Bát hoàng tử?” Tô Tô nói: “Tổ mẫu của ta đâu?”

“Lão thái bà kia à? Yên tâm đi, tạm thời bà ta không có chuyện gì đâu, ngọc tử Tiềm Long Vệ đâu, người có mang tới không?”

Trên thực tế, vào lúc thấy Bát hoàng tử, trái tim của Tô Tô đã trầm xuống.

Nàng hao phí lực lượng của Khuynh Thế hoa để tới đây, vốn là không muốn bị Bát hoàng tử phát hiện, tìm được tổ mẫu rồi lặng lẽ mang bà ấy rời đi, không nghĩ tới Bát hoàng tử đợi nàng ở chỗ này.

Bát hoàng tử nhỏ hơn hai tuổi so với Đạm Đài Tần, lông mày đậm, dung mạo không kinh diễm bằng Đạm Đài Tần, chỉ được coi là tuấn tú.

Câu Ngọc trầm giọng nói: “Có khi nào là Diệp Băng Thường mật báo cho hãn biết không?”

Phỏng đoán này quá mức ác độc, nếu là thật thì Diệp Băng Thường rõ ràng muốn tổ mẫu chết.

Tâm Tô Tô trầm xuống, lấy bích tử từ tay áo khép hờ ra, sau đó nhanh chóng cất đi: “Đã mang đến, cho ta gặp tổ mẫu.”

Biểu tình của Bát hoàng tử khó lường đánh giá nàng thật kĩ.

“Đó là tử ấn?”

Tô Tô nói: “Đúng vậy.”

Thật ra nó là bích tử Hoàng Hậu, trái tim của nàng nhảy bang bang, chỉ cầu mong sao Bát hoàng tử không thấy rõ.

Tiếc là bát hoàng tử lắc đầu một cái: “Không ở trên tay người, người thậm chí còn không biết tử ấn của Tiềm Long vệ hình dạng ra sao.”

Vẻ mặt hãn ta cổ quái cười cười: “Cái đó của người thật ra có chút giống bích tử hoàng hậu mà mẫu phi của ta cả đời cầu mà không được. Chẳng lẽ là hoàng huynh tàn bạo không thể tả kia của ta đưa cho người sao?”

Tô Tô chửi thầm trong bụng, nàng không tiếp tục nói nhảm với hãn ta, giơ nắm tay đánh về phía hãn ta.

Bát hoàng tử cười lớn, sắc mặt âm trầm lên tiếng: “Con nhãi con, đến địa bàn của ta lại còn kiêu ngạo như thế. Nếu tên tiểu tạp chủng kia để ý người như vậy, thì người càng phải ở lại đây.”

Trên bầu trời xuất hiện vô số ong Xích Viêm từ bao giờ.

Câu Ngọc nói: “Không ổn, mỗi người ở hoàng thất Đạm Đài đều nuôi yêu vật!”

Ong Xích Viêm vốn xuất phát từ hoàng thất Chu quốc, trong tay bát hoàng tử không biết có bao nhiêu thứ như vậy.

Hiện tại nếu Tô Tô chạy trốn thì cũng không muộn, nhưng nàng chạy đi rồi thì ai cứu tổ mẫu đây?

Nàng rút kiếm giết chết hai con ong Xích Viêm đang công kích.

Nhưng mà ong Xích Viêm quá nhiều, giống như tổ ong bị chọc phá, tất cả chúng nó đều lao về phía Tô Tô.

Ở dưới tình huống như thế, Tô Tô nửa bước khó đi.

Nàng xoay người đáp xuống mặt đất, thân hình của ong Xích Viêm khổng lồ nên nàng cố gắng trốn ở những nơi nhỏ hẹp, đến gần bát hoàng tử.

Bát hoàng tử nói: “Không biết tự lượng sức mình!”

Hắn ta trốn ở chỗ này lâu như vậy, tất nhiên trong tay cũng có không ít lợi thế. Hai vị hoàng huynh trên hắn ta là Đạm Đài Minh Lăng và Đạm Đài Tấn ai nấy đều là bạo quân tâm thuật bất chính, cho nên người ủng hộ hắn ta vậy nên tăng lên rất nhiều.

Ong Xích Viêm không tiếp tục di chuyển. nhưng đột nhiên phía sau lưng của Tô Tô xuất hiện một cái lưới màu đỏ máu.

Câu Ngọc kinh hãi: “Lưới Dung Thi! Tiểu chủ nhân tránh mau.”

Phía trước là ong Xích Viêm, mặt sau là lưới Dung Thi, Tô Tô đột nhiên hiểu ra, trước kia Đạm Đài Tấn tiểu đánh tiểu nháo với nàng là nhường

nàng, bởi vì hãn chưa bao giờ động sát chiêu.

Bát hoàng tử đánh không lại Đạm Đài Tẫn, mà nàng vừa đến đây thì đã rơi vào hiểm cảnh.

Không có biện pháp, vì tránh đi lưới Dung Thi ở phía sau nên Tô Tô quyết định nhào về phía trước.

Mắt thấy miệng ong Xích Viêm sắp đâm thủng bả vai của nàng.

Bướm bạc xuyên qua đàn ong Xích Viêm, đột nhiên chiếu sáng cả rừng cây đêm tối. Dường như ong Xích Viêm cảm thấy được cái gì đó, sôi nổi chạy trốn.

Tô Tô chật vật ngã xuống đất, trước mắt bỗng xuất hiện 1 đôi giày màu đen.

Nàng ngẩng đầu thì thấy Đạm Đài Tẫn, hãn nhìn nàng bằng một cách mỉa mai: “Một chút bản lĩnh như vậy còn đòi tới đây chịu chết.”

Hãn quay đầu nhìn về phía Bát hoàng tử, cười lạnh nói: “Tiểu súc sinh, cô để người chọn một cách chết.”

Tô Tô nghĩ thầm, không hổ là anh em ruột, ngay cả cách mắng chửi người cũng y như nhau.

Thậm chí Đạm Đài Tẫn còn quá đáng hơn.

Bát hoàng tử nổi giận: “Hôm nay để người có đi mà không về.”

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Bát hoàng tử, đám sương mù kì quái ở trong không trung bỗng nhiên lan tới đây, cờ chiêu hồn ở sau lưng của Đạm Đài Tẫn nhanh chóng xoay tròn, chỉ trong chớp mắt đã xua tan sương mù, Bát hoàng tử nói: “Chuyện này không khả năng!”

Đạm Đài Tẫn nói: “Giết.”

Tô Tô đã bò dậy, đứng ở bên cạnh Đạm Đài Tẫn.

Bát hoàng tử thấy tình huống không ổn, định rút lui.

Tô Tô nhớ đến tổ mẫu, nhanh chóng đuổi theo.

Nàng mới đi được một bước về phía trước thì Đạm Đài Tẫn nắm lấy tay nàng, tức giận nói: “Người muốn chết sao?”

“Tổ mẫu.....”

Nàng vừa mới nói hai chữ, mũi tên bạc màu xanh hiện lên trên không trung.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên ôm nàng, né tránh mũi tên.

Mũi tên ấy xuyên qua cái cây, một cái lại một cái, bay về chỗ của bọn họ.

Nhập Bạch Vũ trầm lòng xuống, đây không giống là người của Bát hoàng tử.. Mà là Tiềm Long Vệ!

Một khắc bị Đạm Đài Tẫn ôm lấy kia, đầu óc Tô Tô trống rỗng, không phải là gì khác mà là do Diệt Hồn châu lệ trong lòng ngực nháy mắt nóng lên, bỗng hóa thành 9 cây đinh.

Hắn không hề nhận ra, tình yêu của thiếu niên ma thần như là không khí khó mà chạm được. Hắn sinh ra như nước lạnh, ngay cả động lòng cũng lặng yên không một tiếng động như một vũng nước đọng.

Nhẹ nhàng như vậy, rồi lại đang sôi trào.

Lúc mà bọn họ ngã xuống, thậm chí hãn còn dùng tay lót đầu của nàng theo bản năng.

Không khí ở trong mắt nàng dường như trong nháy mắt ngưng trệ.

Đạm Đài Tẫn cách nàng gần như vậy, trong mắt căng thẳng làm cho nàng thấy rõ ràng. Thân thể của thanh niên đang bảo vệ nàng, đằng sau là những mũi tên bay nhanh qua.

Trên người của Tô Tô hình như rớt một món đồ, nàng vừa nhìn thì là cổ trùng mà Tiểu Sơn đưa cho đã bị bắn thành 2 khúc.

Nàng không có thời gian quan tâm những cái đó, bởi vì hiện tại là thời điểm tốt nhất nếu muốn giết Đạm Đài Tẫn.

Ngay cả Câu Ngọc cũng hưng phấn nói: “Tiểu chủ nhân, mau!”

Đây mới là mục đích cuối cùng của bọn họ!

Tô Tô cắn răng, lấy Diệt Hồn châu lệ ra. Đạm Đài Tẫn ôm nàng chặt chẽ, ngay sau đó, ba cây đinh màu vàng xuất hiện phía sau hãn, đâm vào trái tim hãn.

Đạm Đài Tẫn ngẩn ngơ mà cúi đầu, thấy đôi mắt không chút tình cảm nào của thiếu nữ.

Mặt của hãn trắng bệch, khoe miệng dính máu, phải một lúc lâu sau hãn mới buông nàng ra: “Tại sao?”

Đôi mắt trong trẻo của Tô Tô có vẻ vô cùng lạnh lẽo: “Ta vốn dĩ đến là để giết ngươi.”

“Giết ta?” Hãn nhỏ giọng lặp lại một lần: “Không, ngươi không phải muốn..... Làm.... ta”

Ba cây đinh Diệt Hồn lại lần nữa đâm vào trái tim hắn, đánh gãy những lời mà hắn muốn nói.

Sắc mặt của hắn trắng bệch như tờ giấy, Đạm Đài Tần bỗng nhiên ngừng đầu, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn nàng.

Màu đen tràn lan trong mắt của hắn.

“Người vẫn luôn gạt ta, người chưa bao giờ thích ta cả, người giống như bọn họ, chỉ muốn ta chết!”

Tô Tô bỗng thấy không thích hợp, nàng muốn ba cây đinh Diệt Hồn cuối cùng đâm vào cơ thể hắn càng nhanh càng tốt.

Hắn đột nhiên cong môi lên một cách quý dị.

Gió đêm thán sáu chớp mắt lạnh giá lướt qua tóc Tô Tô.

Tại trái tim của hắn, có một lớp vảy màu xanh lam sáng lên.

Câu Ngọc thở hỗn hển: “Diệp Băng Thường đưa Hộ Tâm Lân cho hắn!”

Ba cây đinh cuối cùng, đánh vào Hộ Tâm Lân rồi tan nát.

Sắc mặt của thanh niên tái nhợt đáng sợ như thi thể. Hắn hất tay, Tô Tô văng ra ngoài.

Do nàng sử dụng hoa Khuynh Thế quá độ, nên vốn dĩ đã nỗ lực hết đà, giờ lại bị Hộ Tâm Lân đánh trúng, bỗng phun ra một ngụm máu.

Một thanh kiếm kề ở bên cổ của nàng.

Lòng của Tô Tô trầm xuống, đầu óc và thân thể đều là lạnh băng.

Ba cây đinh Diệt Hồn..... Nát.

Nhiệm vụ của nàng thất bại.

Nhưng mà càng đáng sợ chính là thanh niên ngồi xổm xuống nhìn nàng, khóe miệng của hắn còn có vết máu: “Có phải người cảm thấy ta rất ngốc, rất buồn cười.”

Tô Tô ho khan kịch liệt.

Hắn bóp chặt cổ của nàng, âm thanh của hắn như khóc lại tựa như cười đầy quái dị: “Ta thích người không có gì lạ vậy xem thử thử hận ý của ta đi.”

Tô Tô ngay cả một chữ cũng không thể nói ra. Hộ Tâm Lân chợt lóe, nàng hôn mê bất tỉnh.

*

“Hôm nay là mười lăm.”

Có người nói như vậy ở bên tai của nàng.

Mười lăm? Lúc ấy nàng không phản ứng kịp, là từ này rốt cuộc có ý nghĩa gì. Bên trong đầu óc rối loạn, cho dù ban đêm của mùa hạ, nhưng cái lạnh của không khí vẫn làm nàng co rúm người lại.

Mười lăm! Tô Tô bỗng nhiên mở to mắt.

Trong đại lao lạnh băng, nàng đang nằm ở trên một chiếc giường đá đơn sơ, xung quanh hắc ám, giơ tay ra cũng không thấy rõ năm ngón.

Ở một đầu khác của chiếc giường đá, có một bóng người đen nhánh đang an tĩnh ngồi.

Tô Tô phát hiện cổ tay và mắt cá chân của mình đều bị nhục thủy trói chặt.

Trong bóng tối, đôi mắt lạnh băng kia đang chế giễu mà nhìn nàng giãy giụa.

Trái tim của Tô Tô trầm xuống.

“Rất sợ đúng không?” Hãn nhỏ giọng cười nói, mở miệng giống như thần kinh: “Tâm tình mấy ngày trước cô cũng giống như người lúc này.”

“Một người cô độc trong bóng tối, luôn hi vọng ngày mai sẽ có ánh sáng. Nhưng mà người xem, thế giới này sẽ không ai tới cứu ta, tựa như hiện tại..... Không ai tới cứu người.”

Tô Tô theo bản năng lục tìm cổ tròng, lẩm bẫm nói: “Không thấy cổ tròng.....”

Phản ứng này của nàng lại làm Đạm Đài Tẫn lạnh lùng cười ra tiếng.

Cổ tròng đã bị mũi tên Tiềm Long Vệ bắn trúng, tất nhiên là không còn, cổ tròng hôm nay là mười lăm, Kết Xuân tằm trên người nàng phát tác.

“Có lẽ người đã chê cười ta rất nhiều lần ở sau lưng. Nhìn đi, cái tên Đạm Đài Tẫn ngu xuẩn kia, người đã từng đánh hãn, mắng hãn, làm nhục hãn, hãn vẫn không nỡ giết người. Hãn thậm chí còn nghĩ tới để người làm Hoàng Hậu, nguyện giống như người bình thường mà chậm rãi già đi rồi chết.”

“Hãn ngu không ai bằng, thậm chí biết rõ người lại một lần lựa chọn rời bỏ hãn, vẫn như cũ lựa chọn tới tìm người. Bởi vì sợ người bị tên súc sinh bát hoàng tử kia chơi chết.”

“Nhưng mũi tên của Tiềm Long Vệ, sáu cái đinh đâm thẳng vào trái tim, làm hãn thấy rõ hãn quá là tiện. Lúc người giết ta có do dự không?”

Giọng điệu của hắn mang theo tuyệt vọng và điên cuồng, lại như than nhẹ, vang lên ở trong mật thất tối tăm thậm chí được xem như tâm bình khí hòa.

Trong lòng của Tô Tô có một loại sợ hãi khó mà giải thích. Thân thể nàng càng ngày càng nóng, hô hấp dồn dập.

Tính thời gian, Kết Xuân tắm đã ở trong người nàng khoảng 1 năm rưỡi, được tính kém xa lần thứ nhất, lần thứ hai nhưng không có cổ trùng, thân thể này của nàng không được giải độc thì sẽ chết.

Nàng nắm chặt vạt áo, trong lòng giãy giụa.

Muốn tránh xa hắn ra một chút nhưng được tính trong cơ thể dần dần thiêu đốt lí trí của nàng.

Đạm Đài Tẫn nói: “Yên tâm, ta biết ngươi không thèm làm Hoàng Hậu của ta. Ta cũng không tiếp tục ngu xuẩn nữa, không thèm làm thiếp?”

“Vậy ngươi ngay cả thiếp cũng không cần làm nữa.”

“Cứ chết ở chỗ này đi.” Hắn nỉ non, giống như ác ma nói nhỏ: “Thật đáng tiếc, ta không thể chết đi giống như mong muốn của ngươi, vậy ngươi phải tới địa ngục rồi.”

Giường đá dưới thân cứng rắn như băng, Tô Tô cũng không dễ chịu hơn chút nào.

Câu Ngọc không còn phản ứng, đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón. Nàng cực kỳ khó chịu, ngón tay gặt gao bầu vào giường đá, giống như một con cá sắp chết, nhưng trước sau đều không vươn tay về phía hắn.

Ánh sáng âm đạm trong mắt của Đạm Đài Tẫn dần dần biến thành lạnh nhạt. Hắn đứng dậy rồi rời đi.

Tô Tô ngã vào giường đá, nàng thống khổ thở hỗn hển. Trước mắt chỉ có một màn sương máu, thậm chí không thể thấy rõ mặt thất.

Máu chuyển động nhanh, miệng mũi của nàng đều chảy ra máu.

Nàng phun ra một ngụm máu, cảm nhận sinh mệnh của mình đang dần mất đi.

Thật lạnh.....

Vào lúc hơi thở của nàng yếu ớt nhất, tiếng bước chân biến mất lại một lần nữa bước nhanh trở về. Có người cầm tay nàng, không biết trong hai loại cảm xúc là âm ngoan cùng phần nộ, cái nào chiếm nhiều hơn, sát ý của hắn tàn sát bừa bãi, bóp nát xương ngón tay của nàng.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên xách nửa người trên của nàng lên, bế nàng đặt trên mặt thất lạnh băng.

“Nếu để người chết như vậy, không bằng để ta chấm dứt sinh mệnh này của người!”

Đau khiến Tô Tô tỉnh táo. Không, không thể chết.

Nàng nghĩ thầm, không thể..... Cứ chết đi như vậy, mặc kệ thế nào cũng phải sống.

Nàng run rẩy, nắm lấy bàn tay người tới, gắt gao nắm chặt mười ngón của hắn, móng tay đâm vào mu bàn tay của hắn.

“Cứu ta.....”

Thiếu nữ run rẩy ở trong lòng ngực của hắn, tay của nàng bị móng tay bầu tới chảy máu, ngay cả làn da của hắn cũng thấy vài vết móng tay

Hắn im lặng trong chốc lát, nhắm mắt lại, cười ra tiếng: “Người.....”

Thiếu nữ run rẩy ôm cổ hắn.

Bóng đêm ở trước mắt rách nát, Tô Tô thở phì phò.

Ngón tay đau, nơi nào ở trên người đều đau. Nỗi sợ hãi khi nhiệm vụ thất bại, cùng nỗi thống khổ khi Kết Xuân tìm phát tác làm nàng run rẩy giống một con thú nhỏ.

Đạm Đài Tần luồn ngón tay vào tóc của nàng, nàng như dây leo, hấp thu chất dinh dưỡng, nỗ lực sinh tồn từ trên người hắn.

*

Trời sắp sáng.

Lúc Tô Tô tỉnh táo lại, người kế bên cười khẽ, không biết đang trào phúng nàng hay là cười chính bản thân hắn. Sau đó hắn không cười nữa, nhỏ giọng hát một bài hát mà hắn nghe được ở Hạ quốc lúc còn nhỏ.

Đó là ca khúc mà vô số cung nhân hát để tiêu khiển trong những ban đêm cô độc. Những ban đêm khủng bố và cô tịch ấy, hắn chả học được cái gì cả, chỉ học được những thứ dơ bẩn này.

Hiện giờ, hắn hát cho nàng nghe.

Hắn nắm lấy tay nàng, đặt lên môi hôn, dễ dàng mà ấn vào trên xương ngón tay đau đớn của nàng.

“Đau không? Không bằng những đau nhức trong tim ta.”

Vốn là định giết nàng, nhưng cuối cùng lại lựa chọn để cho nàng sống.

Trong bóng tối, khước miệng của Đạm Đài Tần chảy ra máu, hắn cười lớn, tiếp tục hát.

Không biết ngón tay bị nắm chặt từ khi nào, Đạm Đài Tần lấy một tư thái cường ngạnh bắt lấy tay nàng không buông.

Trong đêm tối vô hạn, Đạm Đài Tần kêu ngạo lại tùy ý.

“Cảm nhận được không?” Hắn chạm vào những giọt nước mắt lạnh lẽo trên tóc nàng, hững hờ lau đi.

Sự thù hận của hắn.

~Hết chương 70~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 71: Dao Động

Edit: Tiểu Manh

Beta: X

~~~

Một đêm này đối với Tô Tô mà nói rất là dài đằng đặc.

Sau khi nặng nề ngủ nàng mơ thấy Trường Trạch sơn, khi đó nàng mới vừa ra đời không lâu, lông chim ướt sũng, còn chưa thể hóa hình.

Thanh Y tiên trưởng dùng trăm gấm vóc cẩn thận ngự kiếm mang nàng xuống núi.

“Sau này Hành Dương chính là nhà của con, cha sẽ chiếu cố con thật tốt.”

Tiểu linh điều ló đầu ra từ trong trăm gấm vóc, tò mò mà đánh giá chung quanh. Bầu trời âm đạm áp lực, yêu ma quỷ quái hoành hành.

Tiên trưởng sờ sờ đầu nàng rồi vung tay áo, quanh thân nháy mắt chim hót hoa thơm.

Các sư huynh sư thúc vây lại đây, đều ngạc nhiên mà nhìn nàng: “Tiểu sư muội tốt cuộc phá xác!”

“Tiểu sư muội, ta là sư tử Dao Vi của muội, đây là lễ gặp mặt sư tử cho muội, có thể phù hộ muội an khang, thân thể khỏe mạnh.”

“Ta là sư huynh Tề Việt, đây là lễ vật của sư huynh.”

“Còn có ta còn có ta, ta cũng là sư huynh của muội, tiểu sư muội, đây là linh lộ sư huynh đến Bồng Lai tìm được, cũng không biết tiểu sư muội có thể làm thành sữa để uống hay không...”

Tiên môn suy bại, sinh mệnh mới ra đời linh động, như là rót thanh tuyến vào trong vũng lầy â u đầy tử khí, chớp mắt làm Hành Dương Tông trở nên náo nhiệt hẳn.

Các sư tử sẽ đi trộm hái linh mật cho nàng, các sư huynh sẽ lên đưa nàng tiến vào bí cảnh chơi.

Có người dạy nàng ngự kiếm, có người dạy nàng thuật pháp, mỗi khi nàng phạm sai lầm, đại sư huynh bắt đắ dĩ mà thờ dài, bảo hộ nàng ở sau lưng, gánh tất cả trách phạt thay nàng.

Thời đại hỗn loạn mà huyết tinh, bên người nàng lại vĩnh viễn là một mảnh trời quang.

Còn có núi không lạnh quanh năm không có tuyết với linh tuyến.

Thế giới này hồngбет nhưng bọn họ lại để lại tất cả những thứ tốt nhất cho Tô Tô.

Trong mộng của nàng có trời xanh, có niềm vui sướng khi ngự kiếm phi hành, còn có nước linh tuyến tí tách, tuyết trong suốt tung bay...

Nàng không nhịn được cong môi lên, lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Nhưng sau khi tỉnh lại ——

Tô Tô nghe thấy tiếng nước tí tách, nàng mở mắt ra.

Trên người đau giống như bị nghiền áp, trên người nàng đang đắp xiêm y bị xé rách, dưới xiêm y không một mảnh vải.

Tô Tô giật giật ngón tay, đau nhức kịch liệt từ ngón tay truyền đến, xương ngón tay vỡ vụn làm nàng toát mồ hôi lạnh rùng rùng.

Một tia sáng nhạt lộ ra từ trong khe hở, bên ngoài trời đã sáng. Tay hoàn hảo kia của Tô Tô túm chặt y phục, nhìn chăm chăm tia sáng mặt trời kia, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiếng nước cũng đến từ nơi đó, bên ngoài trời đang mưa.

Miệng vết thương của nàng, dấu vết hoan hảo trên người nàng không ai giúp nàng rửa sạch.

Hô hấp nóng rực nói cho nàng, nàng phát sốt.

Tô Tô cố hết sức mà từ trên giường đá ngồi dậy, dùng y phục bao lấy mình.

Nhược thủy trong hoàn cảnh đen nhánh tản ra ánh sáng bạc, Tô Tô đi đến dưới khe hở, vô lực mà ngồi dựa ở chân tường, há miệng tiếp được nước mưa.

Cánh môi khô ráo của nàng đã ươn ướt một chút, Tô Tô cảm thấy dễ chịu hơn không ít.

Nàng ôm lấy đầu gối, vùi mặt vào trong khuỷu tay.

Cả đời này, hiếm khi nàng có thời điểm tuyệt vọng mà yếu ớt như vậy. Không chỉ là bởi vì đêm qua, còn có ba cái diệt hồn đình vỡ vụn.

Nàng trơ mắt nhìn chúng nó đụng phải Hộ Tâm Lân, hóa thành bột mịn, mà Hộ Tâm Lân cũng có vết rách màu vàng óng.

Nàng thất bại, đánh mất bản thân, cũng đánh mất chúng sinh thiên hạ.

Diệt hồn đình không có, tình cảm của thiếu niên ma thần biến thành hận ý ngập trời, cục diện thành ngõ cụt. Có thể...cứ như vậy bị giam cả đời hay không?

Tô Tô chưa bao giờ có cảm xúc tiêu cực như vậy.

Nàng nghĩ, có lẽ sư môn không nên giao nhiệm vụ này cho nàng, nàng chỉ là tiểu tiên vừa đến một trăm tuổi, sao có thể gánh vác được sứ mệnh này, thậm chí ngăn cản diệt hồn đình vỡ vụn nàng cũng không làm được!

Nàng vừa mới bước ra khỏi tiên cảnh được mọi người che chở đã ở trước mặt thiếu niên ma thần rơi xuống mình đầy thương tích.

Nhưng nàng thật sự tận lực.

Nhân gian chưa đến hai năm nhưng còn dài hơn trăm năm nàng đã từng trải qua.

Nàng nhịn rơi nước mắt, không có thời khắc nào là lưng gánh vác lấy thế giới 500 năm sau. Nàng cẩn thận từng li từng tí, như đi trên băng mỏng, ngay cả khi bị khống chế giết Tiêu Lãm, đều chỉ dám khóc thút thít ngăn ngủi một chút rồi lau khô nước mắt trông coi thành trì giúp y. Thậm chí nàng không dám sinh ra tình cảm ấm áp quá mức vì sợ ảnh hưởng đến mục đích chuyển đi này.

Nhưng nàng cũng là chúng sinh tam giới, cũng là thân thể bằng xương bằng thịt, nàng cũng sẽ đau, sẽ sợ hãi, sẽ bàng hoàng.

Hạt mưa đánh vào trên mặt nàng.

Cho tới nay đạo tâm thủ vững lung lay sắp đổ.

Phảng phất như có thanh âm đang nói ——

“Đừng kiên trì nữa, người không làm được. Hẳn là ma thần, hẳn đã phát hiện người lừa hăn, người lại kiên trì chỉ có thể chết ở 500 năm trước.”

“Về nhà đi, vốn dĩ ngay từ đầu tất cả chuyện này đều không phải người nên gánh vác, thuận theo vận mệnh, trở lại thời đại của người, cho dù thật sự chết rồi cũng là nhẹ nhàng thích ý.”

“Người bảo hộ tam giới, ai đến bảo hộ người?”

Tô Tô ôm chặt lấy mình, cắn chặt răng.

Nàng chạm vào vách đá lạnh băng, tảng đá này lạnh như băng, cho dù hiện giờ là mùa hạ vẫn làm nàng lạnh đến run bần bật.

Tứ phía không có đường ra, Câu Ngọc yên lặng, nàng cắn nát đầu ngón tay vẽ phù chú nhưng không có chút tác dụng gì.

—— Nàng bị nhốt trong một không gian hỗn độn.

Chỗ này giống như lồng sắt mà Phiên Nhiên đã từng dùng, làm cho người ta chỉ có thể bị cầm tù ở chỗ này, nơi nào nàng cũng không đi được, thậm chí ngay cả Câu Ngọc cũng chỉ có thể bị ép ngũ say.

Tô Tô che hai mắt của mình lại, Khuynh Thế Hoa lại bắt đầu đau.

Bởi vì sợ hãi với sinh bệnh nên lúc này đây vô cùng đau đớn hơn bất cứ lần nào. Nàng chịu đựng hồi lâu, lúc mở mắt ra thì phát hiện ngay cả một tia ánh mặt trời kia nàng cũng không thấy được rõ ràng.

Tô Tô dụi dụi mắt, an tĩnh đáng sợ xâm nhập nàng, trong nháy mắt ngay cả tiếng nước tí tách cũng đã đi xa. Nàng cuộn tròn ở trên giường đá, nhớ tới hồi lâu trước kia, Câu Ngọc nói qua hậu quả của Khuynh Thế Hoa với nàng.

Vận mệnh bi thảm, chết không toàn thân.

*

Nhập Mộc Ngưng lo lắng hỏi: “Bạch Vũ, bệ hạ thế nào?”

Nhập Bạch Vũ lắc đầu, biểu tình trầm trọng.

“Lúc sáng nay trở về phun ra một búng máu, đến nay chưa tỉnh. Ngự y nói tâm mạch bị hao tổn, không sống nổi qua mùa đông này.”

Nhập Mộc Ngưng lão đảo lui về phía sau một bước: “Tại sao lại như vậy, đều do ta, nếu ta để ý Diệp tam tiểu thư hơn thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy.”

Nhập Bạch Vũ đỡ lấy nàng ta: “Nhiều lời vô ích, chờ bệ hạ tỉnh lại, có lẽ hẳn sẽ có biện pháp.”

Từ rất lâu trước kia đã có người chắc chắn Đạm Đài Tẫn sống không quá mười sáu tuổi, nhưng mà mấy năm nay cũng không biết trả giá dạng đại giới gì mà hẳn mạnh khỏe sống đến hiện tại.

Nếu như thế, khả năng là có biện pháp thay đổi.

Nhập Bạch Vũ không nói cho tý tý cảnh tượng trông thấy bệ hạ sáng nay, đến nay hẳn ta nhớ lại, vẫn như cũ cảm thấy tâm tình phức tạp.

Khóe miệng bệ hạ mang theo vết máu, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn, tròng mắt đen nhánh lại tích tụ oán hận ngập trời.

Ngực hẳn lộ ra một vết cào đậm màu.

Hắn gắt gao đè trái tim lại, thoát đi trở lại trong Thừa Càn điện, phun ra một búng máu liền hôn mê.

Mùa hạ Chu Quốc mưa nhiều.

Buổi chiều mưa nhỏ như cũ không có ý tứ dừng lại, Chiêu Hoa phu nhân đến thăm Đạm Đài Tẫn. Nhập Bạch Vũ giống như một cái bóng trong chỗ tối, im lặng không nói đi theo Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường nói: “Nhập đại nhân, thiếp thân chỉ muốn đơn độc trò chuyện cùng bệ hạ.”

Nhập Bạch Vũ hơi lắc đầu, mắt nhìn thẳng nhìn chăm chăm mặt đất.

Diệp Băng Thường không có biện pháp, đành phải tùy ý nhóm Dạ Ảnh vệ nhìn chăm chăm, móc khăn ra lau mồ hôi cho Đạm Đài Tẫn.

Ở bên người hăn, Diệp Băng Thường thấy Hộ Tâm Lân có vết rách.

Sắc mặt nàng ta biến đổi, vội vàng cầm lên.

Quả nhiên, trên Hộ Tâm Lân vốn có màu bạc nay hoa văn màu vàng rậm rạp che kín, nàng ta thử cảm thụ nó, phát hiện nó không phản ứng chút nào.

Trong nháy mắt sắc mặt Diệp Băng Thường cực kỳ khó coi, nàng ta ý thức được một sự thật không thể xoay chuyển, Hộ Tâm Lân nát!

Trên người Đạm Đài Tẫn đã xảy ra chuyện gì!

Sao Tiềm Long vệ có thể thật sự làm Hộ Tâm Lân vỡ chứ?

Sắc mặt nàng ta thay đổi mấy lần, đau lòng đến thở hỗn hển, nhưng mà dưới cái nhìn chăm chú của đám người Nhập Bạch Vũ, nàng ta chỉ có thể bị bắt khôi phục bình tĩnh. Ván đã đóng thuyền, cho dù nàng ta hối hận cũng không có cách nào.

Hộ Tâm Lân nát, đổi lấy giải trừ uy hiếp là Tô Tô.

Hiện tại đối với Đạm Đài Tẫn mà nói, Tô Tô chính là một phản đồ cầm Tiềm Long vệ. Bản thân là một phạm nhân, cầm lấy Hộ Tâm Lân cũng

không thể phát huy tất cả tác dụng, còn sẽ thu hút yêu vật.

Cục diện hiện giờ cũng không tệ.

Thuyết phục mình, Diệp Băng Thường muốn dịch chân thay Đạm Đài Tần, một thanh kiếm ngăn tay nàng ta lại.

Nhập Bạch Vũ nói: “Phu nhân đã thăm bệ hạ rồi, nên trở về thôi.”

Trên mặt Diệp Băng Thường thoáng qua vẻ khó xử, cười gật đầu.

Buổi chiều ngày hôm sau Đạm Đài Tần tỉnh lại, hẳn cũng ý thức được thân thể mình không ổn, gọi lão đạo trong cờ chiêu hồn ra.

“Đồ trong trái tim cô, có thể lấy ra không?”

Lão đạo thử một chút, lắc đầu nói: “Bệ hạ thứ cho bản đạo vô năng vô lực, trước đây chưa từng gặp qua vật tà môn như vậy, tựa hồ nó đã khảm vào trái tim của bệ hạ, không thể lấy ra.”

Biết tin tức này, tay hắn sờ chạm vào ngực, biểu tình lạnh băng.

Thời điểm lão đạo sĩ cho rằng hắn sẽ tức giận, hắn lại không chút nào để ý mà cong môi nói: “Vậy để lại đi.”

Dù sao cũng chỉ là đau.

Cũng chỉ là đau một chút mà thôi.

“Thay cô tìm thêm mấy yêu quái, gặp được tu tiên cũng bắt lại.”

Lão đạo sĩ vội vàng nói vâng, hiểu rõ Đạm Đài Tần muốn tiếp tục dựa vào nội đan yêu quái kéo dài tính mạng. Nếu nói trước kia số tuổi thọ của hắn cần một năm giết một con yêu, hiện giờ chỉ sợ đến hàng tháng đều đào đi nội đan của yêu vật, đến bổ sung sinh mệnh đang dần xói mòn của hắn.

Nhập Bạch Vũ muốn bắt phệ hồn cờ rời đi, Đạm Đài Tần lạnh giọng nói: “Để Diệp Trữ Phong đi.”

“Bệ hạ?”

Đạm Đài Tần nói: “Trên người Diệp Trữ Phong có nửa viên nội đan của hồ yêu, bắt đại yêu hãn hữu dụng hơn các người.”

Nhập Bạch Vũ cùng lão đạo đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều là không thể tin tưởng.

Trong thân thể của Diệp Trữ Phong thế nhưng có nửa viên nội đan của hồ yêu Phiên Nhiên?

Trách không được bệ hạ muốn giữ người này lại, vì hãn ta hữu dụng. Nhập Bạch Vũ gật đầu, mang theo phệ hồn cờ tìm Diệp Trữ Phong đi.

Đạm Đài Tần im lặng, sắc mặt tái nhợt lạnh nhạt.

Nhập Mộc Ngưng ở lại trong điện, cúi thấp đầu nhìn về phía mặt đất, trong lòng nàng ta có vài phần khó chịu. Mấy ngày trước bệ hạ chuẩn đại điển đăng cơ cùng phong hậu, trong mắt mang theo ánh sáng rực rỡ, nhưng hiện tại trong mắt hãn không dư lại gì.

Nàng ta cho rằng bệ hạ sẽ hỏi tin tức của thiếu nữ trong mật thất hỗn độn kia, không nghĩ tới hãn chỉ lãnh đạm quay lưng lại, không quan tâm gì.

Giống như người nợ đã chết, cũng không có chút quan hệ gì với hãn.

Nhập Mộc Ngưng vẫn luôn chờ đến lúc hoàng hôn, cũng không thấy bệ hạ hỏi mình.

Nàng ta đành phải do dự mà nhỏ giọng mở miệng: “Bệ hạ, nàng sinh bệnh, từ hôm qua đến bây giờ nàng chỉ uống một chút nước mưa.”

Thanh niên mở to mắt, nhìn hoa văn bạc trên long sàng, thấp giọng cười: “Phái người đi xem một chút, đừng cho nàng chết, nàng không xứng chết dễ dàng như vậy.”

Nhập Mộc Ngưng: “Vâng.”

*

Trận bệnh này, Tô Tô bị bệnh hồi lâu.

Lực lượng của Khuynh Thế Hoa không phát huy, nàng hoàn toàn biến thành một phàm nhân. Mất đi liên hệ cùng Câu Ngọc, mất đi thuật pháp cánh chim, nàng ngủ mê man, không phân rõ ngày đêm.

Mỗi lần đến một thời gian, sẽ có tỳ nữ tiến vào giúp nàng lau thân mình, cho nàng uống thuốc.

Cái muỗng đưa qua, nàng vô thức mà nuốt xuống.

Ý chí ngoan cường làm nàng nỗ lực muốn sống, nhưng mà phản phệ của Khuynh Thế Hoa, thân thể của nàng bắt đầu trở nên không ổn.

Nàng không ăn ngon, dạ dày trống rỗng đau đớn.

Tỳ nữ cho rằng nàng không muốn ăn, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái: “Còn cho rằng mình là Hoàng hậu tương lai sao, không ăn cơm là có thể đổi lấy thương tiếc của bệ hạ? Ta khuyên người tỉnh lại đi, bệ hạ nói, không muốn ăn thì đói chết.”

Tỳ nữ cầm hộp đồ ăn rời đi.

Cũng sẽ không có người nghe Tô Tô giải thích, xem bệnh giúp nàng.

Một ngày lại một ngày, Tô Tô càng thêm tiêu tụy, ngẫu nhiên có thời điểm nàng thanh tỉnh, lúc ánh mặt trời chiếu vào sẽ khắc chữ “Chính”, cho

đến khi khắc đầy sáu chữ “Chính”.

Nàng mới vừa rời hoảng hốt cảm thấy đã bị Đạm Đài Tẫn cầm tù ít nhất một tháng.

Nhân gian đã là tháng bảy.

Nhưng nàng không muốn chết, nàng vẫn muốn sống. Đạo tâm dao động cũng không đủ để hủy diệt một người, nàng vừa có tinh thần thì sẽ nhìn thấy trời sáng, hy vọng nhìn thấy thời tiết sáng sủa.

Đạm Đài Tẫn cũng không đến xem nàng một lần, phảng phất đã quên mất trên đời còn có thiếu nữ hân thương thì muốn sống, ghét thì muốn chết.

Cho dù Tô Tô muốn cố gắng sống sót nhưng nàng vẫn tiêu tụy đi mà mắt thường có thể thấy được.

Có một ngày nàng tỉnh lại, phát hiện mắt phải thế nhưng không thấy rõ.

Tỳ nữ đưa nước qua, Tô Tô sờ soạng đi lấy, chén kia vỡ trên mặt đất.

“Ngươi!” Ban đầu tỳ nữ muốn tức giận, thấy đôi mắt không có thần thái của nàng, hoảng loạn mà nói: “Ngươi...Ngươi không nhìn thấy?”

Tô Tô mím môi, không nói gì, tỳ nữ hoang mang rối loạn chạy ra ngoài, ngay cả mảnh sứ vỡ vụn cũng không kịp thu dọn.

Trước mắt Tô Tô một vùng tăm tối, nàng nghĩ thầm, kỳ thật nàng còn có một cơ hội cuối cùng.

Sống, hay là chết.

~Hết chương 71~

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 72: Cho Ai

Edit: Tiểu Manh

Beta: X

~~~

“Không nhìn thấy?” Khi nghe thấy tin tức này, Đạm Đài Tẫn vô cùng bình tĩnh.

Tỳ nữ sợ Đạm Đài Tẫn trách chuyện Tô Tô không nhìn thấy ở trên người mình, run run nói: “Bệ hạ, cần thỉnh Thái y trị liệu cho cô nương không?”

Huyền y thanh niên nghe vậy, cong môi châm chọc.

“Cô chỉ cần nàng giữ một hơi thở, một đôi mắt mà thôi, có quan hệ gì với cô đâu?”

Tỳ nữ hiểu ý của hắn, nhẹ nhàng thở ra thật sâu.

Tháng bảy mùa mưa kéo dài còn chưa qua, lúc Dương Ký đi vào, thấy bệ hạ đang nuôi một chậu hoa, hoa kia còn chưa nở rộ, chỉ có một nụ hoa nho nhỏ, thế nhưng là hoa màu băng lam, giống như bông tuyết xinh đẹp.

Dương Ký cảm thấy hiếm lạ, nhìn nhiều hơn một chút.

Đạm Đài Tẫn nhàn nhạt nói: “Thập Chà đưa Trường Sinh Hoa tới, trong truyền thuyết nói có thể trị bách bệnh, miễn đau đớn.”

Ngón tay lạnh như băng của thanh niên phất qua Trường Sinh Hoa, đóa hoa xinh đẹp kia tản ra mùi hương thấm vào ruột gan.

“Thập Chà đưa bảo vật như vậy cho bệ hạ, là muốn gì?”

Đạm Đài Tần lộ ra một nụ cười mỉa mai: “Muốn vị trí Hoàng hậu của Chu Quốc.”

Tháng trước Đạm Đài Tần sửa lại quốc hiệu thành “Cảnh Hòa”, Hạ Quốc đã từng cường đại nhất thành nước phụ thuộc Chu Quốc, Đạm Đài Tần làm tân quân, đối với tất cả quốc gia mà nói đều là đối tượng đáng giá kết giao.

Thập Chà từ trước đến nay thức thời, Đạm Đài Tần còn chưa phát binh với bọn họ, bọn họ đã đưa đại lễ tới trước, hy vọng Đạm Đài Tần có thể cưới Công chúa của bọn họ.

Đối với Đế vương mà nói, liên hôn cũng là một phép chế.

Dương Ký đánh giá thần sắc của Đạm Đài Tần, thật cẩn thận nói: “Ý của bệ hạ...”

Đạm Đài Tần khảy hoa kia, hồi lâu mới nói: “Hoa nhận, người không cần. Thay cô chọn một phần đáp lễ đưa qua đi.”

Dương Ký liếc hẩn một cái, gật đầu nói vâng.

*

Tô Tô lại ở trong mật thất hỗn độn qua vài ngày, tỳ nữ chiếu cố nàng khôi phục ngạo mạn lúc trước.

Đạm Đài Tần cũng không để nàng đi ra ngoài, cũng không để Thái y đến khám bệnh cho nàng.

Trong lòng Tô Tô đoán được kết cục này, cúi thấp đầu xuống.

Nàng nhin đau từ ngón tay, nhưng thân hình gầy gò càng ngày càng suy yếu.

Nàng nỗ lực muốn nuốt nhiều đồ ăn một chút, kết quả phát hiện là phí công.

Ban đêm một ngày nào đó, nàng ho ra máu.

Cho đến khi Tô Tô thấy thần lực của Khuynh Thế Hoa bắt đầu biến mất, vận rủi của nó sắp xảy ra.

Mà nàng thua cuộc.

Đạm Đài Tẩn đã từng nói muốn cho nàng chết nhiều lần như vậy, lần này là thật sự muốn mạng của nàng.

Nàng ngủ mê man, ngày hôm sau tỳ nữ hung hăng đẩy nàng, phát hiện Tô Tô không phản ứng, khoe miệng đều là máu, lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của việc này.

Chuyện học máu này rốt cuộc làm Tô Tô ra khỏi mật thất hỗn độn.

Có người thay nàng bắt mạch, trong lúc mơ hồ nói gì đó.

“Thân thể của vị cô nương này suy yếu, nhưng thần không nhìn ra có vấn đề gì. Về phần đôi mắt nàng, chỉ sợ là sống trong chỗ hắc ám quá lâu nên tạm thời bị mù.”

Người đầu kia hồi lâu không nói gì.

Tô Tô nghe thấy một tiếng cười nhạt trầm thấp.

“Nếu nàng thích chơi đa dạng như vậy, cô sẽ thành toàn nàng. Muốn ra ngoài như vậy, đợi ở chỗ này đi.”

Trên cổ tay có một cỡ lực lượng ấm áp rót vào, cho đến đến chạng vạng, Tô Tô rốt cuộc thanh tỉnh lại.

Câu Ngọc không thể tin tưởng mà nhìn thân hình gầy gò của tiểu chủ nhân, gào khóc.

Từ khi nó có ý thức đến nay, lần thứ hai khóc đến thương tâm như vậy. Lần đầu tiên là lúc mẫu thân của Tô Tô qua đời.

Câu Ngọc rót tất cả linh khí đã tu luyện hơn một năm khi đến nhân gian vào trong cơ thể Tô Tô, rốt cuộc làm nàng dễ chịu một chút.

Tô Tô thở hỗn hển, trước mắt một mảnh tối tăm, nhưng mà nàng biết đây là ban ngày.

Đôi mắt nàng hoàn toàn không nhìn thấy.

Câu Ngọc thấy biểu tình Tô Tô ảm đạm.

Im lặng hồi lâu, nó hạ quyết định thấp giọng nói: “Ta đưa người về nhà.”

—— Trở về Hành Dương Tông 500 năm sau, đi Trường Trạch sơn nơi người ra đời, sẽ không còn thống khổ như hiện tại.

Đôi mắt của người có thể thấy lại ánh sáng, có thể một lần nữa quay về làm tiên tử, không cần chịu bất luận khổ sở gì nữa.

Thiếu nữ nghiêng ngả lão đảo xuống giường, môi nàng khô nứt, tứ phía không có ai, chung quanh an tĩnh đến đáng sợ.

Câu Ngọc vội vàng nói: “Hướng trái, cẩn thận. Đúng, tiến về phía trước đi, sờ được cái bàn chưa?”

Tô Tô sờ đến chung trà trên bàn, tự mình rót nửa chén nước uống.

Câu Ngọc thấy tay ngón tay của nàng sưng đỏ, hoàn toàn không có bộ dáng trắng nõn nhỏ dài ngày xưa, nó không đành lòng nhìn lại.

Tô Tô khàn giọng mở miệng nói: “Ta trở về, cha, các sư thúc, đại sư huynh Công Dã, còn có đồng môn làm sao bây giờ?”

Tất cả mọi người sẽ chết.

Từng người chết đi giống như trong cơn ác mộng mà yểm ma chế tạo.

Tám vị trưởng lão tan hết tu vi để đưa nàng về 500 năm trước, nếu nàng trốn trở về Hành Dương Tông thì sẽ không có cơ hội lần thứ hai.

Câu Ngọc im lặng.

Nó là cửu thiên Câu Ngọc, sinh ở thời thượng cổ, lại không so được với Thần Khí khác ra đời cùng thời kỳ, đủ để hô mưa gọi gió. Một khối ngọc thạch thượng cổ bị chôn ở dưới nền đất vô số năm thượng cổ, chậm rãi sinh ra linh trí, về sau mới có hình thái.

Nó không biết tu luyện bao nhiêu năm, vốn nên là nhất thể cùng núi non sông ngòi của tam giới, so với thương tiếc Tô Tô, nó càng có cảm giác sứ mệnh với chúng sinh hơn.

Phụ trợ ký chủ trừ bỏ ma thần, phù hộ chúng sinh, mới là ý nghĩa tồn tại của nó.

Nó khổ sở đến tột đỉnh, sau một lúc lâu hạ quyết tâm nói: “Diệt hồn đình nát, nhiệm vụ đã thất bại, ta mang người đi!”

Vòng ngọc trên cổ tay tỏa sáng, Tô Tô đột nhiên đè Câu Ngọc lại.

“Tiểu chủ nhân?”

Tô Tô nói: “Chờ một chút, ta...có một biện pháp cuối cùng.”

“Cái gì?” Câu Ngọc ngơ ngác nhìn nàng, trên dung nhan tái nhợt của thiếu nữ lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, giống đóa hoa dính sương mai.

Trước khi chết, yếu ớt xinh đẹp nở rộ.

*

Tiểu Tuệ vui mừng nói: “Phu nhân, người biết không, nữ nhân kia bị bệ hạ ném đến lãnh cung. Ta nghe nói vừa đến mùa hè chỗ kia có rắn, côn trùng, chuột, kiến qua lại, cơm cũng thiu, lúc này bệ hạ hoàn toàn chán ghét mà vứt bỏ nàng!”

Diệp Băng Thường buông xiêm y sắp làm xong, nâng đôi mắt xinh đẹp lên: “Nói cẩn thận.”

Tiểu Tuệ vội vàng vỗ miệng mình: “Nhìn miệng nô tỳ này, phu nhân đã dạy bao nhiêu lần vẫn không học được. Lần này phu nhân cũng không thể niệm tình tử muội mà đồng tình với nàng!”

Diệp Băng Thường gật đầu: “Tự nhiên sẽ không, Tam muội muội muốn thương tổn bệ hạ, bệ hạ lưu một mạng cho nàng, đã xem như nhân từ.”

“Nô tỳ còn nghe nói, đôi mắt của vị kia không nhìn thấy.”

Động tác của Diệp Băng Thường dừng một chút: “Thật ư.”

Buổi chiều nàng ta đi đưa xiêm y đã làm xong cho Đạm Đài Tẫn, vừa lúc gặp được Thái y xem bệnh cho Đạm Đài Tẫn.

Trong phòng hương khí thanh nhã làm Diệp Băng Thường liếc mắt một cái đã thấy cây Trường Sinh Hoa kia.

Trường Sinh Hoa sắp nở, ở dưới ánh mặt trời có loại xinh đẹp khác.

Đạm Đài Tần tùy ý nuôi, cũng không có ý tứ dùng. Trong cung đều biết bệ hạ có một gốc cây hoa như vậy, sôỉ nổi suy đoán bệ hạ sẽ để Trường Sinh Hoa lại cho ai.

Diệp Băng Thường đột nhiên nhớ đến đôi mắt không nhìn thấy của Tam muội muội.

Nếu là Trường Sinh Hoa, thân thể của Tam muội muội, nhất định lại có thể tốt lên...

Đạm Đài Tần thấy nàng ta, thản nhiên nói: “Đến đây ngồi.”

Hai người giống như ngày thường, hạ một ván cờ. Diệp Băng Thường ngại ngùng mà nói: “Mấy ngày nữa chính là sinh thần của thiếp, thiếp cả gan, có thể thỉnh cầu bệ hạ một chuyện không?”

Đây là lần đầu tiên nàng ta đưa ra yêu cầu với Đạm Đài Tần khi đến Chu Quốc.

Nghĩ đến Hộ Tâm Lân vỡ nát, Đạm Đài Tần gật đầu: “Nói.”

Diệp Băng Thường nói: “Thiếp hy vọng bệ hạ có thể cùng nhau ăn một bữa cơm cùng thiếp với mẫu thân.”

Nói xong, nàng ta xoắn chặt khăn tay, thấp thỏm mà nhìn Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần nói: “Có thể.”

Diệp Băng Thường mỉm cười mà nói: “Cảm ơn bệ hạ.”

Hậu cung chỉ có Diệp Băng Thường là nữ nhân có phong vị, sinh thần của nàng ta, nhóm nữ quan tất nhiên là chuẩn bị tỉ mỉ.

Bên người Tô Tô không có tỳ nữ, lãnh cung chỉ có một cái giường cứng lạnh lẽo, còn có một cái bàn đặt một ấm trà.

Sau vài ngày tỉnh lại nàng mới phát hiện, nàng đã không thể vận dụng bất luận linh lực gì.

Hiện tại nàng không khác gì một phàm nhân bình thường.

Câu Ngọc nói cho nàng, vẫn như cũ có vô số mũi tên Nhược Thủy âm thầm nhắm ngay nàng, một khi nàng muốn thoát khỏi hoàng cung Chu Quốc, những mũi tên đó sẽ không chút do dự bắn ra.

Đáng tiếc bọn họ cũng không biết, Tô Tô đã mất đi năng lực phản kháng.

Hoàng hôn mỗi ngày, nàng sẽ sờ soạn đi ra một chút.

Không nhìn thấy thì để Câu Ngọc chỉ đường.

Chỉ cần nàng còn ở trong phạm vi lãnh cung, Dạ Ảnh vệ cũng sẽ không ngăn cản nàng.

Mấy tiểu cung nữ giặt xiêm y trở về nói: “Mấy ngày nay sao trong cung lại náo nhiệt như vậy, có chuyện vui gì sao?”

“Đương nhiên, qua mấy ngày nữa là sinh thần của Chiêu Hoa phu nhân, hiện tại bệ hạ độc sủng nàng ta, sinh thần của nàng ta, bệ hạ tự nhiên coi trọng.”

“Các người không nghe nói sao, lúc trước Thập Chà đưa Trường Sinh Hoa tới, muốn cho bệ hạ cưới Công chúa của bọn họ, đều bị bệ hạ một lời từ chối, không phải vì Chiêu Hoa phu nhân thì là vì ai. Nếu không phải thân phận của Chiêu Hoa phu nhân, chỉ sợ bệ hạ đã sớm để nàng ta làm Hoàng hậu.”

Bọn họ đi xa, Tô Tô đứng ở sau tường, cảm nhận được hoàng hôn lạnh lẽo.

Gió phất qua vạt áo màu nâu của nàng, Câu Ngọc do dự nói: “Tiểu chủ nhân, người nghe thấy không? Trong tay Đạm Đài Tẫn có Trường Sinh Hoa. Đó là thánh dược của phàm nhân, không bằng người thử muốn xem, đôi mắt của người, nói không chừng có thể thấy.”

Tô Tô sờ mắt trái của mình.

Sau một lúc lâu gật đầu: “Ta...muốn thử xem.”

Nàng sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên Câu Ngọc thấy nàng đáp ứng đi lấy một thứ.

Câu Ngọc nhìn đến chua xót, tiểu linh diệu sinh ra hướng đến tự do, chỗ nuôi lớn nàng là thiên địa rộng lớn xinh đẹp nhất.

Trong mật thất hỗn độn không có thanh âm, cũng không có ánh sáng. Nàng bị giam quá lâu, hiện tại buổi tối ngủ, ngẫu nhiên đều sẽ run rẩy tỉnh lại.

Nhưng mà ban ngày hay đêm tối, đối với Tô Tô mà nói không có gì khác biệt, thế giới của nàng đã là một mảnh tối tăm.

Hiện tại Trường Sinh Hoa, nàng muốn thử xem.

Nàng không cần mạng của Đạm Đài Tẫn, nàng sẽ trả cho hẳn thứ càng tốt hơn. Nàng quá sợ hãi, chỉ nghĩ cho dù cuối cùng phải chết, cũng phải nhìn xem thế giới này nhiều hơn, đừng để nàng chết một mình trong bóng tối.

*

Trước một ngày sinh thần của Diệp Băng Thường, vừa vặn là ngày mười lăm của hai tháng sau.

Ánh trăng treo trên bầu trời, chiếu sáng lãnh cung lạnh lẽo.

Tô Tô cuộn tròn ở trên giường, run nhè nhẹ.

Kết xuân tằm trên người nàng phát tác.

Tô Tô cũng không nghĩ tới, sau khi phá thân, thời gian kết xuân tằm phát tác thế nhưng trở nên ngắn hơn, hiện tại mới có hai tháng, kết xuân tằm thế nhưng lại lần nữa phát tác.

Nàng ôm chặt lấy mình, mồ hôi ướt tóc mái.

Trong đầu hỗn độn, nàng không biết mình chống cự bao lâu, có lẽ là một canh giờ, có lẽ là thời gian dài hơn.

Ngay thời điểm nàng cho rằng mình sẽ chết, ngoài cửa thổi gió hè ban đêm vào.

Gió ấm áp làm thần trí của nàng thanh tỉnh trong nháy mắt, nàng chớp chớp đôi mắt trống rỗng.

Có người dùng ngón tay lạnh băng đẩy vạt áo của nàng ra, lần đầu tiên Tô Tô ý thức được, thân thể phàm trần, loại dược vật âm độc kết xuân tằm này cường đại cỡ nào.

Nàng run rẩy đến gần hẳn, thời điểm dựa vào trong ngực hẳn, dược vật xao động trong thân thể rốt cuộc an bình một lát.

Hắn lạnh lùng đánh giá Tô Tô, hạ người xuống.

Đạm Đài Tẫn cũng không hôn nàng, giống chấp hành nhiệm vụ, tiến vào thân thể nàng, chỉ là không muốn để cho nàng chết dễ dàng như thế. Thiếu nữ kêu lên một tiếng đau đớn, nắm chặt giường đơn dưới người.

Hắn cười nhạo nói: “Người bây giờ thật khó coi, làm cho người ta không có hứng thú.”

Tô Tô mím môi, nàng gầy đi, gương mặt phì nộn vốn còn mang theo vài phần trẻ con, hiện tại gầy đến nhòn nhọn.

Eo nàng vốn là tinh tế, hiện giờ đã thon đến mức một tay có thể ôm hết.

Dưới dực vật, thân thể Tô Tô cũng không có không thoải mái, ngược lại sinh ra loại cảm xúc giống như ỷ lại. Nhưng lòng nàng cực kỳ khó chịu, nhân sinh bát khổ*, nàng dần dần nhắm nháp tư vị như vậy.

*Nhân sinh bát khổ (人生八苦): Ở đời có tám nỗi khổ: sinh, lão, bệnh, tử, không cầu được, oán hận, chia ly, ngũ âm thịnh (sắc ấm, thọ ấm, tưởng ấm, hành ấm, thức ấm.)

Ngay cả hận hận nàng cũng không có sức lực, chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Giống một lũ nhân chịu quá nhiều uất ức bên ngoài, cảm giác đối với trắc trở gặp ven đường dần dần tiêu tan, chỉ nghĩ nhớ quê nhà.

Hiện tại Tô Tô không nhìn thấy bản thân, cho rằng giống như lời hắn nói, cũng không đẹp.

Nàng cũng không để ý vẻ bề ngoài, nên không biết được phần yếu ớt xinh đẹp khó có được ở trên người nàng nhiều thêm vài phần động lòng người làm người muốn hung hăng khinh nhục.

Trong đôi mắt hắc bạch phân minh của nàng chiếu ra bộ dáng của hắn, Đạm Đài Tẫn biết, hiện giờ nàng không nhìn thấy biểu tình của hắn.

Hắn cúi thấp người xuống, thu lại ánh mắt của mình. Nói không có hứng thú, nhưng lại lẩn lộn hơn phân nửa đêm.

Sau khi phóng thích, hắn rời đi, một bàn tay nhỏ nhắn tái nhợt giữ chặt hắn.

Đạm Đài Tần quay đầu lại, lần đầu tiên thấy vài phần thần sắc chờ mong cùng bất an từ trên mặt nàng.

Tô Tô do dự hồi lâu, cuối cùng thấp giọng nói: “Ta, có thể đổi...Trường Sinh Hoa cùng người không.”

~Hết chương 72~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73: Thần Tỳ

Edit: Tiểu Manh

Beta: X

~~~

“Đổi? Người dùng cái gì đổi?”

Tô Tô nghe thấy thanh âm lạnh nhạt của người đàn ông, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, đành phải nói: “Khinh Hồng Tiên Quyết có thể chứ? Ta thật sự...rất cần Trường Sinh Hoa, đôi mắt của ta rất đau.”

Khinh Hồng Tiên Quyết là kiếm pháp tốt nhất trên đời, nhất kiếm khai sơn tích thủy, kiếm vực nhất thành, có thể tru tiên trừ ma.

Khinh Hồng Quyết cũng là kỳ ngộ tu tiên trăm năm tốt nhất của Tô Tô, hiện giờ nàng chỉ muốn đổi nhìn lại thế giới này.

“Đau? Khinh Hồng Tiên Quyết?”

Hắn tựa hồ cười lạnh một tiếng, nửa là trào phúng, rút tay áo mình về.

Đạm Đài Tẫn chưa nói đổi hay không đổi, biến mất ở trong đêm đen.

Thật buồn cười, đây vẫn là lần đầu tiên thấy Tô Tô cầu hắn, đáng tiếc điều kiện đưa ra lại không như ý muốn.

Trong mắt Tô Tô, hắn chỉ thấy được lực lượng, kỳ thật hắn cũng đã từng thích như vậy. Nhưng mà khi nàng đưa ra dùng Khinh Hồng Tiên Quyết tới đổi, nội tâm hắn chỉ có nén giận.

Đạm Đài Tần trở lại trong điện của mình, có Trường Sinh Hoa ở đây, cả phòng mùi hương thoang thoảng.

Lão đạo trong cờ chiêu hồn thềm nhỏ dãi mà nhìn Trường Sinh Hoa, thứ đồ này đối với Đạm Đài Tần mà nói, không cứu vớt được thân thể rách nát của Đạm Đài Tần, không có tác dụng gì. Nhưng cho lão đạo, có thể tăng trưởng một giáp công lực.

Nụ hoa của Trường Sinh Hoa sắp nở, có lẽ sáng sớm mai là nó sẽ nở.

Lão đạo tha thiết mà nhìn huyền y thanh niên, hy vọng lúc này Đế vương hào phóng cũng có thể thưởng thứ này cho mình.

Nhưng mà Đạm Đài Tần bộp một tiếng đạp nắp lên, ném Trường Sinh Hoa trên đầu giường. Hắn gối đầu lên cánh tay mình, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lão đạo biết mình không làm trò được, ngượng ngùng trốn trở lại trong cờ chiêu hồn.

Tô Tô không được Trường Sinh Hoa mình muốn, dùng chân quấn chặt mình, Câu Ngọc lo lắng nàng sợ hãi, nói chuyện xưa Hồng Hoang đến nay cho nàng.

Từ các Chư Thần nó bái kiến, đến một chút truyền thuyết về đại yêu.

Càng nói về sau, Câu Ngọc thấy đôi mắt của Tô Tô vẫn luôn mở lớn, nàng trừng mắt nhìn, Khuynh Thế hoa ở trong mắt trái, chảy xuống một hàng vết máu.

Câu Ngọc đột nhiên không nói nữa.

Nó không hỏi nàng có sợ không, mà là hỏi: “Người hận bọn hắn không?”

Bọn họ, Đạm Đài Tần, Diệp Băng Thường, thậm chí là Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm chết, dẫn đến nàng không có biện pháp chủ động ra tay đối phó Diệp Băng Thường, lâm vào bị động. Đến hiện tại, Câu Ngọc cùng Tô Tô đều biết là âm mưu của Diệp Băng Thường.

Khấp thiên hạ đều cho rằng Tiềm Long vệ ở trong tay Tô Tô, Tô Tô đã đến tình trạng không còn đường có thể đi.

Tô Tô vẫn luôn không nói chuyện, Câu Ngọc cho rằng nàng sẽ không trả lời, không nghĩ tới, Tô Tô mấp má môi.

“Hận.”

Câu Ngọc nghe thấy nàng nói như vậy.

“Thời điểm một mình ta bị nhốt ở trong mật thất hỗn độn, thậm chí suy nghĩ, làm sao mới có thể làm cho bọn họ thống khổ nhất.” Nàng thấp giọng nói: “Diệp Băng Thường muốn làm Hoàng hậu, cũng muốn một người đàn ông yêu mình trung thành, ta muốn làm cho nàng ta thất bại. Đạm Đài Tần muốn lực lượng, hẳn đối xử với ta như vậy, ta hy vọng nhìn hắn ngã vào bụi bặm. Tiêu Lãm...ta không nên hận y, nhưng đích xác, trong lòng ta khó chịu.”

“Ta nghĩ đi nghĩ lại kết cục của bọn họ, mới có thể không sợ hãi như vậy, ta chịu đựng đau đớn từ ngón tay của mình, nỗ lực ăn nhiều mấy miếng cơm, chính là muốn nhìn thấy một ngày kia.”

Tháng bảy ban đêm bắt đầu mưa.

Lãnh cung vừa tối vừa tĩnh mịch, ngoại trừ Tô Tô, không có bất kỳ kẻ nào.

Nàng cố hết sức mà rửa sạch xong thân thể mới mệt của mình, lãnh cung chỉ có nước giếng lạnh lẽo, sau khi Tô Tô trở về vẫn luôn không ngủ.

Khóe mắt nàng không đỏ máu nữa, Khuynh Thế Hoa an tĩnh mà đợi ở trong ánh mắt nàng.

Câu Ngọc theo ánh mắt không có tiêu cự của nàng nhìn qua.

Một cây trúc non, bị gió thổi ngã vào trong đêm.

*

Sáng sớm ngày hôm sau, Trường Sinh Hoa nở.

Đạm Đài Tẫn nhìn nó hồi lâu, cầm lấy hộp đi ra ngoài. Mới bước ra cửa điện, hắn đã thấy Diệp Băng Thường ăn mặc một thân vui mừng.

Ngụy Hỉ thấp giọng nói: “Hôm nay là sinh thần của phu nhân, trời còn chưa sáng phu nhân đã đứng ở chỗ này chờ bệ hạ.”

Quả nhiên, ánh mắt của Diệp Băng Thường mang theo ánh sáng lấp lánh cùng chờ đợi.

Đạm Đài Tẫn chợt nhớ tới đáp ứng dùng bữa cùng nàng ta với mẫu thân của nàng ta.

Bước chân của hắn dừng một chút, để vịnh Sinh Hoa vào trong tay áo, nói: “Đi thôi.”

Trên mặt Diệp Băng Thường tràn ra kinh hỉ nhợt nhạt, tựa hồ Đạm Đài Tẫn còn nhớ rõ ước định là một chuyện làm nàng ta rất vui vẻ.

Vân di nương cũng không ở tại trong cung, hai người ngồi xa liền xuất cung.

Diệp Băng Thường do dự một chút, nhẹ giọng mở miệng: “Bệ hạ, thiếp vẫn luôn muốn hỏi, tổ mẫu...thế nào?”

Phổ phường huyền não, thanh niên Đế vương nhắm mắt lại, lạnh lùng trả lời nàng: “Chết rồi.”

Diệp Băng Thường nhẹ nhàng hít vào một hơi, rủ mắt xuống, mang theo vài phần khổ sở.

Đạm Đài Tẫn chợt nhớ đến thiếu nữ trong lãnh cung không hỏi mình vấn đề này, cũng không biết có phải sợ hãi nghe thấy kết quả này hay không.

Hai người dừng lại ở một chỗ u tĩnh.

Sáng sớm Vân di nương nghe nói Đạm Đài Tẫn muốn tới, vội vàng ôm con trai chờ ở cửa, cung kính hành lễ.

Diệp Băng Thường nâng mẫu thân mình dậy, nàng ta quay đầu lại, phát hiện ánh mắt bệ hạ dừng ở trên người ấu đệ.

“Người tên gì?” Đạm Đài Tẫn hỏi.

Diệp Băng Thường nhìn về phía ấu đệ, Diệp tứ tiểu công tử năm nay tám tuổi, có lẽ là mấy năm nay đã trải qua một chút chuyện, rút đi ương ngạch khi còn bé, khuôn mặt cũng nảy nở chút.

Ấu đệ lớn lên cũng không giống nàng, ngược lại lớn lên có vài phần giống...Tam muội muội.

Diệp Tứ tiểu công tử có chút sợ Đạm Đài Tẫn, co rúm lại hạ bả vai, lúng ta lúng túng nói: “Vân Phi Trần.”

Đạm Đài Tẫn nhàn nhạt dời ánh mắt đi, tựa hồ chỉ là thuận miệng hỏi.

Trong viện sớm đã chuẩn bị xong thức ăn, thái giám đi theo lần lượt thử qua đồ ăn, lúc này mọi người mới bắt đầu dùng bữa.

Một bữa cơm Vân di nương ăn đến nơm nớp lo sợ, nhìn tiểu bạo quân tuyển tú*, bà ta khó tránh khỏi oán trách nữ nhi sao lại đưa người đến nơi này. Cảm tình của Vân di nương đối với Đạm Đài Tẫn rất phức tạp, trước kia là người người khác có thể ức hiếp, hiện tại thấy hẳn, hô hấp đều chỉ dám thở nhẹ.

* Tuyển tú (隲秀): dùng để chỉ những nhân vật xuất chúng, tao nhã và xinh đẹp. (Theo baidu)

Thật vất vả ăn xong một bữa cơm, Vân di nương có cơ hội đơn độc nói chuyện cùng Diệp Băng Thường.

“Thường Nhi à, con cần phải tranh giành chút, nghe nói hậu cung của bộ hạ chỉ có một nữ nhân là con, con sớm ngày mang thai long tử, địa vị càng ổn định.”

Biểu tình của Diệp Băng Thường phức tạp, nói với mẫu thân nên nàng ta cũng không có gì giấu giếm: “Bộ hạ đến nay không chạm vào con.”

Vân di nương trừng lớn mắt.

“Đây, sao có thể, bên ngoài đều nói, bộ hạ cực kỳ sủng ái con.”

Diệp Băng Thường cười lạnh, nàng ta nhớ tới đêm qua bộ hạ đến nơi nào, nhắm mắt lại, ần ần nói: “Nương, tương lai còn dài.”

Trên đường hồi cung, mũi tên băng lam chọt phá không mà đến.

Dạ Ảnh vệ tay mắt lạnh lẽo ngăn trở không ít, còn có một cái bắn vào trong xa liền. Diệp Băng Thường không chút nghĩ ngợi, che ở phía trước Đạm Đài Tẫn: “Bộ hạ cẩn thận!”

Mũi tên đâm thật sâu vào bả vai nàng ta.

Đạm Đài Tẫn nhíu mày đỡ lấy nàng ta: “Băng Thường?”

Khóe môi Diệp Băng Thường chảy máu tươi, đau đến thân thể run rẩy.

Rất nhiều quân mai phục đột nhiên xuất hiện, khóe miệng Đạm Đài Tẫn vẽ ra một tia ý cười lạnh băng: “Muốn chết.”

Hồ yêu ẩn nấp ở trong chỗ tối nhảy ra, giây lát biến lớn, tập kích người mai phục.

Cũng không lâu lắm, Nhập Bạch Vũ đến báo: “Bệ hạ, tổng cộng 83 người, đều là Tiềm Long vệ, toàn bộ uống thuốc độc tự sát.”

Trong mắt Đạm Đài Tẫn sáng tắt bất định, liếc mắt nhìn Diệp Băng Thường bị thương nặng, trong lòng có vài phần dự cảm xấu.

“Hồi cung!”

Quả nhiên, mới đến cửa cung, Nhập Mộc Ngưng vội vàng chào đón, thấp giọng nói: “Bệ hạ, lãnh cung bị tập kích, Tiềm Long vệ đến cứu người.”

“Nàng đâu!”

“Dưới mũi tên Nhược Thủy, Tiềm Long vệ đã chết hơn 300 người, đào tẩu mấy người. Diệp tam cô nương còn ở trong lãnh cung, Tiềm Long vệ không thể mang người đi.”

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn trở nên lạnh băng, hấn ôm Diệp Băng Thường trọng thương: “Gọi Thái y đến.”

“Phu nhân bị thương rất nặng, mất máu quá nhiều. Cái này...chỉ sợ có linh dược, nếu không về sau thân mình nhất định sẽ không dứt bệnh.”

Huyền y thanh niên trầm mặc thật lâu, đột nhiên trào phúng mà cười cười.

“Không biết, Trường Sinh Hoa được không?”

*

Tô Tô biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Sớm khi mũi tên Nhược Thủy phát ra cùng một lúc, nàng đã đoán được tất cả. Nàng ngồi ở bên cửa, nghe Câu Ngọc bị đè nén mà nói: “Cái này thật sự là có lý cũng không nói rõ được.”

Nhiều Tiềm Long vệ dùng mạng đến cứu nàng ra ngoài như vậy, ai cũng vô pháp tin tưởng Tiềm Long vệ không ở trong tay Tô Tô.

Gió mùa hè phát quá, gợi lên vạt áo màu nâu của thiếu nữ.

Trong lòng Tô Tô vô cùng bất an, Đạm Đài Tẫn vốn hận nàng, hận nhất chính là nàng phản bội cùng chạy trốn.

Hiện giờ, ở trong mắt hăn, nàng lại lần nữa muốn thoát đi.

Hăn sẽ còn cho nàng Trường Sinh Hoa sao? Hiện giờ chỉ sợ Đạm Đài Tẫn hận không thể để nàng làm người mù bị hăn cầm tù cả đời, mỗi ngày mười lăm sẽ ở dưới thân hăn thở dốc khóc thút thít.

Tô Tô muốn đợi hăn, cho dù vì sinh mệnh cuối cùng, không chết đi ở trong bóng tối, nàng cũng nguyện ý giải thích chuyện Tiềm Long vệ cùng Đạm Đài Tẫn thật tốt.

Không biết ngồi bao lâu, trong thế giới của Tô Tô, ban ngày hay đêm tối cũng không có gì khác biệt.

Lâu đến mức tiêu cung nữ đưa cơm cũng đến, Đạm Đài Tẫn không đến.

Cung nữ thấy Tô Tô mong ngóng bên ngoài, buông chén đũa, bất mãn mà nói: “Rõ ràng không nhìn thấy, có cái gì đẹp. Không biết ta dính vận xui gì mà bị phái tới đưa thức ăn cho người. Hôm nay là sinh thần của Chiêu Hoa phu nhân, bệ hạ đại xá thiên hạ, nên ta đến chỗ này. Này, ta nói người đấy, người đây là phản ứng gì?”

Trong cung quen nâng cao dẫm thấp, đêm qua Đạm Đài Tẫn đến đây không có bất kỳ kẻ nào biết. Tô Tô thân ở lãnh cung, người trong cung tự nhiên khinh thường nàng. Cung nữ tức giận mà nhìn Tô Tô thờ ơ, thiếu nữ gầy yếu nhìn qua tái nhợt nhỏ yếu, ánh mắt không có tiêu cự, người ngày xưa cao quý lưu lạc đến loại kết cục này, làm trong lòng người sinh ra vô hạn sáng khoái cùng ác ý. Cung nữ thấy da thịt nàng trắng nõn kiêu nộn, liền đưa tay véo Tô Tô.

Một thanh tiểu mộc kiếm đâm vào lòng bàn tay cung nữ.

Cung nữ hét lên một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất.

“Người...người!”

Tiểu mộc kiếm bị Tô Tô gắt gao nắm ở trong tay, cung nữ bất an mà liếc nhìn Tô Tô. Vốn dĩ tưởng là cô gái mù dễ bắt nạt, không nghĩ tới lại vẫn là cọng rơm cứng rắn không chịu bắt nạt.

Cung nữ đứng dậy, căm giận trừng mắt nhìn Tô Tô: “Người sẽ không thật sự cho rằng mình còn có thể bay lên đầu cành đi! Nói cho người biết, người trong lòng của bệ hạ là ai, trong cung mỗi người đều biết, ngay cả Trường Sinh Hoa mà Thập Chà đưa tới cũng tùy tiện làm lễ vật sinh thần cho Chiêu Hoa phu nhân! Người tính là gì, chờ chết già ở chỗ này đi!”

Nói xong, nàng ta chạy đi nhanh như chớp.

“Không còn Trường Sinh Hoa.” Tô Tô lầm bầm nói.

Câu Ngọc nghĩ đến nàng ngày ngày đêm đêm phải chịu đựng đau đớn phản phệ do Khuynh Thế hoa mang đến, thế giới một mảnh hắc ám, tim nó như bị đao cắt.

Tô Tô giống như đứa bé mất đi tất cả, chờ đợi trên mặt dần dần mai một.

Câu Ngọc không biết an ủi nàng như thế nào, lại thấy Tô Tô đứng lên.

Nàng đi đến chỗ mặt trời lặn xuống chân trời.

Câu Ngọc không nhịn được nói: “Trong lòng thiếu niên ma thần, nhất định là yêu người! Tô Tô, chúng ta đều biết, đây là âm mưu của Diệp Băng Thường.”

Tô Tô không nghe thấy nó nói, thấp giọng nói: “Là ta sai rồi, ta thế nhưng sẽ ngu ngốc đến mức đi cầu hãn.”

Nàng che đôi mắt mình lại, máu uốn lượn chảy xuống từ lòng bàn tay nàng, Câu Ngọc nghe thấy nàng nói: “Ta thế nhưng có một khắc, tâm mình dao động.”

Tiếng nói của nàng rất nhẹ, gió hè thổi qua, tiêu tán ở trong bóng đêm.

Câu Ngọc biết mình không nghe lầm.

Tô Tô từng do dự, thời điểm thu được khăn voan đỏ kia, khi nàng quay đầu lại nhìn, khi đó trong mắt thiếu nữ mang theo vài phần giãy giụa ngay cả chính nàng cũng không ý thức được.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình.

Nàng sinh ra là linh thai, chưa bao giờ dám quên vì sao mình đến. Nàng gặp qua chúng sinh tam giới đau khổ giãy giụa dưới vuốt của yêu ma, Bắc Hải khô kiệt, Nam Sơn sụp đổ, nhân gian tiếng kêu oán than khắp trời đất.

Câu Ngọc cũng mơ hồ cảm thấy được nên mới có thể cảm thấy bất an.

Chín thần đình một khắc kia, nó sợ Tô Tô không hạ thủ được. Còn may nàng cũng không màng võng trí chúng sinh, nàng đẩy chín cái đình vào trái tim của huyền y thanh niên.

Nàng không dám động tình.

Nhiệm vụ thất bại, lại có chỗ tốt duy nhất —— Tô Tô nghĩ đến một biện pháp cuối cùng.

Một biện pháp nhờ vào sáu thần đình đã đóng vào.

Rốt cuộc Tô Tô không cần giết Đạm Đài Tẫn, nhưng...hắn vĩnh viễn đưa Tô Tô vào trong hắc ám, tự tay bóp chết nguyện vọng cuối cùng của nàng.

Tô Tô đứng dậy, Câu Ngọc nghe thấy nàng nói ——

“Nghe nói Chu Quốc vào đông cũng sẽ không có tuyết rơi, chờ ngày âm vừa đến, chúng ta đi thôi. Câu Ngọc, người có sợ không?”

Câu Ngọc hơi giật mình, nói: “Câu Ngọc không sợ.”

Nó hiểu rõ Tô Tô muốn làm gì.

Nàng muốn vĩnh viễn rời khỏi hắn, rời khỏi chỗ vây khốn nàng, rời khỏi nhân gian 500 năm trước.

Bàn Nhược Phù Sinh một hồi Thiên Lô, Minh Dạ muốn đổi thần tủy cho Tang Tửu. Ngày âm giờ âm hôm đó cũng có thể dẫn thiên lô như vậy.

Nàng dùng Khuynh Thế Hoa giả thành thần tủy, rót tiên hồn của mình vào, lấy cửu thiên Câu Ngọc làm môi giới, biến thành thần tủy chân chính.

Lấy thần tủy, đổi tà cốt.

~Hết chương 73~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74: Vòng Tay Phù Sai

Edit: Tiểu Manh

Beta: X

~~~

Vào thu đến nay, thời tiết Chu quốc vẫn ấm áp như cũ.

Lúc trời nắng đẹp, Tô Tô sờ soạn hoạt động ở lãnh cung, lãnh cung cái gì cũng không có, thần lực của Khuynh Thế Hoa trong máu nàng càng ngày càng ít.

Câu Ngọc trở thành đôi mắt của nàng, vì nàng chỉ đường, phòng ngừa nàng gặp ghềnh té ngã.

Khuynh Thế Hoa tàn phá thân thể của nàng, làm nàng càng ngày càng gầy.

Hiện giờ cung trang trắng hồng trên người nàng có vẻ có vài phần trống vắng, vòng eo cực kỳ tinh tế.

Trong cung nhiều cây liễu, vào lúc nhàn hạ Tô Tô đi ra khỏi sân lãnh cung, sẽ đi chiết vài cành, sau khi trở về, vót nhọn cành liễu bày trận.

Chế tạo thần tủy chân chính, nàng phải rót âm khí vào Khuynh Thế Hoa.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, mỗi khi hoàng hôn nàng đi chiết cây liễu, luôn gặp được cung nhân lắm mồm đàm luận Chiêu Hoa phu nhân gần đây được sủng ái.

“Bệ hạ cũng thật sự đối xử với Chiêu Hoa phu nhân quá tốt, nghe nói mấy ngày nay ban thưởng cuồn cuộn không ngừng đưa đến trong cung của

phu nhân.”

“Các người không nghe nói sao, Chiêu Hoa phu nhân sinh bệnh, vẫn là Bệ hạ tự mình chăm sóc.”

“Mấy ngày trước đây Tiểu Thuận Tử phạm sai lầm, Bệ hạ giận tím mặt, phu nhân cầu tình, Bệ hạ lập tức không tức giận nữa.”

“Ngay cả Thập Chà đưa bảo vật đến, Bệ hạ cũng dùng để làm Chiêu Hoa phu nhân vui!”

Bọn họ cười nói xuyên qua một bức tường của lãnh cung, xuyên vào thế giới hắc ám của Tô Tô.

Tô Tô nghe thấy các nàng cũng nhắc đến mình ——

“Vậy các người nói, Bệ hạ có ý gì với vị trong lãnh cung này?”

“Nàng sao, nghe nói trước kia ở Hạ Quốc, Bệ hạ đã hận nàng thấu xương, hiện giờ giữ nàng cũng là vì tra tấn nàng.”

“Nhưng có thể là vì lúc trước nàng suýt nữa làm Hoàng hậu.”

Có người cười nhạo nói: “Hiện tại đôi mắt nàng cũng mù, nếu Bệ hạ thật sự thích nàng, vì sao bảo vật của Thập Chà không cho nàng. Muốn ta nói, Bệ hạ chán ghét nàng còn không kịp.”

Tô Tô nắm chặt cành liễu, không biết suy nghĩ gì.

Gió thu gợi lên váy áo mộc mạc của nàng, nàng đỡ thành tường, chậm rãi trở về. Cành liễu có thể dẫn âm khí, nàng ngồi xếp bằng, dẫn âm khí của lãnh cung tiến vào trong mắt trái Khuynh Thế Hoa.

Âm khí nhập thể, lạnh đến mức nàng run bần bật, làn da tái nhợt.

Ngày qua ngày, Tô Tô cũng dần dần quen. Âm khí tiến vào Khuynh Thế Hoa, đôi mắt nàng cũng không còn đỏ máu thường xuyên.

Nàng biết mình sắp giải thoát rồi.

Có một ngày ban đêm, nàng ngồi ở bên cạnh giếng giặt y phục của mình.

Câu Ngọc đột nhiên nói: “Hắn đến.”

Động tác Tô Tô dừng một chút, rồi tiếp tục giặt. Đạm Đài Tần đến im lặng không tiếng động, hắn không để người đi cùng, cũng không xách đèn lưu ly, chỉ nhìn nàng ở nơi xa.

Đế vương huyền y lạnh lùng nhìn thiếu nữ mảnh khảnh giặt xiêm y xong, ôm bồn gỗ đi qua trước mặt hắn.

Lãnh cung an tĩnh đen nhánh, nàng phảng phất đã quen, không cần người đỡ, quen thuộc mà đi qua bên cạnh giếng.

Thần sắc nàng an tĩnh, đôi mắt hắc bạch phân minh cũng không có một chút giống như không nhìn thấy.

Thiếu nữ tựa như không phát hiện hắn, mắt thấy nàng muốn đi vào phòng, Đạm Đài Tần theo bản năng đi theo vài bước.

Phản ứng lại mình đang làm gì, bước chân hắn dừng lại, xoay người rời đi.

Câu Ngọc nói: “Hắn rời đi.”

Nếu không phải có Câu Ngọc, Tô Tô căn bản sẽ không biết hắn đã tới.

Sáu cái diệt hồn đinh ở trong trái tim hắn, hoàn toàn biến hắn thành một người lạnh băng thấu xương. Nếu thật sự còn có thời điểm hơi mất khống

chế, ước chừng là mỗi hai tháng một lần Tô Tô phát tác kết xuân tằm.

Hắn luôn là một mặt cười nhạo, một mặt bức nàng cầu xin hắn.

Lúc bọn họ thân cận da thịt, hắn ngẫu nhiên mất khống chế, sẽ không nhìn được thất thần mà nhìn nàng. Nhưng mà cũng chỉ ngăn ngụt một cái chớp mắt, Đạm Đài Tẫn sẽ khôi phục cay nghiệt.

Khi hắn đến, Tô Tô làm như không biết, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Nếu nói Trường Sinh Hoa lúc trước, nàng còn từng có chờ mong hắn, hiện tại trong lòng một mảnh hoang vu, không có một ngọn cỏ.

Nàng đếm ngày chờ ngày âm.

*

Tháng 11, trong cung không lâu sẽ có một hồi cung yến, thân thể Diệp Băng Thường cũng khôi phục đến không sai biệt lắm.

Trường Sinh Hoa nhập thể, miệng vết thương của nàng ta không hề tỳ vết.

Tiểu Tuệ giúp nàng ta trang điểm, nhìn nữ nhân xinh đẹp trong gương, không nhìn được tán thưởng nói: “Phu nhân càng ngày càng đẹp, ai có thể nghĩ đến Trường Sinh Hoa ngay cả bệnh khó chữa của phu nhân cũng trị hết.”

Hiện tại Diệp Băng Thường nhìn qua môi hồng răng trắng, nàng ta vuốt ve mặt mình, lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Tiểu Tuệ vui sướng nói: “Gần đây Bộ hạ vội vàng thanh trừ dư nghiệt của Bát hoàng tử, không lâu sau Chu quốc sẽ hoàn toàn thái bình. Phu nhân biết không, qua mấy ngày trong cung có yến hội, một ngày kia kỳ thật vẫn là ngày đặc biệt.”

“Ngày đó có gì đặc biệt?”

Tiểu Tuệ ghé sát vào bên tai Diệp Băng Thường, thấp giọng nói mấy câu, trên mặt Diệp Băng Thường lập tức trở nên ửng đỏ, oán trách mà nhìn Tiểu Tuệ.

Tiểu Tuệ nói: “Nô tỳ cũng không nói sai, mỗi người đều nói, ngày đó cầu con rất linh. Mỗi người Chu quốc đều tin cái này, hiện giờ thân mình phu nhân rất tốt, chỉ cần đến lúc đó Bệ hạ lưu lại, năm sau nhất định có thể sinh tiểu hoàng tử.”

Diệp Băng Thường nói: “Chỉ bằng người nha đầu này lăm mồm, cũng là ta suy xét không chu toàn, sớm nên gả người ra ngoài!”

Trước khi cung yến bắt đầu, Tiểu Tuệ trang điểm cho Diệp Băng Thường xong, Diệp Băng Thường đi tìm Đạm Đài Tẫn.

Bọn họ đến không đúng lúc, Đạm Đài Tẫn còn chưa đến yến hội, lại ở dưới tàng cây hoa mai nói chuyện với một người.

Diệp Băng Thường vừa thấy, tựa hồ là một trong những đại nhân phụ trách đuổi bắt Bát hoàng tử. Đạm Đài Tẫn luôn luôn trọng dụng thần tử có năng lực, vị đại nhân này thăng quan rất nhanh, Đạm Đài Tẫn rất có ý tứ bồi dưỡng tâm phúc.

Gương mặt hắc vô cùng anh tuấn trẻ tuổi, đại khái nửa tháng trước Diệp Băng Thường đã gặp qua vị đại nhân này, hình như là họ Tề.

Lúc đó Tề đại nhân khí phách hăng hái, mà hiện tại nam nhân một thân quan phục, trong mắt tử khí trầm trầm.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn Tề Mặc: “Nghĩ kỹ rồi? Thật sự muốn từ quan?”

Tề Mặc dập đầu: “Thần uông công Bệ hạ chú ý ưu ái.”

Hắn ta cười mũ, môi không có một chút huyết sắc.

Đạm Đài Tẫn thấy không giữ người được, nhàn nhạt nói: “Cút đi.”

Tề Mặc đứng dậy rời đi, lúc đi ngang qua Diệp Băng Thường không có phản ứng, giống như một cái xác không hồn.

Đạm Đài Tẫn đứng dậy đến cung yến, Diệp Băng Thường thấy hắn không nói lời nào, cũng chỉ trầm mặc đi theo phía sau hắn.

Trong tiếng đàn sáo, thanh niên huyền y chống cằm, đôi mắt lạnh nhạt nhìn ca múa trong sân.

Diệp Băng Thường gọi hắn hai tiếng, Đạm Đài Tẫn cũng không phản ứng.

Nàng ta biết tâm tư Đạm Đài Tẫn không ở nơi này. Là vị Tề đại nhân kia sao? Nàng ta nghĩ thầm, rốt cuộc Tề Mặc đến nói chút gì?

Trong lòng nàng ta có loại cảm giác không tốt, hôm nay nàng ta cẩn thận ăn mặc, lúc ra cửa Tiểu Tuệ nói nàng ta còn đẹp hơn hoa, ngay cả mùi hương trên y phục cũng là nàng ta tinh tế chọn lựa.

Diệp Băng Thường đến Chu quốc hơn nửa năm, tuy rằng mỗi người trong cung nói nàng ta được sủng ái, nhưng sự thật như thế nào, nàng ta đều rõ ràng hơn bất luận kẻ nào. Nàng ta sợ đêm nay vẫn như cũ không lưu Đạm Đài Tẫn được, hơn nữa tâm tư tiểu bạo quân nhay bén tàn nhẫn, thời điểm chưa nắm chắc, nàng ta cũng không dám chơi thủ đoạn ở trên người hắn một chút nào.

Đạm Đài Tẫn không biết Diệp Băng Thường ngồi dưới suy nghĩ cái gì, xác thật hiếm khi có thời điểm tinh thần hắn không tập trung như vậy.

Một phen lời nói Tề Mặc từ quan, làm hấn nhấn mảy lại.

Hấn có quy củ của hấn, Tề Mặc tham dự quá nhiều kế hoạch của hấn, hiện tại muốn bứt ra rời đi, không chết cũng lưu lại nửa cái mạng.

Nhưng mà Tề Mặc không cần cơ hội một bước lên mây, dứt khoát từ quan.

Không, phải nói tâm như tro tàn từ quan.

Đối với chuyện của Tề Mặc, Đạm Đài Tẩn biết được rất rõ ràng, rốt cuộc hấn dùng một người, cần phải hiểu tận gốc rễ mới dám tin nhiệm.

Một năm trước hai nước Hạ Chu giao chiến, Tề Mặc vẫn là tiểu giáo úy, lập được không ít công huân, ở trên chiến trường chiến công hiển hách.

Cuộc chiến Thương Châu, Tề Mặc mang binh xét nhà, giết một gia tộc, cuối cùng trộm giấu Ngũ tiểu thư của gia tộc kia.

Tề Mặc liếc mắt một cái đã thích nàng ấy, cô nương kia cũng là người cương liệt, thời thời khắc khắc muốn giết chết Tề Mặc, báo thù cho người nhà.

Trong mắt thiếu nữ không có chiến tranh, chỉ có nam nhân giống như Tu La giết chết người nhà nàng ấy, còn cường đoạt mình.

Làm nàng ấy phần nộ nhất chính là, trước khi Tề Mặc gặp được nàng đã có gia thế.

Thẩm Ngũ tiểu thư thử giết Tề Mặc vài lần, cuối cùng đều bị hấn ta nhìn thấu. Nàng ấy chỉ là một thiếu nữ nhu nhược, cuối cùng bị Tề Mặc mạnh mẽ nạp làm thiếp.

Thủ đoạn của Tề Mặc cứng rắn cương quyết, Thẩm Ngũ tiểu thư ngộ nghịch hấn ta rất nhiều lần, cố ý quậy đến gia trạch không yên, hấn ta yêu

thương nàng ấy, lại cũng khó tránh khỏi tức giận.

Tề lão phu nhân cũng không thích hồ ly tinh làm con trai mình mê đến thần hồn điên đảo này, vì thế thừa dịp Tề Mặc không có mặt, cùng vợ cả của Tề Mặc cùng tra tấn Thẩm Ngũ tiểu thư.

Tề Mặc vấp phải trắc trở nhiều lần ở trên người Thẩm Ngũ tiểu thư, dứt khoát thờ ơ lạnh nhạt. Qua một thời gian dài, hẳn ta phát hiện trên người Thẩm Ngũ tiểu thư đã không còn gai nhọn với mình, cũng cụp mi rũ mắt với hẳn ta, vẻ mặt ôn hoà.

Tề Mặc vì thế rất vui một đoạn thời gian, càng thêm sủng ái với Thẩm Ngũ cô nương, hàng đêm nghỉ ở trong phòng nàng ấy, muốn cái gì cho cái đó.

Năm nay lại sinh hạ một đứa con cho Tề Mặc.

Tất cả nhìn qua đều rất tốt đẹp, thẳng đến đêm qua, Tề Mặc phụng mệnh đi bao vây tiêu trừ phản quân của Bát hoàng tử, Thẩm Ngũ cô nương phóng hỏa thiêu chết bản thân cùng con nhỏ, còn có mẹ ruột cùng vợ cả của Tề Mặc bị vây khốn ở nhà cũ.

Thân nhân của Tề Mặc đã chết sạch sẽ, Thẩm Ngũ cô nương để hẳn ta cũng cảm thụ cái gì gọi là cửa nát nhà tan.

Tâm Tề Mặc như tro tàn, quyết định từ quan.

Đạm Đài Tẫn nhìn ra được, trong mắt thần tử thủ đoạn không tồi này không có sức sống. Cho dù hẳn không ra tay, Tề Mặc cũng không sống qua được mùa đông này.

Tiếng đàn sáo khó có thể lọt vào tai, diệt hồn đình trong trái tim bắt đầu mơ hồ làm đau.

Hắn xoa vị trí trái tim, chuyện tiêu thiếp của Tề Mặc làm hắn không hiểu sao cảm thấy có chút bất an.

Hắn đột nhiên đứng lên, rất muốn trông thấy thiếu nữ làm hắn hận thấu xương kia.

Diệp Băng Thường không nhin được lên tiếng: “Bệ hạ! Cung yến còn chưa...”

Hắn một bước cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Yến hội kết thúc nàng tự trở về, cô có việc.”

Diệp Băng Thường trơ mắt nhìn Đế vương huyền y rời đi, móng tay đâm vào lòng bàn tay.

Đạm Đài Tẫn một đường đi vào lãnh cung, tiếng đàn sáo sớm đã đi xa. Hắn biết chưa đến mười lăm thì bản thân mình không nên đến nơi này, hắn sớm đã nói qua rằng sẽ không bao giờ sẽ có bất luận cảm tình gì với nàng.

Hắn nâng tay lên, lại buông.

Đạm Đài Tẫn là hoàng tử Chu Quốc, tự nhiên cũng biết hôm nay là ngày mấy, Đế vương thủ người mình yêu, hiện nay khẩn cầu con nối dõi.

Hắn không nên đến nơi này, thần sắc của hắn lạnh lên, quay đầu trở về cung điện của mình.

Tề Mặc sẽ có kết cục như vậy là chính hắn ta vô dụng.

Trong điện Thừa Càn, phê hồn cờ xoay tròn ở trong không trung, Đạm Đài Tẫn nhìn nó hồi lâu, nói: “Lão đạo sĩ, cô nhớ rõ trước kia người có nói người có một kiện pháp khí có thể trói buộc một người, làm nàng vĩnh viễn không rời đi được.”

Sương đen quay cuồng, tiếng cười khắc khắc, lão đạo lễ độ cung kính đi ra.

“Đúng vậy, chẳng qua, đây là tà vật, nếu Bệ hạ sử dụng cũng có tổn hại với thân thể của Bệ hạ.”

“Lấy ra.”

Lão đạo lập tức lấy ra hai cái vòng tay màu vàng: “Bệ hạ yên tâm, tuy là tà vật, lại cũng là pháp khí hộ thân hiếm có, pháp khí không vỡ, có thể phù hộ chủ nhân an toàn. Nếu nàng chết, bản đạo cũng có thể tìm được hồn phách.”

Đạm Đài Tần đánh giá hai cái vòng tay, không chút do dự đeo một cái trên cổ tay mình.

Vòng tay tự động dán sát với cổ tay của hắn.

Khóe miệng hắn chảy xuống một vết máu, mặt Đạm Đài Tần không biểu tình lau đi.

Hắn cong môi lên, mang theo vài phần trào phúng.

*

Tô Tô mới nằm xuống ngủ, cửa bị người mở ra.

Sắp lập đông, tuy rằng Chu quốc không lạnh như Hạ Quốc, nhưng lãnh cung rách nát mỏng manh, cũng rất khó ấm áp.

Nàng ngồi dậy từ trên giường, hỏi người đến: “Người đến làm gì?”

Trong lòng hai người đều biết rõ ràng, hôm nay không phải ngày mười lăm.

Thanh niên trầm mặc, kéo cổ tay của nàng, lạnh lùng nói: “Hôm nay cô nghe nói một chuyện, tiểu thiếp của Tề Mặc giết cả nhà hần.”

Tô Tô nói: “Cho nên người sợ ta cũng giết người.”

Dừng một chút, nàng bổ sung: “Còn có Diệp Băng Thường?”

Tô Tô không nhìn thấy được biểu tình của hần, nhưng mà hơi thở của nam nhân ở bên người làm nàng rất là khó chịu, nàng muốn rút tay mình về, nhưng hần lại không buông tay.

Giọng nói của hần mang theo lạnh lẽo vang lên: “Không sai.”

Trên cổ tay bị đẩy một vật lạnh băng, giống như răn thè lưỡi liếm qua da thịt tái nhợt của nàng.

“Đây là cái gì?” Tô Tô kháng cự mà nói.

Đạm Đài Tẫn nói: “Đương nhiên là thứ làm người không quá tốt, làm người hết hy vọng, một khi mang lên không lấy xuống được.”

Câu Ngọc nói: “Hần lừa gạt người, đây là vòng tay phù sai, một đôi pháp khí tà môn. Trên tay hần cũng có một cái, chính là một đôi với cái của người. Có cái này, người không có biện pháp rời khỏi hần bảy ngày, nếu thật sự rời đi, người sẽ chết, hần cũng sẽ chết.”

Nghĩ nghĩ, Câu Ngọc bổ sung: “Đồng thời, cũng có thể bảo hộ người, làm người khỏi bị tổn thương.”

Tay nhỏ lạnh băng của Tô Tô bị Đạm Đài Tẫn nắm ở trong lòng bàn tay, nàng trầm mặc thật lâu, kháng cự trên mặt tiêu tán, trong lòng sinh ra khoái ý nhợt nhạt: “Thần tùy nhập thể, hần không chết được. Thiên lôi đánh xuống, vòng tay phù sai không vây khốn ta được, nếu Đạm Đài Tẫn thích

khống chế, vậy để hãn tận mắt nhìn thấy vòng tay phù sai này vỡ vụn như thế nào.”

Hãn cho rằng tất cả trên đời đều do hãn khống chế, mà khi đó hãn sẽ biết, trên đời này rất nhiều chuyện là bất lực cỡ nào.

~Hết chương 74~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 75: Võ Vụn

Edit: Tiểu Manh

Beta: X

~~~

Vòng tay đeo lên tay của thiếu nữ, Đạm Đài Tần rủ mắt, nhận ra nàng gầy đi quá nhiều.

Trước kia nàng tung tăng nhảy nhót, sức sống bừng bừng, hiện giờ gương mặt thon gầy, ngay cả cổ tay cũng tinh tế nhỏ hẳn đi. Tô Tô rất trắng, Đạm Đài Tần sử dụng lực một chút cũng dễ dàng lưu lại dấu vết tím tím xanh xanh ở trên người nàng, hiện tại nàng trắng biến thành bệnh trạng tái nhợt.

Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân cũng không vui vẻ.

Trong ánh mắt nàng không có thần thái, giống như hoa quỳnh mất đi ở trong đêm.

Bị cưỡng ép đeo lên vòng tay Phù Sai nghe nói là “Tra tấn”, nàng không giãy giụa, trên mặt cũng không có bao nhiêu kháng cự.

Đạm Đài Tần đột nhiên nhớ tới Thẩm Ngũ cô nương, lúc trước Thẩm Ngũ cũng từng ngoan ngoãn như vậy.

Rõ ràng là hắn bắt lấy nàng nhưng trong lòng lại giống như có vật nặng trĩu đè nặng. Theo lý đây hẳn là gọi là khó chịu nhưng mà trái tim ngay lồng ngực trái nhảy lên trước sau vẫn bằng phẳng, tâm hẳn lạnh, thậm chí hẳn còn cảm thấy đáng về hiện giờ của nàng cũng không tồi.

Ít nhất là nàng không chạy thoát, hắn không cần vừa mở mắt đã hỏi ám vệ hôm nay nàng còn ở đây không.

Kinh Lan An từng nói hắn là tiểu quái vật khoác da người, không có cảm tình.

Trước kia hắn không cho là đúng, giờ khắc này hiểu rõ những lời đó là sự thật. Tất cả cảm xúc bắt chước rớt cuộc chỉ là biểu hiện giả dối, nội tâm hắn là một mảnh hồ băng không gợn sóng.

Hận hắn thì có sao, dù sao tình yêu của nàng sẽ không cho hắn, lưu lại hận cũng tốt.

Người trong phòng vẫn luôn không đi, Tô Tô nhận ra được, mở to mắt, lạnh giọng thúc giục: “Ra ngoài.”

Đạm Đài Tẫn mơ hồ lại thấy giống nữ thần lưu ly lạnh băng bề ngoài thời thơ ấu của hắn.

Cũng đã trong tình cảnh như vậy mà vẫn cao cao tại thượng như vậy.

Tô Tô cho rằng Đạm Đài Tẫn nghe thấy hai chữ này sẽ đi, nhưng mà ngay sau đó có một bàn tay xoa mặt nàng.

Nàng nghe thấy hắn do dự hỏi: “Người muốn ra khỏi lãnh cung không?”

Đây là lần đầu tiên hắn chạm vào nàng sau khi bị sáu diệt hồn đinh đóng vào trái tim, mà không phải muốn dùng lực bóp chết nàng.

Tô Tô hất tay hắn ra, đột nhiên cười: “Người có thể để cho ta rời khỏi Chu Quốc không?”

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn khẽ biến, phần nộ nói: “Hiện tại người chỗ nào cũng không đi được, chỉ cần cô còn sống một ngày, người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ rời đi.”

Tô Tô nói: “Ta muốn người không cho được, người cho ta lại không muốn. Cho nên đi ra ngoài hay không đi ra thì có gì khác nhau?”

Đạm Đài Tẩn nắm tay thật chặt, cho nên đây là đang nói ở bên người hẳn càng làm nàng dày vò hơn ở lãnh cung sao?

Hắn không nên hỏi vấn đề này, một nữ nhân muốn mạng hắn, nàng vừa lạnh lại vừa đói, tiêu tụy đến không thành hình dáng mới là hình ảnh hắn muốn nhìn thấy.

Tô Tô cho rằng nói rõ ràng như vậy, tâm ác liệt hư vinh của Đạm Đài Tẩn sẽ thúc đẩy hắn gấp không chờ nổi rời khỏi gian phòng nhỏ tồi tàn này, nhưng mà ngay sau đó, cổ tay của nàng bị nắm lấy, hắn cúi người đè xuống.

Đạm Đài Tẩn mím môi nhìn nàng, thiếu nữ dưới thân tóc đen tản ra, nàng vĩnh viễn cũng không biết khí chất trên người nàng làm người ta say mê đến cỡ nào. Giống một khối băng không tan chảy, làm hắn một mặt hận nàng bén nhọn, một mặt lại không nhịn được mơ ước sự thuần tịnh của nàng.

“Người đợi ở lãnh cung, chỉ là một nữ nô!”

Từ trong lời nói lạnh nhạt làm nhục, Tô Tô lại nghe ra vài phần hẳn bó tay không có biện pháp cùng ác ý giãy giụa.

Tô Tô đột nhiên mở miệng: “Hôm nay không phải mười lăm.”

Đạm Đài Tẩn dừng trong một cái chớp mắt, lạnh giọng hỏi lại: “Cho nên? Người cho rằng người có quyền lợi lựa chọn.”

Tô Tô nói: “Ta chỉ muốn nói, ta không có bất luận cảm giác gì với người, nếu như vậy mà người cũng có hứng thú...”

Tô Tô không nói tiếp.

Thân thể của người trên người nàng cứng đờ, có lẽ là đối với nam nhân mà nói lời nói của nàng làm hấn vô cùng khó chịu.

Hấn then quá thành giận mà nắm lấy bả vai nàng, lạnh lùng nhìn kỹ nàng: “Không có bất luận cảm giác gì với ta? Người có cảm giác với ai? A, Tiêu Lãm sao, đáng tiếc, người tự tay giết chết hấn, hấn cũng chưa từng yêu người.”

Tô Tô mím môi.

Đạm Đài Tẫn rất cuộc nhìn thấy cảm xúc khác từ trên mặt nàng, nhưng mà cảm xúc này làm hấn càng thêm phẫn nộ.

Hấn cắn răng nói: “Người chậm rãi chờ chết ở chỗ này đi!”

Tô Tô may mắn mình không nhìn thấy, không cần đi xem giờ khắc này vẻ mặt của hấn làm người ghét như thế nào, nàng bị hấn giam cầm đến không thoải mái, đẩy hấn đi, trong lúc vô tình đụng tới vòng tay Phù Sai trên cổ tay của Đạm Đài Tẫn.

Dưới ánh nến vòng tay màu vàng giống như đúc trên cổ tay của nàng phát ra ánh sáng nhợt nhạt, Đạm Đài Tẫn đột nhiên rút tay mình về, rời đi.

Trong phòng an tĩnh lại, Tô Tô quay người lại, nàng biết tối nay là ngày mấy. Ngón tay xoa bụng nhỏ, trầm mặc thật lâu.

Nàng sẽ không mang thai con nối dõi của ma thần, con của hấn sẽ chỉ là huyết mạch tội ác, Tô Tô vô cùng may mắn bản thân có thể rời đi mà không có vướng bận nào.

*

Sắc mặt Diệp Băng Thường lạnh băng, cảm xúc cực kỳ không tốt.

Tiểu Tuệ đứng phía sau nàng ta, thở dài trong lòng. Làm nha hoàn bên người, Bệ hạ có qua đêm ở chỗ này hay không, nàng ta biết quá rõ ràng. Tiểu Tuệ vô cùng buồn bực, phu nhân lớn lên đẹp như vậy, Bệ hạ lại không chạm vào nàng ấy, chẳng lẽ phương diện kia thật sự có vấn đề sao?

Đường vân màu xanh nơi tay cánh tay của Diệp Băng Thường như ẩn như hiện, nàng ta nắm chặt nắm tay.

“Tiểu Tuệ, người đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Diệp Băng Thường nhìn ẩn ký thuộc về Tiềm Long Vệ, trong mắt tản ra một mảnh lạnh băng. Nàng ta không cam lòng, dựa vào cái gì mà Diệp Tịch Vụ phản bội Đạm Đài Tẫn như vậy mà nàng ta vẫn như cũ không tranh được.

Thật sự không chống cự được vận mệnh sao?

Lúc nàng ta đạt được Hộ Tâm Lân, thấy qua tiên đoán tương lai từ bên trong —— cuối cùng sẽ có người cướp đi tất cả của nàng ta.

Hiện tại Tiêu Lãm không còn, Hộ Tâm Lân nát, Bàn Nghi Chi làm vật hi sinh, ngay cả Tiềm Long Vệ cũng chết hơn phân nửa.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có Diệp Tịch Vụ chết, bản thân nàng ta mới có thể nắm chặt thứ đã có được sao?

Diệp Băng Thường nhìn ánh nến nhảy lên, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng sâu kín.

*

Nói đến cũng kỳ quái, Chu Quốc vào đông từ trước đến nay không có tuyết rơi.

Năm nay lại khác, vào tháng 11, Chu Quốc rơi trận tuyết đầu tiên trong trăm năm qua.

Một đêm qua đi, trong thiên địa tuyết trắng phủ khắp nơi. Lãnh cung hiu quạnh, Tô Tô vốn tưởng rằng rét lạnh như vậy chỉ có thể chống cự, lại vào sáng sớm nhận được một phần “Ban thưởng”.

Tiểu thái giám đưa đồ lại đây cũng không nói gì, đặt đồ xuống thì rời đi.

Giống như tác phong lạnh nhạt của người nọ.

Ngón tay Tô Tô mơn trớn y phục mùa đông dày ấm, chần bông mềm xốp, còn sờ đến lò sưởi. Câu Ngọc nhắc nhở nàng: “Xa xa trên mặt đất còn có than đốt vào đông, thái giám đặt ở phía sau cửa, tiểu chủ nhân chú ý chút thì sẽ không đụng tới.”

Nếu thật sự để nàng tự sinh tự diệt, những thứ này không nên xuất hiện ở lãnh cung.

Mặc kệ là muốn giữ nàng lại chậm rãi tra tấn, hay là có mục đích khác, Đạm Đài Tẫn là không muốn nàng chết.

Trong phòng dần dần ấm áp lên.

Tô Tô thu thập âm khí thật lâu, đồng tử giống như bóng đêm đen nhánh, trong mắt lại không có tiêu cự.

Một con chim sẻ nhẹ nhàng dừng ở phía trước cửa sổ, nó run run cánh, rớt xuống vài bông tuyết.

Tô Tô sờ sờ đầu của nó, thân thể chim sẻ biến mất, lặng yên không một tiếng động bay đi.

Câu Ngọc biết nàng muốn làm gì, nói: “Tiểu chủ nhân, đừng sợ, Câu Ngọc ở bên người.”

Tô Tô lắc đầu: “Ta chờ đợi ngày này...lâu lắm rồi.”

Ngày âm là vào ba ngày sau, nàng biết mình rốt cuộc không thể quay về núi Trường Trạch, đời này cũng không thể làm thần nữ.

Nàng muốn về nhà cỡ nào, nhưng biết vĩnh viễn không có khả năng. Sự hãi của nàng ngày qua ngày càng tăng thêm, đến hiện tại, trong lòng nàng chỉ còn lại chờ mong sắp giải thoát.

Hai năm nay nàng quá mệt mỏi.

Nhưng nàng không muốn chết ở trong lãnh cung lạnh như băng, mặc dù nàng muốn rời khỏi, cũng muốn chạy xa một chút. Giống như năm ấy nàng nghiêng ngả lão đảo học ngự kiếm, đến gần không trung, một lần gần tự do nhất.

Chạng vạng chim sẻ nhỏ ẩn thân bay trở về, kêu hai tiếng chiêm chiếp.

Câu Ngọc nói: “Âm mạch ở thành Lâm Ngụy, là chỗ của phản quân cùng Bát hoàng tử. Hiện tại Câu Ngọc không cần giảm bớt linh lực, tiểu chủ nhân, ta đưa ngài đi.”

Tô Tô: “Thế gian có long mạch, âm mạch, long mạch bảo vệ triều đại muôn dân không suy, âm mạch dẫn thiên lôi. Hai ngày sau, chúng ta lại đi thành Lâm Ngụy.”

Bát hoàng tử giết tổ mẫu, nàng sẽ không để hắn ta sống.

Thành Lâm Ngụy xa ở ngàn dặm, lúc Đạm Đài Tẫn biết đến, chắc hẳn là nàng đã rời khỏi thế giới này.

Không cần gặp lại hắn, thật sự là...không thể tốt hơn.

*

Gió tuyết hỗn loạn trong đêm, nữ tử y phục trắng lạng yên không một tiếng động xuất hiện ở thành Lâm Ngụy.

Nàng cố chấp tước cây liễu thành tiểu kiếm, đập tuyết đọng, đi đến trong phủ thành chủ.

Sau khi ánh nến sáng lên, Bát hoàng tử đang tìm hoan mua vui.

Bát hoàng tử đã cùng đường bí lối, cách một bức tường, Diệp Trữ Phong mang theo mấy chục vạn đại quân vây quanh bọn họ. Hắn ta chấp cánh khó thoát, sinh ra tâm thái bất chấp tất cả.

Tô Tô không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường một thân áo xanh, biểu tình phiến chán mà nhìn Bát hoàng tử. Thời điểm Tô Tô vén rèm lên đi vào, nàng ta cả kinh, đứng lên: “Người... Tam muội muội!”

Diệp Băng Thường hoảng loạn trong chớp mắt, rốt cuộc chuyện nàng ta cùng Bát hoàng tử mưu đồ bí mật này, trước nay không ai biết. Tô Tô vô thanh vô tức tiến vào, trực tiếp đánh vỡ kế hoạch của nàng ta.

Tô Tô quay mặt đi “Nhìn chăm chú” nàng ta.

“Thật là người.” Tô Tô bình tĩnh nói.

Diệp Băng Thường mím môi, thấy biểu cảm Tô Tô hờ hững, giống như đang xem vai hề nhảy nhót, kinh hoảng trong lòng nàng ta lạnh xuống, biến thành vẻ trào phúng.

“Ta cũng chỉ là tranh thủ thứ ta muốn, có gì sai? Người muốn vị trí kia, ta cũng muốn. Không lấy được Trường Sinh Hoa, không cứu tổ mẫu về, Diệp Tịch Vụ, là tài nghệ của người không bằng người.”

Tô Tô cầm kiếm chỉ về phía nàng ta.

Cho đến hiện tại, Diệp Băng Thường còn nghĩ rằng nàng tranh giành vị trí Hoàng hậu cùng nàng ta. Mặc kệ là trong mộng hay là hiện thực, đều xem nàng như địch nhân lớn nhất.

Buồn cười chính là Tô Tô chưa từng để ý chuyện đó, thứ chí cao vô thượng ở trong lòng Diệp Băng Thường, ở trong lòng Tô Tô chỉ như sương mù phàn trần, chớp mắt thì tan.

“Người không nên bán đứng tổ mẫu.”

Diệp Băng Thường vượt phảng làn váy, thong dong đứng lên, cười nói: “Người sai rồi, đó vốn dĩ không phải kế hoạch của ta, thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Lão thái bà bất công cả đời, bà ta sớm nên biết mình có kết cục này.”

Kiểm trong tay Tô Tô bay ra, đánh vào trên mặt Diệp Băng Thường. Diệp Băng Thường bị đánh bay ra ngoài, trên mặt nháy mắt nhiều thêm một vết thương, Tô Tô nhắc chân, dẫm bả vai nàng ta, nói: “Khi bà ấy gặp nạn, người trả giá cái gì cho bà ấy? Bà ấy không đủ thương người, nên người muốn giết bà ấy. Diệp Băng Thường, người là không biết xấu hổ đã quen, cho rằng nữ nhân toàn thiên hạ đều là mẹ của mình sao?”

Cho nên đều không được oán người, không hối hận trả giá vì người, nếu không đều đáng chết ư.

Diệp Băng Thường không gãy giụa ra được, khuất nhục ở dưới chân Tô Tô, đau đớn làm sắc mặt nàng ta vắn vẹo: “Người đương nhiên không hiểu, người từ nhỏ cái gì cũng có, sao coi trọng những thứ nữ chúng ta...Bát hoàng tử, người còn xem trò hay, người quên ước định của chúng ta rồi sao!”

Bát hoàng tử dường như mới tỉnh táo lại, hứng thú dạt dào mà vỗ vỗ tay, tử sĩ cùng Tiềm Long Vệ cùng xuất hiện.

Một đường ánh sáng lạnh lẽo đánh úp về phía Tô Tô, dưới sự nhắc nhở của Câu Ngọc, Tô Tô nghiêng người tránh đi, Diệp Băng Thường lập tức được cứu ra.

Bát hoàng tử nhìn chăm chăm Tô Tô, cười khặc khặc nói: “Hai tỷ muội các người cũng thật thú vị, Diệp Băng Thường để ta giả vờ tóm được nàng ta để tiểu nghệt chúng kia dùng người lại đây đổi. Người lại tự mình đến đây, còn có ý đồ giết chúng ta. Ngược lại là đáng tiếc, không biết ở trong lòng tiểu nghệt chúng kia, là Diệp Băng Thường quan trọng hay là người quan trọng.”

Hắn ta ném vỡ ly, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung ác: “Không sao, thử xem sẽ biết. Hắn không đến thì để Diệp Trữ Phong chọn, nói vậy cũng rất thú vị.”

Diệp Băng Thường nhú nhú mày, không biết nghĩ đến cái gì, trầm mặc không mở miệng.

Phản ứng của bọn họ làm Câu Ngọc không nhịn được tức giận. Dựa vào cái gì tất cả mọi người cho rằng tiểu chủ nhân của nó nhất định sẽ bị từ bỏ! Rõ ràng mọi người đều thích tiểu chủ nhân như vậy.

Kiểm bay trở về trong tay Tô Tô, bên ngoài trời đã sắp sáng.

Tô Tô trầm ngâm một lát, đột nhiên nở nụ cười nhợt nhạt.

*

Nửa đêm Diệp Trữ Phong nghe thấy binh lính bấm báo, nói trên cổng thành Lâm Ngụy đột nhiên có thêm hai cô gái.

Trong lòng hắn ta có loại dự cảm không tốt, vội vàng đi ra ngoài doanh trường.

Giục ngựa chạy vội đến dưới thành Lâm Ngụy, hiện tại mắt hắn ta đã là một đôi đồng tử yêu, liếc mắt một cái đã thấy người trên cổng thành chính là ai.

Diệp Trữ Phong nắm chặt dây cương, Bát hoàng tử ở trên cổng thành lạnh lùng cười với hắn ta: “Diệp đại tướng quân, sau khi hừng đông, mời người xem một trò hay.”

Diệp Trữ Phong chau mày, lập tức dùng dẫn âm phù lão đạo cho bám báo với Đạm Đài Tẫn.

Tuyết lớn rơi một đêm, Diệp Trữ Phong vốn tưởng rằng tiểu bạo quân không đuổi tới kịp.

Nhưng mà ngày hôm sau thời điểm ánh sáng mặt trời dâng lên, đoàn người Đạm Đài Tẫn đột nhiên xuất hiện ở trong doanh trướng.

Đế vương huyền y một thân y phục lông, đầu vai còn có tuyết chưa tan.

Lão đạo vẽ Truyền Tống Trận tổn rất nhiều máu của Đạm Đài Tẫn, sắc mặt Đạm Đài Tẫn tái nhợt, đang từ từ lau một thanh nỏ sắc nhọn, so với tưởng tượng của Diệp Trữ Phong còn bình tĩnh hơn nhiều.

Diệp Trữ Phong nghĩ thầm, cũng không biết Đạm Đài Tẫn đến nhanh như vậy, là vì Băng Thường, hay là...Tịch Vụ?

Đạm Đài Tẫn: “Phế vật kia muốn làm gì?”

Diệp Trữ Phong mím môi, nói đúng sự thật: “Bát hoàng tử bắt Tịch Vụ cùng Băng Thường, nói là sau khi hừng đông để thuộc hạ xem một trò hay.”

Đạm Đài Tẫn cười châm chọc, nghe xong, cầm nỏ tiến đứng dậy.

“Phát binh.” Vạt áo hắn bị gió thổi bay phất phới: “Cô muốn Đạm Đài Minh Hàn chết không toàn thân.”

Ngũ khí Đạm Đài Tẫn cực kỳ bình tĩnh, nếu không phải hấn đến cũng đủ nhanh, thậm chí Diệp Trữ Phong cho rằng hấn cũng không thềm để ý chuyện này một chút nào.

Đại quân binh đông nghịt dưới thành Lâm Ngụy, mới đầu trong lòng Đạm Đài Minh Hàn cũng hoảng loạn một chút, nhớ tới hai nữ nhân trên tay, khóe miệng hấn ta lộ ra một mạt ý cười quý dị.

Bí vắn trong cung, nghe nói huynh trưởng quái vật này là vạch bụng mẫu thân hấn chui ra ngoài.

Dù sao cũng là chết, bị buộc đến cùng đường bí lối, kéo nữ nhân của hấn làm đệm lưng, ngược lại là bản thân hấn ta kiếm lời.

Đại quân tiếp cận, sắc trời vừa mới sáng, bầu trời bắt đầu có sét đánh.

Năm nay Chu Quốc vào đông khí hậu vốn là quái dị, tối nay càng kỳ quái, tiếng sấm nổ vang, trời không mưa, thậm chí không nhìn thấy hình thái của sấm sét.

Một tiếng một tiếng, giống như gõ vào trong lòng người.

Chiến mã bị cả kinh đi qua đi lại.

Đạm Đài Tẫn trên xa liền thất thần trong chốc lát.

Không để cho hấn nghĩ nhiều, sấm rền liên tục không bao lâu, phía trên thành lâu, Bát hoàng tử mặc long bào minh hoàng, trên mặt mang theo điên cuồng trước khi chết.

Diệp Trữ Phong không nhịn được nói: “Tịch Vụ! Băng Thường!”

Đạm Đài Tẫn ngược mắt nhìn lại, dưới bầu trời âm u kia, hấn liếc mắt một cái đã thấy thiếu nữ trên cổng thành.

Tô Tô thay y phục mùa đông màu trắng hấn đưa qua, đồng tử đen nhánh nhìn đại quân, cách ngàn vạn người, liếc mắt một cái đã chuẩn xác mà “thấy” hấn.

Có lẽ là một loại cảm giác, một khắc này, không khí tựa hồ cũng an tĩnh.

Tay Đạm Đài Tẫn gắt gao nắm chặt xa liền, hấn thừa nhận, một khắc kia hấn biết được Tô Tô mang vòng tay Phù Sai vẫn lựa chọn rời đi như cũ, trong lòng hấn sinh ra vô tận áp lực.

Thậm chí là khó có thể nói hận ý, cảm xúc âm u tràn ngập trong lòng. Nàng thích Tiêu Lãm như vậy, Tiêu Lãm chết rồi, nàng cũng hận không thể chết theo sao?

Trên mặt Diệp Băng Thường một mảnh xanh tím, thời điểm thấy Đạm Đài Tẫn, không nhìn được rơi nước mắt xuống.

Bát hoàng tử cười ha ha nói: “Tiểu súc sinh, hôm nay cô đang cơ ở thành Lâm Ngụy. Nếu mời mấy chục vạn đại quân đến xem lễ, cô cũng không giống người vô tình vô nghĩa như vậy, nữ nhân người âu yếm cô trả lại cho người, lưu lại một người khác tuần táng cho cô như thế nào? Yên tâm, cô nhất định nói được thì làm được, phu nhân của người cùng Diệp tiểu thư, chỉ có thể một người còn sống, người chọn ai?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Diệp Trữ Phong đại biến.

Với hấn ta mà nói, hai người đều là thân muội muội của hấn ta, hấn ta không hy vọng bất luận người nào xảy ra chuyện.

Đạm Đài Tẫn không nói gì.

Kỳ thật với hấn mà nói, chọn ai cũng không có gì khác nhau, chỉ cần bọn họ xuất hiện ở trong tầm mắt của hấn, hấn có khả năng tại thời điểm cuối cùng cứu hai người.

Phệ hồn cờ đã khê không tiếng động thu nhỏ lại, bay đến cổng thành tiếp cận đám người Bát hoàng tử.

Dưới màn trời u ám, hai thiếu nữ, một người căn môi, cầu xin sợ hãi mà nhìn hẩn, hoa lê dính hạt mưa*. Một người khác...

[* Lê hoa đới vũ (梨花带雨):Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.]

Đôi mắt hắc diệu thạch của thiếu nữ giống như màn trời u ám, cho dù không nhìn thấy, trong mắt nàng vẫn như cũ không có bóng dáng của hẩn.

Giống như đêm đó, nàng quay đầu sang chỗ khác, ngay cả hơi thở của hẩn cũng không muốn lay dính.

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn lạnh băng, không phân biệt được vui buồn.

Tươi cười của Bát hoàng tử dừng lại, lạnh lẽo nói: “Mau chọn! Nếu không ta giết cả hai người!”

Dưới bầu không khí như vậy, Câu Ngọc không nhin được nhìn về phía Tô Tô.

Hàng mi dài đen nhanh của Tô Tô run rẩy, nàng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Đạm Đài Tẫn.

Câu Ngọc không biết nàng suy nghĩ gì, hi vọng hay không hy vọng Đạm Đài Tẫn chọn mình. Nhưng Câu Ngọc biết, bị người từ bỏ luôn, cuối cùng sẽ khổ sở.

Đã lâu lắm rồi nàng không được người trân trọng yêu quý...

Nghĩ lại, Tô Tô cùng Đạm Đài Tẫn cũng từng có thời gian tốt đẹp, dưới ánh trăng thiếu niên đi chân trần công nàng trở về nhìn hoa đào, dưới Mạc

Hà Đạm Đài Tẫn không cho phép người khác tổn thương nàng, còn có lễ hội hoa, trên cầu hắt ôm lấy nàng.

Nếu nàng không đeo sứ mệnh trên lưng, có lẽ sẽ không đến tình trạng ngày hôm nay.

Ngón tay Tô Tô nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Khả năng ngay cả bản thân nàng cũng không rõ ràng lắm, vì sao không dứt khoát giết Diệp Băng Thường, thế nhưng thật sự theo bọn họ lên công thành.

Nàng đến nhân gian một chuyến, vẫn luôn trả giá. Nàng cũng không phải thần linh thiên giới vô tâm vô ái, nàng cũng hy vọng mấy năm nay có người để ý nàng. Cho dù là tổ mẫu, nhị ca, hoặc là Đạm Đài Tẫn.

Dưới gió tuyết tàn sát bữa bãi, Tô Tô nghe thấy thanh niên đế vương trên xa liền nhàn nhạt mở miệng: “Thả Băng Thường.”

Tiếng gió vù vù dừng lại ở bên tai Tô Tô, thế giới của nàng trở nên an an tĩnh tĩnh.

Trong ánh mắt của Diệp Băng Thường mang lên nước mắt, không nhận được lộ ra một nụ cười.

Đạm Đài Tẫn không nhận được nhìn Tô Tô ở bên kia.

Hắn cũng không biết mình hy vọng thấy biểu cảm gì của nàng, cho dù là phẫn nộ, cũng không cần là lạnh nhạt cùng khinh miệt. Hắn mong nàng hối hận, cũng muốn nàng nồng đậm hận ý cùng không cam lòng, biết ai mới là người có thể cho nàng tất cả.

Nhưng mà Tô Tô đứng ở trên công thành cao cao, chỉ sửng sốt một chút, thế nhưng lại lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

Nụ cười kia không có một chút tức giận, thậm chí là mang theo vài phần giải thoát.

Trong lòng Đạm Đài Tần đột nhiên có loại cảm giác là điềm xấu.

Gió điên cuồng thổi bay vạt áo của Tô Tô, đao của Bát hoàng tử đâm về phía Tô Tô, đồng tử của Đạm Đài Tần co lại, dưới phệ hồn cờ, Bát hoàng tử cùng người của hắn ta đã toàn bộ mở to mắt, bị hút khô hồn phách, ngã xuống.

Có người nói: “Sấm sét trên bầu trời là chuyện gì xảy ra?”

Đạm Đài Tần ngẩng đầu, tim đập lỡ một nhịp, hắn đột nhiên ý thức được mọi chuyện thoát ly khỏi khống chế của hắn. Khi quay đầu lại, không biết Tô Tô cỡi dây thừng ra khi nào, đứng ở chỗ cao nhất trên cổng thành.

Chỗ nào đó trong lòng không ngừng trầm xuống, hắn cứng rắn chống đỡ vẻ mặt lạnh băng, lại không nhịn được hoảng hốt nói: “Diệp Tịch Vụ! Rời khỏi cho cô!”

Trong mắt Tô Tô tử khí cùng hắc khí đan chéo, tử lôi vốn dĩ ẩn nấp ở trên trời, toàn bộ tụ tập đến đỉnh đầu nàng, tụ tập thành một màn kinh hồn động phách.

Vòng tay tản ra ánh sáng trắng lóa mắt, biến thành một khối ngọc cong bay múa xung quanh nàng.

Diệp Băng Thường thấy chỗ Tô Tô, ánh mắt chợt lóe, ra tín hiệu cho Tiềm Long Vệ. Chỉ cần hiện tại...

Tô Tô nâng tay lên, cách không khí bóp chặt cổ của Diệp Băng Thường.

Diệp Băng Thường không biết Tô Tô phát hiện như thế nào, biểu cảm nàng ta hoảng sợ, giống như Tô Tô là quái vật, hai chân không ngừng giãy

giữa: “Buông...Buông tha ta...”

“Người nói đúng, trước nay ta không coi trọng người.” Tô Tô ở dưới tử lô, thanh tuyến thanh lãnh tựa như thần linh, cặp mắt nói: “Thế gian có phù du, chết vào hoàng hôn, sinh mệnh cũng sạch sẽ hơn người.”

Tô Tô xiết chặt tay, lại ngay một khắc cuối cùng buông ra, Diệp Băng Thường rơi xuống trên mặt đất từ chỗ cao, hoảng sợ nước mắt chảy đầy mặt.

“Người, người rốt cuộc là thứ gì...”

Tô Tô không đáp, một tia sét thật nhỏ rơi vào trong cơ thể của Diệp Băng Thường, Diệp Băng Thường kịch liệt run rẩy, kinh mạch tan vỡ, Diệp Băng Thường đau kêu ra tiếng.

Tử lô càng thêm cứng rắn, đồng tử màu tím của Tô Tô cũng không yêu di, ngược lại có loại làm nhân tâm rung động an tĩnh.

Ngón tay tinh tế tái nhợt kết một ấn xinh đẹp. Tử lô bắt đầu bị từng đạo dẫn vào trong Câu Ngọc, khoe miệng nàng cũng bắt đầu tràn ra máu tươi.

Đại đạo vốn vô tình, cũng làm không hận không oán. Câu Ngọc hy sinh, nàng hy sinh, sẽ làm thế giới 500 năm sau nở hoa hương thơm ngào ngạt.

—— Đạo tâm của nàng, hoàn toàn kiên định.

Thiếu nữ nhắm mắt lại, phía sau chậm rãi xuất hiện hình dạng một đóa màu tím nở rộ. Ban đầu là nụ hoa, sau lại dần dần nở rộ ở phía sau nàng.

Thấy hình dáng Khuynh Thế Hoa, ngón tay Đạm Đài Tẫn cứng đờ. Một năm trước trong cây hoa đào, hẳn thấy bông hoa giống như đúc, ngay sau đó rớt vào vô tận ác mộng. Nhưng đóa hoa kia không phải biến thành hai mắt của hắc sao? Sao có thể ở chỗ Tô Tô!

Mắt trái đau đớn, Đạm Đài tắt che hai mắt của mình lại, đột nhiên ý thức được gì, sắc mặt dần dần trắng.

Không, không có khả năng, nàng từ trước đến nay đều chán ghét hẳn. Người đều ích kỷ, sao nàng có thể đưa đôi mắt cho hẳn!

Hắn gắt gao cắn thịt trong miệng, nói với Tô Tô: “Mặc kệ người muốn làm gì, cô ra lệnh cho người, lập tức dừng lại!”

Hắn chưa từng kinh hoàng như vậy, gắt gao nắm lấy vòng tay Phù Sai trong tay cũng không thể làm hẳn an tâm một chút. Không, không phải là như hẳn nghĩ!

“Đạm Đài Tắt.” Tô Tô nghe thấy giọng nói của hẳn, mở mắt ra, đồng tử đen nhánh an tĩnh “nhìn” về phía hẳn, tiêu tan mà nói: “Sáu cái diệt hồn đình, là ta có lỗi.”

Không, không phải, trong lòng có âm thanh đang nói. Không cần như vậy, không cần xin lỗi!

Hắn đột nhiên sợ hãi chuyện sẽ xảy ra, toàn thân run nhè nhẹ.

Trên công thành, đôi mắt thiếu nữ trở nên dịu dàng, nàng vẫn như cũ ở trong một mảnh hắc ám, nói: “Ta lấy đi tà cốt của người, trả lại người thần tủy. Người từng ở thương sinh phù gặp qua muôn dân, nếu có thể, nguyện người từ nay về sau tiên đạo rộng nở, ban phúc cho thiên hạ.”

Đừng lại làm ma, thành thần đi.

Toàn thân hẳn lạnh băng: “Không...không...”

Tô Tô mở hai tay ra.

Để nàng mơ một giấc mơ sẽ không tỉnh, trong mộng có muôn dân, trên núi Trường Trạch không hóa tuyết, sư huynh cùng sư tỷ, sinh ra linh tuyền,

nhà của nàng.

Không có hắc ám, không có nhân gian buồn vui, không có tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Đạm Đài Tần ý thức được nàng muốn làm gì, nghiêng ngả lão đảo ngã xuống từ trên xa liền.

“Không cần! Không cần!”

Hắn sai rồi, hắn không nên trả thù nàng. Sáu cái đinh một chút cũng không đau, thật sự không đau! Chỉ cần nàng tồn tại, không thích hắn thì có sao, chán ghét hắn lại có sao.

Nhưng mà Tô Tô cũng không nhìn hắn, cũng không nghe hắn nói.

Từng sợi ánh sáng màu trắng từ trên người nàng bay ra, linh căn cùng hồn phách của nàng tiến vào trong Câu Ngọc một cái chớp mắt kia, toàn bộ tử lô cũng tiến vào trong thần ngọc, biến thành một khối thần tủy thuần trắng, hoàn toàn đi vào trong thân thể Đạm Đài Tần.

Sét mây tản ra, bầu trời trở nên sáng ngời. Thiên địa rơi một hồi tuyết lớn, bay lả tả.

Nàng giang hai tay, giống con bướm nhẹ bay bay, nhảy xuống từ cổng thành.

Mà dưới cổng thành, bóng dáng huyền y kia, phảng phất điên rồi, muốn đến tiếp được nàng.

Hắn chạy nhanh như vậy, té ngã lập tức bò dậy, nhưng cách hắn đến quá xa, xa đến giống như một con đường vĩnh viễn không nhìn thấy hy vọng.

Thời điểm hắn nhớ đến dùng phệ hồn cờ tiếp được nàng, phệ hồn cờ bị thần tủy cắt qua, toàn thân tà cốt đen nhánh từ trên người hắn một tắc một

tắc rút ra, một cái chớp mắt kia hẳn hoàn toàn không thể động đậy.

Hắn trở mắt nhìn, tuyết trong không trung trở nên an tĩnh lại thong thả, giống như chợt bị mở ra hai thế giới.

Thế giới bên ngoài, vòng tay Phù Sai trên cổ tay thiếu nữ vỡ vụn thành từng mảnh.

Nàng cũng giống như vòng tay màu vàng kia, vỡ ở dưới cổng thành, ngay trước mắt hắn.

Trong thế giới của hắn ——

Mắt phải hắn nguội lạnh vô tình, giống như người ngoài cuộc nhìn chăm chú tất cả.

Nhưng mà mắt trái hắn, huyết lệ như châu ngọc, từng giọt từng giọt lớn, không biết đã chảy đầy mặt khi nào.

Hắn vươn tay về phía nàng.

Không sờ được độ ấm của nàng, chỉ đụng phải tuyết lạnh băng cùng với gió rét thấu xương, lạnh đến làm người run rẩy.

~Hết chương 75~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 76: Tóc Trắng

Edit: Tiểu Manh

Beta: X

~~~

Tựa hồ chỉ qua một cái chớp mắt, lại tựa hồ qua thật lâu.

Đạm Đài Tần rốt cuộc có thể động, chậm rãi ôm lấy bộ thi thể lạnh băng dưới tường thành kia. Hắn gặt gao ôm nàng, huyết lệ của mắt trái rơi vào trong tóc nàng.

“Cô không tin.” Hắn thấp giọng nói, giống như đứa trẻ vừa khóc vừa cười: “Sao Tiềm Long Vệ của người không cứu người. Không phải người...rất lợi hại sao? Người cũng có thể giết ta, vì sao, vì sao phải làm như vậy. Đây là trò đùa, nhất định là trò đùa.”

“Vòng tay Phù Sai, đúng, chỉ cần hồn phách của người còn, người sẽ không phải chết.”

Hắn giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng cuối cùng, điên cuồng mà đi tìm vòng tay kia.

Vòng tay Phù Sai màu vàng vỡ nát ở bên người thiếu nữ, vùi sâu vào trong tuyết mùa đông.

Ngàn vạn tướng sĩ trông thấy Đế vương của bọn họ điên rồi, tìm mảnh nhỏ vỡ vụn trong tuyết lớn.

Mảnh nhỏ của vòng tay Phù Sai rạch đôi tay hắn đến máu tươi đầm đìa, hắn gặt gao nắm lấy, một mảnh cũng không dám đánh mất.

“Người xem, ta tìm về rồi.” Trên mặt Đạm Đài Tần tất cả đều là máu chảy từ trong mắt trái, trong mắt lại tràn ngập mong đợi, luống cuống tay chân mà gom góp vòng tay Phù Sai.

Nhưng mà vòng tay Phù Sai vỡ vụn bất luận như thế nào cũng sẽ không hoàn chỉnh lại nữa, thi thể thiếu nữ dựa vào trên chân hãn vô thanh vô tức. Tay nàng trượt xuống từ trong tay hãn.

Mặt hãn không có biểu cảm gì, ngược lại là nắm lấy tay nàng, thổi hơi ấm vào lòng bàn tay lạnh băng của nàng.

“Bên ngoài quá lạnh, chúng ta về nhà.”

Hãn bế thân thể huyết nhục mơ hồ lên, đi ngang qua Diệp Trữ Phong, Diệp Trữ Phong khó chịu mà nói: “Bệ hạ.”

Đế vương huyền y không để ý đến hãn ta, ôm thiếu nữ vẫn luôn bước đi.

Tuyết rơi đầy đầu vai hãn.

Nhập Mộc Ngưng cũng không nhìn được nói: “Bệ hạ!”

Hãn vẫn luôn đi, vẫn luôn đi, không dám dừng bước chân lại. Phía sau là đại quân mênh mông cuồn cuộn, trước người là một mảnh tuyết nhìn không thấy sắc thái. Giống như năm ấy Đạm Đài Tần gặp được Tô Tô, thiếu nữ hoảng hốt đâm vào trong ngực hãn.

Mà nay, nàng lại không có một chút độ ấm.

Hơn bảy trăm ngày ngày đêm đêm, những ký ức đó rất cuộc chạm rãi rã ràng ——

Nàng từng chống lại đám người, giết chết Xích Viêm Phong đến tìm hãn, nâng hãn dậy từ trong tuyết lớn, vì hãn đối kháng với Triệu Vương;

Nàng từng nhặt được hũ ở thôn xóm ven hồ, dịu dàng rửa sạch miệng vết thương mắt trái cho hũ;

Trong kén hoa đào, nàng ôm lấy hũ, chung quanh là cánh hoa bay tán loạn, vô tận ác mộng, trên môi mềm ấm chính là cái hôn của nàng.

Bọn họ cùng gặp qua hoàng cung Hạ Quốc, trấn tiêu nguyệt, sông cuộn cuộn, yêu ma quỷ quái thế gian.

Hồ yêu si tình, cương thi vạn năm, trai công chúa thật đáng buồn, cùng đi qua cả đời bàn nhược kiếp phù du...

Đạm Đài tần nhớ ra rồi, những ký ức đã trải qua đó phủ đầy bụi ở trong lòng không hề gợn sóng, một cái chớp mắt biến thành sóng to gió lớn.

Hũ nhớ lại mình ôm một lời si vọng cùng vui sướng như thế nào, từng đường kim mũi chỉ tự tay may chờ mong vào trong khăn voan.

Nhìn thấy nàng trong lòng liền cầm lòng không đậu vui vẻ, không nhận được nhìn nàng, đi theo nàng.

Hiện giờ ——

Phệ hồn cờ phá, lão đạo bên trong đã chết, ngay cả vòng tay Phù Sai vây khốn nàng cũng nát.

Tơ tình đến muộn mọc rễ nảy mầm, giống dây leo leo núi, sinh trưởng tốt vây khốn hũ, trái tim hũ đau, toàn thân đều đau, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn.

Hũ phải làm sao bây giờ, ai đến giúp hũ cứu nàng...

Nhập Mộc Ngưng đuổi theo, thấy thanh niên kia không dám quay đầu lại, rút cuộc sụp đổ quỳ gối trên tuyết.

Tóc đen như mực của hắn từng tấc từng tấc biến trắng, gắt gao ôm chặt thiếu nữ trong lòng, luống cuống mà khóc thành tiếng.

Đó là lần đầu tiên cả đời này Nhật Mộc Ngưng thấy hắn rơi lệ khóc lớn.

Hắn muốn cầu, không biết cầu ai. Hắn muốn hận, lại không biết nên hận ai, nước mắt trôi đi vết máu trên mặt, hắn rút cuộc không chịu đựng nổi, phun ra một ngụm máu tươi.

*

Mùa đông của năm Cảnh Hòa đầu tiên, đối với thành Lâm Ngụy mà nói là một tai nạn.

Sau khi Bát hoàng tử chết ngày thứ hai, Đạm Đài Tẫn tự mình băm thân thể hắn ta thành thịt nát, đút cho chó dữ.

Hắn mang binh tàn sát thành Lâm Ngụy.

Đế vương đầy đầu tóc trắng cười lớn, trên mặt bắn đầy máu tươi.

Hắn giết đỏ mắt, cuối cùng nằm ở trong tuyết đọng thật dày, dùng mặt nạ che mặt mình lại, mờ mịt nhìn bầu trời xám xịt.

Đạm Đài Tẫn không nhớ rõ mình giết bao nhiêu người.

Nàng yêu thế nhân, sao lần này không nhớ lấy mặt nạ của hắn xuống, đến ngăn cản hắn? Không phải muốn cho hắn chết sao? Nhưng hắn vẫn tồn tại như cũ, sao nàng lại có thể...Cứ như vậy không có vương bận mà rời đi.

Máu phàm nhân ấm áp, Đạm Đài Tẫn lại cảm thấy nơi nơi đều lạnh.

Diệp Trữ Phong trầm mặc, mang theo Đạm Đài Tẫn trở về. Hắn ta cũng không thể nghĩ được, tính tình Tam muội muội sẽ mạnh mẽ như thế. Bọn họ ai cũng không kịp cứu nàng, ai cũng không có cách nào cứu nàng.

Vòng tay Phù Sai trên tay Tô Tô nát, dẫn đến cái trên tay Đạm Đài Tần vỡ vụn theo. Đạm Đài Tần cho rằng mình sớm muộn gì sẽ chết.

Nhưng cố tình hăn lại không chết. Thân thể này đã từng gầy yếu không chịu nổi, mà nay nắm tay nắm chặt, đều giống như rót vào lực lượng cứng cõi thuần túy nhất thế gian.

Lực lượng cường đại sạch sẽ. Đó là tất cả hăn đã từng khao khát, nàng cho hăn tất cả.

Trong lòng hăn trống rỗng, lại không cảm thấy vui vẻ gì.

Sáu cái đinh trong trái tim làm hăn đau đớn muốn chết, muốn chết không xong.

Các cung nhân người người nơm nớp lo sợ, không dám đến gần tấm cung của Đế vương nửa bước. Các cung nhân như là lâm vào ác mộng vẫn chưa tỉnh lại.

Ngụy Hỉ run run nghiêng đầu nhìn qua, trong cung điện quạnh quẽ to như vậy, vũ khí Nhược Thủy bị Đạm Đài Tần phá hủy, dùng để trải giường chiếu cho nàng.

Thiếu nữ nằm ở bên trên, trên trướng màn, trong tay con thỏ lưu ly khảm một viên Minh La Châu đen nhánh.

Lúc Đạm Đài Tần ôm thi thể kia trở về, xác chết đã không thành hình dáng.

Tiểu bạo quân giết người xong trở về, khóc thật lâu, nước mắt ướt vạt áo, khóc xong lại mím cười khâu lại miệng vết thương của nàng thật tốt.

Ngày qua ngày hăn ở cùng một cỗ thi thể, có đôi khi cài trâm hoa nở vào sáng sớm cho nàng, có đôi khi vẽ lông mày tô son cho nàng, kể chuyện xưa

của hắn khi còn nhỏ ở hoàng cung Chu Quốc cùng hạ cung cho nàng nghe.

Những chuyện xưa xa xăm, nặng nề, âm u.

Như là kéo người vào nanh vuốt hắc ám, Đạm Đài Tần lại không biết, hắn cho rằng thơ ấu mỗi người đều như vậy.

Khả năng người như Tiêu Lãm may mắn hơn chút.

Nhưng mà Minh La Châu bảo tồn thi thể có hạn chế, thi thể lạnh như băng cũng không thể đặt ở trong đại điện.

Năm đó khi Phiên Nhiên chọn núi dưỡng cổ cương, tốn ngàn năm tu vi bày trận hấp thụ thiên địa linh khí, mới có thể chân chính phát huy công hiệu của Minh La Châu.

Hiện giờ đi đâu tìm con Cửu Vĩ Hồ thứ hai?

Mùa đông này còn chưa qua, trên người thiếu nữ bắt đầu có mùi hôi nhọt nhạt. Hơi thở phàm nhân vẫn đục, Đạm Đài Tần dựa đến càng gần, trọc khí càng nồng.

Người trên giường vô tri vô giác, để lại cho hắn thứ sống động duy nhất ở bên trong mắt trái của hắn.

Đạm Đài Tần lại không dám đụng vào nàng, hắn sợ hãi lui về phía sau, ngơ ngẩn che mắt trái mình lại, chân tay luống cuống: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không biết...không biết...Ta không chạm vào nàng, không chạm vào...”

Tất cả chung quanh về nàng chậm rãi biến mất, gì nàng cũng không muốn để lại cho hắn. Trước khi Tô Tô lựa chọn rời khỏi hoàng cung Chu Quốc đến thành Lâm Ngụy, sớm đã tạo một môi lửa, đốt sạch sẽ vòng ngọc cùng y phục trước kia.

Lão đạo không còn, ngay cả thân thể của nàng hãn cũng không giữ được.

Ngụy Hỉ thấy tiểu bạo quân nghiêng ngả lão đạo đi ra, ngồi ở trước cửa điện hồi lâu. Cửa phía sau bị khép lại, hãn một mặt đáng thương mà khóc thút thít, giống trẻ con luống cuống hỏi: “Ngụy Hỉ, ta phải làm sao bây giờ?”

Ngụy Hỉ cầm phất trần trong tay không yên, sợ hãi quỳ xuống: “Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng!”

Ngụy Hỉ còn nhớ rõ, bệ hạ từng hỏi một Thái y một lần như vậy, ngay sau đó đã cười giết Thái y kia.

Tiểu bạo quân đã sớm là người điên.

Đạm Đài Tẫn thấy không thú vị mà liếc nhìn ông ta một cái, trước điện của hãn tuyết đọng dày nhất, bởi vì hãn không cho phép người khác đến quấy rầy sinh hoạt của hãn cùng Tô Tô.

Hãn khóc trong chốc lát, từ trên mặt đất đứng lên, sung sướng nói: “Hôm nay đến canh giờ làm Tịch Vụ vui vẻ rồi.”

Cả người Ngụy Hỉ run rẩy, nhìn Đạm Đài Tẫn đi xa. Ông ta như là bị rút cạn sức lực, hai chân nhũn ra.

“Canh giờ làm Tịch Vụ vui vẻ” mới đầu Ngụy Hỉ không biết là gì. mãi cho đến khi dần dần phát hiện không đúng, vị phu nhân duy nhất trong cung hình như mất tích lâu rồi.

Không có ai ở trong cung dám tò mò chuyện của tiểu bạo quân.

Sau khi vị ở lãnh cung kia chết, thành Lâm Ngụy bị tàn sát, Dương Ký đại nhân ngày xưa được trọng dụng nhất, gần đây cũng không dám vào

cung.

Cảnh còn người mất, hoàng cung Chu Quốc như là địa ngục lạnh lẽo.

*

Nhập Mộc Ngưng đi theo sau Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần không thương tổn Nhập Mộc Ngưng, có lẽ là nàng ta trông giữ Tô Tô lâu nhất, thường xuyên có thể nhớ lại cuộc sống của Tô Tô.

Cái này đã thành mong đợi cuối cùng của hắn.

Trong địa lao âm u, nữ tử hơi thở thoi thóp nằm ở trong đồng rơm.

Tâm tình Nhập Mộc Ngưng phức tạp mà nhìn Diệp Băng Thường, mỹ nhân ngày xưa danh chấn Hạ Quốc, hiện giờ thành một bãi thịt nát.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng ta thống khổ mà hét lên: “A —— cầu người, giết ta, giết ta đi.”

Thanh niên huyền y ngồi xếp bằng ở bên người nàng ta.

Chung quanh tiếng nước tí tách chảy xuôi, vô số con rắn nhỏ từ một bên giỏ trúc bò ra, xúc cảm lạnh băng đáng sợ chiếm cứ trên thân thể của Diệp Băng Thường, ăn huyết nhục của nàng ta.

Nàng ta điên cuồng thét chói tai, sớm không có một chút dịu dàng lúc trước.

Đạm Đài Tần ngồi cùng nàng ta ở hang rắn.

Rắn con đói khát, không có linh thức, chẳng phân biệt chủ nhân chăn nuôi, cũng cắn Đạm Đài Tần, mặt hắn không có biểu cảm gì, không để ý chút nào. Ngẫu nhiên có thời điểm phiền lòng sẽ kéo chúng nó ra.

Diệp Băng Thường sắp điên rồi, nàng ta sợ rần! Sợ rần!

Nàng ta tình nguyện chết, cũng không cần đợi ở chỗ quỷ quái này, nhưng Đạm Đài Tần cố tình không cho nàng ta chết, ngay cả mỗi ngày rần ăn bao lâu, hăn cũng tính tốt.

Sẽ không muốn mạng nàng ta, cũng làm nàng ta không có cách nào tự sát.

Hăn giống như ác quỷ, giọng nói dịu dàng vang lên ở địa lao: “Người sợ? Hóa ra một người đối mặt với thứ mình sợ nhất, là đáng vẻ giống như người.”

Hăn giống như là nhìn cảnh đẹp, nở nụ cười trầm thấp.

“Hoàng hậu của cô sợ nhiều thứ, hiện giờ nghĩ đến người cũng là như thế. Gần đây nàng rất không vui, cô không được gần thân thể nàng, cũng không cho cô đi nhìn nàng. Cô hy vọng nàng vui một chút, rốt cuộc nàng đã thật lâu không cười. Có lẽ ngày mai, nàng sẽ bằng lòng gặp cô.”

Diệp Băng Thường trên mặt đất quay cuồng, không thể nhìn được nữa mà kêu: “Người kẻ điên này, nàng ta đã chết, hoàn toàn không phải là lỗi của ta, còn có người! Người cũng sai, tất cả mọi chuyện đều là người ra quyết định, không thể chỉ đổ thừa một mình ta.”

Nàng ta cho rằng hăn sẽ phản bác, sẽ tức giận, không nghĩ tới Đạm Đài Tần chỉ dịu dàng cười nói: “Đúng vậy, ta cũng nên chết.”

Diệp Băng Thường: “Ha ha ha, người thích nàng, lại tự tay hại chết nàng. Đạm Đài Tần, cho dù ta chết, người cũng không sống tốt được. Tự tay hại chết người mình yêu là cảm thụ như thế nào, người chính là quái vật, quái vật! A...Cút ngay, đừng cần ta!”

Lúc trời u ám, Đạm Đài Tần đi ra khỏi địa lao.

Nhập Mộc Ngưng do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói kết quả thăm vấn cho Đạm Đài Tần: “Diệp Băng Thường sợ đến không chịu nổi, vẫn thú nhận. Nàng ta nói thời điểm nàng ta tám tuổi đi biệt trang, trượt chân rơi xuống một mảnh sơn cốc.”

“Sơn cốc trăm hoa nở rộ, có nữ nhân mới vừa sinh không lâu, sắp chết. Nữ nhân thấy nàng ta cũng là trẻ con nhỏ tuổi nên thu lưu nàng ta mấy ngày, sợ nàng ta lạc đường gặp được nguy hiểm ở trong sơn cốc, cho nàng ta một cây sáo ngọc có thể bay, mang nàng ta đi ra ngoài.”

Hóa ra năm đó, Diệp Băng Thường ngồi trên sáo ngọc biển lớn, trên đường rời khỏi sơn cốc vừa vịn gặp được một con yêu quái đẫm máu.

Yêu quái không sống được bao lâu, thấy Diệp Băng Thường ngồi sáo ngọc, thỉnh cầu nàng ta giao một túi gấm cho chủ nhân sơn cốc.

Tiểu nữ hài nhỏ tuổi liên tục gật đầu, đáp ứng.

Lúc Diệp Băng Thường đứng hẹn trở lại sơn cốc, lòng hiếu kỳ làm nàng ta rất muốn biết bên trong túi gấm rốt cuộc có gì. Đó là lần đầu tiên nàng ta tiếp xúc đến chỗ thần kỳ như vậy, ở sơn cốc vào đông trăm hoa đua nở, cây sáo có thể bay, nữ tử tuyệt sắc, thậm chí còn có yêu quái.

Như vậy, bên trong túi gấm rốt cuộc là cái gì?

Nàng ta mở nó ra, bên trong là một vật xinh đẹp thuần trắng giống như tơ băng.

Nàng ta duỗi tay chạm chạm, trong vô hình giống như có một bàn tay, đẩy ra sương mù ngu dốt, nháy mắt thần đài thanh minh, thông minh vô cùng.

Tiểu nữ hài vui sướng mà cầm lấy tơ băng, ánh mắt nhìn về phía một thứ đồ khác.

Ánh sáng lập loè mỹ lệ ——

Hộ Tâm Lân.

Đó là vảy cứng rắn nhất rớt xuống từ trên người đại yêu thượng cổ, nàng ta ngừng thở, gần như một cái chớp mắt đã bị hấp dẫn.

Vảy cắt qua tay bàn tay của nàng ta, tiểu nữ hài “Ai nha” một tiếng, vảy xao động cảm giác được hơi thở sáo ngọc dưới thân nàng ta, chần chờ mà an tĩnh lại.

Diệp Băng Thường thấy được kết cục của mình trong tương lai từ Hộ Tâm Lân.

Tiểu nữ hài cắn môi, nắm chặt tơ băng màu trắng cùng Hộ Tâm Lân kia, nàng ta nhìn sơn cốc phía sau.

Nữ nhân mỹ lệ kia, khả năng...đã chết rồi đi.

Mặc dù cầm những thứ này qua, cũng không ai có thể sử dụng. Ngược lại là nàng ta, tương lai nàng ta đáng thương như vậy, có lẽ mấy thứ này có thể cứu nàng ta.

Nàng ta khẽ cắn môi, dường như trốn khỏi sơn cốc.

Mùa đông năm đó thành bí mật của Diệp Băng Thường, sau lại trùng hợp, Hộ Tâm Lân trợ giúp nàng ta dung hợp tơ băng kia.

Nàng ta dần dần lớn lên mới biết được, hóa ra đó là một tơ tình hoàn chỉnh. Nàng ta cũng áy náy, nhưng mà ván đã đóng thuyền, nàng ta không có biện pháp tìm được sơn cốc thần kỳ kia để trả đồ vật về.

Về sau nàng ta phát hiện mình nhiều hơn người khác một tơ tình, nam nhân cố chấp cũng ưu ái có thêm với nàng ta. Làm một người yêu mình, trở nên rất dễ dàng.

Hóa ra một tơ tình có thể yêu người, có được hai tơ tình có thể khiến người ta yêu nàng ta. Nhân sinh nàng ta thuận buồm xuôi gió, cũng nguyện ý dưới tiền đề như vậy làm người tốt thiện lương.

Vốn dĩ nàng ta cũng sắp quên mất tất cả mọi thứ về tuổi thơ, cho đến khi Tô Tô xuất hiện, thái độ của Tiêu Lãm dần dần phát sinh thay đổi.

Diệp Băng Thường rất cuộc nhớ đến kỳ ngộ khi còn bé —— nàng ta đánh cắp tơ tình cùng Hộ Tâm Lân thuộc về nữ nhân tuyệt sắc trong sơn cốc, bắt đầu cả ngày hoảng sợ kết cục mình thấy khi còn bé.

Nàng ta ngàn tính vạn tính, thứ thuộc về mình cuối cùng mất đi từng chút một.

Đến nay nàng ta không biết, vì sao Đạm Đài Tẫn không thích mình. Không phải hăn hăn là giống như Tiêu Lãm cùng Bàn Nghi Chi, trong lòng vĩnh viễn có vị trí của nàng ta sao?

Quá thống khổ, địa lao đen nhánh, phạm nhân dơ bẩn thối nát bên cạnh nói dâm từ lãng ngữ, còn có mỗi ngày răn gặm cắn nàng ta. Nhưng mà nàng ta chết cũng không xong, không biết Đạm Đài Tẫn làm gì, một khi nàng ta có ý nghĩ tự sát, lập tức toàn thân sẽ vô lực.

Dưới sự tra tấn như vậy, bí mật gì nàng ta cũng nói ra.

Đạm Đài Tẫn trở lại cung điện, lại thật lâu không dám đẩy cánh cửa kia ra. Thân thể thiếu nữ cũng không phải là cương thi vạn năm nhanh nhẹn kia, sớm đã hư hao đến không thành hình dáng.

Hăn ngồi ở bên ngoài cung điện, nhìn bóng đêm lạnh lẽo tiêu điều.

Thứ Tô Tô lưu lại chỉ còn sáu cái đinh ở trong trái tim hăn, cùng một con mắt sẽ rơi lệ.

Đạm Đài Tẫn ngồi một đêm ở bậc thang, bông tuyết dừng ở trên tóc hắc. Diệt hồn đình từng tắc từng tắc lắng trĩ hắc, mới đầu hắc cảm thấy đau đến không chịu nổi, sau lại dần dần chết lặng.

Lạnh, lạnh vô tận, hắc ôm chặt mình, cắn môi đến chảy máu.

Cảm giác cô độc vô tận làm Đạm Đài Tẫn bắt đầu hận nàng.

Thời điểm nàng giết mình, hắc cũng không hận nàng như vậy.

Ánh nắng sớm đầu tiên sáng lên, hắc đẩy cửa phòng phía sau ra, lạnh lùng mà nhìn cổ thi thể trên giường kia.

~Hết chương 76~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77: Trăm Năm

Edit: Tiểu Manh

Beta: Mễ Mễ, X

~~~

Đạm Đài Tẫn đi vào đó một thời gian, vẫn chưa ra ngoài.

Ngụy Hỉ cũng không có cách nào, đành phải gọi Diệp Trữ Phong đến.

Hiện tại mỗi người trong cung đều cảm thấy bất an, thậm chí dân gian còn đồn đãi nói Đạm Đài Tẫn trời sinh là điềm xấu, thời tiết mùa đông mới có thể quý dị như vậy.

Trước nay Dương Ký đều bo bo giữ mình, thời gian này hoàn toàn không đáng tin cậy. Hiện giờ người vừa không sợ chết vừa lại có năng lực chỉ còn Diệp Trữ Phong. Nghe nói giữa Diệp đại nhân cùng Bệ hạ có kế ước gì đó, nói mọi chuyện cho hắn ta, hắn ta cũng không có khả năng phản bội Bệ hạ.

“Thật không dám giấu giếm, Diệp đại nhân, cung điện Bệ hạ đã mơ hồ truyền ra... mùi hương kia nhiều ngày. Thân thể cô nương không giữ được, người đã chết, sao không để ngài ấy xuống mồ an bình?”

Diệp Trữ Phong gật đầu: “Đa tạ Ngụy công công đã báo.”

Diệp Trữ Phong gấp rút trở về từ thành Lâm Ngụy, cũng không nghĩ tới qua hơn một tháng, Đạm Đài Tẫn thế nhưng còn chưa hạ táng thi thể Tam muội muội, không trách được biểu tình các cung nhân hoảng sợ, giữ kín như bưng.

Ở triều đại này người chết là lớn nhất, hành vi này của Đạm Đài Tần làm người ta nổi da gà.

Ngụy Hỉ thở dài.

Ông ta không dám nói cụ thể Bệ hạ đã làm gì cho vị Diệp đại nhân này.

Ai mới là chủ tử, trong lòng Ngụy Hỉ rất hiểu rõ. Quyền sống chết của mọi người cuối cùng vẫn ở trong tay Đạm Đài Tần.

Diệp Trữ Phong đến gần cung điện, cũng ngửi thấy được mùi hương nhợt nhạt mà Ngụy Hỉ nói.

Trong phòng dùng huân hương phòng ngừa thi thể hư thối, kéo dài đến bây giờ đã là cực hạn.

Ngụy Hỉ bất an mà thấp giọng nói: “Sáng nay Bệ hạ đi vào, đến nay còn chưa ra, mí mắt của nô tài tự nhiên nhắm, Diệp đại nhân, sẽ không xảy ra chuyện gì đi.”

Diệp Trữ Phong nói: “Cho người đến mở cửa ra.”

“Nhưng mà...”

“Xảy ra chuyện gì ta chịu trách nhiệm.”

Lúc này Ngụy Hỉ mới đáp ứng, rất nhanh cửa cung bị đẩy ra, đừng nói là Diệp Trữ Phong, ngay cả Ngụy Hỉ cũng chưa nghĩ đến sẽ thấy một màn trước mắt này, chân hần mềm nhũn, ngay cả hành lễ cũng quên mất, trực tiếp quỳ bò đi ra ngoài.

Sắc mặt Diệp Trữ Phong xanh mét, tiến lên phía trước, nắm chặt cổ áo của Đạm Đài Tần: “Người đang làm cái gì!”

Tiểu bạo quân Huyền y thấp giọng cười rộ lên: “Giữ nàng lại, để nàng vĩnh viễn ở bên ta.”

Máu từ trong thân thể Đạm Đài Tẫn chảy ra, nhiễm hồng Nhược Thủy dưới thân. Xung quanh là mấy cái pháp khí mà lão đạo sĩ lưu lại.

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn tái nhợt, cười sung sướng, Nhược Thủy kết thành một tầng băng tinh khiết hơi mỏng.

Diệp Trữ Phong nhìn xác chết Tam muội muội của mình, nhớ tới hành vi mới vừa rồi của Đạm Đài Tẫn, không rét mà run căn răng nói: “Người thế nhưng muốn phong ấn bản thân cùng muội ấy trong Nhược Thủy!”

Đạm Đài Tẫn đang tìm chết, bản thân hẳn không thể sống được, Tam muội muội cũng không thể có danh dự mà rời đi.

Diệp Trữ Phong nhìn đôi mắt Đạm Đài Tẫn điên cuồng ngang ngược, đột nhiên nhớ tới đã từng ở trước đại điện, hẳn mở tiệc chiêu đãi thần tử Đạm Đài Minh Lăng.

Khi đó tất cả mọi người cho rằng hẳn chỉ là đe dọa với uy hiếp, hôm nay Diệp Trữ Phong mới hiểu được, hẳn là kẻ điên từ đầu tới cuối, không gì không làm được.

Đạm Đài Tẫn lạnh nhạt mà nói: “Ai cho ngươi lá gan tiến vào, rút đi!”

“Người quả thực điên rồi, ta muốn đưa Tam muội muội đi.” Diệp Trữ Phong nói, tiến lên ôm thi thể lạnh băng trên giường.

Một bàn tay đưa ngang qua, một chưởng của Đạm Đài Tẫn dấm lên.

“Người dám chạm vào nàng?” Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói.

Sắc mặt Diệp Trữ Phong cực kỳ khó coi, cũng bất chấp khế ước gì, quân thần khác biệt gì, một cái chớp mắt liên tục cũng chưa nghĩ, hẳn ta chỉ cảm

thấy hoang đường.

Hai người bắt đầu đánh nhau, một người trong cơ thể có yêu đan của Cửu Vĩ Hồ, một người mới vừa nhận được thần tủy, nhưng ai cũng không vận dụng lực lượng, từng năm đấm đấm đến thịt.

Vẻ mặt của Đạm Đài Tẫn làm người ta sồn tóc gáy.

Diệp Trữ Phong không muốn Tam muội muội đã chết còn không được an nghỉ, nâng tay lên, một ngọn lửa bay đến thi thể trên giường.

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn ngưng lại một chút, không chút nghĩ ngợi mà nhào vào trên cái xác kia.

Ngọn lửa làm phần lưng hấn bỏng rát, hấn không phát giác được, cẩn thận mà hoảng loạn dập tắt ngọn lửa trên cơ thể của thiếu nữ ấy.

Diệp Trữ Phong vô lực mà nhìn hết tất cả, một hồi lâu, hấn ta nhắm mắt.

“Bộ dạng này của ngươi, nếu Tam muội muội biết chắc chắn sẽ cảm thấy ghê tởm.”

Hai chữ “Ghê tởm” làm Đạm Đài Tẫn hoàn toàn cứng đờ, đôi mắt hấn mang lên màu đỏ tươi khủng bố, mắt trái lại như đang muốn khóc.

Diệp Trữ Phong nói: “Xem như ta cầu xin ngươi, cũng xem như ta thay muội ấy cầu ngươi, buông tha muội ấy, để muội ấy rời đi.”

Diệp Trữ Phong nhắm mắt: “Ngươi cho muội ấy không muốn, muội ấy muốn ngươi chưa bao giờ chịu thành toàn.” Muội ấy chỉ muốn rời khỏi ngươi, vì thế muội ấy trả giá nhiều đại giới như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự không hiểu sao?

Nước mắt của Đạm Đài Tẫn rơi ở trên mặt thiếu nữ, rõ ràng là hấn đúng, nhưng tất cả mọi người trên đời cảm thấy hấn điên rồi, mong hấn thành

toàn.

Đến buổi tối, Ngụy Hỉ công công mang đến một tin tức tốt.

Ngụy Hỉ vui mừng mà nói: “Bệ hạ đồng ý hạ táng cô nương.”

Diệp Trữ Phong giật mình, nhớ tới tiểu bạo quân đỏ cả hốc mắt.

Đạm Đài Tẫn vẫn như cũ không chịu để bất luận kẻ nào chạm vào Tô Tô.

Một ngày kia Đạm Đài Tẫn tinh tế tắm rửa sạch sẽ thân thể cho nàng, cài lên trâm cài xinh đẹp cho nàng, giữa môi ngậm hạt châu phòng ngừa côn trùng, hãnh tợn mình ôm thi thể thiếu nữ tiến vào lăng mộ vốn thuộc về Đế vương hãnh.

Dưới lăng mộ là một thế hệ linh mạch giang sơn.

Hãnh cho người phong ấn lăng mộ, lại không đi vào.

Vào đầu xuân, tuyết ngừng rơi, Tiềm Long Vệ có ý đồ đến cứu Diệp Băng Thường, Đạm Đài Tẫn vây khốn mấy ngàn Tiềm Long Vệ, lệnh người loạn tiễn bắn chết.

Hãnh để Diệp Băng Thường nhìn.

Diệp Băng Thường bị nhốt ở một cái bình phong kín, sắp làm thành người heo*. Nàng ta tuyệt vọng mà nhìn một đám người đến cứu mình ngã xuống, chỉ biết thét chói tai.

[* Nguyên văn là Nhân trệ (人彘): Đây là một trong những hình thức tra tấn rất dã man do Lữ Hậu phát minh ra để đối phó với Thích phu nhân. Chặt chân tay, rồi móc mắt, đốt tai, cho uống thuốc thành câm. Sau đó để người ở trong nhà xí, gọi đó là Nhân trệ (人彘; có nghĩa là người lợn).]

Nửa năm bị tra tấn không biết ngày đêm, tính khí gì của nàng ta cũng không còn. Nhớ lại sinh hoạt bên người Tiêu Lãm trong quá khứ, thế nhưng là ngày tháng nàng ta trôi qua an ổn nhất đời này.

Nam tử huyền y bên cạnh giống như ác quỷ, chỉ mỉm cười.

Đạm Đài Tẫn đã từng muốn được lực lượng này, hiện tại có cơ hội, hẳn lại chính tay đâm bọn họ.

Diệp Băng Thường không thể sống đến mùa xuân năm thứ hai.

Khi Đạm Đài Tẫn biết được, rất có hứng thú đang nhìn yêu quái trong lồng nghe nói có ba mạng, nghe vậy, mí mắt hẳn cũng không nâng lên.

“Chết rồi thì ném đi.”

Hắn giơ tay giết yêu quái. Đột nhiên cảm thấy thế giới này không thú vị thật lâu.

*

Khi Cảnh Hòa năm thứ hai vào hạ, tiếng vó ngựa lộc cộc ngừng ở một cái sân.

Diệp Trữ Phong ghì chặt ngựa quay đầu lại, trong lòng thở dài một tiếng, hỏi: “Bệ hạ, muốn cùng theo thần vào trong không?”

Đạm Đài Tẫn lắc đầu.

Diệp Trữ Phong hành lễ với hắn, một mình đi vào sân.

Mơ hồ có thể nghe thấy bên trong có người hỏi “Tịch Vụ”, Đạm Đài Tẫn nhìn hàng rào tre nơi xa hoa hợp hoan đang nở rộ xinh đẹp, hơi thất thần.

Diệp Trữ Phong ra cũng nhanh, hẳn ta thử dài: “Lúc ấy Bệ hạ nên để Tam muội muội biết người cứu tổ mẫu trở về.”

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng cười một chút.

Bẻ gãy cành cây trong tay.

Lần đầu tiên Diệp Trữ Phong không xác định được, Đạm Đài Tẫn có tình cảm với Tam muội muội, là yêu nhiều một chút, hay là hận nhiều một chút.

Nhưng người chết như đèn tắt, hẳn là hẳn...đã từ bỏ rồi đi.

“Bệ Hạ thật sự không hồi cung sao?” Diệp Trữ Phong hỏi.

Đã từng nhọc lòng theo đuổi tất cả, không phải đồ mà người vẫn muốn sao?

Đạm Đài Tẫn nhìn về phía Hoàng Lăng, mắt đen vắng vẻ, như đầm sâu nhìn không thấy đáy. Khóe mắt Đạm Đài Tẫn rủ xuống: “Ta muốn lực lượng.”

Diệp Trữ Phong không nói, đến cùng là muốn lực lượng, hay là muốn nghịch chuyển tròng cảnh hôm đó trên cổng thành làm hẳn như muốn nổi điên, đi tìm hương hồn sớm đã không còn tồn tại kia?

Không biết khi nào trên đời này bắt đầu xuất hiện các loại yêu quái, yêu ma quỷ quái hoành hành thế gian, sớm đã không phải thời đại phàm nhân là chúa tể.

Một tiên nhân bình thường, địa vị còn hơn Đế vương nhân gian. Bồng Lai Tiên Sơn, Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, nơi nào hoàng cung có thể so sánh?

Tiên, tồn tại làm người say mê cỡ nào.

Bọn họ cao cao tại thượng, giây lát đó là phàm nhân cả đời. Tiên môn đã mở rộng ra, mỗi người ngóng trông mình có tư chất, đi tiên sơn tu luyện cùng tiên trưởng.

Đạm Đài Tần vươn tay, hoa hợp hoan hoa bay xuống dừng ở lòng bàn tay hần.

“Đi thôi.” Hần vò nát hoa kia, đầu ngón tay tái nhợt nhiễm màu đỏ.

Thứ hần theo đuổi lúc ban đầu, đó là lực lượng làm vạn người khom lưng quỳ lạy. Hần nên rút ra tư tình dư thừa này, quên bóng dáng trên tường thành kia.

Năm ngón tay hần thành trảo, vuốt phẳng tay áo chẳng chịt vết đao bản thân cắt ra, Đạm Đài Tần lạnh lùng cong môi. Đao của hần, đoạn tư tình kia không cho hần đi tìm chết vì tư tình ngày đêm tra tấn hần, cùng nữ nhân chưa bao giờ từng yêu hần.

Hần càng muốn sống, sống qua ngàn năm vạn năm, nghịch càn khôn lạnh lạnh!

Hần cup mắt xuống, che lại một vòng nước mắt ngay cả mình đều không muốn thừa nhận.

*

Thời gian trôi nhanh,cây hợp hoan*kia lại tiếp tục nở hoa.

[* Hợp hoan thụ: Albizia julibrissin (合欢), Cây hợp hoan là một loài thực vật có hoa trong họ Đậu. Loài này được Durazz. miêu tả khoa học đầu tiên.Wikipedia]

Nhân gian lại là một năm xuân.

“Hôm nay kể bí văn.” Lão giả vuốt râu, gõ kinh đường mộc*: “Lại nói 500 năm trước, Chu Quốc rơi một trận tuyết quái dị, khi đó Hoàng đế cũng không phải là bất luận một vị nào trên sách sử. Mà là một Phong Hoàng tại vị rất ngắn, sau lại một mồi lửa đốt các sách sử có liên quan đến hãn.”

* Kinh đường mộc (惊堂木): Một miếng gỗ cứng hình chữ nhật có các góc và cạnh. Người dùng kẹp nó bằng ngón giữa, nhấc nhẹ lên, sau đó dừng lại trên không, rồi rơi mạnh xuống. Nó cũng được sử dụng bởi các quan chức quận trong thời cổ đại, nó được sử dụng để răn đe tù nhân bằng cách giơ lên và vỗ vào bàn, đôi khi nó cũng được sử dụng để thông hơi, để mọi người trong hội trường chờ đợi và yên tĩnh (theo baidu)

“Quá khứ của hãn tan thành tro tàn, để lại cho thế nhân chỉ còn tưởng tượng xa vời, có người nói, hãn từng yêu một vị Diệp thị phu nhân độc nhất vô nhị, từng chinh chiến mấy nước chỉ vì tiếp vị phu nhân kia về bên người.”

“Cũng có người nói, sinh mệnh hãn xuất hiện một nữ tử không biết tên họ. Nàng không có phong vị, không biết tên họ là gì, chỉ biết sau trận tuyết lớn kia của Chu Quốc, không ai gặp lại nàng.”

Dưới đài có người ồn ào: “Vị quân chủ kia nhất định là yêu Diệp phu nhân, nếu không sao ngay cả phong vị cũng không cho nữ tử kia?”

Lão giả không phủ nhận khách nghe, cười nói: “Các vị nghe lão hủ nói tiếp. 500 năm trước, triều đại của Phong Hoàng tuy có chiến loạn, nhưng hãn uy hiếp bát phương, theo lý cuối cùng sẽ nhất thống thiên hạ. Chính là không bao lâu, hãn chợt biến mất ở thế giới này.”

“Có người nói, hãn làm một người bình thường chết già ở phàm trần, cũng có người nói, nhóm kiếm khách thảo phạt bạo quân giết hãn. Nhưng...còn có người phỏng đoán, người nọ đi qua Sông Quỷ Khóc ở Minh giới trong truyền thuyết.”

Vừa nghe ba chữ “Sông Quỷ Khóc”, phía dưới lập tức có người nói: “Lão già thúi, suốt ngày nói lời vô ích, sao sẽ có người đi Sông Quỷ Khóc! Mọi người đều biết đó là chỗ căn nuốt linh hồn phạm nhân, Phong Hoàng đi tìm chết sao? Cái gì Chu Quốc 500 năm trước, trên sử sách không có Phong Hoàng, không chừng ngay cả người này cũng không tồn tại. Các người nói, ta nói có đúng hay không?”

Lời vừa nói ra, lập tức không ít người phụ họa: “Không sai.”

“Luôn nói những chuyện cũ không thú vị làm gì, có bản lĩnh thì nói một chút tiên môn mở rộng ra, nói tin tức thu đệ tử!”

“Đúng vậy, không nói Tiên giới, nói Yêu giới cùng Ma giới cũng được.”

Lão giả lắc đầu.

Từ xưa phạm nhân luôn hướng đến tu tiên, cho dù người đó không có linh căn, không vào được tiên đạo. Cũng vĩnh viễn tò mò với yêu ma tinh quái, nhưng nếu có yêu ma tác loạn, mỗi người lại cảm thấy bất an.

Chuyện xưa cũng đã thành quá khứ, quần chúng đã sớm tản đi từ lâu, lão giả cũng không nói lại đoạn chuyện cũ này.

Rốt cuộc ngay cả ông cũng không biết được chân tướng 500 năm trước là như thế nào.

“Thế gian có ngũ giới, Thần, Tiên, Phạm trần, Yêu ma, Minh giới. Chư thần sớm đã ngã xuống, yêu ma chỉ làm chuyện tàn nhẫn không cần nhiều lời, vậy hôm nay nói thi đấu tiên môn lệ thường trăm năm. Các vị đoán xem, lần này hoa rơi nhà ai?”

“Còn phải nói sao, đương nhiên là đệ nhất tiên môn Hành Dương tông!”

...

Lầu nghe sách lại lần nữa náo nhiệt lên.

Góc lầu hai, nữ tử áo xanh khinh thường mà chép miệng.

“Khó mà nói chắc được, năm nay Hành Dương tông tham gia thi đấu đều là chút đệ tử mới, cho rằng người nào cũng đều yêu nghiệt như Công Dã Tịch vậy sao, ngăn ngùn ba mươi năm đã đột phá Kim Đan tiến vào trung kỳ Nguyên Anh sao? Xem muội lần này không đánh bọn họ đến hoa rơi nước chảy!”

Dăng Trang ở một bên mặc cùng màu áo xanh đầu đầu nói: “Sư muội, sư phụ nói, lần này dẫn người đi Hành Dương là vì đến Cù Huyền tiên tôn học nghệ. Muội nghe đủ chuyện phàm trần thú vị, chúng ta nhanh chóng ngự kiếm đến Hành Dương tông, đi muện khó tránh khỏi thất lễ.”

Nữ tử áo xanh hừ hừ, biết cấp bách, đành phải theo nam tử đứng dậy, cùng hội hợp sư môn.

Môn phái của bọn họ gọi là “Xích Tiêu tông”, lấy gấm xanh làm y phục, nữ đệ tử dùng trâm cài hình giọt nước. Tổ sư khai tông từng là đệ tử của bán thân Minh Dạ ở tiên vực Thượng Thanh.

Thượng Thanh truyền thừa không ít, thế cho nên Xích Tiêu tông là đại tiên môn thứ hai dưới Hành Dương.

“Sâm sư muội, cần sư huynh đưa muội đi?”

Sâm Mịch Tuyên cũng không quay đầu lại đã ngự kiếm rời đi. Nhìn bóng dáng Sâm Mịch Tuyên, Dăng Trang lộ ra cười khổ.

Sâm sư muội xác thật có tư cách ngạo khí, năm nay nàng ta chưa một trăm tuổi đã là trung kỳ Kim Đan, lại làm nữ nhi của chưởng môn Xích Tiêu tông, thân phận nàng ta cao quý, mỹ lệ động lòng người.

Chẳng qua tính tình này thật sự làm người khác không chịu đựng nổi.

Không biết Hành Dương tông có thể tiếp nhận sư muội hay không, nghe nói chưởng môn Hành Dương cũng có một vị hòn ngọc quý trên tay, được toàn sư môn sùng ái, không biết sư muội có thể ở chung hòa hợp với nàng hay không?

~Hết chương 77~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78: Vô Tình Đạo

Chap 78: VÔ TÌNH ĐẠO

Trời đã hoàng hôn, nàng tỉnh lại.

Trường Trạch Tiên Sơn cô liêu, lạnh lẽo, trăm năm hiếm khi có người đặt chân đến, quanh năm tuyết rơi đậu trên lông mi nàng.

Hồ Thiên Trì, sương mù lượn lờ, kim sắc ngô đồng diệp được linh lực tạo thành một mặt gương xinh đẹp.

Nàng hậu tri hậu giác giật giật ngón tay, lông mi run rẩy. Đập vào mắt là một thế giới trắng toát mờ mịt, nàng cảm thấy có chút đau, theo bản năng đề lên nơi phát ra đau đớn —— là trái tim.

Nước mắt rơi vào nước Thiên Trì, gợn những cơn sóng nhẹ nhẹ.

Che trời lấp đất chua xót cùng khổ sở, tại đây một khắc, rốt cuộc thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Tô Tô cũng không nghĩ tới chính mình còn có thể tỉnh lại.

Nàng nhớ lại ngày đó cầu chết quyết tâm nhảy xuống thành lầu, đem tiên hồn thể chấp, rớt vào trong cửa thiên Câu Ngọc, thiên lô tiến vào Câu Ngọc, biến thành hừng hực nghiệp hỏa, đem nàng đốt cháy hầu như không còn sót lại vết tích gì.

Nàng bên tai nghe thấy Câu Ngọc vỡ vụn trong thanh âm nóng chảy, cho rằng chính mình cũng như Câu Ngọc giống nhau, đều đã biến mất ở thế gian.

Tô Tô chìm trong nghiệp hỏa, thấy dưới thành lâu có kẻ vội vàng chạy tới.

Hắn chạy nhanh như vậy, là sau khi sinh ra Tình Ti, chạy tới để đón Diệp Băng Thường sao? Nhân gian kia một trăng tuyết lớn, nàng trước mắt một mảnh mơ hồ, nắm lấy Câu Ngọc, Câu Ngọc trước mắt nàng hóa thành tro tàn.

Tô Tô khi đó tưởng: Nếu có thể tồn tại, ai lại tưởng ở trong Nghiệp Hỏa thống khổ mà chết đi đâu?

Mỗi một tắc da thịt đều đau, tiên hồn như là bị bóp nát, nàng ngã vào nghiệp hỏa.

Lại chẳng muốn nhìn hắn một lần.

Nhân gian hơn bảy trăm ngày đêm, mỗi khi hồi tưởng lại, mặc dù không muốn nghĩ đến Đạm Đài Tẫn, song hắn vẫn cơ hồ thuộc về ký ức của nàng.

Cả đời phàm nhân, quá chua xót.

Hắn thêu lên chiếc khăn voan chân thành tha thiết cảm tình, song lại giết chết huynh trưởng của nàng, vứt bỏ tổ mẫu của nàng, khống chế nàng giết người, khiến nàng chìm trong bóng tối vĩnh viễn.

Nàng không thể cứu ca ca trở về, không còn có thể nhìn thấy tổ mẫu, máu của Tiêu Lãm nóng hôi bắn tung tóe trong tay nàng, hại nàng đau đớn sống không bằng chết. Nàng không phụ tam giới chúng sinh, chỉ phụ chính bản thân mình, thực xin lỗi Diệp Tịch Vụ.

Từ ngày Tô Tô sinh ra từ linh thai, xưa nay chưa từng nằm mơ.

Khi ấy lần đầu tiên nàng vô cùng khát vọng, thoáng chốc hơn bảy trăm cái ngày đêm trôi qua cuối cùng cũng chỉ là một hồi ác mộng. Ác mộng kết

thúc, nàng ở Trường Trạch Sơn, bên người có vô số gương mặt quen thuộc.

Đã từng cùng đồng cam cộng khổ, chẳng sợ tam giới yêu ma quỷ quái hoành hành, ngày nàng bị nhốt ở trên Tiên Sơn, trong mắt vẫn như cũ mang một tia khát vọng, cùng Câu Ngọc nhìn ra xa nhân gian.

Câu Ngọc đã chết thật rồi.

Nàng nước mắt mơ hồ nhìn Câu Ngọc tiêu tán, nó giống như trên đời bất luận là cái gì cũng không hề chớp nhẹ mắt, ôn nhu bên nàng, không một tiếng động.

Câu Ngọc từng nói, nó chỉ là một cục đá Thượng Cổ vô dụng, tồn tại chứng kiến vô số thần linh vĩ đại ngã xuống.

Chỉ một mình nó, chịu đựng Hồng Hoang, chịu đựng trời đất biến đổi, nhân gian biến cả luân chuyển, cuối cùng thì đi theo mẫu thân của nàng, cùng nàng làm bạn mà lớn lên.

Nó nói chính mình không cần gì cả, chỉ mong muốn duy nhất một điều đó chính là được sống. Nhưng đến cuối cùng, là nàng không tốt, liên lụy đến nó, cũng mất đi nó.

"Tắc Trạch, đại ca, tổ mẫu, Tiêu Lãm, Câu Ngọc....."

Tiên hồn nàng trong nghiệp hỏa dằng dằng trở nên trong suốt, đúng là ác mộng, nhưng cũng đáng đời.

.....

Nàng khi đó chỉ nghĩ cầu Thiên Đạo đời đời kiếp kiếp, cho dù có bị hắc ám bao phủ, cũng không bao giờ nhìn thấy Đạm Đài Tẫn.

Hoặc là, có thể làm cho nàng..... được nhìn Trường Trạch Sơn lần cuối sao?

Giờ phút này, Trường Trạch tuyết bay lá tả, đẹp tựa một bức tranh.

Đôi mắt đen láy của Tô Tô lăm lăm nước mắt —— đây là, về nhà sao?

Bạch y Tiên Quân chậm rãi đi trong rừng ngô đồng, bên hông hẳn có một khối bích ngọc màu sắc thông thấu oánh nhuận, phía trên buộc lại bằng sợi dây màu xanh. Áo phát ánh ngọc, thần sắc bình thản.

Phía sau hẳn là một thiếu niên đang xụ mặt.

Công Dã Tịch Vô dặn dò nói: "Phù Nhai, gặp lại muội ấy, đừng có hỏi Lê Tô Tô về chuyện cũ, nếu không muội ấy sẽ tức giận đấy."

Thấy thiếu niên không nói, Công Dã Tịch Vô buồn cười nói: "Muội ấy nhiều lần đều nói không phải, người lại tức giận. Lần trước lúc cùng người so tài, người còn cắt xiêm y mà muội ấy thích nhất, muội ấy ngồi cạnh Thiên Trì khổ sở hồi lâu, ở trong ao nghe Linh Ngư giảng hòa, muốn cùng sư tôn cáo trạng. Nhưng cho tới hiện tại muội ấy cũng chưa chấp nhận giảng hòa. Sư muội lần này bế quan khá lâu, chắc sau này cũng không thù gì người nữa, vậy nên chớ chọc muội ấy tức giận."

Thiếu niên mím miệng, nói: "Được."

Công Dã Tịch Vô chợt nhớ tới cái gì, trong ánh mắt mang lên một tia bất đắc dĩ và ảm áp.

"Sư muội còn nhỏ, phải quan tâm hơn chút."

Thanh âm của bọn họ từ xa đến gần, Tô Tô kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy tiên sơn tuyết trắng, lượn lờ sương mù đặng sau, cây ngô đồng che trời, trong thế giới rực lửa, hai gương mặt quen thuộc, lặng lẽ lọt vào tầm mắt của nàng.

Năm trăm năm thời không ác mộng giật mình bừng tỉnh, nàng hoảng hốt mà nhìn xa xa thấy Công Dã Tịch Vô cùng Nguyệt Phù Nhai đi tới.

Tiếng gió khê bên tai xao động, Công Dã Tịch Vô còn không kịp phản ứng, một thân thể mềm mại đã đâm vào lòng ngực mình.

Công Dã Tịch Vô ngăn người, bên tai ửng đỏ, thấp khụ một tiếng: "Sư muội?"

Nguyệt Phù Nhai ở cạnh đó cũng dừng một chút, nhìn từ phía bế quan ra tới sư tỷ.

Nam nữ thụ thụ bất thân, nghĩ đến Lê Tô Tô không còn là tiểu nữ búi tóc nhỏ nhắn nữa, Công Dã Tịch Vô nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

Thiếu nữ váy xanh lam nhạt lại càng ôm chặt lấy vòng eo hẵn, nước mắt chảy thấm vào vạt áo hẵn.

"Huynh còn sống..... Thật tốt....."

Công Dã Tịch Vô tuy rằng không rõ đã xảy ra cái gì, nhưng thấy sư muội hằng ngày hoạt bát năng động đang ở trước mặt hẵn khóc, hẵn nâng tay lên rồi nhẹ nhàng buông, vỗ vỗ lưng nàng. bao dung mà ôn nhu nói: "Được rồi, sư muội đừng khóc."

Nguyệt Phù Nhai thấy sư tỷ xinh đẹp mắt đỏ lên như con thỏ bị ủy khuất thì trầm mặc một lát, lúng ta lúng túng từ túi Càn Khôn lấy ra một tiên váy màu tím.

"Sư tỷ, là ta sai rồi, lần trước đã cắt váy của tỷ. Ta cũng đã tìm một chiếc váy giống như đúc để tạ tội, tỷ muốn xem không?"

Tô Tô quay đầu nhìn, thấy Phù Nhai trong trí nhớ.

Đôi mắt trong sáng, thuần khiết mang theo vài phần lo lắng nhìn nàng.

Cùng tiểu sư đệ trong trí nhớ không sai chút nào.

Công Dã Tịch Vô tim đập vang ở bên tai nàng, năm trăm năm trước chưa xót cùng tuyệt vọng đã đi xa, nàng trước mắt hết thấy sáng ngời, ấm áp, sắc thái lộng lẫy.

Tô Tô cảm thụ thời khắc khó mà hình dung này, vốn dĩ tưởng rằng hết thấy đã hóa thành hư vô, trên đời này sẽ không còn dấu vết của nàng nữa. Chính là nàng từ trong nghiệp hỏa mở to mắt, phát hiện cuối cùng đã về nhà.

Sư huynh còn sống, nàng có chỗ quan tâm, có phải tất cả đều còn sống?

Năm trăm năm trước một lần ở nhân gian, nàng rút Tà Cốt của Đạm Đài Tân, có phải đã thành công rồi không?

Tô Tô ngẩng đầu, bầu trời trong vắt, trong xanh như vừa được gột rửa

Người đã mất đi lại sống sờ sờ đứng ngay trước mắt mình.

Nàng đã thay đổi mọi thứ từ năm trăm năm trước, tất cả bi kịch cuối cùng cũng không xảy ra.

Nàng về nhà rồi.

Tĩnh đây, khí trời ấm áp, mùa xuân trăm hoa nở rộ.

*

Hành Dương Tông nhất bảo bối tiểu tiên tử bế quan ra đã truyền ra tin tức, cơ hồ làm cho cả môn phái oanh động.

Lăng Nghiêu sớm chờ ở dưới chân núi, lấy Thủy Kính chỉnh trang lại trang phục của mình.

Huynh đệ bên cạnh trêu đùa: "Lãng sư thúc, đừng sửa nữa, người đã sửa tận tám mươi ba lần rồi."

"Đúng vậy, kéo tiểu Tô Tô thấy người sẽ chạy mất đấy."

"Trên tay Lãng sư thúc là cái gì vậy? A, Vạn Tượng Liên, sư thúc, người hái cho tiểu Tô Tô không sợ bị Tổ sư thúc truy sát sao?"

Trong đám người tuần lãng nam tử cười xán lạn một tiếng, không quan tâm chút nào đến lời trêu chọc của đồng môn, ngược lại còn nói lại: "Cái gì mà tiểu Tô Tô. Luận đến thân phận, nàng chính là cô cô của các người đấy!"

Nếu không phải chương môn Cù Huyền Tử không cho hẳn lên Trường Trạch quấy rầy Tô Tô tu luyện, hẳn đã sớm ngự kiếm lên rồi.

Vừa lúc Tô Tô ngự kiếm xuống liền trông thấy cảnh tượng như vậy.

Một đồng môn xuyên qua đám người đệ tử, cao hứng mà hướng nàng phất tay: "Tô Tô!"

"Tiểu Dục Linh!"

Tô Tô lúc sinh ra có đạo hào phong Dục Linh, ý vì "Chung linh dục tú".

Nữ đệ tử cũng tràn đầy phấn khởi nói: "Muội xuất quan, mau đến nhìn xem sư tỷ đem đến cho muội lễ vật gì đây."

Tô Tô thu tiên kiếm, chẳng mấy chốc đã bị mọi người vây quanh.

Nàng cúi đầu, trong lòng ngực đã chất đầy bảo vật.

"Tiểu Tô Tô, đây là ta lần trước đi Bồng Lai, mang về cho muội viên trân châu, chúc mừng muội tu vi tinh tiến."

"Đây là đường hồ lô ta tặng cho muội, tiểu Tô Tô không phải đã đi qua nhân gian sao? Nắm thử xem."

"Sư muội nhìn xem, tặng cho muội một cái đuôi của mộng thú! Dùng để phòng thân."

Thậm chí trong ngực nàng còn có một đóa Vạn Tượng hoa nở rộ.

Vạn Tượng hoa có thể cản ba lần lôi kiếp, là bảo vật khó có được, Thanh Vô sư thúc đã nuôi tận hai trăm năm.

Tô Tô ngược lên, nhìn đồng môn trước mắt, bọn họ đa phần..... đều đã chết ở nơi này sau một năm ma thần xuất thế cùng với yêu vật trong tay, hiện giờ mọi người đều còn sống.

Năm trăm năm sau, nàng rời đi. Bởi vì nàng mang đến sự thay đổi, bọn họ mới còn sống cả.

Tô Tô nhìn thấy Lăng Nghiêu, nhin không được nở nụ cười.

Lần đầu tiên nàng không cảm thấy kinh sợ người này, nhẹ giọng kêu: "Lăng sư huynh."

Không phải Diệp Tịch Vụ... Nàng là Lê Tô Tô.

Tuy rằng không biết vì cái gì một lần nữa sống dậy, nhưng nàng cảm nhận được sự ấm áp cùng suối sướng chưa từng có trước nay.

Mọi người vây quanh nàng, nói nàng biết Hành Dương gần đây rất nóng nực.

Tiên sơn chót vót, vô số đình đài lầu các, treo lơ lửng giữa không trung.

Nguyên lai không bị yêu ma áp chế Hành Dương, cường đại như vậy mà tốt đẹp.

Tô Tô quay đầu, thấy chính mình năm đó ở nơi này học ngự kiếm, nàng khi còn bé lần đầu tiên học thuật pháp ở đại điện, còn có nhóm đệ tử lớn hơn học tập kiếm ở sân bãi.

Tô Tô dừng chân một chút rồi bước lên Tu Tâm Thang vịn bước.

Công Dã Tịch Vô ôn hòa mở miệng nói: "Sư muội, muội mới từ thế gian trở về đã đi Tu Tâm Thang, muội không cần....."

Thiếu nữ ngoạn đầu nhìn lại, đôi môi nhợt nhạt ý cười.

Giữa mày nàng có một chút hỏa hồng chu sa, bước lên Tu Tâm Thang kia một cái chớp mắt, vịn cầu thang ẩn hiện giọt nước. Dưới chân nàng túc hạ thành từng đóa từng đóa nở hoa trong suốt.

Công Dã Tịch Vô nhìn nàng, không nói gì nữa.

Sư muội trong lòng, hình như có thêm gì đó? Nàng ở nơi không có bọn họ, như là lặng yên trưởng thành.

Nguyệt Phù Nhai ôm kiếm, nhìn thiếu nữ bóng dáng biến mất ở Tu Tâm Thang, há miệng thở dốc, nhớ tới Công Dã Tịch Vô dặn dò, hẩn lại an tĩnh lại.

Ngần ấy năm, là hẩn không từ bỏ.

Lê sư tỷ cùng người kia, chỉ là cùng tên họ thôi.

Một tiểu tiên nữ Tiên giới mới thành niên, cùng với người năm trăm năm trước có liên hệ gì với nhau đâu?

Vịn cầu thang tấy đi nội tâm hoảng hốt cùng cháy bỏng.

Từng bước một, Tô Tô rốt cuộc cảm thấy năm trăm năm quá khứ đã xa vời, thanh y Tiên Tôn xoay người.

"Cha!" Nàng chạy tới.

Cù Huyền Tử sờ sờ nàng, hấn rử mắt, nhìn hai mắt nàng nước mắt lưng tròng, nhẹ thở dài một tiếng.

"Bế quan thôi sao khổ sở như vậy, ai khi dễ Tô Tô à?"

Tô Tô ghen ngào.

Thời điểm nàng hồn phi phách tán, đều chưa từng yếu ớt như vậy. Bản thân như vậy thật kỳ quái, khi ở bên những kẻ không quan tâm mình, có thể phủ một lớp chiến giáp cứng rắn nhất, song úc gặp được người yêu thương mình, chiến giáp sẽ chậm rãi bị bong ra từng mảng.

Như là một con thú nhỏ mang nhiều vết thương trở về, tất cả khổ sở cuối cùng cũng có người để giải bày.

Cù Huyền Tử nói: "Cha nhìn xem con tu vi như thế nào."

Y ý bảo Tô Tô nắm tay để lên Thử Linh Thạch.

Tô Tô chớp mắt do dự, nàng ở trong thân thể mình tỉnh lại, nhưng không xác định được hiện giờ tu vi rốt cuộc như thế nào.

Đối mặt Cù Huyền Tử, nàng dĩ nhiên có vài phần khẩn trương..

Sau một lúc lâu, Tô Tô tay để tay lên. Thử Linh Thạch chợt lóe, xuất hiện hào quang màu xanh lục.

Cù Huyền Tử nhíu mày.

Cảnh giới phân bảy tầng, lần lượt là: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Độ Kiếp, Đại Thừa. Cao hơn nữa chính là thành Thần.

Mỗi cảnh giới lại chia làm ba tiểu cảnh giới tiền, trung, hậu.

Màu xanh nhạt quang, chứng tỏ đang ở cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

"Con..." Nàng há miệng thở dốc, không thể nói lên lời. Tô Tô nhớ rõ, bản thân mình năm trăm năm trước đã là bậc Kim Đan trung kỳ, mà hiện tại nàng chỉ là bậc Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí dường như còn muốn lùi về cảnh giới Trúc Cơ tiền kỳ.

Tại sao lại như vậy?

Cù Huyền Tử không để lộ ra chút thất vọng nào, ngón tay nhẹ điểm ở giữa mày nàng, một lát sau, y mở mắt ra, trong mắt mang ánh lên vẻ phức tạp.

"Tô Tô, con..... niết bàn rồi?"

Tô Tô ngược mắt nhìn Cù Huyền Tử, hẩn nhìn qua cũng không kinh ngạc.

"Cha?"

Cù Huyền Tử nói: "Đừng sợ, thời điểm mà con sinh ra, ta liền biết có ngày này, cha không biết con đã đi đâu, phải trải qua những gì."

Y vỗ vỗ đệm hương bồ bên người, ý bảo Tô Tô ngồi.

Tô Tô ngồi xuống bên cạnh y.

Cù Huyền Tử ánh mắt ôn hòa: "Cha rất ít cùng con tâm sự về mẫu thân con, nàng..... cũng không quá hy vọng ta ở trước mặt con nhắc tới nàng, cũng hy vọng con vĩnh viễn là một tiểu cô nương bình thường. Chỉ là, huyết mạch của con cuối cùng cũng đã thức tỉnh rồi

Tô Tô kỳ thật đã có dự cảm: "Là Phượng Hoàng sao?"

Cù Huyền Tử gật đầu.

Thượng Cổ thần linh huyết mạch, cũng chỉ khi có huyết mạch này mới có thể ở trong nghiệp hỏa mà trọng sinh. Đôi mắt Tô Tô rũ xuống, Câu Ngọc đã sớm biết, cho nên nó hao phí linh lực đã tiết kiệm bấy lâu nay chỉ để một ngày nào đó có thể dùng linh lực của nó để đưa nàng về nhà.

Nó làm được, rồi cũng vĩnh viễn biến mất ở thế gian này.

Một bàn tay dịu dàng vỗ vỗ bả vai nàng.

"Huyết mạch thức tỉnh, tương lai con phải tu đạo." Cù Huyền Tử nói, trong lòng y đầy cảm giác tiếc nuối, tình nguyện mong Tô Tô vĩnh viễn không lớn.

"Tô Tô, nhìn Linh Đài xem."

Nghe y nhắc, Tô Tô chú ý tới Linh Đài của mình đang rơi thứ gì đó trông như hình giọt nước màu trắng xóa.

Thứ đồ chỉ nhỏ bằng một móng tay cái, nhìn quá yếu đuối nhỏ bé.

"Đó là cái gì?" Tô Tô hỏi.

Cù Huyền Tử nói: "Thượng Cổ Vô Tình đạo."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 79: Ngượng Ngùng

Chap 79: NGƯỢNG NGÙNG

Thượng cổ Vô Tình đạo, thần đạo thuần túy nhất thiên cổ.

Tam giới cùng tu tiên, từ Tiên Ma đến Thần, không ngừng chống nổi lôi kiếp, mới có thể đột phá từng cảnh giới, cuối cùng thành Thần.

Nhưng, thượng cổ Vô Tình đạo lại không phải là như thế, nó tồn tại ở bên trong thượng cổ Chân Thần lớn đạo pháp tắc.

Vạn vật sinh linh sinh ra liền sở hữu tình ti, người có tình ti, đạo tâm rất khó một mực thuần túy. Đại đạo nhiều, không độ được tình kiếp liền vẫn sẽ thất bại, mặc dù có người giết vợ giết con để chứng đạo, dù thế ngàn vạn năm không có người nào nhờ vậy thành thần.

Bản thân Vô tình đạo lại là ngoại lệ duy nhất, người tu hành không cần độ kiếp, tu vi vẫn tiến triển cực nhanh.

Thành Thần sẽ chỉ cần trăm năm.

Chỉ có Phượng Hoàng sau khi niết bàn mới có thể nhân họa đắc phúc, có thể tu luyện Vô Tình đạo. Phương thức tu luyện dù có khác, bản thân cũng cảm thấy Vô Tình đạo thích hợp với nàng.

Cù Huyền Tử êm tai nói: "Đại đạo vốn là vô tình, vốn đối với vạn vật lại hữu tình. Tu Vô Tình đạo là cách nhanh nhất thành Thần, lại không phải chịu Thiên Lôi gia thân khổ sở. Nhưng Tô Tô, nếu như con tu Vô Tình đạo, con sẽ không còn có thể trải nghiệm được mùi vị của yêu một người như thế nào."

Con sẽ đối với chúng sinh hữu tình, nhưng lại không vì bất cứ người nào trên thế gian này mà động tâm.

Ngón tay Tô Tô có chút giật giật, trong mắt có một lát thất thần. Nếu như vậy, những quá khứ kia, đều sẽ từ từ biến mất phải không?

Nàng vẫn có thể cảm nhận được hết thấy tình cảm tốt đẹp, duy chỉ có đoạn tình cảm nhân gian kia sẽ dần nhạt nhòa. Đây chẳng phải là điều mà nàng vẫn hằng mong muốn sao?

"Tô Tô, con lựa chọn nó sao?"

Nàng vốn là muốn quên thật sạch sẽ.

Cho dù có không quên, cũng là không muốn nghĩ đến nữa.

Tô Tô quay đầu nhìn Cù Huyền Tử, nhẹ gật đầu.

Nàng sẽ tu Vô Tình đạo.

Tình yêu nam nữ, vốn là thứ hư ảo nhất trần đời. Nàng đã từng không dám, song lại không thể nhịn được mà động tâm, thời điểm nàng nhận ra thì nàng đã bị buộc phải giết Đạm Đài Tần.

Bị lợi dụng, bị cầm tù, bị từ bỏ. . .

Vậy thì tu luyện Vô tình đạo, lại có cái gì không tốt đâu?

Lúc Cù Huyền Tử từ trong điện đi ra, một bóng lưng màu trắng thẳng tắp đang chờ nàng.

"Phù Nhai." Nàng vỗ vỗ đầu vai hảnh, cười gọi.

Thiếu niên quay đầu lại, nghiêm nhiên là Nguyệt Phù Nhai.

Hắn ngày bình thường từ trước đến nay cũng nhắc, duy chỉ có lúc đối mặt nàng, không khỏi có một tia ngỡ ngàng: "Tỷ còn giận ta sao?"

"Tại sao ta lại giận đệ?" Dừng một chút, Tô Tô lục trong trí nhớ tìm được nguyên do.

"Đệ nghĩ ta biến thành một người khác ư?"

Cũng coi như trùng hợp, trong trí nhớ lúc Phù Nhai còn chưa bước vào Tiên Đạo, dĩ nhiên cũng có người gọi nàng là Lê Tô Tô.

Nguyệt Phù Nhai gật đầu.

Tô Tô cong mắt: "Không giận."

Thiếu nữ áo trắng đôi mắt trong vắt, tà váy dài lượn lờ trên mặt đất, chu sa trên mi tâm rực đỏ như lửa, gió đung đưa làm Thúy Ngọc Linh Đang, Đinh Đinh bên hông nàng rung động.

Nguyệt Phù Nhai đã sớm nhận thấy nàng vô cùng đẹp, thời điểm nàng còn chưa trưởng thành, dung mạo cũng đã khiến các đồng môn phải bàn tán, trong lòng vẫn nổi tương tư. Nhưng lần đầu tiên rung động trước vẻ đẹp của nàng, lại là giờ phút này

Hắn nhin không được quay đầu đi chỗ khác, tránh đi ánh mắt của nàng.

Không thể.

Hắn đè nén nhịp tim đang rối loạn, rất sớm trước kia, thời điểm mới biết yêu, hắn vừa gặp đã thích một người. Người đó cũng hắn chạy khỏi vực sâu, hắn cùng nàng hẹn sẽ gặp nhau khi thành Thần.

Sự tỷ với nàng ấy chỉ là cùng tên, hắn không thể nào dao động được.

Tu sĩ áo trắng xụ mặt, ngự kiếm đi về hước đỉnh núi.

*

Tô Tô trước kia thích ở tại Trường Trạch tiên sơn, Trường Trạch yên tĩnh, lại là ngọn núi cao nhất Hành Dương tiên cảnh, còn có Ngô Đồng Mộc làm cho nàng cảm thấy thân thuộc.

Có thể lần này trở về, Trường Trạch sơn có nhiều người khiến nàng nhớ lại chuyện cũ, thế nên nàng chọn không đến Trường Trạch, ngược lại đến một nơi khi còn bé từng học nghệ.

Ở giữa rừng trúc hoa nở rộ, gọi là Trúc Hoa gian.

Tô Tô bắt đầu học hiểu thấu đáo Vô tình đạo.

Nàng từ này "bế quan ra", cơ hồ mỗi ngày đều có người tìm đến nàng, có khi mang đến đồ ăn ngon, khi thì mang đến thú chơi vui.

Trúc Hoa gian cách đó không xa là nơi chào hỏi khách nhân ở Hành Dương tiên cảnh, gần nhất Tô Tô luôn luôn trông thấy hào quang lấp lóe, có vẻ khách xá có đang có rất nhiều người vào.

Tô Tô nhìn sư tỷ của nàng, hỏi.

"Hành Dương tông có đại sự gì sao?"

Sư tỷ cười liếc nàng một chút: "Muội nha, cuộc thi đấu ở Tiên giới muội cũng quên rồi sao?"

Tô Tô liền giật mình.

Hiện tại đang có cuộc thi đấu trăm năm sao?

Trong kí ức của nào, yêu ma hoành hành, Tiên giới để kéo dài hơi tàn phải ở dưới mặt đất quanh năm không thấy ánh sáng, tu luyện cực kỳ.

Cuộc thi đấu trăm năm một lần ở Tiên môn, càng đã sớm không lại cử hành lại nữa.

Các Tiên Nhân phân tán mới có thể có nhiều cơ hội sống sót.

Vậy mà bây giờ, cuộc thi ở Tiên môn lại tiếp tục kéo dài, làm cho bên trên danh hào môn phái đều tụ tập ở Hành Dương tông.

Tô Tô trước kia có nghe Câu Ngọc nói qua.

Tiên môn thi đấu được lưu lại mấy ngàn năm, có hai nguyên nhân:

Một, đệ tử tham gia thi đấu đều từ tu vi Nguyên Anh trở xuống, cứ như vậy, cơ hồ đều là tiên tử Tiên Quân trong tông môn tuổi trẻ dị bẩm thiên phú tham gia. Các đại môn phái luận bàn tương hỗ lẫn nhau, tìm cách đối kháng yêu ma họa thế.

Thứ hai, mỗi lần Tiên môn thi đấu, người thắng sau cùng sẽ có được bảo vật. Bảo vật phẩm chất thấp nhất cũng là Linh khí quý giá, thậm chí có khi xuất hiện Tiên Khí, hoặc là cực phẩm đan dược, tất cả đều cầu cũng khó mà có được.

Thi đấu thắng, chưa nói đến làm vẻ vang môn phái của mình, mà còn vì chính mình nữa.

"Đúng." Tiên tử sư tỷ cười nói, "Bảo vật trong lần so tài này là đèn An Hồn trong truyền thuyết!"

"Đèn An Hồn." Tô Tô thấp giọng lặp lại một lần nữa. Là đèn An Hồn trong truyền thuyết có thể tìm lại hồn phách sao?

Tiên tử nói: "Hai lần trước tiên môn thi đấu, Công Dã sư huynh nổi tiếng tam giới, kinh tài tuyệt diệu. Chỉ bất quá cuộc thi lần này sư huynh của

muội sẽ không tham gia, hẳn đã đột phá Kim Đan, tu vi đến Nguyên Anh. Người cùng Phù Nhai, ngược lại có thể đi thử một chút."

Rất nhiều tông môn trưởng lão tu vi cũng đã vượt qua Nguyên Anh, toàn là những bậc kỳ tài, thực sự khiến người ta ghen tị.

Theo lời của sư tỷ, Tô Tô mới chú ý, phát hiện Hành Dương tiên cảnh quả nhiên mười phần náo nhiệt.

Lần so tài này tiến hành bên trong Hành Dương tông, Hành Dương tông từ chưởng môn cho tới ngoại môn đệ tử, đều đối với lần này mười phần coi trọng. Một khi có chưởng môn hoặc trưởng lão mang theo môn hạ đệ tử trẻ tuổi tới, Hành Dương tông sẽ lập tức dàn xếp dẫn đường.

Tô Tô bắt đầu tu luyện Vô Tình đạo, đương nhiên sẽ không tham gia tỷ thí như vậy.

Ngược lại, một đêm nọ, ngoài phòng nàng có một thiếu niên đang ôm kiếm ngồi dưới ánh trăng.

Thiếu niên nắm chặt linh kiếm, liếc nhìn nàng một cái.

"Mọi người nói tỷ xuất quan đi chuẩn bị lễ vật, còn đệ đi thi thăng đèn An Hồn cho tỷ."

Tô Tô chống cằm, cười nhẹ nhàng qua cửa sổ nhìn hẳn.

"Tốt, Phù Nhai cố lên!"

Nguyệt Phù Nhai nhấp môi, không để ý tới nàng mang theo ý cười ẩn ẩn ở mắt, ngự kiếm đi.

Tô Tô nhìn hẳn trịnh trọng như vậy, có phần có chút buồn cười.

Phù Nhai. . Thật sự là không khỏi làm cho nàng có cảm giác quen thuộc, nhưng đáng tiếc nàng không biết loại cảm giác này từ đâu mà tới.

Nàng tin tưởng thực lực của Phù Nhai, tiểu sư đệ mặc dù không có thiên phú như Công Dã Tịch Vô, nhưng hẳn chăm chỉ cố gắng.

Nói không chừng tiểu sư đệ thật sự thắng được đèn An Hồn.

*

Danh sách so tài lúc đầu có tên Tô Tô.

Cù Huyền Tử biết nữ nhi sơ tu Vô Tình đạo, thần đạo vốn là vô cùng lợi hại, Tô Tô cần hiểu thấu đáo, cũng vì để tránh đối xử với người khác bất công, Cù Huyền Tử liền để trưởng lão đem tên Tô Tô xóa đi, để một tiêu bối tuổi trẻ khác tham gia.

Xích Tiêu tông bên này, Sầm Mịch Tuyên biết được thì không vui, mím chặt môi, nói: "Các người nói, Lê tiên tôn nữ nhi không tham gia, vậy là ta chỉ có thể so tài cùng mấy cái tiên môn tôm tép đó thôi sao?"

Nghe nàng ta gọi đệ tử khác là "tôm tép", Dăng Trang vội vàng thấp giọng nói: "Sư muội! Không thể nói như vậy."

Sầm Mịch Tuyên hừ một tiếng.

Dưới cái nhìn của nàng, nàng đến từ Thượng Thanh tiên cảnh, những người này thực không xứng cùng nàng so tài. Người có thể so tài với nàng chỉ có thể có xuất thân cao hơn, đó là Hành Dương tông chưởng môn nữ nhi.

Cù Huyền Tử tu vi cao thâm, Hành Dương tông lại từ trước đến nay lấy đạo tâm vững chắc nổi danh.

Xích Tiêu tông chưởng môn hi vọng Sầm Mịch Tuyền đến Hành Dương tiên cảnh tu tập đạo tâm, tôn Cù Huyền Tử làm vi sư. Cù Huyền Tử cũng không dễ dàng thu nhận đồ đệ, Sầm Mịch Tuyền nhân cơ hội này muốn thể hiện thực lực trước mặt vị Tiên tôn này.

Nàng trước khi đến đi cửu ngư nhĩ hồ đã tìm hiểu tin tức về Lê Tô Tô, nghĩ đến chuyện không dùng dung mạo và tu vi vượt trội để nghiên ép nàng, đột nhiên cảm thấy tụt hứng.

Dăng Trang thấy nàng ta tức giận, cẩn thận khuyên nhủ: "Đối thủ của sư muội, trừ mấy vị đệ tử Trùng Hư phái cùng Tồi Sơn tông, còn có một vị là đệ tử của Lê chưởng môn, cũng là Công Dã Tịch Vô sư đệ, tên là Nguyệt Phù Nhai. Nghe nói người này trẻ tuổi, tài nghệ lại không tồi, cũng là tu vi Kim Đan kỳ, sư muội phải bảo vệ tốt mình, không thể khinh địch."

"Sư đệ của Công Dã Tịch Vô?" Con người Sầm Mịch Tuyền đảo một vòng, cuối cùng có chút hứng thú, "Đó cũng là Lê Tô Tô sư đệ."

Nàng nắm chặt Tiên Khí trong tay, nhếch lên khóe môi.

"Không có Công Dã Tịch Vô cùng Lê Tô Tô, vị Nguyệt Phù Nhai này cũng tốt. Dăng sư huynh yên tâm, ta sẽ không thua."

Nếu nàng nói mình sẽ không thua, Dăng Trang sẽ không chút nghi ngờ.

Hắn nhìn chiếc roi trong tay Sầm Mịch Tuyền, là trung phẩm Tiên Khí. Tiên môn thi đấu mặc kệ đệ tử dùng vũ khí gì, quy tắc chỉ có chạm đến là thôi, không thể làm bị thương người khác.

Có vũ khí tốt cũng chỉ coi là một phần, quan trọng là thực lực bên trong.

Sầm Mịch Tuyền là có chuẩn bị mà đến, nàng tu vi vốn cũng không tệ, thêm trung phẩm Tiên Khí cùng linh đan sư phụ cho, hoàn toàn có thể nghĩ tới chức vô địch.

Nguyệt Phù Nhai kia thiên phú cao đến đâu, cũng so ra kém sư muội vài phần ưu thế.

Ngày thứ hai, cuộc chính thức bắt đầu.

Tô Tô nhìn thấy ở Trúc Hoa gian có một thân ảnh yêu kiều, cổ nhân mặt mày xinh đẹp, bộ dáng rất phong lưu, là Diêu Quang.

"Diêu Quang sư tỷ."

Diêu Quang thân mật giữ chặt nàng: "Tô Tô, hôm nay đừng tu luyện, đi xem thi đấu đi!"

Tô Tô cũng không muốn làm mất hứng, cười nhẹ nhàng đồng ý, theo Diêu Quang cùng nhau ngự kiếm.

Các trưởng lão của các đại tông phái cùng đệ tử ngồi vào vị trí theo thứ tự, một khối đàn mộc nhanh chóng xoay tròn, hóa thành một khối đất bằng rộng lớn. Chấp pháp trưởng lão Hành Dương tông hai tay kết ấn, ở bên trên bố trí kết giới. Tiên môn quá nhiều, chín sân bãi đồng thời mở ra, hai bên so tài sẽ ở trong thi đấu, các đệ tử còn lại sẽ ở lại quan sát, tránh bị trận pháp ngộ thương.

Diêu Quang nhìn Tô Tô đi trước, nhìn kỹ nàng một chút, lắc đầu đùa nói: "Khuôn mặt này của muội quá đa tình, nếu không che đi, có khi các đệ tử đều phải bỏ thi mà tới tìm muội đấy."

Tô Tô từ sau khi tu Vô Tình đạo, sớm đã không muốn khổ sở nữa. Nàng nghe theo Diêu Quang, từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc khăn mỏng che lên mặt, trong nháy mắt dung nhan của nàng trở nên mơ hồ.

Diêu Quang hài lòng gật đầu, nói: "Đi thôi."

Các nàng tới trễ, Tô Tô cũng không cho Cù Huyền Tử cùng các trưởng lão thông báo mình tới, cũng không ngồi ghế cạnh Cù Huyền Tử mà chọn đứng ở một chỗ quan sát mọi người.

Cù Huyền Tử liếc mắt liền nhìn thấy nàng, khẽ lắc đầu, Tô Tô nhìn cha cười một tiếng.

Cuộc so tài bắt đầu.

Dăng Trang không tham gia so tài, hẳn chỉ tuân theo nhiệm vụ của sư phụ theo dõi Sầm Mịch Tuyên, không cho nàng gặp rắc rối. Sầm Mịch Tuyên vừa vào sân, Dăng Trang liền xuống pháp đài quan sát.

Trận đầu Sầm Mịch Tuyên đối đầu một nữ đệ tử Trùng Hư phái, nữ đệ tử kia là tu vi Kim Đan tiền kỳ, Sầm Mịch Tuyên không cần đến Tiên Khí, dễ như trở bàn tay đánh bại nữ đệ tử.

Nàng tiên quyết kịch liệt, không cho người ta lưu chút mặt mũi.

Cũng may nữ đệ tử cũng có phần có phong độ, từ dưới đất bò dậy, mấp máy môi: "Là ta học nghệ không tinh, ta thua."

Sầm Mịch Tuyên cong chiếc môi đỏ.

Diêu Quang ở bên tai Tô Tô thấp giọng nói: "Thượng Thanh tiên tử này, có chút quá tay rồi."

Tô Tô gật đầu, cùng Diêu Quang cùng nhau tiếp tục xem.

Trận thứ hai Sầm Mịch Tuyên đối đầu với một nam đệ tử khác chiêu thức tàn nhẫn, thoát đầu không chạm được thân pháp nam đệ tử, chỉ có thể phòng thủ, nhưng nàng vẫn có thể xem là thông minh, rất nhanh phản thủ làm công, hao chút thời gian, giành được thắng lợi.

Dăng Trang nhẹ nhàng thở ra.

Bỗng có một nam đệ tử cười kiếm đi lên đài, Dăng Trang giữ vững tinh thần, trước mặt đối thủ sư muội đều giao thủ qua. Như vậy chỉ còn vị cuối cùng —— Nam đệ tử nhìn qua tuổi tác không lớn, thậm chí trông còn có vẻ non trẻ, quy củ công kiếm, trên vỏ kiếm của hắn không có bất kỳ đồ vật trang trí, nhìn qua còn có vẻ giống một lão già cứng nhắc.

Hắn mặc chiếc áo trắng của Hành Dương tông, bên hông phối một khối Linh Ngọc.

Không biết bản sự như thế nào, trừ một thanh kiếm thì cũng không thấy hắn mang những pháp khí khác. Tướng mạo đơn thuần song lại tuần tú cực kỳ.

Hắn không kiêu ngạo cũng không tự ti, quy củ hành lễ, nói: "Tạ hạ, Hành Dương tông Nguyệt Phù Nhai, mời sư tỷ chỉ giáo."

Diêu Quang nói: "Là tiểu sư đệ của muội, đệ đệ ấy áp chế nhuệ khí của vị Thượng Thanh kia đi."

Tô Tô nghĩ đến hai ngày trước Phù Nhai nói muốn vì nàng thăng đèn An Hồn.

Có người sau lưng khe khẽ bàn luận: "Nghe người quan sát trận so tài bên kia nói cũng có người rất lợi hại, đã thăng liên tiếp chín trận."

"Chín trận! Lúc này mới bao lâu?"

Tô Tô quay đầu, cách nàng nơi xa nhất, cũng có một cái đài so tài, nhưng khoảng cách quá xa, nàng không thể nhìn rõ là ai. Chỉ có thể ần ần trông thấy một cái huyền y thân ảnh, sát phạt quả quyết. Chẳng biết tại sao, ngón tay nàng vô thức siết chặt.

"Tô Tô?" Diêu Quang gọi nàng, "So tài bắt đầu rồi."

Tô Tô dừng một chút, thu hồi ánh mắt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80: Thiếu Niên Mộ Ngải

Chap 80: THIẾU NIÊN MỘ NGẢI

Sầm Mịch Tuyền đã quen không coi ai ra gì, nghe Nguyệt Phù Nhai tự cho biết tông môn, có lòng muốn giết nhục khí của bọn người Hành Dương tông, lúc này hất cằm nói: "Ta nhường ngươi ba chiêu."

Nếu như đối thủ của nàng là Công Dã Tịch Vô, hẳn sẽ chỉ lễ phép chấp tay một cái, không coi là thật.

Nhưng đối diện là Nguyệt Phù Nhai, hẳn chỉ gật đầu một cái: "Đa tạ sư tỷ."

Cũng không phải nói đùa, hẳn rút kiếm khỏi vỏ, hướng Sầm Mịch Tuyền mà đánh.

Sầm Mịch Tuyền thoát đầu xem thường hẳn, Nguyệt Phù Nhai mới nhập môn bốn mươi năm, nghe nói còn đang bế quan hai mươi năm, nghĩ lại thì kinh nghiệm chiến đấu chưa chắc đã có nhiều. Dù cho sư huynh có nhắc nhở rằng người này tư chất rất tốt, Sầm Mịch Tuyền cũng không để bụng.

Thế nhưng lúc nhận thấy kiếm của đối phương cắt ngang một lọn tóc của mình, cái nhìn cứng nhắc của Sầm Mịch Tuyền đối với tiểu tu sĩ mới thay đổi.

Hai người có cảnh giới ngang nhau, nói đến kinh nghiệm đối chiến thì Sầm Mịch Tuyền hơn không ít, thế nhưng nếu so mức độ trầm ổn lúc ra chiêu, Nguyệt Phù Nhai lại bỏ xa nàng.

Nguyệt Phù Nhai kiếm khí lãng lệ, kiếm quang mơ hồ mang theo sắc bén, không có quá nhiều mánh khoe, tiên kiếm bay múa trên không trung tốc độ lại rất nhanh, dễ khiến người ta bị hoa mắt.

Sầm Mịch Tuyền khom lưng tránh kiếm bay qua từ hông. Người nàng dù không bị thương, thế nhưng tiên kiếm với tốc độ nhanh chóng tước mất áo kết của nàng.

"Người!" Sầm Mịch Tuyền tức giận, ngày bình thường huynh đệ ái mộ dung mạo của nàng, ít nhiều biết giữ thể diện cho nàng. Nàng sao chịu nổi trước mặt mọi người bị người này tước mất áo kết của mình.

Đối thủ lần này không vì dung nhan của nàng mà hoảng hốt, ra tay còn mườì phần dứt khoát.

Sầm Mịch Tuyền dấm đá loạn xạ quyết lấy lại áo kết.

Nguyệt Phù Nhai nhú máy, cũng không nghĩ đến chuyện phát sinh ngoài ý muốn này, hẳn không động thủ, để cho Sầm Mịch Tuyền có thời gian buộc lại, đợi đến khi nàng nổi giận ùng ùng đánh tới, Nguyệt Phù Nhai lúc này mới lần nữa nghênh chiến.

Nhưng Sầm Mịch Tuyền đã bị chọc giận, nàng càng tung nhiều sát chiêu, Sầm Mịch Tuyền đưa tay, biến ra một chiếc roi màu đỏ, hướng Nguyệt Phù Nhai quất tới.

Nguyệt Phù Nhai giang hai cánh tay lùi về phía sau, roi kia lại giống như mọc mắt, dài ra vài tấc, khó khăn lắm mới đánh trúng bả vai Nguyệt Phù Nhai.

Có người kinh ngạc nói: "Kia là Tiên Khí à?"

"Sầm Mịch Tuyền là Xích Tiêu tông chưởng môn chi nữ, trên thân có bảo vật không phải là chuyện hiếm lạ."

"Chỉ tiếc cho đối thủ của nàng ta, thanh kiếm kia cùng lắm chỉ có thể xem là thượng phẩm Linh Khí."

"Cũng không phải sao, hãn mà dùng kiếm đón roi của Sầm Mịch Tuyền, chắc chắn kiếm sẽ vỡ vụn."

Ai cũng biết, thế gian Thượng Cổ Thần Khí là lợi hại nhất, nhưng đến nay, Thần Khí đều đã vỡ vụn, sau đó là Tiên Khí, cuối cùng thì chỉ còn Linh Khí là nhiều người sử dụng.

Pháp khí chênh lệch một cấp bậc giống như thua kém hai đại cảnh giới vậy.

Nguyệt Phù Nhai cũng biết điều đó, hãn cần thận tránh những cơn roi quất tới tập, triệu hồi kiếm, cũng không dám sử dụng kiếm đánh Sầm Mịch Tuyền, sợ kiếm mình sẽ bị hủy diệt.

Sầm Mịch Tuyền cong cong môi.

Nguyệt Phù Nhai thu kiếm, không bối rối như trong tưởng tượng của nàng, ngược lại chuyên tâm dùng pháp chiến đấu. Hành Dương tông dù phần lớn là dùng kiếm, nhưng bọn hãn ai ai cũng có linh căn, Nguyệt Phù Nhai đưa tay, búng một cái, một đạo dây leo khổng lồ từ mặt đất mọc lên, quấn lấy eo của Sầm Mịch Tuyền.

"Là một linh căn." Sầm Mịch Tuyền nhíu mày, chiến ý cùng tức giận càng hiện rõ.

Nàng là thủy linh căn, dùng nước cắt đứt dây leo, phối hợp với roi, đánh về phía Nguyệt Phù Nhai.

Hai người tung những đòn đánh vô cùng đặc sắc, thêm nữa cả hai thân phận đều bất phàm, một người là đệ tử của chương môn Hành Dương tông, một người là đích nữ của chương môn Xích Tiêu tông, phía dưới tụ tập rất nhiều đệ tử đang xem bọn hãn so tài.

Sầm Mịch Tuyên thấy dù mình đã dùng tới Tiên khí cũng không thể đánh bại Nguyệt Phù Nhai trong thời gian ngắn, nàng ánh mắt mãnh liệt, bóp nát bùa hộ thân của mình.

Bùa hộ thân vỡ, bên trong lập tức xuất hiện một trận pháp vàng óng, vây khốn Nguyệt Phù Nhai.

"Lần này xem người làm sao tránh!" Dứt lời, Sầm Mịch Tuyên quất một roi tới.

Bùa hộ thân đó là do chưởng môn Xích Tiêu tông tạo thành, phụ thân nàng cảnh giới đã đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ, là một trong những bậc thầy của Tiên giới.

Nguyệt Phù Nhai chỉ là một đệ tử Kim Đan kỳ, bị vây ở trong trận pháp màu vàng đó, chắc chắn không thể chống cự nổi một roi của Sầm Mịch Tuyên.

Tuy vậy hết lần này tới lần khác Sầm Mịch Tuyên không hề đả thương hẳn mà chỉ đánh lên quần áo hẳn.

Đám người xì xào bàn tán.

Các trưởng lão tông phái liền nhú mày.

"Cày này.... Sầm Mịch Tuyên tính không tuân theo qui định?"

Trong những cuộc thi đấu trước đây không ai có thể làm như vậy, hộ thân pháp trận là đồ tốt, sẽ không hành động theo cảm tính. Nhưng cũng không có luật nào qui định nói không thể làm như vậy.

Phụ thân Sầm Mịch Tuyên địa vị không thấp, đại đa số người ở Tu Chân giới đều phải nể mặt nàng. Sầm Mịch Tuyên lại dùng hộ thân pháp trận này

để làm nhục Nguyệt Phù Nhai, có thể thấy nàng ta đang mang thù cực kì lớn.

Bên ngoài còn đang do dự, bên trong pháp trận Nguyệt Phù Nhai áo trắng bên ngoài đã bị quất đến rách nát, lộ ra lồng ngực thiếu niên.

Hành Dương tông trưởng lão sắc mặt nghiêm trọng, nhìn Nguyệt Phù Nhai đưa mắt liếc ra hiệu cho hãn nếu nhịn không được hãy chủ động nhận thua.

Tình huống này không thể tuyên bố kết thúc tranh tài, dù gì thì hai bên so tài không ai bị đánh ra khỏi chiến đài, Sầm Mịch Tuyên cũng không đánh cho Nguyệt Phù Nhai tổn thương nghiêm trọng. Nếu như Nguyệt Phù Nhai chủ động nhận thua, Sầm Mịch Tuyên sẽ không thể công kích hãn được nữa.

Nhưng thiếu niên trong pháp trận môi mím chặt, quật cường né tránh lấy roi, từ đầu đến cuối không hề muốn mở miệng.

Diêu Quang phần nộ nói: "Đây là quá đáng rồi, hoặc là cho dừng, không thể cứ như thế mà làm nhục người khác."

Tô Tô nhú mày, nàng tự hiểu rõ vì cái gì mà Nguyệt Phù Nhai chấp nhận chịu nhục chứ không chịu nhận thua.

Bởi vì hãn nói, hãn muốn thắng đèn An Hồn vì mình.

Sầm Mịch Tuyên cười lạnh, muốn đem Nguyệt Phù Nhai đánh quỵ trên mặt đất. Huyết Hồng roi cứ thế mà quất vào đầu gối của thiếu niên, nhìn thấy hãn không cách nào né tránh, sau một khắc, có người nhẹ nhàng phi thân tới.

Roi bị Tô Tô nắm chặt, cổ tay nàng chuyển một cái, trên roi xuất hiện Hỏa Diễm bốc cháy yếu ớt.

Hỏa Diễm theo đường roi chạy xuống lòng bàn tay Sầm Mịch Tuyền, Sầm Mịch Tuyền đau xót ném roi xuống, trừng mắt nhìn người vừa tới.

Thiếu nữ áo trắng trở về chỗ, hướng về phía sau lưng thiếu niên nói: "Phù Nhai, có thể, đừng gắng sức."

Ngũ khí mười phần quan tâm của nàng khiến Phù Nhai giật mình nhớ lại thiếu nữ năm đó cũng hãnh giữa rừng núi.

Thiếu nữ năm đó cũng bất đắc dĩ nói rằng hãnh còn là đứa trẻ, sao có thể mạnh mẽ được?

Nguyệt Phù Nhai kinh ngạc nhìn nàng, lúc trước dù đang thất thế trước Sầm Mịch Tuyền, hãnh vẫn duy trì tình táo quật cường, nhưng giờ phút này lại đột nhiên có mấy phần lúng túng.

Chính hãnh cũng không biết loại cảm giác này từ đâu mà tới.

Sầm Mịch Tuyền đang cảm thấy bất bình, Nguyệt Phù Nhai đột nhiên nói: "Ta nhận thua."

Từ lúc Tô Tô bay vào đài so tài, trên trận liền an tĩnh đến mức cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng.

Sầm Mịch Tuyền tức giận cắn răng: "Người là người phương nào! Lại dám làm loạn trận so tài!"

Phía dưới xì xào bán tán, Cù Huyền Tử ở phía trên mở miệng cười: "Tô Tô tới."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Tô Tô.

Là nữ nhi trân quý của Cù Huyền Tử.

Nghe nói nàng từ lúc sinh ra trời sinh linh thể, dù là lúc đi ngủ thì thân thể cũng có thể tự phát hấp thu linh khí đất trời. Lê chương môn bảo vệ nàng vô cùng tốt, tuổi còn nhỏ mà thân phận cao quý, bồi phận lại cực cao.

Khi còn bé đi Bồng Lai học tập, đã sớm lĩnh ngộ được Kinh Hồng Kiếm Quyết. Hành Dương tông trên dưới coi nàng là bảo bối, thế nhưng những năm nay lại không có một tin tức nào về vị tiên tử này.

Cù Huyền Tử nói: "Tô Tô tuổi còn nhỏ, không tham gia thi đấu Tiên môn, ta thay Tô Tô xin lỗi các vị."

Hắn mở lời, đừng nói các đệ tử, đến trưởng lão các phái cũng ôm quyền nói không có gì đáng ngại.

Tô Tô kéo Phù Nhai cùng ngồi xuống cạnh Cù Huyền Tử.

Không ít người tò mò nhìn nàng, một đồng môn bên cạnh nhìn Tô Tô với ánh mắt thân thiết, còn nháy mắt với Tô Tô.

Tô Tô bật cười, cũng nhìn bọn họ nháy mắt mấy cái.

Biết người đến là nữ nhi của Cù Huyền Tử, Sầm Mịch Tuyên căn môi.

Nàng vốn dĩ muốn thể hiện tốt trước mặt Cù Huyền Tử, thế nhưng do Nguyệt Phù Nhai ngoài ý muốn khiến nàng không không chế nổi chính mình. Lần này Cù Huyền Tử vì đau xót cho nữ nhi, liền vì Tô Tô mà cắt ngang cuộc tranh tài, Cù Huyền Tử cũng nhắm một con mắt dù trong lòng rất bất mãn.

Dăng Trang lo âu tiến lên, thấp giọng gọi nàng: "Sư muội."

Hắn biết lần này sư muội quá phận, Nguyệt Phù Nhai rõ ràng là không phải cố ý, sư muội lại làm nhục Nguyệt Phù Nhai, muốn dập tắt cái công nghênh của hắn.

Sầm Mịch Tuyền biết lúc này không thể làm lớn chuyện, nàng tới làm khách, không thể tự ý đánh nhau với hòn ngọc quý trên tay người khác, không cam lòng bị Dăng Trang lôi đi, quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Tô cùng Nguyệt Phù Nhai một chút.

Tô Tô không thèm để ý, Nguyệt Phù Nhai cũng không chút quan tâm.

Nhưng so với Xích Tiêu tông nữ nhi Sầm Mịch Tuyền cùng Hành Dương tông chưởng môn đệ tử Nguyệt Phù Nhai, trận so tài khác quạnh quẽ hơn nhiều.

Bởi vậy, mãi ba ngày sau, mọi người mới biết được, cái người đi quan sát trận so tài xa xôi kia nói có một thiếu niên bách chiến bách thắng.

Thiếu niên mặc huyền y, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, nhìn qua hoàn toàn vô hại.

Huyền y trên người hắt theo đường vân con cá màu bạc, là đệ tử từ Tiêu Dao tông – môn phái không có tiền đồ nhất, Tiêu Dao tông lại lười lại Phật, gặp chuyện đều là "Được rồi được rồi", người đều là tu vi thấp. Chính vì thế, không mấy người ở lại xem thiếu niên huyền y so tài.

Nhưng một người như vậy ngày đầu tiên thắng liên tiếp chín trận, ngày hôm nay trong vòng ba chiêu đánh bại Xích Tiêu tông đệ tử.

Năm ngón tay hắt thành trào kè cổ người kia, lúc ấy tất cả mọi người đều cảm thấy, ánh mặt lạnh như băng của hắn tựa hồ là muốn giết đối thủ.

Thế nhưng sau một khắc, hắn khiêm tốn hết hoảng đờ đối phương dậy, co quắp mà ngượng ngùng cúi đầu xin lỗi.

Tô Tô vì ngày đầu tiên tự ý ngắt cuộc tranh tài cứu Phù Nhai, ngày thứ hai đành phải quy củ ngồi cạnh Cù Huyền Tử, không được phép gây phiền toái.

Nghe thấy sự tình về "Tiêu Dao tông đệ tử", nội tâm nàng không khỏi nhảy một cái.

Hôm nay Diêu Quang trở về, cảm thán nói: "Người kia quả thực lợi hại, chỉ mấy chiêu mà đánh bại được Xích Tiêu tông đại đệ tử. Ta nhìn chiêu thức của hắn, cảm thấy rất là độc ác, cũng có thể là do công pháp khác biệt nên sinh ra ảo giác thôi. Dù sao thì nam đệ tử kia, so với Sầm Mịch Tuyền thì lễ phép ôn hòa hơn nhiều."

"Hắn trông như thế nào?" Tô Tô hỏi.

Diêu Quang cười hì hì nói: "Dù sao Công Dã Tịch Vô vẫn là đẹp nhất."

Tô Tô: "..."

Liên quan tới tướng mạo, nàng không nên hỏi Diêu Quang. Trong mắt Diêu Quang, Công Dã Tịch Vô là thiên hạ đệ nhất mỹ nam.

Tô Tô trầm nghĩ, có lẽ nàng đã quá nhạy cảm rồi.

*

Đệ tử mà Tiêu Dao tông mang đến so tài là Tàng Hải, Tàng Hải đáng người béo, khiêm tốn, cười lên giống Phật Di Lặc.

Hắn là đại đệ tử của Triệu Du tiên quân, tu vi bình bình, hơn mấy trăm năm mới từ Kim Đan kỳ đột phá lên Nguyên Anh trung kỳ, tửu lượng cực kém nhưng lại cực thích uống rượu, say khướt mấy ngày mở mắt không ra.

Trăm năm trước Tàng Hải cũng tham gia thi đấu, song không thể chống đỡ nổi tới vòng thứ hai.

Hắn theo lời sư phó mang theo tiểu sư đệ mới nhập môn đến, Tàng Hải cũng không chờ mong gì ở vị tiểu sư đệ này.

Tiêu Dao phải đều biết mình, thắng thua cũng không để trong lòng.

Tàng Hải thoát đầu coi huyền y tiểu sư đệ so tài, nghĩ nghĩ, lẩm bẫm nói: "Không bằng nhân dịp này uống chút, tỉnh lại thì sư đệ chắc thua xong, chúng ta vừa vận trở về Tiêu Dao tông."

Dứt lời liền ngủ như chết.

Lúc lơ mơ tỉnh, huyền y thiếu niên liền đẩy hẳn: "Sư huynh, Tàng Hải sư huynh."

Tàng Hải mơ màng mở mắt, đập vào mắt là mặt của thiếu niên, hẳn ợ rượu, vỗ vỗ bả vai người tới: "Tiểu sư đệ à, đệ tử thí xong rồi sao?"

"Sư huynh, đã sớm kết thúc."

"Kết thúc? Vậy thì trở về liên thôi." Tàng Hải vui tươi hơn hờ an ủi, "Đệ mới nhập môn, tham gia thi đấu coi như mở mang tầm mắt, Tiêu Dao tông chúng ta không thêm cùng bọn họ tranh đấu tầm thường này."

Huyền y sư đệ ngại ngừng cười một tiếng: "Sư huynh, huynh nói đúng."

Tàng Hải đem hồ lô rượu vào eo lưng: "Đi thôi, về tông môn."

Huyền y sư đệ không nhúc nhích, tựa hồ ý tứ không tốt lắm: "Sư huynh, ta không đi được."

Tàng Hải: "..."

Lần đầu coi như tiểu sư đệ đang nói đùa, Tàng Hải không nghĩ tới lúc vừa bước ra đã thấy một đám người vây lại bàn tán: "Đệ tử mới nhập môn của Tiêu Dao tông các người rốt cuộc có lai lịch gì, đại đệ tử Thủ Tịch của Xích Tiêu tông kia bại dưới tay hẳn không quá ba chiêu."

Tàng Hải sờ sờ trán, không! Không phải đâu!

Chuyện này là thế nào, hẳn đang nghe chuyện kinh khủng gì vậy?

Từ sau khi tiểu sư đệ nhập môn, rõ ràng đối với cái gì cũng không để tâm, không tranh không đoạt, nhìn qua gầy yếu đến đáng thương. Lúc này đên An Hôn, mặc dù là Tiên Khí, có thể là đối với phần lớn người tới là vì nó, cũng phải không có tác dụng gì mới đúng.

Tiểu sư đệ làm sao điên đến như chó, ba chiêu mà đánh bại một người!

Hắn vừa quay đầu lại đã không thấy thiếu niên kia đâu nữa, không biết đã đi nơi nào.

Lai lịch của tiểu sư đệ, sợ chỉ có sư phụ là rõ.

Tiên Dao phải toàn người lười biếng, tuy vậy lại tốt tính, tâm tư đơn thuần lương thiện, hai năm trước không biết sư phụ từ nơi nào trở về mang theo một người bê bết máu, trên thân toàn là dấu vết bị cắn xé, có nhiều chỗ còn lộ cả xương trắng, trong thâm đến đáng thương.

Triệu Du Tiên Quân chữa khỏi vết thương cho hắn, hắn cũng chậm chậm mọc ra da thịt, về sau lúc kiểm tra linh căn, khá lắm, là thiên linh căn hệ lôi.

Triệu Du Tiên Quân vui mừng vô cùng, vội vàng nhận hắn làm đồ đệ, dốc lòng dạy bảo.

Tiểu sư đệ nhu thuận hiểu chuyện, toàn sư môn trên dưới đối với hắn đặc biệt có hảo cảm, Triệu Du Tiên Quân sợ tiểu sư đệ ghét bỏ tông môn nên vẫn ở lại Tiên Dao tông.

Nhưng nói đến chuyện tiểu sư đệ từ đâu mà đến, quá khứ như thế nào, Tàng Hải hỏi gì cũng không thể biết.

Ba chiêu đánh bại đại đệ tử Xích Tiên Tông, thật sự không phải nói đùa chứ?

Tàng Hải run lên, lần đầu tiên cảm thấy tiểu sư đệ này thật đáng sợ.

Chắc không phải đâu! Tiểu sư đệ mới tu luyện hai năm, sư tôn chỉ mới khai nhãn giới cho tiểu sư đệ thôi mà!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81: Gặp Lại

Chap 81: GẶP LẠI

Tàng Hải tìm không được thiếu niên, không ngờ rằng hắn đã trở về phòng ngủ tiếp đi.

Tàng Hải thở dài, tiểu sư đệ tính tình này quá ngại ngùng, không thích cùng người khác giao lưu. Tàng Hải tiến đến, làm đại sư huynh tri kỷ, đắp chăn mềm cho hắn, đang làm thì vô tình đụng trúng tiểu sư đệ một cái, tiểu sư đệ liền mở mắt.

Con người huyền y thiếu niên đen như mực mang theo vài phần lãnh ý, nhìn thấy Tàng Hải, sự kiêu ngạo trong mắt hắn biến mất, mắt nhắm mở màng, nhẹ nói: "Sư huynh."

Tàng Hải gật gật đầu, không biết vì cái gì mà lúc hắn vừa tới gần, luôn cảm thấy sát ý cảnh giác từ tiểu sư đệ.

Tàng Hải lắc đầu, sao có thể cơ chứ? Huyền y thiếu niên trước mặt nhìn qua rõ ràng vô hại, thấy Tàng Hải nhìn hắn, hắn còn nghiêng nghiêng đầu, im lặng hỏi thăm Tàng Hải.

Tàng Hải chặc chặc cảm thán, tuần tú, thật sự tuần tú! Mặc kệ có nhìn bao nhiêu lần đi nữa, đều cảm thấy sư đệ đáng đáp cũng quá tốt rồi.

Đột nhiên hắn nảy ra ý tưởng, lấy ra một khối Thử Linh thạch: "Tiểu sư đệ, sư huynh nghe nói trong cuộc so tài đệ thể hiện bản lĩnh bất phàm, hay để cho sư huynh đo tu vi đi."

Huyền y thiếu niên liếc hắn một cái, nghe lời vươn tay tới đặt lên trên Thử Linh thạch.

Hào quang màu vàng óng lưu chuyển, Tàng Hải kinh ngạc nói: "Tiểu sư đệ từ lúc nào mà từ Trúc Cơ đã đạt đến Kim Đan kỳ rồi."

Thiếu niên nói: "Vào mấy ngày đi đường trước đây, lúc ấy sư huynh đã ngủ thiếp đi rồi."

Tàng Hải không biết nên đối mặt với tiểu sư đệ này như thế nào: "...Sư tôn mà biết nhất định sẽ rất vui mừng."

Hắn thật không giống đám Tiêu Dao phế vật bọn họ, mình phải dùng tới ba trăm năm mới lên được Kim Đan, Công Dã Tịch Vô nổi danh thiên tài ở Tiên giới cũng phải mất năm sau mười năm mới đạt được Kim Đan hậu kỳ, vậy mà tiểu sư đệ chỉ có hai năm? Bọn họ còn tu cái gì nữa, không bằng tự đâm chết mình trước mặt tiểu sư đệ cho rồi.

Tàng Hải nói: "Cây cao phải chịu được gió lớn. Sư đệ, thiên phú của đệ nhất định không thể để cho người khác phát hiện." Như thế là trái ý trời, Tàng Hải sợ tiền đồ của hắn sớm bị vùi dập.

"Ừm." Thiếu niên kéo chăn lên, tròng mắt đen nhánh nhìn chằm chằm hắn, nói: "Sư huynh còn có chuyện gì sao?"

"Không, không có." Tàng Hải đi vài bước, lại trở nên vui vẻ, "Ngày mai lúc so tài không cần gấp quá, đệ mới đột phá lên Kim Đan kỳ, ổn định thân thể là quan trọng nhất. Đền An Hồn kia chúng ta có thắng được nó hay không không quan trọng lắm."

Cảm xúc trong mắt thiếu niên vẫn không thay đổi, thản nhiên nói: "Đệ biết rồi, sư huynh."

Tàng Hải rời đi.

Thiếu niên vén chăn lên, chậm rãi cởi xiêm y của mình, lồng ngực gầy gò tái nhợt, tất cả là dấu vết để lại của bọn ma quỷ.

Trên da hần xuất hiện những vết nứt màu đỏ, thân thể tàn tạ đau đớn không chịu nổi.

Hần nắm chặt chần, nhẫn nại gạt bỏ quá khứ đau đớn, những vết rách kia chậm rãi khép lại, những đoạn gân bị rút dần nổi lại, trả về một thân thể sạch sẽ hoàn hảo. Quá trình này chậm chạp đến đáng sợ, đau đến mặt hần không còn chút máu.

Đến cuối cùng, thân thể dù có hoàn hảo ra sao, trái tim vẫn lạnh băng như thế.

Thiếu niên chậm rãi nằm xuống, trán đầm mồ hôi.

Hần ôm chặt mình, thân thể run lên nhè nhẹ. Năm trăm năm trước, hần cũng phải chịu nỗi thống khổ như vậy.

*

Mấy ngày nữa cuộc thi đấu sẽ tiếp tục, số người tham gia đã giảm còn một nữa.

Sầm Mịch Tuyên đối đầu với người của Tiêu Dao tông, người nàng đối đầu là một thanh y đệ tử. Sầm Mịch Tuyên chẳng mấy chốc đã vung roi đánh người bay ra khỏi đài.

Sầm Mịch Tuyên cười nhạt, quả nhiên là Tiêu Dao tông, tư chất thấp kém tầm thường.

Dăng Trảng vượt vượt mi tâm, biết không tài nào quản được vị sư muội này, đành bó tay.

Ngay thời điểm Sầm Mịch Tuyên nắm chắc chiến thắng, nàng phải đối mặt với một người khác ở Tiêu Dao tông.

Nhìn xăm hình cá trên người hắn, trong mắt Sầm Mịch Tuyên lộ ra vẻ trào phúng.

Thiếu niên đối diện nói: "Tại hạ, Tiêu Dao Tông... Đông Phương Tẫn, xin sư tỷ chỉ giáo."

Sầm Mịch Tuyên vốn dĩ xem thường Tiêu Dao Tông. Trên thực tế, các tu chân giả trên đời này không có mấy ai coi trọng Tiêu Dao tông. Nàng không thèm lấy roi ra, nghĩ trực tiếp dùng thuật pháp đánh bại đối thủ.

Một lát sau, nàng bị người đó một cước đá ra khỏi đài.

Một bàn tay thon dài bay tới trước mặt, Sầm Mịch Tuyên nghe thấy hắn ngượng ngùng nói: "Sư tỷ có phải là chưa chuẩn bị xong?"

Sầm Mịch Tuyên sắc mặt lúc trắng lúc xanh: "Đương, đương nhiên!" Nhưng nàng tự biết là không phải, thực chất nàng không tiếp nổi chiêu này.

"Đông Phương Tẫn", nói đúng hơn là Đạm Đài Tẫn, hơi nhếch môi: "Vậy là tại hạ thắng trận mà không cần dùng tới võ."

Dăng Trang liền vội vàng đỡ nàng ta dậy, "Không sao chứ sư muội?"

Sầm Mịch Tuyên cắn răng lắc đầu, Dăng Trang nhìn Đạm Đài Tẫn một lúc, huyền y thiếu niên một lần nữa trở về đài thi đấu.

Dăng Trang vội vàng đỡ Sầm Mịch Tuyên rời đi.

Đạm Đài Tẫn nhìn lấy bóng lưng của bọn hắn, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển.

Cách đó rất xa, Sầm Mịch Tuyên phun ra một ngụm máu rồi hôn mê bất tỉnh. Dăng Trang vội vàng đỡ lấy nàng ta. Sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng, người kia chỉ dùng một chiêu mà có thể khiến sư muội bị thương đến bộ dạng này, chiêu thức quá độc.

Mấy ngày sau, Sầm Mịch Tuyền vẫn không hề ra ngoài.

Không thể đi ra ngoài lại sốt ruột vì không biết được sự tình, nàng ta ở gần phòng của nhiều nam tử, ngẫu nhiên vừa bước ra khỏi cửa liền nghe được sự tình của độc nữ của chương môn Hành Dương tông.

"Nghe đệ tử Hành Dương tông nói, Lê tiên tử là tuyệt sắc hiếm thấy, không biết đáng đáp ra sao."

"Nếu ta mạo muội gặp gỡ, không biết Lê tiên tử có hay không để ý?"

"Các người nói nếu như lần sau gặp được Lê tiên tử, ta tặng nàng Dương Nhan đan, nàng có nhận không?"

Có người cười nói: "Đồ vật của Hợp Hoan tông người cũng dám tặng cho tiên tử, không sợ bị Công Dã Tịch Vô giết sao?"

"Đừng lo lắng, đợi đến khi Thương Nguyên bí cảnh mở ra, Lê tiên tử có thể sẽ ra ngoài."

Không chỉ có bọn họ, người trước đây từng theo đuổi Sầm Mịch Tuyền cũng chuyển sang nghe ngóng tin tức về Lê Tô Tô.

Sầm Mịch Tuyền tức giận đến nghiến răng.

Thế nhưng nàng không có biện pháp gì, ngay từ khi sinh ra, Lê Tô Tô so với nàng ta còn cao quý hơn. Có cha đứng đầu Tiên giới thì cái thai còn là linh thai.

Sầm Mịch Tuyền chỉ có thể an ủi mình, thân phận cao quý thì tính làm gì, tu tiên giới quan trọng là thực lực, Lê Tô Tô nếu như không có tông môn phù hộ, không chừng liền bị người ta bắt đi làm lô đỉnh! Vừa nghĩ như thế, nội tâm nàng cũng thư thả chút.

Lại nói đến Tàng Hải bên kia, Tàng Hải cũng rất khó hiểu.

"Tiểu sư đệ, đệ làm sao mà không đánh Xích Tiêu tông cô nương kia mà nàng vẫn bay ra ngoài võ đài?"

Đạm Đài Tẫn lau sạch kiếm của mình, nói: "Ngoài ý muốn, vị sư tỷ kia còn chưa chuẩn bị xong."

"Tiểu sư đệ vận khí quả là không tồi."

Đạm Đài Tẫn cười cười.

Đạm Đài Tẫn mỗi ngày tỷ thí xong sẽ liền trở về hậu viện Hành Dương tông, xưa nay không đi ra ngoài, Tàng Hải thấy hẳn "không thích chung sống" như vậy, nhin không được khuyên nhủ: "Tiểu sư đệ, đệ năm nay mới bấy nhiêu lớn, ngày thường đi ra ngoài dạo một chút, quen biết các đệ tử cùng thế hệ một chút, kết một mối thiện duyên càng tốt. Đệ mấy ngày nay biểu hiện phi phạm, rất nhiều đạo hữu muốn làm quen với đệ, đệ lại mỗi ngày về đây lau kiếm làm cái gì?"

Thấy Đạm Đài Tẫn không tiếp lời, Tàng Hải tự nhiên nhớ tới cái gì, cười hắc hắc.

"Sư huynh ở độ tuổi này của đệ đã từng trải, sư huynh hỏi một chút, có phải trong lòng đệ đã ngưỡng mộ vị nữ tử nào rồi không?"

Đạm Đài Tẫn xoa kiếm chậm chậm, lãnh đạm nói: "Không có."

Tàng Hải không nhận ra được tâm tình của hẳn, nói tiếp: "Không có sao, vậy đệ thấy tiểu cô nương hôm nay so tài cùng đệ thế nào? Người ta thế nhưng lại là con gái ruột của tông môn lớn thứ hai Xích Tiêu tông. Đáng dấp theo sư huynh thấy thì rất xinh đẹp, đệ lại không biết thương hoa tiếc ngọc, ra tay đánh người ta nhẫn tâm."

"Còn có còn có, sư huynh hôm nay ở tiền viện uống rượu nghe nói, Hành Dương tông chương môn cũng có một nữ nhi, nghe nói tiểu cô nương

này dung nhan tuyệt sắc, diễm lệ tam giới, đẹp đến mức không gì sánh được. Chỉ là trừ người của Hành Dương tông, không ai thấy được nàng ngoài đời. Hay chúng ta lần sau đi dạo Trường Trạch sơn, không chừng tốt số mà đụng phải nàng ấy?"

Biểu hiện của Đạm Đài Tẫn một mực không có chút thay đổi, mặc kệ cho Tàng Hải có nhắc đến Sầm Mịch Tuyên hay là Lê Tô Tô, thần sắc hần bấn không có bất kỳ biến chuyển nào.

Tàng Hải nhìn qua, hần mới lộ chút nụ cười ngại ngùng.

"Sư huynh, trời sắp muộn rồi, huynh về nghỉ ngơi đi."

"Vậy được rồi, ta đi xem các sư đệ bị thương một chút vậy."

Tàng Hải gật gù đắc ý.

Đạm Đài Tẫn gối lên tay mình, cái gì mà con gái của Xích Tiêu Tông, Trường Trạch sơn tiên tử, hần lạnh lùng cắn cổ tay mình, mạnh đến chảy máu.

Hần chỉ cần đèn An Hồn.

Nhất định phải là đèn An Hồn!

*

Cuộc thi kết thúc, tất cả mọi người đều không ngờ rằng, người thắng cuộc sau cùng lại là đệ tử của Tiêu Dao tông.

Chuyện này trở thành đề tài của mọi câu chuyện ở tam giới. Tiêu Dao tông củi mục môn phái rồi sẽ giết chết một nhân tài.

Diêu Quang nói: "Vậy mà lại là người của Tiêu Dao tông, mấy ngàn năm đây là lần đầu tiên, thật sự kinh ngạc. Đáng tiếc chúng ta đều không đi

xem trận so tài đó, nghe nói người đó biểu hiện kinh tài tuyệt diệu, không kém Công Dã Sư Huynh chút nào."

Diêu Quang giọng nói mang vẻ thán phục, Tô Tô kinh ngạc nghĩ, người mà có thể khiến Diêu Quang nói kinh tài tuyệt diệu, nhất định rất lợi hại.

Tô Tô nói: "Mặc kệ ai thắng, mấy ngày nay thật là náo nhiệt."

Diêu Quan điếm điếm trán nàng: "Bế quan ra một cái là muội thích nơi náo nhiệt rồi, trước kia không phải là thích ở Trường Trạch sơn sao?"

Tô Tô che chu sa ở mi tâm, lộ ra đôi mắt linh động.

"Muội chỉ là, có chút muốn gặp gỡ mọi người."

"Sư đệ muội tới kìa." Diêu Quang nói.

Tô Tô quay đầu, quả nhiên trông thấy Nguyệt Phù Nhai.

Nguyệt Phù Nhai ôm quyền: "Diêu Quang sư tỷ, sư tỷ. Sau khi kết thúc trận đấu, sư tôn cùng các trưởng lão có lời muốn nói, cũng muốn đem đèn An Hồn trao cho đệ tử thắng trận, sư tỷ cần phải đến đó."

Tô Tô đã nghe Diêu Quang nói về nam đệ tử của Tiêu Dao tông vô cùng lợi hại, nàng trong lòng có chút hiếu kỳ, vội vã đến xem.

"Được."

Họ tiến về Hành Dương tông sơn thiết yến.

Diêu quang đi ở phía trước, Nguyệt Phù Nhai theo sau Diêu Quang mấy bước, đi cạnh Tô Tô, thần sắc nghiêm nghị thấp giọng hỏi: "Thật có lỗi, sư tỷ, không để thắng được đèn An Hồn."

Hắn cúi đầu nhìn giày mình, đường đường là tiểu sư đệ của chính phái, trên mặt lại mang vẻ xấu hổ.

Tô Tô cũng bắt chước hắn, thấp giọng nói: "Ta không muốn đèn An Hồn làm cái gì, ngược lại nếu linh kiếm của đệ bị phá hủy, Phù Nhai, sư tỷ ta có thể giúp đệ tìm thêm một vũ khí nữa. Đại sư huynh có Phần Thiên tiên kiếm, đệ không thể cái gì cũng không có được."

Nguyệt Phù Nhai ngẩng đầu, trông thấy một ánh mắt thật lòng quan tâm.

Đôi mắt trong vắt phản chiếu hình ảnh của hắn.

Trong ánh mắt của nàng, sắc mặt của Nguyệt Phù Nhai trở nên căng thẳng, vội vàng đi lên phía trước: "Không, không cần đâu, đệ dùng linh kiếm là tốt rồi."

Tô Tô nhìn hắn, Phù Nhai bị gì mà chạy trốn như thế? Trước kia lúc hắn dùng chiêu với mình, không thèm để ý nàng là sư tỷ, nửa chút cũng không khách khí.

*

Hành Dương tông ngồi ở giữa, Tàng Hải từ bên hông lấy ra một viên Tụ Ảnh châu.

Hắn cười khờ nói: "Sư đệ, một hồi nữa trưởng lão Hành Dương tông đem đèn An Hồn đến trao cho đệ, sư huynh sẽ dùng Tụ Ảnh châu này để lưu lại, trở về đem cho sư phụ cũng các đệ tử xem, Tiêu Dao tông ta cũng có một ngày được nở mặt nở mày."

Đạm Đài Tẫn nhìn chiếc chén trong tay, không mặt không nhạt lên tiếng.

Không ít đệ tử đều đang nhìn Đạm Đài Tẫn, Tiêu Dao tông khó có thể đào tạo ra một thiên tài như vậy, huống chi còn là một người kinh tài tuyệt

diễm, chỉ riêng việc hăn có lô linh căn cũng đủ làm người khác phải chú ý.

Bởi vì nghe lời Tàng Hải, Đạm Đài Tẫn mấy ngày nay thi đấu nường tay rất nhiều, không tiếp tục dùng mấy chiêu đánh bại đối thủ ngay.

Từng tiên tông trưởng lão cùng đệ tử thứ tự nhập tọa.

Yến tiệc không thể yên tĩnh, sau một khắc, cửa vào yến hội tràn ngập tiếng nói cười.

Đệ tử đang đứng tại cửa ra vào Hành Dương tông không biết gặp được ai mà toàn bộ chen chúc đi lên, hoàng toàn không phải bộ dáng vừa mới tiếp đãi các đại tiên tông, trên mặt ai ai cũng có nụ cười xán lạn.

Dưới thềm đá các tiểu đệ tử tránh đường, tất cả mọi người trong yến tiệc đều biết được gì đó, cùng hướng về lối vào nguy nga kia.

Chỉ thấy bên trên tiên kiếm nhảy xuống một thiếu nữ, thiếu nữ vạt áo màu trắng có thêu chỉ linh lung xinh đẹp, có tua rua màu sắc, bước chân nhẹ nhàng đi tới.

Nàng lấy khăn mạng màu trắng che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt trong vắt, giữa lông mày có một chút chu sa.

Khăn mạng che mặt khiến cho dung nhan của nàng trở nên mơ hồ.

Bên tai Đạm Đài Tẫn có người thấp giọng bàn tán.

"Là nữ nhi của Cù Huyền Tử tiên tôn, Dục Linh tiểu tiên tử."

"Nàng là ai?"

Có người nói: "Lê Tô Tô."

Đạm Đài Tẫn uống cạn rượu trong chén, không hề ngừng đầu. Chẳng qua chỉ là một thiếu nữ xuất thân lạ lẫm, ngây thơ, yếu ớt, không rành thế sự.

Tàng Hải thở dài: "Bảo bối của Cừ Huyền Tử tiên tôn này thật bí ẩn, cơ hồ tất cả tiên môn đều biết đến sự tồn tại của nàng, nhưng lại ít có ai từng nhìn thấy nàng. Cừ Huyền Tử cùng đám đồng môn Hành Dương Tông bảo vệ nàng ấy vô cùng tốt."

Nàng khắc với các đệ tử tu hành gian khổ, thân phận như trân như bảo, tư chất xuất sắc, phụ thân là Tiên giới khôi thủ, thật khiến người khác cực kỳ hâm mộ.

Chỉ ít Tàng Hải rất là ghen tỵ, Hành Dương tông là đệ nhất tiên tông, không giống Tiêu Dao tông bọn họ, nghèo rớt mồng tơi, nghèo đến nỗi không phát nổi cho đệ tử bội kiếm. Hẳn lúc trước cũng chỉ dám cùng các sự đệ ba hoa, giờ đây biết rõ thân phận giữa bọn họ thật khác biệt.

Nữ đệ tử dạng này, phần lớn đều xem thường Tiêu Dao tông, cho rằng bọn họ tu vị thấp, bại hoại.

Tô Tô cùng Diêu Quang, Nguyệt Phù Nhai cùng nhau tiến vào, nàng đang muốn đi đến bên cạnh Cừ Huyền Tử, phân tâm một chút, chuyển mắt trông thấy ngồi ở giữa Tiêu Dao tông là một huyền y thần sắc lãnh đạm.

Con người nàng co lại, nụ cười tươi đẹp trong mắt nàng biến mất.

Người kia dường như cảm nhận được, tay nắm chặt chén dừng một chút, ngừng đầu lên nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau, giống như đã trải qua năm trăm năm vậy.

Nhân gian khó mà quên được quá khứ, hẳn hiện tại đang ở trước mắt Tô Tô.

Móng tay Tô Tô cơ hồ đâm vào lòng bàn tay, nhìn người trước mắt.

Làm sao lại như vậy? Là hẳn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 82: Chưa Từng Mơ

Chap 82: CHƯA TỪNG MƠ

Nàng từng cầu nguyện rằng, từ biệt nhân gian, đời này không bao giờ gặp lại nữa.

Giờ phút thấy bộ dáng của thiếu niên, so với đế vương năm trăm năm trước không vấn tơ tình, thật giống một người khác.

Tô Tô từ bé đã từng gặp qua, bên trong Ma Vực hắc ám là Ma Thần màu da trắng bệnh, tàn bạo không ai kiểm soát được.

Nàng rõ ràng đã rút tà cốt của Đạm Đài Tẫn, vì sao dung mạo của Đạm Đài Tẫn vẫn giống như bộ dáng của người đó? Thậm chí dù ăn vận như Thần, cũng vẫn giống nhau đến mấy phần.

Trải qua năm trăm năm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lần gặp lại hãn này quá vội vàng nên không kịp chuẩn bị, răng của Tô Tô vô thức cắn ra máu tươi. Nguyệt Phù Nhai thấy Tô Tô có gì đó không ổn, nghi hoặc mà thấp giọng gọi: "Sư tỷ?"

Thời gian đờ đẫn tựa như một cái chớp mắt ngăn ngui.

Nghe tiếng Phù Nhai gọi, Tô Tô giật mình lấy lại tinh thần. Nàng giống như người bị rơi xuống nước đến ngạt thở đột nhiên tỉnh lại. Sự tồn tại của Đạm Đài Tẫn khiến nàng lạnh cả người, cũng may nàng không còn là Diệp Tịch Vụ, nếu không sẽ lại phải trải qua cảm giác tuyệt vọng bất lực như quá khứ kia.

Nàng hiện tại là Lê Tô Tô.

Tô Tô chuyển ánh nhìn, có lẽ biểu hiện vừa rồi của nàng khiến hắn sinh nghi. Đạm Đài Tần nhìn chăm chăm vào nàng, lông mày hơi nhíu lại.

Tô Tô đi thẳng đến bên cạnh Cù Huyền Tử, thần sắc nàng đã sớm được điều chỉnh trở về ban đầu.

Vô Tình đạo khi tu luyện vào một tắc kinh mạch, quá khứ dù trải qua bao nhiêu năm, trong lòng nàng cũng đã dần trở nên nhạt nhòa.

Tô Tô nói: "Cha."

Cù Huyền Tử nhìn nàng gật gật đầu.

Một ánh mắt cứ mãi dán trên người nàng. Tô Tô hoàn toàn không muốn để Đạm Đài Tần nhận ra mình. Ký ức coi như mây khói, gặp nhau mà không biết, sớm nên là cách tốt nhất.

Ánh mắt nàng thanh lãnh, không nhìn hắn nữa.

Tàng Hải đẩy người Đạm Đài Tần: "Sư đệ?"

Tại sao lại nhìn Dục Linh tiên tử chăm chăm như vậy, không phải không có hứng thú với sắc đẹp sao? Mà vị tiên tử kia đã lấy khăn che mặt, chỉ thấy rõ mỗi chút chu sa giữa long mày nàng, sư đệ đừng nói là thật lòng để ý người ta ư, không phải đâu, Tiêu Dao tông bọn họ làm sao có cửa trèo cao!

Thần sắc Đạm Đài Tần dịu lại, nói: "Không có việc gì."

Chỉ là trong lúc ngẩn ngui nhìn thấy cặp mắt của thiếu nữ kia, thứ nằm trong lồng ngực giống như bị một bàn tay bóp chặt. Nhưng lúc nàng quay người ngồi xuống, cảm xúc trong mắt đã không còn, cùng chung tiệt với các tu chân giả không có gì khác lạ.

Đạm Đài Tần cảm thấy có chút buồn cười, đau khổ đến phát điên rồi sao? Chỉ vô tình bắt gặp ánh mắt của một thiếu nữ lạ lẫm cũng khiến hắn

tựa hồ gặp lại hình bóng quen thuộc.

Có đôi khi hắn nghĩ rằng, năm trăm năm quá khứ đã trôi qua, hắn sớm nên quên sạch sẽ hình ảnh của nàng.

Tàng Hải nhận thấy cảm xúc của hắn không có nửa điểm gì là để ý khuê nữ bảo bối của Cù Huyền Tử, trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Chuyện để ý thật không dễ dàng, chẳng lẽ lại để ánh sáng duy nhất của Tiêu Dao tông này dâng cho Hành Dương tông? Sư tôn sẽ đánh chết mình mất.

Tàng Hải: "Tiếp tục chuyện hồi nãy, xưa nay chưa từng thấy Cù Huyền Tử có người trong lòng nào, năm trăm năm trước đột nhiên nghe nói hắn có một nữ nhi trời sinh linh thể, sư đệ người không biết Tu Chân giới lúc ấy khiếp sợ đến mức nào đâu."

Cù Huyền Tử là một người tu chính đạo, nữ nhi Dục Linh tiên tử của hắn, mẫu thân là ai tam giới đến nay không một ai biết. Nhìn Cù Huyền Tử đối với nữ nhi này yêu quý như châu báu, chắc hẳn năm đó cũng rất yêu mẫu thân của Lê Tô Tô.

Đạm Đài Tẫn giương mắt lên, đột nhiên hỏi: "Sư huynh, huynh nói Dục Linh tiên tử là trời sinh linh thể?"

Tàng Hải nói: "Đúng, tiểu sư đệ làm sao lại quan tâm đến cái này?"

Thiếu niên cười: "Không có gì, hiếu kì thôi."

Nói như thế, nhưng trái tim trong lồng ngực hắn hưng phấn nhảy lên. "Trùng Sinh sách" chép rằng, trời sinh linh thể là vật chứa linh hồn tốt nhất.

Hắn đụng đụng khối ngọc bội trong túi càn khôn, liếm liếm môi.

Trong lòng hẩn thì thầm, đừng nóng vội, sớm thôi ta sẽ tìm cho nàng một nơi trú ngụ mới.

Chỉ tiếc rằng thân phận của thiếu nữ này quá cao quý, muốn nghiền nát hồn phách của nàng ta và giữ lại thân xác đó, hẩn phải tốn chút công phu.

Nói được dăm ba câu, Hành Dương tông Thanh Vô trưởng lão đã lấy ra đèn An Hồn, trước sự chứng kiến của mọi người, trao đèn An Hồn cho Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn giữ chặt đèn An Hồn, Tô Tô nhìn đèn An Hồn một hồi, đời ánh mắt sang chỗ khác.

Hẩn muốn tìm hồn phách của ai? Diệp Băng Thường sao?

Cũng đừng, Diệp Băng Thường là phạm nhân. Chỉ sợ ở nhân gian chỉ ở cùng hẩn được mấy năm ngắn ngủi. Từ khi rút tà cốt, hẩn sinh ra tư tình, hận mình, tất nhiên sẽ yêu Diệp Băng Thường. Thời điểm hẩn chưa biết tình là gì đã quan tâm Diệp Băng Thường như vậy, nhọc lòng tìm hồn phách nàng ta cũng không ngoài dự liệu.

Sương mù ở Tiên sơn thổi qua lòng bàn tay Tô Tô, mi mắt Tô Tô rủ xuống, bất luận như thế nào, tà cốt cũng đã bị hủy, Đạm Đài Tẫn và nàng không còn liên quan gì tới nhau nữa.

Tô Tô nghe thấy Cù Huyền Tử nói: "Lần này Cù Huyền Tử muốn cùng chư vị tiên hữu bàn luận hai chuyện. Từ ngày Thần Ma đại chiến, Ma Thần chết đi, đại yêu bị trấn áp tại Hoang Uyên, tiểu yêu ma thì lùi về Sa Bà Ma Vực, không dám đến làm loạn. Năm trăm năm trước, phong ấn ở Hoang Uyên bị phá, hắc khí phủ ngập trời. Vô số yêu ma quỷ quái từ Hoang Uyên xông ra ngoài, làm hại nhân gian."

Nhắc tới chuyện yêu ma, thần sắc mọi người đều trở nên nghiêm trọng.

Tô Tô tập trung, cũng muốn nghe xem tam giới sau khi không còn Ma Thần nữa trông như thế nào.

"May mắn năm trăm năm qua, chúng tiên tông đồng tâm hiệp lực, đối kháng với yêu ma, mới giữ được nhân gian thái bình đến giờ này, Tiên giới cũng an ổn. Nhưng gần đây, Yêu Hoàng xuất thế, các yêu ma tôn hãn làm vi tôn." Cù Huyền Tử nhắm mắt, trầm giọng nói: "Đoạn thời gian trước, Thái Hư tông chưởng môn, đã chết ngay tại phòng mình, môn hạ đệ tử ba trăm sáu mươi người cũng không may mắn thoát khỏi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người liền khiếp sợ.

Yêu Hoàng? Tô Tô vô thức nhìn về phía Đạm Đài Tẫn, làm sao có thể chứ, tà cốt đã bị hủy, làm sao lại có thể xuất hiện Yêu Hoàng?

Cù Huyền Tử có pháp bảo gọi là "Thủy kính". Thủy kính có thể trong thời gian ngắn thu lại một chuyện nào đó phát sinh.

Y đem Thủy kính ra, Thủy kính lơ lửng giữa không trung, tất cả mọi người nhìn sang.

Chỉ thấy Thái Hư tông, suối nước ở sơn môn đã bị máu của các môn hạ đệ tử nhuộm đỏ. Các đệ tử từ Kim Đan kỳ trở lên đều bị móc Kim Đan từ trong cơ thể ra, có thể thấy thủ đoạn của Yêu Hoàng cực kỳ tàn nhẫn. Bên trong Thủy kính, yêu ma tàn phá bừa bãi nhưng không thu được thân ảnh của Yêu Hoàng, Yêu Hoàng bên trong Thủy kính chỉ hiện một cái bóng lưng, là nam hay nữ cũng không biết được.

Một màn máu tanh khắp lối như thế khiến Tiên môn người thì tức giận, người thì mặt đỏ lên, đầy căm phẫn thóa mạ nói: "Thiên sát Yêu Hoàng, nếu để cho ta gặp, nhất định sẽ đem hãn nghiên xương thành tro!"

Nhưng tất cả đều biết rõ, là Yêu Hoàng của Ma giới, sao có thể dễ dàng bắt được.

Yêu ma giờ đây đều đang sinh sống ở Sa Bà Ma Vực, nơi quỷ quái đó không có một ngọn cỏ, lấy máu làm sông, ai đi thảo phạt đều không dám hứa chắc chắn sẽ trở về.

Cù Huyền Tử thu Thủy kính, nói: "Ta sắp phải đột phá, cần bế quan độ kiếp, Thanh Vô sẽ mang theo Hành Dương tông đệ tử đi một chuyến xem chuyện của Thái Hư, thăm dò tình hình của Yêu Hoàng, tìm kiếm cách vào được Sa Bà Ma Vực."

"Xích Tiêu tông nguyện ý đi theo..."

"Chân Vũ phái nguyện ý đi theo Tiên tôn."

"Còn có chúng ta, Thiên Nguyên Tông cũng nguyện ý cùng nhau đi."

Tàn Hải hỏi: "Tiểu sư đệ, tông môn chúng ta làm sao bây giờ, có đi hay không?" Tông môn của bọn họ chủ yếu là không có nhân tài để góp sức.

Đạm Đài Tẫn thân nhiên nói: "Không đi."

Tàn Hải thở dài, thời điểm cần tập hợp lực lượng này, Tiêu Dao tông thẹn đến hoảng, hẩn yên lặng lấy tay áo che mặt.

"Thứ hai, " Cù Huyền Tử nói, "Thương Nguyên bí cảnh sắp mở ra vào nửa tháng sau, cửa vào ở thành nơi đón ánh bình minh, bên trong bí cảnh pháp bảo vô số, cơ duyên khó liệu, nhưng cũng nguy hiểm trùng trùng. Chỉ là Thương Nguyên bí cảnh từ trước đến nay chỉ có đệ tử tu vi Nguyên Anh trung kỳ trở xuống mới có thể tiến vào, đến lúc đó có lẽ có yêu ma trà trộn vào, chư vị nhất định cẩn thận một chút."

Chuyện này không phải là bí mật, rất nhiều người đến với lần so tài này cũng là vì muốn kết bạn với các đệ tử Nguyên Anh kỳ trở xuống, đến lúc đó cùng nhau tìm kiếm cơ duyên.

Nếu đi vào bí cảnh, lúc trở ra ngoài cũng đã là ba mươi năm sau.

Nghe nói, bên trong Thương Nguyên bí cảnh có mảnh vỡ của Thần khí.

Nếu quả thật tìm được mảnh vỡ Thần khí, tương lai nếu cùng Yêu Ma giới khai chiến, phần thắng sẽ lớn hơn nhiều.

Tô Tô từng nghe Câu Ngọc nói, hai trăm năm trước Thương Nguyên bí cảnh đã mở một lần, khi đó tu vi Công Dã Tịch Vô còn thấp, Cù Huyền Tử sợ hãi xảy ra chuyện, không để hấn đi.

Nghĩ đến chuyện này, Tô Tô nhin không được nhìn về nam tử có tấm lòng bao dung thiên hạ kia.

"Sư huynh, huynh có đi Thương Nguyên bí cảnh không?"

Công Dã Tịch Vô buông bình rượu xuống, trước đó hấn đang suy nghĩ chuyện gì, nghe thấy Tô Tô hỏi, hấn ôn hòa nói: "So với Thương Nguyên bí cảnh, ta lo lắng chuyện Thái Hư tông bị diệt môn hơn, Thái Hư cần người qua đó xem xét một chút."

Tô Tô liền hiểu quyết định của hấn.

Tựa như cái gì cũng thay đổi, duy chỉ có sư huynh thì không. Hấn luôn luôn nghĩ đến chúng sinh trước. Mặc kệ nó có liên quan tới thành tựu của mình, vẫn thản nhiên như vậy.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt của hấn, Tô Tô đột nhiên nhớ tới nam tử của năm tháng ở Hạ quốc ấy.

Nàng đã tự tay giết... Tiêu Lãm.

Những đoạn quá khứ, giống như sương khói, ngỡ như đã trôi qua rất lâu rồi.

Tô Tô biết mình cũng nên dần quên đi.

Nhìn thấy sự tình qua Thủy kính, Tô Tô hiểu rõ, Tiên giới cùng Yêu Ma sẽ không cách nào tránh khỏi một trận chiến, có lẽ không lâu sau, Tiên Ma vẫn sẽ khai chiến.

Chỉ là, lần này Tiên môn có đủ sức để đánh một trận, không giống như trước đây hoàn toàn bất lực.

Tất cả môn phái cùng Hành Dương tông cáo từ, chuẩn bị để tiến vào Sa Bà Ma Vực, không quên căn dặn các đệ tử trẻ chuyện vào Thương Nguyên bí cảnh.

Vô tình đạo của Tô Tô hiện tại bất ổn, định ngự kiếm về Trường Trạch tu hành, tiên kiếm còn chưa lấy ra thì đã bị một chiếc roi ngang ngược ở đâu quất tới.

Trên roi có những giọt nước, tràn ngập sát ý.

Tô Tô lập tức cảm nhận được tiếng xé gió, dự định né tránh.

"Sư muội!" Dăng Trang kinh hãi, không kim ngăn cản, một thanh kiếm phát ra lam quang lao tới, đụng vào roi của Sầm Mịch Tuyền, kiếm vỡ nát.

Nguyệt Phù Nhai chặn trước mặt Tô Tô: "Sầm sư tỷ, đây là Hành Dương tông, không phải Xích Tiêu tông, người dám vô lễ với sư tỷ, đừng tránh Hành Dương tông không khách khí!"

Bây giờ kiếm của hãn vì bảo vệ mình mà vỡ nát.

Sầm Mịch Tuyền làm như không nghe thấy hãn, không nói lời nào liền đánh tới.

Tô Tô đang muốn đánh trả bỗng nhìn thấy đôi mắt vô hồn của Sầm Mịch Tuyền, đột nhiên cảm thấy không đúng. Sầm Mịch Tuyền mặc dù tính

tình ương ngành, thế nhưng lần này nàng ta đên Hành Dương tông để tu tâm, hi vọng có thể bá Cù Huyền Tử làm sư phụ.

Tô Tô là nữ nhi của Cù Huyền Tử, Sầm Mịch Tuyền không đại gì mà động thủ với người của Hành Dương tông.

Mới nghĩ được như vậy, sau một khắc, một cánh tay thon dài từ đâu đánh lên đỉnh đầu Sầm Mịch Tuyền một cái.

Sầm Mịch Tuyền mở to hai mắt, mềm mại ngã xuống.

"Sư muội!" Dăng Trang vội vàng đỡ lấy Sầm Mịch Tuyền.

Sau lưng Sầm Mịch Tuyền, Công Dã Tịch Vô đi tới, hấn cau mày, nhìn về phía Tô Tô: "Sư muội, không sao chứ?"

Tô Tô lắc đầu, nàng nhìn đám tử khí trong lòng bàn tay của Công Dã Tịch Vô: "Đây là?"

Công Dã Tịch Vô bóp nát tử khí trong lòng bàn tay, nói: "Là Khôi Lỗi thuật."

Dăng Trang nghe thấy vậy, sắc mặt cũng rất khó coi: "Ai dám dùng Khôi Lỗi thuật không chế sư muội công kích Lê tiên tử?"

Nguyệt Phù Nhai cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng, trở nên im lặng.

Công Dã Tịch Vô nói: "Dăng sư đệ suy nghĩ kỹ một chút, gần đây Sầm sư muội có đắc tội với ai không?"

Dăng Trang nhìn Nguyệt Phù Nhai, do dự lắc đầu.

Hắn trực tiếp chăm sóc sư muội, nhưng lại không biết sư muội bị người khác khống chế, cố tình hại sư muội, thật đáng sợ.

Khôi Lỗi thuật... phải cảm hận và quen biết cỡ nào mới phải dùng đến thủ đoạn này.

Tô Tô nhìn về phía xa, phi hành pháp khí hồ lô rượu của Tiêu Dao tông đã đi rất xa, khí tức của Đạm Đài Tẫn đã hoàn toàn biết mất.

Nàng nhìn Sầm Mịch Tuyền đang nằm đó, lại nhìn sang Công Dã Tịch Vô, đột nhiên cảm thấy thật hoang đường.

Năm trăm năm, người kia chẳng lẽ không hề thay đổi dù chỉ là nửa chút? Dù được đổi Thần tủy, thủ đoạn vẫn hèn hạ như xưa. Quá khứ hẳn không chết mình giết Tiêu Lãm, bây giờ hẳn tiếp tục không chế Sầm Mịch Tuyền đến giết mình sao?

Cùng lúc đó, thiếu niên ngồi bên trong hồ lô rượu của Tàng Hải mở mắt ra.

Không được gì, Đạm Đài Tẫn nhàn nhạt nghĩ, thật đáng tiếc. Đôi mắt hẳn lạnh lạnh, ngón tay thon dài cầm chặt lấy ngọc bội bên mình giống như cầm ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

Ngọc bội trong tay hẳn là vào mùa đông năm đó, trong chiếc xe ngựa ở nhân gian, là thiếu nữ đó tự thay buộc vào hông hẳn.

Nàng đỡ hẳn dậy từ trong tuyết, vì hẳn mà động thủ đánh Triệu Vương, để hẳn không phải quỳ.

Khi đó khuôn mặt nhỏ của nàng nhăn nhó, nhẹ nói: "Cái này cho người, Triệu Vương thấy nó, kiểu gì cũng sẽ kiêng kị chút."

Nàng mang đến mùa xuân ấm áp nhất trần gian, cũng mang đến cho hẳn nỗi đau tàn nhẫn nhất. Hẳn muốn nàng trở về, vì thế không tiếc bất cứ giá nào.

Cho dù nàng có hận hăn, cứ hận hăn như năm đó cũng được.

Chứ không phải như thế này, có năm mơ cũng không nghĩ tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 83: Hủy Hoại

Chap 83: HỦY HOẠI

Lần trước thấy cảnh Thái Hư tông bị diệt môn từ Thủy kính, Tô Tô muốn cùng Công Dã Tịch Vô xem xét tình hình.

Cù Huyền Tử ở Độ Kiếp trung kỳ đã gần trăm năm, lần này y ngộ hiểu, cần bế quan đột phá.

Biết được Tô Tô muốn cùng Công Dã Tịch Vô đi Thái Hư, Cù Huyền Tử nói: "Tô Tô, con không cần đi Thái Hư sơn, đi Thương Nguyên bí cảnh đi."

"Tại sao vậy cha?"

"Con tu Vô Tình đạo, đại đạo chưa thành, nên tránh đối đầu với đại yêu ma. Tô Tô, làm một người trưởng thành rất khó, Diệt Nhiên tiên là Thượng cổ thần, vì cứ mãi chần chừ mà vạn năm qua vẫn không phi thăng được. Tam giới chúng sinh cần Thần, con không nên trong lúc này chưa trưởng thành mà mạo hiểm. Một ngày nào đó, thế cục nghịch chuyển, khi đó chỉ có mình con thành đạo, trước khi bảo vệ chúng sinh, con phải bảo vệ tốt chính mình đã.

Tô Tô giật mình, quá lâu về trước có người từng nói với nàng, người trước nhất phải bảo vệ tốt chính mình đã.

"Thương Nguyên bí cảnh có thể giúp con tu luyện, còn may ra tìm được cơ duyên. Tiên kiếm không thích hợp với con, khi còn bé con chỉ học sơ qua Hồng Kiếm Quyết nhưng không được phép gắng sức. Vô Tình đạo vốn liên kết với Ngũ Hành, cha không rõ Câu Ngọc làm bạn cùng con lớn lên đã đi đâu, nhưng con cần tìm một người đồng hành mới."

Nghe Cù Huyền Tử nhắc đến Câu Ngọc, Tô Tô trầm mặc xuống.

Đúng vậy, nàng từ nhỏ hoàn toàn không thích luyện kiếm, lúc đó, Câu Ngọc giảng cho nàng kỳ môn Ngũ Hành, dạy nàng sử dụng một chút đồ vật mới lạ.

Câu Ngọc không còn, nàng cầm một thanh kiếm lạnh như băng, lòng như một khối trống rỗng.

"Cha không miễn cưỡng con, nếu con không muốn đi Thương Nguyên bí cảnh, cũng có thể ở lại Trường Trạch."

"Con sẽ đi bí cảnh." Tô Tô cuối cùng quyết định như vậy. Nàng biết Cù Huyền Tử muốn tốt cho mình, từ lúc nàng còn nhỏ, đã quen gánh vác vận mệnh chúng sinh, vô tình quên mất mình cũng còn có cơ hội trưởng thành.

Nàng đã quên, nhưng Cù Huyền Tử lại thay nàng nhớ kỹ.

Linh khí nhân gian phân ra Ngũ Hành, linh căn thể nào thì thu nạp linh khí hệ đó.

Tô Tô trước kia là hỏa linh căn, từ khi tu luyện Vô tình đạo, nàng phát hiện mỗi một loại linh khí đều không bài xích thân thể của nàng.

Người mang dòng máu Phượng hoàng Thượng cổ vốn sẽ thành thần, vì thế nàng không ngừng tu luyện, tốc độ tu luyện cũng phải gấp trăm lần sau khi Niết Bàn.

Trên linh đài của Vô tình thần đạo bị tư hồng nhân nhật bao trùm. Tô Tô không biết nó là cái gì, nhưng mơ hồ có một loại cảm giác, vật này cần nàng khám phá.

Nàng ở tại Trúc Hoa gian độ nửa tháng, lúc ra ngoài trông thấy một chú Linh điều đậu trên vai của một bạch y thiếu niên.

Linh điều này thân thiết với Tô Tô, thường xuyên đến làm bạn cùng nàng, giúp nàng giữ nhà.

Tô Tô gọi hần: "Phù Nhai."

Nguyệt Phù Nhai quay đầu: "Sư tử, ta tới đón tử."

Lần này hần cũng muốn vào Thương Nguyên bí cảnh để tu luyện, Nguyệt Phù Nhai nhập môn muộn, là Cù Huyền Tử nhận hần từ tay cố nhân, dốc lòng dạy bảo.

Hần mặc dù là sư đệ Tô Tô, nhưng tính cách lại rất trưởng thành.

Tô Tô gật đầu: "Tử muốn tìm sư huynh trước, cùng huynh ấy nói lời tạm biệt."

Nguyệt Phù Nhai: "Ta và sư tử cùng đi."

Thế là Tô Tô đi ở phía trước, Nguyệt Phù Nhai đuổi theo nàng.

Trúc Hoa gian trăm hoa nở rộ, những cánh bướm cùng bọn họ bay giữa không trung. Có con đậu vào dải lụa buộc tóc nàng, hôm nay nàng không dùng mạng che mặt, lộ ra dung mạo mỹ lệ.

Nguyệt Phù Nhai nhìn nàng, ánh mắt rĩ xuống.

Công Dã Tịch Vô cách đó cũng khốn xa, hần tu hành chú trọng chăm chỉ, vẫn như cũ cùng những đệ tử đồng môn ngày ngày đếm buổi học sớm.

Cù Huyền Tử tự mình dạy bảo hần, về sau một mình hần cũng đảm đương một phần, dạy bảo Tô Tô cùng Phù Nhai.

Hần tính tình ôn hòa, Tô Tô khi còn bé lười biếng, hần bắt đực dĩ mở một con mắt nhắm một con.

Lúc dạy Phù Nhai, tự dặn phải nghiêm khắc chút.

Trong quá khứ, Tô Tô nhìn thấy dưới gốc cây hoa đào, bạch y nam tử cùng bách y nữ tử trò chuyện, không khác nào một đôi tình nhân.

Nữ tử nở một nụ cười cực kì động lòng người.

Nàng ấy chăm chú nhìn Công Dã Tịch Vô trước mắt, trong mắt mang theo tình cảm dạt dào, là Diêu Quang.

Tô Tô nhìn Diêu Quang sư tỷ, trong lòng có mấy phần cảm thán, quá khứ đó không ảnh hưởng tới bọn họ.

Trong thế giới của Ma Thần kia, Công Dã Tịch Vô tử trận, Diêu Quang không chút do dự tuấn tình. Diêu Quang là đệ tử của Thanh Khiêm sư thúc, thích Công Dã Tịch Vô toàn bộ Hành Dương tông đều biết. Nàng với Diệp Băng Thường không giống nhau chút nào, nàng giống một ngọn lửa xinh đẹp, nhiệt huyết không bao giờ có thể bị dập tắt.

Công Dã Tịch Vô đến lúc chết cũng không nói thích nàng.

Diêu Quang sư tỷ vẫn không chút do dự đi theo hắn.

Tô Tô kính trọng Diêu Quang, cũng hy vọng đại sư huynh có thể đáp lại sư tỷ.

Phù Nhai yên lặng đứng bên cạnh Tô Tô.

Bọn họ dù không lên tiếng, Công Dã Tịch Vô vẫn nhạy cảm nhận ra, từ cây anh đào nhìn ra.

"Sư đệ, sư muội."

Không còn cách nào khác, Tô Tô đành phải ra ngoài, cười hô: "Sư huynh, Diêu Quang sư tỷ."

Diêu Quang nhìn thấy nàng, nháy mắt ra hiệu cười với Tô Tô.

Tô Tô nói: "Cha bắt đầu bế quan, ta lần này đến muốn nói với sư huynh, ta muốn đi Thương Nguyên bí cảnh đệ tu luyện. Sư huynh đi Thái Hư phải chú ý an nguy của bản thân, không cần thiết phải mạo hiểm."

Công Dã Tịch Vô nghe vậy, nói: "Bên trong Thương Nguyên bí cảnh nguy hiểm trùng trùng, sự muội mới bế quan ra, sức còn chưa đủ. Nếu như muội cần gì, cứ nói cho sư huynh biết, sư huynh giúp muội đi tìm."

Diêu Quang cũng liên tục gật đầu: "Đúng vậy."

Tô Tô nói: "Mọi người đừng lo lắng, ta biết tự chăm sóc mình ở Thương Nguyên bí cảnh. Trước đây cha từng nói, tu đại đạo không sợ, càng không nên sợ từ đầu đến cuối, đã là tu luyện, không nên để người khác giúp đỡ nhiều. Sư huynh tin ta, ta nhất định sẽ bình an trở về."

Công Dã Tịch Vô nhìn vào mắt nàng, Tô Tô rất nghiêm túc, không có ý đùa giỡn, gật đầu: "Tốt, lần này ta đi Thái Hư sơn, không thể đi cùng mọi người, muội cùng Phù Nhai phải thật cẩn thận."

Tô Tô trình trọng đồng ý.

Hành Dương tông tổng cộng có ba mươi đệ tử đi, Thanh Vô trưởng lão cho mỗi một đệ tử một đèn hồn, nếu như có chuyện bất trắc, môn phái có thể kịp thời phát hiện, giúp đệ tử chủ trì công đạo.

Công Dã Tịch Vô kín đáo đưa cho Tô Tô rất nhiều pháp khí để phòng thân, nếu không phải Tô Tô kiên quyết từ chối, hẳn liền đem Phần Thiên kiếm của mình đưa cho Tô Tô.

Diêu Quang mỉm cười, nàng không đi bí cảnh, muốn theo Công Dã Tịch Vô đến Thái Hư.

Thanh Vô từ trong tay áo càn khôn lấy ra một con thuyền, chúng đệ tử ngồi vào đi.

Thanh Vô nói: "Lần này đi vào Thương Nguyên bí cảnh, mọi người nhất định phải cẩn thận cảnh giác. Phù Nhai, người phải chăm sóc tốt cho các sư đệ cùng các đồng môn."

Nguyệt Phù Nhai nghe vậy ôm quyền nói: "Đệ tử biết."

Tu hành là không bao giờ dừng lại, không bao giờ ngừng tu luyện, Thanh Vô nghiêm mặt, đưa mắt nhìn các đệ tử rời đi.

Tiên thuyền đi cực nhanh, chỉ sau ba ngày, đám người họ đã đến cổng thành đón ánh bình minh kia.

Tô Tô nghĩ, nhân gian giờ là mùa thu, thành kia trời nắng chang chang, buổi trưa ngày mai Thương Nguyên bí cảnh sẽ mở, hiện giờ người trong thành đều là người tu tiên.

Phù Nhai thu thuyền, tiếp ứng những người từ sớm đợi bọn hắn.

"Các tiên trưởng Hành Dương tông, mời đi theo tiểu nhân."

Phù Nhai đưa hắn một khối thượng phẩm linh thạch, người kia mặt mày hớn hở. Đối với phàm nhân mà nói, một khối thượng phẩm linh thạch có thể giúp kếp dài tiểu thọ.

Đám người đi vào trong khách quán, Sầm Mịch Tuyên liếc thấy Tô Tô cùng Phù Nhai, mày liễu liền dựng lên, muốn đi tới chỗ bọn họ nhưng bị cánh tay của Dăng Trang chặn lại.

Sầm Mịch Tuyên đành chép miệng, ưỡng thẳng sống lưng.

Dăng Trang tự biết đuối lý, lần trước Sầm Mịch Tuyên ra tay với Tô Tô, hắn không còn muốn Sầm sư muội theo Cù Huyền Tử lên Hành Dương

tông học tập nữa.

Tô Tô không để ý chuyện đó, Nguyệt Phù Nhai cũng nhìn Sầm Mịch Tuyền một cách thản nhiên rồi cùng Tô Tô nói chuyện.

Hai bọn họ ngược lại khiến Sầm Mịch Tuyền khó chịu.

Giống như mình là một con nhãi nhép.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Giữa trưa ngày thứ hai, trên thành xuất hiện ánh sáng màu trắng rất chói mắt, Phù Nhai lần được căn dặn các đệ tử sư môn tập hợp bên cạnh Tô Tô.

Phù Nhai trịnh trọng nói: "Sư tỷ, ta có một đầu kíp nổ, mặc dù người đi vào Thương Nguyên bí cảnh tu vi không cao, nhưng bản thân bí cảnh đã rất nguy hiểm. Một hồi ta cột nó lên tay tỷ, sau khi vào trong có kíp nổ, chúng ta sẽ không tách nhau ra được. Lúc đó ta sẽ bảo vệ tốt được cho tỷ.

Rõ ràng là sư đệ, nhưng hành xử chẳng khác nào một sư huynh hiểu chuyện.

Tô Tô không có ý từ chối ý tốt của hắn, vươn ra cổ tay, để Nguyệt Phù Nhai đem kíp nổ màu lam thắt lên trên cổ tay mình.

Mới buộc xong, ánh sáng trắng trên bầu trời đã khiến đôi mắt của mọi người đau đớn.

Nguyệt Phù Nhai không dám chậm trễ, lúc này nói: "Sư tỷ, đi!"

Cách đó không xa Sầm Mịch Tuyền cùng Dãng Trang cũng phi thân đi vào, lúc này ân oán không quan trọng, Thương Nguyên bí cảnh chỉ mở trong một cái chớp mắt, tranh thủ mới là quan trọng.

Ở nơi xa xôi hẻo lánh, Đạm Đài Tần nháy mắt đã không thấy bóng lưng thiếu nữ kia đâu nữa.

Tàng Hải nói: "Sư đệ, nhanh!"

Đạm Đài Tần lên tiếng, theo Tàng Hải chậm rãi tiến về phía trước, trong giây lát, thân ảnh của hắn nhanh chóng biến mất, không chọn ở cùng một chỗ với Tàng Hải.

*

Tô Tô vừa bước vào đã cảm thấy một luồng gió mạnh thổi qua người.

Lối vào Thương Nguyên bí cảnh thật nguy hiểm, nàng giang hai cánh tay giữ vững thân thể, cổ tay đeo kíp nổ đau xót, hình như hỏng rồi.

Kíp nổ không nên hỏng vào lúc này, nàng quay đầu, không chỉ mình và Phù Nhai mà Hành Dương tông đệ tử cũng tách nhau ra rồi.

Tô Tô đành phải một tay hành pháp, bay vững vào cửa vào.

Không biết Thương Nguyên bí cảnh nguy hiểm đến độ nào, nơi nàng đáp xuống lại là một mảnh thảo nguyên hoa đào nở rộ rực rỡ, chim hót líu lo. Tô Tô nhìn mặt trời trong bí cảnh để phân biệt phương hướng, nhắm hướng đông mà đi.

Nàng và Phù Nhai đã thảo luận, nếu chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hai người sẽ xác định cùng phương hướng mà đi.

Nàng chưa đi nổi hai bước, đỉnh đầu có tiếng xé gió truyền đến, Tô Tô ngược mắt, một cái bóng đen chật vật ngã xuống.

Nàng nhận thấy không phải Phù Nhai, liền không nhúc nhích.

Thiếu niên ngã vào dưới cây hoa đào, khiến ngàn cánh hoa rơi rụng.

Gió mạnh khiến người mặc huyền y họa tiết cá xăm không chống nổi, chật vật ngã xuống đất, ho ra một ngụm máu.

Tô Tô nhẹ nhàng lướt qua.

Một bàn tay dính máu đáng thương níu váy áo màu trắng của nàng: "Vị sư tử này, tại hạ lúc vào Thương Nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bản thân bị thương, có thể hay không..."

Tô Tô quay đầu, quả nhiên thấy khuôn mặt tái nhợt của Đạm Đài Tẫn. Nàng ở trước mặt hãn ngồi xuống, dò xét hãn hồi lâu, duỗi ra ngón tay thon dài trắng nõn.

"Thật đáng thương làm sao." Nàng thấp giọng thì thầm nói.

Đạm Đài Tẫn thấy trong mắt nàng có một chút mỉa mai.

Sau một khắc, bạch y thiếu nữ sau lưng liền xuất hiện ba mươi sáu thanh Hỏa Diễm kiếm, bùng bùng sát ý chia vào hãn.

Nàng tiến đến chỗ hãn nhẹ nhàng chậm chậm, mang theo ý cười lạnh lùng.

"Ta hiểu ý ngươi, dù sao bản thân ngươi đã bị trọng thương không còn sống được bao lâu nữa, ta giúp tiền ngươi một đoạn."

Nghe thấy âm thanh từ vị cô nương ấy, Đạm Đài Tẫn có chút thất thần.

Nhưng ba mươi sáu thanh kiếm, toàn bộ lạnh lùng hướng về chỗ hãn khiến hãn lập tức tỉnh táo lại.

Đạm Đài Tẫn sắc mặt biến đổi, lạnh như băng nhìn thiếu nữ trước mặt. Vì để tiếp cận nàng, những vết thương trên người hãn một nửa là thật, mắt thấy kiếm muốn đâm vào mình, hãn phi công đứng dậy, hai tay mở ra, bá đạo linh khí thanh tiên kiếm đều bị trấn áp.

Tiên kiếm nhanh chóng quay về, biến mất trong lòng bàn tay Tô Tô.

"Ta chỉ nói một lần duy nhất, ta không tốt bụng, sẽ không cứu người. Cút, cách xa ta một chút, nếu không ta sẽ giết người!"

Nàng không phải là Diệp Tịch Vụ của năm trăm năm trước, sẽ đồng cảm, sẽ áy náy, đã từng có thời gian ngu ngốc hy vọng hãn khỏe mạnh.

Nàng trước kia, sẽ vì một lời hứa hẹn, trong Đào Hoa kén cố gắng bảo vệ hãn, cẩn thận lau khôe mắt đầy máu của hãn, vì hãn đi tìm thuốc chữa.

Nhưng Đạm Đài Tẫn sẽ không bao giờ đáng thương như vậy, hãn vĩnh viễn biết được hãn muốn thứ gì. Ngoài áo hãn có vẻ sẽ không có chút nguy hiểm gì, nhưng dưới áo hãn lại là một nanh vuốt độc ác.

Tô Tô không nghĩ sẽ gặp phải hãn.

Từ lúc nàng nhảy xuống thành lâu hôm đó, nàng vĩnh viễn không nghĩ rằng mình sẽ gặp lại người này lần nữa.

Đạm Đài Tẫn đã không còn là Ma Thần, nàng chỉ hy vọng hãn hoàn toàn biến mất trong cơn ác mộng năm trăm năm về trước. Năm trăm năm sau, hai người không liên quan gì đến nhau nữa.

Nàng mím môi, không nhìn hãn nữa, quay người đi xa.

Bả vai Đạm Đài Tẫn bị Hỏa Diễm tiên kiếm làm trầy da, hãn thấp giọng kêu lên một tiếng đau đớn, lúc ngược mắt lên, Lê Tô Tô đã biết mắt dưới cây hoa đào.

Một cánh hoa rơi xuống bả vai hãn, chút chuyện cũ như nhấn chìm hãn dưới nước, khiến hãn cảm thấy khó thở. Thị trấn nhỏ dưới ánh trăng, cây Đào yêu che phủ cả một bầu trời, có một thiếu nữ tựa nhẹ trên lưng hãn.

Hắn khó chịu quỳ một chân trên đất, linh kiếm trên tay chống đỡ thân thể. Vô kiếm mới di chuyển được một cái, hắn mặt mày tối sầm, cả người đổ ầm bên gốc cây hoa đào.

Hắn không cam tâm, không thể bị hủy hoại dễ dàng như vậy.

Đuôi mắt hắn ửng đỏ, nhìn về hướng Tô Tô đã đi xa, linh thể đó nhất định hắn phải có được.

Diệp Tịch Vụ không còn hồn phách, hắn đi khắp tam giới vì nàng chiêu hồn, nàng không còn thân thể, hắn sẽ thay nàng đoạt lấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84: Ác Quỷ

Chap 84: ÁC QUỶ

Thương Nguyên bí cảnh rất lớn, có rừng rậm, còn có hòn đảo, thậm chí còn có một vùng biển rộng lớn. Có thể đi đến đâu thì tùy thuộc vào cơ duyên mỗi người.

Tô Tô không tìm được Nguyệt Phù Nhai, ngược lại còn đi vào trong một khu thạch lâm.

Bên trong thạch lâm, quái thạch lâm liệt còn có cự thạch từ đâu bổ ra, chúng chỉ có một con mắt sáng như đèn lồng, những chiếc vảy trên thân sần sùi thô kệch.

Tô Tô nhìn chăm chăm vào những tảng đá kia, trong lòng có mấy phần buồn vô cơ, nếu như Cửu Thiên Câu Ngọc vẫn còn, nhất định sẽ cẩn thận nói cho nàng biết một chút về lai lịch của những tảng đá này.

Đi được không bao lâu, Tô Tô nghe thấy một loạt tiếng bước chân.

Nàng không biết là bạn hay địch, cẩn thận di chuyển, núp sau một tảng đá.

Nàng vừa núp, một nam tử cùng một nữ tử đi tới.

Nam tử tướng mạo thanh nhã, vội vàng nói: "Sư muội tốt, nhanh cho sư huynh hôn một cái nào, ta nhớ muốn chết rồi đây này."

Nữ tử mặc bộ quần áo màu xanh thêu hoa lan cùng hắc liếc mắt đưa tình.

"Sao, không sợ Đinh sư tử phát hiện sao? Huynh cùng tử ấy chẳng phải sẽ kết làm đạo侣 với nhau sau khi ra khỏi bí cảnh sao?"

Trong mắt nam tử toát ra một tia chán ghét: "Muội thật sự nghĩ rằng ta thích nàng ta sao? Nếu không phải cha của nàng ta cao quý, thì chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của nàng ta, ta cũng sẽ coi như mù, không thèm đồng ý cùng nàng ta kết làm đạo侣." "

Nữ tử thở mạnh, vuốt ve ngực nam tử, nói: "Đan dược của Đinh trưởng lão quả thật không tệ, huynh có thể có được một địa vị tốt từ nữ tử xấu xí kia, nhưng thân thể của huynh vẫn phải là của ta."

Nam tử vội vã cởi bỏ y phục của nữ tử: "Đương nhiên, không cho nàng thì có thể cho ai. Yên tâm, nàng ta sẽ không tìm tới nơi này đâu, chúng ta làm cái gì, nàng ta cũng không biết."

Tô Tô ngàn lần không nghĩ tới, vừa vào thạch lâm lại bắt gặp một đôi uyên ương vuỵ 冢.

Ánh mắt của nàng dời sang một khối đá lờm chờm những tảng đá phía sau thấy một nữ tử thân hình hơi mập, mặc hoàng y thêu hình con ngỗng, đang úp mặt vào đầu gối, cơ thể hơi run rẩy.

Xem ra...

Không phải cái gì cũng không biết, mà là biết tất cả mọi chuyện.

Nhìn phụ kiện bên hông bọn họ, chỉ là một môn phái nhỏ. Tô Tô không nhúc nhích, không thể xen vào chuyện này, nàng bình tĩnh dời ánh mắt đi, nhìn về phía tầng tầng lớp lớp tảng đá đằng sau.

Bên kia không thích hợp, bên này lại là một đôi uyên ương vuỵ 冢 đang chìm đắm trong thế giới của mình, không một chút cảnh giác.

Ngược lại hoàng y nữ tử lại giống như một con thú nhỏ bé bị chấn động, liếc nhìn về nơi phát ra những âm thanh kì lạ.

Tô Tô thầm nghĩ, cô nương này có chút đáng thương, tu vi quả thực không tồi, chí ít so với đôi đang ở cạnh tảng đá bên kia thì xuất sắc hơn nhiều.

Tô Tô nín thở, vốn là muốn rời đi, nhưng lần này lại không muốn đi.

Bí cảnh nơi càng nguy hiểm thì tỷ lệ xuất hiện bảo vật càng lớn, bên trong thạch lâm này chắc chắn có pháp bảo.

Có điều chuyện vượt quá ngoài ý muốn của Tô Tô đó chính là, hoàng y nữ tử khê căn môi, từ sau tảng đá bước ra.

"Lăng Văn Thành, Ngải Phi Hà!"

Nam tử gọi là Lăng Văn Thành nghe thấy giọng nàng ta, hoảng sợ đến nỗi quên mất thắt đai lưng, nữ tử sắc mặt cũng bị dọa đến trợn tròn, hốt hoảng nhìn về phía nàng ta: "Đình sư tỷ, tỷ nghe ta giải thích, chúng ta..."

Đình Nhan chán ghét liếc nhìn nàng ta một cái: "Ta nghe được thấy được, không cần các người giải thích. Sau khi ra ngoài ta nói cha ta chuyện hai người tình đầu ý hợp. Nhưng hiện tại ta chỉ muốn nhắc nhở các người, bên trong thạch lâm có gì đó rất quái lạ, không muốn chết thì nhanh chóng rời đi ngay!"

Lăng Văn Thành sắc mặt khó coi, muốn nắm lấy tay Đình Nhan: "Đình sư muội, tình cảm trăm năm trong mắt muội không có nghĩa lý gì sao? Sao muội lại nhẫn tâm như vậy?"

Ngải Phi Hà nói thêm: "Lăng sư huynh nguyện ý cưới tỷ, đó là phúc khí của tỷ, tỷ đừng có không biết tốt xấu."

Đình Nhan bị chọc tức đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không có tâm tử ở đó cùng bọn hãn tranh luận, liền quay người muốn rời đi.

Lăng Văn Thành sợ nàng ta bỏ đi, hoàn toàn không để ý đến lời cảnh báo của nàng, níu cổ tay nàng ta lại: "Đình sư muội..."

Tô Tô nghe thấy âm thanh oanh oanh ùng ùng ngày càng rõ ràng, một lát sau âm thanh quái lạ đó đã gần ngay bên cạnh.

Tô Tô ngẩng đầu, chỉ thấy cự thạch ở giữa, bảy tám cái thạch quái cao mấy chục trượng đi tới. Hình thể của bọn chúng khổng lồ nhưng tốc độ lại rất nhanh, chớp mắt đã tiến đến trước mặt ba người kia.

Thạch quái so với cổ mộc còn cao hơn nữa, một đám giáng xuống, Lăng Văn Thành vốn là tinh anh của môn phái, có chút trình độ, vội vàng né tránh.

Đình Nhan cũng phản ứng nhanh chóng, nhảy ra.

Chỉ còn Ngải Phi Hà đáng thương bị cự thạch đập tới bị thương.

Lăng Văn Thành lúc này mới nhớ tới sư muội lúc nãy cùng hãn ân ân ái ái, hãn vội vàng dùng thuật pháp để kết liễu chúng, đem nữ tử rời đi.

Tô Tô xem xét, bọn chúng đại khái là thổ mộc song linh căn.

Ngải Phi Hà chưa hết hoảng hồn.

Thạch quái không dễ dàng để bọn họ tùy tiện chạy trốn, Lăng Văn Thành vừa muốn ngự kiếm thì một con thạch quái đưa tay chụp tới.

Trong chớp mắt, Lăng Văn Thành cùng Ngải Phi Hà rơi vào tình thế nguy hiểm.

Một chiêu thức kim quang đánh tới, Đinh Nhan nói: "Còn không mau đi!"

Lăng Văn Thành nhanh chóng ngự kiếm, cùng Ngải Phi Hà bay lên không trung.

Sau khi Ngải Phi Hà an toàn, chợt nhớ tới gì đó, ánh mắt trầm xuống, thì thầm vài câu với Lăng Văn Thành.

Ánh mắt Lăng Văn Thành cũng thay đổi, hẩn nhìn về tên thạch quái ở giữa, muốn thoát khỏi Đinh Nhan.

Do dự một lát, ánh mắt hẩn trở nên hung ác, đưa tay lên đánh một cái.

Hẩn đánh vào bả vai Đinh Nhan, Đinh Nhan từ trên thân kiếm ngã xuống, ngay lúc sắp bị thạch quái giẫm chết, Tô Tô bay vút quá, một chưởng từ đỉnh đầu thạch quái đánh xuống, thạch quái sụp đổ, vỡ ra.

Tô Tô kéo Đinh Nhan: "Mau đứng lên."

Đinh Nhan rất nhanh kịp phản ứng, cảm kích nhìn Tô Tô một chút, rồi nàng ta lại ngẩng đầu, phát hiện hai người Lăng Văn Thành đã chạy mất tăm mất tích.

Đinh Nhan nắm chặt năm đấm, giúp Tô Tô đánh thạch quái.

Điều quý dị là, thạch quái vỡ vụn chưa đầy một lát đã dựng lại, đứng lên.

Tô Tô biết đánh không chết, quyết định không dùng sức nữa, kéo Đinh Nhan bay lên đỉnh của một hòn đá.

Nàng hành pháp ẩn nấp, bao lấy mình và Đinh Nhan. Thạch quái không có trí thông minh, tìm không được khí tức của hai người lại nhanh chóng đi xa.

Đinh Nhan nói: "Đa tạ tiên tử cứu mạng, ta tên là Đinh Nhan, là đệ tử Kiều La phái. Lần sau nếu gặp lại tiên tử, Đinh Nhan có chết cũng sẽ báo đáp."

Tô Tô cũng không chối từ, người tu tiên có ân có trả, nàng nói: "Ta là Lê Tô Tô, vừa nãy ta thấy người nên để bọn hăn chết bên trong thạch quái trận thì hay hơn."

Bọn họ trong miệng Tô Tô, trở thành đôi uyên ương khốn nạn.

Đinh Nhan cười khỗ nói: "Cha ta thường nói, người cùng môn phái không thể tự giết lẫn nhau, nếu không môn phái sẽ tàn lụi."

"Nhưng bọn họ muốn giết người."

Đinh Nhan nắm chặt năm đấm, nói: "Ta sẽ không bỏ qua cho bọn họ!"

Tô Tô nhìn thần sắc của nàng ta, liền biết Đinh Nhan nhất định sẽ tìm hai người kia giết chết.

Mỗi người có ý nghĩ của riêng mình, Tô Tô không thể can thiệp quá sâu.

Nàng nhìn Đinh Nhan gật đầu một cái, muốn đi sâu vào thạch lâm.

Đinh Nhan nói: "Lê tiên tử! Đừng đi vào trong, cha ta trước kia có vào Thương Nguyên bí cảnh, người nói bên trong thạch lâm có Mê Huyền trận pháp, các tiên bối vài ngàn năm trước tiến vào chạy không thoát, hóa thành đá. Người nhìn những tảng đá này xem, đều là những sinh linh biến thành."

Tô Tô nhìn nàng ta cười một tiếng: "Đa tạ người, ta sẽ cẩn thận."

Dù biết là Mê Huyền trận pháp, Tô Tô ngược lại không sợ. Nàng bây giờ tu Vô Tình đạo, Mê Huyền trận của thế gian đối với nàng không có tác dụng.

Thấy Tô Tô biến mất trong thạch lâm, Đinh Nhan dù lo lắng cũng không dám đi theo vào, đành thở dài ngự kiếm ra khỏi thạch lâm.

Quả nhiên, càng đi sâu vào trong, Tô Tô thấy tượng đá càng nhiều.

Có hình thù của người, có hình thù của yêu. Bọn họ phần lớn sắc mặt kinh hoàng, thống khổ đến cực độ.

Sương mù trắng toát bao phủ tượng đá. Tô Tô đưa tay, hai ngón tay giữa thối bùng lên một đám lửa màu xanh, sương mù gặp phải chân hỏa liền tản hết ra.

Tô Tô chậm rãi đi vào.

Cảm giác thể lượng ở thạch lâm này càng rõ rệt, những tảng đá nhanh chóng di động, xem Tô Tô là trận nhãn, mở ra Mê Huyền trận.

Nàng quay đầu, phát hiện không tìm được lối vào ban đầu.

Ngược lại trước mắt, Tô Tô nhìn thấy Đạm Đài Tẫn, hắc đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng.

Tô Tô chỉ nhìn chốc lát, xác định trước mặt là Đạm Đài Tẫn thật, không phải tượng giả. Là hắc theo chân mình vào đây.

Mặc dù không biết vì cái gì mà hắc một mình đi theo mình, nhưng có lẽ trên người mình nhất định có thứ đồ vật mà hắc muốn.

Nàng to gan nghĩ, đừng nói trên người nàng có thứ gì đó của Diệp Băng Thường nha? Bọn họ ở nhân gian gần nhau mấy chục năm, tình cảm chắc hắc sớm đã rất sâu đậm.

Không có mình quấy rối, hắc ở nhân gian kia cả đời, nhất định là trôi chảy cả một đời.

Quái vật sinh ra đã không có tình cảm, nên cũng sẽ không sợ chút Huyền trận nhỏ bé này.

Tô Tô vừa muốn phá trận rời đi thì thấy trên người Đạm Đài Tẫn xuất hiện một lớp bụi phát ra lân quang.

Đạm Đài Tẫn run lấy bầy, giống như vừa nhìn thấy một chuyện cực kỳ đáng sợ. Chẳng biết từ lúc nào, hãn giống như bị ác quỷ bóp nghẹt hô hấp, trên mặt lộ ra tuyệt vọng chết lặng.

Thân thể hãn xám xịt ngày càng nhiều.

Tô Tô tròn mắt nhìn hãn.

Đạm Đài Tẫn co quắp nằm giữa tượng đa, trong mắt là một màu đen tĩnh mịch, hãn run lấy bầy, bờ môi cắn chặt sắp chảy ra máu.

Tô Tô dừng chân, Ma Thần ngày xưa không yêu không hận, giờ trong Huyền trận ở thạch lâm dần dần hóa thành đá.

Trong mắt nàng chỉ là một thạch lâm hoàn toàn yên tĩnh, còn trong mắt của hãn thì là cái gì? Tô Tô do dự một chút, tiến tới.

Trong con mắt đờ đẫn của Đạm Đài Tẫn, một dòng sông lãnh lẽo đen kịt một màu. Dòng sông mênh mông không nhìn thấy đáy.

Tô Tô nhìn thấy Đạm Đài Tẫn của năm trăm năm trước, huyền y đế vương bị vạn quỷ gặm nhấm thân xác, nhưng lại không thấy hồn phách của ác quỷ.

Máu của hãn như nước chảy ra, hãn không kể ngày đêm cùng ác quỷ làm bạn, cuối cùng bị gặm nhấm đến chỉ còn một bộ khung xương.

Đến khi Tô Tô nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng, bỗng nhiên hoàn hồn.

Thân thể của Đạm Đài Tẫn đã chết rồi, chết tại dòng sông ám trầm kia.

"Người có Thần tủy, nhưng tại sao lại tùy ý để ác quỷ gặm nuốt thân thể? Chẳng lẽ là muốn tìm linh hồn của Diệp Băng Thường sao?" Nàng thấp giọng nói.

Phàm nhân sau khi chết hồn phách sẽ vào Minh giới, hẳn có bao nhiêu phần không nở để người kia rời đi? Khóe miệng Tô Tô giật mình, không lẽ đến mức... đi tìm hồn phách đã phi tán ư.

Trăng lên, nàng an tĩnh nhìn quá khứ trong đôi mắt hắt. Ánh trăng chiếu qua từng khối đá, đến khi ánh trăng rọi lên người hắt, Đạm Đài Tẫn dần dần biến thành một tảng đá.

Ma Thần vô tâm của ngày xưa, hôm nay lại bị chính quá khứ mình giết chết, thật tùy tiện làm sao.

Tô Tô giơ tay lên, định chạm vào gương mặt hắt, nhưng lại thu hồi lại.

Cứ như vậy thôi.

Vô Tình đạo, nàng ôm lấy đầu gối, ngồi ở bên cạnh hắt, nghe thấy hơi thở chậm rãi dần dần trở nên yếu ớt. Thân thể Đạm Đài Tẫn dần dần hóa đá, Tô Tô nhắm mắt lại, đứng lên, chậm rãi tiến sâu vào thạch lâm.

Sợi tơ màu đỏ trên váy nàng dưới ánh trăng càng tỏa sáng. Nàng cuối cùng chọn không quay đầu lại.

Nàng có nhiều thứ để yêu thích, như những năm tháng yên tĩnh trên Trường Trạch sơn, Thiên Trì xinh đẹp, hoặc nhớ tới phải đúc thêm một thanh kiếm nữa cho Phù Nhai, hay tuyết đêm nay trong mắt nàng rất đẹp.

Những thứ đó... chuyện gặp Đạm Đài Tẫn có tốt đẹp bằng đâu?

Trước khi mặt trời mọc, từng mảng đá trên người thiếu niên tưởng chừng đã hóa đá hoàn toàn bong ra, máu của hắn dính vào tảng đá, cuối cùng lớp đá đó vỡ cụn.

Đạm Đài Tần mở mắt, quay đầu nhìn chỗ bên cạnh, không có một ai.

Hắn đột nhiên... người thấy trong đêm hương hoa quỳnh thoang thoảng.

Kỳ lạ, rõ ràng là không có ai.

Lại một vòng lặp thống khổ. Con mắt đen sì của hắn nhìn về phía mặt trời mọc, may mắn đây là thân thể không phải của người cũng không phải của quỷ, mới không thể chết ở trong Mê Huyền trận này.

Hắn có chết cũng không sao, nhưng Diệp Tích Vụ thì sao? Ai sẽ mang nàng trở về với thế gian này, với trần thế này?

*

Càng vào sâu trong thạch lâm, thạch quái càng ngày càng ít, nhiệt độ lại bắt đầu tăng cao. Bên trong khe hở của tảng đá tỏa ra nhiệt độ đốt người, ngọn lửa màu đỏ nóng hổi, giống như dung nham cuộn cuộn.

Hai con Viêm Hỏa thú ngủ say trên tảng đá. Bọn nó đầu giống như sói, lại mọc ra sừng tê giác, thân sư tử, không có đuôi, da lông có màu đỏ xinh đẹp.

Sau lưng bọn nó là một khối thạch trên không trung chậm chậm xoay tròn.

"Là "Cực Hàn"." Tô Tô từng đọc qua ở Tầng Thư các, Cực Hàn huyền thạch tên là "Cực Hàn", có thể tồn tại trong lửa, yêu thú Viêm Hỏa canh giữ bên cạnh. Có thể dùng nó để đúc nóng tiên kiếm.

Tô Tô còn chưa tới gần, hai con yêu thú kia liền mở mắt ra, Hỏa Diễm trên thân vốn đang tắt một lần nữa bùng lên. Viêm Hỏa thú một mái một trống, tâm linh tương thông. Bọn nó đã ngủ sau hồi lâu, khí tức của người sống khiến bọn chúng trong nháy mắt bừng tỉnh.

Vừa gào thét đình tai nhức óc, bọn chúng tấn công về phía Tô Tô.

Tô Tô từ sau khi đổi công pháp còn chưa từng thử qua. Nàng lấy ra linh khí trong cơ thể tu Vô tình đạo, trong tay lập tức xuất hiện một cây quạt lông màu trắng, quạt lông mang nghiệp hỏa yếu ớt, tắt công về phía thú đực.

Viêm hỏa từ ngọn lửa trên thân con thú gặp nghiệp hỏa của Tô Tô, nó gào lên một tiếng, Hỏa Diễm trên thân nó thiếu mất một vòng.

Con thú không thể dùng viêm hỏa để đối đầu được, vội vàng tránh đi.

Bọn nó tuy là yêu thú hệ hỏa nhưng lại sợ hãi nghiệp hỏa trong tay Tô Tô. Quạt lông sáng bùng ánh sáng của ngọn lửa, vì là linh khí nên Tô Tô không muốn hao tổn vì bọn nó.

Nàng bước lên tảng đá, đưa tay lấy Cực Hàn huyền thạch.

Hai con thú lộ ra ý hung hăng, không chống lại được nghiệp hỏa, dù cho có đồng quy vu tận cũng muốn giết Tô Tô.

Tô Tô vội vàng trở lại chống trả bọn chúng.

Hai con thú vận yêu đan trong cơ thể, hung hãn không sợ chết, yêu lực tăng vọt, Tô Tô bị yêu lực đẩy lui lại mấy bước, đụng vào tầng đá lửa sau lưng.

Miệng thú phun ra viêm hỏa, đốt lấy nàng.

Tô Tô phản ứng cực nhanh, giơ quạt lông lên, muốn đem chân hỏa phiến trở về, nhưng chỉ sau một khắc, cổ tay nàng bị vô số sợi tơ màu vàng buộc lại, khiến nàng không thể động đậy.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy huyền y thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, cười khẽ với nàng.

Đạm Đài Tảng hững hờ nắm chặt vô số sợi tơ màu vàng. Những sợi tơ đó không biết làm từ thứ gì lại cứng cáp vô cùng, khóa các kinh mạch trọng yếu của nàng.

Tay hắn vừa thu lại, những hạt kim tuyến màu xanh lưu chuyển, mang theo những trận lôi đình. Đạm Đài Tảng rủ mắt thao túng kim tuyến.

Tô Tô bị thủ đoạn một lần nữa ép lên lưng tảng đá lửa.

Thiếu niên mặt như ngọc, đôi mắt nhẹ nhàng nhếch lên giống như xem kịch vui trào phúng.

Đêm qua ở giữa thạch lâm, hắn rõ ràng đã hóa thành tượng đá, không ngờ sau khi mặt trời mọc, hắn là trở nên điềm nhiên như không có việc gì.

Tô Tô không biết Đạm Đài Tảng đuổi theo mình từ lúc nào, hắn ngồi trên dung nham nóng hổi, mặt không biến sắc.

"Sư tỷ." Hắn chống cằm, ôn nhu cười cười rồi lập tức lạnh mặt xuống, lạnh giọng nói: "Có qua có lại, đã là tiên hữu, sư đệ cũng nên chào hỏi người một lần."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 85: Ma Hàng

Chap 85: MA HÀNG

Đạm Đài Tẫn lại nhìn thấy một đôi mắt tinh táo nhìn hẩn.

Hẩn vốn cho rằng thiếu nữ sẽ cực kỳ bối rối hoặc tức giận, dù sao sinh tử một đường, Lê Tô Tô đáng nhẽ phải cảm thấy phần nộ vì hẩn đã giúp yêu thú mới đúng.

Thế nhưng Tô Tô chỉ lạnh lùng nhìn hẩn, không kêu lên một tiếng, lần nữa ứng phó với Viêm Hỏa thú.

Đạm Đài Tẫn nắm chặt sợi tơ màu vàng.

Thiếu nữ chỉ có thể ở yên một chỗ, trơ mắt nhìn mình bị hai con Viêm Hỏa thú dùng hỏa hiểm thiêu chết.

Đạm Đài Tẫn vượt môi, hẩn vốn cho rằng mình sẽ thấy cảnh nàng chặt vật khổ sở, thế nhưng lại không nghĩ rằng Lê Tô Tô lông tóc không tổn hao gì.

Hộ thể pháp y của Lê Tô Tô phát ra lam quang, bảo vệ lấy nàng.

Mạng che mặt của thiếu nữ bị hỏa diễm đốt thành tro, huyền thuật giây lát liền biến mất.

Đạm Đài Tẫn nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp, giữa mày thiếu nữ có một chút chu sa màu đỏ. Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm nàng, những kí ức mờ mịt dần trở nên rõ ràng, hẩn hình như đang nhìn thấy Thần nữ mà hẩn từng tôn thờ.

Thiếu nữ trước mắt giống Thần nữ đến không ngờ.

Ý cười trên khóe miệng hẩn biến mất, bỗng nhiên trầm mặc xuống.

Mười ngón tay Tô Tô đan lại: "Tụ Linh Trọng hỏa, phá!"

Sợi tơ màu vàng trên cổ tay nàng đứt thành từng mảnh. Nàng phi thân lên, linh khí quạt lông trong tay nàng biến thành hai thanh Nga Mi Thích, mang theo ngọn lửa xanh đen, từng cái đâm vào cơ thể của hai con Viêm Hỏa thú.

Nghiệp hỏa theo Nga Mi Thích đốt cháy, hai con Viêm Hỏa thú gào lên rồi hóa thành tro bụi.

Tô Tô đem Cực Hàn huyền thạch bỏ vào túi càn khôn, quay đầu sang chỗ Đạm Đài Tẫn cong môi cười một tiếng: "Tới phiên người!"

Nàng cũng không phải người làm từ bùn đất, sao lại không tức giận.

Nàng cười một tiếng, mang theo vài phần xinh đẹp. Nhưng sâu trong con người nàng là ngọn lửa phẫn nộ đang thiêu đốt, Đạm Đài Tẫn bị nàng bóp lấy cổ.

Đôi mắt đen láy của hẩn chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Trong tay Tô Tô là nghiệp hỏa rực đỏ đốt lấy da hẩn. Đạm Đài Tẫn hình như không cảm thấy đau đớn, mãi nhìn chăm chăm vào mắt nàng, không tránh không né, thậm chí dù đang bị Tô Tô bóp cổ, hẩn vẫn nói với giọng điệu mang mấy phần phức tạp mà chính hẩn còn cảm thấy khó tin: "Người là ai?"

Tô Tô nghĩ thầm, ta là ai cũng là người người không nên đụng vào, chịu chết đi.

Đạm Đài Tẫn bị nàng dùng nghiệp hỏa đánh vào cơ thể.

Con người hãn khẽ run, muốn đưa tay sờ vào chu sa của nàng, động tác lại đột nhiên cứng đờ.

Nghiệp hỏa từ trong ngực hãn cháy bùng lên, trong nháy mắt hãn dần hóa thành tro tàn, bàn tay kia chưa kịp chạm đến Tô Tô thì cả người hãn đã dần dần biến mất.

Tô Tô nhìn thấy một đôi mắt bướng mình không cam lòng.

Thân thể thiếu niên tiêu tán đi, chỉ còn những hòn quái thạch lởm chởm, Hỏa Diễm cũng đã biến mất.

Tô Tô nhặt lên mấy mấy đầu gỗ đã cháy đen trên mặt đất.

"Chỉ là một thanh củi khô."

Nàng nói. Đạm Đài Tẫn có Thần tủy đã năm trăm năm, làm sao có thể tùy tiện bị mình giết chết. Hãn có thất tình lục dục, làm sao vào được thạch lâm, vậy nên mới nghĩ biến một thanh củi thành mình.

Tô Tô cất bước ra khỏi thạch lâm.

*

Đạm Đài Tẫn mở to mắt.

Bầu trời bên trong bí cảnh ảm ảm một màu tím. Hãn nhìn hai tay mình, dần dần nắm chặt nắm đấm.

Sao lại có thể như thế? Không ngờ trên đời này lại có một chuyện hoang đường như vậy.

Năm trăm năm sau hãn vào Tu Chân giới, nhìn lại mình lúc còn là phạm nhân đã từng tôn thờ một Thần nữ cao cao tại thượng không thể chạm tới.

Khi hãn còn bé xíu đã từng đem những mảnh vỡ của nàng nuốt đi, từ đó không còn nghĩ tới nàng nữa.

Nhưng hôm nay mạng che mặt bị đốt, hãn lại một lần nữa nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia.

Một loại cảm giác đã lâu không thấy.

Rất nhiều đêm, hãn coi nàng là một vị thần có thật, chờ đợi một ngày nàng thoát ra khỏi vỏ bọc lưu ly băng lãnh kia, thế nhưng ngày này qua ngày khác, thần nữ vẫn như cũ không thể chạm vào.

Hãn chỉ là một chúng sinh bình thường, đôi mắt của nàng vĩnh viễn chỉ nhìn ra ánh trăng đẹp đẽ ngoài cửa sổ.

Lúc đó hãn không có tư tình, nhìn tượng thần nữ ở phía trên, lần đầu tiên cảm nhận được tư tình bên trong – là sự không cam tâm.

Hãn dùng máu mình làm bản nàng, hãn thậm chí còn muốn đập nát nàng.

Đáng tiếc nàng lại bị Đạm Đài Minh Lăng làm vỡ. Nhiều năm sau đó, Đạm Đài Minh Lăng cũng bị băm thành từng mảnh nhỏ, giống như nàng.

Đạm Đài Tần sờ sờ cổ của mình, một ngọn lửa nóng rực từ bụng một đường đốt lên ngực hãn.

Hãn mấp máy môi.

Đạm Đài Tần không cách nào coi nghe cảm giác kỳ quái trong lòng này.

Không phải bởi vì dung nhan tuyệt sắc của nàng. Năm trăm năm trầm mình nơi dòng sông Quỷ Lệ, hãn đã sớm lạnh nhạt với hồng trần, đẹp xấu đối với hãn không khác biệt.

Nghĩ tới chuyện giết nàng, trong lòng hẳn lại có chút khó chịu.

Nhưng, thần sắc hẳn đanh lại. Muốn Diệp Tịch Vụ trở về, nàng phải chết.

Tiểu lão hộ uế oải từ trong vạt áo hẳn thò đầu ra, miệng nói tiếng người: "A? Người sao lại bị thương rồi? Ai lại có thể làm người bị thương vậy nhỉ?"

Đạm Đài Tẫn tâm vốn đang phiền muộn, trông thấy thứ ngu xuẩn này lại càng thấy phiền phức, năm ngón tay hẳn mở ra, nắm lấy đầu nó, lãnh khốc nói: "Ngậm miệng."

Hồ yêu lập tức lấy lòng Đạm Đài Tẫn: "Ta nói sai, ngài là vô địch thiên hạ."

Nó ủy khuất chết mất. Rõ ràng đều là tu tiên, Tiên nhân không phải tính tình đều tốt sao, những Tiên nhân nó từng gặp qua đều hi nộ vô thường.

Khó chịu chết mất.

Đạm Đài Tẫn ném nó vào túi càn khôn: "Chừng nào đánh hơi được bảo vật dưỡng hồn thì sẽ thả người ra."

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời màu tím càng ngày càng đậm: "Ma hàng sắp tới."

Đạm Đài Tẫn xác định phương hướng, hẳn phải theo sau Lê Tô Tô, mặc kệ có biết rõ nàng là ai, hẳn vẫn phải giết nàng.

*

Tô Tô đi ra khỏi thạch lâm không lâu cũng nhìn thấy sắc trời quý dị.

Màu tím trên bầu trời lan rộng, có mấy đệ tử trên đường trông thấy Tô Tô, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, thầm nghĩ: "Tiên tử, sắc trời có mấy phần quý dị, nếu người không có việc gì gấp thì trước mắt tìm một chỗ tránh đi."

Tô Tô mở hồ nói: "Thứ này có vẻ là Ma Hàng."

Nàng vừa lên tiếng, mấy người đệ tử đưa mắt nhìn nhau. Những người này đều là những đệ tử trẻ tuổi, nghe thấy tiên trưởng thế hệ trước nói cái gì gọi là Ma Hàng liền thay đổi sắc mặt.

Tô Tô lúc còn bé từng nghe Câu Ngọc nói qua.

Câu Ngọc giảng rằng:

"Ma Hàng vạn năm khó gặp, có đôi khi sẽ xuất hiện ở thế giới hiện thức, có đôi khi lại ở bên trong bí cảnh. Đối với yêu ma mà nói, Ma Hàng là chuyện tốt. Ma Hàng giống như một cơn mưa, nếu rơi xuống bọn yêu ma hấp thu, tu vi nói không chừng sẽ đột phá thêm một cảnh giới. Nhưng đối với các tu chân giả mà nói, Ma Hàng so với việc bị ăn mòn còn đáng sợ hơn, không chỉ khiến Tiên thể bị ám ma khí mà còn sẽ hình thành tâm ma."

Nghĩ đến đây, Tô Tô nói: "Chư vị tiên hữu cần thận, nếu là Ma Hàng thật, đừng để ma khí ám vào các người, nhất định phải tạo kết giới."

"Đa tạ tiên tử." Mấy người đệ tử sắc mặt nghiêm túc, ôm quyền, vội vàng bước qua người Tô Tô.

Tô Tô không ngờ rằng bên trong Thương Nguyên bí cảnh lại có loại ma vật này.

Nàng có chút lo lắng cho Phù Nhai và Hành Dương tông đệ tử.

Dù sao không phải người nào cũng biết sự tồn tại của Ma Hàng. Nàng hiện tại biết hết thảy cũng nhờ Cửu Thiên Câu Ngọc thông thiên triệt địa,

am hiểu mọi thứ từ thượng cổ đến bây giờ, từng ở bên cạnh.

Tô Tô từ bên trong thạch lâm ra, mới biết bên ngoài đã qua nửa tháng, cũng không biết Phù Nhai đang ở đâu.

Nhìn thấy màu tím dày đặc lan rộng đến nửa bầu trời, nàng cũng không có cách nào tìm được Phù Nhai, đành phải tạm thời dừng bước, tìm nơi dựng kết giới để tránh Ma Hàng. Tô Tô cuối cùng tìm thấy một chỗ dưới gốc cây hoa lê, ngồi khoanh chân lại, bấm niệm hành pháp tạo ra kết giới.

Kết giới mới lập, bên hông Bích Ngọc Linh Đang đột nhiên rung lên.

"Phù Nhai?" Tô Tô mở mắt ra.

Bích Ngọc Linh Đang rung càng lúc càng mạnh, Tô Tô thầm nghĩ không ổn, Phù Nhai gặp nguy hiểm.

Nàng sợ tiểu sư đệ xảy ra chuyện, trước khi đi âm thầm thả lên người hãn một chiếc lông vũ để bảo vệ hãn, có thể đỡ hãn khỏi một lần tấn công.

Bây giờ lông vũ không còn, Linh Đang mới rung lên như vậy.

Thế nhưng Ma Hàng sắp tới, Phù Nhai lại đang ở đâu?

Tô Tô ngừng việc bố trí kết giới, ma khí từ trên bầu trời màu tím từng sợi rơi xuống mặt đất. Tô Tô sau khi giết Viêm Hỏa thú linh lực chưa kịp phục hồi, bây giờ nếu dùng Truy Tung thuật tìm Nguyệt Phù Nhai, chắc chắn sẽ không đủ sức duy trì kết giới.

Nàng tu Vô Tình đạo còn chưa đầy một tháng, nếu có thêm thời gian, nàng ắt sẽ có thực lực vô song. Nhưng thời gian quá vội vàng, nàng không kịp trưởng thành.

Tô Tô sợ Phù Nhai xảy ra chuyện, không thể bỏ qua chuyện như vậy, liền ngự kiếm bay về phía trước.

Tiên kiếm bị dính ma khí dần dần biết thành Ma kiếm.

Tô Tô đành phải bỏ kiếm, vẫn tiến về phía trước, càng ngày càng phí sức.

Trên đường đi, nàng trông thấy có không ít đệ tử không tránh được Ma Hàng mà bị trọng thương.

Rốt cuộc, tại một đầu con suối, nàng nhìn thấy một thân ảnh màu trắng đang bị thương.

"Phù Nhai!"

Nguyệt Phù Nhai nằm rạp trên mặt đất, không rõ sống chết, bên cạnh là Sầm Mịch Tuyên sắc mặt hoảng sợ.

"Người...người, Lê Tô Tô."

Tô Tô mặc kệ nàng ta, vội vàng đỡ tiểu sư đệ dậy. Ma Hàng đã tới một hồi, y phục Sầm Mịch Tuyên rách rưới, thần sắc ngây thơ, bảo y hộ thân trên người tạm thời che chở được nàng ta.

Nhưng Phù Nhai lại không có được may mắn như thế, ma khí đang dần dần tiến vào trong cơ thể của hắn.

Vẻ mặt Tô Tô trở nên nghiêm trọng, cũng không kịp nghiên cứu chuyện gì đã xảy ra, vội vàng ôm lấy Phù Nhai, bố trí xung quanh một cái kết giới.

Thiếu niên tái nhợt như cảm giác được cái gì trước ngực, cố hết sức mở mắt ra.

"Sư tỷ..."

"Suyt, đừng nói nữa, có sư tỷ ở đây, đệ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Phù Nhai thấp giọng ho hai tiếng, kinh ngạc nhìn Tô Tô.

Sầm Mịch Tuyên sợ hãi ngồi xổm một bên, nàng mặc dù ngây thơ nhưng cũng không ngốc, thấy trên trời rơi xuống thứ không phải tốt lành gì, cũng vội vàng bố trí cho mình một tầng kết giới.

Ma khí lan dần lên mặt Phù Nhai, Tô Tô do dự một chút, giơ tay lên che mặt Phù Nhai lại.

Nguyệt Phù Nhai nắm chặt cổ tay nàng, lắc đầu: "Sự tử, ta không muốn."

Hắn so với Sầm Mịch Tuyên thì thông minh hơn nhiều, biết mình đang bị ma khí ăn mòn, sao có thể để Tô Tô bị liên lụy.

Tô Tô nói: "Không sao đâu, ma khí sẽ không ảnh hưởng đến ta."

Nguyệt Phù Nhai vẫn như cũ lắc đầu, nắm chặt tay Tô Tô, không cho nàng rời ma khí đi. Nguyệt Phù Nhai biết rất rõ, bất kể là ai, cho dù là linh thể, khi bị ma khí xâm nhập vào cũng sẽ rất đau đớn.

Tô Tô hình như cảm thấy có gì đó, nàng ngẩng đầu, trông thấy ở nơi xa là một huyền y thiếu niên đang nhìn bàn tay của Nguyệt Phù Nhai nắm chặt cổ tay nàng.

Đạm Đài Tẫn đứng dưới Ma Hàng nhưng lại không cần bố trí kết giới, mặc cho ma khí bừa bãi xâm nhập vào cơ thể. Không biết là không thèm để ý, vẫn là không cảm thấy đau đớn, hay là không quan trọng chuyện trở thành ma.

Tô Tô khẽ chửi rủa một tiếng, hồng bét, phiền phức lại ngay lúc này tìm tới.

Tô Tô không biết dưới cơn mưa ma khí này mình có thể bảo vệ mình và Nguyệt Phù Nhai được hay không.

Tô Tô cảnh giác nhìn Đạm Đài Tẫn , sợ hãi ngay lúc này làm gì đó.

Trong bầu không khí như gương cung bạt kiếm đó, Đạm Đài Tẫn vừa giơ tay lên thì một người mập mập đã khoác lên bả vai hắn.

"Ai da sư đệ, sư huynh cuối cùng cũng tìm được đệ. Đứa trẻ ngốc đệ thất thần làm cái gì, thứ này là Ma Hàng, đệ tranh thủ thời gian tạo cho mình một cái kết giới, đừng để đạo tâm của mình bị vấy bẩn."

Đạm Đài Tẫn quay đầu, nhìn thấy gương mặt lo lắng của Tàng Hải.

Tàng Hải một bên nghĩ linh tinh, một bên giúp tiểu sư đệ "tuổi nhỏ" bố trí kết giới. Tàng Hải tu vi không cao nhưng được cái biết nhiều, Ma Hàng là thứ khiến hắn rất sợ phải gặp, lại sợ tiểu sư đệ thiên phú dị bẩm này bị thương trong Thương Nguyên bí cảnh, đừng nói không còn mặt mũi nhìn sư tôn, trong lòng hắn cũng áy náy chết.

Đạm Đài Tẫn nhíu mày nói: "Buông tay."

"Tiểu sư đệ đứng sang một bên, sư huynh bảo vệ đệ. Nhanh nhanh một chút, ép ma khí ra khỏi người." Tàng Hải không hề để ý đến giọng nói ngang ngược của Đạm Đài Tẫn, chỉ nghĩ tiểu sư đệ này bị nhiễm ma khí nên không ôn hòa như bình thường.

Tàng Hải cường ép ấn Đạm Đài Tẫn ngồi xuống, Tô Tô thấy vậy liền mỉm cười, vị đệ tử Tiêu Dao phái này đến đúng lúc lắm.

Đạm Đài Tẫn là đệ tử Tiêu Dao phái, nhất định không thể giết người ngay trước mặt Tàng Hải.

Tàng Hải sau khi lo xong cho tiểu sư đệ "bị ma khi ăn mòn" liền nhìn khuôn mặt xinh đẹp đến không tưởng nổi của tiểu sư đệ, Tàng Hải thở dài.

Cái tuấn tú này thật sự không giống vẻ ngoài mập mạp của Tiêu Dao tông bọn họ! Tàng Hải thầm than trong bụng, quay mặt sang trông thấy Tô Tô thì trợn cả mắt lên. Lần đầu tiên Tàng Hải ở Tu Chân giới trông thấy một mỹ nhân xinh đẹp như vậy.

Mỹ nhân cảm nhận thấy ánh mắt của hắn, còn thân thiện gật gật đầu.

Tàng Hải lại gần, vạ lần kích động bên tai Đạm Đài Tẫn nói: "Sư đệ, sư đệ, nàng ấy nhìn ta cười, nhìn ta cười! Đệ nhìn thấy không?"

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn Tô Tô một chút, không lên tiếng.

Tàng Hải tới không phải lúc, người ấy cũng hy vọng mình tu Tiên đạo, hắn không thể giết người trước mặt Tàng Hải.

Nếu không sau này khi nàng tỉnh lại, phát hiện hắn tính tình vẫn tàn bạo như cũ, không thể đặt chân vào Tu Chân giới, sẽ càng ghét hắn hơn.

Tàng Hải mảy không biết mình đang ở trên đường ray sinh tử, hắn lôi Đạm Đài Tẫn nghiên cứu thảo luận: "Tiên tử đó thật xinh đẹp đúng không sư đệ?"

Đạm Đài Tẫn vẫn không nói gì.

Bị Tàng Hải giục giã, hắn không chịu được đành trợn mắt nói nói đại, môi mông giật giật, mặt mày miễn cưỡng trả lời: "Phải."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86: Đi Theo

Chap 86: ĐI THEO

Tô Tô tạm thời sẽ không đánh nhau, bắt đầu chữa thương cho Nguyệt Phù Nhai.

Nguyệt Phù Nhai khẳng khái không cho phép Tô Tô vì hấn mà hấp thụ ma khí, Tô Tô cũng không miễn cưỡng hấn. Ngón tay dài nhọn của nàng hiện ra một thứ ánh sáng màu xanh nhạt, hơ qua những vết thương trên người Nguyệt Phù Nhai.

Sầm Mịch Tuyên ở một bên nhìn xem, không dám lên tiếng quấy rầy.

Nguyệt Phù Nhai không chịu thua kém, nhếch môi, lúc chữa thương không hề phát ra một tiếng động nhỏ. Tiên thể của hấn bị ma khí ăn mòn, từng đợt tấn công vào người hấn, khiến sắc mặt hấn tái nhợt.

Tàng Hải không nhịn được liền hỏi người bên cạnh "cũng bị ma khí ăn mòn": "Tiểu sư đệ, đệ không sao chứ?"

Đạm Đài Tẫn không nói gì, nhắm mắt lại, màu tím của ma khí mắt trần có thể thấy từ trên người hấn được đẩy ra. Tàng Hải nhẹ nhàng thở ra.

Vết thương của Nguyệt Phù Nhai có chuyển biến tốt hơn. Hấn tự mình ngồi khoanh chân lại, đẩy ma khí ra, giảm bớt gánh nặng cho Tô Tô.

Ma Hàng mặc dù bá đạo nhưng nếu chịu đựng được thì không có gì đáng ngại. Sau hai canh giờ, bầu trời trở nên sáng sủa, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

"Phù Nhai?"

"Sư tỷ đừng lo lắng, ta không sao."

Tàng Hải lúc trước nghe sư đệ cũng thừa nhận Tô Tô xinh đẹp, trong lòng đánh liều, hỏi Tô Tô: "Tại hạ là Tiêu Dao tông Tàng Hải, không biết chư vị tiên hữu xưng hô thế nào?". Khuôn mặt hần hiền lành, hay cười ha hả, rất khó để người khác sinh ra ác cảm.

Mấy người Tô Tô cùng hần trao đổi họ tên.

Tô Tô, nữ nhi bảo bối của Cù Huyền Tử tiên tôn vừa nói ra tên họ, Tàng Hải có chút chạnh lòng. Hần tiếc nuối liếc nhìn sư đệ nhà mình, sư đệ chi lan ngọc thụ như thế, Tiêu Dao tông đệ tử khác mẹ góa con cô cả đời cũng không vấn đề gì, nhưng sư đệ thì cần phải có ai đó bầu bạn. Nhưng đối phương lại là thiên kim của chương môn Hành Dương tông, thật là cao quá với không nổi.

Đạm Đài Tẫn quá rõ ý đồ của Tàng Hải, cảnh cáo nhìn hần một cái.

Tàng Hải ngượng ngùng sờ mũi, hần biết bên trong bí cảnh nguy hiểm trập trùng, kéo Đạm Đài Tẫn ra mắt trước mấy người Tô Tô thỉnh cầu được đi chung.

"Lê sư muội, người yên tâm. Tiêu Dao tông bọn ta tuyệt đối không cướp mất cơ duyên của người khác. Người tìm được bảo vật thì là của người, Tàng Hải ta tìm được bảo vật sẽ chia cho người một nửa."

Theo Tàng Hải, càng nhiều người có sức mạnh lớn đi chung với nhau sẽ an toàn hơn, nếu không lại gặp thêm một đợt Ma Hàng nữa thì rất nguy hiểm. Nếu đã gặp đệ tử của Hành Dương tông, cũng coi như duyên phận.

Trong mắt Đạm Đài Tẫn khê động dậy, hần không nói lời nào.

Tô Tô nghĩ thầm, Nguyệt Phù Nhai hiện tại đang bị thương, nếu để Đạm Đài Tẫn ở một nơi bí mật nào đó hại người, chi bằng có Tàng Hải giám sát

hắn thì sẽ an toàn hơn. Nghĩ một hồi, nàng đồng ý với Tàng Hải.

Tàng Hải gọi Đạm Đài Tẫn: "Sư đệ, đi thôi."

Đạm Đài Tẫn đảo mắt nhìn Tô Tô cùng Nguyệt Phù Nhai rồi đuổi theo Tàng Hải. Sầm Mịch Tuyên căn cứ môi, quyết định đi theo bọn họ.

Trong đội có Tàng Hải lập tức náo nhiệt hơn, Sầm Mịch Tuyên không thèm để ý tới Tàng Hải, Tàng Hải đành hỏi Tô Tô và Phù Nhai: "Không biết Lê sư muội cùng Nguyệt sư đệ muốn tìm cơ duyên gì?"

Tô Tô nói: "Linh kiếm bị hỏng, muốn tìm nguyên liệu để đúc kiếm. Còn Tàng Hải sư huynh?"

Tàng Hải uống một ngụm hồ lô rượu, nói: "Tùy duyên, nhưng ngược lại là muốn giúp tiểu sư đệ tìm một loại dược thảo. Sư tôn nói, tâm mạch tiểu sư đệ có tật, nếu như có thể tìm được tiên thảo chữa khỏi tật cho đệ ấy thì không thể tốt hơn."

Tâm mạch có tật? Là do đình Diệt Hồn sao? Năm trăm năm, đình Diệt Hồn chắc hẳn đã đâm sâu vào linh hồn Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô nhìn chằm chằm những đường vân trên váy, không muốn nhìn Đạm Đài Tẫn, cũng không muốn xuất hiện những cảm xúc mạnh như khi lần đầu nhìn thấy Đạm Đài Tẫn tại buổi yến tiệc.

Nàng biết tâm trí gần như đã yêu Đạm Đài Tẫn, thế nên không muốn cho hắn biết mình chính là Diệp Tịch Vụ. Diệp Tịch Vụ sớm đã chết trên cổng thành vào năm trăm năm trước, hóa thành cát vàng chốn phàm trần rồi.

Đoạn quá khứ đó đối với nàng mà nói không phải là ký ức đẹp gì cho cam.

Bây giờ ai sống ai chết, hoàn toàn là chuyện của bản thân mỗi người.

Đạm Đài Tẫn cảm xúc không một gợn sóng, tựa hồ Tàng Hải không có quan hệ gì với hắn, cũng không có chút vẻ thống khổ nào.

Bọn họ vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng sẽ nghỉ ngơi một lát.

Cơ duyên trong bí cảnh rất khó nói chắc chắn, một đoàn người ai cũng không có cưỡng cầu.

Đêm, trăng treo lên trời, Tô Tô đang ngồi tu luyện bỗng cảm thấy có một ánh mắt u ám lạnh lẽo đang nhìn mình.

Tô Tô không cần nhìn cũng biết là ai. Đạm Đài Tẫn giống như một con rắn độc ẩn giấu trong đội ngũ, đáng sợ chính là những người chung quanh không một ai biết chuyện đó.

Dưới ánh trăng, trong rừng hoa lê chạy ra một con hươu thân trắng như tuyết, trên lưng hươu có Huỳnh Hỏa Trùng như đang nhảy múa, hình như là Linh thú. Hươu chạy vào rừng cây, Tàng Hải bất ngờ nói: "Là Linh thú đi tìm thuốc, mau đuổi theo!"

Vừa dứt lời, Tàng Hải đã chạy theo. Đạm Đài Tẫn cũng không do dự, thả người bay vút qua. Gặp phải Linh thú đi tìm thuốc, chắc chắn gần đó có tiên thảo.

Có một loại tiên thảo tên là "Phục Hương", có thể an hồn, giúp linh hồn bám vào xác thịt.

Đám người đi theo Linh thú chạy khỏi rừng hoa lê, trông thấy một sườn đồi trong màn đêm vô tận.

Bên trên sườn đồi là một cây cầu được tạo thành từ những sợi xiềng xích. Linh thú chạy đến bên cầu liền biến mất không thấy gì nữa.

Tàng Hải lòng nóng như lửa đốt, muốn ngự kiếm đuổi theo, không ngờ liền đột ngột rơi xuống. Nguyệt Phù Nhai nhanh tay lẹ mắt tóm được hắn lại.

Tàng Hải được kéo lên, đổ mồ hôi hột, sợ hãi nói: "Cây cầu kia không thể ngự kiếm, không thể sử dụng pháp thuật."

Nói cách khác, chỉ có thể đi qua.

Nhưng mà đi qua một cây cầu xích sắt lắc lư, bên dưới là vực sâu vạn trượng không thấy đáy, không biết rơi xuống sẽ có hậu quả gì, khiến cho người ta mười phần do dự.

Những người khác còn chưa lên tiếng, Đạm Đài Tẫn đã bước lên cầu xích sắt.

"Sư đệ!" Tàng Hải hô to.

Đạm Đài Tẫn nhìn về phía trước đen kịt, có nghe thấy thanh âm của Tàng Hải nhưng không quay đầu lại.

Tàng Hải lầm bầm: "Chỉ vì mấy cái linh thảo mà đến mạng cũng không cần!"

Tô Tô nhìn bóng lưng của Đạm Đài Tẫn, xem ra Diệp Băng Thường trong lòng hắn rất quan trọng. Đã từng là người ham sống sợ chết, hiện tại lại có một ngày vì người mình yêu tan biến mà học được cách quên đi bản thân mình.

Thân ảnh Đạm Đài Tẫn xa dần rồi biến mất.

Nguyệt Phù Nhai nói: "Sư tử, tử ở chỗ này chờ ta." Hắn quay đầu, cũng bước lên xích sắt.

Tàng Hải phiền muộn cực kỳ, hậu bối sao lại có lá gan lớn như vậy.

Sầm Mịch Tuyên sợ hãi lui một bước, chuyện này quá đáng sợ! Nàng không muốn đi qua!

Tô Tô lo lắng cho Nguyệt Phù Nhai, suy nghĩ một hồi cũng quyết định đi qua nhìn một chút. Tàng Hải thấy mọi người đều đi cả rồi, chỉ còn Sầm Mịch Tuyên là ở lại cùng hắn, mắt nhỏ mắt to trừng hết lên, hắn sờ ót, cuối cùng hai người đó cũng run rẩy dứt khoát đuổi theo.

Bốn người vượt qua an toàn.

Dưới ánh trăng là một mảnh thiên địa màu lam, Huỳnh Hỏa Trùng bốn phía nháy múa, chiếu sáng con đường dưới chân.

Đạm Đài Tẫn đi trước một bước sớm đã cùng linh thú biến mất không còn thấy tăm hơi.

Bốn phía dưới chân đều là linh thảo bình thường, bên ngoài bí cảnh cũng có nên Tô Tô không có ngắt lấy.

Đi được không biết bao lâu, Tô Tô chạm phải một mảnh kết giới, nàng bước vào.

Xuyên qua kết giới, không nghĩ rằng lần nữa ở bên đầu bên kia cầu xích, cúi mặt xuống vẫn là vực sâu không thấy đáy, ánh trăng không chiếu tới nổi.

Tô Tô thoát đầu tưởng rằng là Chương Nhân pháp, định phá giải nó, nhưng không ngờ rằng ngay cả thuật pháp của Vô Tình đạo cũng không ảnh hưởng chút nào đến cảnh tượng trước mắt.

Thời điểm nàng đến đây, chung quanh không một bóng người. Đằng sau không có đường nào, chỉ có một con đường mênh mông phía trước.

Một thế giới đen kịt.

Nàng vô ý cuống quýt chạm lên mắt trái của mình, đôi mắt vẫn trong vắt hoàn hảo. Không bị thương, không đau khổ, không phải là Khuynh Thế Hoa.

Thứ thuộc về Diệp Tịch Vụ của quá khứ, đã biến mất ở năm trăm năm trước rồi.

Tô Tô nhìn xuống vực sâu đen kịt, để tay xuống. Đừng sợ... Đừng có lại sợ, Lê Tô Tô. Người không thể vĩnh viễn sống trong quá khứ được.

Nàng hít vào một hơi, nhắm mắt mượn Vô Tình thần đạo ngưng thần để tĩnh tâm, lúc mở mắt ra, rốt cuộc cũng thấy rõ đường đi phía trước, Tô Tô vội vàng đi qua xiềng xích.

Xiềng xích giống như không thấy điểm tới, Tô Tô đi hồi lâu, bên cạnh không có chút âm thanh nào, cũng không nhìn thấy ai cả. Cuối cùng phía trước có chút ánh sáng, những bậc thang ngọc thạch lần lượt xuất hiện.

Tô Tô nhìn thấy Nguyệt Phù Nhai ở phía trước, còn có linh hồn màu lam.

Bọn nó trông coi một gốc băng lam tiên thảo.

Nguyệt Phù Nhai cũng nhìn thấy nàng, hai người nhìn nhau, lập tức nhận ra có gì đó không đúng.

Xung quanh tiên thảo sao có thể yên ắng như thế?

"Sư tỷ đi mau!"

Tô Tô quay đầu, bên trên sườn đồi đột nhiên xuất hiện vô số dây leo, chẳng biết từ lúc nào điên cuồng lớn mạnh, quấn lấy người nàng cùng Nguyệt Phù Nhai, muốn ném bọn họ xuống vực sâu.

Tô Tô dùng Nghiệp Hỏa thiêu đốt dây leo, nhưng rất nhanh dây leo cấp tốc tái sinh, nàng liền hiểu ra, trên sườn đồi chắc chắn có thứ gì đó rất đáng sợ, đủ để khiến cho dây leo liên tục không ngừng lớn mạnh.

Dây leo trước mắt điên cuồng vẫy vẫy càng khiến cho người ta ngỡ ngàng, Tô Tô không khỏi cảm thấy một màn này rất quen thuộc.

Năm trăm năm trước trong một thị trấn nhỏ, cây Đào yêu có được Khuynh Thế Hoa nên rất lớn mạnh, cao lớn để độ có thể che cả bầu trời.

Lần này trong vách núi cheo leo chẳng lẽ xuất hiện Thần khí?

Hai người vừa đánh vừa lui.

Trước mặt là xiềng xích không thể dùng linh lực, phía sau là dây leo đáng sợ.

Tô Tô toan định bước lên xiềng xích thì Nguyệt Phù Nhai rên lên một tiếng, rơi xuống sườn đồi.

Tô Tô nắm chặt tay hãn.

"Sư tỷ! Buông ra!" Nguyệt Phù Nhai vội vàng nói.

Tô Tô trông thấy trên cổ tay hãn quấn vài vòng sợi tơ màu vàng, nàng đột nhiên quay đầu, quả nhiên phát hiện Đạm Đài Tẩn chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, hái tiên thảo xuống, nắm chặt sợi tơ nhìn lấy bọn họ.

Kim tuyến trên Lôi Văn chớp động, huyền y thiếu niên nâng hai đôi mắt hẹp dài, hãn đứng ngay trên chỗ dây leo lớn mạnh, mặc cho dây leo đâm xuyên qua thân thể mình, chạm đến máu hãn từng cây khô héo lại. Cho dù tình thế lúc này lưỡng bại câu thương, hãn vẫn chọn ở đây giết bọn họ, đoạt lấy linh thể của Tô Tô.

Số lượng dây leo quá lớn, Tô Tô vẫn nhất quyết không buông tay.

Đạm Đài Tần máu me be bét khắp người, đi đến bên bờ sườn đồi. Nguyệt Phù Nhai ý thức được Đạm Đài Tần có mục đích khác, mím môi nói: "Xin người, đừng tổn thương tỷ ấy!"

Đạm Đài Tần cười cười, thấp giọng nói: "Thật sự vô cùng cảm động."

Một ánh sáng màu xanh từ đáy vực đánh về phía Tô Tô và Phù Nhai, Phù Nhai cường ép thoát khỏi kim tuyến, máu tươi từ khoe miệng tràn ra, không một chút do dự ngăn trở ánh sáng đó đánh về phía Tô Tô.

Hắn mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Tô Tô cắn răng, đem Nguyệt Phù Nhai ném lên bờ, không tránh kịp dây leo từ phía sau, chúng cuốn lấy eo nàng, kéo nàng xuống sườn đồi.

Nàng dùng sức bám vào vách đá, ngón tay rỉ máu.

Đạm Đài Tần nhìn nàng giãy giụa, đợi dây leo hút hết linh lực của nàng, hắn lên đánh tan ba hồn của nàng, đoạt lấy linh thể.

Giọt máu của Tô Tô dính trên vách đá, bên trong vách đá phát ra thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt, một mặt gương bạc như nước xuất hiện phía dưới Tô Tô.

Thần khí trong vách đá là mảnh vỡ của quá khứ hay vẫn là mảnh vỡ của tương lai?

Tô Tô cúi đầu, ảnh trong gương lần lượt thoáng qua.

Nàng trông thấy bên trong phản chiếu ra đoạn ký ức của năm trăm năm trước, một thiếu nữ khoác áo lông chồn màu trắng đang ngửa đầu nhìn tuyết bay.

Khi đó Xuân Đào vẫn còn, cảm thán Hạ quốc năm nay vào đông có trận tuyết rất lớn. Xuân Đào đang cười, mình cũng đang cười. Diệp Tịch Vụ

chìm trong màn sương, tuyết bay đầy trời. Còn có một thiếu niên đang đứng trước chiếc xe ngựa đơn bạc. Tô Tô dời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn lên trên cổ tay mình, quả nhiên thấy Câu Ngọc ónh nhuận.

Tuổi nhỏ nào biết tư vị của nỗi buồn, mình ở trong gương từng có một đôi mắt chứa hết thấy những gì tốt đẹp như thế.

Bây giờ cố nhân không còn, nàng vĩnh viễn cũng không gặp được Câu Ngọc.

Trong lòng cảm thấy chua xót, Tô Tô gắt gao nắm chặt lấy dây leo, hộc mắt hơi đỏ lên.

Đồng thời, Đạm Đài Tẫn ở phía trên cũng nhìn xem ảnh trong gương, không thể tin được trọn tròn mắt.

Sao, không lẽ lại là nàng...

Sau một khắc, dây leo điên cuồng giống như sinh ra một sức mạnh vô tận, kéo thiếu nữ xuống sườn đồi.

"Không! Không được!"

Đạm Đài Tẫn sớm quên mất ý nghĩ muốn tước lấy thần hồn của nàng, vươn tay ra muốn nắm chặt lấy nàng. Một khắc này, tất cả suy nghĩ, toàn bộ đều trở nên ngơ ngơ ngác ngác, Diệp Tịch Vụ... Lê Tô Tô...

Toàn thân hấn đầy máu, giận dữ đuổi theo dây leo, hướng nàng mà đi. Dưới đáy vực gió thổi lạnh lẽo, dây leo chạm phải máu của hấn, sợ hãi thu về.

Tô Tô trông thấy bên dưới sườn đồi, vô số bàn tay lạnh lẽo với về phía nàng, tràn ngập mùi tanh tươi khiến người ta buồn nôn.

Bên dưới sườn đồi không biết có cái gì, nàng dĩ nhiên không vận nổi một chút khí lực nào, cũng không có cách nào dùng tiên pháp, chỉ có thể trở mắt nhìn những bàn tay đó chạm đến mình.

Nhưng sau đó một khắc, một bóng người đột nhiên ôm lấy nàng, hoán đổi vị trí.

Bả vai Đạm Đài Tần bị những móng tay lạnh lẽo đâm xuyên, những cái miệng bắn thối cắn lên bả vai hấn. Hấn rơi vào một bụi gai cùng khắp nơi toàn là xương trắng, nhưng vẫn một mực ôm lấy thiếu nữ trong ngực rất chặt.

Tô Tô bị tiêu hao linh lực, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 87: Vỡng

Chap 87: VỠNG

Trên bãi đất hoang xương trắng và bụi gai khắp nơi, thiếu niên công trên lưng một thiếu nữ.

"Tí tách, tí tách..."

Tiếng nước vang ở bên tai, Tô Tô trong đầu hỗn loạn, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước tí tí tách tách. Hoặc là. . . Là thanh âm giọt máu rơi trên đám xương trắng?

Nàng mơ hồ nhớ đến trước khi hôn mê đã nhìn thấy cảnh tượng: Không phải là tràng cảnh phía dưới sườn đồi, mà là giống một chiến trường hoang vu nhiều năm, trên chiến trường, lúc nha lúc nhúc những con quái vật đang rét cóng.

Những con quái vật đó gọi lên kí ức xa xôi.

Khi còn bé, Tô Tô được Câu Ngọc kể cho nghe một câu chuyện cổ: "Thượng Cổ lúc đó không có cái gì mà đại yêu ma, yêu cũng không có bộ dạng như bây giờ. Thế gian chỉ có tinh quái, bọn nó chia làm bốn loại: yêu, ma, quỷ, quái."

"Trong đó Mị là đệ nhất mỹ mạo, còn Vỡng là đáng sợ nhất. Một nhóm tinh quái lúc nha lúc nhúc, pháp lực không cao nhưng lại mang sát khí dày đặc. Bọn nó sống trong một nơi âm u vì tam giới không có chỗ dung thân.

Thần sinh ra sống cùng trời cùng đất, nhưng những tinh quái này lại khác, bọn chúng hút ô trọc chi khí, bị ném bỏ xuống nơi hoang vu, vì quá đói khát, bọn chúng thậm chí ăn cả đồng loại của mình.

Rất nhanh sau đó, bọn chúng phát hiện không cần ăn đồng loại, dung hợp lực lượng sẽ giúp bản thân trở nên cường đại hơn. Dần dần, các nhóm tinh quái ngày càng ít, nhưng lại dung hợp ra rất nhiều Yêu Vương vô cùng lợi hại."

Đây chính là nơi đại yêu Thượng Cổ được tạo ra.

Bọn nó sau khi tu hành đều biến hóa khôn lường, trong thời đại gian khổ sinh ra, Yêu Vương thậm chí còn có bản lĩnh thí thân.

Lúc giảng đến đoạn này, nhìn thấy tiểu nữ trừng to mắt, bộ dáng rất sợ hãi, Câu Ngọc dừng một chút, dịu dàng vuốt mái tóc của Tô Tô.

Nó nói, đừng sợ, sau khi Thượng Cổ thần linh tan biến, yêu ma quỷ quái tạo ra Yêu Vương cũng cùng nhau tiêu tán.

Giờ phút đó, những lời Câu Ngọc nói lại giống với những gì nàng chứng kiến.

Tại sao có thể như vậy? Tô Tô nghĩ thầm, Câu Ngọc sớm đã nói, thế gian không còn yêu ma quỷ quái, nàng với Đạm Đài Tẫn sao lại ngã xuống chỗ như vậy, những thứ miệng ngậm đầy máu tươi đó... là Vỡng sao?

Thượng cổ Vỡng cực kỳ hung ác, trăm không hết, giết không dứt. Nếu bọn nó giống như Câu Ngọc nói, cuối cùng hợp nhất trở thành đại yêu, tình cảnh sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Đang mông lung đặt vấn đề, Tô Tô cảm thấy có người đang cõng nàng đi về phía trước, bản lưng thiếu niên rộng lớn ấm áp, nàng biết đó là Đạm Đài Tẫn.

Tiếng nước tí tách không ngừng, khí tức của thiếu niên gần trong gang tấc, sạch sẽ như từng bách.

Lông mi Tô Tô run rẩy, không biết lúc này mình đang suy nghĩ những gì. Lúc này huyết tinh làm vấy bẩn thân thể, không thể có khí tức như thế.

Nàng có chút tức giận.

Cuối cùng thì hẳn muốn thứ gì trên người mình mà không từ thủ đoạn muốn giết nàng và Phù Nhai, rồi lại tình nguyện cùng nhau nhảy xuống Võng, không chịu buôn tha cho nàng?

Tô Tô muốn đẩy hẳn ra nhưng làm không được, thần thức của nàng mịt mờ sương mù, Đạm Đài Tẫn trở thành nơi dựa dẫm duy nhất, Tô Tô ghét cái tình cảnh này.

Nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ lại đem an nguy của mình giao cho Đạm Đài Tẫn. Làm Diệp Tịch Vụ, nàng đã chết qua một lần, coi như một lần giáo huấn.

Rất nhiều đêm từ ngày trở lại Tiên giới, Tô Tô đều nghĩ, lúc trước không nên đồng ý cái đề nghị hoang đường của Diệp Băng Thường. Rõ ràng kết quả đã được xác định, tại sao nàng lại đồng ý những chuyện kì quái như vậy.

Kết quả là, bất quá chỉ càng thêm khó xử thôi.

Võng duỗi ra móng vuốt hướng về phía bọn hẳn, trước mắt lờ mờ, khói lửa nổi lên bốn phía, đập vào mắt một cảnh hoang vu.

Đạm Đài Tẫn công Tô Tô, không biết đã đi được bao lâu, rốt cuộc cũng dừng lại.

Hẳn ý thức được nơi này không tìm thấy đường.

Đi được hồi lâu vẫn không thấy điểm cuối, tứ phía đều là khói lửa cùng những yêu ma xấu xí.

Giọt máu từ đầu ngón tay Đạm Đài Tẫn nhỏ lên trên Vông yêu, Vông liền hóa thành tro bụi, trên mặt đất bụi gai liên tục chết khô, dây leo định chui ra từ lòng đất cũng im ắng lại.

Hắn đặt Tô Tô xuống, cùng nàng ngồi ở một nơi có rất nhiều đầu lâu khô.

Bọn nó thê lương bi ai kêu, tham lam vươn tay hướng về phía bọn họ, Đạm Đài Tẫn không thèm nhìn bọn nó, đôi đồng tử đen nhánh nhìn chăm chăm thiếu nữ trước mắt.

Giữa mày nàng có một chút chu sa kiều diễm như lửa, tóc nàng được buộc bằng một dải lam băng gấm, toàn bộ Vông địa hoang vu này, nhan sắc xinh đẹp nhất đều ở trên người nàng.

Hắn trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc hỏi: "Người cuối cùng là ai?"

Tô Tô nghe thấy ngữ điệu khàn khàn của hắn, một bàn tay lạnh như băng sờ lên gương mặt nàng. Ngữ điệu của hắn tựa hồ mang theo ý cười, hắn nói: "Người là Diệp Tịch Vụ."

Chắc chắn là vậy, hắn kỳ thật không cần nàng trả lời. Nếu hắn có chút hoài nghi nào, hắn sẽ không theo nàng rơi vào chỗ quỷ quái này.

Tô Tô từ từ nhắm hai mắt.

Nàng đột nhiên cảm thấy mình có chút may mắn vì đang ở trong trạng thái này, nàng không thể cử động, không thể nói chuyện, chỉ cần yên tĩnh nhắm mắt lại, thậm chí không cần phải nhìn hắn để biết thần sắc hắn đang như thế nào.

Đối với Đạm Đài Tẫn mà nói, năm trăm năm thời gian trôi qua rất chậm. Còn đối với Tô Tô mà nói, mọi chuyện như mới xảy ra từ hôm qua.

Con người lạnh lẽo kia chậm rãi ôm lấy nàng.

Lần này Tô Tô ngửi thấy, thân thể hãn ngoài mùi vị sạch sẽ lạnh thấu xương như từng bách, còn có cả mùi máu tanh. Toàn thân Đạm Đài Tẫn đều là máu, không ngờ có thể công nàng trong Vỡng mà đi xa tới như vậy.

Lông mi nàng run rẩy.

Hành tẩu trong Vỡng vô cùng gian nan, nhưng một người có thể có bao nhiêu máu đâu? Đạm Đài Tẫn đã cố gắng quá sức, nhiên độ cơ thể của hãn rất thấp.

Đạm Đài Tẫn ôm chặt Tô Tô, thì thầm: "Diệp Tịch Vụ, ta hận thấu nàng."

Năm trăm năm rồi.

Nàng vĩnh viễn không biết được nó dài đến mức nào. Trăm năm đầu, hãn cầu nguyện Tiên Thần, chỉ cần nàng xuất hiện, hãn sẽ đối tốt với nàng gấp bội.

Về sau, hãn vẫn vĩnh viễn không thấy nàng, cuối cùng trầm mình dưới dòng sông Quỷ Lệ, cầu xin thương xót của Tà Linh, chỉ cần nàng chịu trở về, cái gì hãn cũng nguyện ý làm.

Nhưng vốn dĩ là Thiên Sát Cô Tinh, tà ma quỷ quái còn không thương hại hãn, huống chi là Thần!

Sinh ra tơ tình, cả ngày lẫn đêm giày vò lấy hãn.

Cuối cùng hãn chỉ muốn, chỉ cần một ngày nhìn thấy nàng, hãn sẽ tuấn táng cùng nàng.

Xương cốt quẩn giao, huyết nhục tương dung, hãn sẽ không cần tiếp tục trải qua thời gian như thế nữa, dù là hãn và nàng có chết cùng một chỗ,

cùng nhau hồn phi phách tán, cũng là một loại đời đời kiếp kiếp.

Nàng có lẽ không muốn đời này lại xuất hiện trở lại trong cuộc đời hãn, cũng không muốn bị hãn phục sinh.

Có điều Đạm Đài Tẫn chưa từng nghĩ rằng sẽ lần nữa nhìn thấy nàng bằng cách này.

Thứ nhìn thấy trong Quá Khứ kính chính là quá khứ của một người, không phải kiếp trước. Điều đó chứng minh thiếu nữ trong ngực hãn chắc chắn là Diệp Tịch Vụ, không phải chuyển sinh.

Hãn làm sao không nhận ra mọi chuyện đều có vấn đề.

Thời điểm hãn vẫn là hạt nhân của Chu quốc, Diệp Tịch Vụ kia vốn dĩ ngu dốt không chịu nổi, bị mình đùa giỡn.

Thế nhưng sau khi hãn giết Diệp Tịch Vụ bất thành, ôm nàng từ trong tuyết trở về, nàng liền thay đổi, trở nên mạnh mẽ, thông minh, cứng cỏi.

Hãn không đả thương được nàng, giết không được nàng, hãn trong tay nàng gặp qua bức tranh sông núi, cùng nàng đi qua tiểu trấn Nguyệt Sắc. Nhắc tới, hãn chỉ rơi lệ.

Diệp Tịch Vụ sẽ không vẽ bùa, nhưng nàng sẽ;

Diệp Tịch Vụ ác độc bất thường, nhưng nàng không phải thế;

Nàng quỷ kế đa đoan, giống như những ngọn gió lùa qua đầu ngón tay, tâm địa lại so với mùa đông hai năm tuyết trắng ở nhân gian kia còn lạnh lẽo hơn nhiều.

Hãn vô số lần nghĩ, năm đó nếu không dùng Khôi Lỗi thuật khống chế nàng giết Tiêu Lãm, có phải tất thảy đều không phải?

Đạm Đài Tẩn cho đến bây giờ không hỏi cũng không đi tìm tòi nghiên cứu hồn phách trong cơ thể kia như thế nào. Trước kia khi không có tơ tình, hẳn chỉ nhìn bằng ánh mắt khinh thường. Về sau khi có tơ tình, hẳn ngâm mình trong dòng sông Quỷ Lệ, mỗi năm càng ngày càng hận nàng, hận đến sắp phát điên.

Muốn gặp nàng. . . Gặp nàng. . . Gặp nàng. . .

Đạm Đài Tẩn vốn nghĩ mình sẽ kéo nàng cùng nhau xuống địa ngục. Thế nhưng lần nữa trông thấy gương mặt mỹ lệ an tĩnh của thiếu nữ gần ngay trước mặt, lồng ngực chỉ còn lại chua xót.

Trong lòng đất lần nữa có một cánh tay khô gầy dữ tợn duỗi ra, hướng Tô Tô chộp tới. Đạm Đài Tẩn không nói một lời, nắm chặt cái tay kia, Vồng dính máu của hắn, kêu thảm thiết rồi biến mất.

Càng nhiều Vồng trong bóng tối nhòm ngó bọn hắn, chờ thời cơ đem bọn hắn nuốt vào trong bụng.

So với Đạm Đài Tẩn, bọn chúng hiển nhiên thích Tô Tô đang nằm trong ngực hắn hơn, dây leo từ lòng đất vươn ra, toan túm lấy Tô Tô.

Đạm Đài Tẩn trong mắt âm u, trên tay xuất hiện lôi điện màu tím, cổ tay hắn chuyển một cái, dây leo bị Tử Lôi bá đạo đánh tan.

*

Chẳng biết từ lúc nào, Tô Tô không còn nghe thấy Đạm Đài Tẩn nữa, thanh âm tí tách cũng ngừng lại. Nàng nghe thấy nhạc âm, còn có tiếng cười của nữ tử.

Nàng bỗng nhiên khao khát muốn biết là ai.

Tô Tô cố gắng vươn tay tới chỗ nàng ấy...

Đạm Đài Tẫn ngược mắt, nhìn thấy bên trong bầu trời trống rỗng xuất hiện một chiếc Đàn Không mang theo ánh hào quang màu lam nhạt. Đàn Không không có người đánh, dây cung tự mình chuyển động phát ra sóng âm, Tô Tô trong ngực sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên nhận ra, chiếc đàn này có thể mở ra linh thức, so với Quá Khứ kính lợi hại hơn nhiều, Tô Tô phải nhanh chóng tỉnh lại.

"Không được! Diệp Tịch Vụ, tỉnh lại đi! Lê Tô Tô, tỉnh lại!"

Tô Tô không có chút phản ứng nào, Đạm Đài Tẫn ánh mắt mãnh liệt, gọi ra linh kiếm trong túi càn khôn, linh kiếm mang theo Tử Lôi bổ về phía Đàn Không màu băng lam.

Linh kiếm đụng vào Đàn Không chỉ làm cho nó dừng lại trong chớp mắt, lập tức âm sắc nó càng thêm uy lực. Linh kiếm Đạm Đài Tẫn chia năm xẻ bảy, Đàn Không lại không chút hư hại.

Thân thể Tô Tô bắt đầu phủ một tầng sương băng.

Đạm Đài Tẫn muốn phá hủy Đàn Không, không ngờ Võng cùng dây leo cũng nhân cơ hội này điên cuồng đánh tới, bọc lấy hãn không có kẽ hở.

Trong chớp mắt, bên trong Đàn Không phát ra ánh sáng màu lam chiếu vào người Tô Tô, nàng biến mất ở nguyên địa.

Lôi điện dữ tợn bổ vào dây leo, Đạm Đài Tẫn phi thân lên, khó khăn bắt lấy chiếc đàn sắp biến mất: "Trả nàng lại cho ta!"

Đạm Không phát ra tiếng đàn dữ tợn.

Từng đợt sóng âm đánh vào ngực Đạm Đài Tẫn, hãn phun ra một ngụm máu, Đạm Đài Tẫn nâng đôi mắt đen láy, mặc cho dây đàn cắt đứt ngón tay của mình. Sắc mặt hãn băng lãnh, trong miệng mặc niệm tiên quyết.

Không có bất kỳ người nào có thể mang nàng đi, nếu không buông, cùng lắm thì chết chung.

Đàn Không "ý thức" được tên diên trước mắt tính tự nỗ tung để phá hủy nó, hoảng sợ run rẩy.

Cuối cùng nó biến to ra, đem cả Đạm Đài Tẫn cùng nuốt vào.

Đạm Đài Tẫn ban đầu muốn phản kháng, nhưng khi hấn nhìn xuống lại trông thấy một đôi mắt thuần khiết.

Giữa mày nàng có một chút chu sa, nhìn hấn cười cười.

Ngón tay Đạm Đài Tẫn khó khăn dừng lại trên gò má nàng, ngơ ngác nhìn nàng.

Đàn Không lượn vòng rồi biến mất ở không trung.

Thời điểm nó biến mất, Vồng bắt đầu dung hợp, khắp nơi đầy mùi máu tanh.

Giống như địa ngục.

*

Cùng lúc đó, Đạm Đài Tẫn cũng nhận ra chủ nhân của đôi mắt này.

Trước mắt hấn là một đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Nàng đến bên bờ ao mờ mịt hơi nước bên cạnh, trên đỉnh đầu có một mảnh vỏ trứng, nghi hoặc dò xét hấn.

Năm ngón tay thiếu niên hóa thành một con dao kề ngay gò má nàng, nhưng nàng lại không ý thức được nguy hiểm, ngược lại dùng bàn tay nhỏ

nhấn nắm chặt tay hắn, khuôn mặt nhỏ cọ cọ lên, thanh âm non nớt nói:
"Ôm một cái!"

Đạm Đài Tẫn trầm mặc nhìn tiểu cô nương trước mặt, nàng mặt mày non nớt nhưng dường như có thể nhìn thấy hình bóng Lê Tô Tô sau khi lớn lên.

Chung quanh là Thiên Trì lượn lờ tiên khí, chu sa giữa mày tiểu nữ sáng rực, níu ngón tay hắn không muốn rời xa.

Ngón tay Đạm Đài Tẫn vẫn để yên trong bàn tay nhỏ mềm của nàng, trong lòng hắn sinh ra mấy phần luống cuống, thấy nàng giục giã, hắn liền xoay người bế nàng từ trong ao lên.

"Người là ai?" Nàng ôm cổ hắn, ngoẹo đầu hỏi.

Đạm Đài Tẫn không nói gì, hắn chưa từng bế một đứa bé nhỏ như vậy bao giờ, toàn thân cứng ngắt.

Khuôn mặt đứa trẻ mềm mại áp lên trán hắn, giọng nói trẻ con hỏi hắn:
"Người là cha ta sao?"

"Không phải." Hắn cứng đờ trả lời.

Đạm Đài Tẫn nhìn cái vỏ trứng xanh như lưu ly trên đỉnh đầu nàng, nhận ra không biết nguyên nhân gì, bên trong Đàn Không, Tô Tô trở về thời điểm lúc còn nhỏ.

Nàng mặc một bộ váy áo màu phấn trắng, mắt ngọc mày ngài, một đôi bàn chân nhỏ mập mập tựa hồ cũng mang theo ánh sáng ónh nhuận. Chung quanh chim ca hát líu lo, phía chân trời tràn ngập ánh hào quang.

Lần đầu tiên Đạm Đài Tẫn biết thế nào là trời sinh linh thể.

Cảnh tượng trước mắt tuyệt đẹp, đẹp đến mức không gì sánh được, vạn vật thánh khiết, đứa trẻ trong ngực hẳn cũng là một trong số đó.

So với Thiên Sát Cô Tinh, trời sinh linh thể hoàn toàn khác biệt.

Mà trên người hẳn còn có ma tức của Võng cùng với máu me dơ bẩn.

Đứa trẻ hỏi: "Vậy người là ai?"

Đạm Đài Tẫn mím môi thành một đường, lạnh giọng mở lời: "Người hận người."

Ánh mắt linh động của nàng đánh giá hẳn, thật lâu sau đó, nàng nở một nụ cười đắc ý: "Nói bậy! Ta nhìn ra đó, người thích ta!"

Rõ ràng như vậy sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 88: Thần Khí Trọng Vũ Cầm

Chap 88: THẦN KHÍ TRỌNG VŨ CẦM

Đạm Đài Tẫn không nghĩ rằng lại rơi vào loại tình huống này.

Hắn nói rằng hắn hận nàng, nhưng nàng lại nhìn ra tình cảm của hắn.

Giấu hết mọi thứ, không dám thừa nhận tình cảm.

Hắn thích nàng.

Thời điểm chưa có tư tình, đã thích vô cùng. Năm trăm năm qua, hắn cho là mình hận nàngm hận đến mức đi đến tận cùng thế gian để tìm hết thủy biện pháp đem nàng trở lại, cùng nàng đất đỏ tiêu cốt, thế nhưng dù có lừa được ai, cũng không gạt được chính mình.

Hắn vẫn luôn thích nàng, đời này chỉ hướng tới mỗi một người.

Nhưng hắn cũng biết, phần thích này sẽ không được tha thứ.

Rào cản giữa bọn họ vô cùng lớn, Tiêu Lãm chết, đại ca Diệp Tịch Vụ chết, thậm chí cuối cùng, nàng chọn cách nhảy xuống thành lâu, chấm dứt cảnh một đời ở cạnh hắn.

Nàng không yêu hắn, chỉ muốn giết hắn.

Bởi vậy khi nàng nói mình thích nàng, hắn trầm mặc xuống. Nếu thừa nhận mình thích nàng, sẽ buồn cười biết bao.

Tiểu Tô Tô thấy hắn không thừa nhận, cũng không phản bác, trong lòng càng khẳng định suy nghĩ của mình. Nàng nhìn người "kỳ quái" trước mắt, ngáp một cái, dùng bàn tay nhỏ xíu dụi dụi con mắt, tựa vào vai hắn ngủ thiếp đi.

Đợi hơi thở nàng trở nên đều đều, Đạm Đài Tần mới dần lấy lại tinh thần.

Tiểu nữ trong ngực hấn ngủ say sưa.

Ánh sáng trên bầu trời ngày càng ảm đạm, những chú chim ca hát vừa này giờ đã bay đi, chúng quanh Đạm Đài Tần vẫn lộ ra vẻ cố quái.

Dù cho ở bất kỳ nơi nào, bầu trời cũng sẽ không tối nhanh đến như vậy.

Đạm Đài Tần không còn cách nào, đành một tay ôm đứa trẻ tiến về phía trước. Đi được không bao xa, hấn trông thấy một căn phòng trúc thấp thoáng ánh nến.

Phòng trúc bốn phía hoa nở, đom đóm bay múa, thậm chí còn có hoa quỳnh nở rộ vào ban đêm, truyền đến mùi thơm giống với người trong ngực.

Đạm Đài Tần ôm tiểu Tô Tô đi vào.

Hiện giờ bốn phía đều lờ mờ, chỉ có chỗ này là sáng sủa, hấn muốn tìm cái gì đó, vậy nên chỉ có thể đến nơi này.

Bên trong phòng trúc có một chiếc giường xinh đẹp tinh xảo, ngừng một chút, hấn đem đứa trẻ đang ngủ say sưa đặt lên đó.

Chung quanh an tĩnh lại, hấn ho khan hai tiếng, nôn ra từng đợt từng đợt máu tươi.

Đạm Đài Tần nhay bén trông thấy chỗ ánh nến phản chiếu có một cái bóng nhẹ nhàng đi tươi.

Đạm Đài Tần hí hí mắt, một tia chớp trong lòng bàn tay hấn đánh tới.

Hình bóng kia run rẩy, một lần nữa ẩn trong bóng tối, không tiêu tán.

Đạm Đài Tần nhíu mày lại, hần ngủ không được, trông coi Tô Tô, chờ đến hừng đông ở nơi cổ quái này.

Thế nhưng khi tia sáng mặt trời đầu tiên xuất hiện, chớp mắt tiểu nữ trước mặt hần bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa.

"Lê Tô Tô!"

Toàn bộ phòng trúc cũng hóa thành hư vô.

Đạm Đài Tần chạy ra, bầu trời bên ngoài âm đạm, chỗ tối mà vừa này tiểu nữ biến mất thay vào đó là bụi gai, một cái bóng cao lớn chậm rãi đứng thẳng lên.

Sau lưng nó, tiểu nữ đang ngủ trên một đài sen nở rộ bị mang đi.

Vô số Vỡng bắt đầu dung hợp thành một cái đầu sinh ma giác, đánh về phía Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần cũng tối mặt nhìn nó.

"Người muốn chết!"

Linh kiếm của hần đã vỡ vụn, sư tôn Tiêu Dao tông cho thứ đồ vật quá mức vô dùng, ở chỗ này căn bản không thể sử dụng được.

Nhưng mà có một thứ có thể sử dụng được... Nó lại mang theo ma khí nặng nề, sẽ khiến linh căn thuần túy của hần bị vấy bẩn.

Đạm Đài Tần lấy máu làm vật dẫn, một thanh Ma nỏ trạm khắc hình rồng màu tím hiện ra trong tay hần.

Ma nỏ lấy oán khí làm thức ăn, chớp mắt hiện ra trong tay hần, đôi mắt đen láy của hần thoáng ánh lên màu đỏ yêu dị.

Đạm Đài Tẫn biết nếu đã vào Tiên Đạo, nhất định không thể sử dụng Ma khí.

Nhưng hắn không nghĩ nhiều như vậy, đoạt nàng khỏi hắn ắt phải chết, toàn bộ đều phải chết!"

Nếu như có các đại năng của Tiên giới ở đây, nhất định sẽ khiếp sợ vũ khí trong tay hắn, đó là Thượng cổ Đồ Thần nỏ, có thể mê hoặc người khác, dẫn đến giết chóc.

Đồ Thần nỏ ngay khi xuất hiện, màn trời đánh xuống sấm sét màu tím như muốn xé rách cả bầu trời, gầm thét đánh về phía Võng yêu.

Trên mặt đất bị trăm trượng bị đánh đến nứt ra, Võng yêu kêu gào thảm thiết rơi trên mặt đất.

Chiếc giày thêu cá xăm của thiếu niên dẫm lên chúng.

Hắn mắt đỏ yêu dị, liếm liếm môi: "Ngoan, nói ta biết, nàng đang ở đâu?"

" Xùy, không biết nói sao..." Thiếu niên cười buồn, "Cũng tốt, vậy thì chết đi."

Đồ Thần nỏ trong tay hắn mang theo Tử Lô, giết sạch bọn Võng yêu đang lít nha lít nhít trên mặt đất.

Bên tai tràn đầy tiếng cười phóng túng, Đạm Đài Tẫn giang hai cánh tay, mở ra Sát Lục Chi Tâm, thoáng chốc biến mất.

*

"Đây là đâu?"

Trên đài sen Tô Tô mở mắt ra, nàng lay cánh hoa nhìn xuống, trông thấy một mảnh sơn cốc xinh đẹp.

Sơn cốc đang là mùa xuân, nở rộ những bông hoa tươi thắm.

Đài sen điên cuồng mang nàng chạy trốn, một thanh âm hoảng sợ nói: "Nhanh, nhanh cùng ta vào trong, kẻ đáng sợ kia sắp đuổi kịp chúng ta rồi. Này nhé, hắn đã giết chết chủ nhân của Võng yêu, không biết có lai lịch gì."

Tô Tô giơ tay vờ một cái, nắm chặt một thanh Đàn Không xinh đẹp tinh xảo màu băng lam.

Đàn Không nhanh chóng thu nhỏ, nắm gọn trong lòng bàn tay nàng, dùng thanh âm cao hứng trẻ con nói: "Người có thể trông thấy ta sao?"

Tiểu Tô Tô gật đầu.

Đàn Không nói: "Nơi này là Thiên Lý Họa Quyển, ta chỉ có thể mang người trốn vào trong này. Quá Khứ kính lưu giữ lại cảnh tượng Thượng cổ. Ở trong Thương Nguyên Bí Cảnh cũng đủ đã lấy giả làm thật, người vừa mới bước vào cảnh tượng lúc đại yêu sinh ra. Nếu người không đi, Võng sẽ đem người xử đẹp."

"Thiên Lý Họa Quyển?"

Trông thấy ánh mắt cái hiểu cái không của tiểu nữ, Đàn Không hăng giọng một cái, dùng giọng trẻ con non nớt nói: "Giới thiệu một chút, ta chính là Thần khí cuối cùng còn hình dạng hoang hảo, lợi hại nhất lục giới thập phương – Trọng Vũ Đàn Không, sinh ra khí linh!"

"Người thật lợi hại, khí linh."

Đàn Không uốn nắn nàng, nói: "Không được gọi là khí linh, gọi là "Trọng Vũ"!"

Tiểu nữ gật gật đầu, nói: "Trọng Vũ."

Đàn Không trong tay nàng xoay một vòng, nói: "Người phải gọi ta là Trọng Vũ linh tôn."

"Trọng Vũ linh tôn." Tiểu Tô Tô hỏi, "Người muốn mang ta đi đâu?"

Nói đến đề tài này, Trọng Vũ cao hứng nói: "Ta chờ người rất nhiều năm, có người muốn gặp người."

"Là ai?"

Trọng Vũ dừng một chút, nói: "Là chủ nhân của Thương Nguyên Bí Cảnh, cũng là chủ nhân của ta. Người rất yêu thương người, sẽ không làm tổn thương người. Người vừa mới suýt chút nữa bị Quá Khứ Kinh nhiếp hồn, hiện tại hồn phách bất ổn, Thiên Lý Họa Quyển là thứ người dùng bảo vệ người, đang giúp người dưỡng hồn, trong bức tranh này mỗi một ngày người sẽ lớn thêm một tuổi, rất nhanh liền sẽ trưởng thành, khôi phục tiên pháp cùng ký ức."

Tô Tô nhìn thấy nó không có ác ý gì, thế là nói: "Tốt."

Đài sen chờ Tô Tô, một người một đàn bên trong bức tranh phi hành, mắt thấy phía trước chính là sơn cốc, Trọng Vũ hưng phấn nói: "Đến rồi, người ở bên trong chờ người."

Nhưng khi đài sen vừa chạm đến kết giới, từ không trung bỗng xuất hiện một huyen y thiếu niên.

Hắn đưa tay, mũi tên Đồ Thần nổ nhắm thẳng vào Trọng Vũ, Trọng Vũ hoảng hồn, khóc trốn vào ngực Tô Tô: "Cứu mạng, cứu mạng!"

Nó nằm trên bàn tay Tô Tô khóc lóc nỉ non, hoàn toàn không có chút vẻ tự tin như ban nãy.

Tô Tô bưng lấy nó, nghi ngờ nói: "Người không phải là Tiên khí lợi hại nhất lục giới thập phương sao?"

Trọng Vũ ủy khuất nói: "Cũng phải có người sử dụng mới được chứ, chủ nhân lợi hại thì ta mới lợi hại, còn nữa, trên tay hãn có Đồ Thần nỏ."

Nó lại rút vào trong ngực Tô Tô.

Tiểu Tô Tô ngẩng đầu, nhìn người mới tới.

Thiếu niên đứng trên không trung, dáng người mảnh khảnh. Vạt áo màu đen bị gió thổi tung bay, khóe môi hãn nhếch lên ý cười, đôi mắt đỏ hoàn toàn lạnh lẽo, quanh thân ma khí tàn phá bừa bậy, máu chảy xuống từ lòng bàn tay.

Tiểu nữ ngơ ngác nhìn hãn, rồi cũng mau chóng khóc òa lên.

Tô Tô đang dưỡng hồn, chuyện gì cũng không hiểu, trời sinh linh thể vô thức nói cho nàng biết khí tức này không phải của người thích nàng vừa này.

Nàng nhớ tới lời hãn nói, hãn hận nàng. Hận nàng, liệu rồi hãn có giết nàng không?

Đạm Đài Tẫn trước mắt một màu đỏ ngẫu, hãn đã giết vô số Võng cảm đường hãn, ma khí ử dột trên lông mi hãn. Đôi mắt lạnh như băng của thiếu niên không một chút tình cảm nhìn lấy bọn nàng.

Thời điểm tay hãn với tới, tiểu Tô Tô trong cái khó ló cái khôn, vội vàng nắm lấy cổ tay hãn, nói: "Người đứng giết chúng ta, ta lớn lên sẽ rất lợi hại, có thể bảo vệ người!"

Trọng Vũ trong ngực nàng tuyệt vọng nghĩ, cái cam kết kiểu gì vậy trời! Đối phương hiện có thể nói là đã nhập ma, người nhập ma, nghe không vô

bất kì lời nói nào, bản thân đã trở thành nô lệ của ma khí.

Huống chi đây lại là Đồ Thần nỏ đoạt thần trí của người khác, Đồ Thần nỏ xuất ra sẽ không chừa đường sống, vừa có thể đạt được sức mạnh vô thượng, đồng thời lại biết thành tên diên trong mắt chỉ có giết chóc.

Không biết Đồ Thần nỏ vì sao lại ở trong tay người này, đây không phải là đồ vật thời Thượng Cổ đã bị chôn vùi ở Minh giới rồi sao?

Trọng Vũ cắn răng, chuẩn bị sử dụng toàn lực đánh một trận với người vừa tới, bảo vệ Tô Tô trốn thoát.

Nhưng sau một khắc, lại nghe thấy thiếu niên thấp giọng lặp lại: "Bảo vệ ta?"

Tiểu nữ đáp lại: "Đúng, bảo vệ người!"

"Người định... gạt ta sao?"

Tiểu nữ lắc đầu.

Thần sắc thiếu niên đấu tranh một hồi, dục vọng giết chóc trong mắt chớp tắt, cuối cùng yên tĩnh lại. Trọng Vũ kinh ngạc xem một màn này, Đồ Thần nỏ trong tay huyền y thiếu niên biến mất, màu đỏ trong mắt hẩn rút dần, trở lại thành màu đen láy.

Không còn ma khí tàn phá bừa bãi nữa, Trọng Vũ rốt cuộc cùng thấy rõ bộ dáng của hẩn lúc đầu.

Đúng là một khuôn mặt xinh đẹp, đẹp đến không tưởng nổi. Bởi vì mất máu quá nhiều, làn da hẩn trở nên tái nhợt, đôi môi mang một màu đỏ tươi hoa lệ.

Dưới ánh mắt thấp thỏm của một người một đàn, hẩn ngồi xổm xuống, ôm lấy tiểu nữ từ trên đài sen xuống.

Trọng Vũ lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Chờ một chút! Không thể rời đi, ta muốn dẫn nàng đi vào trong sơn cốc."

Thiếu niên ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trọng Vũ.

Trọng Vũ yếu ớt nói: "Đi, đi mới có thể rời khỏi Thiên Lý Họa Quyển cùng Thương Nguyên Bí Cảnh. Ta, ta không có lựa người, đây là chấp niệm của chủ nhân bí cảnh, người... đã chờ rất nhiều năm."

"Thương Nguyên bí cảnh có chủ nhân?"

"Đương nhiên."

Đạm Đài Tẫn như đang có điều suy nghĩ, có thể tạo ra bí cảnh, chỉ có thể là Thượng cổ Đại năng. Người như vậy, chấp niệm muốn được nhìn thấy Tô Tô, vậy Tô Tô và người đó rốt cuộc có quan hệ gì?

Trọng Vũ giải thích xong, mong chờ nhìn Đạm Đài Tẫn, tin rằng hẳn sẽ ôm Tô Tô cùng nhau đi vào, nào ngờ Đạm Đài Tẫn lại lạnh lùng quay người rời đi.

Nhìn thấy bọn họ cách sơn cốc ngày càng xa, thiếu niên dự định tay không xé rách Thiên Lý Họa Quyển trước mắt, Trọng Vũ vội vàng phát ra một trận sóng âm, ý đồ ngăn cản bước chân của Đạm Đài Tẫn.

"Phụ thân nàng muốn nhìn nàng một chút!" Trọng Vũ rốt cuộc cũng phải nói.

Lời vừa dứt, tiểu Tô Tô tò mò thò đầu ra: "Phụ thân của ta?"

Trọng Vũ biết nàng đang dưỡng hồn, tương lai không có đoạn kí ức này, điều này vốn dĩ cũng là dự tính ban đầu của chủ nhân ở Thương Nguyên bí cảnh, mong nàng không chút gánh nặng mà sống.

Trọng Vũ mệt mỏi nói: "Phụ thân của người, cũng là chủ nhân của ta và Thương Nguyên bí cảnh. Sau Thần Ma đại chiến, người thân tử đạo tiêu, đến nay đã gần vạn năm. Chủ nhân thân là chủ của Vồng, Thượng Cổ Yêu vương, bởi vì nhận lệnh của Ma Thần mà không thể không đả thương Thần nữ Sơ Hoàng, về sau mới biết được, Sơ Hoàng đã mang thai con của hắn, bởi vì một kích kia mà Tô Tô sinh ra liền không có khí tức."

"Thần nữ Sơ Hoàng vô cùng đau đớn và cũng hận người đến cực điểm. Hủy đi tơ tình của mình, lấy Cửu Thiên Câu Ngọc làm vật dẫn Thời Không chi lực, tại lục giới vì nữ nhi mà ngưng hồn. Nếu ta đoán không sai, mãi đến năm trăm năm trước, Tô Tô mới có thể phá xác xuất thế."

Thanh âm Trọng Vũ trở nên bi thương: "Thời điểm chủ nhân chết trên chiến trận đã rút ra Hộ Tâm Lân, hy vọng phù hộ Thần nữ cùng Tô Tô bình an. Người rút tơ tình của chính mình đưa cho Thần nữ Sơ Hoàng. Tiếc nuôi duy nhất của người, là không thể trông thấy Tô Tô lớn lên."

Đạm Đài Tẩn mặt không chút cảm xúc lắng nghe.

Tơ tình, Hộ Tâm Lân, tất cả trùng hợp nằm trong tay Diệp Băng Thường vào năm trăm năm trước.

Yêu Vương vốn dĩ không biết, Hộ Tâm Lân của hắn không hề đến tay Sơ Hoàng cùng nữ nhi của hắn, ngược lại lưu lạc đến phạm trần.

Truy cứu lại những chuyện này vào lúc này không có ý nghĩa gì nữa.

Trọng Vũ sợ Đạm Đài Tẩn không lung lay, mang theo Tô Tô đi thẳng một mạch.

Nó vội vàng nói: "Chủ nhân ta không xấu! Người yêu Sơ Hoàng, cũng vì vô ý mà tổn thương con gái ruột. Rất nhiều năm về sau, người sư tập vô số thiên tài địa bảo, mong muốn nữ nhi của mình tỉnh lại. Người còn tự tay

rèn đúc Trọng Vũ Đàn Không, hy vọng sau này có thể bảo vệ nàng. Chỉ tiến đột nhiên Thần Ma đại chiến xảy ra, người không kịp giao phó lại tất thảy."

Thân thể của hắn cùng hồn phách tan biến, chỉ còn một tia chấp niệm lưu ở bên trong Thương Nguyên bí cảnh, muốn nhìn nữ nhi của mình một chút.

Trọng Vũ cũng là bởi vì nguyên nhân này mới mở ra Thiên Lý Họa Quyển, Tô Tô có thể một ngày một tuổi, trưởng thành ngay trong Họa Quyển, tính toàn tâm nguyện duy nhất của chủ nhân.

Đạm Đài Tẫn quả nhiên không lung lay, dù cho có tư tình, nhưng một kẻ vừa sinh ra liền không có một ngày nhận được sự quan tâm của người thân, vĩnh viễn sẽ không hiểu hai chữ "phụ thân" đối với một người mà nói có ý nghĩa như thế nào.

Hắn mang theo Tô Tô rời đi, bỗng tiểu nữ trong ngực níu lấy cổ áo của hắn, nói: "Ta muốn đi gặp cha!"

Dứt lời, nàng không màng nhào tới Trọng Vũ Đàn Không trước mặt.

Cách tay Đạm Đài Tẫn xiết chặt, gặt gao ôm lấy nàng.

Tiểu nữ vành mắt đỏ hoe, nàng dù không hiểu nhiều những chuyện mà Trọng Vũ nói, nhưng huyết mạch tương liên, dù là không hiểu, nàng cũng vô thức mong muốn làm gì đó.

Đạm Đài Tẫn nhìn đôi mắt trẻ con quật cường của nàng, nói: "Ta dẫn ngươi đi."

Trọng Vũ bay lên không trung, vui sướng dẫn đường cho bọn họ.

Nó đóng lại Thương Nguyên bí cảnh, từ nay về sau, nó cuối cùng cũng có thể ra khỏi nơi này.

Rất nhiều năm Trọng Vũ không có người cùng trò chuyện nên làm nhảm rất nhiều thứ với Tô Tô.

Trọng Vũ nhìn thiếu niên đang ôm lấy Tô Tô, trong lòng vẫn nhớ đến cảnh tượng kia, nó thậm biết Đạm Đài Tẫn rất nguy hiểm, nhìn không được hỏi: "Trên người người làm sao lại có Đồ Thần nỏ?"

Đồ Thần nỏ không phải đã rơi xuống Minh giới rồi sao, hơn nữa loại Ma khí kiêu ngạo cuồng vọng này làm sao có thể chấp nhận thuần phục một người Tu chân?

Trọng Vũ nhìn ngang nhìn dọc, không tìm được chút ma khí nào trên người thiếu niên.

Chắc chắn không phải giả mạo người tu tiên.

Đạm Đài Tẫn có thể sử dụng Đồ Thần nỏ lại còn có thể thu hồi Ma khí đi, quả là một loại thiên phú đáng sợ!

Nếu để người bên ngoài biết được, không phải tiên thì cũng là ma, đều sẽ không bỏ qua cho hẳn.

Ma giới hận không thể tôn hẳn làm Ma Quân, Tiên giới sợ không thể loại bỏ hẳn.

Trọng Vũ giấu ở bí cảnh gần vạn năm, là Thần khí cuối cùng trên đời không người nào biết được, nó được Thượng Cổ Yêu vương hao tâm phí lực tìm kiếm tài liệu, mời Luyện khí sư rèn đúc, không so được với Thượng cổ Thần khí tồn tại tự nhiên, đối với yêu ma cũng bẩm sinh không có thành kiến.

Cho dù là như thế, Trọng Vũ vẫn cảm thấy kinh hãi. Chủ nhân Thượng Cổ Yêu vương lợi hại hai như vậy cũng không thể sử dụng Thần khí. Chỉ là

một thiếu niên tu tiên bậc Kim Đan kỳ mà lại có thể sử dụng được Ma khí, hẳn rốt cuộc là ai?

Đạm Đài Tẫn cúi đầu, tiểu nữ trong ngực hẳn cũng không chớp mắt nhìn hẳn, nàng nhạy cảm cực kỳ, hỏi một vấn đề tương tự với Trọng Vũ, có điều nàng thẳng thắn hơn: "Người là người xấu sao?"

Hắn nhìn chăm chú lên chu sa giữa mày nàng, nói: "Không biết."

Chuyện này không được quyết định bởi ta, mà là người.

Sau này khi ra khỏi Thương Nguyên bí cảnh, người sẽ rời khỏi người xấu, sẽ yêu... một người tốt sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89: Đau

Chap 89: ĐAU

Trọng Vũ bay đến bên người Đạm Đài Tẫn, nhỏ giọng nói: "Ta muốn thương lượng với người một chuyện."

"Nói."

"Chuyện ta là Thần khí, người đừng nói ra, nếu nói ra thì sẽ có rất nhiều người đến tranh đoạt ta." Nói đến đây, Trọng Vũ bên trong đặc ý cố tình mang theo vài phần phiến muộn, "Đương nhiên đây là thương lượng, ta sẽ không nói chuyện người có Ma khí Đồ Thần nỏ ra ngoài, thế nào?"

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng giật giật khóe miệng: "Có thể."

Trọng Vũ thanh âm non nớt khuyển bảo nói: "Về sau người đừng dùng Đồ Thần nỏ nữa, nó không giống ta, không phải một thứ tốt lành gì, khiến vạn vật mất đi tâm trí, người sẽ nhập Ma đạo."

Bọn họ đi vào bên trong sơn cốc.

Trọng Vũ giải thích: "Đây là nơi Thần nữ Sơ Hoàng sinh hoạt, nhiều năm như vậy, thần thức của chủ nhân vẫn một mực bồi hồi ở đây."

Tô Tô đi vào, liền cảm nhận được một làn gió nhẹ nhàng phất qua mặt.

Mấy con tiểu linh điều ngậm lấy giỏ trúc, bỏ vào trước ngực Tô Tô.

Tô Tô trong thấy bên trong có mấy linh quả đỏ rực, Trọng Vũ nói: "Tô Tô, Tô Tô, mau ném thử xem, đây là linh quả chỉ có ở Thượng cổ, rất tốt cho tu vi."

Nói xong nó mới nhớ phải cảnh giác Đạm Đài Tần, sợ hấn giết người đoạt bảo.

Mí mắt Đạm Đài Tần không chút động đây, làm như không nghe thấy gì.

Đồ vật trong sơn cốc đều là giả, chỉ là một bức tranh dưới ngòi bút của chủ nhân. Chỉ có mấy quả Linh quả này là thật. Trọng Vũ phiến muộn nghĩ, nếu như chủ nhân còn sống, hấn sẽ sủng ái nữ nhi của mình như châu như bảo.

Cũng không biết Thần nữ Sơ Hoàng thế nào.

Tô Tô ở lại sơn cốc. Sơn cốc trải rộng trong thần thức của Yêu vương, không phải thanh phong thì cũng là minh nguyệt, luôn mang một sắc thái ôn nhu.

Như Trọng Vũ nói, nàng lớn lên rất nhanh, mỗi ngày một tuổi.

Cứ theo đà này, chỉ hơn mười ngày nữa Tô Tô sẽ nuôi dưỡng xong hồn phách, bọn họ liền có thể rời khỏi Thiên Lý Họa Quyển.

Đạm Đài Tần vẫn như cũ không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

Vốn nên là một trận giao chiến kịch liệt, một lời nồng đậm yêu hận, thế nhưng Tô Tô lại rơi vào Quá Khứ kính bên trong Vồng địa, không còn kí ức.

Chỉ còn có hấn nhớ kĩ hết thủy quá khứ, không biết tự xử thế nào.

Lúc Tô Tô cùng Trọng Vũ cầm đang chơi đùa, hấn ở xa xa nhìn bọn họ, không tham gia vào, cũng không cùng nàng nói chuyện. Lông mi trầm lãnh, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Chỉ sợ chính hấn còn không rõ, càng nghĩ đến nhiều hơn những ký ức vui vẻ năm trăm năm trước, còn có đỉnh Diệt Hồn đâm vào tim hấn, ngày

đêm đau đớn.

Tô Tô đã thấy Đạm Đài Tẫn sử dụng Đồ Thần nỏ nên có chút sợ hãi hẳn, sẽ không chủ động dựa vào cạnh hẳn.

Có đôi lúc Đạm Đài Tẫn sẽ biến mất, Trọng Vũ nói cho Tô Tô biết, mấy ngày nay có Vồng yêu chạy vào, đều đã bị Đạm Đài Tẫn âm thầm giết sạch.

Tô Tô hiểu rõ, hẳn ở đây để bảo vệ bọn họ.

Đến một đêm, bầu trời trắng sáng treo cao, nàng chạy đến bên cạnh hẳn. Tô Tô đã cao hơn hông hẳn, đã mang dáng vẻ mười bốn mười lăm tuổi, nàng ngược mắt hỏi: "Người vì cái gì mà thường xuyên nhìn ta như vậy?"

"Không có." Đuôi mắt hẳn rũ xuống, đầy vẻ u ám và mất kiên nhẫn, "Người đề cao mình quá rồi."

Tô Tô hai tay chắp sau lưng, chững chạc đàng hoàng nói: "Vậy thì tốt, Trọng Vũ nói mấy ngày nữa chúng ta có thể ra ngoài, ta nghĩ ta nên nói với người một chuyện."

Đạm Đài Tẫn hỏi: "Nói chuyện gì?"

Thiếu nữ cong cong đôi mắt, rất nhanh nghiêm túc trở lại: "Đó là ta sẽ bảo vệ người. Người không được sử dụng Đồ Thần nỏ nữa, vật đó rất nguy hiểm. Nhưng một khi người dùng đến nó, ta cũng không thể bảo vệ người nổi, ta đánh không lại nhiều người như vậy."

Đạm Đài Tẫn giương mắt lên.

Tô Tô nói: "Còn nữa, người có nhà không, nếu như đến lúc đó người trở về nhà mình, ta phải đi đâu để tìm người?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Không có."

Tô Tô nghĩ nghĩ, chính nàng còn không chắc mình có nhà hay không, thế là mỉm cười nói: "Ta học được một Tiên pháp từ Trọng Vũ, gọi là Hồi ức ấn. Ta sẽ vẽ một cái lên tay người, cho nên cho dù có chia tay nhau sau khi ra ngoài, ta vẫn có thể tìm tới người, mang người về nhà."

Dứt lời, nàng kéo tay hắn, vẽ lên một chú ấn phức tạp.

Chú ấn hiện lên một vòng màu vàng, ẩn dưới da Đạm Đài Tẫn. Hắn nhìn chú ấn, trong lòng đột nhiên có chút run rẩy.

"Người mấy ngày nay chuyên tâm học thứ này sao?"

Thiếu nữ nghiêm túc gật đầu.

Trăng sáng ngời, những quá khứ đau thương kia tựa hồ đều bay trong gió. Trong mắt nàng không có hận, bộ dáng giống như lúc vừa mới gặp đụng vào ngực hắn.

Xúc động trong nháy mắt dâng trào, hắn ôm nàng vào trong lòng, nói ra điều hắn ấp ủ năm trăm năm chưa từng dám thổ lộ, thanh âm nghẹn ngào hỏi nàng: "Chúng ta có thể bắt đầu lại được không?"

Không phải hận, mà là yêu.

Là thứ tình cảm tồn tại lâu dài cùng trời đất, là không chiếm được mới sinh ra cảm giác không cam lòng, là người duy nhất trên đời khiến hắn mềm lòng.

Đạm Đài Tẫn chăm chú ôm lấy nàng, người thấy mùi hoa quỳnh trên người nàng, trong lòng chỉ còn chút bủn rủn,

Hắn lần đầu tiên trong đời cảm thấy mình vô dụng trước nàng như vậy, chỉ cần nàng đối xử tốt với hắn một chút, hắn liền có thể liều lĩnh lần nữa đến bên cạnh nàng.

Chỉ cần một nụ cười của nàng, vết sẹo đã nhiều năm như vậy cũng bắt đầu chậm rãi khép lại.

Hắn quên đi dinh Diệt Hồn mang đến đau nhức, không còn nghĩ đến năm trăm năm trước vì cái gì nàng lại xuất hiện bên cạnh mình nữa.

Hắn chỉ nghĩ... có thể hay không làm lại từ đầu.

Lần này, không có Tiêu Lãm cùng Diệp Băng Thường, không có Diệp gia, cũng không có quốc thù nhà hận.

Có thể, luôn luôn dùng ánh mắt dịu dàng của giờ phút này nhìn hắn không?

Thiếu niên trong lòng ngực mang theo khí tức mát lạnh, đôi mắt Tô Tô như ánh trăng sáng ngời nhìn người tưởng chừng xa mà gần mang vẻ yếu ớt này.

Nàng không hiểu trong lòng hắn có bao nhiêu bi thương, cũng không hiểu hắn đã phải hạ bao nhiêu quyết tâm mới có thể nói ra những lời mà vốn dĩ hắn xem như một sự sỉ nhục.

Người mà từ trước đến nay luôn trừng mắt dọa người lại có một ngày, khẩn cầu nói, có thể nào quên hết tất cả, chúng ta bắt đầu lại.

Nàng khi đó chỉ cho là hắn cảm thấy có lỗi nên hòa hoãn trở lại, vậy nên vui vẻ trả lời hắn: "Được, chúng ta bắt đầu lại."

Thiếu niên ôm chặt lấy nàng, nàng cảm thấy có những giọt nước nóng hổi nơi gàn cổ.

"Đừng ngừng đầu." Vành mắt hắn đỏ hoe, thấp giọng nói bên tai nàng.

Ánh trăng ôn nhu như nước, dòng suối chậm rãi chảy xuôi.

Dù chỉ là một giấc mộng, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được yêu hận của một người. Tô Tô biết, người này yêu mình.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng vòng lấy eo của hắn.

*

Trong Vũ ngay lập tức cảm thấy bọn họ thật bất thường, vốn là Thần khí được đúc ra từ tình yêu nên đối với phương diện này có chút tâm đắc.

Từ trực quan có thể thấy, thiếu niên toàn thân u ám lạnh lùng kia, đôi mắt lại dần trở nên ấm áp. Hắn lấy từ trong túi càn khôn lấy ra vài cọng tiên thảo, vào trong bếp làm thành một viên đường hoàn.

Trọng Vũ khiếp sợ nhìn động tác tự nhiên của hắn.

Nó sống đến từng này tuổi mới biết tiên thảo có thể làm thành đường hoàn, vô cùng hài hòa.

"Đây là... Phục Hương thảo, Hộ Hồn hoa, Bất Diệt Phật quả?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Ừm."

Trọng Vũ sau khi đoán được, phát hiện mỗi một loại đều là tiên thảo khó có được, muốn hái được chúng ít nhất phải vượt qua cửu tử nhất sinh hiểm cảnh.

Mà những thứ này, bây giờ đều bị làm thành từng hạt đường hoàn.

Trọng Vũ tự nhiên nhận được bảo vật trong bí cảnh, đáng tiếc chủ nhân không ở đây, những vật này rơi vào tay ai cũng chỉ dựa vào cơ duyên.

"Người biết nấu cơm sao?"

Đạm Đài Tẫn hơi hột nói: "Cái gì cũng biết một chút."

Khi còn bé lúc ở hoàng cung của Chu quốc, quá đói bụng nên hẳn chỉ có thể đi móc tổ yến mà ăn sống, từ đó hẳn nhận ra, chuyện đầu tiên cần làm chính là học nấu cơm.

Y phục bị rách không ai thay, hẳn học thêu thùa từ các cung nữ, về sau mọi người biết được liền cười nhạo hẳn.

Rất lâu sau hẳn mới biết được, nam tử trên thế gian hiếm khi biết làm những chuyện này, cho dù là nam đình nghèo khổ cũng sẽ không thêu thùa giống như một nữ tử, huống chi là Hoàng tử của một nhà.

Hẳn không biết xấu hổ, vĩnh viễn không biết bọn họ cuối cùng đang cười vì cái gì.

Quá nhiều người muốn hẳn chết, mà hẳn làm tất cả mọi chuyện chỉ để được sống.

Tô Tô mấy ngày nay ngoài linh quả mà phụ thân giữ lại, hôn nay lúc mặt trời mọc, bên gối còn được thêm mấy hạt đường hoàn.

Hương vị đường hoàn rất ngon, nàng ăn lấy ăn để rồi chạy ra ngoài cửa.

Đúng lúc gặp Đạm Đài Tẫn đeo kiếm gỗ đi tới.

Nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên nàng thấy hẳn mặc bạch ý, hai mắt Tô Tô sáng ngời.

Lúc hẳn mặc huyền y toát lên vẻ lạnh lùng khó gần. Tô Tô chưa bao giờ nghĩ rằng hẳn mặc bạch y lại đẹp như vậy.

Thiếu niên trường thân ngọc lập, tựa như ánh trăng đầu cành, cử chỉ vô song.

Vẻ lạnh lùng biến mất, giờ phút này hẳn mới giống một tu chân giả thanh khiết.

Đạm Đài Tẫn cũng là lần đầu tiên mặc bạch y, dù cho có vào Tiêu Dao tông, hẳn vẫn theo thói quen cũ mặc y phục tối màu.

Thế nhưng sáng nay thanh Đàn Không kia lại đề nghị hẳn mặc bạch y, màu trắng vốn dĩ là màu của giới Tu Chân, không nhuộm bụi trần, từ thời Thượng Cổ đến nay, ai ai cũng vậy.

Đạm Đài Tẫn không thèm để ý đến Trọng Vũ.

Trọng Vũ nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Thử một chút xem, biết đâu Tô Tô thích? Người suốt ngày mặc xiêm y màu đen, không biết còn tưởng người tu Ma, với lại cho đến giờ người còn chưa thay quần áo."

Đạm Đài Tẫn trên mặt lãnh đạm, nhưng trong lòng có chút không được tự nhiên, nhin không được quan sát phản ứng của thiếu nữ.

Chỉ cần nàng chau mày một cái, hẳn sẽ liền đi đổi bộ dạng chướng mắt này. Nào ngờ thiếu nữ chạy đến bên người hẳn, đôi mắt sáng như sao, tính cách nàng thẳng thắn, không tiếc lời ca ngợi.

"Đạm Đài Tẫn, người nhìn rất đẹp!"

Môi hẳn hơi nhếch lên.

Thời điểm ra ngoài ngày càng đến gần, Trọng Vũ hóa thành một mặt dây chuyền màu lam đeo vào cổ Tô Tô.

Bằng ngữ điệu hoạt bát, nó nói: "Lần này ra ngoài, đúng lúc Thương Nguyên bí cảnh đóng lại. Ta sẽ đưa các người ra khỏi Thiên Lý Họa Quyển, đến lúc đó các người cũng rời khỏi Thương Nguyên bí cảnh. Quá tuyệt vời, cuối cùng Trọng Vũ ta cũng được vấn thề!"

Nó đối với thế giới bên ngoài có vô vàn ước mong, Tô Tô cũng vui vẻ theo tâm tình của nó.

Đạm Đài Tẫn ở một bên ý cười trong mắt phai nhạt chút.

Trọng Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì, nói với Đạm Đài Tẫn: "Tuyệt đối đừng quên lời thề nha!"

Bọn họ thề với nhau không nhắc đến mọi chuyện xảy ra bên trong Thiên Lý Họa Quyển. Cả hai cùng giữ im lặng chuyện Đờ Thần nỏ của Đạm Đài Tẫn và lai lịch của Trọng Vũ.

Đay cũng là tâm nguyện của chủ nhân Trọng Vũ. Thương cổ Yêu vương y vọng nữ nhi của hắn sinh ra có một cuộc sống tươi đẹp, không dính líu đến ân oán đời trước.

Tô Tô dần dần trở về hình dáng của mình khi lớn lên.

Họa Quyển trước mắt dần phai màu. Đạm Đài Tẫn trong lòng đột nhiên có mất phần hoảng sợ, trong lúc Tô Tô cùng Trọng Vũ đang vui vẻ trò chuyện, hắn bất ngờ nắm chặt tay của nàng.

"Ta sẽ không đánh mất ngươi, đúng không?"

Tô Tô nắm chặt tay hắn, gật gật đầu: "Trong Vũ nói khi ta ra ngoài sẽ trở nên rất lợi hại, ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!" Mấy ngày nay Vồng yêu xâm nhập vào, là Đạm Đài Tẫn một mình bảo vệ nàng cũng Trọng Vũ, cho dù là có ơn tất báo, nàng cũng muốn bảo vệ hắn thật tốt.

Trong mắt của hắn ánh lên vài ý cười: "Được, ta tin tưởng ngươi!"

Họa Quyển hoàn toàn phai màu, Đạm Đài Tẫn đột nhiên thấp giọng nói: "Tô Tô."

"Sao?"

"Năm trăm năm trước, thật xin lỗi." Hắn lạc giọng, "Còn nữa, ta không hận ngươi, ta..."

Hắn lời còn chưa dứt, trước mắt đột nhiên sáng lên, hai người thoát khỏi Thương Nguyên bí cảnh.

Trọng Vũ cầm lóe lên, Tô Tô mở mắt ra.

Hồn phách nàng ổn định lại, linh đài Vô tình đạo sáng lên, Thiên Lý Họa Quyển bị hủy, nàng không hề có chút ký ức nào khi ở trong Họa Quyển.

Nàng ngừng lại một chút, lập tức phản nộ nhìn bạch y thiếu niên trước mắt.

Trong trí nhớ của nàng, là người này đã đả thương sư đệ, đẩy mình xuống sườn đồi.

Rất nhiều người tiến tới: "Tô Tô."

"Lê tiên tử, người không sao chứ..."

Tô Tô một chương đánh về phía Đạm Đài Tẫn, lòng bàn tay mang Nghiệp Hỏa vô tận đánh và bả vai thiếu niên.

Đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn nàng, ý cười chậm rãi biến mất, chẳng biết vì sao lại không tránh.

Đạm Đài Tẫn rơi xuống trên mặt đất, khoe miệng đầy máu tươi.

Tàng Hải lo sợ chạy tới, vội vàng dụ hắn: "Sư đệ, đệ không sao chứ sư đệ?"

Đạm Đài Tẫn nắm chặt tay, máu nhỏ từng giọt trên mặt đất, hồi ức ẩn trong lòng bàn tay nóng rực lên. Bên tai không biết có ai đang nói, chúng ta bắt đầu lại, về sau ta lớn lên nhất định bảo vệ người thật tốt.

Sao mà không sao cho được, trái tim ta đau đến sắp chết đi, sư huynh à.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 90: Nhẫn Tâm

Chap 90: NHẢN TÂM

Hồi ức ẩn trong lòng bàn tay nóng lên, Tô Tô giương mắt nhìn Đạm Đài Tần.

Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ thấy bộ dạng hãn thế này.

Đạm Đài Tần cho tới bây giờ vẫn không ai bì nổi, u ám, kiêu ngạo, tài giỏi. Nhưng giờ phút này hãn lại nắm chặt áo của Tàng Hải, máu chảy thấm đẫm bạch y.

Hãn nhìn nàng, ánh mắt chứa đựng đầy đau đớn.

Tô Tô mím môi, người như hãn sao lại khiến nàng cảm thấy hãn đang khổ sở? Chẳng lẽ làm hại người còn cảm thấy đau buồn sao?

Tất cả mọi người không nghĩ nàng sẽ động thủ, đệ tử Hành Dương tông bao lấy quanh nàng: "Lê sư muội, sao muội lại làm thế?"

Tô Tô không giấu diếm, nói: "Hãn đánh lén ta và Phù Nhai."

Hành Dương tông đệ tử nghe vậy, trợn mắt nhìn Đạm Đài Tần.

Người ở Hành Dương tông vốn rất đoàn kết, lúc bọn họ tìm tới Nguyệt Phù Nhai, bản thân Nguyệt Phù Nhai đang bị trọng thương. Hành Dương tông đệ tử sớm đã muốn tìm người đã đả thương Nguyệt Phù Nhai để báo thù, vậy nên trong mắt bọn họ, Đạm Đài Tần chớp mắt trở thành một đệ tử tâm bất chính giết người đoạt bảo. Kẻ thù đang ở trước mắt, bọn họ hận không thể cùng nhau bước tới cho Đạm Đài Tần một bài học.

Tàng Hải vội vàng giang hai cánh tay ngăn trước mặt Đạm Đài Tần:
"Chư vị tiên hữu, nhất định là có hiểu lầm gì đó, tiểu sư đệ ta vốn không thích tranh quyền thế, sẽ không làm tổn thương Lê sư muội cùng Nguyệt sư đệ đâu."

Hành Dương tông đệ tử nói: "Chẳng lẽ sư muội chúng ta lại nói dối? Phù Nhai nhất định là do hấn đả thương."

Hai bên lâm thế giằng co.

Một số Hành Dương tông đệ tử vì quá xúc động đã rút kiếm ra.

Khuôn mặt hay cười hì hì của Tàng Hải biến mất, trở nên nghiêm túc, hấn quay đầu nhìn Đạm Đài Tần thần sắc tái nhợt, nói với mọi người:
"Thương Cửu Mân là người của Tiêu Dao tông, cho dù muốn xử trí hấn, cũng phải đợi sau khi điều tra chân tướng rõ ràng, cũng phải đợi sư tôn Triệu Du tiên quân tới. Nếu như sư đệ thực sự có tâm bất chính, người của Tiêu Dao tông sẽ tự thanh lí môn hộ."

Bọn người Hành Dương tông đưa mắt nhìn nhau, Tàng Hải bình thường hay cười ha hả giống Phật Di Lặc, bây giờ lại nửa bước không nhượng bộ.

Tô Tô nhìn Đạm Đài Tần, nàng nhớ rõ vì hấn mà mình rơi xuống sườn đồi, nhưng cũng nhớ rõ... có người công nàng, lấy máu giết Võng, mang nàng ra khỏi Võng địa rộng lớn.

Mùi hương từng bách thơm ngát, tựa như tuyết trắng xóa rơi khắp nhân gian.

Tay Tô To nắm chặt, đột nhiên nói: "Chúng ta đi thôi."

Người Hành Dương tông nói: "Sư muội."

"Đi thôi." Tô Tô lặn lội lần nữa, quay người dẫn đầu tiến về nơi có Tiên khí.

Trong lòng nàng hiểu rõ Tàng Hải nói không sai, Đạm Đài Tần là người của Tiêu Dao tông, hiện giờ Tiên Ma đại chiến lại giống như một quả bom chờ nổ, ân oán cá nhân không thể để trở thành ân oán giữa các môn phái.

Những người khác liếc nhau, vội vã đuổi theo bước chân Tô Tô.

Một cánh tay đầy thương tích bất ngờ nắm chặt tay Tô Tô.

Tàng Hải thất thanh nói: "Tiểu sư đệ!" Người của Hành Dương tông khó khăn lắm mới chịu không truy cứu, tiểu sư đệ còn muốn đuổi theo người ta, không muốn sống nữa sao!

Tô Tô quay đầu, trông thấy gương mặt thiếu niên thanh tú.

Hắn mặc cho Tàng Hải ngăn cản, khàn giọng nói: "Lê Tô Tô, người đã nói, sẽ mang ta đi cùng."

Người còn nói sẽ mang ta về nhà, người có thể đả thương ta, không sao cả, dù sao ta cũng đã quen với đau đớn rồi. Nhưng người tại sao có thể... quên lời mình đã nói như vậy.

Tô Tô nhìn chăm chăm vào con người đen nhánh bướng bỉnh của hắn, nhẹ nói: "Buông tay."

Hắn lại lừa gạt ai, hắn đã biết mình là Diệp Tịch Vụ, cũng nên biết rõ, Diệp Tịch Vụ vĩnh viễn không nói ra những lời như vậy.

Ngay vào đêm ấy Tiêu Lãm chết đi, chắc chắn không thể.

Bạch y thiếu niên không chịu buông tay: "Người đã nói, đã nói mà..."

Linh đài Vô Tình đạo im ắng chuyển động, Tô Tô nói: "Đạm Đài Tẫn, đừng buồn cười như vậy."

Lòng bàn tay nàng đau xót, hồi ức ẩn yếu ớt tản ra ánh sáng, Tô Tô nhàu mày lại, hồi ức ẩn hóa thành một sợi tơ hồng, một đầu thắt ở đầu ngón tay mình, đầu còn lại thắt ở đầu ngón tay Đạm Đài Tẫn.

Đây là... cái gì?

Đạm Đài Tẫn trông thấy sợi tơ hồng, trong mắt mang theo chút ánh sáng mỏng manh, hẳn muốn nói gì đó, thiếu nữ trước mắt không chút do dự dùng Nghiệp Hỏa đột sạch sẽ sợi tơ hồng.

Hẳn hỏa loạn nắm lại sợi tơ, Nghiệp Hỏa làm bỏng tay hẳn, cuối cùng chỉ giữ lại một nắm tro tàn. Dường như nắm tro tàn này cũng quá mức cháy nóng, khiến hốc mắt hẳn ửng đỏ.

"Đừng lại dùng loại thủ đoạn đê tiện này nữa." Tô Tô nhíu mày nói.

Giữa bọn họ, không có cái gì gọi là tin tưởng. Hẳn từ trước đến nay tâm tư quyết, cho rằng nàng sẽ tin thứ thủ đoạn thấp hèn kia sao?

Ánh sáng trong mắt Đạm Đài Tẫn hoàn toàn vụt tắt, trở nên tối dần.

Hành Dương tông gọi: "Tiểu sư muội, đi thôi."

Tô Tô nhớ đến Nguyệt Phù Nhai, không thềm nhìn Đạm Đài Tẫn nữa, xoay người bước lên Tiên khí phi hành.

Tiên khí hóa thành chín con Loan điều kéo xe ngựa, Loan điều tung cánh bay lên, thanh âm thanh thúy, biến mất ở không trung.

Tàng Hải lo lắng nhìn kẻ cô đơn đang đứng như trời chồng kia, đã không nhúc nhích một hồi lâu.

"Sư đệ..."

Tàng Hải đi lên phía trước, không biết giữa Lê sự muội và tiểu sư đệ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết an ủi vỗ vỗ bả vai hần.

Giương mắt thấy hốc mắt của sư đệ đỏ bừng.

Bạch y thiếu niên gắt gao cắn khóe môi, siết chặt hồi ức ẩn đã hóa thành tro bụi, hoa văn trong lòng bàn tay hần phủ một màu đen tro tàn.

Tưởng chừng hần tuyệt vọng yếu ớt đến mức sắp khóc thút thít, ngay sau đó, hần lau vết máu trên khóe một, con người đen nhánh nhìn chiếc xe, thấp giọng cười rộ lên.

Cười đến mức Tàng Hải phát sợ.

"Chúng ta đi thôi." Đạm Đài Tần nói.

Tàng Hải xem xét, vẫn là tiểu sư đệ suy nhược đến tái nhợt, không thể nghi ngờ.

*

Sau khi Tô Tô lên trên Cửu Loan tiên xe, không ngừng nhìn đầu ngón tay của mình.

Linh căn của nàng thuộc hỏa hệ, Nghiệp Hỏa là căn nguyên của nàng, tất nhiên không khiến nàng đau. Sợi tơ bị đốt cháy rụi, không còn một vết tích, giống như chưa từng xảy ra. Nàng không thể nói ra những điều như vậy, Đạm Đài Tần nhất định đang gạt nàng.

Nàng đã từng rất ngu ngốc, từng một lòng ở cạnh Đạm Đài Tần, mong rằng có thể giúp chúng sinh an ổn, bình định bốn phía. Thế nhưng đổi lại chính là Tiêu Lãm chết.

Tiêu Lân dùng cái chết để nói cho nàng biết, nàng vĩnh viễn không có khả năng nắm giữ tâm tư của Đạm Đài Tẫn, cũng vĩnh viễn không thể tự đánh giá cao trọng lượng của mình trong lòng Đạm Đài Tẫn.

Một khắc trước hân còn nói cười giả vờ đáng thương, một khắc sau lại đem mũi tên Nhược Thủy bắn vào bả vai nàng, biến nàng thành Khôi Lỗi.

Nàng chắc chắn... sẽ không khinh địch nữa.

Cửu Loan tiên xe ngày đi nghìn dặm, bên trong có một gian phòng rộng lớn. Tô Tô đi đến bên cạnh Nguyệt Phù Nhai đang hôn mê trước mặt, ngón tay điểm vào mi tâm của hân, cảm nhận được Nguyệt Phù Nhai bị thương rất nặng.

Lúc ấy, Đạm Đài Tẫn thật sự nghĩ sẽ giết hai người bọn họ.

Nếu như Quá Khứ kính không hút lấy máu của Tô Tô, soi ra thân ảnh của Diệp Tịch Vụ thì có lẽ nàng và Nguyệt Phù Nhai đều đã chết.

Người bên ngoài khuyên nàng: "Sự muội yên tâm, trở về tông môn, Cù Huyền Tử tiên tôn nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Nguyệt sư đệ."

Tô Tô gật đầu, ngồi xuống.

Ở cổ mát lạnh, hình như có thêm vật gì đó. Trước đó Tô Tô không để ý, giờ phút này mới phát hiện trên cổ có thêm một mặt dây chuyền.

Nàng lấy xuống, nhìn hình dáng thì là Đàn Không.

Đàn Không màu lam chỉ có mỗi một dây cung ánh lên ánh sáng chói mắt.

Nàng lúc nào... có vật này?

Trọng Vũ cảm nhận được sự bất an của nàng, nhưng chung quanh còn có Hành Dương tông đệ tử ở đó, nó không dám nói lời nào. Tiên khí không thể sinh ra linh khí, nhưng Thần khí lại có thể. Trọng Vũ đành phải ở trong lòng bàn tay nàng nhảy múa, vẽ lên một hình trái tim.

Tô Tô nhin không được cong cong khóe môi.

Cái mặt dây chuyền này quá đáng yêu.

Trọng Vũ cũng rất khó trả lời, Tô Tô trong Thiên Lý Họa Quyển dưỡng hồn, Tiên Thần một khí dưỡng hồn thì những sự tình phát sinh trong đó đều sẽ quên.

Nó có lòng muốn nhắc nhở Tô Tô, hồi ức ẩn kia đúng là do chính bản thân nàng vẽ nên, những nghĩ lại không thể mở miệng làm bại lộ thân phận Thần khí, hồi ức ẩn cũng đã đốt rồi, còn thế nào được nữa? Nói ra chỉ khiến Tô Tô áy náy.

Huống hồ thiếu niên đó còn có thể sử dụng Đồ Thần nỏ, cũng không phải lương thiện gì!

Tô Tô cách xa hẳn một chút cũng là chuyện tốt, chẳng lẽ lại muốn bên cạnh một người đáng sợ như vậy? Trọng Vũ lâm vào rối rắm.

La bàn truyền âm trên bàn đột nhiên sáng lên, đám người toàn bộ nhìn sang.

Là Công Dã Tịch Vô!

Trước khi Tô Tô tiến vào trong bí cảnh, Công Dã Tịch Vô sợ nàng xảy ra chuyện đã tặng cho Tô Tô một truyền âm pháp khí, bây giờ la bàn sáng lên, Công Dã Tịch Vô sao lại chủ động tìm nàng?

Trong lòng Tô Tô có một dự cảm xấu, vội vàng cầm lên nói: "Đại sư huynh?"

Đầu kia không trả lời.

"Đại sư huynh, huynh nghe ta nói không?"

Qua hồi lâu, đầu bên kia truyền đến một âm thanh hoảng sợ: "Công Dã sư huynh xảy ra chuyện... Cứu...A... Cứu mạng!"

La bàn truyền âm rung lên dữ dội, sau đó rơi vào yên tĩnh.

Đột nhiên lời nói im bật, mọi người bắt đầu hoảng hốt. Công Dã Tịch Vô là người nổi bật nhất trong số những đệ tử xuất sắc, chỉ là một Thái Hư sơn nho nhỏ lại có thể khiến Công Dã Tịch Vô xảy ra chuyện, nơi đó rốt cuộc có thứ gì?

Muốn bay đến Hành Dương tông cần phải mất hai ngày nữa, Tô Tô quyết định thật nhanh: "Mọi người mang Phù Nhai về tông môn, ta đi Thái Hư cứu sư huynh."

Hành Dương tông đệ tử liên ngăn cản: "Không được, sư muội, muội mang Nguyệt sư đệ trở về, chúng ta đi xem một chút."

"Đúng, chúng ta đi xem cũng được, sư muội đừng đi."

...

Ở đây đa phần là Kim Đan kỳ đệ tử, tất cả đều là tương lai của Hành Dương tông. Tô Tô không nói lời nào, nắm tay một cái, đầu ngón tay bay ra một con Phượng Hoàng đuôi hồng lam hỏa. Phượng Hoàng dù còn mơ hồ hình dạng, nhưng quanh thân mang Nghiệp Hỏa bá đạo, vây quanh Tô Tô bay múa.

Tô Tô ngược mắt: "Ta đi cứu sư huynh."

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn Phượng Hoàng, lúc này không một ai phải đối nữa.

*

Cùng lúc đó, Đạm Đài Tẫn cùng Tàng Hải đang ưu sầu ngồi trên hồ lô.

Tàng Hải nhìn bạch y thiếu niên đang ngồi khoanh chân an tĩnh, lần nữa thở dài. Sư đệ vốn rất lạnh lùng, lần này ra, lại càng thêm lạnh lùng.

Nói đi cũng nói lại, Hành Dương tông thiên kim tiểu thư làm sao có thể đệ bọn người Tiêu Dao tông họ trâu chọc? Thân phận thấp kém cách nhau cả một ngọn núi.

"Sư đệ, đệ thật sự đả thương tiên hữu của Hành Dương tông sao?" Tàng Hải hỏi.

Thiếu niên mở mắt ra, đôi môi đỏ son, chưa nói lời nào liền ho ra một búng máu, Tàng Hải trở nên căng thẳng: "Được rồi được rồi, sư đệ đừng nói chuyện, sư huynh tin tưởng đệ, nhất định là có hiểu lầm gì đó."

Tàng Hải dứt lời, thấy sư đệ cười như không cười nhìn hằm.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Thiếu niên giọng nói mát lạnh dễ nghe.

Tiêu Dao tông đều là những thẳng nam, Tàng Hải không hề cảm thấy có gì đó không đúng, liền trở lời hằm: "Chúng ta đi Thái Hư sơn."

"Thái Hư?"

"Không sai." Nói đến chuyện Thái Hư, Tàng Hải có chút phấn khích, "Không phải toàn Tiên giới đều phái đệ tử đi dò xét thảm án Thái Hư diệt môn sao, Tiêu Dao tông chúng ta sao lại không đi? Ta đã đem chuyện này truyền đi cho sư tôn, sư tôn nói người sẽ tự mình đi xem sao."

Triệu Du tiên quân là một trong hai trưởng lão của Tiêu Dao tông, rất có uy tín. Tiêu Dao tông nhân khẩu đơn bạc, lần này Triệu Du tiên quân sẽ đảm đương vai trò là "bộ mặt" của tông môn.

Hồ lô rượu lắc lư, bay rất nhanh đã tới Quá Hư, Đạm Đài Tẫn neho neho đôi mắt.

"Sao vậy, sư đệ?"

Tàng Hải biết, tiểu sư đệ của hắn từ trước đến nay vô cùng nhạy bén.

Đạm Đài Tẫn nhìn Thái Hư sơn ma khí ngút trời liền nhiên mà, nhìn Tàng Hải, nói: "Đã xảy ra chuyện."

"Cái gì, chỗ nào?"

Đạm Đài Tẫn phát một cái qua mắt Tàng Hải, Tàng Hải nhìn ra xa, nhìn vô cùng rõ, liền giật mình.

Cả một ngọn Thái Hư sơn phía dưới nòng nặc ma khí, không tồn tại chút linh khí nào, trên mặt đất không một ngọn cỏ, những dòng suối chảy trong khe núi cũng trở nên khô trơ đáy.

Tàng Hải ngã ngồi trên hồ lô rượu, lẩm bẫm nói: "Chỉ có Thượng cổ Hạng Bạt xuất thế mới có cảnh tượng khủng bố như vậy."

Đạm Đài Tẫn thân nhiên nói: "Nói không chừng thật sự là Hạng Bạt."

Tàng Hải ngây ra như phỗng.

Hai người tới Thái Hư sơn, trong lòng Tàng Hải kêu gào phải chạy gấp, nhưng sư tôn còn ở bên trong, Tàng Hải không tài nào cất bước nổi.

"Sư đệ, đệ về trước đi, sư huynh đi xem một chút!"

Đạm Đài Tẫn nhìn Tàng Hải đang run lấy bầy, nói: "Được, ta đi."

Tàng Hải:... thật sự quá lạnh lòng.

Phía chân trời có một ánh hào quang màu lam hiện lên, Đạm Đài Tẫn dừng chân, bàn tay chậm rãi nắm chặt, cắn miệng, đột nhiên lạnh giọng nói: "Sư huynh, ta ở lại với huynh."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91: Hùng Hồ Dọa Người

Chap 91: HÙNG HỒ DỌA NGƯỜI

Tàng Hải không ngờ sư đệ lại đổi ý nhanh như vậy: "Đi, đi thôi."

Sư đệ tuy rằng tuổi còn nhỏ, thế nhưng khi gặp chuyện không ổn sẽ đáng tin cậy hơn mình, cùng hẳn đi tìm sư tôn, trong lòng Tàng Hải có chút an tâm.

Hai người đi về phía Thái Hư tiên sơn.

Với những Tiên môn lớn mạnh sẽ áp chế được các yêu ma nhỏ yếu, còn với các yêu ma lớn mạnh thì lại áp chế các tu chân giả nhỏ yếu.

Tàng Hải đến Thái Hư sơn, liền cảm thấy nổi da gà.

Đi được không bao xa, Đạm Đài Tẫn nhìn thấy rất nhiều thi thể của các tiên môn đệ tử.

Tàng Hải ánh mắt phức tạp, định nói cái gì thì Đạm Đài Tẫn nhìn không chớp mắt đi về phía trước.

"Này này, sư đệ, chờ ta một chút, đệ còn đang bị thương, phải cẩn thận nhiều hơn."

...

Tô Tô trên Trọng Vũ nhảy xuống, Trọng Vũ nhanh chóng thu nhỏ, biết thành một mặt dây chuyền đeo lại trên cổ nàng.

Kiểm của Tô Tô lúc ở bí cảnh đã bị ám ma khí, nàng tu Tiên đạo, chắc chắn không thể dùng được nó. Cũng may đó không phải là Tiên khí cao cấp gì, không cần quá mức đau lòng.

Nàng không biết Trọng Vũ từ nơi nào tới, mới vừa rồi ở trên không trung hỏi nó, nó ập ứng nói: "Chính là... lúc người ở Thương Nguyên bí cảnh có cơ duyên gặp, ta chỉ là một Thần khí rất lợi hại thôi, người không cần lo lắng quá."

Thần khí...

Thế gian này lại còn Thần khí tồn tại, Tô Tô khó tránh khỏi nhớ đến Câu Ngọc. Nó với Trọng Vũ Đàn Không không giống nhau, Câu Ngọc không phải Khí linh, nó là Thượng cổ Ngọc Thạch do trời đất dưỡng thành.

Trọng Vũ riu rít: "Chúng ta mau vào xem, Trọng Vũ không chờ nổi tới lúc thi thố tài năng!"

Không cần nó thúc giục, Tô Tô cũng rất vội vàng, truyền âm la bàn cứ rung lên làm nàng bất an, đại sư huynh hiện giờ không biết an nguy thế nào.

Trước mắt là cánh cửa đá của Thái Hư tông, Tô Tô cẩn thận đẩy cửa đi vào.

Một đệ tử bị thương của sơn môn đang nằm bò ở phía sau.

Trước mặt nàng ta là một vũng máu, ho một tiếng.

Tô Tô đi đến, vội vã đỡ nàng ta dậy: "Người không sao chứ?"

Khóe miệng nữ đệ tử cong lên một nụ cười quý dị, ngẩng đầu lộ ra một nửa mặt mang theo ma văn, đánh về phía Tô Tô.

Người trước mắt này, chắc chắn là ma tu. Lòng bàn tay nàng ta ma khí dày đặc, vụt ra mất cái thổ châm mang theo mùi hôi thối.

Trọng Vũ nói: "Tô Tô cẩn thận!"

Nó vừa muốn đánh sóng âm về phía ma tu thì đã thấy sau một khác, chân hỏa của Tô Tô chạm vào thổ châm, thổ châm liền rơi xuống đất. Một chân hỏa hóa thành cái lông giam lạng yên không một tiếng động giam lấy ma tu.

Tô Tô cười khúc khích nhìn ma tu: "Đã sớm nhận ra người rất lạ, Thái Hư sơn ma khí đầy trời, mặc dù có người sống, cũng sẽ không tùy tiện tiếng vào chỗ sơn môn. Đừng nhúc nhích, nếu không người sẽ bị chân hỏa đốt thành tro bụi. Nói ta biết, các người từ đâu tới đây, các đệ tử trước đây hiện tại đang ở đâu?"

Trọng Vũ: "?"

Nó ủy khuất thi lại sóng âm, không phải chứ, nó còn chưa kịp phát huy sức mạnh mà.

Ma tu không cần thận đụng phải chân hỏa, giãy lát một cánh tay không còn, nàng ta kêu lên chói tay, oán độc nhìn về phía Tô Tô.

Tô Tô nhìn chăm chăm nàng ta một lát, ý cười trên mặt liền biến mất.

Thứ trước mắt này...

Nàng có thể nhận ra.

Trước đó không lâu nàng có gặp nàng ta ở Tiên môn, nàng ta không phải là ma tu đệ tử gì, mà là một nữ đệ tử của Tiên môn, nghe nói tình tình của nàng ta cũng rất dịu dàng.

Vậy mà giờ phút này, trên mặt nữ đệ tử lại hiện lên ma văn hình đầu rắn, ghê tởm cực kỳ, chiếm lấy khuôn mặt thanh tú của nàng ta.

Làm sao lại biến thành như vậy?

Trọng Vũ cũng rất khó hiểu, tự nhiên cảm thấy không ổn.

Trọng Vũ và Câu Ngọc không giống nhau, Câu Ngọc thông thiên triệt địa (ý là am hiểu mọi thứ trên đời), cái gì cũng biết được vài phần, nhưng lại không có sức chiến đấu. Trọng Vũ thì lại là một Thần khí mạnh mẽ, bị nhốt ở bí cảnh vạn năm, đối với rất nhiều chuyện thì không biết.

Nữ đệ tử ôm lấy đầu mình, đụng phải chân hỏa, giây lát cả người đều biến thành tro bụi.

Tô Tô thu tay, nữ đệ tử chắc chắn đã biến thành ma tu.

Nhưng nàng ta chết quá mức bất ngờ, Tô Tô cảm thấy may mắn vì mình không phải thả ra nghiệp hỏa mà là chân hỏa. Chân hỏa không bá đạo bằng nghiệp hỏa, không làm tổn thương hồn phách.

Tô Tô nghĩ kĩ, không thể tìm được Công Dã Tịch Vô, đành tiếp tục bước tiếp về phía trước.

Phía trước Thái Hư tông có một con sông, hiện giờ con sông này nhuộm máu đỏ tươi, Tô Tô vừa nhìn đã không đành lòng ở lại xem.

Toàn bộ đình viện không có một ngọn cỏ, không thấy chút màu xanh lục, trên mặt đất có Linh kiếm của các đệ tử rơi xuống, xung quanh còn có các Khí cụ.

Tô Tô càng đi vào trong, ma khí càng dày đặc, không biết các đệ tử đều đã đi nơi nào ngoại trừ các thi thể đã phát hiện ngay từ đầu, những người còn lại đều không thấy đâu.

Không ổn, Tô Tô nghĩ thầm, mỗi tông môn đều có hơn mười đệ tử đến đây, đa phần là các nhân tài, làm sao giờ lại không còn một bóng người? Thi thể thậm chí còn không thấy.

Mới nghĩ như vậy, bên tai nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Tô Tô nheo mắt, không khỏi lạnh sống lưng, vừa muốn gọi Trọng Vũ Đàn Không ra thì đột nhiên rơi xuống một mật thất ngầm ở dưới chân. Nàng bị một người bịt miệng lại, kéo về phía góc tối.

Tô Tô trong thấy người đang giữ chặt mình, trừng lớn mắt.

Diêu Quang sư tỷ?

Diêu Quang trước mắt hoàn toàn tiêu tụy, nàng ta từ trước đến nay đều rất xinh đẹp, giờ phút này lại đầm đìa nước mắt. Biết Tô Tô nhận ra mình, Diêu Quang buông tay ra, ra hiệu Tô Tô từ khe hở ở một nơi hẻo lánh nhìn ra phía ngoài.

Tô Tô theo ánh mắt của nàng ta nhìn sang, trước mắt là một con Ma Tằm to lớn màu tím.

Con mắt của nó lớn hơn cả đèn lồng, trên đỉnh đầu còn có một đôi xúc tua quái dị.

Phía trước Ma Tằm có một nam nhân áo tím đang ngồi khoanh chân, Ma Tằm nghe theo lệnh hắn, ngoan ngoãn nằm cạnh người hắn.

Hắn cầm lấy mấy khối đồ vật đang phát sáng thường thức, mắt không chớp lấy một cái nhìn những hòn đá màu tím.

Không... không phải là hòn đá màu tím.

Tô Tô nhìn kỹ mới phát hiện, là một đồng nhộng.

Diêu Quang nắm chặt tay Tô Tô, truyền âm cho nàng.

"Những cái nhộng kia, toàn bộ đều là đệ tử Tiên môn."

"Cái gì" Tô Tô vô cùng kinh hãi, "Toàn bộ đều đã biết thành nhộng?"

Diêu Quang ngữ điệu bi thường, không có chút hăng hái như lúc ban đầu: "Bọn chúng giết tất cả các đệ tử không có tư chất hoặc tu vi thấp, đem những người còn lại biến thành nhộng, nhốt ở trong mật thất. Thứ đồ vật trên tay gã ma tu áo tím kia gọi là Ma Đan, hẳn đem Ma Đan cắm vào cơ thể của các Tiên môn đệ tử, phần lớn bọn họ chịu không nổi ma tức rồi chết, những người sống sót... biến thành ma vật."

Những chuyện này người ở bên ngoài nghe tới còn cho là hoang đường. Tiên Ma vốn dĩ khác nhau, chỉ có yêu ma mới có thể dung nạp ma khí, nam tử áo tím kia lại có thể đem tu chân giả biến thành ma vật!

Ma Đan... có thể đem tiên biến thành ma vật, từ đâu mà có?

"Sư huynh đâu?"

Diêu Quang chớp mắt một cái, ảm đạm bi thương nói: "Vì cứu ta, huynh ấy bị Yêu Hoàng bắt đi, hiện giờ không biết sống chết thế nào."

Tô Tô nắm chặt tay Diêu Quang.

Sư Huynh xảy ra chuyện, Diêu Quang càng thêm tan nát cõi lòng, hiện tại có trách móc ai cũng không làm nên chuyện gì.

Nhìn thấy nam tử áo tím tiếp tục đem Ma Đan đẩy vào bên trong kén, Tô Tô nhịn không được nói: "Ta đi cứu những đệ tử kia."

Diêu Quang vội vàng nói: "Không được! Chúng ta đánh không lại hẳn, Công Dã sư huynh nói, hẳn đã đạt đến tu vi Hợp Thể hậu kỳ!"

Hợp Thể hậu kỳ!

Tương đương với Hóa Thần hậu kỳ ở người tu tiên.

Trách không được, chỉ sợ chỉ có Cù Huyền Tử mới có thể đánh một trận, trách không được Diêu Quang mới chỉ có thể trốn ở chỗ này, trơ mắt nhìn

đồng môn từng người bị Ma Đan hành hạ, hoặc là chết, hoặc là biến thành ma vật.

Tô Tô cuối cùng nhận rõ chuyện gì đã xảy ra với nữ đệ tử gặp trước sơn môn, vốn dĩ là một sản phẩm thất bại bị Ma Đan tàn phá.

Không còn ý thức, dung nhan bị hủy, chỉ biết giết chóc.

Chuyện tàn nhẫn như vậy khiến hai thiếu nữ ở nơi mật đạo hẻo lánh sắc mặt đều hết sức khó coi.

Chẳng lẽ phải chờ tên nam tử áo tím kia rời đi sau khi đã hại hết tất cả mọi người sao?

Trọng Vũ trên cổ Tô Tô đột nhiên nói: "Ta có thể! Tô Tô, người dùng ta, chúng ta có thể đánh một trận!"

Tô Tô còn chưa quen có Trọng Vũ bên mình, giờ phút này nghe thấy thanh âm trẻ con của nó nói, mới nhận ra bản thân còn có một vũ khí rất mạnh.

Nàng từ trước đến nay không phải là người lo lắng trước sau, nếu đã có cơ hội cứu người, chắc chắn sẽ không màng an nguy của mình. Ma khí nhập thể đã đau đớn không chịu nổi, huống hồ gì Ma Đan?

Có thể bị Ma Đan hành hạ mà còn sống, chỉ sợ mười người mới có một người.

Tô Tô phi thân ra ngoài, lớn tiếng hô: "Trọng Vũ!"

Thần khí Trọng Vũ Đàn Không phát ra ánh sáng băng lam, biến thành bản thể rơi vào lòng bàn tay Tô Tô.

Tô Tô nắm chặt Trọng Vũ cầm, trong nháy mắt, thân đàn cảm nhân được thuộc tính hỏa trong nàng, biến thành màu đỏ lửa, dây cung phát ra

âm thanh nhỏ, tựa như phượng mình.

Ngón tay Tô Tô gảy một tiếng đàn, một đợt sóng âm như mưa từ Trọng Vũ bắn ra.

Toàn bộ mặt thất trong nháy mắt bị thiêu đốt.

Hỏa Phượng mang theo Quân Thiên chi thế, tiến về phía nam nhân áo tím.

Nam nhân áo tím kinh hãi mở mắt, phát hiện không có chỗ ẩn núp liền vội vàng triệu ra Yêu Dao. Hỏa Phượng đụng phải Yêu Dao màu tím, nam tử lui lại một bước, phát hiện lồng ngực có chút nhói đau.

Tô Tô trên không trung cũng không chịu nổi, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng Thần khí, tu vi hiện giờ lại không xứng với Trọng Vũ cầm, trong chốc lát bị uy lực to lớn của Trọng Vũ cầm phản phệ, khiến nàng không chịu nổi từ trên không rơi xuống.

Diêu Quang nhìn không được, nói: "Tô Tô!"

Con Ma Tằm đáng sợ ở phía dưới nhìn chăm chăm lấy Tô Tô, nếu như Tô Tô rơi xuống, hậu quả khó mà lường được.

Diêu Quang liều lĩnh chạy tới, chợt phát hiện một cái bóng màu trắng nhanh chóng bay tới.

"Sư đệ!" Tàng Hải hô to.

Trọng Vũ cầm mệt mỏi trở về ngực Tô Tô.

Tô Tô rơi vào một lồng ngực nóng hổi.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy xương hàm dưới đẹp đẽ của thiếu niên.

Thiếu niên mặc bạch ý, lông mi đen nhánh rũ xuống, không nhìn nàng, trên mặt toát ra vẻ lạnh lùng. Sau khi đem nàng bỏ xuống, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, không phải sắc mặt tốt gì, giống như chỉ là thuận tay đón được Tô Tô.

Đạm Đài Tẫn xoay người, ngăn trước mặt Tô Tô, Ma Tầm to lớn kia giăng co hồi lâu, hòa hoãn trở lại bên cạnh nam tử áo tím.

Tàng Hải chột nhử tới cái gì, vội vàng ném một đồ vật tới: "Sư đệ, nhận lấy, Hồn Nguyên kiếm sư tôn đưa."

Đây là một bảo bối tốt, nếu không phải bất đắc dĩ, Tàng Hải cũng không nỡ lấy ra.

Đây là bảo bối tốt nhất của sư tôn, lần này Tàng Hải cùng Đạm Đài Tẫn lịch luyện, sư tôn vốn keo kiệt rốt cuộc cũng lấy ra cho bọn hắn phòng thân.

Đạm Đài Tẫn tiếp được Hồn Nguyên kiếm, hắn không đợi Ma Tầm công kích, cầm kiếm hoa tiến lên.

Chiêu thức của hắn so với Tiêu Dao phái vốn bình thản thì rất khác, một bổ một chặt đều tỏa ra khí chất kiệt ngạo không sợ chết cùng tàn nhẫn.

Ma Tầm hình thể không lồ, Đạm Đài Tẫn tránh được tia ma khí nó phun ra, một kiếm gạt sạch xúc tua trên đầu nó.

Nam nhân áo tím lạnh lùng nó: "Chỉ là hai đứa oắt con lông còn chưa mọc, dám đến khiêu khích bản tôn."

Hắn biết ma tầm ở nơi này rất vướng chân vướng tay, liền đem ma tầm thu vào túi càn khôn, lấy đao đối đầu với Hồn Nguyên kiếm của Đạm Đài Tẫn.

Trọng Vũ vừa có lỗi vừa đặc ý nói: "Ô Tô thật xin lỗi, Trọng Vũ không biết Ô Tô yếu như vậy, không phát huy được uy lực của Trọng Vũ."

Gân xanh trên trán Ô Tô nổi lên.

Nàng lúc này không muốn cùng Trọng Vũ cãi nhau, lần nữa nắm chặt Trọng Vũ cầm, gảy dây đàn giúp Đạm Đài Tẫn đánh nam nhân áo tím.

Bên kia đao kiếm đối đầu, Đạm Đài Tẫn lui lại mất bước, dùng kiếm chống đỡ thân thể, Đạm Đài Tẫn ánh mắt lạnh lùng nhìn nam tử áo tím.

Hỗn Nguyên kiếm... vẫn chưa được. Đồ Thần nỏ lại không thể sử dụng.

Ô Tô biết, không chỉ là mình mà Đạm Đài Tẫn hiện tại cũng không thể đánh lại một ma tu Hóa Thần kỳ.

Nàng có Thần khí, Đạm Đài Tẫn thì không có cái gì ngoài một thanh Tiên kiếm hạ phẩm.

Nam tử áo tím một mặt tránh sóng đàn, một mặt dùng đao cắt một đường vào ngực Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn kêu lên một tiếng, tiếp tục rút kiếm xông chết đuối theo chém về phía nam tử áo tím.

Hắn đang xem thanh kiếm như một cây rìu.

Nếu như không phải biết tu vi mình cao hơn so với bạch y thiếu niên trước mặt đến mấy cảnh giới, ma tu áo tím còn tưởng rằng mình lại bị hắn áp đảo.

Ma tu chau mày.

Trọng Vũ nói: "Ô Tô đồ ngốc! Người mau thả Nghiệp Hỏa ra, sóng đàn không thể bị đứt gãy được!"

Tô Tô cắn răng nói: "Người đừng nói nữa!"

Nàng chỉ gầy mấy lần Trọng Vũ cầm, tim đã đau đến không chịu được. Dù gì chỉ mới tu luyện Vô Tình đạo chưa đến một năm, nàng có thể sử dụng Trọng Vũ đã là một kỳ tích.

Diêu Quang cùng Tàng Hải đều gia nhập chiến cuộc.

Đạm Đài Tẫn vẫn như cũ ngăn trước mặt tất cả mọi người, trên người hắn không biết đã có bao nhiêu vết đao, rốt cuộc cũng đâm thủng cánh tay của ma tu áo tím.

Ma tu tối mặt nhìn bọn họ, hung hăng một đao chặt bỏ, một đao mang theo sát khí hùng hực, vồ vập tiến tới.

"Trọng Vũ!" Tô Tô kêu.

Trong Vũ bay đến, thay đám người bọn họ đỡ lấy đòn này. Dây đàn vang tiếng leng keng, Trọng Vũ cầm vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Ma tu nhìn Đạm Đài Tẫn toàn thân là vết thương, rồi nhìn về phía Trọng Vũ cầm, trong mắt mang chút không cam lòng, biến mất ở nguyên địa.

Hắn vừa đi, Đạm Đài Tẫn rơi phịch xuống đất. Hắn cố chấp không để mình gục xuống một cách yếu ớt, dùng Hỗn Nguyên kiếm chống đỡ lấy thân thể.

Tô Tô phía xa nghiêng nhìn hắn, nắm chặt Trọng Vũ cầm.

Trọng Vũ nhỏ giọng nói với Tô Tô: "Hắn thật lợi hại."

Không phải quá lợi hại sao, một Kim Đan kỳ đệ tử lại dám cầm chặt Hỗn Nguyên kiếm đối mặt với Hóa Thần kỳ ma tu.

Tu vi dù cao đến đâu vẫn rất sợ mất mạng.

Trọng cảm thấy đấu pháp của thiếu niên quả thực rất tàn bạo.

Diêu Quang hỏi Tô Tô: "Các đệ tử của Tiên môn đều đang ở trong nhộng, làm sao bây giờ?" Nàng ta định dùng linh kiếm chém tới, nhận ra chém không nổi.

Tô Tô giơ tay lên, nghĩ sẽ dùng Trọng Vũ.

Trọng Vũ nói: "Không được dùng ta nữa, ta và người đều sẽ bị hủy hoại."

Đạm Đài Tẫn vịn vào Tàng Hải, lạnh lùng nhìn mọi chuyện.

Diêu Quang rất gấp, cố gắng mở mấy cái nhộng kia ra. Tô Tô trầm mặc hồi lâu, đi đến trước mặt Đạm Đài Tẫn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tô Tô tay nắm chặt, thấp giọng hỏi: "Người có thể hay không..."

Nàng nhìn thấy trên bạch y của hắn toàn là máu, nhận thấy khó nói đủ lời.

Còn hắn không chớp mắt hỏi lại nàng, tựa như đang hùng hổ dọa người, hỏi: "Người muốn ta đi?"

Tô Tô chậm rãi gật đầu.

Đạm Đài Tẫn tự giấu cười một tiếng, đẩy nàng ra, đi về hướng mấy cái nhộng. Hắn rạch ngón tay mình, máu tươi từng giọt rơi xuống nhộng, nhộng chậm rãi mở ra, lộ ra đệ tử phía trong.

Hắn cứ như vậy cứu những người tiếp theo.

Tàng Hải nói: "Đừng cứu nữa, cứu nữa đệ sẽ mất mạng."

Thiếu nữ không nhúc nhích, trầm mặc nhìn hẳn.

Y hệt năm đó, mặc kệ hẳn sống hay chết, vẫn như cũ không làm nàng rung động, thật giống Lưu ly Thần nữ.

Trong lòng hẳn, thiếu nữ trước mắt nặng như cửu châu, nhưng trong lòng nàng, hẳn so với chúng sinh không đáng là bảo.

Hẳn đẩy Tàng Hải ra, tiếp túc hòa tan nhộng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 92: Cứu Mân

Chap 92: CỨU MÂN

Những đệ tử trong nhộng từng người được cứu ra, Đạm Đài Tẫn ngã rầm xuống đất, Tàng Hải vội vàng chạy tới: "Sư đệ!"

Từ lúc ra khỏi Thương Nguyên bí cảnh, Đạm Đài Tẫn đã bị thương, sau đó lại chiến đấu với Ma tu áo tím, dẫn đến mất máu quá nhiều, rốt cuộc không gượng nổi mà bất tỉnh.

Tô Tô không ngăn được bước chân bước về phía trước mấy bước, lúc đến gần Đạm Đài Tẫn, nàng dừng lại.

Nàng đang làm cái gì vậy? Còn muốn trở lại thời điểm năm trăm năm trước đây dựa vào hắc sao? Đã chọn tu Vô Tình đạo, sớm nên hoàn toàn đoạn tuyệt quá khứ.

Diêu Quang lo âu nhìn, Tô Tô trầm mặc một lát, ngồi xồm xuống.

Đạm Đài Tẫn từ từ nhắm hai mắt, thiếu niên sắc mặt trắng bệch, cơ hồ không còn một giọt máu. Thời điểm hắc tinh dậy, lạnh lùng bất thường, nhưng tổn thương nặng như vậy, suy nhược đến mức không thể phản kháng.

Mỗi người ở đây đều có thể dễ như trở bàn tay giết hắc.

Đạm Đài Tẫn từ trước đến nay sẽ không bao giờ để chính mình lâm vào tình cảnh bết bát như vậy, đây là lần đầu tiên.

Tàng Hải cảnh giác nhìn nàng: "Lê sư muội, ngươi muốn làm gì?"

Hắc đối với vị tiên tử này có hảo cảm, thế nhưng đối với Tàng Hải mà nói, sư đệ mới là tương lai của toàn bộ Tiêu Dao tông, người bên ngoài nếu

muốn tôn thương tiểu sư đệ, hấn vạ lần không cho phép.

Lê Tô Tô cùng sư đệ trước đó có mâu thuẫn, Tàng Hải rất sợ vị tiên tử này nhân cơ hội ra tay với Đạm Đài Tẫn.

Tiên Khí trên cổ nàng quá mức lợi hại, có thể đánh được Ma tu Hợp Thể kỳ, nếu đã muốn giết sư đệ, mình nhất định không bảo vệ được.

Tô Tô quay đầu, nói: "Diêu Quang sư tỷ, giúp ta một tay."

Diêu Quang vội vàng đi tới, nàng ta hiểu rõ ý của Tô Tô, Hành Dương tông huấn chỉ có một câu: "Sinh sôi không ngừng", tức là mỗi đệ tử hoặc ít hoặc nhiều phải biết chút công pháp chữa thương.

Diêu Quang là đệ tử đích truyền của Thanh Khiên trưởng lão, chữa thương là ưu điểm nổi bật của nàng.

Cổ tay hai người chuyển động một cái, đầu ngón tay phất qua vết thương trên người Đạm Đài Tẫn, từng hạt nhỏ li ti ánh xanh lá rơi xuống.

Tàng Hải âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra mình lòng dạ tiểu nhân, vội vàng nói: "Cảm ơn hai vị tiên tử."

Những vết thương nông trên người Đạm Đài Tẫn mắt thường có thể thấy đã khỏi hẳn, còn những vết thương sâu hơn thì chỉ có thể miễn cưỡng cầm máu.

Diêu Quang thu tay lại, sắc mặt tái nhợt.

Bản chất của thuật chữa thương chính là đem một lượng lớn linh khí của mình ra để chữa. Tu vi của Diêu Quang mặc dù hơn Tô Tô một chút, nhưng dù vậy khi chữa trị một lần cho Đạm Đài Tẫn, linh lực cũng đã gần cạn kiệt.

Tô Tô cũng thu tay lại.

Diêu Quang thở dài, nói với Tàng Hải: "Sư đệ người bị thương quá nặng, cần phải trở về nghỉ ngơi một thời gian. Ta và sư muội đã tận lực, chỉ có thể chữa những vết thương nông như vậy. Trên người hãn còn có vài chỗ vết thương bị nhiễm ma khí, người cần phải hút ma khí ra."

Tàng Hải nói: "Được, tại hạ nhớ rõ."

Những đệ tử được cứu ra khỏi ma kén yếu ớt tỉnh lại, người trong lòng Diêu Quang là Công Dã Tịch Vô vẫn đang bị Yêu Hoàng bắt đi.

Nàng thúc giục Tô Tô: "Sư muội, chúng ta tranh thủ thời gian về Hành Dương tông, để sư tôn cũng chưởng môn đi cứu Công Dã sư huynh."

Tô Tô đứng lên, cùng Diêu Quang ra khỏi mật thất. Đi đến chỗ cửa ra, nàng dừng bước lại.

Diêu Quang thấy bờ môi nàng tái nhợt: "Sư muội, muội không sao chứ?"

Tô Tô lắc đầu: "Diêu Quang sư tỷ, tỷ về tông môn trước, ta có mấy lời quên nói với Tàng Hải, nói xong lập tức sẽ đuổi theo tỷ."

Diêu Quang nói: "Vậy ta về Hành Dương tông trước, muội cẩn thận nhé."

Tô Tô quay trở lại, Tàng Hải kinh ngạc nhìn nàng.

Tô Tô nhìn Đạm Đài Tẫn đang hôn mê: "Tàng Hải sư huynh, ta nhờ người một chuyện."

Tàng Hải nói: "Lê sư muội cứ nói."

"Nếu hãn hỏi chuyện vết thương trên người, Tàng Hải sư huynh sẽ trả lời thế nào?"

Tàng Hải nói: "Là Lê tiên tử cùng sư tỷ của người giúp hần chữa trị?"

Tô Tô hơi mím môi: "Không, chỉ có Diêu Quang sư tỷ thôi, vì cảm ơn hần cứu đám người tiên môn nên mới dốc hết linh lực cứu hần."

Tàng Hải kinh ngạc nhìn nàng: "Lê sư muội, người đây là..."

Đừng trách hần hoài nghi, hần cũng nhịn không được mà cảm thấy sư đệ cùng vị tiên tử thân phận cao quý này có gì đó với nhau. Sư đệ là một người quá giỏi, chuyện gì không muốn tham sự liền sẽ không tham dự, thế mà lại lao ra chiến đấu với gã Ma tu kia để cứu thiếu nữ xinh đẹp này.

Mà vị tiên tử này, rõ ràng là động lòng trắc ẩn cứu người mà lại không hy vọng mình nói cho sư đệ biết.

Tô Tô nói: 'Xin nhờ sư huynh cứ như vậy mà nói, ta không thích hần, không một liên quan chút gì tới hần.'

Tàng Hải ngại ngần nói: "Được, được thôi."

May mà tiểu sư đệ đã ngắt đi, nếu mà nghe được người ta nói không thích mình, kiểu gì trong lòng cũng tự ái.

Tô Tô hành lễ với Tàng Hải rồi quay người đuổi theo Diêu Quang.

Nàng cũng không lo lắng quá về chuyện Tàng Hải sẽ nói ra, người tu chân, đã hứa hẹn, đã xin nhờ, Tàng Hải sẽ không nói cho Đạm Đài Tẫn.

Ân oán giữa bọn họ sớm đã không còn, Tô Tô không muốn nghĩ lại nữa.

Cho dù lần sau có gặp nhau nữa cũng vậy.

Tô Tô đi được mấy chục bước thì thấp giọng ho khan, mở tay ra, trên tay đầy máu. Nội tạng quả nhiên bị thương rồi.

Trọng Vũ nhìn lòng bàn tay đầy máu của Tô Tô: "Người... Người cũng bị thương rồi?" Đã bị thương rồi mà còn dốc hết linh lực chữa thương cho người khác.

Lúc Trọng Vũ mới xuất thế, không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, cũng không rõ sống chung với một người là như thế nào, nó chỉ cảm thấy trong giây phút ấy, cả thanh Đàn Không đều vô cùng khó chịu.

"Thật, thật xin lỗi, Trọng Vũ không biết Tô Tô sử dụng Trọng Vũ Đàn Không sẽ bị thương, Trọng Vũ về sau sẽ không tiếp tục mạnh động như vậy nữa."

Nó nhỏ giọng dần, vốn dĩ là Thần Khí do trân bảo cuối cùng của thiên hạ đúc ra thay Yêu Vương đi bảo vệ con gái, giờ phút này thanh âm sa sút, giống như đang khóc.

Tô Tô đúng là bị Trọng Vũ cầm phản phệ, nhưng là do nàng không đủ sức mạnh để sử dụng nói.

Nàng sờ Trọng Vũ cầm đã hóa thành mặt dây chuyền: "Không trách người."

Trọng Vũ ngơ ngác nhìn về mặt dịu dàng của nàng.

Nó biến lớn, biến thành pháp khí phi hành, rơi xuống bên cạnh Tô Tô: "Trọng Vũ mang Tô Tô đuổi theo Diêu Quang sư tỷ."

*

Đạm Đài Tẫn lần này bị thương đến mức mãi cho đến khi Tàng Hải mang hãn về Hành Dương tông, hãn mới tỉnh lại.

Tàng Hải bưng một chén thuốc sắc từ linh thảo, đỡ Đạm Đài Tẫn ngồi dậy.

Đạm Đài Tẫn ngửi ngửi chén thuốc rồi uống một hơi cạn sạch. Hắn khẽ động đậy, phát hiện những vết thương ngoài da trên người đã đỡ hơn rất nhiều.

Đạm Đài Tẫn giương mắt nhìn về phía Tàng Hải, thanh âm mất tiếng: "Là ai đã giúp ta trị thương?"

Nhìn ánh mắt hắn, Tàng Hải cảm thấy áp lực như núi, hắn dựa theo những gì Tô Tô nói: "Còn có thể là ai, lúc ấy đệ cứu được nhiều người như vậy, Diêu Quang tiên tử của Hành Dương tông không nỡ, sợ đệ chết trong mật thất mới vội vàng giúp đệ xử lí vết thương."

Đạm Đài Tẫn không nói gì, nắm chặt chén thuốc trong tay.

Tàng Hải không cầm được chén về, trong lòng có chút chột dạ, nghe người ngoài nói dối tiểu sư đệ, có chút không hay nhỉ?

Đạm Đài Tẫn nói: "Sư huynh, mỗi lần huynh nói dối, con mắt sẽ liếc về phía bên trái, tay phải sẽ sờ lấy hồ lô rượu ngay eo."

Tàng Hải: "... " Có, có sao?

Tàng Hải gãi gãi đầu, cuối cùng gánh không được. Tàng Hải hắn là ai! Toàn bộ Tiêu Dao tông đều biết mồm miệng hắn không được khéo léo lắm!

Tàng Hải quyết định nói thật nhanh: "Nếu đã bị đệ nhìn ra thì sư huynh không gạt đệ nữa, là Lê tiên tử và Diêu Quang tiên tử giúp đệ trị thương."

Xin lỗi Lê tiên tử, hắn không thể nói dối được, không kiểm soát được thói quen của mình, sư đệ quá là tinh người.

Tàng Hải nhìn Đạm Đài Tẫn, sư đệ muốn làm gì?

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, tự lẩm bẩm: "Nàng lại thương hại ta sao, là vì ta cứu đám tạp nham kia nên mới cảm thấy áy náy sao..."

Đạm Đài Tẩn mĩa mai như thế nhưng khoe miệng của hãn không nhẹn được giường lên, con người sáng lên mấy phần.

Tàng Hải thầm nghĩ, ngoài miệng thì trách cứ cho lắm, rõ ràng trong lòng rất vui vẻ.

Phải nửa ngày mới phản ứng được: "Sư đệ, đệ nói cái gì mà... tạp nham?"

Đạm Đài Tẩn cầm chén đưa cho hãn, bình tĩnh giải thích: "Huynh nghe lầm rồi, ta nói là tiên hữu."

Tàng Hải: "?"

Hãn nhẹn không được sợ cái hồ lô rượu, chẳng lẽ do mình say rượu chưa tỉnh?

Lúc Đạm Đài Tẩn dưỡng thương, hãn cũng biết sư tôn Triệu Du Tiên Quân cũng mất tích.

Tàng Hải sợ hãn lo lắng khó chịu, một mực giấu diếm không nói, nhưng Tiêu Dao tông một mẫu ba phần đất (ý nói nhỏ hẹp), căn bản không giấu được tin tức.

Đạm Đài Tẩn nhìn Hồn Nguyên kiểm bên người, nhớ tới lão giờ mặt mũi hiền lành, râu tóc bạc trắng.

Triệu Du năm nay hơn ba ngàn tuổi, tu vi không thể thăng lên, dung nhan dần dần già nua.

Thời điểm Triệu Du Tiên Quân nhật được Đạm Đài Tẩn là vào một mùa thu, vạn vật điều hiu, mấy cây ngân hạnh ở Tiêu Dao tông đều biến thành màu vàng úa, Triệu Du biến ra một con lừa công hãn về Tiêu Dao tông.

Khi đó Đạm Đài Tần người đầy máu, khắp nơi trên người có thể thấy cả xương trắng, Triệu Du lấy hết cả những bảo bối quý giá nuôi dưỡng thân thể của hắn, Tàng Hải không màng vất vả chiểu cố cho Đạm Đài Tần, phải thật lâu sau đó thân thể Đạm Đài Tần mới lên da lên thịt.

Triệu Du hỏi hắn: "Tên gọi là gì?"

"Không nhớ rõ." Đạm Đài Tần nhìn ra ngoài cửa sổ, các đệ tử ngự kiếm bay qua, trong mắt hắn cảm xúc hỗn loạn, đây là... Tiên Đạo sao?

Triệu Du nhân tiện nói: "Mặc kệ là không nhớ được hay không muốn nhớ, đều không quan trọng, đã có duyên tới Tiêu Dao tông thì có thể nhập Tiên đạo, người có thể nguyện theo ta cùng nhau tu hành."

Đạm Đài Tần quay đầu, hắn từ trước đến nay là người co được giãn được, trong lòng tuy không có ý gì cung kính những ngoài miệng lại lễ phép mở miệng nói: "Sư tôn."

Triệu Du mừng đến mặt mày hớn hở, để hắn mang họ mình lúc còn ở phàm trần là họ Thương, ban cho hắn chữ Cửu Mân (đồng âm với chữ "Dân").

Có nghĩa là mùa thu, còn một nghĩa tối khác là vô thượng cửu thiên. Triệu Du dốc lòng dạy bảo Đạm Đài Tần, mong chờ tiểu đệ tử căn cốt bất phàm này có thể thấy được Thần Đạo.

Mà bây giờ không chỉ Triệu Du, rất nhiều người của Tiên Môn đều mất tích ở Thái Hư, trong lúc Yêu Hoàng xuất thế này khiến Tu Chân giới rung chuyển bất an.

Tàng Hải phiến muộn nói: "Nghe nói Hành Dương tông Công Dã Tịch Vô bị Yêu Hoàng bắt đi, mấy ngày nay người Hành Dương tông đang tìm lệnh bài ở Yêu Ma giới rồi đi cứu Công Dã Tịch Vô, sư tôn chúng ta lại không biết đang ở nơi nào, có khỏe mạnh hay không không biết?"

Đạm Đài Tẫn nhìn cái bát ngọc bên trong có dược thảo chìm nổi, ánh mắt âm đạm nói: "Ta đi tìm."

Dù sao cũng phải đem lão đầu kia về, tuổi tác cao, để hãn thê thê thăm thăm chết bên ngoài, người không biết còn tưởng là Triệu Du đệ tử chết.

*

Đối với Hành Dương tông mà nói, tình cảnh cũng khá bi thảm.

Chương môn bế quan, có thể đột phá hay không không biết, ba người đệ tử của Cù Huyền Tử, đại đệ tử thì bị Yêu Hoàng bắt đi, tiểu đệ tử thì bị trọng thương.

Thanh Khiêm nghe nói một nam đệ tử Tiêu Dao tông đã thương Nguyệt Phù Nhai, là Trưởng lão chấp pháp, chương môn không ở đây, chuyện này đương nhiên do y xử lý, y thân bút tu tiên sách một phong, truyền đến Tiêu Dao tông, mong Tiêu Dao tông xử phạt thật nặng môn hạ đệ tử, vì Phù Nhai đòi công đạo.

Bên kia chưa có hồi âm, bên này Tô Tô cùng Diêu Quang đã rời khỏi Tiêu Dao tông, tìm lệnh bài Yêu Ma giới.

Diêu Quang dung mạo tiêu tụy: "Đã lâu như vậy, không biết Yêu Hoàng có cắm Ma Đan vào Công Dã sư huynh, đem huynh ấy biến thành ma vật không? Hay là... huynh ấy không luyện hóa được Ma Đan, đã..."

Trong lòng Tô Tô cũng lo lắng như vậy, nàng biết so với mình, Diêu Quang trong lòng còn có thêm mấy phần tự trách, Tô Tô an ủi nàng ta, nói: "Nếu là Yêu Hoàng tự mình bắt sư huynh, điều này chứng minh huynh ấy có tác dụng gì đó, bọn chúng sẽ không làm gì ảnh hưởng đến tính mạng của sư huynh đâu."

Diêu Quang ghen ngào nói: "Chúng ta nhất định phải tìm thật nhanh lệnh bài, đi cứu sư huynh."

Tô Tô gật đầu.

Nhưng mà nói thì nói như thế, đi tìm lệnh bài nghe thì dễ, nhưng vạn năm sau khi Tiên Ma đại chiến, yêu ma buộc phải co quắp tại Ma Vực không một ngọn cỏ, nơi đó không khí khó ngửi, tu hành gian nan, so với lưỡng giới xinh đẹp tiên phạm, Ma Vực là một nơi dơ bẩn hẹp hòi.

Nhưng cũng chính vì điều đó, một vùng ranh giới được Yêu Hoàng vạch ra, bọn chúng có thể từ Ma Vực đi ra, song Tiên giới lại không thể bước vào, nghe nói phải có lệnh bài Ma Vực mới có thể tiến vào.

Diêu Quang không chút do dự đi tới tìm, Tô Tô sợ nàng làm chuyện điên rồ, cũng như bản thân lo lắng cho Công Dã Tịch Vô, vì vậy cũng đi theo.

"Chỗ nào mới có lệnh bài? Hay chúng ta bắt một tên yêu ma ép hỏi?" Diêu Quang nói.

Yêu Hoàng mới xuất thế, lúc này yêu ma vẫn chưa đến Tiên giới hung hăng ngang ngược, bọn họ phải đi đến nơi nào để tìm lệnh bài đi Ma Vực đây?

Tô Tô dừng một chút, nhẹ nói: "Nhân gian."

Nơi nàng không muốn đặt chân tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93: Cộng Sinh

Chap 93: CỘNG SINH

Tiếng ve kêu râm ran, Tô Tô cùng Diêu Quang đến trấn Ninh Hạc.

Trấn Ninh Hạc màn đêm vừa xuống đã có tiếng nữ tử khóc nỉ non, mấy ngày trước những bắt yêu sư đến trấn đều chết tại đây cả.

Chuyện đau lòng nhất chính là toàn bộ hài nhi trong trấn đều mất tích.

Tô Tô nhìn đại môn màu son trước mặt có để tấm biển ghi chữ "Trương phủ", nàng đưa tay gõ, một gã sai vặt thò đầu ra, cảnh giác hỏi: "Các người tìm ai?"

Tô Tô cùng Diêu Quang đã hóa thành bộ dạng của nữ tử bình thường, nói: "Ta cùng sư tỷ là bắt yêu sư nghe nói trên trấn không yên ổn, Trương viên ngoại phu nhân sắp lâm bồn, chúng ta có thể giúp bà ấy."

Gã sai vặt mắt kiên nhẫn nói: "Muốn lừa đảo thì đến chỗ khác, chỗ ta không tiếp!"

Hai cô nương nhìn qua trông chân yếu tay mềm, một người giữa mày có chu sa như lửa, người còn lại cầm chuôi kiếm nhìn qua không đỡ nổi một kích, bắt yêu cái gì, tìm lang quân lấy chồng còn được hơn.

Trương viên ngoại là người thân cận với mấy người có tiền trong trấn nhất, cũng bởi vậy mà giả danh lừa bịp không ít người.

Diêu Quang tức giận nói: "Người thì biết gì mà nói, ta và sư muội nhìn thấy chỗ ở của người ngập tràn yêu khí, nếu không phải có yêu ma thì cũng không đến lượt người ta phải để mắt tới đâu, vừa mới tới cửa đã bị người nói là lừa đảo!"

Đáp lại nàng, gã sai vặt "phanh" một tiếng rồi đóng cửa lại.

Kết quả là hăn vừa quay đầu lại thì phát hiện nữ tử gõ cửa vừa nãy đang đứng dưới gốc cây quế trước viện tử, nhìn hăn dịu dàng cười một tiếng: "Chí ít thì tiểu ca nên đi thông báo cho chủ nhà một chút nhỉ?"

"Người... người vào bằng cách nào?" Hăn rõ ràng đã đem cửa khóa cực kì chặt chẽ, song nữ tử này khi không tự nhiên xuất hiện, những "đại sư" mà phu nhân mời lúc trước đều không làm được đến mức này, gã sai vặt lập tức hiểu được, nữ tử trước mắt này có bản lĩnh thật sự.

Thái độ của hăn lập tức trở nên cung kính, không còn vẻ xem thường như trước.

"Tiểu nhân có mắt không trông, mong tiên tử tha lỗi." Gã sai vặt mang trên mặt mấy phần do dự, nói, "Không đối gạt gì tiên tử, phủ thượng hai ngày trước có hai vị bắt yêu sư đến nên giờ không cần thêm bắt yêu sư nữa. Hai vị tiên trưởng đó đạo pháp rất lợi hại, phu nhân bảo làm khách quý, sớm đã nói rằng tiểu nhân đừng tiếp tục cho thêm bắt yêu sư đến nữa, khiến cho hai vị tiên trưởng kia không vui."

"Vậy thì nếu đã quấy rầy, ta cùng sư tỷ liền cáo từ."

Vừa nói, Diêu Quang cũng xuất hiện bên cạnh Tô Tô, nàng nghe thấy gã sai vặt nói như vậy, rất thất vọng: "Sư muội, chúng ta đi sao?"

Tô Tô gật đầu.

Theo lời Diêu Quang nói, toàn bộ trấn chỉ có phủ đệ của Trương viên ngoại là cổ quái nhất, lại thêm trong trấn nhiều lần có hài nhi mất tích, Trương phu nhân lại sắp lâm bồn, nếu chờ ở Trương phủ, nhất định sẽ thu hoạch lớn.

Nàng ta vội vã muốn cứu Công Dã Tịch Vô, khó tránh khỏi tâm tính nóng vội. Trương phủ là nơi các nàng có khả năng tìm thấy lệnh bài Ma Vực nhất.

Tô Tô nghĩ thầm: Không vào Trương phủ cũng không sao, có thể ở xung quanh ôm cây đợi thỏ.

Hai người vừa muốn rời khỏi, Tô Tô chợt nghe thấy tiếng động, nàng quay đầu, một nam hài bảy tám tuổi từ trên nóc nhà ngã xuống.

Nàng vội vàng phi thân, khó khăn lắm mới tiếp được đứa bé đang rơi xuống.

Mấy tôi tớ ở phía dưới hoảng hốt vội nói: "Thiếu gia!"

Diêu Quang chạy tới: "Tô Tô!"

Tô Tô đặt đứa trẻ xuống, đứa trẻ tựa hồ bị dọa, một mực không nói chuyện, nó chỉ nhìn về phía nóc nhà rất lâu, đôi mắt đen lúng liếng không động đậy nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Tô Tô lần theo ánh mắt của nó nhìn sang, nơi đó không có gì cả, Tô Tô hỏi: "Người đang nhìn gì thế?"

Nam hài lẩm bẩm nói: "Mèo, mèo của ta."

"Mèo?" Diêu Quang nói, "Chỗ nào có mèo?"

Nàng và Tô Tô liếc nhìn nhau, từ trong mắt đối phương có thể thấy mấy phần tin tức khác, Trương phủ này quả thật có gì đó rất quái lạ.

Ngay lúc này, một đoàn người vội vã chạy tới.

Cầm đầu là một người bụng to, trên người đeo vàng bạc, nàng ta nghe thấy bên ngoài kêu thiếu gia cần thận, vội vàng đỡ bụng chạy tới.

"Phương Thăng, con ta, con không sao chứ?"

Trương Phương Thăng rúc vào ngực Trương phu nhân, lộ ra một đôi mắt đen nhánh nhìn Tô Tô và Diêu Quang.

Trương phu nhân lúc này mới nhận ra trong nhà có thêm hai nữ tử xa lạ: "Các người là?"

Ánh mắt Tô Tô lại rơi vào hai người đứng sau lưng Trương phu nhân.

Hai đạo sĩ mặc lam phục cá xăm.

Tên hơi béo kia bên hông có hồ lô rượu, chắc chắn là Tàng Hải. Một tên khác cao ráo thanh thú lại trông kiêu ngạo, không chớp mắt nhìn nàng.

Thấy nàng nhìn mình, thiếu niên rủ xuống ánh mắt, vẫn là bộ dáng không quá vui vẻ giống trước lúc biệt li.

Tô Tô chớp mắt một cái cũng nhận ra hẳn là ai.

Thật đúng là... oan gia ngõ hẹp.

Các nàng vậy mà ở một cái trấn nhỏ dưới nhân gian lại gặp được Tàng Hải cùng Đạm Đài Tẫn cũng đang che đậy dung mạo.

Trương phu nhân nghe hết chân tướng sự việc, vội vàng cảm tạ Tô Tô: "Đa tạ tiên tử đã cứu Phương Thăng nhà ta."

Tàng Hải trông thấy Tô Tô cùng Diêu Quang, cười ha hả chào hỏi: "Lê sư muội, Diêu Quang sư muội, thật là khéo."

Diêu Quang lầm bầm: "Còn không phải sao."

Lại còn đi trước các nàng một bước vào Trương phủ.

Trương phu nhân cười nói: "Ra là mấy vị tiên trưởng đã biết nhau từ trước, chuyện này không thể tốt hơn."

Nàng ta khách khí cung kính khẩn cầu Tô Tô cùng Diêu Quang ở lại.

Theo Trương phu nhân, Đạm Đài Tẫn cùng Tàng Hải đều là người có bản lĩnh, bọn họ lại là đồng tông, chắc chắn cũng rất lợi hại. Nàng ta lại sắp lâm bồn, nếu không phải sợ đắc tội với Đạm Đài Tẫn cùng Tàng Hải, Trương phu nhân hận không thể mời cả đám đạo sĩ ở lại phủ thượng.

Tô Tô nhìn Diêu Quang: "Sư tỷ, chúng ta ở lại không?"

Diêu Quang nói: "Đương nhiên."

Tô Tô gặp Đạm Đài Tẫn, mặc dù trong lòng có mấy phần khó chịu, nhưng trước mắt chuyện của đại sư huynh là quan trọng nhất, nàng không phản đối nữa.

Trương phủ được xây rất tao nhã khang trang, khúc kính thông u.

Trương phu nhân để Tô Tô cùng Diêu Quang nghỉ ngơi tại chỗ cách viện tử của mình không xa, ngay sát vách chỗ của Đạm Đài Tẫn và Tàng Hải.

Tàng Hải nhỏ giọng nói với thiếu niên bên cạnh: "Sư đệ, các nàng đoán chừng cũng đang tìm lệnh bài đi Ma Vực."

"Ừ."

Đạm Đài Tẫn bộ dáng lãnh đạm, vuốt ve bên hông một khối ngọc bội.

"Trần Ninh Hạc có gì đó rất quái lạ, chúng ta phải đi nhắc nhở hai sư muội một chút." Tàng Hải lấy hồ lô ra, uống hai ngụm, lau miệng nói: "Sư đệ, đệ đi nói hay là ta đi nói?"

Đạm Đài Tẫn nắm chặt ngọc bội trong tay, một lúc lâu, hần nhắc nhở Tàng Hải: "Huynh phải đi xem mai rùa bói toán ở từ đường Trương gia."

Tàng Hải vỗ trán một cái, đang say khướt đột nhiên tỉnh táo lại: "Đúng đúng, ta sao lại có thể quên mất nhỉ, mai rùa còn chưa cho chúng ta chỉ thị, Cửu Môn đệ đi nhắc nhở cho hai vị sư muội, sư huynh đi một lát sẽ trở lại."

Đạm Đài Tẫn nói: "Được."

Sau khi Tàng Hải rời đi, Đạm Đài Tẫn mím mím môi, đến trước cửa phòng Tô Tô.

Hần vừa giơ tay lên lại bỏ xuống.

Đạm Đài Tẫn biết năm trăm năm trước, Tô Tô đâm đinh Diệt Hồn vào tim mình nhất định là có mục đích. Hần từ nhỏ căn cốt đã kém, thế nhưng từ ngày nàng nhảy xuống thành lâu, hần thoát thai hoán cốt, dù là Tiêu Dao tông Tiêu Dao kiếm pháp hay bá đạo Lăng Lệ đao pháp, hần đều có thể học được.

Nàng có nói "Thần tủy" đổi lấy "Tà cốt", hần dùng rất nhiều năm ở Minh giới để hiểu được nó.

Quá nhẫn tâm mà, hần trào phúng cười.

Đưa tay gõ gõ cánh cửa.

Từ lúc hần đứng ở ngoài thì Tô Tô đã phát giác ra, nàng ngồi, mở to mắt. Hần không gõ cửa, Tô Tô cũng không phát ra một tiếng động.

Ngay lúc nàng cho rằng hần đã rời đi, cửa bị gõ vang.

Tô Tô dừng một chút, mở cửa, hỏi hần: "Chuyện gì?"

Thiếu niên ánh mắt lãnh đạm: "Sư huynh bảo ta báo cho các người một tiếng, trấn Ninh Hạc có gì đó rất quái lạ."

Tô Tô nhìn gương mặt lạnh lẽo cứng nhắc của hắn, nói: "Đa tạ sư huynh của người."

Nàng đang muốn đóng cửa, thiếu niên một tay chặn lại.

Hai người đối mặt một lát, người trước mặt thiếu nữ muốn nói gì đó, Đạm Đài Tẫn chậm rãi nói: "Ta cùng Tàng Hải đến trấn Ninh Hạc đã tám ngày, một nửa hài nhi của trấn đều vào nửa tháng trước mất tích, không ai điều tra được nguyên nhân, có nhà còn chưa nhìn thấy mặt mũi đứa bé thế nào đã đem bỏ đi."

Thấy thiếu nữ chăm chú nghe hắn nói chuyện, ngón tay chống trên cửa cuộn tròn lại, hắn nói tiếp: "Trương phu nhân sẽ lâm bồn trong mấy ngày tới, Tàng Hải để ta nói với người, ở ngọn núi phía sau phủ thượng có một tú Ma trận, đứa bé của Trương phu nhân đại khái sẽ sinh vào giờ âm đêm mai. Trương phủ yêu khí dày đặc, Trương phu nhân hàng đêm gặp ác mộng, yêu ma tất nhiên sẽ động thủ vào lúc bà ấy lâm bồn."

Tô Tô nhìn hắn, nhẹ nói: "Thay ta và sư tỷ cảm ơn Tàng Hải."

Hắn không biểu hiện gì, gật đầu.

Năng hè ấm áp chiếu dài cái bóng của thiếu niên, sau năm trăm năm, lần đầu tiên có thể nói chuyện bình tĩnh như vậy, hai người ai cũng không đề cập tới quá khứ.

Một người muốn cứu sư huynh, một người muốn tìm sư tôn, hiểm hoi có cùng một mục đích.

Tô Tô chú ý tới, không biết từ lúc nào, hắn bắt đầu mặc bạch y.

Y phục tôn lên dáng người cao gầy của hắn, Đạm Đài Tần giống như chỉ thuận miệng nói: "Lê Tô Tô, đã đều muốn đi Ma Vực, ta..."

Tô Tô lắc đầu: "Không cần."

Nàng không đợi hắn nói xong. Tô Tô biết hắn muốn nói gì, thế nhưng nàng và sư tỷ có con đường riêng của bọn họ, Đạm Đài Tần cùng Tàng Hải cũng có con đường riêng của mình.

Năm trăm năm, Đạm Đài Tần mãi cũng không rõ, có nhiều thứ chôn giấu ở trong lòng âm thầm lớn dần, khó để vượt qua nó, không thể coi nhẹ nó.

Tô Tô vừa nói xong, hắn cắn răng nhìn nàng.

Tô Tô phải chốt cửa, thiếu niên đột nhiên nắm lấy cánh tay của nàng. Một khắc này Đạm Đài Tần có rất nhiều lời muốn hỏi, nàng chán ghét ta như vậy sao, biết rõ ta có thể giúp nàng, nàng lại một lần cũng không chịu đồng ý?

Rõ ràng... Rõ ràng nàng cũng mềm lòng đối với ta không phải sao?

Thế nhưng trước cánh cửa, đối mặt với đôi mắt quật cường của thiếu nữ, hắn nhớ tới trước đây rất lâu, hắn đã học được từ người khác một chút cách sống chung với người khác.

Bọn họ yêu hận, nhượng bộ, cùng lựa chọn.

Nàng, quả là một người dối trá.

Hắn ở sông Lệ Quý vô số ngày đêm đã sớm tưởng tượng rất nhiều lần, lúc gặp nhau nàng thích người như thế nào, chán ghét cách nói chuyện như thế nào.

Vậy mà Tô Tô nhìn thiếu niên trước mặt bằng ánh mắt lạnh lùng đến nỗi khiến người khác không cách nào bắt giữ.

Lông mi dài của thiếu niên run rẩy, hắn nâng mắt lên, lộ ra vẻ thanh khiết cực độ. Đôi môi đỏ của hắn mở miệng cười: "Chuyện xưa như khói như mây, Lê Tô Tô, đã năm trăm năm rồi, người sẽ không nghĩ rằng ta vẫn nhớ kỹ những ân oán kia chứ? Tu chân một đường, đã muốn trường sinh thì phải bỏ qua phàm trần. Người muốn cứu người, ta không phải là không. Yêu Hoàng thực lực sâu không lường được, Ma Vực nguy nan trùng điệp, ta và Tàng Hải chỉ muốn tìm sư tôn về, người có Thượng phẩm Tiên khí, máu của ta có thể khắc chế yêu ma, muốn còn sống trở về, tốt nhất nên đồng hành cùng nhau. Người yên tâm, ta tuyệt đối không dây dưa với người."

Thái độ hãn thản nhiên, thậm chí còn mỉm cười, đều không thấy một chút dối trá trong đó.

Tô Tô biết, Đạm Đài Tần nói thật.

Nàng có Trọng Vũ cầm, thế nhưng thực lực trước mắt không đủ, sử dụng Trọng Vũ cầm sẽ bị phản phệ. Mà Đạm Đài Tần từ khi sinh ra, máu đã có thể khắc chế yêu ma, năm đó Hoa Đào yêu có Khuynh Thế Hoa cường đại như vậy, một giọt máu liền có thể làm khô héo một nhánh đào.

Nếu thật sự muốn đi Ma Vực, Đạm Đài Tần so với Tô Tô và Diêu Quang thì dễ dàng hơn cả.

Thế nhưng... hắn đã thật sự quên Diệp Tịch Vụ rồi sao?

Năm trăm năm trước giọng nói của nàng, dáng điệu của nàng, nụ cười của nàng, hận của nàng, tuyệt vọng của nàng...

Tô Tô ngược mắt, bất động quan sát hắn, thật sự không thể nhìn ra vẻ điên cuồng bướng bỉnh trên khuôn mặt này. Thiếu niên trường thân ngọc

lập, đôi mắt cong dài mang theo chút khiêm tốn gần gũi.

Tô Tô biết rõ, nàng vì tự đại nên đã nợ Tiêu Lãm một mạng, bất luận như thế nào cũng không thể để năm trăm năm sau giẫm lên vết xe đổ, để Công Dã Tịch Vô xảy ra chuyện.

"Được, ta đồng ý với người." Ngập ngừng một chút, Tô Tô nói, "Sau khi ra khỏi Ma Vực, ta và người không liên quan gì nữa."

Khóe miệng nhỏ bé của hãn cong xuống một đường mơ hồ, nói: "Đương nhiên."

Tô Tô gật gật đầu, không nhìn hãn nữa, khép cửa phòng lại.

Đạm Đài Tần thu tay lại, một mình đến một nơi thật xa, cắn cánh môi, gặt gao đề lên chỗ đau đớn vì đình Diệt Hồn, cười khẽ một tiếng.

Đuôi mắt hãn nhàn nhạt đỏ ửng, ngón tay xoa xoa lấy thái dương.

Nàng sao có thể thật sự cho rằng... có thể không liên quan tới nhau nữa.

Thật là khó chịu, ta buông tha cho nàng, vậy ai sẽ cứu ta đây?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 94: Đồ Dòm

Chap 94: ĐỒ DÒM

Đã cùng Đạm Đài Tần thỏa thuận cẩn thận, Tô Tô nhủ với mình, lần gặp lại hần này nhất định trong lòng không được suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, quan trọng nhất bây giờ là tìm Công Dã Tịch Vô.

Tàng Hải thu mai rùa trở về, sắc mặt khó coi.

Bốn người ngồi dưới gốc cây hoa lê bên thạch đình ở Trương Phủ, Tàng Hải đem quẻ tượng cho bọn hần nhìn: "Ta bốc quẻ cho đứa con chưa ra đời của Trương phu nhân, đây là quẻ sinh mệnh của nó."

Tô Tô nhìn về phía mai rùa Tàng Hải chỉ vào, phát hiện phía trên có một vết rách rất rõ.

Quẻ sinh mệnh có vết rách, chứng tỏ đứa bé không giữ được.

Tàng Hải cất mai rùa, lạc quan an ủi mọi người: "Có thể sẽ không tệ đến như vậy, ta học nghệ không tinh, mấy chuyện số mệnh này khó có thể nói trúng. Lúc trước chỉ có ta và sư đệ ở đây, đứa bé dữ nhiều lành ít, bây giờ có thêm Lê sư muội cùng Diêu Quang sư muội tới, đứa bé khó giữ đó có thể sẽ sống sót."

Đạm Đài Tần nhấp một ngụm nước trà, nhìn Tàng Hải một chút.

Có thể mấy chuyện khác thì không, nhưng đối với xem bói, Tàng Hải có thiên phú xuất sắc.

Nếu xem bói cho tiên, Tàng Hải có lẽ tương đối phí sức, linh lực bỏ ra cũng chỉ có thể dự đoán cát hung trong một thời gian ngắn, nhưng nếu là xem bói cho một phạm nhân, đối với Tàng Hải mà nói thì quá dễ dàng.

Hắn xem bói nói hài nhi không giữ nổi, tức là khả năng đưa bé chết yếu rất cao.

Bốn người bọn họ tu vi không thấp, vậy mà chuyện này vẫn xảy ra. Đạm Đài Tẫn khó tránh khỏi suy nghĩ sâu ra, thứ đang trốn trong trấn này, rốt cuộc là loại yêu quái gì?

Đạm Đài Tẫn nói: "Tối nay là ngày âm giờ âm, Trương phu nhân sẽ sinh."

Ngữ khí hắn chắc nịch, cũng không ai nghi ngờ. Trương phủ có yêu khí, song lại không thấy yêu quái, trông qua gió êm sóng lặng, trừ Tụ Ma trận phía sau núi mà Đạm Đài Tẫn nói thì trong phủ một chút khác thường cũng không có.

Giống như bão táp trước bình yên, càng khiến cho người ta thêm kinh hãi.

Diêu Quang thần sắc nghiêm trọng, nói: "Tại phòng sinh sớm đã bố trí xong trận pháp, chúng ta sẽ trông coi Trương phu nhân."

Tô Tô cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bỗng trong đầu chợt lóe lên.

Nàng quả quyết nói: "Ta cảm thấy, Trương Phương Thăng rất kì lạ."

Tàng Hải nói: "Đứa trẻ đó sao? Ta và sư đệ lúc trước cũng cảm thấy rất kì lạ, nhưng sau khi điều tra thì thấy nó cũng chỉ là đứa trẻ bình thường, nghe nói từ lúc sinh ra đã không thích nói chuyện, tính cách quái gở, gần đây con mèo nó đang nuôi bị mất cho nên mới đi khắp nơi tìm mèo."

Tô Tô cũng chỉ thuận miệng nói ra, dù sao nàng cũng từng tiếp xúc qua đứa bé, trên người không có yêu khí, cũng không có chỗ khác thường nào.

Lại nói, Trương phu nhân là mẹ đẻ Trương Phương Thăng, nếu Trương phu nhân cũng không cảm thấy con trai mình kì lạ, Trương Phương Thăng hẳn không có vấn đề gì.

"Trương Viên ngoại đâu?" Tô Tô hỏi, "Trương phu nhân sắp lâm bồn, sao không thấy Trương Viên ngoại?"

"Há, đi lấy lá trà, nghe nói hôm nay về." Tàng Hải trả lời.

Quả nhiên, trước khi sắc trời chuyển đêm đen, Trương Viên ngoại phong trần mệt mỏi trở về.

Gã hỏi han Trương phu nhân ân cần một chút, rồi lần lượt hành đại lễ với bọn người Đạm Đài Tẫn.

Tàng Hải cùng Trương Viên ngoại khách sao, ngón tay Đạm Đài Tẫn làm như vô ý phất qua bả vai Trương viên ngoại.

Hắn híp híp mắt, thế nhưng cũng bình thường.

Trong phủ không ai dị thường.

Tô Tô chú ý tới động tác của hắn, cũng không nhìn được dò xét Trương Viên ngoại. Trương Viên ngoại có hai cái ria mép dài ra, trông rất xảo miêng.

Trương phu nhân nhìn thấy gã, mặt mày ôn nhu như nước, xem ra hai vợ chồng bình thường rất yêu thương nhau. Trương Viên ngoại dù có tiền cũng không nạp thiệp.

Chẳng bao lâu, Trương phu nhân lâm bồn, bà đỡ vội vàng chuẩn bị giúp nàng ta đỡ đẻ.

Trương Viên ngoại ở ngoài cửa lo lắng đi đi lại lại, bọn người Tô Tô ẩn ở một nơi bí mật gần đó.

Diêu Quang kinh ngạc nói: "Lần đầu tiên ta thấy người phạm sinh con đấy."

Đạm Đài Tần rũ mắt, nắm chặt Hồn Nguyên kiếm trong tay.

Hắn sinh ra khác biệt với người bình thường, đã có kí ức từ khi mới sinh. Đã từng không có tư tình, vì thế từ khi xuất hiện trên thế gian này, hắn đã không chút do dự giết Nhu phi.

Hoàng đế Chu quốc bởi vì Nhu phi mà căm hận hắn, bọn cung nhân khắp nơi ngược đãi hắn, hắn rõ ràng xưa nay không có lỗi gì, hắn chỉ muốn sống, có ai sinh ra mà đáng chết đâu?

Hiện giờ khi có tư tình, trong lòng của hắn khó tránh khỏi mờ mịt.

Không nên làm như thế sao?

Vì cái gì mà nữ nhân kia nếu sống, hắn sẽ chết?

Hắn muốn sống, dù cho ăn không đủ no mặc không đủ ấm, dù cho bị người đời chế giễu, bị người đánh chửi, hắn vẫn muốn tiếp tục sống.

Không, ánh mắt hắn âm trầm nhìn đường vân trên thân kiếm, hắn không sai!

Trên đời này không ai yêu hắn, dù cho Nhu phi có còn sống đi nữa, cũng sẽ chán ghét mà vứt bỏ hắn. Vốn đã là kẻ phản bội, đều đáng chết.

Tô Tô ngồi xồm bên cạnh hắn, cảm thấy khí tức của hắn có chút hỗn loạn.

Nàng bỗng nhiên nhớ đến chính mình từng ở huyện cảnh Yểm Ma đã nhìn thấy cảnh tượng Ma Thần sinh ra trong thế giới tàn nhẫn đó.

Nàng nhớ đến Nhu phi dịu dàng lương thiện.

Còn có một đứa trẻ đang run lẩy bẩy vì sống sót mà ôm con chuột chết đang nằm trong tã lót.

Tô Tô mở túi càn khôn của mình ra, đưa cho mỗi người một khối Ngô Đồng Mộc được khắc thành hình con thỏ.

Diêu Quang kinh ngạc nói: "Cái này... Là Ngô Đồng Mộc ở Trường Trạch sơn sao?"

Tô Tô gật đầu, giọng điệu mang theo ý cười: "Khi con bé cha ta đã khắc nó, người phòng khi ta chạy loạn, ở phía trên nó có tiên thuật, có thể giúp chúng ta bình tâm tĩnh khí. Yêu ma không biết trông như thế nào, chúng ta mang theo Ngô Đồng Mộc để từng giờ từng khắc tỉnh táo."

Tàng Hải khen: "Vẫn là Lê tiên tử tri kỷ."

Tô Tô vuốt vuốt con thỏ trong lòng bàn tay mình, nhìn nó cười cười.

Đạm Đài Tẫn bất ngờ khi thấy trong tay mình đâu ra một con thỏ bằng gỗ, nó xinh xắn lung linh, còn chưa bằng một đầu ngón tay lớn, nhìn qua trông ngốc ngốc, vô cùng ngoan ngoãn.

Trên thân con thỏ quanh quanh linh khí màu trắng.

Những chuyện nặng nề uất ức dần dần vơi đi, hần chặm mắt nửa nhip nhìn về phía Tô Tô.

Thiếu nữ diễm nhiên như không có việc gì, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào phòng sinh.

Bên này vừa lấy Ngô Đồng Mộc ra, bên kia đã có tiếng khóc vang dội của đứa bé.

Đạm Đài Tẫn cất kỹ con thỏ bằng gỗ, cùng ngọc bội đặt chung một chỗ, như cảm nhận được cái gì, hần ngược mắt nhìn chăm chăm phòng sinh:

"Giờ âm đến."

Đứa bé quả nhiên là tam âm thể, thể chất như vậy rất dễ dàng thu hút tà ma.

Đối với yêu ma mà nói, là vật vô cùng bổ dưỡng.

Bà đỡ ôm đứa bé ra: "Chúc mừng Trương Viên ngoại, chúc mừng Trương Viên ngoại, phu nhân sinh được một tiểu công tử."

Trương Viên ngoại nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ vô cùng, ôm đứa bé mừng rỡ không ngậm miệng được.

Tô Tô trông thấy đứa bé dúm dó trong ngực hẳn, rất khỏe mạnh.

Trương Viên ngoại vội vàng ôm đứa bé đi vào với phu nhân.

Tàng Hải nói: "Vậy là không xảy ra chuyện gì."

Tô Tô cũng cảm thấy kì quái, theo lý thuyết, yêu ma không phải sẽ tới đoạt đứa trẻ sao?

Đạm Đài Tẫn nhìn thấy trong nhà tỏa ra yêu khí, nó: "Chờ một chút."

Bọn họ chờ được vài ngày.

Trương Viên ngoại mở tiệc chiêu đãi bọn họ bữa cơm, uyển chuyển nói: "Gần đây đồn đại chuyện mấy đứa bé mất tích trong trấn, có thể chỉ là lí do thoái thác của những người trong nhà mất đi đứa bé mà thôi, trấn Ninh Hạc xưa nay an ổn, làm gì có yêu ma. Chư vị đã vì phu nhân ta mà quan tâm, bây giờ Lân nhi đã bình an sinh ra, chư vị đạo trưởng nếu còn có việc trong người, kẻ hèn này nhất định sẽ khao thưởng một số tiền lớn tiền chư vị."

Tô Tô ngàn lần không nghĩ tới, chờ mãi chờ mãi, chờ cho đến khi chủ nhân hy vọng bọn họ rời đi.

Trong phủ bình an vô sự, Trương Viên ngoại xem bọn hăn như đang ở nhờ.

Diêu Quang định nói gì đó thì Đạm Đài Tẫn cười nói: "Được, vậy chúng ta sẽ không làm phiền nữa, sẽ rời đi ngay."

Hăn ôm quyền hành lễ, không chờ Trương Viên ngoại cho người lấy bạc trắng ra, một mạch rời phủ.

Bọn Tô Tô cùng nhau đuổi theo.

Tàng Hải nói: "Quả là kỳ quái, nếu như không có yêu, vậy thì yêu khí từ đâu mà tới?"

Diêu Quang cũng nói: "Chúng ta thật sự rời khỏi đây sao?"

Hoa lê bay lả tả rơi dưới chân Đạm Đài Tẫn, hăn nói: "Tìm một nơi bí mật nào đó chờ tiếp, xem chuyện gì sẽ xảy ra."

Hoàng hôn, Trương Viên ngoại lấy xe ngựa ra khỏi phủ.

"Thê tử vừa mới sinh, hăn lại có thể đi làm ăn ngay sao?" Tàng Hải hỏi.

Ánh mắt Tô Tô lướt qua.

Lúc nhìn thấy xe ngựa, nàng trong thấy trong rương có một đứa bé nằm trong tã lót.

"Đứa bé ở trên xe ngựa."

"Cái gì? Trương Viên ngoại muốn đem con mình đi đâu?"

Đám người lập tức ý tức được, yêu ma có thể đã xuất hiện, bọn họ đồng đều lặng yên không một tiếng động đi theo.

Thời điểm chiếc xe ngựa kia xuất hiện ở thị trấn đã lượn quanh đường cái, từ đường nhỏ đi về ngọn núi phía sau Trương phủ.

Diêu Quang nói: "Hắn muốn đến Tụ Ma trận."

Trương Viên ngoại làm sao lại hại chính đứa con mình sinh ra?

Tiếng vó ngựa cộc cộc vang trong đêm, bọn họ núp đằng sau tảng đá, nhìn thấy Trương Viên ngoại ôm đứa bé xuống xe ngựa, đi đến Tụ Ma trận.

Bên trong Tụ Ma trận, tám cây liễu không gió mà bay, yêu khí từ Tụ Ma trận tỏa ra, bên trong cây liễu truyền đến vô vàn tiếng quỷ khóc.

Trương Viên ngoại quỳ xuống: "Cung nghênh chủ nhân."

Ở giữa quỷ liễu xuất hiện một con quái vật ba đầu, nó giật giật cái cổ, biết thành một nam tử u ám.

Trương Viên ngoại cao hứng nói: "Chủ nhâ, đứa trẻ lần này là tam âm thể."

"Ồ?" Nam tử hứng thú đón lấy đứa bé, dò xét một lát, nói: "Không tệ, không tệ. Chờ ta trở về Ma Vực đem luyện thành Ma Đan hiến tế cho Yêu Hoàng, nhất định sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi."

"Cảm ơn chủ nhân."

Nghe được mấy từ "Ma Vực", "Ma Đan", "Yêu Hoàng", mấy người bọn họ liếc nhau một cái.

Mắt thấy nam tử muốn đem đứa trẻ tiến vào quỷ liễu.

Đạm Đài Tần đưa tay, vô số đường chỉ vàng bay ra như thác nước, quấn lấy đứa bé trong ngực yêu quái ba đầu.

Những sợi chỉ còn lại như lõi đình, mang theo sát khí đậm về phía yêu quái ba đầu.

Đạm Đài Tẫn giữ lại tã lót, đưa cho Diêu Quang: "Ôm cho chặt."

Diêu Quang vội vàng bảo vệ đứa bé trong ngực.

Yêu quái ba đầu né kim tuyến, đen mặt nhìn bọn người Tô Tô, sau một khắc hóa thành nguyên thân, cùng bọn họ đấu tại chỗ.

Tô Tô phát hiện, yêu quái này rất yếu, nàng thậm chí không cần phải tế ra Trọng Vũ cho phí sức.

Yêu quái ba đầu cũng rất nhanh ý thức được bọn người tới không phải loại tốt lành gì, nó không cam lòng nhìn đứa bé trong ngực Diêu Quang rồi thả người trở vào trong quỷ liễu.

Tàng Hải nói: "Không được, hãn muốn chạy!"

Trên tay yêu quái ba đầu nhất định có lệnh bài đi Ma Vực, nghĩ đến sư huynh, Tô Tô cắn răng, theo vào quỷ liễu.

Đạm Đài Tẫn nhú mày, cũng đi vào quỷ liễu.

Tàng Hải nói: "Chờ ta một chút, chờ ta một chút!"

Diêu Quang ôm đứa bé đang khóc nỉ non, lo lắng nó xảy ra chuyện, đành phải đứng tại chỗ.

*

Đạm Đài Tẫn tiến vào trong quỷ liễu, quỷ liễu tương đương với một Truyền Tống trận, đảo mắt một cái hãn đến một cái động phủ khác.

Trong động phủ truyền đến những tiếng bước chân nhỏ nhẹ.

Cổ tay hần chuyển một cái, Hồn Nguyên kiểm rút ra khỏi vỏ, từ người hần bay đến một phía.

Nó dừng trước mặt một thiếu nữ.

"Lê Tô Tô?" Hần cau mày nói.

Tô Tô từ sâu trong động phủ đi tới, nhẹ nhàng thở một hơi: "Người làm sao cũng theo vào đây?"

Nàng đi đến bên cạnh hần, nhìn khắp bốn phía: "Nơi này có vẻ là chỗ tu luyện của yêu quái, chúng ta cẩn thận một chút."

"Được."

"Bên trong có một con đường, hần hần trốn thoát từ nơi đó."

Thiếu nữ ngoài nhìn, nắm chặt tay của hần: "Đừng đi lạc."

Đạm Đài Tẫn nhìn chằm chằm hai bàn tay đang nắm lấy, cùng nàng đi vào con đường mở mịt trong động phủ.

Hai bên vách đá ló lên ánh sáng, Tô Tô cảnh giác đi về phía trước.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên mở miệng: "Tô Tô."

"Cái gì?" Tô Tô quay đầu.

Thiếu niên đột nhiên dựa vào rất gần, khuôn mặt thanh tú của hần ở một nơi u ám thế này, xinh đẹp đến không tưởng nổi, nụ cười của hần cũng vô cùng thuần khiết: "Lần trước ta nói sẽ không liên hệ gì tới người nữa, đều là nói dối."

Ngón tay Đạm Đài Tẫn quấn quanh tóc nàng, thấp giọng lưu luyến nói: "Ta làm sao có thể bỏ qua người được, sẽ chỉ cùng người đây đưa đời đời

kiếp kiếp, đến khi bạch cốt khô mục, cùng nhau hư thối."

"Người đây, thích ta sao?"

Ánh mắt hần lờ mờ trong thạch thất, giống như mang theo tia sáng tĩnh lặng, chờ đợi đáp án của nàng.

Tô Tô thật lâu không đáp.

Đạm Đài Tẫn mê hoặc nói bên tai nàng: "Ta cao hứng, đem đốt niệm vòng tặng người nha."

Chẳng biết từ lúc nào, hần lấy ra một kim vòng lớn bằng quả dâm, kim vòng trong tay hần biến hóa thành từng sợi kim tuyến sắc bén, sau lại từ từ đúc nóng thành kim vòng.

Cái này gọi là đốt niệm.

Là vũ khí mà trời đất khó trói buộc được.

Thiếu nữ hô hấp khó khăn, cười nhẹ nói với hần: "Thích."

Hần cười.

Đạm Đài Tẫn từ từ nhắm hai mắt, tựa hồ như đang cảm thụ thanh âm của nàng lúc nói thích hần rồi cuộc có cảm giác gì.

Một lát sau, hần mở mắt ra, trong mắt là một mảnh thất vọng.

"Quả nhiên, đồ dỏm vẫn chính là đồ dỏm, vẫn không khiến ta vui vẻ gì. Nếu như là nàng khi nhìn ta như vậy, ta sẽ rất vui sướng."

Hần liếm liếm môi, đốt niệm hóa thành vô số tơ mỏng, thiếu nữ trước mắt hoảng sợ nhìn hần, trong lúc hết hoảng, mị nhãn như tơ phun tới, lại

sau đó một khắc, không kịp mở miệng, thậm chí không kịp kêu thảm, đã bị xoắn nát.

"Xuyt." Thiếu niên thấp giọng nói, "Dù cho nàng có đem lòng ta giẫm đến vỡ nát, cũng không tới phiên người tới lấy lòng ta."

Đuôi mắt Đạm Đài Tẫn rủ xuống, sắc mặt không đổi nhìn người trên đất hóa thành một đám ma khí.

Là như vậy sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95: Hi Sinh

Chap 95: HI SINH

Tô Tô đuổi theo vào trong quỷ liễu, trước mắt lóe một cái, nàng che mắt, trên vách đá ánh nển lay động, nàng phi thân tới, chân hỏa trên đầu ngón tay hóa thành một lưỡi dao sắc bén, con yêu quái ba đầu dính trên vách đá.

Con yêu quái ba đầu hiện nguyên hình, thống khổ giãy giụa, oán giận không thôi.

Một chỗ khác, một thiếu niên trói chặt móng vuốt của yêu quái ba đầu, Tô Tô nói: "Đạm Đài Tẫn?"

Thiếu niên quay đầu lại, gật đầu với nàng: "Người vẫn ổn đó chứ?" Đạm Đài Tẫn bạch y không nhiễm chút bụi trần, trong mắt mang vài phần lo lắng.

Tô Tô nói: "Người cũng vào đây sao, còn Tàng Hải sư huynh và Diêu Quang sư tỷ đâu?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Sư huynh cũng theo vào quỷ liễu, còn Diêu Quang tiên tử thì ta không rõ."

Vừa nói, hắn đưa tay, một con dao găm cắt lấy yếu hầu của con yêu quái ba đầu.

"Người làm cái gì vậy!" Tô Tô muốn ngăn cản nhưng không kịp, yêu quái ba đầu hóa thành một đám ma khí, biến mất ở nguyên địa.

Tô Tô khó tránh khỏi có chút tức giận: "Yêu quái ba đầu chết rồi, chúng ta đi đâu tìm lệnh bài đây?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Không vội, ta biết lệnh bài ở đâu, thời điểm ta vừa tới có nhìn thấy yêu quái ba đầu mang theo một cái hộp gỗ, bên trong có lệnh bài."

Hắn quay người dẫn đầu: "Đi theo ta."

Bên trong vách đá rõ ràng không có gió, song Tô Tô lại cảm thấy hơi lạnh, nàng ôm chặt cánh tay, đi theo sau Đạm Đài Tẫn.

Thiếu niên đi trước hoa văn cá xăm ánh lên lưu chuyển bên hông, ở trong thạch thất như ẩn như hiện.

Nàng đột nhiên dừng chân lại, nghi ngờ nhìn hắn: "Đạm Đài Tẫn?"

"Sao?" Hắn quay đầu.

"Tàng Hải sư huynh đâu?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Có khi đã ra ngoài rồi."

Thấy thiếu nữ có vẻ chần chừ, hắn mấp má môi, nói: "Thạch thất này dù sao cũng là hang ổ của yêu quái ba đầu, rất nguy hiểm, việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải cầm lệnh bài nhanh đi ra ngoài."

Tô Tô lại gần hắn, trong lòng nàng từ đầu đến cuối đều cảm thấy không phải, nàng cùng Đạm Đài Tẫn sao có thể thuận lợi giết yêu quái ba đầu như vậy, còn tìm được lệnh bài?

Ở khoảng cách rất gần, nàng ngửi được mùi hương từng bách ngào ngọt thơm ngát của thiếu niên, khí tức hắn thanh khiết, không có chút yêu khí.

Tô Tô đưa tay níu lấy ống tay áo của Đạm Đài Tẫn, ngược mắt nhìn hắn.

Hắn tựa hồ có mấy phần kinh ngạc, trong mắt ánh lên ý cười nhàn nhạt: "Sao vậy?"

Tô Tô thu tay lại: "Không có gì, vách đá quá mờ mịt, ta cũng sợ giống Tàng Hải sư huynh, muốn đi ra ngoài."

Không có, vẫn không thấy yêu khí đâu cả, từ thanh âm đến tướng mạo, thậm chí là khí tức, người trước mắt chắc chắn là Đạm Đài Tẫn không thể nghi ngờ.

Chẳng lẽ do mình suy nghĩ nhiều quá?

Hai người đi dọc theo thạch thất, quả nhiên chưa đầy một lát sau, bên trên chiếc giường ngọc có một cái hộp gỗ.

Đạm Đài Tẫn mở hộp gỗ ra, đem lệnh bài bên trong đưa cho nàng: "Tìm được rồi."

Tô Tô không đưa tay ra nhận, nàng nhìn những ngón tay thon dài tái nhợt của thiếu niên cùng lệnh bài đen nhánh trong tay hắn.

"Đã tìm được rồi, vậy thì người có thể trả lại cho ta Ngô Đồng Mộc lúc trước ta tặng cho người được không?"

Đạm Đài Tẫn nhìn nàng, không nói gì.

Trong thạch thất im lặng hẳn, thiếu niên trước mắt đột nhiên cười lên một tiếng quý dị, đem lệnh bài ném về phía Tô Tô, lệnh bài trên không trung hóa thành một đám khói màu nâu xanh bay về phía Tô Tô.

Trong lòng Tô Tô cảm thấy không ổn, vốn đã đề phòng hẳn, vội vàng vung tay áo phất đi đám khói mù.

Trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một đám nghiệp hỏa cháy rực: "Người không phải Đạm Đài Tẫn, người là ai?"

"Đạm Đài Tẫn" muốn chạy trốn, Tô Tô thi triển thuật.

"Hỏa linh, lược trận."

Nghiệp Hỏa nổi lên tứ phía, kết hợp thành hình một ngôi sao sáu cánh, đem "Đạm Đài Tẫn" giam ở trong đó, Tô Tô một chưởng đánh vào bả vai hấn, hấn ngã xuống đất.

"Đừng giết ta, đừng giết ta!" Thiếu niên cầu xin tha thứ.

Nghiệp hỏa chiếu sáng khuôn mặt Tô Tô, nàng hỏi: "Người là ai, Đạm Đài Tẫn và Tàng Hải đâu, yêu quái ba đầu đang ở đâu?"

Tà Ma trên đất ngẩng đầu, đột nhiên mấy binh khí mỏng như cánh ve xuất hiện phía sau lưng Tô Tô.

Tô Tô không thềm quay đầu lại, nghiệp hỏa lẻ tẻ cháy lên thiêu rụi đám binh khí đó.

Trọng Vũ nói: "Tô Tô, không hay rồi!"

Tô Tô quay đầu, trông thấy lệnh bài ma vật vừa ném ra đã hóa thành hắc khí, lan tràn toàn bộ thạch thất.

Đạm Đài Tẫn chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh Tô Tô: "Đi!"

Đáng tiếc lại không kịp, đại môn nặng nề đột nhiên đóng lại trước mắt bọn họ.

Bọn họ không kịp ra ngoài, bị vây ở bên trong thạch thất.

Dưới ánh nến, Tô Tô lui lại một bước: "Đạm Đài Tẫn?"

Bạch y thiếu niên chậm rãi quay đầu, hấn nhìn ánh mắt cảnh giác của nàng, nhíu mày nói: "Yêu quái ba đầu không biết dùng pháp khí gì, bản thân hấn tu vi không cao nhưng lại có thể không chế yêu ma huyền hóa, ta không phải yêu ma biến thành, tin hay không tùy người."

Hắn giải thích xong, đốt niệm vòng trong tay hắn thành vô số tơ vàng, muốn nâng đại môn của thạch thất lên.

Đáng tiếc đại môn không nhúc nhích chút nào. Đạm Đài Tẫn một chưởng đánh tới, đột nhiên hắn ôm ngực, khóa miệng chảy xuống một hàng máu tươi.

Hắn trầm mặc mở miệng nói: "Là Thôn Phệ trận." Hiện giờ trận pháp đã khởi động, lấy thạch thất làm trận nhãn, vây bọn họ bên trong.

Trọng Vũ cầm từ cổ Tô Tô bay xuống: "Để Trọng Vũ thử một chút."

Sóng âm chưa kịp vang lên đã bị Đạm Đài Tẫn ngăn lại.

"Người chỉ làm trở ngại thêm chứ không giúp ích gì." Đạm Đài Tẫn lạnh giọng nói, "Thôn Phệ trận sẽ phản phệ, người làm gì tới nó, toàn bộ sẽ phản phệ lên người mình. Người phá hủy thạch thất sẽ chỉ khiến chúng ta chết càng nhanh."

Nhưng nếu không tìm được cách ra ngoài, một canh giờ sau, bọn họ cũng sẽ biến thành một bãi máu sền sệt.

Trọng Vũ ủy khuất bay vào trong ngực Tô Tô.

Ra khỏi Thương Nguyên bí cảnh, nó muốn bảo vệ Tô Tô, chứng tỏ mình cường đại. Thế nhưng nó chỉ là một Thần khí có linh thức, có quá nhiều chuyện không hiểu.

Nó thấy mình ở đây thật vô dụng, không thể giúp một tay, ủ rũ cúi đầu biến thành mặt dây chuyền.

Tô Tô trấn an vỗ vỗ nó.

Nghe thấy đây là Thôn Phệ trận, Tô Tô cũng biết khó giải quyết. Bọn họ không thể cưỡng ép phá trận, mỗi một tiên pháp đánh vào trận pháp đều sẽ

phản phệ lên người mình.

Đạm Đài Tẩn quay đầu, đi đến cạnh Tô Tô, đôi mắt đen nhánh ngáy thơ vô tội nhìn nàng: "Người biết cách phá giải Thôn Phệ trận không?"

"Người biết đây là Thôn Phệ trận, Triệu Du tiên quân không dạy người cách phá sao?"

Đạm Đài Tẩn lắc đầu nó: "Không."

"Ồ." Tô Tô xụ mặt trả lời.

Trong nội tâm nàng mười phần hoài nghi, ai lại lúc học trận pháp mà lại không học cách phá trận pháp chứ?

Nhưng chuyện bị nhốt cùng nhau như thế này có vẻ cũng là do nàng đã khởi động trận pháp, Tô Tô đành nói: "Thôn Phệ là tà trận, có hai cách phá giải, một là có người từ bên ngoài công kích trận pháp, mở ra lối thoát. Thứ hai..."

Nàng dừng một chút, cao giọng nói: "Có người dùng linh hồn để hiến tế, để Thôn Phệ trận tự mình mở ra. Không sao, Tàng Hải cùng Diêu Quang sư tỷ đang ở bên ngoài, bọn họ nếu phát hiện điểm bất thường liền sẽ phá trận ngay."

Con người đen như mực của Đạm Đài Tẩn nhìn nàng, năm trăm năm sau, nàng hiếm khi tâm bình khí hòa như vậy cùng mình nói chuyện. Không có chán ghét, lại còn cổ vũ, tựa hồ muốn cho hẳn một niềm tin rằng bọn họ có thể thoát khỏi nơi này."

Cái bộ dạng cứng cỏi ương ngạnh này của Tô Tô, đã bao lâu rồi hẳn không gặp?

Kỳ thật nàng vốn dĩ là như vậy, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào vẫn luôn có tìm ra biện pháp tốt hơn. Vì thế mà năm trăm năm trước, nàng phải tuyệt vọng đến mức nào mới chọn từ trên công thành nhảy xuống.

Hắn thấp giọng nói: "Đúng, sư huynh sẽ đến."

Nhưng nói thì nói như thế, trong thạch thất, ma khí bắt đầu tràn ngập quanh Tô Tô cùng Đạm Đài Tẫn.

Đây mới chính là đòn sát thủ của yêu quái ba đầu, hắn đã đem hang ổ bố trí thành một tử địa. Thỏ khôn có ba hang, hắn bắt nhiều hài nhi như vậy, chỉ sợ sớm đã đoán trước được ngày này.

Thôn Phệ trận như một chiếc gương, thi pháp với nó, nó sẽ phản phệ ngược lại. Nếu như dùng kết giới để ngăn cản ma khí, nó sẽ khiến ma khí tiến vào tiên thể càng nhanh.

Không thể bố trí kết giới, chỉ có thể để mặc cho ma khí xâm nhập vào thân thể.

Sắc mặt Tô Tô dần trở nên tái nhợt.

Trước đó tại Ma Hàng ở Thương Nguyên bí cảnh, Nguyệt Phù Nhai bị ma khí nhập thể, đau đớn không chịu nổi.

Bây giờ Tô Tô cũng cảm nhận được loại cảm giác này.

Mỗi một tia ma khí xâm nhập vào kinh mạch giống như là dao cùn cắt thịt, từng chút từng chút một xé rách xác thịt. Nàng cắn răng, cố gắng không phát ra âm thanh.

Tô Tô ngồi khoanh chân tại một nơi hẻo lánh, cầu nguyện Tàng Hải cùng Diêu Quang mau mau đến phá giải Thôn Phệ trận.

Ánh mắt Đạm Đài Tần rơi trên người Tô Tô, thiếu nữ từ từ nhắm hai mắt, trán rịn mồ hôi, tựa như một bông hoa quỳnh nở rộ ở một nơi tĩnh lặng vào ban đêm.

Giữa mây dầm ùa mồ hôi chu sa lại càng thêm quyến rũ, khí chất dần trở nên trái ngược với thường ngày, đôi môi thiếu nữ như đan chu, kinh động lòng người.

Đợi đã lâu nhưng Tàng Hải và Diêu Quang vẫn chưa đến, ma khí trong thạch thất càng thêm nồng nặc, không biết lệnh bài sau khi vỡ vụn lại thành thứ gì mà lại dày đặc ma khí đến vậy.

Tô Tô cảm thấy toàn thân khó chịu, giống như có một ngọn núi vô hình đè lên linh hồn nàng, nặng trĩu.

Ma khí xâm nhập vào tiên thể, nếu trong thời gian ngắn thoát ra thì còn ổn. Nhưng nếu để bị ảnh hưởng trong thời gian dài, không chỉ linh căn thuần túy bị hao tổn, tu vi khó mà tăng lên, chỉ dừng lại ở cảnh giới bình bình, mà còn có thể bị tâu hỏa nhập ma.

Cơ thể đau đớn của nàng khẽ run, cố gắng tập trung ý niệm, niệm Thanh Tâm chú, mong muốn quên đi nỗi đau thống khổ này.

Sau một khắc, bên người đột nhiên xuất hiện khí tức mát lạnh.

Một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm lên gương mặt của nàng.

Đôi môi lạnh buốt của hắn đặt trên trán nàng.

Tô Tô đột ngột mở mắt ra, "bang" một tiếng, một cái tát của nàng rơi trên mặt hắn, lùi về phía sau hai bước.

"Người làm gì vậy?"

Một làn hơi mềm mại lạnh lạnh đọng lại trên trán nàng, một khắc này trái tim Tô Tô hẫng mất nửa nhịp, nàng thẹn quá hóa giận nhìn thiếu niên trước mắt.

Không phải nói sẽ không liên quan tới nhau sau, hẳn bây giờ lại làm cái gì vậy.

Đạm Đài Tẫn nghiêng mặt đi, nhìn xuống mặt đất.

Hắn chậm rãi đưa tay xoa xoa khoe môi mình, không có chút vẻ xấu hổ, bình tĩnh nói: "Giúp người chuyển ma khí sang chỗ khác, người không phải đã sớm không chịu nổi sao?"

Tô Tô sửng sốt, nàng lúc này mới phát hiện, sau khi Đạm Đài Tẫn vừa mới chạm vào, ma khí trong cơ thể mình xác thực đã mất đi một chút.

Thiếu niên nâng ánh mắt đen nhánh nhìn nàng: "Thế nào, người cho rằng ta muốn làm gì?"

Trên mặt hắn có vài phần tự giễu.

Thiếu niên ngữ điệu rất nhẹ, thấp giọng thì thầm nói: "Hay do ta cứ ở trong lòng người như vậy, nên người không chịu nổi?"

Trên mặt hắn có một giây lóe lên tia yếu ớt, trong lòng Tô Tô cũng không thoải mái, nàng không ngờ Đạm Đài Tẫn lại giúp nàng chuyển ma khí sang người hắn.

Nàng rũ mắt, rất lâu trước kia, ở bên trong cơ thể cây đào yêu, nàng cũng từng làm qua chuyện giống vậy, giúp hắn hoán đổi vị trí số sức mạnh của Khuynh Thế Hoa còn sót lại.

Nhân chi tinh khí, ngưng tụ ở đầu, cũng tiêu tán ở đầu.

Tại mũi miệng mục, nàng năm đó hôn lên môi hắn, vì hắn thanh trừ sức mạnh của Khuynh Thế Hoa, một biện pháp không phí sức gì. Nhưng ma khí muốn hóa đổi vị trí từ trên trán, cần hao phí rất nhiều linh lực.

"Thật có lỗi, ta không biết." Tô Tô nói, "Người không cần như thế đâu."

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói: "Tàng Hải và Diêu Quang còn chưa tới, chờ tới lúc bọn họ chạy tới thì linh căn của người cũng bị hủy hoại rồi."

Tô Tô cũng biết rõ chuyện này, bọn họ bị giam trong thạch thất cũng đã hai canh giờ rồi.

Tàng Hải cùng Diêu Quang nhất định đang bị chuyện gì đó cản trở, nếu không thì khi phát hiện điều bất thường đã sớm chạy tới rồi.

Khả năng tồi tệ nhất chính là, Tàng Hải cùng Diêu Quang ở bên kia cũng xảy ra chuyện, khó mà thoát thân.

Tô Tô cùng Đạm Đài Tẫn đều đã hết cách, ở thạch thất sống sót không thành vấn đề, thế nhưng ma khí sẽ luôn giày vò lấy thân thể nàng, còn ăn mòn và phá hủy linh căn của nàng.

Tô Tô trầm mặc một lát, lại lắc đầu.

Đạm Đài Tẫn cũng tu tiên, hắn cũng là linh căn chi thể ngàn dặm mới tìm được một của Tu Chân giới.

Nàng khát khao vô thượng Thần đạo, thế nhưng nàng không muốn người khác hi sinh vì mình, nhất là Đạm Đài Tẫn.

Thiếu niên mỉm cười nhẹ: "Người cho rằng ta sẽ hi sinh chính mình để cứu người?"

Tô Tô ngược mắt, chẳng lẽ không đúng sao?

Đạm Đài Tần hững hờ mở miệng: "Ta thể chất đặc thù, ma khí đối với ta vô dụng."

Trời sinh thể chất có Tà Cốt, chẳng lẽ lại thật sự không bị ma khí ảnh hưởng? Tô Tô không muốn nói thêm.

Bỗng nhiên ót bị người khống chế, nàng chạm phải đôi mắt mang theo bảy phần bất thường, ba phần không kiên nhẫn của thiếu niên: "Lê Tô Tô, người nghĩ cái ước mơ thành Thần của người đã tan tành rồi sao? Đạo tâm của người có phải rất buồn cười không?"

Đôi mắt thiếu nữ như sóng nước nhẹ nhàng, nàng nhú mày lại, tựa hồ còn đang do dự.

Đạm Đài Tần nhìn chăm chăm bàn tay trái đang dùng lực, đôi môi của hắn dần ngấp nghé đến chu sa đỏ rực.

Là Thần hay Ma, là đúng hay sai, là nói thật hay nói dối, có ai để ý đâu.

Hắn nhắm mắt lại.

Thật buồn cười là người đó trước giờ đều không phải Lê Tô Tô, mà là hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 96

Ma khí màu tím từ trong cơ thể của Tô Tô tụ hợp vào thân thể của Đạm Đài Tẫn, đôi môi trên trán hơi lạnh.

Ánh mắt Tô Tô rơi thẳng vào chỗ yết hầu của hãn, cảm nhận được ánh mắt của nàng, Đạm Đài Tẫn cực kỳ cố gắng kiềm chế cảm giác hưng phấn khi bị nàng nhìn chăm chú vào thân thể của mình.

Nhưng hãn khó mà khống chế lại phản ứng của bản năng, yết hầu có chút lẩn tẩn.

Tô Tô trong lòng cảm thấy là lạ.

Tuy rằng chuyện thay đổi vị trí ma khí đối với nàng là trăm lợi một hại, thế nhưng nội tâm của nàng đối với hãn có thành kiến, rõ ràng không nên xảy ra chuyện thân mật này, nàng luôn cảm thấy không thích hợp.

Hai tay nàng vịn vào cánh tay hãn, muốn đẩy hãn ra.

Thiếu niên tiếng được tiếng mất ử dột: "Nhanh thôi."

Hãn nói chuyện càng khiến Tô Tô không kịp phản ứng, đôi môi thiếu niên không biết từ lúc nào không còn lạnh nữa, một cảm giác nóng rực nhẹ nhàng cọ lên da thịt trên trán nàng.

Chu sa đỏ rực giống như bị một thứ gì đó mềm mại ươn ướt nhẹ nhàng chạm vào.

Tô Tô đột nhiên đẩy hãn ra: "Ngươi!"

Nàng che lấy trán, muốn nói gì đó, Đạm Đài Tẫn thần sắc bình tĩnh, nhắm mắt bắt đầu hấp thụ toàn bộ ma khí trong thạch thất.

Hắn định đem toàn bộ ma khí trong thạch thất hấp thụ vào trong cơ thể mình!

"Người điên rồi sao?" Tô Tô nhẹ giọng thì thầm nói.

Ma khí nồng đậm che trời lấp đất ồ ạt tiến vào trong cơ thể thiếu niên. Chỉ giây lát, môi Đạm Đài Tẫn đã biến thành màu tím yêu dị.

Chính hẳn rõ ràng, chỉ dờn ma khí ra khỏi cơ thể Tô Tô thôi cũng vô ích, chỉ cần ma khí vẫn còn trong thạch thất thì vẫn sẽ tiếp tục ăn mòn linh thể nàng.

Trên trán Đạm Đài Tẫn rịn mồ hôi, hẳn biết thiếu nữ trước mắt đang theo dõi hẳn.

Ma khí nhập thể, giống như một trận hồng thủy đánh sâu vào mỗi một đường kinh mạch, đau đến mức hẳn suýt nữa rên lên một tiếng. Đạm Đài Tẫn cắn chặt răng, thật sự hẳn đang lừa nàng.

Thần tùy thuần túy sao lại có thể hấp thụ được nhiều ma khí như vậy, thân thể của hẳn vốn đã vô cùng bài xích ma khí.

Nếu như có các đại năng ở đây, nhất định sẽ cảm nhận được khí tức của hẳn không còn tinh khiết, không có một chút tiên khí nào, giờ phút này nói hẳn là tà ma cũng không quá.

Nhưng hẳn không được là tà ma, như vậy sẽ bị... chán ghét.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên nhớ tới Ma khí Đồ Thần nỏ trong người mình.

Thiên địa vạn vật, tương sinh tương thông.

Có thể đưa ma khí vào trong Đồ Thần nỏ không?

Vừa nghĩ tới, Đạm Đài Tẫn lập tức điều động ma khí trong kinh mạch đem đẩy vào trong Đồ Thần nỏ.

Đồ Thần nỏ có chút thích thú, dĩ nhiên cũng không bài xích số ma khí này, liền hấp thu hết từng chút ma khí mà Đạm Đài Tẫn đẩy vào.

Quá trình này dài dằng dặc, lại vô cùng thống khổ.

Ma khí trong cơ thể hẳn phải vận chuyển qua hai chỗ, Đồ Thần nỏ hấp thu ma khí nhưng không được phép tể ra.

Tô Tô nhìn chăm chăm lấy hẳn, nhìn thấy khí tức trên người hẳn không khác gì yêu ma, nàng nhin không được lên tiếng: "Đạm Đài Tẫn!"

Thiếu niên mở mắt ra, đôi đồng tử băng lãnh đen nhánh ánh lên vài sắc tím yêu dị.

Chợt hẳn chớp chớp mắt, Tô Tô nhìn lại thì thấy sắc tím đã biến mất.

Hắn toàn thân ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt một mực dán chặt vào nàng, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Ta không sao."

Trọng Vũ từ trên cổ Tô Tô bay xuống: "Không đúng."

Nó bay quanh Đạm Đài Tẫn một vòng, Đạm Đài Tẫn nheo mắt nhìn nó, cũng không ngăn cản.

"Trọng Vũ, ngươi phát hiện ra cái gì rồi?"

Trọng Vũ bay trở về trong tay Tô Tô: "Không có, Trọng Vũ không phát hiện ra cái gì hết, vừa nãy hẳn giống như tà ma, nhưng bây giờ lại không thấy ma khí nữa."

Trọng Vũ là Thần khí, đối với cường đại Ma khí hoàn toàn có cảm ứng.

Nó cảm nhận được rõ Đồ Thần nở khát máu trong cơ thể Đạm Đài Tần có chuyển động, thế nhưng khi nó bay tới, thứ khí tức nguy hiểm kia đã biến mất hoàn toàn.

Thiếu niên trước mắt tóc đen mắt đen, bờ môi tái nhợt không còn chút hồng hào, ngồi dựa vào một nơi hẻo lánh, cảm giác rất yếu ớt.

Tô Tô thu hồi Trọng Vũ cầm.

Trong thạch thất không còn ma khí, đối với nàng không còn nguy hiểm nữa.

Ở một góc hẻo lánh thiếu niên ôm chặt lấy chính mình, không biết có phải do hấp thụ quá nhiều ma khí hay không nên khiến cơ thể phát run.

Hắn rất khó chịu.

Tô Tô ngồi được một chút rồi lại mở mắt ra, đi về phía Đạm Đài Tần.

Nghĩ không thể tạo thành một đại yêu ma, cũng không thể lấy oán trả ơn, nàng phải đi xem một chút, tay đặt lên mạch đập của Đạm Đài Tần.

Ánh mắt của Đạm Đài Tần từ mắt đất chậm rãi dời lên trên người nàng.

Hắn cảm nhận được bàn tay mềm mại của thiếu nữ, tất cả áp lực do kiềm chế Đồ Thần nở đều tập trung ở chỗ cổ tay.

Bởi vì Tô Tô chạm vào, tất cả giác quan đều bị phóng đại.

Trong bầu không khí thoang thoảng mùi hoa quỳnh nở rộ trong đêm, Đồ Thần nở vốn là ma khí có ý chí, tựa hồ huyền hóa ra một thanh âm tà ác, ghé vào tai hắn mê hoặc.

"Nàng ta vốn có ý định tiếp cận người, lừa gạt người, người đối tốt với nàng ta làm gì."

"Người biết chính bản thân người còn kiềm chế không được, người xem lại một chút cái bộ dáng thận trọng này của người xem, người sớm muộn gì cũng sẽ lộ nguyên hình trước mặt nàng ta thôi."

"Đầu sói mà lại ngụy trang thành cừu non, thật buồn cười. Lê Tô Tô dù thích kiểu người này nhưng chính người cũng biết, đây không phải là người, đây chỉ là bộ dạng giả vờ của người thôi."

"Nàng ta vừa chạm đến người thì hô hấp của người trở nên dồn dập, không thể kiềm chế. Người có Đồ Thần nỏ, người muốn làm cái gì mà chẳng được."

Tiếng cười khăng khặc trong đầu vang lên, cánh môi Đạm Đài Tẫn khô nứt, tà y ở trong lòng lan ra bừa bãi.

Hắn nhìn chăm chăm vào chỗ da thịt chạm vào nhau, thân thể vốn đau nhức lại chỉ vì ngón tay của nàng đặt lên trên cổ tay hắn liền sinh ra cảm giác hưng phấn vô hạn.

Đồ Thần nỏ cứ tiếp tục mê hoặc hắn.

Con người hắn co lại, một lúc lâu sau lạnh lùng nói với thanh âm kia: "Ngậm miệng!"

Cùng lúc đó, hắn điều động tiên khí trong cơ thể mình trấn áp Đồ Thần nỏ. Đồ Thần nỏ không cam lòng đành im lặng lại.

Tô Tô thu tay lại, nghi hoặc nhìn Đạm Đài Tẫn, không có, giống như Trọng Vũ nói, nhìn qua không có vấn đề gì.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên nói: "Đã hai mươi canh giờ trôi qua, chỉ hai mươi canh giờ nữa thôi Thôn Phệ trận chính thức khởi động."

Trong thạch thất không rõ ngày đêm, Tô Tô nhận ra thật sự đã xảy ra chuyện.

Vất vả giải quyết vấn đề ma khí ăn mòn kinh mạch xong, Thôn Phệ trận vẫn nhất lấy bọn hắn, còn Tàng Hải và Diêu Quang vẫn chưa hề xuất hiện.

Một khi Thôn Phệ trận khởi động, nàng và Đạm Đài Tẫn lập tức sẽ biến thành một vũng máu, bị trận thạch nghiền chết.

Đạm Đài Tẫn dựa vào vách đá, nói với Tô Tô: "Sắc mặt đừng khó coi như vậy, cùng lắm thì đến đó ta vì người phá trận."

Hiển tế linh hồn mình sẽ giúp nàng thoát ra.

Hắn đã từng sợ nhất cái chết, thế nhưng không ngờ đến một ngày hắn càng sợ hắn còn sống, lên trời cao rồi xuống hoàng tuyền, bất kể thế nào vẫn không tìm thấy nàng.

Đại mộng cả đời, đời này quá khổ.

Hắn từ sông Lệ Quý đi ra, thân thể đã từng vỡ vụn thành từng mảnh lại một lần nữa mọc ra, không phải là để nàng chết trước mặt mình một lần nữa.

Tô Tô dĩ nhiên không tin, nàng đã thấy Đạm Đài Tẫn vì sống sót mà không từ thủ đoạn quá nhiều lần, khát khao sống sót vốn dĩ đã nằm trong xương tủy của hắn.

Hắn không sợ đấng, không sợ đau nhức, dù có giết chết người trong thiên hạ cũng phải sống.

Nàng lấy ra la bàn truyền âm, muốn liên hệ với sư tỷ.

Đáng tiếc âm thanh chỉ quanh quẩn trong Thôn Phệ trận, trận pháp bao lấy thanh âm của nàng, không truyền ra ngoài được.

Thời gian hai mươi canh giờ ngày càng đến gần.

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn vô cùng nghiêm túc, ánh mắt nhìn xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đột nhiên đại môn thạch thất vang lên tiếng động, trận pháp xung quanh bị phá vỡ.

Hai người ở bên ngoài gọi: "Tô Tô!"

"Sư đệ."

Là Tàng Hải và Diêu Quang tới.

Diêu Quang chạy tới, nhìn Tô Tô từ trên xuống: "Tô Tô, muội không sao chứ?"

Tô Tô lắc đầu: "May mà mọi người tới kịp."

Diêu Quang thần sắc ảm đạm, trầm mặc xuống, Tô Tô nhạy bén phát hiện hốc mắt nàng ta đỏ hoe, chắc chắn đã khóc.

Nàng lập tức nhận ra điểm không đúng.

Đứa bé của Trương phủ đâu?

Tàng Hải cũng không còn cười toe toét như trước nữa, thay vào đó là sự áy náy, hăn vuốt mặt, nói: "Xin lỗi, đều là lỗi của ta, sau khi ta và các người tiến vào Quỷ Liễu, vốn muốn giúp hai người bắt yêu quái ba đầu, tìm lệnh bài đi Ma Vực. Thế nhưng ta lại gặp "Cửu Mân sư đệ" và "Lê Tiên tử.""

Vốn là, Tàng Hải tiến vào Quỷ Liễu chưa được bao lâu thì gặp phải "Đạm Đài Tẫn", "Đạm Đài Tẫn" nói bị mất dấu yêu quái ba đầu, sợ trúng kế diệu hổ ly sơn nên về trước xem xét tình hình của Diêu Quang và đứa bé.

Ai ngờ "Lê Tô Tô" kia vừa mới đón lấy đứa bé từ tay Diêu Quang, "Đạm Đài Tần" lập tức đả thương Tàng Hải, cùng "Lê Tô Tô" và đứa trẻ biến mất ở nguyên địa.

Tàng Hải và Diêu Quang phản ứng không kịp, hai con yêu ma kia đã biến mất không thấy đâu nữa.

"Ta cũng có lỗi, ta không nên dễ tin người như vậy. Hai con yêu ma đó không những đáng dấp giống hai người, mà ngay cả tiên linh chi khí cũng giống." Diêu Quang cau mày, "Mặc dù nói như vậy rất không hay, nhưng nếu bọn chúng lại tiếp tục xuất hiện trước mặt chúng ta, chúng ta vẫn sẽ khó mà phân biệt được."

Diêu Quang cùng Tàng Hải trong lòng cũng không dễ chịu gì, đứa bé ngay trong tay họ bị cướp mất, thêm cái quẻ tượng mà Tàng Hải lúc trước bói nói đứa bé lành ít dữ nhiều, Diêu Quang nhịn không được mà rơi nước mắt.

Tô Tô an ủi ôm lấy nàng ta, thấp giọng nói: "Sư tỷ, không trách tỷ. Thuật huyền hóa từ xưa nay, dù là có thể huyền hóa thành dung mạo giống nhau, thế như thân thể, y phục, đồ vật ở trên người, cách nói chuyện đều không thể giống nhau, không thể lừa được người có tu vi cao hơn mình được."

Tô Tô nói: "Yêu quái ba đầu rõ ràng không đánh lại chúng ta, thế nhưng hấn lại cùng thủ hạ huyền hóa, không chỉ cùng chân nhân giống nhau như đúc, mà khí tức thậm chí cũng giống nhau, điều này theo lý thuyết không ai có thể làm được."

Thế nhưng yêu quái ba đầu lại làm được.

Diêu Quang ngoài đau buồn phần nộ, trong lòng còn có nỗi kinh hãi: "Nếu như hấn có năng lực như thế, chẳng phải tam giới sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Lời này cũng chính là điều người khác nghĩ tới.

Yêu quái ba đầu nếu năng lực thật sự kinh khủng đến như vậy, nếu bọn chúng biến thành Cù Huyền Tử và các đại năng ở Tiên giới đi giết người cũng quá mức đáng sợ.

Các yêu ma lẫn vào tiên sơn, không ai nhận biết được.

"Không, sẽ không đâu." Tô Tô trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Yêu ma bản tính cuồng vọng, yêu quái ba đầu nếu quả thật có loại bản lĩnh này đã sớm đi sát hại người trong Tiên môn rồi, nhưng hãn lại trốn ở nhân gian, thu thập những đứa bé, chứng minh hoặc là huyền hóa thuật rất khó duy trì, hoặc là có hạn chế."

Nàng nói một hồi, Tàng Hải lập tức đồng ý: "Đúng, dù gì tu vi của yêu quái ba đầu cũng không cao, hơn mười chiêu của sư đệ đã không qua được."

Đám người nhẹ nhàng thở phào, không phải không có cách nào phá giải là tốt rồi.

"Việc cấp bách là phải tìm ra yêu quái ba đầu trước khi hãn giết chết đứa bé, cứu đứa bé ra, bắt hãn giao ra lệnh bài đi Ma Vực." Tô Tô nói.

Diêu Quang nói: "Thế nhưng phải đi đâu để tìm hãn? Ta và Tàng Hải sư huynh mất dấu hãn rồi, yêu quái này tu vi tuy không cao nhưng được cái trốn rất hay."

Cũng không phải sao? Tô Tô nghĩ, hãn thậm chí có thể nói tâm tư kín đáo, biết dùng huyền hóa để lừa tất cả mọi người, còn sớm bố trí Thôn Phệ trận tại hang ổ, xem ra cũng không phải là yêu vật sống sót dựa vào võ lực.

Hãn chắc chắn không phải tiểu yêu mà là đại yêu ma đã sống rất nhiều năm, thủ đoạn sinh tồn tuyệt nhiên không hề tầm thường.

Bốn người cộng lại có khi không bằng tuổi tác của lão yêu này.

Đạm Đài Tẩn nãy giờ một mực không nói gì lại bất thành linh mở miệng: "Đi Trương phủ."

Hắn phân tích: "Nếu như ta là yêu quái ba đầu thì sẽ về lại Trương phủ. Vừa hay chúng ta xuất phát từ Trương phủ đuổi tới đây, chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện về lại Trương phủ. Thứ hai, đứa trẻ ở Trương phủ, Trương Phương Thăng có vấn đề."

"Có, có vấn đề gì?" Tàng Hải nhin không được hỏi.

Không phải đó chỉ làm một đứa trẻ phạm nhân không thích nói chuyện thôi sao?

Đạm Đài Tẩn dừng một chút, mỉm cười: "Nó giết người."

Tàng Hải: "Làm sao đệ biết!"

Đạm Đài Tẩn nói: "Ta nhìn thấy."

Tàng Hải nghe thấy câu trả lời này, kém chút nữa là khụy xuống, run rẩy môi: "Sư đệ, đệ..."

Đệ trông thấy, nhưng lại không ngăn cản, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn Trương Phương Thăng giết người, sư đệ, đệ thật sự là một Tu Tiên giả sao?

Đạm Đài Tẩn lạnh lùng nhìn Tàng Hải một chút, tựa hồ đang hỏi lại, có vấn đề gì sao? Dù gì cũng không phải ta giết người.

Tô Tô thở dài, Đạm Đài Tẩn trước mắt thật giống với kẻ máu lạnh năm trăm năm trước kia, cho dù có tu tiên thì bản chất vẫn không thay đổi, hẳn làm gì có tâm địa lương thiện.

Cũng không phải là người cảm thấy chết là chuyện lớn.

"Chúng ta về Trương phủ."

Một đám người ngự kiếm về Trương phủ, trên đường Tô Tô trông thấy Tàng Hải luyện thuyên dạy bảo Đạm Đài Tẫn.

"Sư đệ, sư tôn nói, Tu chân giả nên biết càn khôn rộng lớn, yêu tiếc cây cỏ, đệ hiểu chưa?"

Đạm Đài Tẫn nói: "Không hiểu, cách xa ta một chút."

Ai, sư đệ từ lúc ra ngoài liền trở nên hung hăng, trước kia không phải rất ngoan ngoãn nghe lời sao? Tàng Hải bay đến bên trái Đạm Đài Tẫn: "Sư đệ, sư tôn nói, tâm ma thường là từ một chút chuyện nhỏ mà tạo thành, đệ hiểu không?"

Đạm Đài Tẫn trên trán nổi gân xanh, trên thế gian sao lại có người đáng ghét như thế, có tin ta giết người không!

Tàng Hải bay đến bên phải: "Sư đệ, sư tôn nói..."

Cứ thế đến mấy lần.

"Sư đệ..."

Đạm Đài Tẫn nói: "Rõ rồi."

"Hả?" Tàng Hải sờ đầu một cái, hăn còn chưa nói xong, sư đệ đột nhiên hiểu ra?

"Hiểu được là tốt rồi, hiểu được là tốt rồi, lần sau không được tái phạm nữa."

Tô Tô ngoái nhìn, trong mắt không ngăn được ý cười.

Tiêu Dao tông là một tông môn rất tốt.

Không có Tàng Hải ở bên cạnh lái nhái, Đạm Đài Tẫn xem kĩ Đồ Thần nỏ trong người.

Lần trước hẳn sử dụng Đồ Thần nỏ, Đồ Thần nỏ chưa cường đại như vậy, có thể bị hẳn áp chế, thế nhưng sau khi hấp thụ ma khí trong thạch thất, nó toát ra tà khí hùng hực.

Giống như một con rắn độc đang ăn mình, đọi phun lưỡi độc.

Đạm Đài Tẫn khẽ nhúu mày.

- -----HẾT CHAP 96-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97

Trương phủ.

Tô Tô nhìn con yêu vật biến thành "Trương Viên ngoại" đang an ủi Trương phu nhân.

Trương phu nhân khóc như chết đi sống lại, Trương Viên ngoại một mặt tỏ vẻ đau lòng.

Huyễn hóa thuật của yêu quái ba đầu lại có thể khiến ngay cả người sáng chiều chung gối còn không nhận ra. "Trương Viên ngoại" mang đứa bé Trương phu nhân vừa mới sinh đi, sau đó lại trở về bên cạnh người nàng ta, không biết là thật sự có tình cảm hay có một mưu đồ khác.

Dù là gì đi nữa cũng đều không quan trọng, nó đã hại chết Trương Viên ngoại, thay mặt đối đào, đem đứa bé vừa ra đời dâng cho yêu quái ba đầu, chỉ thế thôi cũng đủ khiến nó phải đền mạng.

Yêu ma hóa thân "Trương Viên ngoại" đi ra khỏi phòng. Nghiệp hỏa từ đầu ngón tay Tô Tô bay tới, nó còn chưa kịp phát ra âm thanh gì đã hóa thành một đống tro bụi, thậm chí không làm kinh động tới Trương phu nhân đang ở trong phòng.

Đạm Đài Tẫn nghiêng đầu, trông thấy Tô Tô mặt mày lạnh nhạt.

Ánh mắt hằn ảm đạm, đối với người phạm sai lầm, nàng quả quyết như vậy sao?

Diêu Quang nói: "Giết là tốt, thứ yêu ma này quá xấu xa."

Nàng ta còn đang vì chuyện đứa bé mà canh cánh trong lòng.

Bọn họ lần này biết rõ thủ đoạn của yêu quái ba đầu, lặng lẽ không một tiếng động đi đến trước cửa phòng của Trương tiểu công tử.

Quả nhiên, bọn họ nhìn thấy yêu quái ba đầu đó.

Yêu quái ba đầu biến thành một nam nhân khôi ngô, xách Trương tiểu công tử lên, trông qua rất táo tợn: "Đem những hạt châu nọ đây vào đây, nghe rõ không?"

Tròng mắt đen nhánh của Trương tiểu công tử nhìn lấy hẩn, nó chậm rãi lắc đầu: "Ta muốn mèo của ta."

"Mèo? Ta đã nói con súc sinh đó không tìm được. Người nuốt Huyền Nhan châu của lão tử, mẹ người còn đưa đám tu Tiên kia tới trấn Ninh Hạc này. Lập tức đem mấy hạt châu dung nạp vào sức mạnh của Huyền Nhan châu cho ta, nếu không ta sẽ giết đệ đệ người rồi giết tới người."

Nam hài thanh âm mơ hồ, giống như không nghe thấy sự uy hiếp: "Mèo, ta chỉ cần mèo."

Yêu quái ba đầu thấy nó không nghe lời, ánh mắt mãnh liệt, muốn giết người. Tuy rằng thấy tiếc Huyền Nhan châu ở trong cơ thể nam hài, nhưng nam hài này sinh ra đầu óc đã không bình thường, mình đã giết quá nhiều trẻ con, cứ tiếp tục ở lại nhân gian thế này sẽ khiến Tu Chân giả chú ý.

Bây giờ trở về Ma Vực, gặp tân Yêu Hoàng mới là chuyện đúng đắn.

Mắt thấy yêu quái ba đầu muốn giết người, vô số kim tuyến từ ngoài cửa sổ bay tới, trói đầu yêu quái ba đầu.

Đốt niệm kim tuyến mang theo Lôi Đình Chi khí ở bên ngoài vừa thu lại, yêu quái ba đầu thân bất do kỷ từ trong phòng bay ra.

Một chiếc giày trắng thêu cá xăm đập trên ngực hãn, yêu quái ba đầu ngược mắt, trông thấy gương mặt mỉm cười của Đạm Đài Tần: "Cho người một cơ hội, lệnh bài đi Ma Vực đâu, hả?"

Con người u ám của yêu quái ba đầu đảo qua: "Các người lại còn chưa chết."

"Bớt nói nhảm, lấy lệnh bài đi Ma Vực ra đây." Diêu Quang nói.

"Người ở Tiên giới muốn đi Ma Vực, là các người muốn chết." Yêu quái ba đầu hung dữ cười một tiếng, "Ta sống mấy ngàn năm, không ngờ tới hôm nay lại nằm trong tay một đám nhóc chưa đủ lông đủ cánh, muốn chém muốn giết, làm gì cũng được."

Hãn ta dù nói như vậy nhưng lại có tiếng gió sau lưng, Tô Tô quay đầu, trông thấy một đôi mắt âm trầm.

Nàng vội vàng kéo Diêu Quang lui lại một bước, Diêu Quang cũng nhìn thấy thứ có ý đồ đánh lén bọn họ, lại là hồn phách của đứa bé máu me đầy mặt.

Đứa bé ước chừng năm sáu tuổi, thấy bọn họ phát hiện mình, phát ra một tiếng khóc.

Tiếng khóc của nó giống như được gộp thành từ vô số tiếng khóc thê lương của nhiều đứa bé.

Tàng Hải trầm giọng nói: "Là Ma Anh!"

Thứ gọi là Ma Anh, chính là dùng phương thức tàn nhẫn nhất giết chết đứa bé, lấy hồn phách của bọn nó bỏ vào bên trong một dụng cụ cắn xé lẫn nhau, không ngừng rót ma khí vào, cuối cùng dưỡng thành một hồn phách Ma Anh.1

Trẻ con chết càng nhiều, tuổi tác của Ma Anh càng lớn. Nuôi thứ đồ chơi này, nghiệp chướng nặng nề.

Vì lấy lòng Yêu Hoàng, chấn hưng Yêu Ma giới, yêu quái ba đầu đã tốn không ít công phu.

Nhìn Ma Anh trước mắt đều biết, chết không ít trẻ con.

Móng vuốt Ma Anh ánh lên ánh sáng lạnh như băng, thê lương chớp lấy bọn họ.

Tất cả mọi người vội vàng tránh đi, Diêu Quang lấy kiếm đâm tới, xuyên qua thân thể Ma Anh.

"Nó là hồn phách, Tiên thuật của chúng ta đối với nó đều vô dụng!"

Tô Tô đưa tay: "Trọng Vũ!"

Trọng Vũ hiểu ý, biến thành một thanh Đàn Không, xuất hiện trong tay Tô Tô, thanh băng lam đàn chạm vào ngón tay Tô Tô, trong chớp mắt, toàn thân đỏ chót, như muốn thiêu đốt.

Tay nàng chỉ gảy một dây đàn, sóng đàn như vũ bão, đánh về phía Ma Anh.

Yêu quái ba đầu đưa mắt nhìn bọn họ, ai ngờ sóng âm chạm vào Ma Anh, Ma Anh gào lên một tiếng, trên mặt chảy đầy máu.

"Sao, sao lại thế..."

Tô Tô lại gảy một dây đàn, Ma Anh uể oải nằm trên mặt đất, chậm rãi tiêu tán.

Lúc này Trọng Vũ đã biết khống chế lại sức mạnh, Tô Tô ngoại trừ trong ngực có chút buồn bực, còn lại không có cảm giác bị phản phệ khó

chịu kia nữa.

Nàng thu hồi Trọng Vũ, Trọng Vũ cao hứng bừng bừng hóa thành mặt dây chuyền, yên lặng trở về trên người Tô Tô.

Yêu quái ba đầu nhận thấy đòn sát thủ cuối cùng cũng bị phá, thần sắc hôi bại, nhưng hãn vẫn như cũ, tình nguyện chết cũng không chịu nói ra lệnh bài Ma Vực trông như thế nào, đang ở đâu.

Đúng lúc này, Trương Phương Thăng ở trước cửa nhìn chăm chăm bọn họ, mở miệng: "Ta có thể cho các người lệnh bài."

Đôi mắt trống rỗng của đứa trẻ nhìn về phía Tô Tô: "Người đi theo ta."

Nó dứt lời, quay người đi về phía trước, cũng không quan tâm bọn người Tô Tô có đi theo hay không.

Tô Tô thấy yêu quái ba đầu nằm trên mặt đất oán độc nhìn lấy nam hài, vậy nam hài dẫn đường quả không sai, dừng một chút, nàng theo sau.

Nam hài băng qua con đường quanh co, cuối cùng dừng lại trước một hang núi.

Nó nói: "Mèo của ta mất tích ở đây. Mèo của ta sợ tối, người cũng thế, giờ người hãy đi vào trong đem nó về đây."

Đôi mi dài của Tô Tô khẽ run, lần đầu tiên nàng bị người ta nói ra nỗi sợ bóng tối của mình.

Không, vốn dĩ nàng không sợ, thế nhưng chính là do lúc ở hạ giới gặp phải Khuynh Thế Hoa quá tối đen, không có một chút hy vọng.

Thanh âm của nam hài không chút cảm xúc: "Người giúp ta tìm mèo về, ta cho người lệnh bài."

Nghĩ nghĩ một hồi, nó nghiêng đầu: "Nếu người không tìm được mèo, ta cũng sẽ cho người lệnh bài."

Chí ít cũng có người ở cùng mèo của nó.

Diêu Quang cũng lần đầu tiên biết Tô Tô sợ tối, vội vàng nói với Trương Phương Thăng: "Này, người đừng quá đáng, ta đi vào tìm mèo cho người được không?"

Nam hài lắc đầu, ngón tay chỉ về phía Tô Tô: "Chỉ cần nàng ta."

Tô Tô trầm mặc một lát, cười cười: "Được, ta sẽ vào trong."

Nàng vừa muốn đi vào sơn động, Diêu Quang nói: "Sư muội!"

Một bàn tay đột nhiên giữ chặt nàng.

Tô Tô quay đầu, trong thấy một đối mắt đen nhánh, từ lúc Đạm Đài Tẫn đứng trước cửa phòng hôm đó, cùng nàng "giảng hòa đồng hành" đến nay, hẳn chưa bao giờ đề cập tới những chuyện ở quá khứ. Thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảm xúc của Đạm Đài Tẫn lộ ra ngoài rõ ràng như thế.

"Người tại sao lại sợ tối?" Đạm Đài Tẫn hỏi.

Ngữ điệu hẳn run rẩy, chính hẳn cũng không biết bản thân đang vô cùng mờ mịt và khiếp đảm. Hẳn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thực sự muốn biết đáp án, nhưng lúc này lại sợ một khi nàng nói ra đáp án lại sẽ khiến hẳn như bị lãng trí.

Nàng rõ ràng không nên... sợ tối.

Năm đó Yểm Ma nhập vào mộng cảnh của Diệp Băng Thường, Diệp Tịch Vụ đã từng đuổi theo hẳn trong màn đêm, cùng hẳn tiến vào mộng cảnh của Yểm Ma, khi đó nàng kéo lấy tay mình, vô cùng tức giận, còn

mắng hăn không có đầu óc, vì nữ nhân khác mà chính tính mạng mình cũng không cần.

Nàng lẻ loi một mình, mặt trời còn chưa mọc, khi đi trong màn đêm ở nhân gian, nàng sẽ cười, sẽ tức giận.

Thế mà năm trăm năm sau, một nam hài quý đệ nuốt Huyền Nhan châu lại nói nàng sợ bóng tối.

Nàng, bắt đầu từ khi nào lại sợ bóng tối cơ chứ?

Nhìn đôi mắt quạnh quẽ của thiếu nữ trước mắt, sắc mặt Đạm Đài Tần dần trở nên trắng bệch.

Tô Tô rút lấy cánh tay của mình, ngữ điệu lạnh lùng, nói: "Nó nói lung tung thôi."

Lần đầu tiên nàng mong rằng giờ phút này Vô Tình đạo đại thành. Chỉ là một vết sẹo của quá khứ, không ai nhìn ra, thế mà một khi có người đụng vào, nó lại lần nữa bị tổn thương, lần nữa máu me đầm đìa.

Tô Tô không nhìn hăn nữa, cũng không nhìn Tàng Hải và Diêu Quang nữa, nàng tiến vào sơn động. Có gì đáng sợ chứ, nàng sớm đã không còn là Diệp Tịch Vụ bất lực và đáng thương kia nữa.

Diêu Quang hô to: "Tô Tô, chúng ta cùng muội đi vào."

Nam hài đen mặt: "Không được, các người sẽ dọa mèo của ta, chỉ có nàng ta mới có thể đi vào."

Tô Tô không quay đầu lại, ngữ điệu mang theo ý cười: "Sư tỷ yên tâm, bây giờ ta không còn sợ nữa rồi, chỉ là tìm mèo thôi mà, sư huynh còn đang chờ chúng ta."

Nàng nhìn một vùng tăm tối phía trước, nhắm lại mắt.

Đã quyết định tu Vô Tình đạo, nên đem hết tất thảy buông xuống, nếu đã buông xuống, sao lại phải sợ.

*

Mắt thấy hình bóng Tô Tô biến mất chỗ cửa hang.

Đạm Đài Tẫn sắc mặt trắng bệch như đang mơ màng chợt bừng tỉnh, hẳn muốn đi vào trong động.

Nam hài giang hai cánh tay ngăn cản hẳn: "Người không được vào."

Đạm Đài Tẫn bóp lấy cổ của nó, trực tiếp xách nó lên không trung, tựa vào vách đá.

Hốc mắt hẳn đỏ bừng, trông thật điên dại: "Người dám sao, người dám sao!"

Trương công tử trong tay hẳn chẳng khác nào một con rối không có sinh mệnh.

Tàng Hải hoảng hốt, vội vàng ngăn Đạm Đài Tẫn lại: "Sư đệ, đệ muốn làm gì, không thể giết nó, trong tay nó còn có lệnh bài."

Bọn họ tìm lâu như vậy, trần trọc ở nhân gian đã lâu, còn suýt nữa mất mạng trong hang ổ của yêu quái ba đầu, không phải là vì lệnh bài đi Ma Vực đó sao?

Tô Tô trở ra liền có thể có được lệnh bài, sư đệ sao lại lúc này muốn giết Trương tiểu công tử?

Tàng Hải cùng Diêu Quang vội vàng đi cứu người.

Trương tiểu công tử đã không bình thường, Đạm Đài Tẫn cũng không bình thường nốt. Không phải Tô Tô đã nói rồi sao, nàng thực sự không sợ

hãi.

Diêu Quang khó khăn đoạt được Trương tiểu công tử trong tay Đạm Đài Tần, thẳng bé ho khan dữ dội, Diêu Quang nói: "Không được, Cứu Mân sư đệ, người không thể để sư muội khổ tâm thêm nữa."

Tàng Hải ôm lấy Đạm Đài Tần: "Sư đệ, không nên xúc động. Sư huynh cam đoan với đệ, một khi Lê tiên tử gặp nguy hiểm gì, sư huynh coi như liều mạng đến bảo vệ nàng ấy."

Hy vọng tìm được sư tôn cùng Công Dã Tịch Vô gần ngay trước mắt, sư đệ không thể hủy hoại nó được.

Đạm Đài Tần lui lại một bước.

Hắn thất hồn lạc phách: "Các người thì biết cái gì, cái người thì biết cái gì..."

Hắn đi vào sơn động tìm Tô Tô, Tàng Hải cùng Diêu Quang liếc nhau, lúc này chẳng ai muốn mở miệng cản hắn.

Chỉ vì bọn họ từ trước tới nay chưa từng thấy một người sụp đổ như thế này.+

- -----HẾT CHAP 97-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 98

Đạm Đài Tần đi vào trong sơn động, không biết tìm được bao lâu, rốt cuộc cũng nhìn thấy ở một nơi xa có một bóng lưng đang ôm lấy đầu gối ngồi.

Trong nham động là một mảnh đen kịt, bốn phía tĩnh mịch, chỉ có tiếng nước tích tích đáp đáp.

Tô Tô ôm lấy đầu gối, gương mặt chui vào giữa cánh tay, run lấy bầy.

Khuynh Thế Hoa nguyên rủa cả đời Diệp Tịch Vụ, nàng là Lê Tô Tô, đã từng là Diệp Tịch Vụ, cho dù là đổi thành một thể xác khác, song ký ức đã vĩnh viễn khắc vào linh hồn.

Cảnh tượng trước mắt thật giống với quá khứ. Không ánh mặt trời, mọi thứ xung quanh đen kịt, nham thạch bên trên nhỏ xuống từng giọt.

Những hồi ức quá khứ không muốn nhắc tới dồn dập trở về.

Một năm kia bị giam ở bên trong thạch thất, pháp lực bị phong ấn, Khuynh Thế Hoa ngày đêm giày vò lấy nàng, không có ánh sáng, không có âm thanh, cũng không có hy vọng.

Tô Tô lần đầu tiên cúi đầu trước người khác, liều mạng đập vào vách đá để nói cho người kia biết nàng rất sợ.

Nàng quá sợ, Khuynh Thế Hóa phóng đại nỗi sợ hãi trong nội tâm lên vô số lần, thế giới trở nên tĩnh mịch, cho dù là về sau nàng có nghe được thanh âm, thế nhưng trong lòng nàng lại trống trải vắng vẻ, dù nàng trông thấy chút ánh sáng mờ ảo, sau một khắc liền bị tước đoạt một cách vô tình.

Thần khí cứ như thế giày vò lấy thần trí của nàng, mắt trái chảy xuống một hàng máu, rốt cuộc cũng có một ngày, nàng chịu không được điên cuồng đập vào vách đá.

"Thả ta ra ngoài, van xin người, xin người hãy thả ta ra, Đạm Đài Tần, ta sợ lắm..."

Ta không thấy gì cả, ta thật sự rất đau.

Thế nhưng không một ai đến cả, không người nào đến nói chuyện với nàng.

Dần dần, nàng không rõ ngày đêm, lúc nàng sợ hãi đến cực độ, nàng lại dùng những ngón tay yếu ớt đập vào vách đá... Có một chút âm thanh cũng được, chỉ cần có thể xáo trộn cái tiếng nước rơi kia là được.

Màu tím bên trong tròng mắt, là nỗi tuyệt vọng suốt đời chìm trong bóng đêm.

Tô Tô co quắp người ở một nơi cô tịch, nàng muốn rời khỏi thế giới này, nàng cũng không muốn làm Diệp Tịch Vụ nữa.

Trong chớp mắt, Tô Tô không còn phân biệt rõ ngày giờ nữa.

Nàng vốn cho rằng có Vô Tình đạo, mình sẽ không còn sợ nữa, giống như lúc bị kẹt trong xiềng xích của Thương Nguyên bí cảnh.

Có thể nàng đã quên, đêm đó từng có ánh trăng xuất hiện.

Có tiếng gió, có đom đóm bay qua.

Nhưng giờ phút này lại chẳng có gì.

Con mèo của Trương tiểu công tử chết trong bóng tối sơn động, Tô Tô nhớ tới Diệp Tịch Vụ năm trăm năm trước cũng đã chết trong địa lao của

thạch thất.

Tô Tô cắn khoe môi, toàn thân run lấy bầy.

Nàng muốn đi ra ngoài, sư huynh còn đang chờ nàng. Đừng khóc, đừng khóc, chỉ có kẻ yếu đuối mới im lặng thút thít. Nàng nhớ rõ con đường lúc vào, giờ chỉ cần đi lại con đường đó liền có thể trở về.

Thế nhưng cho dù nàng cố gắng thế nào cũng không được, Tô Tô nghĩ, chỉ cần chậm rãi, chậm rãi là được rồi.

Một bàn tay đột nhiên nắm chặt lấy tay nàng.

Đạm Đài Tẫn nói: "Ta mang ngươi ra ngoài."

Hắn ôm lấy Tô Tô, cảm thấy nàng hình như đang nắm chặt lấy cái gì, Đạm Đài Tẫn men theo tay nàng sờ xuống dưới.

Hắn sờ đến một cái vòng lục lạc của mèo bị kẹt dưới mặt đá.

Tô Tô không còn một chút khí lực, nàng im ắng run lấy bầy, không cảm nổi lục lạc, nhưng lại không dám buông tay.

Đạm Đài Tẫn lần đầu tiên nhìn thấy Lê Tô Tô ở trong bóng tối... sao lại thành ra thế này?

Đạm Đài Tẫn cho rằng đã năm trăm năm qua, vốn dĩ đối với Thần nữ khoảng thời gian lịch kiếp ấy chỉ như một giấc mộng. Cuồng si chỉ có một mình hắn, đau khổ chỉ có mỗi mình hắn nếm trải.

Hắn cho rằng nàng yêu Tiêu Lãm, bởi vì Tiêu Lãm chết nên mới muốn báo thù hắn, khiến hắn ngày đêm khó chịu.

Hắn cho rằng một khi Lê Tô Tô trở lại, thoát khỏi thân xác người phạm, đoạn quá khứ kia sẽ không còn lưu lại trong lòng nàng chút nào nữa.

Diệp Tịch Vụ từng lạnh giọng nói với Diệp Băng Thường, thế gian có phù du chết lúc hoàng hôn, sinh mệnh cũng sạch sẽ hơn người. Hắn đã từng chỉ là một kẻ ti tiện, là một phạm nhân nam tử thân phận không rõ ràng, còn nàng lại là một người sinh ra vốn cao quý mang nhiều phước lành.

Hắn cho rằng bản thân mình trong ký ức của Tô Tô chỉ là một con phù du không đáng chú ý như nàng nói, vừa dơ bẩn lại đê tiện, vĩnh viễn không đáng để nàng nhớ tới.

Cho đến khi Đạm Đài Tẫn trông thấy Tô Tô trong sơn động, hắn mới biết được hắn đã để lại cho nàng một đoạn ký ức thống khổ trong bóng tối vô tận.

Năm đó nàng rõ ràng đến cầu khẩn hắn đổi lấy Vĩnh Sinh hoa, thế nhưng hắn lại đem hi vọng cuối cùng của nàng, tiện tay ném cho người khác.

Đạm Đài Tẫn run giọng nói: "Ra ngoài, chúng ta ra ngoài liền sẽ ổn thôi!"

Thiếu nữ trong ngực vô thanh vô tức, an tĩnh đến không tưởng nổi, Đạm Đài Tẫn lại tình nguyện để nàng đánh hắn mắng hắn, đem tất cả nỗi hận trút lên người hắn.

Đạm Đài Tẫn dùng đốt niệm vòng đốt lấy phía dưới của tảng đá, lấy được lục lạc ra, bỏ vào lòng bàn tay Tô Tô.

Hắn luống cuống tay chân, lục lọi trong túi càn khôn. Từ túi càn khôn một viên đan dược rơi ra, một viên ma tinh rơi ra, hắn không hề để ý tới, bàn tay run run, cuối cùng cũng tìm được một viên Dạ Minh châu lớn chừng một bàn tay.

Dạ Minh châu vừa lấy ra, cả sơn động rốt cuộc cũng có ánh sáng, Đạm Đài Tẫn vành mắt đỏ hoe, lấy nó bỏ vào trong lòng bàn tay Tô Tô: "Đừng

sợ, đừng sợ, bây giờ đã có ánh sáng rồi."

Ta sẽ không bao giờ đưa nàng vào trong bóng tối nữa.

Đạm Đài Tần ôm lấy nàng, không dám dừng bước lại, một mạch chạy về phía cửa sơn động.

Lục lạc trong tay rung lên vang khắp sơn động, Tô Tô nắm chặt Dạ Minh châu, ngược mắt liền trông thấy thần sắc mơ hồ của thiếu niên.

Hắn tựa hồ trông rất sợ hãi, so với nỗi sợ ở trong bóng tối của nàng còn lớn hơn.

Nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên ở cửa hang, hắn đột nhiên dừng chân, giọng luống cuống giống như một đứa bé: "Tô Tô, thật xin lỗi, ta không biết lại xảy ra như vậy..."

Tô Tô không có phản ứng gì.

Nàng đã từng thấy trời sinh tà vật được sinh ra, nhìn thấy Đạm Đài Tần cố gắng sống sót đến mức nào, thấy hắn cười, thấy hắn động tâm, ngây thơ và thẳng thắn, còn thấy hắn cố gắng bắt chước từng chút cảm xúc của mọi người.

Một sự trưởng thành vừa buồn cười vừa đáng thương.

Người này, là tất cả ký ức năm trăm năm trước của nàng.

Diệt Hồn châu lệ trên người nàng từng chút một biến thành những cái đinh sắc bén, hắn dần dần đã biết yêu hận.

Thêu chiếc khăn uyên ương cho tân nương, thiếu niên giương lên khoe miệng, còn cả bộ dáng hắn ngăn trở mũi tên bay đầy trời.

Thế nhưng là... tất cả đã qua rồi.

Tấm chân tình không ai biết được, sợ hãi cùng yêu hận đều đã ở tại quá khứ.

Hắn có biết hay không, có còn quan trọng nữa đâu.

"Đạm Đài Tẫn." Tô Tô thấp giọng nói, "Người không cần phải xin lỗi, ta chỉ là... giống như người, vì sống sót mà làm tất cả."

Người hà tất phải cảm thấy thống khổ, khiếp đảm như vậy sao?

Diệt Hồn châu lệ là nhiệm vụ, cùng người ở chung là nhiệm vụ, thậm chí trở về năm trăm năm trước bảo vệ chúng sinh cũng là nhiệm vụ.

Không thể giết hắn là do năng lực nàng không đủ, rơi vào kết cục như vậy, là nàng không đủ lòng dạ ác độc, gieo gió gặt bão.

Thật lòng nàng muốn bảo vệ hắn, thế nhưng lại vì nhiệm vụ mà không thể không tổn thương hắn. Cơ mà cũng vì Đạm Đài Tẫn... vì Diệp Băng Thường mà bỏ rơi nàng.

Tô Tô đẩy hắn ra, đem Dạ Minh châu bỏ lại vào tay hắn, không thèm nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, chậm rãi đi ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu vào, nàng trông thấy cảnh sắc bừng bừng sức sống ngoài sơn động. Nàng vào sơn động cũng đã một đêm, nhân gian đang vào mùa hè, trời đã sáng.

Diêu Quang cùng Tàng Hải lo lắng nhìn nàng.

Linh đài Vô Tình đạo âm thầm lưu chuyển, con người thoáng chốc xuất hiện thần quang màu vàng. Vô Tình thần đạo, ngay lúc này đột phá.

Tô Tô nhìn ngón tay của mình, thật sự là... không phá bỏ thì không xây được sao?

Chỉ khi nàng thật sự nhìn thẳng vào những tình cảm đã qua, Vô Tình đạo mới có thể thẳng tiến.

Những nỗi khổ sở, mặt trái của sự sợ hãi bị quét sạch, linh đài sáng rọi.

Tô Tô giơ tay lên, lục lạc trong tay hiện ra, cười: "Ta lấy được rồi."

Diêu Quang nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của nàng, nhẹ nhàng thở phào: "Sự muội không việc gì là tốt rồi."

Nàng ta cùng Tàng Hải đứng ở ngoài mà lòng như lửa đốt, song lại sợ khi tùy tiện đi vào, vĩnh viễn sẽ không có lối thoát.

Nam hài đi tới, muốn cướp lấy lục lạc trong tay Tô Tô.

Tô Tô thu tay lại: "Nào có dễ dàng như vậy, lấy lệnh bài Ma Vực ra."

Trương tiểu công tử nói: "Hắn cũng tiến vào, là các người vi phạm trước."

Khuôn mặt đờ đẫn của nó chỉ vào Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô nói: "Nếu đã vậy thì, lúc đầu còn cảm nhận được một tia tàn hồn trong lục lạc, còn cảm thấy đáng tiếc, bây giờ xem ra, người đã không muốn, vậy thì tia tàn hồn kia bóp nát cũng được."

Tô Tô ném lục lạc lên, chỉ một chém, hồn phách yếu ớt kia nằm trong lòng bàn tay.

Người có ba hồn bảy phách, hồn phách của động vật lại càng yếu kém hơn nhiều.

Con mèo này lại càng đáng thương hơn, hồn phách của nó cơ hồ đã tiêu tán, chỉ còn lại ngần ấy tinh phách màu trắng.

Tô Tô không thèm nhìn Trương tiểu công tử, lòng bàn tay dùng lực, dường như muốn bóp nát sợi tàn hồn này.

Trương tiểu công tử đột nhiên nói: "Ta sẽ trao đổi với người!"

Nói xong câu đó, nó vội vàng lấy ra một viên hạt châu trong suốt từ trong ngực, tròn trắng trong con người biến mất hoàn toàn, chỉ còn một mảnh màu đen, chìm chăm chăm vào hạt châu trong lòng bàn tay.

Hạt châu trong mắt mọi người từ từ biến thành hình dáng lệnh bài dạng đầu lâu.

Một lát sau, nam hài nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, nó trông không khác gì một thường nhân.

"Đây là lệnh bài các người muốn, đem mèo trả lại cho ta."

Tàng Hải nói: "Đây không phải là một hạt ngọc biến thành chứ, có thật là lệnh bài Ma Vực không?"

Trương tiểu công tử không để ý tới hắn, nhìn chăm chăm vào Tô Tô.

Tô Tô ngược lại không sợ nam hài gạt người, nếu nó thật sự dám lừa bọn họ, thì cứ lần nữa bóp nát hồn phách con mèo này, chuyện dễ như trở bàn tay.

Trương tiểu công tử tuy nhìn qua rất quý dị, nhưng cũng không phải ngu ngốc.

Tô Tô nhận lấy lệnh bài từ tay nó, lệnh bài tỏa ra hàn khí, mang theo ma khí hùng hực.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thực sự khó mà tin được một viên ngọc này lại có thể trong nháy mắt hóa thành lệnh bài.

Huyền Nhan châu không hổ là Ma khí đáng sợ, chỉ ở trong thân thể của một phàm nhân mà vẫn có thể có sức mạnh cường đại như vậy. Khó trách trước đó bọn người Tô Tô đã cảm thấy Trương tiểu công tử có điểm gì đó không đúng. Nó vốn dĩ là phàm nhân, chỉ khác là trong người có Ma châu cường đại mà thôi.

Diêu Quang ở ngoài cũng không cảm thấy nhàn rỗi, xích lại gần bên tai Tô Tô nói: "Nửa năm trước, yêu quái ba đầu đã ở trấn Ninh Hạc này bày trận, muốn ăn thịt Trương tiểu công tử. Thế nhưng con mèo của nó ăn trộm Huyền Nhan châu đem cho công tử ăn, yêu quái ba đầu vì thế muốn giết con mèo đó, thế là nó trốn vào trong hang này, cuối cùng không ra ngoài."

Vốn dĩ yêu quái ba đầu tâm tư nhạy bén, thế nhưng pháp lực lại yếu kém, Thân Phệ trận kia đã cơ hồ tiêu hao hết linh lực của gã.

Nào ngờ trời xui đất khiến thế nào lại bị một thằng bé phàm nhân nuốt lấy bảo vật, yêu quái ba đầu có lẽ nghĩ thôi cũng muốn nôn ra máu.

Bởi vậy mỗi khi Trương tiểu công tử nói nó muốn mèo của nó, yêu quái ba đầu còn tưởng thằng bé này lại muốn châm chọc mình.

Trương tiểu công tử siết chặt lục lạc.

Tàng Hải thấy cuối cùng cũng có được lệnh bài, nhẹ nhàng thở ra. Hắn chợt nhớ tới một chuyện, hỏi Trương tiểu công tử: "Tại sao ngươi lại giết người?"

Trương tiểu công tử vẫn không để ý tới hắn, vẫn chìm đắm trong thế giới của mình.

Tàng Hải thở dài, nói chuyện với một đứa trẻ lập dị đúng là phiền phức.

Tô Tô quay đầu liếc nhìn Đạm Đài Tẫn, từ lúc ra khỏi sơn động, hắn từ đầu đến cuối đều trầm mặc, mím chặt môi, nhìn xuống mặt đất.

Có lẽ Đạm Đài Tần biết lý do.

Nhưng chuyện này dù gì cũng không cần bọn họ quản, Trương tiểu công tử giết người đã có quan phủ ở thế gian lo.

"Ta và Diêu Quang sư tử quyết định đi vào Ma Vực, các người thì sao?"
Tô Tô hỏi.

Tàng Hải vội vàng nói: "Chúng ta cũng đi! Sư tôn có khả năng cũng ở Ma Vực."

Dù sao toàn bộ Tiên giới đều không liên lạc được với người, thế nhưng đèn hồn của Triệu Du lại chưa từng tắt, nơi có khả năng nhất chính là Ma Vực.

Bây giờ chỉ còn một vấn đề, đó là Ma châu trong cơ thể của Trương tiểu công tử giờ phải tính sao.

Yêu quái ba đầu còn không có cách, bọn họ cũng không có giải pháp.

Diêu Quang nói: "Đi Ma Vực trước đi."

Nàng ta sợ nếu lại trì hoãn, Công Dã Tịch Vô sẽ lành ít dữ nhiều.

Đám người gật đầu, quyết định rời khỏi trấn Ninh Hạc trước.

*

Đêm đó, Trương tiểu công tử đang ngủ say thì đột nhiên mở mắt ra.

Con người đen nhánh của nó nhìn thiếu niên áo trắng đang ngồi ở cửa sổ trước mắt, là bộ dáng của Đạm Đài Tần.

Trương tiểu công tử cầm lục lạc ngồi dậy: "Người muốn giết ta."

Nó bình tĩnh nói.

Đạm Đài Tần bóp lấy cổ nó: "Đúng."

Người đáng chết.

Trương tiểu công tử cong môi quý dị.

"Đừng giết ta, ta biết người muốn cái gì."

Nuốt Huyền Nhan châu, cả tính cách đều sẽ bị huyền hóa, một khi đã là chủ nhân của Huyền Nhan châu, Trương công tử có thể nhìn thấy nỗi sợ trong lòng Tô Tô, vậy thì sao không thể nhìn ra được mong muốn của Đạm Đài Tần chứ.

Trương tiểu công tử từ phía sau lấy ra một hạt châu oánh nhuận.

"Người sợ có một ngày, nàng ta yêu người khác, hoàn toàn vứt bỏ người chìm trong vũng lầy."

Thanh âm quý dị của nam hài như ngấm tưng, "Nạp đầy sức mạnh cho hạt châu này, người có thể giết người mà nàng ta thích, biến thành bộ dạng của người đó, không một ai có thể nhận ra."

Sao, giao dịch này thế nào?

- -----HẾT CHƯƠNG 98-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99

"Sư đệ, sư đệ?" Tàng Hải đẩy đẩy Đạm Đài Tẫn bên cạnh, "Đệ sao vậy, sao gọi hoài mà không thấy trả lời?"

Đạm Đài Tẫn hoàn hồn, thấp giọng nói: "Không có việc gì."

Tàng Hải nói: "Ta mới đến phòng tìm đệ, thấy đệ không có ở đó. Đệ đã đi đâu?"

"Tâm tình không tốt nên ra ngoài chút."

Tàng Hải không có nghi ngờ gì, từ lúc ra khỏi sơn động, Đạm Đài Tẫn sắc mặt trắng bệch, có vẻ có nhiều tâm sự. Sư đệ ra ngoài đi dạo một chút là chuyện tốt.

Không phải sao, nhìn qua có vẻ bình thường hơn rồi.

"Ban ngày ta đi tìm hiểu, biết được ngày mai trăng tròn, lúc đó bách Yêu dạ hành, cửa Ma Vực mở rộng, đón các vị Yêu chủ Ma chủ trở về, trong tay chúng ta có lệnh bài, ngay ngày mai có thể đi được. Sư đệ hãy điều chỉnh tốt tâm trạng, Ma Vực nguy hiểm trùng trùng, không thể phớt lờ."

Đạm Đài Tẫn nói: "Được, ta biết rồi."

Đạm Đài Tẫn giật lấy hồ lô rượu bên hông Tàng Hải: "Huynh cũng đừng uống rượu, sẽ hỏng việc."

"Ài ài ài!" Tàng Hải đau lòng, "Ta cam đoan sẽ không uống nữa, ta đảm bảo với đệ."

Đạm Đài Tẫn không chú ý tới hăn nữa.

Tàng Hải không ngờ mình cũng bị nhắc nhở một phen, đem hồ lô rượu cất đi, ủ rũ trở về sát vách.

"Không biết lớn nhỏ, không biết lớn nhỏ!"

Tàng Hải vừa đi, Đạm Đài Tần lấy ra từ trong người một viên hạt châu óng ánh.

Dưới ánh trăng, hạt châu tỏa ra ánh sáng màu tím yếu ớt, mê hoặc lòng người.

Từ viên hạt châu óng ánh, Đạm Đài Tần tựa hồ trông thấy gương mặt quý dị đang mỉm cười của Trương tiểu công tử.

Huyền Nhan châu đã cùng Trương tiểu công tử hòa làm một thể, dù ma khí của Huyền Nhan châu không phát tán ra, thế nhưng cũng không phải vật tốt lành gì, Trương Phương Thăng tuy còn nhỏ nhưng cũng đã bước trên con đường Ma tu.

Huyền Nhan châu ẩn tàng trong khí tức của nó, cho dù là Tô Tô hay Tàng Hải cũng đều không nhận ra Trương Phương Thăng sớm đã không còn là phàm thể.

Đạm Đài Tần vốn định âm thầm giết nó.

Thế nhưng là...

Nhìn viên Huyền Nhan châu trong tay đang hấp thu sức mạnh, Đạm Đài Tần cầm thật chặt nó.

Một người sắp cùng đường mạt lộ, làm gì phải để ý giao dịch cùng Ma?

Đúng như Tàng Hải nói, đêm hôm sau là đêm trăng tròn.

Trên trời xuất hiện ánh trăng đỏ thẫm, yêu khí dày đặc.

Trên đường phố gió đêm thổi bay những chiếc lá rụng, phần lớn mọi người đều đóng cửa sổ lại.

Đối với Yêu Ma mà nói, tối này là thời gian tu luyện tốt nhất, ánh trăng đỏ thẫm như chứa một lượng lớn Yêu lực, tu hành một đêm nay thôi cũng như tu hành mấy năm.

Từ khi Hoang Uyên được giải phóng, Yêu Ma hoành hành khắp nhân gian, mỗi khi trăng tròn, phạm nhân cùng Yêu Ma dường như có hai trạng thái khác nhau.

Một thì trốn tránh, một thì tung hoành khắp thiên hạ.

Bốn người Tô Tô cầm theo lệnh bài, đi dưới ánh trăng đỏ thẫm, chờ cửa Ma Vực mở ra.

Diêu Quang lại gần, hỏi Tô Tô: "Tô Tô, mọi người có cảm thấy bọn chúng đều đang nhìn chúng ta không?"

Quả nhiên, toàn bộ Yêu Ma lui tới đều đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Có nữ tử áo đỏ yêu dị, còn có yêu quái đầu trâu thân người, thậm chí còn có một con nhện mặt người, đều như hổ rình mồi nhìn bọn họ.

Nhóm Tô Tô không ngờ rằng dù đã ăn tiên khí đi, theo biện pháp của Tàng Hải, đem tẩm lông của Yêu Hồ giấu ở bên hông, nguy trang thành khí tức của Yêu vật, thế mà vẫn để bọn Yêu vật để mắt tới.

Bọn họ mặc trang phục của chính đạo, trước bọn tiểu Yêu còn thấy chói mắt, huống chi là vào Ma Vực?

Nghĩ đến đây, Tô Tô nói: "Chúng ta nên thay trang phục."

Diêu Quang liên tục gật đầu.

Bọn họ đi vào một nơi hẻo lánh, Tô Tô liên tưởng đến bộ dáng của Ma tu trong đầu, xoay người, y phục màu trắng liền biến thành chiếc váy lụa màu lam, trên trán rũ xuống mấy cái lua tua màu bạc che lại chu sa giữa mày.

Đuôi mắt nàng được họa Yêu văn quyến rũ, sóng mắt lay động, phong tình vô hạn.

"Ta trông có được không?"

Diêu Quang cùng Tàng Hải nhìn mà trợn tròn mắt, Tàng Hải nhìn bàn chân lộ ra trắng như tuyết của nàng, yên lặng nuốt một ngụm nước miếng.

Được, thực sự quá được đi chứ, bộ dạng này còn không phải của bản yêu nghiệt.

Đạm Đài Tẫn ánh mắt hơi tối lại, khước miệng gương lên, khẽ gật đầu.

Tô Tô liếc hẳn một cái.

Sau khi ra khỏi sơn động, Đạm Đài Tẫn lại dường như có vẻ luống cuống, có chỗ cố ý che giấu cảm xúc của mình, người ta nhìn không thấu.

Thấy Yêu Ma nhìn bọn họ dò xét như vậy, mấy người còn lại cũng lập tức đổi trang phục.

Diêu Quang cắn răng, biến một đôi tai hồ ly trên đầu.

Dù gì cũng là Yêu, sợ gì chứ.

Đạm Đài Tẫn nhắm mắt lại rồi lại mở ra, những đường Ma văn giống như nhánh cây từ trán lan đến cằm, vừa yêu dị vừa hoa lệ.

Tô Tô thấy một màn này, trong lòng cảm thấy vài phần kì lạ.

Khi còn bé nàng có gặp qua Ma Thần năm trăm năm sau.

Lúc ấy hẳn ngồi ở vị trí Ma Vực vương, Ma Vực âm lãnh, phía xa có dung nham chảy, không một ngọn cỏ.

Áo choàng màu đen phủ xuống, nàng nhìn thấy trên chiếc cầm tinh xảo của Ma Thần, Ma vẫn như ẩn như hiện.

Tô Tô vội vã dập tắt suy nghĩ này.

Chắc sẽ không đâu, Đạm Đài Tẫn đã có Thần tủy, ắt sẽ rời khỏi Ma đạo.

Hiện giờ tân Yêu Hoàng không phải đã xuất hiện sao, chứng minh chuyện Tiên giới bị diệt vong sẽ không xảy ra lần nữa.

Bọn họ biến đổi trang phục rồi đi ra ngoài, quả nhiên bọn yêu quái nhìn họ cũng ít đi dần.

Không lâu sau, gió lạnh thấu xương thổi tới, cát đá bị thổi lên.

Một tòa đại môn đơn độc xuất hiện, hai bên đại môn có hai tảng bia đen thui dựng bên.

Cửa vào Ma Vực đã xuất hiện!

Bọn người Tô Tô vội vàng núp phía sau cái cây, yên lặng quan sát biến động.

Sợ bị lộ sơ hở, bọn họ quyết định sẽ để các đại Yêu Ma đi vào trước, bọn họ sẽ theo sát phía sau.

Chưa đầy một lát, một cỗ kiệu hoa lệ từ trên không trung bay tới, một bàn tay tinh tế nhợt nhạt vén màn kiệu lên, đi về phía cửa vào Ma Vực.

Kết giới trong suốt trong không trung hiện ra, nữ tử giơ tay, lệnh bài hóa thành một con huyết nha, đậu lên trên bả vai nàng ta, huyết nha bay vào kết giới dẫn đường cho nữ tử, nữ tử đi theo vào.

Ẩn hiện có âm thanh truyền đến.

"Cung nghênh Nam U chủ."

Tàng Hải đề thấp tiếng, nói: "Đó là một Ma tu, ta nghe sư tôn nói, trước kia có nhiều lão yêu quái và cường đại Ma tu bị trấn áp ở Hoang Uyên, Nam U chủ là một trong số đó."

Tô Tô nhẹ giọng lẩm bẩm: "Kỳ lạ..."

"Tô Tô, thế nào?"

"Hoang Uyên bị phong ấn, những đại năng này của Ma tộc bất luận thế nào cũng là chúa tể của một vùng, Yêu Ma tính tình kiêu ngạo, Ma Vực âm u hoang vu, những đại Ma tu đó vì sao không ở yên tại động phủ của mình, ngược lại lại tình nguyện khuất phục trước Yêu Hoàng?"

Tô Tô nói như vậy, Diêu Quang cũng nghĩ không thông, nàng ta suy đoán nói: "Có lẽ thực lực của Yêu Hoàng rất mạnh, khiến cho những đại Yêu cùng Ma tu này quy thuận hẳn?"

Nói như vậy cũng không đúng, nếu như là bị bức ép, yêu quái ba đầu cũng sẽ không phí hết tâm tư đem "đại lễ Ma Anh" tiến vào Ma Vực để lấy lòng Yêu Hoàng.

Tô Tô chợt nhớ tới cái gì, nhìn về phía Đạm Đài Tẫn.

"Nếu như người là Yêu Hoàng, trong trường hợp nào người sẽ mở Ma Vực, triệu tập các Ma Tu từ tám phương?"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đạm Đài Tẫn. Điều Quang nhìn Tô Tô một cách kỳ lạ, tại sao Tô Tô lại hỏi ý một đệ tử vô danh của Tiêu Dao tông về vấn đề này?

Nói đùa chứ, tư duy của Yêu Hoàng có thể giống với tư duy của một tiểu đạo sĩ bình thường sao?

Đạm Đài Tẫn chớp mắt, bắt gặp con mắt hắc bạch phân minh của Tô Tô nhìn mình chăm chăm, hắn nói: "Có lẽ là, Tiên Ma đại chiến cần quân sĩ."

Tô Tô như có điều suy nghĩ, chỉ như vậy thôi sao?

Tàng Hải thúc giục nói: "Mau mau, thừa dịp hiện tại không có ai, chúng ta mau tiến vào Ma Vực."

Đạm Đài Tẫn đi sau lưng bọn họ, hắn ngược nhìn ma khí nghi ngút, cửa vào Ma Vực cao đến vài chục trượng.

Nếu như hắn là Yêu Hoàng? Không, hắn sẽ không là Yêu Hoàng.1

*

Tô Tô xuất ra lệnh bài, học theo hành động của nữ tử, ý đồ để lệnh bài biến thành huyết nha dẫn đường.

Bọn họ khó tránh khỏi có chút khẩn trương, dù sao lệnh bài cũng là lấy từ Trương Phương Thăng, lỡ như nó là đồ dỏm thì coi như gặp nguy.

Cũng may, lệnh bài giật giật, trước mặt bọn họ biến thành một con huyết nha.

Tô Tô nhìn huyết nha, khóe miệng có chút cong lên.

Đạm Đài Tẫn ngược lại không ngạc nhiên chút nào.

Huyết nha trước mặt dị dạng vô cùng, một bên cánh lớn, một bên cánh nhỏ.

Nó bay xiêu xiêu vẹo vẹo trên không trung, không nhanh nhẹn bằng những huyết nha khác, cũng không có chút sát khí sắc bén nào.

Tàng Hải khẽ nguyên rủa nói: "Tên tiểu tử họ Trương chơi chúng ta."

Xấu xí thì xấu xí, huyết nha bay vọt vào trong Ma Vực, một cánh cửa vô hình như mở ra trước mặt bọn họ.

Đập vào mắt là một mảnh đất hoang vu, nếu như Hoang Uyên giống như một bãi tha ma rộng lớn, thì Ma Vực là một bãi hoang vu bị bỏ lại.

Không rõ phương hướng, khắp nơi đều giống nhau, không biết nên đi hướng nào.

Mùi tanh tỏa khắp không trung, con huyết nha thấp kém bay ở phía trước dẫn đường cho bọn họ.

Diêu Quang nhìn hai bên một chút, nó: "Quả nhiên không có chút sự sống nào."

Nghe đồn bên trong Ma Vực không có lấy một ngọn cỏ, vạn vật không sống được.

Càng đến gần trung tâm Ma Vực, không khí càng nóng bức, Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm dung nham đang cuộn cuộn trong Ma Vực nồng đậm mùi máu tanh ngay chớp mũi, hãn không thể không nhíu mày.

Dưới lồng ngực, trái tim bị đỉnh Diệt Hồn làm tổn thương cuồng loạn nhảy lên, một cảm giác cảm mến đáng sợ khiến hãn khó chịu dừng bước lại.

Đối với nguy cơ, hãn từ trước đến nay rất nhạy cảm.

Ma Vực sẽ xảy ra một chút chuyện không tốt lắm, hẳn cảm giác mọi thứ đang bảo hấn mau chóng rời khỏi nơi này.

Thế nhưng nâng mắt lên, Tô Tô cùng bọn Tàng Hải vẫn đi theo huyết nha tiến về phía trước.

Hấn nắm chặt tay, đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, đi theo.

*

Ngọn lửa mập mờ, thanh âm đom đớp vang vọng.

Ánh lửa yếu ớt chiếu vào người nữ tử váy đỏ đang nằm sấp bên cạnh vương tọa.

Phía dưới có vô số Ma tu tụ tập lại, nàng ta lại chẳng hề quay đầu lấy một chút.

Nàng ta quyến luyến vuốt ve vương tọa lạnh lẽo giống như vuốt ve thân thể người yêu.

Tóc của nữ tử như thác nước, lúc nàng nằm sấp xuống, sợi tóc uốn lượn trên mặt đất.

Nàng ta không mang giày, lộ ra đôi chân như ngọc, trên chân đeo hai cái vòng bạc.

Tàng Hải ở trong lòng cảm thán: Ngoan ngoan nha, nhìn bóng lưng là biết lại là một đại mỹ nhân.

Thế nhưng chưa đầy một lát, nhiệt độ trong Ma điện ngày càng cao, giống như đem người ném vào trong lò lửa, hấn lau lau mồ hôi trán, tâm tư trong nháy mắt liền biến mất.

Bọn người Tô Tô trốn đằng sau cột đá, trong Ma điện tụ tập rất nhiều Ma tu, sự tồn tại của bọn họ không tiện.

Có tiếng bước chân vang lên, các Yêu Ma trong điện quay đầu lại, vội vàng nhường đường.

Thấy rõ người đang đi tới, Tô Tô nhú mày lại.

Làm nam tử áo tím hôm đó cùng bọn họ đánh nhau, là Ma tu Hợp Thế kỳ kia.

Ma tu áo tím xuất hiện, có người thấp giọng bàn: "Là Kinh Diệt!"

"Kinh Diệt quả nhiên vẫn còn sống."

Nam tử gọi là Kinh Diệt chậm rãi đến bên người nữ tử áo đỏ, cao giọng gọi: "Tự Anh!"

Nghe thấy thanh âm của hắn, nữ tử chậm rãi quay đầu.

Tròng mắt của nàng ta màu xanh lá, trông có vẻ độc ác. Trông thấy Kinh Diệt, nàng ta che miệng cười: "Người lại bị thương kìa, ai lại có thể làm tổn thương Kinh Diệt đại nhân nhỉ?"

Khi thấy rõ bộ dạng của nữ tử, Tô Tô run lên.

Diêu Quang hỏi: "Thế nào?"

"Trên thế gian chỉ có một người có tròng mắt màu xám xanh."

"Ai?" Diêu Quang ngăn người, nàng ta không có Thượng Cổ kỳ vật như Câu Ngọc nên không biết những thứ này.

"Hạn Bạt." Tô Tô trầm giọng nói.

Hạ Bạt là Thượng Cổ Yêu Ma, Thượng Cổ Ma Thần đều chết hết, thế mà Thượng Cổ Hạ Bạt lại còn sống đến ngày nay. Khó trách toàn bộ Thái Hư sơn đều bị diệt môn nhanh gọn như vậy.

Áo đỏ... năm đó nữ tử Tả Hộ pháp tu vi cực cao, giết người vô tình đó lại là Thượng Cổ Hạ Bạt, là thủ hạ trung thành nhất của Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô đột nhiên nhìn về phía Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn trên mặt Ma văn yêu dị, không chớp mắt nhìn chăm chăm vương tọa ở Ma Vực.+

- -----HẾT CHƯƠNG 99-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100

Hạ Bạt Tự Anh dường như có cảm giác, nhìn về phía đám người Tô Tô.

Tất cả mọi người đều vô cùng run sợ, đến Ma Vực đầy nguy hiểm, vạn lần không ngờ rằng lại nhìn thấy Thượng Cổ Yêu Ma ngay tại chỗ này.

Nếu như đối đầu với nàng ta, ai cũng không còn đường sống.

Có lẽ không phát hiện điểm bất thường, Tự Anh lại dời ánh mắt đi.

Trong điện, không biết có ai nói: "Yêu Hoàng đại nhân, ngài nói có tin tức của Ma Thần, có phải là sự thật hay không?"

Ma Thần, nhân vật Thượng Cổ làm phong vân biến sắc, nếu như nói sự tồn tại của Tự Anh có thể đảo loạn lục giới, thì Ma Thần của bọn chúng khi xuất thế còn có thể phá hủy lục giới, gặp Phật giết Phật!

Chỉ có trời sinh Tà cốt mới có thể khiến tất cả các Yêu Ma thần phục.

Nghe được hai chữ Ma Thần, tất cả Yêu Ma đều sôi nổi lên.

Trong điện xì xào bàn tán, Tàng Hải lau mồ hôi cũng không dám lau mạnh, hăn không ngờ tới Ma Vực lại đáng sợ như vậy. Tự Anh thức tỉnh, Tiên giới lại hoàn toàn không biết.

Yêu Hoàng chính xác là Hạ Bạt, không phải là "hăn", mà là "nàng".

Tự Anh tay gác lên vương tọa, giọng điệu lưu luyến cười nói: "Không sai, vạn năm trước Thần Ma đại chiến, Ma Thần bị tiêu diệt, sau đó Yêu Ma hoặc là bị trấn áp tại Hoang Uyên, hoặc là ở Ma Vực tham sống sợ chết. Ta đã hóa thành bộ xương khô, ngủ say dưới đáy biển."

Thế nhưng Hạng Bạt đã sớm chết trong đại chiến Thần Ma tại vạn năm về trước, tại sao bây giờ lại lần nữa thức tỉnh?

Có lẽ biết suy nghĩ đó của mọi người, Tự Anh vung tay lên, trong không trung xuất hiện một cảnh tượng.

Đạm Đài Tẫn nhíu mày nhìn sang, trên hàn đàm ở Ma Vực hoang vu không một ngọn cỏ, có một viên Ma ấn màu xanh đang xoay chậm chậm.

Trên viên Ma ấn thấp thoáng có linh hồn Thao Thiết đang lượn vòng.

Có người nhận ra viên Ma ấn màu xanh kia, không tưởng tượng được nói: "Là Tây Tủy ấn!"

Tự Anh cười khanh khách nói: "Ma Thần dù đã tiêu tán nhưng đã giữ lại nó. Nó đứng đầu Thượng Cổ tam đại Ma khí, Tây Tủy ấn, ta lấy mạng bảo vệ nó, cùng nó ở dưới đáy biển trải qua hàng vạn năm, về sau hấp thu đủ ma khí dưới đáy biển, ta đã có thể tỉnh lại."

Cũng nhờ hấp thụ khí tức của Tây Tủy ấn, đột nhiên có một ngày, Tự Anh có lại ý thức của mình.

Nhưng khi Tự Anh tỉnh lại đã là thương hải tang điền (ý nói sự thay đổi vô cùng lớn), Yêu Ma còn không bằng một con chuột dưới cống ngầm. Thượng Cổ Ma Thần quát tháo trời đất sớm đã không còn.

Tự Anh cảm thấy kỳ lạ, thế gian sinh sôi không ngừng. Tiên linh chi khí không dứt, Tà cốt cũng sẽ không biến mất.

Thế nhưng lại không có tân Ma Thần xuất thế, nàng ta trở lại hàn đàm ở Ma Vực cấm địa, đem Tây Tủy ấn trở về, đây chính là con đường sống sót cuối cùng mà bọn chúng đã bảo vệ mấy vạn năm.

Phía dưới hàn đàm, trận pháp Cửu Chuyển Huyền Hồi trận mà Thượng Cổ Ma Thần để lại bắt đầu khởi động, ma khí nồng nặc bắt đầu tràn ngập khắp toàn bộ Ma Vực.

Tự Anh đã giết rất nhiều phạm nhân cùng người Tu Chân, dùng máu của bọn họ hiến tế cho Thao Thiết chi hồn bên trong Tây Tủy ấn.

Người chết càng nhiều, ma khí càng dày đặc.

Kim đan trong cơ thể Tu Chân giả bị Thao Thiết nuốt vào, Cửu Chuyển Huyền Hồi trận biến bọn họ thành từng viên Ma đan.

Ma đan một khi đưa vào trong cơ thể Tu Chân giả, hoặc là Tu Chân giả không chịu được mà chết, hoặc là quên mất quá khứ, trở thành Ma tu.

"Ma Thần bệ hạ hiện không hiện thế, nhưng hiện tại đã có Tây Tủy ấn cùng Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, vậy sao chúng ta không tự mình nâng đỡ chủ thượng? Ta đã giết tất cả bọn người Thái Hư." Tự Anh nói, "Ta cùng Kinh Diệt đã lấy một nửa linh lực, cùng Cửu Chuyển Huyền Hồi trận tương thông, đã luyện thành một viên Ma đan cường đại nhất, chỉ cần tìm tới Tu Chân giả dị bẩm thiên phú kia, đưa Ma đan vào trong cơ thể hắn, về sau Thao Thiết chi hồn cường đại bao nhiêu, vị chủ thượng này cũng sẽ lớn mạnh bấy nhiêu."

Lúc Diêu Quang nghe thấy "thiên phú dị bẩm" tu chân giả, suýt nữa liền xông ra.

Tô Tô liền vội vàng kéo nàng ta lại: "Diêu Quang, đừng xúc động!"

Vành mắt Diêu Quang đỏ hoe: "Người Hạng Bạt nói đến nhất định là Công Dã Tịch Vô."

Sắc mặt của mọi người rất khó coi, đối với Yêu Ma giới mà nói, đây là một cơ hội phục sinh rất tốt. Tây Tủy ấn cùng Huyền Hồi trận, có thể liên

tục không ngừng biến Tiên thành Ma, còn đối với Tiên giới mà nói, đây là một tin tức xấu không còn nghi ngờ gì nữa.

Tô Tô nhớ tới lúc trước nhìn thấy những Tu Chân giả gặp thất bại khi hấp thu Ma đan đưa vào, bọn họ đều tuyệt vọng chết đi một cách đau đớn.

Cho dù có sống sót thì cũng đã mang khí tức Yêu Ma, quên hết tất cả mọi người Tu Chân giả, trở thành Ma tu, sẽ chết nếu hết giá trị.

Nam U chủ giờ phút này mới mở miệng: "Không biết người mà Tự Anh đại nhân nói có phải đệ tử của Cù Huyền Tử, Hành Dương tông Công Dã Tịch Vô?"

Dù gì nhiều năm như vậy cũng chỉ có một Tiên quân trẻ tuổi được ca ngợi là thiên tài, có tu vi tiến triển cực nhanh.

Tự Anh cười không nói, vỗ vỗ lòng bàn tay.

Vốn dĩ phía trên vương tọa không có ai, thế nhưng lại xuất hiện ma khí rất mãnh liệt.

Một nam tử xiêm y màu xanh đen xuất hiện trên vương tọa. Tự Anh cúi người, ghé vào lỗ tai hắt thổi một luồng khí, cười nói: "Chủ thượng, tất cả mọi người đến rồi, mặc ngài sai khiến."

Y phục màu lam của nam tử theo những đường vân Thao Thiết sinh động như thật.

Trong ngữ điệu mê hoặc của Tự Anh, hắt mở chậm rãi mở mắt ra. Mặt mày thanh khiết của trước kia giờ phút này ma khí dày đặc, hắt đau đớn nhúu mày, che lên ngực mình.

"Chủ thượng, còn nhớ rõ ta là ai không?"

Nam tử ngược mặt, trong mắt lạnh lùng không chút cảm xúc, nhìn thấy TỰ ANH, hắn nói: "TỰ ANH."

Trông thấy nam tử, Diêu Quang che miệng, khóc không thành tiếng.

Tô Tô sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, nàng không đành lòng nhìn, đành nhắm lại mắt.

Trước khi đến vốn đã nghĩ tới kết cục bất nhất, thế nhưng khi nhìn thấy đại sư huynh thật sự bị HẠN BẠT cùng KINH DIỆT biến thành Ma tu, nàng khổ sở đến tột đỉnh.

Công Dã Tịch Vô là người có tấm lòng bao dung, trong sáng vô song.

Hắn trong hồi ức của Tô Tô là người vô cùng dịu dàng.

Hắn sẽ ở thế giới đao quang kiếm ảnh, mang nàng đến Hành Dương tông Tiên sơn xem thỏ con vừa mới sinh, dạy nàng ngự kiếm, dùng hạt sương ngọt lúc sáng sớm làm bánh ngọt cho nàng.

Tại sao lại trở thành bộ dạng này!

Nàng gắt gao nắm chặt Trọng Vũ Đàn Không ngay cổ, dây đàn sắc bén của Đàn Không cắt lấy ngón tay nàng, máu tươi chảy ra.

Có một giây nào đó, Tô Tô và Diêu Quang có cùng một suy nghĩ, đó là giết chết bọn chúng.

Bọn chúng tại sao có thể biến Công Dã sư huynh thành bộ dạng này!

Sư huynh thà tình nguyện chết còn hơn là cùng một bọn với đám Yêu Ma, chĩa gươm vào Tiên giới, dùng máu tươi của phạm nhân và Kim đan của Tiên hữu để tăng tu vi của hắn.

Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống.

Một bàn tay ấm áp bên cạnh đặt trên mặt nàng, lau đi nước mắt.

Tô Tô ngược mắt, nhìn thấy Đạm Đài Tần thần sắc băng lãnh.

Ngón tay hơi thô ráp của hắn nhẹ nhàng vuốt ve mí mắt của nàng, so với thương tiếc, trong mắt hắn trông có vẻ lạnh lùng hơn.

Hắn lạnh lùng dò xét nàng, trải qua năm trăm năm, Tô Tô chưa bao giờ thấy sắc mặt đáng sợ như vậy của hắn bao giờ.

Giống như có bão tố nổi lên, giống như biết rõ chân tướng đằng sau lời đùa cợt.

"Vậy là, người vẫn vì hắn sao?" Hắn đột nhiên cong môi lên, giống như nghe thấy một câu chuyện buồn cười, không thể kìm nén được khàn giọng cười lên thành tiếng.

Hắn không để ý đến mọi thứ xung quanh, tiếng được tiếng mất cười, dọa sợ Tàng Hải ở bên cạnh: "Sự đệ..."

Trông thấy "Công Dã Tịch Vô" giống "Tiêu Lãm" như đúc, nếu như Tô Tô cùng Diêu Quang đang cảm thấy vô cùng bi thương thì trong lòng Đạm Đài Tần lại hoàn toàn lạnh lẽo cùng ghen ghét điên cuồng.

Năm trăm năm trước, nàng ái mộ vị Tiêu Lãm điện hạ vô song kia.

Tiêu Lãm chết rồi, nàng liền muốn mình đền mạng, trong vạn quân, bạch y thiếu nữ kéo cung tên, không chút do dự phóng về phía hắn.

Bây giờ, nụ cười và nước mắt của nàng vẫn là dành cho người kia.

Năm trăm năm trước nàng vì Tiêu Lãm nên mới đến bên cạnh kẻ phạm nhân ti tiện kia, năm trăm năm sau nàng lại vì Công Dã Tịch Vô phí hết tâm tư tìm lệnh bài đi Ma Vực.

Hắn vốn dĩ chỉ là một trò cười trong câu chuyện tình yêu của người khác!

Từ lúc còn nhỏ, lúc hắn còn ngây thơ chưa có tư tình, liền cực kỳ ngưỡng mộ Tiêu Lãm. Hắn học cử chỉ và cách ăn nói ôn hòa của người đó, ngay trang thành bộ dạng ôn nhu hiền lành.

Hắn muốn đoạt tất cả mọi thứ của Tiêu Lãm.

Nhưng hắn chưa từng ghen ghét với Tiêu Lãm.

Giờ khắc này, bàn tay lau nước mắt cho nàng của Đạm Đài Tẫn buông xuống, nắm lấy cằm của thiếu nữ trước mắt, ác ý cùng ghen ghét trong lòng ngày càng lớn.

Nhìn thần sắc thương tâm của nàng, hắn một mặt vui vẻ đến mức cười to, một mặt lại yếu ớt muốn rơi lệ.

Nàng không phải thích Công Dã Tịch Vô sao, giờ hắn trở thành Ma tu rồi, nàng có còn thích hắn nữa không?

Trong một lát, ánh mắt hắn trở nên khổ sở. Đừng thích hắn nữa, hãy nhìn về phía ta đi, nhìn ta một lần có được không?2

Tô Tô há to miệng, người bên ngoài không biết, nhưng nàng lại biết rõ mọi chuyện.

Nàng vốn định giải thích, thế nhưng nghĩ nghĩ một hồi, lại trầm mặc xuống.

Nàng lạnh lùng nghĩ, dựa vào cái gì phải giải thích cho hắn? Chưa nói đến việc tu Vô Tình đạo, nàng căn bản về sau sẽ không yêu bất kỳ người nào nữa, cho dù có yêu, thì đối với Đạm Đài Tẫn là thứ quan hệ gì?1

Đợi không được câu trả lời của nàng, ánh mắt đáng thương như mèo con của hắn dần dần lạnh xuống.

Không có nghĩa lý gì, hắn không phân biệt được trong lòng là tuyệt vọng hay lãnh đạm, siết chặt lấy đầu gối.

Tàng Hải giữ chặt Đạm Đài Tần: "Sư đệ, suyt, suyt, đừng nói chuyện!"

Tàng Hải thật sự hoảng, tiểu sư đệ từ trước đến nay nhu thuận lòng người, từ lúc gặp Lê Tiên tử lại như biến thành một người khác.

Đạm Đài Tần thần kinh trở nên vô cùng nhạy cảm, hi vọng vô thường, Tàng Hải đã sớm chú ý tới, chỉ trong một thời gian ngắn, sư đệ trộm nhìn lên Lê tiên tử đến mười sáu lần, thế nhưng mỗi khi Lê Tiên tử ngược mắt, hắn lại lạnh lùng dời mắt đi chỗ khác.

Nhưng dù gì cũng mặc kệ yêu hận, trở về rồi nói có được không, đây là Ma Vực đó, làm sao mà vừa nhìn thấy Công Dã Tịch Vô thì cả ba người đều đổi sắc mặt vậy. Trong lòng Tàng Hải đắng chát, không có cách nói để nói.

Đạm Đài Tần rút tay ra khỏi Tàng Hải, cười nói: "Nhưng mà, Hạng Bạt đã sớm phát hiện ra rồi."

"Cái, cái gì?"

Tàng Hải toan định quay đầu, một tiếng cười duyên vang lên: "Mấy vị chắc hẳn cũng đã nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt vừa rồi, sao không ra mặt đi?"

Tay Tự Anh vừa nhắc, bọn họ thân bất do kỉ đành bay về phía nàng ta.

Các Yêu Ma dồn dập lui xuống, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào mấy người bọn họ.

Kinh Diệt gặp bọn họ, sắc mặt trở nên đen kịt: "Là mấy người các người!"

Hiển nhiên Ma tu đều mang thù, bị Tô Tô cùng Đạm Đài Tần đả thương, đối với Ma tu tu vi Hợp Thể kỳ như gã đung là một sự sỉ nhục lớn.

Tự Anh trông thấy thần sắc của Kinh Diệt, che miệng có chút hả hê, nói: "Là bọn hăn đả thương người sao, Kinh Diệt, người thật là vô dụng."

Lúc ánh mắt của Tự Anh rơi trên mặt Tô Tô, hiện lên một tia kỳ dị.

"Dung mạo của người thật giống... một vị cố nhân của ta." Tiếc là, đều đã là cố nhân từ thuở xa xưa, nàng ta chỉ là cảm thán một câu, đây đúng là bộ dáng xuất sắc hiếm thấy của lục giới, nhưng đáng tiếc, hôm này đành phải bỏ mạng ở đây.

Lúc đảo mắt qua Đạm Đài Tần, Tự Anh cũng cảm thấy đáng tiếc, một thiếu niên Tu Chân thanh khiết vô cùng, lại có một đôi mắt hơi kiệt ngạo tà lệ lại không có sinh khí, vậy mà phải làm thức ăn cho Tây Tựu ấ.

Tự Anh cười giơ tay lên, nụ cười trên mặt đột nhiên ngưng lại, ngón tay nắm chặt.

Tô Tô cảm giác như có một đôi tay vô hình bóp chặt lấy cổ mình, khiến nàng không thể thở nổi.

Tàng Hải căng thẳng chết đứng, mắt trợn trắng, sớm, sớm biết đã không đến cái nơi quỷ quái này, sư tôn thì không tìm được mà lại tìm thấy một Hạng Bạt loại cấp bậc này, ngày hôm nay coi như viết di chúc ở đây.

Mấy người đến đây không khác biệt lắm, lúc Tự Anh quyết định lấy Kim đan của bọn họ ra, Trọng Vũ cầm liền xuất hiện trong tay Tô Tô.

Tô Tô cố hết sức gảy ra một tiếng đàn, sóng đàn đánh tới, đụng vào Tự Anh, Tự Anh nhanh chóng vung ra một luồng khói đen.

Nàng ta đành phải thả bọn họ ra, đưa tay che mặt cản sóng đàn, lúc trong thấy Trọng Vũ cầm trong tay Tô Tô, hứng thú có nhiều hơn mấy phần cảm giác phần nộ khi bị thương.

"Thú vị thật, lại có loại Tiên khí lợi hại như vậy, có thể tổn thương chân thân của ta."

Đợi một thời gian, tiểu nha đầu này khi lớn lên có thể cùng mình đánh một trận, thế nhưng bọn chúng không thể chờ đợi được.

Không thể đợi đến lúc nàng lớn lên được, hiện tại bóp chết chính là tốt nhất.

Tự Anh động sát tâm, móng tay mọc dài ra, mang theo sát khí vô tận, răng nanh cũng lộ ra ngoài, muốn trực tiếp giết Tô Tô.

Ngón tay Đạm Đài Tẫn khẽ động, Đồ Thần nỏ trong cơ thể ngo ngoe động đậy.

Đúng lúc này, tay Tự Anh bị một thanh kiếm ngăn lại.

Tự Anh kinh ngạc cười nói: "Chủ thượng?"

Công Dã Tịch Vô lúc trước giống như một con rối, chẳng biết lúc nào đã ngăn lại trước mặt bọn người Tô Tô.

Con mắt thanh lãnh không chút tình cảm của hắn nhìn Tự Anh, nói: "Để bọn hắn đi."

Ánh mắt Tự Anh khẽ dao động, cười không nói.

Công Dã Tịch Vô ma khí hùng hực, lặp lại câu nói: "Thả bọn họ đi!"¹

- -----HẾT CHƯƠNG 100-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 101

Chap 101: TRĂM THIÊN KIẾM

Tô Tô kinh ngạc nhìn Công Dã Tịch Vô cản trước mắt mình, sư huynh đã có lại ý thức!

Ký ức của hắn không bị Tự Anh xóa đi.

Trong lòng nàng sinh ra một chút hy vọng.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng quét mắt qua Tiêu Lãm một vòng, sự lạnh lẽo trong mắt hắn Tàng Hải cũng có thể cảm thấy.

Sư đệ thật sự không vui.

Tự Anh cảm thán nói: "Không hổ là chủ thượng ta chọn trúng, ma đan nhập thể, vậy mà còn có thể nhớ rõ cố nhân, phải làm sao đây?"

Nàng ta chậm rãi rút tay lại, móng tay cũng thu về.

"Được thôi, nếu chủ thượng đã nói như vậy thì mấy người các người nên rút nhanh khỏi Ma Vực, nơi này không phải là nơi các người nên đến."

Thế nhưng không một ai nhúc nhích.

Công Dã Tịch Vô quay đầu, thấp mắt nhìn Tô Tô, lạnh lùng gằn giọng từng chữ, nói: "Còn không đi!"

Tô Tô nói: "Sư huynh, huynh đi cùng chúng ta."

Điền Quang cũng nói: "Công Dã sư huynh, chúng ta về Tiên giới đi, chưởng môn sẽ nghĩ biện pháp giúp huynh."

Ma vẫn trên cổ Công Dã Tịch Vô như ẩn như hiện giờ đang lan tràn ra khắp.

Tô Tô nhìn thấy trong mắt hãn có chút dao động, ma đan khiến hãn không không chế nổi sát tâm, trong lòng hãn đang kiềm chế đến cực hạn.

Con mắt trống rỗng của hãn nhìn Tô Tô xuất hiện cảm xúc dao động mãnh liệt và thống khổ.

Tự Anh cười nhẹ nhìn xem, không thềm ngăn cản, phảng phất giống như đang nhìn một trò hay.

"Sư huynh!" Tô Tô muốn đi đến đỡ Công Dã Tịch Vô.

Nào ngờ ánh mắt của Công Dã Tịch Vô đột nhiên chuyển lạnh, bất ngờ xuất thủ đánh về phía Tô Tô.

Tô Tô sửng sò, đối mặt với người sư huynh giống như cha mình, nàng nhận ra bản thân ngay cả việc dùng Trọng Vũ cầm để đánh trả cũng không được.

Đạm Đài Tẫn nhanh chóng kéo nàng ra, nhận lấy một đòn từ bàn tay Công Dã Tịch Vô.

Ma đan trong cơ thể Công Dã Tịch Vô có một nửa sức mạnh của Hạng Bạt, còn có ma khí từ Tây Túy ẩn, Đạm Đài Tẫn tiếp lấy một chương này, máu tươi chảy ra.

Hãn quay đầu trào phúng muốn nói với Tô Tô: "Người chán sống rồi sao!"

Nhưng khi nhìn thấy nàng ngơ ngác khổ sở, Đạm Đài Tẫn làm sao cũng không nói ra những lời cay nghiệt đó được.

Lần đầu tiên hãn ném trái loại tư vị này, yêu hận đan xen khiến hãn không thở nổi.

Hãn rũ mắt, sợ mình nếu như lại tiếp tục nhìn sẽ nhịn không được mà lấy Đồ Thần nỏ ra giết chết Công Dã Tịch Vô.

Công Dã Tịch Vô sau khi tung một kích đó, hãn liền ý thức được mình đã làm cái gì, trong mắt ma khí cuộn cuộn cùng sát phạt chi khí xen lẫn.

Hãn lão đảo lui về sau một bước, ngữ điệu trở về vẻ lạnh lùng.

"Các người muốn hôm nay được chết ở Ma Vực sao?"

Diêu Quang nhìn thấy bộ dạng không khống chế nổi sát ý của hãn, đã sớm chịu không nổi, nàng muốn tiến lên song lại bị Tàng Hải kéo lại.

Tàng Hải thầm nghĩ, vị đại đệ tử Hành Dương tông này đã sớm không nhận ra ai nữa rồi.

Chưa nói, chỉ sợ TỰ ANH chưa động thủ thì bọn họ đã bị Công Dã Tịch Vô giết chết rồi. Thừa dịp Công Dã Tịch Vô trong lúc đang là ma tu vẫn còn lí trí còn đang giúp bọn hãn ngăn cản TỰ ANH, phải tranh thủ thời gian chạy mới đúng.

Tô Tô tỉnh táo lại, biết hôm nay không thể mang sư huynh theo, cũng nói: "Đi."

Bọn họ chạy ra khỏi Ma Vực, TỰ ANH cong môi nhìn lấy bóng lưng của bọn hãn, không đuổi theo.

Trên mặt Kinh Diệt đầy vẻ lo lắng: "TỰ ANH, chúng ta cứ như vậy bỏ qua cho bọn chúng sao?"

TỰ ANH thanh âm mỉa mai, nàng ta nhìn thanh bảo kiếm sắc bén của Công Dã Tịch Vô: "Đương nhiên... là không. Chỉ là chủ thượng tâm còn

chưa hoàn toàn ở lại Ma Giới, thà để ta khổ sở còn hơn là giết cố nhân, để họ trở thành vong hồn dưới lưỡi kiếm."

Nàng ta dẫn Công Dã Tịch Vô đi vào Thất Chuyển Huyền Hồi trận.

Thần khí đã bị hủy, song Ma khí vẫn còn tồn tại.

Thượng cổ Ma Thần có ba loại Ma khí, Tây Tủy ấn, Trảm Thiên kiếm và Đồ Thần nô.

Đồ Thần nô hiện không biết tung tích ở đâu, còn Trảm Thiên kiếm đang bị phong ấn trong Huyền Hồi trận.

Người bình thường không có cách nào thức tỉnh Ma khí, Tự Anh cũng không thể. Không biết tiêu đạo sĩ đã biến thành ma này có thể thức tỉnh Ma khí không nhỉ?

Cho dù không làm chủ nhân của Ma khí, cũng có thể trở thành Ma kiếm Kiếm Hầu cũng được.

Hai con người của Công Dã Tịch Vô vốn dĩ rất sáng, lại vì Tây Tủy ấn mà trở nên đục ngầu.

Tự Anh mê hoặc nói: "Chủ thượng, nếu làm Ma kiếm thức tỉnh, người sẽ đạt được sức mạnh vô thượng."

Công Dã Tịch Vô trong mắt đã tâm hừng hực, hần bước vào bên trong Thất Chuyển Huyền Hồi trận, đưa tay đánh một chưởng vào Ma khí.

Toàn bộ Ma Vực bắt đầu lay động, ma khí bốn phía tản ra.

Phía dưới Huyền Hồi trận, một thứ ánh sáng đỏ như máu xuất hiện, Trảm Thiên kiếm muốn vỡ thế.

Tự Anh hí nửa mắt, gương mặt cười.

Đáng tiếc quá đáng tiếc quá, cần gì một người trời sinh Tà Cốt tồn tại, chỉ cần người như hãn, không cần phí nhiều tâm lực đã có thể thức tỉnh một thanh Ma kiếm rồi.

Trời sinh Tà Cốt, bản thân liền có thể làm chủ nhân, khiến bọn hãn cùng Ma khí thần phục.

Bằng không thì người này chính là sự lựa chọn tốt nhất, là quân chủ của Yêu Ma giới.

*

Mấy người Tô Tô chạy thẳng ra khỏi Ma Vực.

Tô Hải tim đập nhanh ngoái lại về sau nhìn: "Không có đuổi theo chứ?"

Hãn sắp bị hù chết, vốn cho rằng mạng nhỏ không gánh nổi, ai ngờ gió đổi hướng, bọn họ có thể an toàn rời khỏi Ma Vực.

Hãn vừa nghĩ như vậy, Đạm Đài Tần bên cạnh chợt chao đảo rồi một gối khụy xuống.

Hãn dùng Hồn Nguyên kiếm chống đỡ lấy thân thể, miễn cưỡng không đổ xuống.

Tàng Hải vội vàng nói: "Sư đệ, đệ không sao chứ?"

Hãn đưa tay muốn đỡ lấy, thế nhưng Đạm Đài Tần lại hất tay hãn, chống mạnh Hồn Nguyên kiếm, căn răng muốn đứng lên.

"Đi ra, đừng quản ta."

Lê Tô Tô còn ở đó, hãn không thể chỉ vì tiếp một chương của Công Dã Tịch Vô mà liền trở thành bộ dạng yếu đuối này.

Tàng Hải thấy không lay chuyển được sư đệ, đành không động vào hắn nữa.

Đạm Đài Tẫn vất vả đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, suýt nữa ngã xuống lần nữa.

Hai cánh tay mềm mại đỡ lấy hắn.

Khóe miệng hắn chảy ra vết máu, Đạm Đài Tẫn không cần ngược mắt cũng biết là ai, mùi hương hoa quỳnh nhàn nhạt trên người thiếu nữ thoang thoảng ngay đầu mũi.

Từ lúc gặp lại sau năm trăm năm, nàng đã không còn chủ động tới gần hắn nữa, đây là lần đầu tiên.¹

Như một vũng nước đọng, như bị gió xuân thổi qua, một lần nữa sống lại.

Hắn không dám nhếch khóe môi lên, dùng thanh âm lạnh lùng nói: "Không phải đã nói rồi sao, không cần người quan tâm."

Tô Tô không nói gì, chỉ nhìn hắn.

Trên người Đạm Đài Tẫn mùi máu tươi rất nồng, vì mình mà đỡ một chưởng kia của Công Dã Tịch Vô, hắn chắc chắn chịu không nổi.

Hiện tại tu vi của đại sư huynh không thể thấp hơn Hạng Bạt là bao, sinh mệnh của Đạm Đài Tẫn từ trước đến nay rất ương ngạnh, thế mà hắn lúc này đứng còn không vững, nội tạng chỉ sợ đều bị tổn hại cả.

Hắn không muốn Tàng Hải đỡ dậy, dùng một đôi đồng tử lạnh lùng nhìn nàng.

Tự oán tự giận.

Lúc hẳn lần nữa đổ xuống, Tô Tô lúc này mới tâm tình phức tạp đỡ lấy hẳn.

Vậy mà nói không cần mình quan tâm.

Tô Tô nhìn chăm chăm ánh mắt của hẳn, người nói thật hay đùa đấy? Vậy ta thật sự mặc kệ người đó nha.

Nàng định buông hẳn ra, ngón tay thon dài của Đạm Đài Tần gắt gao nắm lấy tay áo lụa của nàng.

Đuôi mắt hẳn nâng lên một chút, có chút tức giận không kiềm chế được, lại tủi thân rũ xuống, mang một bộ dạng u ám.

Rất biết bóp chết ý đồ muốn buông tay của nàng.

Tô Tô: "..."

Nếu như không phải không gian không đúng, thời gian cũng không đúng, vào thời điểm năm trăm năm trước ở Tô Tô chưa hề xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ không kiềm được mà giương lên khóe môi.

Giờ phút này nàng rũ mắt xuống, trong lòng thở dài một tiếng, đỡ Đạm Đài Tần dậy.

Lúc này hẳn tựa hồ biết nàng sẽ nhả tâm buông tay lần nữa, hẳn không rên một tiếng, trầm mặc đi theo bước chân của nàng.

Chỉ là khuôn mặt vẫn trầm mặc, sắc mặt lạnh như băng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Diêu Quang từ lúc biết chuyện Công Dã Tịch Vô đã không thể như bình thường, thần sắc sa sút, con mắt đỏ ngầu.

Tàng Hải nhìn Tô Tô một chút rồi lại quay dang nhìn Đạm Đài Tần.

Mình đây là bị sư đệ chê sao?

Bọn họ vừa rời khỏi Ma Vực ra nhân gian, đã nhìn thấy sau lưng bầu trời đầy mây đen.

"Là chỗ Ma Vực!"

Trọng Vũ Đàn Không như cảm nhận được cái gì, chợt náo động lên.

Đạm Đài Tẫn nhìn lên bầu trời dày đặc hắc khí đằng sau, dường như cảm nhận có một luồng ma khí xấu xa đang lưu chuyển.

Đồ Thần nở trong cơ thể dường như cảm nhận được cái gì, lại bắt đầu ghé vào tai hăn dụ dỗ.

"Người cũng nhìn thấy người trong thâm tâm nàng ta rốt cuộc là ai rồi đó, cho dù là năm trăm năm trước hay năm trăm năm sau, trong lòng đều không có chỗ cho người. Nàng ta hiện tại chỉ đang thương hại người, chỉ cần vết thương của người một khi đã lành khỏi, nàng ta lại sẽ trở về dáng vẻ lúc đầu, thậm chí sẽ không thèm nhìn mặt người nữa."

"Trong lòng người không phải sớm đã có quyết định rồi sao? Nếu không tại sao lại tay không nhận lấy Huyền Nhan châu? Người có thể thức tỉnh Đồ Thần nở, chắc chắn có thể sử dụng cả Trảm Thiên kiếm, có được sức mạnh vô thượng..."

Đôi mắt Đạm Đài Tẫn trở nên hung ác nham hiểm, không chờ nó nói xong, hung hăng áp chế nó.

Ngậm miệng!

Hăn cũng cảm nhận được một loại Ma khí khác hàng thế.

Mí mắt Tàng Hải giật giật: "Ma khí dày đặc quá, làm sao bây giờ?"

Lần này tới, không chỉ không tìm được sư tôn mà cũng không đem được Công Dã Tịch Vô trở về, tin tức tốt nhất chính là biết Hạng Bạt đã thức tỉnh, có thể giúp Tiên giới đề phòng tốt hơn.

Tô Tô nhìn cảnh tượng Trảm Thiên kiếm xuất thế, dần dần nhú mày lại: "Không ổn rồi, đi mau!"

Nàng vừa dứt lời, bên trong Ma Vực đột nhiên bay ra một bóng người.

Trong tay hắn có một thanh kiếm màu đen, có huyết văn đang cuộn trào.

Nếu như trước đó Công Dã Tịch Vô còn có mấy phần khí chất thanh nhã, thì hiện tại hoàn toàn đã nhập ma.

Ma văn không còn ẩn hiện nữa, ngược lại đã nổi lên thành những đường vân trên gáy hắn.

Đôi người trước kia ôn nhu vui vẻ giờ đã trở nên băng lãnh vô tình.

Diêu Quang thất thanh nói: "Tịch Vô!"

Người tới lơ lửng giữa không trung, lạnh tanh nhìn lấy bọn hắn, ngọc quan trên đầu hắn không chịu nổi sức mạnh hóa thành bột mịn, những sợi tóc rũ xuống. Công Dã Tịch Vô giơ lên Trảm Thiên kiếm trong tay.

Tà áo đỏ tươi của TỰ ANH phấp phới, nàng ta từ Ma Vực đi ra, mê say nhìn hết thấy trước mắt.

Tô Tô lòng trùng xuống, TỰ ANH vốn hoàn toàn không có khả năng cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ, vốn dĩ Hạng Bạt muốn để chính tay Công Dã Tịch Vô giết bọn họ, để hắn tiếp tục đi trên con đường ma tu, không thể quay đầu.

Trảm Thiên kiếm nâng lên, trên không trung mây đen quay cuồng, chẳng khác nào lôi kiếp.

Diêu Quang sắc mặt xám xịt, đờ đẫn nhìn người trên không tủng kia.

Hắn không nên làm ma, nếu như hắn giết người vô tội, một ngày tỉnh lại sẽ khổ sở đến cỡ nào?

Nàng ta cắn răng, trên tay kết xuất pháp ấn, hóa thành một vệt sáng, bay đến bên Công Dã Tịch Vô.

Tô Tô lập tức hiểu rõ ý đồ của Diêu Quang, nàng ta muốn lấy thân tế Ma kiếm, đổi lấy một chút thanh tỉnh cho Công Dã Tịch Vô.

"Diêu Quang, không được!"

Mắt thấy Diêu Quang sắp chạm vào Trảm Thiên kiếm, vô số sợi tơ màu vàng như mưa trút trời chạt luồng sáng kia.

Đạm Đài Tẫn thu lại đốt niệm vòng, kéo Diêu Quang lại.

Mắt hắn thực đáng sợ, lạnh lùng nói: "Ngu ngốc."

Thanh tỉnh một chút thì sao, không phải vẫn sẽ tiếp tục giết người sao?

Đạm Đài Tẫn nhìn Tô Tô bên cạnh.

Nếu có một ngày hắn biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như Công Dã Tịch Vô kia, nàng cũng sẽ giống như hôm này, trong mắt trừ khổ sở, cũng không có chút chán ghét nào chứ?

Không, nàng sẽ không.

Đạm Đài Tẫn nhắm lại mắt, trong chớp mắt Trảm Thiên kiếm rơi xuống, tỏa ra áp lực to lớn cơ hồ khiến tất cả mọi người không thể động đậy.

Ngay lúc Trọng Vũ tính toán để bọn người Tô Tô rời đi, một thanh cung nổ màu đen xuất hiện nghênh chiến với Trảm Thiên kiếm.

Trong chốc lát, thời gian giống như dừng lại, tựa như bị xé toạc một đường.

Tự Anh nhìn Đồ Thần nỏ trong tay thiếu niên.

Tại sao một Tu Chân giả có thể sử dụng Đồ Thần nỏ cơ chứ! Nhìn thấy trên thân Đạm Đài Tẫn ma khí bủa vây, Tự Anh cảm thấy khó tin, chẳng lẽ hẳn là!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102

Trảm Thiên kiếm mang theo huyết sắc, bổ lên Đồ Thần nỏ toàn thân đen tuyền.

Trong phút chốc, ma khí như nước biển quay cuồng, đánh về phía đám người bọn họ. Mặt đất như tấm gương bị đập vỡ, xuất hiện vô số vết nứt.

Cây cỏ chung quanh đều hóa thành tro bụi bay đi.

Trên bầu trời sấm sét đùng đùng, Tự Anh không thể không lui lại một bước, kinh hãi nhìn.

Trảm Thiên kiếm đang đối đầu với Đồ Thần nỏ!

Trọng Vũ vội vang phát ra tiếng đàn thánh thót bảo vệ bọn người Tô Tô.

Tô Tô buông thông cánh tay, nhìn về phía không trung.

Công Dĩ Tịch Vô toàn thân tỏa ra ma khí đáng sợ vừa mới đây, vậy mà trong một khắc dùng Trảm Thiên kiếm bổ lấy Đồ Thần nỏ, lại bị hất văng ra mấy trượng, phun một ngụm máu tươi.

Công Dĩ Tịch Vô từ trên không trung rơi xuống.

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nhắm Đồ Thần nỏ về phía hắn.

"Người mà cũng xứng dùng Trảm Thiên kiếm?"

Công Dĩ Tịch Vô ngẩng đầu, Đạm Đài Tẫn toàn thân ma khí, chẳng biết từ lúc nào, Đồ Thần nỏ đã nằm trong cánh tay phải của hắn.

Sau hắn là một vùng trời như bị nghiền nát.

Bạch y thiếu niên vốn khí chất thanh tao giờ phút này lại tà lệ vô cùng.

Đồ Thần nỏ vốn không có mũi tên, thế nhưng khi Đạm Đài Tẫn giương nỏ lên, trong chớp mắt ba mũi tên mang theo sát khí đáng sợ bay ra khỏi Đồ Thần nỏ.

Mũi tên lượn vòng, trên không trung biến thành trăm đạo mũi tên.

Giống như nanh vuốt quỷ mị, mang theo sát ý dày đặc hướng về phía Công Dã Tịch Vô.

Sao lại thế... Đồng tử băng lãnh của Công Dã Tịch Vô dao động, hẳn đã là ma tu, bản năng chỉ còn lại sự hiếu chiến và giết chóc.

Không, hẳn không thể thua!

Trong cơ thể hẳn có một nửa sức mạnh của Hạng Bạt và Kinh Diệt, Trảm Thiên kiếm nhờ hẳn mà xuất thế, làm sao hẳn có thể bại dưới tay người này?

Cổ tay Công Dã Tịch Vô xoay một cái, Trảm Thiên kiếm phát ra kiếm khí làm tiêu tán hết thủy mũi tên của Đồ Thần nỏ.

Hắn thân nhập quỷ mị, dấy lên chiến ý: "Yêu ma tám phương, nghe hiệu lệnh của ta!"

Dưới Trảm Thiên kiếm, vô số bóng dáng của yêu quái trong bóng đêm lộ nguyên hình.

Bạch y thiếu niên trên không trung nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt đen láy của Đạm Đài Tẫn ần ần sắc đỏ.

Hắn giang hai tay, Đồ Thần nỏ lơ lửng giữa không trung.

Hắn cuồng vọng cười phá lên: "Yêu Ma tám phương sao?"

Tiêu Dao tông bạch y của Đạm Đài Tẫn nhiễm ma khí bay phần phật, nhìn thấy vô số bóng dáng từ trong bóng tối bước ra, hấn hưng phấn liếm liếm môi.

"Đúng là một lũ không sợ chết."

Đồ Thần nỏ điên cuồng rung lên, mũi tên màu đen giống như những luồng sáng đang chờ được phát động.

Những luồng sáng rơi xuống như sao trên trời, đâm vào cơ thể của yêu quái.

Bàn tay Đạm Đài Tẫn mở ra, Đồ Thần nỏ lượn lờ trước người hắn, những cái bóng đó hóa thành từng tia ma khí xuyên qua Đồ Thần nỏ, lao về phía lòng bàn tay hắn.

Ánh mắt Tự Anh lóe lên một tia sợ hãi cùng hứng thú.

"Quả nhiên... có thể hấp thụ được sức mạnh của Trảm Thiên kiếm!"

Trọng Vũ ghé vào tai Tô Tô nói: "Không ổn, không ổn rồi, Đạm Đài Tẫn muốn đoạt Trảm Thiên kiếm!"

Trảm Thiên kiếm ban đầu nhận Công Dã Tịch Vô làm chủ, có thể triệu hồi yêu ma khắp thiên hạ. Thế nhưng hiện giờ sức mạnh của Trảm Thiên kiếm đã bị Đạm Đài Tẫn đảo ngược, toàn bộ đã bị Đồ Thần nỏ hút vào.

Những tia ma khí tiến vào trong thân thể hắn, toàn bộ hóa thành sức mạnh, không bao lâu nữa Trảm Thiên kiếm sẽ thần phục hắn, thoát khỏi sự khống chế của Công Dã Tịch Vô, mặc cho Đạm Đài Tẫn sử dụng.

Thần Ma đại chiến vạn năm trước, mặc dù Trọng Vũ không tham gia nhưng nó có nghe kể qua.

"Tô Tô, chúng ta phải ngăn cản hãn, nếu hãn chiếm được Trảm Thiên kiếm, hãn sẽ trở thành chủ nhân của cả hai Ma khí, đến lúc đó sẽ không còn chế được sát ý, hoàn toàn biến thành ma tu."

Tô Tô dĩ nhiên cũng biết hậu quả sẽ thế nào.

Ma khí tuyệt đối không thể rơi vào tay Đạm Đài Tẫn, không một ai rõ điều này hơn nàng, hãn vốn là chủ nhân của bọn chúng.

Hai người bọn họ đánh nhau khắp một vùng trời.

Màu xanh đen xen lẫn với màu trắng, ở phía dưới bị ma khí ảnh hưởng, ai ai cũng muốn giết lấy đối phương.

Đạm Đài Tẫn trực tiếp lấy nỏ làm vũ khí đối đầu với Trảm Thiên kiếm của Công Dã Tịch Vô.

Công Dã Tịch Vô kêu lên một tiếng đau đớn, bị hãn ép tới mức quỳ nửa gối trên mặt đất.

Mặt đất ma khí tứ tung, hình như còn có thanh âm của quỷ khóc.

Đạm Đài Tẫn một lần nữa nắm chặt Đồ Thần nỏ, Đồ Thần nỏ đã hút đủ ma khí, thấp thoáng hóa thành thân hình của hung thú Đào Ngộ (một trong tứ đại hung thú thời Thượng Cổ, gồm: Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngộ và Thao Thiết).

Hai con người của hãn dần dần hóa thành màu đỏ.

Trong đầu hãn một thanh âm cứ lặp đi lặp lại, giết hãn, phải, giết hãn đi!

Đồ Thần nỏ ngưng ra một mũi tên sắc bén, mang theo tiếng gào khạc khặc, nhắm thẳng vào Công Dã Tịch Vô.

Diêu Quang ghen ngào hô to: "Không được!"

Trong chớp mắt, ngay lúc Đạm Đài Tẫn định động thủ, một thanh băng lam đàn cản lại mũi tên, Đạm Đài Tẫn mím môi, lạnh lùng nhìn người vừa đến.

Tô Tô giang hai cánh tay: "Người không được làm như vậy!"

"Tránh ra!" Đôi mắt hằn đỏ rực, "Nếu không, ta cũng sẽ giết chết người!"

Trọng Vũ rơi vào tay Tô Tô, nàng không may may lui lại, lại còn muốn đánh với hắn một trận.

Đồ Thần nỏ kêu gào trong tay Đạm Đài Tẫn.

Bầu không khí căng cứng, hết sức căng thẳng.

Tiếng đàn trong vất tán hết ma khí chung quanh, ở giữa đám hắc khí, Tô Tô nhìn thấy thiếu niên trước mắt rõ ràng đang bị thương, thế nhưng lại ráng chống cự lạnh lùng nhìn nàng.

Đạm Đài Tẫn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, dường như không biết Đồ Thần nỏ đang ở trong tay mà nắm chặt: "Vì sao, sao người lại có thể đối xử với ta như thế!" Ta muốn bảo vệ người mà!

Đồ Thần nỏ cảm nhận được tâm tình của hắn, sát khí bốc lên.

"Ta muốn giết hết các người." Đôi mắt Đạm Đài Tẫn đỏ như máu, nhìn chăm chăm vào Tô Tô mà không biết rằng dòng máu đang chảy ra là nước mắt, "Giết hết các người!".

Chi hình Đào Ngộ trên Đồ Thần nỏ gào thét, mũi tên bắn ra.

Tô Tô cắn răng, vẫn như cũ không chịu lui bước.

Trời sinh Tà Cốt, quả nhiên vẫn phải đi tới bước này sao, tay nàng đặt lên trên Trọng Vũ cầm, linh khí màu trắng tinh hội tụ trên đầu ngón tay nàng, nàng gảy một tiếng đàn, linh khí như mưa trút từ Trọng Vũ đánh về phía Đạm Đài Tẫn.

Ma tiễn cùng linh khí xen lẫn trên không trung.

Thời gian như trôi chậm lại, chậm đến mức như dừng lại.

Tô Tô đã chuẩn bị tốt trường hợp bị phản phệ, nào ngờ linh khí hóa thành những chiếc lông, đâm thẳng vào ngực Đạm Đài Tẫn.

Còn mũi tên bắn về phía nàng đó, lúc cách bả vai nàng chỉ còn một chút lại bị một người nắm chặt.

Nàng ngược mắt, trông thấy một đôi mắt yếu ớt màu đỏ gần trong gang tấc.

Ánh mắt nàng chậm rãi dời xuống, trông thấy bàn tay tái nhợt của Đạm Đài Tẫn đang nắm chặt lấy ma tiễn hắt bắn ra.

"Ta thua." Hắt giống như đang khóc, lại giống như đang cười.

Gió ngừng, ma tiễn màu đen bị hắt bóp nát thành tro bụi, bóp nát trên không trung.

Tô Tô trông thấy ánh mắt của hắt, trái tim giống như bị một bàn tay bóp nghẹt. Ngón tay nàng đặt trên Trọng Vũ cầm phát run, nói không thành tiếng.

Vì sao... lại không tránh đi?

Tự Anh trông thấy một màn này, ánh mắt lay động, Công Dã Tịch Vô nằm trên đất thần sắc lạnh lùng, đột nhiên giơ lên Trảm Thiên kiếm rơi trên mặt đất.

"Tô Tô cẩn thận!" Diêu Quang hô to.

Trọng Vũ thoát khỏi tay Tô Tô, đối đầu với Trảm Thiên kiếm phía sau.

Thế nhưng Thần khí không có chủ nhân sử dụng thì làm sao có thể so sánh với Ma khí được một người có tu vi cường đại sử dụng cơ chứ.

Trọng Vũ "đình" một tiếng, bị hất ra.

Ánh sáng băng lam trở nên ảm đạm, trở về người Tô Tô.

Khoảnh khắc Trảm Thiên kiếm sắp đâm vào cơ thể Tô Tô.

Diêu Quang nhắm tịt mắt, không dám nhìn nữa, trên bầu trời lơ mờ, một ánh sáng mãnh liệt hiện lên.

Lúc nàng ta buông tay xuống, trước mắt trống không, chỉ còn lại một mảnh đất hoang vu nứt nẻ, Đạm Đài Tẫn không có ở đây, Tô Tô cũng vậy, bầu không khí đượm mùi máu tanh nồng nặc.

Diêu Quang lẩm bẩm nói: "Không thấy đâu nữa rồi."

Vầng trăng đỏ máu trên trời biến mất.

Đối với yêu ma mà nói, Nguyệt Dạ đã kết thúc.

Tự Anh đuổi theo được mấy bước thì chợt nhớ đến cái gì, nhìn về phía không trung có một nơi Tiên khí trắng xóa, trên mặt lộ ra thần sắc vi diệu, nàng ta đỡ Công Dã Tịch Vô bị trọng thương dậy.

"Đi!"

Ở chân trời bạch khí hóa thành một tia sáng bay đến bên cạnh Diêu Quang. Thấy rõ người tới là ai, Diêu Quang suýt nữa rơi lệ.

"Chưởng môn! Sư tôn!"

Phía sau Cù Huyền Tử là các trưởng lão của Hành Dương Tông, y buồn lo nhìn mặt đất như mạng nhện, chăm chú nhíu mày.

*

Trong không gian chật hẹp, bạch y của Đạm Đài Tẫn thấm đẫm máu tươi.

Đồ Thần nỏ thấy thiếu nữ yếu ớt đang ngất đi cùng hắn, thừa dịp hắn còn chưa tỉnh lại, định ném thử cảm giác giết chết Tô Tô.

Song khi nó vừa tới gần nàng, một luồng sức mạnh hất văng nó ra.

Thiếu niên ôm chặt lấy nửa tử trong ngực, vạt áo của bọn họ quấn lấy nhau.

Đồ Thần nỏ bị Vô Tình Thần đạo trên người Tô Tô hất ra, rít lên đau đớn.

Đạm Đài Tẫn bị thương rất nghiêm trọng.

Uy lực của Trảm Thiên kiếm đã bị hắn hấp thụ phần lớn, nếu đổi lấy là một người khác thì sớm đã mất mạng.

Đồ Thần nỏ không có chủ nhân khống chế, chậm rãi lượn vòng, ma khí không ngừng lao về phía Đạm Đài Tẫn chữa trị cho vết thương của hắn. Trên người hắn, ma khí càng thêm dày đặc.

Đồ Thần nỏ lúc trước còn chưa được cường đại như vậy, vậy nên phải hấp thụ yêu ma chi khí từ tám phương.

Thế nhưng cứ hấp thụ rồi lại hấp thụ như vậy, song lại không thể chuyên hóa được.

Nhân lúc đang ở trong không gian chật chội thế này, nó phóng thích những yêu ma này, bằng bản năng giết chóc của Ma khí tính giết chết bọn chúng.

Đồ Thần nô vốn là một Ma khí tham lam, không biết đã chờ đợi trong không gian chật chội này được bao lâu, Đạm Đài Tẫn từ từ mở mắt.

Yêu ma tứ phía chạy trốn, đây là một thế giới lạnh lẽo, thế nhưng trong ngực hãn lại rất ấm áp.

Đạm Đài Tẫn chậm chậm thấp mắt, trong con ngươi lạnh lùng của hãn phản ánh khuôn mặt thiếu nữ đẹp đẽ.

Yêu ma cầu xin tha thứ cùng tiếng khóc ồn ào vang bên tai hãn.

Ký ức cuối cùng của hãn là hãn đã mang theo Tô Tô chạy trốn đến nơi không gian chật chội này.

Hãn không đoạt Trảm Thiên kiếm, hãn đánh thắng Công Dã Tịch Vô, và chiến lợi phẩm... là người trong ngực này.

Đạm Đài Tẫn cúi đầu xuống, dùng khuôn mặt lạnh lẽo của mình áp lên gương mặt ấm áp của thiếu nữ.

Nàng thở đều đều, ngủ ngoan trong ngực hãn.

Đã rất lâu rồi không cảm thấy bình yên như vậy.

Tay chân hãn ôm lấy nàng, đôi đồng tử yếu ớt nhìn nàng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đạm Đài Tẫn biết bây giờ không thể trở về được, bởi vì thứ ma khí u ám này sẽ bám lấy hãn. Như vậy Tiên giới sao có thể tha thứ cho hãn chứ?

Màu đỏ trong mắt hần dần dần biến mất, thời điểm này hần giống như một con chuột dưới cống ngầm, trốn tránh ở một nơi âm u dơ bẩn, ánh sáng duy nhất đang được hần chăm chú ôm trong lòng ngực.

Tô Tô cũng đang gánh chịu một phần sức mạnh của Trảm Thiên kiếm nên chưa tỉnh lại, mỗi lần thấy nàng muốn tỉnh lại, ngón tay Đạm Đài Tần lại điểm vào mi tâm của nàng, nàng lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Hần thần thờ ôm chặt lấy nàng.

Đừng đi, ta chỉ... còn lại mình nàng.1

Bên tai không ngừng có âm thanh cầu xin tha thứ, những yêu ma dần bị Đồ Thần nỏ ăn lấy sạch sẽ.

"Ma Tôn, tha cho ta."

"Ma Tôn, xin người..."

Đạm Đài Tần vờ như không thấy không nghe, hần không phải Ma Tôn của bọn chúng, chúng nhận nhầm người rồi.

Trong ngực một hạt châu bay ra, chiếu sáng cả một vùng âm u nhỏ bé. Đạm Đài Tần nhíu mày, định phá hủy nó thì một thành âm dứt quãng phát ra: "Huyền Nhan châu... Đạm Đài Tần, người thả ta ra, ta có thể giúp người tạo một giấc mộng."

Tròng mắt Đạm Đài Tần giật giật, nhìn về phía yêu ma đang hoảng sợ lẩn trốn ở một nơi hẻo lánh.

Không quen biết.

"Là ta, ta là Yểm Ma!" Yểm Ma tránh né Đồ Thần nỏ, sợ hãi nói, "Là Yểm Ma năm trăm năm trước bị người lấy nội đan đây."

Yểm Ma ngữ điệu vội vàng: "Hãy tha cho ta, đưa ta Huyền Nhan châu, ta sẽ giúp người tạo ra một giấc mộng đẹp, giúp các người ở bên nhau!"

Đôi mắt hãn lạnh lẽo không có lấy một tia sáng.

"Cầu xin người, xin người..."

Đạm Đài Tần rúc mặt vào cổ Tô Tô, sau đó lại bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng, tiếng được tiếng mất: "Không có khả năng."

Hắn đã cùng đường rồi, nàng lại dựa vào cái gì mà xem thường hắn như vậy chứ.

- -----HẾT CHAP 102-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103

Yếem Ma thấy sắc mặt hần không đổi, lòng chắc măm mình sẽ trở thành thức ăn của Đồ Thần nỏ. Yếem Ma đang cảm thấy tuyệt vọng thì hạt châu bay đến trước mặt nó.

Yếem Ma vui mừng: "Đa tạ Ma..."

Trông thấy ánh mắt đờ đẫn của thiếu niên, Yếem Ma liền sửa lại lời nói: "Ta sẽ giúp các người tạo mộng."

Nội đan của nó bị Đạm Đài Tẫn lấy mất, vậy nên năm trăm năm qua chỉ dám cụp đuôi làm một con ma u ám, ngay cả năng lực tạo mộng cũng không còn. Nhưng bây giờ đã có sức mạnh của Huyền Nhan châu, nó có thể dẫn thần trí của bọn hần vào trong Huyền Nhan châu, cho bọn hần một giấc mộng đẹp, bảo toàn cái mạng nhỏ của nó.

"Tiến vào giấc mơ của ta, người và nàng ấy đều là người trong mộng. Người ở trong giấc mộng sẽ dùng một thân phận khác, lần nữa gặp lại nàng. Nhưng mọi chuyện sẽ phát triển tiếp như thế nào thì ta không có cách nào kiểm soát được, chỉ có thể nói... Đại khái sẽ là một giấc mộng đẹp?" Sau khi dứt lời, Yếem Ma có chút chột dạ.

Đạm Đài Tẫn phát ra âm mũi: "Được."

Hần chỉ muốn thử một chút, nếu như không có chuyện gì xảy ra, nàng sau cùng có thể... có một chút thích hần hay không?

Hoặc là tác thành cho hần, hoặc là cứ để hần tuyệt vọng như vậy.

Hai người nhắm mắt lại, hạt châu lưu ly sáng lên, những cánh Hạnh hoa rơi như màn mưa hiện ra trong hạt châu.

Yểm Ma liếc nhìn Đạm Đài Tần, nó từng tiến vào ác mộng của Đạm Đài Tần trong quá khứ, biết thân phận hắn ra sao nên hiểu rất rõ, hắn từ nhỏ so với mọi người sống vất vả hơn nhiều.

Chỉ mong, với thân phận mới sau này... sẽ là một giấc mộng đẹp.

Yểm Ma tìm kiếm ký ức của Đạm Đài Tần, nhận ra quá khứ của hắn đều vô cùng ảm đạm. Nó thổn thức không thôi, quay sang nhìn Tô Tô...

Vậy thì bắt đầu từ quá khứ của người dệt một giấc mộng vậy.

*

"Tô Tô, tỉnh lại đi!"

Có người đang gọi nàng, Tô Tô mở mắt ra.

Hạnh hoa rơi trên bả vai nàng, sớm đã phủ một lớp thật dày, nàng phát hiện mình đang ở trong một khu rừng Hạnh hoa, có một tiên tử mặc một chiếc áo màu xanh đang lo lắng nhìn nàng.

Là Diêu Quang.

Nàng lo lắng ngồi bật dậy, sao nàng lại ở trong khu rừng Hạnh hoa, nàng không phải nên...

Nên làm gì?

"Nên trở về năm trăm năm trước, loại bỏ Tà Cốt của Ma Thần." Nàng thấp giọng lầm bầm nói.

Diêu Quang điểm lên trán nàng một cái, vừa tức vừa buồn cười nói: "Muội nhé, đã nói rồi, thiếu hiểu biết về thế gian quá, Thần Ma đại chiến đã trải qua hàng vạn năm, những câu chuyện đó đều là truyền thuyết, ai biết

được là thật hay là giả? Còn chuyện quay về năm trăm năm trước, chờ muội vào được Bồng Lai tiên đảo rồi nói sau."

Bị Diêu Quang quấy rầy, những rối bời trong đầu bắt đầu trở nên mơ hồ, Tô Tô đứng lên, phỉu những cánh hoa trên người xuống.

"Vừa mới nghĩ gì thế?" Diêu Quang kéo nàng đi về phía Bồng Lai tiên đảo.

Tô Tô day day huyết thái dương: "Không có gì."

Nàng làm sao vậy?

"Còn nhớ mình phải làm gì không?" Diêu Quang tức giận hỏi, "Không đến bái sư, chưởng môn sẽ phạt muội."

Trò chuyện với Diêu Quang một hồi, Tô Tô rốt cuộc cũng nhớ lại.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, tay nàng vuốt lông Tiên Hạc, có chút buồn bực.

Nàng phải đến Bồng Lai tiên đảo để học Khinh Hồng kiếm pháp từ đảo chủ Dung Khuê Tiên tôn.

Trong toàn bộ Tiên giới, Bồng Lai Khinh Hồng kiếm pháp là nổi danh nhất, một kiếm có thể khai sơn, một kiếm có thể phá biển. Cù Huyền Tử thương nữ nhi, nhận thấy Hành Dương tông kiếm pháp không thích hợp với Tô Tô, thế là để Tô Tô đến Bồng Lai học nghệ.

Loan điểu Tiên xe chở Tô Tô vất vả từ Hành Dương tông đến Bồng Lai, Tô Tô còn chưa đến Bồng Lai tiên môn thì đã nhìn thấy một bạch y nam tử đưa tay lên muốn giết một nam tử khác đang nằm rạp trên mặt đất.

Người nằm trên mặt đất kia thật đáng thương, toàn thân đầy máu, đang mặc trang phục của Bồng Lai đệ tử. Vậy mà bạch y nam tử đang đugnứ mặt

không cảm xúc, muốn động thủ lấy linh căn của hắn.

Tô Tô thấy người trên mặt đất tiên khí thanh khiết, còn người không chút cảm xúc ra tay tàn độc đó lại tỏa ra ma khí.

Nàng thầm nghĩ, gã ma tu này thật to gan, lại dám ở ngay Bồng Lai tiên đảo sát hại Bồng Lai đệ tử.

Ánh mắt Tô Tô khẽ xao động, lộ ra một nụ cười xấu xa.

Nàng vỗ tay thành tiếng, thời điểm bạch y nam tử đang rút lấy linh căn thì người trên mặt đất đột nhiên biến thành một con chim.

Nam tử áo trắng dừng lại, không vui nhìn con chim trên đất, lạnh lùng nhìn về phía Tiên xe chở Tô Tô.

"Xem ám khí đây!" Tô Tô ném ra vài chiếc lông vũ màu đỏ, nam tử áo trắng nghe thấy thế, vung kiếm chém mấy chiếc lông vũ đó.

Thời khắc ngày chính là điều Tô Tô mong muốn, một khi lông vũ bị chém đứt sẽ hóa thành phấn ngựa, rơi vào người nam tử.

Tô Tô nghĩ thầm, thượng đẳng linh dược của Thanh Lễ sư thúc, người làm sao mà nhịn được?

Nam tử cứng đờ, sắc mặt đen lại, cắn răng nhìn về phía Tiên xe chở Tô Tô: "Người của Hành Dương tông?"

Thiếu nữ trên xe nhô ra một cái đầu, cười nhẹ làm mặt quý với hắn.

Chu sa giữa mày thiếu nữ sáng rực, Loan điều bên cạnh giống như trợ uy cho nàng, kêu lên một tiếng.

Ánh mắt nam tử đảo qua nàng, đột nhiên hắn cười lạnh: "Lê Tô Tô, đạo hiệu là Dục Linh, hôm nay đến Bồng Lai tìm Dung Khuê Tiên tôn học

nghệ."

"Làm sao người biết?" Tô Tô nghi hoặc nhìn hẳn.

Vừa dứt lời, vài Bồng Lai tiên tử ra nghênh đón, cung kính kích động nói: "Cửu Mân sư thúc, người đã trở về."

"Cửu, Cửu Mân?" Nghe cái tên có chút quen thuộc này, cả người Tô Tô đều cảm thấy không ổn.

Nàng thuở thiếu thời tính tình hoạt bát, người ở Hành Dương tông lại vô cùng chiều chuộng nàng.

Trước khi đi, Cù Huyền Tử nhìn đứa con gái xinh xắn đáng yêu của mình, cẩn thận dặn dò: "Dung Khuê có một đệ tử thân truyền tên là Thương Cửu Mân, vừa sinh ra đã có Kiếm Cốt, là kỳ tài đương thời, Dung Khuê coi hẳn là đảo chủ đời tiếp theo của Bồng Lai nên đích thân bồi dưỡng, nghe nói tính tình hẳn có chút kỳ quặc, Tô Tô lần này đi phải ngoan ngoãn một chút, vậy mới sống chung hòa thuận với hẳn được."

Tô Tô trịnh trọng gật đầu, nghiêm nghị nói: "Cha yên tâm."

Người người ở Hành Dương tông đều thích nàng, thế mà nàng lại bị một Bồng Lai đệ tử chán ghét sao?

Ai ngờ lần đầu tiên nàng đến đây liền đắc tội với Thương Cửu Mân chứ?

Tay Thương Cửu Mân vừa nhắc lên, con chim trên mặt đất lần nữa hóa thành nam tử sắc mặt trắng bệch, hẳn không nói một lời, động thủ đâm chết người đó.

Lần này là thật sự nổi giận, không thèm rút linh căn, trực tiếp giết chết luôn.

Cho đến khi bị cự tuyệt ở ngoài cửa, Thương Cửu Mân cùng Bồng Lai đệ tử về Bồng Lai đảo, mặc cho Tô Tô cùng Loan điều ở bên ngoài kết giới, nàng mới biết lần này xong đời rồi.

Mặc dù không biết vì sao Thương Cửu Mân lại muốn rút linh căn của đệ tử kia, nhưng đã là đệ tử thân truyền của Bồng Lai đảo chủ, tuyệt đối không thể là ma tu gì đó.

Trong chuyện này nhất định có hiểu nhầm.

"Người nghe ta giải thích, Thương Cửu Mân, thật xin lỗi, ta giúp người giải phần ngựa có được không?" Nàng đập đập kết giới, vậy mà người kia cũng không thèm nhìn nàng lấy một chút, đi xa dần.

Tô Tô mệt mỏi, Loan điều khí phách hiên ngang cũng ủ rũ theo.

Một người một xe lúng túng ở trong khu rừng Hạnh hoa đợi cả hai ngày, cho đến khi Diêu Quang tự mình đến Bồng Lai đưa linh đan thì cảm thấy không đúng, thế nên tự mình đi tìm.

Diêu Quang nghe từ đầu đến cuối câu chuyện, cười nói: "Vậy chuyện này cũng không trách muội, tình huống lúc đó quả nhiên dễ gây hiểu lầm. Thế nhưng người muội đắc tội lại là Thương Cửu Mân, tính tình của Thương Cửu Mân có thù tất báo, muội sẽ phải ném chút khổ sở đó."

Diêu Quang thì thào vào tai nàng nói rõ: "Cả Bồng Lai tiên đảo đều biết, Thương Cửu Mân là con trai Đông Dực chủ, thời điểm Đông Dực chủ lịch kiếp ở nhân gian có gặp một người xả thân cứu giúp, vì Đông Dực chủ mà hi sinh, chỉ để lại một bé gái đáng thương. Đông Dực chủ đem nàng mang về Tiên giới, vì nàng tẩy tủy phạt mạch, coi nàng như trân bảo. Toàn bộ Bồng Lai đều biết, Đông Dực chủ dự định sau này sẽ để Thương Cửu Mân cùng nàng ta kết làm đạo侶, thế nhưng vị nữ tử người phàm kia lại bị một Bồng Lai đệ tử tên là Vệ Tuần lừa gạt thân thể."

"Vệ Tuần? Chính là đệ tử mà hai ngày trước Thương Cửu Môn giết chết kia sao?"

Diêu Quang gật đầu: "Còn không phải sao?"

Trên mặt Tô Tô đầy vẻ xấu hổ, tình huống lúc đó, hãn ma khí đầy người muốn giết Bồng Lai đệ tử, ai mà chẳng hiểu lầm.

Không nghĩ tới người ta chỉ là vô tình phát ra ác khí mà thôi.

Diêu Quang đồng cảm nhìn sư muội: "Đào chủ Dung Khê rất mê luyện khí, lần gần đây nhất có luyện một thanh Tiên kiếm. Đào chủ hiện giờ liền giao cho Thương Cửu Môn. Hãn phụng lệnh sư phụ tạm thời dạy bảo người nhập môn tâm pháp, muội đặc tội với hãn, chỉ sợ trong thời gian này khó qua."

Tô Tô không phải là người làm mà không dám nhận, nàng chớp mắt mấy cái, quyết định thật nhanh: "Ta sẽ đi xin lỗi."

Cho dù chỉ là hiểu lầm phát sinh bất đắc dĩ, thế nhưng để nàng nhìn thấy một ma tu giết Tiên tử trước Tiên môn còn tốt hơn nhiều.

Diêu Quang thở dài: "Chỉ có thể làm thế thôi, chỉ là tính tình hãn quái gở, muội nhìn xem vị nữ tử phạm nhân kia còn sợ hãn nữa là, muội phải chuẩn bị tâm lí thật tốt mới được."

Tô Tô gật gật đầu, ôm quyền vui vẻ cười nói: "Đa tạ Diêu Quang."

Diêu Quang có giận nàng một chút, nhìn sư muội ngự kiếm bay về Tiên điện theo hướng nàng ta chỉ.

Ai, nghe nói Thương Cửu Môn lại không thích sống chung, sư muội lần này tới Bồng Lai, không mong Thương Cửu Môn thích nàng, chỉ cần đừng làm khó nàng là tốt rồi.

*

Tô Tô lặng lẽ bước vào Tiên điện.

Nàng bị Thương Cửu Môn nhốt ở bên ngoài Bồng Lai tiên đảo đã hai ngày, cuối cùng cũng biết sơ sơ tại sao trên người hẳn lại có ma khí.

Là do Thương Cửu Môn đi thể gian trừ ma.

Bây giờ hẳn đang ở trong điện để gột rửa ma khí trên người, ngăn cản sinh ra tâm ma.

Thế nhưng phần ngựa có tác dụng tới bảy ngày, hẳn hiện tại chắc chẳng dễ chịu gì.

Thương Cửu Môn mà trông thấy nàng, đoán chừng thế nào cũng sẽ bóp chết nàng, nàng không thể đi vào thế này được.

Nàng ẩn khí tức đi vào Tiên điện, đảo mắt một vòng thì thấy một con mèo con đang ngủ gà ngủ gật. Đi lại gần xem thử thì mới phát hiện không phải mèo, mà là hổ con.

Nàng chấp tay trước ngực: "Ta phải nghĩ biện pháp giúp chủ nhân người giải phần ngựa, xin nhờ xin nhờ."

Tiểu Lão Hồ đột nhiên mở đôi mắt lơ lơ, nhìn nàng một lúc thì nó lại ưỡ oải nhắm lại một con.

Đi vào đi, ta mở một mắt nhắm một mắt cho người.

Tô Tô cười khúc khích, lúc đó tài học biến hóa của nàng chưa được lâu, cũng may mà có thiên phú, nàng hóa thành hình dạng của tiểu Lão Hồ, ngâm giải được, vênh váo tự đắc đi vào trong điện.

"Ngao ngao ngao!" Nàng bỏ bình thuốc giải trong miệng xuống, dùng răng sữa ngậm lấy vạt áo của người đang ngồi trên giường.

Thương Cửu Môn mở mắt ra.

Quả nhiên Tô Tô đoán không sai, thật sự hãn đang thanh trừ ma chướng trong cơ thể. Vì Tô Tô chọc vào hãn, thế nên bây giờ công sức đều đổ bể hết.

Vừa trông thấy tiểu Lão Hồ, hãn vốn muốn lạnh lùng gằn từng chữ: "Cút đi."

Ai ngờ vừa nhìn thấy mi tâm của nó, thần sắc hãn trở nên kỳ lạ.

Trên một túm lông của Tiểu Hồ nàng có chu sa điểm lệ.

Hãn híp mắt, không rõ mang ý vị gì nhìn lấy nàng.

Tô Tô ra hiệu cho hãn nhìn đồ vật mình vừa mang tới, Thương Cửu Môn đưa tay, Tô Tô cho là hãn muốn lấy cái bình, kết quả lại bị hãn lạnh lùng nắm lấy gáy mình.

Bốn cái chân mũm mĩm của Tiểu Hồ nàng vung tứ tung.

Làm cái gì vậy làm cái gì vậy!

Nam tử không thấy thuốc giải nằm trên đất, ngữ điệu mang theo ý cười: "Đan lô còn đang thiếu một vị thuốc dẫn, vốn định nuôi người thêm mấy ngày nữa, ai ngờ chính người lại mò đến."

Cánh tay còn lại của hãn vung lên, nắp đậy lò luyện đan trong điện mở ra, hãn mang theo Tô Tô định bỏ vào ngọn lửa bên trong.

Ánh lửa sáng rực, cơ hồ muốn đốt lấy Lão Hồ, nàng bám vào ngón tay của hãn, tội nghiệp cầu xin nhìn hãn.

Thương Cửu Môn trông thấy sắc mặt hoảng sợ của nàng, ác khí của hắn dâng lên không ít.

Cười xong, ác khí ở hắn trở nên nồng đậm, thật sự buông tay ra.

Dù sao... Tiên thể một chốc cũng không chết được.

Hắn buông tay, còn không quên đây năm đan lô lại.

Thương Cửu Môn trở về cạnh giường, tiếp tục ngồi xếp bằng.

Một khắc đồng hồ trôi qua, hai khắc trôi qua, ba khắc trôi qua...

Hắn rốt cuộc nhin không được đành mở mắt ra, cau mày nhìn về phía đan lô.

Chút tiếng động cũng không có, không phải chết thật rồi chứ? Dù gì cũng là Hoành Dương tông chưởng môn chi nữ, hắn quản thúc nàng có thể chán ghét nàng, thế nhưng nếu để nàng xảy ra chuyện, Bồng Lai không tránh khỏi liên quan.

Do dự hồi lâu, hai ngón tay hắn vừa nhấc lên thì nắp của lò luyện đan bay lên, đan lô bay về phía hắn.

Hắn vốn muốn xách người ở bên trong ra, thế nhưng vừa nhìn vào đã thấy Lão Hồ đang trong tình trạng cháy thành than.

Lần này dù là tâm tư khó lường, trầm mặc như Thương Cửu Môn cũng cảm thấy nôn nóng.

"Tiêu than đầu" vọt ra từ trong lửa, sắc mặt cứng đờ.

"Tĩnh lại!"

Nó không phải ứng chút nào.

Không còn chút hơi thở nào, hoảng sợ hoàn toàn lẫn át tâm tư tức giận của hắn. Nhớ tới thiếu nữ mặt mày thuần khiết ở rừng Hạnh hoa Bồng Lai kia, Thương Cửu Môn gắt gao mở miệng.

Hắn đưa tay điểm lên mi tâm của nàng, định độ thêm Tiên khí cho nàng thử xem.

Một lúc sau, một thanh âm giòn tan ghé vào tai hắn.

"Người tha thứ cho ta sao?"

Hắn đột nhiên quay đầu, thiếu nữ kia chẳng biết từ lúc nào xuất hiện ở bên cạnh hắn, nghiêng đầu, cười tươi như hoa nhìn hắn.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, hắn đụng phải con người long lanh màng nước của nàng.

Thiếu nữ lui lại hai bước, hai tay chấp lại, thành khăn đặt ở giữa trán, cúi người bái xuống.

"Tô Tô xin thành tội với Tiên Quân, chuyện này là do hiểu lầm, mong Tiên Quân hết giận và tha thứ cho ta."

Thương Cửu Môn giật mình, rõ ràng đây là một trò đùa của một tiên nữ kỳ cục. Hắn tưởng rằng mình đã nhìn thấy nàng, không ngờ tới vết chu sa đó là do nàng cố ý lộ "chân ngựa".+

Mục đích của nàng là để mình nhận ra nàng là ai, có thể trả thù một cách thoải mái.

Bàn tay Thương Cửu Môn nắm lại thành một đấm, bóp nát "tiểu than đầu" trong lòng bàn tay.

"Lê Tô Tô!" Người đứng là khá lắm!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 104

Tô Tô thấy sắc mặt hắc không vui, vội vàng nói: "Ta thật sự đã ở trong đan lô, nhưng về sau lại sợ người quên nên không dám quấy rầy người, phải tự chui ra."

Linh căn của nàng thuộc tính hỏa, trong lò luyện đan có nóng hơn chút thì đối với nàng không nhằm nhò gì cả.

Thiếu nữ ngồi lên trên giường hắc tu luyện, vẻ mặt thành khẩn.

Thương Cửu Mân lạnh lùng nói: "Cút xuống đi."

Tô Tô biết nghe lời, ngay sau đó liền cách Thương Cửu Mân vài thước.

Tô Tô trông chờ nhìn hắc: "Ngài là Bồng Lai đệ tử, đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho ta đi."

Thương Cửu Mân cười lạnh, mấy đạo sấm sét bổ vào người nàng, đá nàng ra khỏi cửa.

Tiên điện môn "bang" một tiếng, khép lại trước mắt nàng.

Tô Tô có vài phần ủ rũ, nàng định không ngừng lay lay cánh cửa, ai ngờ vừa mới đụng đến chốt cửa thì liền cảm thấy có chút đau đớn, Tô Tô vội vàng buông tay.

Phía trên Tiên môn lóe ra những tia lôi điện mảnh như sợi tóc.

Thanh âm lạnh lùng từ bên trong truyền ra: "Cút xa ra chút."

Tô Tô nhấc chân đạp một cái vào cánh cửa, không thèm đợi Thương Cửu Mân nổi giận, tự giác ngự kiếm cút xa.

Thương Cửu Mân ở bên trong nghe thấy một tiếng "phanh" vang lên, vé mặt phức tạp, sấm sét trong lòng bàn tay bỗng nhiên đánh hụt, thiếu nữ như một tiểu hồ ly gian xảo đã đi xa rồi.

Ban đầu Thương Cửu Mân còn nghĩ sẽ không phải thấy Tô Tô trong một thời gian rất dài, nào ngờ ngay ngày thứ hai cửa đã bị đẩy ra.

Hạnh hoa như mưa dồn dập rơi xuống, không gió mà bay, hội tụ quanh người hắn, trên không trung có viết mấy chữ...

"Cửu Mân sư huynh tấm lòng bao dung, là đệ nhất xinh đẹp ở Lục giới."

Trông thấy mấy chữ "tấm lòng bao dung", hắn chỉ nghĩ người kia muốn châm chọc hắn, cho đến lúc "đệ nhất xinh đẹp ở Lục giới" xuất hiện, hắn ngừng một chút, vung tay lên, Hạnh hoa rơi lá tả trên mặt đất.

Thương Cửu Mân lạnh lùng bình luận: "Nịnh nọt, nịnh nọt, nịnh nọt."

Lê Tô Tô có lẽ biết tính tình hắn lãnh khốc nên không dám tới trước mặt trêu chọc hắn, chỉ dám thông qua phương thức này cầu xin sự cảm thông từ hắn.

Thương Cửu Mân dự định sẽ không gặp nàng, cho đến lúc sư tôn luyện khí xong nhiều nhất cũng chỉ nửa năm, Lê Tô Tô chỉ là một tiên tử mới thành niên của Hành Dương Tông, có thể gây rắc rối gì cho Bồng Lai chứ? Chuyện đi hay ở, chờ sư tôn quyết định.

Hắn tĩnh tâm tu luyện.

Bồng Lai tới nay bình yên hòa thuận, ít phát sinh những chuyện tranh chấp, trừ phi có chuyện quan trọng mới đến xin chỉ thị của hắn.

Nhưng hôm nay vừa mới vào điện đã có người chạy vào.

"Cửu Môn sư thúc, có chuyện lớn không hay rồi, Lê Tiên Tử cùng Thái Song tiểu sư muội đã rơi xuống đầm U Băng."

"Cái gì?" Hãn nhíu mày.

Đầm U Băng là nơi lạnh nhất Bồng Lai, dùng để trừng phạt những đệ tử mắc sai phạm, một khi rơi xuống đó sẽ tổn hại rất lớn đến tu vi, tình huống xấu nhất thì có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Trong giây lát, Thương Cửu Môn nhanh như gió chạy đến đầm U Băng.

*

Tô Tô không ngờ mọi chuyện lại bất ngờ xảy ra như vậy.

Ban đầu nàng chỉ nghĩ nên biểu hiện một chút thành ý hối lỗi, vậy nên liền hỏi Bồng Lai đệ tử xem nơi nào có thể chịu đòn nhận tội.

Một đệ tử khuôn mặt ửng hồng nhìn nàng, chỉ về phía đầm U Băng.

Tô Tô ngồi xuống, nhìn đầm nước, trong nháy mắt liền từ bỏ ý nghĩ đó.

Cầu xin sự tha thứ có ba chiêu: nịnh nọt, quất quýt si mê, bán thân, chỉ là khiến Thương Cửu Môn mềm lòng, thuận lợi học Kinh Hồng kiếm pháp, không cần thiết tự đưa mình vào nguy hiểm, như vậy sẽ chỉ rước thêm phiền phức cho người khác.

Tô Tô vừa muốn rời đi thì một nữ tử lại đột nhiên nhảy vào đầm U Băng.

Tô Tô vội vàng không kịp chuẩn bị cũng bị nàng ta kéo vào đầm nước, một cảm giác lạnh buốt từ lòng bàn chân lan tràn lên khắp thân thể, trong chớp mắt nàng không thể cử động.

Hơi lạnh trong đầm giống như những cơn gió mạnh xé rách lấy thân thể. Tô Tô nhanh chóng phản ứng, vội vàng bơi lên bờ, song vì phòng ngừa chuyện những đệ tử mắc sai phạm có thể thoát khỏi dễ dàng, thế nên mỗi bước đi trong đầm đều vô cùng phí sức. Nàng cảm giác giống như mình đang rơi vào bên trong một cơn lốc xoáy, vô cùng khó chịu.

Nữ tử khuôn mặt tái nhợt vốn dĩ ban đầu quyết tâm muốn chết, ai ngờ vừa nhảy vào đầm U Băng, đụng phải đầm nước đáng sợ này liền cảm thấy sợ hãi, chung quanh không có gì bám được đành gắt gao bám víu lấy Tô Tô, tay chân quấn hết lên người nàng.

Nếu Tô Tô không cứu nàng ta, vậy thì hai người sẽ cùng chết.

Tô Tô cực kỳ tức giận.

Tai họa tự dưng giáng xuống thì thôi đi, người này lại tự nhiên đang muốn chết thì đổi ý, lại muốn hại thêm người khác.

Nàng nổi cơn ác độc, vồ vồ cánh tay của nữ tử đó, truyền âm tới:
"Buông tay đi, ta đã nghĩ ra cách đưa người lên bờ rồi."

Nữ tử lộ vẻ mặt hoảng sợ, chần chừ, do dự một lúc, vẫn là sợ chết trong đầm nên không bám chặt lấy Tô Tô nữa.

Tô Tô cắn răng, kéo nàng ta bơi lên bờ.

Hỏa linh chi lực trong người nàng giống như một mặt trời nhỏ ấm áp, có thể khắc chế băng hàn của đầm trong một lát.

Bên ngoài có người bối rối hô lên.

"Không xong rồi không xong rồi, Lê tiên tử và Thái Song tiểu sư muội rơi xuống đầm U Băng rồi."

Trong lúc đang ra sức bơi, Tô Tô nghĩ thầm, nữ tử này tên là Thái Song đúng không, hay lắm!

Tay của nàng vất vả lắm mới với được lên bờ, Tô Tô bò lên.

Thái Song cũng vô cùng kích động, nói: "Cứu..."

Tô Tô giơ chân lên, một cước đá vào bả vai nàng ta, khiến nàng ta một lần nữa rơi vào đầm nước.

"Người!"

Thương Cửu Mân vừa chạy vào đã nhìn thấy một màn này, Thái Song bị chiếc giày trắng của thiếu nữ một cước đạp xuống đầm.

"..."

Các đệ tử phía sau hăn ghen hống nhìn trôn trời, thật lâu sau mới mở miệng được: "Người... người quả nhiên giết hại Thái Song tiểu sư muội."

Bạch y tiên tử toàn thân ướt sũng, vô cùng chật vật, nàng phúi tay, Hỏa linh tiên lực đỏ rực vây quanh nàng, trong nháy mắt y phục lại trở nên khô ráo như trước.

Tô Tô ngoái nhìn thì thấy thần sắc hơi trầm xuống của Thương Cửu Mân, hăn đang âm tình bất định nhìn mình, còn đệ tử phía sau hăn thì lộ ra vẻ kinh hãi.

Tô Tô nghĩ thầm, nàng không chỉ có đạp, nàng còn muốn đánh cho Thái Song vài cái.

Hơi lạnh của đầm U Băng và pháp quyết mình tu luyện không hợp nhau, hiện tại khắp nơi trên người Tô Tô đều cảm thấy không thoải mái.

Nàng còn chưa kịp nói cái gì thì Thương Cửu Môn đã bay vào trong đầm U Băng, sau đó tách nước trở ra, ôm Thái Song trở về.

Hắn vừa bước lên bờ, đầm nước xao động an tĩnh trở lại.

Thương Cửu Môn đặt Thái Song xuống, Thái Song hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Cảm nhận thấy ngón tay thon dài của hắn đang độ linh khí cho mình, Thái Song mở mắt ra, vừa trông thấy Thương Cửu Môn đã nắm lấy tay áo của hắn, ủy khuất gào khóc.

"Cửu Môn ca ca, Thái Song suýt chút nữa không gặp được huynh nữa."

Nghe được cách xưng hô này, Tô Tô liền hiểu ra Thái Song là ai, chắc chắn là phàm nữ đáng thương bị lừa gạt thân thể kia, dưỡng nữ của Đông Dực chủ.

Cũng chỉ có mình nàng ta mới có thể gọi Thương Cửu Môn là huynh trưởng.

Thái Song khóc đến đáng thương, Tô Tô cau mày, càng xem càng khó chịu, khóc đến thảm như vậy, cảm giác giống như mình hại nàng ta trước.

Quả nhiên, Bồng Lai đệ tử ở một bên trên mặt đầy tức giận, nói: "Cửu Môn sư thúc, nhất định không thể bỏ qua như vậy!"

Tô Tô lúc này mới mở miệng: "Sao các người không tự hỏi nàng ta, là ai hại ta rơi xuống đầm U Băng, còn muốn kéo ta xuống chôn cùng!"

Thái Song đôi mắt lén lút, khuôn mặt nhỏ tái nhợt nhát gan tránh bên người Thương Cửu Môn, giống như thấy Tô Tô cực kỳ đáng sợ vậy.

Bộ dạng này của nàng ta, lại thêm vẻ trầm ngâm của Thương Cửu Môn, đủ để khiến Tô Tô nổi giận: "Nếu người đã nói ta hại người, vậy thì ta dứt

khoát đem cái tội danh này chứng thực cho các người xem."

Nàng đột nhiên cười cười, đẩy Thương Cửu Mân ra, tóm lấy Thái Song kéo đến trước đầm U Băng.

"Chờ ta chứng thực tội danh xong, ta sẽ tự mình đi thỉnh tội." Nhưng trước đó, người phải chết trước đã.

Thái Song thấy nàng thật sự muốn đẩy mình xuống đầm U Băng lần nữa, hét lên the thé: "A! Mau cứu ta..."

Một cánh tay vươn ra trước mặt Tô Tô, kéo Thái Song lại.

Tô Tô quay đầu, nghe thấy một thanh âm lạnh như băng nói: "Đã đến Bồng Lai học nghệ thì không được làm càn, ngày mai bắt đầu, phạt Lê Tô Tô đi Tẩy Kiếm trì, tẩy đủ ngàn thanh linh kiếm mới thôi."

"Thương Cửu Mân người đúng là không có mắt, muốn tẩy thì người tự mình đi tẩy, ai mà thêm Khinh Hồng kiếm quyết của người, không học nữa! Ta tự mình đi khỏi đây!"

Tô Tô đánh một đạo trọng hỏa vào Thương Cửu Mân, ngọn lửa đang tiến tới gần hấn trong chớp mắt hóa thành hư vô, Thương Cửu Mân mặt không cảm xúc, giơ tay hóa những đạo lôi màu đen huyền thành những sợi dây xích to bằng cánh tay, vây khốn lấy Tô Tô,

"Không phải do người lựa chọn."

Bồng Lai đệ tử đỡ lấy Thái Song còn chưa hoàn hồn, Thái Song khóc nước nở không ngừng, run lẩy bẩy.

Thương Cửu Mân thu tay lại, mang theo Tô Tô đến Tẩy Kiếm trì.

*

Trên đường, trong lòng Tô Tô đã không còn nhớ chút đạo lý nào nữa, mắng toàn bộ Bồng Lai đệ tử có mắt mà như mù.

Vừa đến Tây Kiếm trì đã cảm thấy cái nóng bức trái ngược hoàn toàn với đầm U Băng, Tô Tô ngược mắt, trông thấy bên trong biển lửa ngổn ngang các loại linh kiếm cắm lộn xộn.

Có cái đã loang lỗ vết gỉ, có cái lại sáng lóa, phát ra thanh âm khe khẽ.

Thương Cửu Môn đóng cửa Tây Kiếm trì lại, buông nàng xuống, ngồi xếp bằng bên cạnh nàng.

Nam tử lạnh giọng nói: "Dùng dung nham tây kiếm, lau sạch những vết dơ bẩn trên thân kiếm, khi nào tẩy đủ ngàn thanh sẽ thả người ra khỏi Tây Kiếm trì."

Thương Cửu Môn đi đến bên Tây Kiếm trì, vớt lên một thanh linh kiếm, ngón tay thon dài của hắn dẫn dung nham như nước, hắt lên linh kiếm, từng chút từng chút một, cẩn thận lau linh kiếm.

Những vết dơ bẩn được lau sạch dần, linh kiếm một lần nữa trở nên sạch sẽ, hắn vung tay lên, linh kiếm trở về bên trong kiếm trì.

Tô Tô lúc trước còn kính trọng hắn, muốn cùng hắn bắt tay giảng hòa, song giờ phút này nửa chút cũng không còn.

Con mắt hắc bạch phân minh của nàng nhìn chăm chăm hắn hồi lâu, thấy hắn không có động tĩnh gì, nàng chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn nói: "Được, ta tẩy, tẩy hết mấy thứ này."

Đôi mắt đen của Thương Cửu Môn liếc nhìn nàng một cái, không nói gì.

Tô Tô ngồi xổm bên cạnh kiếm trì, nàng cong môi lên, tay vừa nhấc, hơn mười thanh linh kiếm bay lên, mang theo dung nham nóng hổi.

Hai tay thiếu nữ bấm niệm pháp quyết, tất cả linh kiếm giương nanh múa vuốt đâm về phía Thương Cửu Môn.

Tô Tô quay đầu cười: "Sư huynh coi chừng, ta không cẩn thận không kiểm soát tốt bọn chúng..."

Thương Cửu Môn đen mặt né tránh linh kiếm, trong nháy mắt đã ở phía sau Tô Tô.

"Người làm cái gì đó, thả ta ra!"

Tô Tô giãy dụa, nam tử nắm lấy tay nàng kéo đến bên cạnh Tây Kiếm trì, cầm lấy một thanh Phủ Thêu kiếm, ép nàng tây kiếm.

Tô Tô không cử động được, dung nham nóng rực chuyển thành linh khí, mang theo chút đau đớn khiến nàng không thấy dễ chịu chút nào.

Mắt thấy Phủ Thêu kiếm ngày càng sáng lên, trong lòng nàng vừa tức vừa ủy khuất, ném đi kinh kiếm, linh kiếm rơi vào trong Tây Kiếm trì, dung nham tóe lên, văng về phía mặt nàng.

Nam tử sau lưng không nói lời nào, dung mu bàn tay ngăn dung nham lại.

"Phụt" một tiếng, Thương Cửu Môn dù chịu đau nhức nhưng vẫn không cho phép nàng rời đi.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của nàng.

Thương Cửu Môn dừng một chút, nhíu mày lại, nhìn chăm chăm vào dung nham cuộn cuộn, hơi cứng ngắt mà mở miệng: "Ta khi còn bé, sư tôn đã liền để ta tẩy ngàn thanh linh kiếm, lúc đó mới có thể cùng kiếm tâm ý tương thông, thúc đẩy Kinh Hồng kiếm quyết."

Tô Tô ngán người, giật mình nhận ra hẳn lại đang dạy mình Kinh Hồng kiểm quyết, nàng nghiêng đầu nhìn hẳn: "Người làm sao vậy, là ta hại Thái Song trước, Bồng Lai các người vì nàng ta mà phạt ta mà!"

Thương Cửu Mân thân nhiên nói: "Ta biết không phải là người."

"Người... Hả? Người nói cái gì?" Tô Tô kinh ngạc nhìn hẳn, nàng không nghe lầm chứ?

Thương Cửu Mân nói: "Đông Dực chủ thương yêu nàng ta, cho dù ta tin người, Bồng Lai đệ tử tin người nhưng Đông Dực chủ cũng sẽ chẳng tin người. Hôm nay ta phạt người, chuyện này coi như xóa bỏ, Đông Dực chủ cũng sẽ không có lý do gì để truy cứu lại nữa."

Nói đến cha mình vậy mà hẳn lại dùng ba chữ "Đông Dực chủ" lạnh như băng.

Tô Tô nói: "Cha ta mà biết ta không có cốt khí như vậy, thà khai chiến với Đông Dực tiên cảnh còn hơn là để ta vì loại chuyện này mà nhượng bộ!"

Thương Cửu Mân vẻ mặt lãnh túc lương bạc, trầm giọng nói: "Tranh cao thấp nhất thời, đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại tám trăm. Rõ ràng có vô số cách không đánh mà cũng thắng, những nỗi khổ không nói được sẽ khiến nàng ta ngày càng đau đớn, bình tĩnh chút, người tạm chờ nhìn xem."

Tô Tô không ngờ những từ ngữ "ác độc" như thế lại từ trong miệng hẳn nói ra, lưng nàng cảm thấy ớn lạnh.

Lúc lấy lại được tình thần, mới phát hiện tay Thương Cửu Mân vẫn nắm lấy tay mình như vậy, không biết là sợ nàng chạy trốn, hay là sợ nàng thành linh lại dùng mười thanh kiếm bay đến chém hẳn.

Hẳn dẫn Liệt Dương chi khí của Tây Kiếm trì bao quanh người nàng.

Tô Tô nhẹ nói: "Hả?"

Tây Kiếm trì Liệt Dương chi khí chậm rãi xua tan hàn khí của đầm U Băng, những đau đớn không còn thấy nữa, thay vào đó là một cảm giác nhẹ nhàng.

Đối với hàn khí của đầm U Băng, Tây Kiếm trì Liệt Dương chi khí có thể giải được. Vậy thì Thương Cửu Môn không muốn đem Thái Song vào trong Tây Kiếm trì này, chẳng phải là muốn nàng ta vĩnh viễn bị dày vò, đau đớn đến cực điểm?

Nàng chớp mắt, nhìn nam tử bên cạnh.

Thương Cửu Môn bị nàng nhìn trong chốc lát, cuối cùng thực sự nhịn không được đành quay mặt đi, không muốn nàng lại nhìn mình như thế, thanh âm vẫn cay nghiệt như xưa: "Nhìn cái gì! Đi tây kiếm đi."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105

Không biết đã qua bao lâu, Tô Tô dần dần lãnh hội được cái hay của việc tẩy kiếm.

Hành Dương kiểm pháp đại khai đại hợp, chú ý dừng tụ, trong khi Bồng Lai Khinh hồng kiểm pháp lại chú ý việc lãnh hội kiếm ý, thanh kiếm trong tay nàng mỏng như cánh ve đang run rẩy, một cảm giác kỳ diệu truyền đến.

Đây là kiếm ý sao?

Nge nói Khinh Hồng kiểm quyển khi tu luyện đến đỉnh cao, chủ nhân sẽ cùng kiếm tâm ý tương thông, đợi một thời gian, nói không chừng có thể nuôi ra kiếm linh.

Nàng từ trước đến nay rất ham học, hiểu được cái kỳ diệu liền không bài xích việc tẩy kiếm, không cần Thương Cửu Mân chỉ dẫn cũng tự thực hành nghiêm túc.

Nàng ở bên cạnh ao tẩy kiếm, Thương Cửu Mân ngồi khoanh chân dưới tán cây nhìn nàng.

Tô Tô vốn cho rằng mình sẽ ở Tẩy Kiếm trì thật lâu, nào ngờ chỉ hơn một tháng thì Thương Cửu Mân đã thả nàng ra khỏi Tẩy Kiếm trì.

Khi được thả ra mới biết được, Thái Song vì bị nhiễm hàn khí của đầm U Băng nên bị giày vò đến mức sống không bằng chết, mấy ngày trước đã được Đông Dực chủ mang đi. Tô Tô thì ngược lại, nhảy nhót tưng bừng, gặp nửa chuyện cũng không có.

Bồng Lai đệ tử gặp phải Tô Tô vẫn còn khách khí hành lễ với nàng, Tô Tô mới biết chuyện hôm đó mình đập Thái Song vào đầm U Băng không bị truyền xa.

Vô tình gặp đệ tử hôm đó ánh mắt đầy căm phẫn nhìn nàng, lần này về mặt hẳn lại ngập ngừng, nhìn thấy Tô Tô thì ôm quyền, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hả? Bồng Lai đệ tử cũng gần gũi thế này sao?

Ở rừng Hạnh hoa chưa được mấy ngày thì có một nam đệ tử đỏ mặt mời Tô Tô cùng Bồng Lai đệ tử luận bàn.

Tô Tô nghĩ thầm, nếu bá sư thành công thì mình cũng không nên nghỉ ngơi ở Bồng Lai quá lâu, cùng đồng môn tạo mối quan hệ là điều tất yếu, nàng dĩ nhiên nhận lời mời của hẳn.

Đệ tử kia khiêm tốn lễ phép, còn có mấy phần thận thung, trên đường đi cùng Tô Tô cười cười nói nói, ai ngờ chưa đi ra khỏi rừng Hạnh hoa, ngay tại ngã rẽ gặp phải Thương Cửu Môn với khuôn mặt lạnh lùng.

Nam đệ tử trong nháy mắt trở nên câu nệ, vội vàng cung kính nói: "Xin chào Cửu Môn sư thúc."

Ánh mắt Thương Cửu Môn từ trên người Tô Tô đảo qua vị nam đệ tử.

"Trạch Đoan, các đệ tử khác đều luyện kiếm chuẩn bị cho khảo hạch, người lại đối đãi với khảo hạch như thế sao?"

Trạch Đoan nghe thấy ngữ điệu trầm lãnh của hẳn, biết Cửu Môn sư thúc đang nổi giận.

Bồng Lai cứ mười năm sẽ khảo hạch một lần, mỗi đệ tử ai cũng muốn tham gia, người nào thắng sẽ được đối chiến với Kiếm chủ đời trước.

Nếu thất bại ở khảo hạch, không chỉ khiến sư tôn mất mặt mà còn bị phạt vì tội lười biếng.

Trạch Đoan vội vàng giải thích nói: "Bấm Cửu Môn sư thúc, đệ tử gần đây luôn chăm chỉ luyện kiếm ở đây."

Ở Bồng Lai đảo này, ai cũng sợ vị Cửu Môn sư thúc âm tình bất định này, Trạch Đoan cũng không ngoại lệ.

Tô Tô thấy thế cũng vội vàng gật đầu, nói đỡ cho Trạch Đoan: "Hắn nói không sai, hắn không có lười biếng!"

Trạch Đoan vốn thấy Dung Khuê Tiên tôn vẫn chưa xuất quan, thấy mình đợi ở Bồng Lai quá nhàm chán nên có lòng mời nàng. Giờ đây sắc mặt hắc trắng bệch, nhìn qua thật đáng thương.

Nàng mới mở miệng, sắc mặt Thương Cửu Môn lại trầm hơn mấy phần.

Con người đen láy từ Trạch Đoan rơi trên người Tô Tô, hắc lạnh lùng nói: "Ta đang giáo huấn Bồng Lai đệ tử, không đến lượt người xen vào."

Tô Tô nhin không được nói: "Ta nói không chừng sau này cũng là Bồng Lai đệ tử."

Thương Cửu Môn châm chọc cười một tiếng: "Tiên kiếm của Lê tiên tử còn không có ý chí, rửa cả ngàn thanh kiếm cũng không lãnh hội nổi kiếm ý, Bồng Lai ta không dung được một người ngu dốt như người. Thay vì đến quấy rầy Bồng Lai đệ tử làm cho họ không muốn tiến bộ nữa thì Lê tiên tử không bằng về Hành Dương đi."

Tô Tô khó hiểu nghiêng đầu nhìn hắn.

Nàng còn không tức giận, vậy mà Thương Cửu Môn lại rất dễ giận, đúng là một người quái gở.

Lúc trước ở Tây Kiếm trì, lúc Tô Tô nói mình chỉ vừa chạm được kiếm ý nhưng chưa thể lãnh hội được, hắn còn nói không sao, rõ ràng không có

bộ dạng cay nghiệt như vậy.

Tô Tô còn nghĩ quan hệ giữa hai người đã hòa hoãn, nào ngờ hôm nay vôi vàng không kịp chuẩn bị đụng phải hăn, Thương Cửu Mân lại trở lại bộ dạng lãnh đạm như trước, thậm chí ánh mắt còn có thái độ khó chịu.

Hai người nhìn nhau.

Trạch Đoan thấy chuyện của mình đã liên lụy đến Lê tiên tử nên sớm lo sợ bất an, vôi vàng nói: "Là Trạch Đoan sai, đệ tử liền sẽ về chuẩn bị cho khảo hạch."

Dứt lời, hăn hành lễ với Thương Cửu Mân, không dám quay đầu nhìn Tô Tô một cái, nhanh chóng rời đi.

Tô Tô đuổi theo Thương Cửu Mân: "Người tức cái gì?"

Hăn nhìn khu rừng đầy cây Hạnh hoa, ánh mắt đậm nhạt, vẫn đi về phía trước, không thèm quan tâm nàng.

Tô Tô chấp tay sau lưng, ở sau lưng hăn bắt chước bộ dạng của hăn, lạnh lùng phê phán nói: "Bồng Lai đệ tử thật là tội nghiệp khi có một đại sư huynh dữ dằn như thế, đề nghị Thương sư huynh học ở ta một ít cái gọi là quân tử đoan phương, vạn người yêu mến nha."

Thương Cửu Mân dừng bước, cười nhạt liếc nhìn nàng một cái.

"Vì sao ta lại tức giận ư?"

Hăn tiến lên một bước, Tô Tô đối mặt với đôi mắt như có gió lốc nổi lên của hăn, vô thức lùi lại một bước.

Nàng không khỏi có mấy phần khẩn trương.

Thương Cửu Mân ngậm ngừng một chút, thần sắc lãnh đạm: "Trạch Đoan là đệ tử ưu tú nhất gần trăm năm nay của Bồng Lai ta, Lê tiên tử không tu luyện thì cũng đừng đi gây họa cho hần."

"Ta không có gây họa cho hần!" Nàng ngẩng đầu nói, "Người đừng có đổ oan cho ta."

Hần liếc nhìn gương mặt ửng hồng như hoa đào của nàng, không nói lời nào, quay người rời đi.

Sau ngày hôm đó, nàng không gặp Thương Cửu Mân nữa.

Tô Tô nghĩ thầm: Đúng là một con người đáng ghét, không phải đã bắt đầu dạy nàng Kinh Hồng kiếm quyết rồi sao, làm sao vừa mới bắt đầu liền không thèm quan tâm nàng nữa rồi.

Nếu như không phải bởi vì lúc trước Thương Cửu Mân ở Tây Kiếm trì, nói ra câu không đánh mà thắng, đối phó với Thái Song kia một phen, Tô Tô còn tưởng rằng hần đang vì nghĩa muội Thái Song kia đang tận lực đối phó với nàng.

Mấy ngày này quả trám trên Bồng Lai tiên đảo bắt đầu chín, trong điện của Tô Tô mỗi sáng đều thấy có nhiều quả trám được đem tới cho nàng.

Nàng chỉ nghĩ là các Bồng Lai tiểu tiên tử chuẩn bị cho nàng, không để ý lắm.

Hôm nay là khảo quyết ở Bồng Lai sẽ chọn ra bên nào thắng, nàng ngậm quả trám, vui vẻ chạy đến xem so tài.

Tu Chân giới rất ưa thích sự mạnh mẽ, từ xưa đến nay không có ngoại lệ.

Nghe nói Trạch Đoan một đường thông qua đước khảo hạch, hôm nay là đợt khảo hạch cuối cùng, Tô Tô dự định đi đến xem một chút.

Nàng vừa xuất hiện, Trạch Đoan trong đám người liền nhìn thấy nàng.

Bồng Lai đệ tử đều mặc thanh y phiêu dật, đầu đội mũ ngọc, nữ đệ tử thì cài trâm hoa ngọc, Tô Tô không phải người của Bồng Lai, nàng mặc một bộ trang phục có màu của hoa đào nở rộ vào ba tháng đầu năm ở nhân gian, bên hông đeo chuông bạc xinh xắn, nổi bật giữa phong cảnh Bồng Lai.

Trạch Đoan đỏ mặt lên, ở phía xa xa nhìn nàng gật đầu.

Tô Tô vốn không phải đến xem hẵn, thấy Trạch Đoan lễ phép như vậy, nàng cũng huơ huơ tay, làm tư thế cổ lên.

Một ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người nàng, Tô Tô ngược mắt đã nhìn thấy Thương Cửu Mân ngồi ở chủ vị.

Cuộc so tài không lâu sau bắt đầu, như Thương Cửu Mân nói, Trạch Đoan quả thật là tân đệ tử ưu tú nhất Bồng Lai mấy trăm năm qua.

Hẳn đánh bại không ít tiền bối, Tiên kiếm rực rỡ tỏa ra ánh sáng lung linh.

Người cuối cùng chiến thắng vẫn chính là Trạch Đoan.

Những Bồng Lai đệ tử bên cạnh hưng phấn nói: "Có phải Trạch Đoan sư huynh muốn đánh một trận với Cửu Mân sư thúc không nhỉ?"

Người thắng có thể khiêu chiến với Kiếm chủ đời trước, Thương Cửu Mân đã làm Kiếm chủ cả trăm năm, Bồng Lai đệ tử mong đợi nhất chính là một màn này.

Một sư thúc không nói không cười, tính tình cổ quái đối đầu với Trạch Đoan, chắc hẳn rất đáng xem.

Lúc trước Dung Khuê Tiên tôn thậm chí còn nói, ai thắng được đồ nhi Thương Cửu Môn của bà ấy, bà ấy cho dù không thu nhận đồ đệ nữa, cũng nhất quyết đem Kinh Hồng kiếm quyết truyền thụ lại tất thủy. Dù biết rằng đồ tử mà Dung Khuê rèn luyện vô cùng xuất sắc, thế nhưng trăm năm qua người người vẫn vậy, đều muốn chiến thắng Thương Cửu Môn.

Kinh Hồng kiếm quyết dù không cần bá sư thì vẫn có thể học loại kiếm pháp cao cấp này, quả là một cơ hội tốt.

Tô Tô như đang suy nghĩ điều gì, trong khi đó Thương Cửu Môn cùng Trạch Đoan đã ở trên chiến đài.

Trạch Đoan hành lễ, Thương Cửu Môn không có phản ứng gì, "ánh mắt không người" của hắn đối với mọi người nhìn lăm cũng thành quen, cho nên cũng không ai có ý kiến gì.

Thế nhưng Trạch Đoan đã tung hơn mười chiêu cùng một lúc, Thương Cửu Môn cũng chỉ phòng ngự, không tung ra bất kỳ chiêu thức nào.

"Cửu Môn sư thúc vẫn tuân theo quy tắc, trước hết để cho Trạch Đoan... sao?"

Thường thường trong mỗi lần khảo hạch, hắn sẽ nhường đồ tử năm mười chiêu, song hôm nay lại nhường Trạch Đoan tận tám mươi chiêu.

Kiểm của Thương Cửu Môn như con người hắn, từ xưa đến nay vừa u lãnh vừa xảo trá, cộng thêm đơn giản mà thô bạo, kết thúc cuộc đối chiến rất nhanh.

Vậy mà hôm nay chiêu thức của hắn lại linh hoạt và kỳ ảo hoa lệ, thân kiếm thấp thoáng chi khí khe khẽ, linh khí trắng toát như có cánh, cơ hồ làm kinh diễm tất cả mọi người.

"Cửu Môn sư thúc..." Nữ đệ tử nhìn nam tử trên đài, lắp bắp mở miệng, khuôn mặt ửng hồng.

Nàng ta đến bây giờ sao mới phát hiện ra, đại ma vương Thương Cửu Môn đáng sợ bất cận nhân tình lại đẹp đến như vậy?

Tô Tô nhất thời cũng bị kiểm ý như mưa lớn kinh diễm, nàng mơ hồ có chút hiểu ra, vì sao rõ ràng Hành Dương kiếm quyết vốn không yếu, vậy mà cha cứ khẳng khẳng muốn nàng đến Bồng Lai học nghệ.

Không bao lâu, kiếm của Thương Cửu Môn chỉ vào ngực Trạch Đoan, Trạch Đoan có chút không cam lòng, chấp nhận thua cuộc.

Thương Cửu Môn thu hồi kiếm, không nhìn lấy Tô Tô cùng đám đệ tử, một mình trở về Tiên điện.

Con người Tô Tô đảo một vòng, đột nhiên có một chủ ý.

Nếu thắng được Thương Cửu Môn thì nhất định sẽ được học toàn bộ Kinh Hồng kiếm quyết phải không?

*

Thương Cửu Môn đi chưa được bao xa, tiếng gió bên tai khê động, những chiếc lá dưới chân cũng bị thổi bay.

Hắn hơi híp mắt, không quay đầu lại.

Một bóng người từ không trung cầm kiếm đâm tới.

Tiên kiếm của hắn không xuất ra, vô kiếm đối đầu với kiếm của người đó.

Thiếu nữ phi thân bị đánh lùi mấy bước, mũi chân ghì trên rừng cây, tiếp tục cầm kiếm lao tới chém hắn.

Lúc đó nàng tập thuật pháp rất nhiều, thế nhưng lại không luyện kiếm, mưa dầm thấm đất kiếm pháp vẫn chẳng có kết cấu gì, chỉ có dũng khí đánh thẳng vào hãn.

"Lê Tô Tô." Khóe miệng Thương Cửu Môn giật một cái, "Người lại nào loạn cái gì nữa."

Con người thiếu nữ chớp chớp lóe sáng: "Ta nghe bọn họ nói, chỉ cần thẳng người thì Dung Khuê Tiên tôn sẽ truyền thụ Kinh Hồng kiếm quyết cho, tiếp chiêu đi!"

Hãn xùy một cái, nói: "Chỉ bằng người? Vậy thì cứ việc thử xem."

Câu này căn bản cũng là nói thật, hãn lớn tuổi hơn Tô Tô không ít, lại còn là con trai của Đông Dục chủ tu vi cường đại, là đệ tử thân truyền duy nhất của Dung Khuê, vậy nên Thương Cửu Môn tu vi sâu không lường được.

Nhưng chỉ một câu nói này đã chọc vào Tô Tô, tính tình nàng rất bướng bỉnh.

Lúc đầu chỉ dự định tung kiếm chiêu uy hiếp hãn, mặc dù không có khả năng thắng thì cùng lắm về sau lại tiếp tục, thế nhưng những lời vừa rồi của Thương Cửu Môn đã khiến tiểu Phượng Hoàng tức giận đến lông lá dựng hết cả lên.

Xem thường ai vậy?

Lúc này kiếm của nàng cũng không chần chừ, dứt hãn cùng hãn đấu một trận.

Tô Tô vốn là Hỏa linh căn, chân hỏa trong tay nàng rực cháy, trong chốc lát nhiệt độ ở một vùng Bồng Lai đảo tăng cao không ít.

Chân hỏa một đường lan đến chân Thương Cửu Môn.

Hắn đưa tay, gió theo hướng chỉ, chân hỏa đều bị dập tắt.

Tô Tô thầm nghĩ: Xong đời, cái này cũng đánh không lại rồi.

Bỗng nhiên trong đầu nảy ra một kế sách, nàng nói: "Xem chiêu!"

Một viên minh châu ném về phía Thương Cửu Môn.

Hắn rút ra được bài học từ vụ phản ngựa lần trước, không chém đứt nó nữa, nghiêng người né tránh.

Tô Tô lục túi càn khôn, tiếp tục ném...

Dù giấy, mứt quả, linh thạch.

Thương Cửu Môn đen mặt.

Cuối cùng nàng ném ra một viên đan hoàn, đan hoàn nổ tung, sương trắng tỏa khắp, hóa ra vô số con thỏ nhe răng hung hăng, bay về phía hắn cản tới.

Không biết Lê Tô Tô đào đâu ra cái loại vũ khí này, Thương Cửu Môn trong đám sương nhất thời không nhìn thấy cái gì.

Hắn biết Lê Tô Tô có nhiều thứ quái dị, không dám bóp nát mấy thứ đồ vật huyền hóa thành này, đành phải lạnh lùng đứng tại chỗ, hắn là Tiên thân, đám rác rưởi này có cản hắn vài cái cùng lắm chỉ đủ gãi ngứa cho hắn.

Mới nghĩ như vậy thì có người xuyên qua màn sương mù đánh về phía hắn. Mặc dù trong thời gian ngắn không thể nhìn thấy mọi vật, thế nhưng thính giác của Thương Cửu Môn rất nhạy, hắn có lòng muốn kết thúc trận giao đấu hoang đường này, liền giả vờ không biết gì, đợi đến khi nàng lại gần mới động thủ.

Thương Cửu Môn chỉ còn cách Tô Tô một đoạn, nàng cố ý không để lại tiếng bước chân rồi sau đó vờ như bị té ngã xuống đất.

Một bàn tay tái nhợt lạnh như băng đột nhiên giữ chặt lấy nàng.

Nàng ngẩn người.

Kỳ thật đây chỉ là... khinh địch thôi phải không, thế nhưng giờ Thương Cửu Môn đã bị mắc lừa rồi, không bằng tương kế tựu kế luôn nhỉ? Tô Tô bổ nhào lên người hắn, đè hắn xuống đất, đồng thời đem Định Thân phù "bang" một cái dán lên trán hắn.

"Người thua rồi!"

Nàng để hai bả vai hắn lại, cầm lấy một bên kiếm của hắn, vò kiếm kề lên cổ hắn, nói: "Cửu Môn sư huynh, có phục hay không?"

Sương mù tán đi, những con thỏ xung quanh sớm hóa thành bọt nước.

Cảnh sắc buồn tẻ vạn năm không thay đổi của Bồng Lai hiện ra trước mắt hắn, thiếu nữ dạng hai chân ngồi trên lưng hắn, không khỏi đặc ý thúc giục hắn nhận thua.

Thân thể của hắn cứng nhắc: "Cút xuống đi."

Tô Tô cười hì hì nói: "Nhanh nhận thua đi! Người đã trúng Định Thân phù, không động đậy được đâu, nếu không nhận thua ngay hôm nay thì chuyện này không có cách nào giải quyết xong đâu."

Không biết có phải loại biện pháp "hèn hạ" này khiến hắn tỏ ra ác khí hay không, đuôi mắt hắn đỏ ửng, trầm mặc không nói một lời nào.

Nàng khó tránh khỏi sốt ruột, đẩy đẩy hắn: "Này, Dung Khuê Tiên tôn không nói phải dùng biện pháp gì để đánh bại người, chính người ở Tây

Kiểm trì đã nói, binh bất yếm trá mà." ("binh bất yếm trá", ý nói chiến đấu không từ thủ đoạn).+

Người "không động đậy" được ở dưới, bàn tay cuộn lại.

Hắn hàm hồ nói: "Được."

- -----HẾT CHAP 105-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 106

Tô Tô không khỏi cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật quen thuộc, trong đầu có những đoạn hình ảnh lẻ tẻ hiện lên, nhân gian dưới ánh trăng, Yêu Hồ, âm tàn kiệt ngạo thiếu niên...

Yêu Ma giật nảy mình, vội vàng thi pháp lần nữa, nó nhìn ánh sáng của hạt châu lưu ly ngày càng mờ nhạt, hồng lét, không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Thật kỳ quái, Yểm Ma nhìn hạt lưu ly châu, trong lòng Lê Tô Tô tựa hồ có gì đó đang kháng cự lại tất cả tình cảm.

Tô Tô chau mày, lắc lắc đầu, những hình ảnh đó mờ dần.

Nàng chưa hề đi qua nhân gian, tại sao lại có ký ức ở nhân gian chứ, là do nàng nghĩ nhiều quá chăng?

Cuộc khảo hạch đệ tử kết thúc, Dung Khuê Tiên tôn không có ở đó, song Thương Cửu Môn đã ngầm thừa nhận nàng thắng, mấy ngày nay liền dạy bảo nàng kiếm pháp căn bản.

Nàng không hiểu biết gì về Kinh Hồng kiếm quyết, song Thương Cửu Môn đã sớm hiểu thấu đáo nó, hẳn hoàn toàn có thể dạy nàng.

Không đợi Thương Cửu Môn phân phó, mỗi sáng sớm nàng đều ngoan ngoan đến Tây Kiếm trì tẩy kiếm.

Mãi đến khi hoàng hôn, Thương Cửu Môn sẽ truyền kiếm quyết cho nàng.

Hẳn đối với chính bản thân mình còn khắc nghiệt, thế nên đối với Tô Tô cũng không ngoại lệ.

Mỗi lần chiêu thức của nàng bị sai, nàng sẽ bị thủ đoạn vô tình của hắn đánh một cái, Tô Tô khẽ cắn môi chịu đựng.

Song lại có một ngày, Thương Cửu Môn vô tình trông thấy bộ dạng chịu đựng đau đớn của nàng, có chút nhíu mày.

Mỗi buổi chiều trong phòng Tô Tô sẽ có thêm mấy quả trám.

Loại quả này ngọt giòn ngon miệng, sau khi ăn linh đài tươi sáng, là loại quả mà Hành Dương tông không có. Tô Tô nhin không được kéo lấy tiểu tiên tử vào trong điện, hỏi nàng ta: "Quả này hái ở đâu vậy?"

Tiểu tiên tử lắc đầu, ngạc nhiên nói: "Ta cũng không biết."

Nàng ta biết Bồng Lai có loại quả trám rất quý, thế nhưng nó được trồng ở đâu, tiểu tiên tử từ lúc sinh ra chưa từng nghe người Bồng Lai nói qua.

Tiểu tiên tử cáo lui, Tô Tô nhìn chăm chăm quả trám hồi lâu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngày thứ hai, Tô Tô đến Tiên điện nhưng không tìm được Thương Cửu Môn, nghe các Tiên quan trong điện nói, Độc Dực chủ mang theo Thái Song tới Bồng Lai, Thương Cửu Môn đang nói chuyện với Đông Dực chủ.

Tô Tô tròn mắt, nắm trái cây trong lòng bàn tay, lên tiếng.

"Vậy ta đợi thêm mấy ngày, đến lúc Thương Cửu Môn rảnh vậy."

Thế nhưng Tô Tô lại chờ được một tin tức khác.

Bồng Lai gần đây đang đồn đại chuyện Thương Cửu Môn muốn cùng Thái Song kết làm đạo侶. Chuyện Thái Song lúc trước bị Vệ Tuần lừa gạt thân thể, hơn phân nửa Bồng Lai đều biết.

Song người Tu Chân từ đầu đến cuối chỉ để ý một thứ duy nhất là đạo tâm, không thèm để ý đến vấn đề trinh tiết của nữ tử.

Tu Chân giới không thèm để ý, nhưng phàm nữ trở thành tu sĩ như Thái Song lại để ý.

Nghe nói sau khi về Đông Dực tiên cảnh, nàng đã tìm đến cái chết nhiều lần, nhưng may mắn được Đông Dực chủ ngăn lại.

Thái Song lấp bấp nói Vệ Tuần ép buộc nàng ta, trong thâm tâm của nàng ta chỉ có nghĩa huynh mà thôi.

Đông Dực chủ muốn làm chủ hôn sự, để Thương Cửu Môn cưới nàng ta.

Tô Tô không biết vì sao trong lòng rầu rĩ vô cùng.

Nàng đi ra ngoài, vừa lúc gặp phải Thái Song.

Sắc mặt Thái Song có mấy phần vàng vọt, không còn hồng hào trắng trẻo như xưa. Hàn khí của đằm U Băng chắc chắn đã ảnh hưởng đến nàng đến bây giờ.

Thái Song rõ ràng là tu sĩ, thế nhưng vẫn mang bộ dạng của phàm nhân nữ tử, xấu hổ e dè mang áo cưới đã được thêu trong tay.

Tô Tô liếc mắt thấy áo cưới đỏ tươi trong tay nàng ta, mấp máy môi.

Thái Song lén nhìn nàng, thần sắc nàng ta ngây thơ vui vẻ, giống như hoàng toàn không nhớ đến những mâu thuẫn lúc trước, đi tới nắm chặt tay Tô Tô, nói: "Lê tiên tử, người tìm Cửu Môn ca ca sao? Huynh ấy không có ở đây."

Tô Tô rút tay ra: "Biết rồi."

Nàng không thích Thái Song, thế nên không muốn cùng nàng ta nói chuyện. Thái Song thấy nàng không muốn nói chuyện với mình, vội vàng nói tiếp: "Người không muốn hỏi xem Cửu Môn ca ca đã đi đâu sao?"

Tô Tô quay đầu, mỉm cười nhìn nàng ta, lắc đầu nói: "Không hỏi, người cũng tuyệt đối đừng nói."

Thái Song sắc mặt u ám, làm như không nghe thấy nàng: "Huynh ấy đi thế gian tìm nước mắt của giao nhân(giao nhân: người cá)cho ta. Chúng ta kết hôn theo nghi thức của phàm nhân, thế nên cần phải có sính lễ theo quy củ. Chỉ cần có chín mươi chín giọt nước mắt của giao nhân, liền có thể mãi mãi trẻ đẹp, thân thể an khang."

Tô Tô nói: "Nói chuyện với người thật khó chịu, như vậy đi, người còn muốn nói gì nữa thì tranh thủ thời gian nói cho xong chuyện đi."

Thái Song điềm đạm đáng yêu, liếc nhìn nàng một cái như đang trách cứ.

Tô Tô nghiêng đầu, đột nhiên nói: "Người sợ ta sao?"

Thái Song mặt cứng đờ.

Tô Tô cười rạng rỡ: "Người sợ ta cái gì? Sợ ta đạp người xuống đầm U Băng như lần trước, hay là sợ... Cửu Môn ca ca của người thích ta?"

Bờ môi Thái Song run lên: "Người đừng có nói nhảm! Nếu huynh ấy thực sự thích người, liền sẽ không đồng ý Đông Dực chủ cưới ta!"

"Vậy là đoán không sai, người sợ cái thứ hai." Tô Tô sờ sờ cằm, học theo một tư thế của Hành Dương tông bộ dạng của một nữ nhân quyền rũ hư hỏng, vòng eo đánh chậm, nàng tiến lại gần Thái Song.

Thái Song bị dọa sợ phải lùi lại một bước: "Người muốn là gì?"

Tô Tô nói: "Phải nói cho người biết, không có thực lực thì nên hạn chế khiến người khác cảm thấy buồn nôn, nếu không, người sẽ giống như vậy."

Nàng buông tay, một khối ngọc thạch trong tay nàng hóa thành bột mịn.

Đến khi Thái Song lấy lại tinh thần, Tô Tô đã đi xa.

Đi xa thật xa, ý cười trên khóe miệng Tô Tô biến mất, đá mấy viên đã nhỏ trên đường.

Linh đài ấm lên, nàng không biết đây là nơi nào, Vô Tình đạo lặng lẽ vận chuyển, nàng không biết vì sao mình lại không cảm thấy vui vẻ.

Chẳng lẽ phải trả thù cho việc Thái Song khiến nàng cảm thấy kinh tởm sao?

Hạnh hoa ở Bồng Lai mãi mãi không úa tàn, vào đêm, Tô Tô dựng một cái nhà bằng trúc, lập ra một đội cóc.

"Đi hù dọa nàng ta một chút."

Những con cóc dữ tợn nhận nhiệm vụ nhảy vào trong điện của Thái Song.

Không bao lâu sau, bên trong truyền ra một tiếng hét chói tai khàn cả giọng.

Thông qua cửa sổ, Tô Tô nhìn thấy Thái Song như bị điên chạy khắp nơi kêu to, không còn bộ dạng đáng thương như trước.

Nàng vỗ vỗ tay, chuẩn bị rời đi.

Một bóng người lạnh lùng nhìn nàng.

"Thương Cửu Mân?"

Người đó đưa tay, những con cóc huyền hóa kia hóa thành tro, hắn nói:
"Người cũng có tư cách động vào nàng ấy sao?"

Tô Tô ngẩn người, vừa muốn mở miệng, hắn lại đột nhiên xuất thủ, Tô Tô ba mặt bị cờ xí như múa vây khốn, luồng sáng xanh đen giam cầm nàng, Tô Tô thần hồn đau đớn, ngã nhào trên mặt đất.

Chủ mệnh hồn cờ xí mắt đầu hút lấy hồn phách nàng.

Tô Tô xuyên qua ba mặt cờ xí, trông thấy một đôi mắt lạnh lùng mang theo sát khí của Thương Cửu Môn.

Nàng tuổi còn nhỏ, muốn chạy thoát nhưng lại không có đủ sức mạnh để chống lại, một lúc sau một ánh sáng trắng ở mi tâm lóe lên, ba mặt cờ xí vỡ vụn.

Nàng phun ra một ngụm máu, ngất đi.

Cảnh tượng cuối cùng trước khi ngất, nàng dường như nghe thấy giọng nói của Diêu Quang: "Tô Tô!"

*

"Thương Cửu Môn" cứ như vậy đi xa, dung mạo dần biến đổi thành bộ dạng của Đông Dực chủ.

Đông Dực chủ sắc mặt khó coi: "Giữ lại đồ vật cho nàng ta."

Yểm Ma nhìn thấy lưu ly châu xuất hiện vết nứt, như cha mẹ chết:
"Huyền Nhan châu không còn sức mạnh, mộng đẹp không có cách nào duy trì nữa, mộng cảnh bắt đầu tự động tu bộ, hắn là mệnh Thiên Sát Cô Tinh, Ma Quân tỉnh lại sẽ không giết ta chứ?"

Một bên khác, Thương Cửu Môn trên người vô số vết thương, nhân gian tí tách tí tách rơi xuống một trận mưa.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, bên cạnh là chín mươi chín giọt nước mắt của giao nhân, tỏa sáng như châu ngọc.

Trên đường trở về Bồng Lai, trong mắt của hắn mang theo ý cười nhạt nhạt.

Thế nhưng tìm khắp nơi một vòng, tiểu tiên tử mới nói cho hắn biết: "Lê tiên tử vài ngày trước đã đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa trở về."

Ý cười trong mắt hắn phai nhạt dần, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.³

Đông Dực chủ nhìn nước mắt giao nhân tỏa sáng lung linh trong hộp, cầm lấy một viên, nói: "Con thật sự tìm được chúng, nhưng đáng tiếc thay, tiểu nha đầu đã rời khỏi Bồng Lai."

Thương Cửu Mân sắc mặt trầm xuống: "Người không phải đã đồng ý với ta..."¹

"Đúng, ta đã đồng ý với con, nếu con tìm được chín mươi chín giọt nước mắt của bộ tộc giao nhân duy nhất còn sót lại trước khi bị diệt tộc, ta sẽ đưa Thái Song về nhân gian, để nó trở lại làm phàm nhân, không còn quan tâm tới nó nữa." Hắn đem nước mắt giao nhân ném đi, "Sau đó cũng sẽ đến Hành Dương, cầu hôn con gái Cù Huyền Tử cho con. Nhưng đáng tiếc, Mân nhi, nàng ta không tin con, cho rằng con muốn cưới Thái Song nên đã cùng Diêu Quang trở về Hành Dương."

Thương Cửu Mân xùy cười một tiếng, những vết thương nhỏ vụn trên mặt hắn càng làm hắn trông nhợt nhạt lạnh lùng.

"Ta một chữ cũng không tin người. Người nói nàng không tin thì liền sẽ là không tin sao, tự chính ta sẽ đi nói!"

Dứt lời, hắn liền định ngự kiếm đi Hành Dương tông.

"Đứng lại!" Đông Dực chủ phía sau phần nộ mở miệng, "Nghịch tử, người quên lúc người trăm tuổi đã có người dự đoán người mệnh cách sao! Tình kiếp không độ, thân thành tro bụi. Vì phụ đưa người đến Bồng Lai, liền hi vọng người tránh khỏi một kiếp này, người xem người đang làm cái gì!"

Đông Dực chủ ném ra một khối ngọc.

"Dực niệm sinh tâm ma, người bây giờ, ma khí không thể trục xuất được nữa. Nàng ta sẽ hỡi chết người!"

Lúc Thương Cửu Môn nhìn thấy khối ngọc, liền hiểu ra Đông Dực chủ đã biết hết thầy mọi chuyện.

Hắn nhận khối ngọc ẩn tàng ma khí kia, đôi mắt đen nhánh nhìn Đông Dực chủ: "Còn sống thì sao, hóa thành tro bụi thì sao? Từ giờ phút này trở đi, người hãy coi như ta đã chết rồi đi."

Dứt lời, Thương Cửu Môn đánh tới một đạo tiên lực, người nghe trộm mình ở ngoài điện ngã xuống.

Thải Song phun ra một ngụm máu, toàn bộ sức mạnh mà Đông Dực chủ độ cho nàng đều bị một kích này làm cho tiêu tán, dung nhan nàng bắt đầu trở nên già nua. Thải Song cảm thấy sức sống biến mất dần: "Nghĩa phụ cứu con, mau cứu con..."

Đông Dực chủ yêu thương nàng của ngày xưa giờ đây vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

"Thải Song, người không nên như thế." Tự cho là mình đúng, cùng Vệ Tuần đây đưa không rõ ràng, lại còn ngày càng ác độc.

Từ nhỏ để người cùng Cửu Môn bồi dưỡng tình cảm, song người lại không thể ngăn cản nó sinh ra tâm ma, để nó gặp phải tình kiếp, chiếm lấy

một chỗ sâu thẳm trong lòng nó.

Vốn dĩ nếu còn có chút biện pháp nào đó để cứu Thương Cửu Môn, hẳn cũng sẽ không tự mình gây nên nghiệp chướng đi giết nữ tử Hành Dương tông kia.

Đông Dực chủ thở dài, phẩy phẩy tay, bảo toàn mạng của Thái Song, đem nàng ta trở về thế gian, trở về nơi Thái Song nên đi.

Chỉ mong người tiếp thu được, phạm nhân khác Tiên tử ở chỗ sẽ dần dần già đi.

*

Diêu Quang lo lắng hỏi: "Ô Tô sao rồi?"

Cù Huyền Tử lắc đầu, sắc mặt nghiêm trọng.

Nước mắt Diêu Quang đã đọng đầy: "Là con không tốt, không chăm sóc tốt cho sư muội."

Cù Huyền Tử vỗ vỗ vai nàng ta: "Không phải lỗi của con, người tổn thương Ô Tô không thể khinh thường được."

Dù là Cù Huyền Tử cũng không dám chắc tu vi của mình cao hơn đối phương. Người kia đã quyết tâm giết Ô Tô, Ô Tô sống sót đã là điều may mắn rồi.

Hành Dương tông dùng pháp quyết tái hiện lại những chuyện xảy ra trên người Ô Tô.

Diêu Quang tức giận nói: "Thương Cửu Môn! Sao hẳn lại làm như vậy!"

"Ba hồn cơ xí, không phải Thương Cửu Môn" Cù Huyền Tử xem xét cảnh tượng, trong lòng đã biết là ai, cho dù không phải Thương Cửu Môn,

cũng là Đông Dực đại năng.

"Chưởng môn." Có người đến bẩm báo, "Bồng Lai đệ tử Thương Cửu Môn cầu kiến Dục Linh tiên tử."

Người trên giường lông mi run rẩy, Cù Huyền Tử trong lòng thở dài, đỡ Tô Tô dậy: "Thế nào, con muốn gặp hẳn sao?"

Tô Tô mở mắt, bờ môi tái nhợt, nàng lắc đầu. "Bảo hẳn về đi, bây giờ con không muốn gặp ai cả."

Cù Huyền Tử nói: "Được."

Trường Trạch tuyết bay lả tả.

Tô Tô đang ngủ say, đột nhiên tỉnh giấc, sáng nay tỉnh dậy đã thấy linh điều vọt qua cửa sôt, Diêu Quang đến thăm nàng.

Diêu Quang thần sắc do dự, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Tô Tô nói.

Diêu Quang: "Không có gì."

"Sư tỷ, tỷ không giấu được những chuyện muốn nói đâu."

Diêu Quang ngượng ngùng cười một tiếng, ấp a ấp úng nói: "Mệnh hồn của muội bị tổn hại, nếu không kịp chữa trị sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ, tu vi cũng khó mà thăng tiến."

Tô Tô biết rõ, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Không có bi quan, cũng không có kinh ngạc.

Diêu Quang liếc nhìn nàng một cái: "Nhưng có một biện pháp có thể giúp muội."

"Biện pháp gì?"

"Chính là... ai da chính là cái đó đó!" Diêu Quang mặt ửng đỏ, "Thế phân âm dương, hòa hợp song tu, là cái đó đó."

Nàng ta ấp úng, hiển nhiên, loại chuyện này so với song tu còn thô bạo hơn.

Tô Tô cũng mơ hồ đoán được.

Hợp Hoan tông tà tu trước đây có Thái Âm Bồ Dương chi pháp, đem nữ tử giống như lô đỉnh bổ trợ, gia tăng tu vi của chính mình.

Cơ mà biện pháp mà Diêu Quang nói, lại là... đem biện pháp này làm ngược lại, tìm lô đỉnh cho Tô Tô.

Diêu Quang thì thầm nói: "Phù Nhai là người gần đây chăm sóc muội nhiều nhất, ý của chương môn cũng hy vọng muội quan tâm tới hẳn một chút."

Nàng ta còn chưa kịp nói tiếp, Tô Tô liền lắc đầu: "Ta không đồng ý."

Diêu Quang há to miệng, thở dài.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi rất dày, còn một chuyện Diêu Quang không nói cho Tô Tô biết, dưới Tiên môn, vị Bồng Lai đệ tử kia một mực không rời đi.

Hàng Dương người người đều biết Đông Dực của bọn họ đã thương Tô Tô, ngày ngày dùng nhiều cách trả thù hấn, hấn khắp nơi toàn là vết thương nhưng không đánh trả lại, cũng không rời đi.+

Trông rất đáng thương.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 107

Trước sơn môn, thiếu niên thanh y đẫm máu, công một thanh tiên kiếm.

Các đệ tử của Hành Dương sơn xì xào bàn tán: "Hắn vẫn còn ở đây à, không biết tất cả mọi người đều chán ghét hắn sao? Chấp pháp sư huynh bị làm sao vậy, còn không bắt hắn rời khỏi sơn môn."

Một người khác nói: "Đuổi hắn đi rồi, nhưng không bao lâu sau hắn lại xuất hiện ở đây nữa."

"Hắn vẫn muốn gặp Dục Linh tiên tử sao? Hắn chẳng lẽ không biết mấy ngày nữa Dục Linh sẽ cùng Phù Nhai sư huynh thành hôn à."

Vừa dứt lời, Thương Cửu Mân vốn không đáp trả, cũng không phản ứng lại bỗng nhiên đến bên cạnh người đệ tử kia, nắm vạt áo hắn: "Người nói cái gì?"

Nam đệ tử bị hắn tới gần, thoáng khiếp đảm, nhưng nhớ tới chuyện Tô Tô từ Bồng Lai trở về bị thương đến nông nỗi như vậy, sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

"Ta nói Dục Linh muốn cùng Nguyệt Phù Nhai thành hôn, người tự mình hiểu lấy, tự cú về Bồng Lai của người đi, đừng làm ô uế mảnh đất này."

Thương Cửu Mân ngón tay nắm chặt, ánh mắt u lãnh nhìn hắn.

Các Hành Dương tông đệ tử liền như chuẩn bị đối phó, thế nhưng lúc nghĩ hắn sẽ động thủ, hắn đột nhiên buông tay, không nói lời nào quay người rời đi.

Sau giờ ngộ Diêu Quang tới, thấy sơn môn không có một ai, hỏi đệ tử bên cạnh: "Hắn đâu rồi?"

Đệ tử nói: "Sáng sớm nghe thấy tin Tô Tô muốn thành hôn nên đã rời đi, đại khái là tuyệt vọng rồi."

Diêu Quang trong lòng thốn thức, nhìn về phía sơn môn: "Đi rồi cũng tốt."

Đợi đến khi vết thương của Tô Tô bình phục, chưởng môn nhất định sẽ đòi Đông Dực một lời giải thích, nói không chừng Hành Dương tông cùng Đông Dực sẽ có một trận ác chiến cũng nên. Thương Cửu Mân thân là Đông Dực chủ chi tử, cùng với Tô Tô hoàn toàn không có khả năng.

Trên đường trở về, nàng ta gặp phải Nguyệt Phù Nhai.

Diêu Quang liếc nhìn thấy áo cưới trong tay hắn: "Cho Tô Tô sao?"

Nguyệt Phù Nhai: "Phải."¹

Hắn nhìn xuống, nét mặt từ xưa đến nay rất kỳ lạ, giờ nhìn áo cưới có chút dẹt dẹt.

Diêu Quang nói: "Ta nghĩ là đệ không vui."

Nguyệt Phù Nhai mang tai ửng đỏ, lời ít mà ý nhiều nói: "Không có."

Diêu Quang cười lên: "Sau này phải chăm sóc Tô Tô thật tốt."

Bây giờ trừ Tô Tô, khắp Hành Dương tông đều biết Nguyệt Phù Nhai muốn cùng nàng kết làm đạo侶, việc này Cù Huyền Tử cũng chấp nhận. An nguy của Tô Tô là điều quan trọng nhất đối với Cù Huyền Tử.

Chỉ là đối với Nguyệt Phù Nhai mà nói, trong tình huống của Tô Tô, thực sự cần hắn nỗ lực truyền một lượng lớn tu vi cho nàng an dưỡng.

Nói là song tu, nhưng thật ra là giúp nàng tu bổ mệnh hồn, cho nàng tu vi, có khả năng khiến hắc khó thăng tiến tu vi được nữa.

Diêu Quang lúc đầu sợ Nguyệt Phù Nhai trong lòng có khúc mắc, ai ngờ hẳn lại coi việc này như mật đường, không hề cảm thấy khổ sở và khó xử, Diêu Quang cười cười, Tô Tô sư muội sẽ rất hạnh phúc nha.

Yểm Ma ôm hạt châu lưu ly, lòng như tro nguội, lúc nó tạo mộng đã dốc hết sức bình sinh bỏ Công Dã Tịch Vô kinh địch của Ma Quân đi, nào ngờ lại quên mất còn có một người là Nguyệt Phù Nhai.

Nói mới nhớ, Ma Quân đi đâu rồi?

*

Đến một ngày trước khi thành hôn, Tô Tô mới biết được chuyện này.

Diêu Quang sợ nàng khóc lớn âm ỉ, ai ngờ thiếu nữ lại ngồi bên cứ số hồi lâu, bất ngờ nhìn lũ chim vui đùa bên ngoài.

Một lúc sau thì hỏi: "Phù Nhai nguyện ý sao?"

Diêu Quang liền vội vàng gật đầu: "Vậy còn... muội thì sao?"

Đôi môi Tô Tô tái nhợt, nàng cười cười: "Đệ ấy là vì cứu ta, ta tại sao lại không nguyện ý, chỉ là có chút buồn thay cho đệ ấy."

Diêu Quang thấp giọng nói: "Ta còn nghĩ, muội còn nhớ tới Thương Cứu Mân."

Lời vừa nói ra, Diêu Quang liền biết đó là điều mình không nên nói, vội vàng chữa lại: "Ta không có ý đó..."

Tô Tô rũ mắt, lắc đầu.

Diêu Quang nhìn không được hỏi: "Muội thích Nguyệt Phù Nhai không?"

Kết làm đạo lữ không thể so sánh với thành hôn của phàm nhân, vào ngày đại hôn đó, tại Tiên hôn của đối phương sẽ nhỏ một giọt máu của mình gọi là Tâm Đầu huyết, hàng vạn năm sau, có vinh cùng vinh, có tui cùng tui.

Giống như bất kỳ lời hứa hẹn nào của phàm nhân.

Tô Tô nói: "Ta không biết."

Nàng đặt lên trái tim, nơi này thật... trống trải, giống như một cái cửa bị đóng lại, không thể nhận ra thứ tình cảm này, thậm chí lúc Diêu Quang nói chữ "thích", bên trong thế giới của nàng, không có bất kỳ một ý nghĩ gì dù chỉ một chút.

Thích là gì, cảm giác yêu thích là thế nào? Nàng thích Nguyệt Phù Nhai, có đúng là loại tình cảm mà Diêu Quang nói không?

Tô Tô nhớ tới một người khác, vì sao lúc ở trong ba hôn cờ, trông thấy Thương Cửu Môn tổn thương mình, nàng lại cảm thấy khổ sở đến vậy.

Ngày hôm sau Tô Tô thay áo cưới, toàn bộ Hành Dương tông đều vui mừng.

Chín đầu Tiên hươu đã ở Trường Trạch sơn chờ đợi.

Lúc nàng được đưa lên Tiên xe, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Tiên xe từ Trường Trạch bay lên không trung, rồi chậm rãi bay đến đại điện Hành Dương.

Nàng trông thấy có một người đang đứng đó đợi nàng, là Phù Nhai.

Hắn ngẩng đầu, con mắt chăm chú khóa trên người nàng.

Trong giây lát, Tô Tô có một loại ảo giác, hắn đã ở chỗ này chờ nàng rất lâu.

Nhìn thấy nàng trong chớp mắt, đôi mắt đen láy của hắn dao động chút ý cười. Không khỏi khiến Tô Tô cảm thấy rạo rức.

Nguyệt Phù Nhai đến đón nàng, khoảnh khắc ngón tay hai người chạm vào nhau, trong lòng Tô Tô có một cảm giác kỳ lạ... tay thiếu niên lạnh quá.

Nguyệt Phù Nhai tu luyện Chí Cương Chí Thuần kiếm quyết, sao nhiệt độ cơ thể lại lạnh như vậy?

Nhưng quả thật là gương mặt của Phù Nhai.

Tô Tô nghĩ mình không nên suy nghĩ bậy bạ, Cù Huyền Tử cũng ở đây, nghi thức hợp tu tuyệt đối không có khả năng mắc sai phạm.

Mệnh hồn bị hao tổn khiến thân thể nàng suy yếu, bước chân dừng lại một chút, hắn cũng dừng lại theo, thấp giọng nói: "Cẩn thận."

Hắn dắt nàng, linh lực ôn hòa không ngừng truyền tới, trong nháy mắt Tô Tô liền cảm thấy dễ chịu hơn.

Toàn bộ nghi thức, Tô Tô cảm thấy mình suy nghĩ mơ hồ, người bên cạnh lại hết sức trịnh trọng nghiêm túc.

Cho đến khi ngón tay của hắn điểm lên mi tâm của mình, tâm đầu huyết nhỏ vào thức hải của nàng, nàng kinh ngạc giương mắt nhìn hắn, hắn khẽ vuốt lấy gương mặt của nàng, cúi đầu mình xuống, lấy tay của nàng đặt lên mi tâm của hắn.

"Tô Tô." Hắn thấp giọng nói, "Tới lượt nàng."

Nàng căn cứ môi, thấy chung quanh đều đang nhìn mình, một lúc lâu sau, nàng chậm chậm nhỏ tâm đầu huyết vào thức hải của hấn.

Linh thức giao hòa, đối với Tu Chân giả mà nói, so với thể xác còn miễn cảm hơn mấy lần.

Trong chốc lát linh thức hai người trở nên tương thông, một loại cảm giác kỳ lạ ào tới.

Nàng bối rối lui lại một bước, che lấy mi tâm mình, gương mặt không khỏi ửng hồng.

Bộ dạng nàng e lệ bất an, khiến người bên cạnh ý cười trong mắt càng đậm.

Tô Tô không biết vì sao mình có thể chờ được đến khi buổi lễ kết thúc.

Từ xưa đến nay, đại lễ kết làm đạo lữ gọi là Hợp Linh, làm cho máu của mình chạm đến thức hải của đối phương, có thể cảm nhận được yêu thương mà đối phương dành cho mình.

Tô Tô cảm thấy máu trong người mình giống như có một cái đuôi cá nhỏ, vội vàng không kịp chuẩn bị đã bơi đến một biển chết rộng lớn đáng sợ.

Yêu thương mơ hồ chạm đến khiến cho nàng cảm thấy kinh hãi và mờ mịt.

Phù Nhài... không phải là vì cứu mình sao, nếu nói có thích mình một chút, Tô Tô không biết từ khi nào tình yêu của hấn lại giống như có thể liều chết nơi luyện ngục hoang vu kia?

Tô Tô không để ý tới, nam tử cạnh bên thu tay lại, ánh mắt mang một chút âm đạm âm trầm.

Hắn cũng cảm nhận được tình yêu của Tô Tô.

Thức hải trống rỗng, trắng xóa.

Không có một cái gì.3

Vẻ mặt lạnh lẽo chỉ tồn tại trong chớp mắt, ý cười hồn nhiên lần nữa trở lại trên mặt.

*

Tô Tô trở về Tiên điện, mới đầu còn đang suy nghĩ nên sống chung với Nguyệt Phù Nhai như thế nào, thế nhưng vừa mới chạm vào giường một cái, nàng liền ngủ thiếp đi.

Mệnh hồn hiện giờ không trọn vẹn, nàng chống cự đến giờ phút này cũng thật không dễ dàng.

Nàng ngủ chưa đầy một lát, một nam tử thân mặc hỷ phục đi tới, có người thấp thỏm hành lễ nói: "Tiên quân, tiên tử ngủ rồi."

Nam tử không hề không vui, ôn hòa nói: "Biết rồi, các người đi đi, ta tới chăm sóc nàng."

Hắn vòng qua bình phong thêu tiên hạc, trông thấy một nữ tử xinh đẹp đang ngủ say.

Sắc mặt ôn hòa của hắn không còn nữa, ánh mắt trở nên lạnh lùng, giống như một cái đầm sâu không thấy đáy. Hắn vùi đầu vào cổ nàng, giống như một con rắn độc cuốn lấy nàng.

Thế nhưng sau cùng, cho dù vẻ mặt hắn có dữ tợn đáng sợ như thế, cũng chỉ có một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên gò má nàng.

Tô Tô ngủ cả mấy ngày.

Nàng mở to mắt, từ trên giường ngồi dậy, cúi xuống nhìn thấy y phục của mình đã được thay ra.

Y phục màu đỏ đã biến thành một chiếc váy màu tím nhạt, tà váy uốn lượn mang theo chút kim tuyến nhỏ xíu. Chiếc eo thon của nàng được buộc một chiếc túi lưới tinh xảo, so với trang phục trước đó của nàng thì tinh tế và xinh đẹp hơn.

Tô Tô vuốt vuốt túi lưới, đi ra ngoài.

Nàng không thấy Nguyệt Phù Nhai đâu, liền hỏi đệ tử quét dọn trong điện: "Tiên quân đâu?"

Đệ tử nói: "Người tỉnh rồi! Tiên quân đang ở sau núi, ngài ấy căn dặn là nếu người tỉnh, nhất định phải uống cái này."

Trong tay Tô Tô có thêm một cái bình ngọc.

Nàng mở ra, hương khí thoang thoang bay ra, là Say Dương lộ, thứ này trong truyền thuyết chỉ có ở Kinh ngư Nam Hải, có thể dưỡng hồn, nhưng bọn họ rất ngang ngược và hẹp hòi, Nguyệt Phù Nhai sao lấy được thứ này?

Tô Tô đi đến sau núi, ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt.

Lại ngửi tiếp, song lại không thấy nữa.

Nguyệt Phù Nhai từ trong rừng đi ra, ôm lấy một con thỏ bỏ trong túi, nhìn thấy nàng, hấn dừng lại, cười nói: "Tô Tô."

Tô Tô vuốt ve con thỏ: "Đây là cho ta sao?"

"Phải." Hấn vuốt tóc nàng, giọng điệu cứng nhắc trước kia cố gắng trở nên dịu dàng: "Lúc ta đi trừ ma, nó có thể ở cùng nàng, nàng lại ra đây làm gì?"

"Ta đến tìm chàng." Tô Tô ngái ngủ dụi dụi mắt: "Phù Nhai, chàng đi Nam Hải đánh nhau với Thiên Kinh ngư sao?"

"Không có." Hãn nói, "Ta sao phải đi Nam Hải kiếm chuyện chứ, Say Dương lộ là lúc trước lúc lịch luyện vô tình có được. Bên ngoài lạnh lắm, nàng bây giờ Tiên thể bất ổn, dễ bị bệnh, ta đưa nàng về."

Tô Tô nhìn hãn một lát, vươn tay về phía hãn, cười nói: "Được."

Hãn cong môi, lúc này dần trở nên chân thực hơn, ý cười tỏa sâu trong đôi mắt, hãn ngồi xổm xuống trước Tô Tô.

Tô Tô ghé vào lưng hãn, khoảng cách gần như vậy, nàng bất động thanh sắc người người bên cổ hãn.

Mùi máu tanh cùng với hơi thở từng bách mát lạnh... như có như không.

Hãn đang nói dối, hãn chẳng những đi Nam Hải, còn giết vô số Thiên Kinh ngư mới gom góp được một bình Say Dương lộ như thế.

Chính hãn cũng bị thương nên mới tránh ở sau núi, không dám trở về Tiên điện ngay.

Trong lòng Tô Tô nổi lên những gợn sóng kì quái, khiến nàng có chút khó chịu.

Nàng ngờ ngàng nhìn dung nhan của nam tử bên cạnh, nhẹ nhàng khẽ chạm lên mặt hãn.

Bước chân của hãn đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn nàng.

Nàng còn không kịp rút tay về, đối mặt với ánh mắt của hãn.

"Nàng đang làm gì thế?" Hãn khàn giọng hỏi.

Tô Tô cũng không biết, nàng nghĩ sao thì làm vậy. Phản ứng của hấn cùng người trong rừng Hạnh hoa ở Bồng Lai tiên đảo dần dần hợp lại.

Tô Tô còn muốn nhìn kĩ, song hấn lại cúi đầu, nhanh chóng cười nói: "Cho dù nàng có muốn... cũng phải về điện rồi tính."

Tô Tô hiểu được ý tứ của hấn, tức giận bác bỏ: "Nói bậy!"

Vậy mà hấn lại đem mình thẳng đến trên giường.

Tô Tô nắm chặt tay của hấn, nghiêm túc nói: "Ta nói nghiêm túc, chàng thật sự không cần phải như thế. Ta không muốn làm chậm trễ chàng, nếu chàng vì ta... thì sẽ hao tổn tu vi của chàng."

Hấn ngồi xồm xuống, nhìn đôi mắt của nàng, nắm chặt tay nàng: "Ta nguyện ý."

Tô Tô lắc đầu, nàng nhìn chăm chăm bàn tay bị hấn nắm chặt: "Phù Nhai, chàng có nhớ lễ bái sư năm đó, ta có đưa chàng một hộp gỗ không? Ta muốn nhìn thấy nó."

Nam tử thân thể hơi cứng đờ, lập tức nói: "Thời giác trước, lúc làm nhiệm vụ sư tôn giao lỡ làm mất rồi, thật có lỗi."

Tô Tô giương mắt lên, nhìn hấn hồi lâu, thấy lớp mặt nạ ôn hòa của hấn không chịu được nữa, đành mở miệng nói: "Không sao, cũng không phải thứ gì quan trọng, vứt đi cũng được."

"Về sau tất cả mọi thứ nàng đưa cho ta, ta sẽ không để mất nữa." Hấn thấp giọng nói.

Tô Tô "ừ" một tiếng, đặt cằm lên vai hấn: "Phù Nhai... trên người chàng có mùi hương gì vậy? Trước đây ta chưa bao giờ ngửi thấy mùi hương này trên người chàng."

Hắn thản nhiên nói: "Đến sau núi nên không cần thận dĩnh vào."

Tô Tô nghĩ thầm, rất bình tĩnh nha, Thương Cửu Mân.

Đèn hờn của Nguyệt Phù Nhai chưa bị dập tắt, chứng tỏ Nguyệt Phù Nhai thật không xảy ra chuyện gì, hẳn là đang bị Thương Cửu Mân nhốt lại rồi.

Tô Tô thoát đầu muốn chờ xem hắn lúc nào mới lộ ra chân ngựa, thế nhưng nàng không ngờ rằng, Thương Cửu Mân lại đang thật sự cố gắng bắt chước Nguyệt Phù Nhai.

Từ thói quen sinh hoạt của Nguyệt Phù Nhai cho tới cách nói chuyện, đi nhận nhiệm vụ của sư tôn, thậm chí cả kiếm thức của Hành Dương, hắn đều xem xét kĩ.

Có một lần ở cửa đại điện Tô Tô trông thấy hắn đang thấp mắt ôn hòa cùng các đệ tử trong môn phái nói chuyện.

Nàng biết, Thương Cửu Mân vốn khinh thường kiểu người này.

Hắn cam nguyện trở thành cái bóng của người khác, bắt chước người đó từ sáng sớm tới chiều hôm, tất cả vì chính bản thân mình mà lo lắng hết thảy.

Trong thần thức của nàng chợt nhớ tới tình yêu mãnh liệt của hắn, có chút thất thần.

Đến mức khi hắn quay đầu, Tô Tô cũng không biết lúc này mình đang nghĩ cái gì, vô thức mỉm cười với hắn.

Trong chớp mắt, nàng nhìn thấy trong đôi mắt ấy, có một tia sáng như được thắp lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108

Thương Cửu Mân có vẻ dự định cải trang đến lúc địa lão thiên hoang.

Tô Tô tạm thời không song tu với hắn, Thương Cửu Mân chột nghĩ đến gì đó, nhin không được cong cong môi.

Trong lòng nàng đang có khúc mắc, có phải chứng tỏ trong lòng nàng không có Nguyệt Phù Nhai?

Tô Tô đợi mấy ngày, cảm thấy hắn càng diễn càng thật, hiện tại Hành Dương tông đệ tử đã coi hắn hoàn toàn là đệ tử tôn kính.

Một con sói đen trà trộn vào một đám cừu non, cố tình kiểm chế bản tính của mình, làm bộ đơn thuần chính trực.

Có mấy lần Tô Tô muốn vạch trần ý đồ chơi xấu của hắn, nhưng nếu chàng đã diễn, được thôi, ngàn lần nhẫn nhịn vậy.

Ban ngày nàng bảo Tiên hầu mang chậu Hương Lan thảo vào, ban đêm Thương Cửu Mân trở về, liếc mắt liền thấy trong phòng có hai chậu Hương Lan thảo.

Tô Tô đứng ở bên cạnh tưới nước cho chúng.

Hôm nay sắc mặt nàng không tồi, so với ngày xưa tinh thần tốt lên không ít.

Hắn nhìn một lát, trong mắt ánh lên vài tia dịu dàng, từ phía sau ôm lấy nàng: "Hôm nay sao lại có sức làm chuyện này?"

Từ lúc hai người kết làm đạo侶 đến nay, hiếm khi có giờ phút thân mật như thế.

Thương Cửu Môn thực chú ý đúng mực, Nguyệt Phù Nhai là kiểu người tính cách tương đối nặng nề, chắc chắn sẽ không quá mức chủ động. Bởi vậy hẳn ôm lấy nàng cũng không dám ôm thật chặt.

Tô Tô cười thâm, biết hẳn duy trì vẻ ngoài thể diện và thủ lễ quả thực không dễ dàng, nàng nói: "Tiên điện không có sắc thái, ta bảo đệ tử đem đến mấy chậu hoa cỏ."

Môi Thương Cửu Môn như đang cọ qua cổ nàng, tiếng được tiếng mất: "Nếu nàng cảm thấy Tiên điện nhàm chán, ngày mai chúng ta lập tức trở về Trường Trạch."

"Không cần đâu, Trường Trạch quá quanh quẽ, Tiên điện khá tốt."

"Bây giờ có buồn ngủ không?" Hẳn hỏi, ánh mắt rơi trên chiếc cổ tinh tế của nàng, giọng điệu bình tĩnh, thăm dò nói: "Thành thân đã được mấy ngày rồi, mệnh hồn của nàng vẫn chưa được tu bổ."

Tu bổ mệnh hồn, song tu ngay lúc nàng đang tỉnh táo.

Việc này không rõ ai đang chiếm tiện nghi của ai, trong tình huống hiện giờ của Tô Tô, chỉ có Thương Cửu Môn đem tu vi truyền cho nàng, như vậy tu vi của hẳn không những không thăng tiến được, ngược lại còn thụt lùi.

Tô Tô trở mình trong ngực hẳn, hẳn suýt chút nữa không kịp chuyển đổi sắc mặt, thần sắc cứng đờ, chột hẳn ngượng ngùng nhìn nàng, ánh mắt trong trẻo không có chút tà niệm nào.

Tô Tô nghĩ thâm: Chàng muốn ta đồng ý hay là cự tuyệt đây?

Nàng nín cười, nghĩ nghĩ một lát đây đúng là trò hay, nàng liền phối hợp với hẳn, gương mặt ửng ửng nhìn hẳn, khẽ gật đầu một cái.

Trong chớp mắt gương mặt Thương Cửu Môn trở nên lạnh tanh, tay hắn đột nhiên nắm chặt.1

Tô Tô nhìn thần sắc của hắn liền đoán được giờ phút này hắn đang nghĩ gì. Đơn giản hắn cho rằng mình nguyện ý cùng Nguyệt Phù Nhai song tu.

Nàng còn ngây thơ cho rằng, nếu người này trong đầu chỉ có suy nghĩ âm tà, hắn chắc chắn sẽ không tức giận, thậm chí còn mừng thầm.

Nhưng khi mình gạt đầu, hắn lại tức giận. Có lúc suýt nữa hắn quên mất mình đang cải trang thành Nguyệt Phù Nhai, thiếu chút nữa là xé rách vỏ bọc ngụy trang, bàn tay cơ hồ bóp lấy thắt lưng của nàng đau đớn.

Tô Tô giả vờ như không biết, hoang mang nhìn hắn: "Phù Nhai?"

Hắn đè nén cơn tức giận xuống.

"Thật có lỗi." Hắn nói.

Tô Tô thề, nàng nghe được thứ hương vị cắn răng nghiền lợi trong giọng nói của hắn, rõ ràng lửa giận đang bùng cháy khắp thần trí, vậy mà còn phải giả vờ làm bộ dạng lí trí tỉnh táo.

Thậm chí trong ánh mắt nhìn Tô Tô không có nổi một tia vui vẻ, đôi mắt đen nhánh không có chút ý cười. Tô Tô cố ý thấp mắt cời đai lưng của hắn.

Hắn trầm mặc không cử động, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm đỉnh đầu nàng.

"Nàng thích Nguyệt... ta không?" Cầm Tô Tô bị người đó nâng lên, "Nhìn ta đi."

Tô Tô muốn nhắc nhở hắn một câu, người chàng đang diễn chính là Nguyệt Phù Nhai, không phải là kẻ thù muốn giết ta.

Nàng đột nhiên muốn biết, người này có thể chịu đựng tới khi nào.

Dưới tầm mắt bức bách của hắn, nàng cắn cắn môi, nói: "Đương nhiên là thích. Phù Nhai, chàng làm sao vậy, sắc mặt khó coi quá. Ta thích chàng... Chàng không vui sao?"

Hắn nhắm mắt lại, sau đó liền mở ra, cười nói: "Đương nhiên là vui rồi, sao lại không vui chứ!"

Hắn kéo nàng tới, đảo mắt, chiếc áo ngoài Tô Tô cẩn thận mặc vào chợt rách toạc dưới tay hắn.

Tô Tô biết hắn giận.

Đoán chừng hiện tại hận không thể bóp chết nàng, nhìn hắn tức giận, Tô Tô càng muốn cười.

Lúc hắn ép lên người mình, trong lòng Tô Tô biết không thể.

Nếu thật sự để hắn tới, thời khắc này đoán chừng hắn sẽ giày vò nàng vào chỗ chết.

Tay nàng khẽ nhúc nhích, một người đệ tử từ bên ngoài chạy vào.

"Dục Linh tiên tử, Dục Linh tiên tử..."

Tiên hầu chạy vào, vừa nhìn thấy tư thế của hai người trong lúc này liền vội vàng cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng.

Thương Cửu Mân lạnh lùng nói: "Cút ra ngoài."

Tiên hầu cũng thẹn đến hoảng, vội vàng muốn rời đi.

Tô Tô hỏi: "Có chuyện gì?"

Ở Hành Dương tông, địa vị của Tô Tô lớn hơn Phù Nhai, Tiên hầu vội vàng nói: "Ban ngày nô tỳ mắc lỗi, lúc đầu muốn mang Trừ Tà thảo đến, kết quả lại thành Hương Lan thảo, Tiên quân lại bị dị ứng với Hương Lan thảo..."

Dứt lời, nàng ta cúi đầu, ôm lấy hai chậu Hương Lan thảo rồi chạy biến, không dám nhìn Tô Tô và Thương Cửu Mân.

Nghe nàng ta nói xong chuyện, Tô Tô quay đầu, lo lắng hỏi: "A, ta suýt nữa thì quên chàng bị dị ứng với Hương Lan thảo, chỉ cần lại gần liền sốt cao và nổi ban đỏ, chàng có thấy khó chịu không?"

Người trên thân cứng đờ.

Nàng giơ tay lên đặt lên trán hắn, ngạc nhiên nói: "Sao lại không..."

Hắn đột nhiên nắm chặt tay của nàng, bình tĩnh cười cười: "Ta có chút không thoải mái, vừa rồi không để ý tới."

Hắn bất động thanh sắc, trong chớp mắt cầm lấy tay Tô Tô đặt lại trên trán mình.

Tô Tô sờ một lát, nhiệt độ vừa nãy còn bình thường giờ phút này lại nóng hổi.

Nàng cười bỏ vải buộc, vén tay áo hắn lên, quả nhiên trên cánh tay cường tráng của thiếu niên có lẽ tẻ những nốt đỏ hiện lên.

Nàng suýt chút nữa cười thành tiếng, vẻ mặt lại lo nghĩ nói: "Phù Nhai chàng chờ một chút, ta lấy thuốc cho chàng."

Nàng đẩy hắn ra, lấy ra từ trong một cái hộp một cái bình màu xanh, khước môi khẽ cong, trở lại bên cạnh hắn, tràn đầy phấn khởi nói: "Ăn cái này sẽ không khó chịu nữa."

Thương Cửu Môn nhìn chăm chăm vào cái bình trong tay nàng, cười nói: "Được."

Tô Tô đổ hai viên đan hoàng ra, chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn: "Loại đan này sẽ lấy cười dừng ngứa, sau khi Phù Nhai chàng ăn vào, khả năng nhịn không được sẽ cười, không sao hết, cười rất tốt."

Sắc mặt hắn có chút cứng nhắc, Tô Tô vuốt ve mặt của hắn.

"Nguyệt Phù Nhai" hắn không dám phản kháng, nàng nhanh chóng đút vào.

Một lúc lâu sau, thấy sắc mặt Thương Cửu Môn không thay đổi gì, nàng hiếu kỳ nói: "Sao chàng lại không cười, thuốc này rất có hiệu quả mà."

Gân xanh nổi lên trên trán hắn, hắn nói: "Ta chịu đựng."

Nàng còn đang định nói gì nữa, thế nhưng hắn không nhịn được đè lại nàng, chân dài chặn nàng lại: "Ngoan, đừng nghịch ngợm."

Cảm thấy Thương Cửu Môn sắp bị mình chơi hỏng rồi, nàng đành thành thật năm đó, dự định hôm nay bỏ qua cho hắn, ngày mai lại tiếp tục.

Một người vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành một người khác.

Muốn trở thành người khác, hắn nhất định phải chịu đựng rất nhiều ủy khuất và vất vả.

Bất tri bất giác Tô Tô ngủ thiếp đi, qua hồi lâu, Tô Tô lại có ý thức. Hành Dương giờ đã là ban đêm, bên trong Tiên điện minh châu tỏa ra ánh sáng sáng rực.

Nàng cảm thấy người mình rất dễ chịu, giống như đang ngâm mình trong làn nước ấm áp.

Mở to mắt mới phát hiện Thương Cửu Mân đang truyền tu vi cho mình.

Ngón tay tái nhợt của hắn đặt trên mi tâm mình, ánh sáng màu xanh từ hắn lưu chuyển. Mỗi đêm Tô Tô đều ngủ rất an ổn, hôm nay mới biết được lí do chính là như vậy.

Trách không được, cho dù hai người không song tu, nàng vẫn không cảm thấy mệnh hồn khó chịu, vốn dĩ chính là nhờ Thương Cửu Mân mỗi ngày độ tu vi cho nàng.

Nhưng mệnh hồn của nàng không hoàn chỉnh, lượng tu vi này sẽ biến mất rất nhanh.

Hắn nhận ra nàng đã tỉnh lại, nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng: "Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Trong lòng nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đột nhiên có vài phần khó chịu.

Linh đài sáng rỡ, giống như bị cái gì đó trói lại, lại một lần nữa, nàng lại chạm đến mùi vị đó, ê ẩm căng thẳng, khiến hốc mắt của người ta đỏ hoe.

Tô Tô nắm lấy cổ hắn, hắn thấp mắt nhìn nàng, trong mắt vốn là Thương Cửu Mân lương bạc lạnh lùng, chậm rãi biến thành Nguyệt Phù Nhai nhu thuận ôn hòa.

Nàng không nói lời nào, đột nhiên đứng dậy, hôn lên mặt hắn.

Thương Cửu Mân sắc mặt cứng đờ, không dám tin nhìn nàng. Thật lâu không kịp phản ứng, hắn nhấn nàng vào trong ngực, cố nén cảm giác khó chịu cùng vị chua chát: "Ngủ đi, Lê Tô Tô."

Tay của nàng nắm lấy áo quần hắn, nhếch miệng, lần đầu tiên trong đời nàng có một tư vị quyến luyến như vậy.

Không phải muốn hôn Nguyệt Phù Nhai, mà là chàng, Thương Cửu Môn.

*

Mỗi ngày quan sát Thương Cửu Môn đóng vai Nguyệt Phù Nhai sinh hoạt quá phong phú, đến mức Tô Tô suýt nữa quên chuyện của Đông Dực chủ chưa được giải quyết.

Trải qua buổi thương nghị cùng Cù Huyền Tử và mấy vị trưởng lão, Hành Dương tông triệt để không truyền cho Đông Dực bất kỳ đệ tử, tâm pháp, kiếm thuật hay Tiên pháp nào nữa, thậm chí trận đấu trăm năm cũng không muốn Đông Dực đệ tử tham gia, nếu như Đông Dực đệ tử xuất hiện trên địa bàn Hành Dương tông, chắc chắn sẽ xử hồn phi phách tán.

Mấy vạn năm, lần đầu tiên trong Tiên tông có mâu thuẫn.

Ảnh hưởng từ chuyện này không thể bảo là không nhỏ, chí ít những Tiên tông có quan hệ tốt với Hành Dương cũng tỏ thái độ không tiếp người của Đông Dực nữa.

Tổn thất tâm pháp, không thể tham gia thi đấu trăm năm, thậm chí bí cảnh xuất hiện ở Hành Dương tiên sơn cũng không cho phép Đông Dực đệ tử tiến vào nữa, đối với Đông Dực mà nói là một tổn thất rất lớn.

Tô Tô nhìn phản ứng của Thương Cửu Môn, hãn buông thông con người, thần sắc không mặn không nhạt, không hề để ý gì, giống như chuyện của Đông Dực không có quan hệ gì với hắn.

Tô Tô kỳ thật không nghĩ Đông Dực chủ sẽ cúi đầu xin lỗi mình, dù sao cũng là tiền bối sống đến mấy ngàn năm, hơn nữa vị Tiên tôn này hiếu chiến, tính tình rất cường đại, Đông Dực chủ đã đồng ý trở mặt với Hành Dương tông, cũng sẽ không bao giờ cúi đầu với một đứa trẻ.

Thế nhưng vì mệnh hồn thiếu thốn mà nàng ngất đi, lúc tỉnh lại trong đình thì thấy một người trung niên tóc trắng, mặc thanh y đang đánh cờ đối diện.

Nàng giật mình, cảnh giác nhìn ông ta: "Đông Dực chủ? Ông muốn làm gì?"

Nàng biết người này lúc trước muốn giết nàng.

Đông Dực chủ nói: "Tiểu nha đầu, đừng sợ, ta chỉ là muốn cùng người nói chuyện một chút, đến đây, ngồi vào, đánh với ta một ván nữa."

Tô Tô liếc ông ta một cái, biết mình tu vi không địch lại, không dám từ chối, thoải mái nhanh chóng ngồi xuống, bắt đầu làm loạn.

Quả nhiên chưa đầy một lát, sắc mặt Đông Dực chủ liền đen lại, tức giận nhìn nàng.

Đối với người yêu cờ mà nói, có thể để cho người khác thắng, lại không thể để cho người đó đi tiếp giống như ám chỉ người đó chơi cờ rất dở vậy.

Ông ta vung tay lên, bàn cờ biến mất, thở dài nhìn nàng, một lúc lâu sau lại cười cười.

"Thật là thú vị." Lại còn rất thông minh, bảo sao tên nghịch tử kia lại thích nàng ta như vậy.

"Ngài rốt cuộc muốn nói gì?"

"Không biết lớn nhỏ." Đông Dực chủ ngồi ngay thẳng, qua hồi lâu, ông ta lấy từ trong tay áo một hộp ngọc: "Mở ra nhìn xem."

Bên trong là một thanh Tử Tinh Như Ý.

Tô Tô ngẩng đầu: "Đây là?". Nếu như nàng đoán không sai, đây là Tiên Khí của Đông Dực chủ đời trước, có thể thu nạp linh khí của trời đất, thậm chí chỉ trong vài năm ngắn ngủi, một phàm nhân không có tư chất cũng có thể tạo Kim Đan.

"Tạ lỗi với người." Đông Dực chủ tựa hồ biết nàng đang nghĩ gì, "Đừng vọng tưởng, truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, Tử Tinh Như Ý dù lợi hại nhưng chỉ có người đạt Hóa Thần kỳ mới dùng được."

"Sao lại cho ta thứ này?" Đông Dực chủ không phải dạng người sẽ cúi đầu trước người khác, huống chi là cho đi một loại Tiên khí thuộc cấp bậc này, có vẻ không chỉ để nói lời xin lỗi thôi.

Qua hồi lâu, Đông Dực chủ nói: "Coi như ta nhờ người đối xử tốt với nó một chút."

Ông ta đứng dậy, buồn rầu nói: "Người là một nha đầu thông minh, nó dù có dốc hết sức mình cũng không thể chăm sóc người được bao lâu. Coi như người thương hại nó, đừng để nó đời này quá đau khổ."

Ông ta đã đi hồi lâu, Tô Tô ngồi một mình ở trong đình, nhìn Tử Tinh Như Ý.

Có ý gì đây?

Đông Dực chủ cũng biết Thương Cửu Môn biến thành Nguyệt Phù Nhai sao?

Không lâu sau, Thương Cửu Môn vội vàng chạy đến, hẩn dò xét nàng từ trên xuống, Tô Tô không khó cảm thấy trong giọng nói hẩn có chút nôn nóng: "Không sao chứ, ông ấy có làm gì nàng không?"

Tô Tô lắc đầu.

"Ông ấy đưa ta cái này." Nàng nâng Như Ý lên cho hắn xem.

Vẻ mặt Thương Cửu Môn cứng lại: "Đưa nàng cái này làm gì?"

Trầm mặc một lúc, Tô Tô cười nói: "Nói là chúc cho chúng ta mãi mãi làm bạn cho đến lúc già. Ta nghĩ có được một bảo bối tốt như vậy mà không phải trả giá, liền nhận lời chúc phúc của ông ấy."

Hắn nắm lấy tay nàng, bình tĩnh cười nói: "Được."

Thương Cửu Môn cúi người hôn lên trán nàng.

Trên đời này làm gì có thể mãi mãi làm bạn cho đến lúc già chứ.

Hắn trào phúng nghĩ, chừng nào ta còn sống, nàng cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi ta. Dù thân xác này có hư thối khô mục, cũng không bao giờ buông tha cho nàng, nàng gặp được ta, thực sự quá... đáng thương.+

- -----HẾT CHAP 108-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 109

Chưa đến hai ngày, Diêu Quang từ thế gian lịch luyện trở về, cùng Tô Tô nói nhiều chuyện kỳ thú.

"Ta ở thế gian có gặp được một cố nhân, muội đoán xem là ai?" Diêu Quang nhìn Tô Tô chớp mắt.

Thế gian? Tại sao có thể có cố nhân.

Tô Tô lắc đầu.

Diêu Quang nói: "Là nghĩa nữ trước kia của Đông Dực chủ, ta nhớ không lầm là Thái Song. Lúc trước ở Bồng Lai ta có gặp qua nàng ta mấy lần, bộ dạng lộ ra vẻ yếu đuối kia khiến cho người ta không thích. Không ngờ rằng, lần này gặp nhau ở thế gian, Tiên thể của nàng ta đã không còn, trở lại thành một phàm nhân nữ tử dần dần già đi, ngồi trong một cái miếu hoang, giành ăn với một đám ăn mày khác."

Tô Tô thấp giọng nói: "Tỷ nói, Thái Song đã được được về thế gian?"

"Phải, Đông Dực chủ trước kia không phải bảo vệ nàng ta nhất sao, lần này sao lòng dạ ác độc thế nhỉ?"

Tô Tô đột nhớ tới thanh Như Ý trong túi càn khôn, còn cả lời nói hôm đó của Thái Song. Nàng ta nói Thương Cửu Môn đi tìm nước mắt giao nhân để làm sính lễ vì nàng ta, có phải là, nước mắt giao nhân không phải là sính lễ... mà là Thương Cửu Môn cự tuyệt cưới nàng ta, cùng Đông Dực chủ trao đổi.

Đông Dực chủ biến thành Thương Cửu Môn đã thương mình, khả năng là muốn mình đoạn tuyệt với Thương Cửu Môn.

Tô Tô có mấy phần thất thần, Thương Cửu Môn dạy bảo trong Tây Kiếm trì, trong khu rừng Hạnh hoa thấy mình đang ở cùng Bồng Lai đệ tử thì hấn tức giận, còn những quả trám vào mỗi sáng sớm, đều đang nói rõ một điều – hấn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm tổn thương mình.

"Tô Tô, muội sao vậy?" Diêu Quang lo lắng hỏi, "Muội và Phù Nhai đã sống chung với nhau lâu như vậy, tại sao mệnh hồn vẫn chưa được chữa trị?"

Tô Tô nói: "Không sao đâu."

Nàng đột nhiên không biết nên sống chung với Thương Cửu Môn như thế nào, giữa bọn họ hấn không hoàn toàn là chính mình. Chỉ là Đông Dục chủ đã thua, mới đem Tử Tinh Như Ý đến xin lỗi mình.

Không còn oán hận hấn nữa, nàng có chút mờ mịt.

Hợp linh với mình không phải là Nguyệt Phù Nhai, mà là Thương Cửu Môn, vậy nên... hấn là đạo lữ của nàng sao? Mệnh hồn suy yếu, ảnh hưởng của Vô Tình đạo ngày càng cạn dần, nàng đè lên trái tim, có một loại cảm giác rất kì quái.

Cho dù Thương Cửu Môn có thật là đạo lữ của nàng đi chăng nữa, thế nhưng không thể bắt như vậy.

Tô Tô không biết nên làm như thế nào, Hoang Uyên ở nhân gian lại phát ra ma khí ngập trời.

Những việc liên quan đến tam giới đối với tất cả môn phái đều rất quan trọng.

Thương Cửu Môn hiện tại đã lấy thân phận Nguyệt Phù Nhai để ở lại Hành Dương, ít ngày nữa sẽ cùng Cù Huyền Tử khởi hành đi Hoang Uyên. Hoang Uyên nguy hiểm, tình hình Tô Tô hiện tại không thể đi cùng bọn họ.

Sau khi biết tin này, Tô Tô gục xuống bàn, nhìn chăm chăm vào những con chim líu ríu ngoài cửa sổ.

Thương Cửu Mân sợ nàng ở Tiên điện nhàm chán, vậy nên đem toàn bộ chim ở Trường Trạch thả ở bên ngoài Tiên điện, không biết hẳn làm sao biết được, những con chim sống ở Trường Trạch hết cả cuộc đời buồn bã vô cùng.

Nhìn bọn chúng, nàng đột nhiên cười cười.

Thương Cửu Mân trở về vào đêm muộn, Tô Tô nói: "Ta có một đồ vật muốn đưa cho chàng, chàng phải đợi ta trở về."

Thương Cửu Mân thấy nàng vội đi ra ngoài, ngăn người: "Nàng đi đâu?"

Nàng lắc đầu nói: "Trước hừng đông, ta nhất định sẽ trở về, chàng khoan hãy đi nhé."

Dứt lời, nàng chạy ra khỏi cửa, đi về phía Trường Trạch tiên sơn.

Từ lúc bị thương trở về, đã rất lâu rồi nàng chưa về Trường Trạch tiên sơn.

Tô Tô ngự kiếm đến một khóm cây ngô đồng, lấy ra một chiếc lông vũ màu đỏ.

Đây là lông vũ cùng bản thể trưởng thành của nàng rơi xuống, cha bảo nàng phải trân quý nó, tương lai có lẽ có thể cứu nàng một mạng.

Tô Tô cầm lông vũ ngồi bên cạnh Thiên Trì, tập trung tinh thần, ngưng kết linh khí thành những sợi nhỏ, dệt nên kiếm tuệ.

Chỉ có đem linh khí của mình dung nhập lông vũ, lông vũ mới có thể sử dụng.

Trường Trạch sơn đã là ban đêm, sao đầy trời, gió chiều phe phẩy. Tô Tô gắng chống cự lại cơn buồn ngủ do mệnh hồn thiếu thốn gây ra.

Nàng chưa từng vì Thương Cửu Môn làm một điều gì, nhưng lần này thì khác, nàng muốn vì hắn làm chút gì đó.

Thứ tốt nhất mà nàng có, chính là chiếc lông vũ trân quý này.

Rất nhiều năm về sau, ở bên ngoài mộng cảnh, khi Tô Tô nhớ lại cảnh tượng này, khi đó nàng không ngờ rằng cho dù mình đã tu Vô Tình đạo, vẫn như cũ một lòng đem lông vũ Phượng Hoàng quý báu nhất của mình thắt lên kiếm tuệ, phù hộ hắn mạnh khỏe.

Trước hừng đông, thân thể nàng lung lay.

Lúc Thương Cửu Môn tìm tới nàng, nàng đã ở cạnh Thiên Trì ngủ thiếp, trong tay nắm lấy một thanh kiếm tuệ cần phải hoàn thành.

Lông vũ màu đỏ tràn trề linh khí, hắn nhìn chăm chăm vào đầu kiếm tuệ chưa thành, ánh mắt lãnh trầm, không phân biệt được hỉ nộ, bế nàng lên.

Thương Cửu Môn cười nhạt: "Thích hắn như vậy sao?"

Hắn nắm lấy tay nàng, ngồi ở mép giường trông coi nàng, cho đến khi ánh mặt trời đầu tiên sáng lên, mọi người ở Hành Dương tông đều đang chờ hắn xuất phát.

Hắn hôn lên môi nàng một cái: "Ta đi đây."

Hắn hoàn toàn nghe theo lời hứa hẹn đợi nàng đến khi bình minh, thế nhưng nàng lại chưa tỉnh lại.

Thương Cửu Môn trước khi đi, quay đầu nhìn kiếm tuệ trong lòng bàn tay nàng, trào phúng mà cười cười, dù gì cũng không phải dành cho hắn.

Rõ ràng đã hạ quyết tâm sẽ sắm vai một người khác, thế nhưng nhìn thấy nàng phát sinh tình cảm với người đó, thấy bộ dạng đối xử tốt với người đó của nàng, trong lòng hẳn vẫn cuộn cuộn cảm giác lạnh lẽo.

Mãi cho đến hoàng hôn, Tô Tô mới tỉnh lại.

Nàng đuổi theo, phát hiện người của Hành Dương tông đã đi rồi, nàng nhìn kiếm tuệ trong lòng bàn tay, ảo não thở dài.

Nghĩ nghĩ, nàng vội vàng lục trong túi càn không một con ốc biển nhỏ.

Đáng tiếc, ốc biển nhỏ chỉ có thể truyền thanh âm của nàng đến đâu kia, nàng không thể nghe thấy bọn hắn.

"Cha, người nghe thấy không? Thương... Nguyệt Phù Nhai có ở cạnh người không?"

Ở đầu bên kia, Cù Huyền Tử liếc nhìn Thương Cửu Môn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Tô Tô nói qua ốc biển, lần đầu tiên có mấy phần ngượng ngùng: "Con có mấy lời chưa kịp nói với chàng ấy, nếu như chàng ấy ở đó, người có thể đưa ốc biển cho chàng ấy không?"

Cù Huyền Tử rất nhanh trí, không cần nàng giải thích đã đem ốc biển đặt vào tay Thương Cửu Môn.

Thương Cửu Môn không rõ nguyên do, nhú mày nhìn y: "Sư tôn?"

Cù Huyền Tử chỉ cười không nói gì, lắc đầu đi xa.

Ốc biển trong tay hắn phát ra ánh sáng màu trắng, Thương Cửu Môn nghe thấy giọng nói của nàng: "Có mấy lời vốn dĩ trước khi đi muốn nói với chàng, nhưng không ngờ lại không kịp, kiếm tuệ cũng không kịp đưa cho chàng. Chàng nhất định phải bảo trọng, bình an trở về."

Dừng một chút, nàng lại chân thành nói: "Chờ mệnh hồn của ta được tu bổ lại, chúng ta đi tứ phương một chút có được không? Tam giới lớn như vậy, có thể đi qua sông núi thế gian, còn ngắm bình minh và hoàng hôn ở nhân gian nữa. Trước đây từng có nhiều hiểu lầm, lúc gặp nhau cũng không hay lắm, thế nhưng sau này, ta sẽ đối đãi với chàng thật tốt."

Mặt mày Thương Cửu Môn dần trở nên dịu dàng.

Nàng... sẽ đối xử thật tốt với hãn chứ?

Hãn thật sự không nghĩ mình và Nguyệt Phù Nhai khác nhau, cho rằng những lời nàng nói lúc này chỉ để cho mình nghe.

Đến cuối cùng, Tô Tô cười nói: "Ta ở Tiên điện trồng không ít Hương Lan thảo, ta đã sớm biết, chàng không ghét mùi hương này."

Ốc biển lấp lóe, trở nên yên tĩnh như cũ.

Thương Cửu Môn dừng lại, lúc nghe được Hương Lan thảo, trong nháy mắt trong lòng cơ hồ hẫng một nhịp. Hương Lan thảo... Sao lại như thế? Nguyệt Phù Nhai không phải không thể tới gần Hương Lan thảo sao?

Trừ phi!

Nàng biết hãn là ai! Thương Cửu Môn nắm chặt ốc biển.

Đã biết hãn là ai, thế nhưng vẫn nói ra những lời này, tức là không phải nói với Nguyệt Phù Nhai, mà là nói với hãn.

Hãn khó mà hình dung được tâm tình của mình giờ khắc này, chính hãn đã làm ra chuyện này, đã nói dối, đã quanh co, thế nhưng chính Tô Tô lại nói cho hãn biết, nàng đã sớm nhận ra hãn là Thương Cửu Môn.

Cho nên những lúc nàng ôm hãn hôn hãn, đều biết hãn là ai.

Tay của hắn che lại nửa mặt, đột nhiên thấp giọng cười lên.

Tất cả cay đắng và ganh ghét, lúc này đều biến thành đường mật.

Sự vui sướng bất ngờ khiến khí tức âm u của hắn bị quét sạch, các đệ tử Hành Dương tông sợ hãi quay đầu, mới sáng đi ra ngoài còn thấy sư huynh xụ mặt xuống, giờ phút này lại giương lên khóe môi, tâm tình quá tốt.

Đến một chỗ như Hoang Uyên mà hắn còn có thể vui vẻ như thế, không hổ danh là đệ tử chưởng môn thân truyền, thật khiến người ta khâm phục.

Thương Cửu Môn nắm chặt ốc biển, chờ hắn trở về, liền sẽ gỡ bỏ bộ mặt giả dối này, thả Nguyệt Phù Nhai đang bị bắt giam trở về. Hắn sẽ nhận sai, sẽ đích thân cầu xin Cù Huyền Tử và Nguyệt Phù Nhai tha thứ, hắn không ngại bất kỳ điều gì, không sợ ánh mắt của người khác, không sợ những lời đàm tiếu xung quanh.

Hắn có chút hối hận, kiếm tuệ kia vốn dĩ là Tô Tô làm cho mình, đáng tiếc lòng đố kỵ lúc sáng sớm đã đánh mất công tâm, hắn không thể chờ đợi nàng tỉnh lại, chỉ tiếc bây giờ về lại Hành Dương cũng không kịp nữa.

Hắn thấp giọng nói: "Chờ ta trở về."

*

Yểm Ma trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cách mộng cảnh phát triển, vốn dĩ đã cho cho Ma Quân một thân phận khác hoàn toàn, vậy mà chẳng sợ quá trình khúc chiết, hắn vẫn như cũ có một giấc mộng đẹp.

Thứ duy nhất mà Đạm Đài Tần thiếu so với người khác, chính là sự công bằng.

Hắn xảo trá lãnh khốc, nhưng lại cố chấp không sợ, tuy thủ đoạn có chút hèn hạ, cuối cùng vẫn có thể xoay chuyển cục diện hồng bút trở về như cũ.

Mắt thấy lưu ly châu sắp vỡ vụn, Yểm Ma vội vàng bay lượn đến bên hai người: "Ma Quân, tỉnh lại đi, Lê tiên tử, tỉnh lại!"

Sức mạnh của Huyền Nhan châu không đủ, có thể duy trì đến bây giờ đã không dễ dàng, giả rớt cuộc vẫn là giả, giấc mộng của nó sắp vỡ vụn rồi.

Bên trong hạt châu lưu ly, cảnh tượng dừng lại.

Bạch y thiếu nữ ngồi ở Trường Trạch tiên sơn, lá ngô đồng đỏ thẫm, nàng nhìn về phía Hoang Uyên, chờ hãn trở về.

Thiếu niên ra khỏi Hoang Uyên đen kịt, cùng huynh đệ bên cạnh cười cười nói nói, trong tay cầm một con ốc biển.

Nàng động tâm với Thương Cửu Môn, thế nhưng bọn họ cuối cùng vẫn không gặp được nhau.

Cả một đời trong câu nói của nàng, cuối cùng chỉ có thể biến thành một giọt nước, tụ hợp vào trong trí nhớ của hãn.

Đồ Thần nỗ cảm nhận được chủ nhân sắp tỉnh lại, bắt đầu phát sáng cạnh hai người. Nó đã hấp thụ được các yêu vật khác, hiện giờ càng thêm cường đại.

Đáng tiếc trong không gian chật hẹp này, nó không thể uống máu người, cũng không có cách nào giết chóc, sớm đã phải nhẫn nhịn gần chết.

Giờ chỉ chờ Đạm Đài Tẫn tỉnh lại, mang theo nó đi giết người thôi.

Yểm Ma khẩn trương nhìn hai người, nó nghĩ thầm: Trăm sông đổ về một biển, nhiệm vụ của ta cũng miễn cưỡng coi như hoàn thành nhỉ? Ma Quân hãn, hãn sẽ không so đo đâu.

Tô Tô mở to mắt.

Nàng nhanh chóng lấy lại ý thức, phát hiện mình đang ở bên trong một không gian chật hẹp, bốn phía đen kịt, giống trong lòng đất.

Trọng Vũ yên tĩnh nằm trên cổ nàng, một cái ôm băng lãnh vòng qua người nàng, chung quanh ma khí ngập trời.

Nàng đột ngột ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Yểm Ma ở một nơi hẻo lánh cùng Đồ Thần nô bên cạnh, còn có... một thiếu niên cũng đang chậm rãi ngồi xuống, trầm mặc nhìn nàng.

Bạch y của hắn đẫm máu, con người màu đỏ thẫm của hắn đã trở về bình thường.

Đạm Đài Tẫn... Thương Cửu Môn...

Tô Tô hơi thở hỗn loạn, thiếu nữ trong mộng, cảm giác vui mừng bùng rùn trong lòng khiến cho nàng không kiềm được ôm lấy đầu mình.

Giả, tất cả đều là giả.

Trên đời vốn không có người gọi là Thương Cửu Môn này, hắn chỉ là Đạm Đài Tẫn, là trời sinh Tà Cốt, là người đã khống chế nàng và bỏ rơi nàng.

Trước khi bọn họ nhập mộng, hắn đã có Đồ Thần nô.

Vậy là dù có thay đổi quá khứ hay không thì hắn đã được chú định sinh ra để làm bạn với hắc ám. Câu Ngọc hy sinh chỉ vì ngăn cản hắn đi đến bước này, thế nhưng bây giờ hắn vẫn đi trên con đường ngày.

Chính tà không thể cùng tồn tại.

"Tô Tô."

"Người đừng đụng vào ta!" Tô Tô đột nhiên lui về sau một bước,
"Người gạt ta, người dùng mộng cảnh lừa gạt ta!"

Nụ cười bên môi Đạm Đài Tần tắt dần.

"Nàng nghĩ như vậy sao?"

Lúc hăn không cười, cả người phát ra khí chất u ám, hoàn toàn khác biệt với Thương Cửu Môn được tạo ra trong mộng cảnh kia.

Ma Thần nỏ chặn trước người hăn, hăn nghiêng nghiêng đầu, lại mang vẻ thuần nhiên và chân thành mà chỉ Thương Cửu Môn trong mộng mới có:
"Nàng nghe ta nói, ta nhớ nàng của năm trăm năm trước, cũng sẽ không nhập ma. Nếu nàng không thích Đồ Thần nỏ, ta sẽ vĩnh viễn phong ấn nó, vĩnh viễn phong ấn nó thật kĩ. Nàng không phải đã nói, sẽ chờ ta chờ về, về sau cũng sẽ mãi mãi chờ ta sao?"

Giọng điệu hăn rất nhẹ, thì thầm nói: "Ta sẽ tu Tiên thật tốt, tương lai sẽ thành Thần, ta không lừa nàng, chí ít thì nàng cũng đừng gạt ta."

Tô Tô lắc đầu: "Đó cũng là giả."

"Giả?" Hăn lạnh lùng hỏi, chợt cười thành tiếng, "Lê Tô Tô, nàng hãy tự hỏi mình xem, nàng không biết tình cảm của ta sao?"

Hăn lại hỏi, nàng không biết tình cảm của ta sao?

Tô Tô ngược mắt, oán hận trong lòng lúc này phát huy vô cùng tinh tế, nói: "Ta chỉ biết, ta đã từng đau khổ cầu xin người, vậy mà người lại tiện tay dùng Vĩnh Sinh hoa để lấy lòng Diệp Băng Thường. Nhân gian vào đông lạnh như vậy, tối như vậy, nếu ta không phải là Lê Tô Tô thì ta đã sớm hồn phi phách tán rồi. Là chính miệng người nói với ta là người thích nàng ta đến mức nào, có thể vì nàng ta mà chống lại thiên hạ, không thèm để ý

nàng ta đã từng có một đời chồng, vậy mà bây giờ người lại hỏi ta biết không, ta không biết, ta dựa vào cái gì phải biết."

"Cho tới tận bây giờ." Nàng ngẩn nểi nghẹn ngào trong lời nói, "Người vẫn gạt ta, Đạm Đài Tần, tất cả mọi người trong thiên hạ đều chỉ là quân cờ trong lòng bàn tay người sao?"

Lúc người thích Diệp Băng Thường thì sử dụng hết tâm cơ, lúc người nói thích ta thì không tiếc dùng ác mộng tạo ra cảnh tượng giả mạo.

Đôi mắt đen nhánh của hắn long lanh ánh nước.

Hồi lâu đôi môi run rẩy, cố gắng cười nói: "Ta biết sai rồi, Tô Tô. Thế nhưng là, ta không còn cách nào khác."

Cái gì hắn cũng làm rồi, nàng từng nói mong hắn thành Thần, phù hộ thiên hạ, thế là hắn từ sông Lệ Quý leo ra, ở Tiêu Dao tông học hành chính đạo. Hắn vốn dĩ rất hèn hạ, lại học người bình thường cách kính yêu sư tôn, tôn kính đồng môn.

Nếu hắn có một con đường, sinh ra đã có tư tình, có mẫu thân giáo dục, được ăn no mặc ấm, chắc chắn sẽ không đi đến một bước như ngày hôm nay. Vốn dĩ có cơ hội đường đường chính chính ở cùng với nàng, hắn liền ở trong mộng cảnh lừa gạt chính mình, hạ thấp cái tôi mình xuống, tình nguyện trở thành cái bóng của người khác, làm lô đỉnh để bổ hồn cho nàng.+

- -----HẾT CHAP 109-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 110

Sai sao?

Tô Tô nhìn hần.

Không, hần không sai.

Chuyện sống sót trên đời, có ai sai đâu? Hần sinh ra đã là quân chủ của Ma giới, ngủ đông mấy vạn năm, khắp trời đất mới có một người trời sinh tà cốt.

Hần từ khi sinh ra đã không biết tôn nghiêm và thiện lương là gì, một lòng chỉ nghĩ đến chuyện tồn tại, khát cầu sức mạnh.

Sai lầm duy nhất, nàng sinh ra là Tiên thai, hần sinh ra là Ma vật.

Vẫn không muốn thừa nhận, nàng ở trong giấc mộng đã động tâm, năm trăm năm về trước cũng đã động tâm. Người đã động tâm, trong lòng mới tồn tại oán hận.

Tô Tô có chút giận lấy chính mình, rõ ràng mình tu Vô Tình đạo, rõ ràng đã trải qua năm trăm năm...

Tô Tô nhìn Đồ Thần nở tở ra chi khí sát phạt rất nặng, ánh mắt chậm rãi dời lên người Đạm Đài Tẫn.

Dù đã rút đi tà cốt, ma khí trên người hần vẫn rất nặng, nếu chỉ nhìn bộ dạng của hần bây giờ, chắc chắn không ai nghĩ hần là một Tu Tiên giả.

"Trọng Vũ."

Trọng Vũ hiện lên trong tay nàng, xung quanh xuất hiện sát khí cuộn cuộn. Hần không nhúc nhích, cũng không cầm Đồ Thần nở, nếu như không

nhìn thấy lúc trước hấn đánh bại Công Dã Tịch Vô, Tô Tô khi nhìn về mặt hấn thậm chí sẽ cho rằng hấn chỉ là một phàm nhân thiếu niên ủy khuất, vô tội và yếu ớt.

Nàng quay phắt người, cầm Trọng Vũ rời đi.

Tô Tô chạy thật xa, ủ rũ ngồi dưới một gốc cây.

Trọng Vũ hóa thành một bàn tay trắng nõn thon dài vỗ vỗ đầu nàng, an ủi: "Tô Tô, Tô Tô, không nên tự trách mình, Trọng Vũ biết người không giết thứ tà ma kia là bởi vì đánh không lại hấn nên mới chạy trốn. Không sao cả, Trọng Vũ đã nhìn qua, người là một đứa bé có tiềm lực, đợi một thời gian, người nhất định có thể đánh hấn đến kêu cha gọi mẹ."

Tô Tô vốn dĩ đang rất khổ sở, suýt nữa thì bị nó chọc cười.

"Nói bậy bạ gì đó!"

Nàng nghĩ là mình chảy nước mắt, vô thức lấy tay lau đi chúng mới phát hiện không có lấy một giọt. Tô Tô chậm rãi buông tay xuống, là vì Vô Tình đạo sao?

Trước khi bọn họ hôn mê, nhân gian vẫn là mùa hè, thế nhưng bây giờ đã vào thu.

Đã qua lâu như vậy rồi sao?

Lòng Tô Tô trầm xuống, bên ngoài chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.

Tự Anh và Công Dã Tịch Vô vẫn còn đó, khoảng thời gian này bọn họ không thể không có bất kỳ hành động nào. Công Dã Tịch Vô có Trảm Thiên kiếm, đối với Tiên giới là một tin tức xấu.

Đạm Đài Tẩn bây giờ có Đồ Thần nỏ, hiện giờ hấn không làm bạn với Tự Anh, thế nhưng tương lai thì chưa chắc.

Coi như Trọng Vũ nói đúng, nàng không phải không động thủ, mà là chỉ tạm thời đánh không lại Đạm Đài Tẫn có Đồ Thần nỏ trong tay.

Tô Tô gạt đi tâm tư, nhìn Trọng Vũ cầm đang biến thành một cánh tay: "Người biết biến hình sao?"

Trọng Vũ cầm thanh âm non nớt nói: "Có gì khó đâu, Tô Tô quên rồi sao, Trọng Vũ tuy vậy mà là Thần khí đó."

"Biến thành một thanh kiếm xem."

Trọng Vũ không nói một lời, biến thành một thanh kiếm màu băng lam, nó thích phong cách hoa lệ, trên thân kiếm còn phát ra ánh sáng màu xanh.

"Chỉ là ở bản thể khác không lợi hại bằng bản thể Đàn Không."

Tô Tô nắm chặt thanh kiếm Trọng Vũ hóa thành, trong lòng có vài phần tin cậy.

Tình huống này không tính là quá tệ, chí ít Trọng Vũ Đàn Không là Thần khí duy nhất còn tồn tại trên thế gian.

Nó ở trong Thương Nguyên bí cảnh vạn năm, tinh tinh mê mê, sức mạnh mười phần cường đại, thế nhưng nàng không thể phát huy được sức mạnh của nó.

Nàng thoáng nhìn về phía Đạm Đài Tẫn, trong lòng biết không thể chậm trễ hơn nữa, lập tức ngự kiếm trở về Hành Dương tông.

Tô Tô đi rồi, Đạm Đài Tẫn vẫn ở nguyên một chỗ.

Yểm Ma cũng không dám chạy trốn, Đồ Thần nỏ còn ở một bên như hồ rình mồi.

Trong túi càn khôn của Đạm Đài Tẫn, Lão Hồ nhịn không được chui ra khỏi túi, nó đã chứng kiến hết thảm quá khứ của Tô Tô và hãn, song không biết làm sao để an ủi hãn, nhô ra cái đầu nói: "Tẫn Hoàng bệ hạ, ngài không thu hồi lại Đồ Thần nỏ sao, dọa Hồ quá."

Đồ Thần nỏ hắc khí cuồn cuộn, Hồ Yêu vội vàng chui vào trong túi.

Đạm Đài Tẫn không phản ứng gì một hồi lâu, lúc sau hãn đưa tay, Đồ Thần nỏ trở vào trong cơ thể của hãn.

Hãn cầm lấy Hồn Nguyên kiếm của Triệu Du Tiên tôn, rời khỏi nơi âm u này.

Lão Hồ vui vẻ trở lại, vậy là nó không phải là không có chút địa vị nào, làm chân chó đã mấy trăm năm, lần đầu tiên Tẫn Hoàng bệ hạ nghe theo nó.

Mới nghĩ như vậy, nó liền bị Đạm Đài Tẫn lôi ra khỏi túi càn khôn.

Hốc mắt thiêu niên đỏ hoe, môi cũng đỏ tươi.

Giống như ở bên ngoài đã chịu đủ ủy khuất, về nhà muốn cuồng nộ giết người.

Thấy hãn nhìn mình bằng ánh mắt dò xét rất đáng sợ, Lão Hồ run rẩy nói: "Lão Hồ không ăn được."

Hãn thì thầm: "Ta không nhập ma."

Biết rồi biết rồi, không nhập ma, ta tin ngài mà, đừng nhìn ta bằng ánh mắt khủng bố như thế.

Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm Hồ Yêu.

Theo chân hãn đã lâu, lúc vào Minh giới có hút ma khí, thế nên hình thái của Hồ Yêu đã không còn giống một con hồ, ngược lại hao hao với Thao

Thiết in trên Tây Tủy ấn ở Ma giới.

Quả nhiên, đồ vật bên cạnh hần, dần dần cũng sẽ biến thành quái vật.

Đạm Đài Tẫn bỏ lại Lão Hồ vào túi càn khôn, ánh mặt trời ở nhân gian đâm vào mắt hần đau đớn. Trên không trung mặt trời chói chang, nóng không tưởng nổi, hần nhìn đường phố vắng vẻ ở nhân gian, bốn phía Yêu Ma hoành hành, phần lớn nhà cửa đều yêu khí ngập trời.

Đạm Đài Tẫn tiện tay dùng Hồn Nguyên kiếm giết một con Yêu Ma đang hút nhân khí, hiện giờ hần không biết nên đi hướng nào.

Tiêu Dao tông ngày xưa khiêm cung hữu ái còn có thể tha cho hần sao?

*

"Tiêu Dao tông không tha cho hần." Thanh Vô trưởng lão lạnh lùng nói, "Hần thân là ma vật, lại ở Tiêu Dao tông mấy năm, hiện tại Tiêu Dao tông đại đệ tử Tàng Hải đang dẫn người lùng bắt Thương Cửu Mân."

"Đúng, chúng ta đã sớm nhận ra hần không được bình thường, hôm đó ở trong Thương Nguyên bí cảnh, hần đã đả thương Phù Nhai cùng Tô Tô, nếu như Thương Cửu Mân không phải Ma tu, làm sao lại giết hại người trong Tiên môn!"

"Tô Tô, ngươi cứ nói đi."

Tô Tô cũng không ngờ tới, chỉ mấy tháng ngắn ngủi lại phát sinh nhiều sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Hạ Bạt Tự Anh mở Ma Vực, đồng hành cùng Công Dã Tịch Vô, mượn dùng Trảm Thiên kiếm, kêu gọi Yêu Ma khắp tám phương đến nhân gian hút tinh khí tự giúp mình lớn mạnh.

Hạ Bạt đi đến đâu, cây cối chết héo, sông suối khô cạn, nước giếng khô kiệt đến đó, nhân gian bắt đầu xảy ra nạn hạn hán và ôn dịch.

Tiên môn vội vàng ứng cứu, phái ra vô số đệ tử phân tán đi các nơi săn giết Yêu Ma, đuổi đi ôn dịch. Nhất là các đệ tử thủy linh căn, vội đến độ chân không chạm đất.

Nguyệt Phù Nhai vết thương vừa mới lành cũng bắt đầu ngày ngày bồn ba ở bên ngoài.

Dù là như thế, cứu người nào dễ dàng hơn giết người, nhân gian khắp nơi kêu rên. Chuyện Đạm Đài Tẫn sử dụng Đồ Thần nỏ hôm đó đã truyền khắp lục giới, Tiên môn cùng phạm nhân hận thấu Yêu Ma, trong mắt không tha được cho hăn.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tô Tô.

Tô Tô trầm mặc một lát, nói: "Hăn sử dụng Đồ Thần nỏ là vì cứu ta cùng sư tỷ, còn có Tàng Hải."

Đám người không đồng tình nhìn nàng, nhất là Thanh Vô, mặt lạnh tanh, gõ mạnh thanh Tiên trượng: "Tô Tô, người thân là người của Hành Dương, sao lại nói chuyện với Yêu Ma!"

"Nhưng lời ta nói chính là sự thật, ta không biết hăn sau này có trở thành Yêu Ma hay không, nhưng trước mắt, ta chưa từng hăn làm hại phạm nhân."

Sắc mặt Thanh Vô biến đổi, nhìn về phía Diêu Quang: "Coi như bây giờ không phải Yêu Ma, nhưng sau khi bị Đồ Thần nỏ không chế cũng sẽ là Yêu Ma. Diêu Quang, tới lượt ngươi nói."

Diêu Quang thoáng nhìn Tô Tô, lại nhìn sang Thanh Vô, lấp ba lấp bấp nói: "Sư thúc, Tô Tô thực sự nói thật."

"Hai người các người!" Thanh Vô tức giận đến sôi máu. "Đi Cửu Tư cốc hối lỗi cho ta!"

Hiện giờ người trong Tiên môn khi nhắc đến tà ma ai mà không hận không thể tru diệt chúng? Chấp pháp trưởng lão Thanh Vô cũng là một trong số đó. Tô Tô cùng Diêu Quang ngay thời điểm này còn dám nói giúp cho Đạm Đài Tần!

Cửu Tư cốc chỉ có những đệ tử mắc sai lầm mới đến.

Lúc này, Thanh Khiêm trưởng lão vội vàng nói: "Hai tiểu bối chỉ là nói ra những chuyện mà bản thân trông thấy, cũng không phải vì tà ma mà nói giúp. Bây giờ Tiên môn đệ tử đang rất bối rối, thay vì cho bọn chúng đi Cửu Tư cốc, không bằng cho chúng đi nhân gian một chuyến, nhìn thấy khó khăn cũng tốt, cứu người cũng tốt, dù sao cũng có ý nghĩa hơn Cửu Tư cốc. Chưởng môn, ngài thấy có đúng không?"

Cù Huyền Tử một mực không nói gì liền gật đầu, nói: "Thanh Khiêm nói đúng, để Tô Tô cùng Diêu Quang, Phù Nhai đi nhân gian một chuyến."

Cù Huyền Tử đã lên tiếng, Thanh Vô chỉ biết nhú mày cung kính khom người, không nói gì nữa.

Tô Tô dĩ nhiên không dám trái lời Cù Huyền Tử.

Bọn họ đi được chưa bao lâu, Cù Huyền Tử liền nói: "Tô Tô, đi theo ta."

"Từ lúc con ra khỏi Thương Nguyên bí cảnh, cha chưa nói chuyện với con một cách đàng hoàng lần nào." Cù Huyền Tử nói, "Thanh Vô trưởng lão ghét cái ác như thù, con chớ để trong lòng."

Tô Tô lắc đầu: "Con biết, phụ thân, người đột phá sao rồi?"

Cù Huyền Tử lấy ra một viên Thử Linh thạch, Thử Linh thạch tỏa ra ánh sáng màu xanh đen đang chậm rãi khô kiệt.

Tô Tô đột ngột nhìn y, nói: "Tại sao lại có thể như vậy."

Cù Huyền Tử cười nói: "Tô Tô, một người tu đạo mà không thể thành Thần thì sẽ xảy ra hiện tượng này. Ta ở Độ Kiếp trung kì đã được trăm năm, thế nhưng lại không có cách nào đột phá nên đã sớm biết có ngày này. Phụ thân đã đoán được trước, con cũng không cần đau buồn."

Thế nhưng nếu không đột phá trong trăm năm, y sẽ ngã xuống.

Tin tức xấu liên tiếp ập tới khiến lòng Tô Tô cực kỳ khó chịu, Cù Huyền Tử xoa xoa đầu của nàng: "Đứa nhỏ này, phụ thân vẫn vui vẻ, sao con vẫn buồn rầu như vậy. Câu Ngọc đã từng dạy cho, dù là Tà Ma hay Tiên Thần đều từ Hồng Hoang mà tới, hoàn toàn có thể chống lại Thiên kiếp, có Tiên Thần xấu, tự nhiên sẽ có Yêu Ma tốt.

"Con nói Đạm Đài Tẫn không giết người, cha tin con." Cù Huyền Tử thở dài, "Nhưng Tô Tô, Thanh Vô có câu nói cũng đúng, người sử dụng Đồ Thần nô, cuối cùng rồi sẽ dần dần nhập Ma đạo, tâm hướng giết chóc."

Ma đạo, có thể cướp đoạt từ người khác khiến bản thân lớn mạnh hơn, so với Tu chân giả tu luyện khổ cực thì nhanh hơn nhiều, và rất nhiều người khó kháng cự được lối tắt.

"Nghe Diêu Quang nói, con có một Tiên khí rất lợi hại." Cù Huyền Tử trông thấy Trọng Vũ cầm liền đoán được ai đã để lại cho Tô Tô, y cười cười: "Bây giờ có lẽ còn không thể hoàn toàn kiểm soát nó, nhưng một khi con quyết định đem Vô Tình đạo hoàn toàn dung nhập vào linh thức con sẽ hoàn toàn kiểm soát được nó."

"Con phải làm sao để Vô Tình đạo dung nhập linh thức?"

Cù Huyền Tử lắc đầu: "Ta cũng không có cách nào dạy con, tình yêu và tín ngưỡng không phải là thứ có thể tùy tiện dứt bỏ được, đợi đến một ngày con hoàn toàn nhận ra nó, tự nhiên sẽ hiểu được."

Thấy Cù Huyền Tử muốn rời đi, Tô Tô vội vàng gọi y: "Phụ thân!"

Nàng mím mím môi: "Đông Dực chủ... từng có con sao?"

Cù Huyền Tử không ngờ nàng lại đột nhiên hỏi loại chuyện này, y trầm ngâm một lát, nói: "Đã từng, đứa bé đó rất ưu tú, thiên tư thông minh, nhưng đáng tiếc sau này lại chết."

Yểm Ma tạo mộng quả thật là có căn cứ, Tô Tô cũng không ngờ tới trên đời thực lại có người như vậy. Nếu như Đạm Đài Tẫn sinh ra không phải là tiểu quái vật của hoàng cung Chu quốc mà là con trai của Đông Dực chủ, có lẽ mọi chuyện đã khác.

*

Nhân gian khô hạn, mặt đất nứt nẻ.

Tô Tô đỡ một người môi khô nứt dẫy, quay đầu lại nói: "Phù Nhai."

Nguyệt Phù Nhai cầm bát, hẳn là thủy linh căn, tạo ra nước rất dễ dàng.

Diêu Quang nhìn nhân gian khắp nơi hoang tàn: "Cuộc sống như thế này bắt đầu từ khi nào?"

"Từ lúc Tiên Ma đại chiến kết thúc." Tô Tô nói.

Diêu Quang ánh mắt âm đạm.

Tô Tô biết, tâm tình của Diêu Quang cũng không tốt gì, Công Dã Tịch Vô nhập ma, trong khoảng thời gian này đã mất đi thần trí, giết rất nhiều Tu Chân giả.

Người không thể cứu được nữa như Công Dã Tịch Vô, hãn hoặc là giết tất cả mọi người, hoặc là bị bọn họ giết chết.

Diêu Quang vừa muốn nói gì đó, thì đột nhiên có người chạy tới: "Tiên trưởng cứu mạng, Yêu Ma đến giết người!"

Bọn họ vội vàng nhìn sang, không ngờ lại gặp Tàng Hải và đám người Tiêu Dao tông đệ tử.

Tàng Hải chê cười nói: "Đã lâu không gặp."

Năm tử núp sau lưng Nguyệt Phù Nhai, chỉ vào Tàng Hải nói: "Chính là bọn chúng, bọn chúng là Yêu Ma."

Tô Tô nói: "Người đừng sợ, bọn họ cũng là người của Tiên môn."

Nam tử nhìn Tô Tô rồi lại nhìn Tàng Hải, lựa chọn tin tưởng nàng, hãn do dự nói: "Tiên nhân thứ lỗi, chúng ta có chỗ hiểu lầm. Thực sự không phải chúng ta cố ý hiểu lầm tiên nhân, đoạn thời gian trước có một tiểu ca mặc trang phục giống mọi người như đúc, trên quần áo cũng có loại đường vân này." Nam tử chỉ vào cá xăm trên áo quần Tàng Hải, "Hãn không nói một câu, giết rất nhiều người trong trấn."

Mặc đồ của Tiêu Dao tông?

"Đúng rồi, vũ khí của hãn là một thanh nỏ. Tướng tá rất cao, dung mạo tuấn tú xinh đẹp, thế nhưng tâm địa lại hết sức tàn nhẫn." Nam tử cắn răng, hiển nhiên vừa sợ vừa hận.

Bọn họ liếc nhau, đều hiểu trong miệng phàm nhân nam tử đang nói tới ai.

Tàng Hải ôm quyền, nói với bọn người Tô Tô: "Để Tiên hữu chê cười, nghịch đồ mưu phản Tiêu Dao tông, làm hại chúng sinh, là Tiêu Dao tông

có tội."

Tàng Hải cười khở một tiếng, loại câu nói này thường xuyên nghe thấy ở nơi đây. Vốn dĩ tin tưởng sư đệ, thế nhưng tín nhiệm trong lòng cũng dần dần lung lay sắp đổ. Hẳn thật sự giết người tứ phương, hút tinh khí sao?

Tô Tô đột nhiên nói: "Tàng Hải sư huynh, nếu quá khứ người có tín nhiệm hẳn, vậy thì lần này đừng ngại hỏi hẳn một chút rồi hãy kết luận."

Tàng Hải ngậy người, Diêu Quang cũng ngậy người.

Diêu Quang nhỏ giọng nói: "Tô Tô, muội bây giờ so với bộ dáng mỗi lần nhắc đến tên hẳn trước đó không giống nhau chút nào."

Tô Tô tròn mắt, nói: "Không có gì mà không giống cả."

Nhớ tới Thương Cửu Môn trong mộng cảnh kia hăng hái, được người người kính ngưỡng, lại so sánh với Đạm Đài Tần âm u giống như cái bóng, không biết đã lưu lạc đến phương nào, ẩn núp ở nơi hẻo lánh nào, đang bị lục giới thảo phạt.

Nàng chỉ cảm thấy chua xót, không còn để ý tới thể diện hay thân phận nữa.

Chẳng lẽ mệnh Thiên Sát Cô Tinh thật sự được chú định sẽ bị tất cả mọi người chán ghét ruồng bỏ sao? Tàng Hải đã từng bảo vệ hẳn như vậy mà.+

- -----HẾTCHƯƠNG110-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111

Tàng Hải nghe Tô Tô nói như vậy, trong lòng có chút hổ thẹn.

Hôm đó Đạm Đài Tẫn đánh nhau với Công Dã Tịch Vô, hẳn cũng ở chỗ đó, bất luận như thế nào, sư đệ chẳng những không tổn thương bọn họ, còn cứu được bọn họ, hẳn không thể nghe người ngoài liên hoài nghi sư đệ được.

Sư tôn thương nhất sư đệ, nếu như biết sư đệ hiện tại đang trong tình cảnh không thể trở về sư môn, nhất định sẽ tự trách mình.

Tàng Hải nói: "Đa tạ Lê tiên tử, đợi một ngày ta tìm được sư đệ hỏi rõ chân tướng, nhất định cho các đại Tiên môn một công đạo."

Dừng một chút, hẳn nhờ cậy nói: "Nếu như tiên tử trông thấy sư tôn ta Triệu Du tôn giả hoặc là sư đệ, thỉnh cầu thông báo một tiếng cho Tiêu Dao tông."

Tô Tô đồng ý.

Sau khi từ biệt Đạm Đài Tẫn, nàng cũng không biết hẳn đang ở đâu.

Tàng Hải nói: "Nói ra thật xấu hổ, Tiêu Dao tông những năm gần đây không có thành tựu gì, thứ duy nhất có thể dùng được chỉ có Tiêu Dao hoàn của tông môn, chúng ta lúc ở Ma Vực trông thấy, ma đầu Tự Anh có thể biến người tu Tiên biến thành Ma tu, những Tiêu Dao hoàn này Lê tiên tử hãy cầm lấy, gặp phải đệ tử nhập ma, có thể cho họ ăn một viên, có thể ổn định Kim Đan, rồi đem ở đưa về Tiên môn, lấy ra được Ma Đan thì có thể cứu được."

Hắn nói khiến mọi người đều mừng rỡ, những ngày này không ít người của Tiên môn bị bắt tới Ma Vực, biến thành Ma tu, bọn người Tô Tô tìm

được đưa về Tiên tông, thế nhưng vẫn không kịp.

Có Tiêu Dao hoàn, đối với Tiên môn đệ tử mà nói là một vật bảo hộ.

Tô Tô nhận lấy cái bình, thành khẩn nói: "Cám ơn người, Tàng Hải."

Sau khi Tàng Hải rời đi, Diêu Quang hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Hạt Bạt đi đến đâu, chỗ đó khắp nơi đều khô hạn. Chúng ta cứu người không kịp bằng tốc độ bọn chúng giết người." Phù Nhai nhú mày nói, "Mọi người có cảm thấy linh khí ngày càng mỏng manh không?"

Hắn vừa nói, sắc mặt Tô Tô biến đổi.

Linh khí ngày càng mỏng manh, đến cuối cùng, rốt cuộc có phải sẽ giống năm trăm năm trước, lục giới đều bị ma khí bao phủ, Tu Chân giả cùng phàm nhân không còn chỗ để sinh tồn nữa hay không?

"Tại sao linh khí ngày càng ít đi?" Diêu Quang nói, "Vạn năm về trước cũng không có hiện tượng này."

"Diêu Quang, tử có nhớ Ma Vực Tây Tựu ấn và Cửu Chuyển Huyền Hồi trận không?" Tô Tô đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, "Nó có thể biến Tu Chân giả thành Ma tu, phải chăng nó cũng có thể biến linh khí thành ma khí!"

Đồ vật Ma Thần để lại vạn năm trước, vậy mà lại chậm rãi lớn lên!

Diêu Quang cả mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Chuyện này nhất định phải lập tức nói cho người của tông môn biết, nếu để cho trận pháp kia tồn tại, thiên hạ sẽ nhanh chóng thuộc về tay yêu ma."

Tô Tô càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nhanh chóng quyết định nói: "Tự Anh thả các yêu ma làm hại nhân gian là để kéo dài thời gian, khiến cho Tiên tông dù có phân thân đi nữa cũng không có cách cứu chữa

phàm nhân, nàng ta đang chờ đợi Cửu Chuyển Huyền Hồi trận hấp thụ đủ ma khí sẽ trở nên cường đại và đáng sợ. Chúng ta không thể đợi thêm được nữa, nhất định phải đánh vào Ma Vực, phá hủy trận pháp kia. Phù Nhai, đệ về tông môn báo cáo với các chưởng môn cùng các vị trưởng lão, ta sẽ cùng Diêu Quang đi một chuyến để trấn Ninh Hạc, lấy lệnh bài mở Ma Vực."

Hiện tại người có thể giúp Tiên môn muốn tới gần trận pháp kia, chỉ có Trương tiểu công tử nuốt Huyền Nhan châu đó.

Mặc kệ có đánh thắng được hay không, vẫn phải thử một chút.

Phù Nhai cũng biết sự tình cấp bách, nói: "Được, sư tỷ, Diêu Quang sư tỷ, các tỷ phải bảo trọng nhiều hơn."

Tô Tô cùng Diêu Quang ngự kiếm đến trấn Ninh Hạc, phát hiện toàn bộ thị trấn chỉ còn một mảnh hoang vu.

"Nhà của Trương Viên ngoại rất nặng ma khí."

Hai người đẩy cửa ra, người giữ cửa mấy tháng trước không còn đây nữa, Trương Phương Thăng cũng biến mất không thấy đâu.

Diêu Quang nói: "Đáng ghét, nhất định yêu ma đã nhanh chân đến trước, bọn chúng cũng sợ chúng ta tìm được Trương Phương Thăng."

Tô Tô ngón tay đặt lên môi, thấp giọng nói: "Suyt, tỷ nghe xem, hình như có tiếng động."

Hai người theo tiếng động tìm thấy một nữ nhân toàn thân dơ bẩn đang ở trong phòng chất củi.

"Đừng giết ta, đừng giết ta!" Nữ nhân hoảng sợ vạn phần, xanh xao vàng vọt, có vẻ đã chịu đói rất lâu.

"Đừng sợ, chúng ta không phải người xấu." Diêu Quang trấn an nói, "Người có thể nói cho chúng ta biết, Trương phủ đã xảy ra chuyện gì không?"

Tô Tô đưa cho bà ta một ít thức ăn, bà ta một mặt ăn ngẫu nhiên, một mặt kể những chuyện mà bà ta đã thấy.

"Ta là nữ đầu bếp của Trương phủ, mấy ngày trước, một toán yêu ma đã vào Trương phủ giết người. Bọn chúng mang Trương tiểu công tử đi, ta trốn kịp nên không bị bọn chúng phát hiện."

Tô Tô nghĩ thầm, người của Ma tộc muốn Trương tiểu công tử đơn giản có hai nguyên nhân, một là không để bọn họ lấy được lệnh bài Ma Vực, hai là để lợi dụng sức mạnh huyền hóa của Trương Phương Thăng.

Lợi dụng sức mạnh của Huyền Nhan châu trong người Trương Phương Thăng cũng đủ để lấy giả làm thật.

Tô Tô cũng từng bị yêu ma dùng Huyền Nhan châu lừa gạt, có người nói đã thấy Đạm Đài Tẫn ở nhân gian giết người, vậy người đó liệu có phải là Đạm Đài Tẫn hay không?

*

Đã vào đêm, thế nhưng mặt đất vẫn tỏa ra nhiệt độ nóng bức như cũ.

Hạ Bạt hiện thế khiến cho trời đã vào đông nhiệt độ vẫn cao đến bất bình thường.

Bạch y thiếu niên dắt theo một bé gái nhỏ đi đến giữa trấn, nhét một tấm bùa vào trong vạt áo nó, nói: "Về đi, tìm cha mẹ người."

Tiểu nữ hài hai mắt đăm lẹ mộng lung: "Sợ."

Hắn dừng một chút, dắt nó đi vào bên trong: "Có nhớ rõ nhà người ở đâu không?"

Nó quá nhỏ, ước chừng chỉ mới ba bốn tuổi, lúc Đạm Đài Tẫn cứu được nó từ miệng bọn yêu ma, nó sợ tới mức nước mũi nước mắt chảy tèm lem.

Trong lòng hắn cười gằn, bây giờ bản thân mình còn khó bảo đảm, hắn lại còn có tâm tư lo chuyện thế gian.

Có thể là vì Đạm Đài Tẫn cũng không biết, trong thiên hạ to lớn này gia đình là gì. Khi thế gian đảo lộn, nơi nào mới là chỗ để hắn dung thân.

Đồ Thần nỏ trong thân thể hắn, mỗi khi các tu sĩ đến gần, đều cảm nhận được ma khí trên người hắn cuộn cuộn.

Sau khi từ biệt Tô Tô, hắn gặp được Tự Anh.

Hạn Bạt mang theo một đám yêu ma quỳ xuống trước mặt hắn, cung nghênh hắn trở về Ma Vực.

Nếu như Đạm Đài Tẫn vẫn là một người không có tư tình của năm trăm năm trước, có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú vô cùng, chính là gì, tà là gì chứ, chỉ có sức mạnh vô thượng mới có thể khiến cho người người thần phục.

Bây giờ hắn đã có tư tình, mới hiểu được khác biệt thế nào.

Nếu đầu hàng Ma đạo, hắn cuối cùng vĩnh viễn cô độc, y hệt Tiên giao Minh Dạ năm đó, ngủ say tại Mạc Hà. Hắn sẽ phải ruồng bỏ sư môn, đối địch với nàng, Tiên Thần không tha cho hắn, Thiên Đạo cũng không tha cho hắn.

Tự Anh cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói: "Cuối cùng cũng sẽ có một ngày Ma Quân nhận ra, chính đạo của ngài chỉ ra vẻ đạo mạo, thứ chính nghĩa buồn cười đó chỉ là sự tuyệt tình mà thôi. Ngài và bọn chúng không

phải bạn đường, coi như ngài tu Thần đạo, bọn họ có thể tha thứ cho ngài sao? Chỉ có chúng thần, mới là trung thành nhất."

Đạm Đài Tẫn liếc nhìn Tự Anh bên cạnh thật giống con rối bị giật dây Công Dã Tịch Vô, hần trào phúng cười, không thèm để ý tới bọn chúng nữa, xoay người rời đi.

Đạm Đài Tẫn không tìm được gia đình của đứa trẻ, trên đường đột nhiên có vô số cây đuốc sáng lên.

"Ma vật đó lại về đây rồi, đứa bé đang ở trong tay hần."

Vừa dứt lời, máu chó đen tạt vào người Đạm Đài Tẫn, mọi người đều cầm vũ khí gào thét đâm về phía hần.

Đạm Đài Tẫn vốn cũng không phải là quả hồng mềm, đá bay những người tiến tới, bóp lấy cổ kẻ dẫn đầu: "Các người muốn chết!"

Chúng quanh hần bày lên kết giới, vừa sử dụng linh lực, đôi mắt đen láy của hần biến thành màu đỏ như máu, lạnh tanh.

Đôi đồng tử màu đỏ của hần khiến những người khác đều sợ hãi. Các phàm nhân dồn dập lui lại, tiểu hài nữ bên người khóc đến tê tâm liệt phế.

Trong đám người đó người thân lao ra, cầm cuốc, dường như không thiết sống đánh vào kết giới của hần.

"Ma vật, buông tha cho hài tử của ta!"

Đạm Đài Tẫn quay đầu lại, thấy từng gương mặt căm hận và sợ hãi, những cây đuốc sáng khắp đường phố. Ánh mắt của bọn họ thật giống như bọn cung nữ thái giám từng ở hoàng cung Chu quốc, lúc thấy hần tránh còn không kịp, sau lưng thì gọi hần là tiểu quái vật.

Chẳng qua đã từng không có tư tình, nội tâm hãn lạnh băng, không hề có cảm giác gì.

"Cùng liều mạng với hãn, hãn giết nhiều thân nhân của chúng ta như vậy, cho dù chết, cũng phải dẫn hãn xuống địa ngục!"

Không biết ai đã hô lên, các phạm nhân đồng lòng giơ cây cuốc trong tay, giống như nổi điên muốn giết lấy hãn.

Trong con người đỏ máu của Đạm Đài Tần phản chiếu đêm đông, ưu tư lạnh lùng.

Lại là như vậy, luôn là như vậy. Hãn đã đi qua rất nhiều thôn trang, qua các đường phố phồn hoa, đạo sĩ cũng trừ yêu sư muốn giết hãn, người Tu Chân thì truy nã hãn, phạm nhân cũng muốn giết hãn.

Hãn đã làm sai cái gì?

Đạm Đài Tần buông thông hai tay, chột trâm mặc xuống.

"Hãn chạy rồi, ma vật đã bị chúng ta đánh chạy rồi!" Đám người vui mừng khôn xiết, người thân của nữ hài vội vàng ôm lấy nữ hài.

Hãn ngồi ở trên nóc nhà, nhìn ánh đuốc chậm rãi phân tán dần, dưới trời cao, cả nhân gian trở về tĩnh lặng.

Thiếu niên ôm chặt lấy chính mình, trong ánh mắt đỏ máu ánh lên một nỗi hận mập mờ.

Hãn gặt gao cắn lấy khớp xương của ngón trở, cắn đến mức chảy máu.

"Ta muốn giết chết bọn chúng." Hãn thấp giọng nói, "Chỉ là một bầy kiến đê tiện, giết hết là tốt nhất."

Đồ Thần nỏ kêu gào hấn động thủ, ngay lúc đó Hồ Yêu vội vàng lôi ra một khối ngọc từ trong túi càn khôn bỏ vào lòng bàn tay hấn.1

Đã từng có người hứa hẹn sau này khi lớn lên sẽ bảo vệ ngài thật tốt mà.

"Chí ít ngài nên tin tưởng nàng ấy, đợi nàng tới." Hồ Yêu nói, "Tiểu Tịch Vụ rất lợi hại, năm trăm năm trước nàng còn là phạm nhân, ta đều không đánh lại nàng ấy. Nàng ấy sẽ đánh những người hung hăng này, không bao giờ nói ngài là ma vật. Nói không chừng sau này khi nàng không còn tức giận nữa, sẽ giúp ngài nghĩ cách xua tan ma khí, thoát khỏi Đồ Thần nỏ."2

Khối ngọc ôn nhuận chạm đến lòng bàn tay hấn, có lúc trong chớp mắt, hấn cảm thấy chính mình bị nó làm bóng rắt.

"Nàng ấy sẽ không tới." Ngón tay Đạm Đài Tẫn máu chảy tích tích, rơi trên nóc nhà, nung chảy mảnh ngói, hấn băng lãnh chết lặng nhìn nhân gian dưới chân: "Nàng giống như bọn họ, đều hận không thể giết chết ta."

Hồ Yêu lắc đầu, nói là nói như thế, nhưng ngài đến giờ đều không muốn đến Ma Vực, lại là đang chờ ai đây?

Trong lòng ngài vẫn như cũ, vẫn hi vọng nàng ấy tốt với ngài, tới cứu ngài.

*

"Ô Tô, muội đang suy nghĩ gì vậy?" Diêu Quang hỏi.

Từ sau khi chạy trốn khỏi Ma vực lần đó, tiểu sư muội tự nhiên phát ngộc. Tiên Ma đại chiến sắp bắt đầu, Nguyệt Phù Nhai truyền âm tới nói, sự môn đã bắt đầu tập kết đệ tử, quyết tâm tru sát ma đầu Tụ Anh, phá hủy Tây Tủy ấn cùng Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

"Ta đang suy nghĩ, có lẽ hôm ấy, ta không nên đi." Tô Tô nhỏ giọng nói.

Người khác không biết, nhưng Tô Tô trong lòng lại rõ ràng, mối uy hiếp lớn nhất của lục giới chưa bao giờ là Hạng Bạt Tự Anh, mà vốn dĩ là Ma Thần Đạm Đài Tần.

Tà Cốt bị hủy, Đạm Đài Tần nếu muốn nhập ma, so với Tự Anh vẫn là sự tồn tại đáng sợ.

Hắn dù đang là Tiên thể mà vẫn có thể sử dụng Đồ Thần nỏ, sau khi nhập ma, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Diêu Quang biết người nàng đang nói tới chính là Đạm Đài Tần.

"Có đôi lúc là Thần hay là Ma, vốn vẹn chỉ là một ý nghĩ." Diêu Quang nói, "Các sư thúc đều nói hắn sử dụng Đồ Thần nỏ sẽ giết chóc không ngừng, ta lại không cho rằng như vậy."

"Vì cái gì?" Tô Tô hỏi.

Diêu Quang nhìn nàng: "Bởi vì hắn có thứ không dứt bỏ được, giống như nếu có một ngày ta bị cắm Ma Đan vào và nhập ma, ta... cũng sẽ không động thủ với Công Dã sư huynh."

Có một số thứ đã là bản năng, không phải Công Dã Tịch Vô khi ở Ma Vực cũng không giết bọn họ sao? Nếu như không phải Công Dã Tịch Vô đã nhập ma, Diêu Quang nhất định cũng sẽ giống như Thanh Vô sư thúc, hận không thể giết sạch yêu ma trên thế gian này.

Thế nhưng trong lòng có người mình yêu, liền nguyện ý đứng dưới góc độ của họ để suy nghĩ cho họ.

Mỗi người đều không nghĩ sẽ đi đến bước này, Công Dã sư huynh nhập ma, mỗi khi hắn khống chế mình không được giết người, nhất định hắn so

với mọi người thống khổ hơn nhiều.

"Thứ không dứt bỏ được." Tô Tô nhẹ giọng lặp lại một lần.

Câu nói của Đạm Đài Tần lần nữa vang bên tai nàng.

Khi đó trong ánh mắt thiếu niên long lanh ánh nước: "Ta nhớ nàng của năm trăm năm trước, cũng sẽ không nhập ma. Nếu nàng không thích Đồ Thần nó, ta sẽ vĩnh viễn phong ấn nó, vĩnh viễn phong ấn nó thật kĩ. Nàng không phải đã nói, sẽ chờ ta chờ về, về sau cũng sẽ mãi mãi chờ ta sao?"

Tô Tô đột nhiên nói: "Diêu Quang sư tỷ, ta muốn đi tìm hãn."

Diêu Quang kinh ngạc nói: "Chúng ta không đi tìm Trương Phương Thăng sao?"

Chu sa giữa mày Tô Tô sáng rỡ, Trọng Vũ trong tay nàng hóa thành một thanh kiếm: "Tìm không được Trương Phương Thăng, cha sẽ có cách khác đi Ma Vực. Chỉ là có một số việc... chúng ta không thể lại có thêm một đối thủ mạnh được, ta hoặc là giết hãn, hoặc là mang hãn trở về, không thể để sự tình tái diễn thêm chút nào nữa."

Hiện giờ thế gian này, ai cũng đang đợi Đạm Đài Tần nhập ma.

Tô Tô lúc trước cũng nghĩ như vậy.

Nàng đối với hãn có thành kiến, cho rằng một đứa trẻ trời sinh xấu xa, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào Ma đạo.

Nhưng càng bước đi tới, càng thấy có người thóa mạ hãn, nói hãn là ma vật tàn sát chúng sinh.

Tô Tô biết sau lưng có một bàn tay, đẩy hãn nhập ma.

Nàng biết không phải là như vậy, sao nàng lại quên mất, trong thân thể của Đạm Đài Tần, sớm đã không còn Tà Cốt đỏ máu, không còn là chúa tể giết chóc, mà là Thần Túy nàng tự mình thay lấy, lấy niết bàn vì đại giới.

Người khác đều không rõ, nhưng nàng đều biết rõ.

Hắn vốn là Thần, không phải Tà Ma.

Ma hận thế nhân, Thần yêu chúng sinh.+

- -----HẾT CHAP 111-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112

"Càng đi về phía trước sẽ đến Chiêu Hòa thành. Tẩn Hoàng, trước kia ta có tới nơi này, nơi đây ngư long hỗn tạp, có Tán Tiên, có phàm nhân, bây giờ chắc chắn cũng có cả yêu quái, chúng ta ở đây sẽ an toàn." Lão Hồ Yêu nói.

Nó vừa đi vừa nói chuyện với Đạm Đài Tẩn, cũng nói thêm nó là Hồ Yêu, nếu không nói thì đã thành Tứ Bất Tượng*.

(*Tứ Bất Tượng: bốn loài linh vật trong văn hóa phương Đông, gồm long – lân – qui – phụng).

Đạm Đài Tẩn lạnh lùng nói: "Ngậm miệng."

Đối với hãn mà nói, trốn tránh để sống là một chuyện cực kỳ sỉ nhục, hãn tình nguyện lao ra đem những người kia giết sạch.

Hồ Yêu cái hay không nói, chỉ nói cái dở, chủ yếu là để hãn không gây chuyện với đám người kia.

Giữa thiên địa linh khí và ma khí dần mất cân bằng, Ma Thần nỏ càng thêm cường đại, Tiên thể của Đạm Đài Tẩn lại không thể áp chế được Đồ Thần nỏ, toàn thân ma khí hùng hực.

Lúc trước hãn còn có thể miễn cưỡng che lại đôi mắt đỏ của mình, bây giờ thì hoàn toàn không thể che đậy được nữa.

Người trong Tiên môn và phàm nhân trông thấy hãn đều muốn động thủ. Rất nhiều lần Đồ Thần nỏ xui khiến hãn giết người, cuối cùng hãn lại tỉnh táo lại.

Thiên hạ không có chỗ cho hãn dung thân.

Hồ Yêu gục đầu xuống, râu hùm run lên.

Đạm Đài Tẫn dù có cô đơn lần nữa cũng không cần nó phải thương hại hẳn.

"Phía trước không đúng." Đạm Đài Tẫn dừng lại bước chân.

"Nơi nào? Không đúng ở chỗ nào?"

Bạch y thiếu niên hơi nheo mắt, nhìn bia giới "Chiêu Hòa thành" trước mắt, nói: "Mùi máu."

Vốn cho rằng Chiêu Hoang thành tạm thời tương đối bình an, thế nhưng tình huống trước mắt lại nồng nặc mùi máu tanh như vậy, có khả năng người ở Chiêu Hòa thành đã chết hết.

"Vậy chúng ta mau trốn... ài ài, Tẫn Hoang, ngài đi đâu vậy, chờ ta một chút!"

Thành chủ phủ.

Trảm Thiên kiếm rơi xuống, trên mặt đất là một nam tử mặc quần áo màu xanh lam sắp bị giết chết, một con hồ ly đơn độc nhảy ra, rít lên một tiếng, đánh vào tay người cầm kiếm, Trảm Thiên kiếm bị lệch về một bên, rạch một đường máu trượng trên mặt đất.

"Thứ súc sinh nhiều lông, dám cản đường bổn tọa." Công Dã Tịch Vô lật bàn tay một cái, hồ ly bay ra ngoài, rơi xuống, thân thể run rẩy, phun ra từng ngụm máu.

Nam tử nằm trên đất nâng mắt lên, là Diệp Trữ Phong, hẳn ta cực nhọc bò tới: "Phiên Nhiên, Phiên Nhiên."1

Mắt thấy ngón tay của hắn ta gần chạm đến tiểu hồ ly, Trảm Thiên kiếm lần nữa chém xuống, trong con người hoảng sợ của hồ ly phản chiếu ra một

cảnh tượng.

"Chi chi chi!"

Một cái chuông đột nhiên chụp xuống, bao vây Công Dã Tịch Vô.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng đỡ lấy Diệp Trữ Phong: "Đi mau!"

Diệp Trữ Phong tay mắt lanh lẹ, ôm lấy Hồ Ly đang trọng thương trên mặt đất, cùng lão giả hóa thành một luồng sáng màu trắng, biến mất trong màn đêm ở Chiêu Hòa thành.

Bọn họ vừa đi, cái chuông bằng kim cương bị phá vỡ, Công Dã Tịch Vô phi thân đuổi theo.

Lão giả biết không thoát khỏi hẳn, đẩy Diệp Trữ Phong đi: "Mang hồ ly của người đi nhanh lên, người biết hẳn tới đây để làm gì mà, bảo vệ tốt Tụ Sinh châu, ngàn vạn lần không thể để rơi vào tay Ma tộc."

Diệp Trữ Phong nhìn hồ ly đang suy yếu trong ngực, cắn răng nói: "Được."

Lão giả nghênh chiến với Công Dã Tịch Vô.

Biết mình không phải là đối thủ của Công Dã Tịch Vô và Trảm Thiên kiếm, chỉ có thể ngăn cản được một lát.

Trảm Thiên kiếm chém phất trần của lão thành đôi, lão giả bị đánh rơi xuống đất.

"Là người." Công Dã Tịch Vô nói, "Khai Dương châu đâu rồi."

Lão giả ha ha cười, nói: "Ở nơi mà Yêu Ma các người tìm không thấy."

Ma văn tràn lan từ mặt đến trán của Công Dã Tịch Vô, gương mặt không cảm xúc nhìn lão.

Trảm Thiên kiếm kéo lê trên mặt đất tạo nên những âm thanh chói tai, trên bầu trời tiếng sấm ầm ầm.

Lão giả biết thứ đang chờ mình là gì, cười thoải mái: "Một ngày này tới quá nhanh, Trảm Thiên kiếm ở trong tay người cũng còn tốt hơn."

Nếu đổi thành Ma Thần vạn năm trước, đã sớm sinh linh đồ thán.

Công Dã Tịch Vô đưa tay, cảm nhận được gì đó, mặt hắn biến sắc.

Một mũi tên ma màu đen xuyên qua tầng mây, xuyên qua không khí lao tới, mang theo âm thanh của mũi tên nhắm về phía Công Dã Tịch Vô, hắn vội vàng dùng kiếm chặn lấy, mũi tên Đồ Thần đụng phải Trảm Thiên kiếm, trên thân kiếm dường như có tiếng quỷ khóc truyền ra.

Công Dã Tịch Vô lui lại một bước, hắn ngẩng đầu, trông thấy một bạch y thiếu niên dưới vầng trăng khuyết mang theo một con hổ đi tới. Trong con người băng lãnh của Công Dã Tịch Vô hiện ra một cái vòng màu cam, lệnh cho các Ma tu còn đang giết người xung quanh: "Đi!"

Đạm Đài Tẫn xa xa đứng vững, không đỡ lấy Triệu Du đang nằm trên đất.

Thiếu niên tay cầm Đồ Thần nỏ đi đến, trên người dính vô số máu của Yêu Ma, đôi mắt rực đỏ, so với Công Dã Tịch Vô càng giống yêu nghiệt hơn.

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Triệu Du, trong lòng Đạm Đài Tẫn lạnh buốt một mảnh.

Người này từng ở sông Quỷ Lệ đem hãn trở về, từng giúp hãn khoét đi những mảnh thịt thối, thanh tẩy linh hồn ác quỷ bám theo hãn.

Triệu Du cầm sách dạy trẻ, giống như đang dạy bảo cho đứa trẻ mới sinh, nói cho hãn nghe: "Nhân chi sơ, tính bản thiện."

Lão dạy hãn dẫn khí nhập thể, dạy hãn ngự kiếm, dạy hãn cùng Tiêu Dao tông sư huynh sư đệ hữu ái hòa thuận.

Đạm Đài Tẫn nắm chặt năm đấm, cặp đôi mắt u ám lại.

Hãn quay người muốn đi, sau lưng truyền đến giọng nói của Triệu Du: "Cửu Môn, sao con lại biến thành bộ dạng này."

Bên trong câu nói của lão giả không có căm hận chán ghét, chỉ có thương tiếc sâu sắc.

"Bảo Tàng Hải bảo vệ tốt cho con, là nó vô dụng, không biết đi đâu rồi." Triệu Du thở dài, "Gặp sư phụ, chạy cái gì mà chạy."

Đạm Đài Tẫn không nhúc nhích.

Hồ Yêu vội vàng dùng đầu kéo hãn đi về phía trước.

Đạm Đài Tẫn trầm mặc đỡ Triệu Du dậy: "Sư tôn."

Triệu Du nhìn chiếc nỏ màu đen trong tay Đạm Đài Tẫn, nhíu mày lại: "Có thể đánh được Trảm Thiên kiếm, đây là?"

"Đồ Thần nỏ."

"Từ đâu có?"

"Trước khi người dẫn ta đến Tiêu Dao tông, nó đã ở trong cơ thể ta." Đạm Đài Tẫn nói.

Năm đó Đạm Đài Tẫn bị ác quỷ gặm nhấm đến mức chỉ còn một bộ khung xương, nếu không có Đồ Thần nỏ ở sông Quỷ Lệ cùng hãn hòa làm một thể, hãn ở sông Quỷ Lệ mấy trăm năm đã sớm hồn phi phách tán, cũng sẽ không có cơ hội gặp được Triệu Du Tiên tôn.

Triệu Du nặng nề thở dài, cùng cốt nhục tương dung, chứng minh hoàn toàn không chế được Đồ Thần nỏ, nếu không lấy Đồ Thần nỏ ra thì cũng không khống chế được Trảm Thiên kiếm của Công Dã Tịch Vô.

"Vi sư đã sớm biết con không đơn giản." Vừa học được dẫn khí nhập thể đã đạt được Trúc Cơ, thiên tài như vậy, làm sao có lai lịch đơn giản.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên ngược mắt, cau mày nói: "Người sao rồi?"

Triệu Du ho khan nói: "Dìu ta đến gốc cây nghỉ ngơi một lát."

Triệu Du nghiêng đầu, lộ ra chiếc cổ.

Trên người lão Ma vẫn một mảnh, giống như những nhánh cây đan lầy nhau.

Triệu Du đã sớm nhập ma!

"Hôm đó ta đến Thái Hư, không ngờ lại gặp được Thượng cổ Hạng Bạt, ta biết ta không phải là đối thủ, đánh trốn đi, nghĩ cách cùng ả ta đến Ma Vực, trời xui đất khiến lại phát hiện một bí mật."

Triệu Du khi đang nói chuyện, Ma vẫn lan tràn đến mu bàn tay của lão, thần sắc lão bình thản, giống một bức tượng Phật hiền lành.

"Trong Ma Vực, có một trận pháp."

"Cửu Chuyên Huyền Hồi trận?"

"Không sai, nhưng cũng không phải thứ đó." Triệu Du nói, "Là Cùng Bi đạo mà vạn năm trước Thần Ma đại chiến chưa kịp mở ra."

"Cùng Bi đạo..." Đạm Đài Tần nắm chặt Đồ Thần nỏ trong tay.

Thời điểm học đạo tâm, Triệu Du có dạy hẳn, đại đạo Cùng Bi, tương sinh phối hợp.

Dưới Ma Vực còn có một thiên đạo khác sao? Ma tộc rốt cuộc đang muốn làm gì?

Triệu Du từ từ kể ra: "Vạn năm trước, Ma Thần cường đại vô song, hẳn đã tâm bưng bưng, mong muốn lục giới đều là Yêu Ma, cúi đầu dưới hẳn. Thế là hẳn ở Ma Vực đã sáng tạo ra Cùng Bi đạo, ý đồ mở ra Cùng Bi đạo, trở thành chúa tể của thiên đạo."

"Hẳn điên cuồng thí Thần, một khi Thần chết đi sẽ để lại một món quà cho thế gian, Thượng cổ Thần linh từ lúc thiên địa sơ khai đến khi tiêu tán sẽ để lại Diệt Hồn châu lệ, bị Ma Thần tách thành bốn hạt châu, theo thứ tự là Huyền Nhan, Khai Dương, Tham Lang, Tụ Sinh."

"Ma Thần dùng hơn phân nửa linh lực cho Cùng Bi đạo, cuối cùng khi luyện hóa bốn thần châu đó lại mắc sai lầm, bị Thượng cổ Yêu Vương bên người lấy mất Huyền Nhan châu cùng Tụ Sinh châu, Ma Thần thất bại, Tà cốt tiêu tán."

Con người Triệu Du dần dần tan biến, lão nắm chặt tay Đạm Đài Tần: "Nhưng Cùng Bi đạo vẫn còn, Hạng Bạt thức tỉnh, ma khí vẫn còn. Tụ Anh muốn mượn ma khí để chuyển hóa linh khí khắp thiên hạ thành ma khí, mở ra Cùng Bi đạo, để toàn bộ lục giới biết thành Yêu Ma!"

Thượng cổ Yêu Vương? Đạm Đài Tần nhớ tới Vồng địa hoang vu kia, nam nhân đang chờ đợi Tô Tô – cha ruột của tiểu Phượng Hoàng.

Ra là người này.

Cùng Bi đạo một khi mở ra, người sống sót được sẽ biến thành Yêu Ma, còn lại sẽ chết vì xung khắc Tiên Ma chi khí.

Giống như việc hiện tại Tự Anh đưa Ma đan vào người Tiên giới vậy.

Thượng cổ Yêu Vương động tình, cuối cùng quay đầu ngăn trở Cùng Bi đạo mở ra, như vậy lục giới mới vạn năm yên ổn như vậy.

Đáng tiếc đây chỉ là những chuyện cũ, đều đã bị chôn vùi trong đồng tro tàn của lịch sử.

"Huyền Nhan, Tham Lang hiện giờ đều đang ở trong tay Tự Anh." Triệu Du nói, "Ta đã lấy đi Khai Dương, nhưng chưa kịp chạy bao xa thì bị Tự Anh phát hiện."

Bởi vậy mới bị đả thương, mi tâm còn có một giọt máu của Hạng Bạt chấm vào, Hạng Bạt vốn là thủy tổ của cương thi, nếu lão chết thì Tự Anh có thể tùy ý sử dụng.

Vất vả lắm Triệu Du mới chống cự được đến khi trở lại nhân gian, ngay lúc nhìn thấy Chiêu Hòa thành bị diệt vong, Công Dã Tịch Vô đến đoạt lấy viên Tụ Sinh châu cuối cùng."

Triệu Du từ trong ngực lấy ra một hạt châu tỏa ra ánh sáng màu vàng, bỏ vào trong lòng bàn tay Đạm Đài Tẫn.

"Có thể trước khi chết gặp được con, vi sư rất vui." Triệu Du cười nói, "Thế gian nói nuôi con dưỡng già, ta thu nhận được hai người đệ tử, trước khi đi có thể nhìn thấy con, cũng không tính là thiếu thốn gì. Cầm lấy Khai Dương châu, con sẽ biết nên làm thế nào."

Đạm Đài Tẫn nói: "Người sẽ không chết, bây giờ ta sẽ mang người về Tiêu Dao tông. Triệu Du, ta toàn thân ma khí, đã thành đọa Tiên, người lại đem Khai Dương châu đưa cho ta, nếu như người thật sự nghĩ đến chúng sinh, hãy chống cự đến lúc gặp được Tàng Hải, tự mình giao cho hắn!"

Triệu Du cười ôn hòa: "Cửu Mân, còn nhớ hay không, vì sao vi sư lại đặt cho con cái tên này?"

Cửu Mân, là càn khôn tươi sáng, vô thượng cửu thiên.

Con sinh ra bất thường, mệnh cô độc. Nhưng không một ai vĩnh viễn trở thành một bộ xương trắng mục nát trong bóng tối, con đã ở sông Quỷ Lệ cả năm trăm năm, nếu như không phải trong nội tâm còn có tình yêu, làm sao có thể kiên trì đến tận bây giờ.

Tình yêu trong con vẫn còn, vĩnh viễn con sẽ không đọa Ma.

"Cửu Mân, nhân gian đã vào đông rồi, vi sư có thể cầu xin con một chuyện cuối cùng không?"

*

Hôm đó, Tô Tô trên đường tìm đến Chiêu Hòa thành, trông thấy con sông đào bảo vệ thành đã loang một màu máu.

Vô số Tu Chân giả cầm gươm chạy tới Chiêu Hòa thành, trước khi Tô Tô vội vàng ngự kiếm tới, đã nghe thấy có người kinh hô.

Nàng xuyên qua đám người, nhìn thấy bạch y thiếu niên cô độc.

Hắn vẫn gầy như cũ, nắm chặt một thanh kiếm, ngồi ở trên bậc thang, sau lưng lửa lớn cháy hừng hực, trong màn lửa, lờ mờ có thể thấy được Triệu Du Tiên khu đã hóa thành bụi trần.

Kiểm của các tu sĩ toàn bổ chĩa vào hấn, hấn ngồi an tĩnh, nắm chặt Hồn Nguyên kiếm mà khi Triệu Du còn sống đã để lại, chỉ một người một kiếm, lại khiến tất cả mọi người không dám tới gần.

"Ma tu Thương Cứu Mân, người phản bội sư môn, sát hại người sư tôn Triệu Du, đại nghịch bất đạo, còn không mau mau nhận lấy cái chết!"

"Thí sư phản đồ, Tiên môn bại hoại, người người chỉ có thể tru diệt!"

"Người giết hại phạm nhân, giết bách tính bốn mươi hai thành trì, hôm nay còn tàn sát toàn bộ Chiêu Hòa thành, Tiên môn không thể tha cho người, Thiên Đạo cũng không tha cho người!"

Tô Tô thậm chí còn nhìn thấy Tàng Hải.

Tàng Hải lão đảo từ trên Tiên kiếm rơi xuống, nhìn lên bậc cấp, mắt đỏ hoe nắm chặt lấy cổ áo Đạm Đài Tẫn: "Vì cái gì, vì cái gì mà người lại giết sư tôn! Bọn họ nói gì ta đều không tin, nhưng ta đã tận mắt nhìn thấy, người dùng Hồn Nguyên kiếm đâm vào người sư tôn, người dùng lửa thiêu đốt Tiên khu của sư tôn, người coi người như con của mình, toàn bộ tâm huyết cả đời đều truyền lại cho người! Vì cái gì! Người nói cho ta, vì cái gì!"

Đạm Đài Tẫn ngược mắt, những lệ tử ngày xưa yêu thương hấn giờ đây đôi mắt hấn lên tia đỏ, hận không thể ăn tươi nuốt sống hấn.

Hấn chưa từng có giờ phút nào lại cảm thấy như ghen ở cổ họng như vậy, Đạm Đài Tẫn định không giải thích, lần này nhìn không được phải mở miệng: "Bởi vì nếu như người chết..."

"Chủ thượng làm rất khá, cung nghênh chủ thượng hồi Ma vực."

Không trung ma khí tứ phía, Ma tu áo tím cười cười, mang theo một đám đệ tử Ma giới quỳ trước Đạm Đài Tẫn.

Kinh Diệt nói: "Chủ thượng đã chịu nhục làm việc lớn, dám lỗ mũi trâu này dám bất kính với chủ thượng, hôm nay bọn chúng chỉ có đến mà không có về."

Đạm Đài Tẫn dừng một chút, cảm nhận được cái gì, sắc mặt trở nên rất khó coi, da trên mu bàn tay hằn bắt đầu lay chuyển, dường như muốn vỡ vụn tróc ra.

Hồ Yêu đã từng nhìn thấy một lần, cũng biết không ổn, quả nhiên ngay tại lúc này, thân thể Đạm Đài Tẫn lần nữa vỡ tan.

Kinh Diệt đã động tay với Tàng Hải.

So với tu vi của y, Tàng Hải đâu phải là đối thủ, mắt thấy Tàng Hải sắp máu me bê bết, một thanh Đàn Không mang theo ánh sáng màu xanh ngấn lấy trước mặt Tàng Hải.

Tô Tô đánh một chưởng vào Trọng Vũ cầm, Trọng Vũ cầm bay tới, đụng vào đầu Kinh Diệt.

Kinh Diệt không kịp chuẩn bị gì nên bị đánh tới, ánh mắt ngang ngược: "Lại là người tiểu nha đầu này."

Tô Tô thấy tức giận, bọn Ma tu này hiển nhiên cố ý không cho Đạm Đài Tẫn mở miệng.

Nàng tới muộn, không nhìn thấy Đạm Đài Tẫn giết Triệu Du, Đạm Đài Tẫn sẽ không giết Triệu Du, nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra!

Trọng Vũ bay trở về trong tay nàng, tay nàng chỉ gây một dây đàn, Kinh Diệt liền vội vàng vờn tay cản lấy.

Vẻ mặt y âm tình bất định, nhớ tới nhiệm vụ lần này, y vội vàng kéo Đạm Đài Tẫn đi: "Chủ thượng, cùng thuộc hạ đi!"

Đôi người bạch y thiếu niên lại nhìn thiếu nữ kia.

"Chủ thượng, đi mau!"

Hồ Yêu cũng vội vàng nói: "Tần Hoàng, tranh thủ thời gian tìm một chỗ tránh một chút, đừng để bọn họ nhìn thấy ngài..."

Bằng không thì đến lúc đó có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Đạm Đài Tần lại chỉ nhìn Tô Tô, lúc ấy, hắn chỉ nói được từng chữ với một âm thanh vỡ vụn: "Nàng cũng tới để giết ta sao?"

Ta mặc bạch y, làm việc thiện, ta học theo Công Dã Tịch Vô, học theo Nguyệt Phù Nhai, vì sao nàng vẫn không yêu ta?

Mắt thấy thân thể của hắn càng lúc càng mờ dần, dường như muốn rời khỏi nơi này.

Tô Tô tiến lên một bước, muốn giữ chặt tay của hắn.

Trọng Vũ truyền âm tới: "Sự tình không hay rồi, Tô Tô, bất luận như thế nào, giữ hắn lại!"+

"Không phải! Đạm Đài Tần." Tô Tô cắn răng, hai con ngươi rạng rỡ, quyết tâm liều mạng, "Ta đến để thực hiện lời hứa!"

Cho nên, người đừng nhập Ma nữa.

- -----HẾT CHƯƠNG 112-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113

Khi tay Tô Tô chạm vào tay Đạm Đài Tần, trong nháy mắt, hãn như bị đốt lấy, đột ngột thu tay lại.

Đồ Thần nở cảm nhận được nỗi lòng của chủ nhân, vụt bay ra ngoài, ngăn lại trước mặt mọi người.

Đừng nhìn, người đừng nhìn!

Cung nở màu đen lôi điện tỏ khắp, không phân địch ta quét sạch ra ngoài, chĩa vào đôi mắt của mỗi người.

Có người đau đơn thét gào, Tô Tô vội vàng lấy tay áo che mặt, kết quả sau một màn công phu đó, người đã không thấy tăm hơi.

Tô Tô cúi đầu nhìn tay mình: "Tại sao có thể như vậy?"

Nàng chạm đến ngón tay Đạm Đài Tần, mang theo chút máu tươi. Hãn rốt cuộc... làm sao vậy?

Hổ Yêu hóa lớn, chở Đạm Đài Tần chạy đi.

Đi theo Đạm Đài Tần đã lâu, Tần Hoàng xưa này hào phóng, thế nhưng tu vi của Hổ Yêu vẫn mãi thấp. Nó bình thường không tập luyện, bây giờ toàn thân đều là thịt mỡ.¹

Hổ Yêu lè lưỡi ra, mệt mỏi không thở nổi.

Đồ Thần nở đi theo nó, huyễn ra một mũi tên sắc bén đột nhiên đâm lấy móng của Hổ Yêu, Hổ Yêu đau đến "ngao" một tiếng, kẹp chặt cái đuôi, giây lát giống như một cơn gió, thân ảnh biến mất.²

Ma Thần nở theo sát nó.

Trí thông minh của nó không cao, không biết giờ đây nên tránh đi đâu, đành phải đưa Đạm Đài Tẫn đến nơi lúc trước gặp được sư tôn.

Thầm nghĩ đến sông Quỷ Lệ âm trầm đó, Hồ Yêu rùng mình một cái.

Đạm Đài Tẫn rơi xuống mặt đất.

Hắn y phục đã rách toạt, lồng ngực tái nhợt gầy gò, dấu vết của ác quỷ chém đầy dữ tợn. Những vết nứt màu đỏ uồn lượn trên thân thể của hắn, giờ đây hắn giống như một cái thây bị băm nát.

Vết rách trên người hắn nứt ra, ngón tay hắn gắt gao ghim xuống mặt đất.

Hắn đang bị hủy gân phân cốt, làn da trên mu bàn tay đã vỡ vụn mọc tốt trở lại, cứ lặp đi lặp lại như thế, dần dần trở thành một huyết nhân, giống như bộ dạng lúc Triệu Du năm đó gặp hắn.

Hắn như từ sông Quỷ Lệ âm u bò ra, chỉ có xương cốt ánh lên những tia sáng rực.

Trăng không biết đã lên từ lúc nào, vào đông ánh trăng nhạt nhòa, giống như một lưỡi liềm lạnh lùng nhìn xuống hắn.

Đêm dài dằng dặc.

Chung quanh những con quỷ đang lăm le ngọ nguậy.

Đạm Đài Tẫn biết, hắn hiện tại yếu ớt đến mức có thể mặc người ta chém giết, còn là một đại Yêu, hắn không hề có đủ sức để đánh trả.

Không thể chết, không thể chết!

Ngón tay Đạm Đài Tẫn cào lấy bùn đất, từng chút bò về phía trước.

Hồ Yêu hoàn toàn không dám đụng vào hấn, hấn hiện tại chỉ chạm một cái liền vỡ nát, nó chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi hấn, đề cao cảnh giác, cần chết lủ Yêu vật ngấp nghé lấy Tần Hoàng.

Đạm Đài Tần không biết đã bò được bao lâu, hấn bò đến một cái sơn động rồi nằm rạp trên mặt đất.

Mặt đất lạnh lẽo kề bên gương mặt của hấn.

Trời sắp sáng, một đũa trẻ ở nhân gian kiếm củi đi ngang qua, hốt hoảng kêu lên: "Quái vật, nơi này có quái vật!"

"Đánh chết hấn, đánh chết quái vật!"

Đất cát bị ném vào cửa hang.

Hồ Yêu không thể nhìn được nữa xông tới, dọa bọn chúng đi.

Trong không gian mông lung, có một âm thanh sâu kín cảm thán.

"Hối hận rồi sao? Đây chính là ngài khi bước vào sông Quỷ Lệ của Minh giới để tìm nàng ta suốt năm trăm năm."

Mỗi năm đều như thế, thoáng chốc đã năm trăm lần.

"Tu sĩ hiểu lầm ngài, phạm nhân gặp ngài thì sợ hãi, người ngài yêu hận ngài. Năm trăm năm khổ sở đó một mình ngài trải qua. Vẫn chưa rõ ràng sao, vốn là trời sinh Tà Cốt, thế gian này, nơi nào có thể chứa chấp ngài?"

Một nữ tử chống lấy thanh dù đỏ, bước chân nhẹ nhàng dừng lại, thương hại nhìn hấn.

*

Tô Tô vốn đang có thể truy tìm đến nơi Đạm Đài Tẫn đáp xuống, thế nhưng bị Đờ Thần nỏ quấy nhiễu, khí tức của hắn hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Chiêu Hòa thành xác chết ngổn ngang, trên mặt đất cũng không ít thi thể của Yêu vật.

Trọng Vũ hóa thành một thanh kiếm, nàng ngự kiếm phi hành ở trên không, thấy cả thành trì cơ hồ đã biến thành một tòa thành chết.

Hiện giờ ai ai cùng nói, là Đạm Đài Tẫn làm.

Sự việc Đạm Đài Tẫn dùng Hồn Nguyên kiếm đâm vào người Triệu Du đã có không ít người nhìn thấy. Tàng Hải ngày xưa từng tín nhiệm Đạm Đài Tẫn đã tại Tiêu Dao tông tuyên bố lệnh tru sát, Tiêu Dao tông đệ tử hễ ai trông thấy Đạm Đài Tẫn liền giết chết không tha.

Không biết bay được bao lâu, Tô Tô trông thấy một bóng người.

Nàng hạ kiếm xuống, kinh ngạc nhìn người đang đến gần.

Người tới nghiêng đầu, thời gian đột nhiên bị đánh vỡ, trước mắt là một gương mặt quen thuộc.

"Nhị ca..." Tô Tô lẩm bẩm.

Lại là cố nhân của năm trăm năm trước, Diệp Trữ Phong. Là Diệp Trữ Phong, nếu thời gian lưu chuyển, là chuyển thế của Diệp Trữ Phong sao?

"Cô nương?" Diệp Trữ Phong không nhận ra nàng, nghe thấy nàng gọi mình "nhị ca", hắn ngẩn người, "Muội..."

Tiêu Hồ Ly trong ngực hứng phấn kêu chi chi chi.

Diệp Trữ Phong trầm ngâm một lát, do dự nói với Tô Tô: "Muội là... Tịch Vụ?"

Tô Tô không phủ nhận.

Nhìn Tiên tử xinh đẹp với chu sa trước mắt, Diệp Trữ Phong không khỏi cảm thán. Vô số người đã thành đất vàng bạch cốt, năm đó trước mặt hàng vạn tướng sĩ, thiếu nữ dứt khoát kiên quyết nhảy thành đã trở thành một cô nương tuyệt sắc.

"Sao huynh lại đi ra từ Chiêu Hòa thành?" Tô Tô nhìn Hồ Ly trong ngực hắn, hỏi, "Nó là... Phiên Nhiên sao?"

"Lúc này nói rất dài dòng." Diệp Trữ Phong cười khố.

Vốn dĩ năm trăm năm trước, hắn và Đạm Đài Tẫn đã rời khỏi hoàng cung Chu quốc, có một ngày Đạm Đài Tẫn nói hắn muốn đi tìm vô thượng Tiên đạo.

Trước khi đi, hắn đưa cho Diệp Trữ Phong một cái bình lưu ly, bên trong chứa một hồn một phách của Phiên Nhiên.

Cũng chính năm đó Diệp Trữ Phong biết rõ Phiên Nhiên đã chết, nhưng nguyên nhân cũng là do Đạm Đài Tẫn nói gì nghe nấy.

Những năm này, Diệp Trữ Phong mang theo bình lưu ly, đi khắp nơi tam giới, trùng hợp giết được một con Yêu vật, lấy được Tụ Sinh châu, dùng Tụ Sinh châu nuôi tàn hồn của Phiên Nhân, dần dần hồn phách trong bình lưu ly có ý thức.

Hắn bỏ ra mấy trăm năm nuôi nấng một con tiểu Hồ Ly ngây thơ.

Nhưng Hồ Ly lại không có thần trí, không phải là Cửu Vĩ Hồ của vài ngàn năm trước, cũng không phải Thất Vĩ của năm đó nữa.

Nó chỉ là một con Yêu Hồ bình thường, chỉ có vón vẹn một cái đuôi.

Diệp Trữ Phong xem nàng ta như người yêu từng mất đi giờ đã trở về, nàng ta lại không nhận ra Diệp Trữ Phong, chỉ coi hắn là chủ nhân đã nuôi nấng nàng.

Tiểu Hồ Ly luôn muốn được tự do, hằng năm chạy trốn, nhớ về rừng cây.

Cho đến một ngày, nàng ta rút cuộc cũng chạy thoát khỏi Diệp Trữ Phong, khi ngoái lại nhìn thì thấy nam nhân ngày ngày kiên cường cứng nhắc lại đang nhìn theo bóng lưng nàng ta lã chã rơi lệ.

Hồi lâu, nàng ta do do dự dự trở về bên cạnh hắn.

Về sau, Diệp Trữ Phong đến Chiêu Hòa thành, hắn ta nuôi Yêu Hồ, nhân gian không chứa nổi hắn, thế mà thành chủ của Chiêu Hòa thành lại cho hắn ta và Phiên Nhiên một cuộc sống yên phận.

Đáng tiếc đều đã bị yêu ma hủy hoại, bây giờ Chiêu Hòa thành không còn tồn tại nữa, nhờ có Triệu Du tiên tôn mà bọn họ mới nhặt về một cái mạng.

"Nói như vậy, huynh trông thấy người đồ sát thành phải không?" Tô Tô hỏi.

Diệp Trữ Phong liếc nhìn nàng một cái, nói a: "Người kia giống Tiêu Lãm như đúc, cầm một thanh Ma kiếm kinh khủng."

Hắn ta giống như Đạm Đài Tẫn, nghĩ "Tam muội muội" yêu tha thiết Tiêu Lãm.

"Là sư huynh", Tô Tô thấp giọng nói, "Vốn dĩ không phải Đạm Đài Tẫn."

"Tam muội muội, muội có thấy vị Tiên tôn cứu ta không?" Diệp Trữ Phong lo lắng nói, "Lão đã cứu ta và Phiên Nhiên, thế nhưng ta thấy trên người lão có ma khí, giống như đã bị ma vật đả thương."

Tô Tô mới biết người cứu Diệp Trữ Phong chính là Triệu Du.

"Huynh nói, trên người Triệu Du tiên quân có ma khí?" Nàng trong nháy mắt liên tưởng tới những người bị Ma Đan cắn vào trước đó, Đạm Đài Tần có phải cũng là vì nguyên nhân này mới giết sư tôn bị nhập ma?

Không được! Người của Yêu Ma giới hiện tại nhất định đang tìm Đạm Đài Tần.

Tu sĩ và phạm nhân đều muốn giết hãn, nếu như mình đứng trước loại tình huống này, Tô Tô không thể xác định nàng có thể vì hiếu lăm này, nhập Yêu Ma giới hay không.

Nàng lập tức phải đi tìm hãn, đem Đạm Đài Tần mang về!

"Tam muội muội!" Diệp Trữ Phong đột nhiên nói, "Năm đó ta và bệ hạ sau khi tách ra, kỳ thật không có đi xa, ta có đi theo hãn, thấy hãn nhảy vào sông Quỷ Lệ ở Minh giới."

"Muội biết sông Quỷ Lệ là chỗ nào mà phải không?"

Tô Tô sửng sốt.

Nàng đương nhiên biết.

Khi còn bé Câu Ngọc vẫn còn, nàng rất nghịch ngợm nên nó liền kể chuyện xưa để dọa nàng. Trong trí nhớ của nàng, đáng sợ nhất có hai chuyện, một là Ma Thần lật tay mây trở tay thành mưa, hai là sông Quỷ Lệ âm u đáng sợ.

Nghe nói đầu bên kia sông không có điếm cuối, không ánh sáng, không sự sống, hồn phách ở bên trong sẽ bị căn xé vỡ vụn, một khi rơi xuống sẽ bị tàn hồn căn nát, hồn phi phách tán.

"Năm đó hãn đối phó với Diệp gia, ta cũng hận hãn, ta thậm chí còn nghĩ tới, chờ đến lúc lấy được hồn phách của Phiên Nhiên, ta sẽ liền nghĩ kế giết hãn. Thế nhưng về sau..." Diệp Trữ Phong thần sắc phức tạp, "Ta cảm thấy không cần ta động thủ, hãn cũng đã sống không bằng chết, ta lại bắt đầu thương hại hãn."

Chí ít, Phiên Nhiên của hãn vẫn còn một hồn một phách, còn Tô Tô thì không để lại cho Đạm Đài Tẫn bất cứ thứ gì.

"Còn có một đồ vật ta muốn đưa cho muội."

Diệp Trữ Phong từ trong túi chứa đồ lấy ra một cái ban chỉ cũ kỹ.

"Hãn đã cứu tổ mẫu trở về, về sau ta phụng dưỡng chăm sóc cho tổ mẫu đến khi mất, đây là thứ tổ mẫu để lại cho muội, người trước khi mất chỉ có một nguyện vọng, nói rằng Tịch Vụ gả cho hãn, đời này phải thật tốt."

Mong người kia trân trọng muội, thương muội tiếc muội.

Một đời một kiếp.

Ban chỉ ấm áp đặt vào lòng bàn tay.

Linh đài giống như bị gõ nhẹ mở ra một cánh cửa.

Nỗi oán hận đã từng hứa với Diệp Tịch Vụ lại không làm được nên tự trách, ngay lúc này đều đã xóa nhòa.

Một giọt nước mắt rơi trên ban chỉ.

Tô Tô cứ nghĩ sau khi tu Vô Tình đạo, đời này sẽ không khóc nữa, nước mắt của nàng đã khô cạn.

Thế nhưng giờ phút này, yêu hận của Diệp Tịch Vụ, yêu hận của Lê Tô Tô, toàn bộ đã đạt được một đáp án. Cù Huyền Tử đã nói dần dần sẽ nhận ra, không phải người vô tình, sao lại tu Vô Tình chi đạo?

Chỉ có cùng quá khứ của chính mình hòa giả, mới có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được Vô Tình đạo. Thái thượng vong tình, tất trước động tình.

Vốn dĩ nàng vẫn luôn được yêu thương.

Bất luận là tổ mẫu hay Đạm Đài Tẫn đã từng không có tư tình.

Hắn dùng phương thức đau đớn nhất, ngốc nghếch vụng về nhất trên đời để yêu nàng.

Không biết bây giờ nàng tìm hắn trở về, còn kịp không?

Diệp Trữ Phong kinh ngạc nhìn Thần nữ trước mắt, chu sa giữa mi tâm nàng như nước mắt choáng mở, lại như hoa quỳnh nở rộ, chu sa sáng rực hóa thành một nửa thần ấn quanh quẽ.

Phượng Hoàng vốn nên sinh ra là Thần, thế nhưng huyết thống bán Yêu bán Thần của nàng lại bị tận lực áp chế, như vậy mới có thể lịch kiếp trùng sinh, hôm nay đối với Tô Tô mà nói lịch kiếp mới thật sự kết thúc.

Con đường thành Thần của nàng, vốn vẹn chỉ còn cách nửa bước.

*

Tô Tô không ngờ rằng, một lần bỏ lỡ, nhân gian đã trải qua một tháng.

Nhân gian vào đông nhiệt độ vẫn cao, Tiên giới năm tháng trôi qua chậm chạp, nghe nói Thượng cổ Thần giới trong truyền thuyết thời gian sẽ

ngưng trệ.

Nàng không tìm được Đạm Đài Tần, Cù Huyền Tử cùng các đại năng ở Tiên giới cũng đã tìm được cách vào Ma Vực, hôm nay lập tức phải xông vào Ma Vực, phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Tô Tô thấp mắt, hạt châu màu xanh lục trong lòng bàn tay tỏa sáng.

Đây là Tụ Sinh châu.

Mặc dù không biết nó có tác dụng gì, nhưng Diệp Trữ Phong và nàng đều biết nó rất quan trọng.

Càng đến gần Ma Vực, Diêu Quang càng khẩn trương.

Khác với tâm tình của những người đi diệt ma, bây giờ Công Dã Tịch Vô đã mất hết tâm trí và giết không ít người, Diêu Quang càng thấy thấp thỏm.

Diêu Quang hi vọng Công Dã Tịch Vô có một chút hi vọng sống sót, chỉ cần Ma Đan trong cơ thể sư huynh được lấy ra, hẳn vẫn sẽ là sư huynh với tấm lòng rộng mở.

Nhưng nếu không cứu được sư huynh ra, Công Dã Tịch Vô sẽ hoàn toàn là người của Ma tộc.

Bia giới chễm chệ xuất hiện trước mắt.

Có người vui vẻ nói: "Ma Vực mở! Mở!"

"Giết ma nữ Tụ Anh kia, giết Kinh Diệt, phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận!"

Vừa dứt lời, một thanh dù đỏ xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mọi người cảnh giác lui lại.

Một tiếng cười duyên như chuông bạc truyền đến.

"Chư vị đường xa mà đến, Tự Anh dĩ nhiên cung nghênh." Dù nâng lên, lộ ra gương mặt ma mị của Tự Anh. "Nhưng những kẻ hèn hạ này cũng dám ở trước cửa ta kêu gào. Ta đồng ý, nhưng Ma Quân ta cũng không đồng ý đâu."

Những lời ấy chọc tức Thanh Vô trưởng lão.

"Ma nữ! Người giết hại Tịch Vô đồ nhi của ta, nó đường đường là người của Tiên môn, sao có thể cho phép người làm nhục như thế, hôm nay Thanh Vô ta phải lấy cái mạng chó của người!"

"Dõng dạc đấy." Tự Anh ngôn từ quỷ quyết, "Ma Quân trong miệng ta, có thể không phải tiểu tử Hành Dương tông các người đâu."

Thanh Vô hét lớn một tiếng, đánh về phía nàng ta.

Vô số người của Tiên môn cũng nhin không được, theo đó mà đánh tới.

Tự Anh lại không nhúc nhích, ánh mắt mang theo nhiệt độ nóng rực nhìn về một chỗ nào đó trên không trung.

Tô Tô có một dự cảm xấu, cũng theo đó nhìn lên.

Chỉ thấy trong tầng mây ma khí cuộn cuộn, dần dần xuất hiện một huyền y thiếu niên, ma khí khiến quần áo hần phần phật bay múa.

Trên vạt áo đường vân màu bạc yêu dị, hần lặng im cầm Trảm Thiên kiếm.

Nếu như nói lúc trước Trảm Thiên kiếm trong tay Công Dã Tịch Vô áp bách rất mạnh, hiện giờ Trảm Thiên kiếm trong tay hần lại yên lặng đến đáng sợ.

Trên trán hắn có Đọa Thần ấn như ngọn lửa lại như lưỡi dao đen.

Thiếu niên mở to mắt.

Từ xưa đến nay cảnh giới áp chế, khiến đám người chịu không được lui lại.

Cù Huyền Tử trong lòng cũng như chìm xuống đáy cốc, sao lại như thế! Ma Thần ấn trong truyền thuyết!

Thiếu niên làn da vẫn bệnh trạng tái nhợt như xưa, gương mặt thanh tú, nhưng không một người nào dám xem thường hắn.

Lần đầu tiên tông môn biết thế nào là chạy trốn, Tiên môn trong nháy mắt loạn lạc.

Thiếu niên mở miệng, lạnh như băng đọc rõ từng chữ: "Trảm Thiên, tru."

Trảm Thiên kiếm rung động, màn trời bị xé rách thành một lỗ hổng, trong tay Đạm Đài Tẫn, toàn thân kiếm biến thành màu đỏ máu.

Trảm Thiên kiếm rơi xuống, một màn kiếm khí như mưa lớn trảm dậm, những đệ tử chạy trốn không kịp kêu thảm, lập tức hóa thành tro bụi.

Thiếu niên đê thấp giọng nói, vui vẻ cười lên. Hồn phách tu sĩ đều bay về trong bàn tay hắn, bị hắn bóp thành bột mịn.

Phía sau hắn Đồ Thần nỏ kéo ra, nhắm ngay đám người.

Hắn giết tu sĩ so với việc bóp chết một con sâu còn dễ dàng hơn.

Các tu sĩ nhanh chóng nhận ra hôm nay không một ai có thể bước qua đại môn Ma Vực.

Cù Huyền Tử nói: "Tô Tô, đi mau!"

Nếu con không đi, tất cả mọi người sẽ bị chôn vùi ở đây.

Ngay khi nó được kếp ra, tay huyền y Ma Thần bị một người níu lại.

"Đạm Đài Tần!" Thiếu nữ mi tâm có Thần ấn như hoa quỳnh, trong mắt nàng long lanh ánh nước, "Diệp Tịch Vụ đã trở lại rồi, còn người?"+

- -----HẾT CHAP 113-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 114

Vô vàn yêu ma từ trong Ma Vực tràn ra, toàn bộ kinh sợ mà nhìn tân nhiệm Ma Quân.

Tô Tô ngăn lấy Đạm Đài Tẫn, bị ngón tay Tự Anh đâm vào lòng bàn tay.

Tất cả đều lọt vào trong tầm mắt của mọi người, Đạm Đài Tẫn ngoái nhìn, con người màu đỏ lạnh lùng nhìn chăm chăm Tô Tô.

Đầu ngón tay nhợt nhạt thuận thế bóp lấy cằm thiếu nữ.

Thân hình hần gầy yếu, lại cao hơn nàng rất nhiều, giờ phút này đang thấp mắt lạnh lùng nhìn nàng. trong mắt hần lạnh lẽo, ẩn ẩn lộ ra chút tàn nhẫn.

Ánh mắt này, chính là ánh mắt Ma Thần Tô Tô thường mơ thấy, nửa đêm tỉnh mộng.

Năm trăm năm trước, Tô Tô ở trên xe ngựa xem phàm nhân thiếu niên đóng vai, năm trăm năm sau, điều này đã trở thành sự thật.

"Diệp Tịch Vụ?" Ánh mắt hần đang ẩn chứa thứ gì, cười lạnh nói, "Người không tự nhìn lại mình xem, năm trăm năm trước, người đến bên cạnh ta, không phải vì sợ hãi có ngày hôm nay sao? Người dựa vào cái gì mà cho rằng, bản tôn sẽ lại bị người lừa gạt một lần nữa?"

Vừa dứt lời, hần nâng tay áo lên, Trọng Vũ hóa thành Tiên kiếm, chống cự lại trước mặt Tô Tô. Đạm Đài Tẫn một chưởng đánh vào thân kiếm Trọng Vũ, Tô Tô lão đảo, té ngã xuống đất.

Đạm Đài Tẫn ngón tay nắm chặt, mang theo Trảm Thiên kiếm, không nhìn nàng lấy một lần. Hắn đi về phía trước, đi đến nơi nào, nơi đó tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Tô Tô ôm chặt Trọng Vũ cầm, Đạm Đài Tẫn dĩ nhiên hoàn toàn hiểu rõ, từ lúc hắn trở thành ma, hắn đã đoán được ngay lí do năm trăm năm trước mình đến bên cạnh hắn rồi.

Diêu Quang gọi: "Tô Tô!"

Tô Tô ngẩng đầu, các yêu ma reo hò cổ vũ, hóa thành từng đoàn hắc khí, dũng mãnh lao tới đám người Tiên giới.

Bầu trời biến sắc, mây đen hội tụ, yêu ma ở Ma Vực như là miệng cổ được mở tuôn ra hồng thủy, chảy xiết về nhân gian.

Nhìn một màn trước mắt, thật giống với lịch sử trong trí nhớ...

Ngày tàn của chư Tiên, hàng vạn Tiên mộ phần.

Ác mộng của tất cả mọi người trên Tiên giới, ngay lúc này bắt đầu.

Không, không được.

Tô Tô bò dậy từ trên mặt đất: "Đạm Đài Tẫn!"

Thanh kiếm màu đỏ máu phản chiếu con mắt của thiếu niên mảnh khảnh, trong chớp mắt, hắn đã biến mất cách đó trăm bước.

Một thanh dù đỏ xoay tròn ngăn ở trước mặt Tô Tô.

Tự Anh tiếp dù, khoe miệng cười cười, nhưng trong mắt lại mang mây phần lạnh lẽo.

"Tiểu nha đầu, người quá làm càn. Quả nhiên đã thành bán Thần, nhưng đáng tiếc, hôm nay người phải chết ở đây."

Tự Anh nhìn thấy cô gái trước mặt uy hiếp không nhỏ, lần đầu tiên động sát ý mãnh liệt.

Tâm tư Tô Tô khê động, lập tức có một kế hoạch, nàng không đuổi theo Đạm Đài Tẫn nữa, dứt khoát nghênh chiến với Hạng Bạt.

Trọng Vũ hóa thành Đàn Không, nằm ngang trước mặt Tô Tô.

Tô Tô bây giờ sử dụng Trọng Vũ không cần lo lắng bị phản phệ nữa, âm thanh như nước chảy róc rách, mảnh như tơ, sắc như dao.

Tự Anh vốn cho rằng có thể tùy tiện giải quyết tiểu nha đầu này, thế nhưng lại phát hiện ra Tô Tô rất khó giải quyết, không hề dễ dàng như tưởng tượng.

Ánh mắt nàng ta lưu chuyển, nhìn thiếu nữ cô độc đối diện, cười nói: "Người có biết lúc ta tìm tới Ma Quân, ngài đang ở đâu và vì sao lại nguyện ý nhập ma không?"

Tô Tô có chút hoảng.

Môi đỏ Tự Anh khê mở: "Vấn đề này, chỉ sợ người vĩnh viễn sẽ không biết đáp án."

Vừa dứt lời, một đạo ánh sáng tím đánh vào người Tô Tô, Kinh Diệt chẳng biết từ khi nào xuất hiện sau lưng Tô Tô. Khóe miệng Tô Tô chảy xuống máu tươi, giống như một chiếc lá tàn lụi, từ không trung rơi xuống.

Dù trong tay Tự Anh bay ra, đâm thẳng vào tim Tô Tô.

Diêu Quang muốn ngăn lại: "Tô Tô!"

Cù Huyền Tử: "Tô Tô!"

Một mũi tên màu đen xuyên qua màn trời, xuyên qua mây đen, đâm vào dù đỏ.

Tự Anh lão đảo lui lại một bước, không thể cười tươi: "Ma Quân?"

Đạm Đài Tẫn con người băng lãnh, dày đặc ma khí từ bên trong đi ra, trong ngực ôm lấy Thần nữ từ không trung rơi xuống, nói: "Thu binh."

Nhóm Ma binh nghe thấy mệnh lệnh, đều đồng loạt trở về Ma Vực.

Kinh Diệt cũng chần chừ một lúc rồi cũng lui về Ma Vực.

Sắp thành lại bại, Tự Anh qua đầu nhìn về phía tàn binh Tiên giới, cảm thấy không cam lòng, cơ hồ đỏ cả vành mắt.

Đạm Đài Tẫn dùng giọng điệu không chút tình cảm nào nói: "Viên Tụ Sinh châu cuối cùng đang ở chỗ Tô Tô."

Nghe được tin tức này, Tự Anh từ buồn thành vui.

Trách không ngờ Ma Quân lại quay lại cứu bán Thần thiếu nữ, ra là biết Tụ Sinh châu đang ở đâu.

Chỉ cần viên Tụ Sinh châu cuối cùng này, Cùng Bi đạo liền có thể lập tức mở ra.

Bây giờ Tô Tô đã bị bắt, bọn chúng xác thực không cần thiết tiếp tục dây dưa với đám Tiên giới lỗ mũi trâu kia.

*

Nàng cảm giác được có người đang nhìn mình.

Tô Tô bình tĩnh, không dám mở to mắt.

Vẫn yên lặng như cũ, người kia dùng ánh mắt băng lãnh cảm hận nhìn nàng hồi lâu rồi mới đứng dậy.

Ma khí hùng hực bên cạnh nàng, âm thanh xích sắt rầm rầm vang, thiếu nữ ghé vào một chỗ bóng loáng trên giường đá, hai tay bị xích sắt trói chặt.

Qua hồi lâu, Trọng Vũ nói: "Người đi rồi, đừng giả bộ nữa."

Tô Tô vừa mới còn "thổ huyết" giờ đã mở to mắt, hoàn toàn không việc gì từ trên bệ đá ngồi xuống.

Nàng lau đi vết máu nơi khóe miệng, khoang miệng bị cắn nát trong nháy mắt khỏi hẳn.

Tô Tô thấp mắt dò xét cảnh vật xung quanh.

Trọng Vũ nói: "Hẳn nhất người vào Ma Vực thủy lao, nhắc tới cũng kỳ quái, Ma Vực không phải không có một ngọn cỏ sau, vậy mà nơi này rất sáng, lại còn có hoa."

Tô Tô đưa mắt nhìn sang, bên trong thủy lao quả nhiên như Trọng Vũ nói, từng đóa hoa sen tím nở lớn. Nếu như chung quanh hắc khí không tỏa khắp, cảnh tượng này sẽ được ca ngợi là cảnh đẹp.

Vài tia sáng chiếu lên người nàng, Tô Tô ngược mắt, nhìn chăm chăm mấy chỗ thông sáng trong động, trong chốc lát nhin không được cong lên môi.

Trọng Vũ hoang mang: "Người cười cái gì?"

Nàng không đáp.

Cái người luôn miệng nói hận nàng đó đã đem nàng nhốt ở nơi duy nhất có ánh sáng ở Ma Vực, một nơi có sinh mệnh.

"Trọng Vũ, theo kế hoạch cũ hành động thôi."

"Được." Trọng Vũ biến thành một cái chìa khóa, theo thủ đoạn của Tô Tô vừa vặn mở dây xích trên tay Tô Tô.

Tô Tô bắt đầu thủ đoạn, Thần ấn trên trán thanh lệ, tay nàng phất qua, trên bệ đá lớn nhanh chóng hóa ra một cơ thể giống nàng như đúc.

Trọng Vũ cao hứng nói: "May mà trước khi đến Ma Vực đã dự liệu được loại tình huống này."

Tô Tô ngồi xuống, nói với con rối kia: "Nhờ người."

Con rối trên bệ đã cười gật đầu, nụ cười tuy giả mà thật, cơ hồ giống Tô Tô thật như đúc. Thiếu mất sức mạnh Yêu Hồ trong cơ thể Diệp Trữ Phong, đây là nơi duy nhất của lục giới mà Huyền Nhan châu có thể tồn tại trong thời gian ngắn ngủi.

Tô Tô núp ở trong thủy lao.

Trước khi đến Ma Vực, trong nội tâm nàng đã có dự cảm bất thường, một người tự nhiên biến mất, khắp nơi tìm không thấy, khả năng cao Đạm Đài Tẫn có thể đã đi Ma Vực.

Được Huyền Nhan châu Trương Phương Thăng cho, Tô Tô sớm cùng Diệp Trữ Phong bàn bạc, nếu đánh vào Ma Vực sẽ gặp nhiều biến cố, vậy liền nghĩ cách chui vào Ma Vực, phá hủy Tây Tủy ấn cùng Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Biện pháp này cũng đã được Cù Huyền Tử đồng ý, đành phải làm khó cho Cù Huyền Tử tuổi đã cao, ở ngoài Ma Vực còn phải kiềm chế, cùng một đám tiểu bối diễn kịch.

Chỉ có một người hoàn toàn không biết gì cả là Diêu Quang, trông thấy Tô Tô bị thương bị bắt, suýt chút nữa thì lao đến, may mà sư tôn của nàng ta là Thanh Khiêm phản ứng nhanh, đem nàng ta đi mất.

Thân hình Tô Tô trong suốt, cẩn thận tránh các thủ vệ của Ma tộc.

Tới Ma Cung lần này so với lần trước cảm giác hoàn toàn khác biệt. Trước đó chỉ toàn là cát vụn, bây giờ trở nên ngay ngắn trật tự.

Dung nham ùng ục nổi bọt, bên ngoài Ma Cung mùi tanh nồng nặc, không có lấy một chút sinh mệnh, cũng không có nước, chỉ có máu.

"Cửu Chuyển Huyền Hồi trận sẽ ở đâu?" Trọng Vũ biến thành một con bướm, bay ở cạnh Tô Tô.

"Ở nơi quan trọng nhất."

"Nơi nào là nơi quan trọng nhất?"

Bước chân Tô Tô dừng lại trước một chỗ, ra hiệu nó nhìn.

Cung điện trước mắt là nơi tinh xảo nhất Ma Cung, có một con quái vật khổng lồ đang nằm sấp ở cửa ra vào.

Trọng Vũ bay đến bên tai Tô Tô, kinh ngạc nói: "Lại là Thượng cổ hung thú Thao Thiết."¹

Tô Tô dò xét, nàng thế nào lại cảm thấy Thao Thiết có bộ dạng ban đầu của lão Hồ nhỉ?

Nhưng điều này không quan trọng, nàng nhẹ chân nhẹ tay tránh đi Thao Thiết, chui vào trong điện.

Trên vách tường ngọn lửa màu lam u ám cháy lên, huyền y thiếu niên chống cằm, con ngươi băng lãnh lờ lững nhìn người ở phía dưới.

Mấy Tu Chân giả bị ép quỳ trên mặt đất, còn có thêm vài Ma Tu.

Tự Anh và Kinh Diệt đứng ở hai bên.

Đạm Đài Tẫn giơ tay lên, trong mắt hấn không có chút cảm tình nào, sau một cái chớp mắt, ngón tay chậm rãi nắm chặt, những người kia bất luận có ma khí hay linh khí đều dừng mãnh lao về phía hấn.

Thoáng chốc, người trên đất hóa thành một bãi cát vàng.

Trọng Vũ hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ đã đến đại bản doanh Ma Vực của Ma Quân, ba ma đầu lợi hại nhất đều đang ở nơi này.

Dù là Tô Tô cũng không dám tới gần, không dám nhúc nhích.

Lần trước nàng còn bị Tự Anh phát hiện, lần này bất luận thế nào cũng phải hành sự cẩn thận. Nàng hiện tại là bán Thần, ở giữa Thần và Tiên, chênh lệch chưa đến một cảnh giới, muốn che giấu thì bọn người Tự Anh thật đúng cũng không phát hiện được nàng.

Đạm Đài Tẫn ngược mắt, ánh mắt đảo qua chỗ của Tô Tô và Trọng Vũ.

Lòng Tô Tô thất lại, suýt nữa thì bị phát hiện, cũng may thiếu niên rất nhanh dời đi ánh mắt, thấp giọng nói: "Ra ngoài."

Tự Anh cùng Kinh Diệt cáo lui.

Tô Tô rất nhanh phát hiện sự khác biệt, Hạng Bạt trước mặt Công Dã Tịch Vô yêu mị lại cuồng vọng, vậy mà ở trước mặt Đạm Đài Tẫn lại hoàn toàn kính cẩn nghe lời.

Cảm giác không lừa được người, Hạng Bạt không thần phục Công Dã Tịch Vô, nhưng lại thần phục Đạm Đài Tẫn.

Cho nên, Đạm Đài Tẫn đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tô Tô nhìn trên người Đạm Đài Tẫn ma khí ngập trời, có khi nào Ma Đan không ở trong cơ thể Công Dã Tịch Vô nữa mà đã ở trong người Đạm Đài Tẫn rồi không?

Cho dù không còn Tà Cốt, Đạm Đài Tẫn vẫn có Thần Túy, còn có ma loại Ma Khí.

Nói lại, có thể nói hẳn là Đọa Tiên, cũng có thể nói là Ma Thần.

Vậy sư huynh đang ở đâu rồi? Có nguy hiểm hay không.

Tự Anh cùng Kinh Diệt đã rời đi, Đạm Đài Tẫn nhắm mắt lại, nằm trên chiếc giường màu đen.

Ma khí lưu chuyển, Ma ấn trên trán hẳn yếu đi, đang chuyển hóa sức mạnh.

Sự tình cuối cùng đã đi đến bước tột tệ nhất.

Tô Tô không biết phải làm cách nào để có thể trở về thời điểm mọi chuyện chưa phát sinh, Công Dã Tịch Vô có lẽ còn một cơ hội, thế còn Đạm Đài Tẫn?

Tô Tô vững vàng, nàng biết bây giờ không phải là thời điểm cùng Đạm Đài Tẫn đọ sức giằng co. Phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận mới là quan trọng nhất.

Ở bốn góc giường theo thứ tự có bốn hung thú, giống như sẽ mở ra một trận pháp nào đó.

Tô Tô đi đến một bên giường, Đạm Đài Tẫn đang chuyển hóa sức mạnh vẫn chưa tỉnh lại.

Cái giường này rất rộng, Tô Tô kéo váy bước lên, ngừng thở, nằm sắp tinh tế nghiên cứu đồ án.

Huyền Hồi, Huyền Hồi.

Làm sao đi đến trận pháp đây?

Nàng cùng Câu Ngọc có học qua trận pháp, cũng lĩnh ngộ được hàm nghĩa của một loại đồ án, đáng muốn đi chỗ khác xem xét đồ án, người bên cạnh không biết đã mở mắt từ lúc nào.

Tô Tô: "...!"

Nàng lập tức không dám động đây, cũng không dám rời đi ngay trước mặt hẳn.

Thiếu niên trở mình, gối lên cánh tay, mặt hướng về phía nàng.

Đôi mắt đỏ u lãnh.

Nếu như không phải trong con mắt đó không có điểm nhìn, Tô Tô còn tưởng rằng hẳn đang nhìn mình.

Nàng đột nhiên có vài phần bối rối, biện pháp này của Diệp Trữ Phong có ổn hay không vậy!

Gần sát như vậy, Đạm Đài Tần chỉ cần lại gần thêm một chút, cơ hồ có thể chạm đến gương mặt của nàng.

Hai người giằng co.

Thiếu niên duỗi ra ngón tay tái nhợt, toàn thân Tô Tô căng cứng.

Ngay lúc nàng cho rằng tay hẳn sẽ đụng tới mình, một chiếc áo choàng đen bay tới, bị hẳn giữ lại trong lòng bàn tay.

Đạm Đài Tần xoay người lại, khoác lên áo choàng.

Thần sắc hần lãnh đạm, đi ra ngoài cửa.

"Đi thăm vấn Lê Tô Tô, con gái Cù Huyền Tử."+

Trọng Vũ hóa thành vó sò bay đến bên cạnh Tô Tô: "Tô Tô, người cảm thấy may mắn, hay là thấy thất vọng?"

Tô Tô trừng mắt với nó: "Không biết nói gì thì ngậm miệng!"

—————HẾT CHAP 114—————

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115

Đạm Đài Tẫn rời đi, Tô Tô cùng Trọng Vũ vội vàng tìm lối vào trận pháp trong tấm cung.

"Không phải Cửu Chuyển Huyền Hồi trận pháp, là Sát trận." Tô Tô nhìn chăm chăm bốn loại hung thú đồ án nói: "Tự Anh là người cẩn thận, trước đó chỉ cho các yêu ma nhìn qua cảnh trong gương."

Trọng Vũ bay tới: "Thừa dịp bọn chúng đang ở thủy lao, chúng ta đi nơi khác tìm xem."

"Được."

Tô Tô vừa định rời khỏi tấm cung của Đạm Đài Tẫn, ánh mắt đột nhiên rơi vào một cây đình trên ghế đá.

"Tô Tô, người sao vậy?"

Tô Tô đột nhiên nhanh trí, Câu Ngọc dường như đã nói qua với nàng mật đạo thời cổ thường dùng cách này để mở.

Tay nàng chỉ vào, búng một cái, ánh sáng màu trắng trong suốt bao phủ lên tay nàng, Tô Tô chỉ về phía Càn Nguyên Bát Chi cát đối hướng ba lần, "két" một tiếng, một lối thông chỉ vừa một người vào xuất hiện.

Tô Tô cẩn thận đi vào.

Trọng Vũ hóa thành vỏ sò phát ra ánh sáng trắng, Tô Tô ban đầu nghĩ nơi này sẽ dẫn tới Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, nào ngờ bên trong mật thất lại là một nhà tù.

Thấy rõ nam tử đang bị trói ở xương tỳ bà, sắc mặt Tô Tô biến đổi, tiến tới: "Sư huynh!"

Công Dĩ Tịch Vô bị bọn chúng nhốt ở nơi này!

Ma văn trên mặt hắn đã rút đi, một gương mặt tuấn tú thuần khiết lộ ra, nghe thấy thanh âm, hắn mở mắt ra: "Tô Tô?"

Ma Đan trên người hắn quả nhiên đã được lấy ra, Tô Tô định chạm vào dây xích đang trói hắn.

"Không nên động vào." Công Dĩ Tịch Vô thấp giọng khục một tiếng, "Trên khóa có thuật pháp hợp với tâm cung Ma Thần, muội chỉ cần động nhẹ vào thôi cũng lập tức bị phát hiện."

Tô Tô chỉ có thể dùng tay.

Công Dĩ Tịch Vô thấp giọng nói: "Thật có lỗi, Tô Tô, muội dùng xen vào chuyện của ta, Ma Vực nguy hiểm, nếu như có cơ hội, muội vẫn nên ra ngoài đi."

"Sư huynh, huynh nghĩ mình bị nhốt ở chỗ này là cách để huynh chuộc tội sao? Nhưng tất cả mọi người đều đang chờ huynh trở về, cha, Thanh Vô sư thúc, Thanh Khiêm sư thúc, còn có Diêu Quang sư tỷ. Hành Dương tông đệ tử đều biết, bị đưa Ma Đan vào người không phải là điều mà huynh mong muốn."

Công Dĩ Tịch Vô ngón tay run rẩy, không nói gì.

Khoảng thời gian bị đưa Ma Đan vào người, trở thành một cây đao của Hạng Bạt, hắn đã giết rất nhiều người. Cho dù người khác có thể tha thứ cho hắn, chính hắn cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Tô Tô biết được suy nghĩ trong lòng của Công Dã Tịch Vô, nói: "Bây giờ Ma Thần và Thượng cổ Hạng Bạt đã xuất thế, người khắp lục giới đều cảm thấy bất an. Sư huynh, chúng ta cần huynh. Nếu như huynh cảm thấy mình đã phạm sai lầm, vậy thì hãy ngay lập tức lấy công chuộc tội, làm chút gì đó đi!"

Công Dã Tịch Vô nở nụ cười, giống bộ dáng phong hoa tuyết đại Kiếm Tiên thuở trước.

"Được." Công Dã Tịch Vô lên tiếng, giống như đã từng dung túng cho Tô Tô, hắn nói: "Sư huynh nghe lời muội."

"Sư huynh, ta đang tìm Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, huynh có biết nó ở đâu không?"

Công Dã Tịch Vô nói: "Lúc trước ta bị đưa Ma Đan vào người, Tụ Anh có dẫn ta đi qua một lần, ở cấm địa Ma Vực, chỗ đó cần một viên ban chỉ của Thượng cổ Ma Thần mới có thể vào trong. Trước đó viên ban chỉ đó ở trong tay Tụ Anh, hiện tại hắn đang ở trong tay tân Ma Quân."

Tô Tô ở trong lòng khẽ nguyên rủa một tiếng, đồ ở trong tay Đạm Đài Tẫn, làm sao mà lấy được đây?

"Sư huynh, huynh ở đây chờ ta một chút, ta nghĩ được cách phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận rồi sẽ mang huynh về nhà."

Về nhà? Con người Công Dã Tịch Vô run rẩy, hắn nói: "Được."1

Tô Tô đã đi thật xa, Công Dã Tịch Vô vẫn nhìn theo bóng lưng của nàng, vẫn chưa thu tầm mắt lại.

Tô Tô dọc theo đường cũ trở về, phát hiện bọn người Đạm Đài Tẫn vẫn chưa trở lại. Nàng quyết định lần nữa tàng hình, lặng lẽ đi về phía thủy lao.

Cũng không biết con rối có thể kiên trì được bao lâu, sẽ không bị lộ tẩy chứ?

Bên trong tùy lao, ma sen màu tím tỏa mùi thơm ngào ngạt, Tụ Anh bóp lấy cầm của con rối kia.

"Nói, Tụ Sinh châu đang ở đâu?"

Con rối toàn thân đều là máu, nhìn Tụ Anh cười một tiếng: "Ta không biết, người có bản lĩnh thì giết ta đi."

Tô Tô trốn ở đằng sau cột đá, quan sát tình huống, con rối đã bị tra tấn một hồi lâu.

Nó không có sinh mệnh, cũng sẽ không biết đau đớn, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ không trụ được quá lâu.

Tụ Anh lấy không được Tụ Sinh châu, trên mặt không có nổi ý cười, móng tay nàng ta dài ra, đâm vào cổ con rối.

Khuôn mặt của con rối giống với Tô Tô như đúc, lộ ra thần sắc thống khổ không chịu nổi.

Tô Tô nhìn về phía người ngồi ở chính giữa.

Đạm Đài Tẫn một tay chống cằm, mặt không cảm xúc nhìn Tụ Anh làm nhục "Tô Tô".

Tựa hồ dù nàng có chết trước mặt hắn, trong lòng hắn cũng sẽ chẳng có bất kỳ gợn sóng nào. Tô Tô nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng có loại mùi vị không nói được.

Lần chia tay trước, thiếu niên trong mắt rõ ràng có ánh lệ, mong ngóng nàng một lần ngoái nhìn.

Khi gặp lại hần đã trở thành Ma Thần giết người như chơi, tâm can lạnh lẽo quanh quẽ, trong mắt không có nổi một tia ấm áp như trong ký ức.

Nhớ tới Diệp Trữ Phong từng nói hần đã nhảy xuống sông Quỷ Lệ, Tàng Hải từng nói vào ba năm trước sư tôn đã nhật được tiểu sư đệ. Hần ở sông Quỷ Lệ tìm nàng trọn vẹn năm trăm năm, trong lòng Tô Tô có chút chan chát.

Trọng Vũ lạng lẽ nhìn Tô Tô, nó có chút chột dạ, hiện tại vẫn chưa nói cho Tô Tô biết sự tình ở Thiên Lý Họa Quyển.

Cảm giác của nó quả nhiên không sai, Đạm Đài Tẫn không phải là người tốt lành gì, còn là Ma Quân khiến cho mọi người run sợ. Thế nhưng... mọi chuyện phát triển đến một bước như ngày hôm nay, dường như chính mình cũng không thoát khỏi liên quan.

Nếu như lúc ấy sau khi ra khỏi Thiên Lý Họa Quyển, mình nói cho Tô Tô biết Đạm Đài Tẫn không có nói láo, Tô Tô hoàn toàn đã hứa hẹn với hần sẽ không bỏ rơi hần, Đạm Đài Tẫn phải chăng sẽ không nhập ma?

Nó nên nói hay không nói? Bây giờ nói những lời này, chẳng phải trong lòng Tô Tô đã rét vì tuyết lạnh vì sương rồi sao?

Mắt thấy Tự Anh muốn giết chết con rồi, một cây đao cắt lấy móng tay sắc bén của Tự Anh.

Kinh Diệt nói: "Đủ rồi Tự Anh, Ma Quân còn ở đây, không tới phiên người quyết định. Hiện tại nàng ta là người duy nhất nắm giữ Tụ Sinh châu, người giết nàng ta, chúng ta phải đi đâu để tìm Tụ Sinh châu đây?"

Kinh Diệt trong lòng có tính toán của mình, biết nàng ta là cố nhân của Ma Quân, Ma Quân... lúc trước còn cảm mến nàng ta, Ma Quân âm tình bất định, Tự Anh nếu như giết người này, Ma Quân sợ sẽ không vui.

Tự Anh nhìn về phía Đạm Đài Tần, đôi mắt xinh đẹp của nàng ta tức giận: "Ma Quân đại nhân có đau lòng cho Lê Tô Tô?"

Nàng ta cố ý kéo đầu của con rối lên, trong nháy mắt, gương mặt tuyệt sắc kia xuất hiện hai huyết ấn đỏ thẫm.

Con rối kêu lên, Kinh Diệt nhẹ nhàng "sách" một tiếng.

Ánh mắt Đạm Đài Tần rơi trên gương mặt của con rối, hân cơ hồ cười một tiếng: "Đau lòng?"

Đạm Đài Tần hờ hững nói: "Người xử trí nàng ta thế nào thì tùy ý các người, bản tôn chỉ cần Tự Sinh châu."

Dứt lời, hân thoáng nhìn con rối kia lần cuối, thần sắc lãnh đạm, thân hình dần dần biến mất, hoàn toàn chẳng quan tâm đến "Tô Tô."

Tự Anh khẽ cười một tiếng: "Kinh Diệt, thấy được không? Ma Quân đại nhân thật đúng là nhân tâm mà."

Môi đỏ nàng ta mở ra: "Nếu đã vậy, ta liền không vội, Kinh Diệt, người trông coi nàng ta, khi nào nàng ta chịu nói, khi đó mới bỏ qua cho nàng ta."

Tự Anh tà váy uốn lượn, thân nhiên ra khỏi thủy lao.

Đợi nàng ta rời đi, Kinh Diệt nhìn bóng lưng của nàng ta, "phi" một tiếng.

"Cũng chỉ là một bộ da huyễn hóa ra, đồ đàn bà độc ác."

Thượng cổ Hạng Bạt cuồng vọng tự đại, thực lực mạnh mẽ. Nhưng yêu ma đều tham lam, không cam chịu dưới trướng người khác. Kinh Diệt đã từng là Ma Tu danh chấn một thời, trước Tự Anh còn là Yêu Hoàng, giờ đây lại thấp hơn nàng ta một đẳng, trong hân sớm đã thấy không cam lòng.

Hạ Bạt đều sai khiến hãn giải quyết tốt hậu quả, cho dù bây giờ Ma Quân xuất thế, Hạ Bạt vẫn cao hơn hãn một đẳng.

Kinh Diệt hí hí mắt, quay người nhìn chăm chăm con rối.

Ngón tay hãn như đầu rắn lạnh như băng, sờ lên mặt con rối, con rối cắn răng lui lại, Kinh Diệt đáng tiếc nói: "Tiểu nha đầu, dù người nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của ta, nhưng..."

Hãn liếm liếm môi, u ám cười lên, ở gần cổ con rối hít hà: "Bán Thần, Thần Nữ... có tư vị gì đây? Không bằng người ngoan ngoãn nói Tụ Sinh châu đang ở đâu, ta có lẽ có thể tha cho người."

Tô Tô trốn ở sau cột đã nhìn nụ cười đầy tà khí của hãn, trong lòng khó chịu.

Nàng hai tay kết ấn, định mượn nhờ con rối động thủ, cho hãn một bài học.

Ai ngờ ngón tay Kinh Diệt mới động vào tà áo của Tô Tô, một đạo sấm sét đã bổ lên người Kinh Diệt.

Kinh Diệt lão đảo lùi lại một bước, chật vật nhìn khắp tứ phía, cắn răng quỳ xuống: "Ma Quân, tiểu nhân chỉ dọa nàng ta một chút..."

Bốn phía không có một ai, Kinh Diệt tuy không nhìn thấy người, cũng không dám lại làm càn.

Nghĩ đến có lẽ ma tức của Đạm Đài Tẫn vẫn còn lưu lại thủy lao, Ma Tu dù thâm tà nhưng lại càng tiếc mạng đáng kinh ngạc. Hãn chưa đến tình trạng châu trời, vội vàng lui xuống rời đi.

Tô Tô cũng lập tức thu tay về, may mắn mình không có xuất thủ, nếu không thì chỉ sợ cũng bị Đạm Đài Tẫn phát hiện.

Nàng nghĩ thầm: Tự Anh cẩn thận tàn nhẫn, Kinh Diệt này nhìn qua ngược lại là dã tâm bừa bừa, cũng có nhược điểm.

Tô Tô lúc đầu chỉ định thử xem một chút thái độ, không ngờ thật sự lại tìm được cơ hội cho nàng.

Kinh Diệt bây giờ là Ma Tu Hợp Thể kỳ, ngay sau đó sẽ bước vào Độ Kiếp kỳ. Hẳn theo Tà đạo, khác với Đạm Đài Tẫn, không có cách nào trực tiếp hấp thụ sức mạnh của các tu sĩ khác, thế nên trong điện nuôi dưỡng không ít nữ tu.

Tô Tô theo sau, phát hiện những thiếu nữ đó đều là lô đỉnh.

Có Ma Tu, cũng có tu sĩ chính đạo, các thiếu nữ quần áo tàn tạ, dung nhan khô bại.

Trọng Vũ nói: "Tô Tô, đừng xúc động."

Nó dò xét, tốt, Tô Tô không xúc động.

Tô Tô sắc mặt rất khó coi, nhưng không kích động đến nỗi muốn lập tức xách Kinh Diệt ra đánh một trận. Hiện tại nếu nhất thời tức giận, Cửu Chuyển Huyền Hồi trận không thể phá hủy được nữa.

Đến lúc đó không chỉ có lục giới gặp nạn, những thiếu nữ này cũng chạy không được.

Những cô nương đáng thương này đang thoi thóp, Trọng Vũ thanh âm non nớt thở dài: "Làm lô đỉnh đáng thương như thế đó."

Tu vi sẽ biến mất, dung nhan sẽ khô bại, xác thịt vốn còn trẻ sẽ từ từ suy yếu dần, dần dần già đi.

Tô Tô đột nhiên nhớ tới trong mộng cảnh Yểm Ma tạo ra, bạch y thiếu niên từng đến bên nàng, cam nguyện làm lô đỉnh của nàng, giúp nàng tu bổ

mệnh hồn.

Hắn cũng biết rõ kết cục, lô đỉnh không chỉ có đê tiện, hắn còn sẽ trở nên suy yếu rõ rệt, chậm rãi già đi.

Tô Tô rũ mắt, nỗi lòng phức tạp.

Theo đuôi Kinh Diệt một hồi, Tô Tô phát hiện hắn đang chọn các mỹ nhân mới.

Vốn cho rằng hắn đang chọn lô đỉnh cho mình, thế nhưng hắn không làm gì những người kia cả, ngược lại còn đang dặn dò cái gì.

Ma Tu chúng mỹ nhân tư thái yêu mị, trong mắt có chờ mong và dã tâm.

"Ma Vực đêm tịch mịch, còn lạnh lẽo." Kinh Diệt cười nói, "Ma Quân cũng không phải không gần nữ sắc, nếu các người ai thực sự nắm bắt được tâm tình của Ma Quân, có lẽ tương lai sẽ thành Ma Hậu không chừng?"

"Kinh Diệt đại nhân nói đùa rồi." Nhóm Ma Tu cùng Kinh Diệt trêu đùa.

Kinh Diệt bắt lấy một người, vượt lưng nàng ta: "Một hồi ta liền đưa các người đi."

Tô Tô khẽ đếm, khoảng chừng có chín nữ Ma Tu.

Kinh Diệt thật là biết chơi, Đạm Đài Tần diễm phúc không cạn.

Trọng Vũ dừng trên vai nàng: "Tô Tô, người dường như không được vui."

"Không có." Tô Tô nhét nó vào túi càn khôn, "Nguyên tắc đầu tiên khi bước vào đời, làm thật nhiều chuyện, ít nói chuyện lại."

Trọng Vũ cái hiểu cái không: "Có thật không?"

"Thật."

Cũng thua Kinh Diệt chiêu này, Tô Tô đang nghĩ làm sao để lấy ban chỉ trên tay Đạm Đài Tẫn.

Ma Vực không phân biệt ngày đêm, vừa đến một thời điểm nào đó, nhiệt độ sẽ thấp đột ngột. Theo lý thuyết Tiên Ma sớm đã không sợ rét lạnh, thế nhưng lần này thật sự lạnh thấu xương.

Các yêu ma nói khoảng thời gian này là "đêm".

Ma Vực hư cảnh gian khổ, không có lấy một ngọn cỏ.

"Đêm" ở Ma Vực tịch mịch, Ma cung bên trong thì ngay ngăn trật tự, bên ngoài yêu ma tứ phía lại phóng túng giao hợp.

Sau khi trời vào đêm, Kinh Diệt mang theo đám nữ Ma Tu yêu mị đi đến tâm điện của Đạm Đài Tẫn.

"Ta vào trong chuẩn bị, các người mang theo rượu ở ngoài này."

Chúng nữ gật đầu.

Thừa dịp trong khoảng thời gian này, Tô Tô lặng lẽ đánh ngất xỉu một nữ Ma Tu trong đám người đó, tiếp lấy vò rượu trong tay nàng ta.

Những nữ Ma Tu này tướng mạo yêu diễm, tu vi lại thấp, Tô Tô thay xà đổi cột, bưng lấy rượu xuất hiện, không ai phát hiện ra đồng bọn bị đổi người.

Các nàng ta cố ý đeo mạng trong suốt, càng tăng thêm vẻ yêu dị, cũng lộ ra vòng eo mềm mại.

Để đảm bảo vạn vô nhất nhất, Tô Tô hóa thành dáng dấp của nàng ta, đổi mạng che mặt thành giao sa, xóa đi bán Thần hoa quỳnh ẩn trên trán,

học theo tư thế của nữ Ma Tu, ở đuôi mắt có dính thêm vài viên đá màu tím.

Chỉ chốc lát sau, Kinh Diệt đi ra, thấp giọng nói: "Đi vào."

Tô Tô cúi đầu, cùng chúng Ma Tu đi vào.

Rượu trong ngực nàng đang ôm gọi là Say Thần nường, trước kia là loại nhân gian tiến cống cho thần linh, hiện tại không biết làm sao tại Ma Cung xuất hiện không ít.

Tô Tô đi vào đã nhìn thấy Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn tay vuốt vuốt mấy viên Ma Đan, không ngẩng đầu, nói: "Đặt xuống."

Chúng nữ theo thứ tự đem Say Thần nường đặt lên bàn trước mặt hẳn.

Tô Tô ngồi xuống, học theo cách các nàng ta rót rượu. Nàng vừa nâng cốc đặt lên bàn, Đạm Đài Tẫn đang thưởng thức say Thần Nường dừng một chút, đột nhiên ngược mắt lên.

Hẳn vừa nhắc mắt, tất cả mọi người nín thở.

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn đảo qua Tô Tô, lập tức ánh mắt trở nên buồn bực ngán ngẫm rũ xuống, không phân biệt được hi nộ.

Ma Tu vốn là gan lớn, nữ tử dẫn đầu kia được cái nhìn này của hẳn xuân tâm đã nhận nhạo, ngữ điệu thiên hồi bách chuyển dẫn dụ nói: "Ma Quân, lần này Tiên Ma đại chiến, Ma Giới đại thắng, thiệp có thể vì Ma Quân nhảy một điệu không?"

Ngón tay tái nhợt của Đạm Đài Tẫn phất qua bầu rượu, từ chối cho ý kiến.

Tô Tô: "..."

Sao nàng không biết sau khi uống rượu còn có tiết mục trợ hứng nhỉ?
Lúc các nàng ta luyện tập xếp hàng cũng không mang theo nàng.

Thời điểm này Tô Tô tự nhiên hy vọng Đạm Đài Tần cự tuyệt, để các nàng cút ra ngoài.

Ngay sau đó, dường như đối nghịch với nàng, ngữ điệu lạnh lùng thành linh vang lên, nói: "Được."

Đạm Đài Tần hơi hít cảm lên, tựa trên vương tọa, mắt lạnh nhìn Tô Tô, nói với mọi người: "Nhảy đi, nhảy tốt sẽ có thưởng."+

- -----HẾT CHAP 115-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116

Lời nói vừa dứt, Tô Tô cảm thấy lạnh người mất một nửa.

Cho nàng một thanh kiếm, nàng hoàn toàn có thể đánh ngã tất cả mọi người ở đây, nhưng nói nàng nhảy thì nàng có thể nhảy kiểu gì?

Diệp Tịch Vụ trong trí nhớ của nàng ngược lại là biết nhảy, thế nhưng cái kỹ năng này, hoàn toàn không còn ở trên người Tô Tô.

Cầm sư đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhóm Ma Cơ đi đến gian chính của tâm điện, Tô Tô cũng đi theo.

Nàng yên lặng đứng sau đám người, ý đồ che giấu chính mình sau bọn họ.

Ma Cơ đứng trước quái dị liếc nhìn nàng một cái.

Nhắc mới nhớ, Tô Tô đã đánh ngất xỉu người này. Ma Cơ gặp nàng "chủ động nhường chỗ", trong lòng vui mừng, mặc kệ Tô Tô có ý đồ gì, cao hứng bưng bưng đứng trước mặt Tô Tô.

Tiếng đàn vang lên, chúng nữ nâng lên tay áo, tư thái yêu kiều thướt tha, nhẹ nhàng nhảy múa.

Đạm Đài Tẫn từng là hoàng tử Chu quốc, thiên hạ Chu quốc am hiểu nhạc luật và vũ đạo, Di Nguyệt tộc dưới trướng hẳn cũng thường xuyên ca múa.

Bắt đầu so sánh, vũ đạo của Ma Cơ dù có thêm mỹ hoặc, cũng không thể sánh bằng đệ nhất tuyệt diệu thế gian ca múa kia.

Linh quang của Tô Tô lóe lên, nàng không nhảy. Ở đây nhiều người, chín kẻ thiếu một người thì cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến buổi trình diễn.

Chỉ cần cơ thể nàng đủ linh xảo có thể thay đổi theo tư thế của nhóm vũ cơ ngay lập tức thì hoàn toàn có thể che giấu được sự vụng về.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn nhóm Ma Cơ, đưa chén uống rượu.

Hắn một mực không la ngừng, đôi mắt u lãnh, biểu lộ không có nửa điểm nhìn mỹ nhân đến mê say.

Tô Tô một mực che giấu sự tồn tại của mình.

Ma Cơ mặt ngoài là đang khiêu vũ nhưng thực thể đều đang quan sát phản ứng của Đạm Đài Tẫn. Biểu hiện này của Ma Quân, là hài lòng hay bất mãn đây?

Thần sắc hắn như cũ vẫn lãnh đạm, khác biệt hoàn toàn với đám ma tu đang hưng phấn bên ngoài. Chúng nữ nhảy đến nửa bài, trong lòng đều thấp thỏm.

Hôm nay hiến vũ vì để lưu lại, cùng Ma Quân có một đêm đẹp.

Thế nhưng khuôn mặt Ma Quân lại không có cảm xúc gì, các nàng còn có thể lưu lại sao?

Trong lòng mọi người lo sợ, cuối cùng cũng tạo tư thế kết thúc bài nhảy.

Tô Tô ngồi xổm xuống sau đám người, nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

"Nhảy xong rồi?" Người kia trong giọng nói mang theo ý cười trào phúng.

Nữ tử đứng đầu trên trán đổ mồ hôi hột, không biết tại sao lại cảm thấy mấy phần cảm giác áp bách vô hình. Nhưng đã tâm cùng tham vọng đôn đốc nàng ta mở miệng: "Thiếp còn vì Ma Quân mà chuẩn bị những thứ khác."

"Những thứ khác?" Hãn thấp giọng hỏi.

Gương mặt của hãn vốn là xinh đẹp tinh xảo tới cực điểm, dù tiếng nói mập mờ nhưng lại càng hấp dẫn.

Đối với nhóm nữ tu, hãn mới là đại Ma tà nhân làm chúng sinh điên đảo.

Các Yêu Ma vốn là mộ cường, nữ tu Cơ Cơ cầm đầu cơ hồ quỳ gối, ánh mắt si mê: "Ma Quân, hãy để thiếp phục vụ Ma Quân được chứ?"

Ánh mắt của tất cả mọi người lộ ra sự chờ đợi.

Yêu Ma vốn tà dâm. Loạn, không có quan niệm trinh tiết, Đạm Đài Tẫn nghiêng đầu nhìn các nàng, trầm thấp cười một tiếng: "Vậy một người hãy ở lại đây."

Hãn vừa nói, liền thăm dò chúng nữ, tâm trạng rạo rức. Tiếc nuối không thể giữ lại toàn bộ đàn hàng liên âm thầm phân cao thấp, không khí vừa mới hòa thuận một chút lập tức trở nên khẩn trương.

Trong lòng Tô Tô như mắc câu.

Bị ánh mắt của hãn đảo qua, đôi mắt mang theo sự dẫn dụ im ắng, Tô Tô liền biết phải ứng phó thế nào trong tình huống này. Nàng hiện tại đang là Thần, Đạm Đài Tẫn không có khả năng nhận ra được Huyền Hoá thuật của nàng.

Trừ khi nàng không muốn thì mới có thể bị chú ý tới.

Tô Tô nghĩ, nàng vốn là Tiên giới đệ nhất mỹ nhân, bình thường nở một nụ cười găng gượng thôi cũng đã rất đẹp, chính nàng cũng không thể ý thức được, nàng chính là rất câu dẫn người khác.

Đôi mắt sáng của nàng mang vẻ cười thanh thanh, đuôi mắt cùng đuôi mày tinh tế nhìn huyền y thiếu niên đang nghiêng nghiêng ngồi.

Bốn mắt nhìn nhau, chớp mắt một cái, hăn ngật ngừng một lúc, ngón tay nắm chặt vào chiếc ghế dựa bằng đá.

Một lát sau, Đạm Đài Tẫn lạnh lùng dời mắt, đưa tay chỉ.

Bị hăn điếm đến nữ tu vừa mừng vừa sợ, toan định tạ ơn thì ngón tay hăn bất ngờ di chuyển, chỉ về hướng Tô Tô: "Người."

Tô Tô mặc dù nghĩ tới thân phận dưới tay hăn chỉ, thế nhưng khi hăn chọn mình, nàng không khỏi hoài nghi, Đạm Đài Tẫn có phải đã nhận ra mình không?

Nàng vừa mới hoài nghi thì người ngồi trên vương tọa lại thản nhiên nói: "Ngày mai, người, theo thứ tự tới."

Hăn lại tiện tay chỉ điếm thêm mấy người.

Lúc này Tô Tô không còn nghi ngờ gì nữa, nàng cắn răng, kìm nén cảm xúc trong lòng.

Kẻ thành Ma quả thật âm tà!

Các nữ tử dù không cam tâm vì không được ở lại, nhưng nghĩ tới còn có cơ hội, vừa lòng thỏa ý rời đi.

"Thất thần làm cái gì, muốn bản tôn phải hầu hạ người? Quay lại đây."
Đạm Đài Tẫn xùy cười một tiếng, ra lệnh.

Tô Tô đành phải đi qua.

"Rót rượu." Hãn nói.

Tô Tô kiềm chế cơn tức giận, Cửu Chuyển Huyền Hồi trận! Cửu Chuyển Huyền Hồi trận là quan trọng nhất!

Nàng ngồi bên cạnh hãn, rót cho hãn một chén rượu. Đạm Đài Tẫn nhận chén ngọc, Tô Tô chú ý tới, một viên ban chỉ màu đen, quả nhiên đang ở trên ngón tay cái của hãn.

Đạm Đài Tẫn tu vi sâu không lường được, còn có ba kiện Ma Khí, Tô Tô không biết Cửu Chuyển Huyền Hồi trận ở nơi nào, cũng không chạm tới được ban chỉ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hãn nhập Ma đạo, nhưng thực sự hưởng Ma tâm bao nhiêu phần thì không ai biết.

"Tiếp tục."

Nàng nhận chén lại, Đạm Đài Tẫn nhận một chén uống.

Hai người đều không nói nhiều.

Ma Vực về đêm ngày càng lạnh, cho dù là Thần nhưng Tô Tô vẫn cảm thấy làn da trở nên lạnh lẽo. Ma Vực là nơi bị lục giới vứt bỏ, nơi này đầy khổ sở, lúc thì giá rét, lúc thì khốc nhiệt.

Nàng không thể chống lại hàn khí, thân phận này không cho phép nàng sử dụng tu vi cao thâm của mình.

Đạm Đài Tẫn uống cạn sạch tất cả Say Thần nướng, đột nhiên nắm chặt cổ tay nàng. Tô Tô không kịp phản ứng, đã ngồi ở trong ngực hãn, hãn cách mạng che mặt, bóp lấy cằm nàng, lạnh lùng nhìn nàng.

"Tu vì gì?"

Nàng đổi giọng, nói: "Ngưng Nguyên."

Vương tọa là do đá lạnh đúc thành, càng trở nên lạnh lẽo không tưởng nổi, Tô Tô răng run khản khách, mắt hấn lộ ra vẻ khinh miệt, tay có dùng chút lực nắm lấy cằm nàng.

Tô Tô trầm thấp kêu lên một tiếng đau đớn.

Người hấn rất lạnh.

Khi thành Ma thì sẽ hợp nhất với thổ địa, nhiệt độ cũng không còn.

Hấn không nói một lời, ôm lấy nàng đi đến một cái phản rộng lớn.

Khiêu động Ma Diễm phản chiếu cái bóng thướt tha của nàng, Tô Tô có mấy phần hoảng hốt.

Chuyện này cũng không phải chưa từng làm qua, khi đó nàng cùng Đạm Đài Tẫn đều còn là phàm nhân. Lúc đó hấn hận nàng, rất nhiều lần thô bạo. Có những lúc không kìm nổi lòng mình, nàng nhìn phàm nhân thiếu niên không có tư tình kia, không kìm được thương tiếc mà vui thích chi sắc.

Kết Xuân tầm sớm đã biến mất trong dòng sông lịch sử, nàng vô thức lùi lại, song nhìn thấy ban chỉ trên tay hấn, Tô Tô nhịn xuống.

Giờ phút này mà lui bước, lập tức sẽ thất bại.

Thế nhưng nếu không đi, chẳng lẽ thật sự phải cùng Đạm Đại Tẫn ở Ma Vực điên loạn đảo phượng sao?

Huyền y Ma Quân trông thấy trong mắt nàng có ý trốn chạy, mĩa mai mở miệng: "Nếu người không muốn thì rút ra ngoài, gọi người khác đến."

Câu nói này chọc giận Tô Tô, tất thấy kiêu diễm cùng luống cuống đều biến mất, nàng nhìn ẩn đỏ rực như lửa cháy trên trán Đạm Đài Tần, chỉ muốn hủy hoại Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, cảm thấy hãn thật đáng hận đến nỗi muốn hung hăng tung mấy cước.

Nàng cắn răng cười nói: "Ma Quân hiểu lầm rồi, có thể được Ma Quân thị tẩm là may mắn của thiếp."

Cứ chờ xem, Tần câu.

Tu đại đạo thì sợ gì để ý đến thân thể xác thịt? Phượng Hoàng đốt người thống khổ nàng đều trải qua, sau này còn phải dùng Trọng Vũ đánh nổ đầu hãn.

Huyền y Đạm Đài Tần rơi xuống, hãn cũng không gỡ mạng che mặt của nàng ra, tựa hồ không thèm để ý khuôn mặt nàng dưới chiếc khăn kia trông như thế nào.

Dù đẹp hay xấu, cũng không đáng quan tâm.

Hãn chỉ nhìn đôi mắt đen xán lạn đầy phần nộ đến tựa hồ muốn thiêu đốt hãn của thiếu nữ trước mắt kia.

Hãn lạnh lùng nói: "Nhắm mắt lại cho bản tôn."

Nàng nghĩ thầm, nhanh tranh thủ thời gian cho xong việc.

Bàn tay lạnh như băng đặt lên trên đôi mắt của nàng. Trước mắt một vùng tăm tối, đến mức nàng sinh ra một loại ảo giác, người ở trên thân nàng kia là người yêu nàng tha thiết.

Trong lòng nàng có chút mờ mịt, cơ hồ nhịn không được mở mắt nhìn biểu cảm của Đạm Đài Tần.

Sau một khắc, đôi mắt của nàng bị một mảnh vải màu đen che phủ.

Tô Tô nghe thấy thanh âm mĩa mai nhục nhã của hắn: "Không phải các người nói sẽ cho bản tôn một chút cảm giác mới lạ sao? Người chỉ có chút bản lĩnh này thôi ư?"

Cái gì mà câu thí thâm tình?

Nàng không thể nhịn được nữa, Ma tu cũng không phải là phạm nhân nữ tử, giờ phút này trong tay thân phận mà nàng đang huyễn hóa thành đang cầm một thanh băng nhọn, liền đâm vào vai hắn.

Đạm Đài Tẫn hiện tại là thân thể Ma Thần, thanh băng kia vừa chạm tới hắn liền tan biến.

Tô Tô tựa hồ nghe thấy hắn cười nhẹ một tiếng.

Là ảo giác sao?

Nàng lại nghe, song không có thanh âm nào khác.

Một đêm khoái lạc, không biết từ lúc nào, Ma Vực không còn lạnh nữa.

Qua "đêm" tại Ma Vực, Tô Tô không thể để lộ tu vi Thần nữ, đành phải đè nén nó, ngủ thật say.

Thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều, mạng che mặt nàng vẫn không lấy xuống, đôi tay trắng nõn vô ý vòng lên ngực Đạm Đài Tẫn.

Dưới lồng ngực là trái tim đang rung động, cũng chính là tử huyết của mỗi người.

Cách mạng che mặt, đôi môi Ma Quân đặt lên môi nàng hôn một chút.

Tự Anh bên ngoài nói vọng vào: "Ma Quân, Tự Anh có việc bẩm báo."

Đạm Đài Tẫn không nhúc nhích, truyền âm ra ngoài, Tự Anh nghe thấy tiếng hản lãnh đạm nói: "Chờ lấy."

"Vâng."

Một hồi lâu, Tự Anh cảm thấy kỳ quái, trong điện có hương khí ngào ngạt giống như trăm hoa đua nở, khiến ma khí trở nên thánh khiết.

Thượng Cổ Hạng Bạt khiến Tự Anh trở nên nhạy cảm, nhịn không được liền nhíu mày. Trong khoảnh khắc, loại mùi thơm kia tiêu tán chỉ còn ma khí nồng đậm.

Tựa như vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng ta.

Tự Anh ngờ vực một lát, lúc sau ổn định lại thần trí, có Ma Quân ở đây, Ma Vực không có khả năng xuất hiện Thần tức.

Huyền y Ma Quân không cho nàng ta tiến vào tấm điện, khoác áo đi tới.

"Nói."

Tự Anh vừa định mở miệng thì ngửi thấy mùi hương trên người hản, là hương vị của nữ tử. Bên gáy của Ma Quân, ẩn ẩn có vài đầu lỗ hồng.

"Ma Quân, ngài đêm qua..." Tự Anh hồi lâu mới điều chỉnh được vẻ mặt của mình, cổ quái nói, "Ngài quá phóng túng rồi."

Yêu Ma túng dục vốn là bình thường, thế nhưng Ma Thần sinh ra đối với phương diện này vốn là có cũng được mà không có cũng không sao.

Dù cho Đạm Đài Tẫn khác biệt, cơ thể hữu tình kia có thể dung hợp với Ma đan, tu vi vô song, cũng không nên như thế...

Tự Anh không thể nói, Ma Quân có thể chìm đắm khoái lạc, nhưng mà hản không nên hào phóng tiếc rẻ Ma Thần thân thể, dung túng cho nữ tử kia

tồn thương hẳn như vậy.

Đây là giao cả mạng cho đối phương.

Đạm Đài Tần lạnh lùng nhìn nàng ta: "Có việc gì nói, không có việc gì thì lui xuống đi."

Trước áp bách to lớn của hẳn, Tự Anh khó chịu đặt tay lên ngực: "Là Tự Anh đi quá giới hạn, Huyền Hồi trận không hấp thụ ma khí."

Người bên ngoài không biết, nhưng Đạm Đài Tần cùng Tự Anh lại đều rõ ràng, Huyền Hồi trận mặt ngoài chỉ là một thanh bia chắn rất hữu dụng, là vũ khí mà Thượng Cổ Ma Thần để lại có thể thôn thiên phế địa, thay đổi càn khôn.

Biến Huyền Hồi trận từ linh khí thành ma khí rất hao phí tâm sức.

Chờ Huyền Hồi đạo đủ cường đại, ngay lập tức để vào bốn hạt châu, khởi động Huyền Hồi trận, đến lúc đó thiên hạ ma khí sẽ dốc toàn bộ ma lực, Thượng Cổ Ma Thần sẽ hấp thụ ma lực đó mà thức tỉnh, phá vỡ lục giới, vạn vật đều hóa Ma.

Khoảng thời gian này Yêu Ma ở tứ phương giết người, nhưng hiện tại Huyền Hồi đạo hấp thụ ma khí quá chậm, kể ngày ngày coi trông Huyền Hồi đạo là Tự Anh liền cảm thấy bất ổn.

Một loại cảm giác bất an dấy lên trong nàng ta, nhưng nàng ta lại không biết nó là thứ gì.

Đạm Đài Tần nói: "Đi xem một chút."

Tự Anh theo sau, trước khi rời đi, đồng tử của nàng ta biến thành màu nâu xám, nhìn thấu tâm điện qua vách tường.

Trên tấm phản, áo choàng Ma Quân đắp lên thân thể của nữ tử.

Bắp chân trắng nõn lộ ra bên ngoài, trên thân như điêm tuyết chút hồng mai nở rộ.

Tự Anh cười lạnh một tiếng, đành phải giả vờ như không biết, đuổi theo Đạm Đài Tẫn.

Một tia Thần tức màu trắng bí mật bám lên người Đạm Đài Tẫn, cùng bọn hắc xuyên qua vùng đất Ma Vực âm u, đến một chỗ gọi là vùng đất của huyết nha.

Huyết nha nhìn thấy Đạm Đài Tẫn sợ hãi bay đi, mở ra một con đường.

Mùi máu tanh khắp bốn phía, trước mắt xuất hiện một tầng kết giới trong suốt.

Đạm Đài Tẫn chạm nhẹ vào kết giới, ngay lập tức hắc cùng Tự Anh không bị cản trở bước vào. Thần tức màu trắng trên người hắc lạng lẽ tiêu tán.

Ma Cung tấm điện, thiếu nữ đang ngủ say lập tức mở to mắt, ngồi bật dậy.

"Hắc tìm tới Cửu Chuyển Huyền Hồi trận."

Tô Tô nhìn áo choàng đắp trên thân mình, nghiêng nghiêng răng.+

—————HẾT CHƯƠNG 116—————

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 117

Trong kết giới, Đạm Đài Tẫn cùng Tự Anh đi vào, Cửu Chuyển Huyền Hồi Trận ở phía trên, tẩy tủy ấn xoay chậm chậm, tẩy tủy ấn của Thao Thiết chi hồn vốn trong suốt, nay đã có thực hình.

Chín phương có chín cánh cửa, bên trên bén nhọn, hội tụ thành một cái "Tụ Linh đấu", tẩy tủy ấn liền tại vô hình tranh đấu phương, hút linh khí từ trời đất.

Linh khí bị Huyền Hồi Trận không ngừng hút vào biến thành ma khí rồi tán ra từ phía dưới, một lần nữa trở về trời đất, cung cấp cho các yêu ma tu luyện.

Chung quanh ma khí đậm đặc, tiếng quỷ khóc khắp nơi.

Tự Anh lúc trước đi sát phát mấy môn phái, dùng máu của họ để mở Huyền Hồi Trận. Rất nhiều tiên hồn còn vương vấn ở chỗ này, nhiễm ma khí, trở thành linh hồn trấn thủ Huyền Hồi trận, này đêm khóc nỉ non.

Đạm Đài Tẫn đưa tay, nắm chặt lấy một sợi tàn hồn thì nhận ra ngay: "Quá Hư chưởng môn hồn phách."

"Đúng vậy." Tự Anh cười nói, "Lão nhân này tu vi không tồi, đến nay hồn phách không hề bị nhiễm ma khí, muốn đem hẳn luyện thành thủ trận linh, Tự Anh phải tốn không ít sức lực."

Tự Anh quan sát biểu lộ của Đạm Đài Tẫn, Đạm Đài Tẫn nắm chặt ngón tay, bóp nát tàn hồn của Quá Hư chưởng môn: "Minh ngoan bất linh".

Tàn hồn vỡ vụn, Đạm Đài Tẫn vung tay áo, tàn hồn của Quá Hư chưởng môn bay về phía nơi hẻo lánh, hoàn toàn biến thành ma khí.

Tự Anh che miệng, cười thâm.

Vốn trong lòng nàng nghi hoặc rằng, Ma Quân hiện giờ theo lý thuyết thì có thể cùng Thượng Cổ Ma Thần ngang tài ngang sức. Bởi vì tà cốt của Đạm Đài Tẫn đã tiêu tán vào năm trăm năm trước, Tự Anh sợ rằng tâm hãn còn hướng về những tu sĩ kia.

Bây giờ xem ra có lẽ do mình quá lo lắng nên sinh nghi vị trời sinh Ma Thần này, thủ đoạn tàn nhẫn, thực lực cũng khiến người khác phải kinh hãi.

Có thể tay không bóp nát hồn phách người khác.

"Cửu Chuyển Huyền Hồi Trận ngày càng cường đại, hơn phân nửa nhan gian đều ám ma khí, không bao lâu nữa sẽ tích đủ ma khí để mở trận." Tự Anh híp mắt nói, "Thế nhưng mấy ngày trước, bên trong Cửu Chuyển Huyền Hồi Trận lại xuất hiện linh khí."

Không nói cũng biết, Huyền Hồi Trận có vấn đề.

Đạm Đài Tẫn trong lòng cười lạnh một tiếng, biến ra Trảm Thiên Kiếm. Trảm Thiên Kiếm bay về phía bên trong trận pháp, lấy ra một cái Ngân Ngư Linh Đan.

Tự Anh nhìn thấy Linh Đan, ánh mắt lạnh lùng: "Có vẻ như là thứ mà lão Tiêu Dao tông kia để lại quấy phá."

Đạm Đài Tẫn đem Ngân Ngư Linh Đan ném cho nàng, đi khỏi trận pháp, kết giới phía sau bộn hãn đóng lại.

Tự Anh hủy đi Linh Đan, đuổi kịp hãn: "Nghe nói Kinh Diệt đại nhân đem qua hiến vài ả Ma Cơ cho Ma Quân?"

Đạm Đài Tẫn nhìn bộn Huyết Nha đang khúm núm, nói: "Tin tức chỗ người đến nhanh đấy."

"Thiếp cũng không phải ghen." Tự Anh tay khoác lên vai hắn, mân mê ngón tay, "Bọn chúng chỉ là đám Ma Cơ cấp thấp, không xứng với Ma Quân. Ma Quân có thể cho bọn chúng tu vi, vậy chúng có thể cho Ma Quân cái gì?"

Tự Anh yêu kiều cười nói: "Thiếp từ Thượng Cổ sinh ra, sống cùng trời cùng đất, vì ngài mà biến lục giới thành yêu ma, giúp ngài trở thành Ma Quân. Chưa kể..."

Tự Anh dừng lại, đôi mắt đầy mê hoặc: "Ma Quân không muốn biết ở Thượng Cổ chúng thiếp tu luyện cô đơn thế nào...A!"

Lời nàng còn chưa nói hết, bàn tay xoa xoa lên cánh tay Đạm Đài Tần đột nhiên tê rần.

Tự Anh vội vàng rút tay mình lại, cắn môi nói: "Ma Quân."

"Tự Anh." Đạm Đài Tần xích lại gần bên tai nàng, giọng mỉa mai cười nói, "Có cần bản tôn phải nhắc nhở ngươi là, dưới lớp da thân thể mỹ nhân này của ngươi, chỉ là một...thứ thân xác mục nát không?"

Tự Anh mặt biến sắc, ánh mắt thất thần. Hàng vạn năm nay, dù cho tất cả mọi người đều biết sự thật này, nhưng xưa nay chưa ai dám nói điều đó ở trước mặt nàng.

"Hạn Bạt" nói trắng ra chính là một loại cương thi Thượng Cổ, không có máu, chỉ có sức mạnh cường đại, dung nhan lại đáng sợ.

Thời điểm Tự Anh đi theo Thượng Cổ Ma Thần, liền yêu thích hắn, thế nhưng Thượng Cổ Ma Thần lại không gần nữ sắc, chỉ có dã tâm.

Ma Quân trẻ tuổi hiện tại này đã nguyện ý theo đạo, Tự Anh bỗng nhiên thèm khát sức mạnh của hắn,

Sinh ra liền trở thành Ma Quân, không ai với tới được.

Trái tim của người này, so với vị Ma Quân trước kia càng thêm lạnh lẽo, đôi môi mỏng của hắn phun ra câu chữ sắc như đao, mang thêm phần khinh miệt nhục nhã.

Tự Anh nắm chặt nắm đấm, phần nộ cùng tư vị không cam lòng chỉ có nàng mới biết.

Nếu là những người khác dám nói với nàng những lời như vậy, sớm đã bị nàng chém thành trăm mảnh. Hết lần này tới lần khác nàng tự nhủ thiếu niên mặc huyền y trước mắt nàng là quân vương, nàng đành phải nhẫn nhịn, một lần nữa mỉm cười: "Tự Anh rõ."

Đạm Đài Tẫn cong môi, nói: "Người rất thông minh, so với xuân vật Kinh Diệt kia thì thông minh hơn nhiều, người dù sao cũng nên hiểu rõ, thứ gì nên nghĩ tới, thứ gì không nên."

Dứt lời, Đạm Đài Tẫn cũng không muốn biết biểu cảm của Tự Anh, biết mất ở trong rừng rậm.

*

Hắn trở lại Ma Cung, không ngoài dự liệu, vị tiểu Ma Cơ kia không có ở trên giường.

Đạm Đài Tẫn cất bước, đi vào trong mật đạo.

Công Dã Tịch Vô bị giam ở bên trong.

Đạm Đài Tẫn đi đến, lân hỏa màu lam yếu ớt sáng lên, Đạm Đài Tẫn thản nhiên đến trước mặt Công Dã Tịch Vô ngồi xuống.

"Thế nào, gặp nàng ấy chưa?" Đạm Đài Tẫn lúc nói những lời này mang theo ý cười, nhưng đôi mắt thì lạnh lẽo.

Công Dã Tịch Vô ngược mắt, đôi môi của huyền y thiếu niên đỏ lên dưới ánh sáng màu lam của lân hỏa, hắc quả nhiên đẹp đẽ tinh xảo, thần sắc lộ ra vẻ chán ghét với mình.

"Thương Cửu Mân, người rốt cuộc muốn cái gì?"

"Thương Cửu Mân?" Đạm Đài Tẫn chống cằm, "Bản tôn suýt nữa thì quên, bản thân người không có kí ức của kiếp trước. Công Dã Tịch Vô, hoặc có thể gọi là Tiêu Lãm, bản tôn muốn cùng người đánh cược, thế nào?"

Công Dã Tịch Vô bình tĩnh nhìn hắc, như nhìn một hạt bụi phảng phất.

Đạm Đài Tẫn cong môi đầy ác ý: "Người như người, sinh ra liền hơn người khác một bậc, được bạn người ngưỡng mộ. Thế nhưng người đoán xem, nếu như người mất đi linh lực, trở thành một người bình thường, bọn họ có còn tôn kính người không?"

Công Dã Tịch Vô lạnh lùng nhìn Đạm Đài Tẫn, hắc không hiểu tư thù của Đạm Đài Tẫn đối với mình từ đâu mà tới.

"Xùy, cẩn thận." Đuôi mắt Đạm Đài Tẫn nhếch lên, cười nói, "Phàm nhân có đôi khi, so với yêu ma còn đáng sợ hơn."

Đang lúc cười nói, Đạm Đài Tẫn giơ tay lên, phong ấn linh lực của Công Dã Tịch Vô.

Công Dã Tịch Vô trên thân xiết xích theo đó rơi xuống, linh lực bị phong ấn, Công Dã Tịch Vô không khác gì một phàm nhân, sắc mặt hắc tái nhợt, không nói gì.

Đạm Đài Tẫn thương hại nhìn hắc, không ngăn được mình cười phá lên.

Sau một khắc, Công Dã Tịch Vô vốn không còn sức lực bên trong tay áo xuất hiện một cây trâm màu vàng, đâm vào tim Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần nhìn chiếc trâm, nụ cười trên mặt nhạt dần.

Trong đó có khí tức của Tô Tô.

Vốn dĩ là Tô Tô đưa nó cho Công Dã Tịch Vô để phòng thân, song Công Dã Tịch Vô lại lựa chọn dùng nó để giết hãn.

Hãn cúi đầu, rút chiếc trâm kia ra, mặt không cảm xúc vuốt vuốt.

Công Dã Tịch Vô nhắm mắt, vẫn là không nhìn được liền hỏi: "Người đã làm gì tiểu sư muội rồi?"

Trên người Đạm Đài Tần cũng mang khí tức của Tô Tô.

Các tu sĩ quen biết nhau, ắt tự nhận ra khí tức của nhau. Công Dã Tịch Vô biết rõ, người trước mắt này cố ý để hãn biết.

Đạm Đài Tần cười nói: "Người đoán xem?"

Vẻ bình thản đối trá bị phá vỡ, Công Dã Tịch Vô từ đầu đến cuối vốn lạnh nhạt với Đạm Đài Tần đột nhiên trong mắt tức giận bùng bùng.

Đạm Đài Tần cũng không mấy để ý, trong lòng hãn vẫn đang cảm thấy âm u, không giây phút nào không cảm thấy ghen tỵ với người đang ở trước mắt này.

Dù thời gian có trôi qua bao lâu, vẫn đáng ghét như xưa.

Lê Tô Tô đến bên mình, mãi mãi luôn có mục đích. Ngày xưa là vì muốn hủy tà cốt của hãn, bây giờ là vì muốn hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi Trận.

Nàng luôn lừa gạt mình, có nhiều thứ nếu biết được sự thật, tựa như đâm vào trái tim một cây đinh Tiêu Hồn.

Nhưng Lê Tô Tô vĩnh viễn không bao giờ làm điều đó với Tiêu Lãm hay Công Dã Tịch Vô.

Năm trăm năm trước, nàng yêu Tiêu Lãm. Năm trăm năm sau, cũng không màng tất cả đến Ma Vực tìm Công Dã Tịch Vô.

Song, Tiêu Lãm giờ chỉ là một phế nhân, chỉ cần ban chỉ còn đang trong tay mình, chỉ cần trên người mình có thứ mà Lê Tô Tô muốn, dù tâm của nàng không đặt ở trên hãn, nhưng người cũng phải đến tìm hãn.

Công Dã Tịch Vô cau mày, tiểu sư muội của hãn, đã cùng với ma vật này ở cùng một chỗ sao?

"Bản tôn không giết người, sống hay chết, phụ thuộc vào vận mệnh của người." Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói, "Cút đến nhân gian đi, càng xa càng tốt."

Chí ít hãn còn sống ngày nào, vĩnh viễn không muốn nhìn thấy Công Dã Tịch Vô xuất hiện trước mắt hãn ngày đó.

Đạm Đài Tẫn vung tay áo, Công Dã Tịch Vô biến mất.

Hãn biết, hãn không thể giết Tiêu Lãm. Năm trăm năm trước hãn đã hiểu, người sống vĩnh viễn tranh không thắng người chết.

Nhưng nếu lần nà... Tiêu Lãm là người sống sót còn mình là kẻ chết đi thì sao?

Đạm Đài Tẫn mặt không lộ chút cảm xúc nhìn về khoảng không trước mắt, hồi lâu mới ra khỏi mật đạo.

*

Tô Tô ban ngày ở thủy lao nhìn lại mình, cảm thấy không kiên trì được mấy ngày nữa.

Tô Tô chỉ có thể ở đây trong bảy ngày nữa để lấy ban chỉ, phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Kinh Diệt nghe nói Ma Quân lưu lại qua đêm với tiểu Ma Cơ hẳn tiến cử nên hôm nay lại để Tô Tô đi đưa rượu.

Những bình Say Thần nhường hẳn mang đến, để vương nhân gian chắc chắn không thể uống nổi một bình.

Cái này vừa lúc phù hợp với tâm ý Tô Tô.

Nàng cho thuốc vào trong Say Thần nhường, chỉ cần Đạm Đài Tẫn uống một giọt, liền bất tỉnh nhân sự.

Hiện tại nàng đã biết Cửu Chuyển Huyền Hồi trận ở đâu, chỉ cần ban chỉ để mở kết giới thôi.

Nàng bưng bầu rượu tiến vào cung điện của Đạm Đài Tẫn.

Tô Tô tiến đến, hẳn có chút để ý, nói: "Tới đây."

Tô Tô đi qua, phát hiện bên trong Thủy kính là Cù Huyền Tử và bọn người Thanh Vô trưởng lão, Thanh Khiêm trưởng lão.

Toàn bộ bọn họ đang bị giam ở một nơi âm u.

Tô Tô giật mình, chợt phát hiện điều bất hợp lí.

Tự Anh không đủ năng lực để đánh bại nhiều người ở Tiên giới như vậy, Đạm Đài Tẫn không hề ra khỏi Ma Vực, các tu sĩ không có khả năng bị bắt.

Nàng hoang mang nhìn Đạm Đài Tần, hăn vừa vắn cũng đang nhìn nàng, mỉm cười nói: "Thấy thế nào?"

"Ma Quân, bọn họ là ai?" Nàng ra vẻ không biết, hiếu kì hỏi.

Đạm Đài Tần thấp mắt, ngón tay quẩn lấy tóc của nàng, kéo nàng ngồi ở ghế đá bên cạnh: "Hành Dương tông, Xích Tiêu tông chưởng môn cùng các trưởng lão."

Nàng lộ ra vẻ hâm mộ, hăn cười cười: "Đương nhiên, đều là giả."

"Giả?"

"Yêu ma do Huyền Nhan châu biến ra thôi." Hăn hồ hững nói, sợi tóc của thiếu nữ mềm mượt như thác nước, cảm giác vô cùng tốt, hăn có chút hứng thú nhìn nàng, "Người nói xem, mấy người như Xích Tiêu tông chưởng môn, Hành Dương tông, có mấy ai có thể giết được hả?"

Ánh mắt của Tô Tô dụ xuống: "Ma Quân thật thông minh."

Đạm Đài Tần phát tay, Thủy kính liền biến mất.

Đây là mưu kế của Tự Anh, hồn phách và linh khí của Cửu Chuyển Huyền Hồi trận không đủ, Tự Anh vội vã muốn đánh tiên môn.

Đạm Đài Tần thuận miệng liền nói cho tiểu gian tể bên cạnh nghe.

"Hôm nay tu vi gì?" Đạm Đài Tần lạnh nhạt hỏi.+

Tô Tô ngẩng đầu, vốn muốn nói "Ngưng Nguyên" thì đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nàng cắn răng cười nói: "Đa tạ Ma Quân, thiệp đã đạt tới cảnh giới "ý muốn" rồi."

Ta thật đúng là cảm ơn người.

Trong mắt của hắn đột nhiên mang mấy phần ý cười, không khống chế nổi yêu nghiệt kia: "Được lắm."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118

Tô Tô hít lấy một hơi, mỉm cười nói: "Kinh Diệt đại nhân thấy Ma Quân thích Say Thần nhường nên để cho thần thiếp mang tới."

Nàng đem Say Thần nhường đổ vào trong chén, nâng lên đưa cho Đạm Đài Tẫn.

Đôi mắt đỏ máu của Đạm Đài Tẫn dạo một vòng trên mặt nàng rồi rơi vào chén rượu trong tay nàng. Tô Tô bị hấn thấy có chút gập gáp, trong lòng có mấy phần lo sợ.

Tô Tô nhận thấy mình không thể mong Đạm Đài Tẫn uống chén rượu này, hấn vẫn không nhận lấy chén.

Nàng từ Chiêu Hòa thành đến tìm hấn, nghĩ rằng có thể kéo hấn ra khỏi nỗi cô độc và hoàn cảnh khốn cùng, thế nhưng cuối cùng lại đến chậm một bước, Đạm Đài Tẫn đã rơi vào Ma đạo.

Tô Tô là người còn sót lại cuối cùng của Thần tộc.

Nàng biết việc nàng làm hiện tại là lần nữa đối đầu với hấn, lời hứa của nàng không tài nào thực hiện được vào lúc này.

Hấn quả thật nói không sai, nàng là một kẻ lừa dối.

Đạm Đài Tẫn nhận lấy chén rượu trong tay nàng.

"Kinh Diệt có lòng." Ý cười trong mắt hấn có chút phai nhạt, ngón tay tái nhợt đung đưa chén rượu, mùi hương Say Thần nhường nồng khắp tầm cung.

Chén rượu đến bên môi, Đạm Đài Tẫn lại tiện tay bỏ xuống, hẩn chọt nhớ tới điều gì đó, nhìn Tô Tô, thấp giọng nói: "Hôm nay là Ngày của Hoa ở nhân gian, có muốn đi xem chút không?"

Vừa nghe ba chữ Ngày của Hoa, Tô Tô đột nhiên giương mắt lên.

Hẩn trầm mặc nhìn nàng, chờ đợi đáp án của nàng.

Ngày của Hoa năm trăm năm trước đó, Đạm Đài Tẫn hứa với nàng rằng đời này kiếp này, hẩn sẽ cho nàng Hậu vị, nhưng thứ hẩn nhận lại được lại là sáu cái đinh Diệt Hồn.

Diệp Trữ Phong nói hẩn đã cứu tổ mẫu trở về, còn phụng dưỡng tổ mẫu, Diệp Khiếu cũng không chết.

Tô Tô nhìn chén rượu rồi ngược mặt lên, thấp giọng nói: "Được."

Bầu không khí nặng nề giữa hai người tản đi, lãnh ý ma mãnh trên mặt hẩn bớt đi vài phần, Đạm Đài Tẫn thản nhiên nói: "Nếu đã muốn đi ra ngoài thì người không thể trông như thế này được, tiểu ma cơ, bản tôn vì người mà có chuẩn bị vài bộ trang phục."

Hẩn vòng tay qua người nàng, phất tay áo một cái, trước mặt xuất hiện một cái bàn.

Tô Tô tập trung nhìn vào, là hộp trang điểm của phàm nhân nữ tử.

Ngón tay thon dài xinh đẹp của thiếu niên cầm lấy chiếc lược gỗ trên bàn, tự mình chải tóc cho nàng.

Tô Tô bị hẩn giữ chặt trước người, không thấy được ánh mắt của hẩn, nhin không được hỏi: "Ma Quân biết làm cái này sao?"

Chiếc lược gỗ trong tay Đạm Đài Tẫn đã chải đến đuôi tóc của nàng, hẩn bình tĩnh nói: "Không gì là không biết."

Hắn từ bé lớn lên ở lãnh cung, cái gì cũng học hỏi.

Hắn không chỉ chải và búi tóc cho nữ tử mà thậm chí còn mặc váy áo của nữ tử, vì sống sót, cái gì cũng phải làm.

"Bản tôn khi còn bé, có mấy vị huynh trưởng." Hắn nói, "Bọn họ đối với nữ tử so với nam tử thì có phần khoan dung hơn, họ nói rằng nếu như bản tôn nguyện ý mặc đồ của nữ tử, liền sẽ để bản tôn ăn no mặc ấm."

Đây là lần đầu tiên hắn cùng Tô Tô nói về chuyện quá khứ của hắn, Tô Tô nhin không được hỏi: "Vậy ngài đã mặc vào sao?"

Hắn dừng lược một chút, cười nói: "Không có."

Tô Tô nghe hắn kể về tuổi thơ đầy gian khó của mình, nhẹ nhàng thở ra: "Vâng."

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng mím môi.

Hắn không dám nói thật, hắn đã từng mặc váy áo của cung nữ tận bảy ngày. Nhưng bọn họ không vì điều đó mà thôi không hành hạ hắn, ngược lại còn làm nhục hắn nhiều hơn.

Lúc bị giam trong phòng, toàn thân ướt sũng, lại bị Hoàng đế nhìn thấy bộ dạng thảm hại.

Hoàng đế nhìn trang phục trên người hắn, tức giận hồi lâu mà phát tay áo: "Hoang đường! Nghiệt chủng chính là nghiệt chủng!"

Cuối cùng Kinh Lan An xuất hiện, cứu hắn một mạng.

Từ đó về sau, hắn không còn tin nhóm người hoàng huynh nữa. Bọn họ từng người từng người một, toàn bộ đều chết hết, chỉ có nghiệt chủng là hắn còn sống sót.

Đôi tay này của hắn đã giết qua rất nhiều người, vì sống sót mà cũng dần biết cách lấy lòng người khác. Thế nhưng trong cái thế gian dơ bẩn này, chỉ có duy nhất người đang ở trong ngực hắn xứng đáng để hắn cam tâm tình nguyện lấy lòng.

Đạm Đài Tần búi cho nàng một cái búi tóc tinh xảo, lấy hai cái trâm cài màu đỏ cài vào búi.

Hắn đưa tay, trên tay xuất hiện một chiếc gương: "Nhìn xem."

Tô Tô ngạc nhiên, thật đẹp mắt, thêm bạch y mặc trên người càng làm cho nàng khác biệt, giống đóa hoa đang tỏa sáng rực rỡ.

Nàng do dự muốn gỡ mạng che mặt.

Thời điểm này nếu nàng còn mang mạng che mặt, khó tránh khỏi khiến Đạm Đài Tần sinh nghi, nhưng khi tay nàng vừa tới sau tai lại bị một bàn tay lạnh như băng nắm chặt.

Đạm Đài Tần nói: "Cứ để vậy đi."

Hắn tựa hồ không thèm để ý khuôn mặt dưới khăn mạng trông như thế nào.

Hai người đi ra khỏi Ma Vực.

Theo như Đạm Đài Tần nói, ban đêm ở nhân gian mấy năm nay gặp yêu ma xuất thế nên kém xa quá khứ phồn hoa.

Triều đại thay đổi, năm trăm năm trước Hạ quốc không còn, Chu quốc cũng biến mất, mỗi một nơi đều có vương triều mới.

Hạ Bạt khiến nhiều nơi không ngừng khô hạn, yêu ma tùy ý giết người, nhưng Ngày của Hoa năm nay lại náo nhiệt khác lạ.

Trên đường phố thậm chí có múa rồng lửa, những đứa trẻ hoan hô đuổi theo, những nữ tử trẻ tuổi cười cười nói nói.

Tửu quán mở cửa, đèn đóm khắp nơi.

Đạm Đài Tẫn đưa tay, tờ giấy rơi vào lòng bàn tay hắn rủ xuống, hắn cười nhẹ một tiếng: "Đây chính là phạm nhân, yếu ớt không chịu nổi, song lại ương ngạnh như cỏ dại."

Bọn họ không ngừng sinh sôi, các Thần dù mạnh đến đâu cũng có lúc thất thế, tham lam ma cũng sẽ bị phong ấn, chỉ có phạm nhân nhỏ bé yếu ớt này, vĩnh viễn tồn tại, một đời một kiếp, gió xuân thổi lại mọc, còn có ít tập tục riêng, đều đều giữ lại.

Tô Tô không biết hắn là khen hay chê, đành cứ đứng bên cạnh hắn, làm tiểu ma cơ nhu thuận.

Một lão bà bên đường chào hỏi Tô Tô: "Cô nương, đến xem hạt châu này đi, Ngày của Hoa nếu cho phu quân của người mang mười hai hạt Đồng Tâm châu, vĩnh viễn sẽ không phân ly."

Tô Tô quay đầu, ánh mắt rơi vào "Đồng Tâm châu" mà lão bà nói. Những thứ này chỉ là hạt châu phổ thông ở nhân gian, chỉ là được đặt với cái tên dễ nghe, với ngụ ý chúc phúc mà thôi.

Bên cạnh Tô Tô là một cặp vợ chồng trẻ, nữ tử thành kính chọn mười hai hạt châu, nam tử mỉm cười cưng chiều nhìn nàng.

"Cô nương, thất thần làm cái gì?" Lão bà cười nói, "Công tử bên cạnh đang nhìn người chăm chú kìa."

Tô Tô theo lời lão bà mà ngược mắt, quả nhiên trông thấy Đạm Đài Tẫn đang cười như không cười, ánh mắt của hắn lộ ra mấy phần tâm ý nguy hiểm.

Lúc này nàng mới nhớ ra, mình bây giờ đang đóng vai là một ma tu nữ tử. Ma tu nữ tử khắp thiên hạ này đều có ý với Ma Tôn.

"Mua đi." Thấy nàng không phản ứng, Đạm Đài Tẫn lên tiếng nói.

Tô Tô cong mắt cười một tiếng: "Thiếp ra ngoài vôi vàng nên người không có đồng nào, Ma Quân, chúng ta có nên đi cướp của phàm nhân không?"

Đạm Đài Tẫn nhìn đôi mắt đang cười của nàng, cười ngọc bội bên hông mình xuống, kín đáo đưa cho nàng: "Dùng cái này đi."

"Nhưng nó..."

"Bản tôn bảo người thì người làm liền đi, nói nhảm nhiều vậy!"

Tô Tô đành phải cầm lấy ngọc bội có giá trị không nhỏ đi đổi lấy mấy cái hạt châu bình thường của lão bà.

Lão bà vôi vàng nói: "Không được không được."

Nàng ở trong lòng trầm thấp thở dài, đem ngọc bội Đạm Đài Tẫn cho đổi thành một viên trân châu nho nhỏ.

Trân châu cũng là đồ tốt, lão bà vui vẻ ra mặt, hận không thể đem toàn bộ hạt châu bán cho Tô Tô.

Tô Tô nói: "Ta chọn mười hai hạt."

Nhân lúc nàng chọn Đồng Tâm châu, Đạm Đài Tẫn quay người nhìn sang chỗ khác.

Đôi mắt hẩn phản chiếu cảnh tượng của người kia.

Thiên chi kiêu tử ngày xưa giờ bị vây trong lao tù, mấy tên trừ yêu sư ôm quyền, nói rằng người trên xe giam chính là yêu ma, lúc trước giết không ít người, hiện tại đã mất đi yêu lực.

Ngày của Hoa rất náo nhiệt, bây giờ tất cả phàm nhân đều căm hận yêu ma, vừa nghe nói người trên xe giam kia không còn khả năng phản kháng thì ùa lên, đánh đập người trong xe.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhếch khóe môi, trùng hợp thật, có thể ở nơi này mà gặp Công Dã Tịch Vô.

Ở cái trần gian dơ bẩn này, Công Dã Tịch Vô lòng mang chúng sinh cũng có ngày hôm nay.

Tô Tô đi tới: "Ngài đang nhìn gì vậy?"

Nàng muốn đến xem, Đạm Đài Tẫn thản nhiên nói: "Không có gì, hạt châu đâu?"

Tô Tô mở tay ra, mười hai hạt châu nằm trong lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện người ngày xưa nàng thích hiện đang ở một nơi chật vật cực độ, trong lòng hẳn không nhịn được ác ý.

"Kết chúng thành vòng cho bản tôn."

Tô Tô ngáp ngừng, nàng buông thõng đôi mắt, nghĩ tới chuyện mình và Đạm Đài Tẫn vốn sẽ không có kết quả, nàng không muốn lưu lại những thứ như vậy.

Trong mộng cảnh của Yểm Ma, nàng từng dùng Phượng Hoàng Linh Vũ vì hắn làm kiếm tuệ, thế nhưng kiếm tuệ còn chưa thành, nàng cũng không thể chờ được Thương Cửu Môn.

"Ma Quân, thiếp chỉ là một ma tu nhỏ bé, nói không chừng sau này không còn gặp được nữa. Ngụ ý của thứ này, nên để cho Ma Hậu tương lai làm."

"Người cho rằng bản tôn sẽ tin những thứ như thế sao?" Hắc giọng mỉa mai nói, "Ma Hậu của bản tôn, ắt sẽ có thứ tốt hơn. Bản tôn muốn cái gì, không cần phải khẩn cầu trước bất kì ai."

Tô Tô nghe hắc nói liền cảm thấy đáng ghét, trừng mắt nhìn hắc: "Nếu Ma Quân không thềm để mắt tới những thứ như vậy, thiếp cũng không cần phải đưa chúng cho Ma Quân."

Sắc mặt hắc lạnh lạnh, gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Tô Tô nhin cười, thấp mắt nói: "Muốn kết chuỗi hạt này cũng phải cần thời gian."

Đạm Đài Tẫn liền biết nàng cố ý, thần sắc hắc sợ sệt, bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống này của Tô Tô, hắc đã lâu không thấy.

Trong lòng nhất thời không thể biết đây là tư vị gì.

"Đi." Hắc quay người đi trước, thản nhiên nói.

Thiếu nữ sau lưng vội vàng đuổi theo: "Chờ một chút."

Vội vàng không kịp chuẩn bị, lòng bàn tay hắc bị nhét vào một khối ngọc bội, hắc nghe thấy nàng cười nhẹ nói: "Cuối cùng thiếp dùng đồ vật của mình để đổi lấy mấy hạt châu kia."

Thấy hắc không nói gì một hồi lâu, Tô Tô nghi hoặc nhìn xem hắc.

Đạm Đài Tẫn từ trong cổ họng gạt ra một thanh âm khô khốc: "Ừm."

Dù chỉ trộm được một chút ấm áp, hẳn dĩ nhiên cũng cảm thấy thỏa mãn. Kỳ thật trong lòng hẳn có còn hận nàng đâu, chính hẳn rõ nhất, hận nàng hẳn làm không được, chỉ cần nàng cho hẳn một chút ấm áp, lòng này sớm đã chết héo sẽ lại cuộn cuộn sức sống.

Ác ý trong lòng cũng biến mất, Đạm Đài Tần đột nhiên không muốn để Tô Tô bước tiếp.

Hẳn sợ Tô Tô nhìn thấy Công Dã Tịch Vô, hẳn sợ nàng lại thương xót cho một người khác, hẳn đã tha cho Công Dã Tịch Vô rồi, sao còn có thể dễ dàng để nàng đến bên cạnh Công Dã Tịch Vô nữa.

Chỉ cần hẳn còn sống một ngày, nàng cũng chỉ có thể là của hẳn.

Hẳn nắm chặt tay nàng, thấp mắt nói: "Về thôi."

Trên đường phố tiếng cười nói râm ran, sau một khắc bọn họ liền xuất hiện ở Ma Vực lạnh lẽo.

Thời gian ở Ma Vực so với nhân gian thì chậm hơn nhiều, hiện giờ vẫn là ban đêm lạnh lẽo cô tịch.

Tựa hồ sợ nàng đổi ý, Đạm Đài Tần ngồi bên cạnh nàng nhìn chuỗi hạt.

Tô Tô cũng không có ý lừa hẳn những chuyện nhỏ nhặt này, nàng dùng sợi tơ màu đỏ xuyên mười hai hạt châu lại.

Cảnh tượng này thật giống với mộng cảnh của Yểm Ma, nàng cũng trầm mặc xuyên vòng như vậy.

Trọng Vũ ở bên người nàng chú ý tới, mỗi một hạt châu qua tay Tô Tô đều phát ra một thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Những thứ đó vốn là chuỗi hạt châu của người phạm, song dần dần đã có được lời chúc phúc của thần linh.

Chỉ tiếc lời chúc phúc của Thần, xưa nay không thể tự ứng nghiệm trên người Thần.

Trọng Vũ đột nhiên cảm thấy giữa bọn họ có chút đáng thương, dù sao Đạm Đài Tẫn vĩnh viễn cũng sẽ không biết được bí mật này.

Tô Tô xuyên xong, đem chuỗi vòng bỏ vào lòng bàn tay Đạm Đài Tẫn. Nàng biết hôm nay đã trót động lòng trắc ẩn, không tiện tìm ban chỉ, đành phải dời sang ngày mai.

Nàng hành lễ, chuẩn bị đi.

Đột nhiên tay nàng bị người nắm chặt, bỏ vào một đồ vật.+

Huyền y Ma Quân lạnh lùng nói: "Là quà đáp lễ, người đi đi."

Tô Tô thấp mắt, là ban chỉ màu đen ónh nhuận.

Nàng không dám ngẩng đầu, ngay từ đầu Đạm Đài Tẫn đã biết tất cả mọi chuyện.

- -----HẾT CHAP 118-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119

"Người đã phát hiện từ lúc nào?" Tô Tô nhẹ giọng hỏi.

Đạm Đài Tẫn đem chuỗi hạt châu đeo vào tay mình, sợi tơ màu đỏ, hẳn cũng đã từng thiếu thốn tơ tình.

Đạm Đài Tẫn thản nhiên nói: "Người nói gì bản tôn nghe không hiểu, nhận quà đáp lễ rồi trở về đi. Ma Vực này ngày ngắn đêm dài, hôm nay người đến thăm điện của bản tôn không phải là người."

Hắn không vạch trần thân phận của Tô Tô, cách một mạng che mặt, hai người gặp được nhau mà không biết.

Tô Tô ngược mắt nói: "Đạm Đài Tẫn..."

Nàng còn chưa nói xong, một Ma Cơ thướt tha đầy mê hoặc đi tới.

Ma Cơ thản nhiên cười nói: "Ma Quân bệ hạ, thiệp phụng mệnh tới hầu hạ Ma Quân nghỉ ngơi."

Người được gọi tới là Kỳ Tuyết Nhi, là thủ hạ Kinh Diệt cũng là Ma Cơ có tu vi cao nhất. Kỳ Tuyết Nhi nhìn Tô Tô một cái, trong mắt hiện rõ địch ý.

Kỳ Tuyết Nhi nói: "Thiếp còn phụng mệnh mang cho Ma Quân đại nhân thêm đồ tốt."

"Ồ?" Đạm Đài Tẫn vuốt cằm, cong môi: "Để bản tôn xem."

Kỳ Tuyết Nhi cười dựa vào cạnh hắn, trên bàn tay đưa ra mấy viên kim đan.

"Mời Ma Quân xem, thiệp đã tốn nhiều công phu lắm đấy."

Con người Tô Tô hơi co lại, mấy viên kim đan kia là từ trên thân các tu sĩ khoét ra. Tu sĩ tu luyện mấy trăm năm, người có thiên tư mới có thể tạo ra một viên kim đan như thế.

Kỳ Tuyết Nhi có năm viên kim đan, chứng tỏ nàng ta ít nhất cũng đã giết chết năm tu sĩ Kim Đan kỳ.

Đạm Đài Tẫn không thấy hi vọng nào, cầm lấy một viên kim đan trong tay Kỳ Tuyết Nhi xem xét.

Kỳ Tuyết Nhi ghé vào tai Đạm Đài Tẫn, sẵng giọng: "Những kim đan này đó, đều là người ta đi Tiêu Dao tông lấy đây này. Tuyết Nhi nghe bọn chúng nói Ma Quân là phản đồ, liền thay Ma Quân dạy dỗ tốt bọn chúng, chúng có tư cách nhắc tới Ma Quân sao?"

Tô Tô nhìn về phía Đạm Đài Tẫn.

Những người này tất cả đều là huynh đệ ngày xưa ở Tiêu Dao tông hẳn...

Đạm Đài Tẫn cong môi, hần tán thưởng nói: "Người làm rất khá."

Kỳ Tuyết Nhi được tán dương, vẻ mặt tươi cười, nàng ta nhẹ nhàng dựa lên vai Đạm Đài Tẫn, quay đầu nhìn Tô Tô khích: "Thế nào, vị muội muội này muốn ở lại đây tối nay cùng chúng ta vui vẻ hay sao?"

Người trong Ma Vực phóng đấng, nếu đã có thể ăn một mình, hà cớ gì phải chia phần cho người khác?

Ánh mắt của Tô Tô từ trên người nàng ta chuyển sang Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn Tô Tô, nói: "Thế nào, người không nghe nàng ấy nói sao? Không đi là muốn ở lại sao?"

Tô Tô đứng đây, siết chặt ban chỉ trong lòng bàn tay, nhin cơn giận xuống, cười nói: "Đương nhiên là không, chúc Ma Quân tối nay khoái

hoạt."

Nàng một hơi đi thật xa, không quay đầu nhìn đôi cầu nam nữ kia.

Nàng tự nhủ với mình, Đạm Đài Tẫn trời sinh tà vật, nào có cái gì mà tình cảm thuần khiết.

Hắn cho nàng ban chỉ, tâm tư hẳn vốn khó phỏng đoán, nói không chừng chính là một âm mưu.

Thế nhưng lại có một giọng nói phản bác vang lên trong đầu nàng, không phải như vậy.

Người biết rõ, hẳn không phải là người như thế.

Hắn có lẽ đã từng ti tiện, ác độc, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nếu không yêu nàng, hẳn đã không có khả năng nhảy xuống sông Lê Quỷ, không thể để cho Trọng Vũ cầm đả thương hẳn, thu lại Đồ Thần nỏ.

Tô Tô dựa vào một trụ đá, nhìn ban chỉ trong tay.

Một khi phá hủy được Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, Tiên Ma sẽ đại chiến hết sức căng thẳng, Đạm Đài Tẫn sẽ trở thành mục tiêu công kích, không thể quay đầu.

"Tô Tô, người đang khó chịu sao?" Trọng Vũ bay ra ngoài, nháy mắt với nàng.

Nó trước kia thích hình thái uy vũ, nhưng gần đây lại phát hiện, cứ nhỏ nhắn đáng yêu sẽ thích hợp đi theo Tô Tô hơn.

Tô Tô nói: "Không có!"

"Tốt rồi, Tô Tô không có." Trọng Vũ nói, "Vậy chúng ta đi, cứ để mặc cho Ma Quân ở Ma Vực này mà tự sinh tự diệt, chúng ta phải đi hủy diệt

Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, báo cho Cù Huyền Tử biết tin tức để ngài cùng Tiên giới tấn công đến, đem những ma tu kia giết không chừa mảnh giáp."

Tô Tô chớp chớp đôi mi dài, mặt đất Ma giới hóa hồng.

Trọng Vũ vụng trộm nhìn Tô Tô: "Đạm Đài Tẫn không giống như Công Dã sư huynh, Tiên môn người sẽ không thương hại hãn, sẽ chỉ giết hãn."

"Người đừng nói nữa." Tô Tô cắn răng nói, "Hãn còn đang đắm mình trong trụy lạc."

"Có một chuyện Trọng Vũ một mực giấu giếm Tô Tô. Lúc đầu Trọng Vũ không có ý định nói, thế nhưng hôm nay ở trên đường, lúc thấy ánh mắt Đạm Đài Tẫn nhìn Tô Tô, Trọng Vũ cảm thấy hãn có chút đáng thương."

"Người không phải là Thần khí sao? Thần khí thì sao là cảm được tình người?"

Trọng Vũ nhẹ nhàng cọ vào má nàng, thanh âm trong trẻo: "Thần yêu thế nhân."

Tất cả mọi người đều cảm thấy, Thần nên vô dục vô cầu, đoạn tình tuyệt yêu, nhưng đoạn tình tuyệt yêu thì chỉ là một cái xác không hồn, vậy thì có xứng đáng làm Thần đâu.

"Thần yêu thế nhân." Tô Tô thấp giọng lặp lại, nàng đột nhiên nhớ tới Tắc Trạch vừa ôn nhu lại bao dung ở trong Hoang Uyên, Tắc Trạch dù ở bên trong Hoang Uyên đầy yêu ma, nhưng vẫn giữ lại một phần thiện lương.

Đó mới là Thượng cổ Thần.

"Bên trong Thương Nguyên bí cảnh, lúc người rớt xuống sườn đồi, Trọng Vũ đem người bỏ vào Thiên Lý Họa Quyển dưỡng hồn, khi đó người vẫn còn là hình hài của một nữ tử. Người lớn lên từng ngày, máu của người có thể mở ra những mảnh vỡ quá khứ, bên ngoài mỗi ngày đều có kẻ ngấp nghé hồn phách của người, là Đạm Đài Tần đã bảo vệ người."

"Về sau người hứa hẹn hãn, đợi đến khi ra khỏi Thiên Lý Họa Quyển, người sẽ đi tìm hãn, dẫn hãn về nhà."

Trọng Vũ đậu trên trán Tô Tô, mở ra tròng cảnh ở Thiên Lý Họa Quyển cho nàng.

Tô Tô nhắm mắt lại, đoạn ký ức bị khuyết đó đang mở ra trong đầu.

Đứa trẻ chạy đến, nhìn về phía huyền y thiếu niên.

"Ta biết người thích ta."

Từ lúc ra khỏi Thiên Lý Họa Quyển, Đạm Đài Tần không còn mặc huyền y nữa, chỉ vì nàng từng nói y mặc bạch y thật đẹp.

Một câu thật đẹp, bạch y của hãn dù dính máu cũng chưa từng cời.

Nàng hứa hẹn cùng hãn bắt đầu lại, thế nhưng lại quên mất hãn, cuối cùng lại bỏ rơi hãn.

Tô Tô mở mắt ra.

Trọng Vũ lúc đầu còn cho rằng nàng vẫn đang do dự, ai ngờ nàng cười cười, nói: "Về thôi, Trọng Vũ."

*

Kỳ Tuyết Nhi tựa trước ngực của nam tử, tâm tư chập chờn.

Yêu ma lưỡng giới ai không sùng kính Ma Quân, nghĩ đến một hồi sẽ cùng người ngay phen vận phúc vũ, Kỳ Tuyết Nhi hưng phấn không thôi.

Kỳ Tuyết Nhi đầy ghen tuông muốn nói xấu Tô Tô, dụi dàng nói: "Ma Quân, thiệp thắc mắc rằng tiểu nha đầu kia đã hầu hạ người nhiều ngày, không biết tại sao hôm qua Ma Quân không coi trọng nàng ta nữa, không lẽ nàng ta khiến Ma Quân không vui sao?"

Tay nàng ta lần lần mò đến đai lưng của Đạm Đài Tẫn.

"Đúng vậy." Người đó là vậy, hết lần này đến lần khác đem tâm hấn dẫm đạp.

Kỳ Tuyết Nhi không nhìn thấy sự trào phúng bên trong đôi mắt màu đỏ của hấn, cho là mình đã đúng. Đạm Đài Tẫn quanh thân ma khí cường đại, Kỳ Tuyết Nhi một mặt bị khí tức này áp chế cảm thấy khó chịu, một mặt lại vì khí tức cường đại ấy mà sinh lòng thèm khát.

Nàng khó chịu nhăn nạy, tay run run, cõi y phục của hấn.

Đạm Đài Tẫn nghiêng đầu tản mạn nhìn nàng, giống như đang đánh giá một miếng thịt trên cái thớt gỗ.

Kỳ Tuyết Nhi vừa đụng phải vạt áo của hấn thì tẩm điện của Ma Vực bị một người một cước đá văng.

Lòng bàn tay của Đạm Đài Tẫn ma khí trì trệ, nhìn về phía công.

Lê Tô Tô đang đứng ở đó.

Nàng mím môi nhìn hấn cùng Kỳ Tuyết Nhi.

Đạm Đài Tẫn ánh mắt lãnh đạm, không nhúc nhích.

Nếu như ở quá khứ, hẳn sẽ cảm thấy sợ hãi mà giải thích, nhưng bây giờ, dù gì hẳn ở trong lòng nàng hình tượng cũng đã hồng bét, hẳn với nàng vốn dĩ cũng không có quan hệ gì.

Kỳ Tuyết Nhi mặt mày không giấu được phần nộ: "Người dám tự ý xông vào tầm điện của Ma Quân! Ma Quân, ả tiện nữ này nhiều lần dám mạo phạm ngài... A!"

Tô Tô búng tay một cái, Kỳ Tuyết Nhi từ ở trên ghế đá của Đạm Đài Tẫn liền lăn xuống dưới.

Lăn một mạch đến chân Tô Tô.

"Người, người!" Kỳ Tuyết Nhi hoảng hốt nhìn Tô Tô, rõ ràng tu vi của nàng không hề cao, tại sao có thể như vậy.

Kỳ Tuyết Nhi không khỏi run lên, nàng ta che lấy vết thương trên mặt, đáng thương quay đầu nhìn Đạm Đài Tẫn, chờ đợi Ma Quân vì mình mà đòi lại công đạo.

Nhưng ngay cả ánh mắt của Ma Quân cũng không hề nhìn lấy nàng ta một lần.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nói với Tô Tô: "Người lại muốn làm gì?"

Mục đích đã đạt được rồi, vì sao còn muốn quay lại? Trên người ta còn có thứ gì mà người muốn có nữa sao?

Tô Tô bước đến bên cạnh hẳn, nàng kéo hẳn dậy từ chiếc ghế đá, nghiêm túc nhìn vào hẳn.

"Đạm Đài Tẫn! Mặc kệ người tin hay không." Tô Tô nói, "Hôm đó ta đến Chiêu Hòa thành, thật ra là đến tìm người."

Lần đầu tiên Tô Tô nói với Đàm Đài Tấn như vậy, dù cho chính nàng cảm thấy thật khó mở lời, nhưng nàng vẫn phải nói.

Ngón tay Đàm Đài Tấn xiết chặt lên thành ghế.

Thiếu nữ trước mắt hần từng câu từng chữ nói: "Ta nhớ lời hứa hẹn trong mộng cảnh của Yêm Ma, ta đã nói ta sẽ chờ người trở về. Vậy mà lúc ta không có ở Chiêu Hòa thành, người lại nhập ma. Ta cũng nhớ lúc ở trong Thiên Lý Họa Quyển, ta hứa với người sẽ cùng người về nhà, cùng nhau bắt đầu lại, ta nhớ lại toàn bộ rồi, người, người có còn nhớ rõ lời mình đã nói không?"

Tô Tô hít vào một hơi, nhìn gương mặt xinh đẹp thanh tú trước mắt: "Người có nguyện ý rời khỏi Ma Vực, bắt đầu lại không?"

Đôi mắt màu đỏ của hần tràn ngập hình bóng của Tô Tô không rõ cảm xúc gì, hồi lâu thứ xúc cảm ấy lắng đọng lại, trở nên lạnh lùng.

Ánh mắt Đàm Đài Tấn hờ hững, gỡ từng ngón tay của Tô Tô ra.

"Bắt đầu lại?" Hần cười một tiếng khó hiểu, "Lê Tô Tô, người dựa vào cái gì mà cho rằng, người sẽ cho ta nhiều hơn những thứ bây giờ ta đang có. Bắt đầu ở đâu bây giờ? Trở lại là một phạm nhân vô lực, nhu nhược đến đáng thương, hay là trở lại làm đệ tử Tiêu Dao tông, ngày ngày bị sai đi vẩy nước quét nhà cho bọn chúng?"

Đàm Đài Tấn giống như là nghe phải một trò cười, không kìm chế được mà cười thành tiếng.

"Hay người cho rằng ta sẽ vì người mà không làm Ma Quân nữa, ngược lại sẽ tiếp tục ở lại bên cạnh người làm con chó vẩy đuôi mừng chủ, cầu mong một cái ngoái nhìn của người? Người quên rồi sao, trong lòng ta..." Hần dùng ngữ điệu tàn nhẫn nhất nói vào tai nàng, "Người từ đầu tới cuối, đều là lừa gạt."

Đạm Đài Tẫn nhìn thấy tia sáng trong mắt nàng vụt tắt.

Ngón tay của Tô Tô bị hấn đẩy ra, rơi thõng xuống không trung.

"Người gạt ta." Tô Tô mím môi, nói nói, "Nếu quả thật như lời người nói, vậy vì sao người không vạch trần ta, vì cái gì còn đem ban chỉ mở ra kết giới cho ta?"

Đạm Đài Tẫn buồn cười nhìn nàng: "Phơi bày người thì uổng phí cho người phải diễn xuất rồi còn ca múa vất vả. Hơn nữa, Thần nữ giao hoan cùng Ma, Lê Tô Tô, từ vạn năm nay, người là người đầu tiên."

"Còn về phần ban chỉ, người cứ việc cầm, còn có thể cầm nó ra khỏi cấm địa được hay không lại là một chuyện khác." Ngữ điệu hấn chuyển sang phần lạnh lẽo, "Người đều biết, huyệt chi là ma, người cho rằng bản tôn hiện tại còn cần người sao?"²

Trảm Thiên kiếm hiện ra trong tay hấn: "Đến địa bàn của bản tôn, làm tổn thương người của bản tôn, người quả nhiên làm càn."

Sát ý giữa hai người bọn hấn rộng khắp, Trọng Vũ không nghĩ rằng lần này Tô Tô trở về Đạm Đài Tẫn sẽ nhận một kết quả như vậy.

Trọng Vũ Cầm phát ra vài tiếng rung động, thúc giục Tô Tô mau chóng rời đi.

Trảm Thiên kiếm là Thần khí. Hấn thật sự là muốn giết người đó!

Tô Tô lui lại một bước.

Đôi mắt màu đỏ của Đạm Đài Tẫn lạnh như băng nhìn nàng, Trọng Vũ hiện ra, dùng máu để tế điện.

Đôi mi dài của Tô Tô run rẩy, nàng lắc đầu: "Tất cả đều là đùa giỡn sao?"

Hắn không nói gì.2

Tô Tô nhìn hắn, nói cũng không tin, không nói cũng không tin, thân hình càng lúc càng mờ nhạt rồi biến mất khỏi tầm điện.

Kỳ Tuyết Nhi nằm trên đất bên cạnh Đạm Đài Tẫn, khinh bỉ nói: "Ma Quân, ngài cứ như vậy mà bỏ qua cho ả tiện nữ kia sao? Nghe những lời ả ta vừa nói, ả không phải là người của Ma Vực ta!"

Đạm Đài Tẫn bình tĩnh hỏi: "Người vừa bảo nàng là cái gì?"

Kỳ Tuyết Nhi chợt nhận ra có gì đó không ổn, đột ngột quay đầu thì trông thấy một đôi mắt rực đỏ.

Nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cảm giác cho biết rằng nàng đã tự đề cao mình quá rồi.

Trong một khắc ngắn ngủi, Kỳ Tuyết Nhi trông thấy người trước mặt nhìn nàng cười cười.

Thiếu niên với nụ cười tinh khiết, nếu không phải cuồn cuộn ma khí, Kỳ Tuyết Nhi thậm chí sẽ chỉ nghĩ hắn là một phạm nhân bình thường đang thẹn thùng.

Nàng che bụng mình, máu tươi trào ra từ miệng.

"Cứu...cứu.." Kỳ Tuyết Nhi thậm chí nói không nổi một câu đầy đủ.

Máu tươi đầy tay Đạm Đài Tẫn, bên trong ẩn hiện viên Ma Đan màu tím.

Hắn cười hỏi nàng: "Cảm giác này thế nào?"

Trảm Thiên kiếm xuyên qua người Kỳ Tuyết Nhi, nàng ta hóa thành một tia ma khí, lặng lẽ không một tiếng động tụ hợp vào Huyền Hồi trận.

Hắn nhìn tâm điện, thất thần nói: "Nếu nàng nói những lời này với ta sớm hơn một chút thì tốt biết bao."

Hắn vươn tay chạm vào không trung, ôn nhu lại ngại ngùng cười.

"Ta đồng ý."1

- -----HẾT CHAP 119-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120

Tô Tô một mạch chạy về phía cấm địa.

Nàng đi theo thần thức lúc trước bám trên người Đạm Đài Tẫn, huyết nha núp ở chỗ tối nhìn nàng sợ hãi.

Trọng Vũ nói: "Tô Tô, người không sao chứ?"

Tô Tô yên lặng lắc đầu.

Những lời Đạm Đài Tẫn nói ra, trong lòng nàng không thể không có chút cảm xúc gì, nàng bỏ qua hết thảy đoạn quá khứ kia, quyết định trở về tìm hãn, Đạm Đài Tẫn lại nói tất cả chỉ là trò đùa.

Trước mặt có một tầng kết giới trong suốt, huyết nha không thể vào.

"Là Huyền Hồi trận."

Tô Tô giơ ban chỉ trong tay lên, kết giới tán đi, nàng dừng một chút rồi do dự bước một bước vào trận pháp.

"Thế nào?" Trọng Vũ hỏi.

Tô Tô nhìn trận pháp trước mắt, nói: "Đạm Đài Tẫn chủ động đem ban chỉ cho ta, hãn biết rõ ta sẽ tới đây, hiện giờ hãn đang là Ma Thần, làm sao có thể để cho ta phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận?"

Trọng Vũ nói: "Bên trong có nguy hiểm?"

Tô Tô lắc đầu: "Nguy hiểm cũng không đáng sợ, chuyện đáng sợ nhất là tình huống này so với nguy hiểm còn bết bát hơn."

Nàng nhìn chăm chăm Huyền Hồi Trận, thu chân về, rời khỏi kết giới. Kết giới chậm rãi đóng lại, khôi phục lại nguyên dạng.

"Tô Tô?"

Cảm thấy bốn phía tĩnh mịch lạ thường, Tô Tô quả quyết nói: "Hiện giờ không thích hợp, chúng ta đi!"

Phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận chỉ còn cách một bước, Trong Vũ tiếu nhìn trận pháp.

Tô Tô búng tay một cái, thân ảnh liền biến mất.

Nàng không ham chiến, một lòng rời khỏi Ma Vực.

Tô Tô vừa biến mất thì có hai người âm thầm xuất hiện, Kinh Diệt tiếu cười nói: "Thật đáng tiếc, bày trận lâu như vậy lại để nàng ta trốn thoát."

Ý cười trong mắt Tự Anh biến mất, móng tay cơ hồ đâm vào lòng bàn tay.

"Tự Anh muốn đem xương cốt ả đốt thành tro."

Kinh Diệt cười nhạt nói: "Người muốn đánh nàng ta sao? Chưa nói đến chuyện nha đầu này quý kẻ đa đoan, chỉ cần cây đàn của nàng ta cũng đủ khiến người thất thế. Nàng ta hiện tại là Bán Thần, nếu để nàng ta biết được ý đồ của chúng ta, hủy đi Tự Sinh châu, kết cục của chúng ta e rằng không được tốt đẹp đâu."

Tự Anh kìm nén tức giận, đi về hướng ma điện.

Kinh Diệt từ sau lưng nàng nói: "Ta biết lí do mà người tức giận. Người cảm thấy Ma Quân trong lòng thiên vị nàng ta. Dù ngài có trở thành ma cũng vẫn như cũ dành hết tình cảm cho nha đầu đó."

Tự Anh liếc nhìn hần: "Đừng tự cho mình là thông minh, Kinh Diệt."

Kinh Diệt nhếch miệng.

Hai người đi vào tâm điện của Đạm Đài Tẫn, trong điện mùi máu tanh nồng nặc. Huyền y thiếu niên ngồi trên chiếc ghế đá lạnh lẽo như ngọc, cảm nhận được bọn chúng đang tiến đến, Đạm Đài Tẫn mở mắt.

Tự Anh báo: "Không biết Lê Tô Tô có mưu tính gì, không tiến vào trận pháp, đã rời khỏi Ma Vực. Tụ Sinh châu vẫn còn ở trên người nàng ta."

Đạm Đài Tẫn dựa vào phía sau một chút, vuốt vuốt chuỗi hạt châu trên cổ tay.

Hạt châu bình thường trong suốt ở trong Ma Vực hóa thành màu đỏ hồng, càng khiến da của hần trở nên tái nhợt.

"Cho nên?" Đạm Đài Tẫn bắt đầu bới móc mọi chuyện lên, "Chủ ý này không phải là của người sao? Biết nàng ta cứng đầu cứng cổ nên vờ đưa Tụ Sinh châu cho nàng, cuối cùng là bắt nàng ta phải tự mình giao ra Tụ Sinh châu."

Tự Anh lúng túng giải thích: "Lê Tô Tô hoàn toàn không biết tác dụng của Tụ Sinh châu. Nếu nàng ta tiến vào Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, ba hạt châu được sắp xếp cẩn thận ở đó ngay lập tức sẽ cảm ứng được Tụ Sinh châu, khi đó Tụ Sinh châu sẽ tự động trở về vị trí cũ, Lê Tô Tô không thể nào giữ được Tụ Sinh châu."

"Nhưng nàng ta lại không tiến vào đó." Đạm Đài Tẫn nói, "Là do người vô năng nên mới lý do lý trấu."

"Là do thiếp." Tự Anh đành nhận lỗi, "Ma Quân, chúng ta phải làm sao bây giờ? Tụ Sinh châu nếu như còn ở trong tay Diệp Trữ Phong thì tốt rồi, hần có một nửa nội đan của Yêu Hồ, Tụ Sinh châu sẽ không có cách nào bị

phá hủy. Nhưng hiện giờ Tụ Sinh châu lại ở trong tay Tô Tô, làm sao chúng ta đoạt lại nó?"

"Người không thể, nhưng có người có thể." Đạm Đài Tần nói.

"Ai?"

Đạm Đài Tần vỗ tay một cái, một nam nhân đi tới.

Thấy rõ bộ dáng của nam nhân, Tụ Anh nói: "Ngài muốn lừa Lê Tô Tô sao? Lê Tô Tô đã từng thấy qua Huyền Nhan châu biến hình, không biết có thể tin thứ giả mạo này không. Nếu ngược lại để cho nàng ta biết mục đích của chúng ta là muốn cướp Tụ Sinh châu, chỉ sợ là không ổn."

Đạm Đài Tần không nói gì, gỡ chuỗi hạt châu trên cổ tay xuống.

Tô Tô đã xâu chuỗi vòng hạt này.

Thời điểm nàng xâu chuỗi, hần liền âm thầm hạ chú pháp lên hạt châu. Đạm Đài Tần đưa tay, những hạt ngọc trắng động đậy, bay đến lòng bàn tay hần.

Huyền y Ma Quân hơi híp mắt lại, Huyền Nhan châu nhập vào người hần khiến toàn thân hần phát sáng.

Miếng ngọc bội trên không trung chậm rãi biến thành bộ dạng của một thiếu niên, thiếu niên mặt như ngọc, nhìn qua trông gầy yếu xanh xao.

Kinh Diệt nhìn màn này liền ngậy người.

Đạm Đài Tần có thể hấp thụ sức mạnh của người khác cho mình!

Cướp đoạt sức mạnh từ người khác đã có từ thời Thượng Cổ, nhưng thường thường chỉ giúp gia tăng tu vi của mình. Thế nhưng Đạm Đài Tần

sau khi hấp thụ sức mạnh của những hạt ngọc trắng, liền có thể đem một vật vô tri vô giác biến thành chân nhân!

Thượng Cổ Ma Thần từ xưa đến nay chưa từng thử qua.

Tự Anh biết Đạm Đài Tẫn có dị tâm, nhưng Ma Thần thiếu đi Tà Cốt, trong lòng nàng ta địa vị của hắn còn kém xa Thượng Cổ Ma Thần.

Nàng ta thậm chí còn lạnh nhạt nghĩ, việc Đạm Đài Tẫn có dị tâm cũng không quan trọng, Ma Thần đã mất đi thứ trọng yếu nhất là Tà Cốt, Cùng Bi đạo là thứ mà Thượng Cổ Ma Thần để lại, không có Tà Cốt, Đạm Đài Tẫn không có cách nào phá hủy Cùng Bi.

Cho dù tất cả yêu ma đều bị diệt vong, Cùng Bi đạo vẫn từ từ lớn lên, sớm muộn cũng sẽ có một ngày thống trị vạn vật, tạo ra một thế giới mới.

Nhưng giờ phút này đây, nàng ta nhận ra rằng Đạm Đài Tẫn dù không có Tà Cốt, bản thân hắn vẫn là một thiên tài.

Nàng ta đã lĩnh ngộ được một điều quá đáng sợ.

Nếu hắn đoạt lấy sức mạnh của mình, lẽ nào nàng ta lại trở về thứ ôn dịch vô hạn, không khác gì tử thi?

Kinh Diệt cùng Tự Anh cúi đầu xuống.

Bọn chúng lần đầu tiên biết mình phải thần phục kẻ giả mạo này.

Thân thể thiếu niên trước mặt thủ hạ của Đạm Đài Tẫn chậm rãi thành hình. Thiếu niên mở to mắt, bộ dạng này cùng với phàm nhân Đạm Đài Tẫn của năm trăm năm trước có ba phần tương tự.

Đạm Đài Tẫn nói: "Biết phải làm gì rồi chứ?"

Thiếu niên cong môi cười: "Biết."

"Kinh Diệt, dẫn hãn rời khỏi Ma Vực, hãn sẽ đem Tụ Sinh châu mang về."

Tự Anh của thuộc hạ của mình rời đi, lúc trước nàng ta còn nghi ngờ, nhưng khi nhìn thấy những hạt ngọc trắng vô hồn nằm trên mặt đất, liền chắc chắn rằng Đạm Đài Tẫn có thể đem Tụ Sinh châu trở về.

*

Kinh Diệt kinh ngạc nhìn thiếu niên bên cạnh.

Hãn biết Huyền Nhan châu có thể đem yêu ma biến thành hình dạng của một người, nhưng lần đầu tiên hãn thấy Huyền Nhan châu có thể biến một vật vô tri vô giác thành một người sống sờ sờ như vậy.

"Người thật sự có thể đoạt lại Tụ Sinh châu?"

Thiếu niên ngoái nhìn, cười nói: "Đương nhiên."

"Bằng cách nào?"

Thiếu niên nhìn chăm chăm hãn, một lát sau giơ tay lên, khoét hai con mắt của mình.

"Người!" Kinh Diệt giật nảy mình, không kịp ngăn cản, hai dòng máu thi nhau chảy xuống trên mặt thiếu niên.

Thiếu niên mặt tái nhợt, nhưng tựa hồ không cảm thấy đau đớn, hãn đã mất đi một đôi mắt, mỉm cười nói: "Kinh Diệt đại nhân, đây là biện pháp, ngài có muốn biết chi tiết hơn không?"

Kinh Diệt nhíu mày nói: "Không cần."

Đúng là tên điên.

Kẻ như vậy, có thể lừa được Lê Tô Tô sao?

*

Sau khi Kinh Diệt mang thiếu niên rời đi, Đạm Đài Tẫn nói: "Gần đây bản tôn muốn bế quan, đừng quấy rầy bản tôn."

Tự Anh vội vàng nói: "Vâng."

"Chờ đến ngày hắc mang Tự Sinh châu về, ta mở Cùng Bi đạo."

Tự Anh gật đầu.

Đến lúc đó, thế gian này sẽ là của bọn hắc. Tiên môn cùng phàm nhân sẽ hóa thành bùn nhơ dưới chân bọn hắc.

Lục giới sẽ tràn ngập Thiên Ma khí tức, những kẻ yếu ớt nhỏ bé sẽ không thể sống sót, kẻ mạnh sẽ tràn ngập sát lục chi tâm.

Yêu ma sẽ không cần phải trốn trong Ma Vực hoang vu căn cõi này nữa, cũng không phải tìm cách trốn đông trốn tây để tồn tại.

Tự Anh rời đi.

Đạm Đài Tẫn đứng dậy, đi đến Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Tô Tô không dám tiến vào nơi này, hắc lại thông dong bước vào.

Chín cái Sinh Tử môn ở chín hướng lặng yên không một tiếng động dịch chuyển, trận địa thế gian tổng cộng có tám hướng, theo thứ tự là: "Sinh, thương, hưu, đỗ, canh, tử, kinh, khai", tám cửa.

Hắc ngồi ở chỗ cửa "sinh", lấy ra Đồ Thần nỏ, nhắm vào cánh cửa vô danh thứ chín.

Mũi tên màu đen xé không khí mà đi, chưa kịp vào cánh cửa thứ chín thì một đạo ma khí như mưa phản kích ra, hướng về phía Đạm Đài Tẫn.

Cửa "sinh" giúp hãn ngăn cản được một phần, phần còn lại tấn công vào thân thể của hãn.

Đạm Đài Tẫn kêu lên một tiếng đau đớn, thấp giọng nói: "Quả nhiên là thứ mà Thượng Cổ Ma Thần dùng mạng để đổi lấy."

Không có cách nào phá hỏng, cứ như vậy tồn tại cả vạn năm.

Nếu hãn không ở cửa "sinh", giờ phút này đã bị trọng thương rồi.

Không có Tà Cốt, hãn căn bản không có cách nào phá hủy Cùng Bi.

Đồ Thần nở biển mặt, Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm cánh cửa thứ chín, cười nhạt nói: "Thật phiền phức, chỉ còn một cách thôi sao?"

Trong đầu hãn tự nhủ chỉ còn một cách đó thôi.

Thật sự không cam tâm.

Hãn nhắm mắt lại, bắt đầu hấp thụ ma khí dày đặc từ bốn phía, ma ấn trên trán hãn ngày càng đậm.

Đột nhiên cổ tay của hãn như bị ai đó nhẹ nhàng kéo một cái, Đạm Đài Tẫn biết, thiếu niên đó đang đi tìm người ấy.

Đạm Đài Tẫn trầm mặc, chăm chú truyền lệnh tới thiếu niên.

*

"Hai kẻ này đều là quái vật, thật xui xẻo." Trừ yêu sư mặc quần áo màu xanh lam nói, "Đã không ăn uống mấy chục ngày mà hãn còn chưa chết."

Một trừ yêu sư cao gầy nhìn người trong tù nói: "Hay bọn chúng căn bản không phải yêu ma, mấy ngày này chúng ta dùng tất cả các phương thức diệt yêu lên người bọn chúng, bọn chúng không có phản ứng nào cả."

"Nói bậy bạ gì đó." Người mặc áo xanh vội vàng quát hấn.

Bọn họ bây giờ là anh hùng của thế gian, bởi vì bắt được kẻ đang chặt vật trong tù này. Kẻ này trước đó chắc đã giết không ít người, bây giờ nhận lấy kết cục này, khi nhóm trừ yêu sư ra tay tra tấn hấn, người người liền vỗ tay khen hay.

Nếu như nam tử trong xe chở tù này không phải là yêu ma, bọn họ cũng không thể mang cái danh "trừ yêu sư" này được nữa.

"Nếu dùng hết các biện pháp diệt yêu mà vẫn không có tác dụng, tốt nhất là nên đem chặt đầu hấn." Người mặc áo xanh tối sầm mặt mày.

Trừ yêu sư cao gầy trầm mặc, chấp nhận biện pháp đó của bạn.

"Ngày mai nhân lúc có nhiều người, làm cái Chương Nhân pháp, để người ta nhìn thấy hấn chết vì thủ pháp trừ yêu."

Công Dã Tịch Vô nhắm mắt tựa người vào xe tù, nghe bọn chúng thảo luận.

Trên người hấn khắp nơi đều là vết thương, nhưng thần sắc hấn vẫn hết sức bình thản lạnh lùng. Cách xa đó có truyền đến âm thanh của một chiếc xe chở tù khác.

Công Dã Tịch Vô biết đó là thiếu niên hai ngày trước bị bắt tới.

Bọn họ nói hấn có một đôi mắt mê hoặc người khác nên đã khoét đi hai con mắt của thiếu niên, tống vào xe chở tù, ngày ngày ngược đãi hấn.

Công Dã Tịch Vô dù bị phong ấn linh đài dẫn đến mất đi pháp lực, nhưng hẳn biết, thiếu niên kia chỉ là một phàm nhân bình thường.

Nghe bọn chúng nói ngày sẽ giết mình, Công Dã Tịch Vô trong lòng bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Trước đây rất lâu hẳn đã thấu hiểu, lục giới nơi hẳn bảo hộ có người tốt thì cũng có người xấu. Chúng sinh ba ngàn người, mỗi người đều có một tính cách khác nhau.¹

Đêm, hai kẻ trừ yêu sư uống đến say mèm, một bóng người lục lợi đi đến trước xe chở tù của Công Dã Tịch Vô, mở cửa cho hẳn.

Công Dã Tịch Vô mở mắt ra, thiếu niên thấp giọng lưu loát nói: "Ta không nhìn thấy gì, người tìm đường chúng ta cùng nhau chạy trốn."+

- -----HẾT CHAP 120-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 121

Bầu trời u ám.

Tô Tô rời khỏi Ma Vực, lục giới sắp trở nên giống như trong kí ức của nàng, bốn phía nơi nơi ma khí tỏa khắp, linh khí ngày càng mỏng manh.

Đến cùng vẫn là đi đến bước này.

Đạm Đài Tẫn bị rút Tà Cốt, phát sinh nhiều trì hoãn, nhưng chỉ cần Cửu Chuyển Huyền Hồi trận bên trong Ma Vực mở ra, linh khí trên thế gian đều sẽ hóa thành ma khí.

Có người tiến về chỗ nàng.

Nhìn thấy hình dáng của hãn, Tô Tô bất ngờ nói: "Phù Nhai?"

Nguyệt Phù nhai công kiếm, nhẹ giọng gọi: "Sư tỷ."

"Đệ sao lại ở chỗ này?" Tô Tô nghi ngờ nói, bởi vì Huyền Nhan châu, nàng khó tránh khỏi nhìn tất cả mọi thứ bằng ánh mắt hoài nghi.

Nguyệt Phù Nhai mấp máy môi: "Từ sau khi tử vào Ma Vực, ta luôn ở chỗ này chờ tỷ."

Tiểu sư đệ nghiêm túc đến cứng nhắc của ngày xưa hôm nay lại giống như biến thành người khác, Tô Tô không biết loại tâm tình này là cao hứng hay khổ sở.

"Phù Nhai, đệ sao rồi?"

"Hôm đó chúng tiên đi Ma Vực thảo phạt Hạng Bạt, đúng lúc gặp Ma Thần xuất thế, ta nghe thấy tử gọi Tiêu Dao tông đệ tử kia là Đạm Đài Tẫn, nhưng hãn không phải tên là Thương Cửu Môn sao?"

Nàng trầm mặc một lát: "Hắn đã từng... tên là Đạm Đài Tần."

Nguyệt Phù Nhai bướng bỉnh nhìn nàng, tựa hồ muốn nở một nụ cười, thế nhưng với hắn thật khó khăn: "Sư tử, ta muốn hỏi tử chuyện này lần cuối, có được không?"

Tô Tô thấy hắn nghiêm túc, liền gật gật đầu.

"Năm trăm năm trước, có phải tử đã từng đi qua nhân gian, trong nhược thủy đã cứu một đứa trẻ nằm trong băng quan?"

Tô Tô kinh ngạc nhìn hắn.

"Ta đã từng hỏi sư tử rất nhiều lần về chuyện này, tử nhiều lần nói không có. Hôm nay ta muốn hỏi lại, đáp án của sư tử vẫn như vậy sao?"

Trong lòng nàng bắt đầu suy đoán, Tô Tô nhìn thiếu niên khí chất oai hùng trước mặt, thật khó để khiến nàng hình dung hắn và đứa trẻ Tiểu Sơn năm trăm năm trước là một.

Thế nhưng đoạn ký ức này, chỉ có nàng và Tiểu Sơn biết.

"Đệ là Tiểu Sơn sao?"

Trong mắt Nguyệt Phù Nhai thấp thoáng ý cười, thấp giọng nói: "Vậy là tử vẫn còn nhớ rõ ta."

Hắn đã từng nghĩ, một đứa bé yếu đuối như vậy chẳng đáng để ý, có lẽ đã bị nàng lãng quên rồi, Tô Tô chắc không còn nhớ rõ tên của hắn nữa.

"Nguyệt Phù Nhai, chữ Sở Sơn." Hắn nhìn về phía Tô Tô, ấp ủ năm trăm năm, rốt cuộc mấy lời này cũng nói ra được. "Ta từng là Thiếu chủ Di Nguyệt tộc, sinh ra có tật, mẫu thân sợ ta chết yếu nên đem ta phong ấn vào băng quan nhược thủy."

"Về sau cơ duyên đến, băng quan bị yêu ma cướp đi, là tử đã cứu ta. Đôi vợ chồng kia là người tốt, thế nhưng bị giặc cỏ giết chết." Nguyệt Phù Nhai ngừng một chút, lại nói: "Thật xin lỗi, con linh điều tử đưa ta, ta đã không bảo vệ tốt cho nó."

Tô Tô lắc đầu: "Không phải như vậy, ta cho đệ linh điều là hy vọng nó có thể ở bên đệ."

Để đưa trẻ hiểu chuyện đó đừng quá mức cô đơn.

Nguyệt Phù Nhai nói: "Nó đã ở bên đệ rất lâu."

Năm đó tuyết lớn, hã đi khắp tứ phương, nghe ngóng tin tức của Tô Tô, thế nhưng chẳng ai nói cho hã biết cả.

Năm Cảnh Hòa thứ ba, tin tức nàng vì tâm tâm niệm niệm muốn ngăn cản đế vương kia mà chết, biến mất khỏi nhân gian.

Bởi vì thể chất đặc thù được linh dược nuôi lớn, Nguyệt Phù Nhai có cơ duyên bán nhập Tán Tiên môn học nghệ.

Về sau thân thể của hã chịu không được, Tán Tiên đem hã phong ấn lại, để cho hã dưỡng hồn. Khi tỉnh lại, Tán Tiên tu vi đã đến cảnh giới, không thể đột phá, thế là đem hã phó thác cho bạn tốt là Cù Huyền Tử.

Hã may mắn hơn rất nhiều người, nhưng điều hã muốn được may mắn nhất lại không xảy ra với hã.

Hã muốn gặp thiếu nữ năm đó đã công hã xuống núi.

Đến khi hã nói sẽ không hỏi về chuyện này nữa, nàng lại ở bên cạnh hã.

Nghe Nguyệt Phù Nhai nhắc đến chuyện này, Tô Tô thấp thoáng mỉm cười.

Thuở thiếu thời không có cách nào mở miệng tâm sự, ngay lúc này cảm thấy chua xót tới cực độ. Nguyệt Phù Nhai biết rõ trong đoạn quá khứ nàng đã lạnh nhạt kia, trong mắt nàng mình chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện.

"Sư tử, đến giờ ta mới nhận ra tử, có muện không?"

Tô Tô không hiểu, tiểu sư đệ cùng tu luyện năm nào, giọng điệu làm sao lại trở nên mềm mại như thế.

Nếu như không chắc chắn hẳn là Nguyệt Phù Nhai, Tô Tô có lẽ sẽ nghi ngờ hẳn là yêu ma do Huyền Nhan châu biến thành.

"Không hề." Tô Tô nói, "Ta cũng vừa mới nhận ra đệ mà."

Nguyệt Phù Nhai thấp giọng nói: "VẬY từ nay về sau ta sẽ bảo vệ sư tử thật tốt."

Hẳn nỗ lực tu hành, chính vì để có một ngày khi đứng cạnh nàng sẽ không còn là người để nàng phải bảo vệ nữa.

"Nguyệt Phù Nhai!" Một thiếu nữ mặc áo cam trên không trung ngự kiếm vội vã tiến tới. "Cuối cùng vẫn để ta phải đi tìm người, người dám đùa giỡn với bản tiểu thư!"

Tô Tô nhìn kĩ, là Sầm Mịch Tuyên.

Nguyệt Phù Nhai mặt không biến sắc, nói: "Là do người muốn đi theo ta, ta đã nói rồi, ta không thích người đi theo ta."

"Ai muốn đi theo người!" Sầm Mịch Tuyên mặt đỏ bừng, nhìn thấy Tô Tô liền lấy roi chỉ vào Tô Tô nói: "Có phải người chỉ thích nàng ta đi theo người phải không?"

Ngón tay Nguyệt Phù Nhai run lên: "Người đừng nói lung tung, nếu bất kính với sư tử, ta sẽ không khách khí với người!"

Tô Tô không nghĩ mình sẽ bị liên lụy vào chuyện này.

Nàng nghiêng đầu cười một tiếng: "Phù Nhai sư đệ, Sầm sư tử, các người tiếp tục nói chuyện đi, ta còn có chút việc."

"Sư tử!"

"Phù Nhai, trên người đệ có Truyền Âm phù đúng không? Ta có chuyện quan trọng muốn nói với cha ta."

Nguyệt Phù Nhai cũng hiểu rõ nói chuyện nữ nhi tình trường hiện giờ không thích hợp, hẩn đưa Truyền Âm phù cho Tô Tô, Tô Tô đến một chỗ khác nói chuyện ở bên trong Ma Vực cho Cù Huyền Tử biết.

Sầm Mịch Tuyền cười nhạt nói: "Còn nhìn cái gì vậy, rõ ràng sư tử của người không hề để ý đến người."

Phù Nhai sắc mặt trầm xuống: "Nếu người không về Xích Tiêu tông thì đi chỗ khác đi, chuyện lúc trước ta xin lỗi, tóm lại người đừng có theo ta nữa."

Dứt lời, hẩn không nhìn sắc mặt khó coi của Sầm Mịch Tuyền nữa, đuổi theo Tô Tô.

*

Cù Huyền Tử nghe Tô Tô nói xong, đáp lại: "Ba ngày sau, tất cả người ở Độ Kiếp kỳ sẽ đi vào Ma Vực, phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận."

Nghe thấy quyết định này của y, Tô Tô cũng chẳng suy nghĩ gì thêm.

Những người đi vào Ma Vực đều là các chương môn của các tông môn cùng các trưởng lão, mỗi người đều đã chuẩn bị tinh thần chịu chết rồi.

Đối với Cù Huyền Tử và bọn họ, tương lai Tiên giới đều đặt hi vọng vào các tiểu bối, chỉ cần nhóm tiểu bối còn sống, tam giới một ngày sẽ hưng thịnh trở lại.

"Tô Tô", Cù Huyền Tử nói, "Cha có lỗi với con."

Con nhà người ta được ẩn núp dưới đôi cánh rộng lớn, chờ đến ngày Tiên giới hưng thịnh trở lại, còn Tô Tô lại một mực ở cùng một chỗ với bọn họ chiến đấu.

Chỉ vì nàng là người cuối cùng mang Thần huyết mạch.

Tô Tô nói: "Cha, cha đừng nói như vậy."

Nàng cùng từng một lần vì con đường nay quá thống khổ và gian nan mà lui bước, thế nhưng cho đến hôm nay, nhìn nhân gian khắp nơi hoang tàn để bảo vệ bọn họ, nàng không thể trơ mắt nhìn.

"Sư huynh có thể trở về không?" Tô Tô hỏi.

Qua hồi lâu, Tô Tô nghe thấy Cù Huyền Tử trả lời: "Nó sẽ trở về."

Công Dĩ Tịch Vô vẫn luôn là tương lai hi vọng của Hành Dương tông.

Tô Tô trầm mặc, đúng vậy, dù lạc lối nhưng rồi cũng sẽ trở về vị trí ban đầu.

Trừ... Đạm Đài Tẫn.

Thiên hạ đều hận hãn, Tiêu Dao tông cũng không còn có thể tin tưởng tiếp nhận hãn.

Hắn đâu còn con đường nào để lui đâu?

*

Lúc Tô Tô gặp Công Dã Tịch Vô ở Ma Vực đã để lại hai món đồ, trừ chiếc trâm cài mà Công Dã Tịch Vô dùng để tự vệ còn có Truy Tung Điệp phấn hoa.

Kỳ thật nàng biết Công Dã Tịch Vô đã rời khỏi Ma Vực, vì lúc ấy nàng đang cầm ban chỉ, trước đó nàng không có cách nào tìm Công Dã Tịch Vô, nhưng bây giờ thì có rồi.

Phù Nhai tìm thấy Công Dã Tịch Vô ở một dốc núi ở nhân gian.

Bên người Công Dã Tịch Vô còn có một thiếu niên như sắp chết.

Hai người đều đang chật vật, trên người đầy những vết thương do bọn trù yêu sư để lại.

Nguyệt Phù Nhai trông thấy bộ dáng của Công Dã Tịch Vô, không nhận được mặt mày biến sắc: "Sư huynh!"

Sau khi xem xét kĩ, thần sắc hắn nghiêm trọng, nói: "Sư tử, sư huynh bị phong ấn linh đài, còn thiếu một hồn một phách."

Một người có ba hồn sáu phách, không được thiếu bất kì một hồn phách nào, như Phiên Nhiên lúc chỉ còn một hồn một phách thì biến trở lại thành một con hồ ly bình thường không có linh trí.

Tô Tô ngồi xuống, ánh mắt rơi vào một thiếu niên khác.

Gai đâm xuyên qua vải áo xám của hắn, mùa đông nhân gian đến sớm, da của hắn bị đông cứng đến tím xanh.

Từ chỗ hai hốc mắt hần chảy ra hai hàng huyết lệ, thân thể hần co quắp, xám xịt, vô tri vô giác.

Một phàm nhân bình thường, cũng thiếu một hồn một phách.

Ngón tay nàng đặt lên chán thiếu niên một chút, từng cảnh tượng bắt đầu xuất hiện. Năng lực của Bán Thần có thể giúp nàng thăm dò những chuyện trong quá khứ. Nàng trông thấy có một đứa bé nhỏ trong thôn bị sỉ nhục, nói hần có một đôi mắt kì dị, nhìn vào ai người đó đều xui rủi.

Về sau làng bị hạn hán, hần hái thảo dược đem bán cho những người trong làng.

Nhưng dân làng lại nghĩ chính hần là nguyên nhân gây ra chuyện xui xẻo này, cho hần cùng một lũ với đám yêu ma, cầu trừ yêu sư đến bắt hần, khoét đi hai con mắt của hần.

Hần cùng Công Dã Tịch Vô trốn thoát khỏi xe chở tù, bị đám trừ yêu sư ti tiện kia dùng pháp khí nhiếp mất một hồn một phách. Tô Tô nhìn hần thấy ba phần giống Đạm Đài Tẫn, liền thu tay lại.

"Sư tử, hồn phách ly thể là chuyện đại sư, sư huynh bị phong ấn linh đài, nếu không nhanh chóng cứu người thì sẽ không kịp!" Nguyệt Phù Nhai nói.

Linh đài bị phong ấn trở thành phàm nhân, mà phàm nhân hồn phách không thể rời khỏi thân thể quá lâu, trước hừng đông nếu bọn nàng không thể đem hồn phách trở về cho bọn hần, bọn hần chắc chắn không thể sống sót.

Tô Tô phát tay qua Công Dã Tịch Vô, một ánh sáng trắng trên đầu ngón tay nàng xuất hiện.

Tô Tô nói: "Không tìm thấy hồn phách của sư huynh ở đâu cả."

Cho dù là Bán Thần, nàng cũng không biết được hồn phách của hãn đang ở đâu, không có cách nào có thể tìm về ngay lập tức.

"Vậy làm sao bây giờ?" Nguyệt Phù Nhai trầm giọng nói, "Tìm sư tôn có kịp không?"

Tô Tô lắc đầu.

Chợt nàng nhớ tới gì đó, lấy trong ngực ra một hạt châu màu xanh lục, là Tụ Sinh châu.

Diệp Trữ Phong từng dùng hạt châu này để dưỡng một hồn một phách của tiểu hồ ly, giúp nàng ta lần nữa có thể mở to mắt.

Nếu như vậy có phải nàng có thể dùng Tụ Sinh châu để tìm hồn phách đã thiếu của bọn họ?

Thế nhưng trời đã nhanh sáng rồi, Tụ Sinh châu chỉ có thể triệu hồi hồn phách của một người, người còn lại có lẽ không kịp nữa.

Thiếu niên áo xám lúc này giật giật ngón tay.

Hãn không nhìn thấy gì, quay sang hướng về phía Tô Tô.

Có lẽ cảm nhận được người vừa tới có thể cứu hãn, gương mặt thon gầy của hãn toát ra vẻ mơ hồ, cố hết sức kéo vạt áo Tô Tô.

Máu của hãn nhuộm đỏ một góc áo của nàng.

Nàng ngồi xõm xuống, sờ gương mặt đầy vết bẩn của hãn.

Có lẽ cảm nhận được sự dịu dàng từ nàng, hãn cảm thấy an tâm, nét mặt giống như một đứa trẻ đang nũng nịu.

Người thiếu thốn hồn phách, tâm tính sẽ như một đứa trẻ.

Hắn rõ ràng rất thống khổ, nhưng lại nhẫn nại làm như không cảm thấy đau đớn, nắm chặt lấy góc áo của Tô Tô, khước miệng mang theo chút thỏa mãn.

Một linh hồn cô đơn mệt mỏi cho dù đang vào thời khắc sinh mệnh tiêu tán, có người mang lại chút dịu dàng cho hắn, hắn liền cảm thấy thỏa mãn.

Tụ Hồn châu trong tay Tô Tô tỏa ra ánh sáng lục sắc.

Nguyệt Phù Nhai trông thấy hạt châu, vốn là người thông minh, liền biết ngay sư tỷ có biện pháp cứu người nhưng không có cách cứu cả hai người, lần này nàng phải quyết định.

Lựa chọn cứu sư huynh hay chọn thiếu niên thê thảm đến đáng thương vừa mới gặp kia.

- -----HẾT CHAP 121-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122

"Sư tử, nhất định phải đưa ra quyết định." Nguyệt Phù Nhai nói, "Nếu như sư tử không đành lòng, vậy thì để ta quyết định thay tử."

Không cần Nguyệt Phù Nhai nói, Tô Tô biết hẳn sẽ chọn Công Dã Tịch Vô.

Hành Dương tông tình nghĩa huynh đệ sâu nặng, Công Dã Tịch Vô đối với Nguyệt Phù Nhai còn có ơn dạy bảo, người ta luôn thiên vị tình hữu nghĩa giữa người với người.

"Không cần, ta biết phải chọn lựa thế nào." Tô Tô thấp giọng nói.

Lựa chọn tất yếu sẽ gánh vác tội ác đối với một người, so với Nguyệt Phù Nhai, nàng thích hợp đưa ra quyết định hơn.

Thiếu niên quần áo rách nát chăm chú nắm lấy góc áo của nàng, nàng nhìn chăm chú thiếu niên một giây, nói: "Thật có lỗi."

Nàng gỡ tay của hắn khỏi váy mình, tay thiếu niên lạnh buốt, khí hậu dưới nhân gian hôm nay thật khắc nghiệt. Da tay hắn nứt nẻ, có nhiều chỗ vì hái thuốc trong thời gian dài mà bị chai sạn.

Thiếu niên dù không nhìn thấy nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Hắn mơ hồ nhận ra người mang lại sự dụi dàng này cho hắn cũng sẽ không cứu hắn, hắn rút tay về, lui về sau một bước, co quắp ở một nơi hẻo lánh nơi dốc núi.

Thiếu niên dựa lưng vào một cái cây khô héo, lẻ tẻ có vài chiếc lá rơi bên người hắn.

Trời đêm vào mùa đông không có trăng sáng, Nguyệt Phù Nhai có tiên thể nên vẫn có thể thấy rõ ràng.

Sau khi sử tử đưa ra lựa chọn, nàng không quay đầu lại nhìn thiếu niên, đỡ Công Dã Tịch Vô dậy, đem Tụ Sinh châu đặt vào lòng bàn tay hắn.

Ánh sáng màu xanh lục giống như sinh cơ tràn vào trong thân thể Công Dã Tịch Vô.

Thiếu niên ở một chỗ khác giống như cái cây chết héo sau lưng hắn, sinh mệnh yếu ớt hơi tàn.

Thân thể Công Dã Tịch Vô hiện tại là phạm nhân, Tô Tô bố trí một chiêu hồn trận pháp dành cho người phạm. Trận pháp hình thành, ánh sáng Tụ Sinh châu rực rỡ, Tô Tô lông mi run rẩy, đôi lúc nàng muốn quay đầu nhìn thiếu niên ở góc bên kia.

Hắn yên lặng đợi ở một góc, nếu như không nghe thấy tiếng hít thở, rất khó chú ý tới còn có một người như vậy.

Nguyệt Phù Nhai theo dõi tình hình của Công Dã Tịch Vô, nói: "Hồn phách sư huynh được chữa trị tốt."

Thế nhưng trời sắp sáng rồi.

Hồn phách Công Dã Tịch Vô đã trở về vị trí cũ, còn hồn phách của thiếu niên kia có vẻ không thể ngưng tụ nổi, sắp tiêu tán hoàn toàn.

Phạm nhân không còn hồn phách, sẽ chỉ có cái chết.

Bên trong Ma Vực, huyền y Ma Quân cũng đang an tĩnh nhìn chăm chú một màn này.

Hư môn cùng Kinh môn ma khí gào thét, đều tràn vào thân thể của hắn, ánh mắt Đạm Đài Tần từ trên người Công Dã Tịch Vô chuyển sang người

Tô Tô.

Nàng mặc lại trang phục của mình, một bộ váy áo màu xanh nhạt, mép váy có màu đóa hoa anh đào nở rộ. Hẳn xưa nay chưa từng nói qua, hẳn thích nhìn nàng mặc đồ trắng.

Màu hợp nhất với nhan sắc của nàng.

Mặc kệ bao nhiêu năm có trôi qua, hẳn từ đầu đến cuối vẫn nhớ kỹ năm đó khi mặt trời mới lên khỏi rừng cây, những mảnh vụn vàng bám đầy mép váy của nàng, nàng khoanh tay, lẻ loi trơ trọi, lạnh lùng kiêu ngạo đi trước mặt hẳn.

Cách xa mấy bước đường ngăn ngủi, hẳn ngấm nhìn nàng.

Qua rất nhiều năm, Đạm Đài Tẫn mới hiểu được, một khắc này lại là vĩnh cửu.

Muốn lại gần, cuối cùng lại không dám mà bước xa ra.

Thần ấn giữa mày Tô Tô mơ hồ, trước khi luồng thiên quang thứ nhất xuất hiện, hồn phách Công Dã Tịch Vô trở về vị trí cũ.

Nguyệt Phù Nhai vội vàng đi qua xem thử: "Sư huynh, huynh tỉnh lại đi."

Công Dã Tịch Vô khắp nơi đều là vết thương, đủ để nhìn ra khoảng thời gian hẳn lưu lạc đến nhân gian không mấy tốt đẹp gì.

"Sư tỷ, tỷ muốn đi đâu?"

Tô Tô đi đến chỗ thiếu niên ở dốc núi, quay đầu nói: "Phù Nhai, đệ coi chừng sư huynh, ta có một số việc phải làm."

Thiếu niên không ngờ nàng sẽ trở lại, có chút luống cuống.

Tô Tô nắm chặt tay hãn, hãn cũng không phản kháng.

"Đi thôi." Tô Tô nhẹ giọng nói, "Dẫn người đi nhìn Vãng Sinh hoa."

Thần đi được ngàn dặm, chỉ một cái chớp mắt đã đi đến một vách đá dựng đứng.

Sau khi thiếu niên nghe thấy "Vãng Sinh hoa", cả người đều trở nên mừng rỡ phần nhu thuận.

Tô Tô dẫn hãn ngồi lên đỉnh vách đá cao nhất, phía dưới là những cơn gió cuồn cuộn, bao quanh bọn họ là sương mù màu trắng, trong sương mù, một đóa hoa màu đỏ đang muốn nở rộ.

Đây là "Vãng Sinh hoa" trong truyền thuyết, sinh ra ở đỉnh vách núi cao nhất, cả đời chỉ có mấy canh giờ ngắn ngủi, sáng sớm nở rộ, đến khi mặt trời lên thì khô tàn.

Nó sinh ra hướng về mặt trời, chết cũng hướng về trời, đón bình minh.

Thiếu niên không đợi được lâu như vậy.

Tô Tô làm ngón tay mình bị thương rồi đưa nó lên môi hãn, máu tràn vào giữa môi và răng hãn.

Thiếu niên đầu óc hỗn loạn.

Đáng lẽ giờ phút này, hãn đã mất đi một hồn một phách, Tụ Sinh châu không kịp cứu hãn, nhưng có thêm máu của Bán Thần vào, có thể giúp hãn ở lại nhân gian được một lát.

Hãn lộ ra vẻ chờ mong, thanh âm mơ hồ nói: "Vãng Sinh hoa đang ngay bên cạnh ta sao?"

Tô Tô đáp: "Phải."

Nàng cười cười, nắm chặt tay của hắn, dẫn hắn chạm vào đóa hoa thần kì kia.

"Khi ta còn bé, trong thôn có một đạo sĩ tới xem bói, mọi người đều tìm đến hắn đoán mệnh, ngày đó ta cũng đi theo. Nhưng ta lại không có gì để cho hắn nên hắn không thèm để ý chút nào đến ta." Thiếu niên thở dài một hơi, ngượng ngùng nói, "Ta năn nỉ hắn bói cho ta một quẻ, hắn nói đời ta mệnh không tốt lắm, nếu muốn sống như người bình thường, cần tận mắt nhìn thấy Vãng Sinh hoa nở hoa."

"Thế nhưng Vãng Sinh hoa chỉ ở trong truyền thuyết, sinh ra trên vách núi cheo leo, nhiều lần ta hái thuốc có leo lên thử, có một lần bò tới đỉnh núi nhưng lại không thấy Vãng Sinh hoa."

Tô Tô nhẹ nói: "Ta biết." Nàng đều nhìn thấy được từ trong trí nhớ của hắn.

Hắn cười khổ nói: "Trên thế gian quả nhiên có Vãng Sinh hoa như vậy, nhưng đáng tiếc, ta lại không nhìn thấy."

Đôi mắt của hắn bị trừ yêu sư khoét đi, không có cách nào trông thấy Vãng Sinh hoa nở hoa.

"Không, người có thể nhìn thấy."

Tô Tô dời ánh mắt từ Vãng Sinh hoa sang một đóa hoa bên cạnh.

Kia là Vĩnh Sinh hoa.

Vãng Sinh, Vĩnh Sinh.

Vãng Sinh là cầu một kiếp sau. Đạo sĩ trong thôn nhìn ra thiếu niên mệnh đồ long đong, chú định chết yếu, thế mới nói cho hắn biết cần nhìn thấy Vãng Sinh hoa nở.

Đạo sĩ trong lòng không đành lòng, nói khéo với thiếu niên, kiếp này chú định khổ sở, chỉ có chờ đợi kiếp sau.

Vãng Sinh hoa chỉ nở trong giây lát, còn Vĩnh Sinh hoa bên cạnh lại có thể tồn tại lâu dài.

Vãng Sinh cùng Vĩnh Sinh, hoa khai tịnh đế, vận mệnh hoàn toàn khác biệt.

Nàng từng chìm trong bóng đêm, khẩn cầu Đạm Đài Tẫn dùng Vĩnh Sinh hoa giúp nàng nhìn lại được ánh sáng, thế nhưng Vĩnh Sinh hoa cuối cùng lại đưa cho Diệp Băng Thường.

Ngày đó đến chết, nàng cũng không thể nhìn thấy nhân gian lần cuối cùng.

Thiếu niên trong ngực nàng cũng giống như vậy.

Nàng giống như nhìn thấy mình của quá khứ, Tô Tô biết, thiếu niên xuất hiện bên cạnh Công Dã Tịch Vô nhất định không phải trùng hợp.

Nàng chỉ cần cứu được sư huynh rồi vứt bỏ hãn, không cần quay đầu lại.

Nhưng nàng làm không được. Nàng không phải là thương hại đồng cảm với hãn, nàng biết rõ, nàng đang tự cứu chính mình.

Nàng đưa tay ra hướng về Diệp Tịch Vụ, dù cho là âm mưu gì đi nữa, nàng vẫn đưa tay mình ra.

Năm đó không ai cứu nàng, hôm nay nàng đã tự cứu chính mình.

Tô Tô kết ấn, không hái Vĩnh Sinh hoa, một giọt màu vàng nhỏ lên trên Vĩnh Sinh hoa.

Vĩnh Sinh hoa đang khép kín đột nhiên nở rộ.

Trọng Vũ kinh hãi, nhin không được lên tiếng: "Tô Tô, người đang làm cái gì vậy?"

Nó không hiểu, cái này là cố ý che mắt người khác. Tại sao Tô Tô lại bỏ ra Thần huyết vì hãn phục sinh? Tô Tô đã là Bán Thần, thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cầu, đạo lý này nàng nên hiểu, thiếu niên chết giống như cái cây chết khô, là tự nhiên luân thường.

Thế nhưng nàng hoàn toàn vì tâm nguyện trước khi chết của thiếu niên kia, dùng Thần huyết giúp thiếu niên dung hợp Vĩnh Sinh hoa.

Vĩnh Sinh hoa đi vào thân thể thiếu niên, Tô Tô thấp giọng ho một tiếng, lại mỉm cười, nụ cười nàng tươi đẹp, đẩy đẩy thiếu niên bên cạnh, nói: "Người nhìn xem, Vãng Sinh hoa nở kìa."

Tịch Vụ, người cũng nhìn xem, Vĩnh Sinh hoa cũng đang nở kìa.

Người sẽ không còn ở mãi trong bóng tối chết đi trong tuyệt vọng nữa.

Thiếu niên bên cạnh mở to mắt.

Khóe mắt đọng ứ máu, đôi mắt đã mất lại một lần nữa mọc ra.

Một đôi mắt hết sức xinh đẹp, giữa hai con người còn có một vòng vàng vàng. Thiếu niên nhìn theo ánh mắt Tô Tô, dưới ánh nắng sớm, Vãng Sinh hoa đỏ rực quả nhiên đang nở rộ.

"Đúng vậy, thật xinh đẹp." Hãn cong môi, mỉm cười.

Ở cấm địa Ma Vực, Đạm Đài Tẫn lạnh lùng chăm chú nhìn một màn này rồi nhắm mắt lại.

Trên đời này không ai hiểu rõ Tô Tô hơn hãn. Hãn biết cho dù nàng có sợ hãi bóng tối, hãn biết dù cho nàng có thể khám phá hết mọi chuyện, nhưng nàng vẫn quyết định làm như vậy.

Đạm Đài Tần năm đó không cứu được Diệp Tịch Vụ, vậy nên nàng muốn cứu quá khứ của chính mình.

Nàng trở về nhà, Diệp Tịch Vụ bi thương vĩnh viễn ở lại năm trăm năm trước. Mỗi người một đời đều có chuyện phải hoàn thành, Tô Tô cũng không phải ngoại lệ.

Trên màn hình, nụ cười trên khóe miệng của thiếu niên trở nên quỉ dị, hắc liếm liếm môi: "Cảm ơn Thần Nữ đã thành toàn cho tại hạ, máu của Thần Nữ đúng là mỹ vị."

Trọng Vũ thì thầm: "Tô Tô! Chúng ta đi mau."

"Không kịp nữa đâu." Thiếu niên cười nói, mất đi Thần tâm huyết, nàng không thể nhanh chóng khôi phục trở lại.

Đạm Đài Tần trong Ma Vực phía xa lạnh nhạt ra lệnh: "Đánh!"

Thiếu niên một chưởng đánh về phía Tô Tô, hẳn có được sức mạnh của Tô Tô, dùng sức mạnh của nàng cưỡng ép lấy Tụ Sinh châu trên người nàng.

Trọng Vũ nói: "Không thể có chuyện đó!"

Trên đời này làm sao có người có thể đánh cắp sức mạnh của người khác để sử dụng!

Hạt châu xanh biếc đến tay, thiếu niên ôm quyền nói: "Kính Diệt đại nhân, tại hạ đã hoàn thành sứ mệnh, nàng ta giao cho các người xử lý."

Trên không trung xuất hiện hai bóng người, giữa thiên địa đều nóng rực lên.

"Tô Tô, đứng dậy đi, chúng ta đi mau!"

Tô Tô nỗ lực đứng lên, nắm chặt Trọng Vũ, lại phát hiện mình không cách nào sử dụng được Trọng Vũ cầm.

"Ma Quân bày trận lâu như vậy, làm sao có thể để người chạy trốn lần nữa."

Tự Anh biết Lê Tô Tô hiện tại đã là Bán Thần chi thể, chính bọn hắn cũng không phải là đối thủ của nàng. Không ngờ nàng như vậy mà lại vì một chuỗi hạt ngọc hóa thành người mà dâng cả tâm huyết.

Bọn hắn không thể đánh thắng nàng, nàng lại tự bại dưới tay chính mình.

Tô Tô ngược mắt hỏi: "Ma Quân, là Đạm Đài Tẫn đã bày trận sao?"

Kinh Diệt nói: "Đương nhiên!"

"Thì ra là thế." Tô Tô cười cười, nụ cười băng lãnh.

Hắn lại dùng nỗi khổ riêng trong vết thương quá khứ của nàng mà bày trận, dụ nàng bước vào.

Cũng chỉ có hắn, lên kế hoạch từng li từng tí như vậy cũng chỉ có tài năng của hắn.

Thiếu niên áo xám đi về phía hai người bọn chúng.

"Tụ Sinh châu đã ở trong tay." Tự Anh nói. "Như vậy, người cũng nên chết đi."

Trọng Vũ hóa thành một thanh kiếm: "Tô Tô, mau lên đây."

Tô Tô biết mất đi thần huyết, mình so với ngày xưa đã suy yếu, nàng cũng không ham chiến, dự định rời đi trước.

"Chạy trốn không phải là cách mà Thượng cổ Thần làm."

Chiếc ô màu đỏ trong tay nàng ta bay ra, hướng thẳng về phía Tô Tô.

"Kinh Diệt, lại đây xem kịch vui, nếu trở về người sẽ biết tay ta."

Kinh Diệt thả người, gia nhập chiến cuộc.

Nàng biết hôm nay nhất định phải rời đi, nếu không hậu quả khó mà lường được. Mất đi thần huyết có thể phục hồi trở lại, đại chiến Tiên Ma sắp bắt đầu, nàng không thể bị vây hãm ở nơi này.

Đang lúc Tô Tô chuẩn bị đập nồi chìm thuyền, bằng mọi cách rời đi, trên bầu trời ma khí hỗn độn, tử lôi oanh minh, ầm ầm trong đó có thể thấy hình thái của Thao Thiết.

Một mũi tên màu đen xé toạc không khí hướng về phía Tô Tô.

Lúc Tô Tô đang bị hai người đó vây khốn, trong đôi mắt hắc bạch phân minh của nàng, mũi tên kia đến ngày càng gần, xuyên thẳng qua trái tim của nàng.

Toàn bộ lực giới, có thể cách ngàn dặm sử dụng Đồ Thần nô chỉ có một người.

Nàng như một con bướm gãy cánh, từ không trung rơi xuống.

Tô Tô nhìn tròng cảnh sau cùng trong tầm mắt, thiếu niên áo xám trên mặt đất lạnh lùng nhìn nàng.

Cảnh tượng từ chỗ thiếu niên áo xám, Đạm Đài Tẫn cũng có thể trông thấy.

Cho nên mũi tên này mới có thể chuẩn xác xuyên thẳng qua tim nàng, đau đến run rẩy.

Là nàng sai rồi, nàng đã sớm nên rõ ràng một đạo lý, vì cái gì nàng có thể nghĩ rằng một kẻ đã đọa ma vẫn còn tình cảm.

Mình ngu ngốc thế nào mới muốn dẫn hắn rời khỏi Ma Vực cơ chứ.

Đến giờ còn lặng lẽ lên kế hoạch, nghĩ cách trước khi Tiên Ma đại chiến còn mang hắn đi theo mình, bi ai biết bao nhiêu.

Trọng Vũ nói Thần yêu chúng sinh, không, Thần chú định không nên yêu Ma.

Bởi vì quanh đi quẩn lại mấy trăm năm, bên trong ma tâm của người đó còn có nhiều thứ khác quan trọng hơn nàng.

Diệp Tịch Vụ là thế này, nàng cũng vậy.

- -----HẾT CHAP 122-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 123

Mây đen quay cuồng, thiếu niên nhìn chăm chú lên chiếc áo xám mờì phần lạnh lùng.

Máu trên đôi mắt hắn đã khô cạn, đôi mắt đã sinh ra lần nữa dần trở nên âm đạm.

Vĩnh Sinh hoa là Tô Tô dùng Bán thần chi huyết hóa ra, bây giờ trái tim nàng bị mũi tên Đồ Thần nổ xuyên thấu, thần lực không còn, đôi mắt của thiếu niên cũng sẽ từ từ mất đi ánh sáng.

Tự Anh từ trên không trung đáp xuống, nhìn Tô Tô bằng ánh mắt căm ghét, móng tay dài ra, muốn hủy đi xác thịt Tô Tô.

Thiếu niên áo xám đột nhiên nói: "Không được."

Hắn cúi người ôm lấy Tô Tô nằm trên đất, không cho Tự Anh róc thịt rút đi xương cốt của nàng.

Tự Anh lạnh lùng: "Người tính thả nàng ta sao?"

Thiếu niên áo xám cười lên.

Hắn vốn là chuỗi hạt châu huyền hóa thành, không cần dùng đôi mắt bình thường để nhìn thấy, chuẩn xác nhìn về phía Tự Anh, nói: "Tự Anh, là Thượng cổ Hạng Bạt, người phải biết. Thế gian có linh mạch, cũng có ma mạch. Sau khi Thần Ma đại chiến, ma mạch đều bị cổ Thần phá hủy, linh mạch trải rộng khắp thiên hạ, điều này mới giúp cho các Tiên môn trường thịnh không suy, trong khi đó các yêu ma lại tu luyện gian nan, sinh tồn khó khăn."

"Cửu Chuyển Huyền Hồi trận đem thiên địa linh khí chuyển hóa thành ma khí, mở ra Cùng Bị đạo, nhưng Cùng Bị đạo khi hấp thụ ma khí rồi, Huyền Hồi trận cũng tự nhiên tan biết. Chúng ta cần một đầu ma mạch."

Tự Anh mơ hồ nhìn thiếu niên áo xám.

"Muốn tạo ra ma mạch cần có thời gian."

Chỉ cần sông núi biến chuyển, các yêu ma thành tâm cung phụng, ma mạch sẽ tự sinh ra.

Linh mạch trên thế gian được tạo ra không phải cũng là từ phạm nhân và Tiên Ma cung phụng sao?

Thiếu niên áo xám nói: "Không, không cần thời gian."

Tự Anh ngẫm nghĩ... Không lẽ Ma Quân muốn dùng nàng ta làm vật dẫn, hóa thành một đầu ma mạch?

Thiếu niên áo xám cười nhưng không nói.

Biện pháp này có thể thực hiện, mỗi một vị Thần đều ban tặng cho thế gian một món quà, đó chính là Diệt Hồn châu lệ.

Thế nhưng muốn Lê Tô Tô hóa thành ma mạch, cần phải đem nàng rút từng đoạn cốt nhục, quá trình này cực kì tàn nhẫn thống khổ.

Ma Quân sẽ làm như vậy sao?

Tự Anh nghĩ, Đạm Đài Tẫn từng trong dòng sông Quỷ Lệ tìm kiếm Lê Tô Tô hơn năm trăm năm, hẳn sẽ đích thân phong ấn Lê Tô Tô sâu trong lòng đất, làm cho nàng vĩnh viễn không được siêu sinh sao?

Bị coi như ma mạch, so với hồn phi phách tán còn đáng sợ hơn.

Thiếu niên áo xám sau khi nói xong không nhìn bọn hắn nữa, ôm Tô Tô thẳng tiến về Ma Vực.

Tự Anh nghĩ đến gì đó, ánh mắt dạo một vòng trên người Tô Tô, cười nói: "Được."

Nàng ta cùng Kinh Diệt đuổi theo thiếu niên.

Lúc đi vào cấm địa, thiếu niên áo xám thấp giọng nói: "Ma Quân, chúng thần đã trở về."

Kết giới cấm địa im ắng mở ra, thiếu niên ôm Tô Tô đi vào.

Tự Anh bước vào thấy Đạm Đài Tẫn đang ngồi khoanh chân.

Đạm Đài Tẫn quanh thân ma khí đáng sợ, ngăn ngại có mấy ngày nhưng đã đạt đến một cảnh giới khác.

Tự Anh giật mình phát hiện, hắn ngày càng giống Thượng Cổ Ma Thần.

Không phải là về tướng mạo, mà là cảm giác mang lại.

Nếu như không phải biết rõ Thượng Cổ Ma Thần đã chết cách đây vạn năm, Tự Anh sẽ cho rằng Ma Thần đã phục sinh.

Đạm Đài Tẫn cùng người kia giống nhau triệt để.

Không, còn thiếu một chút.

Kết ấn trên tay Đại Đài Tẫn, Trảm Thiên kiếm xuyên qua thân thể hắn.

Kinh Diệt nhìn không được kêu lên: "Ma Quân!"

Nhưng Trảm Thiên Kiếm cũng không đủ thương được hắn, chém nát thứ ánh sáng màu trắng trong thân thể của hắn.

Đạm Đài Tẫn mở mắt, trong mắt không còn tình cảm, chỉ còn lại băng lãnh dã tâm cùng lòng tham vô tận. Ma Thần ẩn trên trán hắt lạnh lẽo, khóe mắt cùng đuôi lông mày tỏa ra ma khí nồng đậm.

Nằm bên cạnh Trảm Thiên Kiếm có một cái hộp ngọc, một cái cây tơ tình vàng – tơ tình từ trong thân thể của hắc rút ra, lẳng lặng rơi vào trong hộp ngọc.

Đạm Đài Tẫn trợn mắt nhìn cái cây tơ tình kia, im ắng cười cười, cuối cùng hắc chọn hoàn toàn trở thành ma.

Ma Thần không có tơ tình.

Muốn trở thành người kia, hắc chỉ có thể vứt bỏ những gì đã từng có của một phàm nhân, rút tơ tình của chính mình, lấy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận vi cốt, trở lại ma đạo mà hắc vốn sinh ra đã có.

Hắc vứt bỏ Thần tủy mà Diệp Tịch Vụ năm trăm năm trước đã cho hắc, tơ tình mà hắc dành cho Diệp Tịch Vụ cũng bị chính hắc tự tay chặt đứt. Diệp Tịch Vụ đã từng mang lại cảm giác cho hắc, hắc vĩnh viễn quên hết tất cả.

Hình bóng của nàng cũng sẽ không còn khiến hắc xúc động nữa, lưu luyến trong lòng cũng sẽ tiêu tán sạch sẽ.

Đạm Đài Tẫn đứng lên, các sinh môn về sau bị ma khí tẩy tủy ẩn.

Bên người Đạm Đài Tẫn, Trảm Thiên kiếm và Đồ Thần nổ kết nối với Tây Tủy ẩn, Thao Thiết bị Tây Tủy ẩn in lên hóa thành thực hình, nằm phục dưới chân Đạm Đài Tẫn.

Ba loại Ma khí đồng thời nhận chủ.

Ma Văn trên trán hấn uốn lượn, dù mất đi Tà Cốt, hấn vẫn có thể trở thành Ma Thần thực thụ!

Bầu trời Ma Vực tử sắc xen lẫn lôi điện, bên ngoài Ma Vực vạn ma lần lượt cúi đầu.

Tự Anh trầm mặc quỳ xuống.

Thiếu niên áo xám đem Tô Tô đặt trước mặt Đạm Đài Tần, hóa thành chuỗi xuyên châu, bay lên nằm trong lòng bàn tay Đạm Đài Tần.

Đạm Đài Tần thu hồi chuỗi hạt châu, lạnh lùng nhìn thiếu nữ đang nằm trên đài cao.

Hấn nói: "Hiện giờ bốn hạt châu đều đủ, chỉ đợi mở ra Cùng Bi."

Đạm Đài Tần nhìn Tô Tô rất lâu, đến mức Kinh Diệt nhin không được ngẩng đầu.

Huyền y Ma Quân nhìn một lúc lâu, đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc Tô Tô đến sau gáy, Tự Anh vội nhắc nhở: "Ma Quân..."

Nàng ta sợ Đạm Đài Tần lại nảy sinh lòng trắc ẩn với Lê Tô Tô.

Ở một nơi nào đó trong mắt Đạm Đài Tần vẫn còn tình cảm với Lê Tô Tô giờ chỉ còn lại hoang vu trống vắng, hấn chỉ giống như tiện tay xem xét một pháp khí trên tay.

Tự Anh sợ Đạm Đài Tần cứ mãi dò xét rồi nhận thấy Lê Tô Tô không thích hợp. Nếu Ma Quân phát hiện, không biết có buông tha cho Lê Tô Tô không?

Hạ Bạt từng là thủy tổ của tất cả thầy cương thi, nàng ta đã từng tạo ra "sinh mệnh", tự nhiên đôi với sinh mạng thì rất nhạy cảm.

Nàng ta nhìn vào phần bụng của Tô Tô, giữ vững im lặng.¹

Chỉ cần nàng ta không nói, Đạm Đai Tẫn cũng sẽ vĩnh viễn không biết, như vậy sẽ không làm chậm trễ đại nghiệp của Ma Quân.

Đạm Đai Tẫn thu tay lại, thần sắc từ đầu đến cuối rất bình tĩnh.

Hắn giơ tay lên, mở ra tử môn Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, tử môn sâu không thấy đáy, nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Từng trận gió mạnh tựa hồ muốn đem người xé rách.

Đạm Đai Tẫn ôm lấy thiếu nữ trên đài cao.

Vốn cho rằng thời khắc làm chuyện này, trong lòng sẽ rất đau đớn, thế nhưng đã mất đi tư tình, đâu còn nơi nào còn có thể cảm nhận được đau đớn.

Năm trăm năm trước, hắn yêu nàng mà không biết, chỉ có sáu cái đỉnh Diệt Hồn chứng kiến hết thảy.

Bây giờ Ma Thần chi thể đại thành, Tô Tô trong tâm trí hắn cùng những cái đỉnh Diệt Hồn cùng nhau tiêu tán.

Lòng bàn tay đầy ma khí của hắn đẩy nàng vào Cùng Bi.

Trọng Vũ cầm trên cổ Tô Tô hóa thành một cây đàn băng màu lam, nó nhìn không được, nói: "Van xin người, đừng đem Tô Tô làm vật dẫn cho ma mạch."

Bị coi như ma mạch, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Đạm Đai Tẫn không nói gì, mắt thấy Tô Tô càng ngày càng tới gần "Tử môn", Trọng Vũ nói to: "Nàng thích người, nàng đã từng cả ngày lẫn đêm tìm người, nàng từ Bắc Chi đỉnh tìm tới Chiêu Hòa thành, muốn mang

người về Tiên môn, rửa sạch tất cả ô danh cho người, nàng đã cố gắng rất nhiều." Chỉ là cho tới bây giờ không một ai biết.

Trọng Vũ kiểm từ trong túi càn khôn của Tô Tô lấy ra một hạt châu.

Là Lưu Niệm châu của Tiên môn, lưu lại những nơi mà Tô Tô đã từng đi qua.

Ma đồng màu đỏ của Đạm Đài Tẫn nhìn lên, nhìn xem hạt châu kia. Bên trong Lưu Niệm châu có rất nhiều ảnh, vô số gương mặt phàm nhân xuất hiện, mỗi người đều nói đã nhìn thấy "Đạm Đài Tẫn giết người" lúc được hỏi.

Nhưng lí do của bọn họ lại hiếm khi ăn khớp, trong hạt châu có rất nhiều cảnh tượng, các gương mặt của phàm nhân lần lượt lướt qua.

Đạm Đài Tẫn tựa hồ trông thấy, thiếu nữ kia đã đi qua rất nhiều nơi ghi chép lại những chuyện này, chuẩn bị tương lai ngay trước mặt Tiên môn, vì hẳn tìm một con đường mới.

Huyền y Ma Quân thần sắc lạnh lùng, Trọng Vũ không biết hẳn có động lòng không, lo lắng nói: "Trọng Vũ không có lừa người, thậm chí thời điểm Tô Tô rời khỏi Ma Vực, vẫn muốn mang người rời đi. Nàng sinh ra từ linh thai, tu luyện Vô tình đạo nhưng đến nay vẫn không thể thành Thần, người biết tại sao không!"

Thần nữ bên ngoài vô cùng lạnh lùng, giống tượng Lưu Ly mà Đạm Đài Tẫn khi còn bé nhìn thấy mỗi khi gặp ác mộng.

Nhưng có thể bên trong Thần nữ là một tấm lòng dịu dàng nóng hổi, nàng động tâm với một người, một đời một kiếp.

Tô Tô là huyết mạch cuối cùng của Phượng Hoàng Tộc, đến nay vẫn không có cách nào chân chính thành Thần, bởi vì nàng mãi nhớ tới người

đã là một đời một kiếp của mình.

Đạm Đài Tẫn dừng tay lại.

Trọng Vũ mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Trọng Vũ van xin người hãy tha cho Tô Tô. Người đã từng thích nàng như vậy, đừng quên đi tình yêu đối với nàng, khiến cho nàng vạn kiếp bất phục."

Nó là Thần khí duy nhất có thần trí trên thế gian, ngàn vạn năm chỉ nhận một chủ nhân.

Thời điểm mới nhập thế đã từng lỗ mãng đến mức khiến Tô Tô bị thương, thế nhưng nhiều ngày sau, nó dần dần biết cách bảo vệ nàng như thế nào.

Trong Vũ luôn đối xử với nàng rất tốt, người vì cái gì mà dám quên nàng?

Đạm Đài Tẫn nhìn Tô Tô trên không trung.

Hệ thể pháp y trên thân nàng cảm thấy được nguy hiểm, mép váy chậm rãi biến thành màu vàng.

"Nói hết rồi à?" Đạm Đài Tẫn lạnh lùng hỏi, hấn một tay nắm chặt Trọng Vũ cầm, một tay đẩy Tô Tô vào tử môn.

Thiếu nữ rơi vào bên trong bóng tối vô tận.

Trọng Vũ hóa thành một thanh kiếm nóng phừng phừng, dứt khoát đuổi theo Tô Tô vào bên trong.

Lòng bàn tay Đạm Đài Tẫn bị nó thiêu đốt đến đỏ bừng, mặt không cảm xúc nhìn bàn tay mình, trong tức khắc trở lại hoàn hảo như ban đầu.

Tự Anh đùa cợt: "Thần khí này có thần trí, dĩ nhiên sẽ cùng Lê Tô Tô táng ở tử môn."

Huyền y Ma Quân môi mỏng lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ: "Cửu Chuyển, phong!"

Cửu Chuyển Huyền Hồi trận điên cuồng vận chuyển, mấy chục đạo hắc hắc ma ấn toàn bộ chết trong trận.

Hắn tự mình phong ấn nàng vào bên trong tử môn, từ nay về sau, nàng bên trong tử môn vĩnh không thấy ánh mặt trời, thân thể hóa thành ma mạch.

Đạm Đài Tẫn phất tay áo, không còn nhìn tử môn nữa, đi ra khỏi cấm địa.

Hắn nhìn về phía không trung: "Bọn chúng tới."

*

Tự Anh đi tới, chẳng biết từ lúc nào, huyết nha biến mất không thấy gì nữa, thủ vệ Ma Vực cùng ma các tướng lĩnh tất đã mất tin tức.

Đối với yêu ma tồn tại từ Thượng Cổ mà nói, cảnh tượng này không khác gì so với vạn năm trước.

Tự Anh nhìn những dấu vết còn sót lại, bọn chúng đã tới, thế nhưng Cửu Chuyển Huyền Hồi trận hấp thụ linh khí chưa đủ, dù cho có hấp thụ thêm bốn cái hạt châu cũng không đủ để mở ra Cùg Bi.

Nàng ta hiểu rõ.

Ma Thần trước mặt, bọn chúng cho dù nhỏ yếu nhưng hung hãn không sợ chết. Thượng Cổ Ma Thần chết cũng do xem thường bọn chúng.

Nếu toàn bộ bọn chúng liều mình phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, ma khí cung cấp cho Cùng Bi đạo sẽ không đủ.

Lê Tô Tô bị mang đi, để bọn hãn sớm đánh vào Ma Giới.

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng cong môi: "Đối với chúng ta mà nói, bọn chúng đến rất đúng lúc."

Tự Anh quái lạ nói: "Là Ma Quân cố ý thả bọn chúng vào?" Trách không được, rất nhiều ma tướng thực lực cũng không yếu, sẽ không dễ dàng để người của Tiên môn tiến quân thần tốc như thế.

Đạm Đài Tẫn không phủ nhận, đánh về phía không trung trống rỗng.

Không trung lóe lên gợn sóng, dần dần xuất hiện rất nhiều thân ảnh, cầm đầu là Cù Huyền Tử, phía sau y, rất nhiều các trưởng lão râu tóc bạc trắng, từng người thần sắc nghiêm trọng nhìn lấy bọn hãn.

Những đại yêu ma toàn bộ lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên cạnh Đạm Đài Tẫn.

Ánh mắt Đạm Đài Tẫn rơi vào đám người bên cạnh Cù Huyền Tử.

Bọn họ quần áo xanh trắng, bên hông thêu hình một con cá xăm.

So với các đại năng ở Tiên giới khác, bọn họ phần lớn đều trẻ tuổi, khuôn mặt non nớt.

Đạm Đài Tẫn đảo mắt qua từng người, có sư huynh đã từng dạy hãn ôn tập kinh thư, có sư huynh thì giúp hãn vẩy nước quét nhà, còn có sư tỷ đã từng may cho hãn một bộ quần áo mới.

Bọn họ từng dạy hãn cách đối nhân xử thế, quân tử nhân nghĩa.

Tiêu Dao tông rất yêu quý hòa bình, bây giờ từng người giắt kiếm trên lưng, mắt đỏ vành vành nhìn hấn, hận không thể giết hấn cho hả giận.

Đạm Đài Tẫn đã sớm biết, một khi giết Triệu Du Tiên Quân, liền sẽ có ngày hôm nay.

Cầm đầu là Tàng Hải.

Nam tử ngày xưa từng cười ha hả giống như Phật Di Lặc, giờ đây nắm chặt nắm đấm nhìn hấn.

Đạm Đài Tẫn nói: "Sư huynh, đã lâu không gặp."

Người này, từ khi hấn được cứu lên từ dòng sông Quỷ Lệ, là Tàng Hải đã đích thân khoét thịt thối cho hấn, mỗi ngày cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc cho hấn, quan tâm hấn cả một trăm ngày lẫn đêm.

Tàng Hải liên miên lái nhải nói chuyện với Đạm Đài Tẫn, coi Đạm Đài Tẫn như một phàm nhân, mỗi ngày đều không chối từ vất vả nấu cơm cho hấn.

Đây đều từng là đồng môn của hấn.

Đã từng cùng vụng trộm nhậu nhẹt, cùng quỳ ở Tư Quá Nhai, cùng nhau luyện võ luyện kiếm.

Nhiều năm qua, bọn họ chính là "Kim Lan An" thứ hai của hấn.

Tàng Hải là người mềm lòng nhất trong số đó, nhưng hôm nay cũng chĩa mũi Tiên kiếm vào Đạm Đài Tẫn.

- -----HẾT CHAP 123-----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124

Tàng Hải chĩa kiếm vào Đạm Đài Tẫn, vành mắt đỏ hoe, nói: "Sư tôn cả đời này sống quang minh lỗi lạc, tâm người thiện lương nhân từ. Lúc nhận người làm người thân tín, ta chưa từng thấy người đối tốt với người ngoài như vậy bao giờ. Người chữa thương cho người, mang người đi lãnh hội Tiêu Dao tông đạo, truyền cho người tu vi, ban thưởng cho người pháp khí, còn căn dặn chúng ta phải bảo vệ người thật tốt, không cho người tụt lại phía sau."

"Nhưng "sư đệ tốt" của ta hoàn toàn không tụt lại phía sau, người sa đoạn thành Ma, tự tay giết sư tôn, dùng chân hỏa đốt toàn bộ tiên khu của người." Từng chữ Tàng Hải nói ra cứng rắn lạnh lẽo, hãnh cầm chặt chuôi kiếm, "Thương Cửu Môn, người phản bội sư môn, sát hại người vô tội, sát hại Tiên môn, đó là những tội danh của người."

Đạm Đài Tẫn dường như đang nghe một trò cười, giọng mỉa mai nói: "Nếu nói đến nhận tội, thiên địa vạn vật vốn như nhau, dựa vào cái gì mà Yêu Ma đạo ta luôn phải kém một bậc. Các người giết Ma thì được gọi là trừ gian diệt ác, chúng ta giết Tiên thì bị gán cho thiên lý bất dung. Cùng sinh ra từ Thượng Cổ, Thần Tiên được cung phụng, hưởng linh mạch thế gian, sáng lập tông môn. Còn bọn ta ma mạch bị hủy, chúng Yêu bị trấn áp ở Hoang Uyên, trở thành khô lâu bạch cốt. Tàng Hải, người nói ta biết, đây là đạo lý gì?"

Tàng Hải cắn răng: "Yêu Ma giết chóc hại người, Thiên đạo bất dung."

"Thiên đạo bất dung", Đạm Đài Tẫn lẩm nhẩm mấy chữ này, dang hai cánh tay cười to nói: "Nếu ta đã Thiên đạo bất dung, vậy thì chính ta sẽ chống lại Thiên đạo."

Tàng Hải nói: "Người chấp mê bất ngộ, hôm nay Tàng Hải ta ở đây xin thề, mọi người ở Tiêu Dao tông dù có chết cũng phải đem người nghiền xương thành tro mới có thể an ủi linh hồn của sư tôn."

Đạm Đài Tẫn ngưng cười, mang theo ánh mắt hùng hực sát khí nhìn đám người kia.

"Từ khi ta vừa mới sinh ra, Thiên đạo đã không cho phép ta sống sót. Thiên đạo đã bất công với ta, hôm nay ta sẽ cho đám người vi tôn các người nhìn xem, chính ta sẽ sáng lập ra đạo của riêng mình, lục giới thuộc về tay ta, chúng sinh thành nô bộc cho ta."

Đúng vậy, dựa vào đâu, dựa vào cái gì mà từ khi hãn sinh ra đã chú định là mệnh Thiên Sát Cô Tinh.

Dựa vào cái gì mà hãn chỉ vì muốn một miếng ăn phải quỳ xuống học làm một con chó vẫy đuôi mừng chủ cho đám cung nữ.

Cả đời này, người hãn yêu chết trong tay hãn.

Ánh sáng ấm áp mà hãn gặp được, trong lòng chỉ có chúng sinh, đến bên hãn chỉ vì mưu kế, khiến hãn đau khổ năm trăm năm. Nàng xưa nay không nhìn lấy một lần tình yêu của hãn, vậy thì nàng và chúng sinh mà nàng yêu thương cùng nhau đi chết đi.

"Bày trận." Tàng Hải hạ lệnh.

Tiêu Dao tông đệ tử phía sau hãn không biết từ lúc nào mỗi người tay đều mang theo một đầu sợi tơ màu xanh lá.

Sợi tơ mang theo ánh sáng lạnh lùng, quấn quanh thân Đạm Đài Tẫn, khóa lại ba mươi hai chỗ, Tàng Hải trong tay cầm một chi Bích Xử.

Đạm Đài Tẫn nhìn những sợi tơ đang trói lấy mình, liếm liếm môi:
"Bích Viêm Toái Cốt Xử?"

Rất lâu trước kia, hẳn có nghe Triệu Du nói qua, Tiêu Dao tông chỉ có một Tiên khí dùng để tru sát phản đồ, Toái Cốt Xử sẽ đem xương cốt của người đó nghiền nát từng tấc từng tấc. Người của Tiêu Dao tông vốn từ bi, chưa bao giờ dùng Bích Viêm Toái Cốt Xử giết người.

"Nghiệt chương, hãy nhận lấy cái chết." Tàng Hải bay vút qua, Bích Xử trong tay đâm thẳng về phía mi tâm Đạm Đài Tẫn.

Bích Xử bị ngăn cản ngay tại mi tâm của Đạm Đài Tẫn, giống như đâm vào một chỗ tường đồng vách sắt, không có cách nào đâm vào.

Đạm Đài Tẫn cười to, tay nắm thành quyền, những sợi tơ xanh trên thân hẳn đứt thành từng khúc.

Hắn nắm chặt Bích Xử, lòng bàn tay tràn ngập ma khí, Bích Xử giống như bị đóng băng lại, xuất hiện những vết rạn nứt.

Không ai ngờ rằng, Đạm Đài Tẫn đã tu luyện đến độ pháp khí thể gian không thể thương tổn thân thể Ma Thần.

Tiêu Dao tông đệ tử hô to: "Tàng Hải sư huynh, cẩn thận."

Nhưng không kịp, Tàng Hải mắt thấy một kích không thành, muốn lui về thì bị Đạm Đài Tẫn lạnh lùng bóp lấy cổ.

Cánh tay Đạm Đài Tẫn giơ lên, tà ý tàn phá bừa bãi.

"Đã chủ động muốn chết, ta thành toàn cho các người."

Khóe miệng Tàng Hải tràn ra máu tươi, trong mắt hẳn mang hận ý vô tận.

Đạm Đài Tẫn đưa tay, Trảm Thiên kiếm màu đỏ máu xuất hiện trên lòng bàn tay hẵn.

"Sư huynh, có muốn để lại di ngôn không?"

Nói như vậy nhưng sau một khắc, Trảm Thiên kiếm đã xuyên qua thân thể của Tàng Hải.

Tàng Hải mắt mở to, thân thể dần dần hóa thành tro bụi màu đen.

Trước khi chết, Tàng Hải nhìn sư đệ xưa kia hẵn đau tiếc nhất, trên trán ma văn uốn lượn, đôi mắt tàn nhẫn lãnh khốc, Đạm Đài Tẫn.

"Sư huynh."

"Tàng Hải sư huynh."

Môi Đạm Đài Tẫn giật giật: "Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, hưu môn, mở."

Tàng Hải hóa thành tro bụi, bay vào trong trận, hồn phách trở thành chất dinh dưỡng cho Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Đạm Đài Tẫn nhẹ nói: "Tình đồng môn thâm hậu biết bao nhiêu khiến ta vô cùng cảm động, các người cũng nên đi cùng hẵn ta."

Hẵn bay người lên giữa không trung, áo bào đen của hẵn bị ma khí thổi bay phấp phới.

Đạm Đài Tẫn kéo Đồ Thần nổ, một mũi tên đen hóa thành ngàn vạn mũi, bắn về phía đám người Tiêu Dao tông.

Bọn họ đổ xuống như thác, hồn tiêu phách tán.

Thao Thiết bên trong Cửu Chuyển Huyền Hồi trận lướt qua, như một cái miệng tham lam, nuốt lấy tất cả mọi người.

Bọn người Cù Huyền Tử chỉ kịp cứu vài tiểu bối Tiêu Dao tông.

Những người Tiêu Dao tông may mắn sống sót đều ngửa đầu nhìn người đang ở giữa bầu trời kia, phía dưới ma khí hùng hực, đôi mắt hãn đỏ rực, tàn nhẫn đến mức khiến người ta kinh hãi.

Hoàn toàn không phải tiểu sư đệ.

Thanh Khiêm trưởng lão trầm giọng nói: "Chưởng môn, không ổn, hãy lại dùng người của Tiêu Dao tông để tế trận."

Nhưng Huyền Hồi trận đã đại thành, làm gì cần thêm người để tế trận?

Chẳng lẽ hẳn muốn thức tỉnh một thứ đáng sợ hơn?

Tất cả mọi người lòng nặng trĩu.

Sau một khắc, cặp mắt đỏ rực kia ngoái nhìn sang bọn họ.

"Bây giờ đến phiên các ngươi."

Tô Tô rơi xuống.

Những đợt gió mạnh bên trong "Tử môn" cắt nát y phục của nàng.

Trọng Vũ hóa thành một cái kén màu băng lam, bao bọc lấy nàng.

Tử môn giống một cái động không đáy, không có chỗ dựa, không có ánh sáng, không có âm thanh.

Mũi tên bắn thủng tim Tô Tô hóa thành ánh sáng màu vàng rồi tiêu tán bên trong Tử môn.

Tô Tô không biết nàng đã rơi xuống được bao lâu.

Có lẽ một ngày, có lẽ là một năm, hoặc có lẽ cũng đã trăm năm trôi qua.

Chung quanh thật yên tĩnh, so với thời điểm nàng sinh ra đời còn yên tĩnh hơn.

Tô Tô chưa hề nói bí mật này với người nào, nàng không nhớ nổi những chuyện đã xảy ra thời điểm nàng chào đời. Theo lý thuyết, khi linh thai được sinh ra, sớm nên có ký ức mới đúng.

Nhưng nàng cái gì cũng đều không nhớ rõ, lúc mở to mắt, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là Thiên Trì hơi nước mờ mịt, đó cũng chính là lúc kí ức bắt đầu.

Trí nhớ của nàng không hoàn chỉnh.

Rốt cuộc điểm rơi xuống của Tử môn giống như một cái quan tài ràng buộc, đem Tô Tô phong ấn ở bên trong, rút hết sinh cơ của nàng.

Trong Vũ có thể bảo vệ thân thể nàng, nhưng không cách nào bảo vệ hồn phách nàng.

Thấy nàng từ đầu đến cuối không tỉnh lại, Trọng Vũ cũng cùng nàng rơi vào im lặng.

Bên trong Tử môn không có con đường sống sót, hồn phách của Tô Tô cùng với cốt nhục của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị nghiền nát, Thần khí cuối cùng của thế gian là nó cũng sẽ đem mình vĩnh viễn phong ấn ở nơi này, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Trọng Vũ yên lặng, ánh sáng của nó tắt dần.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, Tô Tô tựa hồ nghe thấy giọng hát của một người.

Nàng mở mắt, nhìn thấy một vùng ánh sáng trắng.

Phía sau ánh sáng trắng, có thứ gì gọi nàng, dẫn nàng về quá khứ.

Tô Tô xuyên qua ánh sáng trắng đó, những ký ức thiếu thốn như mảnh vỡ, dần dần được gom lại.

Cảnh tượng trở nên rõ ràng.

Một đám người thấp giọng thảo luận: "Thần Ma đại chiến sắp đến, Đế Cơ lại sinh hạ cốt nhục của Yêu Vương, nhưng đứa nhỏ này lại là cái thai chết, lại còn mang huyết mạch của Yêu Vương, giữ lại không được."

Có người đưa tay, Phượng Hoàng Thần Hỏa bay ra, thiêu đốt trứng Phượng Hoàng trên đài sen.

Trước khi Thần Hỏa kịp chạm vào trứng Phượng Hoàng, một thân ảnh phi thân xuất hiện, che lại trứng Phượng Hoàng.

"Đế Cơ."

Một nữ tử vừa mới sinh lạnh lùng nói: "Con của ta, không ai có thể tự ý quyết định sống chết của nó. Huyết mạch của Phượng Hoàng tộc đang tàn lụi, mấy ngàn năm mới có một đứa bé được sinh ra, dù cho có mang huyết mạch của người kia, nó vẫn là do Thần sinh ra. Vận mệnh của Thần, cho tới giờ không phải là do bọn người các người quyết định."

Nàng mang đài sen ra khỏi đại điện.

Cùng nàng rời đi chỉ có một viên Thượng cổ Câu Ngọc.

Nữ tử xinh đẹp kia đi vào một sơn cốc thần bí, đem trứng Phượng Hoàng đặt tại nơi đó. Nàng đi khắp lục giới, mỗi lần trở về sẽ mang đến một vài thứ, có đôi lúc là Xà Linh quả, có khi là Bồ Hồn thạch.

Vì đi tìm những bảo vật quý thời Thượng cổ đã biến mất, nàng đem sức mạnh của mình dung nhập vào Câu Ngọc, nghịch thiên cải mệnh vượt qua thời không, trở nên ngày càng suy yếu.

Đến một ngày, sinh mệnh trong trứng Phượng Hoàng rốt cuộc cũng động đậy ba tiếng.

Nữ tử xúc động rơi lệ nói: "Nương biết mà, con ta nhất định sẽ sống sót."

Thời gian nàng ở lại trong cốc càng nhiều lên, điệu dàng ca hát cho tiểu Phượng Hoàng chưa thoát xác. Về sau có một ngày, trong một lần xuyên thời không xảy ra sai sót, nàng nhặt được một tiểu nữ người phàm.

Nữ tử động lòng trắc ẩn, đem đứa trẻ đó mang về trong cốc, dùng Thần Sao chỉ ra một con đường, đưa đứa trẻ về nhà.

Tô Tô nhìn hình ảnh Diệp Băng Thường khi còn nhỏ.

Diệp Băng Thường mang theo Hộ Tâm Lân của phụ thân tặng cho mẫu thân, mang theo cả tư tình của ông ấy.

Cho đến lúc chết, Phượng Hoàng Đế Cơ cũng không biết được tình cảm của người kia.

Một ngày rất lâu sau đó, hoa ở sơn cốc đột nhiên héo tàn, nữ tử toàn thân là vết thương trở về, ôm lấy trứng Phượng Hoàng.

"Tiểu Tô Tô, người đó chết rồi, ta cũng không cầm cự được bao lâu nữa. Tình tình yêu yêu quá khổ, nam tử thế gian là kẻ phụ bạc, kẻ khổ nhất chỉ có nữ tử."

"Nương nghịch thiên cải mệnh, nhiều lần vượt qua thời không, bây giờ Thần hồn tiêu tán, rốt cuộc vẫn không thể nhìn con lớn lên. Để con có thể

được bình an sinh ra, nương sẽ vì con làm một chuyện cuối cùng, đó là đem phong ấn huyết mạch tương xung trong cơ thể con. Nếu như con không thể dục hỏa trùng sinh, con vẫn sẽ trở thành một tu sĩ bình thường, sống khỏe mạnh cả đời. Nếu có một ngày, con vượt qua được lôi kiếp, hóa giải phong ấn, con sẽ trở lại Phượng Hoàng Thần thể, nếu con có thể nhớ lại đoạn kí ức này, con phải biết, nương rất yêu con."

Sau đó, nàng không trở về nữa, thứ trong đài sen tiếp tục nuôi dưỡng trứng Phượng Hoàng chỉ có một viên ngọc trong suốt.

Nó cái gì cũng không biết, chỉ có thể vượt qua thời không. Nhưng nó không có sức mạnh, không thể vượt qua thời không được.

Trứng Phượng Hoàng bị phong ấn đợi hết năm này qua năm khác, cho đến rất nhiều năm về sau, có một tu sĩ đột nhiên xông vào sơn cốc.

Là Cù Huyền Tử mặc một bộ thanh y, đầu đội ngọc quan.

Cù Huyền Tử nhận ra Câu Ngọc, nhớ tới vị Thần nữ đã từng gặp gỡ.

Y tu đạo cả đời, tâm động duy nhất vì người đó.

Câu Ngọc mừng rỡ nói: "Là người sao, người có thể mang tiểu chủ nhân rời đi sao? Nàng rất ngoan, rất tốt."

Trong lòng Cù Huyền Tử cảm xúc hỗn độn, bật cười nói: "Tại hạ bất tài, nguyện ý thử một lần."

Bên trong Tử môn đen kịt, Trọng Vũ đang hóa thành kén cảm nhận được gì đó, đột nhiên rung động.

Thiếu nữ nó bảo vệ bên trong kén cơ thể đang không ngừng tan biến đột nhiên dừng lại.

Ánh sáng màu trắng trong suốt dững mãnh chiếu về phía thân thể nữ tử.

Bên trong Tử môn, vô số lôi kiếp hội tụ, lôi điện chết chóc chiếu sáng cả Tử môn.

Là chín chín tám một đạo lôi độ kiếp thành Thần.

Trọng Vũ bị ép buông Tô Tô ra, hóa thành một thanh Đàn Không, rơi xuống cạnh thiếu nữ.

Tất cả lôi kiếp đánh về phía Tô Tô.

Bên trong tiềm thức của Tô Tô, những mảnh vỡ kí ức hợp lại hoàn chỉnh, phong ấn vạn năm trước cùng huyết mạch của nàng đồng thời thức tỉnh.

Bên trong Tử môn chật chội, tám mươi một đạo lôi kiếp, toàn bộ đổ vào thân thiếu nữ lại bị linh đài Vô Tình đạo hóa giải.

Qua hồi lâu, tử lôi rốt cuộc cũng ngừng lại.

Tô Tô nằm giữa lôi kiếp mở mắt ra.

Giữa mi tâm nàng hoa quỳnh nở rộ, con người biến thành màu vàng, pháp y từ màu trắng hóa thành hỏa hồng, Phượng Hoàng Thần hỏa chiếu sáng cả Tử môn.

Tất cả hắc khí biến mất không còn gì nữa.

Nàng nhìn lên Tử môn, vươn tay, nói: "Trọng Vũ."

Trọng Vũ thuận theo hóa thành một cây Đàn Không rơi vào lòng bàn tay nàng.

Trọng Vũ ban đầu mang sắc thái ảm đạm, khi nằm trong tay nàng lần nữa phát ra ánh sáng.

Tô Tô từng bước một tiến lên phía trước, Phượng Hoàng Thần lửa uốn lượn quanh thân nàng, vạch ra một con đường.

Nàng bình tĩnh giơ tay lên, xé rách toàn bộ Tử môn.

Ngón tay dài nhọn của Tô Tô phất qua Trọng Vũ, Tử môn sau lưng nàng bị xé rách, bong ra thành từng mảng.

Vùng đất không thể phá hủy dưới lòng bàn tay nàng lại yếu ớt như một tờ giấy, không chịu nổi dù chỉ một kích.

Trọng Vũ yên tĩnh thần phục, không nói câu nào, hoàn toàn biến thành một Thần khí chiến đấu.

Vạn năm trôi qua.

Rốt cuộc nó lần nữa gặp được, đứa trẻ mồ côi mang Thượng Cổ Thần Hoàng huyết mạch, kiểm soát được nó hoàn toàn.

Vị Thần cuối cùng của vạn năm qua.

Nàng ra khỏi Tử môn bị phá hủy.

Thao Thiết bên trong Cửu Chuyển Huyền Hồi trận cảm nhận được gì đó, hoảng sợ gào thét một tiếng.+

- -----HẾT CHƯƠNG 124-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125

Đệ tử Tiêu Dao tông bị Đạm Đài Tẫn giết hơn một nửa, linh hồn cùng nhau bị hút vào Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, mắt thấy Thao Thiết cơ hồ sắp hiện nguyên hình, Cù Huyền Tử biết không còn đường lui.

Hôm nay Đạm Đài Tẫn vì hiến tế cho Huyền Hồi trận mà mở rộng Ma Vực để bọn hắc vào, càng nhiều người chết, ma khí trên Huyền Hồi trận càng dày đặc.

Cù Huyền Tử cùng chư vị trưởng lão quyết định được ăn cả ngã về không, hóa thành vô số đạo lưu quang, dốc hết ngàn năm tu vi tấn công từ tám phía.

"Thiên địa Huyền Tông, vạn khí bốn căn, hủy!"

Đạm Đài Tẫn máu tươi đầy tay, điềm nhiên nhìn xuống bọn họ, huyền y của hắn bị nhiễm ma khí đến ám trầm, những người còn lại trong Tiên môn dồn dập tế ra pháp khí, muốn cầm chân Đạm Đài Tẫn một chút, giúp bọn người Cù Huyền Tử phá hủy Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Ma Quân tựa hồ bị trói buộc trên không trung, không hề nhúc nhích.

Khóe môi Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhếch lên, không có chút lo lắng trước Huyền Hồi trận sắp bị phá hủy.

Bọn người Cù Huyền Tử trong tay Tiên kiếm đâm vào tám hướng, Huyền Hồi trận run rẩy, có dấu hiệu phân tán đi.

Đám người phía xa kia còn chưa kịp vui mừng.

Thanh Vô đột nhiên nói: "Chưởng môn, không ổn, trận pháp kia có vật thể sống."

Quả nhiên. Cù Huyền Tử nhú mày nhìn trận pháp. Chính cái cửa của Huyền Hồi Trận nhanh chóng di chuyển, ma khí ngược lại ngày càng cạn dần, hình như có thứ gì đó bên trên Huyền Hồi trận hút toàn bộ ma khí đi.

"Tại sao có thể như vậy?"

Trong chốc lát, Cù Huyền Tử đột nhiên nhớ lại đoạn ký ức xa xưa kia. Khi đó y tu đạo chưa lâu, tu vi còn thấp, có lần gặp một Thần Nữ xinh đẹp xuyên qua thời không cười nói: "Tiểu đạo sĩ, người có biết đối với Thần linh vạn năm trước, chuyện gì là đáng sợ nhất không?"

Thanh y tiểu đạo sĩ Cù Huyền Tử buông thông mặt mày, khiêm tốn nói: "Tại hạ đoán, có lẽ là Ma Thần bất diệt."

Thần Nữ lắc đầu: "Không phải, vạn vật chế hành, Thần khó sinh ra, Ma Thần càng khó sinh ra. Một khi Ma Thần tồn tại, chỉ cần dốc hết Tiên Thần chi lực, nhất định có thể trấn áp. Nhưng nếu thế gian quy tắc thay đổi, đối với lục giới mà nói mới thật sự là tai ương."

Khi ấy, những tiểu sinh linh yếu ớt sẽ không thể tồn tại ở thế gian, toàn bộ những người tồn tại dưới "đạo" đó đều chết hết, người người sẽ biến thành quái vật giết người, lục giới đều là Yêu Ma, chỉ dựa vào giết chóc cướp đoạt để chiếm lấy tài nguyên trời đất.

Những phạm nhân có sức vóc tốt sẽ bị đem biệt thành nô bộc của bọn Yêu Ma, những vị Tiên sống sót tiên hồn cũng phân tán, biến thành một cái xác không hồn.

Thanh y tiểu đạo sĩ nghiêm trọng nói: "Vậy ý của người là đem lục giới biến thành luyện ngục, Tà Ma cùng Yêu Ma ở trong đó sinh tồn."

Thần Nữ cười nói: "Đúng, chúng ta coi trọng tình yêu và lương thiện, mở rộng càn khôn, sinh linh cùng nhau tồn tại, yêu cả cỏ cây. Nhưng ở thế giới kia chông chất tà ác cùng giết chóc không ngừng, cướp đoạt sinh mệnh

của kẻ yếu để tu hành. Thiên đạo lúc này sẽ không còn những điều tốt đẹp, trời đất trở nên hoang vu, sinh linh diệt vong, không còn một ngọn cỏ. Nhưng may thay, "đạo" này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện, Ma Thần đã chết, không có người nào có thể mở ra."

Những lời lúc Thần Nữ luận đạo nói cho y nghe giờ phút này hiện lên trong đầu.

Cù Huyền Tử trong lòng cảm thấy nặng nề, hô lên một tiếng: "Đi mau!"

Đó là một âm mưu, Cửu Chuyển Huyền Hồi trận hấp thu nhiều linh khí như vậy chính là muốn sinh ra một thứ "đạo" khác.

Người của bọn họ càng chết nhiều, thứ "đạo" kia sẽ mở ra càng nhanh.

"Xùy, rốt cuộc cũng bị phát hiện." Một thanh âm cười vang lên, chỉ thấy Đạm Đại Tẫn vừa mới bị "trói buộc" chẳng biết từ lúc nào đã tiến vào trong Huyền Hồi trận.

"Đáng tiếc, các người hôm nay cũng đừng hòng rời đi."

Trảm Thiên kiếm đỏ như máu bay xuống, cuộn cuộn sát khí phóng tới Thanh Vô đang ngồi ở Kinh Môn.

Kết giới của Thanh Vô bị chém vỡ, y mở to mắt, hóa thành một đám khí màu trắng tụ hợp vào trong Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Chỉ cần một kiếm Đạm Đại Tẫn lại có thể dễ dàng giết một trưởng lão tu vi Hóa Thần hậu kỳ.

Sự sợ hãi lan rộng trong lòng mọi người. Ma khí cơ hồ đang biến mất khỏi Cửu Chuyển Huyền Hồi trận.

Nó đã đem ma khí đi đâu?

Cuồng phong bắt đầu thổi lên, Thương Khung phía trên Huyền Hồi trận nứt ra tạo thành một lỗ hồng, dường như có một thứ gì đó muốn hoành không xuất thế.

Vết rách mang theo một lực hút đáng sợ, tựa hồ muốn hút toàn bộ hồn phách của đám người vào trong.

Các tu sĩ lần lượt ngã xuống, hồn phách bắt đầu bị giã nát, có người chịu không được đau đớn kêu lên.

Tự Anh vui vẻ nói: "Ma Quân, Cùng Bi đạo muốn vấn thế chỉ cần bốn hạt Thần châu nữa thôi."

Bốn hạt Thần châu màu sắc khác nhau lần lượt xuất hiện trước mặt Đạm Đài Tẫn, hẩn nheo mắt mang theo một tiếng cười cuồng vọng: "Ngàn linh Trọng Vũ, càn khôn Cùng Bi!"

Bốn hạt Thần châu hội tụ trên không trung, Đạm Đài Tẫn mang chúng khảm vào Thương Khung.

Bầu trời dần dần bị thay thế bằng màu xám xịt, lục giới biến đổi, sông suối nhân gian hóa thành dung nham cuồn cuộn, đóa hoa chết héo hóa thành cát vàng, chim bay trên bầu trời rơi xuống hóa thành tro bụi.

Cánh cửa ở Minh giới bị cưỡng ép mở ra, trong dòng sông Quỷ Lệ có vô số Lệ Quỷ thê lương bi ai kêu rên.

Thao Thiết gào lên một tiếng, muốn tránh Tây Tủy ấn mà thoát ra ngoài, phóng ra nhân gian phồn hoa.

Cùng Bi đạo đã mở.

Cù Huyền Tử trơ mắt nhìn lôi điện đánh vào mọi người, ánh mắt Đạm Đài Tẫn băng lãnh, Ma văn uốn lượn trên trán, hẩn cao cao tại thượng, quan

sát chúng sinh giã giũa.

Giống như hân đã từng nói, lục giới sẽ biến thành nô bộc cho Yêu Ma đạo của hân.

Cù Huyền Tử nhắm lại mắt, mọi chuyện cho tới bây giờ có làm gì cũng không còn được nữa. Cùng Bi đạo sẽ không để tu sĩ cùng phạm nhân sống sót, Thanh Vô chết rồi, đám người Tiêu Dao tông kia cũng đã chết, hồn phách của y cũng sắp tiêu tán.

Người tu đạo không thẹn với lương tâm, cho dù y cùng chư vị trưởng lão chường môn có hủy đi Huyền Hồi trận thì trên đời này không có bất kỳ người nào có thể một lần nữa phong ấn Cùng Bi.

Vạn năm, thế gian lại không còn Thần linh.

Y nhắm mắt lại, điềm nhiên chờ đợi hồn phách tan biến. Cả đời tu sĩ này dài đằng dặc, đến nỗi khiến y cơ hồ quên mất lúc ban đầu tu đạo, sơ tâm của mình là gì.

Vết rách càng lúc càng lớn, Thương Khung vỡ vụn hoàn toàn, màn trời như là tận thế.

Nhưng vào chính thời khắc đó, mặt đất sáng lên, ma khí tán đi, những chỗ Cửu Chuyển Huyền Hồi trận bày bố dần sinh sôi trở lại. Một nữ tử áo đỏ chân trần đi tới.

Cù Huyền Tử mở mắt ra, trong thoáng chốc ngỡ rằng trở về ngàn năm trước.

Khi đó vị Đế Cơ cuối cùng của Phượng Hoàng tộc cũng giống như vậy, mặc phát như thác nước, phi y như lửa.

Hình ảnh đó cùng thiếu nữ trước mắt hợp lại.

Nàng từ phía Tử môn đi tới, cầm thanh Trọng Vũ cầm cuối cùng của thế gian, quanh thân nghiệp hỏa như hoa quỳnh nở ra, Cửu Chuyển Huyền Hồi trận trong một khắc liền hóa thành phế tích.

Nàng duỗi ngón tay thon dài, điểm lên đầu Thao Thiết muốn chạy ra nhân gian.

Thao Thiết thảm thiết gào một tiếng, hóa thành từng mảnh vỡ màu đen.

Mi tâm thiếu nữ điểm xuyên Thần ấn màu trắng, con người vàng óng nhìn chăm chú hết thảy chung quanh.

Trời đất hoang vu, cuồng hoan Yêu Ma, các Tiên nhân mất đi hồn phách thể xác, trên không trung là thân ảnh màu đen tà lệ.

Cù Huyền Tử nhìn nàng ở phía xa xa, nàng đã phá xác từ một đứa trẻ non nớt trở về bản nguyên, vượt qua Thần kiếp, bài trừ phong ấn.

Tự Anh nhìn nàng thì không dám tin: "Người người, Sơ Hoàng, không, Sơ Hoàng đã chết!"

Đế Cơ quật cường như lửa kia đã bị chôn vùi cách đây rất lâu rồi.

Tự Anh lui lại một bước, liền đoán được nàng là ai.

Tự Anh từng là thuộc hạ của Yêu Vương, về sau theo Yêu Vương đi theo Ma Thần.

Vạn năm trước, nếu không phải Yêu Vương vì yêu Thần Nữ mà làm phản, Ma Thần sẽ không chết.

Là con của hãn và Sơ Hoàng, mang huyết mạch của Thượng Cổ Vạn Yêu chi vương và Đế Cơ cuối cùng của tộc Phượng Hoàng, cũng chính là Thượng Cổ Thần cuối cùng.

Thiếu nữ chuyển mắt nhìn về phía nàng ta, ngón tay chạm lên dây đàn, Tự Anh vội vàng cầm dù cản lấy.

Đáng tiếc khi Hạng Bạt khởi tử hoàn sinh sớm đã mất đi sức mạnh Thượng Cổ cường đại lúc ban đầu, tiếng đàn như sóng lan tràn khắp mọi nơi, Nghiệp Hỏa đốt lấy thân ảnh của Tự Anh.

"A... Ma Quân cứu ta, Ma Quân cứu ta!"

Đạm Đài Tẫn quay đầu, nhìn thiếu nữ đang từng bước tiến về phía hắn.

Ma khí cuồn cuộn quanh góc áo màu đỏ của nàng, vạn vật đều cúi đầu trước hắn, chỉ có nàng là thoát khỏi được Cùng Bi đạo, mang đến nỗi áp bách đáng sợ, đối đầu với ánh mắt của hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, giơ Trảm Thiên kiếm lên.

Con người màu vàng của Thần Nữ nhìn về phía tay hắn dính đầy máu tươi đang nắm chặt Trảm Thiên kiếm, Trảm Thiên kiếm đỏ thẫm sáng chói, uống cạn máu của các tu sĩ.

"Thành Thần trở lại cảm giác thế nào?" Đạm Đài Tẫn cười nói, "Thượng Cổ Thần linh đều đã ngã xuống, chỉ mỗi mình ngươi mà cũng muốn giết ta?"

Tô Tô khẽ nói: "Ngươi bây giờ nhìn lại, thật đúng là lạ lắm."1

Khuôn miệng hắn tràn ngập ý cười.

"Không phải lạ lắm, là do ngươi xưa nay chưa từng hiểu rõ ta."

Người trước mắt cùng Thần Nữ trong trí nhớ hoàn toàn giống nhau, hơn năm trăm năm qua, Đạm Đài Tẫn không ngờ rằng, hắn dù đã vứt bỏ tư tình, song vẫn nhớ kỹ gương mặt của người trước mắt mình này.

Ánh mắt nàng nhìn hẳn, thần sắc vẫn không thay đổi.

Thế nhưng thần sắc cứng rắn lạnh lẽo đó dần dần trở nên nhu hòa, hẳn thấy nàng hơi nhếch lên khóe môi, so với quá khứ mỗi một khắc đều trở nên ôn nhu hơn nhiều.

"Ta hiểu rõ chứ." Tô Tô nhẹ nhàng nói, "Ta biết người sống sót gian nan đến dường nào, ta đã thấy người bị trêu đùa, phải mặc trang phục của nữ tử, tự mình may vá y phục, chờ trời mưa để hứng nước mưa uống."

"Ta đã thấy người mẫn cảm, yếu ớt, người tái nhợt bất lực, nhưng bất luận thế nào vẫn luôn có một nghị lực sống sót đến cùng. Người nghiêm túc quan sát vẻ mặt và hành động của người ngoài, bắt chước họ sướng vui giận buồn. Người ghen tỵ với Tiêu Lãm, ghen tỵ với Bàn Nghi Chi, thậm chí ghen tỵ với cả người bán hàng rong ở đầu phố."

"Ta đã thấy người vừa ngây ngô vừa mãnh liệt, vì yêu Diệp Tịch Vụ mà không màng tất cả."

Hai mắt hẳn đỏ bừng gắt gao nhìn chăm chăm lấy nàng.

Nước mắt từ đôi mắt như nhìn thấu tất cả mọi chuyện của Thần Nữ bắt đầu chảy ra: "Nhưng ta cũng thấy lục giới hoang tàn, máu chảy thành sông. Trong lòng ta, hình bóng Đạm Đài Tẫn yêu Diệp Tịch Vụ từ lúc ấy đã chết rồi. Thần luôn luôn nghe thấy nguyện vọng của chúng sinh, Đạm Đài Tẫn, người có biết nguyện vọng của ta là gì không?"

Không còn tư tình, trong lòng Đạm Đài Tẫn hoàn toàn trống rỗng.

Cùng Bi đại đạo đang ở sau lưng, hẳn muốn thứ gì đều dễ dàng như trở bàn tay.

Bất luận là thứ gì, hẳn đều không để ý. Như nàng đã nói, tên phế vật thích nàng, thương tiếc nàng kia đã chết rồi. Chuyện yêu nàng, hận nàng đối

với hấn chẳng còn quan hệ gì nữa.

Đạm Đài Tẫn giơ lên Trảm Thiên kiếm, thanh kiếm sáng loáng, đâm về phía Thần Nữ.

Tô Tô không hề tránh, thậm chí còn không tể ra Trọng Vũ cầm.

Trong tay nàng ngưng ra một khối hắc diệu thạch linh cốt.

Linh cốt trói tứ chi Đạm Đài Tẫn lại, sinh sôi trói chặt hấn.

Hấn ngược mặt nhìn về phía khối hắc diệu thạch linh cốt kia, cắn răng nói: "Tà cốt của ta."

"Cả đời Ma Thần chỉ có một thứ uy hiếp. Năm trăm năm trước, ta dùng Thần tủy đổi lấy Tà cốt của ngươi, Câu Ngọc âm thầm nói cho ta biết, mặc dù có Thần tủy, nhưng nếu hủy đi Tà cốt, ngươi vẫn sẽ nhanh chóng tan biến. Vì vậy ta đã đem giấu nó, phong ấn vào trong linh hồn của mình." Tô Tô đưa tay xoa lên mặt hấn, "Cho nên mặc dù có Vô Tình đạo, ta vẫn không thể thành Thần."

Bởi vì ta muốn ràng buộc, muốn trông coi ngươi cả đời thật cẩn thận.

Ngón tay Đạm Đài Tẫn run rẩy, hấn không biết vì cái gì, trong lòng dâng lên một cảm giác đáng sợ, cảm giác đau nhức truyền khắp toàn thân.

"Đến ngày hôm nay, ta nghĩ, ta rốt cuộc không tài nào bảo vệ được nó."

Tô Tô nhẹ nhàng ôm lấy Đạm Đài Tẫn, "Mỗi người cả một đời, đều có những chuyện dù không muốn nhưng nhất định vẫn phải làm. Từng nguyên sẽ cùng ngươi làm phạm nhân bình thường sống trọn một đời, nhưng lại không thể không đâm sáu cái đinh Diệt Hồn vào ngươi. Ta muốn ngươi được sống, nhưng sự tồn tại của ta chính là vì ngươi chết đi."

Tô Tô ôm lấy hấn, cùng hấn rơi xuống từ bầu trời vô tận.

Nghiệp hỏa đốt cháy bọn họ, hần vừa cảm thấy đau nhức nhưng cũng lại cảm thấy ấm áp.

Ma Thần không có nước mắt, cho nên khi máu của hần từng giọt rơi trên bả vai nàng, hần cũng không biết, nhưng Tô Tô lại nhìn thấy.

Nàng thấy huyết lệ của hần như châu, từng hạt từng hạt rơi xuống.

Thiếu niên tái nhợt máu me đầy mặt, thấp giọng mở miệng: "Lê Tô Tô, cả đời này thật vất vả, nhưng ta không muốn chết."

"Ta biết." Nàng nhắm mắt lại, lòng bàn tay phát ra Thần quang màu trắng bóp nát Tà cốt, "Đừng sợ, lần này ta sẽ không để chàng tiếp tục một mình nữa."

Nguyện vọng của ta, là nằm đó trên cổng thành, bóp nát Tà cốt, cùng chàng cùng nhau tiêu tán ở năm trăm năm trước.

Cho dù vì Ma Thần mà sinh ra, chú định vĩnh viễn sẽ không có kiếp sau.

Khoảnh khắc Tà cốt bị nghiền nát, thân thể Đạm Đài Tấn dần dần tiêu tán trong ngực nàng.

Trong gió đã không còn mùi hương của hần.

Nghiệp hỏa đốt hết tất cả nghiệp chướng.

Tô Tô nắm chặt Trảm Thiên kiếm, Đồ Thần nỏ cùng Tây Tủy ấn, nhìn chăm chú vào Cùng Bi màu xám.

Không biết Ma Thần có muốn cùng ta tuần táng vì đạo không?

Tô Tô hóa thành một con Phượng Hoàng rực lửa, hướng về phía vết rách của Thương Khung mà bay tới.+

Màu xám trên bầu trời tản dần, nhân gian không biết từ lúc nào đã là hoàng hôn.

Vạn vật sẽ một lần nữa sinh trưởng.

Mùa xuân cũng sẽ một lần nữa đến vào một ngày nào đó. Nhưng Lê Tô Tô cùng Đạm Đài Tần, lại vĩnh viễn tiêu tán khỏi thế gian này.

- -----HẾT CHƯƠNG 125-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 126

Linh hồn Đạm Đài Tần tản vào trong Cùng Bi đạo.

Tô Tô cũng hướng về phía vết rách trên trời cao mà bay đi.

Tự Anh nhìn một màn này, không màng tới thân thể bị bỏng của mình, bổ nhào tới như điên: "Không, không thể!"

Yêu Ma bị trấn áp mấy vạn năm, thế gian khí tức bảo toàn, nếu lục giới linh khí nồng đậm, ma khí liền lập tức loãng dần.

Nàng ta không muốn tiếp tục ngủ say dưới đáy biển lạnh lẽo, cũng không muốn con cháu Hạng Bạt trở thành quái vật không được phép tồn tại trên đời này.

Yêu Ma dựa vào cái gì mà không thể được sống ở thế gian.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta biến mất, mái tóc xơ xác, biến thành mặt xanh nanh vàng bay đến trước mặt Tô Tô.

Kinh Diệt thấy thế, cũng cắn răng cùng nhau ngăn cản. Ma Quân đại nhân chết rồi, thế nhưng Cùng Bi đạo đã mở, chỉ cần Tô Tô không tuấn đạo, đợi thêm một lát, lục giới chính là của bọn chúng.

Tất cả các Yêu Ma đều nghĩ như vậy, dùng hết tính mạng ngăn cản Tô Tô.

Trong mắt Tô Tô phản chiếu hết tất thảy.

Vô số Yêu Ma ngậm lấy nước mắt, biết rõ không có khả năng đấu lại Thượng Cổ chi Thần, vẫn kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiếp tục tiến về phía nàng.

Phượng Hoàng nghiệp hỏa phía dưới dù có thiêu chết bọn chúng, những Yêu Ma khác dù thấy thế vẫn hung hãn không sợ chết, hóa thành những luồng khí đen bay tới.

Trong lòng Tô Tô cảm thấy thương xót.

Thượng Cổ Yêu Ma sinh tại Man Hoang chi địa, trong khi Thần linh lại sinh ra ở Thần Vực linh khí dư thừa. Yêu Ma hiện tại bị nhốt ở Hoang Uyển vạn năm, trong khi tu sĩ lại được hưởng khói hương thành tâm cung kính.

Ma Vực không có một ngọn cỏ, vì thế bọn chúng muốn thiên hạ này là của mình, để bọn chúng có tự do.

Nhưng dù cho có muốn sinh tồn, cũng không thể đuổi cùng giết tận.

Tô Tô không quay đầu lại, nàng mang theo mấy thứ Ma khí bay thẳng vào Cùng Bi đạo, mắt Phượng Hoàng trông thấy một màn đen không đáy bên trong.

Lần này trong lòng nàng lại rất bình tĩnh.

Song khi tới gần Cùng Bi đạo, bên trong đột nhiên phát ra ánh sáng cực mạnh, đẩy Tô Tô ra.

Phượng Hoàng biến trở lại thành hồng y Thần Nữ, nàng cảm nhận được gì đó, nhìn một màn trước mắt.

Các Yêu Ma kinh ngạc, nói: "Ma Quân."

"Là sức mạnh của Ma Quân."

Cùng Bi đạo hoàn toàn mở ra. Đạm Đài Tẫn dù thân tử đạo tiêu cũng không hề ngăn cản Cùng Bi đạo mở ra.

Nhưng Cùng Bi đạo trước mắt không giống với suy nghĩ của mọi người.

Linh khí cùng yêu khí tuôn ra, chảy về phía sơn xuyên đại địa.

Cùng Bi đạo vốn dĩ tham lam hấp thụ linh khí thế gian, giờ phút này lại giống một cái phễu rót xuống lục giới.

Cùng Bi đạo tồn tại từ thời Thượng Cổ, hấp thụ linh khí vài vạn năm song giờ phút này lại tuôn trào linh khí, chuyện chưa từng xảy ra trước đây.

Một màn này phản chiếu trong con mắt của Tô Tô, toàn bộ thế giới tỏa ra ánh sáng lung linh.

Vạn vật bắt đầu sinh trưởng, suối nước lưu động, chim chóc trở về.

Tô Tô nhìn cảnh này thật giống như bức tranh sông núi quen thuộc, có chút thất thần.

Năm trăm năm trước, nàng trước mặt Đạm Đài Tần mang ra Thương Sinh phù, dẫn hắn nhìn thế gian xinh đẹp bên trong bức họa.

Bức tranh phản ánh vào bên trong đôi mắt đen láy ngơ ngác của thiếu niên, năm đó nàng cười nhìn hắn, nguyện giúp hắn hiểu được sự đẹp đẽ của lục giới này.

Hôm nay hắn đem bức tranh tú lệ này hoàn trả lại tất thủy.

Bốn hạt Thần châu tiêu tán biến thành lưu huỳnh, rơi đầy trần thế.

Huyền Nhan châu mượn linh khí từ Cùng Bi mô phỏng lại một bộ thân thể, Tụ Sinh châu trong Cùng Bi giải phóng linh hồn, Tham Lang châu dẫn linh hồn trở về thân thể, Khai Dương châu mang lại ký ức cùng sự tức giận.

Tự Anh ngồi bệt xuống đất, lẩm bẩm nói: "Chuyện này không có khả năng, không có khả năng."

Tại sao có thể có người cải biến một Thượng Cổ đạo thành một loại đạo khác?

Nàng ta rất cuội cũng hiểu rõ được Đạm Đài Tần đang làm cái gì, hẳn biết Cùng Bi đạo không có cách nào bị phá hủy, cho dù lần này có phong ấn thì qua vạn năm sau Ma Thần mới lại sinh ra, vẫn như cũ sẽ mở ra Cùng Bi.

Thế là hẳn nhập Ma Vực, đọa Ma đạo, thu thập Thần châu, dẫn vạn vật chi linh.

Hẳn có thể hấp thụ sức mạnh của người khác sử dụng cho mình, vì vậy lợi dụng điểm này để nắm giữ Cùng Bi đạo, hoàn toàn để Cùng Bi đạo cắn nuốt linh hồn.

Trên mặt đất, Tàng Hải mở to mắt, các đệ tử Tiêu Dao tông cũng có ý thức.

Những người đã chết ở Cửu Chuyển Huyền Hồi trận toàn bộ trở lại thế gian.

Những phạm nhân đã bị Yêu Ma giết chết để tế cho Cùng Bi đạo cũng tỉnh lại trên đường phố, nghi hoặc nhìn nhau: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cửa mở, có thanh âm đứa trẻ vui vẻ: "Cha cha, mẫu thân, cha trở về rồi!"

Một lão nhân tóc trắng xóa trở về ôm lấy đứa trẻ khóc rống lên.

Yêu Ma chi khí hỗn độn chảy xuống Ma Vực, cưỡng ép Yêu Ma trở về, Kinh Diệt vịn Tự Anh, bọn họ chuyển mắt nhìn xem mảnh đất Ma mạch nở đầy hoa quỳnh thổ địa, sông núi rộng lớn, im lặng hồi lâu.

Kinh Diệt không thể tin, thấp giọng nói: "Đây là nơi thuộc về chúng ta."

Tất cả yên tĩnh lại, hồng y Thần nữ vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Trọng Vũ nói khẽ: "Tô Tô."

Đừng nhìn nữa, người đã nhìn rất lâu rồi.

Vết rách Thương Khung dần dần biết mắt, tất cả mọi người đều đã trở về.

Chỉ trừ một người.

Tô Tô nhìn vết rách dần khép kín lại.

Hắn đâu có lý do gì để trở lại.

Nàng nhìn hoàng hôn, lờ mờ nhìn thấy lần đầu gặp dáng vẻ của Đạm Đài Tần.

Thiếu niên khoác một chiếc áo màu đen, đuôi mắt trùng xuống, gầy yếu, tái nhợt, lạnh lẽo.

Lúc này đây hắn không đi về phía nàng mà dần dần biến mất khỏi trời đất.

Trọng Vũ nghĩ rằng Tô Tô sẽ đáp xuống, nào ngờ Tô Tô xoay người, đi về về phía Ma Vực hoa quỳnh nở rộ kia.

Tô Tô biết sẽ không đợi được hắn. Hôm nay cho dù nàng không tới, Đạm Đài Tần vẫn sẽ lựa chọn tuần táng cùng Cùng Bi.

Tắc Trạch trấn thủ Hoang Uyên hàng vạn năm.

Lê Tô Tô đời này sẽ trông coi Ma Vực, bảo vệ lục giới không xảy ra chuyện gì.

Cho đến một ngày nàng tiêu tán.

Thế nhưng mang mệnh của Thần, thời gian dài đằng đặc.

Hoa nở hoa tàn, nhân gian lại một năm nữa trôi qua.

Tuyết lớn đầy trời vào đông, bạch y Tiên Quân công kiếm, gọi người phía trước: "Phù Nhai, đừng đi tiếp, phía trước là cột mốc biên giới của Ma Vực, đệ không qua được."

Nguyệt Phù Nhai quay đầu, lộ ra một gương mặt rõ ràng, hần thấp giọng nói: "Đã một trăm năm rồi, ta muốn sư tỷ trở về."

Công Dã Tịch Vô đáp lại: "Tô Tô trấn thủ Yêu Ma giới, sẽ không dễ dàng rời đi."

Nguyệt Phù Nhai cắn răng: "Huynh đương nhiên sẽ không nhớ thương tỷ ấy, huynh có Diêu Quang, sẽ không nghĩ cho tỷ ấy nữa. Vị Thần cuối cùng trên đời lại xứng đáng vạn năm trấn thủ tại Ma điện sao?"

Công Dã Tịch Vô im lặng nhìn hần, đôi mắt màu xám phủ đầy bi ai.

Nguyệt Phù Nhai nắm chặt tay, thấp giọng nói: "Thật có lỗi, sư huynh, ta có chút không kiềm chế được."

Một trăm năm, năm nào qua đây, cánh cửa của Ma Vực chưa từng vì hần mà mở ra. Kỳ thật Nguyệt Phù Nhai biết, Công Dã Tịch Vô năm nào cũng tới.

Chỉ là những năm này sư tôn không còn đủ sức quản lý chuyện của Hành Dương tông nữa, toàn bộ đều là Công Dã Tịch Vô quản lý.

Người người đều biết, Công Dã Tịch Vô sẽ là chương môn tiếp theo của Hành Dương tông. Dù cho Cùng Bi đạo có mở ra, trả lại tất cả linh hồn đã chết vì hần, nhưng Công Dã Tịch Vô vẫn ngày ngày đi làm việc thiện, sư tôn từng nói, làm ngàn việc thiện có thể khiến tâm hồn an tĩnh hơn.

Diêu Quang đi cùng hần từ Hành Dương tiên sơn đến nhân gian.

Công Dã Tịch Vô cũng sẽ không so đo với Nguyệt Phù Nhai.

Nguyệt Phù Nhai nhắm lại mắt: "Sư huynh, thật xin lỗi."

Công Dã Tịch Vô mím môi lắc đầu, hấn ngược mắt nhìn cột mốc biên giới trước mặt. Nhờ có cái này mà năm trăm năm qua, thế gian không bị Yêu Ma hoành hành, chỉ có mở ra linh thức tu thành tiểu Yêu chân chính.

Tiên môn bách phế đái hưng*, kiểu gì cũng sẽ khôi phục lại như ngày xưa, nhân gian hòa thuận vui vẻ.

*Bách phế đái hưng: ý chỉ còn nhiều chuyện phải làm.

Từ lúc Cùng Bi đạo hợp nhất với thế gian, bọn họ ai cũng chưa từng gặp lại Tô Tô.

Thế nhân đều biết, có một vị Dục Linh Thần Nữ bảo vệ bọn họ, nhưng đối với Nguyệt Phù Nhai mà nói, hấn đã mất đi người quan trọng nhất.

"Tỷ ấy không nên ở lại Ma Vực." Nguyệt Phù Nhai nói: "Thần nữ phi thăng, nên đi Thần Vực mới phải."

Công Dã Tịch Vô nói: "Muội ấy ở lại Ma Vực sẽ an tâm một chút. Dù sao đây cũng là nơi người kia từng lưu lại."

Nhắc đến Đạm Đài Tẫn, Nguyệt Phù Nhai trầm mặc xuống. Hấn nhìn Công Dã Tịch Vô rồi gật đầu, quay người biến mất trong tuyết lớn chốn nhân gian.

Công Dã Tịch Vô nhìn bia giới thuộc về Yêu Ma giới trước mắt.

"Tô Tô." Hấn cười nhạt một tiếng, nói, "Những năm này ta đi nhân gian, có nghe không ít những chuyện cũ. Trong đêm thường hay nằm mơ, mơ thấy một nam nhân tên là Tiêu Lãm. Vài ngày trước, ta trở lại nhân gian Hạ

quốc cùng Chu quốc sáu trăm năm trước. Mọi thứ đều đã trở nên lạ lẫm, chỉ có hai nơi là không thay đổi nhiều."

"Một là phủ tướng quân của Hạ quốc. Dân chúng nói, chỗ phủ đệ kia có Diệp thị từng ở qua, mấy đời là tướng quân ra trận giết địch, vĩnh cửu vinh quang, dân chúng sẽ nhớ mãi."

"Một chỗ khác, đó là Hoàng Lăng của Chu quốc." Hãn nhẹ nhàng thờ dãi, "Nghe sử sách nói, Hoàng đế vô danh đã đem người mình yêu nhất an táng tại đó, hãn không cho phép bất kỳ người nào quấy rầy nàng nghỉ ngơi."

Tuyết ở nhân gian đã đọng dày một tầng, Công Dã Tịch Vô gật đầu, rời trước bia Yêu giới.

Hãn đi một hồi lâu, một nữ tử khoác áo trắng bung dù đi trong gió tuyết.

Nàng bước những bước nhẹ nhàng, trên vai có một con sò màu xanh.

"Tô Tô, người muốn đi đâu? Chúng ta ra ngoài, A Mật có sợ không?" Tiểu Phượng Hoàng mới vừa sinh ra, mới chỉ là một đứa trẻ non nớt khiến tình mẫu tử trong Trọng Vũ dâng trào.

"Đi gặp cố nhân một chút, Kinh Diệt sẽ chăm sóc tốt cho A Mật." Thanh âm nàng bình thản ôn nhu.

"Cố nhân sáu trăm năm trước?"

"Phải." Nàng đáp lại, "Cũng là quá khứ của ta."

Trọng Vũ không hỏi nữa, cùng nàng tiến vào Hoàng Lăng. Sáu trăm năm trước Hoàng Lăng của Đạm Đài Tẫn đã trống rỗng đến hoang vu.

Chu quốc mất, không còn người đóng giữ Hoàng Lăng.

Trong Hoàng Lăng sát khí rất nặng, phàm nhân cùng trừ yêu sư cũng không dám vào những chỗ như thế.

Bạch y của Tô Tô lượn lơ trên mặt đất, trông thấy mấy bộ xương cốt đã chết khô của huyết nha thì dừng lại. Bọn nó không biết đã chết được bao nhiêu năm, nàng nhìn chúng một hồi, đúng là bọn chúng đã trấn thủ Hoàng Lăng.

Tô Tô đi đến đâu, cái lạnh lẽo của Hoàng Lăng tản ra đến đó, bốn phía đều trở nên ấm áp.

Nàng bước đến nơi trong cùng, trông thấy một khối bia mộ màu xám.

Trên bia mộ phủ đầy bụi, Tô Tô không dùng pháp thuật, dùng tay lau nhẹ bia.

Phía trên khắc chữ viết rõ ràng, Trọng Vũ bay tới, dùng ánh sáng màu xanh chiếu lên chữ của bia mộ.

Tô Tô cong cong môi, mở miệng thấp giọng đọc: "Đạm Đài Tẫn chi ái thê, Diệp thị Tịch Vụ mộ. Cảnh Hòa năm thứ hai, ngày mười lăm giữa đông."

Con sò màu xanh bay về phía một chỗ khác, Trọng Vũ kinh ngạc nói: "Tô Tô tới xem, nơi này còn có một cái mộ bia!"

Hai cái mộ bia dựa sát nhau, giống như là hợp táng.

Tô Tô chuyển mắt xem qua.

Chiếc mộ này so với mộ của Diệp Tịch Vụ mới hơn rất nhiều, tay nàng xoa xoa một bia, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Một tầng bụi rơi xuống.

Nàng thấy rõ từng chữ trên mặt bia, ngón tay dừng lại.

Làm sao lại...

"Diệp Tịch Vụ phu quân, Đạm Đài Tần mộ."

Trọng Vũ lập tức cũng ngậy ngấn cả người, "Thời gian là... một trăm năm trước, trên đó viết là người tự tay khắc."

Tô Tô tròn mắt, tâm niệm vừa động, Hoàng Lăng bỗng nhiên phát ra ánh sáng.

Nàng trông thấy phía sau mộ bia đó có một hộp ngọc đặt ngay ngắn.

Chẳng biết vì sao, nàng không dám chạm vào chiếc hộp ngọc ấy.

Đạm Đài Tần đã rời đi một trăm năm, những năm này, nàng trở thành một vị Thần tận tụy.

Nàng mở hộp ngọc ra.

Trông thấy bên trong có một đầu tơ tình màu vàng óng, bên cạnh tơ tình còn có chuỗi vòng hạt Tô Tô năm đó tự tay xuyên, một đầu kiếm tuệ, còn có ngọc bội nàng tặng cho Đạm Đài Tần sáu trăm năm trước.

Những vật này, toàn bộ đều ở đây.

Tô Tô vươn tay, nhẹ nhàng nắm chặt đầu tơ tình, Tô Tô sớm biết, tơ tình chứa đựng tất cả yêu thương của một người.

Bởi vì có lần Diệp Băng Thường có được tơ tình của phụ thân, liền có được tình yêu thương của người khác dành cho nàng ta.

Tay nàng vừa chạm một chút vào tơ tình, một hình ảnh dần dần hiện rõ trong đầu nàng.

Một trăm năm trước, huyền y Ma Quân lẻ loi một mình tiến vào Hoàng Lăng.

Hắn đổi xiêm y thành màu trắng, che lại Ma ấn trên mi tâm, mang theo một thanh kiếm, hoàn toàn thanh khiết, không có chút bộ dáng đã nhập Ma, tựa bên cạnh mộ bia của nàng, tự tay khắc bia mộ cho chính mình.

Hắn đưa tay, Huyền Nhan châu mô phỏng ra hình thái của một nữ tử.

"Tô Tô" cười nói: "Kiếm tuệ ta tạo ra rất tốt, chàng mang nó theo, nhất định phải trở về."

Đạm Đài Tẫn nhìn nàng cười, trong mắt đầy ôn nhu: "Được."

"Các phàm nhân nói, nếu đem tương tư thành tâm xuyên thành một chuỗi hạt châu, chúng ta sẽ có thể ở bên nhau đời đời kiếp kiếp, chờ người trở lại, chúng ta mãi mãi làm bạn, thật tốt biết bao."

Thiếu niên rũ người xuống, màu da tái nhợt vì bệnh trạng, nhẹ nói: "Được."

Tô Tô ôm lấy hắn, cười nói: "Phu quân, ta tin tưởng chàng, chàng không phải Ma, chàng không phải là quái vật chỉ biết tàn sát. Tô Tô ở lại Hoàng Lăng chờ chàng, mọi người trên thế gian này không ai tin chàng, nhưng ta vẫn luôn tin chàng."

Hắn si ngốc nhìn nàng, chỉ gật đầu.

Thân ảnh nữ tử chậm rãi tiêu tán, Đạm Đài Tẫn vượt mộ bia, đuôi mắt mang theo màu hoa đào đỏ ửng, thấp giọng nói: "Ta biết, nàng sẽ yêu ta. Nàng đã nói sẽ tin tưởng ta, sẽ chờ ta trở về."

Hắn thỏa mãn cười như một đứa trẻ.

"Ta đồng ý với nàng, sẽ sớm trở về."

Một hồi lâu, hắc đứng dậy, rời khỏi Hoàng Lăng.

Màn trời nhân gian xám xịt.

Bạch y thiếu niên thanh khiết một lần nữa trở lại là huyền y Ma Quân.

Con mắt ôn nhu của hắc trở nên lãnh khốc, Ma ấn ở mi tâm xuất hiện.

Rất lâu trước kia, hắc biết rõ mình sẽ chết tại Cùng Bi, vì thế hắc tự tay khắc bia mộ cho chính mình, làm bộ là Tô Tô khắc cho hắc.

Hắc tự tay hoàn thành kiếm tuệ mà Tô Tô chưa làm xong, làm bộ là Tô Tô đưa cho hắc.

Hắc đắm chìm trong thế giới mà Tô Tô đối với hắc rất tốt, ung dung chịu chết.

Vốn dĩ cả đời này, Tô Tô đối tốt với hắc ít đến như vậy, ít đến mức hắc phải tự cố gắng lừa gạt mình.

Thế nhưng trong hiện thực, hắc không thể đợi được sự tín nhiệm cùng sự bảo vệ của nàng, cứ vậy mà hồn phi phách tán. Nàng yêu chúng sinh, hắc từng dùng phương thức cực đoan muốn giữ lại nàng, về sau dần dần hiểu rõ thế nào là yêu cả phương thức của nàng.

Sau Thần Ma đại chiến, chúng sinh đều có nơi để trở về, chỉ có duy nhất một người, vĩnh viễn tiêu tán giữa trời đất.

Một người chưa từng có được tình yêu thương của người khác, mãi cảm mà yếu ớt, vào lúc tự tay khắc bia mộ cho chính mình đã chịu thua, hắc nhận ra sẽ không có người nào trên đời này yêu thương hắc. Hắc đã biết Tô Tô là Yêu Vương chi nữ, liền đẩy Tô Tô vào Tử môn, giúp nàng cắt đứt quá khứ trở thành Thần.

Đạm Đài Tần đem dĩ vãng chôn giấu trong Hoàng Lăng, hẳn biết Thần không yêu hẳn, cũng sẽ không vì người như hẳn mà rơi lệ.+

Nhưng thời khắc này, Tô Tô cầm lấy tơ tình...

Thần Nữ vốn không có nước mắt, nhìn lại tất cả mọi thứ ngày xưa từng tặng cho hẳn.

Một trăm năm, nàng rớt cuộc nhện không nổi, ở trước mộ bia của hẳn khóc thành tiếng.

- -----HẾT CHƯƠNG 126-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127

Tiên Ma đại chiến đã qua đi một ngàn năm, Kinh Diệt đi khắp Ma điện, đầu đầu hỏi: "Rắc rồi rồi, ngài ấy đâu?"

Nhóm thị tỳ trong Ma Điện lắc đầu lia lịa.

Kinh Diệt thở dài một tiếng: "Được rồi, ta đi tìm."

Hắn ra khỏi Ma cung, hoa quỳnh màu lam thấp sáng khắp Yêu Ma giới, Kinh Diệt đi ngang qua, đom đóm dẫn đường, cuối cùng cũng tìm được người đó ở cuối rừng cây.

Hai chùm tóc của nàng như hai nụ hoa, dây lụa màu tím rủ xuống. Nàng đang ngồi trên cây.

Đôi chân trắng nõn như ngọc dính đầy bùn đất, đung đưa trong không gian, linh đàng đeo ngay chân vang lên những âm thanh thanh thúy.

Một con muỗi bay qua trước mặt nàng, nàng mắt cũng không chớp, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn bóp chết nó.

Nữ hài ước chừng bốn năm tuổi, chán chường nhìn cột mốc biên giới chỗ kết giới, tiểu đại nhân thở dài một tiếng: "Ai..."

Kinh Diệt xem đến buồn cười, đi đến phía trước, hắt nhặt chiếc giày nhỏ rơi trên mặt đất của nữ hài áo tím, phi thân lên, dùng pháp thuật tẩy gót chân nàng cho sạch sẽ rồi mang giày giúp nàng.

"Sao Đế Cơ lại tới nơi này?"

Nữ hài quay mặt đi, hừ một tiếng: "Có phải bọn họ lại tìm người cáo trạng không! Đám người vô dụng ngu ngốc, chỉ có biết cáo trạng!"

Nàng vốn trông rất ngoan ngoãn khả ái, lông mi vừa dài vừa đen, nhe răng nhìn Kinh Diệt, mang vẻ rất hung hăng: "Người nhận được cáo trạng, nhưng dám động vào ta sao?"

Kinh Diệt nói: "Không dám động, không dám động."

Nữ hài ngón tay bám lấy cái cây, thất thần nhìn kết giới bên ngoài.

Kinh Diệt làm bộ không biết tâm sự của nàng, nói: "Bắc Lai chủ trình dâng tấu sớ, nói Đế Cơ đem ái tử của hãn vùi vào trong đầm lầy, còn làm đầu của tiểu công tử ấy mọc lên một đóa hoa hồng, sau khi hãn được cứu ra, khóc cho đến giờ."

Khóe miệng nữ hài lộ ra một nụ cười nhạt.

"Thì sao?"

Kinh Diệt tiếp tục nói: " Nửa tháng trước Đế Cơ cho Xích Viêm ong đuổi theo cô nương béo nhà Hôi Hùng tinh, tháng trước Đế Cơ lại phá hủy Ma Đầm của nam tu, trước nữa Đế Cơ đến nhà Hạc tinh làm khách, xem chút nữa đem nướng cháy cả tử tôn vừa ra đời của người ta."2

Nữ hài không kiên nhẫn, nói: "Không phải là chưa nướng sao?"

Kinh Diệt trầm mặc một lát, nói: "Đó là do tiểu ma hạc nhanh chóng chui vào bụng Đế Cơ. Hiện giờ không còn ai dám mời Đế Cơ đến nhà bọn họ làm khách nữa."

Nói cách khác, tiểu Đế Cơ, người không có bằng hữu, trong khi những đứa trẻ trong Yêu Ma giới đều muốn cùng người làm bạn đấy hiểu chưa?

Nữ hài mếu máo: "Dù sao ta cũng không thích bọn họ."

Đôi mắt nàng trông như quả nho tím, tròn xoe, chớp một chút là long lanh nước.

Nếu không biết rõ đây là một tiểu Ma nữ, Kinh Diệt còn tưởng rằng nàng đang ủy khuất.1

"Hiện tại tấu sớ đã chất đầy cung điện của Đế Cơ, nếu để Thần Nữ trở về, Đế Cơ chắc chắn sẽ bị phạt."

Nữ hài đung đưa căng chân, không nói gì.

Mũi chân nàng đá đá vào kết giới, kết giới rung lên những tầng sóng gợn, nữ hài mang tà khí đấm một quyền, dù nắm tay của nàng trông rất trắng trẻo mũm mĩm nhưng lại chứa sức mạnh như vạn quân lực, song kết giới vẫn không chút sứt mẻ.

"Phiền chết phiền chết phiền chết!". Nữ hài nhảy xuống khỏi cái cây, bước những bước chân ngắn nhỏ chạy ra khỏi nơi này.

Kinh Diệt nhìn ra xa xôi, nhân gian vô tận bị kết giới ngăn cản, Yêu Ma giới người ra không được, người ở bên ngoài lại vào cũng không xong.

Kinh Diệt thở dài một tiếng, đuổi theo tiểu nữ hài.

Nàng không trở về Ma cung, chớp chớp đôi mắt to, ngời xồm trên mặt đất thọc vào ổ kiến.

Yêu Ma giới một năm bốn mùa hiếm khi trời mưa, những con kiến bị nàng phá sợ hãi chạy ra khắp nơi.

Tiểu Ma nữ tà ác câu lên môi, lòng bàn tay dấy lên một ngọn lửa màu tím u ám.

Kinh Diệt đau đầu nắm chặt tay của nàng.

"Đế Cơ, Thần Nữ sẽ tức giận."

"Tức giận thì tức giận, dù gì người cũng mặc kệ ta." Lửa tím trong lòng bàn tay nàng bị dập tắt, cơ hồ cất cao giọng.

Kinh Diệt bật cười, quả nhiên là vì Thần Nữ còn chưa trở về nên mới phụng phịu như vậy.

Hắn ngồi xồm xuống, tiểu nữ trước mắt hắn bé xíu, gương mặt bần thiêu.

Bên trong đôi mắt rõ ràng chứa đầy ủy khuất, hết lần này đến lần khác tỏ vẻ kiêu ngạo hung ác.

Nhưng khuôn mặt còn đầy nét trẻ con, làm sao có thể "hung ác" cho được.

Kinh Diệt nói: "Thuộc hạ từng nói với Đế Cơ, Thần Nữ lần này sẽ trở về trễ một chút, người đi đến sông Quỷ Lệ ở Minh giới, sông Quỷ Lệ vô cùng nguy hiểm, cho dù là Thần nhưng cũng sẽ bị ảnh hưởng đến hồn phách trong một thời gian ngắn."

Đạm Đài Tử Mật nói: "Chắc chắn người sẽ tìm rất lâu! Cứ mỗi một trăm năm, người đi rất nhiều nơi, đánh nhau với hung thú, đi tới cái biển gì đó, lần này là đi Minh giới. Rõ ràng tất cả mọi người đều nói, Ma Quân đã sớm hồn phi phách tán!"

Kinh Diệt nhíu mày: "Đế Cơ, không được nói như vậy, ngài ấy là quân chủ của chúng ta, cũng là phụ quân của ngài."

Đạm Đài Tử Mật rốt cuộc cũng không kìm được nước mắt: "Ta không muốn phụ quân gì đó, ta chỉ cần mẫu thân."

Có lẽ là cảm thấy mặt mặt, tâm tình còn là trẻ con, A Mật bụm mặt "oa" một tiếng chạy ra xa: "Ta không có khóc, ta không có khóc."

Nhìn nữ hài chạy đã xa, trong lòng Kinh Diệt cũng cảm thấy chua xót.

Ma Quân đã mất được ngàn năm, những năm này được Thần Nữ quản lý, Yêu Ma giới trở nên rất bình an, tiểu Đế Cơ có huyết mạch của Ma Thần, rất chậm lớn, cho dù là thiên tuế, tu vi rất cao đi chẳng nữa thì trong lòng vẫn là một đứa trẻ cần cha mẹ làm bạn.

Thần Nữ vẫn tìm kiếm Đạm Đài Tẫn. Nàng đã thử qua rất nhiều biện pháp, có lần trở về vô cùng mệt mỏi, trên thân mang đầy máu, dọa cho tiểu Đế Cơ một phen sợ hãi. Cũng từ đó mà trước khi Thần Nữ trở về Yêu Ma giới, tiểu Đế Cơ đều trèo lên cây nhìn ra xa.

Từ lần đó trở đi đã ba tháng trôi qua, Thần Nữ vẫn chưa trở về. Tiểu Đế Cơ ban ngày nghịch ngợm gây sự, ban đêm luôn lặng lẽ chui vào trong chăn khóc.

Kinh Diệt biết tâm tư của nàng, nàng càng nghịch ngợm, Thần Nữ sẽ càng phải quan tâm đến nàng, phải ở lại Yêu Ma giới mấy năm để dạy dỗ nàng.

Kinh Diệt cùng Tự Anh chỉ là chăm sóc cho tiểu Đế Cơ, nàng là con của Ma Quân, là công chúa điện hạ duy nhất của Yêu Ma giới, tất cả mọi người đều đau lòng tôn kính nàng.

Thần Nữ không bỏ một ngày tìm kiếm Đạm Đài Tẫn, Yêu Ma giới đều trông mong Ma Quân trở về.

Cơ thể của hần đã hóa thành ma mạch, ma khí ở Yêu Ma giới bây giờ sinh sôi không ngừng, có một nơi để sinh tồn, những đứa trẻ sinh ra ở Ma giới rất cuộc không phải dùng cả đời để trốn tránh nữa.

Đối với chúng sinh mà nói, Đạm Đài Tẫn là anh hùng, thế nhưng hần chưa từng biết đến sự tồn tại của tiểu Đế Cơ.

Khó trách A Mật lại tức giận.

Đối với nàng mà nói, người đó cho tới bây giờ không hề ở cạnh nàng, luôn luôn chiếm lấy thời gian ở bên nàng của mẫu thân.

Rõ ràng là do Thần sinh ra, tôn quý vô song, thế nhưng lại giống một đứa con hoang.

Lúc đó trên cột con gái của Hôi Hùng tinh cũng là vì ghen ghét người khác một nhà vui vẻ hòa thuận.

Chính vì bên trong có huyết mạch Ma Thần, tiểu Đế Cơ có rất nhiều thói quen khó sửa.

Thời điểm Yêu Ma giới có mưa, Tô Tô trở về.

Sáng sớm hôm đó, A Mật thay một bộ váy sạch sẽ, ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế nhỏ, để tỳ nữ Ma tộc trang điểm cho nàng. Nàng vốn dĩ rất xinh xắn, nay lại trở nên ngoan ngoãn khiến mọi người đều yêu thích.

A Mật ngồi trên cánh cửa chờ mong, bộ dáng trông giống mèo con nhà ai mất đi.

Tự Anh đến nhìn nàng một hồi, cảm thấy tiểu Ma nữ cũng không phiến toái đến đáng ghét.

Đứa trẻ này có thể nhìn xuyên qua bên trong bộ da xinh đẹp kia là một cái thân khô tiều tụy, cặp mắt trong vắt đó giống như một cái kính chiếu yêu, dễ khiến người ta tức giận.

Thế nhưng giờ phút này, nhìn tới nhìn lui, trông thật giống một con mèo con.

A Mật thù rất dai, nhưng lại quên thù nhanh. Vừa nhìn thấy Tô Tô nàng đã vui vẻ ôm lấy chân Tô Tô.

Tô Tô xoay người, ôm lấy đứa con gái nhỏ mềm mại.

"A Mật dạo này có gặp rắc rối gì không?"

Nàng lắc đầu nguầy nguậy: "Mẫu thân, A Mật rất nhớ người!"

Trong lòng Tô Tô cảm thấy ấm áp.

Trọng Vũ bay tới: "A Mật có nhớ Trọng Vũ không?"

A Mật giòn tan nói: "Có!"

Tô Tô bên nàng một hồi lâu rồi đỡ nàng ngủ.

Nữ hài ôm lấy tay nàng, vùi mặt vào.

Nàng che ngực, Trọng Vũ lo lắng nói: "Tô Tô."

"Suyt, đợi A Mật ngủ thiếp đi, chúng ta ra ngoài nói."

Nàng ra khỏi Ma cung, thấp giọng khục hai tiếng, nhắm mắt ổn định Thần hồn.

Nàng là Thần, xâm nhập vào Minh giới, đến sông Quỷ Lệ tìm kiếm, cuối cùng cũng hiểu rõ cảm giác năm đó của Đạm Đài Tẫn.

Sông Quỷ Lệ vừa đen vừa lạnh, nhưng điều khiến người ta tuyệt vọng nhất chính là cũng không tìm được cái bóng của người kia.

Hồn phách phạm nhân sau khi tiêu tán sẽ đến sông Quỷ Lệ, còn Ma Thần khi tiêu tán lại đi nơi nào?

Mồ ở Hoàng Lăng Chu quốc lẻ loi trợ trợ không có lấy một bộ xương.

"Tô Tô, đừng khổ sở, sẽ có một ngày chúng ta có thể tìm được hãn."
Trọng Vũ an ủi nói, "Người có thể khởi tử hoàn sinh, hãn là Ma Thần, nhất định cũng có thể."

Tô Tô cười cười, không nói gì.

Nàng mang theo một chiếc đèn đến thiên điện xử lý tấu sớ.

Thời gian nàng không ở đây, nhóm Ma chủ kiểu gì cũng sẽ viết lại tất cả những chuyện phát sinh ở Yêu Ma giới trong tấu sớ.

Thừa dịp A Mật đang ngủ, nàng đem những thứ này xem qua một lần.

Bên trong tấu sớ viết rất nhiều chuyện A Mật nghịch ngợm gặp rắc rối, nàng chống cằm, nhìn thấy con gái đang say sưa ngon lành, đối với Tô Tô mà nói, cuối cùng nó cũng lớn rồi.

Nàng hiểu rõ đứa bé này nội tâm hẳn cảm tình tể, cũng biết A Mật cố ý làm những chuyện này là vì muốn nàng ở lại.

Thế nhưng Tô Tô không thể ngừng tìm kiếm Đạm Đài Tần.

Nếu như ngay cả nàng cũng từ bỏ, vậy thì Đạm Đài Tần sẽ làm sao bây giờ?

Lần này Tô Tô ở lại Yêu Ma giới đến giữa hè.

Thời gian nàng ở lại Yêu Ma giới, A Mật là một tiểu Đế Cơ chân chính đoan trang và đáng yêu. Tóc của nàng được búi thật tỉ mỉ, váy áo sạch sẽ, cũng không khi dễ những đứa trẻ khác.

Tô Tô tự mình làm bánh ngọt theo trí nhớ lúc còn ở nhân gian, làm cho nàng đem chia cho bọn yêu ma nhỏ, dần dần, bọn chúng liền quên đi những chuyện không thoải mái trước đó, lần nữa chơi lại với tiểu Đế Cơ.

Tiểu Đế Cơ ngày ngày chơi đến khi gương mặt đỏ bừng.

Buổi chiều, linh điệu đưa tới thư tín.

Ngoài cửa sổ hoa quỳnh nở rộ, Tô Tô xem xong thư kiện, là thư của Cù Huyền Tử.

Cù Huyền Tử nói, dưới đáy biển Lan Thương có một loại hương thạch màu trắng, có thể tạo khung xương cho tiên.

Nhưng mà Lan Thương mênh mông, đáy biển còn có những mảnh vỡ Thần khí vô cùng nguy hiểm, cho dù là Thần cũng khó tránh khỏi hiểm nguy.

Trong lòng Tô Tô một lần nữa dấy lên hi vọng, bất luận như thế nào, nàng nhất định sẽ đi một chuyến.

Nhưng điều duy nhất giữ chân nàng là tiểu A Mật.

Đứa trẻ với mắt cá chân đeo linh đàng màu tím chạy vào: "Mẫu thân mẫu thân, nhìn xem hôm nay con thu được cái gì."

Tiểu Đế Cơ lấy từ trong váy rất nhiều lễ vật.

Trọng Vũ trông thấy bên trong còn có răng nanh của yêu ma, liền cười cười, không biết đứa bé nhà ai trộm lấy cái răng quý báu nhất của phụ thân để lấy lòng Tiểu Đế Cơ.

Tô Tô hôn nhẹ lên gương mặt mũm mĩm của nàng, ôm nàng trong ngực, cùng nàng nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm hoa quỳnh nở rộ.

"Mẫu thân luôn ngắm nhìn cảnh này cùng Kinh Diệt và Tụ Anh." Tô Tô nói, "A Mật cũng nhìn ngắm nó được một nghìn năm rồi nhỉ."

Tô Tô xoa đầu tiểu nữ hài: "Đối với A Mật cùng những đứa bé ở Yêu Ma giới mà nói, từ khi sinh ra đã có thể đến chỗ này nhìn thấy cảnh sắc sông núi nhật nguyệt, hoa quỳnh không bao giờ khô héo. Nhưng đối với các

Yêu Ma mà nói, đây chính là khao khát hàng vạn năm, là thứ mà phụ quân con dùng hết tất cả để đổi lấy."

A Mật rầu rĩ không vui nói: "A Mật không muốn nghe những chuyện liên quan tới người đó."

Nói là nói như vậy, những tai nạng thiếu chút nữa là dựng cả lên.

Trong mắt Tô Tô tràn ngập ý cười, cái bệnh khẩu thị tâm phi này không biết giống ai.

"Nhờ có phụ quân, A Mật bây giờ mới có nhà, mới là Đế Cơ mà các Yêu Ma tôn kính."

A Mật la lên: "Đừng tưởng rằng A Mật không biết, mẫu thân chắc chắn lại muốn rời đi."

Tô Tô điểm lên trán nạng: "A Mật, nếu như mẫu thân cũng từ bỏ chàng, chàng vĩnh viễn cũng không về nhà được."

Ngón tay trắng nõn này của A Mật níu lấy áo Tô Tô.

"Vây... Vây..." Trong nội tâm nạng hiểu rõ, phụ quân thật đáng thương, nếu A Mật mà cũng bị mẫu thân từ bỏ, chắc chắn tâm tình rất khó chịu, "Vây mẫu thân lần này về sớm một chút, không được để bị thương."

"Được, ta đồng ý với con."

*

Một sáng mùa hạ ở Yêu Ma giới, Kinh Diệt như ngày thường đón tiếp Đế Cơ dự buổi học sớm.

Kết quả trong đại diện trống không không lấy một bóng người.

"Tiểu Đế Cơ đâu?"

Bình thường khi Thần Nữ vừa mới đi, tiểu cô nương sẽ không gây chuyện với đúng, sẽ ngoan ngoãn một thời gian.

Nhưng giờ lại không thấy người đâu, hẳn đến chỗ kết giới cũng không thấy A Mật.

Lần này Tự Anh bắt đầu lo nghĩ đi tìm, nàng ta tức giận đến dựng hết cả tóc lên, chợt nhớ ra: "Đi xem chỗ cấm địa có còn Ma khí ở đó không!"

Hai người chạy tới xem xét, chỗ thuộc về Tây Tủy ẩn, phong ấn đã bị phá, bên trên mặt đá còn có dấu chân nhỏ.

Tự Anh giận dữ: "Đừng để chúng ta bắt được người!"

Tiểu Đế Cơ chắc chắn đã trộm tây tủy ẩn của phụ thân nàng, mở kết giới đuổi theo Tô Tô.

Lần này phải làm sao bây giờ, cái đứa trẻ gây sự như quý, Tự Anh hận không thể cùng Kinh Diệt đánh cho một trận.

Kinh Diệt ngược ngùng nói: "Ngài ấy lợi hại như vậy, dù có chạy tới đâu cũng không có người có thể đả thương ngài ấy."

Tự Anh nói: "Nhưng nó mới là một đứa bé tương đương với phạm nhân năm tuổi, người không hiểu sao?"

Phạm nhân rất xảo trá, có thể lừa cả một đứa trẻ vô tội.

Kinh Diệt cũng luống cuống: "Vậy làm sao bây giờ, nhanh báo cho Thần Nữ."

Tô Tô chân trước vừa bước ra khỏi Ma Vực, chân sau liền biết được con gái trộm Ma khí đi nhân gian, giờ không thấy đâu.

Nàng nhú mày, biết rõ sự tình nghiêm trọng, quyết định không đi biên Lan Thương nữa, đến thế gian tìm con gái.

A Mật ngây thơ, tâm tính cùng thân thể đều là một đứa trẻ, mặc dù người phàm không thể khi dễ nàng, nhưng nếu gặp phải người của Tiên giới, nhận thấy Ma khí trên người nàng liền không xong với bọn họ.

Tây Tủy ẩn mở ra kết giới, che giấu khí tức của tiểu Đế Cơ.

Trong khi đó, tiểu cô nương mọi người tìm đến sút đầu mẻ trán từ dưới đất bò dậy.

Nàng không biết ngự kiếm, ngồi trên Tây Tủy ẩn trốn tới liền rơi xuống đất ngã như chó gặm bùn.

Nghiên cứu cả ngàn năm để trốn khỏi Ma giới, hôm nay rốt cuộc nàng cũng có cơ hội.

Nàng ngẩng đầu chống nạnh, bước chân nhỏ leo lên sườn núi.

Nàng cũng phải tìm phụ quân, trên đời này không chỉ có mẫu thân không bỏ rơi phụ quân, A Mật cũng không bỏ rơi phụ quân.²

Mỗi lúc đi đường ở nhân gian, gặp người đều hỏi: "Người biết phụ quân ta không? Người tên Đạm Đài Tẫn, rất lợi hại."

Người người đều lắc đầu, không khỏi cảm thán đứa trẻ có dung nhan xinh đẹp.

Trong lúc đó nàng gặp qua mấy người có ánh mắt đục ngầu, những người đó liếc nhìn nhau rồi cười hì hì nói đã gặp qua, muốn dẫn A Mật đi tìm.

A Mật vui vẻ đi theo bọn họ, kết quả bị một cái bao tải trùm lấy.

"Bé con này thật là xinh xắn, bán ở đâu đều được giá trên trời."

A Mật nghe xong, tức giận nghiêng răng, đánh cho bọn chúng một trận.

Đám người không kịp phản ứng, bị một tiểu nữ hài có thể bay đánh, còn tròng vào trong đất, chỉ lộ ra mỗi cái đầu, khóc ròn ròn.

Người xấu, đã không biết phụ quân nàng, còn dám lừa nàng!

"Tìm được sẽ lại thả các người ra!"

A Mật nghĩ tốt nhất nên tự mình đi tìm, nàng vừa đi vừa nghĩ, bay đến buồn ngủ.

Rốt cuộc vào lúc hoàng hôn, nàng không chịu nổi, nằm sấp trên một cái cành cây ở thôn đầu trấn ngủ thiếp đi.

A Mật bị tiếng chó sủa đánh thức.

Nàng thấp mắt, trông thấy mấy con chó vàng dưới cành cây sủa dữ dội.

Nàng tò mò ngó ngó, những con chó vàng này cùng ma khuyến ở Yêu Ma giới có chút giống, nhưng cũng không giống lắm.

A Mật đảo mắt, trông thấy một nam tử áo xám vác theo một con mèo, từ dưới cây đi ngang qua.

Hắn rất cao, vừa cao vừa gầy, trông giống một cây trúc thẳng tắp thanh lãnh, áo xám cũng không là ảnh hưởng đến khí chất trên người, là kiểu người mà trong một đám đông nhìn một chút là có thể nhận ra.

A Mật chưa từng gặp qua người như vậy, nàng cảm thấy người này không giống bọn Kinh Diệt, Tự Anh hay những người ở Ma giới.

Ma khí trên người A Mật khiến lũ chó vàng bất an, cả một thị trấn tiếng chó sủa đồng loạt vang lên.+

Nam tử dừng chân lại, đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình, ngược mặt nhìn về phía nàng.

Trên cái cây cổ đại ở cửa trấn, một tiểu nữ phấn điêu ngọc trác chớp đôi mắt long lanh ánh nước nhìn hẳn.

"Người biết phụ quân ta không?"

- -----HẾT CHƯƠNG 127-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 128

Nam tử trước mắt nhìn nàng một hồi, từ bộ váy xinh đẹp của nàng đến linh đàng đeo trên mắt cá chân, mặt không có biểu cảm gì, nói: "Không biết."

Dứt lời, hắn quay người muốn rời đi. Đi được mấy bước, nam tử nhíu mày quay đầu, hắn bỏ con mồi xuống, nhặt mấy hòn đá trên mặt đất, ném đuổi mấy con chó dưới cây.

Chó sủa một hồi, tối mặt cụp đuôi rời đi.

A Mật vẫn quan sát hắn, hắn thật đẹp làm sao, đối với phạm nhân mà nói, là một dung mạo bất phạm.

Dáng người cao gầy cân xứng, da thịt trắng mang theo vài phần bệnh trạng, đuôi mắt xếch lên, môi đỏ. Tướng mạo này tuy vậy không mang chút nữ tính nào, ngược lại mang lại chút cảm giác khinh thị thế gian lương bạc.

Nam tử vươn tay tới nàng: "Xuống đi."

Hắn mặc dù không cười nhưng A Mật vẫn cảm nhận được thiện ý trên người hắn.

Trước kia nàng nghe Kinh Diệt nói về chuyện xưa, ở thế gian vào ban đêm trẻ con không được ra khỏi nhà, sẽ vô cùng nguy hiểm, bọn chúng cũng chẳng ai trèo lên cây qua đêm.

Người này lại quan tâm nàng.

Nàng duỗi ra cánh tay ngăn ngừa, đáp vào trong lòng hắn.

Nam tử ôm lấy nàng ngừng một chút, trong ngực hẳn cảm giác có một cục bột mềm mại ấm áp, phảng phất mùi thơm thơm.

Thần sắc hẳn có mấy phần cổ quái, đem nàng đặt xuống đất.

Tiểu đoàn tử rất thấp, cố gắng ngẩng đầu nhìn hẳn, bộ dáng có chút đáng yêu cũng có chút buồn cười.

"Trời sắp tối rồi, cha mẹ ngươi đâu?"

A Mật nghĩ nghĩ: "Nương đi tới một chỗ rất xa, phụ quân... hồn phi phách tán rồi."

Hồn phi phách tán theo cách nói của phàm nhân, là chết rồi.

Nam tử trầm mặc trong chốc lát: "Sau khi trời tối trong trấn không an toàn, cha mẹ ngươi không ở nhà thì cũng phải có tôi ở trong nhà, đi tìm bọn họ đi."

Cách ăn mặc của tiểu đoàn tử vừa nhìn đã thấy là đứa trẻ của một gia đình giàu có.

Chuỗi ngọc trên người nàng giá trị cũng không nhỏ.

A Mật lắc đầu: "Ta rời nhà đã rất rất lâu, lần này ta phải đi tìm phụ quân, cùng phụ quân trở về."

Hẳn nhặt con mồi trên đất, lãnh đạm đáp: "Tùy ngươi."

A Mật tò mò nhìn con mồi khiêng trên vai hẳn, là một chú hươu gầy yếu, vết máu ngoài miệng nó còn chưa khô, nhỏ tí tách trên mặt đất, da lông vẫn rất hoàn hảo.

Nàng từ nhỏ đã to gan lớn mật, không hề sợ máu, lại có chút hăng hái, nam tử mang hươu rời đi.

A Mật nghĩ mình nên đi dạo trong trấn.

Sắc trời tối xuống, từng nhà sáng lên ánh nến.

A Mật lẩm bẩm: "Kinh Diệt nói, người phạm không thể bay, cũng không có pháp thuật, cho nên chúng ta không nên bay trước mặt bọn họ, sẽ dọa sợ bọn họ."

Nàng chẳng có mục đích đi một hồi lâu, nói đến cảm thấy thật kỳ lạ, trong lòng có thứ gì ràng buộc cùng quyến luyến, không để nàng tùy tiện rời khỏi nơi này.

A Mật vừa đi dọc từng quy củ: "Cũng không thể xông vào nhà người khác."

Ở đầu thị trấn có mấy hán tử đang say mèm, thời điểm A Mật phát hiện ra bọn họ, bọn họ cũng nhìn thấy A Mật.

Mấy người đồng thời ngẩn ngơ.

Ngay lúc bọn họ cười đùa tí tưng chuẩn bị tiến tới, dưới ánh trăng một bóng đen từ phía sau đè lên cái bóng của A Mật.

Mấy người kia liếc nhau, tỉnh rượu không ít: "Là hăn, đi mau đi mau."

A Mật cúi đầu nhìn thấy bóng của mình bị che phủ, quay đầu nhìn thấy thiếu niên trẻ tuổi gặp lúc hoàng hôn đang đứng phía sau.

Hăn nhíu mày nhìn chăm chăm nàng.

A Mật chớp chớp đôi mắt long lanh, vô tội cực kì.

Hồi lâu, hăn ôm lấy nàng: "Đừng đi lung tung nữa, ngày mai ta dẫn người đi quan nha."

A Mật vâng lời gật gật đầu.

Trên người A Mật có một nửa huyết mạch của Ma Thần, sinh ra kiệt ngạo, thần phục sức mạnh.

Nàng không rõ cảm giác này như thế nào, cho dù là Kinh Diệt cũng không thể khiến nàng nghe lời như vậy, thế nhưng người trước mắt này mang lại cho nàng một cảm giác thân thiết.

Nam tử ôm nàng đi trong chốc lát, đến một căn nhà lấp lóe ánh nến.

Hắn đặt nàng trên ghế đầu: "Ngồi đây chờ ta."

Chưa đầy một lát, hắn mang theo đèn lồng tiến đến, ở trên bàn đặt xuống một bát cháo thịt: "Ăn đi."

Tiểu đoàn tử say sưa ăn cháo thịt ngon lành, hai bên má trắng nõn nà nâng lên, chiếm nửa khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hắn dựa trên cửa ra vào, ánh mắt kì lạ nhìn nàng.

Hắn cũng không biết hôm nay bị làm sai, xưa nàng không xen vào chuyện bao đồng, thế nhưng khi nhìn thấy tiểu nữ hài bị đám chó trên trần vây quanh, hắn nhin không được đuổi bọn chó đi. Trở về nhà, chuẩn bị đi ngủ nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an, đành đi ra ngoài tìm người, còn đặc biệt mang về nhà.

Tiểu đoàn tử ăn uống no đủ, khuôn mặt lem luốc, chững chạc đàng hoàng hỏi hắn: "Ta tên là Đạm Đài Tử Mật, mọi người gọi là A Mật, còn người tên là gì?"

"Bạch Tử Khiên."

Bạch Tử Khiên dẫn nàng đến một căn phòng: "Đây là chỗ khi mẹ ta còn sống đã ở, người đêm nay nghỉ ở đây, ngày mai ta dẫn người đi huyện nha."

A Mật gật gật đầu.

Qua hồi lâu, hần đưa tay, nhặt hạt cơm dính trên khuôn miệng nhỏ của nàng.

A Mật ngẩng đầu nhìn hần, đột nhiên có chút cảm giác quyến luyến.

Nếu như phụ quân nàng vẫn còn, có phải cũng dịu dàng với nàng như thế không?

A Mật nằm ở trên giường, chần mèn được Bạch Tử Khiên phơi vào ban ngày giờ vẫn còn mang mùi nắng. Con non duy nhất của Phượng Hoàng tộc trưởng thành chậm chạp, không giống với Tô Tô bên trong trứng nuôi vạn năm, phá trứng sau trăm năm liền trưởng thành, A Mật chậm chậm trưởng thành.

Nàng không cần phải đi ngủ, thế nhưng do thói quen hấp thu linh khí dưỡng thành trong lúc ngủ mơ nên nàng rất thích nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai trời vừa sáng, A Mật nghe thấy thanh âm sột soạt.

Hình như có người tới.

A Mật ghé qua cửa sổ nhìn, trông thấy một phụ nhân hùng hùng hổ hổ đi tới: "Bạch Tử Khiên, nghe người ta nói người sẵn được một đầu hươu, thứ đồ tốt này không biết chia chút cho nhà chúng ta, còn vọng tưởng muốn cưới Đông Nhạn nhà ta, hươu đâu?"

Bạch Tử Khiên lạnh lùng nhìn bà ta.

"Người cho rằng một tiểu tử nghèo như người, đọc được mấy năm sách thì đã xứng với Đông Nhạn rồi? Không vào kinh đi thi, không tranh công danh, giờ sẵn được thứ gì cũng không biết chia cho nhà chúng ta. Mấy ngày

trước đây Lý viên ngoại tới tận cửa để cầu thân, ta đã đồng ý gả Đông Nhận cho hẳn, tốt hơn là đem Đông Nhận gả cho người, chỉ thêm khổ cực."

Bạch Tử Khiên cười lạnh một tiếng, không nói gì, lặng lẽ nhìn phụ nhân như ruồi nhặng ra sân tìm hươu.

"Hươu người giấu chỗ nào rồi?"

Phụ nhân đẩy cửa ra, không tìm được hươu, ngược lại trông thấy một đứa trẻ phấn điêu ngọc trác đứng đấy.

A Mật chống nạnh nói: "Hươu là của hẳn, tại sao phải cho người?"

Phụ nhân nhìn A Mật, quay đầu nhìn Bạch Tử Khiên, biến sắc: "Người được lắm, không ngờ ở ngoài người lại có con gái lớn như vậy! Phi, người chờ đó, chuyện này ta sẽ nói cho Đông Nhận biết."

Bạch Tử Khiên quên mất còn có A Mật ở đây.

Nghe phụ nhân nói, hẳn lúc này mới phát hiện mặt mày A Mật đúng là giống mình đến mấy phần, hẳn nhíu mày.

Liễu mẫu chạy ra ngoài cửa, hô lên: "Bạch Tử Khiên đáng chết, ở bên ngoài cùng nữ nhân xa lạ sinh ra một đứa bé, mọi người mau tới đây làm chứng..."

Bạch Tử Khiên lạnh nhạt nói: "Ngậm miệng, người nói bậy thêm chút nữa xem!"

Hẳn lấy cung tiễn treo ở ngoài phòng, nhắm vào Liễu mẫu.

Liễu mẫu ngày bình thường mạnh miệng, Bạch Tử Khiên là ngày thường mang một thái độ lãnh đạm bi quan, nào thấy qua hẳn nổi giận giương cung.

Nghĩ tới người này gấu đen còn không sợ, Liễu mẫu lập tức im bật.

"Người, người chờ xem, ta tìm Lý Chính phân xử."

Thường Nhạc trấn là nơi có quy củ, trọng cam kết.

Nhà Bạch Tử Khiên năm đó lúc chưa xuống dốc, cùng Liễu Đông Nhạn đính hôn từ trong bụng mẹ, nguyên là Liễu gia trèo cao, về sau phụ mẫu của Bạch Tử Khiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Bạch gia nhanh chóng lao dốc.

Liễu Đông Nhạn là mỹ nhân số một số hai ở trấn, Liễu mẫu rất hy vọng nhìn con gái từ hôn, gả cho một viên ngoại có tiền.

Đáng tiếc ở Thường Nhạc trấn này, nàng ta muốn từ hôn là phải chấp nhận bị người khác chọc cột sống nên vẫn kéo dài tới hiện tại, Liễu Đông Nhạn đã mười bảy, hai người còn chưa thành thân.

Liễu mẫu da mặt dày, mượn lý do có hôn ước nên thỉnh thoảng tới cửa để lấy vài thứ từ nhà hẳn.

Lúc này vừa hay, chứng cứ Bạch Tử Khiên có con đã có, người đuổi lý trong từ hôn sẽ là Bạch Tử Khiên.

Bạch Tử Khiên thu hồi cung tiễn, kéo tiểu nữ hài trong phòng ra, sắc mặt bình tĩnh bưng nước nóng ra cho nàng lau mặt rửa tay: "Chút nữa đi huyện nha."

Giọng A Mật trẻ con nói: "Bạch thúc thúc, sao bà ta lại nói ta là con gái của người? Người thật sự là phụ quân của A Mật sao?"

Bạch Tử Khiên nhìn khuôn mặt hồng hồng mũm mĩm trước mắt nói: "Bà ta nói vậy, người không phải có cha mẹ sao."

Tiểu đoàn tử gậy đầu: "Trên người người không có ma tức, không thể là phụ quân của A Mật."

"Đúng." Hãn tròn mắt.

Bạch Tử Khiên vốn là muốn đi huyện thành, hôm qua hãn đã làm xong da hươu và thịt hươu, muốn đem lên huyện thành bán đi.

Lần này còn mang theo nhiều năm bột nhỏ.

Trên đường đi Bạch Tử Khiên thấy A Mật nhìn cái gì cũng hiem lạ, đôi mắt màu nho tím của tiểu đoàn tử mở to kinh ngạc, cảm thán không thôi.

Hãn bán hươu, nắm bàn tay nhỏ của nàng đi lên huyện nha, thế nhưng trông thấy mấy chữ "Gương sáng treo cao", trong mắt hãn lạnh dần.

Bạch Tử Khiên nhìn tiểu đoàn tử bên cạnh tỉnh tỉnh mê mê.

Nàng ngày thường ngoan như vậy, nếu như đi huyện nha, nếu gặp Huyện Thái gia lương thiện còn tốt, nếu gặp người có ý đồ xấu, nàng sẽ không về nhà được.

Cuối cùng A Mật đi theo hãn ra ngoài một chuyến, không bị đưa đi huyện nha, ngược lại còn được mấy cái đồ chơi nhỏ làm bằng đường.

A Mật nằm trong lòng Bạch Tử Khiên ăn kẹo, cảm thấy nhân gian thật sự quá tuyệt vời!

Bạch Tử Khiên còn mua cho nàng rất nhiều y phục nhỏ nhắn: "Về sau mỗi ngày ta sẽ dành chút thời gian mang người đến chỗ ban đầu, có lẽ người nhà người sẽ tìm được người."

Dù gì tiểu nữ như thế này không thể là bị nhà ai cố ý vứt bỏ.

A Mật ngậm đồ chơi nhỏ làm bằng đường, hàm hàm hồ hồ nói "Được."

Đối với A Mật mà nói, thời gian mấy ngày trì hoãn ở bên cạnh hẳn chỉ là một cái chớp mắt trong tu luyện. Tô Tô trăm năm mới trở về Yêu Ma giới, nàng có cả khối thời gian đi tìm phụ quân.

Bạch Tử Khiên quả nhiên mấy ngày liên tiếp đều dẫn A Mật đợi ở gốc cây kia, thế nhưng vẫn không thấy người nhà A Mật tìm đến, ngược lại là chờ được Liễu Đông Nhạn.

Liễu Đông Nhạn không quan tâm đến Liễu mẫu ngăn cản chạy đến, hoảng sợ nhìn thấy A Mật bên người Bạch Tử Khiên, nước mắt tuôn ròng ròng: "Tử Khiên ca ca, những gì mẹ ta nói là sự thật sao? Nó thật sự là con gái của chàng sao?"

Bởi vì tiểu A Mật, trên trần đã có lời đồn đại nói là do Bạch Tử Khiên ở bên ngoài cùng nữ nhân khác sinh ra.

Bạch Tử Khiên biết những lời đồn đại này, khịt mũi coi thường.

Giờ phút Liễu Đông Nhạn chất vấn, rất nhiều người đi tới.

Bạch Tử Khiên lạnh lùng nói: "Không phải."

"Vậy sao nó lại ở trong nhà chàng?"

A Mật thấy đám người chỉ trỏ vào Bạch Tử Khiên vì chuyện của nàng, A Mật nói: "Hẳn không có gạt người, ta tên Đạm Đài Tử Mật, cha ta là Đạm Đài Tấn nha! Bạch thúc thúc đang chờ mẫu thân tới đón ta."

Liễu Đông Nhạn nửa tin nửa ngờ: "Có thật không? Vậy người... cha mẹ người đâu?"

A Mật nói: "Mẫu thân đang ở nơi rất xa, cha chết rồi."

Liễu Đông Nhạn sắc mặt vô cùng khó coi, thì ra là một đứa bé mồ côi cha.

Bạch Tử Khiên không thể lại coi trọng nữ nhân như vậy, nàng ta yên lòng.

Ngày thứ hai, Liễu Đông Nhan đến tận cửa, mang theo một rổ rau dại, khẩn thiết nói: "Tử Khiên ca ca, mẹ ta bảo, chỉ cần chàng mang đến một trăm lượng bạc ròng, hoặc là thi đậu tú tài, sẽ lập tức để chúng ta thành hôn."

Bạch Tử Khiên ở sân sau lau mũi tên, nghe vậy cười cười: "Ồ."

Liễu Đông Nhan không biết hẳn có ý gì, buông rổ rau dại xuống, căn môi: "Ta năm nay đã mười bảy rồi."

A Mật ngồi xồm xuống ở bên nhìn bọn hắn.

"Nhà nghèo, cũng không có một trăm lượng bạc ròng, Liễu cô nương tìm người khác đi."

Đôi mắt Liễu Đông Nhan muốn đỏ lên vì tức, trong lòng nàng ta biết rõ, Bạch Tử Khiên nhìn có vẻ nghèo túng, nhưng thân thủ hắn tốt, mỗi lần lên núi nhất định đem lợi phẩm trở về, những năm qua không thể không có khả năng có một trăm lượng bạc ròng.

Có lần lúc còn bé nàng đi thư viện vô tình nghe được, Bạch Tử Khiên văn chương thuộc về hàng nhất, hẳn có đủ tiêu chuẩn đậu tú tài, không biết những năm này vì sao không tham gia thi Hương.

Những đồng môn không bằng hắn, có người cũng đã thành tú tài lão gia.

Liễu Đông Nhan coi trọng hắn vì dung mạo trác tuyệt, lại còn có tiềm lực vô hạn. Bạch Tử Khiên ngày qua ngày an nhàn sống tại tiểu trấn, mặt trời mọc thì lặn, mặt trời lặn thì nghỉ, giờ lại còn nhật được một tiểu cô nương trong nhà.

Nàng ta muốn một chàng rể hiền nên làm bộ làm tịch không chịu gả.

Nhưng người nàng ta nhìn trúng cố tình không muốn bái tướng phong hầu, rời xa miếu đường, tình nguyện làm người thường.

Liễu Đông Nhạn không nỡ từ bỏ vinh hoa tiếm ấn trên người hần, nàng ta chỉ cần Bạch Tử Khiên nguyện ý, nàng ta biết mình chậm trễ nên nghĩ ra chủ ý một trăm lạng bạc kia.

Mất thêm công nàng ta nghĩ ra, viên ngoại kia nạp thiệp chỉ cấp hai mươi lạng, nàng lại đòi Bạch Tử Khiên một trăm lạng.

Bạch Tử Khiên sắc mặt thanh lãnh, trong mắt có mấy tia mỉa mai.

Đang lúc Liễu Đông Nhạn muốn cùng hần tranh luận, A Mật đang cắn mút quả đột nhiên reo lên: "Mẫu thân!"

Thanh âm trẻ con giòn tan khiến hai người đều chú ý tới.

Cục bột nhỏ chạy về phía cửa lớn.

Bạch Tử Khiên ngược mắt, dưới trời chiều vô tận, một nữ tử váy áo trắng chậm rãi bước tới.

Mây tía vì ánh, môi son mắt sáng ngời, giữa lông mày chu sa sáng rực.

Nàng đáp xuống nhân gian vô tận, nhào đến ôm chặt cục bột nhỏ, nôn nóng trách cứ nói: "A Mật, sao con lại chạy loạn như vậy, có biết Kinh Diệt cùng Tự Anh đang lo lắng lắm không?"

Nàng nhanh chóng kiểm tra tiểu đoàn tử có bị thương hay không, cục bột không nỡ rời xa ôm lấy cổ nàng.

Nữ tử như Liễu Đông Nhạn từ trước tới nay chưa từng gặp qua một người tuyệt sắc như vậy, nhất thời quên mất mục đích tìm đến Bạch Tử

Khiên, ngỡ ngẩn một lúc.

Một tiếng động đột nhiên vang lên, Tô Tô ngược mắt nhìn sang.

Dưới ánh hoàng hôn, cung tên trong tay nam tử rơi xuống mặt đất, hằn tròng mắt, xoay người lại nhặt.

Xa nhau một thời gian, vội vàng không kịp chuẩn bị, người nàng kiếm tìm một ngàn năm sớm đã hồn phi phách tán, cứ như vậy xuất hiện trước mắt nàng.+

- -----HẾT CHƯƠNG 128-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129

Tô Tô buông A Mật ra, đi đến trước mặt người kia.

Một ngàn năm qua, nàng thường xuyên mơ tới hắn, có đôi khi mộng thấy hắn bị nhốt trong Luyện Ngục, huyền thiết đâm thủng xương tỳ bà. Có đôi lúc lại là tràng cảnh năm đó nàng bóp nát Tà cốt, hắn ôm lấy nàng, huyết lệ từ trong mắt từng giọt từng giọt rơi.

Nước mắt rơi trên mu bàn tay nàng, bàn tay nhẹ nhàng sờ lên mặt hắn.

"Đạm Đài Tẫn, là chàng sao?"

Bạch Tử Khiên ngược mắt, trông thấy nữ tử trước mắt hốc mắt đỏ ngầu. Tâm tình bất ngờ bị xáo trộn còn chưa lắng lại, chỉ nghe thấy trong miệng nàng một cái tên xa lạ.

Hắn lấy bàn tay đặt trên mặt mình ra, thản nhiên nói: "Cô nương, người nhận nhầm người rồi."

"Chàng với người này đã xảy ra chuyện gì?" Liễu Đông Nhạn cũng ngừng ngây người trở lại bình thường, không vui nói với Tô Tô: "Tử Khiên ca ca là vị hôn phu của ta, người cách xa chàng một chút."

Nàng ta giang hai cánh tay, ngăn trước mặt Bạch Tử Khiên.

Ánh mắt Bạch Tử Khiên rơi trên người Tô Tô, trầm mặc không chút phản bác.

A Mật nhìn thấy cảnh này, rồi lại nhìn sang cảnh kia, nhẹ nhàng lên tiếng: "Mẫu thân, người nhìn nhầm rồi, Bạch thúc thúc là phạm nhân, không phải phụ quân."

A Mật lớn lên ở Yêu Ma giới, từ nhỏ đã được nghe nói là, Ma Quân phụ quân của nàng thông thiên triệt địa, không gì làm không được, từng lấy sức một mình đảo ngược Cùg Bi đạo, để người chết quay về, sao có thể là một phàm nhân?

A Mật từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy mẫu thân rơi nước mắt.

Tô Tô dùng mắt Thần nhìn Đạm Đài Tẫn, đúng là khí tức phàm nhân, nhưng lại là ma thai.

Thời điểm hản chết đã thành Thần, dù là chuyển sinh cũng không có khả năng chỉ là một người bình thường.

Không biết ngàn năm qua Đạm Đài Tẫn đã xảy ra chuyện gì, nhưng đã đợi cả ngàn năm, một chút thời gian cũng không quá quan trọng.

Tô Tô thấp giọng nói: "Thật có lỗi, ta nhận nhầm người."

Nghe nàng nói như vậy, Liễu Đông Nhạn nhẹ nhàng thở phào.

"Không sao, nói rõ ràng là tốt rồi, người là mẫu thân của A Mật?" Liễu Đông Nhạn cười nói, "Tỷ tỷ đẹp như vậy mà nhà chồng cũng yên tâm để tỷ tỷ một mình đi đến Thường Nhạc trấn chúng ta sao?"

Nàng ta vừa nói như vậy, mọi người mới phản ứng lại, A Mật vừa gọi Tô Tô là mẫu thân.

Bạch Tử Khiên ánh mắt tối sầm lãnh đạm, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Tô đã từng gặp qua kiểu người như Diệp Băng Thường, tự nhiên liền hiểu ngay dụng ý của Liễu Đông Nhạn. Cô nương này tự cho rằng địch ý được che giấu rất tốt, thực tế lại vô cùng rõ ràng.

Tô Tô nhìn Đạm Đài Tẫn một chút rồi lại nói với Liễu Đông Nhạn: "Không làm phiền cô nương hao tâm tổn trí, ta đến Thường Nhạc trấn vốn

là đến làm ăn, A Mật đi lạc nên có chút nóng nảy, đa tạ các người đã chiếu cố cho A Mật suốt thời gian qua."

Tô Tô đưa tay, bên trong chiếc khăn thêu có một viên Kim Nguyên bảo vàng óng.

"Đây là quà cảm ơn, mời hai vị hãy nhận lấy."

Liễu Đông Nhạn cảm thấy căng thẳng, vừa muốn nhận lấy thì nam tử sau lưng trầm giọng nói: "Không cần, ta mang nó trở về không phải là vì quà cảm ơn. Người đã tìm được A Mật, mang nó trở về là được."

A Mật làm mặt quỷ, nói với Liễu Đông Nhạn: "Là Bạch thúc thúc chiếu cố ta chứ không phải người, mẫu thân không phải đưa cho người."

Liễu Đông Nhạn lùi về sau, thần sắc xấu hổ.

Tô Tô cười nói: "VẬY NGÀY KHÁC TA LẠI ĐẾN NHÀ NÓI LỜI CẢM TẠ."

Bạch Tử Khiên bờ môi giật giật, muốn nói nàng không cần tới, không biết tại sao lại không thể nói ra.

Tô Tô nắm chặt tay A Mật ra khỏi cửa, Liễu Đông Nhạn ảo não nghĩ đến chuyện thất thố vừa rồi, nói: "Ta cũng là vì Tử Khiên ca ca tính toán, chàng nếu nhận lấy thỏi vàng kia không phải đã đủ sính lễ rồi sao?"

Bạch Tử Khiên lạnh lùng cong môi, không thèm quan tâm tới nàng ta.

Hắn ngồi xuống, tiếp tục lau cung tiễn, chẳng qua lúc này có chút hồn vía trên mây, Liễu Đông Nhạn ỷ khuất rồi đi cũng chưa phát hiện ra.

Hắn mím chặt môi, sờ lên chỗ tim mình.

Nơi này vốn dĩ như một bãi nước đọng, khoảnh khắc gặp Tô Tô lại nháy rất nhanh. Bạch Tử Khiên chưa từng nghĩ tới có một ngày gặp một nữ tử lại

có những rung động hoang đường như thế, hướng chi vị cô nương kia còn có phụ quân, còn có một đứa bé là A Mật khả ái như kia.

Hắn thậm chí có lúc cảm thấy ghen ghét với người kia.

... cho dù A Mật nói cha của nó đã qua đời. Bạch Tử Khiên ngừng lau cung tiễn.

Nàng nói ngày khác sẽ đến nhà cảm tạ mình, ngày đó là ngày nào?

*

Tiểu A Mật dùng một đêm để tiêu hóa chuyện Bạch Tử Khiên là phụ quân Đạm Đài Tẫn của mình, đến khi bình minh, nàng mới xấu hổ nói với Tô Tô: "Nếu như người đó là phụ quân, vì sao lại không nhận ra mẫu thân và A Mật?"

Phụ quân không yêu chúng ta sao?

Tô Tô biết trong nội tâm A Mật rất mong muốn phụ quân, lại sợ mình nghịch ngợm nên bị chán ghét, nàng sờ sờ cái đầu nhỏ, nói: "Ký ức của phụ quân bị phong ấn, ngàn năm qua chàng ấy nhất định đã chịu rất nhiều khổ cực, vậy nên mới không nhận ra chúng ta. A Mật biết một người nhiều cô đơn sẽ cảm thấy rất khó chịu đúng không? Chờ chàng ấy tiếp nhận nhớ rõ chúng ta, chắc chắn sẽ cùng chúng ta về nhà."

A Mật cảm thấy phụ quân mình đáng thương biết bao, trong nháy mắt không cảm thấy khó chịu nữa, thanh âm non nớt vội vàng nói cho Tô Tô biết chuyện mẹ con Liễu gia đối xử với hắn như thế nào.

Tô Tô nghiêm túc lắng nghe A Mật, như có điều suy nghĩ.

Xem hôn ước như một trò đùa, sau khi Bạch gia xuống dốc, Liễu gia chẳng những không nâng đỡ chiếu cố cho Bạch gia ấu tử, ngược lại thường

xuyên chế nhạo hần, còn nghiêm nhiên lấy hết tài sản của Bạch gia.

Liễu mẫu đã sớm nghĩ đến chuyện từ hôn, song hết lần này tới lần khác Liễu Đông Nhận liễu chết cũng không muốn từ hôn.

"Đừng lo lắng, nương đã có cách."

Cái gì cũng thay đổi, nhưng cảm giác thích một người sẽ không thay đổi. Chỉ cần tình yêu vẫn còn sâu nặng, bất luận là bao xa, hần cuối cùng vẫn sẽ trở về bên nàng.

Lần này, đổi lại là nàng dẫn hần về nhà.

Ngày hôm sau Tô Tô liền tìm một trạch viện sát vách nhà Bạch Tử Khiên ở lại, nàng còn mở một quán rượu ở trấn.

Ngày quán rượu khai trương, nàng mang theo hai bình rượu ngon nhất cùng A Mật đến nhà Bạch Tử Khiên.

Bạch Tử Khiên lúc đầu cầm cung tiễn định ra khỏi nhà lại cùng lúc gặp mẹ con các nàng, yên lặng bỏ cung tiễn xuống.

Tô Tô cười cười: "Hôm đó Bạch công tử chưa nhận quà cảm ơn, hôm nay ta mang theo hai bầu tứ rượu, mong Bạch công tử nhất định nhận lấy. Nếu cảm thấy không tồi, đêm nay quán rượu khai trương, mong Bạch công tử đến góp vui."

Nàng ngày thường trông mạnh mẽ, thế nhưng chỉ cần cười một tiếng sẽ liền đánh vỡ băng cứng, tỏa ra mùi vị xinh xắn động lòng người.

Bạch Tử Khiên nhận lấy hai bầu rượu, nói: "Ừm."

Hần cũng không nói đi hay không đi, có lẽ chính hần cũng rõ ràng, việc đi đến đó có ý nghĩa gì.

A Mật bõ nhào qua ôm lấy hẳn: "Bạch thúc thúc, người thấy A Mật thế nào?"

Bạch Tử Khiên tránh không trả lời: "Đã về nhà rồi thì về sau đừng có chạy lung tung."

A Mật ngoan ngoãn gật đầu.

Đưa quà cảm ơn xong, Tô Tô liền dẫn A Mật rời đi. A Mật nôn nóng: "Phụ quân sẽ đến chứ?"

Trong mắt Tô Tô mang theo ý cười như nước: "Sẽ."

Nhưng mọi chuyện ngoài dự liệu của bọn họ, buổi chiều lúc tửu quán khai trương, khách đến rất đông, song lại không thấy bóng dáng Bạch Tử Khiên đâu cả.

Tô Tô cũng không vội.

Tin về mỹ mạo của bà chủ quán rượu một ngày liền truyền khắp tiểu trấn, vào quán rượu du côn lưu manh không ít, lúc Tô Tô mang theo bầu rượu chiêu đãi khách, có kẻ nghĩ đến chuyện đùa giỡn với nàng.

Nàng ra vẻ không biết, song cái tay kia còn chưa kịp động vào cánh tay nàng thì đã bị một bàn tay tái nhợt bắt được.

"Ai nha, đau đau đau!"

Tô Tô ngoái nhìn, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt khó coi của Bạch Tử Khiên.

Nàng thoáng nhìn, thủ đoạn của du côn đã bị chặt đứt. Ra tay hung ác như vậy, liền biết trong lòng của hẳn có nhiều buồn bực.

"Thật có lỗi, đánh khách nhân của người."

Tuy là xin lỗi nhưng trong giọng nói của hắn không có chút vẻ hối hận nào, chỉ tràn đầy lạnh lẽo.

Tô Tô nói: "Người đến giúp ta, sao ta lại trách người được."

Nàng vẫy tay chào hỏi khách khứa, nàng cười với Đạm Đài Tẫn, nói: "Ta mời Bạch công tử uống rượu."

Bạch Tử Khiên biết, mình không nên dính dáng tới nàng.

Hôm ấy hắn nghe được một thanh âm trong thần thức, nói hắn đừng đuổi tìm, bình thân sống hết kiếp người tại Thường Nhạc trấn này.

Cả đời này, không cưới vợ, không sinh con, không phong hầu, không tranh quyền.

Bước chân hắn dừng ở trước quán rượu, lúc đầu không có ý định bước vào, chỉ đứng nhìn ở phía xa xa một chút. Thế nhưng lại nhìn không được có người vô lễ với nàng, vẫn là ra tay.

Bạch Tử Khiên biết rõ đây là loại cảm giác gì, là cảm xúc của một nam nhân với một nữ nhân.

Hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy.

Giống như một trái tim trống rỗng mất đi một thứ gì đó, bỗng có một ngày mình nhìn thấy nó, tự ép mình không được nghĩ nhiều, song lại muốn nhìn thêm một chút.

Đã tới đây rồi, nếu còn cự tuyệt nữa, chắc chắn sẽ càng ra vẻ càng lộ. Bạch Tử Khiên đuổi theo Tô Tô, cùng nàng đi vào phòng trong.

Tô Tô rót rượu cho hắn, dưới ánh nến của quán rượu, chống lấy cái cằm, một ngàn năm, nàng cuối cùng cũng có thể một lần nữa ở cùng với hắn.

Ánh mắt của nàng trong trẻo lại nóng rực, cho dù lãnh đạm như Bạch Tử Khiên cũng chịu không được ánh nhìn dò xét này. Hấn cắn răng, hai bên tai nóng lên, cùng nội tâm hèn hạ đáng xấu hổ rạo rực.

"Lê cô nương sao lại nhìn ta như vậy?"

Tô Tô nói: "Người rất giống một cố nhân của ta."

Bạch Tử Khiên trầm mặc một lát: "Là phu quân đã đi về cõi Tiên của Lê cô nương sao?"

Tô Tô thẳng thắn cười nói: "Phải."

Hấn siết chặt cái chén: "Có phải Lê cô nương rất yêu người đó?"

Trong lòng hấn chột cười, làm sao lại có thể hỏi một chuyện buồn cười như vậy, với dung mạo của nàng, vương hầu tướng lĩnh chỉ sợ đều tranh nhau cầu hôn, nếu không yêu, làm sao đến nay vẫn không hề gả cho ai khác.

"Rất lâu trước kia thì không yêu, khi đó ta luôn luôn tính toán với chàng, chàng cũng có những dã tâm khác, nhưng về sau khi yêu chàng rồi lại cùng chàng chấp nhận bỏ qua."

Bạch Tử Khiển uống rượu trong chén, ánh mắt trở nên nặng nề.

Tô Tô tròn mắt nhìn, không nhịn được cười: "Còn Bạch công tử, ta nghe nói Bạch công tử cùng Liễu cô nương có hôn ước với nhau, đáng lý đã sớm thành hôn từ hai năm trước, Bạch công tử vì sao lại không cưới Liễu cô nương?"

Bạch Tử Khiên nói: "Lời nói đùa của song thân ở quá khứ, không thể coi là thật." Mẹ hấn trước khi qua đời đã nói mối hôn sự này đã hết hiệu lực, chỉ là do Liễu Đông Nhận một mực không nghe theo.

"Thật sao? Không có nguyên nhân nào khác?"

"Không có." Hãn bác bỏ.

Tô Tô không chọc hãn nữa, cùng hãn uống rượu, bầu không khí cũng hòa thuận, đến chiều, quán rượu đóng cửa, gương mặt Tô Tô ần ần sắc hoa đào.

Nàng đóng cửa quán rượu, trên đường trở về phát hiện Bạch Tử Khiên còn đang đứng chờ.

Thường Nhạc trấn vào ban đêm không bình ổn chút nào, nhất là đối với nữ tử như nàng.

Nàng nhìn bóng dáng huyền y dưới màn đêm, trong lòng cảm thấy mềm mại.

Nàng đột nhiên nhớ đến năm đó cùng Đạm Đài Tẫn đến tiểu trấn phía trên thu phục Hoa Đào yêu, khi đó hãn một thân mặc áo cưới của nữ tử, mặt mày lạnh lùng, còn có chút không kiên nhẫn, công nàng đang suy yếu trở về nhìn vong hồn dưới cây hoa đào.

Nàng nhớ nhưng một người, đã nhớ nhưng một ngàn năm.

Cho nên nàng cố ý để trọ chân, nghiêng đầu nhìn hãn.

Tô Tô nói: "Nếu không Bạch công tử có thể gọi A Quang đến giúp, hãn còn chưa đi xa đâu."

Hãn trên môi có chút không vui, không nói lời nào công nàng lên, đi về phía nhà Tô Tô.

Tô Tô nhìn cái bóng chồng lên nhau dưới ánh trăng, trong mắt mang ý cười nhàn nhạt.

Nàng nhẹ nhàng ôm hẳn, ghé vào lỗ tai hẳn thấp giọng cười nói: "Bạch công tử, cưới ta chỉ cần một lượng bạc."

Lúc nàng nói chuyện mang theo hương hoa dịu dịu, tỏa ra khắp màn đêm.

Lời say không đâu vào đâu đó lại làm cho con tim hẳn đập lỡ một nhịp.

"Đừng có nói nhảm."

"Không có nói nhảm." Thanh âm của nàng rõ ràng nhẹ nhàng lại có chút thẳng thắn hùng hổ, "A Mật cần cha, ta cũng cần phu quân, vậy người để ý ta trước kia đã gả cho người khác sao?"

Nàng tựa vào đầu vai, nghiêng đầu nhìn hẳn.

Yết hầu của Bạch Tử Khiên giật giật, không nói gì.

Không để ý, hẳn làm sao phải để ý, một khắc này trong lòng hẳn vui sướng đến phát điên. Nhưng hẳn sợ đây đều là nói đùa.

Yêu có đôi khi là một điều rất kỳ diệu, thích một người có thể che giấu, nhưng yêu lại không có cách nào để che đậy.

Dù cả hai đều không nói, nhưng loại tình cảm kì diệu kia lại một mực lan tràn.

Tô Tô mỉm cười, cho dù hẳn không trả lời, nàng cũng không cảm thấy thất vọng.

Hẳn đã từng bị bỏ rơi quá nhiều lần, đã sớm mình đầy thương tích.

Lần này nàng có kiên nhẫn, chờ hẳn cùng nhau về nhà.

Ánh trăng chiếu rọi một đoạn đường, đây là thời điểm nội tâm Tô Tô bình an nhất suốt ngàn năm qua.

Nhưng vừa tới gần gia môn, Tô Tô lại trông thấy khói lửa đầy trời.

Nàng kinh ngạc nhìn Liễu mẫu vội vã chạy ra từ nhà mình: "Không phải ta, không phải ta, ta không phải cố ý!"

Bạch Tử Khiên buông Tô Tô xuống: "A Mật đâu?"

Tô Tô nói: "Bên trong."

Bạch Tử Khiên mặt màu biến sắc, lúc này xông vào đám lửa cháy trong phòng.

Trong lòng Tô Tô biết con gái không có việc gì, dùng Chương Nhãn pháp xem xét ngọn lửa trước mắt, hơn phân nửa là do Liễu mẫu đến gây chuyện, A Mật dọa Liễu mẫu. A Mật là Thần, cho dù bị lửa đốt cũng không bị thương.

Nàng theo Bạch Tử Khiên đi vào, hăn ngoái nhìn, cả giận nói: "Nàng đi theo làm cái gì, ra ngoài, ta sẽ cứu A Mật ra!"

Nàng ngăn người, mỉm cười: "Được."

Bạch Tử Khiên không ngờ nàng tin tưởng mình như vậy, hăn không nhiều lời nữa, chạy vào ôm A Mật ra.

A Mật ngây ngốc nhìn mẫu thân, nghĩ lại họa do mình gây ra.

Tô Tô thở dài một tiếng, đón lấy con gái, nhìn về phía Bạch Tử Khiên, đã phóng lao đành phải theo lao, nói: "Chúng ta không còn nơi nào để đi cả."

A Mật rất phối hợp, lộ ra một bộ mặt đáng thương.

Nhìn một lớn một nhỏ hai tấm mặt, Bạch Tử Khiên trầm mặc một lát:
"Nếu như không ngại thì đến nhà ta nghỉ ngơi một đêm."

A Mật suýt nữa reo lên.

Tô Tô cũng cong cong môi.

Bạch Tử Khiên dẫn Tô Tô cùng A Mật đến gian phòng trước đó A Mật ở.

Tô Tô định đóng cửa, hăn đột nhiên cản lại.

Tô Tô nghi hoặc ngược mắt nhìn hăn.

Tay nàng nặng xuống, bị nhét một vật gì đó.

Nặng cỡ mấy lượng.

"Mặc kệ lời nàng nói có thật hay không, ta tin là thật." Hăn liếc nhìn nàng một cái thật sâu, một thanh âm cảnh cáo mang theo lạnh lùng chế giễu cố chấp nói, "Đừng gạt ta, nếu không..."

Tô Tô mở cái túi trong tay ra...

... là trọn vẹn hơn năm trăm lượng bạc.1

- -----HẾT CHƯƠNG 129-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 130

Ở một tiểu trấn xa xôi có thể tích lũy đến hơn năm trăm lượng thật không dễ dàng. Tô Tô bật cười, ước chừng số này là toàn bộ vốn liếng của hắn, vậy mà cứ thế cho một "quả phụ" mới quen biết không lâu như nàng, quả nhiên là tính cách của hắn.

Hắn chưa nói xong, cho dù không nói Tô Tô cũng có thể đoán ra được.

Đừng gạt ta, nếu không làm quý ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.1

Cái tính cố chấp đã khắc sâu trong người Đạm Đài Tẫn, lừa tiền hắn còn dễ nói, nếu như còn mang theo tình cảm của hắn mà chạy trốn, chỉ sợ hắn sẽ giết chết nàng trước rồi tự sát luôn.

Đêm nay Tô Tô ôm tiểu A Mật ngủ rất ngon lành.

Một ngàn năm nay kể từ ngày mất đi hắn, lần đầu tiên nàng cảm thấy an tâm như thế, bởi vì Đạm Đài Tẫn đang ở ngay sát vách, nàng mở to mắt liền sẽ nhìn thấy hắn.

Bạch Tử Khiên thì đến ngủ cũng không ngon giấc.

Hắn từ nhỏ đã có trực giác nhạy cảm hơn phàm nhân nhiều, năm đó vợ chồng Bạch gia xảy ra chuyện, trong lòng hắn đã luôn có dự cảm bất thường, nghĩ hết các cách để ngăn cản bọn họ lại, thế nhưng bọn họ chỉ xem hắn như đang nói đùa, an ủi đồng ý với hắn, rồi lại như cũ ra khỏi nhà trong một đêm bão to.

Hắn gãi lên cánh tay mình, trần trọc trở mình.

Bạch Tử Khiên trong lòng biết rõ, Tô Tô cùng A Mật lai lịch bất phàm. Hắn nhặt lại hồi ức hôm đó gặp A Mật, một tiểu cô nương lại ở trên một cái

cây cao như vậy, vốn dĩ không có khả năng.

Tối nay lúc cứu cục bột nhỏ thoát khỏi đám lửa, Đạm Đài Tần đã chú ý thấy váy áo của A Mật không bị hư hại gì.

Cục bột nhỏ cũng không sợ lửa.

Dung mạo tuyệt sắc, lai lịch quý dị, nghĩ như thế nào cũng không phải phàm nhân.

Bạch Tử Khiên không sợ tinh quái hay tu sĩ, điều hắn sợ nhất là cảm giác bất lực một khi các nàng rời đi.

Có khi, tối hôm qua lúc say rượu nàng mới có thể nhỏ giọng thân mật ghé vào lỗ tai hắn nói đùa, cười nói nàng chỉ cần sính lễ một lượng bạc như thế.

Về sau tỉnh rượu, nàng liền hối hận rồi.

Hừng đông hôm sau, Bạch Tử Khiên nhịn không được đi đến sát vách, vừa giơ tay lên lại buông xuống.

Cửa mở từ bên trong.

Tô Tô sớm đã biết hắn đứng bên ngoài hồi lâu, thấy hắn một mực không mở cửa đành dứt khoát tự mình mở, hỏi: "Làm sao vậy?"

Ánh mắt lơ đãng mờ lung lúc say tối qua của nàng đã biến mất từ bao giờ.

Bạch Tử Khiên hỏi: "Nàng còn nhớ rõ những gì đã nói tối hôm qua không?"

Tô Tô đương nhiên nhớ kỹ, cố ý đùa hắn, nói: "Tối hôm qua ta cùng Bạch công tử đã nói rất nhiều lời, không biết công tử muốn ám chỉ câu

nào?"

Con người đen láy của hắn nhìn Tô Tô, hắn nói: "Nếu những lời nàng nói tối hôm qua chỉ là vô tình nói ra, hãy nói cho ta biết, ta tuyệt đối sẽ không dây dưa. Còn nếu bây giờ nàng không hối hận, vậy thì cả đời này cũng đừng hối hận."

Tô Tô hỏi: "Nếu như ta đổi ý, chàng sẽ lập tức từ bỏ sao?"

Hắn trầm mặc, không nói gì.

Tô Tô nhìn thấy vẻ mặt khó coi của hắn, biết chắc hắn nội tâm hiện giờ của hắn vô cùng phong phú. Rõ ràng không phải là người rộng lượng gì, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại nói lời rộng lượng trái với lương tâm.

Nàng đung đưa túi tiền ở dây lưng, trịnh trọng nói: "Những lời đó không phải nói đùa, ta không hối hận, cũng không muốn ai khác ngoài chàng. Sính lễ đều đã thu rồi, sao còn có thể đổi ý nữa, ta và A Mật, đời này đều nhờ chàng, có được hay không?"

Bạch Tử Khiên miễn cưỡng đè khóe môi đang giương lên của mình, đáp: "Được."

Cũng không mất quá lâu Tô Tô mới nhận ra được, hắn không chỉ có nói mà thôi.

Hắn thay trang phục ngày xưa ra, mặc vào một xiêm y màu nguyệt bạch ra khỏi cửa, không nói cho Tô Tô biết mình muốn làm gì.

Thế nhưng từng cử động của hắn không thể gạt được nàng.

Bạch Tử Khiên, người mà Liễu Đông Nhận cầu còn không được, sau khi gặp Tô Tô lại tùy tiện gả cho nàng.

Hắn đi báo danh thi Hương, muốn cho nàng cùng A Mật một cuộc sống tốt nhất.

Lúc Bạch Tử Khiên trở về đã thấy Tô Tô đứng ở cửa chờ hắn.

Thường Nhạc trấn ngày hè, hoa tường vi mấy năm rồi không nở giờ đây lại nở rộ từng đóa từng đóa lớn, sắc thái diễm lệ.

Những con chim nhảy nhót trên đầu cành, Tô Tô ngồi dưới hàng cây, gương mặt nàng có thể vẽ nên cả một bức tranh.

Sinh linh được Thần phù hộ, nhìn thấy cảnh sắc trong mắt vô cùng sinh động.

Một bức tranh hoạt sắc sinh hương thế này khiến hắn thất thần một chốc, một buổi chiều yên ả có người ở trong viện chờ hắn về, một màn này có lẽ hắn đã mong rất lâu rất lâu rồi.

Tô Tô đi đến bên cạnh hắn, nhón chân lên lau mồ hôi trên trán hắn, động tác của nàng rất nhẹ nhàng: "Đây là công tử nhà ai, mặc bạch y thật là dễ nhìn."

Khóe miệng của hắn nhin không được mang theo ý cười, nắm chặt tay của nàng: "Đừng nghịch nữa, đều là mồ hôi, rất bẩn."

Một tờ hôn ước trong lòng hai người càng khiến cho khoảnh khắc giữa bọn họ càng thêm ý nghĩa.

Tô Tô lại nắm chặt tay của hắn, nói khẽ: "Không đâu."

Trước đây thật lâu, trong Thiên Lý Họa Quyển nàng từng nói hắn mặc bạch y thật đẹp, hắn nghe vậy liền trút bỏ huyền y, mặc bạch y trải qua nhiều năm.

Dưới lớp bạch y, những đau đớn của hãn không thể bị che đi, nàng từng tưởng hãn cố ý ra vẻ trong sạch, cho dù có mặc bạch y đi nữa cũng không thể che giấu sự thật hãn là một ma đầu.

Về sau hãn nhập ma, không tiếp tục mặc bạch y nữa, cho đến khi tự tay khắc lên bia mộ ở Hoàng Lăng, Tô Tô cuối cùng mới biết được, hãn hi vọng trong lòng nàng, hãn trong sạch.

Hãn lớn lên chưa từng nhận được một lời khen thưởng, từ khi sinh ra đã bị coi là một sai lầm. Nàng chỉ một câu khích lệ nhỏ, hãn liền có thể nhớ rất nhiều năm.

"Buổi chiều ta giúp nàng tu sửa lại chỗ ở." Bạch Tử Khiên nói.

Đêm qua Liễu mẫu đi tìm Tô Tô, thế nhưng trong nhà chỉ có A Mật, kết quả là vô ý làm đổ ngọn nến. Có A Mật ở đó, ngọn nến căn bản không thể gây đốt nhà, nhưng vì hù dọa Liễu mẫu, A Mật đã tạo một cảnh cháy giả.

Có thể tiểu A Mật không biết Chương Nhân pháp không thể dùng trước mặt phàm nhân, Tô Tô đành phải tương kế tựu kế tạo thành cảnh tượng chỗ ở bị hư hại.

Nghe Bạch Tử Khiên nói như vậy, nàng ngược đôi mắt long lanh sóng nước nhìn hãn: "Nếu sửa xong nhà, có phải chàng sẽ lập tức đuổi ta đi?"

Hãn thấp giọng nói: "Sẽ không, nàng muốn ở đây bao lâu cũng được."

Tô Tô nói: "Vậy thì tốt nhất chàng đừng đuổi ta đi, cái nhà đó cứ để hư luôn cũng được."

Lời này thẳng thắn cực kỳ, bên tai Bạch Tử Khiên có mấy phần nóng lên. Hãn từ lúc trưởng thành đến giờ chưa từng có loại cảm xúc thẹn thùng, giờ phút này lại lần đầu tiên cảm thấy ngượng ngùng.

Cho dù là yêu tinh cũng không bạo dạn như thế.

Nàng có biết hay không, phạm nhân trước khi thành thân, nàng ở... trong nhà chồng như vậy là không hợp quy củ.

Bạch Tử Khiên vén tóc nàng qua sau tai: "Ta sẽ đòi Liễu mẫu trả các nàng một công đạo, còn chuyện ta và Liễu Đông Nhạn có hôn ước, ta cũng sẽ xử lý tốt."

Tô Tô lắc đầu: "Không cần, chính bà ta đã bị dọa cho phát sợ rồi. Còn Liễu Đông Nhạn, chàng không cần phải tìm đến nàng ta, ta có dự định khác, chàng tin ta không?"

"Nàng tính thế nào?"

"Mấy ngày nữa chàng sẽ biết."

*

Bản thân Liễu Đông Nhạn vẫn quan tâm chuyện thi Hương, lần thi Hương này nàng ta cũng rất chú ý, Bạch Tử Khiên năm nào cũng không thi, lần này là cơ hội cuối cùng của nàng ta, không thể chậm trễ hơn được nữa.

Liễu Đông Nhạn không cam tâm gả cho người bình thường, nàng ta cắn răng, thầm nghĩ, nếu lúc này Bạch Tử Khiên không đi thi nữa thì nàng ta nên nghe theo nương, gả cho Lý Viên ngoại làm vợ lẽ.

Thế nhưng sau khi nghe ngóng mới biết được, kỳ thi Hương năm nay Bạch Tử Khiên sẽ tham gia.

Nàng ta vui sướng vạn phần, cho rằng Bạch Tử Khiên đã thông suốt, đồng ý cưới mình.

Chưa vui sướng được bao lâu thì nghe từ miệng Liễu mẫu hùng hùng hổ hổ biết được, A Mật đang cùng mẹ nàng ở nhà Bạch Tử Khiên.

Sao lại như thế được, sắc mặt Liễu Đông Nhận liền thay đổi, muốn đi gây chuyện.

Liễu mẫu trong lòng bất an, ấp úng ngăn nàng ta lại: "Được rồi, ta nghe nói nhà của tiểu quả phụ kia bị cháy nên mới ở tạm nhà Bạch Tử Khiên."

Liễu Đông Nhận làm gì chịu nghe, mặc kệ can ngăn vẫn xông ra ngoài, tìm tới Bạch Tử Khiên, thiếu chút nữa không duy trì được tư thái hiền lương của mình.

"Chàng dám để một đứa ti tiện ở trong nhà chàng! Chàng coi ta thành cái thá gì rồi!"

Bạch Tử Khiên thoáng nhìn Tô Tô cùng A Mật đang ở trong buồng một chút, xác định các nàng không nghe được mấy lời đó, rồi lập tức lạnh mặt, mở miệng chê cười: "Người cho rằng ta coi người thành cái gì, Liễu cô nương, người tốt nhất nên tự hiểu lấy. Hôn ước trong miệng người chỉ là mẫu thân người khi còn là hạ nhân ở nhà ta tưởng lời nói đùa của mẫu thân ta là thật, còn cố ý loan tin cho cả Thường Nhạc trấn người người đều biết."

"Bạch gia xuống dốc, mẫu thân người không thấy ích lợi gì nữa, đã đổi ý cả mấy năm nay, vậy người xem trong mắt ta các người là cái gì?" Hắn xùy một tiếng, "Đừng để ta nghe thấy người dùng loại giọng điệu kia để nói về Tô Tô và A Mật, các nàng một là thê tử sắp cưới của ta, một là con gái của ta."

"Tử Khiên ca ca chàng điên rồi sao? Nàng ta đã gả cho người khác, còn sinh con cho người đó, chàng làm sao lại cưới người như vậy!"

Bạch Tử Khiên tiến lên một bước, khoe miệng lộ ra nụ cười hờ hững, dò xét nàng ta, thấp giọng nói bên tai nàng ta: "Nhưng ta không thèm để ý, người có biết Vương Tử hay khóc lóc om sòm ở trấn trên chết như thế nào không?"

Liễu Đông Nhạn vừa nghe, sắc mặt biến đổi.

Vương Tử chết thê thảm, cả trấn đều biết.

"Người...Người..."

"Liễu cô nương, sớm đi về nhà."

Liễu Đông Nhạn khuôn mặt trắng bệch, vọt chạy không dám quay đầu lại.

Trong phòng, A Mật chớp mắt hỏi mẫu thân: "Phu quân cũng biết hù dọa người sao?"

Tô Tô bật người, ngón tay đặt lên môi, nói: "Phải, nhưng A Mật nên làm như không nghe thấy gì nhé!"

Bằng không thì hăn sẽ bất an.

Hăn dù có xấu xa, song vẫn hi vọng trước mắt bọn nàng là một người rất tốt.

A Mật vội vàng che lại cái miệng nhỏ nhắn, ngoan ngoãn gật đầu.

Trong lòng nàng, phụ quân chính là tốt nhất.

*

Mặc dù như thế, Liễu Đông Nhạn vẫn không chịu dễ dàng buông tha cho Bạch Tử Khiên.

Đối với nàng ta mà nói, lúc Bạch gia chưa xuống dốc, Bạch Tử Khiên chính là trăng sáng trên trời, hiện tại vầng trăng sáng ấy đã rơi xuống mặt đất, ai nhặt được thì chính là của người đó.

Một thiếu niên dung mạo xuất chúng, chưa nói đến tài hoa nổi bật còn là người của Bạch gia có nhiều của cải, người như vậy sao một tên Lý Viên ngoại sắp chết kia có thể so sánh được.

Liễu Đông Nhận căn rằng, không cam lòng, song cũng không muốn gây phiền toái tới Tô Tô.

Liễu Đông Nhận muốn đợi đến khi kì thi Hương qua đi rồi tính toán sau.

Nếu như Bạch Tử Khiên đỗ đạt, nàng ta lập tức sẽ đem chuyện hôn ước truyền đi cho toàn bộ người thân biết được, hơn nữa Tô Tô cùng A Mật đang ở trong nhà hăn, chắc chắn hăn càng đuối lý.

Còn nếu không đỗ, Liễu Đông Nhận cũng không muốn dính líu tới người đó nữa, coi như duyên có qua đi. Một người không có tiền đồ, tặng cho tiểu hồ ly tinh kia cũng được.

Kỳ thi Hương đã qua, kết quả còn chưa có, song trong nhà Đạm Đài Tẫn rất vui vẻ hòa thuận.

Hôn kỳ được định vào tháng Mười. Tô Tô cùng A Mật ở trong nhà hăn, hăn một mực "quân tử lễ phép", chưa từng vượt khỏi khuôn khổ.

Có một lần Tô Tô vờ ngủ trước, tay Bạch Tử Khiên vuốt ve trên mặt nàng hồi lâu, từ môi đến mi tâm của nàng, nàng thậm chí nghe thấy thanh âm hăn nuốt xuống, thế nhưng đợi cả nửa ngày, hăn vẫn không đụng vào nàng.

Chờ sau khi hăn đi, Tô Tô lặng lẽ mở ra một con mắt.

Mấy cây thạch lựu trồng khi Bạch mẫu còn sống đang kết rất nhiều trái, rất xum xuê. Nhân lúc A Mật đang ngủ, Tô Tô cầm theo giấy bút đi tìm Bạch Tử Khiên, mỉm cười nhìn hăn: "Chàng dạy ta vẽ tranh được không?"

Bạch Tử Khiên tự nhiên gật đầu.

"Vẽ gì?"

"Cây lựu bên kia."

"Được."

Tô Tô chống cằm, nhìn bức tranh dần hiện ra dưới tay hấn thật sinh động, có chút thất thần.

Đạm Đài Tẩn nếu đã gặp qua thì sẽ không quên được, nếu như không phải là trời sinh tà vật, hấn nhất định vẫn có thể đề bút an thiên hạ, võ có thể lên ngựa định càn khôn, năm đó khi dạy hấn họa Thương Sinh phù, hấn liền cực kỳ thông tuệ.

Cây lựu còn mấy cái lá cuối cùng.

Bạch Tử Khiên đem bút đưa cho nàng: "Tới nàng."

Tô Tô cũng không chối từ: "Được."

Nàng nhận lấy bút, vung lên, điểm xuyết vài chiếc lá cây vào giữa. Tô Tô nhìn phản ứng của Bạch Tử Khiên, thần sắc hấn rất bình tĩnh ôn hòa, giống như không thấy nàng "quỷ đến chi bút" phá hỏng cả tranh.

Tô Tô hỏi: "Đẹp không?"

Bạch Tử Khiên không chút nghĩ ngợi, nói: "Đẹp."

Tô Tô không nhịn được cười, nhìn hấn: "Chàng biết không, ta không am hiểu về vẽ tranh, cũng không biết nữ công gia chánh, sẽ không làm thơ, càng không biết ca múa."

Bạch Tử Khiên trong lòng rất bất ngờ, thật sự dung mạo của Tô Tô quá là lừa gạt đi, vẻ ngoài hại nước hại dân thế này, giống như sinh ra đều đã biết những thứ đó.

"Ta cái gì cũng không biết, chàng có ghét bỏ ta không?"

Bạch Tử Khiên nói: "Sẽ không."

"Tốt rồi, đối với vẽ ta có biết chút chút." Tô Tô cầm bút lên, "Ta dạy cho chàng."

Nàng rút ra một tờ giấy vẽ, chấm mực, bút tấu long xà.

Nàng không biết nhiều thứ, nhưng cũng biết nhiều thứ khác, như binh khí thiên hạ, vẽ bùa bắt yêu, trấn ma chữa thương.

"Chàng biết nếu vẽ xong nó thì sẽ xảy ra điều thần kỳ gì không?"

Bạch Tử Khiên nhìn bút pháp quý dị kia, trong lòng có mấy phần háo hức.

Rốt cuộc muốn nói rõ lai lịch với hãn sao?

Hãn đã sớm quyết định, mặc kệ nàng là ai, hãn cũng sẽ không để nàng rời đi.

Hãn chờ đợi mặt giấy sinh hoa, vật sống đi ra, cùng lấp thì cũng là những thứ quái đản.

Có thể những thứ đó đối với hãn cũng chẳng khủng bố gì, hãn thuở nhỏ tính cách lương bạc, trong lòng hoang vu một mảnh, không sợ quỷ thần.

Bút tích trên giấy vừa đặt xuống, điều hãn chờ đợi chính là một cái hôn rất nhẹ nhàng đặt trên khóe môi.

Đôi môi mềm mại của nữ tử đặt lên khóe môi hấn, mang theo mùi hương hoa quỳnh ngào ngạt.

Toàn thân hấn cứng đờ, Tô Tô đã lùi ra.

Nàng nghiêm túc nói: "Biến thành một nụ hôn, chàng học được chưa?"

Nam tử trước mắt hai con ngươi đen nhánh như mực, yết hầu lẩn lẩn, thấp giọng nói: "Được rồi."

Tô Tô lúc đầu mong hấn tâm tư vui vẻ, giờ phút này bốn mắt nhìn nhau, nàng cảm thấy gương mặt nóng lên.

Vừa muốn đứng lên, cái ót đã bị người giữ lại.

Dưới tàng cây trữu quả, đôi môi hấn nóng bỏng, ngày thu trở nên dài hơn.

Tô Tô không biết, từ giờ phút đó trở đi, hấn ngày ngày đều chờ đến hôn kỳ vào tháng Mười đến.

Nàng thích hấn, hấn cảm nhận được.+

Thế gian này, thật dịu dàng biết bao.

—————HẾT CHƯƠNG 130—————

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131: Đại Kết Cục

Trước lúc kỳ thi Hương yết bảng, Liễu Đông Nhạn vô cùng khẩn trương.

Gả cho Bạch Tử Khiên vẫn tốt hơn Lý Viên ngoại, trong lòng nàng ta không quan tâm Bạch Tử Khiên vui hay không vui, dù sao phong tục ở Thường Nhạc trấn có thể đè chết người, nếu để nhiều lời đồn truyền ra, Bạch Tử Khiên chắc chắn sẽ không thể đặt chân tới Thường Nhạc trấn được nữa.

Nhưng tin tức Bạch Tử Khiên bị trọng thương lại tới nhanh hơn kết quả kì thi Hương.

Cô bạn thân đẩy đẩy nàng ta: "Đông Nhạn, nghe nói lúc Bạch Tử Khiên đi săn bị lão hổ cắn thương một cánh tay, hiện tại bị bệnh liệt giường, người không tới xem sao?"

"Cái gì!" Liễu Đông Nhạn giật mình vạn phần, thân thù của Bạch Tử Khiên sao lại có thể để xảy ra chuyện như vậy, nàng ta cùng Liễu mẫu chạy tới Bạch gia, nhìn thấy một đại phu phủ tay đi tới.

Đại phu nói: "Cánh tay phải bị trọng thương, không thể cứu chữa, vậy mà hỏi tiền khám bệnh lại không có, mời đại phu làm cái gì, thật là xui xẻo!"

"Làm sao lại không có tiền?" Lỗ tai Liễu mẫu chỉ nghe rõ mỗi câu này, chỉ cần mấy văn bạc thôi mà, Liễu mẫu biết Bạch Tử Khiên cũng có chút vốn liếng.

Những người xung quanh xì xào bàn tán.

"Tất cả tiền trong nhà Bạch Tử Khiên đều bị mỹ kiều nương ở lại nhà hăn lừa hết đi rồi, hiện tại thật đáng thương. Bị thương ở tay phải, không

thể bản cung cũng không thể viết chữ, hiện tại đừng nói làm quan, nuôi sống cho chính mình thôi cũng khó."

Liễu Đông Nhận tái mặt, cuối cùng không bước vào căn nhà đó.

Liễu mẫu trông cũng rất khó coi, bà ta trên miệng luôn nói từ hôn chẳng qua là vì muốn hù dọa Bạch Tử Khiên, dù gì hẳn vẫn tốt hơn.

Gã Lý Viên ngoại kia đã hơn năm mươi tuổi, Liễu Đông Nhận nếu như chủ động từ hôn người ta để đi làm vợ lẽ, thì người bị chỉ trích chính là bọn họ.

Bạch Tử Khiên đột nhiên xảy ra chuyện không thể ngờ tới.

"Nương, con muốn từ hôn."

"Đông Nhận à... Nếu vậy nhà chúng ta sẽ bị nói xấu mất."

"Trong lòng người con gái còn thua kém vài câu nói khó nghe đó sao?" Liễu Đông Nhận nói: "Con muốn hủy hôn!"

Chưa đến hai ngày, Liễu gia nhận được bức thư Bạch Tử Khiên nhờ người viết thay, nói nguyện ý cùng Liễu Đông Nhận vui vẻ kết mối lương duyên. Liễu Đông Nhận bị dọa sợ, quyết định chắc chắn, đêm đó ngồi trong một chiếc kiệu nhỏ vào nhà Lý Viên ngoại.

Hôm Liễu Đông Nhận hồi môn cũng là ngày yết bảng.

Liễu Đông Nhận ngồi ở trong kiệu, nghe người ngoài thảo luận về tân nhiệm Giải Nguyên lão gia vô cùng náo nhiệt.

"Bạch công tử văn phong xuất chúng, đã vậy tướng mạo bất phàm."

"Các người nói sao!" Liễu Đông Nhận nhin không được hạ kiệu, chộp lấy một người, hỏi: "Hắn không phải đã tàn phế sao?"

Người kia liếc nhìn nàng một cái: "Người nói bậy bạ gì đó, có chú người tàn phế thì có."

Liễu Đông Nhạn cố kìm nén cảm xúc: "Ta chính tai nghe thấy, hẳn bị lão hổ cắn bị thương cánh tay mà!"

"Lời đồn đúng thật là, tay của Bạch Giải Nguyên không bị gì hết."

Tâm tư muốn hỏi môn của Liễu Đông Nhạn vụt tắt, nghe xong chuyện liền ngắt tại chỗ. Bạch Tử Khiên không chỉ không có việc gì, hiện tại còn đạt Giải Nguyên, nhưng tiếc là nàng ta tránh hẳn còn không kịp, không những không vào thăm hỏi hẳn mà còn vội vàng gả cho Lý Viên ngoại.

*

Ở tiểu viện của Bạch gia, Bạch Tử Khiên nhìn thấy con quái vật khổng lồ nằm đó, mấp máy môi, không biết giải thích với Tô Tô làm sao.

"Nó không tấn công người đâu."

Con quái vật giống hổ, song lại mọc ra hai cái nanh xanh vàng, cái đuôi sư tử. Từ lúc hẳn sinh ra đến nay, con quái vật này hằng năm sẽ biến thành lão Hồ xuống núi thăm hẳn.1

Bạch Tử Khiên biết mình thể chất đặc thù, lúc trước cảm thấy không việc gì, nhưng không ngờ lúc này lại bị Tô Tô bắt gặp.

Con quái vật này vừa nhìn đã biết không phải Tiên thú, thậm chí so với Yêu còn đáng sợ hơn, có một lần hẳn còn thấy nó nuốt vong hồn.

Bạch Tử Khiên rũ mắt, trong mắt chứa đựng sự ấp úng. Hẳn không biết loại tình huống này dùng sự đáng thương có hữu dụng hay không.

Đuôi mắt hẳn đỏ đỏ, vừa định giải thích thì con quái vật kia đã lăn một vòng trên mặt đất, biến thành một hồ con, giống như một con mèo lớn, chột

dạ đi đến trước mặt Tô Tô, cúi đầu, chần chừ kêu: "Meo~"2

Tô Tô ngồi xuống, nhìn nó.

"Ngao~ Meo~" Hồ Yêu run lấy bầy, cầu không bị giết.

Khí tức thanh khiết của Thần với nó không hợp nhau, những năm này chỉ số thông minh của nó cũng không cao hơn là bao. Đang lúc do dự nghĩ đến lúc Bạch Tử Khiên ném mình đi chỗ khác, Tô Tô thu lại khí tức trên người mình, sờ lên đầu nó.1

Hồ Yêu mềm nhũn móng, nằm xụi lơ trên mặt đất.

Vị Thần cuối cùng của thế gian không giết nó giống Ma Thần xui xẻo kia sao?

Ngón tay Tô Tô chỉ lên mi tâm của nó, lát sau, nàng bỏ tay ra, thấp giọng nói: "Cảm ơn người, Hồ Yêu."

G?G? Hồ yêu trừng to mắt, Bạch Tử Khiên nhìn nó, ánh mắt ra hiệu, còn không mau đi.

Nó cụp đuôi chạy.

Bạch Tử Khiên hỏi Tô Tô, ánh mắt kì lạ: "Nàng không sợ sao?"

Tô Tô cười nhìn hẩn, không trả lời mà hỏi lại: "Trong lòng chàng biết ta có vấn đề, vậy sẽ sợ ta sao? Còn dám cưới ta không?"

"Nàng không hối hận là được."

Mấy ngày sau Bạch Tử Khiên mới biết được Liễu Đông Nhận đã quyết định hủy hôn, vội vàng gả cho Lý Viên ngoại.

Hắn nghe lời đồn ở bên ngoài, có mấy phần buồn cười: "Nàng làm cho bọn họ tưởng rằng ta bị cắn thương?"

Tô Tô gật đầu, thẳng thắn nói: "Nếu nàng ta đi tới, quyết định không rời bỏ chàng thì sẽ biết đây đều là cảnh giả mạo."

Thế nhưng Liễu mẫu và Liễu Đông Nhận đều là người lương bạc, bọn họ bức bách Bạch Tử Khiên, bây giờ lại bị đánh đòn ngược lại, bị mọi người chỉ trích vì dám từ hôn, còn bị cười chê là có mắt không trông.

"Còn nàng, nếu ta thật sự bị phế cánh tay phải, nàng có rời khỏi ta không?"

Tô Tô không ngờ Bạch Tử Khiên lại hỏi như vậy, cặp đôi mắt xuống muốn nói hết mọi ý nghĩ trong thâm tâm mình, đôi mắt đen nhánh nhìn nàng: "Chàng nhìn xem."

Nàng nắm chặt tay hắn, đặt lên mi tâm mình, nhắm mắt lại.

Thần ấn màu trắng trên mi tâm hiện lên, mọi tràng cảnh hiện lên trước mắt Bạch Tử Khiên.

Ngàn năm trước, trong một tiểu trấn giữa rừng, huyền y thiếu niên thoi thóp nằm rạp trên mặt đất, mắt trái của hắn đã bị mù, bị một đám trẻ con ném cát đá vào người.

Một thiếu nữ dắt ngựa đi tới, ôm lấy hắn, dìu hắn lên lưng ngựa.

Nàng cùng hắn đấu võ mồm, tuy vậy lại nhẹ nhàng lau vết máu trên mắt phải của hắn.

Bên trong pháp thuật của Đào Yêu, nàng khoét con mắt của mình đổi lấy cho hắn, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi hắn, xua tan đi toàn bộ bóng đêm.

Tô Tô mở mắt ra: "Ta sẽ không rời xa chàng."

Đã từng không có, tương lai cũng sẽ không. Trân trọng chàng từng vì lục giới hi sinh, cũng yêu chàng vì chưa từng có một ai hiểu được nỗi cô độc của chàng.

Bạch Tử Khiên thu tay lại, cố kìm nước mắt, cười nói: "Được."

*

Hôm bọn họ thành thân là vào tháng Mười ở nhân gian.

Pháp thuật của Tô Tô dường như vô dụng, đành im lặng nghiêm túc cùng tú nương học thêu khăn cô dâu.

Khách đến rất đông, nàng từ quán rượu nhỏ xuất giá. Trên đường đi ngập tràn lời chúc thiện ý và nhiệt tình của những người xung quanh, nàng từ trong khăn hỉ nhìn thấy, trong mắt người kia tràn ngập ý cười.

Hắn áo đỏ tóc đen, thanh khiết khiêm nhường.

Nàng thả tay xuống, giờ khắc này, không chỉ có Đạm Đài Tẫn đợi đã lâu, nàng cũng đã chờ một thời gian dài đằng đằng.

Bọn họ trở thành hai người bình thường thành hôn với nhau, hẳn không còn là kẻ sinh ra đã tà ác, nàng cũng không phải là Thần Nữ gánh vác nhiều sứ mệnh.

Kiếp sau nguyện là người bình thường, biết mừng vui, biết đau khổ, yên bình hạnh phúc cả một đời.

Năm đó chỉ cần một câu nói của nàng, hẳn cho dù thân tử đạo tiêu, tàn hồn vẫn chấp niệm nhớ rất nhiều năm.

Bạch Tử Khiên vẫn cảm thấy ngày hôm nay quá đổi không thực, hẳn vén khăn của tân nương, trông thấy đôi mắt đang cười của Tô Tô, trong lòng cuối cùng cũng an tâm, nhếch miệng cười.

Hỉ nương ở bên cạnh nói lời chúc mừng, bọn họ uống rượu hợp cần, hỉ nương cười đến không ngậm miệng được, nói: "Tân nương kết tóc."

Lễ nghi dưới nhân gian Tô Tô sớm đã học qua lúc ở Thường Nhạc trấn, nàng dùng chiếc kéo màu bạc cắt một đoạn tóc của mình và Đạm Đài Tần, dùng dây tơ hồng buộc lại với nhau, nói: "Kết tóc làm phu thê, ân ái không nghi ngờ. Nguyệt vì cây liền cành, đầu bạc không xa nhau."

Hai vắn tóc buộc lại với nhau đặt vào trong hộp gỗ.

Bạch Tử Khiên nhìn hộp gỗ dần đóng lại, hăn chưa từng nghĩ rằng có thể đợi đến ngày này.

Hỉ nương lui ra ngoài.

Dưới ánh nắng, gương mặt nàng phần nào vui đi vẻ quạnh quẽ của Thần Nữ, thêm vài phần khôi lửa nhân gian động lòng người.

Nàng khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhẹ, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt thanh tú của hăn: "Có thể nói cho ta biết, phu quân của ta giờ phút này là ai?"

Hăn nói: "Bạch Tử Khiên."

Tô Tô không phản bác hăn, nắm chặt tay của hăn, chuỗi ngọc tơ hồng lưu li đeo ở trên tay hăn.

"Ta đã đi tới Hoàng Lăng, tìm chuỗi ngọc trở về, kiếm tuệ trước đó làm không tốt ta cũng đã làm lại, con đường năm đó chàng đi, ta cũng đã đi qua."

Hăn thấp mắt, gắt gao che giấu cảm xúc trong mắt.

Đó là lời nói dịu dàng nhất đời hăn.

"Ở Ma Cung hoa quỳnh nở năm này đến năm khác, Tô Tô và A Mật cũng chờ một năm rồi lại một năm, phu quân, khi nào chàng nguyện ý cùng ta về nhà đây?"

Hắn nói, giọng khàn khàn: "Nàng đã biết từ khi nào?"

Biết hắn chưa từng quên những kí ức thuộc về Đạm Đài Tần.

Tô Tô nâng mặt hắn lên, dùng ánh mắt mềm mại nhìn đôi mắt hắn: "Đạm Đài Tần không phải là kiểu người nhìn thấy ai là yêu ngay."

Hắn là một tên điên cố chấp đến chết, là đồ ngốc điên cuồng nhất trên đời.

Đạm Đài Tần không thể nào chối cãi, yết hầu lặn lặn: "Xin lỗi nàng."

Hắn từng vì mỗi người ở lục giới mà giữ lại một đường lui, bao gồm cả Hồ Yêu đã theo hắn suốt năm trăm năm. Hắn cho lão Hồ nuốt lấy Tây Túy ẩn rồi đặt trên Thao Thiết chân hồn, giúp nó tây túy.

Tây Túy ẩn ở trên Thao Thiết sẽ chỉ là một cái xác trống rỗng.

Hắn không ngờ rằng mình sẽ có một ngày có thể trở về, hắn cho rằng nàng thành Thần, mình hồn phi phách tán chính là kết cục tốt nhất cho nàng.

Nào ngờ bản thân khi mất đi tư tình lại máu lạnh vô tình, chưa kịp thả Hồ Yêu ra thì Thao Thiết nuốt lấy mọi thứ, Hồ Yêu cũng bị cuốn vào Cùng Bi đạo, cùng với hắn năm đó tiêu tán trong Cùng Bi đạo. Trải qua một ngàn năm, Ma hồn của hắn một lần nữa ngưng tụ, lưu lạc đến nhân gian.¹

Lúc đầu hắn dự định cả đời này sẽ ở nhân gian sống một cuộc sống bình thường, không đi tìm nàng, không nghe bất cứ tin tức nào về nàng. Cho đến một ngày hắn trông thấy A Mật, rốt cuộc lại dừng chân.

Chỉ ba phần giống nàng liền có thể đập đổ mọi quyết tâm cả đời này của hắn, mang A Mật về nhà.

Hắn quá nhớ nàng.

Tất cả mọi thứ hiện giờ đều là những điều hắn không bao giờ dám nghĩ đến. Hắn thậm chí còn làm bộ mình là Bạch Tử Khiên, không dám phá vỡ giờ phút tươi đẹp này.

Đạm Đài Tẫn lấp bắp hỏi: "Ta... khiến nàng thất vọng rồi sao?"

Tô Tô cho tới bây giờ vẫn không biết, chính mình cũng có lúc đau lòng cho một người đến như vậy. Trải qua rất nhiều năm, hắn không dám trở lại Ma Vực, an phận ở một chỗ, giấu giếm thân phận, điều sợ nhất vẫn là làm nàng thất vọng.

Hắn lại lần nữa cho rằng chỉ cần hắn còn sống, đều sẽ làm nàng thất vọng.

Nàng lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nước mắt chảy dài: "Chàng không biết ta cảm kích đến mức nào khi chàng có thể một lần nữa trở về bên cạnh ta đâu."

"Đạm Đài Tẫn, ta thật sự muốn nói nhiều chuyện thẳng thắn với chàng. A Mật chính là con gái của chàng."

"Ta biết." Hắn thấp giọng nói, nếu chuyện này không biết ngay từ lúc đầu thì sau này còn biết được chuyện gì nữa. A Mật giống nàng, lại càng giống hắn, có trời mới biết khi đó trong lòng hắn vui vẻ đến dường nào.

"Tam tiểu thư của phủ Diệp tướng quân, thích thiếu niên đế vương đã vì nàng mà thêu khăn voan. Lê Tô Tô trong mộng cảnh thích Thương Cửu Môn." Nàng dừng một chút, thanh âm rất nhẹ nhàng. Đạm Đài Tẫn nghe thấy

thanh âm của Thần Nữ như gió xuân dịu dàng: "Còn ta của hiện tại, yêu một người quên đường về nhà là chàng."

Ánh nền phản chiếu bóng hình trong đôi mắt hấn, hấn bỗng cảm thấy ươn ướt nơi hốc mắt.1

Chỉ vì một câu nói, hấn cô độc đợi chờ ở sông Quý Lệ lạnh lẽo, chịu đựng mấy trăm năm xác thịt bị cắn nuốt lại lần nữa mọc ra đầy đau đớn. Hấn đi qua Vông địa, phía sau là ánh trăng lạnh lẽo. Trên chặng đường Cùng Bi, hấn chịu những trận gió lớn, chậm rãi ngưng tụ hồn phách.

Nói đến hấn đều thở dài.

Yêu một người, cay đắng đến thế sao?

Hấn cho rằng cuộc đời này rất dài, hấn như vẫn bị giam trong mộng cảnh của Yếm Ma năm đó, nuốt mảnh vỡ lưu ly, từ đầu đến cuối là một đứa trẻ phàm nhân chờ đợi Thần Nữ trong vô vọng.

Thế nhưng chẳng biết từ lúc nào, Thần Nữ ngoái nhìn hấn, trong mắt rớt cuộc cũng có bóng hình của hấn.

*

Hoa quỳnh sắc xanh tím nở đầy dốc núi ở Ma Giới, toàn bộ Yêu Ma ở Ma giới đều nhận ra, Ma Quân của bọn họ đã trở về!

Hôm đó Tự Anh sửa sang lại bộ da của mình, cùng tất cả Yêu Ma đứng ở bia giới đón chờ.

Đạm Đài Tẫn từng nghĩ rất nhiều về cảnh tượng của Yêu Ma giới bây giờ.

Nhưng hấn không ngờ rằng, ngày hấn bước vào Yêu Ma giới đó, tất cả Yêu Ma đều cung kính vui mừng đón chờ, Tự Anh đứng ở phía trước thậm

chí còn rưng rưng nước mắt.

Những đứa trẻ ở Yêu Ma giới, khuôn mặt non nớt trốn ở sau cha mẹ nhìn hẩn bằng một ánh mắt sùng kính quân chủ.

Đời này của hẩn, thuở thiếu thời âm thầm chịu đựng hết thảy ỨC HIẾP, cho đến lúc làm đế vương vẫn bị người khác nhìn bằng ánh mắt sợ hãi chán ghét, về sau trở thành Ma Vương vẫn cô độc trong lục giới, bị nhìn bằng ánh mắt xem thường.

Hẩn coi là đời này, hẩn vĩnh viễn đã kết thúc vào một ngày đông có tuyết rơi ở nhân gian kia.

Khi đó, Đạm Đài Tẫn không biết, thiên đạo kháng khái lại dịu dàng, năm ấy hẩn hi sinh, một mình đi qua khốn khổ để đổi lại một năm này nhận được những phản ứng khác biệt.

Tiểu A Mật của hẩn ngóc cái đầu nhỏ lên, cao ngạo vì có phụ quân là hẩn.

Kinh Diệt ôm lấy tiểu A Mật, suýt nữa khóc thành tiếng: "Để Cơ không có việc gì là quá tốt rồi, bằng không thì ta làm sao có thể giao lại cho Ma Quân đại nhân được chứ!"

A Mật rất áy náy, dùng thanh âm non nớt an ủi: "Thật xin lỗi, Kinh Diệt thúc thúc, A Mật đã khiến người lo lắng rồi."

Tô Tô nắm tay Đạm Đài Tẫn cùng hẩn đi khắp Yêu Ma giới phồn hoa.

Hoa quỳnh nở rộ, đom đóm bay múa, dưới chân mọc ra từng đám từng đám nấm.

Đạm Đài Tẫn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt ma mạch phun trào, sông núi bao la hùng vĩ.

Hắn đã từng không có nhà, nửa đời nhẹ nhàng trôi qua không có nơi nương tựa.+

Nhưng giờ khắc này, Đạm Đài Tần biết, hắn đã về nhà.

—————HẾT CHƯƠNG 131—————

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132: Phiên Ngoại 1 _ Tiêu Dao Tông

/TIÊU DAO TÔNG_GẶP GỠ/

Đạm Đài Tẫn nhớ rõ, ngày đó bầu trời xanh thẳm, thân thể của hắn trong nước sông bị ăn mòn đến mục nát, có duyên hợp thể được Ma khí, leo ra khỏi cái chỗ kia, một lần nữa mọc ra thân thể.

Năm trăm năm, hắn tìm khắp sông Quỷ Lệ, vẫn không tìm được hồn phách Diệp Tịch Vụ.

Thế là hắn muốn sống.

Còn sống, mới có thể một ngày lần nữa nhìn thấy nàng.

Năm trăm năm sau ở sông Quỷ Lệ, hắn như một ác quỷ, toàn thân tái nhợt rách nát, bất lực ngã trên cỏ xanh.

Hắn không biết mình là thứ quái vật gì, toàn thân rách nát giống như nước bùn trên mặt đất, rồi lại từ từ đứng lên. Hắn chỉ dùng toàn lực bảo vệ một đôi mắt để nhìn thấy sắc thái thế gian.

Đó là lần đầu tiên hắn gặp Triệu Du tiên quân.

Lão nhân ngồi trên một con lừa, đi ngang đến bên hắn.

Đạm Đài Tẫn dùng một đôi mắt lạnh như băng dò xét người đến bên cạnh, chung quanh hắn rậm, côn trùng, chuột, kiến đều lui tán, chỉ có lão nhân kia đi tới.

Triệu Du đánh giá thiếu niên đầy khát khao sinh tồn và ương ngạnh, thở dài một tiếng: "Quẻ tượng nói đông nam khác thường, không biết là phúc hay là họa, đúng là chỉ người."

"Nhất niệm sinh, nhất niệm tử, chúng sinh có linh, người đến từ đâu, có nhà không?"

Thiếu niên ngón tay lộ ra xương trắng bất lực nằm trên bãi cỏ, không nói một lời.

Triệu Du không duyên cơ gì nhưng lại cảm thấy hãn có mấy phần đáng thương, đôi mắt của thiếu niên lạnh băng, thế nhưng khi lão nhắc đến chữ "nhà" này, đôi mắt đầy máu của hãn lại trở nên hoảng hốt.

Triệu Du biết, người cô độc hơn nửa cuộc đời sẽ có ánh mắt như vậy.

"Như vậy về sau, Tiêu Dao tông sẽ là nhà của người."

Đạm Đài Tẫn nghe lão nói như thế.

Hôm đó Triệu Du mang theo hãn trở về, biết người này muốn cứu hãn, Đạm Đài Tẫn tâm tư muốn nhân cơ hội giết người đoạt bảo tan biến hãn.

Hãn quá suy nhược, không thể tùy tiện tế ra Đồ Thần nỏ.

Hãn khi còn bé có nghe qua cổ sự nông phu và rắn. Nông phu cứu được rắn, lại bị rắn cắn ngược lại một cái.

Hãn cảm thấy mình là con rắn trong câu chuyện xa xưa kia, ánh mắt âm lãnh đánh giá Triệu Du đang dẫn hãn đi qua một vùng đất.

Đạm Đài Tẫn nằm trên con lừa, Triệu Du dắt lừa vừa đi vừa hát ca.

Tiếng ca khoáng đạt, mang theo sức mạnh an ủi lòng người, Đạm Đài Tẫn chống cự trong chốc lát, rồi trong tiếng ca ngủ thiếp đi.

Triệu Du không quay đầu lại, trên không trung một tấm thảm đáp lên người thiếu niên.

Con lừa mang bọn họ xuyên qua bờ sông, rừng cây, bay lên Tiêu Dao Tiên sơn.

"Đến rồi."

Đạm Đài Tẫn mở to mắt, năm trăm năm qua, lần đầu tiên hắn có thể ngủ, trước mắt là một mảnh mây mù bao la hùng vĩ, phía dưới sơn môn có đồng ruộng rộng lớn, đồng ruộng san sát nối tiếp nhau, bên trong trồng được thảo, nhìn qua xanh mơn mớn, sức sống bừng bừng.

Trước mắt có một mảnh rừng hồng, quả hồng treo ở đầu cành, chưa rơi xuống.

Triệu Du thấy hắn đang nhìn quả hồng, cười nói: "Để Tàng Hải quay lại hái cho người hai quả ném thử."

Càng đi về phía trước, trước cửa cũng trồng được thảo xanh um tươi tốt.

Có mấy nam tử ra đón, vui mừng hơn hờ nói: "Sư tôn."

"Sư tôn người đã trở về rồi."

"Hắn... Hắn là ai?"

Triệu Du mỉm cười nói: "Một kẻ đáng thương."

Mấy gương mặt to đồng thời xông tới, cầm đầu là một nam tử hơi béo, thất phát quan, bên hông đeo hồ lô, lông bầy rũ xuống nói: "Bị thương nặng quá, chắc đau đớn lắm."

Trong mắt mấy đệ tử trẻ tuổi đều mang sự đồng tình.

Nhưng trong đôi mắt đen của Đạm Đài Tẫn lại mang sự đề phòng, bất động đánh giá bọn họ. Trên đời này không có người nào tốt cả, lão đầu cứu hắn nhất định có mưu đồ với hắn.

Triệu Du vung tay với mấy nam tử: "Đi đi đi, đi làm chuyện của mình đi, vây quanh hẳn làm cái gì."

Đám người ôm quyền hành lễ, cười rời đi.

Triệu Du đưa hẳn vào trong phòng, phát tay xuất hiện một cái thùng gỗ lớn, trong thùng gỗ hơi nước mờ mờ, Triệu Du một tay kết ấn, niệm pháp quyết, bên ngoài được thảo bay vào phòng, ở trong nước ta ra.

Triệu Du nói: "Sẽ rất đau nhức, giúp người khoét đi thịt thối, nhẫn nhịn một chút."

Đạm Đài Tẫn rơi vào thùng gỗ, kêu lên một tiếng đau đớn.

Triệu Du thở dài nói: "Đau quá thì la lên, la lên sẽ dễ chịu hơn."

Đạm Đài Tẫn vẫn không nói lời nào, cắn chặt hàm răng. Bên trong tai hẳn nghe thấy ngoài cửa sổ chim sơn ca đang líu ríu gọi, còn có thanh âm truyền đến của tu sĩ béo vừa thấy qua chỉ huy...

"Tàng Lâm, đi đến chỗ sư thúc lấy Linh Đan."

"Tàng Thụ, y phục của đệ đâu, đệ với nó thể trạng không khác nhau lắm, tìm một bộ tới đây."

"Tàng Phong..."

"Biết biết, phòng ta linh khí đủ, thích hợp dưỡng thương, phòng đó của ta, Tàng Hải sư huynh đừng đuổi."

"Tiểu tử thú!"

Bọn họ không nhịn được cười.

Triệu Du trong mắt của mang theo nụ cười nhàn nhạt, lão ngâm một bình trà, trong phòng hương trà lượn lờ, xua tán đi mùi thịt thối trên người Đạm Đài Tẫn.

Thiếu niên lỏa thể ngồi ở trong thùng gỗ, nếu như là người khác, kiểu gì cũng sẽ bất an, nhưng hắn không thấy vậy, hắn cũng không để ý mình lỏa thể, một lòng cố gắng hấp thu được lực trong thùng gỗ.

Từ một khắc này Triệu Du liền biết.

Thiếu niên này tâm tính cứng cõi, lại khuyết đi lòng xấu hổ mà thường nhân phải có, tương lai chắc chắn là một nhân vật quan trọng.

Tương lai tốt hay xấu, đều xem tạo hóa thế nào.

Tiên Dao tông giỏi bói toán, Triệu Du đi du hí mấy năm, lịch luyện trở về thì nhặt được một thiếu niên, thu làm đệ tử quan môn, đặt cho hắn cái tên Thương Cửu Môn.

Cửu Môn, ý là Cửu Thiên.

Ngày Đạm Đài Tẫn kính trà là ngày vết thương của hắn tốt lên một chút.

Triệu Du một đôi mắt ôn nhuận, tiếp nhận chén trà, sờ lên đầu của hắn, thanh âm hòa ái: "Nhân chi sơ, thời điểm bắt đầu cũng không giống nhau, nhưng Cửu Môn, thiện hay ác, thành hay bại, không phải ở thể nhân, mà là ở bản tâm con."

Đạm Đài Tẫn nâng mắt lên, trong lòng khịt mũi coi thường, trên mặt cung kính thấp giọng đáp: "Đệ tử ghi nhớ tại tâm."

Hắn bái xuống.

Thiên thượng bạch ngọc kinh, mười hai lần ngũ thành.

Tiên nhân xoa ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh.

Tiên Dao tông trong mắt Đạm Đài Tẫn chỉ là một nơi đặt chân để dưỡng thương và nhập môn Tiên Đạo. Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nghĩ, bọn họ nuôi một con rắn độc mà không biết, bọn họ gặp mình lúc bộ dạng chậ vật nhất, chờ đến lúc con rắn độc hăn sau này cường đại, giết chết tất cả bọn họ đều được.

Lúc ban đầu, Đạm Đài Tẫn hoàn toàn chính xác nghĩ như thế, thế nhưng không hiểu làm sao càng đi càng lệch hướng.

/TIÊU DAO TÔNG_MỘT ĐÁM HỌC TRA VÀ HỌC BÁ DUY NHẤT/

Đạm Đài Tẫn trong lòng một mực biết mình muốn cái gì, thời điểm làm phạm nhân, hăn ngưỡng mộ Tiên nhân cường đại, ngày cơ thể hăn tốt hơn, hăn thâm nghĩ, cơ hội dẫn khí nhập thể tới rồi.

Theo lý thuyết, môn phái nói không chừng sẽ còn phát mấy cái quyển sách nhỏ các loại hình Tiên quyết.

Thế là hăn đi tìm Tàng Hải.

Tàng Hải đang may quần áo, Đạm Đài Tẫn nhìn thoáng qua, dời đi ánh mắt, khiêm tốn nói: "Tàng Hải sư huynh, thân thể ta tốt rồi, sư huynh có thể để cho ta đi theo các sư huynh trước học nhập môn tâm pháp."

Tàng Hải béo ngón tay vuốt vuốt y phục, răng cắn rơi dây chỉ, vui tươi hơn hử nói: "Không vội, không vội, tiểu sư đệ thân thể còn yếu, tu luyện sẽ rất khổ, thân thể cần khỏe mạnh hơn."

Đạm Đài Tẫn trầm mặc một lát, nhìn hăn cắn đứt đầu sợi chỉ: "Biết rồi."

Đợi ba ngày.

Đạm Đài Tần: "Sư huynh."

"Được được được, hôm nay dạy liền, đệ nhớ kỹ nhé."

Đạm Đài Tần ánh mắt trầm mặc, nghiêng tai lắng nghe.

"Nhắm mắt minh tâm ngồi, nắm cổ tĩnh tư Thần. Gõ răng ba mươi sáu, hai tay ôm Côn Luân. Tả hữu minh thiên cổ, hai mươi bốn độ nghe. Ve vẩy dao Thiên Trụ, dao Thiên Trụ..."

Đạm Đài Tần đang ngưng khí được một nửa thì ngừng lại, mở ta mắt, nói khẽ: "Đại sư huynh?"

Tàng Hải gõ gõ đầu: "Đừng nóng vội, đừng nóng vội, để ta nghĩ, dẫn khí nhập thể đã lâu quá rồi, sư huynh quên mất cũng đúng."

Đạm Đài Tần kìm nén lửa giận trong lòng, dung nhan tuyền tú như ngọc, lộ ra một nụ cười nói: "Được."

Một lát sau, Thụ Hải Lâm Phong mấy vị sư huynh tề tụ, dạy tiểu sư đệ dẫn khí nhập thể khẩu quyết.

Mấy người khó khăn chấp vá, đến lúc: "Như thế ba độ tất, thần thủy chín lần nuốt, nuốt xuống cốt cốt vang, trăm mạch từ điều hoà" thì lại nói khác nhau.

Tàng Hải: "Là như vậy, năm đó ta nhớ là như vậy nhé."

Tàng Lâm: "Không phải đâu sư huynh, ta nhớ câu này ở phía sau."

Tàng Phong: "Tàng Lâm sư huynh nói đúng, Tàng Hải sư huynh, huynh quên năm đó huynh dẫn khí nhập thể tận ba năm, sư tôn còn tưởng rằng linh căn của huynh bị đo sai nữa sao."

Tàng Hải trán toát mồ hôi lạnh: "Ha ha ha, tiểu sư đệ, đệ đừng vội."

Đạm Đài Tẫn mắt không cảm xúc nhìn bọn hắn, nghe thấy câu nói này, mỉm cười nói: "Được rồi."

Một đám phế vật rác rưởi.1

Bọn họ chấp vá khẩu quyết tận ba ngày, cuối cùng vào ngày thứ ba sửa sang ra một quyển sách nhỏ.

Mấy người vây quanh Đạm Đài Tẫn: "Tiểu sư đệ, lần này không sai, chắc chắn không sai, chúng ta còn đi thỉnh giáo sư thúc cùng Lam sư tỷ nữa."

"Đúng đúng đúng, tiểu sư đệ mau học đi."

Đạm Đài Tẫn nghiêm mặt, rất muốn cười lạnh một tiếng. Cuối cùng nhin lại, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười ngại ngùng: "Đa tạ các sư huynh, ta sẽ tự tìm hiểu."

Hắn đưa tay, một làn khí trắng nhàn nhạt như có như không hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Thụ Hải Lâm Phong cùng nhau tán thưởng.

"Sư huynh, ta được Trúc Cơ."

Tàng Hải cao hứng duỗi tay khoác lên vai hắn: "Tiểu sư đệ, chúc mừng đệ, theo quy củ của môn phái, sau khi dẫn khí thành công thì có thể nghỉ ngơi ba tháng."

Đạm Đài Tẫn nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của bọn hắn, trong lòng dấy lên ý nghĩ chém chết toàn bộ.

"Ha ha."

Bọn họ không nghe hiểu thấy âm dương quái khí của Đạm Đài Tẫn.

"Lúc đầu các sư huynh còn đang lo lắng, tiểu sư đệ, đệ tới không vừa khéo, qua hai tháng sẽ phải thi Tiêu Dao tâm kinh, nhập môn đệ tử cũng phải trải qua, không đạt sẽ bị phạt. Đệ nếu có rảnh thì đọc một lượt, có thể vững chắc linh thể, an ổn đạo tâm."

Tứ sư huynh Tàng Phong ghé vào tai hần: "Đừng sợ tiểu sư đệ, các sư huynh lúc đó sẽ lặng lẽ truyền âm cho đệ, sẽ không để đệ bị phạt đâu."

"Thật cảm tạ sư huynh."

Tiêu Dao tông tâm kinh dày đến mấy trăm trang, học thuộc không thiếu một chữ, là nỗi lòng đau đớn không diễn tả được bằng lời của tất cả Tiêu Dao tông đệ tử.

Đến ngày thi tâm kinh đó, trong thức hải Đạm Đài Tẫn đọc qua một lần, khoanh tay lạnh lùng nhìn cái sân luyện tập, các đệ tử Tiêu Dao tông quần áo xanh trắng, ai nấy cũng vò đầu bứt tai, vẻ mặt thống khổ không chịu nổi.

Hần trước sau liền hiểu ra, hần đang ở một tông môn sao thật kỳ tài.

Tiêu Dao chỉ sống qua ngày, ai cũng lười biếng, linh căn cực kém.

Nếu đã vậy, không bằng bị trục xuất khỏi sư môn, thay đường ra khác.

Hần đưa tay, xóa hết Tiêu Dao tâm kinh vốn đã mô phỏng trong thức hải.

Đạm Đài Tẫn châm chọc cong môi, mãnh thú sao có thể cùng bày dề làm bạn ở chỗ này được?

Sau khi Thụ Hải Lâm Phong thi xong, lặng lẽ truyền âm cho thức hải của Đạm Đài Tẫn, hần không thèm nhìn đám phệ vật này, chỉ nhìn về phía bầu trời bên ngoài,

Nhân gian có lẽ đã vào đông, Tiên môn vào đông lại không có tuyết rơi, sau màn Tiên khí lượn lờ là vùng núi khoáng đạt.

Người không qua khảo hạch sẽ bị phạt đi Tư Quá Nhai năm ngày sau.

Tiêu Dao tông mặc dù rộng lượng, nhưng đối với đệ tử độc không được tâm kinh thường rất nghiêm khắc, quất trọn vẹn tám mươi lần roi.

Đạm Đài Tẫn bỏ đi quần áo xanh trắng cá xăm của Tiêu Dao tông, thay bằng một thân huyền y, chờ Chấp pháp trưởng lão gọi đến.

Tiêu Dao Tiên sơn vào đông có trăng, thời điểm ánh trăng vào đông vẫn chiếu ánh sáng ấm áp lên mảnh đất này, Đạm Đài Tẫn dựa vào cửa ra vào, nhớ về người năm trăm năm trước.

Hắn không biết thế gian phải có sức mạnh cường đại cỡ nào mới đủ để phục sinh một người, những chắc chắn không phải ở một chỗ như Tiêu Dao tông.

Hắn chờ bị gọi đến để phạt, nhưng từ khi ánh trăng mới xuất hiện chơ để khi nhạt dần, vẫn không có bất kỳ người nào đến xử phạt hắn.

Đạm Đài Tẫn đứng dậy, đi đến Tư Quá Nhai.

Dưới thác nước róc rách, bốn người dựa chung một chỗ than thở.

Bọn họ trên lưng có vài vết roi mang theo máu, chặc lưỡi nói: "Tĩnh Tâm sư thúc ra tay vẫn hung ác như thế, đau chết mất."

Tàng Hải sờ sờ lưng rỉ máu cùng mình, nói với từng người: "Cùng lắm mỗi người hai mươi roi thôi mà, mau dậy đi, thay y phục ra, đừng để tiểu sư đệ nhìn thấy."

"Đau, đau quá sư huynh."

Bọn họ đứng lên, bấm niệm pháp quyết thay y phục.

Tàng Thụ nói: "May mà cái này không đánh phải tiểu sư đệ, đánh chúng ta không có việc gì, dù sao cũng da dày thịt béo, năm đó bị đánh cũng quen rồi."

"Đúng đúng, tiểu sư đệ tuổi còn nhỏ, vẫn là thân xác phàm nhân."

Tàng Hải nhấp một hơi hồ lô rượu: "Đệ ấy vết thương mới lành, trước đó bị thương nặng như vậy, lẻ loi trở lại năm ở đó, Tàng Phong nói đùa với đệ ấy còn không cười, bị thương đều giấu ở trong mắt, giờ đã thành sư đệ của chúng ta, chúng ta tuy không có tác dụng gì, không thể làm những thứ khác cho đệ ấy, nhưng có thể bảo vệ cho đệ ấy, bảo vệ thật tốt cho đệ ấy."

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng nhìn xem một màn này, trở về chỗ ở của mình, một đêm không ngủ.

Hắn còn không ăn cơm, ngày thứ hai Tàng Hải đã bưng cơm đến cho hắn: "Đến rồi, sư đệ ném thử, sư huynh mới học thịt viên kho tàu."

Tàng Hải nhìn huyền y của hắn: "Mân sư đệ? Sao không mặc y phục đệ tử?"

Đạm Đài Tẫn cầm lấy đĩa, đâm nát thịt viên: "Không thích màu trắng."

Thịt viên dưới chiếc đĩa nát bấy.

"Màu đen không sao, màu đen cũng tốt, sư đệ mặc huyền y phong thần tuần lãng." Tàng Hải vẫn như cũ cười ha hả, "Sau này sư huynh sẽ thêu cá xăm lên trên, người của Tiêu Dao tông ta, dù sao cũng phải có một dấu hiệu."

Đạm Đài Tẫn không nói chuyện, tròng mắt kẹp một viên thịt bỏ vào miệng.

Thịt Tàng Hải làm rất mềm, tan ngay trong miệng.

Đạm Đài Tảo thấp giọng nói: "Được."

Về sau Tàng Hải bổ sung thêm cá xăm màu bạc cho tất cả huyền y của hắn, cả giày của Đạm Đài Tảo nữa.

Đạm Đài Tảo sau năm trăm năm, lần đầu tiên nếm được mùi vị được tôn trọng.

Năm thứ hai đọc Tiêu Dao tông tâm kinh.

Đạm Đài Tảo đọc xong, ngược mắt nhìn bầu trời rộng lớn, trong thức hải là thanh âm các sư huynh líu ríu truyền thâm tâm kinh chính xác cho hắn.

Bọn "phế vật" này, tựa hồ không đáng ghét như vậy.+

- -----HẾT CHƯƠNG 132-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133: Phiên Ngoại 2 _ Tiêu Dao Tông

/TIÊU DAO TÔNG_NHÂN SINH QUAN/

Năm đó sau khi Đạm Đài Tẫn trải qua kì thi ở Tiêu Dao tông, Thụ Hải Lâm Phong bốn vị sư huynh đã không còn đủ năng lực để dạy hần nữa, Triệu Du liền tự mình dạy bảo Đạm Đài Tẫn.

"Đến đánh cờ sao?"

Đạm Đài Tẫn lắc đầu: "Không phải."

"Lại đây ngồi, vì sư dạy người."

Đạm Đài Tẫn ngồi xuống trước mặt Triệu Du.

Triệu Du nói: "Cờ như nhân sinh, xem cờ có thể nhìn được tâm tính."

Triệu Du tiên tôn tinh tế nói cho Đạm Đài Tẫn về quy tắc đánh cờ, sư đồ hai người chọn quân đánh cờ, Triệu Du chọn cờ trắng, Đạm Đài Tẫn cầm cờ đen.

Đầu ngón tay thiếu niên tái nhợt lạnh lẽo, quân cờ màu đen trong ngón tay thon dài của hần hết sức xinh đẹp.

Đạm Đài Tẫn rất thông minh, dường như Triệu Du chỉ nói một lần, hần liền từ đó mà suy ra, có thể suy một ra ba.

Một lát sau, Đạm Đài Tẫn thua.

Hần mấp máy môi, đôi mắt đen nhánh dấy lên hứng thú: "Lại lần nữa."

Triệu Du liền cùng hần đánh thêm một ván, nhìn xem thế cờ, Triệu Du trong lòng thở dài một tiếng.

Xem cờ tri tâm, thiếu niên chơi cờ sát phạt âm tàn, không xem mệnh quân tốt như mệnh, không có chút thương xót nào, những con cờ kia trên đầu ngón tay hắt liên tiếp hi sinh, thiếu niên trong mắt lại chỉ nhìn thấy thắng lợi.

Không từ thủ đoạn, Triệu Du liền nghĩ đến từ này.

"Cửu Môn, buổi chiều đến Tàng Thư Các, tìm ở hàng thứ hai, cột thứ ba, cuốn thứ tám, lấy cuốn sách bìa màu xanh kia ngày mai đọc cho vị sư nghe."

Đạm Đài Tẫn dù không hiểu ý, nhưng với hắt mà nói, Triệu Du hiển nhiên so với bọn Tàng Hải bản lĩnh hơn nhiều, nhưng trong lòng của hắt vẫn không kính trọng Triệu Du, thấp mắt đáp: "Được."

Theo Triệu Du, Đạm Đài Tẫn rút ra quyển lão muốn hắt đọc.

Quyển sách màu lam này nhìn qua đã nhiều năm rồi, tên là "Vỡ lòng".

Trông thấy cái tên này, Đạm Đài Tẫn nhú nhú mày.

Lật ra, phía trong rõ ràng là bút ký của tiểu hài tử non nớt, Đạm Đài Tẫn cất sách, tìm Tàng Thư Các sư huynh đăng ký.

Sư huynh rất kinh ngạc: "Cửu Môn sư đệ sao lại đọc sách "Vỡ lòng" của mấy đứa trẻ?"

"Sư tôn căn dặn." Đạm Đài Tẫn hỏi, "Sư huynh nói đây là sách vỡ lòng dành cho trẻ con?"

Sư huynh cười nói: "Đây là sách vỡ lòng dành cho những đứa nhỏ khoảng mười tuổi trong tông môn."

"... Biết rồi."

Ban đêm Đạm Đài Tẫn lật ra quyển sách kia, trang thứ nhất chính là giảng về "Yêu".

Hắn nhìn chăm chăm chữ này một lát, mặt không cảm xúc lật sang trang thứ hai, "Thiện".

Hắn lại lật, là "Trung nghĩa".

Đạm Đài Tẫn nhìn một lần, đặt quyển sách đang đọc xuống, ngày hôm sau vốn cho rằng Triệu Du sẽ khảo hắn, cũng không có.

"Con đi theo vi sư, vi sư có nhiệm vụ giao cho con."

Đạm Đài Tẫn lần đầu tiên ở Tiêu Dao tông nhận nhiệm vụ, hắn vốn nghĩ rằng sẽ đi trừ ma hàng yêu, không ngờ Triệu Du dẫn hắn đến một đầu hẻm nhỏ lụi bại ở nhân gian.

Trong gió tuyết, có một lão phụ nhân đang đứng đó.

"Thấy bà ấy không? Sau khi con trai của bà ấy đi đánh trận, bà ấy liền đứng chờ ở chỗ này, đợi mười lăm năm rồi, có thể bà ấy cũng không biết, con trai mình đã chết trên chiến trường. Ngày mai ngày đại nạn của bà ta sẽ đến, con hãy biến thành con của bà ấy, thành toàn cho bà ấy một tâm nguyện."

"Sư tôn." Đạm Đài Tẫn nhú mày.

"Cửu Môn, đi thôi." Triệu Du phất tay, Đạm Đài Tẫn thay đổi thành một dung mạo khác.

Đạm Đài Tẫn đứng trong gió tuyết trong chốc lát, cất bước đến bên lão phụ nhân.

Đôi mắt không có chút thần thái nào đục ngầu, mang theo tử khí nặng nề, lão phụ nhân giống như một đầu gỗ khô mục, quấy chặt lấy cái áo khoác

rách nát, tuyết rơi trên mái tóc trắng bạc của bà.

Trông thấy Đạm Đài Tẫn, trong chớp mắt, đôi mắt không còn chút tình cảm nào của bà ấy đọng đầy một tầng nước mắt.

Run giọng nói: "Chí nhi, là Chí nhi của nương sao?"

Đôi tay khô gầy giống như vỏ cây già kia sờ lên mặt Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn trầm mặc không nói, hẳn không có nương, không biết cách sống chung với mẫu thân giống mọi người, hẳn không phải Lý Chí, càng không thể bắt chước được Lý Chí.

Lão phụ mừng rỡ đón hẳn vào nhà, nói liên miên lời nhải rất nhiều lời.

"Chí nhi con xem, đây là y phục mấy năm nay nương làm cho con, con thử xem có hợp với người không?"

Mấy bộ y phục, từ hạ đến đông, đường may tinh tế cẩn thận.

Đạm Đài Tẫn nhìn những bộ quần áo mới trên tay, nhìn lão phụ nhân chỉ có chiếc áo cũ đơn bạc vài mảnh vá: "Vừa, vừa lắm."

Một đêm đó, hẳn cùng một lão phụ lạ lắm ăn một bữa tối.

Bên ngoài gió tuyết thổi mạnh, ánh đèn như hạt đậu ở trong phòng, mùi thơm của canh gà tỏa khắp, gà hầm đến rất mềm, lão phụ nói Lý Chí khi còn bé như thế nào như thế nào, Đạm Đài Tẫn rũ mắt nghe.

Gian phòng Lý Chí rất sạch sẽ, có vẻ được quét dọn hằng năm, đệm chăm tuy mỏng nhưng lại khô ráo bất ngờ.

Đạm Đài Tẫn gồi lên cánh tay, không ngủ.

Đến lúc trời sắp sáng, Đạm Đài Tần cảm nhận được gì đó, đẩy cửa phòng lão phụ.

Bà ấy đã chết.

Chết trong một trận tuyết lớn, gió rất mạnh của mùa đông, bên người là mấy bộ quần áo của Lý Chí được xếp ngay ngắn, tay chân tím xanh, vẻ mặt rất thanh thản.

Đạm Đài Tần nhìn trong chốc lát, khép lại cửa, đi ngang qua sân.

Lông gà được chôn trong tuyết, là con gà mà lão phụ dựa vào để sinh tồn, ngay vào đêm qua, bà ấy đã dùng nó để bồi bổ cho "con trai".

Lão phụ dù mưa gió vẫn không màng, chờ đợi mười lăm năm, đến khi chết rất hạnh phúc.

Triệu Du xuất hiện, nói với Đạm Đài Tần: "Đi thôi."

Căn nhà nhỏ trong gió tuyết đóng lại cửa, trong một năm, Triệu Du không dạy Đạm Đài Tần quá nhiều Tiên pháp, ngược lại thỉnh thoảng dẫn hắn đi du lịch.

Có đôi khi để hắn làm một vị tướng quân, giáo úy vì bảo vệ hắn, chết trong vòng vây địch.

Kỳ thật nếu giáo úy chịu đầu hàng, chẳng những sẽ không chết, còn có thể được quan to lộc hậu, vợ hiền con nhỏ trong nhà đời này cũng sẽ không còn không có nơi nương tựa.

Nhưng giáo úy lại khoác thêm áo choàng cho Đạm Đài Tần, dứt khoát nói: "Tướng quân đi mau, đời này bảo trọng!"

Trong mắt Đạm Đài Tần, dưới ánh bình minh những mũi tên lao xuống đầy trời, những binh sĩ trẻ tuổi khoác lên mình những bộ giáp ngã xuống.

Còn có một lần Triệu Du cho hắn làm một đứa trẻ bảy tám tuổi, một đứa trẻ ăn mày gọi là ca ca cướp lấy màn thầu của người khác, bị đánh đến thương tích chằng chịt, điên cuồng chạy về, đem cái màn thầu đã sớm bán đưa tới bên miệng hắn.

"Văn đệ đệ ăn đi, ca ở bên ngoài ăn rồi nên không đói."

Đạm Đài Tẫn hóa thành một đứa trẻ gầy yếu, ngồi ở trước một ngôi miếu hoang, nhìn bên ngoài mưa to.

Hắn cúi đầu cắn một cái, màn thầu trong miệng lạnh tanh cứng ngắt, nam hài tám, chín tuổi bên cạnh nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng không nhìn cái màn thầu đó, nằm lên trên đồng rơm rạ, dùng giọng điệu lạc quan nói: "Ca ca hôm nay có đi ngang qua học đường, trông thấy những tiểu công tử đó đều đang học ở học đường, chờ sau này Văn đệ lớn một chút, ca ca cũng sẽ đưa Văn đệ đi đọc sách, niệm sách, sau đó có thể thi Trạng Nguyên, đến lúc đó Văn đệ sẽ không còn đói bụng nữa, mỗi ngày đều có đùi gà thật to để ăn."

Đạm Đài Tẫn nhai màn thầu trong miệng, nói: "Vậy còn huynh?"

Nam hài nói: "Ta à, đến lúc đó Văn đệ tìm cho ta một công việc để làm là tốt rồi."

Đạm Đài Tẫn không nói lời nào, ngày hôm sau mưa tạnh, nam hài co ro bị cơn đói làm cho tỉnh giấc.

"Văn đệ? Văn đệ?"

Bên người không có ai, chỉ để lại một cái hộp gỗ tinh xảo, nam hài mở hộp gỗ ra, bên trong là một con gà quay.

Đạm Đài Tẫn không bung dù, nước mưa cũng không mảy may thấm vào tà áo đen của hắn.

Triệu Du giương mắt, cười nói: "Về rồi à."

"Vâng, sư tôn."

Triệu Du vẫn vậy, không hỏi bất cứ cái gì, Đạm Đài Tẫn vẫn vậy, không nói bất cứ điều gì.

Hồi lâu về sau, Tàng Hải hỏi chuyện này: "Tiểu sư đệ, lúc trước sư tôn hay dẫn đệ đi lịch luyện, đệ học được những gì rồi?"

Mấy sư huynh sư đệ thò đầu nhìn lại, hiển nhiên hết sức tò mò.

Bọn họ năm đó lúc lịch luyện đã học qua hàng yêu như thế nào, phá nước như thế nào, tiểu sư đệ là thiên tài, thứ học được phải chẳng không hề giống với bọn hăn?

Học được cái gì?

Nhớ tới lão phụ trong gió tuyết, giáo úy chết trẻ vì trung nghĩa, tiểu ăn mày cướp màn thầu bị đánh...

Từng gương mặt một hiện lên trước mắt.

Trầm mặc hồi lâu, Đạm Đài Tẫn lạnh lùng mở miệng: "Thế nhân ngu xuẩn."

Thụ Hải Lâm Phong: "..."

/TIÊU DAO TÔNG_YÊU MỘT NGƯỜI/

Đạm Đài Tẫn nhớ rõ, năm thứ hai mình ở Tiêu Dao tông, tam sư huynh Tàng Lâm có người trong lòng.

Là một nữ đệ tử sư thúc vừa mới thu nhận, tên là Nhiếp Thủy.

Tàng Lâm ngày ngày cùng các sư huynh sư đệ nói về Nhiếp Thủy thông minh xinh đẹp cỡ nào, lại còn khéo hiểu lòng người.

Đạm Đài Tẫn đã gặp qua nữ tử kia một lần, mặc thanh y của Tiêu Dao tông, trên đai lưng còn có bông hoa tự tay bó lại, đôi mắt hơi xếch lên, khi nói chuyện mang theo vài ý cười.

Tiểu gia bích ngọc dung mạo, rất ngọt ngào.

Lúc lần đầu nhìn thấy Đạm Đài Tẫn, cặp mắt kia của Nhiếp Thủy chỉ nhìn trong chốc lát, cười nhẹ nhàng đi tới, tay như có như không nắm lấy vạt áo của Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn nhếch miệng lên, ánh mắt trào phúng nhìn nàng ta.

Thấp giọng nói: "Nhiếp sư muội, tam sư huynh ta đang ở sau lưng nhìn người đấy."

"Cái gì!" Nhiếp Thủy giật mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện sau lưng không có ai, lại nhìn Đạm Đài Tẫn, Nhiếp Thủy có chút xấu hổ, lúng túng thu tay lại.

Một người như vậy mà lại khiến cho Tàng Lâm ba hồn mất hết hai hồn. Tiêu Dao tông linh thạch cần các đệ tử ra ngoài hàng yêu mới có được, hoặc là phải đi săn yêu thú.

Tàng Lâm mỗi lần cửu tử nhất sinh trở về, thương tích còn chưa lành, liền đem Linh khí đạt được tặng cho Nhiếp Thủy.

Có đôi khi là vòng ngọc hộ thể, có đôi lúc là trâm gài tóc bày trận.

Tàng Hải cùng Tàng Thụy, Tàng Phong đều nhìn không vừa mắt, khuyên: "Tàng Lâm, chúng ta đều biết đệ thích Nhiếp Thủy, nhưng Nhiếp Thủy có thể chưa đáp lại lòng tốt của đệ, chưa từng gặp để đáp lễ, cũng tránh né

chuyện cùng đệ kết làm đạo lữ, ta cảm thấy Nhiếp sư muội không tốt như trong miệng đệ nói."

Tàng Lâm lắc đầu: "Sư huynh, huynh sao lại nói Nhiếp sư muội như vậy, mấy thứ này không phải là Nhiếp sư muội đòi hỏi ta, muội ấy linh lực thấp kém, nên lúc này ta mới đưa muội ấy vài thứ để hộ thể thôi."

Đợi Tàng Lâm đi rồi, Tàng Phong mới nói: "Cửu Mân sư đệ, đệ khuyên nhủ Tàng Lâm sư huynh xem."

Đạm Đài Tẫn híp mắt, nói: "Đừng làm chuyện vô ích."

Vào một đêm hạ nào đó, Đạm Đài Tẫn đang nằm trên cành cây, gặp phải Nhiếp Thủy đang yêu đương vụng trộm với đệ tử của Hợp Hoan tông.

Hợp Hoan tông nam tử kia ngày thường môi hồng răng trắng, phong thần tuấn lãng, Nhiếp Thủy leo lên người hắn, ê ê a a những tiếng không nên nghe.

Sau khi cọ rửa ở thác nước, Nhiếp Thủy ngày thường ngượng ngùng giờ không thấy đâu.

"Kẻ ngu kia lại đưa muội cái gì?"

Nhiếp Thủy cười nói: "Trăm năm linh tinh."

Hợp Hoan tông nam tử nhú mày: "Đây chính là thứ tẩy tủy tốt."

"Không bằng ca ca mang ta đi song tu còn tốt hơn, tên kia chính là một cái đầu gỗ, nói cái gì mà phát sinh tình cảm, dừng lại ở lễ nghĩa, một hai muốn người ta cùng hắn kết làm đạo lữ."

Đạm Đài Tẫn lãnh đạm xem trong chốc lát, nằm lại cành cây.

Hắn tâm tà lạnh, cũng không muốn rảnh rỗi quan tâm những chuyện như vậy, đối với Đạm Đài Tần mà nói, phục sinh Diệp Tịch Vụ mới là đại sự.

Tàng Lâm đúng là mắt mù, thích một người như vậy, vì sự ngu xuẩn của hắn mà trả giá đắt.

Lúc đó đèn An Hồn còn chưa hiện thế, Đạm Đài Tần thường đi đến hang động bên ngoài tìm Dẫn Hồn thảo, sưu tầm Dẫn Hồn thảo được ngàn cây có thể thay cho một lần công hiệu của đèn An Hồn.

Từ hang động bên ngoài trở về, Đạm Đài Tần gặp phải Tàng Phong đang lo lắng không thôi: "Tiểu sư đệ, đệ về thật đúng lúc, tam sư huynh xảy ra chuyện rồi."

Đạm Đài Tần theo hắn đi tới, phát hiện Tàng Lâm đang nằm ở trên giường, sắc mặt xanh lè, trên mắt cá chân có hai dấu răng cực lớn của rắn độc.

"Là Xích Luyện yêu."

Xích Luyện là đại yêu, còn mang theo kịch độc, sư huynh sư đệ mọi người sắc mặt đều khó coi, giúp Tàng Lâm khử độc, cuối cùng khi Triệu Du chạy tới, thân thể Tàng Lâm mới ổn định lại.

Mọi người thấy trong ngực hắn có một đôi bông tai Linh khí được bảo vệ rất tốt.

Tàng Hải tức giận đến vỗ vào hồ lô bên hông, nắm tay nói: "Lại là bởi vì Nhiếp sư muội."

Tàng Thụ thở dài nói: "Tiểu tử ngốc, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng vì Nhiếp Thủy mà chết."

Đạm Đài Tẩn thản nhiên dựa ở cạnh cửa, việc không liên quan đến mình.

Tàng Phong nói: "Ai, đây là cái gì?"

Tàng Hải cầm lên, nói: "Là mấy cây Dẫn Hồn thảo."

Đạm Đài Tẩn dừng một chút, ngược mắt nhìn lại, trong tay Tàng Hải rõ ràng có vài cọng Dẫn Hồn thảo mang màu xanh đen sáng bóng.

Bên tai giống như truyền đến tiếng cười cợt mở của Tàng Lâm ngày xưa: "Mặc dù tiểu sư đệ không chịu nói tìm Dẫn Hồn thảo làm cái gì, ngày sau tam sư huynh gặp được, nhất định sẽ giúp tiểu sư đệ hái về."

Đạm Đài Tẩn đi tới, nhận lấy gốc Dẫn Hồn thảo kia, đột nhiên không nói một lời liền đi ra ngoài.

"Tiểu sư đệ, đệ muốn làm cái gì?"

Đạm Đài Tẩn ngự kiếm ra Tiêu Dao tiên sơn, theo mùi tìm được con Xích Luyện xà yêu kia.

Hắn cắn ngón tay, bày trận.

Xích Luyện đang tu hành bị sát khí trong máu làm khiếp sợ, bỗng đến hóa thành nguyên hình, điên cuồng lao tới.

Đạm Đài Tẩn cũng không định giết nó, Xích Luyện xà yêu trông thấy đường vân trên quần áo Đạm Đài Tẩn, Xích Luyện nghi hoặc nói: "Người là ai, tới giúp đồng môn người báo thù?"

Thiếu niên cong môi: "Không, ta tới xin người giúp một tay."

Xích Luyện trong truyền thuyết có thể là nam hoặc là nữ, huyễn hóa nam nữ đều yêu mị đa tình, rắn tính bản tâm, tin rằng chuyện này, nhất

định Xích Luyện nguyện ý giúp.

Không giúp, vậy thì liền chết đi.

Xích Luyện ngược mắt nhìn ánh mắt mang theo ý cười băng lãnh của thiếu niên, liên tục gật đầu: "Được, người nói gì ta đều làm."

Tiên Dao tiên sơn còn chưa vào đông, trong tông môn xảy ra một đại sự. Nhiếp Thủy cùng Xích Luyện xà yêu tư thông bị phát hiện, Tiên Dao tông được khai sáng, không tha được chuyện Tiên Yêu tư thông.

Huống chi Nhiếp Thủy còn trộm linh đan của tông môn tặng cho Xích Luyện, lúc bị phát hiện, trong bụng Nhiếp Thủy còn có cốt nhục của Xích Luyện.

Cả một tông môn oanh động, Nhiếp Thủy nếu muốn sống sót thì phải rút đi Tiên tủy, đi qua bậc thang Trảm Linh.

Nhiếp Thủy đập đầu, khóc thút thít nói: "Không được, ta biết sai rồi, xin các sư tôn sư bá bỏ qua cho."

Rút đi Tiên tủy, nàng ta chỉ còn là phạm nhân, đi qua bậc thang Trảm Linh, so với dùng Liệt Hỏa để đốt người còn đau đớn hơn.

Chấp pháp sư huynh lạnh lùng nhìn nàng ta: "Không đi cũng được, để Xích Luyện đại yêu kia thay người đi."

Nhiếp Thủy sắc mặt trắng bệch, muốn tìm Xích Luyện đại yêu ngày thường hoa ngôn xảo ngữ kia trợ giúp, nhưng người xưa đó chỉ nhẹ nhàng cười, sớm đã biến mất không thấy tăm hơi, làm gì còn để nàng ta tìm được, thay nàng ta nhận tội chứ.

Nhiếp Thủy tuyệt vọng bất lực ngồi sập xuống đất, Chấp pháp sư huynh sớm đã biết kết quả như vậy, lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Tàng Lâm nhìn Nhiếp Thủy xa xa.

Trước khi Nhiếp Thủy bị rút đi Tiên tủy, hần khàn giọng mở miệng: "Ta thay muội ấy đi."

"Tàng Lâm, đệ điên rồi!" Các sư huynh kinh sợ nói.

Đạm Đài Tẫn chuyển mắt, lạnh lùng nhìn Tàng Lâm.

Tàng Lâm dập đầu một cái trước Triệu Du, theo thứ tự bái các sư huynh sư đệ một cái.

"Sư tôn, đệ tử bất hiếu. Sư huynh, sư đệ, mọi người hãy coi như Tàng Lâm điên rồi."

Nhiếp Thủy đang mang thai, nếu như thật sự đi lên bậc thang Trảm Linh, phạm nhân không thể chịu nổi, nàng ta sẽ chết.

Triệu Du nhắm mắt lại, nặng nề thở dài một tiếng.

Thế là hôm đó Đạm Đài Tẫn nhìn nam tử ngu xuẩn kia, từng bước từng bước một đi qua hàng ngàn bậc thang Trảm Linh, đẫm máu quay lại trước mặt mình.

Hần dừng một chút, đỡ lấy Tàng Lâm.

Tàng Lâm trong mắt mang theo nước mắt, cười khổ nói: "Tiểu sư đệ..."

"Vâng, tam sư huynh."

"Về sau khi thích một nữ tử, phải nhớ thích một người thật tốt."

Đạm Đài Tẫn thấp giọng hỏi: "Huynh có hối hận không?"

Tàng Lâm lắc đầu: "Không hối hận, nam nhân dù sao cũng phải vì người mình thích làm gì đó. Chỉ là từ lúc đó... Tàng Lâm không còn thích nàng ấy

nữa."

Khi đệ yêu một cô nương nào đó, cho dù nàng có là người xấu, hay lừa gạt, là nữ tử phóng đảng, thế nhưng đệ vẫn sẽ đối xử với nàng thật tốt, bảo vệ nàng không việc gì.

Hôm đó khi Tàng Lâm trở thành người phàm xuống núi, mười phần vui vẻ, công lấy bọc hành lý, ôm quyền nói: "Núi cao sông dài, nguyện kiếp này còn có cơ hội được gặp các sư huynh sư đệ."

Tàng Hải quay đầu sang chỗ khác, hốc mắt ướt đẫm.

Tiêu Dao tông không tha cho Nhiếp Thủy, đến một ngày này, Nhiếp Thủy cũng không nguyện ý đi theo Tàng Lâm một đoạn đường, Tiên tử của nàng ta vẫn còn, quyết định được ăn cả ngã về không đi tìm Xích Luyện hay Hợp Hoan tông nam tu kia.

Hôm nàng ta rời khỏi Tiêu Dao tông, xuất hiện trước mắt một đôi giày màu đen.

Thiếu niên nhìn nàng nghiêng đầu mỉm cười.

"Cái mạng này của ngươi, không đáng cho tu vi của huynh ấy."

Tam sư huynh ta, một người nhiều cô đơn.

Vào đông tuyết lớn đến sớm, Đạm Đài Tấn nằm trên nóc nhà, toàn thân hãn là máu tươi, trên mặt cũng có máu của Nhiếp Thủy, nhớ lại những cây đinh Diệt Hồn lừa đâm trên người hãn.

Ngón tay của hãn phui sạch sẽ mặt tuyết trên mảnh ngói.

Hãn lẩm bẩm nói: "Diệp Tịch Vụ, một người ích kỷ như ta, có phải không xứng để yêu nàng không?"

Ta giết Nhiếp Thủy nhưng không có chút cảm giác tội lỗi, có phải ta chưa từng thay đổi không?

Khi đó Đạm Đài Tần cũng không biết, tương lai hẳn sẽ vì Tô Tô mà nỗ lực những gì, nuốt xuống cô độc cùng nước mắt, tại Hoàng Lăng khắc mộ bia, một mình đi qua bóng đêm cùng Cùng Bi đạo, vì lục giới mang đến mùa xuân như thế nào.+

- -----HẾT CHƯƠNG 133-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 134: Phiên Ngoại 3 _ Tiêu Dao Tông

/TIÊU DAO TÔNG_TIÊU DAO CÙNG THIÊN/

Sau khi Tàng Lâm xuống núi, Đạm Đài Tẫn không còn gặp hẳn nữa.

Nhiếp Thủy chết vào giữa mùa đông tuyết đọng, đầu xuân về sau tuyết tan, không một ai nhắc tới.

Triệu Du gọi Đạm Đài Tẫn lại, nói: "Đến Tư Quá Nhai chịu phạt."

Đạm Đài Tẫn nói: "Vì sao sư tôn lại phạt ta?"

"Mấy ngày trước con đi nhân gian làm cái gì?"

Đạm Đài Tẫn bình tĩnh nói: "Đi mua quần áo, đệ tử mua ở chỗ Tuệ sư huynh."

Triệu Du lắc đầu, phất trần trong tay đánh vào trên lưng hắn: "Tông môn có quy củ của tông môn, Tiêu Dao tông đã dạy nhân quả ắt báo, Nhiếp Thủy cùng Xích Luyện tư thông, nhất định phải rút đi Tiên tủy, đi bậc thang Trảm Linh, nhân quả của nó Tàng Lâm đã lãnh hết. Tàng Lâm dốc hết tất cả chỉ vì để nó sống sót, con lại làm cái gì vậy?"

Đạm Đài Tẫn ngón tay lau đi máu nơi khóe miệng, lạnh lùng cong môi không nói gì.

Triệu Du nhìn là biết thiếu niên không biết sai.

"Đến Tư Quá Nhai."

Đạm Đài Tẫn ở Tư Quá Nhai chờ được ba tháng, trong lúc đó ba vị sư huynh thay phiên tới thăm hắn.

Tàng Hải nói: "Tiểu sư đệ, đệ làm gì mà khiến sư tôn tức giận, ta theo sư tôn tám trăm năm, chưa từng thấy người nổi giận lớn như vậy."

"Không có việc gì."

"Tư Quá Nhai lạnh lắm, ngày mai sư huynh mang cho đệ hộ thể pháp y tới."

"Đa tạ sư huynh."

Hắn không muốn nói, Tàng Hải cũng không tiện hỏi nhiều.

Hàn khí trong Tư Quá Nhai từng đợt chui vào trong thân thể, cho dù là Tiên thể, ở trong này lâu cũng thấy khó chịu.

Triệu Du đến đó một lần, hỏi hắn: "Con biết sai chưa?"

Đạm Đài Tẫn mở mắt ra, môi bị đông cứng đến bầm đen, hắn gật đầu thấp giọng nói: "Đệ tử biết sai."

Triệu Du nhìn con người đen như mực của thiếu niên, thở dài nói: "Biết sai thì trở về đi."

Đạm Đài Tẫn đứng lên, trên mặt hiện lên một thoáng mỉa mai.

Đạm Đài Tẫn ở Tiêu Dao tông đến năm thứ hai, toàn thân đều là âm động gai.

Tàng tử bối sư huynh đều đối với hắn rất tốt, Đạm Đài Tẫn ở lâu trong Tiêu Dao tông liền mang một gương mặt ôn hòa ngại ngùng.

Người Tiêu Dao tông đều đơn thuần, hoặc nói là ngu ngốc, như vậy nếu tính tình ngược lại sẽ dễ khiến các sư huynh sư tỷ của Tiêu Dao tông đi theo làm tùy tùng cho hắn.

Một đệ tử xuất sắc trong đó tên là Thiệu Tễ, Thiệu Tễ sinh ra ở Bồng Lai tiên đảo, phụ thân là Bồng Lai đệ tử, Thiệu Tễ ở Tiêu Dao tông có chút địa vị.

Thiệu Tễ cùng Tàng Hải có chung một bối phận, tuy nhập môn cùng năm nhưng lại hoàn toàn hơn Tàng Hải một cái đầu.

Thiệu Tễ rất mạnh, tông môn có tài nguyên gì thì luôn luôn lấy được trước, nhiệm vụ tốt của Tiên môn đều tước đoạt hết. Tàng Hải tính tình tốt, tôn trọng hiền lành chung sống, chưa từng so đo với Thiệu Tễ.

Mấy sư đệ theo Tàng Hải bình thường gặp Thiệu Tễ đều cung kính gọi một tiếng "Thiệu sư huynh."

Thiệu Tễ cũng không cảm kích.

Lúc hãn lịch luyện trở về thì Đạm Đài Tẫn đã là Trúc Cơ hậu kỳ, sắp kết đan.

Trong môn phái có lời đồn, nói Triệu Du dự định để tiểu đệ tử kế thừa mình, cho nên mới bồi dưỡng tỉ mỉ như thế.

Thiệu Tễ lạnh nhạt mắt nhìn Đạm Đài Tẫn, cười nói: "Vị này chính là Cửu Môn sư đệ phải không, nghe nói người bây giờ đang ở phòng trước kia của Tàng Phong, ta lần này lịch luyện trở về có bị thương một chút, không biết Cửu Môn sư đệ có thể hái giúp sư huynh chút dược thảo đưa tới không?"

Tiêu Dao tông đại bộ phận đệ tử đều thuộc tính Mộc, hái dược liệu cũng là việc thanh nhàn, cũng là truyền thống tu thân dưỡng tính của Tiêu Dao.

Dù là Đạm Đài Tẫn cũng không ngoại lệ, hai năm qua hãn cùng bọn người Tàng Hải mỗi ngày vào giờ Thìn phải đứng dậy làm mưa.

Nhưng Thiệu Tể lại xưa nay chưa từng làm những việc này.

Trong mắt Thiệu Tể, những đệ tử khác đều là những gã nông dân không có tiền đồ, tồn tại chỉ khiến môn phái mất mặt.

Hắn sai việc Đạm Đài Tẫn, y như đã từng sai việc Tàng Thụ Tàng Phong.

Đạm Đài Tẫn đen mặt nhìn chăm chăm hắn một hồi, cười nói: "Được, buổi chiều ta đưa qua cho sư huynh."

Thiệu Tể quay người, nhìn ngọn núi mình đã trở về, ánh mắt tối sầm.

Mọi người biết chương môn già của Tiêu Dao tông sắp tọa hóa (tọa hóa:ngồi ngay ngắn, an nhiên mà chết), người có khả năng đảm nhiệm tân chương môn nhất là Tàng Hải và Thiệu Tể.

Tàng Hải lương thiện khoan dung, hoàn toàn phù hợp với đạo tâm trước đó của Tiêu Dao tông, nhưng tu vi thực sự không đáng chú ý, tu hành cũng hoàn toàn thất bại.

Thiệu Tể tu vi không tồi, nhưng lại tranh cường háo thắng, sẽ không suy xét vì tông môn.

Lần này Triệu Du trưởng lão thu nhận đệ tử Đạm Đài Tẫn, còn tự mình bồi dưỡng, khiến Thiệu Tể cảm thấy được nguy cơ.

Tranh với tên Tàng Hải vừa béo vừa ngu xuẩn kia Thiệu Tể không sợ, nhưng nếu là một thiên tài trẻ tuổi...

Buổi chiều lúc Đạm Đài Tẫn đến đưa dược thảo, Thiệu Tể nhận lấy rồi từ trong túi lấy ra vài cọng Dẫn Hồn thảo: "Ta nghe đồng môn nói, Cửu Môn sư đệ một mực muốn tìm những cây dược thảo này, hy vọng có thể giúp được người."

Đạm Đài Tẫn nhíu mày, ngược lại thật bất ngờ.

Hắn nhận lấy, trong lòng đoán xem người này đang có ý đồ gì: "Đa tạ sư huynh."

Dẫn Hồn cỏ mang theo hương khí thoang thoảng, nếu người không kỹ sẽ không thấy được mùi, ngón tay Đạm Đài Tẫn xiết chặt, trên mặt ý cười càng đậm.

"Sư huynh nếu không có phân phó gì nữa, Cửu Môn cáo từ."

"Đi đi."

Đạm Đài Tẫn đi rồi, Thiệu Tể hung hăng ném dược thảo hắn mang đến đi, gắt một cái, cười nói: "Muốn tranh với ta?"

Ngón tay Đạm Đài Tẫn sờ lên bột phấn không màu trên Dẫn Hồn thảo, khước môi giương lên: "Tán Công Tán à."

Đây là thứ không được lưu nhập vào, không biết Thiệu Lễ có nó từ đâu, cũng không biết hắn đã dùng loại biện pháp này đối phó với bao nhiêu người rồi.

Tán Công Tán sẽ âm thầm dung nhập vào bên trong, tu vi khó tinh tiến, hết lần này tới lần khác không thể tìm được nguyên nhân.

Có khi... bọn người Tàng Hải ngay từ đầu cũng không hề phế như thế?

Ngón tay nhọn nhọn của Đạm Đài Tẫn ngắt vài lá cây, làm thuật pháp vài vòng trên Dẫn Hồn cỏ rồi nhét vào trong túi Càn Khôn.

Không sao hết, chỉ cần là Dẫn Hồn Thảo, có Tán Công Tán đi nữa hắn vẫn muốn.

Thời điểm cuối xuân, Tiêu Dao tông lần nữa xảy ra chuyện.

Đệ tử tu vi cao nhất trong tông môn Thiệu Tể bị đánh gãy tứ chi, khoét đi hai mắt, cắt đầu lưỡi, ném xuống dưới Tiêu Dao tông sơn môn.

Thiệu Tể nhìn qua là thấy giật mình, Chấp pháp trưởng lão cũng nhìn không được quay đầu đi chỗ khác, gắt gao nhú mày.

Ai lại tàn nhẫn như thế?

Sự tình nghiêm trọng, Tiêu Dao tông mở tam đường hội thẩm, muốn tìm ra hung thủ, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Trong thân thể của Thiệu Tể có ma khí ẩn giấu, mấy vị trưởng lão liếc nhau, đành phải tuyên bố kết quả là do Ma Tu đánh lén.

Mấy người Tàng Hải đi theo sau lưng Triệu Du tiên tôn, đàm luận nói: "Thiệu sư huynh bị thương quá nặng đi, ngày sau còn có thể tiếp tục tu hành sao?".

"Quá đáng tiếc, hãn tu vi cao như vậy, nói phế liền phế đi."

"Triệu Thanh sư thúc nhìn qua thật đau lòng."

Triệu Du đột nhiên dừng bước lại, nói: "Cửu Môn, con đi theo vi sư."

Đạm Đài Tẫn tiến lên, đưa tay hành lễ: "Sư tôn."

Triệu Du nhắm lại mắt: "Đến Tư Quá Nhai chịu phạt."

Đạm Đài Tẫn lạnh lùng liếc hãn một cái: "Đệ tử lĩnh mệnh."

Mọi người đều rất kinh ngạc, liên tục vì Đạm Đài Tẫn cầu xin: "Sư tôn, tiểu sư đệ đã làm cái gì? Đệ ấy thân thể không tốt, không thể suốt ngày đi Tư Quá Nhai, nếu không thì để con đi."

"Sư tôn, con cũng có thể thay sư đệ đi."

"Không cần, chính ta đi." Đạm Đài Tẫn ngự kiếm đi đến Tư Quá Nhai.

Khi đó hãn cũng không biết dụng tâm của Triệu Du, chỉ cảm thấy cái lão lỗ mũi trâu này không thể nói lý. Tới giữa mùa hạ, Triệu Du khi đó tâm tình tốt lên trước sau gì cũng sẽ thả hãn ra thôi.

Đạm Đài Tẫn ra khỏi Tư Quá Nhai, đến ngoài cửa lão đầu, Triệu Du không ở đó, hãn cảm nhận thấy một loại khí tức kỳ quái, do dự một chút, hãn tiến vào mật thất nơi Triệu Du tu luyện.

Đạm Đài Tẫn mới đầu còn cho rằng, dù là Tiên Ma, luôn sẽ có chút khập khiễng giấu đi không nghĩ sẽ bị người khác trông thấy.

Cho đến một ngày hãn nhìn thấy cấm pháp trong mật thất của Triệu Du.

Lần đầu tiên Đạm Đài Tẫn không nghe quản thúc, vụng trộm đến nhìn xem.

Kia là một trận thay đổi vị trí nhân quả.

Trên trận pháp dùng bùa vàng viết năm sinh của hai người.

Đạm Đài Tẫn ý thức được cái gì, cầm lấy hai tấm bùa đó.

Một ghi "Nhiếp Thủy", một cái khác chu sa còn sáng rõ, là "Thiệu Tễ".

Hôm đó hãn trầm mặc hồi lâu, trở về Tư Quá Nhai, mặc cho thác nước đổ lên thân thể.

Hãn nhớ tới lão đầu tóc hoa râu vuốt râu, hỏi hãn: "Con có biết, trong năm người đệ tử, vi sư không yên lòng với ai nhất không?"

Đạm Đài Tẫn không biết, Triệu Du cũng không nhiều lời.

Từng tưởng rằng là Tàng Lâm người phạm, cho đến hôm nay, Đạm Đài Tần mới biết.

Từ đầu đến cuối, đều là chính mình.

Triệu Du không phản đối hẳn trả thù Nhiếp Thủy cùng Thiệu Tể, nhưng là thương tiếc hẳn tàn nhẫn, bất đắc dĩ để tiểu đệ tử tạo ra nhân quả.

Triệu Du đã nhặt về thiếu niên xấu xa nhất trần đời.

Thiếu niên kia sinh ra đã ác, không biết thương hại, thủ đoạn tàn nhẫn, vĩnh viễn không biết hối cải.

Triệu Du không sợ người khác làm phiền chỗ hẳn lãnh hội thế gian tình nghĩa, kiên nhẫn dạy hẳn thiện ác có đạo, mang "đứa trẻ hư" này đọc sách vỡ lòng của trẻ con, lúc hẳn vẫn như cũ ra tay tàn nhẫn, vì hẳn mà gánh chịu tất cả nhân quả sát phạt.

Rất nhiều năm về sau, Đạm Đài Tần tại Chiêu Hòa thành, dùng Đồ Thần nỏ đâm vào trái tim lão giả.

Triệu Du nhắm mắt lại, Thần hồn chậm rãi tiêu tán.

Bạch y thiếu niên toàn thân là máu, dựa dưới tàng cây, đỡ lão giả dậy, tay phát qua nhưng Triệu Du vẫn không nhắm mắt. Một giọt lệ bỗng nhiên rơi trên gương mặt Triệu Du.

"Sư tôn."

Lửa lớn bùng lên, thiêu hủy thi thể của lão giả.

Đạm Đài Tần ngược mắt, trông thấy vô số khuôn mặt căm hận nhìn mình, lại không một ai trông thấy giọt nước mắt trong hẳn đã bốc hơi đi.

/TIÊU DAO TÔNG_BINH QUA TƯƠNG HƯỚNG/

Năm đó trước khi thảo phạt Đạm Đài Tẫn, trước sơn môn đứng đầy các sư môn đệ tử.

Tàng Hải cố gắng không để thanh âm của mình phát ra âm thanh nghẹn ngào.

"Tà ma ngoại đạo, lục giới tặc tử, người người có thể tru diệt, hãn phản sư, phản đạo, hôm nay Tàng Hải ở đây xin thề, chuyển đi đến Ma Vực này, không phải Thương Cửu Môn chết, lập tức Tàng Hải sẽ vong."

Hãn còn chưa nói xong, Tàng Thụ hốc mắt đỏ lên.

Tàng Phong nói: "Chúng ta thật sự phải giết tiểu sư đệ?"

Có người đẩy hãn một phen: "Tàng Phong huynh tinh táo một chút, đó còn là tiểu sư đệ của các huynh sao? Hãn xưa nay không phải là Thương Cửu Môn gì đó mà chính mà Tà Ma! Là Ma Quân Ma giới!"

"Các huynh đã quên, sư tôn của các huynh đã chết như thế nào sao?"

Tàng Phong há to miệng, như nghẹn ở cổ họng, cái gì đều nói không nên lời.

Hãn có rất nhiều lời muốn nói, quay đầu lại trông thấy Tàng Hải sư huynh rút ra kiếm, tay cầm kiếm lại run nhè nhẹ.

Đó là tiểu sư đệ của bọn họ, bọn họ đã từng thấy hãn được sư tôn kiếm về.

Tàng Phong nhớ rõ, lúc đó đúng lúc là vào mùa thu ở nhân gian, thiếu niên đẫm máu, bọn họ nhìn thấy hãn chậm rãi hồi phục, tỉ mỉ vì hãn thu xếp y phục, vì hãn sắc thuốc.

Bọn họ dạy hãn tu luyện pháp thuật, cùng hãn cùng nhau đứng trung bình tấn dưới ánh nắng trước sơn môn, dẫn hãn đi nhân gian thoải mái uống

rượu.

Bọn họ nhìn thấy Đạm Đài Tẫn từ lúc ban đầu còn là bộ dạng lạnh băng, càng về sau lại cười với bọn sư huynh hẳn.

Tàng Hải quay đầu, nhìn nhân gian đổ vỡ phía sau, răng nhè nhẹ phát run.

Những năm này, Tàng Lâm không còn, sư tôn cũng đã chết, bây giờ nếu không phải là tiểu sư đệ chết, bọn họ cũng lập tức chết.

Ánh tà dương đỏ quạnh như máu, Trảm Thiên kiếm của Đạm Đài Tẫn xuyên qua ngực của bọn họ.

Con người Tàng Hải chậm rãi tan rã, Ma Quân trước mắt giống như trở về với huyền y thiếu niên ngày xưa ngồi trên bờ ruộng ở Tiêu Dao tông thối lá.

Khi đó ánh nắng cũng đẹp, gió cũng tiêu dao.

Cho dù Tàng Hải đã sớm biết, thiếu niên âm sát xuyên qua rừng cây, ác liệt mà chấn động tới một tổ thỏ chạy trốn.

Thế nhưng các sư huynh sư đệ không thiếu chút gì, một năm tốt đẹp dường nào.

Tàng Hải cười, nhắm mắt lại.

/TIÊU DAO TÔNG_CUỐI CÙNG/

Tàng Hải, Tàng Thụ cùng Tàng Phong đều không nghĩ tới mình một ngày kia còn có thể tỉnh lại.

Hồi lâu sau bọn họ mới biết được chân tướng lúc trước.

Vốn là năm đó Triệu Du khi xâm nhập vào Cửu Chuyển Huyền Hồi trận, cường ép đoạt lại Thần châu, Thần hồn đã sớm tụt tán, Tự Anh muốn tạo ra một con rối, tính để Triệu Du sau khi hóa thành cương thi, tùy ý nàng ta sử dụng.

Triệu Du sinh ra đã quang minh lỗi lạc, đối với lão mà nói, sau khi chết thân thể thành ma, giết chóc phạm nhân vô tội cùng đệ tử của mình, so với hồn phi phách tán còn khó chịu hơn, thế là để tiểu đệ tử Đạm Đài Tẫn giết lão, thiêu tận thân thể của lão.

Lão thanh thanh bạch bạch rời khỏi thế gian này.

Tiên Dao tông mây trắng bay bay, năm nay lại tuyển thêm một nhóm đệ tử.

Dưới sơn môn thảo dược xanh tươi mượt mà, có đệ tử hùng hổ tiến đến: "Chưởng môn! Chưởng môn! Có người tìm... tìm người..."

Tàng Hải luống cuống tay chân giấu đi hồ lô rượu, lau đi giọt nước nơi khóe mắt, quát lớn: "Vội vàng hấp tấp, còn ra thể thống gì."

Đệ tử cười nói: "Chưởng môn, người lại đang lén uống rượu, nếu là Tàng Thụ sư thúc biết, chắc..."

"Đâu, nào có, tiểu tử thúy, dám nói bậy xem, ta không nhận người nữa bây giờ."

Tàng Phong đi tới, lắc đầu nói: "Đại sư huynh, làm trưởng môn đã nhiều năm như vậy, sao mà không có chút tiến bộ nào thế."

Tàng Hải không để ý tới hần, hỏi tiểu đệ tử: "Con nói có người tìm, là ai tìm?"

"Chưởng môn đi theo con."

Cầu Tiêu Dao tông, bên ngoài quả lớn từng đống, cảnh sắc an lành, bia đá dưới sơn môn khắc lấy cá xăm.

Tàng Hải một thân áo xanh, theo đệ tử đi đến sơn môn, liếc mắt một cái liền thấy hần.

Đệ tử nói: "Ầy, là nhóm bọn họ."

Trước non xanh nước biếc, huyền y nam tử đứng cạnh bạch y nữ tử, còn có cục bột nhỏ đang tinh quái dò xét Tiêu Dao tông.

Đạm Đài Tẫn ngược mắt, gương mặt y hệt thiếu niên năm đó. Hần vỗ tay, cúi người xuống: "Thương Cửu Mân, bái kiến sư huynh."

Tàng Hải bỗng nhiên ướm hốc mắt.+

Núi cao sông dài, ngàn năm đặng đặng, tiểu sư đệ trở về là tốt rồi.

- -----HẾT CHƯƠNG 134-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135: Phiên Ngoại 4 _ Tiêu Dao Tông

/TIÊU LÂM VÀ DIỆP TỊCH VỤ_CHÀNG YÊU NGƯỜI, CŨNG CHÍNH LÀ YÊU TA/

"Điện hạ, Diệp tam tiểu thư đang chờ ngài ở ngoài." Âm vệ ghé vào tai hãn nhỏ giọng nói.

Tiêu Lâm ngẩng đầu, ngoài cửa sổ một cơn mưa mùa hạ đến vừa nhanh vừa vội, hồng y thiếu nữ đứng dưới mái hiên, quát lớn tỳ nữ bên người.

Tỳ nữ bộ dạng ủy khuất, ngồi xuống cho thiếu nữ đập lên váy.

Thiếu nữ kia mặt mày xinh đẹp, mang theo sự kiêu ngạo không ai bì nổi.

Tiêu Lâm nhìn trong chốc lát, thông dong nói: "Đi đi."

Hãn cùng thuộc hạ đi đường vòng, không đi từ Thận Hình Ti đại môn. Thị vệ miễn cưỡng cầm ô, trường thân ngọc lập Lục điện hạ bước lên xe ngựa.

Không ai quan tâm đến cô nương đang chờ hãn ở cổng Thận Hình Ti.

Tiêu Lâm nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt bình thản.

Hãn đối với bất kỳ cô gái nào trên thế gian này cũng không thiên vị, dĩ nhiên cũng không có thành kiến.

Hãn chỉ duy nhất không thích Diệp Tịch Vụ.

Vị tam cô nương nhà Diệp Khiếu này, tùy hứng ương ngạnh, tâm địa ác động, hãn từng tận mắt nhìn thấy Diệp Tịch Vụ oán hận đang cắt nát y phục của tỷ tỷ.

Một nữ tử yếu đuối bên cạnh thần sắc ảm đạm, không dám ngăn cản nàng.

Cô nương nhà người ta đều trọng danh dự, chỉ có nàng là không quan tâm, mở miệng một tiếng là điện hạ thật dễ nhìn, điện hạ là tốt nhất, ta chỉ muốn gả cho chàng.

"Người là nữ tử, không nên nói những lời này."

Nàng cười lộ ra hàm răng trắng tinh tể, lắc đầu: "Vì sao lại không nên, thích là thích, chán ghét là chán ghét, dựa vào cái gì nam tử có quyền biểu đạt, còn nữ tử lại không thể!"

"Người nếu như không bịt miệng mình lại, sau này sẽ hối hận."

Nàng hợp tình hợp lí nói: "Ta không nói ra, mới là hối hận."

Tiêu Lãm lúc đang ở ngoài cùng điều tra bản án lương bổng, vừa quay đầu lại, liền sẽ trông thấy nàng. Chỉ là nàng tính tình thực sự táo bạo, không phải đang chột đâm thì cũng là đang quở trách hạ nhân.

Dần dà, hăn đối với nàng càng ngày càng không thích.

Bánh xe ngựa lăn trên đường, đi vào cửa cung, Hoàng hậu cùng Cửu công chúa đang uống trà, nhìn thấy hăn thì thân mật vẫy tay gọi hăn: "Lãm nhi, mau tới đây."

Cửu công chúa cười khúc khích, tròn mắt chuyển động: "Hoàng huynh trở về cung, có người chỉ sợ đang ở Thận Hình Ti uống công đợi một hồi rồi."

Tiêu Lãm liếc nhìn nàng ta một cái, nhú mày nói: "Muội đã nói với nàng ta là ta ở Thận Hình Ti?"

Cửu công chúa làm mặt quỷ: "Muội cùng nàng ta đánh cược nha, Diệp Tịch Vụ cho tới bây giờ vẫn không biết xấu hổ, vừa mới nghe được tin tức đã lập tức chạy tới chờ mong rồi."

Hoàng hậu thở dài một tiếng, nói với Tiêu Lãm: "Diệp tam cô nương rất lâu trước kia đã vừa ý con, Lãm nhi, trong lòng con cũng rõ ràng, Diệp Đại tướng quân nắm binh quyền trong tay, con cưới Diệp tam cô nương là lựa chọn tốt nhất."

Tiêu Lãm lạnh lùng nói: "Không có khả năng."

"Lãm nhi có người trong lòng sao?"

"Cũng không." Tiêu Lãm khảy lư hương, thấp mắt nói, "Tóm lại sẽ không là Diệp tam."

Trong lòng Tiêu Lãm không coi trọng ngôi vị hoàng đế, hãnh sinh ra vinh sủng thêm thân, chỗ vui chỗ ác thuần nát đến cực điểm, với hãnh mà nói, ai làm Hoàng đế cũng không quan trọng, chỉ cần Hạ quốc hưng thịnh, bách tính an cư lạc nghiệp.

Chỉ là một Diệp Tịch Vụ có thể mang đến lợi ích, hoàn toàn không đủ để khiến hãnh dao động.

Ngày thứ hai Diệp Tịch Vụ bị bệnh, nàng ở Thận Hình Ti chờ Tiêu Lãm, tùy tùng của Cửu công chúa ra về cùng tùy tùng của Tiêu Lãm lừa gạt nàng, nói Lục điện hạ còn đang ở bên trong xử lý công sự, Diệp Tịch Vụ chờ đến tối vẫn không chờ được Tiêu Lãm.

Sau khi Tiêu Lãm biết chuyện, quở trách Cửu công chúa làm loạn.

Cửu công chúa khinh thường bĩu môi.

Từ lúc Diệp Tịch Vụ đến tuổi cập kê, đối với Tiêu Lãm tình cảm thâm chủng, đã làm ra không ít trò cười. Cửu công chúa chán ghét Diệp Tịch Vụ, một con gái của thần tử, thân phận quá cao quý, cho dù thân là công chúa được sủng ái nhất, cũng phải vì phụ thân Diệp Tịch Vụ nắm binh quyền trong tay mà nhường nhịn nàng ba phần.

Cửu công chúa thường thường mượn tên tuổi Tiêu Lãm để ra vẻ uy nghiêm của mình.

Tiêu Lãm trong lòng bần khoản, bước vào phủ tướng quân thay Cửu công chúa tạ tội.

Thiếu nữ ốm yếu nghe nói hẳn tới, lông mày đều giãn ra, vui vẻ vội vàng để người khác trang điểm cho nàng, nghe thấy Tiêu Lãm ở sau tấm bình phong nhận lỗi với nàng rồi liền đi, Diệp Tịch Vụ gấp đến độ không thèm trang điểm, vội vàng lao ra, ngăn hẳn lại: "Tiêu Lãm, chàng chờ một chút."

Nàng hiện đang mang bệnh, không chút phấn son, Tiêu Lãm trông thấy một gương mặt thuần khiết ngây ngô.

Nàng vẫn kiệt ngạo gan lớn, luôn luôn tự mình gọi thẳng tên của hẳn.

Khuôn mặt Diệp Tịch Vụ nhỏ nhắn gầy gò, đôi mắt trong tron, trong mắt ánh lên chút ươn ướt như mèo con, chăm chú nhìn hẳn.

"Chàng chờ một chút, ta có thứ cho chàng." Nàng giơ tay lên, mong chờ cười nói, "Cầm lấy."

Tiêu Lãm thấp mắt, là một cái túi thơm màu xanh đen.

Phía trên có thêu mấy thanh trúc thẳng tắp, lá trúc sinh động như thật.

"Mấy ngày trước đây sinh nhật điện hạ, cha nói điện hạ không tổ chức, ta đã chuẩn bị lễ vật cho chàng, nhưng vẫn không có cơ hội đưa đến."

Tiêu Lãm trầm mặc, sinh nhật hẳn... cũng không phải là không tổ chức, chỉ là không mời Diệp gia Tam tiểu thư mà thôi. Diệp tướng quân cùng Diệp phu nhân vì thương nữ nhi nên đã nói một lời nói dối đầy thiện ý.

Nhìn ánh mắt của cô gái trước mặt, Tiêu Lãm nói: "Túi thơm là đồ riêng tư, Tam tiểu thư vẫn nên tặng cho phu quân say này."

"Chàng sẽ không lấy ta sao?" Hãn nghe thấy thiếu nữ hỏi, "Chàng vì sao lại không cưới ta? Chàng biết rõ, lấy ta, tương đương với việc có binh quyền! Cho dù là như thế cũng không được sao?"

Tiêu Lãm lạnh mặt nói: "Không được."

Nàng vòng đến trước người hắn, cắn răng ngang ngược nói: "Chàng nói không được liền không được sao, chàng chờ xem Tiêu Lãm, ngày mai ta lập tức đi cầu Hoàng thượng ban hôn."

Tiêu Lãm cũng bực: "Người dám!"

"Chàng xem ta có dám hay không!"

Thiếu nữ nhe răng trợn mắt, giống như một sư tử con đang ốm yếu lại cố gắng giơ lên móng vuốt.

Tiêu Lãm đưa tay, dùng tay không bóp nát bình hoa trong phòng, thanh âm lạnh lùng nói: "Nếu như người không ngại sau đại hôn sẽ giống như bình hoa này, thì có thể thử một chút."

Nhóm tỳ nữ bị dọa đến thét lên.

Diệp Tịch Vụ sững sờ nhìn chỗ mảnh sứ vỡ: "Chàng... chán ghét ta như vậy sao?"

"Cực kỳ chán ghét, Diệp Tam cô nương, người sang ở chỗ tự mình hiểu lấy."

Lúc hẳn ra khỏi cửa, Diệp Tịch Vụ ném túi thơm xuống đất, hung hăng đạp mấy phát: "Chán ghét thì chán ghét, ai mà thèm, ai mà thèm!"

Bọn nha hoàn ai cũng không dám ngăn nàng, cũng không ai dám xen vào lúc hốc mắt nàng đang đỏ lên.

Tiêu Lãm không quay đầu lại.

Một năm đó, ngay cả chính hẳn cũng nghĩ rằng sẽ chán ghét người này cả một đời.

*

Lúc đang diệt cướp vào mùa đông, Tiêu Lãm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn xâm nhập vào ổ sơn tặc, phát hiện bên trong có đang bố trí binh lực gần bằng cả một tiểu quốc, người bên cạnh bán đứng hẳn, tất cả đều là âm mưu của Nhị hoàng tử. Tiêu Lãm vì thoát khỏi truy kích, rơi xuống vách núi, dữ nhiều lành ít.

Dưới vách núi gió thổi dữ dội, phía sau một cục đá ở chỗ khác, lộ ra một nữ tử dưới trời đông lạnh đến run bần bật.

Thiếu nữ cầm đầu hoảng loạn chạy đến bên vách núi, quỳ xuống nhìn.

"Điện hạ, Tiêu Lãm..."

"Tam tiểu thư!" Hỉ Hỉ cùng Xuân Đào lo lắng, muốn kéo nàng đi: "Tam tiểu thư, chỗ đó nguy hiểm lắm."

Tam cô nương nhà bọn họ nói không còn nhớ thương Lục điện hạ, vậy mà lại nhịn không được trong lúc trên đường cùng tổ mẫu đi dâng hương, lạng lẽ chạy đến tìm Tiêu Lãm, không ngờ lại nhìn thấy một màn này.

Diệp Tịch Vụ đỏ hốc mắt, liếc nhìn cây leo bên cạnh đang rũ xuống, đột nhiên nói: "Ta xuống dưới tìm chàng!"

"Tam tiểu thư, tuyệt đối không được, nô tỳ cùng Hỉ Hỉ sẽ về Hoàng thành gọi người tới."

"Chờ các người một đi một về cũng đã mất ba ngày!"

Nếu như Tiêu Lãm ngã bị thương, nằm ở bên dưới vách núi không ai giúp hẳn, hẳn ăn cũng không có, căn bản không sống nổi ba ngày.

"Nơi này có rất nhiều cây, chàng ấy còn nội lực, nhất định có cơ hội sống sót."

Diệp Tịch Vụ quấn dây leo vào hông mình, không chút do dự xuống vách núi thăm dò.

"Tam tiểu thư..."

Diệp Tịch Vụ không nghe, giày thêu của nàng trên nham thạch trơn trượt, nàng rưng rưng, nén sợ hãi xuống, từng chút đi xuống dưới.

Nàng không biết một người sợ chết như mình lại lấy đâu ra nghị lực để đi tìm một người căn bản không thích nàng.

Không thích nàng thì cũng thôi đi, ngay cả binh quyền của cha nàng cũng không thích.

Tiêu Lãm đúng là đồ có mắt không trông, bị vậy là đáng đời!

Trong nội tâm nàng mắt hẳn đáng đời, nhưng vẫn kiên định đi xuống vách núi tìm người.

Dần dần, hai nha hoàn không còn nghe thanh âm của nàng nữa, ngón tay non mịn cũng bị mài mòn dần, Diệp Tịch Vụ không biết mình đã xuống bao

sâu.

Lần theo nhánh cây bị gãy tìm đến nơi hẵn rơi xuống, cuối cùng chiều dài dây leo cũng không còn đủ.

Nàng cóng đến run rẩy.

"Tiêu Lãm, Tiêu Lãm..."

Cuối cùng chân bị trượt, Diệp Tịch Vụ hét lên một tiếng rồi không còn ý thức.

Giữa không trung, huyết nha lít nha lít nhít bay tới, đỡ lấy thân thể của nàng, cùng nàng rơi xuống vách núi. Có ai đó tựa hồ đang nhẹ giọng nói: "Người không thể chết, nếu người chết, ta làm sao ra khỏi Hạ cung."

Diệp Tịch Vụ không chết, ở dưới vực sâu cũng đã ném đủ đau khổ rồi.

Khi nàng tỉnh lại, trời đang có tuyết rơi, nàng cuộn mình trong sơn động, ở bên trong tìm được Tiêu Lãm đang ở một góc dùng góc áo để băng bó vết thương.

Cảm giác vui sướng lóe lên trong đầu: "Quá tốt rồi, ta biết mà, ta biết mà, chàng sẽ không sao mà."

Thế nhưng khi đó nàng cũng không biết, đối địch với nàng là một người vô cùng cường đại.

Một phàm nhân như nàng, trong mắt bọn họ chỉ là một vai hề đang nhảy nhót.

Nàng và Tiêu Lãm bỏ lỡ, tất nhiên cũng là vận mệnh chú định một người khác trả thù nàng.

Một hồi lâu sau, Diệp Tịch Vụ đã chữa khỏi vết thương, trông thấy một nữ tử mỹ mạo đang rúc vào người Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm buộc lại áo choàng cho nàng ta, nhẹ giọng dặn dò gì đó, nữ tử tròn mắt, dịu dàng cẩn thận, trong mắt ngập tràn tình ý nồng đậm.

Diệp Tịch Vụ nhìn hẳn cùng Diệp Băng Thường, cả người rớt cuộc không có cách nào bước đến một bước.

Tiêu Lãm chưa từng nhìn nàng như vậy, từ một khắc này, nàng liền biết nàng đã thua.

Thua một cách triệt để.

Đời này của nàng, không thể có được tình yêu của Tiêu Lãm.

*

"Nhưng người có thể." Lê Tô Tô, ta muốn người đoạt được tình yêu của chàng, chàng yêu người, cũng chính là yêu ta.

Một đời người hiếm có cơ duyên, lúc nhường lại thân thể, Cửu Thiên Câu Ngọc vỗ về nàng: "Cảm ơn người, ác hồn."

Diệp Tịch Vụ chỉ cười.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, có thể có được thân thể của người khác? Câu Ngọc đã từng trước chủ nhân đời trước Sơ Hoàng lập ra Thần thể, không cho Tô Tô biết thân phận thật sự của nàng, bảo vệ nàng lớn lên.

Thần nữ Sơ Hoàng vì con gái mới sinh ra đã chết yếu liền thu thập tàn hồn suốt vạn năm, nhưng vẫn thiếu một sợi ác hồn.

Sợi ác hồn này đã bị bỏ lại ở nhân gian năm trăm năm trước, đầu thai thành còn gái nhà tướng quân Diệp Tịch Vụ.

Nàng quái đản, tàn nhẫn, cố chấp.

Câu Ngọc mang Tô Tô xuyên qua thời không, trong lòng cất giấu rất nhiều bí mật không thể nói.

Thí dụ như khi linh hồn của Tô Tô hoàn chỉnh, Thần thể sẽ trùng sinh.

Diệp Tịch Vụ biến thành ác hồn, trở về trong thân thể Tô Tô, hoàn chỉnh thất tình lục dục, nhưng Tô Tô lại coi là, từ đầu đến cuối đều chỉ là một cuộc trao đổi như Câu Ngọc nói.

Nàng giúp Diệp Tịch Vụ bảo vệ cha và tổ mẫu, vì Tịch Vụ cho nàng mượn thân thể.

Tô Tô cũng không biết, đó chính là hồn phách thiếu thốn của nàng đầu thai thành.

Cho nên nàng sẽ có tình cảm với tổ mẫu, sợ hãi đen tối cùng cực, muốn cứu vớt Diệp Tịch Vụ của quá khứ, kiên quyết muốn nhìn thấy Vĩnh Sinh hoa nở rộ.

Diệp Tịch Vụ vốn là một phần của nàng.

Diệp Tịch Vụ cũng không nói ra yêu cầu này, nàng ác liệt lại ngang bướng nghĩ, Tiêu Lãm, chàng chỉ sợ còn không biết, Thần nữ hoàn chỉnh sẽ tốt bao lần.

Hay cho đến giờ phút này dù chàng bị Diệp Băng Thường phản bội vẫn cực kỳ chán ghét ta. Cuối cùng sẽ có một ngày, chàng sẽ không còn cách nào khác mà thích Thần nữ Lê Tô Tô, từ đó cũng sẽ thích cả sợi ác hồn là ta nữa.

Thế nhưng Lê Tô Tô không thích chàng, ác hồn duy nhất tiêu tán ở thế gian này lại kiên quyết đi tìm chàng.

Chàng nói xem, có châm chọc không?

Cũng may, chàng nên thấy may mắn, Diệp Tam đời này sẽ không còn quần lấy chàng nữa.+

- -----HẾT CHAP 135-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136: Phiên Ngoại 5 _ Sơ Hoàng X Đế Miện

/SƠ HOÀNG VÀ ĐẾ MIỆN/

Thượng cổ, khi Thần Ma đại chiến còn chưa bắt đầu, hết thảy đều tưởng hòa yên ổn.

Phượng Hoàng tộc sống ở Ngô đồng Thần cảnh phương nam.

Phượng Hoàng mang dòng máu chân chính, lông mày có hoa điền, mắt như sóng xanh.

Mẫu thân của Sơ Hoàng lúc đang chải tóc cho nàng thì nói: "Qua mấy năm nữa, khi tiểu Thái tử của Kỳ Lân Thần tộc trưởng thành, Hoàng nhi phải đến Kỳ Lân Thần tộc liên hôn."

Sơ Hoàng không muốn liên hôn, nàng không thích Kỳ Lân tộc đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Kỳ Lân tộc ngang ngược, thô bạo, hơn nữa tiểu Thái tử Kỳ Lân tộc kia Sơ Hoàng đã gặp qua, nàng đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, tiểu Thái tử Kỳ Lân kia nguyên thân lại giống một con chó nhỏ, cứ muốn úi vào trong ngực nàng, một khoảng thời gian rất dài, nàng đối với oắt con tứ chi chạm đất kia có bóng ma tâm lý.

Sơ Hoàng thật khó có thể tưởng tượng, khi nàng gả cho thằng nhãi con kia sẽ sống một cuộc sống như thế nào.

Sơ Hoàng đã cự tuyệt mỗi hôn sự này rất nhiều lần nhưng đều bị Phượng Hoàng tộc phản bác, ở trong lòng Sơ Hoàng, Phượng Hoàng tộc chẳng khác nào một bãi nước đọng, Đế Cơ mỗi thời đại đều cần trọng duy trì huyết mạch của mình, thậm chí với người không có cảm tình gì.

Sơ Hoàng không hiểu, sinh mệnh của Thần cứng nhắc như vậy, thật sự hay sao?

Phượng Hoàng tộc cứ mãi ở đó, bia giới đặt ở chỗ kết giới, không cho phép tộc nhân ra ngoài.

Sơ Hoàng gặp Đế Miện là lúc hấn ngã vào chỗ bia giới Ngô đồng Thần kính.

Nam tử lông mày như đao gọt, sắc bén tuấn tú.

Điều đầu tiên nàng nhìn trúng không phải tướng mạo của hấn, âm thầm vui vẻ nói: "Quá tốt rồi, lần này có cách để ra ngoài rồi."

Sơ Hoàng hai tay kết ấn, ngưng ra dây thừng kéo người kia vào.

Quá trình này rất gian khổ, khuôn mặt anh tuấn của nam tử bị ma sát trên mặt đất.

"Đừng trách đừng trách, ta cũng là do tình thế bất đắc dĩ."

Nam tử cúi khuôn mặt tuấn tú xuống, nhìn nàng mơ hồ, trên trán gân xanh hung hăng nổi lên.

Đến gần lại nhìn, Sơ Hoàng mới phát hiện hấn cũng là Thần tộc, lại rất gầy yếu. Thần tộc rất ít gặp đứa bé gầy như vậy, trên thân vết roi trải rộng, ở ngực có một chường ấn rất đáng sợ.

Lợi dụng hấn lấy máu tâm tư cạn, nàng nhíu mày nhìn một lúc lâu, thờ dài nói: "Thảm như vậy sao, được rồi, coi như ta không may, thiếu người."

Hấn bị thương đến quá nặng đi, Thần tức cơ hồ như muốn hoàn toàn biến mất.

Sơ Hoàng tỉ mỉ chăm sóc hãn một năm, lâu ngày cơ hồ nàng nghĩ mình đang chăm một chậu bông hoa là hãn, mà bông hoa này khả năng vĩnh viễn sẽ không nở rộ.

Rốt cục, vào một sáng sớm, nam tử tỉnh lại.

Sơ Hoàng như thường lệ đi vào, bất ngờ trông thấy một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình.

Dung mạo và khí chất của hãn hoàn toàn khác biệt, nam tử có một cặp mắt đào hoa xinh đẹp, khóe mắt hơi hơi cắn câu, mang theo vài phần phong vị đa tình.

Hãn dựa trước giường, cong môi cười một tiếng, âm thanh rất câu người: "Ta nhận ra ngươi, là ngươi đã cứu ta."

Đó là lúc mới gặp của bọn họ, hãn không giống Thần mà giống một nam hồ ly tinh.

Rất nhiều năm về sau, Sơ Hoàng nhớ lại nụ cười đó, vẫn cảm thấy bản thân mình thất thần.

Nàng thích gì nhỉ, nàng thích sự kiệt ngạo, tự do của thế gian này, thích vẻ mặt hãn ba phần đa tình, ba phần trêu tức, bốn phần lương bạc.

Tại sao có thể có người hoàn toàn vừa khớp với những gì nàng yêu thích ở trên thế nhỉ?

Bởi vậy Đế Cơ vừa lớn mật vừa xinh đẹp nâng lấy mặt hãn, nói: "Uy, làm nam sủng của ta được không?"

Hãn nghe, thấp mắt cười một tiếng: "Được, ta tên Miện."

*

Miện lúc ban đầu không phải dạng này.

Hắn sinh ra ở địa phân Thượng cổ yêu ma quý quái, không biết đã ăn nhiều ít Thượng cổ đại yêu ma, cuối cùng trở thành Yêu Vương.

Bề ngoài Thượng cổ yêu ma phần lớn là xấu xí, tựa như Tự Anh, Thượng cổ Tự Anh không có tóc, da đầu nhô lên, môi trắng bệch khô khan, còn có răng nanh dài ra.

Miện mới đầu là một đồng thịt nát hỗn độn, hình thái ghê tởm hung mãnh, khiến cho ai đó nghe tin đã sợ mất mật.

Tất cả mọi người đi theo Ma Thần đều muốn làm một võ lớn, Miện dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Hoàn cảnh sinh sống của yêu ma không tốt, cho dù là Thượng cổ Yêu Ma cũng không nhận được sự cung phụng của phàm nhân.

Hạ Bạt xuất hiện ở đâu nhân gian sẽ hạn hán ở đó, không có một ngọn cỏ, còn Miện mỗi khi xuất hiện, nhân gian lại có mưa bão và động đất.

Sau khi giết rất nhiều Thượng cổ chi Thần, buộc bọn họ ngưng ra Diệt Hồn châu lệ, Miện nhận được một nhiệm vụ khác.

Ma Thần nói: "Chúng ta cần một Thiên đạo mới, nhưng muốn mở ra cơ hội đó, hiện giờ chưa đủ, ta muốn người thâm nhập vào Phượng Hoàng tộc, lấy Xích Vũ Thần Hỏa."

Miện thanh âm âm trầm khó nghe: "Làm sao để lấy?"

"Thời cơ, trên người Sơ Hoàng, Đế Cơ duy nhất của Phượng Hoàng Thần tộc."

Ma Thần không hiểu được tình yêu, xem tình yêu như một thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chỉ là một thứ công cụ lợi dụng người

khác.

Lúc đó Miện cũng không hiểu tình yêu, hẳn muốn sức mạnh vô thượng, thuộc về thế giới yêu ma, thế là một lời đáp ứng.

Phượng Hoàng Thần tộc có tiếng ngăn cách với thế nhân, rất khó vào trong.

Hắn dựa vào tin tức thuộc hạ thu thập được, dùng hai trăm năm dung thanh thay đổi thanh âm của mình, lại dùng tám trăm năm tôi thể bỏ đi yêu thân dữ tợn kinh khủng, biến thành bộ dáng tuấn lãng vô song đa tình, rút Thần tủy của một Thượng cổ Thần khác dùng để che dấu khí tức của mình.

Miện áp chế tu vi của mình, cố ý biến mình thành bộ dạng bị trọng thương, thuận lợi tiến vào Ngô Đồng Thần cảnh.

Thế gian không một ai biết, hẳn vốn dựa vào sở thích của Sơ Hoàng mà biến thành.

Cho nên nàng thích hẳn, Miện cũng không ngoài ý muốn.

Nhưng hẳn ngàn lần không nghĩ tới, vị Đế Cơ này lá gan lại lớn như thế, muốn hẳn làm nam sủng.

Thật sự chỉ là một nam sủng không có địa vị.

Miện mỉm cười, năm dăm đã cứng rồi. Tiểu nha đầu mặt như hoa đào trước mắt này chỉ sợ không biết, bồi phận của hẳn cũng đủ làm lão tử của nàng.

Nếu để cho Phượng Hoàng nhất tộc biết Yêu Vương như hẳn đã trà trộn vào trong, chỉ sợ lão Phượng Hoàng sẽ dựng hết cả bộ lông xinh đẹp của mình lên.

Tiểu Phượng Hoàng này thật sự không sợ chết.

Nàng để Miện mặc bộ quần áo màu hồng phấn, mình nằm trên đùi hấn, để hấn thổi khúc cho nàng nghe.

Đế Cơ trần trụi một đôi chân ngọc, trên hai chân buộc lục lạc, chân ngọc bụi bặm, đáng yêu cực kỳ, Miện mắt nhìn lấy, thu hồi ánh mắt.

Hấn vuốt ve tóc của nàng, ý đồ xấu hỏi: "Đế Cơ sau này sẽ phải gả cho Kỳ Lân tiểu Thái tử, cùng ta quần quýt thế này không sợ bị xử phạt sao?"

Sơ Hoàng gật đầu: "Sợ chứ, nhưng so với bị trừng phạt, ta lại càng không tình nguyện cả đời làm một con cá chậu chim lồng. Ta không hợp với tiểu Thái tử, nếu tiểu Thái tử cảm thấy ta không phải loại nữ nhân tốt đẹp gì, vừa vặn hai bên từ hôn, hoặc là Phượng Hoàng tộc đuổi ta đi cũng không tệ."

Nàng thích ý mà gãi lên cánh tay, nhìn ra rừng ngô đồng: "Duy trì Thần huyết mạch thật sự quan trọng như vậy sao? Không thèm quan tâm đến ý nguyện của hai người mà chỉ muốn đem người buộc chung một chỗ thôi sao?"

"Miện chỉ là Thần tộc cấp thấp, không dám xen vào quan điểm của Đế Cơ." Miện cười nói.

Nàng con người đảo một vòng, cười nhẹ nhàng ngồi xuống, néo lấy cái cằm của hấn: "Tiểu nam sủng, có thể chứ, người thật sự có thể tự mình hiểu lấy."

Nụ cười hấn cứng ngắc một giây, cắn răng nói: "Đế Cơ nói đúng."

Miệng thường xuyên nghĩ sẽ có lúc bóp chết nàng.

Nàng động viên hấn: "Tiểu Thần tộc, có nấu cơm được không, có một loại bánh ngọt ở thế gian, người đi làm một cái cho bản Đế Cơ nếm thử."

"Không được."

"Không được thì đi học, người làm nam sủng kiểu gì vậy!"

"..."

"Tiểu Thần tộc, lời hát đâu, sao lại ê ê a a như thế."

"Không biết."

"Ta dùng Thủy kinh huyền hóa cho người một cái, người theo đó mà học, lại đây."

Miện cảm thấy mình luôn sẽ khiến nhiệm vụ thất bại, nguyên nhân thất bại là do bóp chết Phượng Hoàng tộc Đế Cơ này.

Hắn giặt quần áo cho nàng, còn phải rửa chân cho nàng, tiện thể kể chuyện xưa cho nàng.

Đêm hắn nghiêng răng nghiêng lợi học hát khúc hí làm Đế Cơ đối diện cười một trận, hắn rốt cuộc hoàn toàn trở thành "nam sủng" của nàng, hầu hạ nàng ngủ một đêm.

Miện mở mày mở mặt, hận không thể bóp chết nàng lúc này.

Nàng chỉ cười nhẹ nhàng nhìn hắn, sờ sờ lỗ tai hắn, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: "Tiểu Thần tộc, người đến bên cạnh ta, đến cùng là muốn gì? Muốn Phượng Hoàng tâm đầu huyết sao?"

Máu Phượng Hoàng có thể tẩy tủy cho Thần tộc cấp thấp, biến thành Thần tộc có thiên phú cao đẳng, nhưng đáng tiếc khi Phượng Hoàng mất đi tâm đầu huyết, cả đời này tu vi sẽ không tinh tiến nữa.

Miện giặt mình, cặp mắt đào hoa hí hí, cười nói: "Nếu như ta muốn, Đế Cơ cho sao?"

Sơ Hoàng chống lấy cằm, nghiêng đầu nhìn hẳn, nói: "Cho chứ, ta đem tâm đầu huyết cho ngươi, coi như ta sẽ không đảm đương chức Đế Cơ của Phượng Hoàng tộc nữa, đến lúc đó chúng ta sẽ bị đánh một trận, nhưng ngươi yên tâm, nếu ta liên lụy đến ngươi, một mình tiểu nam sủng ngươi, bản Đế Cơ sẽ bảo vệ ngươi. Ta thay ngươi gánh."

"Cùng lắm có lẽ sẽ bị đuổi khỏi Phượng Hoàng tộc, làm hai vị Thần bình thường, không bị gia tộc kiểm soát, có thể tự do tự tại đi khắp nơi ở lục giới này, ngươi nguyện ý không?"

Miện ngẩn người, có một giây lát, hẳn bị đôi mắt thuần khiết cùng dáng vóc tiêu tụy này mê hoặc, cho rằng mình thật sự là tiểu Thần tộc của nàng.

Hắn tâm tình phức tạp, gật đầu nói: "Được."

Trong mắt Sơ Hoàng ánh lên ánh sáng, mi mắt cong cong: "Một lời đã định, chờ đến khi qua sinh nhật của mẫu thân ta, ta sẽ cho ngươi Thần huyết, chúng ta cùng đi, đi xem núi non sông ngòi trong câu chuyện của ngươi."

Đáng tiếc Miện biết, tiểu Đế Cơ đợi không được ngày này.

Ai muốn cùng nàng một đời một kiếp cơ chứ, yêu ma tình cảm từ trước đến nay lương bạc. Cuối cùng cũng chỉ là một vở kịch.

Sinh thần mẫu thân Sơ Hoàng hôm đó, sự việc bị bại lộ, Miện bị mang đi, bí mật xử tử.

Phượng Hoàng tộc dĩ nhiên không cho phép hẳn bấy bản công chúa, trong mắt Phượng Hoàng tộc, hôn sự với Kỳ Lân tộc rất quan trọng, giết Miện, Sơ Hoàng sẽ nguyện ý gả cho Hoàn Kỳ tiểu Thái tử.

Lúc Sơ Hoàng đuổi đến, Miện chỉ còn một hơi thở cuối cùng, sắp hồn phi phách tán.

Trước đây, Miện không cảm thấy Sơ Hoàng đối với mình tình cảm nồng đậm đến cỡ nào, nàng luôn luôn ngang bướng gọi hắn là tiểu nam sủng, tiểu Thần tộc, rất ít khi gọi hắn là A Miện.

Nhưng hôm đó, nước mắt nóng rục rơi trên mặt hắn.

"Thật xin lỗi, là ta đã hại người."

"A Miện đừng sợ, ta nhất định sẽ cứu người."

Trên trán một nụ hột rất nhẹ dịu dàng đặt lên, Phượng Hoàng tâm huyết từ đáy lòng nàng độ lên tâm hắn.

Hồi lâu trước kia, Miện nghe nói, Tiên Thần thành hôn sẽ trao nhau tâm huyết, vền vẹn chỉ một giọt, để biểu đạt tình cảm chân tình, tâm ý tương thông.

Hắn không biết nàng đã cho hắn nhiều ít tâm đầu huyết, cơ hồ phế bỏ cả nửa cái mạng của nàng.

Hắn mờ mịt nghĩ, Sơ Hoàng cho mình nhiều Phượng Hoàng Thần huyết như vậy, điều này coi là gì chứ? Giữa hai người, không phải là quan hệ đùa giỡn bình thường sao?

Cho dù là áy náy, nàng cũng không nên làm như vậy.

"Đừng sợ, chờ người tỉnh lại, chúng ta cùng rời đi." Sơ Hoàng còn nhớ rõ ước định đêm đó.

Muốn Miện tỉnh lại cần có Xích Vũ Thần Hỏa, Xích Vũ Thần Hỏa thủ hộ cho Phượng Hoàng nhất tộc, nhờ có nó, Ngô Đồng Thần mộc mới sinh sôi không ngừng, Phượng Hoàng nhất tộc với có chỗ ở.

Sơ Hoàng nói: "Ta mang người đến đó, để Thần Hỏa giúp người tỉnh lại."

Nàng dĩ nhiên không dám động vào căn cơ của tộc nhân, nhưng bây giờ Miện đã tiếp nhận nhiều tâm đầu huyết của nàng như vậy, cũng coi là người của Phượng Hoàng tộc, Thần Hỏa dĩ nhiên cũng là căn cơ của hắn.

Nàng cũng Miện lên, đặt hắn dưới Phượng Hoàng mộ, Thần Hỏa bay lượn ở phía trên.

Sơ Hoàng kết ấn, dẫn Thần Hỏa cứu người.

Có thể nàng cũng không biết, người mình sớm chiều bầu bạn, "bông hoa" mình nuôi mấy năm lại là một tên trộm.

Ngày đó, Thần Hỏa đập tắt, Phượng Hoàng mộ bị đảo ngược.

Nam tử kia cười đa tình, sẽ nấu cơm cho nàng, sẽ hát khúc hí cho nàng, kể chuyện xưa cho nàng giờ tay đang cầm Xích Vũ Thần Hỏa, lạnh lùng nhìn nàng.

"A Miện?" Sắc mặt nàng tái nhợt.

"Tên ta, Đế Miện." Hắn cong môi nói, "Đa tạ Thần Hỏa của Đế Cơ."

Sơ Hoàng giờ mới biết, một chút tâm động này chính là âm mưu mà người ngoài tỉ mỉ bày bố. Hắn diễn thật sự quá tốt rồi, cuối cùng đã diễn thành bộ dạng người trong lòng nàng.

Cây ngô đồng bắt đầu khô bại, bia giới đổ sụp.

Lúc Đế Miện giết Phượng Hoàng tộc, nắm lấy cổ người tộc Phượng Hoàng, do dự hồi lâu, lạnh lùng nhú mày, rồi bỏ qua cho bọn họ.

*

Đế Miện không biết vì thế mà Sơ Hoàng chịu bao nhiêu trách phạt.

Nàng bị giải vào lao của Phượng Hoàng tộc, ba mươi hai chú nhược thủy luyện thân, dày vò lấy Thần hồn của nàng.

Cho đến ngày Hoàn Kỳ trưởng thành cẩn thận từ trong địa lao ôm lấy nàng.

Hoàn Kỳ đã không còn bộ dạng trẻ con nữa, trở mã rất đẹp.

"Ta cưới Sơ Hoàng, ta sẽ bảo vệ Phượng Hoàng tộc." Hãn nói, "Các người đừng tổn thương nàng nữa."

Sơ Hoàng nhìn vạt áo màu xanh của hãn, còn cả gương mặt lo lắng nữa, lần đầu tiên biết mình sai vô cùng, nàng đã từ bỏ trần châu, đi thích ngư mục (ngư mục: mắt cá).

Thế nhưng Hoàn Kỳ nên gặp một người tốt hơn, nàng phạm sai lầm, không nên để Hoàn Kỳ gánh chịu.

Nàng một mình đi Ma Vực, dự định mang Thần Hỏa về.

Lúc rời khỏi Ma Vực lại bị phát hiện.

Ma Thần có chút hứng thú nhìn nàng: "Người chính là Đế Cơ Phượng Hoàng tộc, sao đây, Đế Miện, nghe nói nàng ta trước kia giày vò người quá sức, có muốn tự mình động thủ không?"

Một người âm thầm bước tới, mi tâm hãn mang theo ấn ký Yêu Vương, sắc mặt tái nhợt nhìn Sơ Hoàng.

"Động thủ đi." Ma Thần hí hí mắt.

Đế Miện trầm mặc một lát, nâng bàn tay đánh lên người Sơ Hoàng.

Nàng phun ra một ngụm máu lớn, đầu óc tối sầm, giãy giụa đem Thần Hỏa đưa ra ngoài, Nga Mi thích trong lòng bàn tay đâm vào đầu vai Đế

Miện, Sơ Hoàng cong môi cười: "Thế nào, ta cực kỳ hận ngươi! Cầm lấy đồ vật của tộc ta, thực sự cho rằng có thể toàn thân thoát khỏi sao? Yêu ma các ngươi muốn Thần Hỏa, si tâm vọng tưởng!"

Câu Ngọc mang theo Thần Hỏa chạy trốn, thoáng qua xé rách thời không, biến mất không thấy gì nữa.

Ma Thần thần sắc lạnh tanh: "Ngươi!"

Để Miện một bên đột nhiên xuất thủ, đánh tan hồn phách Sơ Hoàng.

Ma Thần nhú mày, nhìn nàng đã không còn hơi thở, không nói gì nữa.

Đám người tản đi, qua hồi lâu, Để Miện đi tới, run tay ôm lấy nàng.

Hắn rút Nga Mi thích mang Nghiệp Hỏa trên đầu vai ra, ôm nàng rời khỏi Ma Vực.

Hắn dùng Phượng Hoàng tâm đầu huyết giấu đi cứu được nàng, trần trọc khắp lục giới, nhìn nàng dục hỏa trùng sinh.

Đêm nàng tỉnh lại cũng là đêm trước khi Thần Ma đại chiến.

Để Miện chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàn Kỳ mang nàng đi.

Yêu ma tình cảm lương bạc, Để Miện lúc đầu cũng coi là như thế. Hắn nhớ lại những năm đó, mình đã nhắm mắt nhìn Sơ Hoàng gió mặc gió, mưa mặc mưa vì hắn bận rộn, tỉ mỉ chữa thương cho hắn như một trò cười;

Hắn cho rằng mình nhẫn nại mặc y phục hồng phấn, ôm nàng kể chuyện xưa cho nàng chỉ là để chiếm được Xích Vũ Thần Hỏa;

Hắn cho rằng đêm ánh trăng mờ màng đó, khi Để Cơ miêu tả tương lai với hắn, nhịp tim đập nhanh của hắn cũng không phải là tâm động.

Nhưng hắn đã quên mất, ngay khi vừa mới bắt đầu, hắn đã vì sở thích của nàng mà thay đổi.

Lúc chỉ là một con quái vật xấu xí, khi biết Đế Cơ thích nhan sắc, thích người eo nhỏ xinh đẹp, biết ngữ điệu yêu thích của nàng thế nào, liền biến hóa thành..

Đế Miện dùng một ngàn năm, trải qua rèn luyện đau khổ, biến thành bộ dạng nàng thích.

Sau lại tưởng niệm nàng một năm rồi lại một năm nữa, hắn vô số lần nhớ tới năm đó khi bản thân giả vờ tỉnh lại đã gặp phải cặp mắt lộng lẫy kia.

Tim đập một chút lại một chút, giống như nai con đang chạy loạn.

Sơ Hoàng vĩnh viễn không biết, lần đầu gặp gỡ này, hắn đã đợi rất nhiều năm.

- -----HẾT CHAP 136-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 137: Phiên Ngoại 6 _ Tiểu Tô Tô X Ma Thần Đạm Đài Tần

/TIÊU TÔ TÔ VÀ MA THẦN ĐẠM ĐÀI TẦN_CÓ BẢN LĨNH THÌ
HÃY KHIẾN CHO TA YÊU NGƯỜI.../

Hắn nhớ rõ mình đã chết như thế nào.

Làm phàm nhân cả đời ngắn ngủi, hắn chết năm hai mươi hai tuổi, bình bại liền nhảy sông tự vẫn.

Tiêu Lãm dù gặp nguy cấp cũng không muốn làm tù binh của người khác, thả mình nhảy vào trong lửa lớn.

Vốn không để ý đến cốt khí, chỉ cần có một tia hy vọng, Đạm Đài Tần sẽ không lựa chọn tìm chết. Hắn biết chính mình sống không nổi nữa, cùng với Tiêu Lãm động thủ, không bằng chính mình tạo ra lựa chọn, ít nhất còn có chút tôn nghiêm.

Tôn nghiêm trong mắt hắn, không là gì cả.

Dư vị cả đời này, trôi qua thật không dễ dàng.

Sinh ra đã mất mẹ, lúc còn nhỏ ở trong cung lãn lộn để sinh hoạt, vô cùng vất vả ở Chu quốc, đoạt quyền từ tay cha huynh, lại bại dưới tay chân chính thiên chi kiêu tử Tiêu Lãm.

Đạm Đài Tần nằm trong lửa lớn, trông thấy bách tích hô vạn tuế, nữ tử yếu đuối xinh đẹp nắm chặt tay Tiêu Lãm, đứng bên cạnh Tiêu Lãm.

Trong thoáng chốc, Đạm Đài Tần nhớ lại, nàng ta tên Diệp Băng Thường, là thê tử của Tiêu Lãm.

Hắn nghĩ lúc Tiêu Lâm mất hết tất cả cũng là lúc mình đạt được Diệp Băng Thường, nhưng đến khi hắn thật sự mất hết tất cả, hắn cũng không có nhiều tiếc nuối.

Hắn đau đến chịu không được, co ro thân thể, ánh mắt oán độc, thật không cam lòng. Quyền lực của hắn trôi theo nước chảy, nhưng đối với Diệp Băng Thường, hắn cũng không có bao nhiêu chấp niệm.

Đạt được, chỉ là chiến thắng Tiêu Lâm, mất đi, tựa hồ lại hoàn toàn không cố chấp.

Bắt chước người khác cả một đời, trong sinh mệnh cuối cùng của thiếu niên, khó tránh khỏi có chút mờ mịt.

Lúc ngọn lửa liếm láp thân thể của hắn, hắn đang nghĩ, hắn học người khác yêu hận tình trường, thế nhưng ngay từ đầu, hắn thật sự thích nữ nhân tên Diệp Băng Thường kia sao?

Đáp án là không biết được.

Một trận lửa lớn ở nhân gian đốt sạch thi hài của hắn.

Ai cũng không nhớ rõ tiểu Hoàng tử cuối cùng của Đạm Đài thị trong lịch sử nữa.

*

Hạn Bạt đem hắn trở về, Tà Cốt trùng sinh, từ đó Ma Thần hàng thế.

Hồi lâu về sau, Đạm Đài Tẫn mới biết được, vốn dĩ Ma Thần tới thế gian, nhất định khi sinh ra sẽ cô độc. Hắn mang theo tâm hồn cô độc nhập Ma đạo.

Đã giết bao nhiêu người, hắn cũng không nhớ rõ, khi kéo Đồ Thần nở ra, những Tiên nhân yếu ớt từng người đổ xuống trước mặt hắn, chất thành

đống, hẳn có chút hứng thú.

Huyền y nam tử ngồi trên đống xác Tiên, ngửi thật sâu mùi máu tanh trong không khí, khí tức này thật mê muội.

Các Tiên nhân ngày xưa cao cao tại thượng, giờ đây dưới tay hẳn chỉ là những con sâu kiến nhỏ bé.

Máu tươi chảy xuôi qua đầu ngón tay hẳn, ấm áp vô cùng.

Thoát khỏi thân phận phàm nhân năm thứ bốn trăm ba mươi, hẳn gặp được Tiêu Lãm chuyển thế, thời điểm Công Dã Tịch Vô chỉ còn một hơi thở, Đạm Đài Tẫn dùng chuôi kiếm chọc chọc hẳn: "Nói ta biết, người mà ngươi từng thích kia, về sau thế nào?"

Hẳn đã quên Diệp Băng Thường, cũng đã quên bộ dáng của nàng ta. Chỉ nhớ rõ khi mình còn là một phàm nhân, thời niên thiếu còn chưa biết đến tình yêu.

Công Dã Tịch Vô không nói gì, Thần hồn tiêu tán.

Đạm Đài Tẫn mặt không cảm xúc nhìn hẳn một hồi, thu hồi Trảm Thiên kiếm. Đem thân thể của hẳn ném cùng với xác vạn Tiên một cách nhục nhã.

Ngày qua ngày, tu sĩ không còn chỗ để sinh tồn nữa, chỉ có thể giống như chuột trong khe cống ngầm, tránh dưới đất để sinh tồn.

Dần dần, máu tươi cũng không kích thích sự hưng phấn của hẳn.

Đạm Đài Tẫn cũng không còn hứng thú bắt những con chuột hôi đó nữa, tình nguyện nằm tại bên trong Ma Vực ngủ say.

Hạ Bạt cùng Kinh Diệt vì thế mà lo lắng, bắt đầu mang nữ nhân đến cho hẳn.

Hắn cảm thấy buồn cười, biết rõ Ma Thần không có tư tình, cho hắn nữ nhân để làm gì? Các nàng dù có thoát y hết, trong mắt hắn cũng chỉ là một đồng thịt chết trắng bóng.

Bọn họ đem tới rất nhiều nữ nhân, có Ma Cơ xinh đẹp nhảy tốt, có tu sĩ Tiên tử run lấy bấy, thậm chí còn có các phàm nhân nữ tử không biết tìm từ nơi nào.

Hắn đi qua, áp bức khiến các nàng không dám ngẩng đầu lên.

Hắn dùng mũi chân nâng cằm của các nàng lên: "Nói chuyện."

"Ma Thần tha mạng, Ma Thần tha mạng."

Hắn xùy cười một tiếng, trong lòng không một gợn sóng, sự tò mò chưa được bao lâu liền phai nhạt dần.

Vô tình vô ái, chính là sự trừng phạt tốt nhất Thiên Đạo dành cho Ma Thần.

Hắn tội ác ngập trời, vĩnh viễn không còn cách nào nếm được mùi vị của một người tâm động. Thế gian này, cũng sẽ không có ai yêu hắn, có lẽ sẽ có một ngày, khi hắn chết đi thì ngay cả người nhặt xác hắn cũng không có, lục giới sẽ chỉ có tiếng reo hò.

Cho đến có một ngày, Kinh Diệt nói cho hắn biết: "Trong đồng xác vạn Tiên, không thấy thi thể Công Dã Tịch Vô."

Đạm Đài Tẫn đột nhiên hào hứng: "Ồ?"

Hắn hóa thân giây lát xuất hiện bên đồng mộ vạn Tiên, lần theo hương khí thoang thoảng, lần đầu tiên hắn trông thấy nàng.

Một tiểu nữ hài ngự kiếm, trộm lấy thi thể Công Dã Tịch Vô chạy trốn.

Nàng vuốt mắt đang khóc, ôm lấy thi thể, không chê Công Dã Tịch Vô sắp hư thối.

"Sư huynh, Tô Tô mang huynh về nhà."

Đạm Đài Tẫn mặt không cảm xúc nhìn một lát, vỗ tay thành tiếng, nữ hài cùng thi thể mang bên người cùng nhau rớt khỏi Tiên kiếm, rơi xuống phàm trần.

Lá gan thật lớn, trên đời không một tu sĩ nào dám làm vấy bẩn địa bàn của hắn, vậy mà một tiểu cô nương còn chưa đủ lớn lại ăn gan hùm mật gấu, đến đây trộm thi thể Công Dã Tịch Vô.

Tiểu nữ hài từ dưới đất bò dậy, kinh nghi bất định nhìn bốn phía.

Nàng cắn răng, biến khối đá màu tím trên người thành một con ngựa gỗ nhỏ, đem Công Dã Tịch Vô để lên, còn muốn mang hắn đi theo.

Ngón tay dưới áo choàng của Đạm Đài Tẫn chỉ khẽ nhúc nhích, con ngựa gỗ kia liền biến thành một tờ giấy, nhẹ nhàng rơi xuống đất, không còn đủ sức cõng người..

Nữ hài buồn bực không lên tiếng, ngồi xõm xuống, cõng Công Dã Tịch Vô chạy trốn về phía trước.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên nghĩ tới Hỏa khí, lật bàn tay một cái.

Dưới chân hỏa, ngọn lửa nổi lên bốn phía, vây chung quanh bọn họ.

Nữ hài trong hỏa hoạn muốn bảo vệ Công Dã Tịch Vô, lại không bảo vệ được hắn, cho dù nàng ôm rất chặt, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn sư huynh hóa thành tro tàn.

Qua hồi lâu, nàng trong cơn hỏa hoạn bò ra, oa oa khóc lớn.

Đạm Đài Tẫn mắt lạnh nhìn nữ hài không bị chân hỏa làm bị thương, đúng là tiểu tử của Phượng Hoàng Thần tộc?

Có một giây lát, hãn từng nghĩ sẽ bóp chết nàng, thừa dịp Thần tộc còn chưa trưởng thành, bóp chết nàng ngay từ khi còn nhỏ.

Thế nhưng hãn nhìn thấy nàng cố gắng bảo vệ Công Dã Tịch Vô như vậy, đột nhiên nghĩ đến một năm đó bản thân khi còn là một phàm nhân chết đi.

Hỏa thiêu lớn đến như vậy, cơ hồ đốt hết cả một thành trì. Người người vỗ tay khen hay, không ai bảo vệ hãn, làm bạn với hãn.

Đã qua nhiều năm, Đạm Đài Tẫn lần nữa cảm nhận được oán hận cùng ghen ghét kia.

Hãn không giết Tô Tô, nhìn nàng hồi lâu, chính hãn cũng không biết, cuối cùng đã trông thấy cái gì trên người nàng.

*

Lại qua hơn mười năm.

Đã lâu nên Đạm Đài Tẫn đã nhanh quên chuyện này, ngày đó, thuộc hạ nói, một tên phản đồ trong đám tu sĩ đang giữ một tu sĩ trời sinh linh thể muốn hiến cho hãn.

Hãn lần nữa nhìn thấy nữ hài kia.

Nàng bị một tên phản bội chạy trốn khỏi đồng môn lửa gạt ra khỏi tông môn, dẫn tới trước mặt Đạm Đài Tẫn.

Kinh Diệt đem tay Tô Tô đè lên trên Linh Hồn thạch.

Linh Hồn thạch phát sáng lên, chỉ có linh hồn thuần túy thanh khiết mới có thể khiến Linh Hồn thạch tỏa sáng.

Kinh Diệt biểu thị tán thưởng, phản đồ hết sức vui sướng.

Cung điện Ma Vương máu tươi ào ạt, âm trầm tối tăm, Đạm Đài Tần ngồi trên vương tọa, quanh thân quanh quần sương đen.

Áo choàng màu đen quần lấy thân thể, vền vẹn chỉ lộ ra một đôi mắt không chút tình cảm nào.

Hắn lạnh lùng đánh giá trong Ma Cung chỉ có một thân ảnh nhỏ bé kia là màu trắng.

Nữ hài bị đám yêu quái chung quanh trêu đùa, nàng hai tay kết ấn, ý đồ công kích bọn nó, nhưng đáng tiếc lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, tuổi tác cũng còn nhỏ, nàng đánh như thế nào được đám người Kinh Diệt này?

Tô Tô định ngự kiếm bay ra ngoài, bị Ma tộc canh cửa tát một cái trở lại.

Ma tộc đều là nhân tinh, thấy Ma Thần trên vương tọa không nói gì, chỉ nhìn bọn hắn trêu đùa nữ hài, hiển nhiên là chấp nhận cách làm của bọn hắn, vì thế tiếp tục làm trầm trọng thêm.

Váy trắng của Tô Tô bị vấy bẩn, nàng lăn trên mặt đất vài vòng, bất kể như thế nào đều không trốn thoát được.

Cuối cùng Tô Tô vội vàng đến độ hóa thành nguyên hình, dùng cánh che lại gương mặt, riu rít khóc.

Đèn đuốc trong Ma Cung cháy "đôm đốp".

Màu da Đạm Đài Tẫn dưới đèn đuốc càng làm nổi bật sự trắng bệch, hân chống lấy cằm, mĩa mai nhìn nàng.

Tiểu Tô Tô khóc thút thít đến nấc lên.

Phản đồ chỉ vào Tô Tô, lấy lòng nói: "Ta đặc biệt tìm tới Ma Tôn, đây là lễ vật ta dâng cho Ma Tôn."

Sau một khắc, phản đồ trừng to mắt, trong cổ họng phát ra thanh âm "hiển hách", máu từ khóe miệng hân chảy ra.

Phản đồ dễ dàng chết như vậy.

Tất cả mọi người liền trầm mặc xuống, hậu tri hậu giác, sợ hãi phát hiện Ma Thần dường như không vui.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên duỗi ra ngón tay tái nhợt, xách nàng lên.

Trong mắt Tô Tô chỉ toàn nước mắt, Đạm Đài Tẫn thấy nàng ghen đến đỏ mặt, cho là nàng muốn nói nhưng không nói được, nàng lại đột nhiên nói: "Ta không sợ ngươi!"

Đạm Đài Tẫn trong lớp áo choàng khóe môi cong cong, ánh mắt đảo qua hai cái đùi của nàng đang phát run.

Tiểu Phượng Hoàng chưa trưởng thành bàn chân mụ mẫm trắng trẻo, thật yếu ớt.

Phượng Hoàng tộc trưởng thành có thể thiêu cháy cả Thượng cổ Bất Chu sơn, Nghiệp Hỏa từ Xích Vũ có thể thiêu tận hết thảy tội ác của thế gian.

Không biết... Một ngày nào đó có thể thiêu tận hết thảy tội ác của hân?

Hân nhìn đôi mắt thuần khiết trong sáng này.

Thượng cổ diệt vong, cho đến bây giờ chỉ còn một vị Thần cuối cùng thuộc về Thượng cổ, còn hẳn là Ma vật cô độc mà sinh ra.

Hắn chạm lên chu sa giữa mày nàng, đột nhiên vung tay, ném nàng trở về Hành Dương tông.

Tự Anh chạy ra, cau mày nói: "Ma Thần đại nhân, ngài cứ như vậy tha cho nàng ta sao?"

Hắn thanh âm lạnh lùng nói: "Nếu không thì sao?"

"Nàng ta là tu sĩ." Tự Anh vẻ mặt phức tạp, "Sao ngài lại tha cho tu sĩ?"

Con người đen như mực của hắn nhìn chăm chú vào lông Phượng Hoàng trong lòng bàn tay: "Tự Anh, người tin vào vận mệnh không?"

Tự Anh cả kinh, thật lâu không nói.

Thượng cổ Ma Thần đã từng hỏi nàng ta vấn đề này.

Sau đó không lâu, Thượng cổ Ma Thần bất tử bị chúng Thần bao vây diệt trừ, bị Yêu Vương phản bội, tiêu tán trong thiên địa.

*

Ma Thần có khả năng dự báo cho chính mình.

Đây là chuyện không một ai biết.

Thượng cổ Ma Thần biết trước cảnh tượng chết đi của chính mình, vì thế mới tìm cách phá giải, tạo nên Cùng Bi đạo, ý đồ tránh thoát Thiên Đạo, thoát khỏi vận mệnh, nhưng đáng tiếc hẳn đã thất bại.

Buồn cười nhất chính là, Thượng cổ Ma Thần chết trong Cùng Bi đạo.

Năng lực dự báo của Đạm Đài Tần, ngay khi hấn thoát khỏi thân thể phàm nhân, trở thành Ma Thần, hấn cũng nhìn thấy mình sẽ chết.

Thân thể dung nhập cùng Cùng Bi đạo, vĩnh viễn cô độc lạnh lẽo, chìm trong bóng tối.

Yêu Ma ích kỷ, Đạm Đài Tần cũng không ngoại lệ.

Hấn chỉ yêu chính mình.

Lục giới coi như hóa thành bụi trần, mắt hấn cũng sẽ không nháy dù chỉ một chút.

Cho nên khi Tự Anh khẩn cầu hấn mở ra Cùng Bi đạo, hấn vuốt vuốt mấy viên châu ngọc kia, mỉm cười.

Bọn chúng sai rồi, Đạm Đài Tần hấn, vĩnh viễn sẽ không vì người khác mà hy sinh chính mình.

Hấn thà phụ người trong thiên hạ.

Thần tộc cuối cùng sao, Đạm Đài Tần nghĩ, Tiên Thần yêu chúng sinh, có thể cứu lấy một Yêu Ma ti tiện như hấn không?

Vuốt vuốt lông chim trong lòng bàn tay, hấn đột nhiên cười cười, có một ý nghĩ lớn mật.

Vết xe đổ của Thượng cổ trước đó, mở ra Cùng Bi đạo là không thể, không bằng đánh cược một trận.

Lông chim trong tay hấn nhẹ nhàng cùng bốn viên Thần châu bay lên không trung.

Ngón tay trắng bệch của hấn xoay tròn, Thần châu hội tụ vào một chỗ, tạo thành một khối lưu ly trong suốt, bao trùm lấy lông Phượng Hoàng.

Đầu ngón tay hấn gảy một giọt máu, giao phó sức mạnh cho lưu ly Thần thạch.

Dần dần, lưu ly xuất hiện hình dáng.

Thiếu nữ mảnh khảnh, tà váy bay bay, khuôn mặt thánh khiết lần lượt xuất hiện, cuối cùng là một chút chu sa trên mi tâm nàng.

Nàng trên không trung, đôi mắt trong vắt kiên nghị, cầm kiếm mà đứng.

Nụ cười của Đạm Đài Tẫn cứng tại khớp miệng, kinh ngạc nhìn nàng. Đời này của hấn, lần đầu tiên ngưỡng vọng một người.

Trong lòng giống như có một bàn tay, nhẹ nhàng kích thích, khiến hấn sinh ra một chút tư vị kỳ diệu.

Kia là bộ dáng tiểu Phượng Hoàng khi lớn lên.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, cứ như vậy xuất hiện trước mặt hấn.

Đạm Đài Tẫn vươn tay, Thần Nữ như rơi vào lòng bàn tay hấn.

Băng lãnh, cao không thể chạm tới, cho dù cách nàng rất gần, vẫn có cảm giác xa cách như vậy.

Hấn cổ quái nhìn nàng, thần sắc có chút vụn vẹo.

Đạm Đài Tẫn đột nhiên nhớ tới người không chịu từ bỏ kia, lớn mật đến trộm thi thể Công Dã Tịch Vô, muốn để sư huynh còn thể diện.

"Lê Tô Tô sao?"

Ma Thần vốn không có tư tình, hấn không biết cảm giác kỳ quái trong lòng mình là gì, chỉ là nàng sau khi lớn lên sẽ giống Thần Nữ, không thể đánh bại kế hoạch ban đầu của hấn được.

Đạm Đài Tẫn dùng bốn viên Thần châu mở ra Vô Tình đạo, đem Thần châu tạo thành lưu ly Thần Nữ xuyên qua thời không, để bên cạnh mình lúc còn nhỏ.

Biết được Tiên môn dự định đưa Tô Tô trở về năm trăm năm trước, toàn bộ Yêu Ma tộc đều trở nên rối loạn.

"Ma Thần đại nhân, làm sao bây giờ? Chúng ta phải ngăn cản bọn chúng!"

Đạm Đài Tẫn phát tay áo một cái, Thủy Kính trên không trung hiện ra toàn cảnh Tiên giới.

Hắn không chút kinh hoảng, bởi vì đây hết thảy đều là cục diện hắn thiết lập, không muốn cố định vận mệnh, hắn liền cùng lục giới chúng sinh đánh cược một trận.

Nếu như thua, hắn sẽ theo vận mệnh mà chết. Nếu như thắng, hắn sẽ thoát khỏi vận mệnh, lục giới sẽ phải trải đường cho hắn.

Thiếu nữ Tô Tô ngồi trong pháp trận, hai tay kết ấn, trước mặt là Thần khí Quá Khứ kính miễn cưỡng sửa lại tốt.

Quá Khứ kính chiếu rọi ra dáng dấp của nàng, giống Thần nữ hắn đã từng đưa tiễn không sai chút nào.

"Muốn về năm trăm năm trước hủy Tà Cốt của ta sao?" Hắn chống cằm, nhìn cảnh tượng trong Thủy Kính, đột nhiên có mấy phần chờ mong kì lạ, "Muốn hủy Tà Cốt cần ta động tình, như vậy một ngày nào đó, người cũng sẽ bảo vệ ta giống như bảo vệ hắn sao?"

Hắn đột nhiên cười, nói khẽ với thiếu nữ bên trong Thủy Kính: "Có bản lĩnh thì hãy khiến cho ta yêu người. Nếu không, trận này lấy vận mệnh lục giới đánh cược, người nhất định sẽ thua."+

Lúc đó, Ma Thần quát tháo phong vân không cảm thấy mình sẽ thua, hãn chỉ muốn lợi dụng Thần Nữ thay đổi vận mệnh của mình.

Nhưng hãn lại không ngờ rằng, chuyện xưa ban đầu là âm mưu cùng ích kỷ, chuyện xưa cuối cùng rốt cuộc lại là tình yêu và nỗ lực.

- -----HẾT CHƯƠNG 137-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 138: Phiên Ngoại 7 _ Lê Tô Tô X Đạm Đài Tẫn

/TÔ TÔ VÀ ĐẠM ĐÀI TẦN_LIÊN QUAN TỚI DÁNG NGƯỜI/

Có một lần Yêu Ma giới mở tiệc cho Đế Cơ A Mật, là Ma Quân, Đạm Đài Tẫn cùng Tô Tô ngồi ở phía trên, mở tiệc chiêu đãi quần thần.

Khi yến hội đã được một nửa, Tây Hám vực chủ mới khoan thai tới muộn.

Gã quý trên mặt đất, liên thanh thỉnh tội: "Tây Hám thần có chút chuyen, cho nên không kịp đến, Ma Quân Ma Hậu thứ tội."

Tô Tô mỗi lần nhìn Tây Hám chủ đều vô cùng kinh ngạc cảm thán.

Tây Hám chủ thân là một con gấu xám, sống mấy ngàn năm, chân thân lông tóc mượt mà, thập phần cường tráng. Lại nói, Yêu hóa thành người, nhiều ít cũng có chút giống với chân thân.

Tu hành mấy ngàn năm, cơ hồ đại đa số Yêu vật sẽ mỹ hóa mình, đến mức Yêu Ma giới không có ai đặc biệt xấu xí cả.

Bởi vì bản thể đã rất khôi ngô, nên bản người của Tây Hám chủ cũng là một hán tử oai hùng.

Làn da màu đồng cổ, lộ ra cánh tay cứng cáp lực lưỡng, từng cơ bắp tràn trề sức mạnh, hình thể của một mình gã có thể bằng cả hai nam tử trưởng thành gộp lại.

Tô Tô nhìn Tây Hám chủ rồi so sánh với cánh tay gầy thô của mình, có chút ê răng.

Đạm Đài Tẫn ngồi ở bên người nàng, dĩ nhiên cũng chú ý tới ánh mắt Tô Tô đang nhìn Tây Hám chủ dừng lại trong chốc lát.

Đạm Đài Tẫn ngược mắt, con người rơi trên người Tây Hám chủ.

Quét mắt qua một lần nhìn Tây Hám chủ, hãnh lạnh lùng híp híp mắt.

Đừng nhìn Tây Hám chủ dáng dấp "cầu thả", gã kì thực tâm tư rất tỉ mỉ, xem xét biểu hiện của Ma Quân, Tây Hám chủ liền biết không ổn.

Gã thấp thỏm trong lòng một lúc lâu, bỗng nghe thấy người nọ ở phía trên chống cằm cười hỏi: "Dân số ở Tây Hám ngày càng đông phải không?"

Tây Hám chủ không hiểu ý: "Ma Quân bệ hạ nói đùa, Tây Hám so với mấy trăm năm trước không có chênh lệch gì."

Tây Hám chủ nghe thấy thanh âm trào phúng quái gở của Ma Quân phía trên: "Đường đường là Tây Hám chi chủ, đến Ma Quân dự tiệc mà lại áo rách quần manh, Tây Hám chủ mà lại làm gương như vậy sao, hả?"

Tây Hám chủ xấu hổ, lại cảm thấy có chút ủy khuất.

Bọn họ là yêu quái, đương nhiên so với Ma Tu thì thích tự do hơn nhiều, gã chỉ lộ cánh tay thôi mà, Tây Hám vực còn có mấy đứa tiểu Yêu Ma mặc quần cộc nữa kia.

Quần thần phía dưới muốn cười trên nỗi đau của người khác cũng phải nín nhịn, đúng là một đám bạn xấu, hẳn sẽ không vì Tây Hám chủ mà nói đỡ cho.

Vẫn là Tô Tô thấy không được, kéo kéo tay áo Đạm Đài Tẫn.

"Uy, một vừa hai phải thôi."

Tây Hám chủ là hán tử cao lớn như vậy, lại luống cuống đứng trong đại điện, bộ dạng mơ hồ lo lắng, buồn cười đến đáng thương.

Đạm Đài Tẫn mím mím môi, nhìn Tô Tô một chút, phất tay áo đi.

Nhìn cái liếc mắt ý vị thâm trường kia, Tô Tô không khó nhìn ra bên trong vẻ mặt của hắn là mấy phần cẩn rắng nghiêng lợi úy khuất. Hoặc là đang nghĩ muốn bóp chết nàng, hoặc là đang phát cẩu với thần tử dưới kia, may mà nhịn được.¹

Nàng vừa buồn cười vừa hiếu kỳ.

Từ lúc hai người thành hôn đến nay, nàng đã muốn ngô sao thì Đạm Đài Tẫn tuyệt đối sẽ không hái trắng cho nàng, hiếm khi thấy hắn buồn bực với mình.

Sau khi yến hội kết thúc, Tô Tô cũng không sốt ruột gặp hắn, cùng tiểu A Mật nói chuyện một hồi.

Khi nàng trở về tấm điện, phát hiện Đạm Đài Tẫn còn chưa về.

Cung tỳ nhìn thấy Tô Tô, nói: "Ma Quân bộ hạ đang ở tiền điện xử lý các báo cáo của các đại nhân, tối nay có thể không trở về tấm điện."

Tô Tô gật đầu: "Được rồi, vậy người chuyển lời với Bộ Hạ, đêm nay ta sẽ ngủ cùng tiểu Đế Cơ."¹

Cung tỳ: "..."

Tô Tô quay người, đi về phía tấm điện của A Mật.

Tiểu cung tỳ thấp thỏm quay đầu, run giọng nói: "Ma Ma Ma Quân..."

Ngón tay của huyền y nam tử ghim vào trong cây cột, hắn nhìn bóng lưng Tô Tô, cái cột in lên mấy dấu tay.

Đạm Đài Tần mặt lạnh đi đến tiền điện, xử lý chuyện ở Yêu Ma giới đến hơn nửa đêm, hần hỏi người hầu bên cạnh: "Ma Hậu về chưa?"

Người hầu lắc đầu: "Ma Hậu còn đang ở trong cung của Đế Cơ."

"Tiểu Đế Cơ đã ngủ chưa?"

"Ngủ rồi."

Đạm Đài Tần ném bút, đứng dậy đi ra ngoài.

*

Thấy Tô Tô đến, tiểu A Mật rất vui.

Tô Tô cùng nàng thân mật nói chút chuyện rồi ru con gái ngủ thiếp đi.

A Mật ôm Lão Hồ, nắm lấy ngón tay nhỏ, ngủ đến mặt mồm mồm hồng hồng.

Tô Tô mỉm cười nhìn con gái, chờ người kia tới.

Quả nhiên, đến nửa đêm, một đôi cánh tay mạnh mẽ chặn ngang bả nàng lên, không một tiếng động đi ra ngoài.

Hoa quỳnh u lam ở Yêu Ma giới trong màn đêm vô cùng xinh đẹp.

Đom đóm bay múa trên không trung, nàng nhìn gương mặt tinh xảo đến không tưởng nổi của Đạm Đài Tần, cố ý cười xoa mặt hần: "Không phải đang giận ta sao? Sao thế, không giận nữa à?"

Hần thấp mắt, liếc nhìn nàng một cái.

"Biết ta đang tức giận, vậy mà lại còn đi không thèm quay đầu lại?"

Tô Tô trong lòng ngực hấn đung đưa đôi chân ngọc: "Đã lâu không thấy chàng tức giận, có chút hoài niệm."

Hấn mím môi không nói, Tô Tô lập tức dùng tay áo che lại mặt, rầu rĩ nói: "Mới có mấy năm mà chàng đã giận ta, ngày mai ta sẽ mang A Mật trở về Hành Dương tông, đỡ chướng mắt của Ma Quân."

Đạm Đài Tẫn đặt Tô Tô lên xích đu, nhặt chiếc giày trên đất lên mang lại cho nàng, thấp giọng dỗ dành: "Tô Tô, ta không phải đang giận nàng."

Tô Tô dờn một bên tay áo: "Vậy chàng đang giận ai đây?"

Trong mắt hấn hiện lên một tia xúc cảm vi diệu, dừng một chút, bình tĩnh lại, điềm nhiên như không có việc gì nói: "Không giận ai hết."

Càng như vậy, Tô Tô càng hiếu kỳ, nàng nắm tay hấn: "Để ta xem một chút có được hay không?"

Đạm Đài Tẫn thản nhiên nói: "Không được, đêm đã khuya, ta mang nàng về tẩm cung."

Nàng nhảy xuống khỏi xích đu: "Vậy ta sẽ ngủ với A Mật."

"Tô Tô." Đạm Đài Tẫn chặn nàng ôm lấy nàng, thấp giọng nói: "Thật sự muốn tra tấn ta như vậy sao?"

Hấn tách người trong ngực ra, cầm lấy tay nàng, cắn răng, đặt lên giữa trán mình, hai mắt nhắm nghiền.

Một đoạn chuyện cũ hiện lên trong đầu Tô Tô.

Nàng kinh ngạc nhìn hình ảnh trong lòng Đạm Đài Tẫn.

*

Lại là đoạn ký ức một ngàn năm trăm năm trước, khi đó Tô Tô trốn thoát khỏi Đạm Đài Tần, cáo biệt Tiêu Lãm, đi đến đỉnh cực Bắc tìm Hoang Uyên.

Nàng không ngờ trên đường sẽ gặp Đạm Đài Tần bị mù một con mắt, kinh mạch đứt thành từng khúc.

"Người muốn cười thì cười đi." Thiếu niên cùng áo choàng màu đen, một nửa thân mình bị vùi lấp trong trận tuyết lớn.

Tô Tô nói: "Câm miệng." Nếu có thể, nàng không muốn thời khắc này phải cứu một người muốn giết chính mình.

Tô Tô gọi một con ngựa màu mận chín tới, đỡ lấy hãn.

Thiếu nữ hít vào một hơi, dồn khí đan điền, đỡ thiếu niên dưới đất dậy, một hơi bế cả người lên. Dễ dàng, không lao lực, nàng phui tay, phui tuyết rơi trên người hãn.

Đạm Đài Tần: "..."¹

Hãn rất cao, mặc dù gầy là thế nhưng cũng không nói là nhẹ. Bị một nữ hài tử dễ dàng bế lên như vậy, cho dù không có tư tình, trong lòng cũng sinh ra mấy phần khó xử kì lạ.

Thiếu nữ không để ý vẻ mặt đen lại của thiếu niên, buồn cười ra tiếng.

Hãn trên lưng ngựa, sắc mặt càng đen lại.

Ban đêm tìm tới một gia đình để nghỉ chân, Tô Tô lau sạch máu trên người hãn, rửa sạch những mảnh băng tuyết trong mắt hãn.

Nàng lấy khăn nhúng nước nóng lau vết máu trên mặt hãn, đôi mắt đen của Đạm Đài Tần yếu ớt nhìn nàng, ngón tay thiếu nữ phất qua gương mặt, Đạm Đài Tần vô thức muốn tránh, thế nhưng lại không làm được.

Nếu như hấn tay chân hoàn hảo, giờ phút này nhất định sẽ lạnh lùng đẩy tay nàng ra. Đáng tiếc hấn bây giờ cái gì cũng không làm được.

Tô Tô lại xử lý cổ tay và mắt cá chân của hấn, nàng lau đi vết máu, dùng mảnh vải sạch băng bó kỹ lưỡng vết thương cho hấn.

Đạm Đài Minh Lãng ra tay xảo trá, cố ý phế đi tay chân của hấn, cố tình khiến hấn cực kỳ thống khổ.

Biết Đạm Đài Tẫn sợ đau đến sống không bằng chết, Tô Tô ra tay cũng nhẹ nhàng chút.

Nàng dù sao cũng không phải loại biến thái thích tra tấn người khác để mua vui như hấn, đương nhiên sẽ không nhân cơ hội này mà dậu đổ bìm leo.

Tô Tô vắt khô khăn vải màu trắng mang theo màu máu, hỏi hấn: "Còn bị thương chỗ nào không?"

Đạm Đài Tẫn mím chặt môi, không thèm để ý tới nàng.

Tầm mắt nàng dời đi, trông thấy dưới y phục hấn có chỗ bị thâm. Thiếu niên mặc màu đen, nghĩ rằng sẽ che giấu được vết thương.

Chỗ đó, vừa vặn ở phần bụng.

Tô Tô nghĩ một lát, sợ hấn chảy quá nhiều máu sẽ chết, đưa tay cởi đai lưng của hấn.

Đạm Đài Tẫn tứ chi bị phế, không thể động đậy, hấn nhìn chăm chăm ngón tay thiếu nữ, lạnh lùng nói: "Người làm cái gì vậy?"

Trên người mang hương khí của hoa hợp hoan, đã vậy còn chủ động cởi y phục của hấn.

Dưới ánh nến, thiếu nữ nghiêng đầu nhìn hẳn, thản nhiên đáp: "Đang thèm nhỏ dãi sắc đẹp của người, giờ người không có cách nào cử động, không phải quá tốt sao?"

Nghĩ đến gì đó, nàng cười có chút hư hỏng, chống hai cánh tay lên người hẳn, rũ mắt nhìn hẳn.

"Đạm Đài Tẫn, nếu người sợ thì cứ việc kêu cứu mạng, nơi này không chỉ có hai chúng ta, bên ngoài còn có Tiểu Linh cùng gia gia của cô ấy."

Đạm Đài Tẫn nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp này.

Năm đó hẳn không có tơ tình, việc Tô Tô trêu đùa hẳn mà nói, vốn nên là không có ảnh hưởng gì tới toàn cục.

Nhưng khi tay nàng cởi vạt áo hẳn ra, có lẽ là do trời mùa đông lạnh, khiến cho da thịt hẳn có chút cảm giác run rẩy.

Theo bản năng, hẳn dĩ nhiên không khỏi cảm thấy có chút khân trương.

Tô Tô rũ mắt nhìn thoáng qua, không trông thấy vết thương nào cả, vốn dĩ là do nàng hiểu lầm, máu ở bụng hẳn là máu của người khác.

Nàng dừng một chút, lại điềm nhiên như không mặc lại y phục cho hẳn.

Kết quả vừa buộc lại vạt áo cho hẳn, lại trông thấy một đôi mắt đen như có mưa gió nổi lên.

"Người sao vậy?" Nàng nghi hoặc hỏi.

Hẳn cười lạnh một tiếng, nhắm lại hai con ngươi, mang theo nỗi thống hận cùng cực với nàng.

Tô Tô không hiểu ý, nói: "Chẳng hiểu nổi."

Trong phòng chỉ có một cái giường đã bị Đạm Đài Tần chiếm, đêm hôm ấy, Tô Tô nằm gục ở trên bàn ngủ, ngủ không thoải mái, đau nhức toàn thân.

Nàng cũng không biết thiếu niên đang suy nghĩ điều gì.

Bởi vì cái hiểu lầm này mà Đạm Đài Tần suốt cả đêm trợn tròn mắt, nhìn ra đêm tuyết ngoài cửa sổ.

Đối với thiếu niên Ma Thần mà nói, hẳn không có lòng tự trọng, dĩ nhiên cũng chưa từng sinh ra phức cảm tự ti, thế nhưng đêm nay Tô Tô chỉ nhìn thân thể hẳn một chút rồi lại đem quần áo hẳn kéo lên, không khỏi khiến hẳn nhớ tới câu nói của Đạm Đài Minh Lăng ở trên thuyền vào hai ngày trước.

Đạm Đài Minh Lăng đạp hẳn ở dưới chân, khinh miệt cười nói: "Cô nghe nói, Nhu phi mẹ ngươi năm đó là Hoài Châu đệ nhất mỹ nhân thiên hạ. Nhìn bộ dạng suy nhược phế vật như ngươi, chi bằng làm một Công chúa, lấy sắc hầu người."

Suy nhược phế vật.

Thiếu nữ bế hẳn lên ngựa nhẹ nhàng như vậy, đêm nay cởi quần áo của hẳn chỉ nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, lại vội vàng kéo áo hẳn lên như ghét bỏ...

Thiếu niên không có tư tình trong lòng sinh ra một cảm xúc như thống hận.

Không biết là đối với thiếu nữ đang nằm trên bàn bên cạnh, hay là đối với thân thể không thể tập võ này của mình.

Năm đó hẳn rất trắng, da thịt lộ ra vẻ bệnh tật lãnh cảm, gầy yếu như cây trúc. Đại Hạ chuộng võ, đại đa số nam tử đều có cơ bắp tráng kiện, nhưng

hắn lại không.

Phần bụng hắn đường cong cân xứng, dưới lớp da chỉ có một chút cơ bắp nhỏ, so với nữ tử da thịt còn trắng hơn.

Chịu đói quá lâu, hắn chỉ muốn dốc hết toàn lực để sống sót, chưa từng để ý đến bộ da này.

Phức cảm tự ti của thiếu niên Ma Thần tới rất trễ và rất mơ hồ, dưới bóng đêm ở thôn trang nhân gian, không một ai có thể nhận ra.

Cùng với bình minh, buồn bực cùng đê hèn từ từ nảy mầm, che giấu trong lòng của hắn.

Về sau hắn từ sông Quý Lệ bước ra, ban đầu cơ hồ chỉ còn lại một bộ khung xương, về sau lúc mọc ra da thịt, không biết vì sao lại nhớ tới đêm ở thôn trang nhân gian ấy.

Thiếu nữ kéo vạt áo hắn ra, rồi lại nhanh chóng kéo lại.

Đạm Đài Tẫn cười lạnh, lúc tái tạo lại da thịt sẽ hao tổn một chút công phu.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Ma Thần tồn tại, sớm đã là pháp tắc siêu việt của thế gian.

Nếu như Gấu Yêu, khi hóa thành người sẽ rất tráng kiện, thì Ma Thần nhục thân lại thiên hướng về cao dài mỹ cảm.

Hắn thuộc về loại Yêu Ma nhục thân có vẻ đẹp mê hoặc lòng người, so với Tây Hám chủ thì chênh lệch rất nhiều.

"..."

Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, Đạm Đài Tẫn vẫn nghĩ Tô Tô thích, ít nhất là nam tử tráng kiện mạnh mẽ của Hạ quốc nhân gian.

Đối với Ma Thần Đạm Đài Tẫn mà nói, hãn dĩ nhiên có thể biến hóa, thậm chí còn có thể đoạt lấy thân thể của người khác, thế nhưng không phải là thân thể của hãn, hãn không chịu được việc dùng thân thể của người khác để ở chung với Tô Tô.

Tô Tô xem xong đoạn ký ức này, mở mắt ra, nhìn Ma Quân tuấn mỹ trước mắt, tâm tình hết sức phức tạp.

Khóe miệng Tô Tô muốn giương lên lại bị nàng ép xuống.

Đạm Đài Tẫn mấp máy môi: "Nàng muốn cười thì cười đi."

Thời gian đã qua đi ngàn năm, câu nói quen thuộc này, nàng giống như lần nữa trông thấy thiếu niên dưới tuyết đó, rõ ràng vô cùng kiệt ngạo, hết lần này tới lần khác ra vẻ điềm nhiên, trong lòng lại để ý vô cùng.

Nàng không chút khách khí, ghé vào bả vai hãn cười ra tiếng.

"Ha ha ha..."

Sắc mặt Đạm Đài Tẫn ngày càng đen, thân thể cứng ngắt.

Rõ ràng hãn cho phép nàng cười, thế nhưng đến lúc này, trên mặt hãn gân xanh nổi lên, có cảm giác xấu hổ khó tả.

"Cho nên, chàng đang cảm thấy hâm mộ nhục thân của Tây Hám chủ sao?" Tô Tô giang ra hai cánh tay, huơ tay vẽ ra một thân thể khoa trương.

Đạm Đài Tẫn không nói gì.

Trong lòng Tô Tô hiểu rõ, cười xong thì nghiêm túc nói: "Chúng ta về thăm điện đi."

Hai người đi một đoạn đường rất dài, Tô Tô lại nghe thấy Đạm Đài Tần một mực trầm mặc đột nhiên mở miệng khinh thường: "Bản thân có thể huyền hóa vạn vật, chỉ là Tây Hám chủ thì có là gì."

Dừng một chút, hắn nhìn Tô Tô, tỉnh táo nói: "Nếu như nàng thích, ngày mai ta sẽ lập tức tái tạo lại nhục thân."

Tô Tô cũng nhin không được nữa, nhào vào lòng ngực hắn, cười nói: "Ta muốn nói với thiếu niên Ma Thần kia."

"Năm đó ta chỉ muốn nhìn xem, trên người hắn có còn vết thương khác hay không, vậy nên cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Vậy mà hắn thế nào lại nghĩ ta thích Tây Hám chủ hoặc là con dân Đại Hạ như thế?"

"Hắn biết không, bản thân Thần mới là sự tồn tại đẹp nhất trên đời."

Chúng sinh có linh, tâm hệ ta chàng, tuyệt đối làm động lòng người.

Đạm Đài Tần rũ mắt, trông thấy đôi mắt Tô Tô sáng rỡ.

Thật lâu, hắn cong lên môi.

"Ừm."

Thiếu niên Ma Thần và hắn, hiện tại đã biết rồi.1

—————HẾT CHƯƠNG 138—————

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139: Phiên Ngoại 8 _ Lê Tô Tô X Đạm Đài Tần

/LÊ TÔ TÔ VÀ ĐẠM ĐÀI TẦN _ TAM SINH HỮU HẠNH GẶP ĐƯỢC NGƯỜI, DẤU CÓ BI THƯƠNG.../

Mùng tám, lại là cuộc thi đấu trăm năm.

Lần so tài này vẫn được cử hành tại Hành Dương tông, cuộc thi đấu trăm năm so với trước kia khác biệt, cuộc so tài trăm năm về trước là để trao đổi tin tức, cùng nhau đối đầu với Ma tộc, hiện tại hai tộc Tiên Ma tạm thời chung sống hòa bình, vì vậy cuộc thi đấu trăm năm dĩ nhiên cũng chỉ có tác dụng khảo giáo hậu sinh.

Tô Tô viết một lá thư cho Công Dã Tịch Vô từ sớm, biểu đạt hy vọng cùng Đạm Đài Tần mang các tu sĩ trẻ tuổi ở Yêu Ma giới đến so tài.

Công Dã Tịch Vô đọc xong, dĩ nhiên cũng không có dị nghị gì.

Biết được Ma Quân muốn tới, Hành Dương tông đã từ mấy ngày sớm thu xếp đình viện, chuẩn bị chiêu đãi Ma tộc khách nhân.

Nói thật ra, các đệ tử vẫn có chút thấp thỏm, chuyện ngàn năm trước Đạm Đài Tần bạo ngược giết người như thế nào vẫn rõ mồn một trước mắt, bây giờ nghĩ đến một đại Ma đầu như thế đến tông môn của mình, nếu như hấn trở mặt, ắt hẳn sẽ không một ai sống sót.

Mặc dù biết rằng Đạm Đài Tần đã cứu vớt lục giới, thế nhưng bóng ma tâm lý không phải một lát là có thể quên đi.

Lòng người trong tông môn bàng hoàng, nhưng vì tín nhiệm trong lòng chưởng môn Công Dã Tịch Vô nên đành chịu.

Cũng may tâm thái hẳn không tồi, an ủi: "Yên tâm, cho dù xảy ra chuyện, cũng là chưởng môn chết trước các người."

Nguyệt Phù Nhai kinh ngạc nói: "Chưởng môn sư huynh tự nhiên biết nói đùa rồi sao?"

Công Dã Tịch Vô cười nhạt một tiếng.

Các đệ tử cũng không vì nụ cười nhạt của chưởng môn mà cảm thấy an ủi, đến ngày đó, người người thấp thỏm chờ Đạm Đài Tẫn đến.

Chân trời mây đen tụ tập, ám sắc nồng đậm khiến chúng đệ tử không dám ngẩng đầu nhìn.

Một con quái vật Cửu Đầu Điều kéo xe liền từ trên trời bay xuống.

Công Dã Tịch Vô đón gió mà đứng, ôn hòa cười nói: "Sư muội."

Quả nhiên, trên xe một bàn tay trắng nõn kéo rèm vén lên, lộ ra gương mặt tươi cười của Tô Tô: "Đại sư huynh, Phù Nhai!"

Tô Tô bước xuống xe liền, rất lâu không gặp lại quê cũ, lần này nói là so tài, thế nhưng mục đích chủ yếu là trở về thăm nhà một chút.

Trước kia Tô Tô ở Hành Dương tông chính là tiểu sư muội của bọn họ, bây giờ nàng trở về, các sư huynh sư tỷ năm đó ai cùng mừng rỡ không thôi, trong nháy mắt đã quên mất thân phận Thần Nữ của nàng, tất cả vây lại.

Cả đám thân thiện mà thân mật trò chuyện.

Các tu sĩ của Yêu Ma giới đi theo Cửu Đầu Điều xe liền nhìn Tô Tô rồi lại nhìn đám mây đen trên đỉnh xe, đều quyết định sẽ yên tĩnh như gà.

Bọn họ đều biết, kỳ thật cái cuộc thi đấu phế phẩm này, Ma Quân rất khinh thường.

Cũng không phải sợ đệ tử trẻ tuổi Yêu Ma tộc thua mất mặt, Yêu Ma ai cũng hiếu chiến, xoa tay hầm hè nóng lòng muốn thử. Nguyên nhân Ma Quân không muốn tới đây, nghe nói là ở nơi Hành Dương tông này có rất nhiều người đã từng là tình địch của Ma Quân.

So với Ma Quân đã từng lương thiện chính trực.

Ma Quân bây giờ tâm tình không tốt đẹp lắm, Cửu Đầu Điều còn có thể cảm nhận được.

Đạm Đài Tẫn một tay ôm A Mật xuống xe ngựa, liếc mắt nhìn Công Dã Tịch Vô ngọc thụ lâm phong đối diện.

Người này với hãn tức mệnh dây dưa sao mà sâu nặng, Đạm Đài Tẫn híp híp mắt, điềm nhiên như không ôm con gái đi tới.

Ánh mắt Công Dã Tịch Vô ôn nhuận, không buồn không vui. Lúc nhìn thấy A Mật trong ngực hãn, Công Dã Tịch Vô có chút giật mình, đôi mắt lập tức trở nên dịu dàng.

"Con chính là A Mật sao?"

Đôi mắt to ngập nước của A Mật nhìn Công Dã Tịch Vô, tròn mắt nhìn hồi lâu, nàng đưa tay về phía Công Dã Tịch Vô: "Sư bá ôm một cái."

Công Dã Tịch Vô hơi cứng đờ vươn tay, ôm lấy A Mật từ trong ngực Đạm Đài Tẫn.

Đạm Đài Tẫn nhú mày, buông tay.

Tô Tô nhìn A Mật rồi lại nhìn sư huynh cứng ngắc, đi đến trước mặt Đạm Đài Tẫn, lạng lẽ néo eo hãn một cái: "Uy, chàng với A Mật làm cái

quý gì thế?"

Đạm Đài Tẩn thấp mắt, cười nhìn nàng: "Không tin ta thì thôi, tại sao ngay cả nữ nhi của mình cũng không tin?"

Tô Tô: "...". A Mật chỉ có ở trước mặt nàng mới ngoan một chút, từ khi Đạm Đài Tẩn trở về vị trí cũ, tiểu A Mật chính là một đại Ma đầu coi trời bằng vung.

Vậy mà cha của một đứa bé như nàng chỉ cười nhẹ nhàng tán thưởng cố vũ A Mật làm chuyện xấu.

Con gái lớn lên phần lớn giống mình, nhưng nó vẫn mang hai dòng máu Thần - Ma, vì vậy trong xương cốt theo bản năng cũng mang độc hữu ác liệt của Đạm Đài Tẩn.

Tô Tô nghe thấy tiểu nha đầu cắn ngón tay, hỏi Công Dã Tịch Vô: "Sư bá, đạo lữ của người đâu?"

Công Dã Tịch Vô trầm mặc trong chớp mắt, ôn hòa đáp: "Sư bá không có đạo lữ."

"Hả, sư bá sao lại không có đạo lữ?"

Công Dã Tịch Vô hiếm khi ở chung cùng với một đứa bé nhỏ như vậy, nhất thời nhận ra mình không có cách nào để trả lời, cùng A Mật mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Tô Tô lập tức vội vã đi tới: "Sư huynh, đưa A Mật cho ta đi."

A Mật quay đầu, mắt nhìn nhìn Ma Quân phụ thân.

Môi Đạm Đài Tẩn có chút giương lên, không phân biệt được hi nộ.

A Mật dĩ nhiên nghe lời Tô Tô, buông Công Dã Tịch Vô, đứng lên.

"Thật có lỗi sư huynh, A Mật đã làm bẩn y phục của huynh." Tô Tô nói.

Công Dã Tịch Vô rũ mắt xem xét, quả nhiên trên bả vai mình có dấu bàn tay bẩn bẩn của đứa bé, phía trên còn dính lấy một đường nước đọng.

"Không sao hết." Hãn bấm tay một cái, dọn sạch y phục, "Cuộc thi đấu sắp bắt đầu, các vị đạo hữu mời vào chỗ."

Đám người lần lượt ngồi xuống.

Tô Tô nhìn hai gương mặt một lớn một nhỏ trước mắt, cảnh cáo nói: "Không được phép làm loạn ở Hành Dương tông và Công Dã sư huynh, biết chưa?"

A Mật rất nghe lời, liên tục gật đầu: "A Mật biết rồi, mẫu thân."

Tô Tô hôn lên khuôn mặt nàng: "A Mật thật ngoan."

Tính tình đến cùng vẫn rất trẻ con, A Mật nhanh chóng vui sướng hài lòng, quan sát trận so tài.

"Còn chàng, Đạm Đài Tẫn?"

Đạm Đài Tẫn trầm mặc một lát, tựa hồ có chút không cam tâm.

Gặp Tô Tô vẫn nhìn chăm chăm hãn, hãn đành phải nói: "Biết."

Tô Tô nhẹ nhàng thở ra, chuyện mà Đạm Đài Tẫn đồng ý với nàng, nhất định sẽ làm được.

Tô Tô cười ghé vào lỗ tai hãn nói một câu, Đạm Đài Tẫn nghe vậy, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Bọn họ nói chuyện đều lọt vào trong mắt của Công Dã Tịch Vô.

Diêu Quang ngồi ở bên cạnh hắn, hâm mộ nói: "Trước kia cảm thấy Thương Cửu Môn này, u ám lạnh lùng, nhưng hiện tại xem ra, hẳn đối với Tô Tô rất tốt."

Công Dã Tịch Vô nhẹ nhàng gật đầu.

Là rất tốt.

Lúc Tô Tô nói chuyện, Đạm Đài Tẫn nghe rất chăm chú, trong mắt chỉ có bóng hình của Tô Tô. Tô Tô nói cái gì, bên trong mắt hắn đều có những tia sáng nhỏ vụn.

Thân là Ma Tôn cũng không thèm để ý để tử nhìn mình như thế nào, lột cho Tô Tô một quả nho rồi lại lột cho A Mật một quả nữa.

Ngược lại trong toàn buổi yến tiệc, hắn lại chưa từng ăn lấy một chút.

Ngàn năm ân oán, từ khi hai người còn là một đời phạm nhân kia, đây đưa cho tới tận bây giờ, Công Dã Tịch Vô lúc đầu còn chuẩn bị cho việc Đạm Đài Tẫn sẽ làm khó dễ mình, thế nhưng về sau không có bất cứ chuyện gì phát sinh.

Đạm Đài Tẫn thậm chí còn lễ phép gật đầu với hắn, sau đó quay đầu nhìn lại Tô Tô.

Gặp nàng vui vẻ cười, Đạm Đài Tẫn cũng lập tức cười theo.

Nụ cười ấy thuần túy hiếm thấy, một khắc này, Công Dã Tịch Vô mới hiểu rõ Tô Tô vì sao lại thích người này.

Cho dù Đạm Đài Tẫn đã từng ích kỉ lạnh lùng, bảo thủ, cuồng vọng ác độc, đối với dạng người này mà nói, ngàn năm chỉ có thù hận đến chết không thôi, thế nhưng chỉ cần một câu nói của Tô Tô, chỉ cần một nụ cười, Đạm Đài Tẫn sẽ lập tức rút hết gai góc toàn thân, trở nên đơn thuần sạch sẽ.

Một tấm lòng son sẽ lại xuất hiện trên người Ma Thần.

Công Dã Tịch Vô trầm mặc uống cạn rượu trong chén, Đạm Đài Tẫn đối xử tốt với nàng, hẳn yên tâm rồi.

*

Ban đêm, Tô Tô cùng Đạm Đài Tẫn ở tại Trường Trạch Tiên sơn.

Nơi này rất quen thuộc với Đạm Đài Tẫn, trong huyền cảnh ác mộng, khi hẳn còn là Thương Cửu Mân, đã từng tới nơi này.

Lúc đó Tô Tô ở Thiên Trì dùng lông vũ của mình bện kiếm tuệ cho hẳn, nhưng đáng tiếc kiếm tuệ kia chỉ bện được một nửa. Về sau Đạm Đài Tẫn trước khi chịu chết đã hồi tưởng lại cảnh tượng đó, đem kiếm tuệ chưa hoàn thành tự mình bện xong.

Nơi này, đối với Đạm Đài Tẫn mà nói, đã từng rất bi thương.

Bây giờ, lại là nơi nàng lớn lên.

Hẳn muốn đi trên con đường nàng đã đi qua, gặp những người nàng quen biết, tham dự những chuyện khi mình còn đang vắng mặt.

Sâu trong Thiên Trì có một căn nhà gỗ, Tô Tô khi còn bé thường đến đây tu luyện.

Tô Tô ngồi xếp bằng trên nệm, cho Đạm Đài Tẫn xem những đồ vật của mình khi còn bé.

Nàng lấy ra từng thứ trong hộp gỗ, ôn lại từng hồi ức nói cho Đạm Đài Tẫn: "Đây là con châu châu bằng cỏ cha đã từng làm cho ta, đây là thứ Tương Duyệt sư tỷ đưa cho đệ tử, đây là con ếch xanh bằng hồ phách các sư huynh dùng để dọa ta sợ..."

Đạm Đài Tẫn nghe rất chân thành, giống như một thiếu niên hiếu học ở nhân gian.

Hắn trong mắt mang ý cười nhạt, sờ lên đầu nàng.

Tô Tô không hỏi tuổi thơ của hắn, nàng biết, tuổi thơ của Đạm Đài Tẫn đại khái là không tốt lắm. Quá khứ của hắn chỉ là đói khát, giả nhân giả nghĩa và thù hận.

Tựa như những gì vẽ ra từ Thương Sinh phù cho hắn, mang những bức tranh xinh đẹp nhất bày ra trước mắt hắn, bù đắp những thứ thiếu thốn trong lòng hắn.

Nàng cố vũ Đạm Đài Tẫn về Tiêu Dao tông, cho phép hắn lạnh nhạt mà yêu chiều dạy bảo con gái. Năm đó Thiên Đạo đối với hắn không công bằng, bây giờ Tô Tô dùng một loại phương thức khác bù đắp lại.

Đêm nay bọn họ ngủ ở nhà gỗ, Tô Tô nằm trên chiếc giường lớn trước kia.

Đạm Đài Tẫn ôm lấy Tô Tô, vung tay lên, ngôi sao xuất hiện đầy trời ở Trường Trạch Tiên sơn.

Đạm Đài Tẫn hôn một cái lên Thần ấn trên mi tâm nàng, Tô Tô dựa vào ngực hắn, ngủ được hoàn toàn an ổn.

Luồng gió mát thổi qua, Tô Tô sớm đã thành Thần mở mắt. Ma ấn màu đỏ trên mi tâm Đạm Đài Tẫn có chút lấp lóe, mang theo cảm giác tà lệ bất thường.

Sau khi hắn trở về Ma Vực, tâm ma lặng lẽ theo đuôi hắn.

Có thể nói, Ma Thần túc mệnh đã thuộc về tâm ma.

Vượt qua khoảng cách của Cùng Bi đạo, bám lên người hấn cả kiếp này. Nói thấy thần kỳ, cái tâm ma này cũng là do "Đạm Đài Tần" sinh ra, bởi vậy hấn vô tri vô giác cũng không hề cảm thấy bất thường.

Tô Tô vẫn muốn biết đó là cái gì, trước đó ở Yêu Ma giới vẫn chưa có cách nào thăm dò, nhưng tối nay thì có thể.

Tô Tô búng tay một cái, ngoài cửa sổ cây ngô đồng sà sạt vang lên.

Một trận pháp vô hình mở ra, giúp nàng bắt được tâm ma của Ma Thần đem giấu đi.

Tô Tô nhắm mắt lại, đặt tay lên trán hấn, bởi vì Đạm Đài Tần cũng không kháng cự khí tức của nàng, nàng có thể tùy tiện ngay tại Ngô Đồng Mộc nhìn thấy tâm ma của Ma Thần.

Nó thuộc về một người khác, nhưng vẫn là "Đạm Đài Tần".

Trước mắt đúng là một kiếp mà mình chưa từng xuất hiện bên cạnh hấn.

Đạm Đài Tần làm một phạm nhân lớn lên, một người bình thường vì cố gắng sống sót mà chém giết, cuối cùng vào thời điểm sắp thành lại thất bại.

Thiếu niên táng thân trong lửa lớn, nhìn nhân gian cô độc đến lúc chết.

Trong mặt hấn mờ mịt mà thống khổ.

Trận lửa lớn giống như một mặt tường, ngăn cách hấn và thế nhân. Trong lửa lớn, hấn cô độc và sợ hãi, ngoài lửa lớn, dân chúng chấn thanh reo hò, chúc mừng hấn bị thiêu chết.

Hấn như một đứa bé không biết mình đã làm sai điều gì, co ro thân thể, không chảy nổi một giọt nước mắt.

Tô Tô đột nhiên vô cùng đau lòng.

"Đạm Đài Tần!"

Xuyên qua lửa lớn, nàng cầm lấy tay thiếu niên.

Thiếu niên run rẩy, mắt đen nhìn về phía nàng.

Chớp mắt vạn năm, nỗi thống khổ trong mắt hắc tựa hồ không còn nữa, nụ cười mang theo mấy phần dịu dàng.

... Phàm trần thống khổ, nàng có thể nắm chặt tay ta một khắc này, lập tức trở nên hạnh phúc.

Thiếu niên cẩn thận từng li từng tí nắm chặt tay nàng.

Dần dần, cảnh tượng cùng hắc tán loạn, tâm ma bị giấu đi lẳng lặng tiêu tán.

Tô Tô ngáp một cái, vừa lòng thỏa ý.

Sáng sớm tia nắng đầu tiên xuyên vào.

Đạm Đài Tần mở mắt ra.

Trong ngực hắc Tô Tô ngủ rất an ổn, hắc sờ lên cái trán đã mất Ma Thần ấn của mình.

Lúc hắc bị cuốn vào Cùng Bi đạo, nhìn thấy một "chính mình" khác. Đó là Ma Quân đến chết vẫn không có tư tình, chỉ biết âm mưu quỷ kế.

Thế mà những cảnh tượng cô độc này, ngay lúc này lại cách hắc rất xa.

Trên cổ tay những hạt lưu ly châu dưới ánh mặt trời phát ra lấp lánh ánh sáng trong suốt, hắc thấp mắt đánh giá chuỗi vòng, trận pháp dưới rừng ngô đồng còn chưa kịp tan biến, ánh mắt trông thấy Tô Tô nắm đó lẳng lẽ làm tan biến một đồ vật.+

... Đó là một Thần Nữ, đang chúc phúc cho tình yêu trân quý nhất.

Sững sờ hồi lâu, vào một sáng sớm bình thường, Ma Thần trời sinh không thích rơi lệ, bỗng nhiên ướm hốc mắt.1

- -----HẾT CHƯƠNG 139-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]